

ஜனவரி 2017

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

சிறப்பிதழ்

ஈழத்துத் தமிழ்
நவீன இலக்கிய வெளி

200

'புரிதலும் பகிர்தலும்'
(நேர்காணல்கள்)

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

200

ஈழத்துத் தமிழ்
நவீன இலக்கிய வெளி
'புரிதலும் பகிர்தலும்'
(நோக்காணல்கள்)

'பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்'

வள்ளத்தின் வொருக்கையோல் கலைவொருக்குடி
கவியொருக்குடி டேவுடியின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்குடி குருடவொல்லாடி
விழுவொற்றுடி பதவிகொள்வர்

ஞானம் (200) – சிறப்பிதழ்
'ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வெளி'
புரிதலும் பகிர்தலும்
(தேர்காணல்கள்)

GNANAM (200) - Special Issue
'Eelaththu Tamil Naveena Ilakkiya Veli'
Purithalum Pakirthalum
(Interviews)

பிரதம ஆசிரியர்
தி. ஞானசேகரன்

Chief Editor
T. Gnanasekaran

இணை ஆசிரியர்
ஞானம் ஞானசேகரன்

Co-Editor
Gnanam Gnanasekaran

நிர்வாக ஆசிரியர்
ஞானம் பாலச்சந்திரன்

Managing Editor
Gnanam Balachandran

பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு, ஜனவரி 2017

Edition
1st Edition, January 2017

பதிப்பகம்
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46^ஆ ஒழுங்கை, கொழும்பு 6
இலங்கை

Published by
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6
Sri Lanka

தொலைபேசி: + 94 11 2586013
தொலைநகல்: + 94 11 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info
இணையத்தளம்: www.gnanam.info

Tel: + 94 11 2586013
Fax: + 94 11 2362862
Email: editor@gnanam.info
Web: www.gnanam.info

Pages
1000 (xx + 980)

ISBN
978-955-8354-70-4

Price
SL Rs. 2000
US \$ 35

This licensed work is free to use, share, remix, and redistribute with attribution to Gnanam Pathippakam, but not permit for any commercial work

ஐன் 2000^{ஆம்} ஆண்டில்
'ஞானம்' சஞ்சிகையைத் தொடங்கிய நாம்,
அன்றிலிருந்து
நிதானமாகப் பயணித்து
50^{ஆம்} இதழை
'வொன் மலரா'கத் தந்தோம்.

100^{ஆவது} இதழை
'ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழா'க
வெளிக்கொணர்ந்ததன் வாயிலாக
தமிழிலக்கியப் பரப்பில் எம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டோம்.

150^{ஆவது} இதழை
'ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழா'கவும்
175^{ஆவது} இதழை
'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழா'கவும்
தொகுத்தளித்து உலகத் தமிழிலக்கியத்தில் எமக்கான
வகிபாகத்தை வகுத்துக்கொண்டோம்.

புழிப்பந்தெங்கும் பரந்து
திணைகள் கடந்துநிற்கும் தமிழிலக்கிய வெளிக் குள்,
'ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வெளி - நோக்கானல்கள்'
எனும் இப்பெருந்தொகுப்பை இணைத்து
எம்மை மேலும் விரிவுபடுத்திக் கொள்கின்றோம்.

இவையனைத்தும் தமிழன்கையின்
பாதங்களுக்கே
சமர்ப்பணம்!

‘ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வெளி’

புரிதலும் பகிர்தலும்
(தேர்ச்சுணவர்கள்)

அன்பார்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்களே!
வணக்கம்.

ஞானத்தின் இருநூறாவது இதழைச் சிறப்பிதழாக வெளியிடுவதில் பெருமிதம் அடைகின்றோம். ஈழத்துச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் மாதந்தவறாது வெளிவந்து இருநூறாவது இதழை எட்டிய ஒரு மாசிகை என்றால் அது ஞானம் மட்டும்தான் என்பதில் எமக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

ஈழத்துத் தமிழ் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை என்ற அடையாளத்துடன் 2000ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பெற்ற ஞானம், கால ஓட்டத்தில் படிநிலை வளர்ச்சிகண்டு ஈழத்தின் சமகாலத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியையும், உலக நிலையிலான தமிழிலக்கியச் செல்நெறிகளையும் தொடர்புபடுத்தி இயங்கும் ஓர் இலக்கிய இயக்கமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது என்பதில் எமக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

ஈழத்துச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் மாதத்தின் முதல் வாரத்திலேயே இணைய இதழாகவும், அச்ச இதழாகவும் வெளிவரும் சஞ்சிகை என்ற பெருமையும், ஈழத்தில் முதன்முதலாக இணையம் ஏறிய (2002) கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை என்ற சிறப்பும், முதன்முதலாகத் தமிழ் மொழியில் (2013) தனது இணைய முகவரியை அமைத்துக்கொண்ட தகைமையும் (தளம்.ஞானம்.இலங்கை) ஞானம் சஞ்சிகைக்கே உரித்தானவை. தமிழ் - கணினி இணைப்பு முறைமையில் ஞானத்தின் செயற்பாடு உலகத் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களிடத்தில் ஈழத்து இலக்கிய நலத்தையும், வளத்தையும், விரித்தும் விரைந்தும் செல்ல உதவிற்று. மாதந்தோறும் பெருந்தொகையான வாசகரையும், படைப்பாளிகளையும் சென்றுசேரும் சஞ்சிகையாகவும் ஞானம் விளங்குகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான பெருந்தொகுப்புக்களாக ஞானத்தின் மூன்று சிறப்பிதழ்கள் இதுவரை வெளிவந்தமை யாவரும் அறிந்ததே.

ஞானம் 100ஆவது இதழ், நூறு எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் அடங்கிய **ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழாக** வெளிவந்தது. ஈழத்து நவீன இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுசார் கட்டுரைகளையும், படைப்புக்களையும் இத்தொகுதி உள்ளடக்கியிருந்தது. இது ஈழத்து நவீன இலக்கியம் சார்ந்த புரிதலுக்கான தொகுப்பாகப் பயன்படுத்த வாய்ப்பாகியது.

ஞானம் 150^{ஆவது} இதழ் **ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிற்ப்தழாக** வெளிவந்தது. 600 பக்கங்களில் ஈழத்துப் போர் தொடர்பான இலக்கிய ஆவணமாகவும், ஆய்வுசார் மதிப்பீடாகவும் இப்பெருந்தொகுதி கணிக்கப்பெற்றது. ஈழத்துப் போரின் இலக்கிய சாட்சியமாகவும் இது திகழ்கிறது.

ஞானம் 175^{ஆவது} இதழாக **ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிற்ப்தழம்**, 976 பக்கங்களில் வெளிவந்தது. தமது பிறந்த நாட்டினைப் பிரிந்துவாடும் நம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் ஏற்றம்மிக்க படைப்புக்களையும் அப்படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வுகளையும் உள்ளடக்கிய பெருந்தொகுதியாய் இது வெளிவந்தது. கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பரவிய நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய திசைவழிகளின் தனித்துவத்தை அடையாளம் காட்டும் தொகுதியாகவும் இது கணிப்புப்பெற்றது.

ஈழத்துப் போர் இலக்கியம், ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆகிய இரண்டும் தமிழிலக்கியத்துக்கு ஈழத்தவர் வழங்கிய **இலக்கிய வகைமைகள்** என்பதனை மேற்குறித்த தொகுதிகளை வெளிக்கொணர்ந்ததன் மூலம் ஞானம் வெளிச்சமிட்டுக்காட்டியது.

தற்போது ஞானம் 200^{ஆவது} இதழ், **ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய டெவன் - யுர்தலும் பரிதலும் - (நேர்காணல்கள்)** எனும் மகுடத்தில் அதிக பக்கங்களுடன் சிறப்பிதழாக வெளிவருகின்றது.

தமிழ் சஞ்சிகை வரலாற்றில் அதிக பக்கங்களுடன் கூடிய சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்ட பெருமையும் ஞானம் சஞ்சிகைக்கே உரியது என்பதை இச்சிறப்பிதழ்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

ஈழத்துப் பழந்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே விடுபாடு களுடனும் இடைவெளிகளுடனும் கிடைக்கப்பெறுவதை ஆய்வுலகம் பல சந்தர்ப் பங்களில் பதிவு செய்துவருவதை நாம் அறிவோம். இந்த நிலைமை ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்துக்கும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற பிரக்ஞையுடனேயே ஞானம் இயங்கிவந்துள்ளது.

ஞானம் சஞ்சிகையின் தனித்துவங்களில் ஒன்று, அதில் வெளிவந்த நேர்காணல்களாகும். ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தின் ஆரம்பம் 1930களில் எனக்கொண்டால், அக்காலப்பகுதியிலிருந்து இற்றைவரையான ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்குகளை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் இந்த நேர்காணல்கள் அமைந்து வரலாற்றுப் பதிவுகளாகின்றன.

ஞானத்தின் முதலாவது இதழில் இருந்து 200^{ஆவது} இதழ்வரை இடம்பெற்ற நேர்காணல்கள், வெளிவந்த கால ஓழுங்கில் அடங்கிய பெருந்தொகுதி இது. இந்நேர்காணல்கள் வெளிவந்த காலத்தைப்போலவே எதிர்காலத்திலும் இவை வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையவை.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய ஆளுமைகளாக விளங்கும் கதாசிரியர்கள், கவிஞர்கள், இதழாசிரியர்கள், விமர்சகர்கள், பத்தி எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள், பெண்ணிலை வாதிகள், பத்திராதிபர்கள், ஒலி ஒளி ஊடகவியலாளர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள், ஆய்வறிஞர்கள், கல்வியாளர்கள், கவிஞர்கள், இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாட்டாளர் என இலக்கியத்தின் பலதளங்களில் இயங்கிய பலரையும், அவர்களின் துறைசார் வாண்மைகளையும் ஈழத்துக் கலை இலக்கிய மேம்பாட்டிற்கான அவர்களின் பங்களிப்புகளையும் இந்த நேர்காணல்களில் விரிவாக அவதானிக்கமுடியும்.

இந்த நேர்காணல்களில், வெவ்வேறு கருத்துநிலை கொண்டோரையும் அவரவர் நிலைநின்று தத்தமது கருத்துக்களை முழுமையாக வெளிக்கொணர்வதற்கு இடமளித்துள்ளோம்.

சிலரது நேர்காணல்கள் இலக்கியம் தொடர்பான வரலாற்றுத் தவறுகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் சரியான பதிவுகள் வெளிவர இவை உதவின.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய சஞ்சிகை வரலாற்றில் **ஆரம்பகர்த்தாக்கள்** வரிசையில் வைத்துப் போற்றக்கூடிய **கே. கணேஷ், வரதர், பஞ்சாட்சரசர்மா** போன்றோரது நேர்காணல்களும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அதிகூடிய புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியவரும், ஈழத்தின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு பினை வெளிக்கொணர்ந்தவருமான **சீரீய்** அவர்களின் நேர்காணலும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை கிடைத்தற்கரிய பொக்கிஷங்கள் ஆகும்.

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவர் எனப் போற்றப்படும் பேராசிரியர் **கா. சுவத்தம்பி**, முதிர்ந்த அனுபவமும் புலமைத்துவமும் உடையவராகத் திகழ்ந்தவர். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதுகை பற்றியும் இயம்பும் இவரது நேர்காணல் மிகவும் பயனுடையதாக அமைந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், நவீன இலக்கியம், தமிழ் நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, அரசியல், தொடர்பாடல் ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர் இவர். முற்போக்கு இயக்கத்திலும் அதன் செயற்பாடுகளிலும் பெரும்பங்கு ஆற்றியவர். முற்போக்கு இயக்கத்தில் இவரது செல்வாக்கு, விமர்சனமுறையில் இவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், ஊடகத்துறையிலும் கலைத்துறையிலும் இவரது பங்களிப்பு, பிற்பட்டகாலத்தில் முற்போக்கு நிலையில் இவரில் ஏற்பட்ட கருத்துநிலை மாற்றங்களுக்குரிய காரணங்கள், இப்படிப் பலவிடயங்கள் இவரது நேர்காணலில் அடங்கியுள்ளன.

ஏறத்தாழ ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து அவரது அந்திம காலம்வரையிலான ஐந்து தசாப்த காலப்பகுதியின் இலக்கிய இயங்கியல் வரலாற்றினையும், அக்காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற கருத்தியல் சார்ந்த முன்னெடுப்புகளையும் அவரது நேர்காணல் பதிவாக்கியுள்ளது. பேராசிரியர் அவர்கள் ஒரு விமர்சகர் என்ற நிலையில் அவரது முக்கியத்துவம் முன்னிலைப்படுகிறது.

எழுத்தாளர் **எஸ்.பொ.** தடம்பதிக்காத இலக்கியத்துறைகள் இல்லை எனலாம். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், வானொலி நாடகம், கட்டுரை, உருவகக் கதை, கவிதை, புனைவுக்கட்டுரை, ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, பத்தி எழுத்து, பதிப்பு முயற்சிகள் எனச் சகல துறைகளிலும் தடம்பதித்த எழுத்தாளர்களில் முதன்மையானவர் இவர். முற்போக்கு அணியுடன் முரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த **நற்போக்குக் கோட்பாடு** பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளாக்கியது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரை அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவரே. இத்தகைய திறமைகள் வாய்ந்த எஸ்.பொ.வை ஓரங்கட்ட முயன்றவர்கள் முற்போக்கு அணியினர். ஆனாலும் தனது வல்லபத்தால் தன்னை இலக்கிய உலகில் திடமாக நிலைநிறுத்திக் கொண்ட இவர், தனது நேர்காணலில் இவற்றை விபரித்துள்ளார்.

ஒரு படைப்பாளி என்ற நிலையில் தனது காட்டமான கருத்துக்களால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கருத்துக்களை நிராகரித்தவர் எழுத்தாளர் எஸ். பொ..

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் நான்கு தசாப்தங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்திய முற்போக்கு, அதனை எதிர்த்து எஸ்.பொ. முன்வைத்த நற்போக்கு ஆகிய கருத்தியல் சர்ச்சைகள் இடம்பெற்ற காலகட்டத்தின் வெட்டுமுகங்களாக இவ்விரு நேர்காணல்களும் அமைகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட இந்த இருவரது நேர்காணல்களும் **கருத்து நிலையில் எதரும் புந்ருமாச இயங்க** இலக்கிய வரலாறு சார்ந்த சிந்தனைத் தெளிவை செப்பனிட வாய்ப்பளிக்கின்றன.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக படைப்புகளைத் தந்தவர், அதிக இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர், **செங்கை ஆழியான்**. இவருக்கு ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் உன்னத இடம் உண்டு. ஏறத்தாழ 46 நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது நாவல்களில் சில, பல்வேறு பிரதேச சமூகங்களை ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்துக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளன. போர்க்கால நிகழ்வுகளை அதிகளவில் சிறுகதைகளாகவும் நாவல்களாகவும் ஆக்கியவர் இவரே. தொகுப்பு நூல்களாக **மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்**, **முன்னோடிச் சிறுகதைகள்**, **ஈழசைர்ச் சிறுகதைகள்**, **ஈழநாட்டுச் சிறுகதைகள்**, **மல்லகைச் சிறுகதைகள்** போன்றவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டவர். இந்தத் தொகுப்பு முயற்சிகள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பங்களித்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் செய்த பணிகளையும் படைப்பாளிகளின் படைப்பாக்க முயற்சிகளையும் வெளிக்கொணர்ந்தன. அத்தோடு இலக்கியச் செல்நெறியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் வரலாற்றுத் தவறுகளையும் சரிசெய்வதற்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. பல்லாயிரக்கணக்கான சிறுகதைகளை தேடிப்படித்து 'ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை' எழுதியவர். இவரது 46 நாவல்களும் 15 குறுநாவல்களும் 200க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் ஈழத்தின் சமூக அரசியல் பொருளாதார வரலாற்றுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

இத்தகைய பேராளுமைகொண்ட படைப்பாளியும் தொகுப்பாசிரியருமான செங்கை ஆழியானின் நீண்ட நேர்காணலானது, ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் புனைகதை வரலாற்றை ஆதாரபூர்வமாக முன்னிறுத்துவதில் முனைப்புடன் விளங்குகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட கா. சிவத்தம்பி, எஸ்.பொ., செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் இத்தொகுப்பு வெளிவரும் இவ்வேளையில் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டனர். இருப்பினும் ஞானத்துக்கு வழங்கிய நீண்ட நேர்காணல்களின் வாயிலாக இவர்கள் என்றென்றும் எம்முடன் உரையாடிக்கொண்டிருப்பர்.

தெளிவத்தை ஜோசப், மலையக இலக்கியத்தின் அடையாளத்திற்கும், தனித்துவத்துக்கும் தனது எழுத்துக்கள்மூலம் பெரும்பங்காற்றி மலையக இலக்கியத்தின் தலைமைப் படைப்பாளியாகத் திகழ்பவர். இவரது **மலையகச் சிறுகதை வரலாறு** இவரை ஒரு சிறந்த ஆய்வாளராக இனங்காட்டியது. துரைவி பதிப்பகத்தினூடாக இவர் வெளிக்கொணர்ந்த **மலையகச் சிறுகதைகள்**, **உழைக்கப்பிறந்தவர்கள்** ஆகிய இரு பெரும் தொகுப்புகள் மலையக இலக்கியத்திற்கு இவர் அளித்த செல்வங்களாகும். இவ்விரு தொகுப்புகளிலும் எழுபது வருடகால மலையகச் சிறுகதைகளைத் தேடி எடுத்து இவர் தொகுத்துள்ளார். சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், ஆய்வு, திரைப்படக் கதை, தொலைக்காட்சி, வானொலி நாடகம் ஆகிய துறைகளில் இவர் இயங்கியவர்.

'ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு மலையக இலக்கியம் புதுரத்தம் பாய்ச்சுதலு'

என்பார் எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.. அந்த வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நேர்காணல், ஈழத்து இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கூறாக விளங்கும் மலையக இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் வரலாற்றுப் பதிவாக அமைகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு நேர்காணல்களும் நீண்ட தொடர் நேர்காணல்களாக அமைந்தமைக்கான காரணங்கள் இவைதான்.

இவற்றுள் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியுடன் நிகழ்த்திய நேர்காணல் 'இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்' (2005) எனும் தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது. எஸ்.பொ.வுடன் நிகழ்த்திய நேர்காணல் 'தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா' (2007) எனும் தலைப்பில் நூலாகியது. செங்கை ஆழியானுடன் நிகழ்த்திய நேர்காணல் 'சாகித்திய ரத்னா செங்கை ஆழியான் - நேர்காணல்' (2013) எனும் தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது. இவை காலத்தேவை கருதி நூல்களாக

முன்னர் வெளிவந்திருப்பினும் ஞானத்தில் வெளிவந்த நேர்காணல்கள் என்பதால் இத்தொகுதியிலும் இடம்பெறுகின்றன. தெளிவத்தை ஜோசப்புடன் நிகழ்த்திய நீண்ட நேர்காணலும் இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகிறது. இத்தகைய மிக நீண்ட நேர்காணல்கள் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் இதற்கு முன்னர் இடம்பெறவில்லை. இதனை **சுற்றதழ்களின் செவ்வீர்தாய்** என்று தமிழ் உலகம் போற்றும் தமிழக முதுபெரும் எழுத்தாளர் **வல்லக்கண்ணன்** அவர்கள்,

‘வேறு எந்தத் தமிழ்ச் சஞ்சிகையும் இப்படி நேர்காணல் ஒன்றைத் தொடர் அம்சமாக வெளியிட்டதில்லை. இது ஞானம் இதழுக்குத் தனிப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்’

என்று பதிவு செய்திருப்பதும் ஞானம் நேர்காணல்களுக்குக் கிடைத்த பெருமைகளுள் ஒன்றாகும்.

இந்த நேர்காணல்கள், வரலாற்றில் இடம்பிடித்தோரின் வாக்குமூலங்கள். இலக்கிய உலகில் தாம் கண்டறிந்த உண்மையின் தரிசனத்தைக் காய்தல் உவத்தலின்றித் தமது வாக்குமூலங்களாக இவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர். இவை நேரடியான சாட்சியங்கள். வேறொருவர் கூறுவதைவிட சம்பந்தமுடையோர் கூறுவது வலிமையுடையது. அந்தவகையில் எழுத்தாளன் அகவயப்பட்டு அவனே கூறும் **அத்காரபூர்வமான அகச்சான்றுகள்** இவை.

சில ஆய்வறிஞர்களதும் படைப்பாளிகளதும் தன்வரலாறு எழுதப்படாத சூழலில், அவர்கள் இவ்வுலகை நீத்த இன்றைய நிலையில், அவர்களின் தன் வரலாற்றுப் பதிவுகள் இந்த நேர்காணல்களில் அடங்கியிருப்பதென்பது பெரும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அந்தவகையில் இந்த நேர்காணல்கள் வாழ்ந்து மறைந்த எழுத்தாளர்கள் சிலரின் **தன்சரித்திரமாயும்** அமைகின்றன.

தன்சரித்திரத்தைக் கூறும் ஒருவர் சமூக வரலாற்றோடு தன்னை இணைத்து, தன்னையே ஒரு சமூக வரலாற்றுப் பாத்திரமாகக் காணும் நிலையினையும் அச் சமூக வரலாற்றோடு தான் எவ்வாறு இணைந்தும் பிணைந்தும் ஊடாடினார், எதிர்வினையாற்றினார் எனும் செயற்பாடுசார் நிலையினையும் இந்நேர்காணல்களுடாக அறியமுடிகிறது.

இந்த நேர்காணல்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தபோது சில வாசகர்களும், படைப்பாளிகளும், விமர்சகர்களும் கடிதங்கள் மூலமாக **எதிர்வினையாற்றினார்கள்**. அவர்களது எதிர்வினைகள், நேர்காணல்களை நெறிப்படுத்துவதாயும் அவற்றுள் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை தேவையானபோது செம்மை செய்வதாயும், வாதவிவாதத் துடன் கருத்தியலைத் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துச் செல்வதாயும் அமைந்திருந்தன. எனவே நேர்காணல்களின்போது ஏற்பட்ட எதிர்வினைகளும், பாராட்டுக்களும் அவை தொடர்பான வாசகர்கடிதங்களும் இத்தொகுப்பில் முக்கியத்துவம் கருதி ஒருங்கே சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

நிறைவாக...

தமிழில் நேர்காணல்கள் என்ற இலக்கிய வகையில் முதன்முதலில் அதிக கவனம் செலுத்தி இயங்கிய சிற்றிதழ் தமிழக **சுயமங்களா** ஆகும். அதில் வெளிவந்த நேர்காணல்களின் தொகுப்பு 1997இல் ‘கலைஞர்முதல் கலாப்பிரியா வரை’ என்ற மகுடத்தில் வெளிவந்தது. இதில் 37 நேர்காணல்கள் அடங்கியிருந்தன.

நேர்காணல் என்ற இலக்கிய வகையில் தம்முக்கு இதுதான் முத்தாரம்

எனக்குறிப்பிடுகிறார் அதற்கு முன்னுரை எழுதிய இளையபாரதி.

ஈழத்தில் இருந்து வெளிவந்த **முன்றாவது மன்தன்** சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான எம். பௌஸர் வெளியிட்ட 11 நேர்காணல்கள் அடங்கியதொகுப்பு ‘ஈழத்து இலக்கியத்தின் சமகால ஆளுமைகளும் பதிவுகளும்’ என்ற பெயரில் 2001இல் வெளிவந்தது.

மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு நூல்களுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் வெளிவரத் தொடங்கிய ஞானம் (2000^{ஆம்} ஆண்டு) தனது முதலாவது இதழிலிருந்து இந்த இருநூறாவது இதழ்வரை நேர்காணல்களுக்குக் கணிசமான முக்கியத்துவத்தை அளித்துவந்துள்ளதென்பதை இத்தொகுப்பு வெளிக்காட்டுகிறது.

தற்போது ஞானம் வெளியிடும் இப்பெரும் தொகுப்பில் 60 நேர்காணல்கள் அடங்கியுள்ளன. இந்நேர்காணல் தொகுதி 1000 பக்கங்களில் வெளிவருகிறது. **ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இத்தகைய பார்வொதொரு நேர்காணல் தொகுப்பு இதற்குமுன்னர் வெளிவரவில்லை** என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் எதிர்காலத்தில் துணியப்பெறும் என நம்புகின்றோம்.

இலக்கியம்சார் கருத்தியல் மற்றும் அழகியல் தொடர்பான சிந்தனைமிகு உரையாடல் தளத்தை **இலக்கிய வெளி** (Literary Space) எனக் குறிப்பர். **ஞானம் நேர்காணல்கள்** என்னும் இப்பெரும்தொகுதி ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியம் தொடர்பான கருத்தியல் மற்றும் அழகியல்சார் இலக்கிய வெளியை வலுவும் வளமும் பெறச் செய்வதோடு தொடர்ச்சியான உரையாடல் முன்னெடுப்புக்குமான பல வெளிகளைத் திறந்திருக்கிறது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் காத்திரமான சிந்தனைப் போக்குகள் தம்முள் தாம் முடங்கிவிடாமல் அகன்ற ஓர் இலக்கிய வெளியில் விவாதிக்கப்பட்டுப் பகிரப்படல் வேண்டும் என்ற வரலாற்றுத் தேவையை இத்தொகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்த நேர்காணல்களில் பெரும்பாலானவை ஞானம் ஆசிரியரால் பெறப்பட்டவை. ஏனைய நேர்காணல்களைப் பெற்றுத்தந்த செல்லத்துரை சுதர்சன், கலாநிதி ஸ்ரீகணேசன், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன், இளைய அப்துல்லாஹ், முருகபூபதி, கவிஞர் பெரிய ஐங்கரன், திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன், வதிரி சி. ரவீந்திரன், கா. தவபாலன், ம. நவீன், கார்த்தியாயினி சுபேஸ், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், த. மேகராசா ஆகியோருக்கும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்ற நேர்காணல்களை அளித்த ஆளுமைமிக்க அறிஞர்களுக்கும் எமது பணிவான நன்றிகள்.

ஈழத்தில் ஒரு சிற்றிதழ் தனது 200^{ஆவது} இதழை வெளியிடுவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. அது ஒரு சாதனை. நிச்சயமாக இது ஒரு தனிமனித சாதனை அல்ல, என்பதை நாம் பணிவோடு பதிவுசெய்ய விரும்புகிறோம். இது ஒரு கூட்டுமுயற்சி - வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், விளம்பரதாரர்கள், விற்பனையாளர்கள் ஆகியோர் அனைவரதும் கூட்டுமுயற்சி - உங்களது ஆதரவு இல்லாது ஞானம் சஞ்சிகையின் இலக்கியப்பணி நிறைவு கொள்வதில்லை. எதிர்வரும் காலத்திலும் எமது இலக்கியப் பணிசிறக்க உங்கள் ஆதரவை வேண்டுகிறோம்.

நன்றி.

பகீரதன் மூலம் வீரவீரம் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்...!

தி. ஞானசேகரன்

- **தி. ஞானசேகரன்**

பிரதம ஆசிரியர்

01.01.2017

தேர்ச்சாலைகள்

எஸ்.வொ.

1

'சாகித்யரத்னா'
வொமினிக் ஜீவா
10

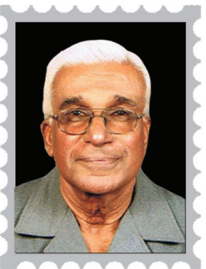
பேராசிரியர்
எம்.ஏ. நுஃமான்
17

செ.யோகநாதன்
24

வ.அ.இராசரத்தினம்
31

அருண் விஜயராணி
45

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
55

பேராசிரியர்
வொன்.பூலோகசிங்கம்
61

கவிஞர் அம்மி
71

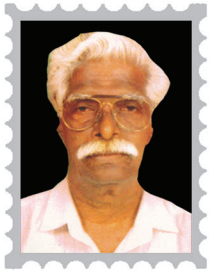
கலாநிதி
த.கலாமணி
78

வெ.முருகபுதி
89

'கலாகீர்த்தி'
பேராசிரியர்
சி.தில்லைநாதன்
94

'சாகித்யரத்னா'
வரதர்
103

கே. கணேஷ்
112

சிற்றி
127

'சாகித்யரத்னா'
பேராசிரியர்
கா. சிவத்தம்பி
137

நா. சோமகாந்தன்
234

மாலசிங்கம் பிரபாகரன்
249

பேராசிரியை
சித்திரலேகா மௌனகுரு
254

கவிஞர்
புதுவை இரத்தினதுரை
265

எஸ்.வா.
285

'சாகித்யரத்னா'
வரதர்
396

பேராசிரியர்
வீ. அரக
403

சு. பஞ்சாட்சர சர்மா
415

'சாகித்யரத்னா'
செங்கை ஆழியான்
425

அல்வாயூர் மா.அனந்தராசன்
486

'சாகித்யரத்னா'
தெளிவத்தை ஜோசப்
490

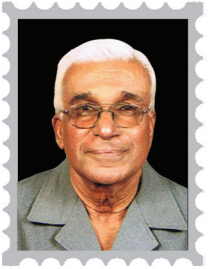
பேராசிரியர்
எம்.ஏ. நுஃமான்
590

கலாநிதி
'துவாரகன்'
601

ஸ்ரீமதி
உமா ஸ்ரீதரன்
607

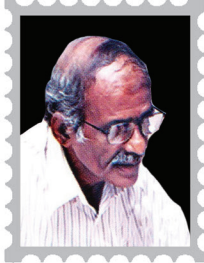

கே.எஸ். சிவகுமாரன்
611

'சாகித்யரத்னா'
பேராசிரியர்
சயா ஜெயராசா
621

வீ. தனபாலசிங்கம்
மு. வொன்னம்பலம்
தெ. மதுகூதனன்
தி. ஞானசேகரன்

மொழியே ஆயுதமாக...
ஈழத்துப் யோர் இலக்கியம்
- கருத்தாடல்
635

இலக்கியப் போராளி
ஷோபா சக்தி
660

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்
665

தி. ஞானசேகரன்
675

நாட்டிய கலாநிதி
கார்த்திகா கணேசர்
679

முல்லை அமுதன்
685

நாட்டிய கலாநிதி
கார்த்திகா கணேசர்
692

செ. கணேசலிங்கன்
704

பேராசிரியர்
செ. யோகராசா
716

'சாகித்யரத்னா'
தெணியான்
749

தி. ஞானசேகரன்
697

கவிஞர்
சோ.ஈ.
712

மு.வா.
742

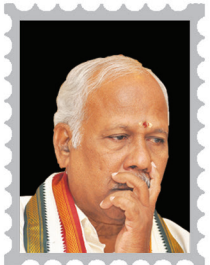
அ. முத்துலிங்கம்
756

காப்பியக்கோ
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்
769

ராஜேஸ்வரி மாலசுப்பிரமணியம்
775

அகலாங்கன்
793

நூலகவியலாளர்
என். செல்வராஜா
806

அன்னலட்சுமி இராஜதுரை
829

இளைய அப்துல்லாஹ்
856

கே.ஆர்.டேவிட்
885

வி.ஜீவகுமாரன்
895

'சாகித்யரத்னா'
பேராசிரியர்
அ. சண்முகதாஸ்
905

வவுனியூர்
இரா. உதயணன்
915

பேராசிரியர்
துரை மனோகரன்
931

பேராசிரியர்
ஆசி. கந்தராஜா
934

பேராசிரியர்
நா. சுப்பிரமணியன்
940

பேராசிரியர்
சோ. சந்திரசேகரம்
964

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு மிகவும் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்தவர் நீங்கள். கடந்த பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகப் புலம் பெயர்ந்து வாழ்வதால் இன்றைய தலைமுறை வாசகர்களுக்குத் தங்களடைய படைப்புகள் பற்றி அறிவதற்கு வாய்ப்புகள் குறைந்துவிட்டன. முதலில் தங்களது படைப்புகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

1946ஆம் ஆண்டு வீரகேசரியில் வெளிவந்த “மலர்கள்” என்ற கவிதையுடன் எனது எழுத்துப் பயணம் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது எனக்கு வயசு பதினான்கு. பின்னர் 49ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபொழுது கட்டுரை, கதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள் ஆகிய பல துறைகளில் முனைந்து பயிற்சி பெற்றேன். ஆனால் இவற்றைப் பயிற்சிக் காலம் என்று சொல்லலாமே ஒழிய இவை நான் எழுத்துலகில் சாதித்தவை என்று சொல்ல முடியாது. பின்னர் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தியாவில்

- ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சளைக்காது எழுதிவரும் எஸ். பொன்னுத்துரை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மிகவும் ஆழமான தடம் பதித்த மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி.
- சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, உருவகக் கதை, விமர்சனம், CREATIVE ESSAYS ஆய்வு போன்ற துறைகளில் முத்திரை பதித்த இவரது தமிழ் நடைபுயல், வார்த்தைத் தொடுப்புத் தனித்துவமானவை. தீ. சடங்கு ஆகிய நாவல்கள் இவர் எழுதியதால் புதுமை பெற்றன.
- வீ. அவா, ஆணைமை, அப்பையா, வலை, முறுவல், நளவிடைதோய்தல் உட்பட பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.
- அறுபதுகளில் முற்போக்கு அணியினருடன் முரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த ‘நற்போக்கு இலக்கிய’க் கோட்பாடு பெருஞ் சர்ச்சைகளுக்குள்ளாகியது. ஈழத்து இலக்கியப் போக்கிற்கும், இலக்கியச் செழுமைக்கும் இவரது கருத்துக்கள் வளம் சேர்த்துள்ளன.
- புலம் பெயர்ந்த இலக்கியத்திற்குத் தனிவீறு உண்டு என்ற கருத்தினை முன்வைத்து உலகளாவிய படைப்பு இலக்கிய மையம் ஒன்றினைத் தமிழ் நாட்டில் அமைப்பதற்கான ஆரம்பப் பணிகளைச் செய்துவரும் இவர், இருபத்தியோராாம் நூற்றாண்டு இந்த படைப்பு இலக்கிய மையமானது தமிழ் படைப்பு இலக்கியத்திற்கு உலக இலக்கிய வளத்தினைச் சிறப்புறப் பெற்றுத்தரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் உழைத்து வருகிறார்.

வாழ்ந்தேன். இந்தியாவிலிருந்த இலக்கிய ஓட்டங்களுடனும் என்னைப் பிணைத்துக் கொண்டேன். குறிப்பாக 48ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த ப.ஜீவானந்தம்தான் முதன்முதலில் யதார்த்த இலக்கியம் பற்றியும் மக்கள் இலக்கியம் பற்றியும் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றியும் பேசியவர். அவருடைய வழிநடத்தலின் காரணமாகவும் பின்னர் தமிழ் நாட்டில் நான் மாணவனாக இருந்த பொழுது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து செயலாற்றியதினாலும் அங்கே புடம் எடுக்கப்பட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளனாக இலங்கைக்கு வந்தேன். இந்தியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினேன். ஆனால் அங்கீகாரம் பெற்ற எழுத்துக்கள் 1955ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே எழுதத் தொடங்கினேன் என்பதுதான் உண்மை.

தங்களது தமிழ்நடை தனித்துவமானது. வீச்சும் வேகமும் அதேசமயம் கிண்டலும் நிறைந்தது. இத்தகைய ஒரு சிறந்த நடை எவ்வாறு தங்களுக்குக் கைவரப்பெற்றது.

நான் படித்தது சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில். ஆங்கிலம், கல்வி மொழியாக இருந்தது. இலத்தீன் மொழியை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றேன். தமிழில் பேசுவது தண்டனைக்குரியது என்கிற ஒரு சூழலில் ஆங்கிலம் கற்றேன். எனவே என்னுடைய தமிழ் நடையின் அடித்தளம் மண்ணின் மைந்தர் பேசிய தமிழ். என் அம்மாவும் அப்பாவும் முறையான கல்வி கற்றவர்கள் அல்லர்; தற்குறிகள். ஆனால் 90 களில் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து எழுதிய “நளவிடை தோய்தல்” என்கிற நூலை மண்ணில் மைந்தர்களுடைய தமிழிலே நான் எழுதினேன். இரண்டாவதாக சங்ககாலத்தில் மிகச்சிறிய ஓரெழுத்து, இரண்டு எழுத்து அமையும் வினைச்சொற்களே பயிலப்பட்டன. இவை பற்றிய அறிவு தமிழை நெகிழ்த்துவதற்கு உபகாரியாக இருந்தது. இலத்தீன், கிரேக்க மொழிகளிலிருந்து பல புதிய ஆங்கிலச் சொற்கள் இன்றும் உருவாக்கப்படுகின்றன. படைப் பிலக்கியகாரனுக்கு தேவைகருதி புதிய சொற்களை உருவாக்கிக் கொள்ளும் அதிகாரம் உண்டு. இவற்றை மனங்கொண்டு முயன்று இன்றைய தேவைகளுக்கு ஏற்ற சொற்களை என் வசனநடை ஆக்கினேன். இதனுடைய வீச்சு முழுவதும் மண்ணின் மைந்தர்களுடைய நேர்மையிலிருந்து பெறப்பட்டன என்றே நான் நிதானிக்கின்றேன்.

தங்களது ‘தீ’ நாவல் மிகவும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய நாவல். தாங்கள் பாலியல் சம்பந்தமான விடயங்களுக்கு அதிமூக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக ஒரு குற்றச்சாட்டும் எழுந்தது. இதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் ஓர் இந்துவாகப் பிறந்து இந்துவாக வாழ்கிறேன். உடலுறவினை இந்துமதம் தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகவும் தரிசிக்கிறது. அது விலக்கப்பட்ட, பாவப்பட்ட ஒன்றல்ல. சசீந்திரம் போன்ற இந்துக் கோவில்களின் சிற்பங்களைச் சென்று பார்த்தால் இந்த உண்மையை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். உடலுறவின் வினையாகவே உறவுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் விக்டோரியா மகாராணியின் காலத்திலே புகுந்த கிறிஸ்தவ ஆங்கிலக் கல்வியின் தாக்கம் உடலுறவுபற்றி வெளியரங்கமாகப் பிரஸ்தாபிப்பது குற்றமானது என்கிற ஒரு போலி உணர்வை நம்மீது திணித்துள்ளது. இவை மாயைகள், மயக்கங்கள். இவை அறுக்கப்பட வேண்டும். என் உணர்வுகள் எவையாக இருந்தாலும் அவை உண்மையாக இருந்தால் அவற்றைச் சொல்வது தர்மம். இத்தகைய தெளிவான நியாயங்களை மனங்கொண்டுதான் “தீ” நாவலை எழுதினேன். “தீ” நாவலின் பல பகுதிகள் என் சொந்த அநுபவங்கள்.

தங்களது முதற் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ‘வீ’ என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளீர்கள். அதனைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அகராதியைப் புரட்ட வேண்டியிருந்தது. ‘தேர்’ போன்ற மிகச் சிறந்த சிறுகதை, அத்தொகுதியிலே இருக்கக் கூடியதாக ‘வீ’ என்ற பெயரை வைத்து வாசகர்களைச் சிரமத்துக்கு உள்ளாக்கியதன் காரணமென்ன?

கன்னி, நுகும்பு, அரும்பு, மொட்டு, முகை, போது, மலர், அலர், வீ ஆகிய சொற்கள் அனைத்திற்கும் அகராதி “பூ” என்று அர்த்தம் தரலாம். ஒரு நாள் ஆயுள் உள்ள ஒரு மலரின் பல்வேறு பருவங்களை நுணுக்கமாகச் சொல்வதற்கு அந்தச் சொற்கள் பயன்படுகின்றன. தமிழ்

அவ்வளவு வளமானது. வீ என்பது POLLINATED FLOWER. பு தன்மையை இழந்து சூலுற்று காய்த் தன்மையைப் பூடகமாக உள்வாங்கிய நிலை. என் இலக்கியப் பயணத்திலே சுய புகழ், பிரபலம் ஆகிய சிறிய ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டு இலக்கிய ஊழியத்தை ஒரு சமூக ஊழியமாக மேற்கொண்டுவிட்டேன் என்பதைக் குறியிட்டுச் சொல்வதுதான் “வீ” என்கிற தலைப்பு.

தங்களது தமிழ்நடை தனித்துவமானது. தங்களது கருத்துகளுக்கு எதிர்மாறான கருத்துகளைக் கொண்டவர்களாலும் அது சிலாகித்துப் பேசப்படுகிறது. ஆனாலும் இத்தகைய ஒரு சிறப்பான நடை கைவரப்பெற்ற தாங்கள் உங்களது திறமைகளை மற்றவர்களைப் பற்றிக் கிண்டல் செய்வதிலும் நையாண்டி செய்வதிலும் வீணாடிக்கிறீர்கள் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. இதற்குத் தங்களது பதில் யாது?

அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் என் தமிழ்நடை குறித்து விரிவான விவாதங்கள் நடத்த நேர்ந்தது. தனித்தமிழ் இயக்கத்தினர் இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இயக்க தேவைக்காக தனித்தமிழ் என்று வாதாடுகிறார்கள். சொற்களின் தமிழ் வீதாசாரக் கலவையை நிர்ணயிப்போர் படைப்பாளிகளாக உயர்ந்ததில்லை. பாரதிதாசன் கூட தனித்தமிழ் பிரசாரகராய் வந்த பிறகு தனது வீச்சினை இழந்தார். தமிழ் மக்கள் பயிலும் சொற்கள் தேவை. ஆறுமுக நாவலருடைய எழுத்து வல்லபம் முழுவதையும் பார்ப்பதற்கு உதவும் நூல் “பிரபந்தத் திரட்டு”. அதிலே அவர் “சபாசு” என்ற சொல்லை எவ்வளவு காம்ப்ரமாகப் பயில்கிறார். ‘சித்திரமும் கைப்பழக்கம்’ என்பதுபோல மொழி நடைக்குப் பயிற்சி தேவை. நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டிலே காரசாரமான பல கண்டனங்கள் எழுதியுள்ளார். அவர் அதிகமாகச் சாடியது அறியாமையை. உண்மையின் உபாசகன் ஒருவன் அறியாமையைக் காணும்பொழுது கோபாவேசப்படுவான். அந்தக் கோபம் இன்றளவும் என் ஊழியத்திற்கு ஓர் அர்த்தம் தந்து கொண்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். கோபத்தை பிறர் மனது நோகாது வெளிப்படுத்துவதற்கு நகைச்சுவை உதவுகிறது என நான் நம்புகிறேன்.

தாங்கள் நற்போக்கு இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டை நற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு எதிராக முன்வைத்தீர்கள். நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை இன்றைய வாசகர்களுக்கு விளக்குங்கள்.

முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு எதிரான கோட்பாடு அல்ல நற்போக்கு. நதிகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை. மனித அறிவும், நாகரிகமும், மனிதநேய அக்கறைகளும் முன்னோக்கி நகர்வன. எனவே, இயக்க இயலில் முற்போக்கு மகா நியாயமானது. ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்று சொன்னவர்கள் பாதை தவறி கட்சி மேன்மையை வலியுறுத்தி உண்மையான தமிழ்த்துவத்தை புறக்கணிப்பதற்கு எதிராக எழுந்த கோஷமே நற்போக்கு. மரபைப் பேணுதல். தமிழ் இலக்கிய மரபின் உயிர்த்துவத்தை உள்வாங்கி முன்னெடுத்துச் செல்ல மறுத்தல், சுதந்திரத்தை இழந்து மொஸ்கோ மழைக்குக் குடை பிடிக்க வேண்டும் என்ற அநியாய சேவக மனப்பான்மையைத் தகர்த்தல். யதார்த்தம் என்பது உண்மை போன்ற தோற்றம் என முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மயங்கினர். இலக்கிய ஊழியம் என்பது உண்மையின் நித்திய உபாசனை என்பதை நற்போக்கு இலக்கியம் வலியுறுத்தும். படைப்பிலக்கிய ஓர்மங்கள் அனைத்தும் செழுமையான தமிழ்த்துவத்திலிருந்து பெறப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தினேன்.

தேசிய இலக்கிய எழுச்சி முற்போக்கு இலக்கியக்காரரினால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்கிற உரிமை பாராட்டுதலை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?

வரலாற்றுப் பிறழ்வுகளுள் நேர் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கருத்து. 56 க்குப் பின்னர் திடீரென்று தேசிய இலக்கியத்தைத் தாங்கள் புகுத்தவிட்டதாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் உரிமை பாராட்டுதல் குழந்தைத்தனமானது. தமிழ் நாட்டு இலக்கியத்திற்கு விரோத கோஷம் எழுப்புவது மட்டும் தேசிய இலக்கியம் ஆகிவிடுமா? சிங்களம் மட்டுமே தேசிய மொழியாக இருக்கும் ஒரு நாட்டில் பிராந்திய மொழியாகக்கூட தமிழ் அங்கீகரிக்கப்படாத நிலையில் தமிழ் தேசிய கலை, இலக்கிய வடிவங்கள் எவை? இங்கிலாந்திலிருந்து வேறுபட்ட ஓர் இலக்கிய மரபு

அமெரிக்காவில் முகிழ்ந்தமையை உதாரணங்காட்டிப் பேசினோம். அப்பொழுது நாங்கள் வைத்த நியாயங்கள் அனைத்தும் அரைவேக்காட்டு நியாயங்களாகவே இப்பொழுது எனக்குப் படுகிறது. ஏனெனில் அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும் ஆங்கிலமே தேசிய மொழியாகப் பயிலப்பட்டது. தேசிய இலக்கியம் தமிழில் மலர்தல் வேண்டும். அது மிகவும் அவசியம். எஜமானர்களின் விருந்து மேசையின் கீழே விழுந்து கிடக்கும் உணவுகளைப் பொறுக்கி எடுப்பதல்ல தேசிய இலக்கியம். இன்று ஈழத்தின் தேசிய இலக்கியங்கள் ஈழத்தில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவருகின்றனவோ என நான் சந்தேகப்படுகிறேன். இலக்கியம் என்பது சேவகம் அல்ல. கூழைக் கும்பிடு அல்ல. வசதியான இணக்கங்கள் அல்ல. இலக்கியம் என்பது ஆன்மாவின் விழுக்கி சங்கீதம். உண்மையின் கட்டுப்பாடற்ற ஆனந்த தாண்டவம். இலக்கியம் என்பது மண்ணின் மைந்தர்களுடைய இயல்பான சுவாசமாகவும், வாழ்வாகவும் அமைதல் வேண்டும்.

ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் இன்று தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் நாம் என எமது எழுத்தாளர்கள் பலர் கூறிக் கொள்கிறார்கள். இது பற்றிக் கூறுங்கள்.

இந்தியாவில் தலித் இலக்கியம் என்று பேசும் இயக்கம் தலித்துகள் உடைய சமூக மேம்பாட்டுக்காகவும், மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காகவும், புதிய அங்கீகாரங்களை வென்றெடுப்பதற்காகவும் முனைந்து வருகிறது. தலித் மக்கள் மத்தியிலே முகிழ்ந்து வரும் புத்திஜீவிகள் தம் மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்கவும் தலித் இலக்கிய இயக்கம் முனைகிறது. இலக்கிய அங்கீகாரம் மட்டுமல்ல சமுதாய அங்கீகாரமும் அதன் இலக்கு. தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் வெற்றி, தோல்விகளை மதிப்பிடுவதற்கு இன்னமும் காலம் கனிந்துவிடவில்லை. நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும் பொழுது டானியல் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என்கிற ஓர் அவசர அறிமுகத்தினை தமிழக விமர்சகர்களில் ஒருவரான அ.மாக்ஸ் செய்தார். இந்தக் குறிப்பினை வைத்துக் கொண்டுதான் இங்குள்ளவர்கள் கூத்தாடுகிறார்கள். டானியல் ஜாதீயத்திற்கு எதிரான போராட்டம் நடத்தியவர். யாழ்ப்பாண சாதி அமைப்பில் ஒடுக்கப்பட்டோர் அநுபவித்த இன்னல்களை மிகைப்படுத்தி எழுதினார். மிகைப் படுத்துதல் என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளை பின்னொரு காலகட்டத்திற்கு உரியனவாக அவர் செய்த தெளிவற்ற விளக்கங்களினால் மிகைப்படுத்தல் ஆயிற்று. ஒரு ஜாதியினருடைய கலை இலக்கியப் படைப்பு அங்கீகாரத்தினை ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் எவரும் பிரகடனமடையுடன் எழுதியது கிடையாது. இப்படிச் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் அனைவருமே தலித்துகள் ஆகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறார்கள். அந்தரங்க சுத்தியாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் என் கூற்றின் உண்மை விளங்கும்.

ஸ்ரீகாண்டலிஸம், மெஜிக்கல் ரியலிஸம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் என கடந்த சில வருடங்களாக இலக்கியத்தில் பல இசைங்கள் பேசப்படுகின்றன. இவைபற்றித் தங்களது கருத்தென்ன?

இந்த இலக்கியக் கோஷங்கள் ஆங்கில மொழிமுலம் இலக்கியத்தை உள்வாங்கி, தமிழ் இலக்கிய விமர்சனக் கலைக்கு வந்துள்ள, தாங்கள் புத்தி ஜீவிகள் என உரிமை பாராட்டுபவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட கோஷங்கள். இவை ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலே பலரால் அறிமுகஞ் செய்து பாராட்டப்படுவன. இந்த இசைங்களில் எந்தத் தவறும் கிடையாது. இலக்கியப் போக்குகளை ஒவ்வொரு காலப் பிரிவிலும் அதன் வீறுகளையும் அதன் பிரதான அம்சங்களையும் தெளிவாக அறிந்து கொள்வதற்கு இந்தக் கோஷங்கள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. வரலாற்று ரீதியாக இலக்கியக் கோட்பாடுகள் புதிய தேவைகளுக்கு ஏற்ப நெகிழ்ந்தும் மாற்றமடைந்தும் புதுப்பித்தும் பயிலப்படுவன. இவற்றில் தவறு இல்லை. ஆனால் இவை எந்தக் கட்டத்தில் என்ன சந்தர்ப்பங்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை முற்றாக மறந்து இவை இலக்கியம் படைப்பதற்கான சில தத்துவங்கள் என்ற மயக்கங்கள் ஏற்படச் செய்வது தவறு. இந்தத் தவறினை தமிழ் இலக்கியத்தில் இந்த இசைங்களை அறிமுகப்படுத்துவோர்கள் கொண்டு வந்து

சேர்த்திருக்கிறார்கள். இலக்கியப் போக்கைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு தெளிவே ஓழிய இவை இலக்கியம் படைப்பதற்கான தத்துவங்கள் அல்ல.

தமிழில் மிக எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் கிடைக்கும். எண்ணெயிலிருந்து எள் தோற்றுவிக்க முடியாது. இலக்கியப் போக்குகளை வைத்துத்தான் இந்த இசைங்களை உருவாக்கினார்கள். இந்த இசைங்களிலிருந்து எவ்வாறு இலக்கியம் படைக்க முடியும்? இதுதான் கேள்வி. இவ்வாறான ஒரு தெளிவற்ற நிலையில் இவை பயிலப்படுவதினால், இவற்றை நிராகரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்களுக்கு ஏற்படுகிறது. இன்னுமொன்று இவை ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனத்துறைகளிலே பயிலப்பட்டு அவை கடந்த காலச் சிந்தனைகளாக காலம் தாழ்த்திய ஒரு நிலையிலேயே இவை நவீனத்துவமானவை என்று தமிழில் அறிமுகப்படுத்தும் சோகம். உண்மையில் தமிழ் இலக்கியச் செழுமை இன்று உலகில் பயிலப்படும் எந்த மொழிகளிலும் பார்க்கத் தொன்மையானது என்பது என் கருத்து. இலக்கியம் வந்து, மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து பெறப்படுகிறது என வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதே சமயம் அது காலத்தினாலும் மண்ணினாலும் அந்த மண்ணிலே வாழும் மக்கள் பயிலும் மொழியினாலும் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த 'மொழியினாலும்' என்றதை வசதியாக இந்த இலக்காரர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். ஏன் என்றால் மொழிக்கு அதன் தனித்துவ வல்லபங்கள் உண்டு. அதனுடைய தனித்துவ வல்லபங்கள் காலத்தினால் பல நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாக வணையப்பட்ட படைப்பிலக்கிய வல்லபங்களினால் பல நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாகப் பாராட்டப்பட்டு சீராட்டப்பட்டு அது சமூக வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது என இனங்காணப்பட்ட நம்பிக்கைகளினாலும், சடங்குகளினாலும், வரன்முறைகளினாலும் தமிழன் கண்ட விழுமியங்களினாலும் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தப் புதிய கோஷங்களினால் இந்த அனைத்து முதுசொம்களையும் நாம் இழந்துவிட வேண்டுமா? இதுதான் அவர்கள் சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது.

இந்தப் புதிய இலக்கினால் யதார்த்தவாதம் என்கிற நிலைப்பாடு தனது மதிப்பை இழந்து விடுகிறதா?

யதார்த்தவாதம் என்கிற கோட்பாடு அல்லது கோஷம் இலங்கையில் 56களுக்குப் பின்னரே உச்சமாகப் பேசப்பட்டது. இது ஒரு தவறான பிரயோகத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றது. கலை, கலைக்காக என்று முன்னோர்கள் எழுதினார்கள். அதாவது மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளர்களும், அதற்கு முற்பட்டவர்களும் கலை கலைக்காக எழுதினார்கள் என்ற வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கலை கலைக்காக என்ற வாதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு முன்னோர்கள் படைப்பிலக்கியத்தை அணுகினார்கள் என்று சொல்வது தவறான ஒரு பிரயோகம் ஆகும். யதார்த்தவாதம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் அ.செ.முருகானந்தன் யாழ்ப்பாணத்து அழகுகளைத் தமது படைப்புகளில் கொண்டு வந்தார். அதே போன்று "வேள்ளிப்பாதசரம்" போன்ற சிறுகதைகளிலே இலங்கையர்கோன் அருமையாக அற்புதமாக யாழ்ப்பாணத்து யதார்த்த வாழ்க்கையைச் சித்திரித்தார். இவை யதார்த்தவாதம் என்ற கோஷங்களுக்கு முன்னர் எழுந்த இலக்கியங்கள். அவ்வாறுதான் வ.அ.இராசரத்தினத்தின் மூதூர்க் கதைகளையும் நாங்கள் பார்க்க வேண்டும். யதார்த்தவாதம் என்பது வசதியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு பின்னர் சோஷலிச யதார்த்த வாதத்திற்கு இவர்கள் தந்த விளக்கம் என்ன? இன்று சோஷலிச யதார்த்த வாதம் பற்றிப் பேசுவதை ஒரு அநாகரிமமான செயலாகக்கூட முற்போக்குவாதிகள் கூட நினைக்கிறார்கள். ஏனெனில் சோவியத் நாட்டினுடைய சிதைவுக்குப் பின்னர் அது அர்த்தமற்ற ஒரு கோஷமாக மாறிவிட்டது. இன்று இந்த யதார்த்தவாதத்திற்கு ஒரு காம்ப்ரியம் சேர்த்து மெஜிக்கல் ரியலிஸம் என்று சொல்லுகிறார்கள். மாந்திரிக யதார்த்தவாதம். இந்த மாந்திரிக யதார்த்தவாதத்தின் உச்சம் என்று சொல்லி நண்பர் ஜெயமோகன் விஷ்ணுபுரம் என்ற நாவலையும் அண்மையில் தந்திருக்கின்றார். இவையெல்லாம் ஒன்றைத்தான் சுட்டி நிற்கின்றன. அந்த உண்மையான உள் ஆத்மாவான கருத்தைத் தரிசிக்க மறந்து விட்டோம். இலக்கியமென்பது உண்மை. உண்மையை நோக்கி தேடுதல் நடத்துவதுதான் இலக்கியவாதியின் ஊழியம். அந்த அளவில் மட்டும்தான்

இந்த யதார்த்தவாதத்திற்கு ஒரு நாணயம் அதாவது செலாவணி உண்டு. மற்றப்படி ஒரு காலத்தில் நாங்கள் சொன்னதுபோல் உருவமா? உள்ளடக்கமா? என்பனவெல்லாம் மிக மிகக் குழந்தைத்தனமான விவாதங்கள். உடலா? உயிரா? உயிரும் உடலும் சேர்ந்ததுதான் மனிதம். அதில் ஒன்றைப் பிரித்து ஒன்றை வகுத்துச் சொல் என்று சொல்வது எவ்வளவு அற்பத்தனமானதோ அதே போன்றுதான் இலக்கியப் படைப்பிலிருந்து உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பகுத்துப் பார்க்கிறது. மீண்டும் இறுதியாக யதார்த்தம் என்பதற்கு நாங்கள் அதை அழித்துவிட்டு உண்மையின் தேடல் என்று வைத்துகொண்டால் அந்தக் கோட்பாடு என்றும் இலக்கியத்தில் செல்லும்.

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் எனத் தாங்கள் கூறிய கருத்து தமிழகத்தில் பெரும் எதிர்ப்பினை ஏற்படுத்தியது. தங்களது கருத்தை எவ்வாறு நிலைநிறுத்தப் போகிறீர்கள்?

சில கருத்துக்களை நாங்கள் சொல்லும் பொழுது, இது ஒன்றே சிறந்தது என்று சொல்வது ஒரு மரபு. திருக்குறளிலே நீங்கள் பார்த்தால் வள்ளுவர் முன்னுக்குப் பின் முரணான குறள்கள் எழுதியது போலத் தோன்றும்.

“இரப்பாரே இல்லாயின் ஈங்கண்மா
மரப்பாவை சென்று வந்தற்று” என்று

இரவலர்கள் வாழ்வதற்கு வசதியாகக் குறள் பாடிய திருவள்ளுவர் இன்னொரு கட்டத்தில்
“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டில்
பரந்து கெடுமே உலகியற்றியான்”

என்றும் சொல்லுகின்றார். எனவே ஒரு கட்டத்திலே ஒரு கோஷத்தை வைக்கும் பொழுது, அழுத்தம் திருத்தமாக அதை முன்வைத்தல் ஒரு மரபு. அந்த மரபைப் பின்பற்றித்தான் நான் 21ஆம் நூற்றாண்டில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைத்தல் இலக்கியத்திலே தலைமை தாங்குவார்கள் என்று சொன்னேன். இதற்கான காரணம் இன்னொன்று. கடந்த, கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ் நாட்டின் படைப்பிலக்கியம் தன் வீறினை இழந்திருந்தது. அவர்கள் சினிமா மாயைகளிலே மயங்கிக் கிடந்தார்கள். அரசியல் சினிமா இரண்டும் படைப்பிலக்கியத்திற்கு விரோதமான மயக்கங்களையும் சுவை உணர்வுகளையும் சுவை நெறிகளையும் ரசனை உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததும் இதற்குக் காரணம். இந்த மாயைகளில் அவர்கள் மயங்கியிருந்தால் நிச்சயமாக படைப்பு இலக்கியத்தை வேறு ஒரு பகுதியிலிருந்துதான் நாங்கள் எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் உண்டு.

இன்னுமொன்று போராடும் பொழுது இழப்புகள் ஏற்படும். புதிய சூழலிலே வாழும் பொழுது பல நோக்கள் ஏற்படும். பல தோல்விகள் ஏற்படும். பல சத்திய சோதனைக்குள் மனிதன் தன்னை உட்படுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்படும். இந்தப் போராட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்வது இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுக்கும். அத்தகைய ஒரு வாழ்க்கை முறையும் நெறியும் தமிழ் நாட்டில் இல்லை. அந்தச் சிந்தனை விழிப்புணர்வும் இல்லை. பொழுதுபோக்குக்கு உதவக்கூடிய ஒரு சாதனம் என்று இலக்கியத்தைக் கருதும் பண்பிலிருந்து இன்னும் உயிர்த்தெழவில்லை. ஆயிரம் நாவல்களிலிருந்து நிலைத்து நிற்கக்கூடிய ஒரு நாவலை இனங்கண்டு கொள்ளுங்கள். இதனால்தான் நான் படைப்பிலக்கியத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தலைமை தாங்குவார்கள் என்று சொன்னேன்.

அதில் இப்பொழுது ஒரு திருத்தம். படைத்தல் மட்டும் இலக்கியம் அல்ல. பகிர்தலும் இலக்கியம். இலக்கியம் ஓர் உச்சமான ஊடகம் என்று நான் எப்பொழுதும் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் இலக்கியப் படைப்பாளி படைப்பதை முழுமைப்படுத்துபவன் கலைஞன். இன்றும் திருக்குறள் எங்களுக்கு இனிப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் பரிமேலழகர் உரைகளுக்குப் பிறகும் விரிந்து பரந்து பட்டதாக திருக்குறளுடைய பொருள் விரிவடைந்து கொண்டே போகிறது. கலைஞன் ஒருவன் கற்பிக்கும் அர்த்தங்களும் இணைந்துதான் ஓர் இலக்கியம் முழுமை பெறுகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால் அந்தப் பகிர்தல் என்பது இலக்கியத்தின் பிரிக்கப்படாத ஒரு முழுமையான அம்சமாகும். இந்தப் பகிர்தல் நேர்மையான முறையில் நடத்தல் வேண்டும். இந்தப்

பகிர்தலின்போது புலம்பெயர்ந்தோர்களுடைய இலக்கியங்களும் தமிழ் நாட்டில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும் தங்களுடைய வித்துக்களையும் வீறுகளையும் ஒன்றுடனொன்று மோதவிட்டு அதிலிருந்து புதியதோர் இலக்கிய சுருதியும் புதிய இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதற்கான சகாயமான சூழலும் உருவாகும் என்று நம்புகிறேன். இதற்கு இன்று தமிழ் நாட்டிலும் ஓர் வசதியான சகாயமான சூழல் உருவாகிக்கொண்டு வருவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் கூட தங்களுடைய படைப்பு வல்லபங்களை தமிழ்நாட்டு கலைஞர்களுடன் பங்கிட்டுக்கொள்ள அவாப்படுகிறார்கள். இந்த இருபக்கத்து ஓரளவு காதல் நோக்குகளும் சந்திக்குமேயானால் நிச்சயமாக 21ஆம் நூற்றாண்டில், தமிழ் ஒரு சர்வதேசிய மொழி, அந்தச் சர்வதேசிய மொழியில் சர்வதேசிய தரங்களை எட்டவல்ல இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்றொரு சூழ்நிலை உருவாகும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அண்மையில் சு.வே. அவர்களின் உருவகக் கதைத் தொகுப்பு ஒன்றை நீங்கள் வெளியிட்டுள்ளீர்கள். அதை நீங்கள் வெளியிடுவதற்கு அிக்கறை கொண்டதன் நோக்கம் என்ன?

உருவகக் கதை என்பது கதைப் படைப்பில் ஓர் உன்னத உருவம் என்று நான் கருதுகின்றேன். சங்ககாலம் பயின்ற கரு, உரிப்பொருட்களை உள்வாங்கி உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் போன்ற அணிகளை கதை உருவத்தில் கொண்டுவருவதற்கு ஆழ்ந்த சிந்தனையும் புலமையும் தேவை. இந்த உருவகக் கதைகள் ஒரு காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கைத் தமிழில் பெற்றிருந்தன. சு.வே. அவர்களை நான் ஓரளவில் தமிழின் உருவகத்துறையின் பிதாமகன் என மதிக்கின்றேன். ராஜாஜி அவர்கள் கூட கலைச்செல்வியில் வந்த சு.வே யினுடைய உருவகக் கதையொன்றை மிக மெச்சிப் பாராட்டி உருவகக் கதையின் இலக்கணம் இதுவென்று சொன்னார். இந்த சு.வே. யினுடைய உருவகக் கதைப் பங்களிப்பையும் இலக்கியப் படைப்பு பங்களிப்பையும் இன்று நாங்கள் பேசாமல் விட்டுவிட்டோம்.

அதுமட்டுமல்ல சு.வேயினுடைய எழுத்துக்கள் ஒரு மரபின் உண்மை வரலாற்றைச் சொல்லுவதாகும். தேசிய இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். நல்லூரில் பிறந்து, தேசிய இலக்கியம் வளர்வதற்கான ஒரு தமிழ் நடையை உருவாக்கிக் கொடுத்தவர் நல்லூரில் பிறந்த ஆறுமுக நாவலர். ஆறுமுக நாவலர் வழிவந்த ஒரு வித்துவ பரம்பரை யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாயிற்று. இவர்கள் பண்டிதர் பரம்பரையினர் என்றும் சொல்லப்பட்டார்கள். இந்தப் பண்டிதர் வகுப்பைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளை, தமிழ்ப் படைப்பாளிகளை ஆக்க இலக்கியத் துறைக்கு கொண்டுவந்த அரிய சேவையைச் செய்தவர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை திருநெல்வேலி கலாசாலையைத் தளமாகக் கொண்டு பல பண்டிதர்களை நவீன இலக்கியப் படைப்புக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். சச்சிதானந்தன், பஞ்சாட்சர சர்மா, கனக செந்திநாதன் அதேபோன்று சு. வேலுப்பிள்ளை. எனவே ஆரம்பகால மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சிந்தனைகள் வழி நடத்தப்பட்டது பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையினுடைய இலக்கிய ரசனையினால் என்ற உண்மை வரலாற்று ரீதியாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அவருடைய பண்ணையில் வளர்ந்த கனக செந்திநாதனே மறுமலர்ச்சி சங்கத்திற்கு மிக மூத்த உறுப்பினராகவும் வாழ்ந்துள்ளார். இந்தப் பண்டித வர்க்கத்தினர் எவ்வளவு செழுமையான யாழ் மண்ணில் விளைந்த தாவரங்களையும் சூழல்களையும் கதையாக நெறிப்படுத்தினார்கள் என்பதற்கான சிறந்த உதாரணங்களை நாங்கள் பார்க்க வேண்டுமானால் சு. வே. எழுதியுள்ள “மணற்கோயில்” என்ற தொகுதியில் உள்ள இருபது கதைகளிலும் பார்க்கலாம்.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்வது உங்களது எழுத்துத் துறையைப் பாதித்துள்ளதா?

நிறையவே பாதித்துள்ளது. என்னுடைய இலக்கியம் பற்றிய பார்வைகளைத் திருத்தி அமைக்கவும் புதுப்பிக்கவும் செப்பமிடவும் நிர்ப்பந்தத்தைத் தந்தது இந்தப் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை. “நனவிடை தோய்தல்” என்னுடைய புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையில் பிறந்த ஓர் இலக்கியமாகும். அது தமிழைப் பொறுத்தவரையில் இதுவரையில் இலக்கிய வகைகளுக்கும் வகைப்படுத்தாத ஒரு பிரிவைச் சார்ந்தது. ஆங்கிலத்தில் CREATIVE ESSAYS என்று சொல்வார்கள்.

அந்த வகையைச் சார்ந்தது என்று சொல்லலாம். இவை உண்மையில் என்னுடைய பிறந்த மண்ணின் என் பெற்றோர்களுடன் இணைந்து உயிர்த்துவமாக வாழ்ந்த என்னுடைய பிஞ்சு நெஞ்சிலே எண்ணங்களையும் பல காட்சிகளையும், அஜந்தா ஓவியங்களாகத் தீட்டிவைத்த ஒரு வாழ்க்கையின் நீள்பார்வை. அதற்குமேல் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையில் பல சிக்கல்களுண்டு. அவர்கள் எதிர்காலக் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள அச்சங்களை நேரடியாக உணரமுடிகிறது. அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகளை நேரடியாகக் காணமுடிகிறது. அதேசமயம் போலியாகப் புகுந்த நாட்டில் உள்ள பொருளாதார வசதிகளை முன்னிறுத்தி பழையவை முழுவதையும் மறந்து புதிய அங்கிதேசச் சாதி ஒன்றினை உருவாக்கும் நிலையில் ஓடித் திரியக்கூடிய போலிகளையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இவை அனைத்தும் என்னுடைய எழுத்துப் பற்றிய பார்வைகளை மாற்றுகின்றன.

இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள், உங்களுக்கு நம்பிக்கை தருகிறார்களா?

அண்மைக் காலத்தில் கடந்த ஒரு ஐந்தாறு வருடங்களுக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் உண்மையைப் பேசுவதானால் அவர்கள் நிறையவே நம்பிக்கை தருகிறார்கள். ஒன்று 20ஆம் நூற்றாண்டில் கவிதைத் துறையிலே பாரதியார் புதிய வீச்சினைப் பாச்சினார். அதே போன்று புதுமைப்பித்தன் புதிது செய்தான். இந்த இரண்டு தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் ஓரளவில் 20ஆம் நூற்றாண்டில் படைப்பிலக்கியத்தில் சிகரங்களை எட்டினார்கள். அதற்குப் பின்னர் என்ன? கதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கிறோம். கு.ப.ரா, மௌனி, சி.சு.செல்லப்பா, கு.அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன் இப்படியாக ஒரு பட்டியல். பின்னர் ஜெயகாந்தன். ஜெயகாந்தனுக்குப் பின்னர் சுந்தர ராமசாமி. அதற்குப் பின்னர் ஒன்றுமே இல்லாத களப்பிர்காலம் என்கிற ஒரு மாயையை நாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம்? தப்பு. எண்பதுகளில் தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு வந்த புதியவர்களை ஆவணப் படுத்தினோமா? 90 களில் தமிழ் சிறுகதைக்கு வந்தவர்களை ஆவணப்படுத்தினோமா? அவைகளைத் தனியே படித்து, வாசித்து அவர்களுடைய பங்களிப்பை இனங்கண்டு கொள்வதற்கான மதிப்பீடுகளும் விமர்சனங்களும் புத்திபூர்வமாக மேற்கொள்ளப்பட்டனவா? இல்லை, இதற்கான காரணம் பழம்பெரும் பெருச்சாளிகளான எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் பிற்காலத்தில் எழுத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் இன்னும் இலக்கிய வாதிகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதுதான். இவர்களை நான் சொல்வது "திரிவீலிலே" ஓடுகின்ற - சைக்கிளில் சிறிதுதூரம் ஓடிவிட்டு கொஞ்ச நேரத்தில் திரிவீலில் ஓடுவது போன்று, இன்றும் இலக்கியவாதிகள் என்ற புகழைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்; இது தப்பு. அண்மையில் ஒரு இருபது இளம் கவிஞர்களை நான் இந்தியாவில் பார்த்தேன். அவர்கள் பின்னரங்களில் என்னிடம் வந்து இலக்கியம் பற்றிக் கலந்து உரையாடுவார்கள். இவர்களுடைய ஆர்வம், இவர்களுடைய ஆழம், இவர்களுடைய பார்வையின் மலர்ச்சி புதிய வேகங்கள் எல்லாம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தன. இத்தகைய படைப்பாளிகள் இலங்கையிலும் இருப்பார்கள். அவர்களுடைய நட்பினை நான் சம்பாதித்துக் கொள்ளவில்லை என்பது எனக்கு இழப்பாகக் கூட இருக்கின்றது. ஆனால் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்ந்து டென்மார்க், நோர்வே, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளிலே வாழ்ந்து இலக்கியத்திலே ஆர்வம் கொண்டு படைப்புத்துறைக்கு வந்துள்ள பல இளைஞர்களுடன் நான் பேச நேர்ந்தது. அவர்களுடைய பார்வை எங்களுடைய பார்வைகளிலும் பார்க்க வித்தியாசமானதாகவும் தனித்துவமானதாகவும் இருப்பதைக் கண்டேன். காரணம் அவர்களுடைய அநுபவங்கள் புதியன.

21ஆம் நூற்றாண்டிற்குத் தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உருபுவாய்ந்த நடவடிக்கைகள் எவையென நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்? நீங்கள் உங்களை இலக்கியவாதியாகவும் இனங்காட்டிக் கொள்வதனால் இந்தக் கேள்வி...

இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் சுதந்திரம் கிடைத்த பின்னர் கலை இலக்கிய அபிவிருத்திக்காக சாகித்திய அக்காமி போன்ற அரசு நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவை அமைப்பதற்கான நோக்கங்கள் வரவேற்கத்தக்கன. ஆனால் அவற்றின் செயற்பாடுகள் ஏற்புடைய விளைவுகளைத் தரவில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அரசு வேறு, அரசியல் வேறு என்கிற பக்குவம்

நம்மவர்களுக்கு இன்னமும் ஏற்பட வில்லை. எனவே அரசியல்வாதிகளின் நிழலிலே கலை இலக்கிய கோஷதாரிகள் ஆதாயம் பெற விளைகிறார்கள், ஆதாயம் பெறுகிறார்கள். அது மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டின் நிலைமையை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன். தஞ்சாவூரில் அமைந்துள்ள தமிழ் பல்கலைக்கழகம் பரிதாபகரமாகச் சேடம் இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. தரைமணியில் அமைந்துள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் பிணப்பாதுகாப்பு அறையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள “போட் பவுண்டேசன்”, “சுவாமிநாதன் பவுண்டேசன்” போன்ற நிறுவனங்கள் கூட ஒரு சிலருடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் நடுநிலைமையை இழந்துவிட்டன. இந்நிலையில் புலம்பெயர்ந்துள்ள தமிழர்கள் அரசு நிறுவனம் சாராத இலக்கியவாதிகளின் தன்னிச்சையான நன்கொடைகளினால், ஒரு படைப்பிலக்கிய மையம் ஒன்றினை நிறுவ வேண்டுமென கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறேன். படைப்பு மகத்தானது. ஞானப் படைப்பு அதிகமகத்தானது. இருப்பினும் படைப்பு, படைப்பென்ற நிலையில் மட்டுமே முழுமைத்துவம் அடைந்துவிடுவது கிடையாது. ஞானம் பகிர்தலின் மூலமே விரிவும் ஆழமும் அடைகின்றது. படைப்பிலக்கியப் பிரச்சனைகளை அவ்வப்போது அலகுவதற்கும் முக்கியமானவற்றை இனங்காணுவதற்கும் புதிதுகளை வரவேற்பதற்கும் பழைமைகளை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கும் இத்தகைய படைப்பு மையங்கள் அவசியம். அதற்குமேல் படைப்புகள் உரியவர்களிடம் அதாவது சகபடைப்பாளிகள் மத்தியிலும் கலைஞர்கள் மத்தியிலும் அவை சேருதல் வேண்டும். விரிவான வாசகப் பரம்பல் நிகழ்தல் வேண்டும். சத்தியமான ஞான உசாவுதல்களும் உரையாடுதல்களும் கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளும் நிகழ்தல் அவசியம். தமிழ்மொழி ஒரு சர்வதேசப் பரிமாணத்தினை மீண்டும் பெற்றுவிட்டது என்கிற உற்சாகமும் உணர்வும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் மத்தியிலே தோன்றுதல் வேண்டும். படைப்பாளியின் தனித்துவப் படைப்பு வல்லபங்களிலும் பார்க்க ஒரு மொழியின் படைப்பு வல்லபங்கள் உச்சம் பெறுதல் வேண்டுமென நான் ஆசைப்படுகின்றேன். தமிழின் படைப்பிலக்கிய உச்சம் என்று சொல்லும் பொழுது இந்த சர்வதேசிய படைப்பிலக்கிய மையம் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்படுதல் விரும்பத்தக்கது. அதனை அரசியல்வாதிகளிலிருந்தும், ஊழல் வாதிகளிலிருந்தும், கோஷதாரிகளிலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான நடைமுறைகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டுமென நான் விரும்புகிறேன். ஓர் ஆரம்பம் தேவை. அந்த ஆரம்பத்தினை நான் துவக்கி வைத்துள்ளேன் என்பதில் மகிழ்ச்சி.

2000 ஜூன் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 01)

- இலக்கியமே தனது மூச்சாக கடந்த ஐம்பத்து மூன்று வருடங்களாக இயங்கிவரும் ஈழத்தின் மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி.
- சாதியத்திற்கு எதிராகவும், உழைப்பாளி வர்க்கத்தின் உயர்விற்காகவும் தனது பேனாவைப் பயன்படுத்திய ஓர் இலக்கியப் போராளி. இலங்கை முற்போக்கு அணியின் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்த உறுப்பினர். மனித நேயமிக்க பணியாளன்.
- முதன் முதலாக இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசினை (குனது தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிற்குப்) பெற்றவர் என்ற பெருமைக்குரியவர்.
- முப்பத்தைந்து வருடங்களாக மல்லிகை சஞ்சிகை மூலம் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றியதோடு எழுத்தாளர் பலர் அதில் உருவாகி வளர்வதற்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர்
- மல்லிகைப்பந்தல் என்ற நூல் வெளியீட்டு நிறுவனத்தின் மூலம் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பலரின் நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர்.
- இலங்கை இந்திய இலக்கியப் பாலமாக இருந்து ஈழத்து இலக்கியத்திற்காக குரல் கொடுத்த இலக்கியப் பிரசாரகர்.
- இவரது சிறுகதைகள் பல சிங்கள, ஆங்கில, ரஷ்ய, செக் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

சமகால ஈழத்துப் படைப்புகள் பற்றிய தங்களது கணிப்பு என்ன?

இரண்டு விதமான ஈழத்துப் படைப்புகள் என்று நான் பார்க்கிறேன். ஒன்று 60-70களுக்கு உட்பட்ட படைப்புகள். மற்றது 60-70க்குப் பின் வந்த படைப்புகள். மூன்றாவதாகவும் ஒன்றை நாங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அது புலம் பெயர்ந்த இலக்கியப்படைப்பு.

60-70 காலப் போராட்டம் என்பது எங்களது காலப் போராட்டம். அது இந்த நாடு, எங்களது ஈழத்துத் தனித்துவ இலக்கியம், மண்வாசனை, எங்களுடைய பாத்திரங்கள், சம்பவங்கள், எங்களுடைய வாழ்க்கைமுறை எங்களுடைய படைப்பில் வரவேண்டும். அதுதான் மண்வாசனைப் போராட்டம் என்று முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடுவது.

அடுத்தது தேசிய இனங்களுக்குள் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டால் ஒரு வகையான இனவாதத் தன்மைகள் வந்த ஒரு காலகட்டம். அதில் சரியும் இருக்கிறது, பிழையும் இருக்கிறது. நம்முடைய மொழி, நம்முடைய கலாசாரம், நம்முடைய தேசத்தின் இருப்பு போன்றவைகளை நிலை நிறுத்துவதற்கான ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனப்போராட்டம் ஒரு பண்பு.

இன்னொரு வகை தேசிய இனப் போராட்டம் என்ற வகையிலே பேரின வாதமும் சிற்றின வாதமும் மோதிக்கொள்கிற ஒரு பண்பு. இந்தப் பேரின வாதம் செய்கிற அதே தவறைத்தான் சிற்றின வாதமும் இனவாதமாகச் செய்கிறது. சிற்றினவாதம் நசுக்கப்பட்டது, சிற்றின வாதத்திற்குக் கஷ்டம் இருந்தது, சிற்றின வாதத்திற்குப் பிரச்சனை இருந்தது. ஆனால் பரஸ்பரம் துவேஷத்தை வளர்த்து, பரஸ்பரம் எதிர்ப்பைவளர்த்து, பரஸ்பரம் காறித்துப்பி நாங்கள் இந்த நாட்டில் ஒரு புதிய சமுதாயத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. இதில் இந்த இரண்டாவது விதமான ஆளுமைக்கு உட்பட்டவர்கள் 70-80களில் வந்தவர்கள். இவர்கள் தமிழ் உணர்வு மிக்கவர்கள். தமிழுக்கு ஏற்பட்ட அநீதிக்கு, அக்கிரமங்களுக்கு எதிராகப் போராடவேண்டும் என்ற மனவலிமை மிக்கவர்கள். அதைத் தமது பேனாவால் செய்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் தத்துவப் பார்வை இல்லை. இந்த உணர்வுகள், இந்த வெறியான ஆவேசங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டம் வரையும்தான் உயிர்வாழும். படைப்பு என்பது காலம் காலமாக உயிர்வாழ வேண்டும். உதாரணமாக திராவிட நாடு என்ற கோரிக்கையை பெரியார் வைத்தார்; அண்ணாத்துரை கொண்டு வந்தார். அதில் வெறிபிடித்த மாதிரியான இளைஞர்கள், கவிஞர்கள், சினிமாத் தயாரிப்பாளர்கள் எல்லாம் முன்வந்தார்கள். திடீரென திராவிட நாடு எங்கள் கோரிக்கை அல்ல என்றவுடன் அவ்வளவும் வத்திப்போச்சு. ஏனென்றால், இந்திய நாட்டு அரசியல் சூழ்நிலையில் அதற்குமேல் அவர்களால் கொண்டுசெல்ல முடியவில்லை. இங்கும் இனவாதம் நீண்ட காலத்திற்குத் தாக்குப்பிடிக்காது. ஏனென்றால் இனவாதத்தில், தமிழ் இனவாதத்திலும்சரி சிங்கள இனவாதத்திலும்சரி எந்தவிதமான ஆரோக்கியக் கூறுகளும் இல்லை. ஆனால் தமிழ் இனவாதத்தில் ஒரு அசையாத நியாயம் இருக்கிறது. நாங்கள் நசுக்கப்பட்டவர்கள், அடக்கப்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள். எப்படி தலித்துக்கள் தாங்கள் ஒடுக்கப்பட்டபோது போராடினார்களோ அதுமாதிரி தமிழர்கள் இந்த நாட்டில் நசுக்கப்படும்போது போராடுவது நியாயம். போராடுவது எழுத்தாளனது கடமை. ஆனால் மிக நுட்பமாக அந்தப் பிரச்சினையை முன்னுக்குக் கொண்டுசெல்லவேண்டும். இல்லையென்றால் அவனது படைப்பு வெறும் துவேஷப் படைப்பாக இருக்குமே தவிர ஒரு ஆரோக்கியமான படைப்பாக இருக்காது.

சிங்களம் மட்டும் தேசிய மொழியாக இருக்கும் நமது நாட்டில் தமிழில் தேசிய இலக்கியம் படைப்பது எத்துணை சாத்தியமானது?

இந்த நாட்டில் உயிர்ப்புள்ள ஒரு இனம் இருக்குமட்டும் ஒரு மொழியை அழிக்கமுடியாது. காலத்துக்குக் காலம் அரசியல்வாதிகள் தங்களுடைய மொழியை, தங்களுடைய கலாசாரத்தை, எங்கள்மேல் திணித்தார்கள். எங்களை மூன்று பேர் ஆட்சி செய்தார்கள். போர்த்துக்கீசர், டச்சுக்காரர், வெள்ளைக்காரர் இந்த மூவரும் தங்களது மொழியை மாத்திரமல்ல, கலாசாரத்தை மாத்திரமல்ல, தங்களது மதத்தைக்கூட எங்கள்மேல் திணித்தார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுக்கு விடுதலை கிடைக்குமென்று நம்பி கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறினார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் மதம் மாறியவர்களே அந்தச் சாதி அமைப்பிற்குள் உட்படுத்தப்பட்டார்கள். இந்த நாட்டில் கடந்த முன்னூறு வருடங்களில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி இது. அரசாங்கங்கள் சட்டங்களைக் கொண்டுவருவதால் ஒரு மொழி அழியுமென்றால் அந்த மொழி வீரியமற்ற மொழியாக இருக்கவேண்டும். எங்களுடைய மொழி பல்வேறு கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் தாங்கிப்பிடித்து வந்த மொழி. ஆனபடியால் இந்தச் சட்டங்களால் எங்களுடைய மொழியை அழித்துவிட முடியாது. ஆனால் போராட வேண்டும். இந்த நாட்டில் எங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது, மொழிக்கு உரிமையிருக்கிறது, எங்களுடைய மொழிக்கு அந்தஸ்த்து இருக்கிறது, என்று போராட வேண்டும். சட்டங்களால் ஒரு மொழியை அழிக்கவும் முடியாது. ஒரு எழுத்தாளனை அமுக்கவும் முடியாது என நான் நினைக்கிறேன்.

புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பலர் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாக அரும்பி பின்னர் மாறுவதன் காரணமென்ன? உதாரணம், ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி, கி. ராஜநாராயணன், எஸ். பொ.....

முற்போக்கு என்பது ஒரு இருமப்புச் சட்டமல்ல. ஒரு அடைப்புக்குள்ளேதான் ஒரு சிந்தனையாளனின் எண்ணம் இருக்கவேண்டுமென்பதல்ல. உலக முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலர்

பலவிதமான கருத்தோட்டங்களைத் தங்களுடைய வளர்ச்சிக்காலத்திலும், தங்களுடைய சமூக மாற்றக் காலத்திலும் பல அடிப்படையான விசயங்களில் கொண்டிருந்தார்கள். முற்போக்கு என்பது ஒரு சட்டத்துக்குள்ளே நிற்பதென்றால் இலக்கியம் வளராது, சிந்தனை வளராது, கருத்து வளராது. ஆனால் முற்போக்கு என்கிற அடிப்படைக் கருத்துக்களை மீறுகின்றவர்கள் என்ன சொன்னாலும் முற்போக்கு இயக்கத்துக்குள் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அல்ல.

இரண்டாவது, முற்போக்கிலிருந்து இரண்டு விதமானவர்கள் வருவார்கள். முற்போக்குக் கருத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள் ஒருசாரார். மற்றவர்கள் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொச்சைப்படுத்துபவர்கள், நளினப்படுத்துபவர்கள், நக்கல் செய்பவர்கள். இவர்கள் தங்களுடைய வளர்ச்சியையே நிராகரிப்பவர்கள். தங்களுடைய ஆரம்பகால நண்பர்களை, ஆரம்ப கால இலக்கியத்தை, மறந்தவர்கள். தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த சமூகத்தை, இன சுற்றங்களை, அவர்கள் செய்த போராட்டங்களை மறந்தவர்கள். அவர்களுடைய உழைப்பில் வாழ்ந்து, படித்து, அதில் இருந்து மாறுதல் அடைந்ததாக பெரும் மனிசனாகக் காட்டிக்கொள்கின்ற போலித்தனம் இலக்கியப் போலித்தனம், சத்தியம் இல்லாதது. இவர்கள் தன்னை வெளிப்படுத்தாமல், தன்னைத் தெரியப்படுத்தாமல், தான் யாரென்று சொல்லாமல், தான் பிறந்த குலத்தில் இருக்கும் சிந்தனையாளர்களை நிராகரிப்பவர்கள். அந்தச் சிந்தனைகளை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களை நிராகரிப்பவர்கள். டானியல் போன்றவர்களை கிண்டல்படுத்துபவர்கள், நக்கல் படுத்துபவர்கள். இவர்களுடைய முற்போக்கு இத்தகையதுதான். வேறுபட்ட கருத்துக்களால் மாறுபட்டால் பரவாயில்லை. மாறுதல் என்பது இரண்டு விதமானது. ஒன்று ஆரோக்கியமான திசையை நோக்கித் தன்னை வளர்த்துக் கொள்வது. அதற்கு முற்போக்கு ஈடு கொடுக்கும். மற்றது முற்போக்கைக் கொச்சைப் படுத்துவது. இது, தான் வளர்ந்த பாதையையே நச்சுப் படுத்துகிறது. இப்படிப்பட்டவர்களின் போக்கு, தன்னைப் பெற்ற தாயையே பொது இடத்தில் தாயில்லை என்று சொல்வதற்குச் சமமானது.

டானியல், சாதி அமைப்பில் ஓடுக்கப்பட்டோர் அநுபவித்த இன்னல்களை, ஒருகாலகட்டத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளை பின்னொரு காலகட்டத்திற்கு உரியனவாக தெளிவற்ற நிலையிலே எழுதினார் எனக் கூறப்படுகிறதே. இதுபற்றி சாதியத்திற்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்திய நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?

டானியல் என்பது டானியல் என்ற தனிமனிதனல்ல. டானியல் ஒரு பாரம்பரியத்தில் ஒரு பரம்பரையில் வந்து, முகிழ்ந்த ஒரு பேனா பிடித்த கலைஞன். இப்படிப் பார்க்கும்போது நாங்கள் வாழ்கிற அந்தக் காலகட்டமல்ல முக்கியம். இது ஒரு வகையான டானியலைக் கொச்சைப் படுத்துகின்ற கருத்து. எங்களுக்கு இன்றைக்கல்ல, தமிழுக்கு எப்படி இரண்டாயிரம் வருடப் பாரம்பரியம் இருக்கிறதோ அவ்வாறே தலித்துகளுக்கும் ஒரு இரண்டாயிரம் வருட வரலாறு இருக்கிறது. எனவே பாரம்பரியத்தைச் சொல்லித்தான் வரவேண்டும். உதாரணம் இன்றைய தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள், சுதந்திரம் பெற்று ஐம்பது வருடங்கள் கழிந்த பின்பும், அவர்கள் சுதந்திரம் கிடைத்தபின் பிறந்திருப்பினும், சுதந்திரப் போராட்டத்தைத் தமது கதைகளில் கவிதைகளில் கொண்டு வருகிறார்கள். மொழி, இனம், கலாசாரம் என்று பார்க்கும்பொழுது தலித்துகள் ஒரு பாரம்பரியத்தைக் கொண்டவர்கள். நாங்கள் நந்தனாரில் இருந்து தொடங்குகிறோம். நந்தன்தான் எங்களது மதக் குறியீடு. அப்படிப் பார்க்கும்போது டானியல் பழசைக் கூறும்போது, பழசினுடைய அடியாதாரமாகத்தான் எங்களுடைய போராட்டங்கள் முகிழ்ந்தன என்று சொல்லுகிறாரே தவிர அவர் காலத்தைக் குழப்பவில்லை. அவர் தனது சிறுகதைகளிலோ நாவல்களிலோ அந்தச் சம்பவங்கள் அறுபதுகளில் நடந்தன என்று குறிப்பிடவில்லை. அவர் கொண்டுவரும் ஞானமுத்து என்ற பாத்திரம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரைக் குறிக்கும் பாத்திரம். ஞானப்பிரகாசர், டானியல் எழுதிய காலத்திலிருந்து என்பது வருடகாலத்திற்கு முன்பு வாழ்ந்தவர். அப்பொழுது கிறிஸ்தவ மதம் எப்படித் தமிழர்கள் மத்தியில் ஊடுருவியது என்று சொல்லும்போது அதனை முப்பதுகளின் பின்னணியிலேதான் சொல்லலாம். இப்படி முப்பதுகளின் பின்னணியில் தெளிவாகச் சொல்லியதை, டானியல் காலத்தைப் புரட்டுகிறார் என்று கூறமுடியாது.

புதுக்கவிதை பூடகமாக எழுதுவதுதான் சிறப்பு என்ற நிலைபற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இது எங்களுடைய சரக்கு அல்ல. எங்களுக்கு ஒரு நீண்ட கால மரபு இருக்கிறது. திருவள்ளூர்வர காலத்திலிருந்து வந்து, நாவலர் காலத்துத் தமிழில் வந்தவர்கள் நாங்கள். இப்போது தென் அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து ஒரு புதுவிதமான கருத்து இங்கு வந்திருக்கிறது. எந்தக் கருத்தும் தமிழுக்கு வரட்டும். அது பிழையல்ல. மொழி வளரும்போது கருத்துகள் வரும். ஆனால் அடிப்படைக் கருத்து மாறக்கூடாது. ஏனென்றால் யாருக்கு எழுதுகிறோம், எவர் விளங்க வேண்டும், எவர் விளங்கினால் நல்லது, விளங்கிறவர்களுடைய வாழ்க்கைமுறை எப்படி மாறும், வாழ்க்கைமுறை மாறினால் அவருடைய சமுதாயத்தில் இலக்கியத்திற்குரிய பங்கு என்ன என்றெல்லாம் சிந்தித்துத்தான் எழுத வேண்டும். இந்த, பூடகமாக எழுதுகிறவர்கள் புதுவிதமாக விளையாட்டுக் காட்டுகிறார்கள். இவர்கள் மக்களை மறந்துபோல மக்களும் இவர்களை மறந்துவிடுவார்கள். இதுதான் விளங்காத எழுத்து எழுதுகிறவர்களுக்கு நான் சொல்லுகிற பதில்.

எண்பதுக்குப்பின் வெளிவந்த ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டு மதிப்பீடுகளும் விமர்சனங்களும் புத்தியூர்வமாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. விமர்சகர்கள் ஒரு சில படைப்பாளிகளின் பெயர்களுடைய ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்முருக்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

சமீபத்தில் நான் தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்றபோது எனக்கு ஒரு கருத்துச் சொல்லப்பட்டது. “உங்களுடைய நாட்டில் ஒரு மிகப் பெரிய அபாயகரமான நிலைமை உருவாகிக்கொண்டு வருகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் அதைப்பற்றி நீங்கள் சந்தோசப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் பிற்காலத்தில் அதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளை நீங்கள்தான் அருபவிக்க வேண்டியவரும். மேலும், நீங்கள் புளிய மரம் ஒன்றை வளர்க்கிறீர்கள். இது ஆரம்பத்தில் சின்னமரமாக இருக்கும்போது உங்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கும். ஆனால் பிரமாண்டமாக வளர்ந்தால் அதற்குக் கீழே எந்த மரக் குருத்துகளும் வெளிவராது, அழிந்து போகும். அது மாதிரி நீங்கள் மிகப் பிரபலமான விமர்சகர்களை இலங்கையில் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி உற்சாகப் படுத்துகிறீர்கள். அதற்குக் காரணம் தமிழ் நாட்டை முறியடிப்பதற்கு, அல்லது தமிழ்நாட்டைவிட உங்களிடம் அறிஞர் குழாம் இருக்கிறது, தமிழ் நாட்டைவிட உங்களிடம் விமர்சகர்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிற சுயதிருப்திக்காகச் சொன்னாலும்கூட, உலகத்தில் வேறு எங்கும் நடக்காத ஒரு அதிசயம் இலங்கையில் நடக்கிறது. விமர்சகர்கள் முன்னிருத்தப்படுகிறார்கள். இதில் வெகு கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதிலும் இந்த விமர்சகர்கள் பட்டம் பதவியோடு வரும்போது உங்களுக்கு இரண்டு ஆபத்துக்கள் வரும். பட்டம் பதவியோடு வருபவன்தான் சிறந்தவன் என்றும், விமர்சகன்தான் உயர்ந்தவன் என்றும் வரும்போது, படைப்பாளி பின் தள்ளப்படுகிறான். படைப்பாளி பின்தள்ளப்பட்ட மொழி எப்பொழுதுமே பின்தள்ளப்பட்ட ஒரு மொழியாகத்தான் இருக்கும். எந்த மொழியிலும் படைப்பாளிதான் முன்னுதாரணமாகக் கவர்கிறான். இது இலங்கை இலக்கிய உலகில் இன்று காணப்படும் மிகப் பெரிய பலவீனங்களில் ஒன்று” என்று கூறினார்கள். இதற்கு நாங்களும் உடந்தையாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறோம். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் விமர்சகர்களாகவோ, கல்விமான்களாகவோ எங்களிடம் வந்தவர்கள் அல்ல. அவர்களும் சமகாலத்தில் எங்களோடு நின்று போராடி, எங்களோடு அடிபட்டு, கூழ்முட்டை அடிச்ச இப்படியெல்லாம் வந்தவர்கள்தான். ஆனால் இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது, இந்த விமர்சன அத்த ஆதிக்கம் எங்களை ரெம்பவும் பலவீனப்படுத்துகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனபடியால் இந்த நிலைமையை முறியடிப்பதற்கு எழுத்தாளர்கள் தெளிவாக இருக்கவேண்டும்.

அப்படியானால், நம்நாட்டு இன்றைய விமர்சகர்கள் பற்றி நீங்கள் எவ்வாறு கணிக்கிறீர்கள்?

நான் ஒரு காலத்தில் இந்த விமர்சகர்களை ரெம்பவும் மதித்தவன். காரணம், எங்களைப் போன்ற பின்தள்ளப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட, பகுதியிலிருந்து வந்தவர்களை, அவர்கள் எங்களுடைய சமகாலத்தவர் என்ற முறையில் எங்களுக்கு ஒரு முக்கியமான

பாதுகாப்புக் கவசமாக இருப்பார்கள் என நான் எண்ணினேன். அது கைலாசபதியின் மரணத்துடன் எனக்கு அற்றுப்போய்விட்டது. இன்றைய விமர்சகர்களைப் பார்க்கும்பொழுது இப்படியானவர்களுடன்தானா நாங்கள் போராட்டம் நடத்தினோம் என்று அதிசயமாய் இருக்கிறது. தங்களுடைய தளத்தையும், பார்வையையும், வீச்சையும் மாற்றத்தின் உட்பார்வை என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த இவர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கருத்து, மட்டக்களப்பில் ஒரு கருத்து, கொழும்பில் சிங்களக் கலைஞர்கள் மத்தியில் ஒருகருத்து, சென்னையில் ஒரு கருத்து, சிங்கப்பூரில் ஒரு கருத்து, இலண்டனில் ஒரு கருத்து, அங்காலை கனடாவில் ஒரு கருத்துக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியான தடம்புரண்ட, தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்குக் காலத்துக்குக் காலம் இடத்துக்கு இடம் தமிழருக்குத் தமிழராய், சிங்களவருக்குச் சிங்களவராய், இங்கிலிஸ்காரனுக்கு இங்கிலிஸ்காரராய், மட்டக்களப்பானுக்கு மட்டக்களப்பானாய் தடம்புரளுகிறவர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்கள்மேல் பரிதாபம்தான் வருகிறது. மனிதன் வளரவேண்டும், சிந்தனை வளரவேண்டும், விமர்சனம் வளரவேண்டும், விமர்சனப்பார்வை விரிய வேண்டும். அதில் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் சம்பந்தப் பட்டவர்களின் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது இவர்கள் வெடிச்சுப்போன பட்டாசு என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.... சரக்கு இல்லை. இந்த அளவுக்குத்தான் இவர்களைப் பற்றிய மதிப்பீடு எனக்கு இருக்கு.

ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு அணியைச் சார்ந்திருப்பதால் அவனுக்கு அந்த அணியின் ஆதரவும் உடனடியான ஒரு வாசகர் கூட்டமும் கிடைத்துவிடுகிறது. இப்படியாகத் தனது எழுத்துக்கு அங்கீகாரம் பெறுவது சரியானதா அல்லது அணியேராத தனது எழுத்தின் பலத்தால் வாசகர் மத்தியிலே அங்கீகாரம் பெறுவது சரியானதா?

இரண்டுவிதமாக இதனைப் பார்க்கலாம். அணியென்பது ஒன்று. தத்துவார்த்த நெருக்குவாரம் என்பது இன்னொன்று. யதார்த்த வாழ்க்கையில் பார்த்தால் ஓர் உண்மை தெரியும். நமக்கு நெருக்கமானவர்கள் யாரென்றால் நம்மோடு ஒத்துப் போகிறவர்கள்தான். அணி என்பது ஒரு கூட்டு, குழு. தத்துவார்த்த இணைப்பு என்பது ஒரு சங்கமம். அணியும் சங்கமமும் ஒன்றல்ல. நான் சொல்கிறேன், முற்போக்கு இயக்கம் 60, 70, 80 களில் செய்த சாதனைகள்தான் இந்தக் கேள்வியை நீங்கள் என்னிடம் கேட்கவைக்கிறது. இல்லையெனில் கல்கி, குமுதம், ஆனந்தவிகடனைப் பற்றித்தான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பீர்கள்' மல்லிகைக்கு வந்திருக்க மாட்டீர்கள். இன்று நீங்கள் நாவலாசிரியராக இருக்கிறீர்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் இதுதான். சாகித்திய மண்டல நாவல், சிறுகதை, கவிதை பரிசுகள் வழங்கப்படுகிறதென்றால் அதற்கான போராட்டத்தை நடத்தியவர்கள் நாங்கள். கிராமம் கிராமமாய் நாங்கள் இலக்கிய இயக்கம் நடத்தியவர்கள். வெறும் பேனாக்களை வைத்து நாங்கள் விளையாடவில்லை. ஒவ்வொரு ஊருக்கும், கல்லூரிக்கும், வாசகசாலைக்கும் போனவர்கள் நாங்கள். எங்களுக்கு வாகனம் இருக்கவில்லை' "சைக்கிள் தடி" மாத்திரம்தான். அதில் ஊர் ஊராய் திரிஞ்சனாங்கள். ஒன்றை நீங்கள் நம்ப வேண்டும், நாங்கள் இயக்கத்தில் இருந்தாலும் யாரையும் புறந்தள்ளி விடவில்லை. மனித இனத்துக்குச் சேவை செய்கின்ற, எங்களுடைய பலவீனங்களையும் களைந்து நாங்கள் முன்னுக்குப் போகின்ற, எங்களுடைய நாட்டு இலக்கியத்தை உலக நாட்டு இலக்கிய தரத்திற்கு உயர்த்துகின்ற, அந்த உணர்ச்சி இருந்தால் நாங்கள் அத்தனைபேரும் ஒன்றுசேரலாம்.

புரிந்துகொள்ளச் சிரமமாக இருக்கும் ஆக்கங்களைத் தாங்கி வரும் சஞ்சிகைகளே தரமான சஞ்சிகைகள் என்ற ஒரு நிலைமை இன்று உருவாகி வருகிறதா?

அப்படியொன்று இருக்கிறதுதான். அதுமட்டுமல்ல, புரியமுடியாமல் எழுதுகின்ற பல்கலைக்கழக விமர்சனம்தான் உலகத்து முக்கியம் என்ற நிலைமையும் இருக்கிறது. இது ஒரு பம்மாத்து.. "இதிலே ஒரு விசேஷம் இருக்கு, இதிலே ஒரு அற்புதம் இருக்கு, இதிலே ஒரு நுணுக்கம் இருக்கு" என்று எண்ணவைக்கிற பம்மாத்து. நீ யாருக்காக எழுதுகிறாயோ அது அவனுக்கு விளங்க வேண்டும். சில சஞ்சிகைகள் இன்று வருகின்றனதான். நான் அதுகளைத் தட்டிப்பாப்பன்.

ஆனால் அதில் ஈடுபாடு இல்லை. ஏனென்றால் நீ யாருக்கோ எழுதுகிறாய், நீ படிக்கிறாய், நீ வைத்திருக்கிறாய், அதனை நீயே வைத்துக்கொள். இதுதான் எங்களுடைய பதில்.

இன ஒடுக்கு. இன ஒழிப்பு நிகழ்வுகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் பற்றிய படைப்புகளுக்கு மல்லிகையில் உரிய இடம் அளிக்கப்படுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறதே..

மற்றவர்கள் நினைக்கிற போராட்டம் அல்ல என்னுடைய போராட்டம். என்னுடைய பார்வை தனியானது, விசேஷமானது, முக்கியமானது. நான் முழு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவில் தமிழ்மக்களின் விடிவைப் பார்க்கிறேன். சகல உழைப்பாளி மக்களின் விடிவிலேதான் எங்களுடைய விடிவு இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். அதற்கு ஏற்றவகையிலே எனது தத்துவார்த்தப் பார்வை அமைந்திருக்கிறது. மல்லிகையின் பார்வை, சர்வதேசப் பார்வை மாதிரி ஒரு சர்வ இலங்கைப்பார்வை. “சடுகுது மடியைப் பிடி” என்று இலக்கியம் படைக்க இயலாது. நேற்று நடந்ததை இன்று எழுதமுடியாது. நாங்கள் அதனை முதலில் சீரணிக்க வேண்டும். நேற்று நடந்ததை இன்று எழுதவில்லை. ஏனென்றால் இது முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகும் படிக்க வேண்டிய மல்லிகை. மல்லிகை முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்ட சஞ்சிகை. அதில்வரும் ஒவ்வொரு பக்கமும் சத்தியம் நிரம்பிய பக்கமாய் இருக்க வேண்டும்; வெறும் உணர்ச்சிப் பத்திரிகையாய் இருக்கக் கூடாது.

எந்த யாழ்ப்பாண மக்களுக்காக நீங்கள் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கியம் படைக்கிறீர்களோ, எந்த மண்ணிலிருந்து மல்லிகை முப்பத்தைந்து வருடங்களாக மணம் பரப்பியதோ, அந்த மண்ணையும் மக்களையும் விட்டு விட்டு இக்கட்டான இன்றைய காலகட்டத்தில் வெளியே வந்து இருக்கிறீர்கள் என்ற அபிப்பிராயம் பற்றி...

நான் வெளியில் வந்து இருக்கிறேனே தவிர வெளிநாட்டுக்கு ஓடவில்லை. மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமென்றால், நான் என்னை நிலைப்படுத்த வேண்டும். எனக்குப் பென்ஷன் வருகிறதா?, வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பு இருக்கிறதா?, மாதா மாதம் வருமானம் வருகிறதா?, என்னுடைய பிள்ளைகள் வெளிநாட்டிலிருந்து பணம் அனுப்புகிறார்களா? இவையொன்றும் எனக்கு இல்லை. இந்த நிலையில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தால் பிச்சைக்காரனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். என்னை வளர்க்கிறது மாத்திரமல்ல மல்லிகை தொடர்ந்து வரவேண்டும். மற்றது, நான் அந்த மண்ணைவிட்டு வந்தாலும் அந்த மண்ணின் மக்களோடுதான் இங்கு தொடர்புகளைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றேன். மண்ணைவிட்டுப் பிரிந்தாலும் என்னுடைய கருத்தை விட்டுப் பெயரவில்லை.

இப்படி என்மேல் குற்றம் சுமத்துகிறவர்கள் கடந்த காலத்தில் மல்லிகைக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? பொருளாதார ரீதியாகவோ, உழைப்பு ரீதியாகவோ, ஆன்மீக ரீதியாகவோ, கருத்து ரீதியாகவோ எனக்கு என்ன செய்தார்கள்? என்னுடைய தொடரை, என்னுடைய வேலைத் திட்டத்தை என்னுடைய மக்களுக்காக நான் தொடர்ந்து செய்கிறேன் என்றுதான் பார்க்கவேண்டும். அங்கிருந்து வந்து நான் வசதி படைத்து, வேறு அலுவல் பார்த்தால் அந்தக் குற்றச்சாட்டு சரியானது. ஆனால் சகலரும் விரும்பக்கூடிய அளவுக்கு நான் பெருமைப்படக் கூடியதாக மல்லிகை முப்பத்தைந்தாவது ஆண்டுமலரை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறேன் என்றால் இதனை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து செய்ய முடியுமா?

புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் சாதனை புரிவார்கள் என்று நீங்கள் நம்புகின்றீர்களா?

எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்த ஒரு காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் சாதனை புரிகிறார்கள். ஷோபாசக்தி, கருணாகர மூர்த்தி, அ.முத்துலிங்கம், கலாமோகன் போன்றோர் மிகவும் ஆழமாகச் சிறப்பாக இலக்கியம் படைக்கிறார்கள். ஆனால் இது நீண்ட காலம் நிலைக்குமோ அடுத்த தலைமுறைக்கு நிலைக்குமோ என்பது சொல்ல முடியாது. எங்களைப்போல் இலக்கியத்தை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டுபோவார்களோ என்று கூறமுடியாது.

ஏனென்றால் அவர்கள் வாழும் நாடு, மொழி, சுற்றாடல், படிப்பு, வாழ்க்கைமுறை எல்லாம் வித்தியாசமானவை. ஆனால் ஒன்று, இந்தியப் பூர்வீகக் குடிகள் எப்படி இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து அமெரிக்காவிலோ, இங்கிலாந்திலோ சவீடனிலோ வாழக்கூடிய மக்கள் நோபல் பரிசைப் பெற்றார்களோ, அதேபோன்று சர்வதேச மொழிகளில் தமிழன் பெறுவதாக இருந்தால், இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழன் பெறுவான்.

நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் நீங்கள் சாதித்தவை பற்றியும் நமது நாட்டில் இதனை மேம்படுத்த எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

நூல் வெளியீடு என்பது ஒரு அசுர சாதனை. அது முழுநேர உழைப்பு. அதுதான் வாழ்க்கையாக இருக்கிறவனாலே தான் அதனைச் சாதிக்க முடியும். இன்று ஒவ்வொரு வாரமும் தமிழ்ப் புத்தக வெளியீடுகள் நடக்கின்றன. அத்தகைய வியாபகம் வந்திருக்கிறது. இந்த வியாபகம் வந்த அளவுக்கு நூல் கொள்வனவு இல்லை. வடகீழ் மாகாணம், நூலக சேவை, உயர் கல்வி அமைச்சு போன்ற நிறுவனங்களின் ஒத்துழைப்பால் சில நூல்கள் விற்கக் கூடியதாக இருக்கிறதே தவிர வேறு வழியில்லை. ஒரு எழுத்தாளனுடைய இருநூறு புத்தகங்கள்தான் விரும்பி வாங்கப் படுகிறது. மற்றது திணிக்கப்படுகிறது. திணிக்கப்படுவது எதுவும் படிக்கப் படுவதில்லை. இது அந்த எழுத்தாளனுக்குத் தோல்வி. பணம் முக்கியம் அல்ல. அவனது நூல் மக்களால் படிக்கப் படுவதும் பரவுவதும் முக்கியம். படிக்கப் படாதது பரவப்படாது, அந்த எழுத்தாளனின் சிந்தனை பரவாது. இப்படியான ஒரு பிரச்சனை எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் உண்டு.

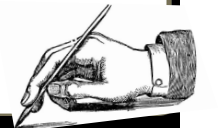
இலங்கையில் இருக்கக்கூடிய நூலகங்கள் உயர் கல்வி நிலையங்கள் எங்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்றனவே தவிர எங்களுடைய நூல்களை வாங்குவதில்லை. இந்திய நூல்களை வாங்குவதையே இவை முக்கியத்துவப் படுத்துகின்றன. எங்களுடைய நாட்டுப் பணத்தை என்ன காரணம் கொண்டும் அந்நியனுக்கு நாங்கள் இழக்க முடியாது. எங்களிடம் தகுதி இருக்கிறது, தராதரம் இருக்கிறது, ஆற்றல் இருக்கிறது. இவர்கள் இப்படிச் செய்வதனால் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களை நட்டப் படுத்துகிறார்கள். ஒரு புதிய படைப்பு வருவதை இவர்கள் பின்தள்ளப் படுத்துகிறார்கள். இன்று இலங்கையில் இருக்கும் எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய புத்தகங்களைச் சிரமத்துக்கு மத்தியிலே வெளிக்கொண்டுவரும் போக்கு நிலவுகிறது. சந்தைப்படுத்துவதற்கு ஒரு நெருக்கமான உறவான அமைப்பு வேண்டும். இந்த அமைப்பின் மூலம்தான் எமது நூல்களை முக்கியமான பிரதேசங்களுக்குக் கொண்டு செல்லலாம்.

2000 ஜூலை ஞானம் (ஆதம் 02)

மூத்த எழுத்தாளர்களை முன்னோடிகளை மகிமைப்படுத்தும் வகையில் எஸ்.பொ.வின் நேர்காணலுடன் டொமினிக் ஜீவாவின் நேர்காணலும் இடம்பெறுவது பொருத்தமானதே. வித்தியாசமான அணுகுமுறையில் ஆக்கங்களைச் சேர்த்துள்ளீர்கள்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

— அன்புமணி, மட்டக்களப்பு
(ஞானம், ஆதம் 2, 2000)

- பேராறனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளராக இருக்கும் கலாநிதி எம்.ஏ.நு.:மான் கடந்த நாற்பது வருடங்களாக தமிழிலக்கியத்திற்கு சிறந்த பங்களிப்பை ஆற்றி வருபவர்.
- ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதையின் விமர்சன முன்னோடி.
- ஏராளமான திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை, தரமான ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளிலும், தமிழக சஞ்சிகைகளிலும் எழுதிவரும் இவர், ஒரு நடுநிலை விமர்சகர், மாக்கியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் என்ற இவரது நூல் விமர்சக உலகில் அதிகம் கணிப்பைப் பெற்றது.
- 'தாத்தாமார்களும் பேரர்களும்', 'ஆழியா நிழல்கள்', 'மழைநாட்கள் வரும்' ஆகியன இவரது கவிதைத் தொகுதிகள்.
- பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தந்து, ஈழத்துக் கவிதைகளின் போக்கில் மாறுதலை ஏற்படுத்தியவர்.
- மஹாகவி கவிதைகள், மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள் ஆகிய நூல்களின் தொகுப்பாசிரியர்.
- பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் - ஒரு மொழியியல் நோக்கு இவரது ஆய்வு நூல்.
- கீரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதி தொகுப்பில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சொற்கள் பற்றிய பிரிவு இவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறீர்கள். இன்றைய இலக்கியப் போக்குகள் பற்றிய தங்களது கணிப்பு என்ன?

இன்றைய இலக்கியப் போக்குகள் பன்முகப்பட்டவை; சிக்கலானவை. இன்றைய அரசியல் போக்குகளிலிருந்து இவற்றைப் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய கால கட்டத்தில் - 1960, 70கள் வரை தேசியவாதம், தமிழ்த் தேசியவாதம், மாக்கியம் என்பனவே தமிழ் இலக்கியத்தில் முனைப்பாகத் தெரிந்த சித்தாந்தப் போக்குகள் எனலாம். தமிழ் நாட்டில் தேசிய வாதம் இந்திய தேசியமாகவும், திராவிட இயக்கமாகவும் செயற்பட, இலங்கையில் தமிழ் மொழி உரிமைக்கான இயக்கமாகச் செயற்பட்டது. மாக்கியம் இவற்றுக்கு எதிரானதாக வர்க்கப் போராட்டத்தை முதன்மைப் படுத்தியது. அது முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கமாக எழுச்சியடைந்தது. எழுத்தாளர்கள் இவற்றுள் ஏதோ ஒன்றை தீவிரமாக அல்லது மானசீகமாக ஏற்றுக்கொண்டு செயற்பட்டனர்.

1980களில் நிலைமை பெரிதும் மாறியது. ஏகாதிபத்தியம் பல்தேசிய முதலாளித்துவமாக உலகளாவிய ரீதியில் எழுச்சியடைந்தது. புதிய உலக ஒழுங்கு, பூகோளமயமாக்கல் என்ற கருத்தியல்களின் அடிப்படையில் அது செயற்பட்டது. கம்யூனிசமுக்காமை அதன் உள்

முரண்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உடைத்தது. மூன்றாம் உலகநாடுகளில் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அரசியல் நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்தது. வர்க்கம், தேசம் போன்ற பரந்துபட்ட அடையாளங்களுக்குப் பதிலாக இனம், சாதி, பால் அடிப்படையிலான குறுகிய அடையாளங்களை ஊக்கப்படுத்தியது. இனத்துவம், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்ற கருத்தியல்கள் இவ்வாறே முன்னணிக்கு வந்தன. இவற்றையெல்லாம் தத்துவரீதியில் நியாயப்படுத்தும் ஒரு கலாசாரக் கோட்பாடாகப் பின்நவீனத்துவம் பிரச்சாரப் படுத்தப்பட்டது. இவற்றின் வெளிப்பாடுகளே இன்றைய இலக்கியப் போக்குகள். இவையெல்லாம் அவற்றுக்கே உரிய நியாயப்பாடுகளை கொண்டுள்ளன. சாராம்சத்தில் இவையெல்லாம் குறுங்குழுவாதக் கருத்து நிலைகளே. ஆயினும், இன்றைய சமூக, அரசியல் சூழலில் இவற்றின் சாதகமான அம்சங்களை நாம் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது.

மாக்கிய சிந்தனையிலிருந்து - தலித்தியம், பெண்ணியம், பின்நவீனத்துவம், மஜிக்கல் ரியலிஸம், சர்ரியலிஸம் போன்ற சிந்தனைகள் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன?

மாக்கியத்துடன் இவற்றையெல்லாம் ஒரே வரிசையில் எதிர்நிறுத்த முடியாது. இவற்றுட் சில - தலித்தியம், பெண்ணியம் - சமூக, அரசியல் இயக்கங்களாகவும் உள்ளன. பின்நவீனத்துவம், மெஜிக்கல் ரியலிசம், சர்ரியலிசம் என்பன கலைக் கோட்பாடுகள் என்ற வகையில் மட்டுமே நோக்கத்தக்கன. மாக்கியம் உலகளாவிய ஓர் சிந்தனை முறையாகும். இனம், மொழி, மதம், தேசம் கடந்த பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வதேசியம் பற்றி அது பேசுகிறது; முழுமையான மனித விடுதலை பற்றிப் பேசுகிறது. அதற்கான வழிமுறைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அவ்வகையில் இது உலகை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டு அதை மாற்றியமைக்க முனையும் ஒரு தத்துவமாகும். பின்நவீனத்துவம் இத்தகைய முழுமையான பார்வையை நிராகரிக்கிறது. அதை ஒரு பெருங்கதையாடல் என்று விபரிக்கின்றது. உலகத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது; உலகளாவிய தத்துவம் என்று ஒன்று இருக்க முடியாது என்று பின்நவீனத்துவம் கூறுகின்றது. அவ்வகையில் அது கூறுபடுத்தலை (fragmentation) முதன்மைப்படுத்துகின்றது. அவ்வகையில் பார்த்தால், பொருளாதாரரீதியில் பூகோள மயமாக்கல், அரசியல் ரீதியில் கூறுபடுத்தல் என்ற பல்தேசிய முதலாளித்துவத்தின் அபிலாசைகளையே பின்நவீனத்துவம் முன்மொழிகிறது.

தலித்தியம் இந்திய சாதி அமைப்புக்கு எதிர்வினையாக எழுந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரின் விடுதலைப்பற்றி அது பேசுகிறது. பெண்ணியம் சாராம்சத்தில் ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிரான, ஆண் பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தும் கோட்பாடாகும். அவ்வகையில் இவையிரண்டும் மாக்கியத்தின் எல்லைக்கு அப்பாலானவை அல்ல. தேசியம், இனத்துவம், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்ற எல்லா விடுதலைக் கருத்தியல்களும் மாக்கியத்திலிருந்து ஊட்டம் பெறுபவை என்பதையும் நாம் மறுக்க முடியாது.

சர்ரியலிசம், மெஜிக்கல் ரியலிசம் என்பன நவீன கலைப்பாணிகள் மட்டுமே. சர்ரியலிசம் மேற்கில் இரண்டு உலக யுத்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த, முதலாளித்துவ பொருளாதார, பண்பாட்டு நெருக்கடிகளின் விளைவாகத் தோன்றிய நவீனவாத (modernist) கலைக்கோட்பாட்டின் ஒரு பிரிவாகும். வினோதமான கனவுப் பாங்கில், தொடர்பற்ற படிமங்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு வெளிப்பாட்டு முறையாக இது வளர்ச்சியுற்றது. மெஜிக்கல் ரியலிசம் முதலில் லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர்கள் சிலரால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு கலைப் பாணியாகும். இது பின்னர் மேற்கில் பிரபலமடைந்தது. இன்றைய சமூக யதார்த்தத்தை புராண - ஐதிக பாணியிலான கதை சொல்லும் முறையில் வெளிப்படுத்தும் ஒரு கலைப்பாணிதான் இது. இவையெல்லாம் யதார்த்த வாதத்திற்கு எதிரானவை. “கண்ட பாவனையில் கொண்டை முடிக்கும்” தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிலர் இதனைப் போலியாகப் பிரதி செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு குறுகிய வட்டாரத்தில் இவை பிரபலப்படுத்தப்பட்டும் வருகின்றன. மாக்கியம் கோட்பாட்டளவில் கலை இலக்கியத்தில் யதார்த்தவாதத்தையே முதன்மைப் படுத்துகின்றது. மூன்றாம் உலகச் சூழலில் யதார்த்த வாதத்திற்கு இன்னும் ஒரு வலுவான தளம் இருக்கிறது என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

மாக்கிய எழுத்தாளர்கள் பலர் - நீங்களும் தான் - ஒரு எல்லைக்கப்பால் அதிலிருந்து ஏன் வெளிவருகிறார்கள்?

ஒருவர் ஒரு சித்தாந்தத்திலிருந்து இன்னொரு சித்தாந்தத்துக்கு மாறிச் செல்வது இயல்பானது தான். அதற்குத் தனிப்பட்ட, புறநிலைக்காரணிகள் பல இருக்கலாம். மாக்கியம் இதற்கு விலக்கு அல்ல. ஒரு எழுத்தாளன் மாக்கியத்திலிருந்து வெளிச்செல்கிறான் என்றால், அவனுக்கும் மாக்கியத்துக்கும் இடையே இருந்த ஒட்டுறவு, புரிதல் எத்தகையது என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவனுக்குப் பின்னாலிருந்து இயங்கிய வெளிச் சக்திகளையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எத்தகைய பின்னணியில் அவன் அதிலிருந்து வெளியேறினான் என்பதும் முக்கியமானது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வாறு விலகிச் சென்றவர்களுக்கு மாக்கியத்தோடு இருந்த ஈடுபாடும், புரிதலும் மேம்போக்கானது என்றே தெரிகிறது. ஆழ்ந்த தத்துவப் புரிதலின்பின் அவ்வாறு வெளியேறினார்கள் என்று கூறமுடியவில்லை.

தனிப்பட்ட அல்லது அரசியல் காரணிகளும் இவர்களுக்குப் பின்னால் செயற்பட்டிருக்கிறது. வெளிச்சென்றவர்கள் வரிசையில் என்னையும் சேர்த்திருக்கிறீர்கள். நான் ஒருபோதும் எந்த ஒரு மாக்கிய இயக்கத்துடனும் என்னை இணைத்துக்கொண்டு செயற்பட்டவன் அல்ல. தத்துவார்த்த ரீதியில் மாக்கியத்துடன் எனக்கு உடன்பாடு இருந்தது. இன்றும் பல அம்சங்களில் அந்த உடன்பாடு தொடர்கிறது. மாக்கியம் பற்றிய எனது புரிதல் கட்சி மாக்கியத்திலிருந்து வேறுபட்டது. மாக்கியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் என்ற எனது நூலில் எனது புரிதல் தெளிவாக வெளிப்பட்டுள்ளது என்று நினைக்கிறேன். மாக்கியத்தை ஒரு மதமாக வழிபடுவோருடன் எனக்கு உடன்பாடில்லை. மற்றும்படி, உலகைப் புரிந்துகொள்ளவும் மாற்றவும் உதவும் ஒரு வலுவான சித்தாந்தமாக அது இன்றும் உள்ளது என்பதில் எனக்குக் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.

உங்களுக்கு உணர்வுபூய படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

நீலாவணன், மஹாகவி, முருகையன் ஆகியோர் ஆரம்ப காலத்தில் எனக்கு ஆதர்சமாக இருந்த படைப்பாளிகள். கவிதையின் நுட்பங்களை நான் இவர்களிடமிருந்தே கற்றேன். புனைகதையைப் பொறுத்தவரை எஸ். பொ. ஆரம்ப காலத்தில் எனக்கு மிகுந்த கவர்ச்சியாக இருந்தார். எனது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளில் அவரது மொழிநடையின் செல்வாக்கைக் காணலாம். அவரது கவர்ச்சி விரைவிலேயே மறைந்து விட்டது. விமர்சனத்தைப் பொறுத்தவரை எனக்கு ஆதர்சமாக இருந்தவர்கள் என்று யாரையும் சொல்ல முடியவில்லை. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் எழுத்தில் எனக்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டு. ஆயினும் எனது பாணி வேறானது. கவிதை பற்றிய கைலாசபதியின் பார்வையை மறுத்து 1968லேயே நான் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அது பத்திரிகையில் பிரசுரமாகவில்லை.

ஏனைய விமர்சகர்கள் மஹாகவி பற்றி அதிகம் போசாதிருக்க நீங்கள் மஹாகவி பற்றிய அக்கறையைத் தொடர்ந்து வெளிக்காட்டி வருகிறீர்களே.....

மஹாகவியுடன் சமார் பத்து வருடங்கள் நெருக்கமாகப் பழகினேன். அவருடைய ஆக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் படித்திருக்கிறேன். கவிதை பற்றி அவருடன் நிறைய உரையாடியிருக்கிறேன். அவரது கவித்துவ ஆளுமை எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானது. மாக்கிய விமர்சகர் சிலர் அவரைப்பற்றி அதிகம் பேசவில்லை; அல்லது மிகவும் குறைத்து மதிப்பிட்டார்கள். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஒன்று மஹாகவியின் கவிதைகளை யெல்லாம் அவர்கள் படித்திராதது. மற்றது, மஹாகவி மாக்கிய வட்டத்துக்குப் புறம்பானவர் அல்லது எதிரானவர் என்று அவர்கள் கருதியது.

மு.தளையசிங்கம், மு.பொன்னம்பலம் போன்ற ஆத்மார்த்த விமர்சகர்களும் அவரை மிகவும் குறைத்து மதிப்பிட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் மஹாகவி அவர்களது ஆத்மார்த்த வட்டத்திற்கு வெளியே இருந்தார் என்பதுதான். தளையசிங்கத்தைவிட பொன்னம்பலம் இதில் மிகவும் தீவிரமாக இருக்கிறார். யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் என்ற அவரது மோசமான கட்டுரை ஒன்றில் மஹாகவியின் யதார்த்தத்தை அவர் மிகச் சலபமாக ஊதித்தள்ளி விடுகிறார். மஹாகவியின் யதார்த்தமே என்னை அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமாக்கியது.

1954இல் மஹாகவி எழுதிய 'பெண்ணுக்கு வீடு சிறையா?' என்ற கவிதைக்கு மஹாகவியே பின்னர் 'மகாலட்சுமி' என்ற பெயரில் மறுபுக்கவிதையும் எழுதியதாக நீங்கள் பதிப்பித்த 'மஹாகவியின் ஆறுகாவியங்கள்' என்ற நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். இதனை கவிஞர் ஏ. இக்பால் மறுத்து, அந்தக் கவிதையை சில்லையூர் செல்வராசன்தான் 'மகாலட்சுமி' என்ற புனைப் பெயரில் எழுதியதாகவும், சில்லையூர் செல்வராசனுடன் தான் நெருங்கிப் பழகியதால் இதனை அறிந்து கொண்டதாகவும் கூறுகிறாரே... இதனைத் தெளிவு படுத்துங்கள்.

நண்பர் இக்பால் இதுபற்றி என்ன சொன்னார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மஹாலட்சுமி என்பது மஹாகவியின் புனைப் பெயர்களுள் ஒன்று என்பது எனக்குத் தெரியும். குறிப்பிட்ட கவிதையைத்தானே எழுதியதாக மஹாகவி என்னிடம் சொன்னது எனக்கு இன்னும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. மஹாகவியின் கவிதையுடன் நல்ல பரிச்சயம் உடையவர்கள் இதைப் படித்தவுடனேயே இது மஹாகவியின் எழுத்துத்தான் என்பதனை இலகுவில் கண்டுகொள்ள முடியும். சில்லையூர் இதற்கு உரிமை கொண்டாடியிருப்பார் என்று நான் நம்பவில்லை. சில்லையூரின் கவிதைகளைப் பதிப்பித்த கமலினி இதைத் தவறுதலாகச் சில்லையூரின் கவிதை என்று கருதி அத்தொகுப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார் என்பதே என் எண்ணம். இதுபற்றி நான் கமலினிக்கே எழுதினேன். அவர் அதற்குப் பதில் எதுவும் எழுதவில்லை. இப்போது மஹாகவியும் சில்லையூரும் இல்லை. இதுபற்றிச் சொல்லக்கூடிய இன்னும் ஒருவர் முருகையன். அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. பிறருடைய கவிதையை தன்னுடைய கவிதை என்று சொல்ல வேண்டிய தேவை மஹாகவிக்கு இருக்கவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

"ஒரு நல்ல கவிதை தன்னை மீண்டும் மீண்டும் செதுக்கிச் செப்பணிடுவதை கவிஞனிடம் வேண்டிநிற்கிறது" என்று கூறும் நீங்கள், உங்களது கவிதைகளின் பிரசவம் பற்றி...

இன்று ஒரு கவிதை எழுதவேண்டும் என்று உட்கார்ந்து நான் எழுதுவது இல்லை. கவியரங்கத் தேவைக்காக, அவர்கள் தரும் தலைப்பில் கவிதை எழுதிய காலம் போய்விட்டது. ஏதோ ஒரு விடயம் என் உணர்வினைத் தாக்கும்போதே அதற்குக் கவிதை வடிவம் கொடுக்க முயல்கிறேன். இது சில எண்ணங்களாக - படிமங்களாக முதலில் உருவாகிறது. எழுதி முடிக்கும் போதே அது தன் உருவத்தைப் பெறுகின்றது. உடனே எழுத அவகாசம் இல்லாவிட்டால் அந்த உணர்வு மடிந்து விடுகின்றது. பின்னர் அதை மீட்டெடுக்க முடிவதில்லை. எழுதப்பட்ட கவிதையில் அதைத் தூண்டிய உணர்வு சரியாக வடிவம் பெற்றிருக்கும் என்று கூறுமுடியாது. உணர்வுக்கும் அது வெளிப்படும் எழுத்து வடிவத்திற்கும் இடையே எப்போதும் ஒரு இடைவெளி இருக்கவே செய்கிறது. அதனால்தான் செப்பனிடல் தேவைப்படுகிறது. சிலவேளை எழுதியதைக் கிழித்து விடுகிறேன். சிலவேளை திரும்பத் திரும்ப எழுதுகிறேன். சொற்களை, வரியமைப்பை மாற்றுகிறேன். சில வரிகளை முற்றாக நீக்கிவிடுகிறேன். எத்தனை முறை திருத்தினாலும் இறுதி வடிவம் திருப்தி தராமல் போவதுண்டு. எழுதியவற்றைவிட எழுதப்படாத கவிதைகளே என் நெஞ்சுக்குள் இதமாக உள்ளன.

இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பற்றிய உங்களது கணிப்பு யாது?

மரபுக்கவிதை புதுக்கவிதை என்ற பாகுபாட்டில் ஆரம்ப முதலே எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஒரு கவிதை யாப்பிலா - யாப்பை மீறியா எழுதப்படுகின்றது என்பது முக்கியமில்லை. அது கவிதையாக இருக்கின்றதா என்பதுதான் முக்கியம். நல்ல கவிதை - மோசமான கவிதை என்ற பாகுபாடே விமர்சன பூர்வமானது. இது எப்படியாயினும் புதுக்கவிதை என்ற சொல் வழக்கு இன்று நிலைத்து விட்டது. மரபுக் கவிதையைப்போல் புதுக் கவிதையிலும் நல்லவை கொஞ்சம் தான் தேறும். மேல் இருந்து கீழ்நோக்கி வரிசை முறையில் எழுதப்படுவதெல்லாம் கவிதை என்ற மனப்பாங்கைப் புதுக்கவிதை இயக்கம் தோற்றுவித்துவிட்டது.

இன ஒடுக்கல், இன அழிப்பு நிகழ்வுகளுக்கு எதிரான போராட்டம் சம்பந்தமான விடயங்கள் கவிதைகளில் இடம்பெறும் அளவுக்கு ஏனைய இலக்கிய வழவங்களில் இடம்பெறாதது ஏனெனக் கருதுகிறீர்கள்?

உணர்வுத் தாக்கத்தின் நேரடியான வெளிப்பாடாக அமையும் சாத்தியம் கவிதைக்கு இருப்பது இதற்கு ஒரு காரணம் ஆகலாம். ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைவிட கவிதைக்கான முயற்சி ஒப்பீட்டளவில் குறைவானதும் (காவியங்களைத் தவிர) பிற்தொரு காரணமாகலாம். மூன்று வரியில் கூட உங்களின் உணர்வை ஒரு கவிதையில் வெளிப்படுத்திவிட முடியும். கவிதையை வெளியிடுவதற்கு, அச்சிடுவதற்குரிய களம் - அது அதிக இடத்தைப் பிடிப்பதில்லை என்பதால் - இலகுவில் கிடைக்கக் கூடியதாக இருப்பதை மூன்றாவது காரணமாகச் சொல்லலாம். பத்திரிகைகள் கவிதைகளை இடைவெளி நிரப்பும் சாதனமாகவும் பயன்படுத்துகின்றன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம் பண்பாட்டில் கவிதைக்கு ஒரு முக்கியத்துவமும் நீண்ட பாரம்பரியமும் இருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

‘பலஸ்தீனக் கவிதைகள்’ என்னும் போராட்ட உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் எண்ணம் உங்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது? காலத்தின் தேவை எனக் கருதியதாலா?

1970களின் தொடக்கத்திலிருந்தே பலஸ்தீனக் கவிதைகளை அவ்வப்போது நான் மொழி பெயர்த்து வந்தேன். பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்தில் எனக்கிருந்த ஈடுபாடு அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அரசியல் எழுச்சிக்கும் அவர்களது இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்கும் இடையிலான உறவு பற்றிய எனது அக்கறை பிற்தொரு காரணம். 1970களின் இறுதியில் இருந்து ஈழத்தில் இன ஒடுக்குமுறை தீவிரமடைந்த சூழ்நிலையில் பலஸ்தீனக் கவிஞர்களின் உணர்வு நமக்கும் மிகவும் ஏற்புடையதாக அமைந்தமை பிற்தொரு காரணம். தமிழில் அரசியல் அல்லது எதிர்ப்புக் கவிதைகள் சரியான வடிவம் பெறாத அன்றைய சூழலில் பலஸ்தீனக் கவிதைகள் எமக்கு ஒரு ஆதர்சமாக அமையலாம் என்று நான் கருதினேன். இவற்றின் விளைவே எனது மொழிபெயர்ப்புகள். 1982ல் எனது “பலஸ்தீனக் கவிதைகள்” தொகுப்பு வெளிவந்தது. 9 கவிஞர்களின் 30 கவிதைகள் அதில் இடம்பெற்றன. முருகையனைக் கொண்டு நான் மொழி பெயர்ப்பித்த சில கவிதைகளும் அதில் அடக்கம். அதன் பிறகும் நிறையக் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளேன். அவற்றையெல்லாம் சேர்த்துச் சற்றுப் பெரிய தொகுப்பாக வெளியிட உள்ளேன்.

படைப்பாளி இறந்துவிட்டான் எனக் கருதிக்கொண்டு ஒரு படைப்பை விமர்சிக்க வேண்டுமென்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. அது பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இது தொடர்பாக நான் எழுதிய பிரதியின் மரணம் என்ற கட்டுரை ஏற்கனவே காலச்சுவட்டில் வெளிவந்துள்ளது. பிரஞ்சு விமர்சகரான ரோலன் பார்த் என்பவர்தான் இக்கருத்தை முதலில் வெளியிட்டார். படைப்பாளியின் ஆளுமையைப் புறக்கணித்து வாசகனை மையமாகக்கொண்டு விமர்சனம் அமைய வேண்டும் என்பது இதன் சாராம்சம். ஆசிரிய மைய விமர்சனமும் - வாசக மைய விமர்சனமும் இருதுருவ நிலைப்பாடு என்பதே எனது கருத்து. இதுபற்றி எனது கட்டுரையில் விரிவாக விளக்கியுள்ளேன். ஆசிரிய மைய விமர்சனத்தை நிராகரிப்பவர்கள் எல்லாரும் நடைமுறையில் ஆசிரியனை மையமாகக் கொண்டே விமர்சிக்கிறார்கள். புதுமைப்பித்தன், மௌனி பற்றிய அ. மாக்கின் சம்பந்திய எழுத்துகள் இத்தகையனவே.

குழு விமர்சனப் போக்குகளால் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட சாதக பாதக விளைவுகள் எவை ?

நமது விமர்சனமே குழு விமர்சனமாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. குழு விமர்சனத்தை எதிர்ப்பதாகச் சொல்பவர்களும் தங்களைப் பிற்தொரு குழுவாகவே அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். குழு விமர்சனம் என்ற பதம் முதலில் நமது மாக்கிய விமர்சகர்களைக் குற்றக்கூண்டில் நிறுத்துவதற்காகவே மற்றவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. இவர்களை எதிர்த்த தமிழ்த் தேசிய வாதிடிகள் தங்களை ஒரு குழுவாக அமைத்துக்கொண்டே செயற்பட்டார்கள். இலக்கியத்தில் தங்கள் கருத்து நிலைகளைப் பிரதிபலிப்போரை முதன்மைப்படுத்த முயன்றார்கள். மறுபுறத்தில்

மாக்கிய விமர்சனத்தை நிராகரித்த பிரபஞ்ச யதார்த்த வாதிகள் தங்களைப் பிறிதொரு குழுவாக அமைத்துக் கொண்டார்கள். தங்கள் கருத்து நிலைக்குள் வருவோரையே இவர்கள் முதன்மைப் படுத்தினார்கள். நற்போக்கு - இதற்குள் இன்னொரு குறுங் குழுவாக இயங்கியது. எனினும், இவர்களில் யாருமே மாக்கிய விமர்சகர்களின் சாதனையை எட்டவில்லை. மாக்கிய விமர்சகர்களை மட்டும் குழு விமர்சகர்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவதற்கு இவர்களில் யாருக்கும் தார்மீக உரிமை இல்லை. குழு விமர்சனத்தின் சாதகமான அம்சம் என்று எதைச் சொல்லலாம்? ஒரு வசை விமர்சனப்போக்கு (polemical criticism) வளர்ச்சியடைந்ததைச் சொல்லலாமா? இதுவே அதன் பாதகமான அம்சம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மாக்கிய விமர்சகர்களை விட மற்றவர்களே இத்தகைய வசை விமர்சனத்திற்கு அதிக பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

தங்கள் குழுவைச் சேர்ந்தோரை உயர்த்திப் பிடிக்க முயன்றது குழு விமர்சனத்தின் மிகப் பாதகமான விளைவு என்று சொல்வேன். கைலாசபதிக்கு, முருகையனே மிகச் சிறந்த கவிஞன். தமிழ் தேசியவாதிகள் காசி ஆனந்தனைத் தூக்கிய் பிடித்தார்கள் அல்லது அந்த வட்டத்துக்குள் முழுமையாக அடக்க முடியாவிட்டாலும் மஹாகவியைப் பாராட்டுவார்கள். பிரபஞ்ச யதார்த்த வாதிகளுக்கு இவர்கள் யாரும் நல்ல கவிஞர்கள் அல்ல. மு.பொ. நீலாவணனுக்குக் கொஞ்சம் சலுகை காட்டுவார். ஆன்மிக விளக்கம் கொடுக்கக்கூடிய சில கவிதைகளை அவர் எழுதியமைக்காக. மற்றும்படி அவரைப் பொறுத்தவரையில் மு. பொ.வும் (தானும்) வில்வரெத்தினமும்தான் இனிவரும் யுகத்தின் கவிஞர்கள். தமிழகத்தில் நிலைமை இன்னும் மோசமானது. விமர்சனம் குழு நிலையைவிட்டுக் கீழிறங்கி- தனி ஆளுமைகளின் மோதலாகச் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போக்கு நடுநிலை விமர்சனத்தின் தேவையை நமக்கு வலியுறுத்துகிறது. அதையே நான் முதன்மைப்படுத்த முயல்கிறேன்; தூய நடுநிலைமை விமர்சனம் என்ற ஒன்று சாத்தியமில்லை எனினும்.

கி. ராஜநாராயணனின் படைப்புகள் வேரில்லாத விருட்சம் போன்றவை என நீங்கள் குறிப்பிட்டதாக ஞாபகம். அவ்வாறாயின் எந்த அடிப்படையில் அப்படிச் கூறினீர்கள்?

ராஜநாராயணன் நான் விரும்பிப் படிக்கும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். தனிப்பட்ட முறையில் அவருடன் எனக்கு நல்ல பழக்கம் உண்டு. ராஜநாராயணனின் படைப்புலகம் என்ற எனது கட்டுரையின் இறுதிவரி அவரது படைப்புலகம் ஆணியே இல்லாத அழகிய விருட்சம் என்று கூறலாம் என முடிகிறது. அந்தக் கட்டுரையில் அந்தக் கடைசிவரி மட்டும் தனக்கு உடன்பாடு இல்லை என ராஜநாராயணனே என்னிடம் நேரில் கூறினார். அந்தக் கட்டுரைக்காக அவருடைய படைப்புக்களை முழுமையாகப் படித்தபோது மனித நடத்தைகளை - வாழ்வின் வெளித்தொழியும் அம்சங்களை நுட்பமாகச் சித்திரிக்கும் அவரது அக்கறைக்கு மேலாக, தனது பாத்திரங்களில் அவர் காட்டும் மனித நேயத்துக்கு மேலாக வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு முழுமையான - ஆழமான தரிசனம் அவரது படைப்புகளில் வெளிப்படவில்லை என்று தோன்றியது. எனது கட்டுரையின் கடைசிவரி அதைத்தான் சுட்டுகிறது.

'ஈழத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்கள் எனப் போற்றப்படும் சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோர் ஒரு பத்தாண்டு காலத்தில் ஏற்படுத்திய சிறுகதைத்துறையின் தாவலை ஐம்பது வருடங்களாக எழுதிவரும் இன்றைய சிறுகதைகளில் காணமுடியவில்லை' என்று செங்கை ஆழியான் கூறுகிறார். இது பற்றிய உங்கள் கணிப்பு என்ன?

இது ஒரு சரியான கணிப்பு என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. 1950க்குப் பிறகு ஒவ்வொரு பத்தாண்டிலும் நமது சிறுகதை வளர்ச்சியில் சில புதிய பாய்ச்சல்களும் பரிமாணங்களும் காணப்படுவதை ஒரு விமர்சகன் தவற விடமுடியாது. வ. அ. இராசரத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை, மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் 50, 60 களில் நமது சிறுகதைத் துறையில் ஒரு பாய்ச்சலாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். 70களில் உருவாகிய எழுத்தாளர்கள் பலரிடம், செங்கை ஆழியான் உட்பட, ஒரு புதிய பரிமாணம் தெரிகிறது. 80களில் முன்னணிக்கு வந்த சட்டநாதன், உமாவரதராசன்,

ரஞ்சுமார், எம். எல். எம். மன்கூர், சிறிதரன் போன்றோரிடம் பிறிதொரு பாய்ச்சலையும் பரிமாணத்தையும் காண்கிறோம். இந்தப் பாய்ச்சல்களைக் காட்டும் கதைகள் இன்னும் சரியாகத் தொகுக்கப்படவில்லை. நமது சிறுகதை வளர்ச்சியைக் காட்டும் நோக்கில் ஒரு தொகுப்பு முயற்சி மேற்கொள்ளப்படும்போது இதை நாம் இனங்காண முடியும்.

படைப்பாளி உணர்வு பூர்வமானவன். விமர்சகன் அறிவு பூர்வமானவன். இந்த முரண்பாடான - ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்துவராத தன்மைகள், இரு துறைகளிலும் இயங்கும் உங்களது இலக்கிய ஆக்கத் திறனிலும் விமர்சனப் பார்வையிலும் எத்தகைய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன என நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

இது ஒரு கற்பிதமான முரண்பாடுதான். இந்த முரண்பாட்டை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. உணர்வும் அறிவும் இல்லாமல் ஒரு நல்ல படைப்போ, விமர்சனமோ சாத்தியமில்லை. ஒரு விமர்சகனுக்கு படைப்பின் உணர்வு வலயத்துள் சஞ்சரிக்கும் படைப்பு மனம் வேண்டும். அது போல் ஒரு படைப்பாளிக்குத் தன் உணர்வு வலயத்தை அறிவு பூர்வமாகப் பகுத்தாராயும் சிந்தனைத்திறன் வேண்டும். உலகின் சிறந்த படைப்பாளிகள் பலர் நல்ல ஆய்வறிவாளர்களாகவும் விமர்சகர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். படைப்புணர்வு அற்றவன் நல்ல விமர்சகனாகவோ, அறிவுபூர்வமான சிந்தனைத்திறன் அற்றவன் நல்ல படைப்பாளியாகவோ மலர்தல் சாத்தியமில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சன முயற்சிகளில் மொழியியல் அறிவின் செல்வாக்குப் பற்றி மொழியியல் அறிஞர் என்ற வகையில் உங்கள் கணிப்பு என்ன ?

இலக்கியம் ஒரு மொழிக்கலையாகும். அவ்வகையில் இலக்கியத் திறனாய்வும் மொழியியலின் எல்லைக்கு உட்பட்ட ஒரு துறைதான். நவீன மொழியியல் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது. சூரின் மொழியியல் கோட்பாடுதான் அமைப்பியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. ரோமன் ஜேகோப்சனின் மொழியியல் அடிப்படையிலான கவிதையியல் பிரசித்தமானது. மொழியியலின் ஒரு பிரிவான நடையியல் இலக்கியத் திறனாய்வுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஆயினும், தமிழ் நாட்டிலும் சரி இலங்கையிலும் சரி இலக்கியத் திறனாய்வில் மொழியியல் அதிகம் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. இலக்கிய ஈடுபாடுடைய மொழியியலாளர் நம் மத்தியில் இல்லாமை இதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். நமது திறனாய்வாளர்களுக்கும் மொழியியல் பயிற்சியில்லை. நான் இவ்வகையில் இரண்டொரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சிதான். மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும் பற்றி ஒரு நூல் எழுதும் உத்தேசம் உண்டு.

2000 ஆகஸ்ட் ஞானம் (ஆழ் 08.03)

ஞானம் சஞ்சிகை ஒளி-1, ஒளி-2 பார்த்தேன். நம்பிக்கை தருகின்ற நல்ல முயற்சி. தெரிந்தெடுத்த மாறுபட்ட ஆக்கங்கள். எஸ். பொ. மற்றும் டொமினிக் ஜீவா போன்றோரின் நேர்காணல் அருமை. இலக்கிய உலகின் பல்வேறு பிரச்சினைகள் அலசப்பட்டுள்ளன.

-மலர் வேந்தன், துணை ஆசிரியர் - தொண்டன், மட்டக்களப்பு.

❦ ❦ ❦

ஞானத்தினுள் வாங்கப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் பாரமானது. பக்குவமானது. சிக்கனமான அட்டை பூசி மினுக்கிய பக்க (Page make up) அமைப்பு - பிரமாதம். எழுத்து வேந்தன் டொமினிக் ஜீவா அவர்களை நேர்கண்டு பேசியிருப்பது இதயத்தை நிரப்புகிறது - மகிழ்ச்சியால்...

செழியன். ஜே. பேரின்பநாயகம்
முன்னைநாள் நகரபிதா, மட்டக்களப்பு.
(ஞானம் ஆழ் 3, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

உங்களது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கிய படைப்பாளிகள் யார்?

மகாகவி பாரதி என்னை மிகவும் பாதித்தவர். இன்னும் அவனைப் படிக்கையில் நான் வியப்பும், புதுமையும், மகிழ்ச்சியும் காண்கிறேன். கு. அழகிரிசாமி, புதுமைப்பித்தன், ஆரம்பகால ஜெயகாந்தன், ஆர். சூடாமணி, பிரபஞ்சன், பா. செயப்பிரகாசம், இலங்கையர் கோன், செ. கதிர்காமநாதன்..... இவர்களோடு மார்க்சிம் கோர்க்கி, சரத்சந்திரர், தகழி, பாரப்பிரத்து, அலன்பேடன், கேசவதேவ், இலியா எ.:ரன்பேர்க், நிக்கலாய் ஒஸ்ரோவொஸ்கி, சினு அச்சபே, விபூதி பூஷன் பந்தோபத்யாய, தாராசங்கர் பாணர்ஜி, தாகூர், டால்ஸ்டாய், லூசுன் ஆகியோர். இவர்களோடு கம்பனும். இந்தியாவில் வெளியான எல்லா மொழி ராமாயணங்களையும் நான் படித்திருக்கின்றேன். வால்மீகி, துளசி, பவபூதிக்கு எவ்வளவோ உயரத்திலே ஒப்பற்ற சிகரமாய் நிற்கிறான் கம்பன். காவிய அமைப்பிலும், சொல் வளத்திலும், பாத்திரப் படைப்பிலும் புதுமைகள் செய்திருக்கிறான் கம்பன். பலமொழி தெரிந்த அறிஞர்கள் கம்பனைப் படித்தால் கைவிரலுக்குள் அடங்கும் உலக மகாகவிகளில் ஒருவனாக நிச்சயம் அவன் வருவான்.

தமிழகத்தில் ஒரு தசாப்தத்துக்கு மேலாக முழுநேர எழுத்தாளராக வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள். அந்த அநுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தேன். அறுபது நூல்கள், நாவல், குறுநாவல், சிறுகதை, குழந்தை இலக்கியம், மொழி பெயர்ப்பு, திரைப்படம், ஆகிய துறைகளில் வெளிவந்தன. என்னுடைய பல நூல்கள் முதலில் நூலாகவும்

- நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சனைக்காது எழுதிவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன்.
- நாவல், குறுநாவல், சிறுகதை, குழந்தை இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு, திறனாய்வு, திரைப்படத்துறை, வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியதுறைகளில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியிருப்பவர்.
- தமிழக அரசின் சிறந்த படைப்பாளிக்கான விருதை மூன்று தடவைகள் பெற்றதுடன் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட தமிழக, இந்திய கலை இலக்கிய நிறுவனங்களின் பரிசுகளைப் பெற்றவர்.
- இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தினால் மூன்று தடவைகள் சிறந்த நாவலாசிரியராக விருதளிக்கப்பட்டு கௌரவம் பெற்றவர்.
- இந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் குழந்தை எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் தமிழக அரசின் பிரதிநிதியாகப் பங்குகொண்டு கட்டுரை வாசித்தவர்.
- இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும், ரஷ்ய, ஜேர்மன், ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளிலும் இவரது படைப்புகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பின்னர் பத்திரிகைகளிலும் வெளியாகியுள்ளன. தமிழகத்தின் சிறந்த படைப்பாளிகள், பதிப்பாளர்களின் அன்பையும், நட்பையும் பெற்றேன். பொன்னீலன், பிரபஞ்சன், போன்றோரோடு அறை நண்பராக இருந்தேன். ஒரே வேளையில் எழுதினோம். சூரிய தீபன், பாவைச்சந்திரன், அறிவுமதி, ட்ராஸ்க்கி மருது, வீர சந்தானம், ஆதிமூலம், பாவண்ணன், சுப்பாரதிமணியன், மா. பாலசுப்ரமணியம், அருண்மொழி, கிள்ளிவளவன், மாலன், ஆர். சூடாமணி, திருப்பூர் கிருஷ்ணன், வல்லிக்கண்ணன், தி.க.சி. மகேந்திரன், தயானந்தன், வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, வாஸந்தி, கோமல், இளையபாரதி, வீயேஸ்வி, இராஜமார்த்தாண்டன், பொற்கோ, சுப. வீரபாண்டியன், இப்படி இன்னும் பலரோடான உறவு எனது தமிழக இருப்பிற்கு பெருமை தந்தது. நர்மதா ராமலிங்கம் எனது நூல்களை முதலில் வெளியிட்டு தமிழகம் முழுவதும் அறிமுகம் செய்தார். சிறந்த மனிதர். “இரவல்தாய்நாடு”, “தேடுதல்”, “சுந்தரியின் முகங்கள்”, “அவளுக்கு நிலவென்று பேர்”, என்பன அவர் வெளியிட்ட தொகுதிகள். பின்னவை இரண்டும் தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றவை. தமிழோசை, திருமுகன், கண்மணி, அநூராகம், கலைஞன், என்சிபிஎச், காந்தளகம், மணியம், குமரன், செண்பகா, சரவணபாலு, திவ்யா இன்னும் நினைவிலிருந்து நடுவிப்போன பதிப்பகங்கள் எனது நூல்களை வெளியிட்டன. இவற்றின் பெரும்பாலான நூல்களை நானே வடிவமைத்தேன். இதற்காக நான் பயின்றதும் அறிந்ததும், எனக்கு பெருஞ்செல்வம். இந்த அநுபவங்களோடு நானே “சத்தியபாரதி பதிப்பக”த்தை ஆரம்பித்து பத்து நூல்களை வெளியிட்டேன். இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்து சிறுகதைத் தொகுதிகளான “வெள்ளிப்பாதசரம்”, “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” என்ற 1000ம் பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட தொகுதிகளை வெளியிட்டேன். இதோடு “நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே” என்ற நாவல் தொடரும் வெளியாகி “இலக்கியசிறந்தனை”, “கலை இலக்கியப் பெருமன்ற” விருதுகளைப் பெற்றது.

முன்றாம் உலக நாடுகளின் பெரிய அவலமான ஏற்றுமதி ஆடைத்தொழிற்சாலையை மையமாக வைத்து தமிழிலே முதல் நாவலாக “தனியாக ஒருத்தி”யை எழுதினேன். இந்தத் துறைப் பெண்களும், தொழிற்சங்கங்களும் பாராட்டிய இந்தநூல் தமிழக அரசின் பரிசைப் பெற்றது. “கிளியே” என்பவை குழந்தை இலக்கிய உருவ, உள்ளடக்கம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்பதற்கு இந்த நூல்கள் அடையாளங்களாக அமைந்தன. வீர. சந்தானம், ட்ராஸ்க்கி மருது, மணியம் செல்வன் ஆகியோரின் ஓவியங்களும், பாலுமகேந்திராவின் அட்டைப்படங்களும் இந்த நூல்களைப் புத்தக கலாசார உச்சத்திற்கு கொண்டுசென்றன. குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா “குழந்தைகள் கதைக்களஞ்சியம்” ஒவ்வொரு நூலகத்தில் இருக்க வேண்டுமென்றதும், குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கப்பரிசுகளை நானும், எனது மகனும் ஒரே மேடையில் பெற்றுக்கொண்டதும் பசுமையான நினைவுகள்.

“ரத்னபாலா”, “இளந்தென்றல்”, தினமணியின் “இளந்தளிர்” என்பவற்றிக்குப் பொறுப்பாயிருந்த காலத்தில் நிறையக் குழந்தை எழுத்தாளரோடு தொடர்பு உண்டாயிற்று. இது நல்ல அநுபவம். குறுந்திரையில் “முப்பது கோடி முகங்க”ளுக்கு “ஸ்கிரிப்ட்” எழுதினேன். பி. லெனின் என்ற சிறந்த மனிதர் இதன் இயக்குநர். இளையராஜா இசை. சிறந்த நடிக நடிகையர் நடிகத்தனர். தயாரிப்பாளர் பாவைச் சந்திரன். பாலுமகேந்திரா என் வளரிளம் பருவ நண்பர். இருவர் நட்பும் தமிழகத்தில் வளர்ந்தது. அவருடைய எல்லாத் திரைப்பட முயற்சிகளிலும் சம்பந்தப்படுத்தினார். அவரோடு உதவி இயக்குநராக இயங்கியது திரைப்பட விருப்பால் அல்ல. திரைப்படம் பற்றிய முழுமையான தமிழ் நாவலை எழுதத்தான். அதற்கான குறிப்பு, ஒற்றை வரி (One line), என்பன பத்திரமாக உள்ளன. (Day for the night) இரவினில் வரும் பகல் என்ற அந்த நாவலை இன்னும் எழுதாமலே காரணங்கள் உள்ளன. அதை எழுதுவேன்.

சரத்சந்திரன் என்ற மலையாள இயக்குநருக்காக “கண்ணாடி வீட்டினுள்ளிருந்து ஒருவன்” “ஸ்கிரிப்டி” எழுதிப் படமாயிற்று. தமிழகத்தின் அனேகமான எல்லா இலக்கியப் பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கின்றேன். “கதாவிருது” என்னை மிகவும் பெருமையடைய வைத்தது. நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், கலைஞன், தீபம், எம். எஸ் ராமஸ்வாமியின் 100 தமிழ்க்கதைகள் என்ற ஆங்கிலத் தொகுதிகளுட்பட பல தொகுதிகளில் என் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

நான் இதயநோய்க்குட்பட்டபோது, பாண்டிச்சேரி மருத்துவமனைக்கு அங்குள்ள சுகாதார அமைச்சரால் அருமதிக்கப்பட்டேன். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் ஆர். நல்லக்கண்ணு, தோழர்கள் மகேந்திரன், வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோர் இதன் காரணஸ்தர். சிகிச்சை, அறுவைச் சிகிச்சை என்று மாறி எம்.ஜி.ஆர் மருத்துவமனைக்கு வந்தபோது சு. சமுத்திரம், பாவைச் சந்திரன், அ.மா.சாமி ஆகியோர் பேருதவி செய்தனர். தமிழகத்தின் நாலு எழுத்தாளர் சங்கமும், தரமான படைப்பாளிகளும் சேர்ந்து மருத்துவச் செலவை ஏற்றனர். எனது, ரத்தப்பிரிவு '0' நெக்கட்டிவ். அபூர்வமானது. வானொலி, தொலைக்காட்சி பத்திரிகைகள் என் பெயர் கூறி இரத்ததானம் கேட்டன. நிறையப் பேர் அதற்காக வந்தனர். எனது வாசகர்களான தாயும் மகளும் அவர்களில் இருந்தனர். இது என்னை மிகவும் நெகிழ்ச்சி செய்தது. இந்த வேளையில் எனக்காக மிக வேண்டுகோள் விடுத்த தி.க.சி, பாவைச்சந்திரன், பொன்னீலன், கவிஞர் பழமலய், தயானந்தன் போன்ற பலரை என்றும் என்னால் மறக்க முடியாது. இது போலவே என் பெயர் கூறி பல தகிடுதத்தங்கள் செய்து என் அன்பர்களையே எனக்கு எதிராகத் திருப்பமுயன்ற எமது படைப்பாளி ஒருவரையும் என் மனதிலிருந்து தூக்கி எறிய முடியவில்லை. இராமச்சந்திரா மருத்துவமனைக்கு பேராசிரியர் வா. செ. குழந்தைசாமி, கவிஞர் அப்துல் ரகுமான், மு. மேத்தா, ஞானராஜசேகரன், க்ருஷாங்கிணி, விச்வநாதன், இங்குலாப் உட்பட பலர் வந்து அருகிருந்தனர். ஆனந்தவிகடன், அக்னி, சக்தி, சிங்கப்பூர் ஆர்வலர் நிதி அனுப்பினர். மருத்துவமனையில் பேராசிரியர் சி. தணிகாசலம், டாக்டர்கள் மூர்த்தி, மல்லீஸ்வரன் என்னைக் கண்ணெனக் காத்து புத்துயிர் தந்தனர். இதற்காகத் தமிழகத்திற்கு எனது தலைமுறையே நன்றியுள்ளது.

இன்னொரு அருமையான அநுபவம், மைசூரில் உள்ள "தவன்ய லோக" என்ற எழுத்தாளர் அமைப்பிற்குச் சென்றது. பேராசிரியர் நரசிம்மையா இதன் தலைவர். உலகிலும், இந்தியாவிலுமுள்ள சிறந்த 8 படைப்பாளிகள் ஆண்டுக்கு 2 மாதகாலம் இங்கு அழைக்கப்படுவர். அருமையான நூலகம். எல்லா வசதிகளும் நிறைந்த தங்குமிடம். இலக்கிய விவாதங்கள். விரும்பிய 2 துறையில் எழுதலாம். சினு அச்சுபே, ஆர்.கே. நாராயணன், சிவராமகரந்த், எதிரிவீரசரத்தந்திரா என்போர் ஏற்கனவே அங்கு வந்த ஞானவான்கள். தமிழில் க.நா.சு. அசோகமித்திரன், கா. கந்தசாமி, விட்டலராவ் இவர்களோடு நான். இங்கு வைத்து "நியாயப்படுத்தப்பட்ட கொலைகள்" நாவலையும் ஜவஹர்லால் நேரு மொழிபெயர்ப்பையும் செய்தேன். "நியாயப்படுத்தப்பட்ட கொலைகள்" தினமணியில் வெளியாகி உடனே நூலுருப் பெற்று, பல பதிப்பைக் கண்டது. மகாராஜபுரம் சந்தானம் என்னை மிகவும் கவர்ந்த மேதை. அவரின் மரணம் என்னை மோசமாக நொருக்கிற்று. "காற்றும் சுழிமாறும்" அவரைப்பற்றிப் பேசி நூலாகி அவரது குடும்பத்தவரையே நெகிழவைத்தது. இப்படி இன்னும் எத்தனை வளமான அநுபவங்கள்.....

முற்போக்கு இலக்கியகாரரான நீங்கள், தமிழகம் சென்றதும் வணிகப் பத்திரிகைச் சூழல்களில் சிக்கிக் கொண்டீர்கள் என்பது சரியா?

அபுத்தம். எந்த ஊடகத்துக்கென்றும் குறிப்பிட்டு நான் எழுதுவதில்லை. நான் என் படைப்பு எதுவென்பதைத் தீர்மானித்து எழுதுகின்றேன். பிறகு சஞ்சிகைகளுக்கு அனுப்புகிறேன். வணிக சஞ்சிகையென்று நீங்கள் குறிப்பிடும் பத்திரிகைகள் எழுதிக்கேட்டே என்னிடம் ஆக்கங்களை வாங்கி வெளியிடுகின்றன. இதில் எங்களுக்கிடையே எந்தச் சமரசமும் இருந்ததில்லை. எனது ஆக்கங்களின் ஒரு புள்ளிளைக் கூட எடுக்கக்கூடாது என்பதில் நான் தீர்மானமாக எப்போதும் இருந்திருக்கிறேன், அது மீறப்பட்டதில்லை.

மாத நாவல்கள் எழுதி இலேசாக முப்பது ஆயிரமும் 'பிரபலமும்' சம்பாதிக்க என்னால் முடிந்திருக்கும். சாதாரணமாக வணிகத்தன்மை வாய்ந்த எழுத்தால் மாதத்துக்கு நாற்பதாயிரத்துக்கு மேலாக நான் சம்பாதித்திருக்கலாம். 'தமிழில் வெளியான ஒரே நாவலினை நானே எழுதினேன்' என்று கூறிய ஒருவரைப் போல புனைப் பெயரில், வணிகப்பத்திரிகைகளில் நான் எழுதினதில்லை. வணிகப் பத்திரிகைகளுக்கு வசப்பட்டதில்லை. என் எழுத்து மக்களுக்கானது. மக்களைச் சிந்திக்கவைப்பது. அவர்களை மேன்மைப்படுத்துவது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை இந்த நிலைப்பாடே எனது எழுத்தின் ஆதார சுருதியாய் உள்ளது.

உங்களது புனைக்கதைகளுக்கான கருக்கள் எவ்வாறு உங்களுக்குள் தோன்றி உருப்பெறுகின்றன?

வாழ்வின் அநுபவசாரமும், படிப்புமே ஒரு படைப்பாளியை ஆற்றலும் திறமையும் உள்ளவனாக்குகின்றன. இவையிரண்டும் தெளிவான சிந்தனையை படைப்பாளியிடம் உண்டாக்கும். நான் பின்தங்கிய கிராமத்தில் பிறந்தவன். எனது பன்னிரண்டாவது வயதுக்குப் பின்னரே எனது கிராமத்துக்கு பஸ் வந்தது. தபால் பெட்டியும் கிராமபோன், றேடியோவும் வந்தன. பல்கலைக்கழக மாணவனாக நான் தெரிவான பின்னரே சப்பாத்தையும் லோங்சையும் அணிந்தேன். பிறகு அழகும் விசாலமும் பசமையும் பொங்கிப் பிரவசிக்கும் கங்கையும் நீலமலைகளும் வண்ணப்பூக்களும் கண்ணெல்லாம் நிறையும் பேராதனை வாழ்வு. தொங்குபாலம். பிளிறும் யானைகள். காத்தில் விழும் இன்னொரு மொழி, அவர்களோடு நெருக்கமான பழக்கம். பட்டம் பெற்றதும் ஆசிரியத் தொழில். முல்லைத்தீவு, முள்ளியவளை, கண்டி உடத்தலவின்னையில். பிறகு இலங்கை நிர்வாக சேவைக்குத் தெரிவாகின்றேன். உதவி ஆணையாளராக கொழும்பில். உதவி அரசாங்க அதிபராக வாகரை, மட்டக்களப்பு, பொத்துவில், அட்டாளைச்சேனை, அக்கரைப்பற்று, கிளிநொச்சி, பூநகரி. பின்னர் 14 ஆண்டுக்கால தமிழக வாழ்வு. எழுத்தாளனாய், சஞ்சிகை ஆசிரியனாய், பதிப்பாளனாய், திரைப்படத்துறையோடு தொடர்புள்ளவனாய், புத்தகப்பித்தனாய். நான் பல துறைகளினால் வாழ்வையும், அறிவையும், அநுபவசாரத்தையும் எவ்விதம் பெற்றேனென்பதை எனது சுருக்கமான வரலாறு சொல்லும். இதைவிட நான் படிப்பதில் எவ்வளவு ஆர்வங்கொண்டவனென்பதை வார்த்தைகளுள் அடக்கமுடியவில்லை. படிப்பு என் சுவாசம். எத்தனை விதமான மனிதர்களைச் சந்திக்கமுடிந்தது. நிறையச் சம்பவங்கள் பாதித்தன. இவையெல்லாம் எனது படைப்பின் வீரிய விதைகளாயின. நான் என்னைப்பாதிக்கும் விஷயங்களையே படைப்பாக்குகின்றேன். அதை என் மனதில் உள்வாங்குவேன். யோசிப்பேன். மெல்ல மெல்ல வடிவங்கொடுப்பேன். அந்தக்கதையை எங்கிருந்து எப்படித் தொடங்கி, தொடர்ந்து முடிப்பது என்பதை ஒழுங்குபடுத்துவேன். பின்னர் மனதினுள் அதை வரிவரியாக எழுதுவேன். குறியீடுகளும் வைப்பேன். இறுதியாக ஒரு மூச்சிலேயே அடித்தல் திருத்தலின்றி எழுதிவிடுவேன். அதுவரை அந்தப் படைப்பைப் பற்றிய யோசனையும் அழுத்தமும் மட்டுமே மனதினை நிறைந்திருக்கும். அதை எழுதி முடித்ததன் பிறகு மனம் இலேசாகி விடும். என் அநுபவசாரத்தில் பாதியைக்கூட நான் படைப்பாக்கவில்லை என்பதை நான் உணருகின்றேன். நான் எழுதிய 20 ஆயிரம் பக்கங்களில் எழுதப்படாத பல இடைவெளிகள் உள்ளன. என்ன செய்யலாம், எழுதக்கூடிய வரையில் எழுதுவேன்.

ஒரு படைப்பை உருவாக்குவது பற்றிய தங்கள் கருத்து பொதுமையானதா?

அப்படியல்ல. நான் என்னுடைய முறையைத்தான் கூறினேன். நான் பழகியவர்களில் கலைஞர் மு. கருணாநிதியும், பிரபஞ்சனும் ஒரேதரத்தில் அடித்தல் திருத்தலின்றி அழகாகவும் தெளிவாகவும் எழுதுவார்கள். கா. கந்தசாமி, பலமுறை எழுதி அடித்துத் திருத்தி புதிதாக எழுதுவார். இன்னும் சிலர் ஒரு படைப்பை எழுதப் பல ஆண்டுகாலம் செல்லும். இளங்கீரனும், கே.டானியலும், பொன்னீலனும் தொடர்ச்சியாய் இரவுபகல் பாராமல் எழுதி முடிப்பார்கள். ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தமக்கென இந்த முறையை வகுத்தாலும், இதுதான் சரியென்று எதையும் சொல்லமுடியாது.

சிறுபத்திரிகைகள் பற்றிய உங்களது கணிப்பு என்ன?

தரமான இலக்கிய ஆக்கவளர்ச்சிக்கு சிறுபத்திரிகைகள் பெரும் பங்களிப்புச் செய்கின்றன என்பது தமிழிற்கு மட்டுமன்றி உலக மொழிகளுக்கும் பொருந்தும். ஆனால் தமிழில் சிற்றேடுகளையும் (LITTLE JOURNAL) சிறுபத்திரிகை அல்லது சிறுசஞ்சிகைகளையும் (LITTLE MAGAZINE) போட்டுக் குழப்புகிறார்கள். சிற்றேடு ஒரு கருத்துக் கொண்டவர்களது வெளிப்பாடான குறுகியதளம். சிறுசஞ்சிகை தரமான ஆக்கங்களின் தளம் வணிக இதழ்களுக்கு எதிர்க்குரலும், படைப்பாளியின் சுதந்திரமும் கருதும் எல்லைகளுக்குட்பட்ட ஊடகம். தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சிறு சஞ்சிகைகளின் ஒத்தாசை பெரிதும் காரணமானது, அன்றும் இன்றும்.

பல இஸங்கள் கடந்த சில வருடங்களாகப் பேசப்படுகின்றதே. இதுபற்றிய தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? இதனால் யதார்த்தவாதம் தனது நிலைப்பாட்டினை இழந்து விடுகிறதா?

நீங்கள் கூறிய இலங்கள் மேனாட்டுத்தளத்தில் எழுந்தவை. அதற்கான வரலாற்று நெருக்கடி இருந்தது. அத்தோடு தனிமனிதக் குழுக்களின் விருத்தி நிறைந்த புலம்பல்கள் இவை. தோன்றிய இடங்களிலேயே வலுவின்றி இவை கருகிப்போய்விட்டன. இவை விளிம்பு மனிதர்களென மனநிலை பிறழ்ந்தவர்கள், விபசாரிகள் என்போரைக் குறித்து அவர்கள் வாழ்க்கையையும், தற்காமம், தன்னினைச்சேர்க்கை பற்றியும் எழுதுவதைப் பிரகடனப்படுத்துகின்றன. இப்படிக்கூறுபவர்களும், எழுதுபவர்களும் சர்வதேசீதியாக இதே குணங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களெனத் திறனாய்வாளர்கள் கூறுவர். மனித இன உடலமைப்பு ஆண், பெண் உறவுக்கானது மட்டுமல்ல இன விருத்திக்கும் வழி செய்வது. பிறழ்நிலை உளவியலுடையோர் தன்னினைச் சேர்க்கையாளராயிருப்பது சிறிதளவே. இதை இயல்பென தனிமனித சுதந்திரமென்று பின் நவீனத்துவவாதிகள் சொன்னால் இவர்கள் யார்? மனிதகுல வாழ்வை மேம்படுத்துவதே படைப்பாளியின் கடமை. எனவே யதார்த்தவாதம் என்றைக்கும் உரியது. பல எல்லைகளைத் தொட்டு முன்னேறுவது.

இந்தச் சேதாரத்துக்கான பின்னணி, மாற்று என்ன?

சர்வதேச ரீதியான இலக்கிய வளர்ச்சியை நெறிப்படுத்திய முற்போக்கு இலக்கியப் போக்கின் சேதாரம் இந்தப்பின்னடைவிற்கு காரணமாயிற்று. சர்வதேச மட்டத்தில் கம்யூனிச நாடுகளின் தடுமாறல்கள், மோசமான அரசியல் சித்தாந்திகளால் தத்துவ வீழ்ச்சியாக அடையாளங் காட்டப்பட்டன. முற்போக்கு எழுத்தே காலாவதியானதெனக்கூறி, ஏற்கனவே தோல்வி கண்ட பின்நவீனத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகள் தூக்கி நிறுத்தப்பட்டன. அடிப்படையில் இவை மனித விரோத சித்தாந்தங்கள். இவர்கள் மானிட நலம் விரும்பும் விஞ்ஞான தத்துவத்தை வீழ்ச்சியடைந்ததாகக் கூறுவதும் எழுதுவதும் அபத்தம். அதுவும் இங்கு ஒரு இலக்கியப்போக்காய் தலையெடுக்க முயல்கிறது. பிணத்தோடு புணர்தல், தற்காமம், மனோவியாதிக்காரரை மனிதராகக் காணல் என்பனவே இவர்களின் எழுத்து வாய்ப்பாடு.

இந்தப் போக்கை எதிர்த்து நிற்கவேண்டியது படைப்பாளிகளின் கடன், தேவை. ஆனால் இப்போது இளந்தலைமுறையினர் சிலர் இங்கே குழம்பிப்போயிருக்கின்றனர். நவீன போக்கென பின்நவீனத்துவத்தை கருதி வக்கிரங்களாகக் கிறுக்குகின்றனர். இவர்களைப் போலவே முன்னர் நன்றாக எழுதிய சிலரும் குழம்புகின்றனர். பின்நவீனத்துவம் மேற்கில் எப்போதோ நிராகரிக்கப்பட்டது. தோல்வியுற்றது.

இதைவிட மக்கள் இலக்கியத்திற்காக குரல் கொடுத்த வெகு சிலர் “அற்ற குளத்து அறுநீர்ப்பறவைகளாக” புதிய இலக்கிய வியாக்கியானங்கள் செய்வது கவலைக்குரியது. தங்களை படிப்பாளிகளாகக் காட்டமுனையும் இவர்களை காலம் சிறு தூசியென உதறி எறியும்’ இப்போது மேலே கூறிய சந்தியில் நாம் நிற்கிறோம். ஆனால் இது தற்காலிகமான குழப்பம். தடியெடுத்தவனெல்லாம் தண்டல்காரனாக முடியாது.

விமர்சகர்கள் பற்றிய கணிப்பீடு என்ன? ‘செவிட்டுத்தனமும் காழ்ப்புணர்வும் கொண்ட – விமர்சகர்கள் என்று தம்மைத்தாமே முழுகுடிக்கொண்ட சிறுமதிகள்’ என்று துன்பக்கேணி நாவல் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள்.....

படைப்பாளியைப் பற்றிய திறனாய்வு அவனைப்பற்றிய முழுமையான வாசிப்பிற்குப் பிறகே செய்யப்படவேண்டும். இங்கு அது நடக்கவில்லை. ஆப்பிள் பழங்களுடனும் எழுதிய புத்தகத்துடனும் செல்லும் படைப்பாளி “விமர்சக”ரால் தரமான படைப்பாளியென பத்திரிகையில் குறிப்பிடப்படும் கேவலம் நிகழ்கின்றது. தனது நூலை நான் சிலாக்கிக்கவில்லை என்பதால், நான் தொடக்கத்தில் எழுதிய சிறுகதையே இன்றுவரை தரமானது என்று சொல்கிறார் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர். “நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே”நாவலைப் பல வருஷ முயற்சியின் பின் எழுதினேன். என் கிராமமும் மக்களுமே அதன் தளம். “இலக்கிய சிந்தனை”, “கலை இலக்கியப் பெருமன்றப் பரிசு” ஒரே ஆண்டில் பெற்றது. எல்லாவற்றையும் விட,

இதை அதற்குரியவர்களே பெருமிதத்தோடு ஏற்றார்கள். அந்நிய ஏகாபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தை சைவர்கள் நடத்தியதென்பது அடிப்படை வரலாறு. ஆனால் பேராசிரியர் நு.:மான், இந்தத்தளத்தையோ, மக்களின் வாழ்வையோ ஏன் பேச்சுவழக்கையோகூட அறியாதவர். ஆனால் இந்த நாவலுக்கு பரிசு வழங்கக்கூடாததற்கான காரணங்களைக் கூறி பரிசு வழங்கியவர்களை அனுதாபத்துக்குரியவர்களாக்குகிறார். இதனோடு தொடர்பான மேலும் பல விஷயங்களை நாகரிகம் கருதி நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. இது அவருக்கு நாவலாகத் தெரியவில்லை. அறிவிலித்தனமான, விடலைத்தனமானவர்களின் கருத்துகளை என்றும் நான் கணக்கெடுத்ததில்லை. இவர்கள் பத்துவரியைக்கூட இருபது முறை திருத்தி எழுதுகிறவர்களென்பதால், இவர்களைத் திறனாய்வாளர்களெனக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

ஆரோக்கியமான விமர்சனம், படைப்பாளியை செம்மைப்படுத்தும். உற்சாகப்படுத்தும். அவ்விதத்தில் நாம் வறியவர்களே. இங்கு லெனின் மதிவானம் போன்றோர் வரவும், கே.எஸ். சிவகுமாரன், இரத்தினவேலோன், கே.விஜயன், சூரியகுமாரி பத்தி எழுத்துக்களும் பாலைவனப் பசுந்தரைகளாயுள்ளன இப்போது.

நீங்கள் மார்க்சிய சித்தாந்தம் சார்ந்தவர். தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றியும் எழுதுகிறீர்கள். இது முரண்பாடானது என்ற கருத்து நிலவுகிறதே...

எனது முதல் நாவல் “ஞாயிறும் எழுகின்றது”. 1958 கால அரசியல் பின்னணியில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை தவறல்ல. தமிழ் மக்களின் அவலம், ஏக்கம், கனவு, எதிர்கால வாழ்வு என்பன பற்றி நான் நிறைய எழுதிப் பல மொழிகளுக்கு சென்றிருக்கின்றன. “இரவல் தாய்நாடு” அகதி நிலை பெறுவதற்கான ஆவணமாக மாறி பல பதிப்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே எனது நிலைப்பாடு சரியானது. தர்க்கரீதியான போக்கு. அதைவிட இன்று என்னைப் பாதித்துள்ளது இந்த விஷயந்தான். இதை எழுவது என் அவசியம்.

புதிய உத்திகள், நடை பற்றி.....

இவை எதுவாயிருப்பினும் கருத்துவலுவும், எளிமையும் தெளிவும் மக்கள் நெஞ்சைச் சிக்கலின்றி அடையும் தன்மையும் உடையனவாயிருக்கவேண்டும். சொற்சிலம்பம், குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடுகின்ற வக்கிரநடை, ஆபாசம் என்பனவற்றை இவை சொல்லுமாயின், நிச்சயமாக ஆபரணங்கள் பூணப்பட்ட பிணங்களாகவே அமையும்.

இப்போது என்ன திட்டம்.....

குழந்தைகள் கலைக்களஞ்சியம், அசுரவித்து நாவல் தொடர், இளைஞர் அறிவியல் நூல்வரிசை, கிட்டியின் மூன்றாம் பாகம், இளைஞர்களுக்கான அகராதி, ஈசாப்கதைகள் முழுமையாக, சிறுகதைத்தொகுதி ஒன்று..... தமிழ்ப்பதிப்புத்துறை ஆசிரியனாக நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டே இந்தத்திட்டத்தையும் செயற்படுத்த உழைக்கவேண்டியுள்ளது. இந்த உழைப்பு உற்சாகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் மனநிறைவையும் தருகின்றது.

2000 செப்டெம்பர் ஞாயிற்று (ஆம் 04)

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு

'ஞானம்' மூன்றாவது இதழில், இலங்கைத் தமிழ் விற்பன்னர்களில் ஒருவரான பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களை நேர்கண்டதில் அதிக தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன.

'நிதானமான பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் மஹாலக்ஷ்மி கவிதையில் நிதானத்தை விட்டுவிட்டாரா' என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் எப்படி மஹாகவியுடன் நட்புடையவரோ அவ்விதம் நானும் 1959 தொடக்கம் சில்லையூர் செல்வராசனுடன் நட்புடையவன். இந்திய எழுத்தாளர்களை மையமாகக் கொண்ட 'வீரகேசரி'யில் உதவி ஆசிரியராக இருந்த செல்வராசன், ஆசிரியர் லீவில் சென்றபோது, தற்காலிக ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற காலத்தில், மஹாகவியின் கவிதைகளும், கல்வயல், முருகையனின் கவிதைகளும் தேங்கிக்கிடப்பதைக்கண்டு, மேலே எடுத்து இலக்கிய உலகுக்கு இவர்களை அறிமுகப்படுத்திய சங்கதியிலிருந்து, பல்கலை வேந்தன் என ஊரவர் உலகறியப் பாராட்டிய கதையின் உள்ளகம்வரை என்னிடம் கதைத்திருக்கின்றார்.

1954களில் வீரகேசரியில் 'மாதருக்கு மாத்திரம்' பகுதியை கொண்டு நடத்திய சில்லையூர் செல்வராசன், தனது தமக்கையின் மகளான 'சுசிலா'வின் பெயரையே பயன்படுத்தினார். அதில், பெண்கள் பற்றிய விவாதம் தொடங்கியபோது, முதல் கவிதையை மஹாகவியிடம் பெற்றே தொடங்கினார். அக்கவிதைக்குப் பதில் வராத காரணத்தால், அப்பகுதியைச் சூடாக்க சில்லையூர் செல்வராசனே மஹாலக்ஷ்மி எனும் பெயரில் "ஐயா மஹாகவி...." எனத் தொடங்கும் கவிதையை எழுதினார். அதைத் தொடர்ந்து முருகையன் எழுதினார். முருகையனுக்குப்பின் அழகேஸ்வரி எழுதினார். அதன்பின், பரிமளா ராசதுரை எழுதினார். இறுதியாக வி.கி.இராசதுரை எனும் ராஜபாரதி எழுதினார். விவாதத்தை முடித்து இறுதியாக எழுதிய சில்லையூர் செல்வராசன், இன்னும் அதிக கவிதைகள் புனை பெயர்களில் குவிந்துள்ளன. அக்கவிதைகளில் சரியான விலாசமில்லாததால், அவற்றைப் பிரசுரிக்க முடியவில்லை எனவும் கூறியுள்ளார்.

சில்லையூர் செல்வராசனுடன் இறுகிய தொடர்புடைய நான், அவரது வீட்டில் சிலவேளைகளில் தங்கி நிற்பேன். அப்போதெல்லாம், அவரது எழுத்து நறுக்குகளைப் படிப்பதிலும், அவற்றைப்பற்றிய விபரமறிவதிலும் அதிக அக்கறை காட்டுவேன். அக்காலத்தில் அறிந்த சங்கதிதான் இது. இதிலுள்ள முக்கியம் என்னவெனில், இவ்விரு கவிதா மேதைகளும் கவிதைப் பஞ்சமுடையவர்களல்ல. புரணமாக ஆராயாமல் இம்முடிவுக்கு வந்தமை இலக்கிய வல்லமையுடைய விரிவுரையாளரும், தமிழ்விமர்சகரும், ஆக்க இலக்கிய வல்லாளருமான எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களின் தகுதிக்கு உகந்ததல்ல என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

இங்ஙனம்,

ஏ. இக்பால்

(ஞானம், இதழ் 4, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

நேர்காணல்

வ.அ. இராசரத்தினம்

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

- நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களில் பவளவிழாக் கண்ட ஒரே படைப்பாளியாக விளங்கும் திரு. வ.அ. ஐம்பத்திரண்டு வருடங்களாகச் சளைக்காது எழுதி வருபவர்.
- சிறுகதை, கவிதை, நாவல், மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம், கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன.
- இவரது தோணி (சிறுகதைத் தொகுதி), மண்ணிற் சமைந்த மனிதர்கள் (நாவல்) ஆகியன அகில இலங்கை சாகித்தியப் பரிசீனைப் பெற்றன.
- கொழுகொம்பு (நாவல்), கிவிரளஞ்சப் பறவைகள் (நாவல்), ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது (நாவல்), ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது (சிறுகதைத் தொகுதி), இலக்கிய நினைவுகள் (கட்டுரைகள்), பெச்சங்கள் (கட்டுரைகள்), மூதூர் புனித அந்தோனியார் கோயிலின் பூர்வீக வரலாறு (சரித்திரம்), திருக் கரசைப்புராணம் (சரித்திரம்), புவரசம் பூ (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை) ஆகியன இவரது ஏனைய படைப்புகளாகும்.
- ஈழநாகன், கீழைக்கரை தேவநெய் பாவாணர், வியாகேச தேசிகர் என்பன இவரது புனைபெயர்கள்.

ஐம்பத்திரண்டு வருடங்களாகச் சிறுகதைத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். இன்றைய சிறுகதை உலகம் எப்படி இருக்கிறது?

ஆரம்பத்தில் வ.வே.சு.ஐயர் சிறுகதைகள் எழுதியபோது அதில் கற்பனைகள் அதிகமாக இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. பின்னர் அந்த வடிவங்கள் மாறிமாறி புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் ஒரு யதார்த்த நிலைக்கு வந்தது. அதன் பின்னர் வந்தவர்களில் ஜெயகாந்தனைச் சொல்லலாம். அவரது ஆரம்பக்காலச் சிறுகதைகளில் யதார்த்தம், சோஷலிச யதார்த்தம் காணப்பட்டது. பின்னர் வந்த கதைகளில் அவற்றைக் காணவில்லை. அவர் வியாபாரத்திற்காக ஆனந்தவிகடன் முத்திரைக்கதைகள் எழுதியபோது அதிலே முதலிருந்த கதைகளின் தாக்கத்தை, வேகத்தை காணமுடியவில்லை. அதற்கு பிறகு வந்தவர்களில் நா. பார்த்தசாரதி, நல்ல கதாசிரியர் என்று சொல்கிறார்கள். அதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பின்னர் சிறுகதை “கோணங்கி”யில் வந்து நிற்கிறது. கோணங்கியின் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளை நான் படித்தேன். சத்தியமாக எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஏன் இந்தக் கதைகளை எழுதுகிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. கோணங்கி நல்ல எழுத்தாளர் என்று கூறுவதில் சிலர் பம்மாத்துப் பண்ணுகிறார்கள். இது எப்படி என்றால், டேனிஸ்காரனுடைய கதையில் வருகின்ற “இராசாவும்

சட்டையும்” மாதிரி, அவர் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை என்று நினைக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. நான் விளங்கிக் கொள்ளவில்லையென்றால், நானொரு முட்டாளர் என்று மற்றவர்கள் எண்ணுவார்கள் என்ற பயம் போலவும் இருக்கிறது. இப்படிப்பார்த்தால் கடைசியில் மிஞ்சி நிற்பது சோஷலிச யதார்த்தம் போலத்தான் எனக்குப்படுகிறது. ஆனாலும்கூட இந்தச் சோசலிச யதார்த்தம் மேல்நாட்டில் வழக்கொழிந்து போயிருக்கிறது. இலங்கையிலேதான் இதைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் கிழக்கு மாகாணத்தில் நல்ல கதைகள் எழுதுபவர்களாக உமாவரதராசன், திருக்கோயில் கவியுகன், மருதூர்க் கொத்தனின் மகன் ரஷ்ய.ப., ஓட்டுமாவடி அரபாத் போன்றவர்களைக் கூறலாம். சோஷலிச யதார்த்தத்தை நீக்கிவிட்டு புதிதாக எழுதுபவர்களில் இவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை இன்னமும் சிறுகதை தென்பாண்டி நாட்டுக்குள்ளேதான் இருக்கிறது என்பது எனது திட்டவாடமான அபிப்பிராயம். வண்ணநிலவன், தோப்பில் மீரான் போன்றவர்கள் நன்றாக எழுதுகின்றார்கள்.

தோணி சிறுகதை உங்களது மனக்கிடங்கில் நான்கு வருடங்கள் கிடந்து உருவாகியதென்று குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். உங்களது சிறுகதைகள் எவ்வாறு கருக்கொண்டிருக்கின்றன?

சில கதைகள் நான்கு வருடங்கள் அல்ல அதற்கு மேல் இருப்பது முப்பது வருடங்கள்கூட எனது மனதில் இருந்திருக்கின்றன. சந்தர்ப்பம் வரும்போது அவற்றை கதையாக்குகிறேன். உதாரணமாக “நியதி” என்றொரு கதை. 1940ல் எனது மைத்துனன் ஒருவன் இருப்பது வயதில் இறந்தான். அந்தத் தாக்கம் என்னுள் நீண்ட காலம் இருந்தது. 1964ல் மூதூரில் நடந்த தமிழ் விழாவிடக்காக வீரகேசரி ஒரு மலரை வெளியிட்டபோது அந்த மலருக்கு ஒரு கதை எழுத வேண்டியிருந்தது. அந்தக் கதையிலே இறந்துபோன எனது மைத்துனனை - செல்லனை கொண்டு வந்தேன். ஏறத்தாழ 24 வருடங்கள் என் மனதிலே இந்த நிகழ்வு இருந்து கதையாகியது. இப்படிக்கனகாலம் நினைவுகள் இருக்கவேண்டுமென்பது கட்டாயமில்லை. சிலவேளை நினைவுகள் மனதில் இருந்தாலும் அந்த நினைவுகளை உடனடியாக எழுதுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் இருக்கலாம். இதைவிட உடனடியாகவும் சில கதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். ஆனாலும் மனதில் பதிந்து, ஊறாத, பண்பாத எந்தச் சம்பவமும் நல்ல கதையாக வராது என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

உங்களது மீனவக் கதைகளில் - தோணி, ஓர் ஆமைக் கதை, துணிச்சல், கடலின் அக்கரை போனாரே, வலை, போன்றவற்றில் அதிக கலைத்துவமும் நுட்பமும் காணப்படுகின்றனவே. இதற்கு பிரத்தியேகக் காரணங்கள் ஏதும் இருக்கின்றனவா?

நான் கடலோரத்தில் பிறந்தவன். எனது முன்னோர் திருகோணமலைக்கும் மூதூருக்கும் இடையில் வத்தை ஓட்டியவர்கள். அதுமட்டுமல்ல, தெற்கே அக்கரைப்பற்றுக்கும் வடக்கே பருத்தித்துறைக்கும் வத்தை ஓட்டினார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். 1948ஆம் ஆண்டுவரையும் வத்தைதான் எங்களது முக்கிய போக்குவரத்துச் சாதனமாக இருந்தது. சிறுவயதில், மத்தியானம் பாடசாலை முடிந்தபின் நானும் எனது மைத்துனனும் கடற்கரைக்கு வந்து விடுவோம். மூன்று மணி போல திருகோணமலையிலிருந்து மூதூரை நோக்கி ஆறு வத்தைகள் வரும். அவைகளில் ஒரு சாண் அளவில் பாய்மரம் தெரியும்போதே நானும் எனது மைத்துனன் செல்லனும் அது எங்களுடைய அப்பாவின் வத்தை, இது மாமாவின் வத்தை என்றெல்லாம் கண்டு பிடித்துவிடுவோம். இது எங்களுக்கு பொழுதுபோக்கு. அதிகமான நேரங்களில் நாங்கள் கடற்கரையிலேதான் தங்குவோம். இப்படியாகக் கடலோரத்தில் பழகிப்பழகிக் கடலோரக் கதைகளை எழுதுவது எனக்கு ஒரு வாலாயமாகிவிட்டது. அந்தக் கடலோரத்திலுள்ள காதலால் நான் அகப்பொருளிலக்கியத்தில் நெய்தல் பாடல்களை விரும்பிப் படிப்பேன். நீங்கள் குறிப்பிட்ட கதைகளில், தோணியைத் தவிர மற்றவற்றுள் ஏதோ ஒரு அகப்பொருள் பாடலொன்று வந்திருக்கும். இந்த நெய்தல் நிலக்கதைகளில்தான் நான் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். கடற்கரையில் பிறந்த நான், கடற்கரையைக் கண்ட நான், கடற்கரையை அருபவித்த நான் கடலோரக் கதைகளை எழுதும்போது அதிக கலைத்துவம் மிளிர்கிறது.

பிரஞ்சு, ஓங்கில, ரஷ்ய சிறுகதைகள் பலவற்றை நீங்கள் மொழிபெயர்த்துள்ளீர்கள். இந்த அநுபவம் உங்களது சிறுகதை ஆக்கத்திற்கு துணை புரிந்திருக்கிறதா?

நிச்சயமாக. மொறட்டுவாவில் ஆசிரியனாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் நான் ஒவ்வொரு மாதமும் பதினைந்து இருபது ரூபாவிற்கு புத்தகங்கள் வாங்குவேன். அந்தக் காலத்தில் Penquin Edition ஒவ்வொன்றும் ஒன்றரை அல்லது இரண்டு ரூபா. நான் மாப்பசானைப் பற்றி ஏதோவொரு பத்திரிகையில் படித்தேன். உடனே மாப்பசானின் ஐந்தாறு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் சில நாவல்களையும் வாங்கினேன். அவற்றைப் படித்துவிட்டு வானொலியில் மாப்பசானைப் பற்றி ஒரு பிரசங்கம் செய்தேன். மாப்பசானில் இருக்கும் ஓர் அழகு என்னவென்றால் அவன் எத்தனையோ படுமோசமான காமரசம் சொட்டுகின்ற, கதைகளை எழுதிய போதிலும் அவனிடத்தில் மனிதாபிமானமும் இருக்கிறது. சில நல்ல முடிவுகளும் அவனது கதைகளில் உண்டு. அவன் பிறந்த இடம் பிரான்சின் வடபகுதியில் உள்ள “நோர்மண்டி”. அவன் நோர்மண்டி மக்களின் வாழ்க்கையை எழுதியிருக்கிறான். அதன் காரணமாகவும் அவன் என்னைக் கவர்ந்தான்.

அவன் நோர்மண்டி மக்களின் வாழ்க்கையை எழுதியதுபோல புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலி மக்களின் வாழ்க்கையை எழுதினான். நான் மூதூர் மக்களின் வாழ்க்கையை எழுதினேன். ஆனாலும் என்னை மிகவும் கவர்ந்த எழுத்தாளன் அன்டன்செக்கோவ். அவனிடம் உள்ள கலையழகு மிகவும் பிரமாதம். அவனது Darling என்ற கதையை நான் “கண்மணி” என்று மொழிபெயர்த்தேன். மொழி பெயர்க்கும்போது பல அநுபவங்கள் ஏற்பட்டன. சிலவற்றை மொழிபெயர்க்க முடியாமல் இருந்தது. உதாரணமாக ஓஸ்கர் வைல்ட் எழுதிய A woman of no importance என்ற கதையை நான் “எவளோ ஒருத்தி” என்று மொழிபெயர்த்தேன். இதுவே சரியான மொழிபெயர்ப்பு என்பது எனது அபிப்பிராயம். 25, 30 கதைகளை நான் மொழிபெயர்த்துள்ளேன். இந்த மொழிபெயர்ப்புகள் என்னை வாசிக்கத் தூண்டின. உலக இலக்கியங்களை எனக்குத் தெரியப்படுத்தின. இப்படித்தான் நானும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசையை ஏற்படுத்தின. அதனால் மொழிபெயர்ப்புகள் எனக்கு பெரிதும் துணைபுரிந்தன என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன்.

தோணி என்ற உலக தரத்துக்கொப்பான சிறுகதையைத் தந்த நீங்கள் அதன் பின் சிறுகதைத்துறையில் ஒரு பாய்ச்சலைக் காட்டும்வண்ணம் சிறுகதைகளைப் படைக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் பற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள்?

தோணி நல்ல கதையாக இருக்கலாம். ஆனால் தோணிக்கு பிறகு வந்த எல்லாக் கதைகளையும் எல்லாரும் படிக்கவில்லை; கண்டு கொள்ளவில்லை. அதுவொரு காரணமாகலாம். தோணிக்குப்பிறகு ஒரு “ஆலமரத்தின் கதை” என்ற கதை, எனது ஐம்பது சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதியில் உள்ளது. அது 1990ல் மூதூரில் நடந்த சண்டையின் கதை. அதுபோல “துணிச்சல்” மிக நல்ல கதை. பழைய இலக்கியங்களை வைத்துக் கொண்டு சில கதைகளை எழுதினேன். பட்டினத்தாரின் கதையைப்போல சில கதைகளை எழுதினேன். இவற்றை நல்ல கதைகள் இல்லை என்று சொன்னால் நான் என்ன செய்வது? தொடர்ந்தும் நான் நல்ல கதைகள் எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் இல்லாதவர்களுக்கு புது இலக்கியம் படைக்கும் உரிமை இல்லை என்று கூறும் உங்களது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு பழந்தமிழ் இலக்கியப்பரிச்சயம் எந்தளவிற்கு உதவிபுரிகிறது?

எனது அதிஷ்டம் 1948ல் நான் இலங்கையர்கோணைச் சந்தித்தது. அவரொரு பாலபண்டிதர் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவரை நான் சந்தித்த முதல் நாள் சொன்னார், “ஆனந்த விகடன் கல்கியை மட்டும் படித்துவிட்டு சிறுகதை எழுதக்கூடாது”. ஐங்குறுநூறிலுள்ள ஐந்நூறு பாடல்களும் ஐந்நூறு சிறுகதைகள். பழந்தமிழ் இலக்கியம் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். படித்துவிட்டுத்தான் புது இலக்கியம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும்” என்று. அந்தக் குரு வாக்கை நான் கடைசிவரைக்கும் கடைப்பிடித்து வருகிறேன். மற்றது இந்த உலகத்தில் எல்லா இனத்தவரும் பொறாமைப்படும் அளவுக்கு நமக்கு ஒரு செழுமையான இலக்கியம் இருக்கிறது. அதன் சொந்தக்காரர்கள் நாங்கள்

என்ற அந்த மமதை - அந்தக் கர்வம் எங்களை நல்ல இலக்கியம் எழுதத்தூண்டுகிறது. நான் சோடைபோன இலக்கியம் எழுதினால், அது நம் முன்னோர் சம்பாதித்துவைத்த பெருமைக்கு நான் செய்த துரோகம் ஆகிவிடும். ஆனபடியால் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காலூன்றி நின்று கொண்டுதான் புதிதைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். நான் திருகோணமலையில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அருட்திரு. ஹீனி என்ற அமெரிக்ககரசர் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர் சொன்னார் “உங்களது மொழியில் இரண்டாயிரம் ஆண்டு பழமைவாய்ந்த இலக்கியம் இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். எங்களிடத்தில் அது இல்லை. எங்களது இலக்கியத்துக்கு வயது நூற்றைம்பது வருடம்தான்” என்றார்.

நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். அவர் விளக்கமளிக்கும் வகையில், “ஆங்கில இலக்கியத்தை நான் சொல்லவில்லை. அமெரிக்க இலக்கியத்தையே சொல்கிறேன். நாங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதினாலும் எங்கள் இலக்கியம் அமெரிக்க இலக்கியம். ஜெப்பார்சனின் சுதந்திரப்பிரகடனம் தான் எங்களது மிகப் பழைய இலக்கியம்” என்றார். அவர் பேச்சால் “ஈழத்து இலக்கியம்” என்ற கோட்பாடு என்னுள் வலுவடைந்தது. அவரிடம் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை நான் படித்ததால்தான், தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டில் நின்று எழுதும்போது என்னுள்ளே ஒரு பெருமை ஏற்படுகிறது. நான் எழுந்தமானமாக வந்து சேரவில்லை. நான் பெரிய இலக்கியத்துக்குச் சொந்தக்காரன். அதன் வாரிசு. அப்படியானால் நான் நல்லதைத்தான் எழுதவேண்டும். அதை மறந்தேனானால் அதில் அர்த்தம் இல்லை.

உங்களது கதைகள் சித்திரிக்கும் மனிதர்களும் அவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களும் யதார்த்தப்பண்புடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் போக்கைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. எனினும் நீங்கள் முற்போக்கு அணியில் சேர்ந்து கொள்ளவில்லை இதற்கு ஏதாவது பிரத்தியேகக் காரணிகள் இருக்கின்றனவா?

எழுத்தாளன் எப்போதும் முற்போக்குவாதியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்; இருப்பான். உதாரணமாக “ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும் கடவுளரே” என்று தேவாரம் பாடியவரும் ஒரு முற்போக்குவாதிதான். நானும் இப்படியானவற்றைத் தான் எழுதுகிறேன். அதனால் ஒரு முற்போக்குக்காரன் என்றுதான் என்னை நம்பினேன். நான் எழுதத்தொடங்கிய காலத்தில் முற்போக்கு என்ற வார்த்தையே வரவில்லை. 1956ஆம் ஆண்டு பண்டாரநாயக்கா ஆட்சிக்காலத்தில் வந்ததுதான் இந்த முற்போக்கு. அறுபதாம் ஆண்டிலேதான் அது காலூன்றியது. அதற்கு முன்னரே இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சொல்கின்றவற்றை எல்லாம் நான் எழுதிவிட்டேன். “நீங்கள் முற்போக்கு என்று சொல்வதெல்லாவற்றையும் நான் எப்போதோ எழுதிவிட்டேன்” என்று எனது தோணி சிறுகதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அது அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “அவர்கள்தான் முதலில் சொல்ல வேண்டும் அதன் பின்பு தான் மற்றவர்கள் சொல்ல வேண்டும்” என்பதுதான் அவர்களுடைய எண்ணம். அப்படியென்றால் நான் அவர்களுடன் ஒட்டுறவாக இருக்கமுடியுமா? இருக்கமுடியவில்லை. எஸ். பொன்னுத்துரைக்கு நடந்ததும் இதுதான். பொன்னுத்துரைக்கும் எனக்கும் எத்தனையோ அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்தன. இருந்தாலும்கூட நான் அவருடைய மேதையை மதிக்கின்றேன். அதனால் நான் அவரோடு நண்பனாக இருக்கின்றேன். முற்போக்காளர்கள் இரண்டு மூன்று கலாநிகைகளை வைத்துக்கொண்டு “சிலவிட்டான்”களை மேய்க்கிறார்கள். அப்படியான மேய்ச்சலுக்கு நாங்கள் எடுபடவில்லை. அதனால் அவர்கள் கோபித்துக் கொண்டார்களே தவிர நான் அவர்களோடு கோபப்படவில்லை.

முற்போக்கு அணியினர் தேசியம், மண்வாசனை, யதார்த்தம் பற்றிப் பேசும் முன்னரே ஈழத்தில் இக்கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கிய சிறந்த கதைகளை நீங்கள் எழுதியதாகக் கூறுகிறீர்கள். இவ்வாறாக வேறுயாரும் அக்காலப் பகுதியில் இத்தகைய கதைகளைப் படைத்துள்ளனரா?

பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். இலங்கையர்கோன், “முதற்சம்பளம்”, “வெள்ளிப்பாதசரம்”, “தாழையடி நீழலில்” போன்ற கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். சி.வைத்திலிங்கம் ‘பாற்கஞ்சி’ போன்ற

கதைகளை எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துக் கதைகளில் கே.வி நடராஜன், கனக செந்திநாதன், “கசின்” போன்றவர்கள் நாற்பதுகளிலேயே முற்போக்குக் கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள். முற்போக்குக் கோஷம் அறுபதுகளிலே வந்த பின்புதான் இலக்கியம் பிறந்தது, சிறுகதை வந்தது என்று முற்போக்காளர்கள் சொன்னால் நாங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா?

எஸ்.பொ. உங்களது நண்பர் என்று கூறுகிறீர்கள். அவர் முன்வைத்த நற்போக்குக் கோட்பாடு பற்றிய உங்களது நிலைப்பாடு என்ன?

எஸ்.பொ. அவர்கள் முன்வைத்த நற்போக்குக் கோட்பாடு ஒரு தற்செயலான நிகழ்வுதான். 1963ம் ஆண்டில் நான் சாகித்தியப்பரிசு வாங்கச் சென்ற கூட்டத்தில், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில், முற்போக்குக்காரர் முட்டை அடித்தார்கள். டொக்டர்.சதாசிவம், F.X.C நடராஜா, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை போன்றவர்கள் எல்லோரும் முட்டையடி வாங்கி சேட்எல்லாம் ஒழுக்கியபடி நின்றார்கள். எனக்குப் படவில்லை ஏனோ படவில்லை, வேணுமென்றுதான் எனக்கு முட்டை அடிக்காமல் விட்டார்களோ தெரியவில்லை. முட்டை அடித்தவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். சிறிது நேரத்தின் பின், முட்டை அடித்த கோஷ்டிக்கு எதிரான கோஷ்டி ஒன்று அங்கு வந்தது. “யாரடா இங்கு முட்டை அடித்தது” இது சைவப் பள்ளிக்கூடம், மச்சமாமிசம் புழங்காத பள்ளிக்கூடம்” என உரத்த குரலில் கூறியபடி ஒரு பட்டாளம் போல் அவர்கள் வந்தார்கள். அதற்குத் தலைமை வகித்தவர் ஒரு காலத்தில் முதுாரில் D.R.O ஆக இருந்த ஸ்ரீநீவாசன்.

“நடத்துங்கள் கூட்டத்தை, நாங்கள் வருகிறதைப் பார்த்துக் கொள்கின்றோம்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். கூட்டம் தொடங்கியது. சு. நடேசபிள்ளை அதற்குத் தலைமை தாங்கினார். அவர் தனது தலைமை உரையில், “இலக்கியம் முற்போக்காக இருக்கட்டும் அல்லது எப்போக்காகவும் இருக்கட்டும். ஆனால் அது நற்போக்காக மட்டும் இருந்தால் நல்லது” என்று கூறினார். அந்த “நற்போக்கு” என்ற சொல்லை எஸ்.பொ. பிடித்துக்கொண்டார். இலக்கியத்துக்கு நற்போக்கு எனும் சொல்லைத் தந்தவர் சு. நடேசபிள்ளை. பின்னர் நான் பொன்னுத்துரையிடம் கதைத்தபொழுது கூறினேன் “என்ன நற்போக்கு” முற்போக்கு மாதிரித்தான் இதுவும் இருக்கிறது. இதில் எனக்கு பிடிப்பு இல்லை. CLASSIC என்று சொல்வது போல் தமிழில் “மரபு” என்று வைத்துக்கொள்வோம் அதுதான் எனக்குப் பிடித்தமானது” என்று கூறினேன். எஸ்.பொ. தற்செயலாக நற்போக்கைப் பிடித்துக் கொண்டாரே தவிர நற்போக்கு என்ற பெயரை வைக்கவேண்டுமென எந்தக்காலத்திலும் அவர் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இப்பவும் கூட நற்போக்கு இலக்கியம் இருக்கிறதா என்பது எனக்குச் சந்தேகமே. நற்போக்கு என்று ஒரு இலக்கியம் இருந்ததாக நம்புவதும் சொல்வதும் பிழையானது.

டானியல் தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்று கூறப்படுகிறது. தலித் இலக்கியம் பற்றி உங்களது பார்வை என்ன?

“தலித்” என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல் அல்ல. மராட்டிச் சொல் என நினைக்கிறேன். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிச் சொல்லும் இலக்கியத்தைத் தலித் இலக்கியம் என்று சொல்கிறார்கள். டானியல் அவர்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையை எழுதினார். அதனைத் தலித் இலக்கியம் என்று அவர் எண்ணவில்லை. அவர் எழுதிய காலத்தில் தலித் என்ற வார்த்தை இருக்கவில்லை. பின்னால் வந்தவர்கள் டானியலின் எழுத்துக்களைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு தலித் இலக்கியத்தை நாங்கள்தான் முதலில் எழுதினோம் என்று சொல்வதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் தலித் என்ற வார்த்தையே டானியலுக்கு தெரியாது. தமிழிலே நந்தன் கதையை தலித் இலக்கியம் என்று சொல்லலாமா? நான் சொல்லுகிறேன் அது தலித் இலக்கியம்தான். முற்போக்குக்காரர்கள் புதுப்புதுச் சொற்கள் வந்தவுடன் தாங்கள்தான் அதனை முதன்முதலில் செய்தோம் என்று சொந்தம் கொண்டாடுவார்கள். அதிலே அவர்களுக்கு ஒரு ஆறுதல். ஒரு சுயதிருப்தி. தான் தலித் இலக்கியம் படைத்ததாக டானியல் ஒரு போதும் நினைக்கவில்லை. டானியல்தான் முதன் முதலில் தலித் இலக்கியம் படைத்தார் என்று தூக்கிப் பிடிப்பது, டானியலைப் பகிடி பண்ணுகிறது மாதிரி இருக்கும்.

உங்களது மண்ணில் சமைந்த மனிதர்கள் என்ற நாவலின் முன்னுரையில் விமர்சகர்கள் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படுவதில்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள் இது பற்றி.....

1940 களில் நான் எழுதத் தொடங்கியபோது, தமிழ்நாட்டில் வெளிவரும் அத்தனை நூல்களையும் ஈழகேசரி பத்திரிகை விமர்சிக்கும். அது நியாயமான விமர்சனமாகவும் இருக்கும். அந்த ஈழகேசரி விமர்சனத்துக்கு தமிழ்நாட்டில் நல்ல மதிப்பு. ஈழகேசரி விழுந்த பிறகு முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் காலம் தொடங்கியது. அவர்கள் கோஷ்டி சேர்ந்துகொண்டு தங்களுக்கு வேண்டிய ஆட்களைத் தூக்கிப்பிடித்தார்கள். மற்றவர்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களால் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டவர்களில் கவிஞர் மஹாகவியும் ஒருவர். மஹாகவி பற்றி அவர்கள் நல்லதும் சொல்லவில்லை கூடாததும் சொல்லவில்லை. இப்படிச் செய்தால் மஹாகவி அடங்கிவிடுவார் என அவர்கள் நினைத்தார்கள். பாரதிக்கு பிறகு தமிழுக்கு வந்த நல்ல கவி மஹாகவிதான். கலாநிதி நு.மான் இல்லாவிட்டால் மஹாகவி பற்றி எதுவும் வந்திருக்காது. கண்டுகொள்ளாமல் விடுகின்ற குணம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் அதிகமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் சம்பந்தில் 2000ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றி சில புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் எதிலுமே அவர் என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஈழத்து விமர்சகர்கள் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு கட்சியை வளர்க்கப் பாடுபட்டார்கள். இதில் நல்லகாரியம் என்னவென்றால் முற்போக்குக் கட்சி இப்போது சேடம் இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. பழைய ஆட்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். இப்போது டொமினிக் ஜீவாவும் இரண்டொரு பையன்களும் இருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் சிவத்தம்பியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எதையாவது செய்வம் என்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். தினகரன் பத்திரிகை அவர்களுக்கு ஒரு சாதகமான பத்திரிகை. இலங்கையிலேதான் இப்படியான ஒரு நிலை. இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் இத்தகைய கண்டுகொள்ளாமல் விடுகின்ற குணம் இல்லை. அவர்கள் எல்லோரையும் விமர்சனம் செய்வார்கள். கூடாததைக் கூடாதது என்று சொல்வார்கள். வேறொரு பகுதியில் இருந்து நல்லவை வந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அந்தப் பண்பாடு அவர்களிடம் இருக்கிறது. இங்கு இத்தகைய நேர்மையான விமர்சனம் இல்லை. இந்த அயோக்கியத்தனம் நமது நாட்டு விமர்சகர்களிடம் இருக்கிறது. அதைச் சகிக்கமுடியாது.

அனேகமான படைப்பாளிகளைப் போலவே நீங்களும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவில்” என்பது நன்னூல் இலக்கணம். புதியன வந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. ஒரு கவிதையில் சீர், தளை, மோனை இருந்தால் மனனம் செய்வதற்கு மிகவும் இலகுவாக இருக்கும். பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள் எமது மனதில் இருப்பதற்கு அதுதான் காரணம். புதுக்கவிதைகள் மனதிலே நிற்பதில்லை; காற்றோடு போய்விடும் போல் இருக்கிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் வருகின்ற இறைச்சிப்பொருள் போன்றவைகள் படிமம் என்ற பெயரில் புதுக்கவிதைகளில் வருகின்றன. சில புதுக்கவிதைகளில் ஆழமான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. எங்களது ஊரவரான தர்மு சிவராமுலின் புதுக்கவிதைகள் எல்லாவற்றையும் நான் படித்தேன். அவற்றில் முக்கால்வாசிக் கவிதைகள் எனக்கு விளங்கவில்லை. விளங்காமல் எழுதுவதும் கூட புதுக்கவிதையோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு வருகிறது. யாப்பமைதி இல்லாதது புதுக்கவிதை என்று சொல்கிறார்கள். அதில் எனக்கொரு கேள்வி பிறக்கிறது.

கவிதையில் யாப்பமைதி இல்லை, இலக்கணம் இல்லை என்று சொல்பவர்கள் இலக்கணம் தெரிந்து கொண்டுதான் அதனைச் சொல்ல வேண்டும். இவர்களுக்கு இலக்கணமே தெரியாது. பின்பு இவர்கள் இலக்கணம் இல்லையென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். சில புதுக்கவிதைக்காரர்கள் நல்ல கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். நண்பர் சி. வைத்தீஸ்வரன், பேராசிரியர் இன்குலாப் போன்றவர்கள் இலக்கணம் நன்கு தெரிந்து கொண்டு புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்கள். ஆனால், இலங்கையில் இலக்கணம் துப்புரவாகத் தெரியாதவர்களே இலக்கணம் மீறிய கவிதைகளை எழுதுகிறார்கள். புதுக்கவிதைகளில் காலத்தை வென்று எத்தனை கவிதைகள் நிற்கப்போகின்றன?

கம்பனின் இராமாயணம் நிற்கிற மாதிரி வாலி ஆனந்த விகடனில் எழுதும் இராமாயணம் நிற்குமா? “இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்” என்று சொல்வார்கள். சிலவேளை ஒரு காலத்தில் புதுக்கவிதைக்கு இலக்கணம் எழுதலாம். ஆனால் இப்போது உள்ள நிலைமை குழப்பமாக இருக்கிறது. இந்தக் குழப்பம் காரணமாக புதுக்கவிதை நீண்டகாலம் வாழுமா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சங்ககால நிகழ்வுகளை சிறுகதைகளாக்கி அவற்றுக்கு நேரான சங்கச் செய்யுள்களையும் தந்து ‘ஐந்தியைக் கதைகள்’ என தமிழ் சிறுகதைத்துறையில் ஒரு புதிய முயற்சியைச் செய்துள்ளீர்கள். இதற்கான எண்ணக்கரு எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

நான் கொழும்புக்கு அடிக்கடி சென்று வாசிப்பதற்கென புத்தகங்களையும் சஞ்சிகைகளையும் வாங்கி வருவது வழக்கம். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆறுமாத காலம்வரை என்னால் கொழும்புக்குச் செல்ல முடியாத நிலை இருந்தது. அதனால் எனக்கு வாசிப்பதற்குச் சஞ்சிகைகளோ புதிய புத்தகங்களோ இருக்கவில்லை. அதன் காரணமாக என்னிடமிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை மீண்டும் எடுத்துப் படித்தேன். அவ்வாறு மீண்டும் படிக்கும்போது புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் தோன்றின. “நயந்தோறும் நூல் நயம்” என்று சொல்வார்கள். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே நல்ல சிறுகதைகள் இருப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது. உதாரணமாக நற்றிணையில் நாற்பத்தியெட்டாம் பாடலில் ஒரு காட்சி வருகிறது. அழகான மீனவப் பெண் ஒருத்தி கருவாட்டைக் காவல் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் வேறொரு வயது வந்த பெண்ணும் இருக்கிறாள். அவள் அநுபவப்பட்டவள். அந்த இளம் பெண்ணில் மையல் கொண்டு, அவளைத் தேடி ஒருவன் கடற்கரைக்கு வருகிறான். அவனது எண்ணப்போக்கை அந்த வயோதிபப் பெண் அறிந்து கொண்டாள். அவளைப் போன்ற ஆடவர்கள் அங்கு வந்து அங்குள்ள பெண்களை ஏமாற்றி தவிக்கவிட்டுச் செல்வதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள். இத்தகைய ஒரு நிலைமையை அவள் தடுக்க எண்ணி அவனிடம், “எம்மனோரில் நல்லரும் உள்ளே” என்று சொன்னாள். எங்களிடம் இவளுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை இருக்கிறான்.

நீ இங்கு வந்து மினக்கடாதே என்ற கருத்துப்பட அவள் சொன்னாள். இது ஒரு அருமையான கதைபோல எனக்குத் தெரிந்தது. நான் இந்தக் கதையை கல்முனைக் கடற்கரைச் சூழலில் பொருத்தி எழுதினேன். அந்தக் கடற்கரையில் காவல் காக்கும் பெண் ஒருத்தியைப் பாத்திரம் ஆக்கினேன். அந்தக் கதை நன்றாக அமைந்தது. அதன் பிறகு நற்றிணையிலிருந்து ஆறு சிறுகதைகளை நெய்தல் திணையில் எழுதினேன். அதுபோல் அகநானூறில் முல்லைக் கதைகள் ஆறும், ஐங்குறுநூறில் மருதக்கதைகள் ஆறும், குறுந்தொகையில் குறிஞ்சிக்கதைகள் ஆறும், கலித்தொகையில் பாலைக்கதைகள் ஆறும் எல்லாமாக முப்பது கதைகளை ஆறுமாத காலத்தில் எழுதிமுடித்தேன். இக்கதைகள் எல்லாம் சமகாலத்துக்குப் பொருந்தக் கூடிய கதைகள். யுத்தகாலச் சூழலை வைத்தும் கதைகளை எழுதியுள்ளேன்- “போரில் கிடைத்தபொருள்”. அகநானூறில் ஒரு பாடல் வருகிறது. முல்லை நிலத்தில் இருந்து ஒருத்தன் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான். திரும்பிச் செல்லும்போது அந்நிய நாட்டைப்பிடித்து அதில் கொள்ளை அடித்த பொருட்களையும் கொண்டு செல்கிறான். இவ்வாறான ஒரு சம்பவம் தொண்ணூறாம் ஆண்டில் எங்கள் ஊரில் நடந்ததை நான் கண்ணால் கண்டேன். அதை நான் கதையாக எழுதியிருக்கிறேன். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை வைத்துக் கதை எழுதலாம் என நினைத்தவன் நான்தான். இது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புது முயற்சி என நான் நினைக்கிறேன்.

நவீன இலக்கியப் படைப்பாளிகளில், ஈழத்தில் பவள விழாக்கண்ட ஓரே படைப்பாளி நீங்கள். இலக்கியத்தில் உங்களது பங்களிப்பு உங்களுக்குத் திருப்தி தருகிறதா? எதிர்காலத் திட்டமென்ன?

பங்களிப்பு நிச்சயமாக எனக்குத் திருப்தியைத் தருகிறது. நான் எழுதத் தொடங்கியபோதே எனக்குத் தெளிவான ஒரு இலட்சியம் இருந்தது. எங்களுநர் மக்களை, எங்களது மண்ணை, எங்களுநர் பிராந்திய வனப்பை, எங்களுநர் மக்களின் வாழ்க்கையை நான் எழுத வேண்டுமென

நினைத்தேன். அதை நான் சரியாகச் செய்திருக்கிறேன். மற்றவர்கள் பொறாமைப்படுமளவுக்கு நான் செய்திருக்கிறேன். மூதூரைப் பற்றிக் கதைகள் வந்த அளவுக்கு இலங்கையில் வேறெந்த ஊரைப் பற்றியும் அத்தனை கதைகள் வெளிவரவில்லை. இதன் மூலம் என்னுடைய கிராமத்து மக்களுக்கு நான் ஒரு சர்வதேச அந்தஸ்தைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கிறேன். என்னுடைய கிராமத்து மக்கள் மூலமாகத்தான் நான் உலகத்தையே பார்க்கிறேன். நிச்சயமாக உலகத்துச் சிறந்த சிறுகதைகளுக்கு ஈழத்தின் பங்காக இருக்கக்கூடிய நான்கைந்து கதைகளை நான் எழுதியிருக்கிறேன். அந்த அளவுக்கு நான் திருப்தி அடைகிறேன். எனது எதிர்காலத் திட்டம் என்னவென்று கேட்டால், வாசிப்பதும் எழுதுவதும் என்னுடன் ஒட்டிய விடயங்கள். அவை இல்லாமல் என்னால் இருக்க முடியாது. நான் ஒரு காவியம் எழுத வேண்டுமென யோசித்திருக்கிறேன். இதனைச் சாதிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்; நம்பிக்கை இருக்கிறது.

2000 ஒக்டோபர் ஞானம் (ஆழ் 08.5)

ஞானம் இதழில் கலாநிதி நுஃமான் அவர்களின் பேட்டி பிரசுரமாகியிருந்தது. அதில் குறிப்பிடப்படும் மஹாகவி. சில்லையூர் கவிதை சர்ச்சை பற்றிய எனது கருத்தைத் தர விரும்புகிறேன்..... இருவரும் வாய்மொழி மூலம் கூறிய கருத்தாகவே உரிமை கோருபவர்கள் கூற்று வருகின்றது. அதன் நியாயப்பாடு பற்றிக் கருத்துக் கூறக் கூடியவர் கவிஞர் இ. முருகையன் அவர்கள் மட்டுமே. அவரும் மௌனம் சாதிக்கக் காரணம் இருக்கிறது. காலம் பதில் சொல்லட்டும் என்று காத்திருக்கலாம். எனவே, நாம் இனிச் செய்யக்கூடியது ஒன்று உண்டு. இரு கவிஞர்களுடையதும் கவிதைகள் யாரும் ஒரு சில ஆய்வாளர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் சர்ச்சைக்குரிய கவிதை யாருடைய படைப்பு என்பதை ஊகிக்க முடியும்.

- மாவை வரோதயன், ராகம.

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

ஞானம் சஞ்சிகையில் உள்ளடக்கியுள்ள அனைத்து விடயங்களுமே மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. மிகவும் கனதியான சஞ்சிகை. நேர்காணல் பகுதி மிகவும் நன்று. பக்கங்களை குறைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நேர்காணப்படுபவர் முழுமையாகவும், சுதந்திரமாகவும் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வாய்ப்பளிக்கிறீர்கள்.

- ப.ஆப்பீன்.

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

நேர்காணல் அனைத்தையும் தொகுத்து நூலாக்குவீர்களென எதிர்பார்க்கிறேன்.-

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், யாழ்ப்பாணம்.

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

ஞானம் இதழ்கள் இனங்காட்டும் முதிர்ச்சி மகிழ்வைத் தருகின்றது. நேர்காணல் அம்சங்களில் காத்திரமான செய்திகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. வேறுபட்ட பரிமாணங்களில் விளிவடைந்து செல்லும் இவ்வம்சம் உசாத்துணைக் குரியதாகி மொத்த சஞ்சிகைகளையும் தேடத்தக்க ஒரு நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

(ஞானம் இதழ் 5, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

இரண்டு குறிய்புகள் - கலாநிதி.எம்.ஏ.நுஃமான்

1. கழிவிரக்கப்படுதல்

செ.யோகநாதனின் பேட்டி படித்தேன் (ஞானம் இதழ் - 4). வழக்கம்போல தமிழ் இலக்கிய உலகின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிக் கொண்டு, இலக்கிய சிம்மாசனத்தில் அவர் கொலுவீற்றிருக்கும் காட்சி அற்புதமாக இருக்கிறது. இலங்கை இலக்கிய உலகில் வெற்றிக்கொடி நாட்டியபின், தமிழகத்துக்குப் படைகொண்டு சென்று அதனையும் வெற்றிகொண்டு 14 ஆண்டுகள் தன் ஆட்சியை அங்கும் நிலைநாட்டி, தாயகம் மீண்டு இங்குள்ள புத்திரிகைகளிலெல்லாம் தன் சிம்மாசனத்தின் புகழ் ஓளியை வீசிக்கொண்டிருப்பவர் அவர்.

அறுபதுக்கும் அதிகமான புத்தகங்கள் - இருபதாயிரம் பக்கங்கள் எழுதிக் குவித்திருக்கிறார். இது அசுர சாதனை இல்லையா? இச் சாதனைக்காக 'தமிழகத்தின் அனேகமாக எல்லாப் பரிசுகளையும்' பெற்று, ஈழத்திலும் எத்தனையோ பரிசுகளையும் விருதுகளையும் வென்று, தன் யுத்த தந்திரங்களால் இன்னும் எத்தனையோ பரிசுகளையும் விருதுகளையும் வெல்வதற்கான தாகத்துடன் காத்திருப்பவர் அவர். உலகில் அதிக விருதுகள் வென்ற எழுத்தாளர் என்று அவரது பெயர் கின்னஸ் புத்தகத்தில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட இருக்கிறது.

இத்தகைய பெருமைக்கும் புகழுக்கும் உரிய எழுத்துலகச் சக்கரவர்த்தியை, அவரது எழுத்தின் மகிமையைப் புரிந்துகொள்ளாது 'நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே' என்ற, ஏற்கனவே தமிழகத்தில் இருபெரும் விருதுகள் பெற்ற, அவரது மகத்தான நாவலுக்கு இலங்கையில் கிடைக்கவிருந்த பரிசை, "அந்த நாவலின் தளத்தையோ, அந்த மக்களின் வாழ்வையோ, அவர்களின் பேச்சு வழக்கையோ கூட அறியாத" அறிவிலித்தனமான, விடலைத்தனமான அற்ப விமர்சகனான நான் தடுத்திருக்கிறேன். இது எத்தகைய படுபாதகச் செயல். இலங்கையில் "ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தைச் சைவர்களே நடத்தினார்கள்" என்ற அடிப்படை வரலாற்றை அறியாத நான், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக - வெள்ளைக்காரன் யாழ்ப்பாணத்தில் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட புகையிரதப் பாதை அமைத்ததற்கு எதிராக - கிராமப்புறத்து சைவத் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதம் தாங்கிப் போராடினார்கள் என்ற அடிப்படை வரலாற்றை அறியாத நான்,

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறை காரணமாக யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புறத்து இளைஞர்கள் அனைவருமே தங்கள் வீடுகளைத் துறந்து அயலூர்களிலும் காடுகளிலும் அன்னிய நாட்டிலும் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழ நேர்ந்த சரித்திரம் பற்றி எதுவும் அறியாத நான், யாருக்கும் அடங்காத காளை மாட்டைத் தன் உடற்பலத்தாலும் நெஞ்சுரத்தாலும் அடக்கி, காதலுக்கு அஞ்சித் தயங்கும் இளைஞன் ஆறுமுகத்தை வலுக்கட்டாயமாக கொவ்வம் பற்றைக்குள் இழுத்துச் சென்று அவனைப் புணர்ந்து மகிழும் ருக்குமணி போன்ற பதின்மூன்றே வயதுச் சிறுமிகள் வாழும் யாழ்ப்பாணக் கிராமப் பண்பாடு பற்றி ஏதும் அறியாத நான் இவற்றையெல்லாம் உண்மைக்கு உண்மையாகச் சித்திரிக்கும் "உண்மையான வரலாற்று நாவலின்" மகிமையைப் புரிந்து கொள்ளாது, அதைக் காமமும் வன்முறையும் கொண்டு பின்னப்பட்ட போலி வரலாற்றுப் புனைவு என்றும், அதனால் அது பரிசுக்குத் தகுதியற்றது என்றும் தீர்ப்பு வழங்கியதும், தமிழகத்தில் அதற்குப் பரிசு வழங்கியவர்களை அனுதாபத்துக்குரியவர்களாகியதும் எவ்வளவு வெட்கக்கேடு- இதைவிடக் கொடுமை, இந்த எழுத்துலகச் சக்கரவர்த்தியின் 500 பக்க மகத்தான நாவலைப் புறக்கணித்து, நேற்று எழுதத் தொடங்கிய, உள்பேர் தெரியாத தாமரைச் செவ்வியின் 93 பக்கங்களையே கொண்ட மிகச்சிறிய 'தாகம்' நாவலைப் பரிசுக்குரியதாகத் தேர்ந்தெடுத்தது. அதுமட்டுமன்றி வளவளா என்று எழுதும் சிரேஷ்ட எழுத்தாளர்கள் தாமரைச்செவ்வியிடம் கற்றுக்கொள்வதற்கு அதிகம் உண்டு என்று விடலைத் தனமாகக் குறிப்பும்

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

எழுதியது. இவ்வாறு அறிவிலித்தனமாக, விடலைத்தனமாக விமர்சித்து ஈரேழு பதினாலு உலகத்திலும் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய எழுத்துலகச் சக்கரவர்த்தியின் மனதைப் புண்படுத்தி அவரது வெஞ்சினத்துக்கும் ஆளாகி விட்டேனே என்று இப்போது கழிவிடுக்கப்படுகிறேன். எழுத்துலக வேந்தர் யோகநாதனின் 'பெருமைகளை' எல்லாம் நன்கறிந்த தமிழ் இலக்கிய உலகு என்னை மன்னிக்குமாக.

(விசயம் தெரியாத வாசகர்களுக்காக ஒரு மேலதிகக் குறிப்பு: விபவி சுதந்திர இலக்கிய விழா தொடர்பாக 1993ல் வெளிவந்த ஈழுத்து நாவல்களுள் பரிசுக்குரியதைத் தெரியும் நடுவர் குழுவில் நானும் ஒருவனாகச் செயற்பட்டேன். இன்னும் ஒருவர் சித்திரலேகா மெளனகுரு. 1993ல் வெளிவந்த நாவல்களுள் தாமரைச் செவ்வியின் தாகம் பரிசுக்குரியதென நடுவர் குழு ஏகமனதாக தெரிவு செய்தது. செ.யோகநாதனின் 'நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே' நாவல் தெரிவு செய்யப்படவில்லை. நடுவர் குழுவின் அறிக்கையை நானே எழுதினேன். அது விழாவில் வாசிக்கப்பட்டது. பின்னர் சரிநிகரிலும் (1994) வெளிவந்தது. 1993ல் வெளிவந்த நாவல்கள் பற்றிய மதிப்பீடு அந்த அறிக்கையில் உண்டு. செ.யோ. வின் நாவல்பற்றிய சுருக்கமான விமர்சனமும் அதில் உண்டு. சுயகாதலில் (Narcissism) மூழ்கியுள்ள நண்பர் செ.யோ.வின் கோபம் புரிந்து கொள்ளத்தக்கதே)

2. மஹாலட்சுமி யாருடைய புனைபெயர்

'மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள்' நூலுக்கு நான் எழுதிய முன்னுரையிலும், ஞானம் மூன்றாவது இதழில் வெளிவந்த எனது பேட்டியிலும் 'மஹாலட்சுமி' என்ற புனைபெயரில் வெளிவந்த 'ஐயா மஹாகவி' என்ற கவிதையின் ஆசிரியர் பற்றி நான் எழுதியுள்ள குறிப்பைச் சரியாகப் படித்துப் பார்க்காமல் நண்பர் இக்பால் என்னைக் குறை கூறியிருக்கிறார். அக்கவிதையை எழுதியவர் மஹாகவி என்பது நான் ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்த உண்மையல்ல. மஹாகவியே என்னிடம் நேரில் கூறியது. இதன் அடிப்படையிலேயே அன்னம் வெளியிட்ட மஹாகவி கவிதைகள் (1984) நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் 'மஹாலட்சுமி' என்பது மஹாகவியின் புனைபெயர்களுள் ஒன்று எனக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இப்போது நண்பர் இக்பால் கூறுவது ஒரு புதிய செய்தி. சில்லையூர் செல்வராசனுக்கும் இக்பாலுக்கும் இடையில் இருந்த நெருங்கிய உறவு எனக்குத்தெரியும். எனினும் இக்கவிதை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் (1954/55) இக்பாலுக்குச் சில்லையூருடன் நேர்ப்பழக்கம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். பிற்காலத்தில், என்னிடம் மஹாகவி சொன்னது போல் மஹாலட்சுமி என்ற புனைபெயரில் அக்கவிதையைத்தானே எழுதியதாகச் சில்லையூரார் தன்னிடம் கூறினாரா என்பது பற்றி இக்பால் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகிறது. அப்படியென்றால் மஹாலட்சுமி என்ற புனைபெயரில் எழுதிய கவிதைக்கு மஹாகவி, சில்லையூர் செல்வராசன் இருவருமே உரிமை கோரியிருக்கிறார்கள் என்று ஆகின்றது. இது மிகுந்த சங்கடமான நிலைமை. ஒன்று மஹாகவி என்னிடம் பொய்சொல்லி இருக்கவேண்டும், அல்லது சில்லையூர் இக்பாலிடம் பொய்சொல்லி இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு பொய் சொல்லவேண்டிய தேவை அவர்கள் இருவருக்குமே இல்லை என்பதுதான் என் எண்ணம். இப்பிரச்சினையை எவ்வாறு தீர்ப்பது- நான் எனது பேட்டியில் குறிப்பிட்டதுபோல இதுபற்றி மேலும் தகவல் தரக்கூடிய ஒருவர் கவிஞர் முருகையன். அவர் இதனைத் தீர்த்து வைக்கக் கூடும். இதுபற்றி அவருடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றுள்ளேன்.

இது எவ்வாறாயினும் நான் எழுதியதைச் சரியாகக் கிரகித்துக் கொள்ளாது எனது நிதானம், ஆய்வு நேர்மை, தகுதி என்பன பற்றி நண்பர் இக்பால் கேள்வி எழுப்புவது கவலைக்குரியது. மேலும் மஹாகவி, முருகையன் இருவரையும் சில்லையூரே இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என இக்பால் எழுதுவது (சில்லையூரே அவரிடம் அவ்வாறு கூறியிருந்தாலும்) வேடிக்கைக்குரியது.

தி.ஞானசேகரன் வெளியிடும் கலை இலக்கிய சஞ்சிகை மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. டொமினிக்கீவா தன் பேட்டியில் கூறும் கருத்து என் உள்ளத்தில் ஆழமாகச் சென்று தைத்தது - "மாறுதல் என்பது இருவகையானது. ஒன்று, ஆரோக்கியமான திசையை நோக்கி தன்னை வளர்த்துக் கொள்வது. அதற்கு முற்போக்கு ஈடு கொடுக்கும். மற்றது, முற்போக்கைக் கொச்சைப்படுத்துவது. இது, தான் வளர்ந்த பாதையையே நச்சுப்படுத்துகிறது."

பேராசிரியர் செ.போத்திரெட்டி, தமிழ்நாடு.

ஹஹ ஹஹ ஹஹ

வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களின் நேர்காணலில் கோணங்கியின் எழுத்துக்கள் தனக்குப் புரியவில்லையென்ற அவரின் நிஜத்தன்மை பாராட்டத்தக்கது. மேத்தா, மீரா, அப்துல் ரகுமான் ஆகியோர் எழுதுவது கவிதைகள் அல்ல என்றும், இவர்கள் கவிஞர்கள் என தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது என்றும் கே.எஸ்.எஸ் என்பது எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அவரது விமர்சனப்போக்கு வழமையோலவே கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவது தவிர்க்க இயலாதுதான். இதற்குள்ள்தான் புதுக்கவிதை எழுதியுள்ளதை சிவசேகரம் ஆட்சேபித்திருப்பதை, கே.எஸ்.எஸ் எப்படி வர்ணித்திருக்கிறார் என்பதை மீண்டும் அவரே உற்று நோக்குவது, விமர்சகரான அவருக்கு கட்டாயம் தேவைப்படும் விடயங்களாகும்.

ஏ.செல்வம், வவுனியா.

ஹஹ ஹஹ ஹஹ

ஞானம் ஒரு இதழை முற்று முழுதாய்ப் படித்துமுடிப்பதற்குள் அடுத்த இதழ் வந்துநிற்கிறது.... நேர்காணல்கள் மிகவும் அருமையாக இருக்கின்றன. எஸ்.பொ. டொமினிக்கீவா, எம்.ஏ.நுஃமான், செ.யோகநாதன், வ.அ..ராசரத்தினம் என்று ஐந்து இதழ்களையும் கணப்படுத்துபவைகளாக இந்த ஐந்து நேர்காணல்களையும் கொள்ளலாம். குறிப்பாக எம்.ஏ.நுஃமானின் நேர்காணல் ஆழமானதாக இருந்தது. தேசியம், தமிழ்த்தேசியம், மார்க்சியம், தலித்தியம், பெண்ணியம், பின்நவீனத்துவம், மஜிக்கல் ரியலிசம், சர்லியலிஸம் போன்ற இலக்கியக் கொள்கைகள் பற்றிய எளிமையான எடுத்துக்கூறல்கள் சிறப்பாக இருந்தன. உங்களது உழைப்பையும் ஈடுபாட்டையும் கண்டு ஆனந்திக்கும் அதேவேளை தி.ஞானசேகரன் எனும் ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளனை 'ஞானம்' இல்லாமல் செய்துவிடுமோ என்னும் ஆதங்கமும் ஏற்படுகிறது.

தெளிவத்தை ஜோசப், வத்தளை.

ஹஹ ஹஹ ஹஹ

'பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்' என்ற உங்கள் இதழ்க் கொள்கை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்துப்போய்விட்டது. இலக்கியப் பகிர்வு -ஞானத்தில் ஆரோக்கியமாக உள்ளது. இந்தப் பகிர்தலில் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் விமர்சனங்களும் எதிரொலிகளும் நம்பிக்கை தருகின்றன. முதலெரும் எழுத்தாளர் வ.அ... நேர்காணல் சுவையாக உள்ளதுடன் விரிவான பல விடயங்களை சுருக்கமாக அறியவும் வாய்ப்பளித்துள்ளது. நமது இலக்கியச் சூழல் எப்போதும் மாற்றுக் கருத்துக்களை உள்வாங்கி ஜீரணித்துக் கொள்ளத்தக்கதாய் அமைய வேண்டும். நம்மிடம் உள்ள மகத்தான குறை இதுதான் என்பது என் கருத்து. நாம் விமர்சனங்களுக்கு அஞ்சுபவர்கள். நம்மைப்பற்றி யாரும் எதுவும் சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதில் மிகுந்த குறியாய் உள்ளவர்கள். இத்தகைய அபாயகர சூழலை ஞானம் ஓரளவு உடைத்துக் கொண்டு கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு மதிப்பளிக்கிறதுபோல் தெரிகிறது. இது பாராட்டத் தக்க அம்சம் மட்டுமன்றி ஓர்மமான விசயமும்தான்.

-ஓட்டமாவழி அறயாத்
(ஞானம், இதழ் 6, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

மூன்று குறியீடுகள் சி.சிவசேகரம் - பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகம்

நுஃமான் இரண்டு குறியீடுகள் எழுதினார். எனவே நான் மூன்று எழுதப்போகிறேன்.

1-நான் அப்பவே சொன்னேன் இந்த நேர்காணலை வைத்து பத்திரிகையை நடத்தாதீர்கள் என்று. கேட்டீர்களா- ஜீவா, செ.யோ, இப்போ வ.அ., எல்லாரும் தங்கள் மன அவசங்களைக் கொட்டித் தீர்க்கத்தான் நேர்காணலை பாவிக்கிறார்கள். எவரும் ஒரு பெரிய படைப்பாளியென்று தன்னை விளம்பரப் படுத்தும் தேவை. தனது படைப்பாற்றல் பற்றிய சந்தேகம் எழும்போதே உருவாகிறது என்பது என் எண்ணம்.

2-மஹாலக்ஷ்மி என்றபெயரில் எழுதியவர் யார் என்ற தீர்ப்பை முருகையனிடம் விடுவது பற்றி நுஃமானும், மாவை வரோதையனும் எழுதியுள்ளனர். முருகையனின் மொளனம் பற்றியும் கேள்வி எழுந்துள்ளது. முருகையன் எழுதிவிட்டுப் போனதை மஹாகவியும் சில்லையூர் செல்வராசனும் உரிமை கொண்டாடினார்களா என்ற சந்தேகம் இன்னும் யாருக்கும் ஏன் எழவில்லை" முருகையன் மகா குறும்புக்காரர். அதை விட 'ம' வரிசையில் அவர் பேர் தொடங்குகிறது. மஹாகவி உண்மையில் உருத்திர மூர்த்தி. சில்லையூர் பெயரிலோ ம இல்லையே இல்லை. எனவே நமது ஆய்வாளர்கள் மெல்லுவதற்கு மேலும் ஒரு சட்டி நிறைய அவல் உள்ளது. முருகையன் மேலும் மொளனம் காத்து விவாதத்தை வளர்க்க உதவவேண்டுகிறேன்.

03 - கே.எஸ்.சிவகுமாரன் குறிப்பிட உகந்த கவிஞர் அல்ல என்ற என் கருத்தை ஆதரித்து மேலும் ஏழு காரணங்களை வழங்கியதற்கு அவருக்கு என் நன்றிகள். நகைச்சுவை உணர்வுக்கும், கனதியான விமர்சனத்துக்கும் மிகுந்த உறவு உண்டு என்பதையும் அவர் உறுதிப்படுத்த முனைவது பற்றி என் மகிழ்ச்சி.

❦ ❦ ❦

சில்லையூர் செல்வராசனுக்கோ, மஹாகவிக்கோ வக்காலத்து வாங்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. இவர்களது சமகாலத்தவர்கள் இன்றும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள். இலக்கிய தாகம் விடாததால் தெரிந்தவற்றை கூறவேண்டிய கடமை என்னில் இருந்ததால் எழுதினேன்.

- கவிஞர்.ஏ.இக்யால்

❦ ❦ ❦

நான், கடந்த வாரம் ஞானம் சஞ்சிகையின் முதல் ஐந்து இதழ்களையும் ஒன்றாக வைத்து ஒரே தொடராகப் படித்துப் பார்த்தேன். அது பெரும்பாலும் எனக்கு இரண்டாவது வாசிப்பு. இதில் ஞானம் சஞ்சிகையின் பொருட்செறிவும் இலக்கியத் தரமும் எனக்கு மேலும் புதிய இலக்கிய அநுபவத்தைத் தந்தன.

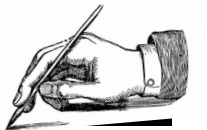
ஞானம் சஞ்சிகையில் வந்துள்ள நேர்காணல், சிறுகதை என்பனவற்றின் தர மேம்பாடு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. நேர்காணலென்பது பசுவில் பால் கறப்பது போன்ற ஒரு செயற்பாடு. நீங்கள் இந்த நேர்காணல்களில் வெகு பக்குவமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் வினாக்களைத் தொடுத்து, கறக்க வேண்டிய இலக்கியக் கருத்துக்களை எல்லாம் கறந்து எடுத்திருக்கிறீர்கள். இவற்றுள் சில பேட்டிகள் மீண்டும் படித்துப் பார்க்க வேண்டியவை.

ஞானம் சஞ்சிகை இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது என்பதை நன்கு உணர முடிகிறது. ஞானத்திற்குச் சிறந்த எதிர்காலமுண்டு .

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

வ.இராசையா - கொழும்பு 06

(ஞானம், இதழ் 6, 2000)

ஞானம் சஞ்சிகையின் அமைப்பும் பொருளும் உடனடி வாசிப்பைக் கோருவனவாக உள்ளன. மிக்க சுவாரசியமான கருத்துப் பரிமாறல்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஏறத்தாழ முப்பது, நாற்பது வருடகால இலக்கிய வரலாறு மீள்பரிசீலனைக்கு உள்ளாகின்றது. அது நல்லது. ஆனால் இவற்றினூடே புதிய வருகைகள் இனங்காணப்படுவதும் ஊக்குவிக்கப்படுவதும் மிக மிக முக்கியம். இலக்கிய வரலாற்றில் தொடர்ச்சியான செழுமைக்குப் புதிய வருகைகள் முக்கியம். இதழ்களின் விடய வீச்சுக்கள் பன்முகப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தங்கள் முயற்சி சிறக்க வேண்டுகிறேன்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, கொழும்பு - 06

☪☪ ☪☪ ☪☪

நவம்பர் மாத இதழ் கிடைத்தது. விடயதானங்களின் புது முகிழ்ப்புக் குறித்து மகிழ்ச்சி. மஹாலக்ஷ்மி, என்ற பெயரில் கவிதை எழுதியவர் யார்- என்ற சர்ச்சையில் பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் அவர்கள் 'பந்தை' ஒரு 'கோணர் கிக்' ஆக அடித்திருக்கிறார். உண்மைதான், தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பிரயோசனப்படாத வகையில் நாம் சர்ச்சை கொள்வது அவசியம் இல்லைத்தான். எனவே அதனை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் வகையில் கவிஞர் முருகையன் அவர்கள் வாய்மொழியாக மௌனம் கலைத்துள்ளார். அதாவது, மஹாகவியே தன் கவிதைக்குக் பதில் கவிதையை மஹாலக்ஷ்மி ஆகி எழுதியுள்ளார் என்பது கவிஞர் முருகையனின் பதில்.

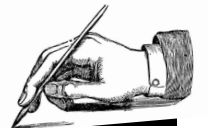
இது ஐம்பதுகளில், அறுபதுகளில் நம் மூத்த கவிஞர்களிடையே நடந்த சித்து விளையாட்டு. மூவரும் இணையற்ற நண்பர்கள். அகபுற வஞ்சகம் அற்றவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் கவிதைகளால் எறிந்து கொள்வர். ஒருவரின் கவிதை மற்றவருக்குப் பிடித்திருந்தால் அதைப் பிரதிசெய்து பத்திரப்படுத்துவர்.

தன்னுடைய கவிதைகளையும், தடங்களையும் பதிவு செய்யும் வகையில் எதுவும் செய்யாது எழுதிக் குவித்து அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போனதுதான் சில்லையூர் செய்த தவறு. மற்றும் வகையில் அந்தக் கவிஞர்களின் அன்புக்கும் நட்புக்கும் பெயருக்கும் களங்கம் வராமற் காக்க வேண்டியதும் நமது கடன். எனவே இந்த விவாதத்தை இத்துடன் நிறுத்தி சஞ்சிகையின் சுவைக்காகவும், வாசகர், படைப்பாளர் விழிப்புக்காகவும் புதிதாக ஏதும் தொடங்கலாமே.

மாவை வரோதயன் கொழும்பு - 05

(ஞானம், இதழ் 7, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

திரு.நுஃமானின் சினமும் நையாண்டியும் தொனித்த குறிப்பிக்கு இது பதில்

நான் அறுபதுகளில் படைப்புத்துறைக்கு வந்தவன். எனது ஆக்கங்கள் பற்றி பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, வானமாமலை, வல்லிக்கண்ணன், தமிழகத்துப் படைப்பாளிகள் மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். தமிழகத்திலே படைப்பிலக்கியத்திலே எனது பங்களிப்பைப் பற்றி இருட்டடிப்பு இங்கு நடந்தப்பட்டதால் என் வாசகர்களுக்கு காசு நான் பல தகவல்களைச் சொல்லவேண்டி வந்தது. 'நான் தகுதியான நேர்மையான அறிவாளி' என்று தன்னைப் பற்றி சொல்லுகின்ற நுஃமானைப் போன்றவர்களே சுயகாதல் கொண்டவர்கள், அதுவே சுயகாதலின் அர்த்தம்.

இரண்டு ஆண்டுக்கால உழைப்பு எனது 'நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே' யாழ்ப்பாண சைவ மக்களின் ஏகாதிபத்திய, சமய திணிப்புக்கு எதிரான போராட்டம், முறையான வரலாற்றுப் பதிவுள்ள எனது கிராமத்தினுடைய கதை. அப்போது 13 வயதானவர் சிறுமி அல்ல; பெண். 11 12 ஆவது வயதிலே திருமணமாகிற பெண். ஒரு பாத்திரமல்ல நாவலில் வருவது, 80 பேர். ஒரு பாத்திரத்தின் 5 பக்க நடவடிக்கையை 512 பக்க நாவலை மதிப்பீடு செய்து வன்முறை நாவலாகக் கூறும் நுஃமானின் திறனாய்வு, வக்கிரமும் தனிமனிதக் குரோதமும் கொண்டது. இன்னும் சொன்னால் யாழ்ப்பாண சைவ மக்களின் வாழ்வு பழுக்க வழக்கங்கள் சொல்லாடல் பற்றி எதுவுமே தெரியாதவர் நுஃமான். இவர் எனது நாவலைப் பற்றிப்பேச எந்தத் தகுதியும் அற்றவர். இவரது பட்டத்தகுதி, இலக்கியத் திறனாய்வுத் தகுதியைக் கொடுக்காது என்பதை நாவலைப் பற்றிய கணிப்பீடே எடுத்துச் சொல்கிறது. இதைப் பற்றி நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பினுடைய முன்னுரையில் விபரமாகக் குறிப்பிடுகிறேன்.

நுஃமானுக்கு பதில் கூறாதிருக்க நினைத்தேன். ஆனால், எனது பல வாசகர்களுக்கு இதை நான் சொல்லவேண்டிய தேவை உள்ளது.

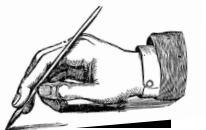
நான் சகல ஒருக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து எழுதுகிறேன். ஆனால் என்னை வன்முறை எழுத்தாளன் என்கிறார். என் எழுத்தைப் படிக்காமலே திறனாய்வு செய்கின்றவரை நான் மதிக்கமாட்டேன்.

நுஃமானை நான் 'அறிவிலித்தனமான, விடலைத்தனமான' என்று குறிக்கவில்லை. அடுத்து வந்த பந்தி இவர் பற்றியதோடு சேர்ந்துகொள்ள சினந்து எகிறி ஆத்திரப்பட்டுள்ளார். நுஃமான் என்னை 'நண்பர் செ.யோ' என்று கூறுகிறார். நுஃமான் என் நண்பரல்ல. இவற்றை அறியாத வாசகர்களுக்காக:

நுஃமான் ஏன் என்னை இப்படி கொச்சைப்படுத்துகிறார். கிரியா அகராதியில் நுஃமான் இலங்கைத் தமிழ் வார்த்தைகளை முழுமையாகத் தொகுக்கும் ஆற்றல் உடையவரல்ல என்ற உண்மையான கருத்தைத் தமிழகத்தில் பல இடங்களில் கூறினேன். அன்றிலிருந்து என்னை இருட்டடிப்புச் செய்கிறார் நுஃமான். ஆனால் இது சாத்தியமாகப் போவதில்லை.

செ.யோகநாதன்
(ஞானம், இதழ் 7, 2000)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் வாழ்ந்து, தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியிருக்கிறீர்கள். இம் மூன்று நாடுகளிலும் தங்கள் வாழ்வு அநுபவங்கள் எழுத்தாளர் என்ற நிலைமையில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன?

இலங்கை “விஜயராணியே” நான் ரசிக்கும் எழுத்தாளர். கன்னிப் பெண்ணாக இருந்து படைத்த படைப்புகள் தைரியமானவை. போலித்தனம் இல்லாதவை. யாருக்கும் பயப்படாமல் எழுதிய எழுத்துக்கள். திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் இலக்கியம் பேச மனிதர்கள் இருந்தார்கள். கருத்துச் சுதந்திரம் இருந்தது. (சில அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளைத் தவிர) மாற்றுக் கருத்துக்கள் பலவற்றை பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களும், அவற்றை முன்வைக்க மாறுபட்ட கருத்துடைய பல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி என்று அங்கு ஓர் இலக்கிய உலகமே இருந்தது. எனவே நாம் சுழல விரும்பாத உலகத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இலக்கிய உலகில் மூழ்கித் திளைக்க அது வசதியாக அமைந்தது.

என் துணிச்சலான எழுத்துக்களைத் தட்டிக் கொடுத்து வளர்த்தவர்... என்றுமே என் நன்றிக்குரிய மறைந்து விட்ட வீரகேசரி, தினக்குரல் ஆசிரியர் திரு.ராஜகோபால் அவர்கள். அவருடன் என் எழுத்துக்களை ரசித்துக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த வானொலி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்களும், இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் மல்லிகை ஜீவா போன்ற ஆசிரியர்களும் என் எழுத்து தைரியமாக வெளிவர உதவி செய்தவர்கள். எனவே குடும்பச் சுகமைகள் அற்ற கன்னிப் பருவத்தில் கதை, கட்டுரை, நாடக விமர்சனம் எனப் பலவற்றைப் படைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நேர்மையான விமர்சனங்களைச் சந்தித்தபோது மேலும் மேலும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இலண்டனில் வசிக்கும் பொழுது நிலைமை ஒரு குடும்பத் தலைவியாக உருமாறியிருந்தது. கடமைகளின் சுமையோடு இயந்திரமயமான அந்த நாட்டில் இயந்திரமாக நாமும் மாறவேண்டிய தூர்ப்பாக்கியம். இலக்கியம்

- இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் வாழ்ந்து தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியிருக்கிறார்.
- ‘கன்னிகா தானங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வழங்கிய இவர், மரபு வழிநின்று பெண் சமத்துவத்தை மிகத் தீவிரமாக ஆதரிப்பவர்.
- தரமான நாடக எழுத்தாளர். இலங்கை வானொலியில் 25 வாரங்கள் தொடர்ந்து ‘விசாலாட்சிப் பாட்டி பேசுகிறார்’ என்ற ஹாஸ்யத் தொடரை வழங்கியவர்.
- ‘அவுஸ்திரேலிய முரசு’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கடமைபாற்றியவர்.
- விக்டோரியா மாநில வானொலியில் கதை, கட்டுரை, இலக்கியச் சுவை என்பவற்றை வழங்கி வருகிறார்.

பேச யாராவது கிடைக்க மாட்டார்களா என நானும், கணவரும் ஏங்குவோம். 1983களில் அங்கு இலக்கியம் என்பது இல்லை என்பது போல, பணம் சேர்ப்பது ஒன்றே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்பது போன்று எல்லோரும் பறப்பதுபோல் எனக்குப்பட்டது. நாடுவிட்டு இன்னொரு நாட்டுக்கு வந்து விட்டமையால் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள அவர்கள் அப்படிப் பறப்பதும் நியாயமாகக் கூறப்பட்டது. எனவே வாழ்க்கையின் உயிர்த் துடிப்பான சிலிர்ப்புக்களைத் தரும் இலக்கியத்தை எந்த ரூபத்தில் காணவும் மனமில்லாத, நேரத்தை ஒதுக்க அக்கறைப்படாத ஒரு தன்மை அங்குள்ளவர் மத்தியில் பரவியிருந்தது. இருந்தும் சிறிது காலத்தின் பின் நவசோதி அவர்களின் முயற்சியினால் “சிந்து” என்றொரு சஞ்சிகை மூலம் லண்டனில் இலக்கிய வளம் சேர்க்க முனைந்தோம். ஆயின் சினிமாவைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் சஞ்சிகைகளையும் மலிவுப் பதிப்புகளையும் கொண்டு திரிந்த நம் நாட்டார் நம் இலக்கியம் குறித்துக் காட்டிய அலட்சியம் நவசோதியின் மனதை நோகவைத்தது.

இதில் வியப்பென்னவென்றால், அலட்சியம் செய்தவர்களில் பலர் லண்டன் தமிழ் பாடசாலையில் நம் சிறார்களுக்கு தமிழ் படிப்பித்தவர்கள். ஈழப் பெருமை பேசுபவர்கள். நவசோதியின் மறைவுடன் சிந்துவும் வெளிவருவது நின்று விட்டது. நம்மவரின் போலித் தமிழ் பற்றும் நாட்டின் செளகரியங்களையும் சட்ட திட்டங்களையும் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் தந்திரங்களும் மனதை நோகவைக்க, சில சிறுகதைகள் என் பேனாவில் மலர்ந்து இலங்கைப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகின. அவற்றில் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது “அவசரம் எனக்கொரு மனைவி வேண்டும்” என்ற சிறுகதை. பல மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அதைக் குறுநாவல் ஆக்கும்படி என்னை அன்புடன் பணித்துள்ளார்கள். இப்போது நிலைமை அங்கு முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளதை அண்மையில் லண்டன் சென்றபோது புரிந்து கொண்டேன்.

பல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள். பார்க்கப் பரவசமாக இருந்தது. நகைகள், சேலைகள், கார், வீடு என்ற வட்டத்தில் ஒரு பகுதியினர் இன்னமும் சமுன்றாலும் இன்னொரு சாரார் இலக்கிய உலகை நன்கு சமைத்த வண்ணம் இருக்கிறார்கள். இதற்கு சான்று பக்கிறது திரு.பத்நாப ஐயர் பதிப்பாசிரியராக இருந்து வெளிவந்திருக்கும் “இன்னுமொரு காலடி” என்ற மலரும் அதன் பின்னர் தொடர்ந்துவந்த மலர்களும். 1989ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவில் “மெல்போரன்” எனும் நகரில் குடியேறினேன். அந்த நேரம் கோயில்களோ, அன்றில் இலக்கிய மன்றங்களோ இல்லாதது மீண்டும் ஒரு ஏமாற்றத்தை தந்தது. எனினும் ஒரு மணித்தியாலத் தமிழ் வானொலி சேவையில் தமிழ்மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே இலங்கை வானொலிக்கு நிகழ்ச்சிகளைப் படைத்த காரணமாக, இங்கும் கதை, கட்டுரை, இலக்கியச் சுவை என்பவற்றைத் தயாரித்துக் கொடுத்தேன். நான் வதியும் மெல்போரன் நகரில் இலக்கியத்தை விட உரிமைப் போராட்டமே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது.

மகாத்மா காந்தி எனது முன்னோடி. அவரது அகிம்சை வழியே நான் மதிக்கும் வழி. எனவே உயிர்க் கொலைகளை எந்த விதத்திலும் என்னால் நியாயப்படுத்த முடியவில்லை. இதன் காரணமாக, தனித்துவமாக நிற்கவேண்டிய ஒரு நிலை. வெறும் அரசியல் சங்கம் கொண்ட நகரில் சில இலக்கிய நண்பர்களின் துணையுடன் “அவுஸ்திரேலியத் தமிழர் ஒன்றியம்” என்ற அமைப்பை நிறுவி இலக்கியம் பரப்பினோம். முத்தமிழ் விழா, ஏடு தொடங்கல், மனைப் பேச்சுப் போட்டிகள், நாடக விழாக்கள், கலை விழாக்கள், இலக்கியக் கண்காட்சிகள் என்பவற்றை அங்கு நடைபெறச் செய்தோம். “அவுஸ்திரேலிய முரசு” எனும் பத்திரிகையை வெளிக் கொணர்ந்தோம். அதன் ஆசிரியராக நான் பணிபுரிந்தேன்.

மக்கள் மத்தியில் தமிழ் மணம் கமழ ஆரம்பித்த பொழுது எங்கே தம் அரசியல் செல்வாக்கு மங்கி விடுமோ, நேர்மையான விமர்சனங்கள் வெளிவந்து தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் பத்திரிகையாக இருப்பதனால் குற்றங்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிடுமோ என்ற ஆதங்கத்தில் பலர் தம் எண்ணிக்கையின் பலத்தினால் மக்களைச் சென்றடையும் பல தொடர்பு சாதனங்களை தம் வசமாக்கி தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்கள். அத்துடன் நம் பக்கத்திலும் சில இலக்கிய நண்பர்கள் சோர்ந்து விட்டமையினால் பல இலக்கியத் தொண்டுகளை ஆற்ற எண்ணியும் முடியாமல் போய்விட்டது.

முகஸ்துதி விமர்சனங்களும் தவறுகளை நியாயப் படுத்துவதும் சிறு வயதில் இருந்தே எனக்குப் பிடிக்காதன. சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு நடுவர்களில் ஒருவராகப் பணிபுரிய என்னை அழைத்துவிட்டு அமைப்பாளர்கள் நடுநிலைமையின்றி நடந்து கொள்ளும்போது என் மனச்சாட்சி படும்பாடு அந்த ஆண்டவன் மட்டுமே அறிவான். புகழுக்காக பேனா பிடிப்பவன் அல்ல நான். எனவே இவை பல நல்ல விஷயங்களைச் சாதிப்பதுக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கின்றதே தவிர என் எழுத்தைப் பாதிக்கவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்துக்கு என்னால் இயன்றளவு பங்களிப்பை இங்கு செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். எழுத்துச் சுதந்திரம் கொண்ட நாட்டில் வாழ்ந்தும் சுதந்திரமாக எழுத முடியாமல் இருப்பது எவ்வளவு துக்கம் என்பதை அந்த நிலையில் உள்ளவர்களால் தான் புரிந்து கொள்ளமுடியும். எனினும் பெண்களுக்கான சில நல்ல விடயங்களைச் செய்யும் எண்ணம் உண்டு. பிள்ளையார் அருளில் காலப்போக்கில் அது நிஜமாகலாம்.

வழக்கமாக இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தமது நூல்களை பெற்றோருக்கு, சகோதரர்களுக்கு, நண்பர்களுக்கு, சக படைப்பாளிகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்வது வழக்கம் ஆனால் உங்களுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'கன்னிகாதானங்களை' பிள்ளையாருக்குச் சமர்ப்பித்திருக்கிறீர்கள் இது குறித்து உங்கள் விளக்கம் என்ன?

'அவன் அன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது' என்பார்கள். நான் அந்தக் கூற்றில் மிகுந்த நம்பிக்கை உடையவன், பிள்ளையார்பால் நிறைந்த பக்தி கொண்டவன். பாரதியார் கண்ணன் பாடலில் கண்ணனை நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய் என்று பாடிச் செல்வதுபோல் பிள்ளையார் என் வாழ்வின் எல்லாமாக இருப்பவர். என் வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான சம்பவம் நடந்தாலும் மனம் முதலில் நன்றி கூறிக்கொள்வது பிள்ளையாருக்கே. அதேபோல் துக்கம் ஏற்பட்டால், கோபம் கொள்வதும் அவரிடம்தான். சிறு வயதுதொட்டு என் வாழ்க்கை கொழும்பில் கழிந்தாலும் விடுமுறையில் உரும்பிராய் செல்லும்போது அங்குள்ள கற்பகப் பிள்ளையார் கோயிலில் மெய்சிலிர்த்துப் பல மணி நேரம் நின்றதுண்டு.

என் பெற்றோர்கள் அக்கோயில்பால் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு எம்மையும் ஈடுபட வைத்தார்கள். கற்பகப்பிள்ளையார் கோயிலை மிகவும் சிறப்படையச் செய்ய வேண்டுமென மனதில் விதம் விதமாக ஆசைகள். ஆயினும் சூழ்நிலை என் வாழ்வை வெளிநாட்டில் கொண்டுவந்து முடித்திருக்கிறது. என் வாழ்வின் எல்லாமாக விளங்கும் கற்பகப் பிள்ளையாருக்கே என் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி சமர்ப்பணமாகி அதன் லாபமும் கோயிலுக்கே சேரவேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். அத்துடன் பெற்றோர்களே உலகம் என வலம் வந்த விநாயகருக்கு என் தொகுதியினை சமர்ப்பித்தது, என் பெற்றோர்களுக்கும் சேர்த்து அர்ப்பணம் செய்த நிறைவினைத் தான் எனக்குத் தருகின்றது.

பெண் விடுதலை, பெண்நிலைவாதம், பெண்ணியம் என்று பெண்களின் உரிமைப் பிரச்சனைக்கு பல உருவங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இது குறித்து உங்களது பார்வை என்ன?

பெண் விடுதலை, பெண் நிலைவாதம், பெண்ணியம் என்ற எல்லாமே பெண்களுக்கு முன்னேற்றத்தையும் உரிமைகளையும் பெற்றுத் தர முனையும் விடயங்கள் தாம். சூழ்நிலைகள், சமூக அமைப்புக்கள், தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகள், பொருளாதாரம் இப்படிப் பெண்ணை அடிமைகளாக வைத்திருக்கப் பல காரணங்கள். தன் சுயமான அறிவில், சிந்தனைத் திறனில் இயங்கித் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் ஒரு தன்மை கொண்டவளாகப் பெண்ணைப் பலப்படுத்தாமையே இதற்கு முக்கிய காரணம். "ஒரு பெண் குழந்தையைப் படிப்பித்தலே ஒரு நாடு செய்யக்கூடிய சிறந்த மூலதனம் என்கிறார் மரீஸ் ஓரோக் (MARIS OIROVRKE- DIRECTOR OF EDUCATION FOR THE WORLD BANK) என்பவர். அத்துடன் அது அவளை மட்டுமல்ல அவளது கல்வியறிவு ஒரு சமூகத்தையே மாற்றியமைக்க உதவுகின்றது என்கிறார். எத்தனைபேர் இது பற்றிச் சிந்தித்துப் பெண்குழந்தைகளுக்குக் கல்வியறிவு புகட்ட எண்ணுகிறோம். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பாமல் சிறு வயதிலேயே சமைக்கவும் தம்பிப் பாப்பாக்களைப் பராமரிக்கவும் அல்லவா 60 வீதம் குழந்தைகள் பிரயோசனப் படுத்தப்படுகிறார்கள் கூடுதலான ஆசிய நாடுகளில். ஒரு

பெண்ணின் நிலை குறித்துத்தான் ஒரு தேசத்தின் பெருமை பேசப்படுகிறது. ஆயின் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பல பெண் பிரதம மந்திரிகள் பல பெண் உயர் அதிகாரிகள் பதவிகளில் இருந்தபோதும் கூட, மற்றைய நாடுகளை விட பெண்ணின் நிலை மிகவும் தாழ்ந்திருப்பதும் இங்குதான் என அறியும் பொழுது எவ்வளவு வேதனையும் வெட்கமும். நாட்டுக்கு நாடு மகளிர் அமைப்புக்கள் பல இருந்தும் கூட, பெண்கள் பொறுப்பான பெரிய பதவிகளில் இருந்த போதும் கூட, பெண்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகளை அல்லது அத்தியாவசியக் கல்வியை அவர்கள் பெறும் சட்டங்களை அமுலில் கொண்டு வர முயற்சிக்காதது வருத்தத்துக்குரியது.

கடுமையான சில தண்டனைகள் கொண்ட சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தால் பெண் கல்வியறிவு அற்று வீட்டில் வைத்திருக்கும் நிலைமை மாறியிருக்கலாம். 'ஐயோ என்னை விட்டுட்டுப் போட்டிங்களே, பிள்ளைகளை என்ன செய்யப் போகிறேன்' இப்படியான ஒப்பாரிகளைத்தான் நம் நாட்டில் கேட்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதை விடுத்து கணவனது நினைவுகளை அசைபோட்டு அழும் பெண்ணை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். காரணம் பொருளாதாரத் தேவை முழுவதற்கும் ஒரு பெண் ஆணைச் சார்ந்து நிற்கக் கூடிய தன்மையை நம் சமூக அமைப்புக்கள் வைத்திருந்தமை. அது மட்டுமல்ல ஆணைப் படிப்பித்தால் போதும் பெண்ணுக்கு உயர்ப்படிப்பு எதற்கு என்ற குறுகிய மனப்பான்மைகள். கணவன் எவ்வளவு கொடுமையானவனாக இருந்தாலும் பணிந்து போகச் சொல்லும் போதனைகள். நியாயமான விவாகரத்தில் தனித்து வாழும் பெண்ணை இன்னமும் கீழான பார்வை பார்க்கும் நம் சமூக அமைப்புக்கள். சீதனம் கொடுத்து ஒரு பெண் ஒருவனுக்கு மனைவியாக வேண்டிய தூர்ப்பாக்கியம் இப்படிப்பல.

இவற்றில் பல வெளிநாட்டில் புலம் பெயர்ந்த நம்மவரிடையே முன்னேற்றம் கண்டுள்ளன என்றாலும் நம் ஆசிய நாடுகளில் பெண் அடிமைத்தனம் 90 வீதம் அப்படியே இருப்பது பரிதாபத்துக்குரியது. பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரியாக சீதனம் தராத மருமகளை அகால மரணமடைய வைக்கும் மாமிமார்கள், வாழாவெட்டியாக்கும் மாமிமார்கள், நம் இலங்கை இந்திய நாடுகளில் தானே ஏராளம். விபச்சார வடுதிகள் நடத்துபவர்கள்கூட கூடுதலாகப் பெண்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். இது ஒருபுறம் இருக்க, பெண் தாய்மையுற்றவுடன் சில மாதங்களில் Ultrasound மூலம் என்ன குழந்தை எனத்தெரிந்து பெண் குழந்தையானால் கருவிலே சிதைத்துவிடும் கணவன்மார்கள் வெளிநாட்டில் கூட இருக்கிறார்கள் என்பது கேவலத்துக்குரியது. லண்டனில் இரண்டாவது குழந்தைப் பேற்றுக்காக றோஸ்கலர் உடுப்புக்களுடனும் "வியாபினி" என்ற பெண் குழந்தையின் பெயரை மனதில் கொண்டும் நான் செல்ல, எனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்கப்போகிறது என்பதை வைத்தியர்கள் கடைசிவரை சொல்ல மறுத்து விட்டார்கள். பெண் குழந்தை எனத் தெரிந்ததும் ஒரு இந்தியப் பெண் அதனை அழிக்க முயன்றதே இதற்குக் காரணம்.

ஆயின் எமது வேண்டுகலையும் மீறி, எமக்கு ஆண் குழந்தையும், ஆண் குழந்தை வேண்டுமென்ற ஓர் இந்தியப் பெண்மணிக்கு பெண் குழந்தையும் ஒரே நாளில் பிறந்தன. அந்த இந்தியப் பெண்மணி தனக்குப் பிறந்தது மூன்றாவதும் பெண்குழந்தையே என அறிந்ததும் தாய்ப்பால் கூட கொடுக்காது இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டிருந்ததாகவும் தான் அவள் அருகிலேயே இருந்து ஆறுதல் சொன்னதாகவும் நேர்ஸ் கூறி, ஏன் பெண் பிள்ளை என்றால் இப்படி வெறுக்கிறீர்கள்? என என்னைக் கேட்ட போது, பெண் விடுதலையின் முதல் எதிரியார் என்ற சந்தேகம் என் மனதில். பெண் குழந்தை என்றால் பாதுகாக்க வேண்டும், சீதனம் கொடுக்க வேண்டும், கணவனின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகி வாழாவெட்டியாகிவிட்டால், மீண்டும் தாமே பராமரிக்க வேண்டும் என்ற தவறான எண்ணங்கள்தான் இன்னமும் பெண்ணை கீழ் நிலைக்குத் தள்ளுகின்றன. பெண்கள் மனதில் கூட. இல்லையாயின் மதத்தின் பேரால் கொடுமை செய்யப்படும் பெண்களின் வாழ்வுக்காகப் போராடி, பெண் உரிமைக் குரல் எழுப்பிய தஸ்லிமா நஸ்ருதின் என்பவரின் மரணம் முன் மொழியப்பட்ட போது, பங்களாதேஷ் ஜனாதிபதியாகவும் எதிர்க்கட்சித் தலைவியாகவும் இரு பெண்கள்தானே பதவி வகித்தார்கள்.

அது மட்டும் அல்ல பெண்ணின் கன்னித் தன்மையையும் புனிதத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்த இன்னமும் சில இடங்களில் மதத்தின் பேரால் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குத்

தாய் ஸ்தானத்தில் இருந்து பெண்ணே உடந்தையாகவும் இருக்கிறாள். பெண்ணே பெண்ணை உயர்வாக எண்ணும் மாற்றம் மனதில் மலர வேண்டும். தனக்குப் பிறக்கப்போவது பெண் குழந்தை எனத் தெரிந்து கணவன் கருச்சிதைவு செய்ய நினைத்தால் அதை எதிர்த்து நிற்கும் தைரியம், அதை வெளிஉலகிற்கு கொண்டுவரும் தைரியம், வளர்க்கக் கூடிய தைரியம் இவை பெண் மனதில் ஏற்பட வேண்டும். திருமணம் என்பது ஓர் ஆணையோ பெண்ணையோ முழுமையடையச் செய்யும் ஓர் அநுபவம். சந்ததி தழைக்க நம்மவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கட்டுக்கோப்பான உறவுமுறை. இளமையிலும் முதுமையிலும் தனித்து நிற்காமல் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள உதவும் சாதனம் என்ற வகையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமே தவிர அதுவே உலகமாக அதை விடுத்து உலகில் ஒன்றுமேயில்லை என்பது போல பெண் நினைக்கத் தலைப்படுவதும் அடிமைச் சாசனம் எழுதிக் கொடுத்ததைப் போல நடந்து கொள்வதும் தான் கூடிய அடிமைத்தனத்துக்கு வழிகோலுகின்றது. எனவே கல்வியறிவும், தானே தன் காலில் நிற்கக் கூடிய தைரியமுமே பெண் விடுதலையின் ஆரம்பக்கட்டங்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

உங்களது படைப்புகளின் உடாக பெண்களின் விவகாரங்களை எவ்வாறு அணுகுகின்றீர்கள்?

ஒரு பெண்ணாக இருப்பதினால் பெண்ணினது உணர்வுகளை அவர்களது செயல்களை கூடுதலாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. சில பெண்கள் தாமே முன்வந்து தம் துயரை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலம் ஆறுதல் அடைகிறார்கள். பல பெண்களோடு பழகுவதன் மூலம் அவர்களது பிரச்சனை தெரிகிறது; தெளிவாகிறது. அப் பிரச்சனைகள் கதைகளாகவோ, அன்றில் கட்டுரைகளாகவோ கற்பனை வடிவத்தில் வெளிவந்து பிரச்சனைகளை மற்றவர்களுக்கு இனம் காட்டுகின்றது. நான் என் தொகுதியில் குறிப்பிட்டது போல, என் ஒவ்வொரு கதைக்கும் பின்னால் ஒவ்வொரு உண்மையான கதை உண்டு. அவை பெண்ணைப் பற்றியதாக இருக்கும் பட்சத்தில் சில சமயம் அவளது துயரை அப்படியே முன் வைக்கின்றேன். சில சமயங்களில் என்னை அந்தப் பெண்ணின் ஸ்தானத்தில் நிலை நிறுத்தி நான் ஆகும் பட்சத்தில் எப்படி அந்தப் பிரச்சினையைக் கையாண்டிருப்பேன் என்று கோடுகாட்டுகின்றேன்.

என் கதைகளில் உலவும் “வித்யா” என்ற பெண் பாத்திரம் நான் காண விரும்பும் புதுமைப் பெண்ணின் விம்பம். “விவகாரங்கள்” என்ற உங்கள் பதத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்போது பெண் செய்வது எல்லாமே சரி எனத் தலையாட்டி விடுபவள் அல்ல நான். அளவுக்கதிகமான சுதந்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தலைகுனியும் படியான பல காரியங்களை நம் பெண்கள் வெளி நாடுகளில் செய்வதையும், அதற்குப் பெண் விடுதலையைச் சாக்காகக் கொண்டு நியாயப்படுத்துவதையும் பார்க்கும் பொழுது வேதனையாகவும், அவமானமாகவும் இருக்கின்றது. இவைகளைக் கண்டித்து எழுதுவதற்கும் தயங்குவதில்லை. ஆயின் ஒரு பெண்ணுக்குரிய அடிப்படை வசதிகள் அமைத்துக் கொடுத்துள்ள வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தும் கூட ஓரிரண்டு பெண்கள் “மெல்போர்னில்” தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளார்கள்.

காரணம் குடும்பப்பிரச்சனை. கணவனது அன்பு வேறு பெண்பால் திரும்பி விட்டமை. சிந்தித்துப் பார்த்தால் எவ்வளவு அற்ப விடயங்கள். இப்படி ஆண்கள்தாம் தமது பலம் எனப் பெண்கள் நிரூபிப்பதுதான் பெண்ணின் நிலை இன்னமும் தாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுக்குக் காரணம். ஜேம்ஸ், கனடா, ஸ்வீஸ், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் நம் பெண்களின் நிலை பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். நஞ்சருந்துதல் புகையிரத வண்டிக்குள் தலையைக் கொடுத்தல், தூங்கிச் சாதல். ஆசிய நாடுகளில் இருந்து வரும் பல பெண்களுக்கு வெளிநாட்டில் பெண்களுக்காக அமைந்துள்ள அடிப்படை வசதிகள் புரிவதில்லை. எனவே மகளிருக்கான அமைப்புக்கள் எழுதுவதோடு நேரடியாக அவர்களிடையே செல்ல முடியுமாயின் அவர்களது பிரச்சனையைக் கேட்டறிந்து அதற்கான தீர்வைக் காணலாம். இப்படியான தற்கொலைகளைத் தடுக்கலாம். என்வரையில் எனக்குத் தெரிந்த பெண்களின் வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் ஏதும் ஏற்பட்டால் கூடிய வரையில் தலையிட்டு அவற்றைத் தீர்க்க முயல்கின்றேன். இந்த நேர்காணலைப் படித்துவிட்டு, வெளி நாட்டுப் பெண்கள் தமது பிரச்சனையை என்னிடம் சொல்ல விரும்பினாலோ அல்லது எழுத்து வடிவத்தில் தர விரும்பினாலோ, என்னோடு தொடர்பு கொள்ளலாம்.

வேறு எந்த வகையில் பெண்களுக்கான பிரச்சனைகளை அணுகலாம் என நினைக்கிறீர்கள்?

மகளிருக்கான அமைப்புக்கள் வெறுமனே தாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வதினால் பெரிய நன்மைகள் நடைபெற்றுவிட முடியாது. ஜேர்மனியில் இருந்து அண்மையில் மெல்போரன் வந்த “தேவா” என்பவர் தாம் பெண்களுக்கான அமைப்பை தம் நாட்டில் நாடாத்தியும் ஏராளமான தற்கொலைகள் எனக் கவலைப்பட்டார். இதற்கான முக்கிய காரணமே, அவை தெளிவாக விளம்பரப்படுத்தப்படாமை. இரண்டாவது இவர்கள் நேரடியாகப் பிரச்சனைக்குரியவர்களிடம் செல்ல முடியாமை. அடுத்து COUNSELLING என்ற அமைப்புகள் இங்கு கூடுதலாக உண்டு. இந்த அமைப்பில் பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகளைக் கையாள வேண்டிய பக்குவத்தை அறிவுபூர்வமாகச் சொல்லித்தரப் பயிற்றப்பட்ட உத்தியோகத்தர்கள் (COUNSELLOR) இங்கு அங்கம் வகிப்பார்கள். இவ்வமைப்பு நம்நாட்டு மக்களுக்கான தீர்வுகளை சொல்லித் தருவது மிகவும் கஷ்டம் என நினைக்கிறேன். காரணம் நம் வாழ்க்கைமுறை முற்றிலும் அவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. எனவே நம் நாட்டுப் பெண்கள் (இதயசக்தி, மனித நேயம், இரகசியத்தை காப்பாற்றும் எண்ணம் கொண்டவர்கள் மட்டும்) இப்படியான பயிற்சிகளைக் கைக்கொண்டு அப்படியான உத்தியோகத்தர்களாகப் பணியாற்றினால் பல பெண்கள் உறவினர்களிடம் சொல்ல முடியாத பல பிரச்சனைகளை இவர்களிடம் கூறி ஆலோசனைபெற்று தம் வாழ்வை இனிதே நாத்திச் செல்லலாம். இப்படிப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களாகப் பயிற்றப்பட்ட பெண்கள் மகளிருக்கான அமைப்புக்களில் அங்கம் வகிப்பதும் நன்று. பெண்களுக்கு மட்டுமல்லாது, எல்லாத் தரப்பினருக்கும் இவ் அமைப்புக்கள் நன்மை பயக்கும். நம் இலங்கை நாட்டில் கூட இப்படியான அமைப்புக்கள் அமைக்கப்படுவது வரவேற்பதற்குரியது. நன்மைபயக்கும் என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

இன்று உலகம் வேகமாகப் பல துறைகளிலும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களின் வாழ்க்கையில் பாரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மரபு வாதியாக வாழ விரும்பும் தாங்கள் இந்த மாற்றங்களை எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்கிறீர்கள்?

பாலையும், நீரையும் பிரித்து உண்ணும் அன்னப்பட்சி நம் வாழ்க்கையைக் கொண்டு நாடாத்த ஒரு நல்ல வழிகாட்டி. எதிலுமே எங்குமே நல்லவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தீயவற்றைத் தள்ளி விட்டோமேயானால் கவலையில்லை. அந்த விதத்தில் பார்க்கப்போனால் நம் மரபில் கூட ஒரு சிலதான் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும் என்ற பதத்தினுள் அடைபடுகின்றன. அமைதியான காலை நேரத்துக் கடவுள் வணக்கம் மனதுக்கு நிம்மதியைத் தர மறுக்குமா? அன்றில் முற்றத்து மாக்கோலம் நெஞ்சை நிறைப்பதை இல்லையென்று சொல்லி விட முடியுமா? அழகான மாக்கோலம் நெஞ்சை நிறைப்பதோடு, அரிசிமா பூச்சி புழுக்களுக்கு உணவாகவும் அமைகின்றது. இங்கு அழகும் ஈகையும் ஒன்றாகப் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. இப்படியாகக் காலை எழுந்தது முதல் கண் அயரும் வரை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய கடமைகளை, அன்றில் பண்டிகைகளை, சமயத் திருவிழாக்களை, உறவினர் வீட்டு விசேஷங்களை, சடங்குகளை, எவற்றையுமே ஓர் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்துடன் தான் நம் “மரபு” சொல்கிறது. அமைதியான காலை நேரத்துச் சின்னச் சந்தோஷம் பல சந்தோஷங்களை நம் மனதில் ஏற்படுத்த வழி வகுக்கின்றது எனச் சொல்லித்தரும் நம்மரபு நமக்குத் தெரிவதில்லை.

ஆயின் “அமைதியின்மை உன் வாழ்க்கையினைப் பாழாக்கிவிடும். தியானத்தில் சில மணி நேரம் இருந்து மனதை ஒரு நிலைப்படுத்து. யோகப் பயிற்சிகள் உடம்புக்கு நன்று. சொந்தவீடுகளில் வாய்விட்டுக் கதறி அழுவதன் மூலம் மனநிலை பாதிக்கப்படாமல் தவிர்த்துக்கொள்.” என்பது போன்ற நம் மரபு விடயங்களை வெளிநாட்டவர் பயின்று அதன் உயர்வை விஞ்ஞான பூர்வமாக எடுத்துரைக்கும் பொழுது அதனை அவர்களிடமிருந்து நம்மவர்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதுதான் வியப்பாக இருக்கின்றது. முற்றத்து மல்லிகையான நம் மரபில் பல அரிய விடயங்கள் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சில வேண்டத்தகாதவற்றைக் கண்டுவிட்டு எல்லாமே ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை என்ற தவறான கண்ணோட்டம் நன்மை பயக்காது. திருமணத்திற்குப் பின் கூடி வாழ்வதைத்தான் நம் மரபு வலியுறுத்துகின்றது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி

என்ற உயரிய சுகாதாரமான கட்டுக்கோப்பான உறவு முறையைச் சொல்லித் தருகின்றது. ஆயின் அவற்றைப் பத்தாம் பசலித்தனம் எனக் கூறிக்கொண்டு பலருடன் திரிந்து சிலருடன் கூடி வாழ்ந்து திருமணத்தை அமைப்பதன் மூலம் எத்தனை அநாதைக் குழந்தைகள் பாசமற்ற நிலையில் வலது குறைந்த நிலையில் எத்தனை பேர் கடுமையான நோய் உற்ற நிலையில்.

“உன் மனைவியை நேசி எயிட்ஸ் வருமா யோசி” இப்படியான வாசகங்கள் இந்தியச் சுவரொட்டிகளில். இப்படியான மரபு மாற்றம் தேவைதானா? கூட்டுக் குடித்தனங்கள் பல நன்மைகளைச் செய்தன. வேறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்ட மனித வட்டத்தினுள் மனிதன் சமுத்தரதால் மற்றவனது கருத்தை மதிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். சகிப்புத் தன்மையை வளர்த்துக் கொண்டான். பகிர்த்து உண்ணும் பண்பை வளர்த்துக் கொண்டான். குடும்பத்தில் எழும் பல பிரச்சனைகள் அங்குள்ள முதியவர்கள் அநுபவம் வாய்ந்தவர்களால் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. “சத்திரம்” என ஒதுக்கி தனித்து வாழும்பட்சத்தில் பல பிளவுகள். “நாம்” என்ற தன்மை போய் “நான்” என்ற சுயநலம் அங்கு உருவாகி விட்டது.

உறவினர் வீட்டு விசேஷங்கள் என்றால் கூட அங்கு வேற்றுமையுற்றவர் மனம்மாறக்கூட ஒரு சந்தர்ப்பமாக. இப்படியாக நம் மரபு பற்றிய விளக்கங்கள் பல. மரபில் உள்ளவை நல்லதாக மாறும்பொழுது மனது சந்தோஷமடைகின்றது. தீயதாகத் திரும்பும் பொழுது வேதனையாக இருக்கிறது. ஆயின் எங்கு வாழ்ந்த போதும் எனது வாழ்க்கை மரபை ஒட்டியதாகத்தான் செல்கின்றது என்பது மனதுக்கு நிறைவினைத் தருகின்றது. இலங்கையில் வாழ்ந்த போதும் ஜெட்டா, லண்டன், அவுஸ்திரேலியா எனப் பறந்த போதும் கலாசாரத்தில் மாற்றமில்லை. ஜெட்டா எனும் நகரில் (சவுதி அரேபியா) என் கணவருடன் இருந்தபோது, அங்குள்ள நம் பெண்கள் வெளியில் சேலை அணிந்து கொண்டோ பொட்டு வைத்துக்கொண்டோ திரியமாட்டார்கள் என அறிந்த பொழுது வியப்பாக இருந்தது. அங்கு இருக்கும் வரை சேலை அணிந்து கொண்டும் நெற்றி நிறையக் குங்குமப்பொட்டு வைத்துக்கொண்டும் என் கணவருடன் வீதியிலும் பல இடங்களிலும் வலம் வந்தேன்.

என் கணவர் பூட்டிய அலுமாரிக்குள் வைத்துக் கும்பிட்ட சாமிப்படங்கள் எல்லாம் வெளியே வந்து அருள் பாலிக்கும் நிலைக்கு உள்ளாகின. பொங்கலோ சித்திரை வருடப்பிறப்போ நாட்களில் என் வாசலை லண்டனிலும் இங்கும் நிறைத்த மாக்கோலம் அயல்வீட்டு வெள்ளைக்காரர்கள் “லவ்லி” எனத்தான் சொல்ல வைத்தது. இவற்றை எல்லாம் ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் மற்றவர்களைப் புண்படுத்தாத வகையில் இடைஞ்சலாக இல்லாத வகையில் நம் மரபைக் கொண்டு செல்லும் தைரியம் நம்மவர்களின் மனதில் ஏற்பட வேண்டும். நம் மரபு பற்றி நமக்கே ஒரு பெருமை இருக்க வேண்டும். அது என் மனதில் நிறையவே இருக்கின்றது. அதனைப் பின்பற்றி வாழ்வதால் வாழ்வு நிறைவாகவும் இருக்கின்றது. மாற்றங்களை விரும்பாதவள் அல்ல நான்.

நியாயமான மறு மணத்தையும் விதவா விவாகத்தையும் சந்தோஷமாக உள்வாங்கிக் கொள்கிறேன் - மரபின் பாரிய மாற்றமாக. ஆயின் என் வாழ்க்கையை “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி” என்ற ரீதியில் அமைக்க வேண்டும் என்பதில் நிறைவு கொள்கிறேன் மரபு வழியில். இந்த வழியில்தான் “மரபு” என் வாழ்வில் இடம் பெறுகின்றது. எனினும் இலங்கையில் பிறந்து வெளிநாட்டில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் நானும் கணவரும் மரபை ஒட்டி வாழ்வது வியப்புக்குரியது அல்ல. ஆயின் வெளிநாட்டில் பிறந்த எம் குழந்தைகள் மரபைப் பின்பற்றி அதன்படி வாழ்ந்தால் அதுதான் பாராட்டுக்குரியது என நினைக்கிறேன்.

(2001 ஜனவரி ஞானம், ஆகஸ்ட் 08)

யார் அந்த மஹாலட்சுமி

'மஹாலட்சுமி' யாருடைய புனைபெயர்? சில்லையூர் செல்வராசனுடையதா? "மஹாகவி"யுடையதா? இதுபற்றி வாதப்பிரதி வாதங்கள் கிளம்பியுள்ளன. இது தொடர்பில் எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லி வைப்பது நல்லது. நடந்தது இதுதான். -

அது 1954. நான் பல்கலைக் பழகப் படிப்பின் பொருட்டுக் கொழும்பில் தங்கியிருந்த காலம். 'மஹாகவி' ஆகிய து.ருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் திறைசேரியில் உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வீரகேசரியில் உதவி ஆசிரியர்களில் ஒருவராக, சில்லையூர் செல்வராசன் இருந்தார். 'வருவதாகச் சொன்ன கவிஞன்' என்ற தலைப்பில், வீரகேசரியில் "மஹாகவி"யின் கவிதை ஒன்று வெளியாகி இருந்தது. அந்தக் கவிதை என் கவனத்தை ஈர்த்தது. அது பற்றி ஒரு பாராட்டைப் பாட்டு வடிவில் எழுதி அதை வீரகேசரி அலுவலகத்துக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அப்பாராட்டைச் சில்லையூர் செல்வராசன் "மஹாகவி"யிடம் சேர்ப்பித்தார். பின்னர், "மஹாகவி" என்னுடன் முதலிலே கடித மூலமும் பின்னர் நேரிலும் தொடர்பு கொண்டார். இந்நிகழ்ச்சியின் பிறகு, நம் மூவருக்குமிடையில் நேரடியாகவும் தொலைபேசி மூலமும் ஓரளவு நெருக்கமான நட்புறவு உருவாயிற்று.

அப்பொழுது செல்வராசன் வீரகேசரியில் மாதர் பக்கமொன்றை நடத்தி வந்தார். அப்பகுதியில் ஒரு சர்ச்சையை இடம்பெறச் செய்யும் நோக்குடன் அவர் "மஹாகவி"யிடம் கவிதை ஒன்றைப் பெற்றுப் பிரசுரித்தார். 'பெண்ணுக்கு வீடு சிறையா?' என்பது அதன் தலைப்பு.

'பெண்ணுக்கு வீடு சிறையாகும் எனும் இப்பேச்சே விழலடி, நம் பேதை மனிதர்க்கு எண்ணம் குழம்பிவிட்டது என்பதுணர்மை தான்..... உன் கண்ணுக்குட் சிக்கிய என் நெஞ்சம் உனது கையாற் சமைத்ததுண்ண விழைகிறது

மண்ணுக்குள்ளே இருக்குச் சொர்க்கம்? அதுவும்

மனைக்குள் இருக்குதென்று சொல்கிறவன் நான்'

என்பது அந்தக் கவிதையின் முதற் பகுதி. இல்லறக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதுதான் பெண்களுக்குச் சிறப்பாக உரியது என்ற கருத்து, அக்கவிதையில் அமுத்தம் பெற்றது.

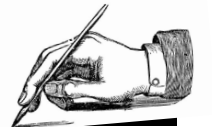
இதன் பின்னர் என்னிடமிருந்து ஒரு கவிதை எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் என் வழமையான சோம்பலினால், உரிய காலத்தில் நான் கவிதையை அனுப்பவில்லை. அப்பொழுது செல்வராசனின் ஆலோசனைப்படி 'மஹாலட்சுமி' என்ற புனைப்பெயரில் "மஹாகவி" அவர்களே "ஐயா மஹாகவி" என்று தொடங்கும் கவிதையை எழுதினார்.

திருமதி ருத்திர மூர்த்தியின் பெயர் புத்மாசனி என்பது. செந்தாமரையில் அமரும் திருமகள் 'மஹாலட்சுமி'. இந்த ஒற்றுமை உள்வட்ட நண்பர்களாலே நயம்புடன் அவதானிக்கப்பட்டது. பெண்கள் வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடவாமல் வெளியுலகிலும் இயங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அக்கவிதையில் முனைப்புப் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்துதான் எனது பங்களிப்பு வீரகேசரியில் இடம்பெற்றது. என் கவிதையின் தலைப்பு 'போகிறவர் போய்வரட்டும்' என்பது.

புரட்சி செலும் பாதையிலே போகிறவர் நாமென்று,

போகும் வழியறியார் போகின்றார்? போகட்டும்' இதுதான் என் பாட்டின் தொடக்கம்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

இதற்கும் பின் 'அழகேஸ்வரி' என்னும் பெயரில் எழுதியவர் நீலவாணன். (அழகேஸ்வரன் என்பதன் தனித் தமிழாக்கமான 'எழில்வேந்தன்' என்னும் பெயரும் நீலவாணன் தம்பதியருக்குப் பிரியமானது என்பதை நாம் அறிவோம்). தொடர்ந்து எழுதிய 'பரிமளா .ராசதுரை' வேறுயாரும் அல்ல? விறவுண்டி கிறேகறி இராசதுரை ஆகிய வி.கி..ராசதுரைதான். அவரே ராஜபாரதி என்பதும் பலருக்கும் தெரிந்த சங்கதிதான்.

இந்தக் கவிதைச் சர்ச்சையைத் தொடக்கி நெறியாண்டவர் சில்லையூர் செல்வராசன் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தக் காலத்திலேயே, கவிதைக் கலையினை வெறும் தன்னுணர்ச்சிப் புனைகனவுகளின் வெளிப்பாட்டுக் கருவியாக மாத்திரம் முடக்கி வைக்காமல், அதில் நாடகப் பாங்கும் உரையாடற் கோலமும் பாவனை நவீனமும் இருக்குமாறு கையாள வேண்டும் என்ற நாட்டம் செல்வராசனிடம் இருந்தது. இதே நாட்டத்தின் வளர்ச்சியினை, பின்னொரு காலத்திலே 'தினகரனில்' இடம்பெற்ற 'பாரதி கவிதைச் சமர்' இன் சம்பவிப்பிலும் நாம் தரிசிக்கலாம்.

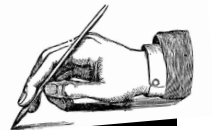
எனவே, வீரகேசரியில் இடம்பெற்ற 'மாதர் பக்க' விவாதத்தில், பெண்ணியம் தொடர்பான வித்துகள் சிலவற்றைச் சிலர் காண முயலாமாயினும், பிரதானமாக இது ஒரு கலைத்துறை விளையாட்டு என்றே சொல்வேண்டும். மஹாகவியே மஹாகவிக்கு எதிராக எழுதுவதும், இராசதுரையே, இராசதுரையை மறுத்து எழுதுவதும் சிலருக்கு வேடிக்கையாகத் தோன்றலாம். கலைத்துறை ஆக்கங்களில், 'நான்' என்று பேசும் குரல், குறிப்பிட்ட கலைஞர் படைத்த பாத்திரம் ஒன்றின் குரலாகவே பெரும்பாலும் அமைகிறது. இதனைக் கணக்கில் எடுக்காமல் விட்டால் ஒரு கலைஞரின் நிலைப்பாடுகளிற் சுயமுரண் இருப்பதாக நாம் பிழைபட விளங்கிக் கொள்ள நேரலாம்.

இனி, (மஹாகவி, முருகையன் ஆகிய) நம் இருவரையும் செல்வராசன் மாத்திரம்தான் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என்று யாரும் சொல்ல முற்பட்டால், அது நூற்றுக்கு நூறு சரியானதல்ல. இந்திய எழுத்தாளர்களின் முற்றாதிக்கத்தின் உள்ளே அக்காலத்துப் பெரும் புத்திரிகைகள் பலவும் அமிழ்ந்து கிடந்தன. இதனை நன்கு உணர்ந்து விழிப்புப் பெற்ற செல்வராசன் வீரகேசரியில் தமக்குக் கிடைத்த தருணத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி, உள்நாட்டுப் படைப்பாளிகளை ஊக்கி நின்றார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. 'பெருமக்கள்' சார்பான கலை வட்டத்தின் விளிம்புகளுக்கு வெளியே நின்ற உள்நாட்டுப் படைப்பாளிகளைக் கைதூக்கிவிட்ட பெருமை செல்வராசன், கைலாசபதி, சிவநாயகம், இராஜ அரியரத்தினம் போன்ற புத்திரிகைப் பிரமுகர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், ஒரு காலத்தில் இங்கு பேராற்றலுடன் எழுந்த இலக்கிய இயக்கங்களுக்கும் அவை நடத்திய கலை வெளிப்பாட்டுக் களங்களுக்கும், இலங்கை வானொலிக்கும் கூட உண்டு என்பதை மறுப்பது சரியாகாது.

இனி கமலினி அவர்களும் செல்வராசனின் ஆவண அறையிற் குவிந்து கிடக்கும் ஒட்டுப் புத்தகங்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு, 'மஹாலட்சுமி' என்பதும் தான்தோன்றியின் பல புனைபெயர்களில் ஒன்றுதான் என்று நினைத்திருக்கலாம்.

இச்சம்பவங்கள் நடந்த காலத்தில், அவர் மிகவும் சிறிய பிள்ளையாக இருந்திருப்பார். அவர் நேரடியாக - செல்வராசனின் வாய்மொழியாக இதுபற்றி அறியவில்லை என்றே நம்புகிறேன்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

அப்படிப்பட்ட நிலையில், பல 'பிறவி' எடுக்கும் கவிஞராகிய தம் கணவரே 'மஹாலட்சுமியும்' என்று கமலினி அவர்கள் நம்பியிருந்தால், அதுபற்றி முணுமுணுப்பதோ குறைகாண்பதோ இங்கிதமாகாது. முற்றுமுழுதான நல்லெண்ணத்தின் பாற்பட்ட நம்பிக்கையின் அடிப்படையாகத்தான், செல்வராசனின் கவிதைத் தொகுதியில், 'பொருளியற் முனைந்து விட்டோம்' என்ற பாட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகவே, இதுபற்றி முடிவற்ற சர்ச்சையொன்றை நடத்துவதோ எம்.ஏ.நுஃமான் மீது கரி பூசுவதோ தேவையில்லாத காரியங்கள். இவ்வளவும் சொன்ன பிறகும் யாருக்கும் ஐயங்கள் மாறாமல் நீடிக்குமானால், 'ஸற்றயிலிஸற்றிக்ஸ்' எனப்படும் 'நடையியல்' வழிப்பட்ட முறைகளாற் கூட ஒரு பரிசீலனையை நடத்தி இதற்கு முடிவு காணலாம். ஆனால், இந்தச் சின்ன விசயத்துக்கு இவ்வளவு தட்புடலான மற்போர்களில் நம்மவர்கள் ஈடுபடுவது சிரிப்புக்கிடமானது.

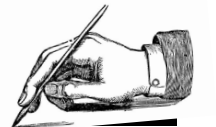
முருகையன்
(ஞானம், இதழ் 9, 2001)

இ.முருகையனின் கடிதம் முதிர்ச்சியுடையது. 1971 - 1976களில் நான் தமிழ்ப் பாட்புத்தக ஆலோசனைச் சபையிலிருக்கும்போது, வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் EDITOR ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த முருகையனுக்கும் இன்றைய முருகையனுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் காண்கிறேன். எம்.ஏ.நுஃமானுக்கு யாரும் சேறு பூச எத்தனிப்பதானால் முதலெதிரியாக இருப்பவன் நான்தான். எனவே, அது இங்கே நடக்கவில்லை. நுஃமான் நிதானமாக இல்லை; அவ்வளவுதான். இப்போது பிரச்சினை கமலினி செல்வராசனில் திரும்பியுள்ளது. வரோதயனும் இப்படித்தான் திரும்பி இருந்தார். தனது எழுத்துக்களை (பிரசுரமானவற்றை), அழகாக ஆவணப்படுத்தி பெரும் நூல் போல் செல்வராசனே கட்டி வைத்திருக்கிறார். இம்முறையை அவரிடமே நான் படித்தேன். எனவே ஆவணச் சிதறல்கள் இங்கே ஏற்படவில்லை. செல்வராசன் இக்கவிதை தன்னுடையது என என்னிடம் கூறினார்? அது வளர்ந்த கதையுடன். மகாகவி அக்கவிதை அவருடையதென நுஃமானிடம் கூறியிருக்கிறார். எனவே, முருகையன் கூறியுள்ள 'ஸற்றயிலிஸற்றிக்ஸ்' எனும் நடையியல் முறையில் ஒரு பரிசீலனை செய்வதே சிறந்தது. இலங்கையில் இம்முறை வெற்றியளிப்பது மிகக் கஷ்டம். காரணம்: ஒருவரை ஒருவர் பின்பற்றியே இங்கே எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

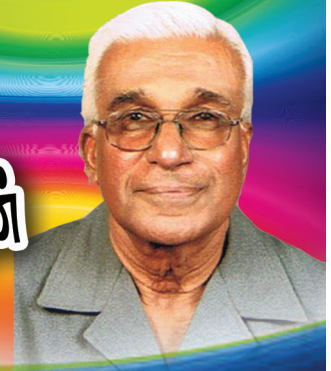
- ஏ.இக்பால்
(ஞானம், இதழ் 10, 2001)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

நேர்காணல்

கே.எஸ்.சிவகுமார்

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

“ஞானம்” வாசகர்கள், உங்கள் பங்களிப்புகளை முழுமையாக அறிய விரும்புகிறார்கள். தமிழ் மொழி மூலம் உங்கள் பங்களிப்புகள் தெரிந்தவைதான். ஆங்கிலத்தில்.....?

இவ்வாறு நீங்கள் கேட்டமைக்கு நன்றி. நம்மில் பலர் ஆங்கிலப் புதினத்தாள்களையோ, ஏடுகளையோ படிப்பது குறைவு. எனவேதான் சில விபரங்கள்: “தி ஐலண்ட்” ஆங்கிலச் செய்தித் தாளில் நான் முழுநேர பத்திரிகையாளனாகப் பணிபுரிந்தபோது, அப்பத்திரிகையில் ஞாயிறு, தினசரி இதழ்களின் சிறப்புச் சித்திராச்சப் (Features Deputy Editor) பகுதிக்குப் பொறுப்பாளனாக இருந்தேன். தமிழன் ஒருவனுக்கு அந்தப் பதவியைத் தந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் நாளிதழில் “Culture” என்ற பக்கத்தின் பொறுப்பாசிரியனாக இருந்து ஆங்கில சிங்கள தமிழ் பண்பாடு தொடர்பான விசயங்களைப் பிரசுரித்து வந்தேன். ஆங்கில வாசகர்களிடையே மிகவும் செல்வாக்குடையதாக இந்தப் பக்கம் இருந்தது. அப்பத்திரிகையில் “Gleanings” என்ற பத்தியையும் எழுதி வந்தேன். இதுவும் பிரபல்யம் பெற்றது. “Gleanings” பத்தியை பின்னர் “சண்டே லீடர்”, “டைம்ஸ் ஒப் ஓமான்” பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து எழுதிவந்தபின்னர் இப்பொழுது “டெயிலி மிரர்” பத்திரிகையில் பிரதி வெள்ளிக்கிழமையும் “கிளினிங்ஸ்” பத்தி தொடர்கிறது. 1960களின் மத்தியிலிருந்தே தமிழ் இலக்கியம் கலைகள் தொடர்பாக ஆங்கிலத்தில் எழுதி வந்துள்ளேன் - (அது முழுநேரப் பத்திரிகையாளனாக அல்லாமல்) இளங்கீரன் தொடக்கம் கே.விஜயன், சாந்தன் வரை பல எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் தொடர்பான மதிப்பீடுகளை எழுதி வந்துள்ளேன். இது தொடரும். ஆயினும், மதிப்புரைக்கும் அறிமுகத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணர்ந்து கொள்ளமுடியாத நமது

- கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாக தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவரும் இவர், திறனாய்வுத்துறை, மதிப்புரைத்துறை, பத்தி எழுத்துத்துறை, ஆக்க இலக்கியத்துறை எனப் பல தளங்களில் ஈடுபட்டு இலக்கியத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்து வருகிறார்.
- வானொலி/தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்கள் மூலமும் பங்களிப்புகளைச் செய்திருக்கிறார். வானொலியில் வர்த்தக/தேசிய சேவைகளில் பகுதிநேர அறிவிப்பாளர் (தமிழ்/ஆங்கிலம்), வானொலி செய்திப் பிரிவில் தமிழ் செய்தி ஆசிரியர்/செய்தி வாசிப்பாளர், ஆங்கில செய்தி வாசிப்பாளர், தொலைக்காட்சியில் முதலாவது தமிழ் செய்தி பிரதித் தொகுப்பாளர், “ஊர்க்கோலம்” முதலாவது அளிக்கையாளர் (Presenter), ஆங்கில சேவையில் (வானொலி) The Arts Magazine என்ற வாராந்த நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்துத் தயாரித்து அளித்த முதலாவது தமிழர் இவர்.
- இவர் எழுதிய நூல்கள்: Tamil writing in Sri Lanka, Aspects of Culture in Sri Lanka, சிவகுமாரன் கதைகள், கலை, இலக்கியத் திறனாய்வு (திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில், இது வாசிப்புத் துணை நூல்), கைலாசபதியும் நானும், திறனாய்வுப் பார்வைகள், ஈழத்து இலக்கியம் (நூல்களின் அறிமுகம்), இரமை (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (திறனாய்வு), அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (திறனாய்வு), மூன்றா நூற்றாண்டுகளின் முன்னோடிச் சிந்தனைகள், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் சில (திறனாய்வு), மரபு வழித்திறனாய்வும் ஈழத்து இலக்கியமும்.

தமிழ் வாசகர்களின் பலர், என்னை “ஆங்கிலத்தில் அறிமுகஞ் செய்பவர் என்று மாத்திரமே இலகுவாகக் குறிப்பிட்டு விடுவார்கள். மாறாக ஆங்கில இலக்கியத்தைப் படிப்பவர்கள் தமிழ் உட்பட பல இலக்கியங்களை “ஆங்கிலத்தில் திறனாய்வு செய்பவன்” என்றே கருதுகிறார்கள் எனத் தெரிகிறது. இதனாலேயே உலக இலக்கியக் களஞ்சியங்களில், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக எழுதும்படி எனக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது போலும். Encyclopedia of World Literature in the 20th Century - Volume (iv) இதற்கு உதாரணம். ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஒரு திறனாய்வாளனாக நான் கருதப்படுவதனாலேயே (எனது பி.ஏ பட்டப்படிப்பில் ஆங்கில இலக்கியமும் ஒரு பாடமாகும்) மாலைதீவு, ஓமான் ஆகிய கல்லூரிகளில் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பிக்க எனக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டதென நினைக்கிறேன். இதழியல் தொடர்பான ஆங்கில விரிவுரையாளனாகவும் தொழிற்பட எனக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது இதனாற் போலும். எனவே தமிழ் இலக்கியம் உட்பட உலக இலக்கியங்கள், கலைகள் தொடர்பாக ஆங்கில மொழியில் செய்யப்பட்ட எனது எழுத்துக்களும் ஒலிபரப்புக்களும் பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்று நான் விரும்பியமை “ஞானம்” மூலம் நிறைவேறுகிறது. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படும் ஈழத்து இலக்கிய மதிப்பீட்டாளர்களில் ஒருவனாக நானும் கருதப்படுவது எனக்கும் பெருமையாக இருக்கிறது.

நீங்கள் பல துறைகளிலும் பங்களிப்புச் செய்திருந்தாலும், கடந்த அரை நூற்றாண்டில் திறனாய்வுத் துறைமூலமே பிரபலம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். திறனாய்வுத் துறையில் உங்களுக்கு நாட்டம் எப்படி ஏற்பட்டது?

அத்துறை சம்பந்தமான நூல்களை இளவயதிலிருந்தே படித்துப் புரிந்துகொள்ள முற்பட்டேன். நிறைய ஆங்கிலப் புத்தகங்களை வாசித்தேன். தமிழில் திறனாய்வு செய்யும்படி தூண்டியவர் மறைந்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி. அவர் தந்த ஊக்கத்தினால், இத்துறையில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டேன்.

கைலாசபதி அவர்களே இலங்கைக்குரிய மயர்வாசனை சமூகப்போக்குகள் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் போன்றவை ஈழத்து இலக்கியத்திலே முனைப்புப் பெறுவதற்கு முன்னோடியாக நின்றார் என்ற கூற்று பொருத்தமுடையதா?

முழுமையாக அப்படிச் கூறமுடியாது. அவரது காலத்துக்கு முன்னரே இத்தகைய உணர்வுகள் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் சிலரிடையே இருக்கவே செய்தன. கைலாசபதியினுடைய வருகை ஈழத்து இலக்கியப்போக்கின் வளர்ச்சியை ஒருவித நிறுவனரீதியான முறையில் இட்டுச்சென்றது என்று கூறலாம்.

நிறுவனரீதியாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களே பெருமளவு அவதானத்தையும் ஆதரவையும் பெற்றுவந்தனர். இத்தகைய ஒரு நிலைமை ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஓர் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியுள்ளது என நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

வடபிரதேசத்தில் நிலவும் சாதி, வர்க்கப்போராட்டங்கள் பற்றி ஒரு விதமான வாய்பாட்டு ரீதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் எழுதிவந்தார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இது காலத்தின் தேவையாக இருந்தது. அதனால் அத்தகைய எழுத்துக்கள் வரவேற்கப்பட்டதில் எவ்வித தவறுமில்லை என நினைக்கிறேன். ஆனாலும் ஆக்கப்படடப்பாளிகள் பலரது படைப்பாற்றல் முழுமையாக பல்வேறு தளங்களில் வளர்ச்சிபெற ஒரு வாய்ப்பில்லாத நிலைமையும் இருந்ததென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இது கவலைக்குரிய ஒரு விடயமே.

திறனாய்வாளர்கள் மலையகம், கிழக்கு மாகாணம், வவுனியா, மன்னார், புத்தளம் ஆகிய இடங்களில் இருந்து எழுதும் எழுத்தாளர்களது படைப்புகளில் தமது பார்வையை அதிகம் செலுத்துவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு இருக்கின்றதே அதைப்பற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள்?

யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு போன்ற இடங்களில் இருந்து வரும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களே அதிகமாக விமர்சகர்களின் கவனத்துக்கு உள்ளாகி இருக்கின்றன என்பது உண்மையே. எனவே இந்தக் குற்றச்சாட்டில் ஓரளவு நியாயமிருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது.

உங்களுடைய நூல்களில் தன்னைப்பற்றி நீங்கள் ஒன்றுமே கூறவில்லையென்று, சமீபத்தில் மறைந்த கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் வ.அ. 'ஞானம்' நோக்கானலில் கூறியிருக்கின்றார். அதற்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகின்றீர்கள்?'

அவருடைய கூற்றை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. அவருடைய பவளவிழா மலரிலும் அவருடைய "தோணி" பற்றிய எனது பகுப்பாய்வு மறுபிரசுரமாக வெளிவந்துள்ளது. திருகோணமலையில் அவருக்கு நடத்தப்பட்ட பவள விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கியபோதும், அவர் என்னைப் பற்றித் தவறாகக் கூறும் விஷயம் சரியானதல்ல என அவர் முன்னிலையிலேயே கூறினேன். அப்பொழுதும் அவர் வாளாவிருந்தார். பின்னர் "தினகரணி"லும் அவ்விழாவில் நான் ஆற்றிய தலைமை உரையில் ஒரு பகுதி வெளியாகியிருந்தது. அவருடைய எழுத்துத்திறனை 40 வருடங்களுக்கு முன் மெச்சி நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்த அபிப்பிராயத்தையே இன்றும் கொண்டுள்ளேன். மறைந்த வ.அ. ஒரு தலைசிறந்த எழுத்தாளர். அத்துடன் அண்மையில் எம்.ஏ.ரகுமான் நூலொன்றுக்கு வ.அ. எழுதிய முன்னுரையைப் படித்தபின் வ.அ. மீதான எனது அபிமானம் மேலும் கூடிற்று.

உங்களுடைய திறனாய்வுப் பார்வைகளில் ஆழமற்ற தன்மை இருப்பதாகவும், நீங்கள் எல்லோரையும் புகழ்வதாகவும் குற்றச்சாட்டுக்கள் நிலவுகின்றனவே?

இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கள் யார் யாரிடமிருந்து வருகின்றன என்று அறிய நான் விரும்பவில்லை. இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கள் சரியாகவும் இருக்கலாம். நான் எனது சிற்றறிவு, எல்லைக் கட்டுக்கள் ஆகியவற்றிற்கிணங்கவே எழுத முடியும். ஆழமாகத்தான் நான் எழுதுகிறேன் என்று நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன். எளிமையாக எழுதுவதனால் "ஆழம்" இல்லை என்று நினைக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. விஸ்தாரமாக, புத்தாக்கச் சிந்தனை இல்லாமல், அடிக்குறிப்புகளுடன் வழவழா என்று அரசியல் சித்தாந்தங்களைப் பொதிந்து எழுதினால்தான் "ஆழம்" வரும் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். திருக்குறளில் ஆழமில்லை என்று சொல்லலாமோ? சமாதாரமாக, எளிமையான முறையில் ஆழமாகச் சில விஷயங்களைக் கூறமுடியும். அதனை நான் செய்திருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். இந்தவிதமான குற்றச்சாட்டுக்களை எனது ஆங்கில எழுத்துக்கள் தொடர்பாக ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர்கள் கூற நான் கேட்டதில்லை. ஆங்கில இலக்கிய மதிப்பீட்டுக்குழுவில் என்னையும் நியமித்து இருக்கிறார்கள். அடுத்ததாக, இந்த புகழ்கிற விஷயம். நான் எதிலும் முதலில் நல்ல அம்சங்களைப் பார்ப்பவன். திறனாய்வு ஆக்கபூர்வமாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புவன். எழுதியவனை ஊக்குவிக்க வேண்டும், குறைகளை பக்குவமான முறையில் சுட்டிக்காட்டவேண்டும் என்று நம்புவன். ஒரு படைப்பு சுத்த மோசமானது என்றால், நான் அதனைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைப் பகிரங்கப்படுத்துவதில்லை "விமர்சனம்" என்றால் கண்டித்து தமது வித்துவ மேலாண்மையைக் காட்ட விரும்புவவர்களும், "விமர்சனம்" என்ற பெயரில் நக்கல், நையாண்டி செய்பவர்களையும் நான் "திறனாய்வாளர்" களாகக் கருதுவதில்லை. அவர்கள் அகராதி அர்த்தத்தில் 'criticism' (விமர்சனம்) என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்துபவர்கள். நான் நயங்காணலுடன் திறனாய்வுச் சாயலில் "பத்தி"களை எழுதுபவன். எனவே, அவரவர் பார்வையைப் பொறுத்தே அவரவர் முடிவுகள்.

பத்தி எழுத்துக்கள் பற்றிய அழப்படை அம்சங்கள் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்று கூறலாம்?

பத்தி எழுத்தாளர்கள் காலந்தோறும் கலை, இலக்கியம் தொடர்பான பத்திகளையும், மதிப்புரைகளையும் எழுதி வருகிறார்கள். மேலோட்டமான திறனாய்வுக்குறிப்புகள், தகவல்கள், அறிமுகம், மதிப்புரைகள் இப்பத்திகளில் அடங்குகின்றன. இடவசதியின்மை, ஜனரஞ்சகம், கண்டனத்தவிர்ப்பு, திட்டவாட்டமான முடிவுரைகளை வழங்காமை, பொருளைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கூறல், கவர்ச்சித் தலைப்பு, இடம், பொருள், ஏவலுக்கு ஏற்ப அழுத்தங்கள் மாறுபடல் போன்றவை பத்தி எழுத்துக்களுக்குப் பொதுவான அடிப்படை அம்சங்கள். எனது நூல்களில் திறனாய்வு, மதிப்புரை, பத்தி எழுத்து போன்றவை பற்றி விளக்கியிருக்கிறேன்.

நீங்கள் எழுதிய பத்திகள் சிலவற்றின் மகுடங்கள் எவை?

சருகுகள் (செய்தி), அக்கரைச் சீமையிலே (புதினம்), தினகரன் வார மஞ்சரியில் கனப்பரிமாணம், சித்திர தர்ஷணி, மனத்திரை, இலக்கிய வினாவிடை, கேள்வியும் பதிலும்,

மேலைக் கலைப்புலம். வீரகேசரி நாளிதழ்” வார வெளியீட்டில் - நாற்சாரம், சாளரக் காட்சிகள், எண்திசைக்கோலங்கள், இன்னுஞ்சில (நினைவிற்கு வரவில்லை). ரேவதி, சித்திரகுப்தன், ஈஸ்வர புத்ரா, விலோன்சனி போன்ற புனைபெயர்களிலும் சிலவற்றை எழுதியுள்ளேன்.

திறனாய்வாளர், மதிப்புரையாளர் எத்தகைய பணியினைச் செய்கின்றனர்?

இந்தக் கேள்விக்கு Oliver Prescott என்பவரின் கூற்றை இங்கு தருவது பொருத்தமென நினைக்கிறேன். “திறனாய்வாளர் பொதுவாகப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் அல்லது விரிவுரையாளராக இருப்பார். உயர்தர கலை, இலக்கிய ஏடுகளுக்கு எழுதுபவராய் இருப்பார். இடையிடையே ஐனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளுக்கும் தமது திறனாய்வுக் கருத்துக்களை தெரிவிப்பவராக இருப்பார். திறனாய்வுக்கு எனத் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட புத்தகத்தை அல்லது தமது விமர்சன ஆய்வுக்கு உகந்ததெனக் கருதும் நூலை அவர் தமது ஓய்வு வேளைகளில் ஆறாமர இருந்து படித்து திறனாய்வு செய்பவராக இருப்பார். தமது வாழ்நாள் முழுவதும் ஆராய்ந்து பின்பற்றிக் கொண்ட ஓர் இலக்கியக் கொள்கை, திறனாய்வுக் கொள்கை ஆகியவற்றுக்கிணங்க உலக இலக்கியப்பின்னணியில் இலக்கிய உத்திகளைப் பகுத்து ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்பவர் இலக்கியத் திறனாய்வாளராக இருப்பார். திறனாய்வாளர் பெரும்பாலும் நூலின் ஆசிரியருடன் பேசுவவராகவே எழுதுவார். ஆனால், மதிப்புரையாளர் குறிப்பாக ஒரு பத்திரிகையில் மதிப்புரை எழுதுபவர் பணியோ வேறானது. புத்தக மதிப்புரையாளர் தனது பத்தி வாசகருடன் பேசுவதாக எழுதுவார். வாசகருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அவர் எழுதவேண்டும். பதர்களை பொறுக்கி எடுக்கும் அரிதட்டுப்போல அவர் இருப்பார். புத்தகங்கள் பற்றிய செய்திகளை அவர் தருவார். நூலாசிரியர் எப்படிச் கூறுகிறார், ஏன் அப்படிச் கூறுகிறார் என்பதை மதிப்புரையாளர் சுருக்கமாக விளக்குவார்.”

சினிமா பற்றி தமிழில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். இத்துறையில் தங்களுக்கு ஆர்வமேற்படக் காரணமென்ன?

தமிழில் மாத்திரமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் நிறைய எழுதியுள்ளேன். சினிமா மாத்திரமல்ல, நாடகம் பற்றியும் இரு மொழிகளிலும் எழுதியுள்ளேன். நான் பல்துறைசார்ந்த அணுகுமுறைகளை எனது திறனாய்வு சார்ந்த பத்திகளில் எழுதுவதனால், இலக்கியத்துடன் சம்பந்தப்படும் சகல துறைகளிலும் ஆர்வங் கொண்டுள்ளேன். அதுதான் காரணம். திரைப்படத் திறனாய்வு தொடர்பாக பூனையில் பயிற்சி பெற்றேன். இந்தியாவில் அனைத்துலகத் திரைப்பட விழாக்களில் கலந்துகொண்டு அவைபற்றி தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வருகிறேன்.

‘பின்நவீனத்துவம்’ போன்றவை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இவை பற்றி எனக்குப் போதிய விளக்கம் இல்லை. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தமது எழுத்துக்களில் இந்த மேலைக்கோட்பாடுகளை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். நீங்களும் உங்கள் பேட்டி ஒன்றில் சிறிது விளக்கம் தந்துள்ளீர்கள். நான் மரபு வழித்திறனாய்வாளன். இறக்குமதி செய்யப்படும் இந்த பம்மாத்துகளில் எனக்கு நம்பிக்கையும், உடன்பாடும் கிடையாது. இந்த “வாசிப்பு”கள் கையாலாகாதவை மாத்திரமல்ல, எழுத்தாளனைச் சிறுமைப்படுத்தவும் செய்கின்றன என்பது எனது தற்போதைய அபிப்பிராயம்.

இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பற்றி உங்களது கருத்தென்ன?

“புதுக்கவிதை” என்ற பிரயோகம் காலாவதியாகிவிட்டது. இது பற்றிய ஒரு அபிப்பிராயத்தை “ஞானம்” 5இல் குறிப்பிட்டிருந்தேன். “அண்மைக்காலக் கவிதைகள்” என்றால் ஏராளமான நல்ல கவிதைகள் தமிழில் உலகெங்கும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் பெயர்த்தால் உலக இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் கருத்திற் கொள்வர். ஆனால், இவற்றை ஆங்கிலமாக்குவது இலகுவானதல்ல. பல காரணங்கள் உள்ளன. இருந்தும், சிலவற்றை நான் ஆங்கிலத்தில் தந்துள்ளேன். தொடர்ந்தும் செய்ய உத்தேசம்.

நமது நாட்டில் சாகித்திய பரிசுக்குரிய நூல்கள் தேர்வில் குளறுபடிகள் நடப்பதாக பேசப் படுகிறதே.... அது பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?

இதுவரை எனது நூல்கள் ஒன்றுக்கும் சாகித்திய பரிசு கிடைக்கவில்லை. இந்தக் குளறுபடிகள் பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. தகைமையுடையோரே தேர்வுக் குழுவில் இருப்பார்கள். எனவே அவர்கள் கணிப்பில் எனது நூல்கள் பரிசுக்குரியவையாக கருதப்படாமலிருந்திருக்கக்கூடும் என்று அமைதி காண்பேன். வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் ஒரு முறை எனது “திறனாய்வுப்பார்வைகள்” நூலுக்கு பரிசு அளித்ததை நான் மறக்கவில்லை. அரசியல் கலப்பதனால் குளறுபடிகள் இடம்பெறுகின்றன என்று ஒரு காரணத்தையும் கூறிக் கொள்ளலாம். மேடைகளில் “விமர்சனம்” செய்பவர்கள் சிலரின் பேச்சுக்களைக் கேட்கும்போது, இவர்கள் உண்மையிலேயே நூல்களைப் படித்துவிட்டுத்தான் பேச முன்வருகிறார்களா என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் இவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைவிட்டு ஏதேதோ உளறுவதை நான் அவதானித்துள்ளேன். இத்தகையவர்கள் இந்த மதிப்பீட்டுக் குழுக்களிலும் இடம் பெறுகிறார்களோ தெரியவில்லை.

இளைய பரம்பரையினர் மேற்கொள்ளும் ‘விமர்சனங்கள்’ தொடர்பாக.....

இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் எதனையும் அணுகாமல், தேடலை மேற்கொள்ளாமல், போதிய வாசிப்புமின்றி, பல மாணவர்கள் (விமர்சனம்) செய்ய முன்வருவது விசனிக்கத்தக்கதொன்று. பல்துறைசார்ந்த அறிவும், புலமையும் திறனாய்வாளருக்கு வேண்டியவை. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, முருகையன், க.சண்முகலிங்கம், சோ.சந்திரசேகரன், சி.சிவசேகரம், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோர் (ஒரளவுக்கு நானும்) Multi - Disciplinary - பல்துறை சார்ந்த அறிவுப்பின்னணியில் திறனாய்வை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதனாலேயே இவர்களுக்கு மதிப்பு இருந்து வருகிறது என நினைக்கிறேன்.

அப்படியானால் நமது நாட்டில் திறனாய்வாளர்களே இல்லை என்றா கருதுகிறீர்கள்?

அப்படியில்லை. சுவாமி விபுலானந்தர், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி ஆகிய மூவரும் ஆய்வறிவாளர்கள் (Intellectuals), ஆய்வாளர்கள் (Researchers) இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் (historians of Literature). இவர்கள் திறனாய்வும் செய்துள்ளார்கள். மதிப்புரைகளும் செய்துள்ளார்கள், அறிமுகங்களும் செய்துள்ளார்கள். மூவரும் ஆங்கிலம்-தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். எனது கணிப்பில் இம் மூவரும் மாமேதைகள். திறனாய்வாளர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால், பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் முன்னணியில் நிற்கின்றார்கள். கணபதிப்பிள்ளை முதல் வலன்ரீனா வரை பலர் பங்களித்து இருக்கிறார்கள். பட்டியல் மிக நீளமானது இவர்களுள் சி.சிவசேகரம் (எனக்குச் சில அம்சங்கள் தொடர்பாக அபிப்பிராய பேதம் இருந்தாலும்) குறிப்பிடத்தகுந்தவர். பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே நிறைய ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகள் திறனாய்வு, மதிப்புரை, பத்தி எழுத்துப்போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இவர்களுள் இந்தத் தசாப்தத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் செ.யோகநாதன், செங்கை ஆழியான் ஆகிய இருவருமே. அதற்கு முன்னரே பெயர் பெற்றவர்கள் பலர். அவர்களுள் முருகையன், சொக்கன், மு.தளையசிங்கம், சில்லையூர் செல்வராசன், சண்முகம் சிவலிங்கன், எஸ்.பொன்னுத்துரை (ஒரு சில மட்டும்), உமா மகேஸ்வரன், சோ. பத்மநாதன், மயிலங் கூடலூர் நடராசன், அகலங்கன், ஈழத்துச் சோமு, சிற்பி சிவ சரவணபவன், காவலூர் ராசதுரை, தெளிவத்தை ஜோசப், மு.பொன்னம்பலம், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், சாரல் நாடன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆக்க இலக்கியத்தில் அதிகம் ஈடுபடாத ஏ.ஜே.கனகரட்னா, வ.இராசையா ஆகியோர் திறனாய்வு, மதிப்புரை இரண்டிலும் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர்கள். பத்தி எழுத்தாளர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால், கே.எஸ்.சிவகுமாரன் உட்படப் பலர் நிறையப் பங்களித்துள்ளனர். தெளிவத்தை ஜோசப், எஸ்.திருச்செல்வம், சோமகாந்தன், அ.யேசுராசா, லெ.முருகபூபதி, சடகோபன், ரஞ்சுகுமார், கே.விஜயன், அந்தனி ஜீவா, அன்னலட்சுமி ராஜதுரை(லக்ஷ்மி), யோகா பாலச்சந்திரன் கலைவாதி கலீல், உமா வரதராஜன், புலோலியூர் அ.இரத்தினவேலோன், தேவகௌரி, சூரியகுமாரி, பௌஸர் இன்னும் சிலர் அடங்குவர். இவர்களை விட, சோ.தேவராஜா, கோபால கிருஷ்ணன் (செங்கதிரோன்) சித்திரஞ்சன், கணபதிப்பிள்ளை (றோயல் கல்லூரி),

காண்டிபன், திருமதி காண்டிபன் ஆகியோர் மேடைகளில் நல்ல மதிப்புரைகளை வழங்கியுள்ளனர். பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்களுள் எஸ்.தில்லைநாதன், எம்.ஏ.நு.மான், க.அருணாசலம், துரை மனோகரன், மகேஸ்வரன், வலன்ரீனா, நதிரா, சி.மௌனகுரு, சித்திரலேகா மௌனகுரு, அனஸ் போன்றோரின் மதிப்புரைகளும் திறனாய்வுகளும், வரலாறுகளும் எனக்குத் திருப்தி அளிக்கின்றன. இவர்கள், நூல்களைப் படித்துவிட்டுத்தான் திறனாய்வு செய்கிறார்கள். ஆயினும் “விமர்சகர்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு வேறு சிலர் மேடைகளில் பேசும்பொழுது, திறனாய்வு என்றால் என்ன என்று இவர்களுக்கு தெரியாமல் போய்விட்டதே என்று நான் வெட்கப்படுவதும் உண்டு. ஈழத்துத் திறனாய்வு வரலாறு ஒன்று ஆவணரீதியாக எழுதப்படல்வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

2001 மார்ச் ஞானம் (இதழ் 10.11)

இப்பாலின் (மகாகவி இப்பால் அல்ல) காட்டில் மூன்றுகால் முயல்களே நடமாடுகின்றாற் போல தெரிகிறது. இனி மேல் சில்லையூரார் மீண்டு வந்து தானெழுதவில்லை என்று சொன்னாற்கூட ஐயா(இல்லை பெரியையா) வைத்ததுதான் சட்டம். வழங்கினதுதான் தீர்ப்பு. ஆளை விடுங்கள்.

- சி.சிவசேகரம் (ஞானம், இதழ் 11, 2001)

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

ஏற்கனவே மேத்தா, மீரா, அப்துலரகுமான் போன்றோரை நல்ல கவிஞர்கள் - அல்ல - என்று பிரகடனம் செய்த, கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்கள் - இப்போது புதுக்கவிதை என்ற பிரயோகம் காலாவதியாகிவிட்டது. என்கிறார். அப்படியானால் அதற்கு (புதுக்கவிதை) அவர் அண்மைக்காலக் கவிதைகள் என்றா பெயர் சூட்ட விரும்புகிறார்.

கவிதைபற்றியும் - கவிஞர்கள் பற்றியும் 'கண்டவன், நின்றவன்' - எல்லாம் கதை அளக்கும் காலம் இது. உதாரணத்துக்கு 12.03.2001 அன்று இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் வர்த்தகசேவை - மாலை நிகழ்ச்சி ஒன்றில், வாசுகி சிவப்பிரகாசத்தோடு பணியாற்றிய அறிவிப்பாளர் ஒருவர் கவிஞர்களை இயற்கைக் கவிஞர்கள் - செயற்கைக் கவிஞர்கள் என்று பாடுபாடு செய்து முன்னதற்குக் கண்ணதாசனையும், பின்னதற்கு வைரமுத்துவையும் உதாரணமாகச் சொன்னதைக் கேட்டுத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் தலைமேல் கை வைத்துக் கொண்டது.

இப்படிப்பட்ட 'தற்குறி'களோடு பிரபல விமர்சகர் சிவகுமாரனும் இணைந்து கொள்ளக்கூடாது என்பதே எனது வேண்டுகோள்.

- வாகரைவாணன்
(ஞானம், இதழ் 12, 2001)

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

கே.எஸ்.சிவகுமாரனிடம் எதிர்பார்த்தபடி - விஷயங்கள் இல்லை. கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு, அனுபவசாலி - இளையவர்களுக்கு புத்தாக்கம் தரும் வண்ணம் தனது கருத்துக்களை சொல்லியிருக்கலாம்.

தொடர்ந்தும் 'ஞானத்தில்' தனிநபர் மோதல், விமர்சனம் என்ற போர்வையைப் போர்த்தியபடி வந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

மெத்தப் படித்தவர்கள் இலக்கியக் காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் தமக்கு ஏற்படும் "அரிப்பை" இப்படிச் சிறுசஞ்சிகைகள் மூலம் தீர்த்துக்கொண்டு தானிருக்கின்றனர். இப்படி முதியவர்கள், தமக்குள் நடக்கும் உள்நாட்டுப் போரை சஞ்சிகைகளில் அலையவிடுவது வளர்ந்து வரும் இளைய வர்களையும் சஞ்சலப்படுத்துகிறது. எழுதுபவர்கள்தான் இதுபற்றி யோசிக்கவேண்டும்.. உங்கள் முயற்சியும், எழுத்தும் என்றும் சிறக்கட்டும்"

**வாசுகர்
பேசுகிறார்**

ஓட்டமாவடி - அறபாத்த்.

(ஞானம், இதழ் 12, 2001)

நேர்காணல்

ஸ்தாசிரியர் டாக்டர் ஸான். பூலோகசங்கம்

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

- கொழும்பு, களனி, பேராதனை பல்கலைக்கழகங்களில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பணியாற்றியவர்.
- ஓக்ஸ்போர்ட், எடின்பரோ பல்கலைக்கழகங்களில் மொழியியல் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டவர்.
- 'தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தமிழறிஞரின் பெருமுயற்சிகள்' நூலுக்கு 1970இல் சாகித்திய விருது பெற்றவர்.
- இலங்கை அரசின் 'கலாகீர்த்தி' பட்டம் பெற்றவர்.
- ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்பவர்.
- ஈழந்தந்த நாவலர். இந்துக்கலைக்களஞ்சியம் முதலானவை இவரது ஏனைய நூல்கள்

“மரபுப் போராட்டம்” என்றொரு நிகழ்ச்சி தங்கள் மாணவர் கட்டத்திலே பரபரப்பாய் இருந்ததே?

ஆமாம். சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலே பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையின் (1903-1968) இடத்திற்குச் சாகித்திய மண்டலத்திலே டாக்டர் ஆ.சதாசிவம் (1926-1988) நியமனம் பெற்றார். அவர் தனது பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பிரகடனப்படுத்தும் முகமாக, அவ்வப்போது வழங்கிய கருத்துரைகளும் பேட்டிகளும் மரபுப் போராட்டமாக முடிந்தது. டாக்டர் சதாசிவம் தயங்காது கருத்துரைத்து இறும்பூதெய்திய காலமது. அதனை அப்போது தினகரனில் பணிசெய்த பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார். “எழுத்தாளர் மரபுப்படி எழுதவேண்டும்; அந்த மரபு உயர்ந்ததோர் வழி வந்தது; அல்லாதது இழிசனர் வழக்கு.” இச் சாராம்சத்திற்கு எழுந்த விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும் விறுவிற்றுப்பு மிக்க தலைப்புகளிலே பெட்டிகட்டி சதாசிவம் கருத்துகளாகத் தில்லைநாதனால் வெளியிடப்பெற்றன. அவற்றிலே ஆவேசத்திற்கு இட்டுச் சென்றது “இழிசனர் வழக்கு”. இழிசனர் வழக்கு வியாக்கியானத்திற்கு மூலகர்த்தா யார் என்று ஆராய்வது சுவை தரும் பயிற்சி! பொதுவாகக் கூறின், அன்று ஆரம்பத்திலே பண்டித வர்க்கத்தினர் சிலர் ஒரு கண்ணையிலும் நவீன எழுத்தாளர் பலர் ஏனைய கண்ணையிலும் நின்றனர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் 1962ம் ஆண்டு மாநாட்டிலிருந்து பிரிந்து சென்றவரும் பண்டிதவர்க்கம் தலைமை வகித்த கண்ணையில் ஐக்கியமாகிக் கொண்டனர் எனல்வேண்டும். மரபுப் போராட்டத்தின் இறுதி யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழா. அந்த விழா முட்டை அபிஷேகத்திலே போய் முடிந்தது. அக் காடைத்தனம் மரபுப் போராட்டத்தின் வெற்றியும் தோல்வியுமாக முடிந்தது. மரபிலே நம்பிக்கை வைத்திருந்த பலர் சதாசிவம் பேரால் வந்த வியாக்கியானங்களை அடுத்து, அவரை ஆதரிக்காது ஒதுங்கி விட்டனர். யாழ்ப்பாணத்திலே 1963 இலே நடந்த அடாவடித்தனம் எழுத்தாளரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் மறுக்கமுடியாது. 1970இலே சிறிமா பண்டாரநாயகாவின் ஐக்கிய முன்னணி அரசு வந்தபோதுதான், இ.மு.எ.ச. மீண்டும்

தலை தூக்க முடிந்தது. மரபுப் போராட்டத்தினை டாக்டர் சதாசிவம் அன்று ஒழுங்காக எடுத்துச் சென்றிருந்தால்.....! என்ற நினைவு அன்று சிலருக்கு ஏற்படாமற் போகவில்லை.

“தேசிய இலக்கியம்” பற்றிய கருத்துகளும் 1960 களிலேதாம் தெளிவாக உருப்பெற்றன என்பது பொருந்துமா?

“தேசிய இலக்கியம்” என்ற கோட்பாடு இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டிலே விளக்கம் வேண்டி நிற்பது. தமிழருக்குப் “புத்திமதி” கூறமுற்பட்ட “இளங்கீரன்” (சுல்தான் முஹித்தீன் சுபைர்)

“தமிழ் மக்களிடத்தில் பரந்து காணப்படும் தமிழ்

உணர்ச்சியில் தேசியத் தன்மையின் ஒரு

தூசி துரும்பையாவது பார்க்கமுடியாது.

தமது மொழியின் மேலும் இலக்கியத்தின் மேலும்

கலையின் மேலும் உள்ள பற்றும் பிடிப்பும்,

தாம் பிறந்து வாழும் இந்த ஈழத்திருநாட்டின்

மேல் இல்லை. பச்சையாகச் சொன்னால்

இந்த மரகத மணித்திருநாடுதான் நமது தாயகமென்ற தேசிய உணர்ச்சி இல்லவே இல்லை” என்று கூறியிருக்கிறார். (தினகரன் தமிழ் விழா சிறப்புமலர், தமிழுணர்ச்சி, 1960, பக்கம்88) தேசியம் என்பது தனித்துவத்தைப் பேணும் ஆவல் கொண்ட ஓரினம், தன்னை மறந்து, தன்னாமம் கெட்டு, இன்னொரு இனத்துடன் சங்கமமாகிக் கரைந்து போவதன்று. பல்வேறு இனங்களும் தம் சுயாதீனத்தை வைத்துக்கொண்டு இணைந்து போதலாதல் வேண்டும். தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை வற்புறுத்தப் புறப்பட்ட இ.மு.எ.ச. அதற்குரிய சூழலை அன்று கோட்டை விட்டுவிட்டது; எதேச்சதிகாரத்தோடு உறவு பூண்டு மீட்சி பெறுவதைத் தன்னோக்காகக் கொண்டிருந்தது. அதனாலேயே இ.மு.எ.ச. பிரமுகர் “இளங்கீரன்” இவ்வாறு கூறினார்.

இலங்கைத் தமிழ் அபிமானம் ஸ்ரீலாஹி ஆறுமுகநாவலர் (1822 - 1879) அவர்களின் “நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தல்” எனும் துண்டுப் பிரசுரத்திலே (1869) உறைக்கின்றது. சதாவதானம் நாகதிரைவேற்பிள்ளையிடம் (1871-1907) அவ்வுணர்வு விசப்பரீட்சையாகிறது. மட்டுவில் வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர் (1930) ஈழமண்டலச்சதகம்(1915) அபிமானப் பெருமையால் எழுந்தது. மானிப்பாய் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் (1858-1917) ஈழமண்டலப்புலவர் (1914), புன்னை, மகாவித்தவான் சி.கணேசையர் (1878-1958) ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம்(1939) வேர்களைத் தேடிய முயற்சிகள். “ஈழகேசரி” பத்திரிகை 1930களில் இந்திய இலங்கைப் பாலமாக அமைந்தபோதும் சதேசிய சிந்தனைகளைப் புறக்கணிக்கவில்லை. “மறுமலர்ச்சிப்” பத்திரிகை 1940களில் அந்நெறியினை முன்னெடுத்துச் சென்றது. மண்வாசனை வீசும் ஆக்கங்களுக்கு அது சிறப்பிடம் அளித்திருக்கிறது.

1950களிலே தனித்துவத்தினை நிலை நிறுத்தும் சிந்தனை, பாரம்பரியங்களை இனங்காண வைக்கிறது. இலங்கை ஒரு தனிநாடு, அங்கு யாழ்ப்பாணம், வன்னி, மன்னார், திருமலை, மட்டக்களப்பு, மலைநாடு முதலாம் பிரதேசங்களிலே தனித்துவங்கள் உண்டு என்ற கருத்து உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுதான் “பகீரதன்” (மகாலிங்கம்) 1960 நவம்பரிலே கொழும்பிலே வந்திறங்கினார். கல்கி மனேஜர் சதாசிவத்துடன் சண்டைபோட்டுவிட்டு, “கங்கை” சஞ்சிகையை அப்பொழுது “பகீரதன்” வெளியிடத் தொடங்கியிருந்தார். அவர் இலங்கை மார்க்கட்டை நோட்டம் பார்க்க வந்திருந்தார். அவருக்கு இலங்கை எழுத்துக்களைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. வழமைபோல கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் அவருக்கு விருந்துபசாரம் நடந்தது. அங்கே அவர் இலங்கைச் சிறுகதாசிரியர் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதாசிரியருக்குப் இருபத்தைந்து வருடங்கள் பின்தங்கிவிட்டதாகத் தயங்காமல் கூறினார். பகீரதனைச் சண்டிவிட்டவர் “எஸ்.பொ” என்றுதான் நினைக்கிறேன். பகீரதன் முன்னிலையிலே “எஸ்.பொ.” ஈழத்தவர் இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்குக் காவடியெடுப்பதாகக் காரசாரமாகச் சாடினார். பெரிய பூகம்பம். சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தி தினகரனும் வீரகேசரியும் சர்ச்சைகளுக்குத் தூபமிட்டன. இலங்கையின் நல்ல படைப்புகள் அன்று

தேடித்தேடி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அக் கைங்கரியத்திலே “வெள்ளங்காடு வியாகேசதேசிகர்” எனும் எஸ்.பொ.வுக்கு முக்கிய பங்குண்டு.

தேசிய இலக்கிய கோஷம் உருவாகிவிட்டது. எஸ்.பொ, அ.ந.கந்தசாமி, க.கைலாசபதி, ஏ.ஜே.கனகரத்தினா, தருமு சிவராமு, கா.சிவத்தம்பி, மு.தளையசிங்கம், வை.அ.கயிலாசநாதன் முதலியோர் அதற்கு விளக்கமும், வியாக்கியானமும் தந்தனர். பலகாலமாக, பல்வேறு நபர்களால் வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட கோட்பாட்டின் மீது ஒரு குழுவினர் தனியுரிமை கொண்டாட முற்படுவதை “இளங்கீரன்” நூல்களான தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும் (1993), ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்(1994) எனும் தொகுப்புகள் உணர்த்துவன. சத்தியசோதனை செய்யும் கட்டமல்லவா!

தேசிய இலக்கிய கோஷத்திற்கு உரிமை கொண்டாடியபோது நண்பர் டாக்டர் (பேராசிரியர்) க.கைலாசபதி “பரமார்த்தகுரு” வாகத் தினகரன் ஆசிரியராகத் திகழ்ந்து ஈழத்து இலக்கியவாதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து தேசிய இலக்கியத்திற்கு வழிகாட்டியதும் கூறப்படுவதுண்டு. வி.கே.பி.நாதன் பண்டிதருக்காகவும் கைலாசபதி இ.மு.எ.கூடாரத்திற்கும் தினகரனைக் களமாக மாற்றியமைக்கு இலங்கை அரசு காரணமாகும். மக்கள் ஐக்கியமுன்னணி ஐம்பதுகளின் நடுவிலே ஆட்சிக்கு வந்தபோது “ஏரிவீட்டு” பத்திரிகைகள் வெளிநாட்டவரிடம் இருந்து பெறும் விடயத்திற்குச் சன்மானம் அளிப்பதற்குத் தடைவிதித்தது. ஈழத்தவரின் ஆத்மார்த்தத் தொடர்பினைக் கத்தரிக்கும் உத்திகளில் இதுவும் ஒன்று. எனவேதான் ஈழத்தவருக்கு தினகரனிலே வாய்ப்புகள் மலிந்தன. இவ்வுண்மையை மறைத்துப் பெருமை தேட முயல்வது வருந்தத் தக்கது.

56 வருக்களும், 58 காயங்களும், 61 இரத்தப்பெருக்கும் நித்திய சிந்தனையாக நிலவிய காலத்திலே, தமிழர்தம் உரிமைகளை எல்லாம் இழந்து அநாதரவாக நின்றபொழுது, இடதுசாரிகள் சில அமைப்புகளிலே தொற்றிக்கொண்டு தமிழினத்தின் ஆசாபாசங்களைக் கிஞ்சித்தும் நினையாது, சமதர்மபோதனை பேசப் புறப்பட்டதாகக் கருதி, அச்செயலை ஐந்தாம் படைச்செயலாகத் தமிழர் சமூகம் வாய்விட்டுத் தூற்றியது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழறிஞர் பலரும் தம்மை மார்க்சியவாதிகளாக இனங்காட்ட விரும்பிய காலகட்டத்திலே தாங்கள் அங்கு பணிபுரிந்தீர்கள். மரபுவாதியான தங்களுக்கு அத்தகைய கீழலில் பணியாற்றிய அனுபவம் எத்தகையதாக இருந்தது?

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியேதான் மார்க்சியவாதி என்ற லேபல் உள்ளவர்களால் பிரச்சினைகள் தோன்றின. கலை, இலக்கிய, பொதுசனத் தொடர்பு சம்பந்தமான பிரிவுகளிலே அவர்கள் இருந்தகாலத்திலே, தம்முடைய நெற்றிப்பட்டம் சூட்டாதவர்களுக்கு எல்லாம் புறக்கணிப்பும் அவமானமும் செய்ய அவர்கள் தயங்கவில்லை. இவற்றிற்கு எல்லாம் தாமே ஏகபோக உரிமையுடையவர்களாக எண்ணிச் செயற்பட்டார்கள். தமிழ் அறிவையோ ஆற்றலையோ பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. பரமார்த்த குருவின் சீடர்களையே அவர்கள் கூட்டி வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சார்பான அரசு பீடத்தில் இருந்ததால் கேட்கவே வேண்டாம் இவற்றின் விளைவுகள்!

மார்க்சியவாதிகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் செலுத்திய தாக்கத்தினை எதிரணி எதுவும் உருவாகி முறியழக்க முடியாமல் போய்விட்டதே !

தமிழ் மார்க்சியவாதிகள் தமது எழுத்தாளர் சங்கத்தினை, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்று பெயர் சூட்டினார்களே அன்றி, ‘இலங்கை மார்க்சிய எழுத்தாளர் சங்கம்’ என்று பெயர் வைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. “முற்போக்கு” என்ற மயக்கம் பலரைக் கவர்ந்திழுத்தது. மார்க்சியவாதி அல்லாதவர்கள் பலரும்கூட இச்சங்கத்திலே சேர்ந்தார்கள். 1962 ஸ்கிராகல்லூரி மாநாட்டிலேதான் அப்போர்வை கிழிந்தது என்று நினைக்கிறேன். தமிழர் அரசியல் கட்சிகள், இடதுசாரிகளைப்போன்று, புத்திஜீவிகளைத் தம்பால் ஈர்த்தெடுக்கச் சிந்திக்கவில்லை. “சுதந்திரன்” சாதனையை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இவ்வுண்மை

தெளிவாகும். தமிழ்ப்பற்றையும் தமிழ் அபிமானத்தையும் பட்டிதோறும் பேசி எழுச்சிகாண வைத்தவர்கள் நல்லதொரு சங்க அமைப்பினை உருவாக்க நினைக்கவில்லை.

1960 களில் “மரபுப்போராட்டம்” தோற்றுவித்த எதிரணி திட்டமிட்டு நெறிப்படுத்தப்படாமல் பொரிந்து போய்விட்டது. 1962 இ.மு.எ.ச. லகிரா கல்லூரி மாநாட்டின் காரியமாக உருவாகிய “நற்போக்கு இயக்கம்” எஸ்.பொ.வையும் எம்.ஏ.ரஹ்மானையும் நம்பியிருந்தது. சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் ஆட்சி தோன்றிய பின்பு அக்கட்சியோடு இணைந்து கொண்ட இடதுசாரிகளுக்கு மார்க்சியவாதிகளின் சங்கங்கள் நல்ல துணை போயின. இதனால் அவற்றிற்கு அரச ஆதரவும், சலுகைகளும் வாய்த்தன. அரச ஆதரவு அளித்த காலங்களில் உயிர்த்து அவ்வாதரவு இல்லாத காலத்தில் அவை தூங்கி விழுந்தன.

நல்ல படைப்புகள் கவனிக்கப்படாமல் போவதும் மோசமான படைப்புகள் கொண்டாடப் படுவதுமான ஒரு நிலைமை ஈழத்தின் இலக்கிய உலகில் இருந்து வந்ததாகக் குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறதே?

ஆமாம். 1950கள் முதலாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திலே அதாப்பியங்கள், இருட்டடிப்புகள், பிறழ்வுகள், தவறான மதிப்பீட்டுத் திணிப்புகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. புத்திஜீவித சர்வதிகாரம் தம்முடைய ஆஸ்தான கவிஞனையே ஆஹா! என்று தூக்கிவைத்தது. தம்மவர்கள் எழுதிய சினிமாத் காதல் கதைகளையும் வியாபிசாரங்களையும் நவீன காவியங்கள் என்று போற்றிப் புகழ்ந்தது. திறமையையும் ஆற்றலையும், படைப்பின் தரத்தையும் சிரத்தையில் எடுத்து இலக்கிய விமர்சனம் செய்வது தவிர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. படைப்பாளி தம் கூடாரத்தவர் அல்லது பரமார்த்த அநுதாபி என்றால் மட்டுமே அவனுடைய படைப்புகள் சிலாகிக்கப்படலாம் என்றொரு வரையறையுள் அவர்கள் இயங்கியுள்ளார்கள். 1950கள் முதலாகச் சமார் மூன்று தசாப்தங்கள் ஈழத்தில் இடம்பெற்ற இலக்கிய முயற்சிகள் புனராலோசனை வேண்டி நிற்கின்றன. இலக்கிய விமரிசனத்தை அறுவைச் சிகிச்சையாகப் பயன்படுத்தாது செயற்படின், இலக்கியம் வளம்பெற வாய்ப்புண்டு.

யூலியூர் ஓறுமுகநாவலர் இயக்கத்திலே தங்களது ஈடுபாடு “ஈழம் தந்த நாவலர்” எனும் தங்கள் கட்டுரைத் தொகுப்பு மூலம் தெளிவு. தாங்கள் முன்னர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றிற்கு பண்முகமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அதனை ஓதரித்து அளித்த பத்திரிகை அறிக்கை அக்காலத்தில் நாவலர் வட்டத்தினரால் பெரிதும் பேசப்பட்ட வந்தது. அதுபற்றி சிறிது கூறுங்கள்...

“நாவலர் ஐயாவுக்கு இனியும் இங்கே இடமுண்டா?” என்ற தலைப்பிலே யாம் வீரகேசரி வார வெளியீட்டிலே 13.10.1985 இலே எழுதிய கட்டுரையைத் தாங்கள் குறிப்பிடுவதாகத் தெரிகிறது. யாழ்ப்பாணத்திலே 1985 இலே மாபெரும் அநீதி நடந்தபோது பண்டிதமணியவர்கள் வாளாது இருந்ததைக் கண்டு அங்கலாய்ப்புடன், அவர்கள் முன்பு எழுதிய கட்டுரையொன்றின் தலைப்பினைத் தழுவி எழுதப்பெற்றது. பண்டிதமணியவர்கள் தம் கருத்தினைப் பலரும் அறியவேண்டும் என்ற நோக்குடன் எழுதப்பெற்றது. அவர்களும் 3.11.85 வீரகேசரி வாரவெளியீட்டிலே பதில் தந்திருந்தார். “நாவலர் பெருமானது சிலையை இப்பொழுது உள்ள இடத்தில் இருந்து (நல்லூர் நாவலர் மணி மண்டபத்தில் இருந்து) எடுக்கும்படி சொல்ல எவருக்கும் அதிகாரம் இல்லை” என்ற தம் கருத்தை அவர் மீண்டும் வலியுறுத்தினார்.

சென்னையிலே 1968 சனவரி முற்பகுதியிலே நடைபெற்ற இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின்போது, தமிழ்த் தொண்டருக்குச் சிலையெடுத்தபோது, இலங்கையிற் பிறந்து வளர்ந்ததற்காக, தமிழ்த் தொண்டாற்றிய ஈழநாட்டுத் தவப்புதல்வர்களைத் தமிழ்நாடு முற்றாகவே புறக்கணித்தது. இக்காரியம் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களிடையே பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அதனை நாடிபிடித்துக்கண்ட ஈழத்துத் தமிழ்ப்பத்திரிகை உலகம் ஆவேசமாக கருமமாற்ற உதவியது. கொழும்பு விவேகானந்த சபை மண்டபத்திலே 17.06.1968இலே இலங்கை நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கத்தினர் நடாத்திய கூட்டத்திலே அவ்வுணர்வுகளுக்கு

உருவளிக்கக் கொழும்பு ஸ்ரீலாணி ஆறுமுகநாவலர் சபை அங்குராப்பணம் செய்யப்பட்டது. நாவலர்பெருமானின் மாதிரிப்படங்களை வைத்து அவருடைய திருவுருவம் உருவாகியது. அப்போது தென்புலோலி மு.கணபதிப்பிள்ளை போன்றோர் நாவலர் படிமத்திற்கு மாதிரியாகக் காட்சி வழங்கியதும் உண்டு. நாவலர்பெருமானின் திருவுருவத்தினை யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே நிறுவும் தீர்மானம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட வொன்றேயாம். நல்லூரிலேயே அவர் பிறந்து வளர்ந்தவராவர். நல்லூரிலே எந்த இடத்தில் நிறுவுவது என்ற பிரச்சினை எழுந்தபோது, அரசாங்க அதிபர் ம.ஸ்ரீகாந்தாவும், உப அரசாங்க அதிபர் தி.முருகேசம்பிள்ளையும் நாவலர் பெருமானுக்குத் தர்மமாக வழங்கப்பெற்றிருந்த காணியைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தனர். அந்தக் காணி நல்லை முருகன் தெற்கு வீதியிலே இருந்தது. நாவலர்பெருமான் மிகவும் நேசித்த புனித தலங்கள் சிதம்பரமும் நல்லூருமாகும். இரண்டிடத்திலும் அவர் மிகவும் வேதனைக்கு ஆளானார். 1870 நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்பு தமிழ்நாட்டுக்கே நாவலர் பெருமான் செல்லவில்லை. 1874இலே நடந்த காரியங்களுக்குப் பின்பு நல்லை நாவலர் நல்லைக் கந்தன் சந்திதியை நாடவில்லை. அவருடைய ஆத்ம சாந்திக்காகத் தெற்கு வீதியிலே அவருக்கு உரிமையான காணியிலே அவர்தம் திருவுருவத்தை நிறுவச் சைவமக்கள் ஆசைப்பட்டனர். அங்கே மணிமண்டபம் அமைத்து 1969 ஜூன் 29ஆம் தேதி திருவுருவம் நிறுவப்பெற்றபோது சைவப்பெருமக்கள் ஆறுமுகநாவலர் சபையின் காரியத்தை மனமார வாழ்த்திப் போற்றி நன்றி கூறினர்.

1969 இலே நாவலர் பெருமானின் திருவுருவத்தை நல்லைக்கந்தன் தெற்கு வீதியிலே நிறுவியதைத் தடுக்க முடியாதவர்கள், நல்லதருணம் நோக்கி நின்றார்கள். அந்தத் தருணம் வரத்தான் செய்தது. பதினாறு வருடம் கழித்து அத்தருணம் வந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நாவலர் பெருமானைப் புறக்காரணிகளால் விரும்பாத கூட்டத்தினரையும் ஒன்று சேர்த்துக்கொண்டு, மறைந்துபோகாமல் இருந்த ஆறுமுகநாவலர் சபையின் சில பிரமுகர்களின் அனுசரணையுடன் அக்காரியம் நிறைவேறியது.

1985 ஆகஸ்டு 17 ஆம் திகதி பிற்பகல் ஆறுமணிக்கு நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் மணிமண்டபத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு, குப்பை ஏற்றும் “ராக்டரில்” முக்காட்டுடன் கொண்டு செல்லப்பட்டு, பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் செல்லையா இராசதுரை நிறுவிய ஆறுமுகநாவலர் கலாசார நிலையத்தின் விறாந்தையிலே வைக்கப்பட்டது.

கொழும்பிலே இருந்து யாழ்ப்பாணம்வரை இராஜ பவனி சென்ற நாவலர் பெருமானின் திருவுருவம் குப்பை வண்டியிலே முக்காடிட்டுக் கூனிக் குறுகிச் சென்றது. நாவலர் பெருமானின் திருவுருவத்தினை நல்லை முருகன் தெற்கு வீதியிலே வைப்பதை விரும்பாதவர்களுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து, 1969 இலே ஆறுமுகநாவலர் சபையிலே இருந்த அவர்களுடைய ஆதரவாளர், ஏகோபித்தெடுத்த முடிவினை அன்றே மாற்றியிருந்தால் தமிழினத்தை மாபெரும் துரோகிகளாக ஆக்கியிருக்கமாட்டார்கள்!

பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை ஆற்றிய “பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர் சால்புக்கோலம்” எனும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நினைவுப் பேருரை அப்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே சலசலப்பு ஏற்படுத்தியதைத் தாங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அப்பேருரையிலே அவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குப் பல்கலைக்கழகக் கல்விமாமான்களிலே தமிழ்த்துறை யுலோகசிங்கம், வரலாற்றுத்துறை பத்மநாதன் முதலிய வெகுசிலரே பக்கபலமாக நின்றதாகக் கூறியிருக்கிறாரே. அக்கூற்றுப் பற்றிய கருத்துகள்?

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலகட்டத்தில் (1957 - 1961) எமக்கு ஏற்படவில்லை. 1972 இலே அனைத்து உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை முகாமைக்குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற காலம் முதலாகவே அவ்வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நான் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த்துறைப் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தேன். கலாநிதி வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தினை அடுத்து 1971இலே

தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றிருந்தார். அவருடன் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் பேராதனைத் தமிழ்த்துறையிலே பணிசெய்து கொண்டிருந்தார். கலாநிதி க.கைலாசபதி (1933 - 1982) களனிப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த்துறைப் பொறுப்பாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார்கள். கலாநிதி ஆ.வேலுப்பிள்ளை தென்னிந்தியாவிலே புலமைப்பரிசில் பெற்று ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தார்.

அகில உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் முகாமைக்குழு உறுப்பினராக இருவருடம் (1972 - 1974) இருந்தகட்டம் எம் வாழ்விலே முக்கியமான கட்டமாகும். ஐந்தாம் படையினரும் அடிவருடிகளும் மறைந்து நின்று எதிர்க்கத் தமிழ் மண்ணிலே மாநாடு எடுக்கத்துணிந்து, அதனை வெற்றிகரமாக நடாத்தியும் இறுதியிலே ஏற்பட்ட மனக்கசப்பினாலே திகைத்து நின்ற முகாமைக்குழுவிலே ச.வி.யின் நன்மாணாக்கர் இடம்பெறவில்லை. பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் மட்டும் ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்திருந்தார். ஏனையோர் அதனைக் கூடச் செய்யவில்லை. இந்நிலையைச் ச.வி. முகாமைக்குழுவுக்குச் சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலே மனக்கசப்புடன் பெயர் சுட்டிக் கூறியிருந்தார். ஆயினும் பின்பு நூலாக அச்சிட்டபோது பெயர்களைச் சுட்டுவது நாகரிகம் இல்லை என்று நீக்கிட்டார்.

மாநாட்டு ஒழுங்குகளை ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை ச.வி.யுடன் சேர்ந்து செய்த தமிழ் விரிவுரையாளர் அன்று ஒரே ஒருவர்தான் என்று கூறுவது வெட்கப்பட வேண்டிய கூற்று. இதனால்தான் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை துணிந்து அவ்வாறு கூறினார். ச.வி.யுடன் 1972 இலே ஏற்பட்ட நெருக்கம் 1989 இலே அவருக்கு இறுதி வரும்வரை தொடர்ந்தது. கொழும்பிலே அவருடைய பூதவுடலுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்தியபோது எம்மையும் பெரியோருடன் ஒன்றாக வைத்து அஞ்சலியுரை செய்ய அழைத்திருந்தமை மனதைவிட்டு இன்னமும் நீங்கவில்லை. தினகரனும், வீரகேசரியும் அன்று நாம் “வித்தி” பற்றி எழுதிய இரங்கல் உரைகளை வெளியிட்டுப் பெருமை செய்தனர். அவர் மனித உள்ளம் நிறைந்த ஒரு மாமனிதர். அவர்தம் நினைவலைகள் அவ்வப்போது தோன்றி அமைதி ஏற்பட உதவுகின்றன.

இனி, உங்கள் அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையைக் கவனத்திற் கொண்டு சில கேள்விகள். தங்கள் புலம்பெயர்ந்த வாழ்விலே கலை இலக்கிய சமூகப் பணிகள் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானில் நனி சிறந்தனவே” என்பார்கள். நாங்கள் பரதேசிகளாக இங்கு வந்தோம். குளத்திலே மரநிழலிலே கனவுகண்டு கொண்டிருந்த முதலையைப் பிடித்து மண்ணில் வீசி எறிந்தது போல இருக்கிறது. இங்கு குந்திக் கொண்டு அடிவானத்தைப் பார்க்கிறோம். எங்கள் பொழுது பெருமளவில் நினைவலைகளிலே போய்விடுகிறது. அப்பப்போது உயிர்ப்பு ஏற்படும்போது ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற முனைப்பு ஏற்படும்போது - இலக்கிய உலகத்திலே புகுந்துவிடுகிறோம். கலை, இலக்கிய, அரசியல் தொடர்பான விழாக்கள் அவ்வப்போது இடம்பெறுவன. உடலும் உள்ளமும் இடங்கொடுத்தால் போய்ப் பார்ப்போம். எம்மைத் தெரிந்தவர் வேண்டுகோளை ஏற்று அப்பப்போது கட்டுரைகள் எழுதுவோம். அதிகமான பொழுது வாசிப்பிலும் ஆய்விலும் போகிறது. சில முக்கியமான திட்டங்கள் உண்டு. அவற்றை நோக்கி இவை செலவாகின்றன. சமூகப்பணியில் அதிகம் ஈடுபட உடல்நிலை இப்பொழுது இடம் கொடுக்க மறுக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியாவிலே தமிழ்க் கலை இலக்கியச்சூழல் ஆரங்கியமானதாக இருக்கிறதா?

இலங்கைத் தமிழர் பெருமளவில் இங்கு வந்தது 1980களில் தான். இப்பொழுதுதான் இருபது ஆண்டுகள் முடிந்திருக்கின்றன. எனவே ஆரம்பகட்டம்தான். ஆயினும் கலை இலக்கிய பரிச்சயம் உடையவர்கள் பலர் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வழிநடத்தல் முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவும். கலை இலக்கியத்தை அரசியல் சூழல் பாதிக்கும் அபாயம் தூரத்திலே தெரிகிறது. அதன் தீமையை இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் இருந்து வந்தவர்கள் நன்குணர்வார்கள். தெரிந்துகொண்டே தீயினுள் கை வைக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இன்னுமொன்று, ஏனைய பிரதேசங்களுக்கும் பொதுவானது. அரை வேக்காடுகளின் அட்டகாசம். காலம் இவர்களையும் புறக்கணித்துவிடும்! அதுவரைக்கும் தாங்குவதுதான் கஷ்டம். சீத்தலைச் சாத்தனார் ஆக மாறாமல் இருக்க இறைவன் கருணை!

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்தாம் எதிர்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தைச் சர்வதேச தரத்திற்கு உயர்த்துவார்கள் என்ற கருத்துப் பரவலாக ஒலிக்கிறது. ஆனால் இவர்களுடைய சந்ததியினரிடம் இந்த நம்பிக்கையை எதிர்பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறதே?

உங்கள் கணிப்பு இங்குள்ள சராசரி நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையை மையமாகக் கொண்டது போலத் தெரிகிறது. இங்குள்ள தமிழ்ப் பரம்பரையினர் தாம், தமது வேர்களைத் தேடவேண்டிய சூழல் கட்டாயம் உண்டுபடும். வேர்களைப் போட்டுவிட்ட அவுஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகள் இன்று அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து தேடும்போது “கல்தோன்றி மண்தோன்றாத காலத்திற்கு முன்தோன்றிய மூத்த குடியில்” வந்த தமிழன், இன்றில்லாவிடினும், நாளை கட்டாயம் தன்வேர்களைத் தேடிக்கொள்வான்.

இன்றைய புலம்பெயர்ந்த இலக்கியம் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் புதிய புலங்கள், புதிய கலாசாரச் சூழல்கள் அறிமுகமாகியுள்ளன. அதேவேளை தமிழ்க் கலாசாரத்திற்கு ஒவ்வாத ஆபாச இலக்கியங்களும் நவீனத்துவம் என்ற பேரில் சிலரால் படைக்கப்படுகின்றன. இது பற்றிய உங்கள் கருத்து?

காதலைப் பவித்திரமாகப் போற்றியது தமிழ் மரபு. ஒருவருக்குச் சிறிதுவேளை உண்டுபடும் சலனமான கைக்கிளையையும் அளவிறந்த காதலான பெருந்திணையையும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடாத பண்பாடு தமிழர் பண்பாடு. தமிழர் பண்பாடு யாதென்பதை உணராத பலர், தாம் சுதந்திரப் பிறவிகள் என்ற கருத்திலே, தாம் புதிதாகக் காணும் புலங்களையும் தமிழுக்கு அறிமுகஞ் செய்கிறார்கள். அவை தம் பண்பாட்டில் உள்ளனவா - பொதுவான நியதியா என்பதை எல்லாம் யோசிப்பதில்லை. தமிழிலே விறலிவிடுதாது, காதல், மடல் போன்ற காமரசத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த பிரபந்தங்கள் நின்று நிலைக்கவில்லை. ஆங்காங்கே தமிழ் ஆர்வலர் சிலரிடமே அவை உலவுகின்றன. நீங்கள் கூறுவனவற்றிற்கும் அவ்வாறே காலம் பதில் தரும்.

இலங்கை இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு கிடைத்தால் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் தாய்நாடு திரும்புவார்களா?

புலம்பெயர்ந்த தமிழர் பல்வேறு தரத்தினர். மூத்தோர் பலர் தாயகம் மீள்வதை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கலாம். நடுவயதினர் சிந்தனைகள் ஒரே விதமாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. இங்கு வாழ்வும் வளனும் பெற்றிருப்பவர்கள், அங்கு போய் என்ன செய்வது என்று சிந்திப்பார்கள் அல்லவோ? இளைய சமுதாயம், முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழலில் நடையெய்தி வளர்ந்ததற்கு - எது தாய்நாடு? தன் தாய் பிறந்த நாடா? தந்தையின் நாடா? அல்லது தான் முக்கியத்துவம் அளிக்கும் நாடா? தங்கள் கருத்து கனவுலகின்பாற்பட்டதாயினும் அவிழ்க்க முடியாத சிக்கலை உடையது.

2001 ஜூன் ஞாணம் (ஆழம் 06.13)

தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் பற்றிப் பலரும் வருத்தம் தெரிவித்திருப்பது நல்லது. தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் தவிர்க்கப்படவேண்டும். அதேவேளை இவற்றைத் தவிர்ப்பது பற்றிக் கூறப்படும் கடிதம் ஒன்றில் மெத்தப்படித்தவர்கள் இலக்கியக் காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் ஆகியோரின் “அரிப்பு” பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்பு எந்தவிதமான “அரிப்பு” என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதைவிட, விமர்சனம் என்ற போர்வையுள் தனிநபர் மோதல் வருவதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஞானத்தில் நேர்காணல்களிலும் சில விவாதங்கள் தொடர்பாகவும் மிக மோசமான தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் வந்துள்ளன. விமர்சனம் எதிலும் தனிப்பட்ட தாக்குதலைக் கண்டதாக நினைவில்லை. இவ்வாறான விடயங்களில் மொட்டையாக எல்லாவற்றையும் பற்றிக் கண்டிப்பதைவிடக் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுவது பயனுள்ளது. நம் கவனத்துக்குரியது எது என்றால் இலக்கிய விடயச்சார்பாக விமர்சனம் உள்ளதா இல்லையா என்பதுதான். எங்காவது இந்த எல்லைக்கு வெளியே அது போகும்போது குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுவது பொறுப்புள்ள பணி. பொய்களையும் அவதூறுகளையும் மறுதலிப்பதும் சமூகப் பொறுப்பான செயல்தான். அதே வேளை, மறுதலிக்கிற அத்தகைய விடயத்தின் மட்டத்துக்கு இறங்காமல் செயற்படவேண்டிய தேவை உள்ளது. விமர்சனங்கட்கு அவற்றின் அடிப்படையில் நின்று விடை எழுத முடியாத படைப்பாளிகள் அதற்கும் அப்பாற் சென்று நோக்கம் கற்பிப்பதும் வசையில் இறங்குவதும் தான் கவலை தருவது. பாராட்டு மட்டுமே தேவையானவர்கள் ‘நண்பர்கட்கு’ மட்டும் தம் நூல்களை விநியோகிப்பது மிகவும் பாதுகாப்பானது. புதுக்கவிதை என்ற பிரயோகம் ‘புதுக்கவிதை’ தோன்றி ஐம்பது வருடங்களின் பின்பு பொருத்தமானதா என்ற கேள்வி நியாயமற்றது எனத் தெரியவில்லை. Free Verse என்பதற்கு ஏற்ற தமிழ்ப்பதம் (பாரதியின் ‘வசனக்கவிதை’ என்பது ஏற்புடையது அல்ல என்ற காரணத்தால்) இன்னும் உருவாகவில்லை எனலாம். மரபுசாராத, தளையற்ற என்ற சொற்கள் ஒருவேளை பொருந்தலாம். அண்மைக் காலம் என்பது உள்ளடக்க வடிவ அடிப்படையிலான வகைப்படுத்தலாகாது. மேத்தா, மீரா, வைரமுத்து போன்றோரது கவிதைகள் பற்றி மிகவும் கடுமையான விமர்சனங்கள் விளக்கங்களோடு முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று நினைவு. விமர்சனங்கள் பொதுவாகவே ஒருவரது சமூக, இலக்கியப் பார்வை சார்ந்தன. இலக்கியவாதிகள் சில எழுத்துப் பண்பாட்டு தெளிவுகளைக் கடைப் பிடிக்கலாம். இலக்கியவாதிகள் என்பதாலேயே ஒற்றுமை இயலுமாயின், அரசியல் வாதிகள் முதல் பாதாள உலகக் கும்பல்கள் வரை ‘தொழில்’ அடிப்படையிலான ஒற்றுமை இயலுமாக வேண்டும். எழுத்தில் நேர்மையும் கண்ணியமும் தேவை. காகம் திட்டி எருது சாவதில்லை. காழ்ப்பின் அடிப்படையிலான விமர்சனமோ, கண்டனமோ எழுதியவரையே முடிவில் அதிகம் பாதிக்கும்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

– சி.சிவசேகரம்
(ஞானம் இதழ் 13, 2001)

(1) பூலோகசிங்கத்தின் நேர்காணல் பற்றி எழுதாமல் விடமுடியவில்லை. ஆ.சதாசிவம் போன்றோரின் பத்தாம் பசலித்தனத்தையும் 'கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய' தமிழ் அமீபா உயிரிகளின் பெருமை கூறும் மரபையும் அவர் பிரதிபலிக்கிறது ஒருபுறமிருக்க, தமிழ்த் தேசியவாதம் ஏன் இன்றைய அவல நிலையை எட்டியிருக்கிறது என்பதற்கான சான்றுகளும் அவரது கருத்துக்கள் மூலம் புலனாகின்றன. இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேறு, இலங்கையின் கம்யூனிச இயக்கம் வேறு. இவ்வாறே, இ.மு.போ.எ.ச. வேறு, முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் வேறு. இளங்கீரன் 1960ல் எழுதியபோது, பல்லின இலங்கைத் தேசியம் என்ற நிலைப்பாட்டினின்றே எழுதினார். இன்று தமிழ்த் தேசியவாதிகள் பலரும், புலம் பெயராதவிடத்து, பேரினவாதக் கட்சிகளின் தயவில் அரசியற் கூத்தாடுகிறதூடன் இளங்கீரன் போன்றோரின் நிலைப்பாட்டை ஒப்பிடுவது நியாயமானது. அது போக, இளங்கீரன் என்ற முஸ்லிம் தமிழர்கட்குப் புத்திமதி கூறுவது பற்றியும் பூலோகசிங்கம் சினப்பதாகத் தெரிகிறது.

கைலாசபதியை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் 'பரமார்த்தகுரு' என்று சொல்கிற பூலோகசிங்கத்தால், கைலாசபதியின் எந்த ஒரு இலக்கியக் கோட்பாட்டையும் மறுதலித்து, ஒரு மாற்றுக் கொள்கையை நிறுவ எங்குமே இயலவில்லை என்பதை நோக்கும்போது, அந்தச் சித்தரிப்பு மெய்யாக யாருக்குப் பொருந்தும் என்பது பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஸ்ரீ.ல.ச.கட்சியோடு இடதுசாரிகள் எப்போது 'இணைந்தார்கள்' என்பது பற்றிய தெளிவு கூட இல்லாமல், ஏதோ அரசு ஆதரவால்தான் முற்போக்கு இலக்கியப் பிழைத்திருந்தது என்று கூற முற்படுகிற பூலோகசிங்கம், தமிழரசுக் கட்சி யூ.என்.பி.யோடு குலாவிய 1965-70 ஆட்சிக்காலத்திற் கூட, எவ்வாறு தமிழ்த் தேசியவாதிகளால் ஒரு உருப்படியான மாற்று வழியை முன்வைக்க இயலவில்லை என்று விளக்கவில்லை. இலங்கையின் வரலாற்றில் மிகமோசமான இனவாதக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த, 1977க்குப் பின்னான யூ.என்.பி.ஆட்சியின் தயவில்லவா நமது தமிழ்த் தேசியவாதப் பெருமக்கள் சிலர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெரிய பதவிக்கு வரமுடிந்தது. சும்மா மொட்டையாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட நல்ல படைப்புகள் பற்றியும் கொண்டாடப்பட்ட மோசமான படைப்புகள் பற்றியும், கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டுப் போல பாடுவதை விடக் குறிப்பான உதாரணங்களைக் கவனித்தால் பயனிருக்கும். குறுகிய காலத்தில் கைலாசபதியால் தினகரனில் சாதிக்க முடிந்ததை, வீரகேசரியிலோ வேறெந்த ஏட்டிலோ யாராலும் ஏன் சாதிக்க இயலவில்லை என்பதைக் கவனித்தால், பூலோகசிங்கத்தின் குற்றங்கூறலுக்கான உண்மைக் காரணம் அவராற் கூறப்படாத ஒன்று என்று விளங்கும்.

(11) தமிழகம் ஈழத்து ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகளைக் கணிப்பில் எடுக்காததையிட்டு, அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாத பூலோகசிங்கம், தமிழகம், பழமைவாதத் 'தவப்புதல்வர்களைக்' கணிப்பிலெடுக்காதது பற்றி மட்டும் மிகவும் ஆவேசமடைகிறார்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

ஆறுமுகநாவலரை வழிபாட்டுப் பொருளாக்குகிறவர்களே அவர் பற்றிய ஒரு நிதானமான ஆய்வுக்குத் தடையாக உள்ளனர். விமர்சனமின்மை பற்றி ஒரு இடத்தில் கண்டித்துக் கொண்டு, ஆறுமுகநாவலரை மட்டுமன்றித் தமிழரசுக்கட்சி - யூ.என்.பி. அரசியலில் நீச்சல் போட்ட 'அறிஞர் பெருமக்களை' விமர்சனமின்றித் தூக்கிப்பிடிக்கிறபோது, புவோகசிங்கம் தன்னை மிகவும் தெளிவாக அடையாளங் காட்டிக்கொள்கிறார். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் வைப்பது என்ற யோசனையே ஒரு அரசியல் நோக்கிலானது. அது தவறானது என்று கருதிய இடதுசாரிகளல்லாத பல தமிழ் அறிஞர்களும் இருந்தனர். மாநாட்டை அரசாங்கம் கையாண்ட விதமும் அதன் தொடர்விளைவான வீண் சாவுகளும் இந்த மாநாட்டுத் தொடர்பான இருண்ட அரசியற் பக்கம் ஒன்றை முறையாக விமர்சிப்பதற்குத் தடையாகவே இருந்து வந்துள்ளன.

'வேர்களைப் போட்டு விட்ட' அவுஸ்திரேலியப் பழங்குடிகள் பற்றி எழுதுகிற புவோகசிங்கம் காணத் தவறுகிற விடயம் ஏதெனில், அவர்கள் போடவில்லை, அவர்களது வேர்கள் வெள்ளைக் குடியேற்றக்காரரால் அறுக்கப்பட்டன. வசதி வேண்டி அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ்ப் பெருங்குடியினரோ, தாமாகவே அறுத்துக்கொண்டு போனவர்கள். அங்கே அவர்கள் பேணக் கூடியதாக உள்ள நிச வாழ்வு சாராத சடங்கான அடையாளங்கள், தமிழ் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதி ஆகா. சமூகப்பிரக்கையுடன் செயற்படுகிற சிலரே அவுஸ்திரேலியாவின் தமிழரின் இருப்புடன் சார்ந்த ஒரு அடையாளம் பற்றி ஆழ்ச் சிந்திக்கின்றனர். நிச்சயமாக இவர்கள் மரபுவாதிகளல்லர்.

தமிழ் மரபு காதலைப் பவித்திரமாகப் போற்றியது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் பரத்தமை கூட நமது பண்பாட்டின் ஓர் அம்சமாக அடையாளம் காணப்பட்டதோ, தெரியாது. அதைவிட, ஆண்டாள், மாணிக்கவாசகர் போன்றோர் தம் பக்தியின் ஒரு பகுதியாக வெளிவெளியான பாலியற் சிந்தனைகளை இலக்கியமாக்கியுள்ளனர். தமிழர் பண்பாடெனக் காலத்தால் மாறாத ஒன்றில்லை. அப்படியாயிருந்திருப்பின், நாம் முதற் குரங்கின் பண்பாட்டையே இன்னமும் பேணிக் கொண்டிருப்போம்.

ஏற்கனவே நான் சில தடவைகள் எழுதியது போல, பல நேர்காணல்கள், காழ்ப்பையும் மன அவசங்களையும் கொட்டித் தீர்ப்பதற்கான வடிதூக்களாகி விடுகின்றன. இந்த நேர்காணல் மூலம் புவோகசிங்கத்தின் ஆளுமை பற்றி எதுவுமே புலனாகியுள்ளதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. புவோகசிங்கம் தான் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் பற்றி விரிவாக ஒரு கட்டுரை எழுதுவது ஒரு விடயம். அரையும் குறையுமாக மொட்டையாக எதையாவது சொல்லிப்போவது வேறு விடயம். இத்தகைய நேர்காணல்கள் ஒருவரைப் பரிதாபத்துக்குரியவராக மாற்றி விடுவதுதான் இவற்றின் கெடுதி.

- சி.சிவசேகரம்
(ஞானம் இதழ் 14, 2001)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- கவிஞர். ஆய்வாளர்
- தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் பயணம் மேற்கொண்டு 'உலகளாவிய தமிழர்' என்ற நூலை எழுதியவர்.
- 'கொஞ்சம் தமிழ்' நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய விருது பெற்றவர்.
- அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கவிதைக்காகத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றவர்.
- ஆங்கிலத்திலும் சீவரது கவிதை நூல் வெளியாகியுள்ளது.
- இலங்கையில் பாடத்திட்ட - பாடநூல் எழுத்தாளராகவும் . சிப்பியில் தமிழ் பாடநூல் ஆலோசகராகவும் பணியாற்றியவர்.

சிறுவர்களுக்கான கவிதைகள் எழுதுவதில் தேர்ச்சியும் அநுபவமும் மிக்கவர் நீங்கள் என்ற வகையிலே, சிறுவர் கவிதை எழுதும்போது மனதில் கொள்ளவேண்டிய விடயங்கள் யாவை என்பது பற்றிக் கூறுங்கள்.

சிறுவர் இலக்கியமே ஒரு முக்கிய துறை. சிறுவர் இலக்கியத்தில் கவிதை மிகவும் முக்கியமான முதன்மையான இடத்தை வகிக்கிறது எனலாம். ஏனெனின், அது மொழிவிருத்திக்கு மட்டுமல்ல, இசையும் அசையும் இணைந்து விருத்தி அடையவும் பச்சிளம் பாலகப்பருவம் முதலாகத் துணை புரிகிறது. பாலகப் பருவத்திலே குழந்தைகளின் கருத்தை ஈர்த்துத் தொடர்புகொள்ள கவிதை அரியதொரு ஊடகம். பாடியும், பாடியாடியும், பாடியாடித் தாளம்தட்டியும், அபிநயஞ் செய்தும் பாலர் பல்வேறு விருத்திகளை அடைவர். இவை எல்லாம் இனிமையான கற்றல் அநுபவங்கள். இந்த அநுபவங்கள் முழுமையாகப் பயன்தர வேண்டின் கவிதைகள் சில முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

- எளிய சொற்கள்: வாயில் நுழையக்கூடிய, பருவத்துக்கு ஏற்ற இலகுவான சொற்கள்.
- எளிமையாக இசைக்கக் கூடிய கவிதைகள்.
- நீளமில்லா வரிகள்
- பல்வேறு சந்தங்கள்
- குழந்தைகளின் சூழலொடு தொடர்புள்ள நாட்டப்பொருள்களை மையமாகக் கொண்ட பாடல்கள்.
- சொற்கள் சுவைபட மீண்டும் மீண்டும் வரும் பாடல்கள்.
- நடப்புதற்கு / அபிநயம் செய்தற்கு ஏற்ற பாடல்கள்.

- கதைப் பாடல்கள்.
- இசையும் அசைவும் அபிநயமும் ஒருங்கிணையும் பாடல்கள்.

இப்படி இன்னும் பலவற்றைக் கூறலாம். இவை ஒரு நோக்கு. உளவியல் பற்றிய ஓரளவு அறிவு மிகப் பயன்படும். அவசியமானதும் கூட. பாடல்களை மையமாகக் கொண்டு பல்வேறு பாடங்களையும் ஒருங்கிணைத்து கற்பித்தற்கும் இந்தக் கவிதைகள் கருவியாகலாம். அறிவியல், உளவியல், சுகாதாரம் சார்ந்த கருத்துகளை பாடல்கள் மூலம் அறிமுகஞ் செய்தல் நல்லதோர் உத்தி. சோலையில் பறந்து செல்லும் வண்ணத்துப் பூச்சியை நோக்கி பிள்ளை வினாவுகிறது. சோலையிலே ஏன் பறந்து திரிகிறது.

சோலையிலே பூவிருக்கும்
பூவினிலே தேனிருக்கும்
தேனிருக்கும் பூக்களை நான்
தேடுகிறேன் தங்கையரே.

இதைப் “படி” யாகக் கொண்டு அறிவியலில் அடியெடுத்து வைக்கலாம். அத்தகைய குறிக்கோள்களுடன் நாம் பாடற்பொருளை மையப்பொருளாகத் தெரிவு செய்தால் அறிவியல், சுகாதாரம் போன்ற கருப்பொருள் அறிமுகத்தை இளம் பருவத்திலேயே தொடங்கலாம். ஒருங்கிணைந்த பாடத்திற்கேற்ற பாடல்கள் மிகவும் பயன் தரும். குழந்தைப் பாடல்களை அச்சிடும்போதும், அழகிய வண்ணப் படங்களுடன் கண்ணுக்கு விருந்தாக அச்சிட வேண்டும். கருத்துக்கேற்ற படங்களாகவும் அமைதல் வேண்டும். ஆங்கிலச் சிறுவர் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடும்போது இந்த அம்சத்தில் நாம் மிகப் பின்னிற்கிறோம்.

உலகளாவிய ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் நாடுகள் பலவற்றிற்குச் சென்று, ‘உலகளாவிய தமிழர்’ என்ற நூலை எழுதியவர் நீங்கள். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர் குறித்த தங்கள் கணிப்பு யாது?

புலம்பெயர்ந்து - உண்மையிலே, புலம் பெயர்க்கப்பட்டு வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர், பல நாடுகளில் வாழுகின்றனர். உலகின் எல்லாக் கண்டங்களிலும் சிதறி வாழ்கிறார்கள். இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன், ஈழத்தமிழினம் எத்துணை நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்தது. அவர்தம் வாழ்க்கைமுறையும் இலக்குகளும் எவ்வாறு அமைந்தன. “ஈழமே எங்கள் நாடு. இங்குதான் நாம் வாழப்போகிறோம், என்று ஊரிலே காணிநிலம் வாங்கி, வீடு கட்டினார்கள். பரம்பரைக் காணியுள்ளவர்கள் தமது சொந்தக் காணியில் வீடு கட்டினார்கள். ஊர் பெயர்ந்து தொழில் செய்ய நேரிட்டாலும், ஊரிலே “விரிந்த” குடும்பத்தினருடன் வாழுமுள்ளத்துடன் சொந்தமான ஊரிலும் குடும்பம் நடத்தியவர்கள். திரைகடலோடித் திரவியந் தேடி, சொந்த ஊரிலே இளைப்பாறியவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? தாம் விரும்பிய ஒரு சூழலை அமைத்தார்கள். வீட்டுக்காணியிலும் தோட்டக்காணியிலும் தெங்கும் வாழையும், மாவும் பலாவும் நட்டு நீருற்றி உரமிட்டு வாழ்ந்தவர்கள் தமது பணத்தையும் உடல் உழைப்பையும் நிதியமாக முதலீடு செய்து, சொந்த வியர்வை சிந்தி வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள். ஆனால் - தமிழரிமைப்போர் - அதை முறியடிக்கவேண்டுமோ போர் முரசறைந்து அரசு மேற்கொண்ட வன்முறை - அதனால் ஏற்பட்ட உயிரிழப்பு, பொருளிழப்பு- சந்தேக நபர் என்று கைதாகி அல்லல் பட்டோர் - காணாமல் போனோர் இவை போன்ற காரணங்களால், அச்சத்துடனும் ஆறாத்துயருடனும் புலம் பெயர்க்கப்பட்டவர்கள், இரவோடிவாக ஏதிலிகள் ஆனார்கள். சுட்டவெடி ஒலி அதிர்ந்து எதிரொலிக்க, வாழ்ந்த ஊர்த்தெருவே சுடுகாடாக மாற, வீடுகளெல்லாம் கற்கும்பல்களாகக் குவிக்கப்பட, தேடிவைத்த பொருளெல்லாம் தெருவில் சிதறப்பட, பட்டிப்பசுவையும் பால்கறந்த செம்பையும் விட்டுவிட்டு ஓடியவர் எத்தனை? எத்தனை லட்சம்? இவ்வாறு, வெறுங்கையோடு பெயர்க்கப்பட்டவர்கள் ஈழத்தமிழருள் பெருந்தொகை எனலாம்.

அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட எதிர்பாரா “மாற்றத்தின் விளைவுகள்தாம் எத்தனை சிக்கலானவை? அந்த நிலையில் உடைமை, உற்றார் பெற்றாரைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றமை சற்றும் எதிர்பாராப் பெயர்வு. சிந்தித்துத் திட்டமிடாது திடீரென ஏற்பட்ட ஒரு மாற்றம். அம்மாற்றத்தின் மூலமும் பெயர்ந்தவர்கள் ஏதோ ஒருவித நிறைவு பெறவே முயல்வர். அம்மாற்றம் ஏமாற்றமாகாமல்

இருப்பதற்கு அவர்கள் விரைவிலே புது நிலனுடனும் சூழலுடனும் இணங்கி வாழவேண்டிய தேவை உள்ளது. காலங்காலமாக வாழ்ந்து நிலைத்திருந்த மண்ணையும் சூழலையும் விட்டுப் பிரிந்த மக்கள், வேரிழந்த மக்கள். புதிய சூழலுடன் இணைந்து வேரோடித் தழைவரும்வரையில் வாழ்க்கை போராட்டமாகவே அமையும். மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி. அவன் தன்னவருடன் கூடிச் சமுதாயமமைத்து வாழ்பவன். சமுதாயமமைத்து வாழ்வதற்கு, தனது சமுதாயத்திற்குச் சொந்தமானது என்று கூறும் “நிலன்” அவசியம். அதிலேதான் அவன் வேரூன்றுகிறான். அந்நிலப்பிரதேசத்துடன் அவன் இணங்காணப்படுகிறான். தனி ஒருவனுக்கு எப்படி ஒரு நிலப்பரப்புச் சொந்தமோ, அதேபோல ஒரு சமுதாயத்திற்கும் ஒரு எல்லை குறித்த நிலப்பரப்புத் தேவை என்பதை நாம் அறிவோம். அதனைவிட்டுப் பெயரும்போது, புதிய நிலனிலே “நான் ஓர் அந்நியன்” என்ற எண்ணம் தன்னியல்பாகவே எழும். ஆக, பல்லின மக்கள் வாழும் நாடுகளிலே, புதிய சூழலிலே வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும்போது, பழைய நினைவுகளும் புதிய கனவுகளும் பொருத வாழ்வு வேதனைக்களமாக அமையும். “இரண்டு உலக” வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் முரண்களையும் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் சமாளித்து முன்னேறுதற்கு ஒரு வகையான “இணக்கம்” தேவைப்படும். அதனால் -பெயர்ந்த முதல் தலைமுறையினரின் வாழ்வில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் தொடரும். உடலியல் பிரச்சினைகளாகவும், உளவியல் பிரச்சினைகளாகவும் அவை விசுவரூபம் எடுக்கும். பழையன இதயத்தில் தொங்கி நிற்க, புதிய தேவைகள் இதயத்தை அழுத்த “இருதலைக் கொள்ளி” நிலையொன்று சிலகாலம் தொடரும். இணங்கி வாழும் நிலை ஓரளவு நிலைபெறும்வரை ஒருவித சலன வாழ்வே!

புதிய சூழலுடன் இணங்கி வாழ்வது ஒரு மாற்றமாகும். அம்மாற்றம் எமது பாரம்பரிய வழக்கில் ஏற்படும் மாற்றமாகும். சூழல்மொழி, உண்ணும் உணவு, அணியும் உடை, வாழும் வீடு, காலநிலை இப்படிப் பலப்பல தினமும் ஒருவித முரணை ஏற்படுத்தும். அப்பாவும், அம்மாவும் இடியப்பம், சொதி என்று சுவைத்துச் சாப்பிடும்போது, பிள்ளைகள் “மக்டொனல்ட்” என்றும் “கே. எப்.சி” என்றும் பிடிவாதம் செய்வர். இப்படி ஆரம்பிக்கும் மாற்றம் இளம் வயதினரை சூழலுடன் இணங்கி வாழத்தூண்டும். இந்த இளம் தலைமுறையினர் இணங்கி வாழும் வேகத்தை, கவிஞர் மாவை நித்தி இப்படி வர்ணித்துள்ளார்:-

“வெள்ளை மக்களின் சமுத்திரத்தில் இரு
புள்ளி போலவே வந்து விழுந்தபின்
திக்கினை அறியாது வாடியே
முக்கு ழித்த பிள்ளைகள் இருவரும்
மூன்று மாதம் கடக்கு முன்னரே
இந்த நாடுதான் சொந்தம் என்றனர்”

அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் மாவை நித்தி ஒரு கோலத்தைக் காட்ட நீயூசிலந்து ஹமிலர்ன் கவிஞர் ஜெயசிங்கம்,

“கார்குழலைக் கத்தரித்த
காரிகையைக் காணும் - இரு
காது குத்தித் தோடுவைத்த
காளையரைக் காணும்
பூவாடை காணாத
பூமகளின் கூந்தல் - அதில்
புதிய பல வண்ணத்தில்
பூச்சுகளைக் காணும்.....”

என்று மாற்றத்தின் இன்னொரு கோலத்தைக் காட்டுகிறார். கனடா, இங்கிலாந்து, நீயூசிலந்து, அவுஸ்திரேலியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நோர்வே, டென்மார்க், சுவிஸ்..... இவ்வாறு எங்குமே இளம் தலைமுறையினர் “இணங்கி வாழ முயற்சிக்கும்போது எமது பாரம்பரிய கலாசாரத்தைப் பேணுதற்கு “பெரியோர்” தலைமுறையினர் துடிக்கின்றனர். அந்நிய சூழலிலே பிறந்து வளரும் பிள்ளைகளுக்கு தமிழர் கலாசாரம், பண்பாடு என்பன எல்லாம் புரியாத புதிர்களே. பிறக்கும்போது

பிள்ளைகள் எவ்வித கலாசார அறிவுடனும் பிறப்பதில்லை. வாழ்ந்து வளரும்போது சூழலில் இருந்து உள்வாங்கித் தமதாக்கும் செல்வம் அக்கலாசாரம். அதற்கு அடிப்படையாகவும் ஊடகமாகவும் அமைவது மொழி. தமிழ் மண்ணில் அச்சூழல் “இயற்கை”. அந்நிய மண்ணில் வளரும் பிள்ளையின் நிலை என்ன? அதனால் முரண்கள் எத்தனை? ஆக, சமுதாயத்தில் பெற்றோர் - பிள்ளைகள், பெரியோர் - இளையோர் இவ்வாறான கூறுபட்டு அவதியுறும் நிலை. அளவுகோல் வேறுபாட்டால் முரண்கள். மொழி, சொற்களஞ்சியம், விழுமியங்கள், நடை, உடை, உணவு, தனித்துவம் என்று யாவுமே அளவுகோல் வேறுபாட்டால் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும்.

தமிழர் தனித்துவம் என்பது யாது? தமிழ்மொழியின் துணைகொண்டும் பண்பாடு, கலாசாரம், கலைகள், விழுமியங்கள், நடத்தை என்பன போன்றவற்றின் துணைகொண்டும் தமிழர் தனித்துவம் பாரம்பரிய முதுசொத்தாகக் கையளிக்கப்பட்டு வந்தது. தனித்துவம் என்பது, ஒரு தனிமனிதன் தன் இனத்தவருடையதெனத் தொடர்ந்து பேணும் ஒரு வகையான ஒருமைப்பாடு எனலாம். அது சுய எண்ணக் கருவாக மனதில் உயிர்க்கிறது. தமது சூழல் அநுபவத்தால் வளர்கிறது. முதலில் வீட்டிலும், பின்பு படிப்படியாக நண்பன், சம வயதினர், சமுதாய உறுப்பினர் ஆகியோர்மூலமும் விரிவடைகிறது. இந்த விரிவடைதலிலே, சிறுவயது முதல் பெறும் சூழல் அநுபவத்தால் வளரும் பிள்ளை தனது இன அடையாளத்தை உள்வாங்குகிறது. சொந்த நாட்டில் வாழும் சிறுவர் இதை உள்வாங்கிப் பேணும் சந்தர்ப்பம் இயற்கையாக ஏற்படுகிறது. ஆனால் - பல்கலாசாரச் சூழலில் வளரும் பிள்ளை அந்நியச் சூழலில் வளர்கிறது. தனது சூழலில் உள்ள தன்போன்ற மற்றும் சிறார்பேசும் முறை, சொற்களஞ்சியம், அணியும் உடை, நடத்தை முறை, அவர்களின் மனப்பாங்கு, விழுமியம்..... இவைபோன்ற பலவும் பிள்ளையின் வாழ்க்கை முறையை நிர்ணயிக்கின்றன. அதுவும் இயற்கையே. தன் நாட்டிலே, தமிழர் சமுதாயத்தில் வளரும் பிள்ளை எப்படித் தமிழர் தனித்துவத்தை அடையாளங்கண்டு தனதாக்கிக் கொள்கிறதோ அதேபோல பல்கலாசாரச் சூழலிலே வளரும் பிள்ளை தனது “உலகின்” அடையாளத்தை தனதாக்க முனைகிறது. வயது முதிர்ச்சியுடன் இந்தக் கோலம் மாறும் நிகழ்ச்சி பல நடத்தைகள் மூலம் வெளிப்பாடாகிறது. அங்கேதான் முரண்பாடும் தோன்றுகிறது. தமிழ்ச் சூழலிலே சிலகாலம் வாழ்ந்து, பின்பு பெயர்ந்த தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் சிக்கல் ஒரு வகை. ஆனால் புலம்பெயர்ந்தபின் அந்நியச் சூழலிலே பிறந்து வளரும் சிறாரின் சிக்கல் இன்னொரு வகை. பொதுவாக, பெற்றோர் கருதும் தனித்துவ அடையாளங்களைக் காணமுடியாத சிக்கல். தமிழ்ச் சூழலிலே வாழ்ந்து வளர்ந்தவர்கள் கூறும் கலாசார அம்சங்களை அந்நிய சூழலிலே வளரும் பிள்ளைக்குத் தெளிவுபடுத்தி விளங்கவைப்பதற்கு காலம் தேவை. அந்தக் கால எல்லையில், “மாற்றத்திற்கு ஏற்ப இணங்கி” வாழ்வதும், இணங்கி வாழும் அதே வேளை தமிழரின் தனித்துவக் கூறுகளை நழுவ விடாது “தொடர்ச்சியை” பேணுதலும் புனிதமான பொறுப்புகள்.

ஆக, புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையும் என்பது, பெயர்ந்த முதலாவது தலைமுறையினர் தம் பொறுப்பை எத்துணை விசுவாசத்துடன் நிறைவு செய்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்ததே. படித்து - பட்டம்பெற்று - பணம் சம்பாதித்து - ஓரளவு செளகரிய வாழ்வை எய்துவர் என்று கூறலாம். எனினும் தமிழர்களாக வாழ்வார்களா? இது கேள்விக் குறிதான். நூறு ஆண்டு காலத்தின் பின், எந்நிலை ஏற்படும் என்பதை இன்று கூறி விடமுடியாது. எடுத்துக்காட்டாக மொரிசியஸ். அங்கு சைவ ஆலயங்களும், விழாக்களும், தமிழர் முறைகளும் தாராளம். ஆயினும் வீட்டுமொழி “கிறியோல்” பெயர்கள் எல்லாம் சுத்தத் தமிழ்ப் பெயர்கள். ஆனால், தமிழ் பேசுபவர்கள் - பேசக்கூடியவர்கள் மிகக் குறைவு. காசுத்தாளிலே “ஐம்பது ரூபாய்” என்றும் “ரூ0” என்றும் கூட அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதை வாசிக்கக் கூடியவர்கள் எத்தனையோ.

இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சென்றவர்களின் இன்றைய தலைமுறையினர் நிலை அது. புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் எதிர்காலம் குறித்து உறுதியான கணிப்பொன்றை என்னாலே கூறமுடியாமல் இருக்கிறது. தமிழ் மொழியையும் தமிழ்க் கலாசாரத்தையும் தனித்துவத்தையும் பேணிக்கையளிப்பதில்தான் அது பொறுத்துள்ளது. காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். இது தொடர்பாக இன்னும் இரண்டொரு குறிப்புகள் கூற வேண்டும். பிறந்த நாட்டைவிட்டுப் பெயர்ந்த வேறுசில சமுதாயங்கள் தரும் பாடமென்ன? பல நூற்றாண்டுகளாக அமெரிக்காவைச்

சென்றடைந்த ஆங்கில, பிரஞ்சு, ஜேர்மன், ஆபிரிக்க, யூத சமுதாயங்களின் விருத்தியும் புது நிலனில் வேரூன்றியும் தமது தனித்துவத்தைப் பேணும் பாங்கை நாம் அவதானித்தால் - ஆங்கில அமெரிக்கர் அரசியல் சக்தியாகவும், ஆபிரிக்க அமெரிக்கர் விளையாட்டுகளியாட்டத்துறைகளில் முத்திரை பதித்தும், யூதர்கள் பொருளாதார தொடர்பு சாதனத் துறைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியும் தமது தனித்துவம் ஒன்றை நிலை நாட்டியுள்ளனர். நமது ஈழத்தமிழினம் எங்கே எவ்விதம் தமது சக்தியை உலக அரங்கிலே நிலை நிறுத்துமோ? முடிவாக ஈழம் கிடைத்தால் திரும்பி அங்கு சென்று வாழத் தயாராக உள்ளவர்கள் யார்? ஏற்றுக்கொண்ட நாட்டின் வசதி வாய்ப்புகளை விட்டெறிந்து “ஊர்” சென்று வாழவிரும்பும் ஒரு தலைமுறை இன்று இருக்கிறதுதான். ஆனால் காலப்போக்கிலே.....?

தமிழ் பயிலும் மாணாக்கருக்காக நியூ சவுத்வேல்ஸ் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் கூட்டமைப்பின் பாடநூலாக்கக் குழுவின் ஔலோசகர் என்ற முறையில் பெற்ற அநுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிப்பதற்கு ஏற்ற முறைகள் பற்றி NSW ETHNIC SCHOOLS BOARD, விக்டோரியா மாநிலக் கல்விச்சபை போன்றவை பல வழிகாட்டிகளை வழங்கியுள்ளன. அவற்றைச் செவ்வனே அறிந்து உள்வாங்கிச் செயற்படவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதை நிறைவு செய்வதற்கு முயன்றமை நல்லதோர் புதிய அநுபவம். பழக்கப்பட்ட வழிகளை விட்டு விலகிச் செல்லவேண்டிய அவசியத்தை விளக்குதல் சற்றுச் சிரமமாகவே இருந்தது. இருபது ஆண்டு அநுபவம் எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி இல்லை. சிலருக்கு இருபது புதிய ஆண்டு அநுபவம். வேறு சிலருக்கு திரும்பத் திரும்ப முதலாண்டு அநுபவம். அதாவது காலத்திற்கு ஏற்ப மாறாவிட்டால், “தேவையை” நிறைவு செய்யமுடியாது. பாடநூல் எழுதும்போது “பழையன” சிலவற்றை சற்று நடுவவிட்டு, “புதியன” சிலவற்றைப் புகுத்த வேண்டும். “தொடர்பு கொள்வதற்கும் கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குமான மொழித்திறன்களை” விருத்தி செய்தல் என்ற கருப்பொருள் புதியது. எமது முயற்சி முதல் முயற்சி. நடைமுறையில் கற்பிக்கும்போது பல குறை நிறைகளை அவதானிக்கலாம். மூன்று பாடநூல்களும் பயிற்சி நூல்களும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. நான்காவது இப்பொழுது தயாரிக்கப்படுகிறது. இங்கு வாழுகின்ற தமிழ் சிறார், அந்நிய மொழிச் சூழலிலே வாழ்கிறார்கள். ஆகவே தமிழ் மொழி தாய்மொழி எனினும், சூழல் மொழியல்ல. பெரும்பாலும் “வீட்டு” மொழியும் அல்ல என்பேன். ஆதலால் கேட்டல், பேச்சு, வாசிப்பு, எழுத்துத் திறன்கள் படிப்படியாகவே விருத்தியடையும். கேட்டுக் கிரகித்தலும் பேச்சும்போல வாசிப்பும் எழுத்தும் சமமாக விருத்தியடையமாட்டா. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு கற்றல் அநுபவத்தைப் படிமுறைப் படுத்தவேண்டும். பேசுகின்ற பிள்ளை வாசிக்கவும் எழுதவும் ஏக காலத்தில் முன்னேறும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இதற்கெல்லாம் வழிகாண முயலும்போது வேறு சில பிரச்சினைகளும் எழுகின்றன. நான்பெற்ற சிக்கலான அநுபவம் “மொழிப்பிரச்சினை”. அது என்ன என்று சற்று உற்றுப்பார்க்கிறீர்களா? தமிழ் 1 என்ற முதலாவது புத்தகம் எழுதும்போதே மொழிப்பிரச்சினை தலைதூக்கியது. காரணம் ஈழத்தில் இருந்து வந்த தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கும் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்த தமிழ் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு புத்தகம். இரு நாட்டவரும் தமிழ்தான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் சொற்களஞ்சியம் ஒன்றல்ல. அதைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள்,

- ஆஸ்ரேலியாவுக்கு வந்தார்கள்.
- நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்கள்.
- காப்பி சாப்பிட்டார்கள்.
- ஆப்பிரும் ஆரஞ்சும் விரும்பி உண்டார்கள்.
- டீவி பார்த்தார்கள்.

ஈழத்தில் இருந்து வந்தவர்கள்,

- அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தார்கள்.
- கதிரையில் இருந்தார்கள்.

- கோப்பி குடித்தார்கள்.
- அப்பிள், தோடை என்று விரும்பி உண்டார்கள்.
- ரி.வி. பார்த்தார்கள்.

ஆம். பேச்சு வழக்கில் இரு நாட்டுத் தமிழர்களும் சில “சொற்களஞ்சிய” வேறுபாடுகளைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. ஆனால், எழுதும்போது அச் சொற்களஞ்சியம் பெரும் பிரச்சினை ஆகிறது. - மொழிப்பிரச்சினை தலைதூக்குகிறது. தமிழ் 1 எழுதும்போதே ஆஸ்ரேலியா சரியா? அவுஸ்திரேலியா சரியா? கதிரை சரியா, நாற்காலி சரியா? ஆப்பிள் சரியா, அப்பிள் சரியா? இத்தகைய சிக்கலொன்று தலைதூக்கியது. ஆஸ்ரேலியாதான் சரி என்றனர் ஒரு சாரார், அவுஸ்திரேலியாதான் சரி என்றனர் இன்னொரு சாரார். “நாம் வழங்கி வந்த சொற்களே சரியென்றும் மற்றவை பிழையென்றும் கொள்ளும்” ஒரு மனப்பாங்குப் பிரச்சினையே இது.

இந்த நாட்டுக்கு வந்தபின், ஈழத்துத் தமிழரும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழரும் இனி ஒருமித்து வாழ வேண்டியவர்கள். ஒரு நாட்டுவழக்கை மற்றைய நாட்டவர் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை ஒன்றுள்ளது. தொடர்பு கொள்ளவும் கருத்துப் பரிமாறவும் அத்தகைய தேவை நிறைவு செய்யப்படல் வேண்டும். சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கும்போது மட்டுமல்ல வளர்ந்த மாணாக்கருக்குமே இந்த மொழிப்பிரச்சினை தோன்றலாம். ஒரு பொருள்தரும் “பல சொற்கள்” எமக்குத் தெரியாதவை அல்ல. அந்த வகையில், கதிரை - நாற்காலி, இரு - உட்கார், பேத்தி-பாட்டி, ஆப்பிள் - அப்பிள் இப்படியான வழக்குகளை ஏற்கும் மனப்பாங்கு விருத்தி அவசியம்.

“இலங்கைத் தமிழுக்குப் பல தனிக்கூறுகள் உண்டு..... இந்தச் சொற்கள் இந்தியத் தமிழுக்கு அறிமுகமாகி வருபவை. இவை பொதுத் தமிழின் அடிப்படையை விரிவு படுத்துகின்றன.” இப்படிச் கூறும் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி “இலங்கை வழக்கு” என்று குறிப்பிட்டு நானூற்றி முப்பத்தாறு சொற்களுக்குப் பொருளும் தந்துள்ளது. இது நல்ல அம்சமாகும். இந்த மொழிப்பிரச்சினை காலப்போக்கிலே தீர்வதற்கு அது மிக உதவும் என்று நம்புவோமாக.

வேறு “அநுபவங்கள்” இல்லை என நான் கூறமாட்டேன். இந்த மொழிப்பிரச்சினை சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியது என்பதால் அதை விபரமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

நவீன தொடர்பு சாதனங்களால் உலகம் சுருங்கிப்போயிருக்கிறது. இதனால் நேரம் மீதப்படுகிறது. இவ்வாறு மீதப்படும் நேரம் பொழுது போக்குச் சாதனங்களால் ஓக்கிரமிக்கப் படுகிறது. இதன் சாதக பாதக விளைவுகளைக் கூறுங்கள்.

தொடர்பு சாதனங்களால் உலகம் சுருங்கி வருகிறது என்பது உண்மை. நேரத்தையும் தூரத்தையும் அவை சுருக்கி உள்ளன. ஆயினும் அதற்கேற்ப மனிதனும் மாறவேண்டிய தேவை உள்ளது. அத் தேவைக்கிணங்கி வாழ மனிதனும் மாறுகிறான். அப்படி மாறும்போது புதிய புதிய தேவைகள் தலைதூக்குகின்றன. ஆக நேரம் தாராளமாக உள்ளது என்பதை நான் நம்பவில்லை. வேறு கோலத்தில் நேரம் விரையமாகிறது. தொலைக்காட்சியும் தொடர்பு சாதனங்களுள் ஒன்று. அதைப் பயன்படுத்துவதும் பயன்படுத்தாததும் நமது கையில். தமிழ்ப் பண்பாட்டு வேரை விழுமியங்களை யார் நிலைநாட்ட வேண்டும்? அது எமது பொறுப்பு. எமது சமுதாயத்தின் பொறுப்பு. அதற்கு இலட்சியவாதிகள் திட்டமிட்டுச் செயற்படவேண்டும்.இன்றைய சிறுவர்கள் தொலைக்காட்சி முன் எத்தனை மணித்தியாலங்கள் வீற்றிருக்கின்றனர். பார்த்து ரசிக்கும் காட்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளும் என்ன? இவற்றை நாம் ஆராய்ந்தால் உண்மை புலனாகும். தொலைக்காட்சி, ஒலியிழை நாடா போன்றவற்றின் இலக்கு அவற்றை “ஆட்சி” செய்பவரின் விருப்பு. அது சமுதாய சேவையல்ல? தன்னல முயற்சி. “கல்வியூட்டும் ஒலியிழை” நாடாக்களை, குழந்தைகளுக்கேற்ற கல்வி கலாசார மூல வளங்களாக அமைப்பதற்கு இதுவரை தமிழில் முழு முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை. சினிமாத்துறையில் ஈடுபட்ட ஒருவரிடம் கேட்டபொழுது, “நாம் பணத்தை முதலீடு செய்து, எமது இலக்கை அடைய முயல்கிறோம். மற்றோரும் தமது இலக்கை அடைய வேண்டாம் என்றோமா?” என்று பதில் கொடுத்தார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி ஒன்றிலே கேட்கப்பட்ட கேள்வி இது. தேவை வெளிப்படா ஆனால் “பூனைக்கு மணிகட்டுவது யார்?” இதுதான் நாம் சிந்திக்கவேண்டியது. அது மட்டுமல்ல செயலாற்ற வேண்டியதும்.

ஆணும் பெண்ணும் தனித்தனித் 'தீவுகள்' போன்று வாழ்கின்ற ஒரு தன்மை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் காணப்படுகிறது. இதனால் குடும்பப் பிரச்சனைகள், விவாகரத்துகள் அதிகரிக்கின்றன. இதுபற்றி மூத்த தலைமுறையினராகிய உங்கள் கருத்து.....

புலம்பெயர்ந்து புதிய சூழலில் பல்கலாசார சமுதாயத்தில் வாழ்பவர்கள் மட்டுமல்ல, தமது சொந்தச் சூழலில் வாழ்கின்றவர்களுக்கும் பொருந்துகின்ற பிரச்சினை இது. இன்றைய உலகில், ஆணும் பெண்ணும் நடாத்தும் குடும்பவாழ்வும் அவர்கள் வாழ்க்கை இலட்சியமும் சற்று மாறி வருகின்றன. உறவும் உள்ளத்து உணர்வுகளும் திரிபடைகின்றன. காலையில் யார் முந்தி வேலைக்குச் செல்வது? யார் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பது என்ற அந்தர வாழ்வு வாழும் நிலை. அத்தகைய வாழ்வைத் தவிர்க்கவும் முடியாது; தொடரவும் முடியாது என்றொரு நிலையில் உணர்ச்சி வசப்பட்ட சிந்தனையின் வழியில் செயற்படும்போது குடும்பப் பிரச்சினை தலை தூக்கும். உண்மை நிலைச் சிந்தனை மூலம் உறவை மலரச் செய்யத்தவறின, குடும்பப் பிரச்சினை, விவாகரத்து என்று வழி பிரிவதும் தவிர்க்க முடியாததொன்று. எந்த நாட்டில் வாழும்போதும் குடும்பப் பிரச்சினை, விவாகரத்து என்று வழிபிரிதல் நாம் அறிந்த ஒன்றுதான். ஆயின், புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது, அத்தன்மை சற்று அதிகரிக்கக் காண்கிறோம் ஏன்?

முதலாவதாக, சொந்த சமூகத்தில் வாழும்போது நிலைமை வேறு. ஊரவர், உறவினர், சமூகம், நெடுநாள் பழகிய நண்பர் என்று பல சக்திகள் தமது நடத்தையை வழிநடப்பும். பெற்றோர், முதியோர் தலையீடு பிளவுகளை காலா காலத்திலே சீர்செய்ய முயலும். அவை பெரிதும் உறவு துணிக்கப்படுதலைத் தவிர்க்கும். ஆனால், - புலம்பெயர்ந்து, அந்நிய சூழலில் வாழும்போது நிலைமை அதுவல்ல. ஊரவர், உறவினர் என்பவரெல்லாம் புதியவர்கள். அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்பதும் அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்பதும் எமது நடத்தையை அதிகம் பாதிக்கமாட்டா. அதனால், பிரிவும் விவாகரத்தும் அதிகரிக்க இடமுண்டு. புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்றவர்கள் வாழ்கின்ற புதிய "சூழல்" நிலையும் நிலைமையைப் பாதிக்கும் இன்னொரு காரணி. அவுஸ்திரேலியச் சூழலை எடுத்தால், குடும்பப் பிரிவும், விவாகரத்தும் சர்வசாதாரண சம்பவங்கள். எந்த மனைவி, எத்தனையாவது மனைவி என்பது எவ்வகையிலும் பாதிக்காத நிலை. திருமணம் செய்யாமல் கூடி வாழ்வதும் ஆண் - ஆண்; பெண்- பெண் உறவுகள் அங்கீகரிக்கப் படுவதும், "ஒற்றைப் பெற்றோர்" என்ற நிலை வடுவற்ற நிலை என்பதும் நாம் அறிந்தவையாகும்.

அதனால், பாரம்பரியமாக பேணப்பட்டு வந்த "அளவுகோல்கள்" மாறுகின்றன. வாழ்க்கை இலட்சியங்கள் திரிகின்றன. குடும்பப் பிணைப்புகள் வலுவிழக்கின்றன. மனம்போன போக்கெல்லாம் போவதற்குத் தடைபோடும் விழுமியங்களும் செயலிழக்கின்றன. புதிய சூழலிலே வந்து வாழும்போது முரண்கள் பலவும் குடும்ப உறவைப் பாதிப்பதைக் காண்கிறோம். பிள்ளை வளர்ப்பு முதல் உடையலங்காரம், ஆடை, அணிகலன், போன்றவை ஈறாக இந்த முரண்கள் முளைகொள்ளக் காரணமாகின்றன. கணவன் அல்லது மனைவி, தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்ப நடந்துகொள்ள எண்ணும் பொழுது முரண்கள் தலைதூக்கி பாதை விலகத் தூண்டுகின்றன. பிரிந்தவர் விவாகரத்துச் செய்தவர், மறுவிவாகம் செய்தவர் என்று வடுக்களும் இல்லை. தமது விம்பம் பிறழ்வடையும், சமூகத்தின் கண்ணிலே குறைபாடுள்ளவர் என்ற வடு சேரும் என்றெல்லாம் "விழுமியம் இல்லை" இதனால் இயந்திர வாழ்வு - உணர்ச்சிகளும், சொந்தபந்தப் பிணைப்பும் பற்றும், குறைந்த ஒரு மனோநிலை. ஆயினும் இன்னொரு அம்சத்தைக் குறிப்பிடல் அவசியம் என எண்ணுகிறேன். அதுதான், நமது நாட்டில் இல்லாததும், "இந்த நாடு"களில் உள்ளதுமான "பொதுநலப்படி". நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவேண்டுமென்று நல்லெண்ணத்துடன் "பொது நலப்படி" (WELFARE) பல நாடுகளில் வழங்கப்படுவதை நாம் அறிவோம். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில், இந்த வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் அறிந்து அநுபவித்தவுடன், குடும்ப உறவும், பளுவும் உதறித்தள்ளப்படுவதும் சாதாரணமாகிறது. பிரிந்தும் விவாகரத்துச் செய்தும் வாழ்பவர்க்கு அந்தந்த நாட்டுச் சட்டப்படி பொதுநலப்படி கிடைக்கும். அதனால் ஒரு பிரச்சினை தீரும். உளவியலரீதியிற் பிரச்சினைகளை ஆய்வுசெய்து ஆலோசனை வழங்கும் (counselling) வாய்ப்புகள் சமூக சேவைகளாக இருக்கின்றன. எனினும், அவற்றை நம்மவர் நாடுவது குறைவு. இவ்வகை ஆலோசனைகளை உரிய வேளையிற் பெறாவிடின் சிக்கல்கள் வாழ்வைச் சீரழித்து வழிபிரியும் நிலை எழும். ஆகவே, "தனித்தனி" தீவுகள் போல உள்ளத்தில் ஈர்ப்பு நலிவுற்று வாழ்கின்றனர். இதை மேலும் விரித்துக்கூற நான் விரும்பவில்லை.

2001 செப்டம்பர் ஜூன் (ஆத்ம இல.16)

நீங்கள் நாடகத்துறையில், குறிப்பாக இசை நாடகத்துறையில் அதிக ஈடுபாடுகாட்டி வருகிறீர்கள். இதில் உங்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படக்காரணம் என்ன?

வாழ்வியற் சூழல் கலைச்சூழலாக அமைந்ததுதான் பிரதான காரணம். எனது கிராமம் வடமராட்சியிலுள்ள அல்வாய். எனது தந்தையார் தம்பிஜயா ஓர் இசை நாடகக் கலைஞர் அண்ணாவியார். எங்களுர் ஆலடி விநாயகர் ஆலயத்தில் ஒவ்வொரு சிவராத்திரியின்போதும் விடிய விடிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படும். இன்று பிரபல இசை நாடகக் கலைஞர்கள் என்று பேசப்படும் பலரும் இந்தமேடைகளில் நடித்தவர்களே. இவ்வாறு மேடையேற்றப்படும் நாடகங்களைத் தீர்மானிப்பது, அவற்றுக்கான பிரதிகளை எழுதுவது, நடிக்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, அவர்களைப் பழக்குவது என அநேகமான பொறுப்புகள் நீண்ட காலமாக ஐயாவிடமே (எனது தந்தை) ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. எமது ஆலய நிர்வாகத்துக்கென “பரிபாலன சபை” ஒன்றிருந்தபோதிலும் சிவராத்திரி நாடகங்களைப் பொறுத்தவரை “தம்பிஜயா பார்த்துக்கொள்வார்” என்ற நம்பிக்கை பரிபாலன சபைக்கு இருந்தது. மேடையேறும் நாடகங்களில் ஒன்று சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் சேர்ந்து நடிக்கும் நாடகமாகவும் மற்றையது பெரியவர்கள் நடிக்கும் புராண, இதிகாச நாடகமாகவும் இருக்கும். சிறுவர்களுக்கான நாடகத்தை ஒரு மணித்தியாலம் அல்லது ஒன்றரை மணித்தியாலத்துக்குரியதாக வரையறுத்துக் கொண்டு இசை நாடகமாகவே நாடகப் பிரதியை எழுதி சிவராத்திரிக்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே ஐயா பழக்கத் தொடங்கிவிடுவார்.

இந்நாடகப் பழக்கம் இரவுகளில் எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நடைபெறும். “பெற்றோமாக்ஸ்” வெளிச்சத்தில், பெற்றோர் பலரும் கூடியிருக்க, பிள்ளைகளுக்கு நாடகப் பழக்கம் நடைபெறும். சிவராத்திரிக்கு இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பதாக “வெள்ளாடுப்புப் போட்டு” அந்நாடகம் எமது தெருவில், அல்லது எமது வீட்டுக்கும் எமது பக்கத்து வீட்டுக்கும் இடையிலுள்ள வேலியை அகற்றிப் பெறப்பட்ட நீண்ட முற்றத்தில் மேடையேறும். இதுவே ஒரு நாடக மேடையேற்றம் போலத்தான். ஒரு நாடகம் மேடையேறுமுன் அதன் தயாரிப்புத் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பல நடவடிக்கைகள் இன்று எழுத்தில் பதிவுசெய்யப்படவில்லை. இன்று நாம் நாடகப் பட்டறைகள், பயிற்சிகள் குறித்து விதந்து பேசிக்கொள்கிறோம். அன்றும் “பட்டறைகள்” நாடாத்தப்பட்டன. அவ்வை சண்முகம், பம்மல் சம்பந்த முதலியார், சகஸ்ரநாமம் முதலானோர்

சந்திப்பு: து. தானசேகரன்

- சிறுகதை, நாடகம், விமர்சனம் முதலான துறைகளில் ஈடுபாடு உள்ளவர்.
- யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியல்துறை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றியவர். தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பு மேற்கொள்கிறார்.
- “நாட்கள் கணங்கள் நமது வாழ்க்கைகள்” - இவரது சிறுகதைத்தொகுதி

எழுதியவைபோல ஈழத்து இசை நாடகக்கலைஞர்களிடமிருந்து அவர்களின் அநுபவங்கள் குறித்த சுயவரலாற்றுக் குறிப்புகளை ஈழத்து நாடக உலகம் பெறமுடியாமற் போனமை துர்ப்பாக்கியமே. சிவராத்திரிக்கொன்ப பழக்கப்பட்ட நாடகங்களில் சிறுசிறு பாத்திரங்களில் நானும் நடித்தேன். பல்வேறு நாடகங்களில் நடித்த நினைவுகள் பசுமையானவை. ஆரம்பகால இவ் “விதைப்பு”த்தான் பின்னர் இசைநாடகங்களில் நான் ஆர்வங்கொள்ளக் காரணமாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

சிறுவர் நாடகங்களில் மாத்திரமன்றி பெரியவர்களின் நாடகங்களிலும் பல பாத்திரங்களில் எனக்கு வாய்ப்புக்கிடைத்தது. சிவராத்திரிக்கொன்ப பெரியவர்களின் நாடகத்தை ஐயா தயாரிக்கின்ற போது, நாடகத்தின் கட்டுக்கோப்புக்காக ஒருதினம் எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் கூடி ஒத்திகை பார்த்துக் கொள்வார்கள். கலாவிநோதன், எம்.பி.அண்ணசாமி ஆசிரியர், நடிக்கமணி வைரமுத்து, அரியாலை வே.ஐயாத்துரை, க.இரத்தினம், க.நற்குணம், பபூன் சின்னத்துரை என நீளும் பட்டியலிலுள்ள பல கலைஞர்களையும் எங்கள் வீட்டிலேயே பிரமிப்புடன் பார்த்து அவர்களின் பாடல்கள் சிலவற்றை முணுமுணுத்துக் கொண்டு திரிந்தமையே என்றும் இக் கலைஞர்களை மதித்து என்னுள் ஆதர்சித்துக் கொள்வதற்கு அடிப்படையாயிற்று.

முன்னைய காலத்தில் விடிய விடிய ஆழிய கூத்து இப்போது ஒரு சில மணித்தியாலத்தில் ஆழமுடிந்துவிடுகிறது. இது நமது மரபுக் கூத்துக்களின் ஜீவனைச் சுருக்கிவிட்டதாக அமைகிறதா?

சமூக அசைவாக்கத்தின் விளைவாகவும் நகரமயமாதலின் விளைவாகவும் இன்றைய யந்திரமய வாழ்வில் விடியவிடியக் “கூத்து” பார்க்கும் சூழல் பலருக்கும் இல்லை. கால,தேச,வர்த்தமானங்களே எந்த ஒரு இலக்கிய வகையின் போக்கையும் நிர்மாணிப்பன என்ற வகையில் கூத்துக்களை ஒரு சில மணித்தியாலத்தில் சுருக்க வேண்டியது கால நிர்ப்பந்தம். ஜேர்மன் நாடக ஆசிரியரான பேர்டோல்ட் பிபெக்டர் சீன இசைநாடகங்கள் குறித்துக் கொண்டிருந்த கருத்து அவை ‘Smoking theatre’ என்பதுவே. ஓரிரவு முழுவதும் நடைபெற்ற நாடகங்கள் என்ற வகையிலும் அதிக பாடல்களுடன் கூடியதாக அமைந்த வகையிலும், பாயில் படுத்துக் கொண்டும் தேநீர் குடித்துக் கொண்டும் புகைபிடித்துக் கொண்டும் ரசிக்கக் கூடியதாக இருந்த எமது மரபுக் கூத்துகளும் ‘Smoking theatre’ என்ற வகையின்பாற்படுபனவே. இவ்வாறு இறுக்கமற்றுக் காணப்பட்ட கூத்துக்களின் ஓர் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தவும் அவற்றைச் சுருக்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது. “விடியவிடிய ஆடப்பட்ட நாடகங்களிற் புதுமையைப் புகுத்தி குறுகிய நேரத்தில் மேடையிட வேண்டிய அவசியத்தை பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் “நிகழ்த்திக் காட்டியபோது” அண்ணாவிமார் பலரும் அதனை வரவேற்கவே செய்தனர். வடமோடி, தென்மோடி மரபுக் கூத்துக்களை சுருக்கியது மாத்திரமின்றி, நடிக்கமணி வைரமுத்துவின் “அரிச்சந்திர மயான காண்டத்தை” சுருக்கி மேடையேற்றுவதிலும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் துணைநின்றார்.

கூத்தின் விவரணத் தன்மையில் இருந்து (Narrative nature) அதனை விடுவித்து, நடிப்புக்கு முதன்மை கொடுக்கும் “நாடகமாக” வழங்குவதிலும் கூத்தை ஒரு சில மணித்தியாலத்துள் சுருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது. கூத்துப் பாடல்களை சுருதி பேதத்துடன் “கத்திப்” பாடலாம் என்ற நிலையைத் தவிர்த்து சுருதி சுத்தமாக ஒரு வரையறைக்குள் அப்பாடல்களைப் பாடவேண்டியதும் பாத்திரத்தின் குணம்ச வெளிப்பாட்டுக்கும் நடிப்புக்கும் அவசியம். ஆடலிலும் கூடப் புது மெருகு இழைக்கப்பட்டு, நடிப்புக்கு இடையூறு விளைவிக்காத வகையில் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டியதாகும். எனவே மரபுக் கூத்துக்களைச் சுருக்கி அரங்கேற்றுதல் என்பது பாடல்களின் எண்ணிக்கையையோ அல்லது ஆட்டக் கோலங்களின் எண்ணிக்கையையோ குறைப்பதாகக் கொள்வது தவறு. அவற்றின் நாடகத்தன்மையை உயர்த்தும் வகையிலான நேரக்குறுக்கமாகவே அது அமைய வேண்டும்.

இக் குறுக்கத்துக்குக் காரணியான மற்றுமோர் அம்சம் இன்றைய கூத்துக்கள் அரங்கேறும் மேடைகளின் அமைப்பின் தன்மை மாறுபாடாகும். முன்பு வட்டக் களரியில் ஆடப்பட்ட கூத்துக்கள் இன்று முன்புகப்பிக்கொண்ட “புரோஸீனியம்” மேடைகளில் ஆடப்படுகின்றன. முன்பு வட்டக்களரியில் வெவ்வேறு திசைகளில் ஆடியது போன்று ஒரே ஆட்டத்தைத் திரும்ப

ஆடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. பாத்திர வருகை, பாத்திர அறிமுகம், நிகழ்கள விவரணம் எனவரும் ஒவ்வொரு அம்சங்களிலும் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய நடவடிக்கைகளுடனான நேரக்குறுக்கம், மரபு நாடகங்கள் நின்று நிலைத்தலுக்கு அவசியமானவையே. ஆயினும், மரபு நாடகங்களுடனான பரிச்சயமும், நுண்ணாய்வுத் திறனும் இந்நேரக் குறுக்கத்தை வினைத்திறனுடன் (Efficiently) கையாளத் துணை நிற்கும்.

நமது மரபு வழி நாடகங்களின் உள்ளடக்கத்தில், புராண, இதிகாச, சரித்திர விடயங்களைத் தவிர்த்து நமது நவீன விஷயங்களைப் புகுத்துவது சரியா?

நமது மரபு வழி நாடகங்களின் உள்ளடக்கத்தில் புராண, இதிகாச, சரித்திர விடயங்கள் இடம்பெற்றமைக்கு அன்றைய நாளில் மக்களுக்குப் புகட்டவல்ல படிப்பினைகளாக அவை இருந்தமையே காரணம். ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு. மனித வாழ்வின் அவலங்கள், மன அவசங்கள், முரண்பாடுகள் பல்வேறு பரிமாணம் கொண்டவை. கலைகள் மக்களுக்காகவே என்ற வகையில், மக்கள் வாழ்வியலை, நடப்பியலை முன்வைக்கிற கலைப்படைப்புகள் இன்று அவசியம். வடிவம் வேறு கருப்பொருள் வேறு. எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருள் மக்கள் முன் சென்றடைவதற்குரிய வடிவத்தை அது பெற்றிருக்கின்றதா என்று சிந்திக்கும் நிலையிலேயே நமது மரபுத்தேடல் பற்றிய சிந்தனையும் அம்மரபு வடிவங்களின் வினையாற்றல் மிகு கையாளுகையும் அவசியமாகின்றது. எமது மரபு வடிவங்களின் தூய்மை பேணுதல் என்பது ஒரு புறத்திலே முக்கியமானதுதான். ஏனெனில் இம்மரபு வடிவங்கள் பற்றிய வரலாறுகளும் ஆவணங்களும் எம்மிடம் முறையாக இல்லாத நிலையில் இவ்வடிவங்கள் பற்றிய தெளிவான பார்வையும் அவ்வடிவங்களின் சிறப்புகளை உள்வாங்கும் தன்மையும் சிறக்க இம் மரபு வடிவங்கள் தூய்மை கெடாது பேணப்படவேண்டும்.

ஆயினும், இன்றைய காலகட்டத்தில், இப்பாரம்பரிய மரபுகள் பேணப்பட வேண்டும் என்பதற்கு, இப்பாரம்பரிய வடிவங்கள் நவீன அரங்காக்கச் செயற்பாடுகளில் “அரங்க மொழி”யாகப் பயன்படுத்தப்படவல்லன என்பதே முக்கியமான காரணமாகும். கல்விச் செயற்பாட்டின் ஒரு முக்கிய அம்சம் தெரிந்தவற்றிலிருந்து தெரியாததற்கும் எளிமையானதிலிருந்து சிக்கலானதற்கும் செல்வதாகும். இவ்வகையில் ஆட்ட மரபுக் கூறுகளும் இசைமரபுக் கூறுகளும் நவீன அரங்காக்கச் செயற்பாடுகளில் “அரங்கமொழி”யின் வீரியத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பன. நமது மரபுவழி நாடகங்களின் உள்ளடக்கத்தில் தற்கால விஷயங்களைப் புகுத்துவது புதிய செய்தியல்ல. அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன் கருணை, “காத்தவராயன்” சிந்துநடைக் கூத்துப் பாணியிலமைந்ததாயின் அதன் உள்ளடக்கம் சாதிப்பிரச்சினையாகும். பேராசிரியர் மௌனகுருவின் “சங்காரம்” ஆட்ட மரபை முதன்மைப்படுத்தும் நவீன நாடகமாகும்.

அம்பலத்தாடிகளின் ஆரம்பகால உறுப்பினராக விளங்கிய இளைய பத்மநாதன், பேர்ட்டொல்ட் பிறெக்ற்றின் ‘The exception and the rule’ என்பதை “ஒரு பயணத்தின்கதை” என்ற பெயரில் ஆட்டக் கூத்தாகத் தயாரித்து சென்னையில் அரங்கேற்றினார். இதே நாடகம் “சித்னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள் சக இலக்கியப்பவர்” அமைப்பின் தயாரிப்பில் இளைய பத்மநாதனின் அண்ணாவியத்தில் நீண்ட பயிற்சிகளோடு சித்னியில் இரு தடவைகளும் மெல்பேர்னில் ஒரு தடவையும் மேடையேறியது. வட்டக்களரி அமைப்பில் இடம்பெற்ற இந்நவீன நாடகம் பலரின் பாராட்டையும் பெற்றுக்கொண்டதாயினும், “நமது இன்றைய பிரச்சினையை மையப்படுத்திய ஒரு கூத்தாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தால் இன்றைய சூழலில் அது அர்த்தம் பெற்றிருக்கும்” என உள்ளடக்கம் குறித்த கண்டனத்தையும் பலரிடம் பெற்றுக்கொண்டது. எனவே, பாரம்பரிய மரபு வடிவங்களை அடிநாதமாகக் கொண்டு இன்றைய வாழ்வியல் நவீன நாடகமாக உருப்பெறவேண்டும் எனும் கருத்து முன்னேற்றகரமானது.

கோலம், சொக்கரி போன்ற சிங்களக் கூத்து வடிவங்களுக்கும் நமது தமிழ் மரபுக் கூத்து வடிவங்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் ஒற்றமை, வேற்றுமைகளைக் கூறுங்கள்.

நாடகத்தின் தோற்றம் குறித்த ஆய்வு முயற்சிகள், “சமயச் சடங்குகளிலிருந்தே நாடகம் உருவாகியது” என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. சடங்கினடியாகப் பிறந்து வளர்ந்த நாடகம், சடங்கு

நிலையினின்றும் முற்றாக விடுபடாத நிலையில் இன்றும் பல இடங்களிற் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை, சடங்கு நிலையிலிருந்து விடுபட்டு சமூகப்பின்னணி உருவாக்கத்தோடு கூடிய “கோலம்”, “சொக்கரி” ஆகியனவும் சமயச் சடங்குகளிலிருந்து பிறந்து வளர்ந்த நாடகங்களே. இலங்கையின் கரையோரச் சிங்களவரின் கலாசாரப் பிரதிபலிப்பாக கோலமும் மலைநாட்டுச் சிங்களவரின் கலாசாரப் பிரதிபலிப்பாக சொக்கரியும் விளங்குகின்றன. வழமையாக முகமுடி அணிந்து, பாடல்களுடன் கூடியதாக ஆடப்படும் கோலம் பல்வேறு வகை நடனங்களை உள்ளடக்கியது. அரசன் ஒருவன் முன்னிலையில் ஆடப்படுவதாக கோலம் அமைந்திருப்பதும், வசந்தராசன் கொலுவில் ஆடப்படுவதாக வசந்தன் கூத்து அமைந்திருப்பதும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

ஆசிய நாடக மரபுகள் ஒவ்வொன்றுக்குமே ஆடலும் பாடலும் அடிப்படையில் இன்றியமையாதனவாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. ஆசிய நாடுகளுள் ஒன்றான இலங்கையின் நாடக மரபுகளிலும் இப்பண்பு காணப்படுதல் இயல்பே. இலங்கையின் சிங்கள மக்களிடமும் தமிழ் மக்களிடமும் சமயச் சடங்குகளினடியாகப் பிறந்த நாடக வடிவங்கள் இருந்தன. கோலம், சொக்கரி, பொம்மலாட்டம் போன்ற சிங்கள மரபு வடிவங்களும், மகுடி, பறைமேளக்கூத்து, வசந்தன் கூத்து போன்ற தமிழ் மரபு வடிவங்களும் ஆரம்பகால வடிவங்களாய் அமைந்திருந்தவேளை, தென்னிந்திய நாடக மரபுகளின் வருகையே சிங்களத்தில் “நாடகம்” என்ற சிங்கள நாடகத்தின் உருவாக்கத்துக்கும் தமிழில் நாட்டுக் கூத்து உருவாக்கத்துக்கும் காரணமாக இருந்திருக்கிறது என ஆய்வாளர் தெரிவிக்கின்றனர். “நாடகம்” என்பது சமயச் சடங்கிலிருந்து விடுபட்ட கிராமிய நாடக வடிவம். இவ்வாறு, இலங்கையின் நாடக மரபு உருவாக்கத்தில் தென்னிந்தியத் தாக்கம் இருந்துள்ளபோதிலும், உருவாகிய அம்மரபுகள் இலங்கைக்கேயுரிய தனித்துவத்தோடு சிங்கள மயப்பட்டவையாயும் இலங்கைத் தமிழ் மயப்பட்டவையாயும் உருவாக்கம் பெற்றிருப்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

மேலை நாட்டு நாடகங்களை மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றும் போக்கு சில இடங்களிற் காணப்படுகின்றது. இது நமது தேசிய நாடக வளர்ச்சிக்கு உகந்ததா?

மேலைநாட்டு நாடகங்களையும் பிறமொழி நாடகங்களையும் மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றும் போக்கு இன்று ஏற்பட்டதன்று. இது நீண்ட கால வரலாறு உடையது. வள்ளிதிருமணம், கோவலன், மணிமேகலை, சாவித்திரி முதலான புராண இதிகாச இசைநாடகங்களை எழுதியவரும் “தமிழ் நாடகத் தலைமை ஆசான்” எனப் போற்றப்பட்டவருமான சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் அந்நாளிலேயே ஷேக்ஸ்பியரின் “ரோமியோ-ஜூலியத்”, “சிம்பலைன்” என்ற நாடகங்கள் உள்ளடங்கலாக எட்டு நாடகங்களை மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் வழங்கியிருந்தார். தமிழ் நாடகத் தந்தை என அழைக்கப்பட்ட பம்மல் சம்பந்த முதலியார் ஷேக்ஸ்பியரின் ஐந்து நாடகங்களை தமிழில் பெயர்த்தெழுதி மேடையேற்றியுள்ளார். ஈழத்தில் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புகளை மேடையேற்றியுள்ளார். சிங்களவர் மத்தியிலும் கூட இம்மொழிபெயர்ப்பு நாடக மரபு இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றது. இப்போக்கு இன்றுவரை தொடர்ந்து, புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் கூட மொழிபெயர்ப்பு நாடக மேடையேற்றங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

எழுபதுகளின் பிற்கூறில், இலங்கையில் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் பல மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களைத் தமிழில் அரங்கேற்றியுள்ளது. லண்டனில் தமிழ் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தினூடாக பாலேந்திரா பல மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களைத் தமிழில் அரங்கேற்றி வருகின்றார். வல்கிளவ் ஹவலின் “பிரத்தியேகக் காட்சி”, “தரிசனம்”, ஹரோல்ட் பின்ரரின் “போகிற வழிக்கு ஒன்று”, சாமுவேல் பெக்கற்றின் “திக்குத் தெரியாத காட்டில்”, கார்சியாலோர்க்காவின் “ஒரு பாலைவீடு”, பேர்டோல்ட் பிறெக்ற்றின் “யுகதர்மம்” என ஒரு நீண்ட பட்டியலை வழங்கக் கூடிய அளவுக்குத் தமிழ் அவைக்காற்றுக் கழகம் லண்டனிலும் பிற மேலைநாடுகளிலும் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களைத் தமிழில் மேடையேற்றி வருகின்றது. மேலைநாட்டு நாடகங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றிய அநுபவங்கள் தமிழிலும் நாடகத்தின் இலக்கணம் குறித்த சிந்தனைக்குக் களனாயின. “நாடகத்தின் உயிர்நாடி என்பது மனித வாழ்க்கையின் பிரச்சனைகளும்

மனப்போராட்டங்களுமே” என்ற செய்தி உள்வாங்கப்பட்டு, நாடகத்தில் “முரண்” (Conflict) வகிக்கும் பங்கு பற்றியும் சிந்திக்கும் சிந்தனை வளர்ச்சிப் போக்கு ஏற்பட்டது. மனித வாழ்க்கையில் இம்முரண்நிலை சர்வ சாதாரணமானது.

மனிதன் அக முரண்பாடுகளைக் கொண்டவன். அவன் தன்னுள்ளும் பிறருடனும், சமூகத்துடனும் கொள்ளும் முரண்பாடுகள் காட்சிப்படுத்தப்படும்போது மனித வாழ்வின் சிக்கலைத் தெளிவுபடுத்தும் உயிர்ப்புள்ள நாடகம் உருவாக்கம் பெறுகிறது. நாடகம் பற்றிய இவ்வரையறையுடன், நாடகப் பிரதியாக்கம், நடப்புப் பயிற்சி, நாடகத் தயாரிப்பு, நாடகக் காட்சி அமைப்பு என ஒரு நாடகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களிலும் கவனம் செலுத்தும் பண்பும் இன்றுவரை வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. இவையாடிமே மேலைநாட்டு நாடக மரபின் தாக்கத்தினால் விளைந்தவையே. இதேவேளை ஈழத்து நாடக மரபில் ஏற்பட்ட தாக்கங்களையும் நோக்குவது பொருத்தமானது. ஈழத்தின் தேசிய வாழ்வு சிங்கள நாடக மரபுத்தேடலிலும் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக மரபுத் தேடலிலும், விளைவித்த தாக்கங்கள் மறக்கப்படமுடியாதன. ஈழத்துத் தமிழ்த்தேசிய வாழ்வுதின் எழுச்சியாகவே தமிழரின் நாடக மரபை மீள்கண்டு பிடிப்பதற்கான முயற்சிகள் உத்வேகம் பெற்றன. சிங்கள நாடக மரபுத் தேடலில் முக்கியமாக ஈடுபட்டோருள் ஒருவரான பேராசிரியர் சரத்சந்திரா குறுகிய தேசியவாதத் தளைகங்குமப்பால் பிறமொழி நாடக மரபுகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்து அம்மரபுகளின் சிறப்புகளை உள்வாங்கி, புதியதொரு சிங்கள நாடகமரபை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இவ்வாறாக, இவரும் பிறரும் கொண்டிருந்த சிந்தனை அகற்சியே கிராமிய மரபில் அமைந்த புதிய நாடக மரபொன்றை உருவாக்குவதற்கு கால்கோளாயிற்று. இதேபோன்று, ஈழத்துத் தமிழ் நாடக மரபுத்தேடலுக்கும் ஈழத்துத்தமிழ் தேசியவாதமே, அடிநாதமாய் விளங்கிற்று. பேராசிரியர் சரத்சந்திராவின் “மனமே”, “சிங்கபாகு” நாடகங்கள் விளைவித்த தாக்கமே ஈழத்து மரபுவழித் தமிழ் நாடகங்கள் மீது பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஆர்வம்கொள்ள அடிப்படையாயிற்று. “சிங்களமரபு வழி நாடகங்களின் “அரங்கை” (theatre) விட ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்து அரங்கு சற்றும் குறைந்ததன்று” எனப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் கொண்டிருந்த எண்ணமே தமிழ் மரபுவழி நாடகங்களை செம்மையாகவும் நவீனமாகவும் தயாரிக்கும் பணிக்கு அவரைத் தூண்டிற்று. சிங்கள மரபிலும் தமிழ் மரபிலும் கூத்துக்கள் விவரண அரங்காகவே (Narrative Theatre) இருந்து வந்திருக்கின்றன. “மனமே இலும் “சிங்கபாகு” விலும் முரண்நிலைகளைப் புகுத்திப் பேராசிரியர் சரத்சந்திரா நாடகமாக்கியது போன்றே பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் கூத்துக்களை நாடகமாக்க முயன்றார். பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக்கொண்டு கர்ணன்போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய பழைய கூத்துக்களை நாடகமாக்கி அளித்தமையானது தமிழரின் அரங்கு பற்றிய தேடலில் ஒரு மைல்கல் என்றே கூறலாம். இவற்றில் நடத்த மெளனகுரு (பேராசிரியர் மெளனகுரு) இன்று ஈழத்துத் தமிழ் நாடக மரபுத் தேடலுக்கு அளித்துவரும் பங்களிப்பானது பேராசிரியர் சரத்சந்திரா, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் போன்றோரின் நாடக விதைப்பின் அறுவடையே.

கிராமிய மக்களின் கையிலிருந்த மரபுக் கூத்துக்கள் படித்தவர்க்கத்தினரிடம் கைமாறியதால் (கிராமியக் கலைஞர்கள் தம்மை “அடக்கி வாசிக்கும் நிலை” சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்படுவதைத் தவிர), அவை தமிழ் நாடக, அரங்க வளர்ச்சியில் ஏற்படுத்திய நன்மைகள் பலவே. மேலைநாட்டுச் சிந்தனைகளை, மேலைநாட்டு உத்திகளை, மேலைநாட்டு நடைமுறைகளைத் தமிழ் நாடகங்களில் பரிசீலித்துப் பார்க்கும் தன்மையும், புதிய தயாரிப்பு முயற்சிகளும் படித்தவர்க்கத்தினராலேயே சாதகமாயின. இன்று பல திறமையான நெறியாளர்கள் உருவாகியிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடக அரங்கு இவர்களினால் விசாலிப்படைந்து வருகின்றது. மேலைநாட்டுச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கக் கூடிய ஆங்கில மொழி ஆற்றலும் வாய்ப்புகளும் கிடைக்கப்பெற்ற இந்நாடக நெறியாளர்கள் நமது பாரம்பரிய அரங்குகளில் எத்துணைக் கவனம் செலுத்துகின்றார்கள் என்பதே தமிழின் புதிய நாடக மரபுத் தேடலுக்கு வளம் சேர்க்கும். பாரம்பரிய அரங்குகளில் “தரிசனம் பெறல்” இவர்கள் கடன். எமது புதிய நாடக மரபுத்தேடலின் அடிநாதம் எமது பாரம்பரிய அரங்கின் தேட்டங்களே என்பதை இவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். நிதானிப்பு, அகலித்த பார்வை, புதுப்பொருள் காணவிழையும் அவா, பிரயோகத்திறனாற்றல், யாவும் இன்றைய எமது நெறியாளர்களின் “தமிழ் நாடக மரபுத் தேடல்” எனும் பணியை நெறிப்படுத்துவனவே.

நமது மரபுக் கூத்துக்களில் தாளக்கட்டுக்கள் அதிகம். அதற்கேற்ப ஆடல், பாடல்களுடன் நடிக்கக்கூடிய கூத்துக் கலைஞர்களைத் தேடிப்பிழிப்பதில் சிரமம் இருக்கின்றதா?

இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்த மரபுவழிக் கூத்துக்கள் பொதுவாக வடமோடி, தென்மோடி எனும் இரு பெரும் பிரிவுகளுள் அடங்குபவை. வடமோடி, தென்மோடி என்ற இந்த வகைப் பிரிப்புக்கு, அவை ஒவ்வொன்றுக்குமான ஆட்ட முறைகளுக்கிடையேயும் அவ்வாட்டங்களுக்குப் பயன்படுத்தும் தாளங்களுக்கிடையேயும் காணப்படும் வேறுபாடுகளே காரணம். வடமோடியில் பாதம் முழுவதும் நிலத்திற் பதியவும், தென்மோடியில் உள்ளங்காலைத்தவிர்ந்த பாதத்தின் முன்பகுதியும் பின்பகுதியும் மாத்திரம் பதியவும் ஆடவேண்டுமென வடமோடி, தென்மோடி நாடகங்களுக்கிடையேயான அடிப்படை வேறுபாட்டை விளக்குவர். வடமோடி, தென்மோடி நாடகங்களுக்கென வெவ்வேறாக அமைந்த அடிப்படைத் தாளங்களின் மீது கட்டியெழுப்பப்படும் தாளக்கட்டுக்களும் வெவ்வேறானவை. வெவ்வேறான ஆட்டங்களுக்குரிய தாளங்களைச் சொற்கோப்பினாலே தொடுத்து அப்பத வரிசைகளை வாயினாற் சொல்வதனால் உருவாகும் இத்தாளக்கட்டுக்கள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறாக அமையும்.

வடமோடி நாடகத்தில் பாத்திரத்தின் தன்மைக்கேற்பவும் நிகழ்ச்சியின் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பவும் தாளக்கட்டுக்கள் மாறுபடும். அதுமட்டுமன்றி, பாத்திரத்தின் சமூக அந்தஸ்த்திற்கேற்பவும் அ.றினைப்பொருள் வேறுபாட்டுக்கமையவும் தேர், குதிரை, யானை வாகனாதி வேறுபாடுகளுக்கமையவும் கூட இத்தாளக் கட்டுக்கள் வடமோடியில் வேறுபடும். இவ்வாறாக, பல்வேறு விதமான தாளக்கட்டுக்கள் வடமோடியில் பயன்படுத்தப்பட, தென்மோடியில் ஆண்களுக்குரியவை, பெண்களுக்குரியவை, வீரர்களுக்குரியவை என்ற வகைப்பிரிப்புக்கேற்ப சிறுசிறு வேறுபாடுகளுடன் கூடிய, ஆனால் அடிப்படையில் அதிகம் வேறுபாடாத தாளக்கட்டுக்களே பயன்படுத்தப்படுகின்றன என பேராசிரியர் மௌனகுரு குறிப்பிடுகின்றார். ஆயினும், வடமோடி நாடகங்களில் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு வகையான தாளக்கட்டுக்களை விடவும் தென்மோடி நாடகத் தாளக்கட்டுக்கள் நுணுக்கமானவை என்ற பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் கூற்றும் இங்கு கவனத்திற்குரியது. இவ்வாறாக, தாளக்கட்டுக்களிலேயே பல்வேறு நுணுக்கங்கள் இடம்பெறுகின்ற அதேவேளை, இத்தாளங்களுக்கேற்ப இடம்பெறும் ஆட்டக்கோலங்களும் பல்வேறு வகையானவை. குறிப்பாக, ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவின் போதும், குறித்த பாடலுக்கான ஆட்ட முடிவின்போதும் காட்சி மாறலின்போதும் ஆடப்படும் ஆட்டக்கோலங்கள் பல்வேறு வகையானவை. இவை மாத்திரமன்றிக் குறித்தவொரு தாளக்கட்டில் ஆடும்போது முன்வருதல், பின்போதல், திரும்புதல், சமூலுதல், பாய்தல் எனவரும் ஒவ்வொரு அசைவுக் கோலங்களிற்கேற்பவும் மாறுபடும் ஆட்டக்கோலங்களையும், நாலடி போடுதல், எட்டுப்போடுதல், வீசாணம் போடுதல் என அமையும் ஆட்டக்கோலங்களையும் உள்ளடக்கியனவாகவே நமது மரபுக் கூத்துக்கள் வளம் நிறைந்து காணப்பட்டன. இத்தகு நுணுக்கங்களுடனும் வேறுபாடுகளுடனும் கூடிய ஆட்டமரபுக் கூறுகளை உள்ளடக்கிய நமது மரபுக்கூத்துகளுக்கான கலைஞர்களைத் திண்காண்பது சிரமமான விடயமாகவே உள்ளது.

நவீன தொழில்நுட்ப சாதனங்களைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பு இன்று உண்டு. இச்சாதனங்கள் பாரம்பரிய கலைமரபு பேணல் என்ற நிலைக்கு எத்தகைய பங்களிப்பினை ஆற்றும் என நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்.

“கலை மரபு பேணல்” என்பது எமது பாரம்பரிய கலைகளை அடுத்த சந்ததியினர்க்கு கையளிப்பதுடன் சம்பந்தப்பட்டது. இசை, நடனம், இலக்கியம் ஆகியன செந்நெறிக் கலைகளாக (Classical Arts) தமிழரிடையே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையால் இக்கலைகளுக்கான வரலாறுகளும் ஆவணப்பதிவுகளும் முறையாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன. மாறாக, நாடகத்துக்குத் தமிழரிடையே சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்காத காரணத்தினாலும் “கூத்து” ஒரு குறித்த மக்கட் கூட்டத்தினர்க்கே உரியதானதெனக் கருதப்பட்டமையாலும் தமிழ் நாடகக் கலை முறையாக ஆவணப்படுத்தப்படாததோடு, அதன் விளைவாக “தமிழர்க்கென ஒரு நாடக வரலாறே இல்லை” என்ற பரிதாப நிலையும் ஏற்பட்டது. ஆவணப்படுத்தல் இரு நிலைகளை உள்ளடக்கியது. தரவுகள்

சேகரித்தல், அவற்றைப் பதிவுசெய்தல் என்ற இவ்விரு நிலைகளும் ஒரு முறையியலையும் சார்ந்து நிற்பன. எனவே இம்முறையியல் பயிற்சிபெறல் கலைமரபுத் தேடலில் ஈடுபட்டுள்ளோருக்கு அவசியமான ஒன்று. இம்முறையியல் குறித்த புலமையோடு, தரவுகள் சேகரிப்பதற்கான திட்டங்கள் வகுத்துக்கொண்டு நவீன தொழில்நுட்ப சாதனங்களைப் பயன்படுத்தும் போதே “ஆவணப்படுத்தல்” பொருளுறும்.

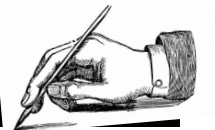
இன்றைய நவீன தகவற் தொழில்நுட்ப யுகத்தில் ஆவணப்பதிவுக்கென நவீன தொழில்நுட்ப சாதனங்களைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புக்கள் அதிகம். இச்சாதனங்களின் துணையுடன் பாரம்பரிய நாடகக் கலைஞர்களின் ஆற்றல் வெளிப்பாடுகளைப் பதிவு செய்தலும் புதிய சந்ததியினரிடத்து இப்பதிவுகளையும் அவற்றின் பேறான புத்தாக்க முயற்சிகளையும் கையளித்தலும், பழையமையிலும் புதுமையிலும் இளஞ்சந்ததியினர்க்குப் பயிற்சியளித்தலும், இவை யாவற்றுக்குமான கல்விசார் செயற்பாடுகளை வகுத்தலும் என விரிந்து கொண்டு செல்லும் செயற்பாடுகள் பல எதிர்காலவியல் நோக்கில் திட்டமிடப்பட்டுச் செயற்படுத்தப்படுகின்றபோதே “கலை மரபு பேணல்” விளக்கம் பெறும்.

2001 டிசம்பர் ஞானம் (இதழ் 10, 19)

ஒரு சில பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் போல, திரு.த.கலாமணி அவர்களும் சமயச் சடங்குகளில் இருந்தே நாடகம் தோன்றியது என்கிறார். இவ்வனுமானம் எந்த அளவுக்குச் சரியானது என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. சமயங்களும் அவற்றோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகளும், மனிதன் சிந்திக்கவும் ஓரளவாவது, நாகரிகமாக வாழவும் தொடங்கிய பின்பே, அவனது பண்பாட்டின் ஓர் அம்சமாக இடம்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அப்படியாயின் அதற்கு முன்பு அவனது வாழ்வில் கூத்து அல்லது நாடகம் இடம் பெறவேயில்லையா? கூத்து, நாடகம் எனும் சொற்களின் பிறப்பினை நன்கு அறிந்தவர்கள் மேற்படி கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனெனில், குதி, நட எனும் உரிச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த மேற்படி இரண்டு சொற்கள் - மனிதன் சமயம் பற்றிய பிரக்கையே இல்லாமல் வாழ்ந்த புராதன காலத்தில் எந்தவித வரையறைகளுக்கும் உட்படாத கூத்து அல்லது நாடகம் அல்லது சமயம் சாராத சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்த வெறியாட்டு போன்றவை, அவன் வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலந்து இருந்தமையை எடுத்துக் காட்டும். சமயச் சடங்குகளில் இருந்தே நாடகம் தோன்றியது எனும் கூற்று, மனிதனோடு கூடப் பிறந்த நவரசங்களை முற்றாக மறுத்துரைப்பது போன்றதாகும்.

- வாகரைவாணன்
(ஞானம் இதழ் 20, 2002)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் ஒரு பத்தாம் பசலியா....

ஞானம் ஜூலை 2001 சஞ்சிகையில் சி.சிவசேகரம் “பூலோகசிங்கத்தின் நேர்காணல் பற்றி எழுதாமல்விட முடியவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது போல, மேற்படி சி.சிவசேகரத்தின் விமர்சனம் பற்றியும் எழுதாமல் இருக்கமுடியவில்லை. அவ்விமர்சனத்தில் மிகமுக்கியமான விடயம் பற்றியே இங்கு பேசலாம் என்று நினைக்கின்றேன். ஆ.சதாசிவம் பற்றிக் கூறவந்த சி.சிவசேகரம், ஆ.சதாசிவம் போன்றோரின் பத்தாம் பசலித்தனத்தையும், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய” தமிழ் அமீபா உயிர்களின் பெருமை கூறும் மரபையும் அவர் பிரதிபலிக்கின்றது ஒருபுறமிருக்க, தமிழ் தேசிய வாதம் ஏன் இன்றைய அவலநிலையை எட்டியிருக்கின்றது என்பதற்கான சான்றுகளும் அவரது கருத்துக்கள் மூலம் புலனாகின்றன.” என்பார்.

மேற்படி கூற்றில் இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் அவதானிக்க முடிகின்றது.

1. ஆ.சதாசிவம் கையாலாகாதவர். மொழிபற்றிய வரலாற்று நோக்கும், மொழியியல் புலமையும் அற்றவர்.
2. ஆ.சதாசிவம் நடத்திய மரபுப் போராட்டம் தமிழ்த்தேசிய வாதத்தைப் பின்தள்ளிற்று.

சி.சிவசேகரம், ஆ.சதாசிவம் மேற்சுமத்தும் இவ்விரு குற்றச்சாட்டுகளும் அபத்தமானது. போதிய காரண காரியத்தொடர்பு அற்றது. போலியானது. மேற்கூறிய கருத்துக்களுள் நான் இங்கு விமர்சிக்கவருவது சிவசேகரம் முன்வைத்துள்ள ஆ.சதாசிவத்தின் பத்தாம் பசலித்தன்மையும், காலத்தால் முன்தோன்றிய தமிழ் அமீபா பற்றிய கருத்துக்களையேயாம்.

“மரபுப்போராட்டமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்” என்னும் விடயம் பிறிதொரு வகையால் தனித்து நோக்கப்படவேண்டியது. இவ்விடயம் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டிய தொன்றும். அப்பொழுது அவ்விமர்சனம் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கும், தமிழ் மக்கள் வரலாற்றுக்கும் புதிய வருகையாக அமையும்.

ஆ.சதாசிவம் அவர்களைச் சிவசேகரம் “பத்தாம் பசலி” என்று குற்றம் சாட்டுவதற்குச் சிவசேகரத்துக்கு அவரது தகுதிப்பாடு பற்றியோ தமிழ்ப்புலமை பற்றியோ கேட்க விரும்பவில்லை. ஆயினும் சி.சிவசேகரம் சொல்வதில் ஏதும் உண்மை உண்டாவென நோக்குவது பொருத்தம் உடையது.

மரபுப்போராட்டம் பற்றி பொ.பூலோகசிங்கம் விளக்கும்போது:

“சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலே பேராசிரியர்

க.கணபதிப்பிள்ளையின் (1903 - 1968) இடத்திற்குச் சாகித்திய

மண்டலத்திலே டாக்டர் ஆ.சதாசிவம் (1926 - 1963) நியமனம் பெற்றார்.

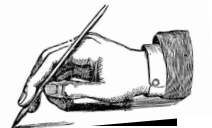
அவர் தனது பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பிரகடனப்படுத்தும்முகமாக,

அவ்வப்போது வழங்கிய கருத்துரைகளும் பேட்டிகளும்

மரபுப்போராட்டமாக முடிந்தது.

டாக்டர் சதாசிவம் தயங்காது கருத்துரைத்து இறும்புதெய்திய காலமது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

அதனை அப்போது தினகரனில் பணிசெய்த பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டார். “எழுத்தாளர் மரபுப்படி எழுதவேண்டும்? அந்த மரபு உயர்ந்தோர் வழிவந்தது? அல்லாதது இழிசனர் வழக்கு” இச் சாராம்சத்திற்கு எழுந்த விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும் விறுவிறுப்பு மிக்க தலைப்புக்களிலே பெட்டிகட்டி சதாசிவம் கருத்துக்களாகத் தில்லைநாதனால் வெளியிடப்பெற்றன. அவற்றிலே ஆவேசத்திற்கு இட்டுச் சென்றது “இழிசனர் வழக்கு...” பொதுவாகக்கூறின், அன்று ஆரம்பத்திலே பண்டித வர்க்கத்தினர் சிலர் ஒரு கன்னையிலும் நவீன எழுத்தாளர் பலர் ஏனைய கன்னையிலும் நின்றனர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் 1962ம் ஆண்டு மகாநாட்டில் பிரிந்து சென்றவர்களும் பண்டிதவர்க்கம் தலைமை வகித்த கன்னையில் ஐக்கியமாகிக் கொண்டனர் எனல்வேண்டும். மரபுப் போராட்டத்தின் இறுதி யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழா. அந்த விழா முட்டை அபிஷேகத்திலே போய் முடிந்தது. அக்காடைத்தனம் மரபுப் போராட்டத்தின் வெற்றியும் தோல்வியுமாக முடிந்தது.... “யாழ்ப்பாணத்திலே 1963 இலே நடந்த அடாவடித்தனம் எழுத்தாளரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் மறுக்கமுடியாது. 1970இலே சிறிமா பண்டார நாயக்காவின் ஐக்கிய முன்னணி அரசு வந்தபோதுதான், இ.மு.எ.ச. மீண்டும் தலைதாக்க முடிந்தது. மரபுப்போராட்டத்தினைச் சதாசிவம் அன்று ஒழுங்காக எடுத்துச் சென்றிருந்தால்..... என்ற நினைவு அன்று சிலருக்கு ஏற்படாமற் போகவில்லை.”

எனக் குறிப்பிடுவது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது.

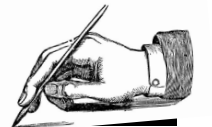
பொ.பூலோகசிங்கம் அவர்களின் மேற்கூறிய கூற்றிலிருந்து ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் பற்றி பின்வரும் செய்திகளை அறிய முடிகின்றது.

- அ. ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்.
- ஆ. சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர்
- இ. தமிழ் இலக்கணநூற்புலமை மிக்கவர்.
- ஈ. எழுதுவோர் இலக்கண மரபு பேணி எழுதல் வேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கை உடையவர்.
- உ. மரபு பிறழின் அது வழுவுடையது - அது இழிசனர் வழக்கு
- ஊ. ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் முன்வைத்த மரபு பற்றிய

சிந்தனைகளை இ.மு.எ.ச.சங்கம் தன் இருப்பை இனங்காட்டிக்கொள்ள வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தியது

மேற்படி விடயங்களை நோக்கும்போது, ஆ.சதாசிவம் அவர்களிடம் சி.சிவசேகரம் கூறும் பத்தாம் பசலித்தனத்தை எப்படிக்கண்டு கொள்வது என்று புரியவில்லை. இவற்றுக்கு மேலாக அவரது தமிழ்ப் புலமைத்துவத்தில் ஏதும் குறைபாடு கண்டு சி.சிவசேகரம்

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

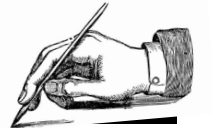
அவ்வாறு கூறியிருப்பாரோ எனின் ஆ.சதாசிவம் அவர்களின் புலமைத்துவத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாக இங்கு நோக்குவோம். ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் (1926 -1988) வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியையும் உயர்கல்வியையும் பயின்றவர். கொழும்பு ஆனந்தா கல்லூரியில் பாளி, சங்கத ஆகிய மொழிகளை உயர்தரத்தில் பயின்றவர். வட இலங்கை ஆரிய - திராவிட பாஷா சங்கத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பரீட்சையிலும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பரீட்சையிலும் முதற்தரத்தில் சித்தி பெற்றவர். 1948 முதல் 1952 வரையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழியைச் சிறப்பியாடலாகப் பயின்ற முதற்பிரிவில் சித்தி பெற்றவர். 1954ஆம் ஆண்டில் முதாமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றவர். 1956ஆம் ஆண்டு ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்று கீழைத்தேச மொழிவல்லுனராகவும் திராவிட மொழிகளிலே பயிற்சியும் புலமையும் மிக்க ஆய்வாளராகவும் விளங்கிய பேராசிரியர் தொமஸ் பறோ (Thomas Burrou) அவர்களிடத்தில் மொழியியல் ஆராய்ச்சி முறையியலை நன்கு பயின்று அத்துறையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர்.

ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் பயின்றதன் பயனாக ஈழத்துக்கல்வியாளரிடம் ஏற்பட்ட மாற்றம் பற்றி ஆ.வேலுப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுவது இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. “பேராதனையிலிருந்த ஒரே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த்துறையிலும் பெரிய சலசலப்பை ஏற்படுத்தினார். மொழியியல் ஆய்வுத்துறையின் முக்கியத்துவத்தைப் பலர் மனதிலும் பதித்தார். சர்வதேச ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளிலும் பங்குபற்றினார். பேராசிரியர் சதாசிவம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் தமிழ்த்துறை, சங்கதத்துறை, சிங்களத்துறை ஆகியவற்றிலிருந்து பலர் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்கு ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியர் பறோவைத் தேடிப்போக வழியமைத்தது. தமிழ்த் துறையில் நானும் பேராசிரியர் பூலோகசிங்கமும் பறோவின் மாணவர்களானோம்”

ஆ.சதாசிவம் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் The structure of Tamil verb vol I, II, Sumerian A.Draavidian Language, A Disetionary of Ceylon Tamil Usage vol I - V (English - Tamil) An Etmological Disetionary of sumero Draavidian என்னும் நூல்களையும், தமிழில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (தொகுப்பு 1966), ஞானப்பள்ளி (பதிப்பு) தமிழ்மொழி வரலாறு (1966) ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதும் முறை (1963) முதலான நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

மேற்கூறியவை மாத்திரமன்று அவரது பணிகள் அவர்தம் ஆளுமையையும் புலமைத்துவத்தையும் பயன்படுத்திக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழ்மொழியில் மொழியியல், இந்துப்பண்பாடு ஆகிய கல்வித்துறைகளை தொடக்கிவைத்தவரும் அவரே. இத்தகைய

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

புலமையாளரைப் பார்த்து

சி.சிவசேகரம் “பத்தாம்பசலி” எனக் கூறிப்பிடுவதன் உள்நோக்கம் புலப்படுமாறில்லை. அல்லது தமக்குள்ள தமிழ்ப்புலமைத்துவத்துடன் தமிழ்ப்பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களின் புலமைத்துவத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து அவ்வாறு குறிப்பிட்டாரோ அப்படி அவரால் ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியுமா அப்படியானால் சி.சிவசேகரத்தை எப்படி அழைக்க முடியும்... “ஆய்வறிஞர்கள். எழுத்தாளர்களையும், அறிஞர்களையும் மரியாதையுடன் அணுக வேண்டும்” - முருகையன்

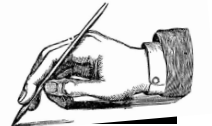
- இரா.வை.கனகரத்தினம்
(ஞானம், இதழ் 21, 2002)

❦ ❦ ❦

மதிப்புக்குரிய ஆசிரியருக்கு,
சென்ற ஆண்டு யுலையில் நான் எழுதியதற்கு எதிர்வினை என்ற பேரில் இரா.வை.கனகரத்தினம் என்பார் எழுதியுள்ள பேராசிரியர் சதாசிவம் பற்றிய இரங்கற் சொற்களும் என் எழுத்துக்குத் தொடர்பற்ற விளக்கங்களும் கண்டேன். நான் சதாசிவத்தின் பத்தாம் பசலித்தனமான கருத்துக்கள் என்று சொன்னது பற்றிப் பின்வரும் விளக்கம் போதுமானது. மு.சண்முகம்பிள்ளை அவர்களது தொகுப்பில் வந்த தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலியில் பத்தாம்பசலி என்பதன் பொருள், காலத்துக்கொவ்வாத பழஞ்சிந்தனையுடையவர் என்று தரப்பட்டுள்ளது.

- சி.சிவசேகரம்
(ஞானம் இதழ் 22, 2002)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- 1972ல் 'கனவுகள் ஆயிரம்' என்ற சிறுகதை மூலம் மல்லிகையில் அறிமுகமானவர்.
- சிறுகதை, கட்டுரை, செய்தியறிக்கை, இலக்கிய ஆய்வு, புதினம், நாவல் முதலான துறைகளில் எழுதிவரும் லெ. முருகபுபதி எண்பதுகளில் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் பணியாற்றியவர்.
- 'சுமையின் பங்காளிகள்' என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 1975ல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர்.
- சமாந்திராங்கள், வெளிச்சம், சமதர்மப் பூங்காவில், நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள், பாட்டி சொன்ன கதைகள், சந்திப்பு, இலக்கிய மடல், கடிதங்கள், எங்கள் தேசம், பறவைகள், மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் ஆகியன இவரது ஏனைய நூல்கள்.
- அவுஸ்திரேலிய 'தமிழ் அகதிகள் கழகம்' 'இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்' 'அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம்' முதலிய அமைப்புகள் உருவாவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர்.
- அவுஸ்திரேலிய விக்டோரியா மாநில சிறந்த பிரஜைக்கான 'அவுஸ்திரேலிய தினை விருது' பெற்றவர்.

அவுஸ்திரேலியாவில் எழுத்தாளர் விழாவில் சந்தித்த மின்னர் மீண்டும் நாம் தாயகத்தில் சந்திக்கின்றோம். இந்தச் சந்திப்பு உங்களுக்கு எத்தகைய உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றது?

நாம் எழுத்தாளர்களாக - வாசகர்களாக - பத்திரிகையாளர்களாக இருக்கலாம். எனினும் - எம்மை நாம் இலக்கியவாதிகள் என்று அழைத்துக் கொள்வதிலேதான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். காரணம் இலக்கியவாதிகள் எப்பொழுதும் இலக்கிய உணர்வுள்ளவர்களாகவே இருப்பர். சக இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்திக்க விரும்புவர். இச்சந்திப்புகளுக்கு அன்பு மாத்திரம் காரணம் அல்ல. பரஸ்பரம் இலக்கியத் தேடலும் அடிப்படையாக அமைந்துவிடும். எமது படைப்புகளை நாம் பத்திரிகை, இதழ்கள் வாயிலாக பதிவுசெய்து பகிர்ந்து கொண்டாலும் - அதன் மூலம் ஒருவருக்கு ஒருவர் எமது படைப்புணர்வை வெளிப்படுத்திக் கொண்டாலும் - நேருக்கு நேர் சந்திக்கும்போது கிட்டும் இன்பம் இருக்கிறதே - அதனை வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாது.

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து தொலைபேசி வாயிலாகப் பேசும்போதும் மின்னஞ்சல் வழிமுறைகளில் தொடர்பு கொள்ளும்போதும் கூட நலம் மிகுந்த பரவசம் அடைகின்றோம். குறிப்பாகத் தொலைபேசியில் எனது குரலைக் கேட்டும் இலக்கியவாதிகள் வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகளில் இருந்து அவர்கள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்பதை என்னால் ஊகித்துணர முடிகிறது. அப்படியிருக்க நேருக்கு நேர் சந்திக்கும்போது கிட்டும் உணர்வு, பிரிந்தவர்கள் கூடினால் பேசவும்வேண்டுமா என்பதுபோல் இருக்கும். ஆனால் நாம் பேசுகிறோம். இது அலாதியான இன்பம். அருபவித்தால்தான் புரியும்.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நீங்கள் சென்று பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றன. இக்காலப்பகுதியில் இதுவரையில் மூன்று தடவைகள் நீங்கள் தாயகம் வந்திருக்கிறீர்கள்.

ஒவ்வொரு வருகைக்கும் ஏதும் காரணம் இருக்கும். இந்தத் தடவை உங்கள் வரலின் நோக்கம் என்ன?

காரணம் இல்லாமல் காரியம் இல்லை என்பர். நான் ஒரு இலக்கிய யாத்திரிகன். எந்த நாட்டுக்குச் சென்றாலும் இலக்கியவாதிகளை தேடிச்செல்பவன். இப்பொழுது நான் அவுஸ்திரேலியாவின் பிரசையாக வாழ்ந்தாலும் - எங்கள் தேசம்தான் எனது தாயகம். அதனால், வேர் இப்பக்கம் வாழ்வு அப்பக்கமாக எனது வாழ்வு படர்ந்திருக்கிறது. எனக்குமட்டுமல்ல - புலம்பெயர்ந்துவாழும் எம்மவர்களில் பெரும்பாலானவர்களின் நிலைமை அப்படித்தான். எனது இலக்கிய மடல் நூலின் முன்னுரையில் ஒரு விடயம் குறிப்பிட்டுள்ளேன். எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின் சங்கமம்தான் வாழ்க்கை. நான் புலம்பெயர்ந்ததும் எதிர்பாராத நிகழ்வுதான். புலம்பெயர்ந்த பின்பு நிகழ்ந்தவைகளும் எதிர்பாராதவைகள்தான். இம்முறை எனது தாயகப் பயணமும் எதிர்பாராததுதான். வந்தபின்பு நிகழ்ந்தவையும் எதிர்பாராததுதான். இந்த எதிர்பாராத நிகழ்வுகளில் அதிர்ச்சிகள், தோல்விகள், ஏமாற்றங்கள், வியப்புகள், வேதனைகளைச் சந்தித்திருக்கின்றேன்.

இம்முறை பயணத்தில் எனக்கு ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்திருக்கிறது. 50வயது பூர்த்தியை முன்னிட்டு நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, கடித இலக்கியம் என்று ஐந்து நூல்களையும் - எனது படைப்புகளின் விமர்சனத்தொகுப்பு நூல் ஒன்றினையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதனையெல்லாம் செய்துமுடிக்கப் பக்கத்துணையாக இருந்தது ஆத்மபலம் மாத்திரமே. இந்தப்பயணத்தில் - என்தாயகத்தில் எனக்கு ஒரு வாழ்க்கைத்துணை கிடைத்துள்ளது. இதுவும் எதிர்பாராத நிகழ்வு - இங்கு நான் இன்ப அதிர்ச்சியைச் சந்தித்தேன். எனக்குக் கிடைத்துள்ள துணைவி ஒரு தமிழ் ஆசிரியை. இலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர் - இவரது தம்பியும் ஒரு கவிஞர் - தங்கையும் ஒரு பத்திரிகையாளர். எனவே - இலக்கிய, பத்திரிகைக் குடும்பத்தில் நான் இணைந்திருப்பது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்கிறது.

அவுஸ்திரேலிய தினத்தை முன்னிட்டு, கடந்த ஜனவரி 26ம்திகதி தங்களுக்கு சிறந்த பிரஜைக்கான விருது கிடைத்திருப்பதாகப் பத்திரிகைகள் மூலம் அறிந்தோம். இந்த விருது குறித்து எமது வாசகர்களுக்கு சற்று விளக்குவீர்களா?

அவுஸ்திரேலியா மிகப்பெரிய கண்டம். பிரித்தானியாவில் இருந்து கப்பல் மார்க்கமாகப் பயணித்த மாலுமி குக் என்பவரினால் இருநூற்றுப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அத்தினம் ஒவ்வொரு வருடமும் ஜனவரி 26ம் ஆம்திகதி கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை அங்கே பொதுவிடுமுறை தினமாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளனர். நான் 1987ஆம் ஆண்டு அங்கு புலம் பெயர்ந்தபோது அந்நாட்டு மக்கள் 200ஆவது தினத்தைக் கொண்டாடினார்கள். இத்தினம் அவுஸ்திரேலியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்தத்தினம் வருவதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்பே - இந்நாட்டின் மாநிலங்களின் பிரதான நகரங்களின் மாநகரசபை - அந்தந்த பிரதேச அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டு அவுஸ்திரேலிய தின விருதுக்காகப் பெயர்களை சிபார்சு செய்யுமாறு கோரும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் DARABIN மாநகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். இங்கே 2001ஆம் ஆண்டு எழுத்தாளர் விழாவை மிகவும் சிறப்பாக அடுத்தடுத்து இரண்டு நாட்கள் ஒழுங்குசெய்திருந்தேன். அவுஸ்திரேலியாவின் வரலாற்றில் முதற்தடவையாக இப்படியொரு தமிழ் எழுத்தாளர்விழா நடந்தது. தவிர - அங்குள்ள சமூக சேவையாளரும் - தமிழ் பற்றாளருமான மருத்துவக் கலாநிதி பொன். சத்தியநாதன் அவர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட “ஒன்றிய தமிழ் தோழமை” என்ற அமைப்பின் தமிழ் நூல் நிலையத்தின் செயலாளராகப் பணியாற்றுகிறேன். இங்கு இலங்கை, தமிழ்நாடு, மலேசியா, சிங்கப்பூர் உட்பட ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெளியாகும் நூல்கள், மலர்கள், இதழ்கள் பத்திரிகைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பல்வேறு துறைகளையும் சேர்ந்த சுமார் 5000 நூல்கள் இங்குள்ளன. இந்நூல் நிலையம் சிறப்பாக இயங்குகிறது. அத்துடன் 1989 முதல் - இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி - இலங்கையில் பிறந்த, அழிவுகளினால் பெற்றோரை இழந்து பாதிப்புற்ற நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு அவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக, பல அன்பர்களின் ஆதரவுடன் உதவி வருகின்றேன். இது ஒரு பதிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இயங்குகின்றது. 5 வருடங்களுக்கு

முன்பு விக்டோரியா மாநிலத்தில் டாக்டர் நடேசன் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்ட TAMIL NEWS PTY LTD என்ற ஸ்தாபனத்தின் மாத வெளியீடான “உதயம்” என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகிக்கின்றேன். இது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியாகிறது. தொடர்ச்சியாக எனது படைப்புகளை நூலாக வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப்பின்னணிகளைக் கவனத்திற்கொண்ட எமது தமிழ் நூல்நிலையத்தின் நிர்வாகக் குழு - எனது பெயரை - DARABIN மாநகரத்துக்கு முன்மொழிந்திருக்கிறது.

எனது பெயர் - பணிகள் அங்கே ஒரு குழுவினால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். எதிர்பாராத விதமாக எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. எனது பெயர் இந்த விருதுக்காக NOMINATE பண்ணப்பட்டிருப்பதாகவும் - அவுஸ்திரேலிய தினக்கொண்டாட்டத்தில் வந்து கலந்துகொள்ளுமாறும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனக்கும் விருது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் போகவில்லை. அனுப்பப்பட்ட அழைப்புக்கு மரியாதை செய்யும் முகமாகவும் - அந்தக் கொண்டாட்டத்தில் இடம்பெறவுள்ள பல்தேசியக் கலாசார நிகழ்வுகளை இரசிப்பதற்காகவும் போயிருந்தேன். விருதுவழங்கும்வேளை வந்தபோது பலரது பெயர்கள் NOMINATE பண்ணப்பட்டிருந்ததாக மேடையில் அறிவித்தார்கள். இறுதியில் நால்வர் இந்த விருதுக்காகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதில் ஒருவனாக நானிருந்தேன். ஏனைய மூவரும் பெண்கள்; வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நான் ஒருவன் மாத்திரம் தமிழன். ஏன் எனக்கு இந்த விருது வழங்கப்படுகிறது என்ற விடயத்தை மேடையில் அறிவித்தார்கள். முன்பே சொன்னேனே - எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் என்வாழ்வில் தொடர்வதாக. அந்தவரிசையில் இந்த விருதும் ஒன்று. இந்தச் செய்தி பின்னர் - அவுஸ்திரேலிய, இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியானது. அவுஸ்திரேலிய SBS வானொலியிலும் லண்டன் BBC வானொலியிலும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது நீங்கள் விபரமாகக் கேட்டறிகிறீர்கள் அவ்வளவுதான்.

1976ல் உங்களது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இங்கே சாகித்திய விருது கிடைத்தது. இதுதவிர அவுஸ்திரேலியாவில் நீங்கள் வேறு விருதுகளும் பெற்றுள்ளீர்களா?

ஆம். விக்டோரியாவில் இருக்கும் ஈழத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் தமது 20ஆவது வருட நிகழ்வை முன்னிட்டு அங்கு பலருக்கு விருது கொடுத்துப் பாராட்டினர். எனக்கு - இலக்கியப் பணிக்காகக் கிடைத்தது. TAMIL AUSTRALIAN FRIENDSHIP SOCIETY என்ற அமைப்பு சமூகப்பணிகள் செய்ததற்காக 2001ஆம் ஆண்டு இறுதியில் பலருக்கு விருது கொடுத்தது, அதில் நானுமொருவன்.

இந்த விருதுகள், பாராட்டுகள் குறித்து ஒரு இலக்கியவாதி என்ற முறையில் உங்கள் அவதானம் எப்படி?

விருதுகள் ஒருவருக்கு ஊக்கமளிப்பதற்கு வழங்கப்படுகிறது. சில சமயங்களில் அவை விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. - பத்திரிகைகளில் - மேடைகளில் கண்டனங்கள் வழங்கப்படும் அளவுக்கும் சிலசமயங்களில் “விருதுகள்” கஷ்டங்களை எதிர்நோக்குகின்றன. ஆனால் - எனக்கு விருதுகள் - பாராட்டுகள் கிடைக்கும்போது அதற்கு நான் தகுதியானவன்தானா என்பதை முதலில் நான் எனக்குள் சுயவிமர்சனம் செய்துகொள்வேன். அதற்குத் தகுதியானவன்தான் என்று எனது மனச்சாட்சி ஒத்துக்கொண்டால் மாத்திரமே ஏற்றுக்கொள்வேன். ஏனென்றால் நான் எப்பொழுதும் மனச்சாட்சியின் கைதியாக வாழ்வன். இதுபற்றி எனது இலக்கியமடலில் ஒரு நேர்காணல் கட்டுரையே உண்டு.

2001 ஜனவரி மாதம் மெல்பர்னில் நீங்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்த இரண்டு நாள் எழுத்தாளர் விழாவை நாம் நேரில் கண்டு களித்தோம். அதன்பின்பு - கடந்த ஜனவரியில் 2ஆவது விழா சிட்னியில் நடந்ததாக அறிந்தோம். இதுபற்றி உங்கள் கருத்துக்களை எமது ‘ஞானம்’ வாசகர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு கேட்கின்றோம்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் தமிழ், கலையிலக்கியவாதிகளின் வருடாந்த ஒன்றுகூடல்தான் இந்த எழுத்தாளர் விழா. விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் - இலக்கியத்தேடலுடன் அறிந்ததைப் பகிரவும் - அறியாததை அறிந்து கொள்வதற்குமான ஓர் ஆரோக்கியமான சந்திப்பே இந்த

எழுத்தாளர் விழாவின் அடிப்படை நோக்கம். 2001ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 6ஆம் திகதி DARABIN நகரமண்டபத்தில் முழுநாளும் நடந்தது. தமிழுக்காகப் பணியாற்றி மறைந்த தமிழறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களின் படங்களைக் கண்காட்சியில் இடம்பெறச் செய்தோம். கம்பன், பாரதி வள்ளுவர் உட்பட வீரமாமுனிவர் முதல் - யாழ்ப்பாணத்தில் துப்பாக்கி வேட்டுக்குப்பலியான பத்திரிகையாளர் நிமலராஜன் வரையிலான நூற்றுக்கணக்கான புகைப்படங்களை இக்கண்காட்சியில் வைத்தோம். இவை இளம் - முதிய தலைமுறையினரின் ஓவிய, புகைப்படங்கள். தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வெளியாகும் நூல்கள், இதழ்கள், மலர்கள், பத்திரிகைகளின் கண்காட்சிகளும் இந்த விழாவில் முக்கிய அம்சங்கள்.

காலை பத்து மணிமுதல் மாலை ஆறு மணி வரையும் 8 அமர்வுகளில் 24 கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கருத்தரங்கு நடந்தது. சங்ககால இலக்கியம் - போர்க்கால இலக்கியம் வரையில் இக்கட்டுரைகளில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இலங்கையிலிருந்தும் - அவுஸ்திரேலியாவின் சில மாநிலங்களிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், பொதுசன ஊடகங்களைச் சேர்ந்தோர் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். இரவு, வால்மீகி சிறுவர்நாடகம், கலாமணியின் பூதத்தம்பி இசை நாடகம், சிட்னி அரங்கக்கலைகள் சக இலக்கியப் பேரவையின் “ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை” நவீனநாடகம் என்பன மேடையேற்றப்பட்டன. மல்லிகை அவுஸ்திரேலியச் சிறப்புமலர் வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாம் நாள் 7ஆம் திகதி அங்குள்ள பிரபல்யமான பூங்காவில் - திறந்த வெளியில் கவியரங்கு நடத்தினோம். கவிஞர் அம்பி தலைமை வகித்தார்.

தரையில் அமர்ந்து கலந்துரையாடினோம். எமது பாரம்பரிய உணவுவகையில் ஒன்றான ஓடியல்கூழ் சுவைத்து பரஸ்பரம் எமது மனநிறைவுகளை வெளிப்படுத்திக்கொண்டோம். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் எமது இந்த முதல் முயற்சி வெற்றிகரமாக அமைந்தது. மாற்றுக் கருத்தோட்டம் கொண்டவர்களும் ஒரு பொது நோக்கத்தில் ஒன்றுபட்டுச்செயற்பட முடியும் என்பதை இந்த விழா நிரூபித்தது. இரண்டாவது விழா சிட்னியில் கடந்த 19ஆம் திகதி கருத்தரங்கு கலந்துரையாடலுடன் நடந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் தமிழர்களின் எதிர்காலம், பிள்ளைகளின் தமிழ் கல்வி தொடர்பாக இந்தக் கருத்தரங்கு மிகுந்த கவனத்தைக் கொண்டிருந்தது. நடந்த விவாதங்களும் தலைமுறை இடைவெளியை தொனிப் பொருளாகக் கொண்டிருந்தன. மூன்றாவது விழா அடுத்த ஆண்டு (2003) ஜனவரியில் கன்பராவில் நடைபெறும். இந்த விழாவை மூன்று நாட்கள் நடத்த யோசித்திருக்கிறோம். அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் கலை இலக்கியவாதிகள் பற்றிய விபரநூல் “எம்மலர்” வெளியிடப்படும். அத்துடன் அங்கு வதியும் எழுத்தாளர்களின் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்றையும் வெளியிட ஆவனசெய்துள்ளோம்.

கேட்பதற்கு உற்சாகமாக இருக்கிறது. எழுத்தாளர்கள் என்றாலே ‘ஈகோ’வுடன் முரண்பட்டு நிற்பவர்கள் என்பார்கள். அவர்களுையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தி விழா நடத்துகிறீர்கள். வித்தியாசமான சாதனைதான். இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது?

கருத்து முரண்பாடுகளினால் ஒருவரின் மேன்மையை இனங்காண்பதில் தவறிழைத்துவிடல் தகாது என்ற கொள்கையில் நான் எப்போதும் திடசித்தமானவன். அதனாலேதான் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபடமுடிகிறது. இது ஒன்றும் சாதனையல்ல. ஒருவகையில் தேடல் முயற்சி, அவ்வளவுதான்.

உங்களது ஐம்பது வயது நிறைவை முன்னிட்டு சில நூல்கள் வெளியானதாக அறிகிறோம். அவை பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

12 சிறுகதைகள் கொண்ட “எங்கள் தேசம்”; கட்டுரைகள் நேர்காணல்களின் தொகுப்பு “இலக்கிய மடல்”; எனது தாயார், எனக்கு எழுத்தறிவித்த ஆசிரியை உட்பட எண்பதுபேர் எனக்கு எழுதிய கடிதங்களும் - நானேமுதிய விரிவான கடிதங்களுமடங்கிய நூல் “கடிதங்கள்”. “பறவைகள்” என்ற எனது முதலாவது நாவல்; என்னை இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவரும், இப்பொழுது பவளவிழாக் கொண்டாடுபவருமான மல்லிகை ஜீவா குறித்த நிகழ்வுகள் “மல்லிகைஜீவா

நிகழ்வுகள்”; எனது நூல்களின் விமர்சனங்கள் அடங்கிய “முருகபூபதியின் படைப்புகள்” - இரண்டாவது பாகம் என்பன வெளியாகின. மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள், பறவைகள் என்பன விரைவில் இலங்கை வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கும். இவை சென்னையில் வெளியாகிவிட்டன. துரிதமாக இவற்றை எனக்கு அச்சிட்டு வழங்கிய எனது அருமை நண்பர் செ.கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்த வெளியாகவுள்ள உங்களது நூல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

கவிஞர் அம்பி எமக்கு மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர். சிறுவர் இலக்கியத்துக்கும் கவிதைக்கும் வளம் சேர்த்தவர். மருத்துவத்தமிழ் முன்னோடி கிறீனை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். இவர் குறித்த நூல் எழுதுகிறேன் - “அம்பி வாழவும் பணியும்”. கே.கணேஷ் எமது மதிப்புக்கும் அன்புக்குமுரிய மூத்தவர். எமக்கெல்லாம் தந்தையாக மிளிர்பவர். இவர் குறித்தும் ஒரு நூல் எழுதவுள்ளேன். இவர் எனக்கு எழுதிய ஏராளமான கடிதங்கள் ஒரு தொகுப்பை வெளிப்படுத்தும். ஓவியர் செல்லத்துரை அவுஸ்திரேலியாவில் மறைந்துவிட்டார். இவர் சிறந்த புகைப்படக் கலைஞராவார். இவர்பற்றியும் ஒரு நூல் எழுதப்படும். “நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” இரண்டாவது பாகமும் மற்றுமொரு நாவலும் எழுதவுள்ளேன். “நாவல்” அற்பாயுளில் மறைந்துபோன ஒரு பத்திரிகையாளரின் டயறிக்குறிப்புகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்படுகிறது. இது ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம். ஆனால் குறிப்புகள் நிஜமானவை. காயமுற்ற எங்கள் தேசத்தை இந்த நாவல் இனங்காண்பிக்கும்.

இப்பொழுது இங்கு யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டு சமாதானம் தோன்றுவதற்கான புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்தவர் என்ற முறையில் – அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் எம்மவர்கள் இதனை எவ்வாறு அவதானிக்கிறார்கள் என்று சொல்லமுடியுமா?

எங்கள் தேசம் காயப்பட்டிருக்கிறது. எங்கள் தேசத்தின் மக்களின் காயங்களை சுகப்படுத்த அந்நிய சக்திகளின் துணை நாடவேண்டிய அளவுக்கு நாம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்றால் எம்மிடையே புரிந்துணர்வு இல்லை என்பதுதான் அர்த்தம். எந்தவொரு போராட்டமும் இறுதியில் பேச்சுவார்த்தையில்தான் முடியுமென்பது வரலாறு. இப்பேச்சுவார்த்தைகளை என்றோ ஆரம்பித்திருப்பின் எத்தனையோ உயிர் அழிவுகளைத் தடுத்திருக்க முடியும். காலம் கடந்தாவது இரண்டு தரப்பினரும் பேசமுன்வந்திருக்கின்றனர் என்றால் அதற்குக் காயங்கள் மட்டுமல்ல சர்வதேச அழுத்தங்களும் தான் காரணம். இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்கின்றனர். பல்கலைக்கழகம் செல்கின்றனர்.

இசை, நடனம் முதலான துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்று அரங்கேற்றமும் செய்கின்றனர். இதனைக்கண்டு பெற்றோர்கள் பூரித்துப்போகின்றனர். அங்கு புலம்பெயர்ந்த மக்கள் கனவுகளுடன் வந்தனர். கனவு மெய்ப்பட வேண்டுமென்று கடுமையாக உழைத்தனர். அதேபோல் தாயக மக்களுக்கும் கனவுகள் எதிர்பார்ப்புகள் உண்டு. ஆனால் இவர்கள் கண்டதோ காயங்களும் அவலவாழ்வும்தான். சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்தில் சாதல்கண்டு சிந்தை இரங்கவேண்டிய நிலையிலேதான் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை அவர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்படுகிறது. கிடைக்கும் தீர்ப்பு அர்த்தமுள்ளதாக அமையவேண்டும். இலங்கையின் எதிர்காலம் - அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் இல்லை. மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் என்ற இந்த ஐம்பெரும் சக்திகளிடம்தான் பெரிதும் தங்கியுள்ளது. இனமத வேறுபாடுகளுக்கப்பால் தேசத்தின் நலன் குறித்து இச்சக்திகள் இணைய வேண்டும். நம்பிக்கையுடன் எதிர்காலத்தை நோக்குவோம்.

2002 ஓர்ரல் ஞாண் (ஆத்ம் 08.23)

நீங்கள் இன்று பேராசிரியராக இருக்கிறீர்கள். இந்நிலையை நீங்கள் எய்துவதற்கு உங்களது மாணவப் பருவத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக் கல்விச் சூழல் எவ்வாறு சாதகமாக அமைந்தது?

இவ்வினாவை நீங்கள் கேட்கிறபோது, எனக்குத் தமிழ் எழுதப் பழக்கிய ஆசிரியை முதற்கொண்டு சன்னாகம் திருஞானசம்பந்த வித்தியாசாலையிலும் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியிலும் கற்பித்த பல நல்லாசிரியர்கள் என் மனக்கண்முன் தோன்றுகின்றனர். அவர்கள் எளிமையாக வாழ்ந்த மகோன்னத மனிதர்கள். பாடசாலை தங்களுடையது, மாணவர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகள் என்ற உணர்வுடன் கல்வியூட்டும் பணிக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் தக்க மதிப்பும் இருந்தது. கல்வியில் பின்தங்கிய மாணவர்களைப் பாடசாலை விட்டபின் மறித்து அல்லது தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப் பிரதி உபகாரம் எதுவும் பெறாது கல்வி கற்பித்தனர். இந்நிலையினை நான் எய்துவதற்குப் பெரிதும் உபகாரமாக அமைந்தது அன்று எனக்கு வாய்த்த கல்விச் சூழல் என்றே நம்புகிறேன்.

யாழ்ப்பாணக் கல்வி வளர்ச்சியில் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பங்களிப்பு எத்தகையது?

ஒரேற்றர் சி.சுப்பிரமணியம் சிந்தனையிலும் செயலிலும் முற்போக்கானவர், துணிவு மிக்கவர், யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் உற்சாகமாக உழைத்தவர். சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி அதிபர் பதவி கிடைத்தபோது, முகாமையாளருடன் நல்லுறவைப் பேணித் தன் நிலையினை ஸ்திரப்படுத்திக்கொள்ளவோ உயர்நிலை எய்தவோ அவர் எண்ணவில்லை. கல்வியை வளர்க்கத் தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பினை “பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழிபெற்றுப் பதவிகொள்ள” வைப்பதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற வேட்கையினால் அவர் உந்தப்பட்டார். திறமைமிக்க மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பரீட்சைகளில் உயர்ந்த பேறுகளைப் பெற்றுக்காட்டிப் பெருமைப்படுவதில் அவர் அதிக அக்கறை

- பேராசிரியைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்; தமிழ்ப்பேராசிரியர்
- இலங்கை அரசினால் கலாகீர்த்திப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப் பட்டவர்.
- இலங்கைக் கலைக்கழக உறுப்பினராகவும், தலைவராகவும், தமிழ்க் கலைச் சொற்களுக்கான உச்சக்குழு உறுப்பினராகவும், தேசியக் கல்வி நிறுவக ஆட்சிச்சபை உறுப்பினராகவும், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனப் பணிப்பாளர்சபை உறுப்பினராகவும், இலங்கைப் பத்திரிகைச் சபையின் உறுப்பினராகவும், அரசுகளும் மொழிகள் ஆணைக்குழு உறுப்பினராகவும் பணியாற்றியவர்.

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

காட்டவில்லை. இயலுமானளவு பேர்களுக்குச் சீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ள உதவுவதில் அவர் பெருமளவு அக்கறை கொண்டவர். வயது சற்றுக் கூடிவிட்டதாலும், திறமை குறைந்தவர்கள் எனக் கண்டதாலும், சமூகத்தின் தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவினர் என்ற காரணத்தினாலும் ஏனைய பல கல்லூரிகளினால் அனுமதி மறுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்குக் கல்விக் கூடத்தின் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டவர் ஒரேற்றர். அதனால் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த பலர் கல்வியின்மூலம் முன்னேறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். முற்போக்கான சிந்தனைகளைச் சபைகளில் வெளியிட்ட அதிபர்கள் பலர் தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகளுக்குத் தங்கள் பாடசாலைகளில் அனுமதி வழங்க அஞ்சிய சூழ்நிலையில், அவ்விடயத்தில் மிகுந்த துணிவுடன் செயற்பட்டவர் ஒரேற்றர். கல்வி வசதி குன்றிய மலையகத்துப் பிள்ளைகள் தன் கல்லூரியில் வந்து கற்க அவர் விசேட வசதிகள் செய்துகொடுத்தார். எனது பல்கலைக்கழகத் தேர்வுக்கு முன்னர் அரசாங்க எழுது வினைஞர் சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, சேனைத் தலைநிலையத்தில் வேலை பெற்றதும், போதுமென்று மகிழ்ந்த என் தந்தையார் அவ்வேலையைக் கவனமாகக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதில் ஆர்வம் கொண்டவரானார். நான் பல்கலைக்கழகப்புகழ்ப் பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டுமென்று கண்டிப்பாகக் கருதிய ஒரேற்றர் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் மும்முரமாக இயங்கினார். கந்தரோடையில் இருந்த சிறியதொரு பள்ளிக்கூடத்தை இலங்கையின் ஓர் அதியுயர்தரக் கல்லூரியாகக் கட்டியெழுப்பிய ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் கல்வி வளர்ச்சிக்குமட்டுமன்றி, சமூக முன்னேற்றத்துக்கும் அன்றைய இளைஞர்களின் உலகப் பார்வை விசாலமடைவதற்கும் குறிப்பிடத்தக்களவு பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

பேராசிரியர் மு. வரதராசனார் தங்களது ஆசிரியர் என அறிகிறேன். அவருடன் தங்களுக்கு இருந்த தொடர்புகள் பற்றிய நினைவுகளைக் கூறுங்கள்.

பட்டமேற்படிப்புக்காக நான் சென்னை செல்லவிருந்த வேளையிலே பலரால் பலவிதமாக எச்சரிக்கப்பட்டேன். தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் இங்குபோலச் சுதந்திரமாக உலவ முடியாதென்றும், மாறுபட்ட கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் கூறுவது இக்கட்டான நிலைக்கு இட்டுச் செல்லுமென்றும் சிலர் கூறினர். நேரத்தோடு துறைக்குச்சென்று பேராசிரியர் வரும்போது பல்யமாக எழுந்துநின்று சிரந்தாழ்த்தி வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும், அவர் வேலை முடிந்து செல்லும்வரை கடுமையாக உழைப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டும், அவரது கருணையினாலன்றி எந்தக் கருத்தோ சிந்தனையோ விளக்கமோ எமக்கு வாய்க்காது என்று அவர் நம்பும் வகையில் நடந்துகொள்ள வேண்டும், அவரது கருத்துக்களோடு எக்காரணங்கொண்டும் மாறுபடக்கூடாது - இப்படியாகப் பின்பற்றுவதற்கு எனக்குச் சற்றேனும் சாத்தியமற்ற அறிவுறுத்தல்கள் பல வழங்கப்பட்டன. ஆனால், மு.வ. அப்படிப்பட்டவரல்ல, மனிதாபிமானமும் பரந்த பார்வையும் முற்போக்கான சிந்தனையும் கொண்டவர் என்று அவரை அறிந்திருந்த என் நல்ல நண்பர் செ. கணேசலிங்கன் சொன்னார்.

ஆரம்பத்தில் மு.வ. மிகச் சம்பிரதாயபூர்வமாக இலக்கணச் சுத்தமான தமிழில் பேசியபோது எனக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. ஓரிரு முறை கண்டு பழகிய பின்னே அந்த ஒப்புக்கொல்லாம் மறைந்து விட்டன. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், என்னைப் போன்ற ஒருவனுக்கு மு.வ. போன்ற ஓர் ஆசிரியர் தமிழ் நாட்டிலே கிடைத்தது பெரியதொரு பேறேயாகும். எந்தவிதக் கட்டுப்பாடுகளுமின்றி என்னை இயங்கவிட்ட மு.வ. என் ஆய்வு சம்பந்தமாகக் கலந்துரையாட விரும்பிய போதெல்லாம் மிகுந்த பொறுமையுடன் கலந்துரையாடினார். ஆலோசனைகள் கேட்டபோதெல்லாம் அன்புடனும் நேர்மையுடனும் அவற்றை வழங்கினார். சிக்கல்களையும் சர்ச்சைகளையும் மிகச் சாதூர்யமாகச் சமாளிக்க வல்லவரான மு.வ. விவாதங்களுக்கு இடமளித்துக் கருத்து மாறுபாடுகளை மதித்த விதம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

என்னையும் சோவியத் நாட்டிலிருந்து தமிழ் கற்கவந்திருந்த ஒரு மாணவரையும் வேறு சிலரையும் இடைக்கிடை வீட்டுக்கழைத்து விருந்தோம்பிய அவரது சீலம் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. பழந்தமிழ் இலக்கியம், மொழியியல், புனைகதை இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் அவருக்கிருந்த புலமையினையும் ஆற்றலையும் அவர் வெளியிட்டுள்ள ஏராளமான நூல்களின் வாயிலாகப்

பலரும் அறிவர். சென்னையில் இசைவிழா நடைபெற்ற காலங்களில் அண்ணாமலை மன்றத்தில் காலை வேளைகளில் இடம்பெற்ற தேவாரப்பண் ஆராய்ச்சிகளில் மு.வ. ஆர்வத்தோடு கலந்து கொண்டார். தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் ஓதுவார்களும் இசைப்பேராசிரியர் எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் போன்றவர்களும் பங்கேற்ற அக் கலந்துரையாடல்களின்போது மு.வ.வின் தமிழிசைப் புலமையைக் கண்டு வியப்புற்றேன். இலங்கை திரும்பிய பின்னரும் அவருடன் கடித்த தொடர்பு வைத்துக்கொண்டேன். மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தராக இருந்த காலத்திலே தானும் எந்தக் கடித்தத்துக்கும் அவர் பதில் எழுதாமல் விட்டதில்லை. பழகுவதற்கினிய அவரைப்பற்றிய நினைவுகள் பசுமையாகவே உள்ளன.

நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்ற காலத்தில் பேராசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இடையில் சுமுக உறவு நிலவியதால் மாணவர்கள் தமது கருத்துக்களை சுதந்திரமாக வெளியிடக்கூடிய நிலைமை இருந்ததா?

எனது தமிழ் ஆசிரியர்களும் சரி, வரலாறு, பொருளாதாரம், அரசறிவியல் ஆகியவற்றைக் கற்பித்தவர்களும் சரி மாணவர்களிடத்துச் சுதந்திர சிந்தனைகளையும் வியாக்கியானங்களையும் உற்சாகத்தோடு ஊக்குவித்தனர் என்றே கருதுகிறேன். முதலாண்டில் கற்றபோது, தமிழ்ப் பாடக் கட்டுரை வகுப்புகளை நடத்திய கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்களுடனும், அரசறிவியல் கட்டுரை வகுப்புகளை எடுத்த கலாநிதி ஜெயரத்தினம் விவசாயனும் பலவிடயங்கள் குறித்து நாங்கள் விவாதித்துப் பலன் பெற்றோம். அன்று நாங்கள் நிறைய வாசித்தோம். பல்கலைக்கழகத்தினுள்ளும் வெளியேயும் நடந்த கூட்டங்களிலும் கருத்தரங்குகளிலும் ஆர்வத்தோடு கலந்து கொண்டோம். அனேகமானவர்களுக்கு இலக்கியம், அரசியல் முதலானவற்றில் ஓரளவு நிலைப்பாடுகளும் உருவாகியிருந்தன. தன்னம்பிக்கையும், அறிவுத் தெளிவும், விசாலமான உலகப் பார்வையும் பெற்றிருந்த பேராசிரியர்கள் தங்களுடைய மாணவர்களுடன் சுமுக உறவை வளர்த்திருந்தனர். அவ்வப்போது விடுதிகளில் நடைபெற்ற தேநீர் விருந்துகளின்போதும் சுற்றுலாக்களின்போதும் கலை நிகழ்ச்சிகளின்போதும் ஆசிரியர்களுடன் அளவளாவும் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன. சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வேண்டிச் சத்தியாக்கிரகம் செய்த கலாநிதி எப். ஆர். ஜயசூரிய, ஒருநாள் பரீட்சைக்குப் பிந்திவிட்டதால் குழம்பிநின்ற என்னைத் தோள்மீது கைபோட்டு அழைத்துச் சென்று பரீட்சை மண்டபத்தில் இருத்தியதையும், சிறியதொரு குழப்படிக்காக ஒருநாள் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவருக்கேயுரிய பேச்சுத் தமிழில் ஏசியதையும், இன்னொரு தவறுக்காகக் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனிடம் நன்றாக ஏச்சு வாங்கியதையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது எவ்வளவோ சுகமாக இருக்கிறது.

நீங்கள் ஒரு முற்போக்கான சிந்தனையாளர். உங்களது காலகட்டத்திலேதான் இலக்கியத்தில் மரபு, முற்போக்கு, நற்போக்கு போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. இன்று இந்தப் போராட்டங்களை நீங்கள் மீளச் சிந்திக்கும்போது உங்களது மனதிலே எத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன?

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல காலவகையினானே” என்று பவணந்தி முனிவரும், “மாறுதல் இந்த யுகத்தின் முதலாவது விதி” என்று மகாகவி பாரதியும் கூறியதை விளங்கிக் கொண்டவர்களுக்கு முற்போக்கு என்றால் என்னவென்பதை விளங்கிக் கொள்வதில் சிரமம் இருக்க நியாயமில்லை. எங்கள் காலத்தில் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பேணவேண்டும் என்றும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை ஆலயங்களுக்குள் அனுமதிக்கக் கூடாதென்றும் சொல்வது பிற்போக்காகும். பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்றும் ஆலயங்களுக்குள் அனைவரும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கொள்வது முற்போக்காகும். ஏட்டைப் பெண்கள் தொடுவது ஆகாதென்பது பிற்போக்கு. “ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்றெண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்” என்பது முற்போக்கு. மாட்டுவண்டியிலின்றி வேறெந்த வாகனத்திலும் ஏறேன் என்பது பிற்போக்கு. “நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம், ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்” என்பது முற்போக்கு. இலக்கியத் துறையில் மட்டுமன்றி சமூகத்தின் ஏனைய பல துறைகளிலும் பழையனவற்றில் ஊன்றிய நலன் கண்டுகொண்டவர்களுக்கும் மாறுதல்களையும்

புதுமைகளையும் வரவேற்றவர்களுக்கும் இடையிலான போராட்டங்கள் உலகெங்கணும் நடந்தே வந்துள்ளன. காலகதியில் நிலைக்கத்தக்கவை நிலைத்தும் மாற்றப்படவேண்டியவை மாற்றப்படும் ஏற்கப்படவேண்டியவை ஏற்கப்படும் வந்துள்ளன.

இலக்கிய மரபு பற்றி எங்கள் நாட்டில் நடைபெற்ற சாச்சைகளைப் பற்றி மீள்சீந்திக்கும்போது, அவற்றால் இலக்கியத்தின் பண்பும் பயனும் குறித்த விளக்கங்களும் தமிழிலக்கியத்தின்பால் ஆர்வமும் குறிப்பிடத்தக்களவு பெருகியமை மகிழ்ச்சி தருவதாகும். நற்போக்கு என்ற பிரயோகம் எதிர்ப்புக்கிடமற்ற ஒன்றாகத் தோற்றுக்கின்றது. ஆனால், அக்கோட்பாட்டை முன்வைத்தவர்கள் பழையனவற்றுள் உதவாதனவற்றை ஒழிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டனரா அல்லது புதிய மாறுதல்களை முறையாக முன்னெடுக்க விழைந்தனரா அல்லது பிற்போக்குக்கும் முற்போக்குக்குமிடையில் சமரசம் காண முயன்றனரா என்பது தெளிவாகவில்லை. பழைய நிலையில் சுகம் கண்டவர்கள் மாறுதல்களை எதிர்க்கவே செய்வர். மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளில் சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், யாப்புக் குற்றம் எல்லாம் கண்டு அவருக்குத் தமிழோ தமிழிலக்கிய மரபோ தெரியாது என்று நிறுவ எத்தனித்தவர்களை அறிவோம். பாரதிமீது அவர்கள் கொண்ட சீற்றத்திற்கு முதற்காரணமானது தமிழ்க் கவிதை மரபின்மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த பற்றல்ல; பாரதியின் செயல்களிலும் கருத்துக்களிலும் அவர்கள் கொண்ட வெறுப்பேயாகும். நாவல்களும் சிறுகதைகளும் இளைஞர்களை நாசமாக்கிவிடும், அவற்றைப் படிப்பது பாவம் என்று கருதிய தமிழ்ப் பெரியார்களைப்பற்றி டாக்டர் மு.வ.விடம் நிறையக் கேட்டறிந்துள்ளேன். இழிசனர் எனப்பட்டவர்களின் மொழி வழக்குகளும் அம்மக்கள் எதிர்போக்கிய பிரச்சினைகளும் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றபோதும், அவர்களுக்குள் இருந்து எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் உதயமானபோதும் இலக்கிய உலகை ஆண்ட பரம்பரையினருக்கு அது அருவருப்பாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் ஒரு பாடமானபோதுகூட பழைய தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் அங்கலாய்த்தனர். “கால்சட்டை போட்டுக்கொண்டு தமிழ் வளர்க்கப் போகிறார்கள்” என்று நையாண்டி செய்தனர். ஆனால், தங்களோடு சம்பந்தமில்லாத ஆங்கிலமும் அம்மொழிமூலமாக விஞ்ஞான, சமூகவியற் பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட்டது குறித்து அவர்கள் கலக்கமடையவில்லை. தங்கள் பிள்ளைகளையும் எதிர்கால உயர்வு கருதி அவற்றையே படிக்குமாறு ஊக்கினர். இவ்வாறே என் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களை நீட்டிக்கொண்டு...

டாக்டர் ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் அக்காலத்தில் மரபுப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றதாக அறிகிறோம். அக்காலகட்டத்தில் தாங்கள் தினகரனில் பணிசெய்தீர்கள். டாக்டர் சதாசிவம் அவர்களின் கருத்துக்களுக்கு தினகரன் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்ததாகவும் அறிகிறோம். மரபுப் போராட்டம் பின்னர் வீழ்ச்சியுற்றமைக்குக் காரணம் எதுவென நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு விடயத்தைக் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். அதாவது, என் அன்புக்குப் பாத்திரமான ஆசிரியர் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்களை நான் அறிந்த காலம் முதல் சண்டையும் சமாதானமுமாகத் தொடர்ந்த எங்கள் உறவு இறுதிவரை அன்னியோன்னியமானதாகவே இருந்தது. கலாநிதி சதாசிவம் காலஞ்சென்ற ஓராண்டின்பின் ஒரு நாள், பாடவிதானங்கள், பரீட்சைகள் தொடர்பாக நாங்கள் பலதடவைகள் வாதிட்டதை அவதானித்தவரான முன்னாள் பரீட்சை ஆணையாளர் நாயகம் திரு. ஆர்தர் வெதமுல்ல, “நான் சொல்வதை நீ நம்பு, உன்னைப் பற்றி அவர் ஒருபோதும் குறைவாகப் பேசியதில்லை.” என்று வலியுறுத்திக் கூறினார். ஆனால், கலாநிதி சதாசிவம் அவர்களின் வரலாற்றுப் பார்வை என்றும் எனக்கு உடன்பாடானதாய் இருக்கவில்லை. மரபெனப்படுவது மாறுதலடையாத ஒன்று, அதை மீற முயல்வது சாலாது, தொல்காப்பியர் வகுத்ததே தமிழுக்கு என்றும் உரிய இலக்கணமாகும், பேச்சுவழக்கு இலக்கியத்தில் இடம்பெறல் ஏற்றதல்ல, இன்றைய சிறுகதையைத் தமிழிலக்கிய வடிவமென்று கொள்ள முடியாது - இப்படியான அவரது கருத்துக்கள் பல வாதப் பிரதிவாதங்களைத் தூண்டவல்லன என்பதாலும், அத்தகைய கருத்துப் பரிமாறல்கள் தமிழிலக்கியத்தின்பால் பலசாராரினதும் கவனத்தை ஈர்ப்பதோடு புதிய பல சிந்தனைகளுக்கும் விளக்கங்களுக்கும்

வழிகோலக்கூடும் என்பதாலும் அவை தினகரனில் வெளியிடப்பட்டன. “காலத்துக்கேற்ற வகைகள், அவ்வக் காலத்துக்கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்” என்ற மகாகவி பாரதிக்கு இருந்தது போன்ற கால உணர்வு கலாநிதி சதாசிவம் அவர்களுக்கும் இருந்ததென்று கூறவியலாது. மரபு பற்றிய அவரது விளக்கம் வரலாற்று ரீதியானதாகவோ விஞ்ஞான பூர்வமானதாகவோ அமையவில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம். அத்தகைய ஒன்றை நிலை நிறுத்த முயலுவது பெருக்கெடுத்தோடும் பேராற்றைக் கரங்களைக்கொண்டு கட்டுப்படுத்த முயல்வதை ஓக்கும். அவ்வாறான எத்தனங்களின் வீழ்ச்சி ஒரு வரலாற்று நியதியாகும்.

டானியலின் பஞ்சமர் நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதியுள்ளீர்கள். டானியலின் நாவல்கள் ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன?

சாதிக்கொடுமைகள் ஒழிக்கப்படவேண்டியவை என்பது என் நிலைப்பாடாகும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டத்தில் கே. டானியலின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாண மண்ணில் வேர்விட்டுப் பரவியிருக்கும் சாதிக் கொடுமைகளையும் அடிமை குடிமைகளாய் நடத்தப்பட்ட பஞ்சமர்களின் அவலங்களையும் போராட்ட உணர்வுகளையும் சித்திரித்தபடியால் டானியலின் படைப்புக்கள் பஞ்சம சாதியினர் மத்தியிலும் முற்போக்குச் சிந்தனை படைத்த ஏனையோர் மத்தியிலும் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றது உண்மை. அதேவேளை உயர்சாதி மக்களைப் பழிவாங்கும் நோக்கோடு அவர்களது குடும்பப் பெண்களைக் கீழ்த்தரமாக டானியல் சித்திரித்துள்ளார் என்ற விமர்சகர்களின் குற்றச்சாட்டும் பரிசீலனைக்குரியதே. டானியலின் நாவல்கள் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம் ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைக் காட்டிலும் பெரிதாகவும் தோன்றுகிறது.

நல்ல படைப்புகள் கவனிக்கப்படாமல் போவதும் மோசமான படைப்புகள் கொண்டாடப்படுவதுமான ஒரு நிலைமை ஈழத்து இலக்கிய மரபில் இருந்து வந்ததாகக் குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறதே?

இதனை எமது இலக்கிய மரபில் இருந்துவரும் ஒன்று என்று கூறிச் சலிப்படைவதில் அர்த்தம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இப்படியான குற்றச்சாட்டு எங்கள் காலத்துக்கோ நாட்டுக்கோ மட்டும் உரியதென்றும் கூறமுடியாது. பொதுவாக இது படைப்பாளர்களும் வாசகர்கள் அல்லது நுகர்வோரும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். எல்லோருக்கும் பரிச்சயமான திரைப்படத் துறையை எடுத்துப்பாருங்கள். மோசமான படங்களும் மோசமான நடிகர்களும் கொண்டாடப்படுவதையும் இலாபத்தைக் குவிப்பதையும் பார்க்கவில்லையா? வெகுஜன ஊடக உறவுகளைக் கெட்டித்தனமாக வளர்த்துக்கொண்டும் பிடிக்க வேண்டியவர்களைப் பிடித்தும் சுளுவாக உடனடிப் பிரசுரத்தையும் இலாபத்தினையும் சம்பாதிக்கும் எழுத்தாளர்கள் இல்லை என்று நான் கூறவில்லை. ஆக்கப்பணியில் ஆர்வம் நிலைத்தவர்களுக்கு அப்படியான காரியங்களுக்கான அவகாசம் இருக்காதென்றே நினைக்கிறேன். சந்தைப் பொருளாதாரம் பின்பற்றப்படும் இன்றைய காலத்தில், ஒருவனுக்குத் தன் திறமையை விற்றுப்பிழைக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. அது எவ்வாறாயினும் நல்ல படைப்புகள் காலப் போக்கில் நிலைக்கும் என்றும் மோசமானவை புறந்தள்ளப்படும் என்றும் நம்புகிறோம். அவ்வாறு நடைபெறாவிட்டால் அது பொது நாகரிகத்தின் சீரழிவையாகும். கம்பன், பாரதி போன்றவர்களை ஓரங்கட்டும் எத்தனங்கள் தோல்விகளையே தழுவின. படைப்பொன்று நிலைபெறுவது சுயமாகவன்றி முண்டுகளால் அல்ல.

பல்கலைக்கழகங்களில் மாணவர்களுக்குத் திறமைச்சித்திகள் வழங்கப்படும்போது, அவற்றை வழங்குபவர்கள் தங்களது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப மாணவர்களிடையே பாராட்சம் காட்டுவதாக ஒரு குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறது. பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை இதனை வாலி வதைக்கு ஒப்பிடுகிறார். தங்களது பல்கலைக்கழக மாணவப் பருவத்திலும், பின்னரும் இத்தகைய வதைகள் நடந்துள்ளனவா?

பரிட்சைகள் போட்டிகள் என்று வரும்போது இவ்விதமான குற்றச்சாட்டுக்கள் தவிர்க்க முடியாதவை போலத் தோன்றுகின்றன. திறமைச் சித்திகள் பெறாதவர்கள் அதற்குத்

தங்கள் திறமைக் குறைவே காரணம் என்று ஒத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை எதனைவைத்து இதைச் சொன்னார் என்று எனக்குத் தெரியாது. வாலிவதை குறித்த அவரது விளக்கமும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் பாரிய பொறுப்பு தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற உணர்வுடன் பரீட்சகர்கள் பாராபட்சமின்றிப் பணியாற்ற வேண்டும். தவறுகள் நேராதவாறு தடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளும் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ளன. இன்னொன்றையும் கூறலாம். பரீட்சையில் திறமைச் சித்தி பெறத்தவறுகிறவர்கள் பின்னர் தங்கள் திறமைகளை நிரூபிப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் உள்ளன. அவ்வாறு சிலராவது நிரூபிக்குமிடத்துச் சம்பந்தப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்தின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்கிடமாகலாம். ஏலக்கடியளவு புள்ளிகள் உங்களுக்கு வழங்க எங்களாலான முயற்சிகளை எடுப்போம், மிகுதி உங்கள் ஒத்துழைப்பைப் பொறுத்தது என்று மாணவர்களை நோக்கிப் பேராசிரியர் தவத்திரு, தனிநாயகம் அடிகளார் கூறுவதுண்டு. அதையே நான் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதுண்டு.

இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைப் போக்கு சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட கவிதைப் போக்கிலிருந்து வேறுபடுமாற்றைக் கூறுங்கள்.

காலம் எப்போதும் ஒரேமாதிரி இருப்பதில்லை. முன்னெக்காலத்திலும் இல்லாதளவு அதிகமாகவும் வேகமாகவும் இன்று மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. கவிதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. உலகமயப்படுத்தல், நுகர்வு மயப்படுத்தல், திறந்த பொருளாதாரம், திறந்த சமூகம், வெகுஜன ஊடக ஆதிக்கம், சிறிதுகால உபயோகத்தின்பின் ஒதுக்கிவிடும் பண்பாடு, அகதிநிலை, புலப் பெயர்ச்சி, பெண்ணியம், தலித் இலக்கியம், இனவன்முறை, அரசவன்முறை முதலானவை குறித்து இன்று பேசப்படுவனவற்றை அவதானிப்பவர்களுக்கு கவிஞர்களின் இக்கால அனுபவம் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த அனுபவத்தை ஒத்ததாய் இருக்கமுடியாதென்பது புலனாகும். பேரப்பிள்ளைகளும் பூட்டப் பிள்ளைகளும் அனுபவிப்பதற்கென்று சொத்துச் சேகரித்த குடும்பங்கள் தம் பாதுகாப்புக் குறித்தும், எதிர்காலம் குறித்தும் குடும்பப் பெயரைக்காக்கும் விதத்தில் சந்ததி தொடருமா என்பது குறித்தும் மனவியாகூலம் மிகுந்திருக்கும் காலம் இது. வாழ்க்கைக்கும் வினைகளுக்கும் புதிய புதிய அர்த்தங்கள் கற்பிக்கப்படுவதையும் காணலாம். இன்றைய பல பிரச்சனைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் போலி வேடங்களையும் மோசடிகளையும் சுரண்டல்களையும் அதிகாரத் துரப்பிரயோகங்களையும் கூர்ந்து அவதானிக்கக் கூடிய கவிஞர்கள் புதிய விளக்கங்களையும் வினாக்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். அத்த நம்பிக்கையோடு இலட்சியக் கோட்டைகளைக் கட்டி அவற்றின்பால் பிறர் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கான அவகாசம் அவர்களுக்கு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. பலவிடயங்களையும் அனுபவங்களையும் குறித்து வெளிப்படையாகத் தெளிவு தரும் வகையில் கூறமுடியாமல் இருப்பதற்கு விளக்கக் குறைவு காரணமாகலாம். அல்லது அஞ்சுவது அஞ்சும் நிலைகாரணமாகலாம். அனுபவங்களைப் பரிமாறும் ஆவல், புதிய பரிசோதனைகளில் மோகம், பெயரை அச்சில்காணும் ஆவல், கட்டுக்களை மீறும் ஆர்வம், படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் கையாளும் விருப்பம் முதலானவை இன்று கூடியளவு பேர்களுக்கு இருப்பதாகவும் அவற்றுக்கான சந்தர்ப்பங்களும் கூடுதலான அளவுக்குக் கிடைப்பதாகவும் தோன்றுகிறது. இன்று ஏராளமான பேர்கள் கவிதைகள் என்று எழுதுவனவற்றைப் பார்க்கும்போது, கவிதை இயற்றுவது மிகச் சுவாசமான வேலை என்று அவர்கள் கருதுவதாகத் தோன்றுகிறது. உயிரிலாச் செய்திகளுக்கு உயிர் மிகக் கொடுக்கும் கவிதை வெளிப்பாடு என்பது அவ்வளவு அற்பமான ஒன்றல்ல.

ஈழத்து விமர்சகர்களில் தீவிர மார்க்சியவாதியாக இருந்து ஒன்மீகத்துக்குள் தனது தலையைப் புதைத்துக்கொண்டவர் மு. தளையசிங்கம் என அவர்மீது குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. இவரது விமர்சன நோக்குப்பற்றிய தங்களது பார்வை என்ன?

தளையசிங்கம் ஒளிவு மறைவற்ற உள்ளங்கொண்ட நல்லதோர் நண்பன். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் தமிழரசுக் கட்சியிலும் சுதந்திரன் பத்திரிகையிலும் அபிமானம் கொண்டிருந்ததை

அறிவேன். இறுதியாண்டு முதல். அரவிந்தகோஷின் எழுத்துக்களில் திளைத்திருந்தார். தீவிர மார்க்சியவாதியாக அவர் இருந்ததை நான் அறியவில்லை. மார்க்சியத்திற்கு மேம்பட்டதென்று சர்வோதய தத்துவத்தை முன்வைத்த தளையசிங்கம், கலை இலக்கியங்கள் ஆத்மார்த்த அனுபவங்களைச் சார்ந்தவையே இருந்தால் மட்டுமே காலங்கடந்த நிலைபேற்றினை எய்தவியலும் என்றும், வருங்காலத்துப் புதுயுகத்தின் கலைப்பார்வையாக ஆத்மார்த்தமே விளங்கும் என்றும் வற்புறுத்தியுள்ளார். “நெடிய உலகம் இது, உள்ளங்கையிலே பொத்த முடியுமா?” என்று கவிஞர் முருகையன் கேட்டிருப்பது நினைவில் எழுகிறது. அது எவ்வாறாயினும், எதிரேயுள்ள உலகக் கருமங்களுக்கு முகம் கொடுக்கவே நேரம் பற்றாத நிலையில், இவ்வலகுக்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்களைப்பற்றிப் பார்வை செலுத்த என்னால் இயலாது.

இன்று ஈழத்து விமர்சனத்துறை தேக்கம் அடைந்துள்ளதா?

பொதுவாகப் பார்க்கிறபோது, ஒருபுறத்தில் பல நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள் குறித்த வாதப்பிரதிவாதங்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளப்படவியலாத விதமாக நடைபெறுகின்றன. இன்னொரு புறத்தில் புகழுரைகளும் பாராட்டுரைகளும் சகட்டுமேனிக்குத் தாராளமாகப் பரிமாறப்படுகின்றன. ஓர் ஆசிரியன் என்ற முறையில், மிகப் பெரும்பாலான மாணவர்கள் இலக்கியத்தையோ அதன் வரலாற்றையோ பற்றிய அடிப்படை அறிவற்றவர்களாய் புரியாத விடயங்களைப்பற்றி உருப்போட்டுக் குழம்பும் நிலைகண்டு விசனமடைகிறேன். அரசியல், வியாபாரம், சமயம், கல்வி, இலக்கியம் எந்தத்துறையை எடுத்தாலும் அதிக பயிற்சியின்றிக் குறுக்கு வழியில் உடனடியாக முன்னுக்கு வரும் பிரயத்தனங்கள் கூடிவருகின்றன. பல வெகுசன ஊடகங்களும் சுயவிளம்பரம்தேடும் எத்தனங்களுக்கு விட்டுக் கொடுப்பனவாகவும், விடயங்கள் குறித்த அபிப்பிராயம் கூறுவதற்குரிய விற்பன்னர்களைத் தமக்கிசைவான முறையில் தயாரித்துப் பிரபல்யப்படுத்துவனவாகவும் உள்ளன.

இன்றைய போர்க்கால இலக்கியங்கள் சூழல் மாற்றம் அடையும்போது எத்தகைய கணிப்பைப் பெறும்?

இலக்கியங்கள் அவை எழுகின்ற காலத்து அனுபவங்களையே பொதுவாகப் பிரதிபலிப்பனவாகும். எங்கள் காலத்து இலக்கியங்கள்தான் எங்கள் அபிலாசைகளையும் நாங்கள் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்களையும், மேற்கொள்ளும் போராட்டங்களையும் எதிர்காலத்துக்கு எடுத்துச் சொல்வனவாகும். போர்கள் நிகழ்ந்த சூழலில் பட்டுணர்ந்த அனுபவங்களை வெளியிட்ட சங்க இலக்கியங்கள் இன்று படிக்கப்படுவதில்லையா? மனித வாழ்க்கை அனுபவங்களை உன்னிப்பாக அவதானித்து, தெளிவுற விளங்கிக்கொண்டு, நயம்பட வெளியிடும் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்கள் நிலைக்கக் கூடியன. இன்று இலக்கிய முயற்சிகளில் ஏராளமானவர்கள் இறங்கியுள்ளனர். பல்வகைப் பிரயத்தனங்களை மேற்கொண்டு வெளியிடப்படுவனவும் பிரசித்தப்படுத்தப்படுவனவும் இருக்கலாம். அத்தகைய பிரயத்தனப்பாடுகள் அற்றுவிட்டபின்னர்தான் இலக்கியங்கள் அவற்றுக்குரிய கணிப்பினைப் பெறும்.

இன்று ஊடகத்துறை பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ளது. இது தமிழ்ப் பண்பாட்டு சூழலில் ஏற்படுத்தக்கூடிய பாதிப்புகள் என்ன?

இன்று உலகக் கிராமத்துக்குள் இழுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் நான் பிறந்து வளர்ந்தது உண்மையான ஒரு கிராமத்தில். எனது மாமனார் ஒருவருடைய மகள் முறைதவறி மணமுடித்துக்கொண்டதற்காகக் குடும்பத்தினின்றும் முற்றாக ஒதுக்கப்பட்டார். அவர்களும் எங்கள் கிராமத்திலேதான் வசித்தார்கள். என்னைவிட இரண்டு மூன்று வயது குறைந்த அவர்களுடைய மகன் நான்படித்த கல்லூரியிலேயே படித்துப் பட்டதாரியாகிவிட்டார். இந்த விபரங்கள் எல்லாம் எனக்குச் சமார் இருப்பதுநான்கு வயதானபோதுதான் தெரியவந்தன. அந்த மாமனாருக்குப் பிள்ளையிலலையென்றுதான் அதுவரை நம்பியிருந்தேன். அன்று பிள்ளைகளிடமிருந்து பல விடயங்களை - தவறுகளை, பகைமைகளை, முறைகேடுகளை மறைத்து வைத்திருந்தார்கள்.

ஊடகத் துறை வளர்ச்சியின் விளைவான திறந்த சமூகத்தைப் பிள்ளைகளற்ற ஒன்றென்று வர்ணிக்கிறார் ஊடகத்துறை விற்பன்னரான பேராசிரியர் மாக்லூகன் (MCLUHAN). இன்று பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ள ஊடகத்துறையானது மக்களின் நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும் பாரிய செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. நாம் அதனைப் புறந்தள்ளிவிட்டுப் பழைய கிராமப்புற எளிமைக்குத் திரும்புவதென்பது சாத்தியமில்லை. “உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுக்க” உகந்தவகையில் மனோபாவங்களை மாற்றிக்கொள்ளத் தெரிய வேண்டும். ஊடகங்கள் வெகு சனங்களின் பலவீனங்களைச் சுரண்டிப் பிழைக்க முயல்கின்றனவா அல்லது அப்பலவீனங்களை அகற்றப் பயன்படுகின்றனவா என்ற கேள்வி எழாமலில்லை. புதிய தொழில்நுட்ப அபிவிருத்திகளின் அனுசூலங்களையும் பிரதிகூலங்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, சமூகத்தின் மேம்பாட்டுக்கு உகந்தவகையில் அவற்றைக் கையாள்வதிலேயே பண்பாட்டு வளர்ச்சி தங்கியிருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன். அந்த வல்லமை எங்களுக்கு வாய்க்கவேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.

சாகித்திய பரிசுக்குழுத் தலைவராகவும் உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றி வந்துள்ளீர்கள். பரிசுத்தேர்வில் குளறுபடிகள் நடப்பதாக அடிக்கடி குற்றச்சாட்டுகள் கூறப்படுகின்றன. இதனால் சாகித்திய பரிசின் மகத்துவம் குறைந்துவிட இடமுண்டு. இதுபற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள்?

சாகித்திய விருதுக்கான தமிழ்நூல்களைத் தெரிவுசெய்யும் பணியோடு எனக்கு மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட தொடர்பு உண்டு. நான் சம்பந்தப்பட்டவகையில், ஒவ்வொரு துறையிலும் தகுதி வாந்தவர்கள் என்று கருதப்படும் மூன்று நடுவர்களின் மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் பரிசுக்குரிய நூல்கள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. தேர்வுக்கு நூல்களை அனுப்புவோரிடம் கேட்டு, அவர்கள் விரும்புவோரை நடுவர்களாக நியமிக்கும் அல்லது விரும்பாதோரைத் தவிர்க்கும் வழக்கம் இல்லை. குற்றச்சாட்டுகள் பக்கச் சார்பற்ற ஆய்வாளர்களாலோ சம்பந்தப்பட்ட துறைகளில் புலமையுடையவர்களாலோ கூறப்பட்டால் அவை கவனத்துக்குரியனவாகும். பரிசு கிடைக்கவில்லை என்ற மன விரக்தியினால், நிதானம் தவறிய நிலையிலோ அல்லது தனிப்பட்டவர்களை அநாகரிகமாக அவமானப்படுத்தும் விதத்திலோ முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகளால் பரிசின் மகத்துவம் குறைந்துவிட இடமுண்டாகும் என்று நான் கருதவில்லை.

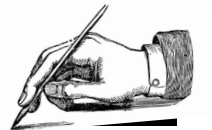
2002 ஜூன் ஜூன் (ஆதம் 05.25)

சி.சிவசேகரம் என்பார் ஞானம் ஜூலை 2001 இதழில் “ஆ.சதாசிவம் போன்றோரின் பத்தாம் பசலித்தனத்தையும், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய தமிழ் அம்பா உயிர்களின் பெருமை கூறும் மரபையும் அவர் பிரதிபலிக்கின்றது” என ஆய்வறிஞராகிய பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் அவர்களை மனம்போனவாறு சிலேடையாக, வசைத்தாக்கொன்றினை நிகழ்த்தியிருந்தார். இங்கு ‘பத்தாம் பசலி’ எனும் மரபுத் தொடருக்கு வழக்காற்றில் “அறிவில் குறைந்தவன்” எனும் பொருளை உணர்த்தும் வகையில், பல பொருள்தரும் சொல்லாக அது வழக்கில் இருந்து வருகிறது. அவற்றை மனங்கொண்டு ஞானம் பெற்றவரி இதழில் யான் “பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் ஒரு பத்தாம் பசலியா?” எனும் தலையங்கத்தில், பேராசிரியரின் கல்விப்புலத்தையும் ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தேன். அதற்கு எதிர்வினையாகச் சி.சிவசேகரம் என்பார் தனது புலமைச்செருக்கோடு நழுவலாக, ஞானம் மார்ச் 2002 இதழிலில் “நான் சதாசிவத்தின் பத்தாம்பசலித் தனமான கருத்துக்கள் என்று சொன்னது பற்றிப் பின்வரும் விளக்கம் போதுமானது :

மு.சண்முகம்பிள்ளை அவர்களது தொகுப்பில் வந்த தமிழ் - தமிழ் “அகராதியில் பத்தாம் பசலி என்பதன் பொருள் காலத்துக்கு ஒவ்வாத பழஞ்சிந்தனை உடையவர் என்று தரப்பட்டுள்ளது” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சி.சிவசேகரம் என்பாரின் மேற்படி கூற்றினை அவதானிக்கும் பொழுது அவர் மிகுந்த சிரமப்பட்டு புதிய வாசிப்பொன்றினைத் தந்துள்ளார். “ஆ.சதாசிவத்தின் பத்தாம் பசலித்தனத்தையும்” எனக் குறிப்பிட்டவர் பின்பு “பத்தாம் பசலித்தனமான கருத்துக்கள்” எனவும் அதன் பொருள் காலத்துக்கு ஒவ்வாத பழஞ்சிந்தனை உடையவர் என அகராதிய் பொருளை உள்வாங்கிக் குறிப்பிடுவதும் அவரது புதிய வாசிப்பினை உணர்த்தும். முன்னையது வசைத்தாக்காகும். பின்னையது நயத்தக்க நாகரிகமாகவும் அமைந்துள்ளது. இவரது புதிய வாசிப்புக்கு எது காரணமாயிற்று. பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் ஒரு பத்தாம் பசலியா என்னும் கட்டுரைதானே. அப்படியானால் இக்கட்டுரை பற்றி ‘இரங்கற் சொற்களும் என் எழுத்துக்குத் தொடர்பற்றி விளக்கங்களும் கண்டேன்’ என்று எழுதவேண்டும். இக்கட்டுரை தங்களைப் புதிய சிந்தனைக்கும் புதிய வாசிப்புக்கும் தேடுதலுக்கும் நல்ல உட்பாங்கும் உட்படுத்தியுள்ளமையை மேற்படி கூற்றுக்கள் புலப்படுத்தியுள்ளன. வேண்டுமென்று பொய்சொல்லல் ஆகாது. தமிழ் வழக்காற்றில் ஆடியாத... என வரும் மகாவாக்கியம் பொருள் பொதிந்ததொன்றே. யான் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல “மார்க்சியவாதிகளின் கட்டுரைகளில் தொடர்ச்சித் தன்மை காணும் அளவிற்கு உண்மைத்தன்மையை காண்பது கடினம்” என்பதற்கு சி.சிவசேகரத்தின் எதிர்வினை விதிவிலக்கல்ல.

இரா.வை. கனகரத்தினம்
(ஞானம் இதழ் 25, 2002)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

தங்களுக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த இளமைப்பருவம் பற்றிக் கூறுங்கள்....

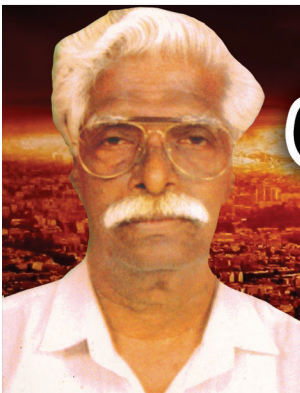
எனக்கு இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தோற்றுவித்ததும் அதைத் தூண்டி வளர்த்ததும் என்னுடைய வாசிப்புப் பழக்கந்தான். ஐந்தாம் வகுப்பில் (எனக்கு அப்போது வயது பத்து) சிறிதே வாசிக்கப் பழகிக் கொண்டதும் எனக்கு வாசிப்பில் பயித்தியமே பிடித்துவிட்டது - கைக்குக் கிடைத்த சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள், யாவற்றையுமே படித்தேன். அந்தக்காலத்தில் - 1935ஆம் ஆண்டளவில் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், நூல்கள் மிக மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்தன. அவையும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒதுக்குப்புறமாகப் பின்தங்கியிருந்த ஒரு கிராமத்தில் வாழ்ந்த எனக்கு மிக அரிதாகவே கிடைத்தன. இருந்தாலும், தேடித் தேடிப் படித்தேன்- கதைகளைப் படித்தேன். அப்போது எனக்குக் கிடைத்தவை பாரதம், இராமாயணம், காத்தவராயன் கதை, மயில் இராவணன் கதை, ஜகதலப் பிரதாபன் கதை, விக்கிரமதித்தன் கதை - இந்த மாதிரியான கதைப் புத்தகங்கள்தாம். பிறகு, வீரகேசரி வாரப்பதிப்பில் வந்த கதைகள், ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன் போன்ற சில பத்திரிகைகளில் வந்த கதைகளைப் படித்தேன். பிரசண்ட விகடனில் நாரண. துரைக்கண்ணன் என்பவர் சற்றே புதிய வடிவத்தில் கதைகளை எழுதினார்.

ஈழத்திலும் “இந்து சாதனம்” பத்திரிகையில் அதன் ஆசிரியராக இருந்த ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை “ஓம் நான் சொல்லுகிறேன்” என்ற புதுமையான தலைப்போடு எழுதிய தொடர்கதையை ரசித்து வாசித்தது நினைவிருக்கிறது.

பின்னால் “ஆனந்த விகடன்”, “கலைமகள்” சஞ்சிகைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இந்த இரண்டு சஞ்சிகைகளிலும் பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எழுதினார்கள். அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் எனது தமிழ் அறிவையும், இலக்கிய ஆர்வத்தையும் பெரிதும் வளர்த்தன என்பதை நன்றியோடு சொல்லவேண்டும். பிறகு தமிழில் பல சஞ்சிகைகள் வெளிவரத் தொடங்கிவிட்டன. அகப்பட்ட எல்லாவற்றையும் படித்தேன். இந்தக் காலத்தில் நல்ல கதைப் புத்தகங்களும் நிறைய வரத்தொடங்கி விட்டன. கிடைத்தவை எல்லாவற்றையும் வாசித்தேன். எத்தனை எழுத்தாளர்கள்? நல்ல எழுத்தாளர்கள் நிறையவே தமிழில் தோன்றியிருந்தார்கள். என்னுடைய இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்த்தவர்கள் என்னுடைய தமிழ் அறிவையும், கருத்து நிலையையும், எழுத்துத் திறனையும் வளர்த்தவர்கள் பலராயினும் அவர்களில் மூன்று பேரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியும். முதலில் “கல்கி”. அதன்பின்னர், புதுமைப்பித்தனும்,

ஈழத்து நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுடன் ஆறு தசாப்தங்களாகத் தொடர்புகொண்ட மூத்ததலைமுறை எழுத்தாளர் ‘வரதர்’. அவரது நீண்டகால எழுத்துப்பணியைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இலங்கைக் கலைக்கழகம் அவருக்கு “சாஹித்திய இரத்தினம்” என்ற பட்டத்தை மும்பதம் முப்பதாம் திகதி நடைபெறவிருக்கும் சாகித்திய விழாவில் வழங்கிக் கௌரவிக்க இருக்கிறது. முதன் முதலாகத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு வழங்கப்படும் இந்த உயர் விருதினைப் பெறும் வரதர் அவர்களைப் பாராட்டி அவரது நேர்காணலை வெளியிடுவதில் ‘ஞானம்’ பெருமையடைகிறது.

நேர்காணல்

முகநிர்வா ‘வரதர்’

(த.ச.வரதாசன்)

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

வி.ச.காண்டேசரும். இப்படி என்னுடைய இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தூண்டியதும் எழுத்தாற்றலை வளர்த்ததும் என்னுடைய வாசிப்புப் பழக்கந்தான். பத்தாவது வயதில் வாசிக்கத் தொடங்கிய நான், இன்று எழுபத்தெட்டு வயது நிரம்பிய நிலையிலும் வாசித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறேன்.

தங்களை எழுத்துலகில் காலடி பதிக்கவைத்த ஆரம்பப் படைப்புகள், அவை வெளிவந்த சஞ்சிகைகள், வெளிவந்த ஆண்டுகள் முதலியவற்றைக் கூறங்கள்.

என்னை எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைக்க உதவியது ஈழகேசரி. சரியாகச் சொன்னால் ஈழகேசரியோடு இணைந்து வாராவாரம் வெளிவந்த “கல்வி அனுபந்தம்”தான். என்னுடைய எழுத்துத் துறையின் முதற்படி. கல்வி அனுபந்தத்தில் “ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கம்” என்று ஒரு அமைப்பு இருந்தது. அந்த அமைப்பில் நானும் ஓர் உறுப்பினனாகச் சேர்ந்தேன். உறுப்பினர்கள் கல்வி அனுபந்தத்தில் சிறுசிறு கட்டுரைகள் எழுதுவோம். அந்தச் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்த சிலர் பின்னால் பிரபலமான எழுத்தாளர்களாக வளர்ந்தார்கள். அவர்களை அப்படி வளர்த்து எடுத்தவர் சங்கத்தை நடத்திய “தாத்தா”. அந்தத் தாத்தா என்ற புனை பெயரும் இருந்தவர் ஈழகேசரியின் ஆசிரியராக - அப்போது இளைஞராக இருந்த சோ.சிவபாதசுந்தரம் என்பதையும் பிற்காலத்தில் தெரிந்து கொண்டேன். என்னுடைய எழுத்துவெறி மிக மிக வேகமாக - நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வர, நான் எழுதிய சிறுகதை ஒன்று “ஈழகேசரி”யில் (கல்வி அனுபந்தம் அல்ல) - அதுவும் ஆண்டு மலரில் வெளிவந்துவிட்டது. கதையின் பெயர் “கல்யாணியின் காதல்” (-அந்தக் கதையின் பெயரும் எழுதிய காலமும் என் நினைவிலிருந்து எழுதியவையல்ல. “செங்கை ஆழியான்” எழுதிய ஒரு வரலாற்று நூலிலிருந்து பெறப்பட்டன.)

தங்களை எழுத்துலகில் பிரபலப்படுத்திய சிறுகதை எது? அது தோன்றிய பின்னணி பற்றிக் கூறங்கள்....

எழுத்துலகில் என்னைப் பிரபலப்படுத்திய சிறுகதை என்று என்னால் எதையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலாது. என்னுடைய ஒவ்வொரு சிறுகதையும் என்னை மெல்லமெல்ல உயர்த்திப் பிரபலப்பமாக்கியுள்ளன. ஆய்வாளர்கள் பலர் என்னுடைய சிறுகதைகளில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் கதை “கற்பு”. அந்தக் கதையைப்போல பல நல்ல கதைகளை நான் எழுதியிருக்கிறேன். எப்போதோ, யாரோ ஒரு பெரியவர் - பேராசிரியர் சிவத்தம்பியாக இருக்கலாம் - ஒரு நல்ல கூட்டத்தில் அந்தக் கதையைப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசியுள்ளார். அதன் பிறகு என்னைப்பற்றி - என்னுடைய கதைகளைப் பற்றி பேசுகிறவர்கள் அந்தக் “கற்பை”யே தூக்கி எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். - இது உலகவழக்கம்.

தங்களது இலக்கிய நோக்குப் பற்றிக் கூறங்கள்.....

நான் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் - ஈழகேசரிக் காலத்தில், என்னுடைய எழுத்தின் நோக்கமே நான் எழுதுவதை அச்சில் பார்ப்பதாக மட்டுமே இருந்தது. அநேகமாகப் பல எழுத்தாளர்களுடைய தொடக்க கால நோக்கம் இப்படித்தான் இருந்திருக்கும். பின்னால் என்னுடைய அதிக வாசிப்பின் பயனாகச் சற்றே அறிவு முதிர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகு, என்னுடைய எழுத்தைப் படிப்பதனால் யாரோ ஒரு சிலருக்காவது என்னுடைய கருத்துக்கள் பலன் தரவேண்டுமென்பது எனது நோக்கமாக இருந்தது. இப்போதும் அதுவே எனது நோக்கம். என்னுடைய கருத்துக்கள் பகுத்தறிவு, மனிதநேயம், அறவழி, சமூகத்தில் காணப்படும் அநியாயங்களுக்கான எதிர்ப்பு, தாழ்வுற்று நலிவுற்றவருக்கான குரல் - இந்தமாதிரியாக இருக்கும்.

இலங்கையின் முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கத்தை 1943இல் ‘தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்’ என்ற பெயரில் நிறுவிய பிதாமகர் தாங்கள் என அறிகிறோம். அதற்கான எண்ணக்கரு தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பின்னணி, ஏனையோரின் ஆதரவு போன்றவற்றைக் கூறங்கள்.

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திற்கு கால்கோள் இட்டவன் நான்தான் என்பதை இன்றைக்கும் நினைத்துப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். ஈழகேசரியில் எழுதத் தொடங்கியதும் என்னுள் “நானும் ஒரு எழுத்தாளன், இலக்கியவாதி” என்ற எண்ணம் தலை தூக்கியது. என்னொத்த இலக்கியவாதிகளுடன் அவ்வளவிக் கலந்துரையாடவேண்டுமென்ற

ஆவல் உண்டாயிற்று. ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்த அ.செ. முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, நாவற்குழியூர் நடராசன் போன்ற சிலருடன் கடிதத் தொடர்பு கொண்டேன். எங்களுக்குள் ஓர் இலக்கிய சங்கத்தை ஏற்படுத்தினால் என்ன என்ற எண்ணத்தை அவர்களிடம் விதைத்தேன். நல்ல வரவேற்பிருந்தது. நண்பர்களின் சந்திப்புக்காக காலமும் இடமும் குறிப்பிட்டு சில நண்பர்களுக்கு அறிவித்தேன். அவர்களும் தமக்குத் தெரிந்தவர்களுக்கு அறிவித்தார்கள். 13.06.1943 யாழ் நகரில் கன்னாதிட்டியிலிருந்த ரேவதி குப்புச்சாமி என்ற சிற்பக் கலைஞரின் வீட்டு விறாந்தையில் 15 - 20 பேர் கூடினோம். இப்படித்தான் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் தொடங்கப்பட்டது. இந்தச் சங்கத்துக்கு “புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்” என்று பெயர் வைப்பதென்றே நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அன்றைய கூட்டத்துக்கு வந்த பெரும்பான்மையினரால் அந்தப்பெயர் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது.

1946இல் வெளிவந்த ‘மறுமலர்ச்சி’ சஞ்சிகை ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குப் புதியதொரு உத்வேகம் அளித்ததாக அறிகிறோம். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் தோற்றம் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்கு மறுமலர்ச்சி மிகச் சிறப்பான பணியாற்றியிருக்கிறது. அப்போது ஈழத்தில் சிறுகதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த நல்ல நல்ல எழுத்தாளர்கள் பலரும் மறுமலர்ச்சியில் கதைகளைப் படைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களைவிட புதிய எழுத்தாளர்கள் சிலரையும் மறுமலர்ச்சி கண்டெடுத்துள்ளது. “செங்கை ஆழியான்” தொகுத்து, கல்வி பண்பாட்டு விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் வெளியிடப்பெற்ற “மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள்” நூல் இதை நன்கு தெளிவு செய்யும். தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திலேயே மறுமலர்ச்சி என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகை தயாரிப்பதென்று தீர்மானித்தோம். அதற்கும் நான்தான் ஆசிரியராக இருந்தேன். கையினால் சில இதழ்களைக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையாகத் தயாரித்தோம். எங்களுக்குள்ளேயே மாற்றிமாறி வாசித்து மகிழ்ந்தோம். மறுமலர்ச்சியை அச்சப் பத்திரிகையாக வெளியிடவேண்டுமென்ற கனவு என் மனத்தில் படரத்தொடங்கிற்று. எத்தனையோ சிந்தனைகள், நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற்றபிறகு 1945இல் அந்தக் கனவு நனவாயிற்று. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திலிருந்த ஆர்வமுள்ள ஐந்து நண்பர்கள் சேர்ந்து சிறுமுதல் போட்டு மறுமலர்ச்சியை வெளியிட்டோம்.

நான், எனது ஊர் நண்பரான க.கா.மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராசன், ச.பஞ்சாட்சர சர்மா, க.இ.சரவணமுத்து (சாரதா) இந்த ஐந்து பேரும்தான் மறுமலர்ச்சியின் முதலாளிகள், நண்பர் அ.செ.முருகானந்தனையும் கௌரவ உறுப்பினராகச் சேர்த்துக்கொண்டோம். தொழில் அறிவோ அநுபவமோ இல்லாத நாங்கள் அந்தநேரம் இப்படி ஒரு சஞ்சிகையைத் துணிந்து வெளியிட்டதை நினைத்தால், இப்போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. வாசிப்பு அநுபவமும், கற்பனையும், அளவு கடந்த ஆர்வமும்தான் எங்களுடைய பெரிய மூலதனங்களாக இருந்தன. அந்தக் காலத்தில் “இலக்கியம்” என்றால் கவிதை உருவில் வந்த கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவைகள்தான் என்றும், புதிய நாவல்கள் சிறுகதைகள் எல்லாம் வெறும் பொழுது போக்குச் சரக்குகள் என்றும்தான் கற்றறிந்தோரிடம் கருத்து இருந்தது. -இந்தக் கருத்தை மாற்றி இன்றைய எழுத்தாளர்கள் - நாங்கள் எழுதுகிற நாவல்கள், சிறுகதைகள், புதிய கவிதைகளும் இலக்கியம்தான் என்பதை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்பதே எமது பெருநோக்காக இருந்தது. காலப்போக்கில் மாறிவந்த இந்தக் கருத்துக்கு நாங்களும் ஏதோ சிறு உதவி செய்தோம். ஆயினும் மூன்று ஆண்டுகளில் இருபத்தைந்து இதழ்களை வெளியிட்டு விட்டு மறுமலர்ச்சி படுத்துவிட்டது.

1943இல் ஈழகேசரியில் தாங்கள் எழுதிய ‘ஓர் இரவிலே’ என்ற முதற்கவிதைவே, ஈழத்தின் முதலாவது நவீன புதுக்கவிதை எனக் கூறப்படுகிறது. புதுக்கவிதை எழுதுவதற்கான எண்ணக்கரு எவ்வாறு ஏற்பட்டது. புதுக்கவிதைக்கு அக்காலத்தில் எத்தகைய வரவேற்பு இருந்தது?

அந்தக்காலத்தில் நா.பிச்சமுர்த்தியும் வேறு சிலரும் வசனகவிதை என்று சில கவிதைகளை எழுதியதை நான் பார்த்தேன். அதற்கு முன்பே பாரதியாரும் வசனகவிதைகள் எழுதியிருந்தது எனக்குப் பின்னால்தான் தெரியும். பிச்சமுர்த்தியின் “வசனகவிதை” என்ற இலக்கிய வடிவம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. எதையாவது புதுமையாகக் கண்டால் நானும் அந்த மாதிரி ஏதும்

செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று முயல்வது எனது இயல்பு. நானும் வசனகவிதை எழுதிப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். அதன் விளைவுதான் “ஓர் இரவிலே” என்ற எனது வசனகவிதை. வசனகவிதை என்பதுதான் இப்போது புதுக்கவிதை என்ற பெயர் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. அந்தக் கவிதை ஈழகேசரியில் வெளிவந்தபோது அதற்கான எதிரொலி எப்படியிருந்ததென்பதெல்லாம் இப்போது நினைவில் இல்லை. ஆனால் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சியை விரும்பிய நண்பர்கள் எல்லாரும் அதை நிச்சயம் வரவேற்றிருப்பார்கள்.

‘ஆனந்தன்’ என்ற சஞ்சிகையை 1952இல் வெளியிட்டீர்கள். அதன் பணிபற்றிக் கூறங்கள்.

மறுமலர்ச்சியை நிறுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, ஏதாவது சஞ்சிகை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆவல் மனதுக்குள் இடித்துக்கொண்டே இருந்தது. அச்சகம் கைவசம் இருந்தது. ஆனாலும் மாத சஞ்சிகையை வெளியிடத் துணிவு வரவில்லை. அன்றைய பொருளாதார நிலைக்கேற்ப ஆண்டுக்கு ஒரு மலராவது வெளியிடலாமென்று துணிந்து “வரதர் புதுவருஷ மலர்” என்ற பெயரில் ஒரு மலரை வெளியிட்டேன். கிரவுன் 1/4 அளவில் சுமார் 80 பக்கங்கள் இருக்கும். அப்போது ஈழத்திலிருந்த சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் அதில் கதை, கட்டுரை, கவிதை என்பவற்றை எழுதியிருந்தார்கள். நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவர், எஸ்.டி.சிவநாயகம், மஹாகவி போன்ற பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் பலரும் எழுதியிருந்தார்கள். கணிப்புக்குரிய ஒரு மலர் என்று அதனைப் பலரும் பாராட்டினார்கள். இதன் பிறகு 1952ஆம் ஆண்டு எனது இப்போதைய ஆனந்தா அச்சகத்தின் முகாமைத்துவ பங்காளராகி விட்டேன். சொந்தமான புதிய அச்சகத்தின் வளர்ச்சிக்காக நிறைய உழைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தநேரத்திலும் சஞ்சிகை வெளியிடவேண்டுமென்ற ஆவல் நெஞ்சுக்குள் ஒரு மூலையில் குறுகுறுத்துக்கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் சிந்தித்த பிறகு அச்சகத்தின் பெயரான “ஆனந்தன்” என்ற பெயரிலேயே ஒரு சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தேன். அப்போது அச்சகப் பங்காளர்களில் ஒருவராக இருந்த கவிஞர் யாழ்ப்பாணனை இணை ஆசிரியராகச் சேர்த்துக்கொண்டேன். யாழ்ப்பாணன் அச்சகப் பங்கிலிருந்து விலகிச் சென்றபின், “புதுமை லோலன்” என்ற ஆர்வமுள்ள இளைஞர் ஆனந்தனின் இணை ஆசிரியரானார். ஒரு இலக்கிய இதழாகவே ஆனந்தன் வெளிவந்தது. நல்ல எழுத்தாளர்கள் பலர் எழுதினார்கள். புதியவர்கள் சிலரையும் ஆனந்தன் அறிமுகப்படுத்தியது.

1955 இல் கவிதைக்காக ‘தேன்மொழி’ என்ற மாத இதழை வெளிக்கொணர்ந்தீர்கள். இதுவே ஈழத்தின் முதலாவது கவிதை இதழ் எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த இதழின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறங்கள்.

பொருளாதாரக் காரணங்களினாலேயே ஆனந்தனையும் நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. சில காலம் செல்ல, கையில் சிறிது வசதி ஏற்பட, மீண்டும் சஞ்சிகை வெளியிடும் எண்ணம் தலைதூக்கிற்று. இம்முறை சற்றே வித்தியாசமாக ஒரு கவிதைச் சஞ்சிகையை வெளியிடுவதென்று தீர்மானித்தேன். பதினாறு பக்கங்கள். உற்பத்திசெலவு சொற்பமாக இருக்கும். நடட்டம் ஏற்பட்டாலும் விடாமல் தொடர்ந்து நடத்தலாம் என்ற துணிவு உற்சாகம் தந்தது. அப்போதிருந்த முக்கியமான பல கவிஞர்கள் எனது இனிய நண்பர்கள். நாவற்குழியூர் நடராசன், சாரதா, மஹாகவி, அ.ந.கந்தசாமி, யாழ்ப்பாணன், சில்லையூர் செல்வராசன், தில்லைச்சிவன், காசி ஆனந்தன் - இப்படிச் சிலர். இவர்களைவிட நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரிடம் எனக்கு மிகுந்த அபிமானம் இருந்தது. மதிப்புக்குரிய நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவரின் நினைவுச் சின்னமாகவும் “தேன்மொழி” கவிதை சஞ்சிகையை வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். கவிதைச் சஞ்சிகையொன்று வெளியிட எண்ணியிருப்பதைப்பற்றி நண்பர் மஹாகவிக்கு எழுதி அவரையே இணையாசிரியராக இருக்கும்படியும் எழுதினேன். மஹாகவி என்னுடைய நல்ல நண்பர். அவர் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் எனது கருத்தை ஒப்புக் கொண்டார். பதினாறே பக்கங்களில் “தேன்மொழி” மிக அழகாக வெளிவந்தது. அப்போது பிரபலமாக இருந்த ஈழத்துக் கவிஞர்கள் எல்லாருமே தேன்மொழியில் எழுதினார்கள். பின்னால் பிரபலமாகிவிட்ட சில புதுக்கவிஞர்களும் எழுதினார்கள். கவிஞர்களிடையே தேன்மொழி மிகவும் பாராட்டிப் பேசப்பட்டது. ஆயினும் ஆறே ஆறு இதழ்களுடன் தேன்மொழி நின்றுவிட்டது. அதை நிறுத்தியதற்கு என்ன காரணம் என்பது இப்போது நினைவில் இல்லை. ஆனால் நிச்சயமாகப் பொருளாதாரக் காரணமாக இருந்திருக்காது.

‘தாங்கள் வெளியிட்ட “வெள்ளி”, “புதினம்” ஆகிய சஞ்சிகைகளின் பணிகளைக் கூறுங்கள்.

தமிழ்வாணனின் “கல்கண்டு” என்னை மிகவும் கவர்ந்த சஞ்சிகை. பலர் அதைச் சிறுவர்களுக்கான சஞ்சிகை என்று நினைத்தார்கள், அப்படியின்றி அது எல்லோருக்கும் மிக உபயோகமான சஞ்சிகையாக விளங்கிற்று. கல்கண்டு மாதிரி எமது நாட்டுக்கு ஏற்றதான சில மாற்றங்களுடன் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட விரும்பினேன். அதுதான் “வெள்ளி”. “புதினம்” - வார இதழாக வெளிவந்தது. செய்திகளும் இலக்கிய அம்சங்களும் கலந்து வெளிவந்த பல்கலை இதழ் அது. மாதம் ஒரு இதழ் வெளியிட்டது போன்ற “பொழுது போக்கான” வேலை அல்ல இது. இதற்காக முன்னேற்பாடாகப் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். சிறந்த எழுத்தாளரும், பத்திரிகை சம்பந்தமாக முன் அனுபவம் உள்ளவருமான தாளையடி சபாரத்தினம் புதினத்தின் இணையாசிரியராக வந்தார். அப்போது வீரகேசரி நாளிதழில் நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தம் காரணமாக வேலையின்றி அவர் அப்பொழுது இருந்தார். அவரது நண்பரான “தால்” என்பவரும் துணை ஆசிரியராக வந்தார். இவர்களைவிட ஒரு எழுதுநரும் புதினம் அலுவலகத்தில் வேலைசெய்தார். தாளையடி சபாரத்தினமே இதழுக்கு வேண்டிய எல்லாவிடயங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு என்னிடம் கொண்டுவந்து காட்டுவார். அனேகமாக அவையெல்லாம் திருப்தியாகவே இருக்கும். எப்போதாவதுதான் நான் மிக அருமையாக அவைகளில் திருத்தங்கள், மாற்றங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கும். பத்திரிகையின் பக்கத்தை நிரப்புவதற்கு ஏதாவது குறிப்பிட்ட விடயம் தேவையாக இருந்தால் தாளையடி சபாரத்தினம் அடுத்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள் அந்த விடயத்தைத் தாமே எழுதி கொண்டுவந்து காட்டுவார். அசகாயசூரன் அவர்; புதினம் சனிக்கிழமைகளில் வெளிவரும். வெள்ளிக்கிழமை மாலையிலேயே வெளியூருக்கு அனுப்பவேண்டிய பிரதிகள் பார்சல் கட்டித் தயாராகி விடும். நான் தாளையடியிடம் சொன்னது இன்றும் நினைவிருக்கிறது. “இது மாத சஞ்சிகையல்ல, வாரப்பத்திரிகை. ஒரு நாள் கூட பிந்தக்கூடாது. வெள்ளைப் பக்கங்களுடனாவது வெளியூர்ப் பார்சல்களை வெள்ளிக்கிழமை மாலையிலேயே அனுப்பிவிடவேண்டும்” நான் சொன்னது மாதிரியே ஒவ்வொரு வாரமும் தவறாமல் புதினம் இரண்டு ஆண்டுகள் வெளிவந்தது. “வெள்ளி”யைப்போல புதினத்துக்கும் நிறைய வாசகர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருந்தார்கள். நல்ல வரவேற்பிருந்தது. ஆயினும் எதிர்பார்த்த விளம்பரங்கள் சேகரிக்க இயலவில்லை. மற்றதெல்லாம் திட்டமிட்டபடி நிறைவேறியபோதும், விளம்பரம் சேகரிப்பது மட்டும் நடக்காமல் போனதால், பெரிய நட்பும். இரண்டு ஆண்டுகளின் முடிவில் ஒரு கணிசமான தொகை இழப்பாயிற்று. “நிறுத்துகிறோம் என்று அறிவித்துவிட்டே கடைசி இதழை வெளியிட்டோம்”

மாணவர்களுக்காக தங்களால் வெளியிடப்பட்ட “அறிவுக்களஞ்சியம்” சஞ்சிகை பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் நடத்திய சஞ்சிகைகளில் அறிவுக்களஞ்சியம் தனித்துவமானது. இலக்கியம் மட்டுமே எங்கள் அறிவு வாழ்க்கையில் நிறைவாகாது. இலக்கியவாதிகள் பலர் பரந்துபட்ட பொது அறிவு இல்லாமல் இருப்பதை நான் அறிவேன். முக்கியமாகப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் பாடப்புத்தகங்களுக்கு வெளியே அறிவைத் தேட முயல்வதில்லை. முக்கியமாக இந்த இளைஞர்களின் பொது அறிவை வளர்ப்பதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினேன். என்னுடைய இளமைத்துடிப்புகள் ஆரவாரங்கள் எல்லாம் அடங்கிய பிறகு, என்னுடைய முதிய வயதில் என்னுள் ஏற்பட்ட சிந்தனை மிகவும் பயனுள்ளதாகவும், மனநிறைவு தருவதாகவும் அமைந்தது. அறிவுக்களஞ்சியம் முதலாம் இதழ் வெளிவந்த உடனேயே கல்வி உலகம் அதை மிகவும் விரும்பி வரவேற்றது. நியூஸ் பிரின்ட் கடதாசி கூடக் கிடைக்காத அந்த நேரத்தில் அப்பியாசக் கொப்பிகளைப் பிரித்து அந்தக் கடதாசியில் கூட சில இதழ்களை அச்சிட்டோம். ஆரம்பத்திலிருந்து “செங்கை ஆழியான்” அறிவுக்களஞ்சியத்தில் இணை ஆசிரியராக இருந்தே மிக மிக உதவியாக இருந்தார். புத்தொளி, கல்வயல் குமாரசாமி ஆகியோரும் பின்னால் உதவி ஆசிரியர்களாக இருந்து உதவினார்கள். அறிவுக்களஞ்சியத்தை இலாப நோக்கின்றியே நடத்தினேன். இலாபம் வந்தபோது அதையும் அறிவுக்களஞ்சியத்தைச் சிறப்புச் செய்வதற்காகவே செலவிட்டேன். மறுமலர்ச்சியை வெளியிட்டபோது 500 பிரதிகள் அச்சிட்டோம். ஆனந்தன் 1000, தேன்மொழி 500, வெள்ளி 1500, புதினம் 2000 - இவை எல்லாவற்றையும் விஞ்சி சாதனை

படைத்தது அறிவுக் களஞ்சியம். 3000 பிரதிகள் வரை அச்சிட்டோம். மிகக் குறைந்த விலையான ரூபா 10, 12, 15/- ஆகவே விற்பனை விலை இருந்தது. பல போட்டிகள் நடத்தினோம். பரிசுகள் கொடுத்தோம். இவை எல்லாவற்றையும் விட எழுதியவர்களுக்கும் சன்மானமும் வழங்கினேன். கொள்கையளவில் அடையாளமாக எழுதியவர்களுக்கெல்லாம் சிறுதொகையை சன்மானமாக வழங்கினேன்.

“வரதர் வெளியீடு” பிரசுர முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

என்னுடைய பதினைந்தாவது வயதில் ஆறுமுகநாவலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு சிறு நூலாக எழுதி வெளியிட்டேன். நூலுக்கு நான் வைத்த பெயர் - “நாவலர் கோன்” என்பது. ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்திலிருந்து எனக்குப் பரிசாக கிடைத்த நூல்களில், தகைலாசபிள்ளை எழுதிய “நாவலர் சரித்திரம்” என்பது ஒன்று. அந்த நூலை வாசித்துவிட்டு சுருக்கோ சுருக்கென்று சுருக்கி நான் எழுதிய நூல்தான் நாவலர்கோன். சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்த நூலைச் சற்றே திருத்தி - திருப்பி எழுதி, “நாவலர்” என்ற பெயரில் வெளியிட்டேன். இதன் பிறகு சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் சபையினர் நாவலரின் நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடியபோது சிறுவர்களுக்காக நாவலர் வரலாறு ஒன்றை எழுதுவிக்கவேண்டி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் போயிருக்கிறார்கள். அவர் ஏற்கனவே வெளிவந்திருந்த “நாவலர்” நூலைச் சுட்டிக்காட்டி என்னிடம் போகும்படி சொல்லியிருக்கிறார். வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த ச.அம்பிகைபாகனும், அரசு அதிபராக இருந்த ஸ்ரீகாந்தாவும் என்னிடம் வந்தார்கள். அவர்களுக்காக மூன்றாவது முறையாக நாவலரைத் திருப்பி எழுதி வெளியிட்டேன். அதற்கு பண்டிதமணியே ஒரு முன்னுரையும் தந்தார். அட்டைப்படம் ரமணி. நாவலர் சபையின் செலவில் நூல் அழகாக வெளிவந்தது. சரியாகச் சொல்லப்போனால் “நாவலர்கோன்” தான் வரதர் வெளியீட்டின் முதலாவது நூல், தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளியிட்டேன். ஈழத்தின் முக்கியமான பல எழுத்தாளர்களினதும் அறிஞர்களினதும் நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்தன. பல நூல்கள் பொருள் நடத்தத்தையே தந்தபோதும், சில நூல்கள் இலாபத்தையும் தந்திருக்கின்றன. விற்பனையைப் பொறுத்த மட்டில் இலங்கையிலேயே பெரிய சாதனை செய்த நூல் “24 மணிநேரம்”. அதைத் தொடர்ந்து “யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது”. இந்த இரண்டு நூல்களையும் எழுதியவர் இன்று நாடறிந்தவராக விளங்கும் செங்கை ஆழியான். அன்றைய சூழ்நிலை காரணமாக “மணிவண்ணன்” என்ற புதிய புனைபெயரில் அவற்றை எழுதியிருந்தார்.

வரதர் வெளியீட்டின் மூலம் சிறந்த பல எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிட்டதுடன் வேறு சில சிறப்பான பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். 1950களின் பிற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மலிவுப்பதிப்பு நூல்கள் பெருந்தொகையாக வெளிவந்தது பலருக்கு நினைவிருக்கும். அதிக விலையுள்ள நல்ல பெரிய நூல்களெல்லாம் ஒரு ரூபா விலைக்கே கிடைத்தன. அவைகளைப் பார்த்தபோது எனக்கு வியப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அப்படி ஏதாவது ஒரு மலிவுப்பதிப்பு நூலை நானும் வெளியிடவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். திட்டமிட்டேன். திருக்குறளுக்கு நானே ஒரு பொழிப்புரை எழுதினேன். டெமி 1/16 அளவில் 288 பக்கங்கள். பாத்தாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டேன். அதன் விலை 65 சதங்கள் மட்டுமே (65 ரூபாவல்ல, சதங்கள்) இது நடந்தது 1958இல். அப்போது நியூஸ் பிரிண்ட் கடதாசியின் விலை ஒரு றிம் ரூபா 18 மட்டுமே. (இப்போது சுமார் ரூபா 1000). கொக்கூர் கிழார் இரத்தினசிங்கம் என்ற எனது மதிப்புக்குரிய அறிஞர் தொகுத்த ஆங்கில - தமிழ் அகரமுதலி ஒன்றை வெளியிட்டேன். பாடசாலை மாணவர்களுக்கு வேண்டிய பல நூல்களையும் வெளியிட்டேன். (மற்ற நூல்கள் போன்றே இவை பெரும்பாலும் இலாபத்தைத் தந்தன).இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக “வரதரின் பலகுறிப்பு” என்ற புதுமையான நூலையும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினேன்.

“வரதரின் பலகுறிப்பு” என்ற தமிழ் “டிரெக்டரி” யின் பயன்பாடு, அது தொடர்ந்து வராமல்கூறிய காரணங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

எதையாவது புதிதாகக் கண்டால் - அது எனக்குப் பிடித்துக்கொண்டால் நானும் அதுமாதிரியேதும் செய்ய வேண்டுமென்று முயல்வது எனது இயல்பு என்பதை முன்னரே

சொல்லியிருந்தேன். “லேக் ஹவுஸ்” நிறுவனத்தினர் வெளியிட்டு வந்த “பென்குயின் டிரெக்டரி” என்ற பெரிய நூலை நான் பார்க்க நேரிட்போது எனக்கு அந்த ஆசை வந்தது. அந்த அளவுக்குப் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் இயன்றவரை அப்படி ஒரு வெளியீட்டைத் தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று திட்டமிடத் தொடங்கினேன். ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கு உபயோகப்படக்கூடியதாகப் பலவித விடயங்களையும் தொகுத்து அதற்கு “வரதரின் பலகுறிப்பு” என்று பெயரிட்டு வெளியிட்டேன், பாரிய முயற்சி. ஆண்டுக்கு ஒன்றாக நான்கு பதிப்புகள் மட்டுமே வெளிவந்தன. கடைசியாக நான்காவது பதிப்பு 1971இல் வெளிவந்தது. அதன் தொகுப்பாசிரியராக இருந்தவர் “ஈழத்துச்சோமு” என்று அறியப்பட்ட பிரபல எழுத்தாளரும், இன்றைய பிரமுகருமான நா.சோமகாந்தன். அந்த “பலகுறிப்பு” ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நல்ல உதவியான கைநூல் என்றே இப்போதும் கருதுகிறேன். பெரும் பொருட்செலவில் தயாரிக்கப்பட்ட அந்த வெளியீட்டுக்கு அப்போது போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. அதன் பயனைத் தெரிந்தவர்கள் மிகப்பெரிதாகவே பாராட்டினார்கள். ஆனால் பரவலாக அது உபயோகிக்கப்படவில்லை. இப்போது காலம் மாறிவிட்டது. யாராவது ஆர்வமுள்ளவர்கள் திறம்பட அதைச்செய்தால் வெற்றி கிடைக்குமென நம்புகிறேன்.

இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூறவிரும்பும் செய்தி யாது?

எழுத்தாளர்கள் “நல்ல தமிழில் எழுதவேண்டும், மற்றவர்கள் வியக்கும்படி தரமான தமிழ் நடையில் எழுதவேண்டும்” என்பவற்றையே முக்கியமானவைகளாக நினைக்காது, நல்ல கருத்துக்களை எழுதவேண்டும்: நீங்கள் யாருக்காக எழுதுகிறீர்களோ அவர்களுக்கு நன்கு விளங்கக்கூடிய மொழிநடையில் எழுதவேண்டும். உங்கள் கருத்துக்கள் வாசகரைச் சென்றடையவேண்டும். மொழி என்பது என்ன? - நீங்கள் பேசுவதோ எழுதுவதோ மற்றவருக்கு விளங்கவேண்டும். அதை அவர் உணரவேண்டும். மொழியின் தேவை அவ்வளவுதான். கருத்துக்களே முக்கியமானவை. இன்னுமொன்று, எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல, கற்பவர்கள் அனைவருக்குமே இதைச் சொல்வேன். “கற்றுணர்ந்தொழுகு” - கற்று உணர்ந்து ஒழுகு. நாங்கள் கற்றோம். நல்ல கருத்துக்களை உணர்ந்து, உள்வாங்கி எழுதுகிறோம். ஊருக்காக மட்டும் எழுதுவதால் மட்டும் பயனில்லை. அந்த நல்ல கருத்துக்களை நாங்களும் எங்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். இல்லையேல் கற்றதனாலாய பயன் என் கொல்? நாங்கள் கற்றது எங்கள் வாழ்வுக்குப் பயன் செய்யவில்லையானால், நாங்கள் கற்பிப்பது யாருக்குப் பயன் செய்யப்போகிறது? - இவையென்னுடைய எண்ணங்கள். எழுத்தாளர்களுக்குப் புத்தி சொல்வது புத்திசாலித்தனமல்ல.

தங்களது 78 வருட வாழ்க்கை எப்படி? எதிர்காலத் திட்டமென்ன?

சிறுவயதிலிருந்தே - நான் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே ஒருவித “இலட்சியவாதி”யாகவே நடந்து வந்திருக்கிறேன். வளரவளர நான் தேடிக்கொண்ட அறிவின் துணையாலும் என்னுடைய விடாமுயற்சியினாலும் என்னுடைய இலட்சியங்களை ஓரளவுக்கு நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறேன். “என்னுடைய உயர்கல்வியை நான் தகுந்த ஆசிரியர்களிடம் - தகுதி வாய்ந்த கல்வி நிறுவனங்களில் கற்றுக்கொள்ளவில்லையே” என்று ஒரு மனக்குறை பிற்காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. ஆயினும் ஏதோ என்னால் முடிந்த அளவுக்கு கண்டதையும் கண்டபடி கற்று எனது அறிவை வளர்த்து வருகிறேன். இலக்கிய அன்பர்கள் என்னை “மூத்த எழுத்தாளர்” என்று சொல்லி கௌரவிக்கிறார்கள். இலங்கைக் கம்பன் கழகம் எனக்கு “மூத்தறிஞர்” என்ற விருதை வழங்கி அறிஞர் வட்டத்துக்குள் என்னைச் சேர்த்திருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் இத்தகைய பாராட்டுக்களுக்காக நான் படிக்கவில்லை. என்னால் “படிக்காமல் இருக்கமுடியாது” என்ற காரணத்தினால் நான் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். 78 வயது நிரம்பிய நிலையில் எனது உடல் எவ்விதமான பெரு நோய்களுமின்றி ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது. என் மனமும் எந்தவிதமான அழுக்குகளுமின்றிப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறது. நான் யார் மீதும் பகைமை பாராட்டுவதில்லை. அதனால் என்மீதும் யாரும் பகைமை கொள்வதில்லை. என்னுடைய குடும்பம் எனக்கு ஆதரவு செய்கிறது. எனது தொழிலகத்தில் எனக்குப் பிரச்சினைகள் இல்லை. பொருளையோ புகழையோ அடைவதற்காக நான் ஒரு போதும் தகாத வழிகளைப் பயன்படுத்துவதில்லை. இவற்றால் நான் மிகமிக நிம்மதியாக இருக்கிறேன். மனநிறைவோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

2002 செப்டம்பர் ஜூன் (ஆறாம் ஆவ. 20)

'ஞானம்' சஞ்சிகை புதுப்பொலிவுடன் கனதியான இலக்கிய அம்சங்களைத் தாங்கிவருவது கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

செப்டம்பர் 2002 (28ஆவது இதழ்) இதழில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்த விஷயம் மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் (தி.ச.வரதராசன்) உடனான சந்திப்பாகும். ஈழத்து நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுடன் அறுபது ஆண்டுகளாக தொடர்பு கொண்ட எழுத்தாளர் இவர். மறுமலர்ச்சிக் காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை அவரின் இலக்கியப் பணியினை இளைய தலைமுறையினர் தெரிந்து கொள்ள உதவுகின்றது இந்த நேர்காணல். ஒரு தனிமனிதன் இவ்வளவு சாதனைகளை ஆற்றினாரா என மூக்கின்மேல் கைவைக்கத் தோன்றுகின்றது.

அவர் சொல்லத் தவறிவிட்ட பணியொன்றை நினைவு கூர விரும்புகிறேன்: பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நாவலர் பெருமானின் ஞானபரம்பரையில் வந்தவர். தமிழ் இலக்கிய ரசனையிலும் சித்தாந்த தத்துவவிசாரணையிலும் தம் வாழ்நாள் முழுவதிலும் ஈடுபட்டவர். சிறந்த சிந்தனையாளர். பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எண்ணுக்கணக்கில்லாத சமய இலக்கியக் கட்டுரையை எழுதியவர். இலங்கை வானொலியிலும், பொது மேடைகளிலும் கேட்டார்ப் பிணிக் தன்மையில் பல சொற்பொழிவுகளை ஆற்றியவர். எனினும் ஒரு நூல்கூட அவர் பெயரால் வெளிவந்திருக்கவில்லை. 'புத்தகம் என்கின்ற மாயமானுக்குப் பின்னால் நான் போகத் தயாராகவில்லை' என்று அவர் கூறுவார்.

இந்த நிலையில்தான் வரதர் அவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களின் பெயரால் ஒரு புத்தகத்தையேனும் வெளியிட ஆசைப்பட்டார்.

"இந்தியாவிலிருந்து வரும் அறிஞர்களிடம் பண்டிதமணியைப் பற்றிக் கூறினால் அவர் எழுதிய நூலொன்றைப் பார்க்கலாமா என்று கேட்கிறார்கள். பத்திரிகை நறுக்குகளை அவர்களைக் காட்டுவதா?" என்ற எண்ணத்தினாலேயே நூல் வெளியிட முனைந்தேன்" என்கிறார் வரதர்.

பண்டிதமணியின் பத்திரிகைக் கட்டுரைகளை ஒட்டி வைத்திருந்தார் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன். அவரிடம் பெற்று வரதர் வெளியீடாக வந்த நூலே 'இலக்கிய வழி' என்னும் நூலாகும்.

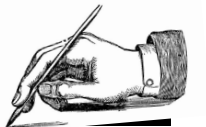
இதுவே பண்டிதமணியின் முதல் நூலாகும்.

"இதன் செவிலித்தாய் கனக செந்திநாதன், நல்ல தோழி வரதர்" எனப் பண்டிதமணியே இலக்கிய வழியின் முதற்பதிப்பு முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (இந்த நூல் 1954 அல்லது 1955இல் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். ஆண்டு நினைவில்லை) அப்பொழுது பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை தோற்றம் பெறவில்லை.

எமது முது சொத்தான பண்டிதமணியின் நூலை முதலில் வெளியிட்டுவைத்துச் சாதனை படைத்தவர் வரதர். இதனை அவரே மறந்துவிட்டார் போலும்.

பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இதனை க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்குப் பாடநூலாக்கினார். இதன் பின்பே 1964 ஆண்டு பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபையால்

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

‘இலக்கிய வழி’ திருத்தப் பதிப்பு வெளியாகியது.

இதுவரை எட்டுப் பதிப்புகள் வெளியாகியுள்ளன.

திருத்தப் பதிப்பினை வெளியிட்ட பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபையினர் ‘இலக்கிய வழி’ யின் முதற்பதிப்பு வரதர் வெளியீடாக வந்தது என்பதைக் கூறாது தவிர்ந்துவிட்டனர். முதற்பதிப்புக்குப் பண்டிதமணி எழுதிய முன்னுரையைத் திருத்தப்பதிப்பில் சேர்க்கவில்லை. பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபையே ‘இலக்கிய வழி’யை முதன்முதலில் வெளியிட்டது என வாசகர் நினைக்கும் விதத்திலேயே செயற்பட்டுள்ளனர்.

வரதர் வெளியீடான ‘இலக்கிய வழி’ 1955 இல் மகரகம ஆசிரிய கலாசாலைப் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்குப் பாடநூலாக ஆக்கப்பட்டது. அப்பொழுது தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்த பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்கள்தான் இதனைப் பாடநூலாக்கியவர். ‘இலக்கிய வழியை’ படித்து இரசித்த ஆசிரியப் பயிலுநர்களில் நானும் ஒருவன்.

க.பொ.த. சாதாரண தர வகுப்பிற்கு இதனைப் பாடநூலாக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டபோது இந்நூலில் இலக்கணப்பிழை இருப்பதாகப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் ஒருவர் கூறினாராம். பண்டிதமணியிடம் இதனைச் சொன்னபோது “பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கென நான் இதனை எழுதவில்லை; எனக்குத் தோன்றிய விதத்தில் எழுதினேன். ‘நள்ளிருளில்’, ‘நடுயாமம்’ என்று எழுதுவேன். இதில் பயனிலை செயப்படுபொருள் இருக்காது” என்று கூறினார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்

க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புப் பாடநூலாக ஆக்கப்பட்டது.

பண்டிதமணியின் நூல்வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தவர் வரதர் அவர்கள். இதனை அவர் மறந்தாலும் நாம் மறக்க முடியாது.

- முல்லைமணி

(ஞானம், இதழ் 29,2002)

பெரியார் வரதர் அவர்களின் வெளியீடுகளோடு அன்றுதொட்டு

தொடர்பு கொண்டவன் நான் என்ற முறையில்,

மனதிற்குள் பழைய நினைவுகள் முட்டி மோதுகின்றன.

தமிழில் “வழிகாட்டி” மூலம்

50களில் பெருங் கிளர்ச்சியையே ஏற்படுத்திய பெருமகன் அவர்.

அவரை மீண்டும் வாசகர்களிடையே நினைவுபடுத்திய

‘ஞானம்’ வாழ்த்துக்குரியது.

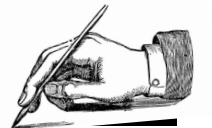
தங்களது பணி தளராமல் தொடரட்டும்.

தமிழுக்கு அதுவே வளஞ்சேர்க்கட்டும்.

- ஆ.தமிழோவியன், பதுளை.

(ஞானம், இதழ் 29,2002)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்த முன்னோடி.
- தமிழின் முதல் முற்போக்குச் சஞ்சிகையான 'பாரதி'யை வெளியிட்டவர்.
- உலகத் தமிழ்க் கலாசாரப் பேரவையின் நிறைவேற்றுக் கவுன்சில் உறுப்பினர்.
- 1958இல் ஐப்பான் சக்ரவர்த்தியின் பிறந்த தினத்தையொட்டி அகில உலகரீதியில் நடத்தப்பட்ட கவிதைப்போட்டியில் 'மேகங்கள்' என்ற கவிதையை எழுதி வெற்றிபெற்று ஐப்பானிய சக்ரவர்த்தி ஹீரோஹிட்டோவின் அரசவைக் கவிஞர்கள் பாராட்டு விருதைப் பெற்றவர்.
- இலங்கை கலாசார அமைச்சின் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைச்சபை - சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக 1975 முதல் 1977 வரை பணியாற்றியவர்.
- ரோயல் ஏஸியாற்றிக் சொசைட்டியின் ஆயுட்கால உறுப்பினர்.
- பென் - PEN ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர். இது கவிஞர்கள் நாடக ஆசிரியர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்கள், நாவலாசிரியர்களைக் கொண்ட சர்வதேச ஸ்தாபனமாகும்.
- உக்ரேனிலும் பல்சேரியாவிலும் நடைபெற்ற உலக மொழிபெயர்ப்பாளர் மாநாடுகளில் 1984 இலும் பின்னரும் இருதடவைகள் இலங்கையின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டவர்.
- இந்து சமய கலாசார அமைச்சின் இலக்கியச் செம்மல் விருது, இலங்கை அரசின் கலாபுஷணம் விருது பெற்றவர்.
- உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றை மொழிபெயர்த்து 22 மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர்.

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

முதலில் தங்களது பூர்வீகம் பற்றிக் கூறுங்கள்

எனது பெற்றோரும், முதாதையர்களும் தமிழகத்தின் திருச்சி மாவட்டத்தை சேர்ந்த தத்தமங்கலம் என்ற சிற்றூரில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். எனது தந்தையார் வழி வைணவர்களாக ழீர்ங்கம் அரங்கநாதனையும், திருப்பதி வெங்கடாசலபதியையும் குலதெய்வமாக அமைந்த கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். "தாது வருஷப்பஞ்சத்தில்" அடிபட்டு மன்னார் - மாத்தளை வழிவந்து குடியேறியவர்கள். முன்தலைமுறையினர் கோப்பித் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்து படிப்படியாய் செல்வம் அடைந்து வாழ்ந்தவர்கள். உழைப்பையே ஊதியமாகக் கொண்டவர்கள். அதிலே நாட்டமுடையவர்களாக இருந்ததால் கல்வியில் நாட்டமில்லாத சமூகத்தினராக இருந்தனர். தாய்வழித் தாத்தா மலைநாட்டில் கங்காணியாக இருந்தவர். அவர் தொழில் புரிந்த தோட்டத்துரையான வெள்ளையரின் நன்மதிப்பைப் பெற்றதால், துரை அவரை உயர் நீதிமன்றத்தில் பணிபுரிந்த Justice schneider என்ற பறங்கியருக்கு அறிமுகஞ்செய்து வைத்தார்.

அவர் களுத்துறை அருகேயுள்ள தனது Fullerton estate என்ற தென்னந்தோட்டத்தில் தாத்தாவைக் கங்காணியாக நியமித்தார். அத்தோடு அக்காலத்தில் அரசு நிறுவனமான பொதுப்பாதை

அமைப்புகளின் பொறியிலாளராக இருந்த வெள்ளையர்களிடம் சிபார்சு செய்து பாதையமைக்கும் தொழிலாளர்களை கண்காணிக்கும் பணியாளராக நியமனம் பெற உதவி செய்தார். அக்காலத்தில் P.W.D.Overseers என்போர் “ரைட்டர்”கள் என அழைக்கப்பட்டனர். அத்துறையில் ஆங்கிலங்கற்ற ஈழத்தமிழர்களே செயல் புரிந்தனர். இதில் எனது தாத்தா ஒருவரே இதுவரை பணிபுரிந்த ஒரே இந்தியர். தவிரவும் 1926களில் இவர் பேருவளை “ரைட்டர்” பதவி வகித்த காலத்தில், அவரது மகன் (எனது தாய்மாமன்) கொழும்புக்கும் களுத்துறைக்குமிடையே பயணப் பேருந்து சேவை நடத்தியவர். கண்டி தலாத்துஓய பேருந்து சேவையை முதலில் நடத்தியவரும் அவரே. அம்பிட்டியாவில் தென்னந்தோட்டமாகிய தலப்பின்னா உரிமையாளராகவும் எனது தாத்தா விளங்கினார். “எங்கள் தாத்தாவுக்கு கொம்பன் யானை இருந்தது” என்ற கதையாக அமைந்தது இது. அக்கால உயர்நிலை பிற்காலத்தே சரிந்துபோனது வேறுகதை.

உங்களது தந்தையார் வழி வைணவர்கள் என்கிறீர்கள். அப்படியானால் உங்களுக்கு கணேஷ் என்ற பெயர் எப்படி அமைந்தது? இது சைவர்களுக்கு அமையும் பெயர் அல்லவா?

பாட்டனார் பெயரையே பேரனுக்கும் சூட்டும் மரபுடையவர்களாதலால் எனது பெயர் “நாராயணன்” என்றுதான் அமைந்திருக்கவேண்டும். எனது பெற்றோருக்குத் திருமணமாகி ஐந்தாண்டுகள் பிள்ளைப்பாக்கியத்திற்கு ஏங்கிய நிலையில் திருச்சி தத்தமங்கலம் கிராமத்தில் ஆற்றங்கரையருகே பிள்ளையார் சிலை அமைத்து, அரசும் வேம்பும் வளர்த்து, சுற்றி வழிபட்டு எனது அன்னை வேளூர்மாமன் விநாயகரது கிருபையால் என்னைப் பெற்றெடுத்தார் என்பர். தலைப்பிள்ளையின் பிரசவம் தாய்வழித் தாத்தா அகத்திலே நடைபெறும் மரபுவழியில், கண்டி - அம்பிட்டியில் தென்னந்தோட்ட உரிமையுற்றிருந்த “தலைப்பின்னாவ” தோட்டத்தில் நான் பிறந்தேன். விநாயகர் கிருபையால் நான் பிறந்ததினால் எனது பெற்றோர் எனக்குச் சித்திவிநாயகம் எனப் பெயரிட்டனர். எனது தாய்மாமன் முத்துசாமிப்பிள்ளை, அம்மா ஆகியோர் என்னை “கணேசன்” எனச் செல்லமாக அழைக்கத் தொடங்கவே அதுவே நிலைபெற்று விட்டது.

அந்தக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் எவற்றில் எழுதினீர்கள்?

1932இல் மாணவனாக இருந்தபோது டாக்டர் வரதராஜநாயுடு அவர்களது “தமிழ்நாடு” வார சஞ்சிகையில் எழுதினேன். ஆனந்தபோதினியிலும் எழுதியுள்ளேன். மணிக்கொடி, மாதர் மறுமணம், ஜனசக்தி, லோகசக்தி, கல்கி, வேறும் சில..... ரூபகம் இல்லை.

மணிக்கொடி சிறந்த எழுத்தாளர் பரம்பரையை உருவாக்கிய பத்திரிகை பி.எஸ்.இராமையா, புதுமைப்பித்தன் ஆகியோர் அதிலேதான் எழுதினார்கள். அப்பத்திரிகையில் உங்களது ஆக்கங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மணிக்கொடியில் எனது “ஆசாபாசம்” என்ற சிறுகதையும், எனது முதல் மொழி பெயர்ப்பு முயற்சியான “அதிஷ்டசாலி” என்ற ஹங்கேரியச் சிறுகதையும் வெளிவந்தன. தற்போது கலைஞன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள மணிக்கொடித் தொகுப்பில் அதிஷ்டசாலி இணைக்கப்பட்டுள்ளது. தத்தமங்கலம் க.கணேசன் என்ற பெயரிலேயே அது வெளிவந்துள்ளது.

‘மாதர் மறுமணம்’ இதழிலும் எழுதியதாக கூறினீர்கள். அதென்ன மாதர் மறுமணம்? பெயர் வித்தியாசமாக இருக்கிறதே?

காரைக்குடி காங்கிரஸ்காரரும் இலக்கிய ஆர்வலருமான தனவணிகர் சொ.முருகப்பா அவர்கள் சீர்திருத்த நோக்குடன் ஒரு விதவையை மணந்தார். அவர் பெயர் மரகதவல்லி. சொ.மரகதவல்லி முருகப்பா நடத்திய மாத இதழ்தான் “மாதர் மறுமணம்” இது ஒரு சீர்திருத்த நோக்கம் கொண்ட பத்திரிகை. வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த கே.வி.எஸ்.வாஸ் (பி.ஏ.ஹானஸ்) அவர்களும் அதில் அப்போது எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

தத்தமங்கலம் க.கணேசன் பின்னர் கே.கணேஷ் ஆக மாறியது எப்படி?

ஆர்.கே.நாராயணன் என்ற புகழ் பெற்ற எழுத்தாளருடன் எனக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அவர் தனது பெயரை ஆர்.கே.நாராயன் என்று சுருக்கி கொண்டார். அது தந்த இன்ஸ்பிரேசனில்

நானும் கே.கணேஷ் என்று எனது பெயரைச் சுருக்கி, மனுப்போட்டு கோர்ட் மூலம் அதனை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

புனைபெயர்களில் எழுதியதுண்டா?

நான் பிறந்தபோது வைக்கப்பட்ட பெயர் சித்திவிநாயகம். நான் பிறந்தது சித்தார்த்தி வருஷம். இதன் காரணமாக “சித்தார்த்தன்” என்ற புனைபெயரில் எழுதியதுண்டு. மற்ற புனைபெயர் “கலாநேசன்”, “கே.ஜி”, “மலைமகன்” இத்தியாதி.

தாங்கள் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் கல்வி கற்றுள்ளீர்கள். அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

ஆரம்பக்கல்வி தோட்டத்து எல்லையில் இருக்கும் Baptist Mission பெண்கள் கல்லூரியில் சிங்களத்தில் படித்தேன். பெண்கள் கல்லூரியென்றாலும் சிறுவர்கள் சேரலாம். நான் முதலில் கற்ற மொழி சிங்களம். அங்கு ஓரிரு ஆண்டுகள் படித்தேன். பின்னர் கண்டி St Anthony's கல்லூரியில் படித்தேன். (அக்கல்லூரி தற்போது St Sylvester கல்லூரி அமைந்திருக்கும் இடத்தில் இருந்தது.) எனது உறவினர் அங்கு ஆசிரியராக இருந்தார். அங்கு தமிழ்மொழி கிடையாது. ஆங்கிலத்தில் கற்றேன். தமிழில் பேசினால் தண்டனை. தமிழ்மொழியை எனது தாயார் வீட்டில் எனக்குக் கற்பித்தார். தனது நண்பிகளின் பிள்ளைகள் சிலருக்கும் எனக்கும் கையில் பிரம்போடு ஓர் ஆசிரியரைப்போல் கற்பித்தார். அன்றாடம் திருப்புகழ், ஔவையாரின் வாக்குண்டாம், ஆத்திசூடி போன்ற நீதி நூல்களையும் தேவார திருவாசகங்களையும் புகட்டினார். அதுவே எனது குருதியில் ஓடுகிறது. தமிழ்மீது ஒரு தனிப்பற்று ஏற்பட்டது. தமிழகத்திலிருந்தும் நூல்களை அஞ்சல்வழி பெற்றுத்தந்தவர் தாயார். பெரிய எழுத்து விக்கிரமதித்தன் கதை, ஆரவல்லி, சூரவல்லி கதை, நல்லதங்காள் கதை, காத்தவராயன் கதை போன்ற நூல்களையும் ஆயிரம் தலைவாங்கி அபூர்வ சிந்தாமணி நாவலையும் படித்தேன்.

தவிர, அக்காலத்து தமிழாசிரியர்களுடன் தொடர்புகொண்டு அவர்கள் மூலம் தமிழகத்து தமிழ் அறிஞர்களது நூல்களை இரவல் பெற்றுப் படித்தேன். தவிரவும் அதிஷ்டவசமாக, கண்டியில் திருகோணமலைவீதியில் எனது தந்தையார் பங்காளியாக இருந்த, ராமநாதபுர மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த செம்பனூர் வாசியான ஆறு.சுப.சுப்பையா அம்பலம் அவர்களது கடையின் முன்பகுதியில் சுபாஷ்சந்திரபோஸ் பெயரில் அமைந்த “போஸ்” சங்கம் வாசிகசாலை இருந்தது. அதனை தமிழ் ஆர்வலர்கள் ஆர்.எம்.செல்லையா போன்றோர் நடத்தினர். அந்த வாசிகசாலையில் மறைமலையடிகளின் “ஞானசாகரம்” (அறிவுக்கடல்), இளவழகனாரின் (பாலசந்தரம்), “முல்லைக்கொடி”, திரு.வி.க.வின் சென்னை சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பகத்தின் செந்தமிழ்ச் செல்வி, கரந்தை தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிட்ட “தமிழ்ப்பொழில்” ஆகிய சஞ்சிகைகள் வந்தன. அவற்றைத் தொடர்ச்சியாக வாசித்தேன். இதன் தாக்கத்தினால் தமிழ் அறிவை வளர்த்ததோடு இந்தியாவில் உள்ள விடுதலை இயக்கம் குறித்த சஞ்சிகைகளையும் படித்ததனால் ஆங்கில ஆட்சியில் ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்கில மொழிமீது பற்றுக் குறைந்து தமிழ்மீது பற்று அதிகமாகியது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து கல்வி கற்கும் எண்ணம் எப்படி ஏற்பட்டது?

மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தில் கல்வி பயின்ற தஞ்சை அறந்தாங்கி வாசியான திரு முத்துராமலிங்கம், போஸ் சங்கத்தில் முக்கியஸ்தராக இருந்தார். இவர் தமிழக மு.ரா.கந்தசாமிக் கவிராயரின் மகன் பண்டிதர் க.பழனிக்குமார் அவர்களின் மாணாக்கர். மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தமிழ்த் தேர்வில் முதல் “வெள்ளித்தோடா” பரிசு பெற்றவர். இவர் அப்போது தனியார் நடத்திய கல்லூரி ஒன்றிலும் ஆசானாக இருந்தார். அக்கல்லூரி பிற்காலத்தில் “மகாத்மா காந்திக் கல்லூரி” என்றும் பின்பு Hindu Senior கல்லூரி என்றும் பெயர் பெற்றது. இவரே என்னை மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து கல்வி கற்கும்படி ஆலோசனை கூறினார். தனது ஆசிரியரான பண்டிதர் க.பழனிக்குமார் அவர்களுக்கும் கடிதம் கொடுத்தார்.

தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து படிப்பதற்கு அடிப்படைக் கல்வித்தகைமைகள் ஏதாவது இருக்கவேண்டாமா?

நான் அறிமுகக் கடிதம் பெற்று சென்றபோது, சோழவந்தான் என்ற ஊரில் உள்ள உயர் பள்ளியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக க.பழனிக்குமார் கடமையாற்றினார். நான் சென்றபோது சித்திரை - கோடை விடுமுறைக்காக தமிழ்ச் சங்கக்கல்லூரி முடியிருந்தது. அதனால் அந்த விடுமுறை நாட்களில், தனது மாணவர் ஒருவருடன் தங்கியிருக்க திரு க.பழனிக்குமார் ஒழுங்கு செய்தார். அத்தோடு தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்வதற்கு வேண்டிய பயிற்சியைக் கொடுத்தார். தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரியில் “பாலர் வகுப்பு” தேர்வு பெற்ற பின், முறையே பிரவேச பண்டிதம், பாலபண்டிதம் முடிவாக பண்டிதர் தேர்வு நடைபெறும். பாலர் வகுப்புக்குரிய பாடங்களாக ஆறுமுக நாவலருடைய பாலபாடம், ஔவையாருடைய ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், நல்வழி போன்றவற்றையும் நாவலரின் உரைநடை வளத்தையும் பயிற்சிபெற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தவிரவும், யாப்பு இலக்கண நெறிகளை உணரவும், வெண்பா பயிற்சி பெறவும், நளவெண்பா போன்ற நூல்கள் பாடநூல்களாக அமைந்தன. இவற்றில் பண்டிதர் க.பழனிக்குமார் எனக்குத் தந்த பயிற்சி, தமிழ்ச் சங்கத்திலே சேர்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. பின்னர் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தங்கியிருந்து 1934முதல் அங்கு கல்வி கற்றேன். தமிழ்ச் சங்கம், இராமநாதபுரம் அரசரின் உறவினரான சேத்தூர் ஜமீந்தார் பாண்டித்துரை தேவர் அவர்களது ஆதரவுடன் தொடங்கப்பட்டது. மாணவர்கள் தங்குவதற்கு உறைவிடமும் இலவசக் கல்விபெற வாய்ப்பும் கிடைத்தன.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் எவ்வளவு காலம் பயின்றீர்கள்?

சிறிது காலத்திலேயே நான் தமிழ்ச் சங்கத்தைவிட்டு விலகவேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. எனது சைவஉணவு காரணமாக பகல் இரவு சாப்பாட்டிற்கு வெளியே சென்று உணவருந்தி வரவேண்டிய நிலை. போகும் வழியில் “ஜதீந்தாஸ் நிலையம்” என்ற வாசிகசாலை அமைந்திருந்தது. இந்த வாசிகசாலை பாரதியாருடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய ரா.ஸ்ரீநிவாச வரத ஜயங்காரின் நன்கொடையில், அவரது மனைவி பத்மாசினி அம்மாள் நினைவாக இயங்கி வந்தது. இந்த வாசிகசாலையில் வரும் ஏடுகளை தொடர்ந்து படிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஜதீந்தாஸ் நாட்டுப்பற்று காரணமாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் சிறை வைக்கப்பட்டவர். சிறையில் கைதிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட உணவு சரியில்லை என்ற காரணத்தால் அறுபத்து மூன்று நாட்கள் சிறையில் உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிர்நீத்த தியாகி. அவரது நினைவாக அமைக்கப்பட்டதே ஜதீந்தாஸ் நிலையம். இந்த நிலையம் காங்கிரஸ் இளைஞர்களால் அமைக்கப்பட்டது. அத்தோடு இணைந்து மேலே குறிப்பிட்ட வாசிகசாலை அமைந்திருந்தது. அங்கு ஏற்பட்ட நண்பர்கள் தொடர்பால், அவர்கள் என்னைத் தம்முடன் இணைந்துகொள்ளும்படி வேண்டினர்.

இதில் உறுப்பினராக இருந்த, தற்போது இந்திய அரசின் தியாகச் சின்னம் தாமிர விருது பெற்றவரும், திருநெல்வேலி சதி வழக்கில் ஆயுள் தண்டனை பெற்று விடுதலையாகி உள்ளவருமான “இ.மா.பா.” என்ற இ.மாயாண்டி பாரதியின் நட்புக் கிட்டியது. அவருடன் 70, மேலைமாசி வீதி இல்லத்தில் தங்கி தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரியில் பாடம் ஏற்று வந்தேன். அக்காலத்தில் 34, 35 களில் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி தடைசெய்யப் பட்டிருந்ததால் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயன், சந்திரபோஸ் போன்றவர்கள், காங்கிரஸ் கட்சியின் உட்பிரிவு போன்று இயங்கிய “காங்கிரஸ் சோஷலிஸ்ட் பார்ட்டி”யில் (காங்கிரஸ் அபேதவாதக் கட்சியில்) இருந்தார்கள். அந்தக் கட்சி சார்ந்த அன்பர்களுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டு, ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயன் எழுதிய Why Socialism - அபேதவாதம் ஏன்? என்ற நூலும், ஜவகர்லால் நேரு எழுதிய Whither India - இந்தியா எங்கு செல்கிறது? என்ற நூலும், அரசாங்கத்தால் தடைசெய்யப்பட்ட சுபாஷ் சந்திரபோஸ் எழுதிய “சாம்ய வாதம்” என்ற நூலும் வழிகாட்ட எனக்கு இடதுசாரிக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது.

இதன் விளைவாக “ஆக்ரா”வில் இருந்த அபேதவாதக் கட்சியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். இதன் காரணமாக இந்திய இரகசிய பொலிசார் என்னை விசாரிக்க, தமிழ்ச்சங்க தலைமை ஆசிரியரைத் தொடர்பு கொண்டனர். பொதுவாகவே அக்காலத்தில் உயர் பதவி வகித்தவர்கள் அரச விசுவாசிகளாக இருந்தனர். மிதவாதியான தலைமை ஆசிரியர் என்னை அழைத்து “நீ காங்கிரஸ் அங்கத்தவனா?” என்று கேட்டார். நான், “இல்லை.... அக்கொள்கையில் ஈடுபாடு உடையவன்” என்று சொன்னேன். அதற்குத் தலைமை ஆசிரியர், “நீ இன்று ஈடுபாடு என்பாய், நாளை பாம்(வெடிகுண்டு) போடுவாய் - நம்பமுடியாது” என்றார். என்னை எச்சரித்தார்.

ஏற்கனவே நான் ராமநாதபுரம் சேது சமஸ்தான உறவினரான - மதுரை காங்கிரஸ் பிரமுகர் சிதம்பர பாரதி சிபாரிசுடன் காங்கிரஸ் தொடர்புடைய ராஜாராம் பாண்டி தேவரிடம் இருந்து சிபார்சுக் கடிதம் பெற்றிருந்தமையால், “பாலர் வகுப்புத் தேர்வு” முடியும்வரை படிக்க அனுமதி தருகிறேன். அதுவரை இங்கு கற்கலாம். அதன்பின்னர் விலகிவிடவேண்டும்” என்றார் தலைமை ஆசிரியர். அதன் காரணமாக நான் சிலமாதங்களில் தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரியை விட்டு விலக வேண்டியதாயிற்று.

அதன்பின்னர் எவ்வாறு உங்கள் கல்வியைத் தொடர்ந்தீர்கள்?

சென்னைப் பல்கலைக்கழக “வித்துவான் நுழைவுத் தேர்வு” விண்ணப்பம் செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இத்தேர்வானது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வகுப்பு தமிழ் இலக்கிய பாடத்திட்டம் சார்ந்த கேள்விகளுடன் வித்துவான் நுழைவுத்தேர்வு மாணவர்களுக்காக மேலதிகக் கேள்விகளைக்கொண்ட வினாத்தாள்களைக் கொண்டிருக்கும். அதற்கென நான் விண்ணப்பப்பத்திரத்தை அனுப்புவதற்குக் கடைசிநாள் மதுரை Treasury இல் கடைசி விண்ணப்பதாரராய் சென்றேன். உயர் அதிகாரி அந்த விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். தேர்வில் சான்றிதழ் பெற்று திருவையாறு அரசு கல்லூரியில் சேர்ந்து எனது கல்வியைத் தொடர்ந்தேன்.

லோக சக்தி - இதழுடன் உங்களுக்கிருந்த தொடர்புகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் இலங்கைக்குத் திரும்பிய பின்னர், சித்தாரிப்பேட்டையில் இருந்த ம.கி.திருவேங்கடம் என்பாரை ஆசிரியராகக் கொண்டு லோகசக்தி இதழ் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தது. அது சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்களின் கொள்கைகளை ஆதரிப்பதாகவும், இளைஞர்களைக் கவர்வதாகவும் இருந்தது. அரசியல், இலக்கியம் சார்ந்திருந்ததால் அதற்குப் பெரும் ஆதரவு இருந்தது. இந்த இதழ் சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம், கே.இராமநாதன், இ.மாயாண்டி பாரதி ஆகியோர் அமைத்த இளைஞர் காங்கிரஸ் என்ற நிறுவனத்தின் ஆதரவில் வெளிவந்தது. இ.மாயாண்டி பாரதி எழுதிய “படுகளத்தில் பாரதி தேவி” என்ற நூல் பல்லாயிரக்கணக்கான பிரதிகள் விற்பனையாகி அதிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் லோகசக்தி வெளிவர உதவியது. அத்துடன் இளைஞர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தையும் நடத்தினார்கள். மாயாண்டி பாரதியுடன் தொடர்புகொண்டு இந்த இதழுக்கு நான் கட்டுரைகள் கவிதைகள் எழுதினேன். இந்த இதழுக்கு நான் சந்தாவும் சேர்த்து அனுப்பினேன். இந்தத் தொடர்பால் கே.இராமநாதனின் தொடர்பும் கிடைத்தது.

கே.இராமநாதனுடன் இணைந்து கொழும்பில் ‘நவசக்தி’யிலும் ‘தேசாபிமானி’யிலும் பணிபுரிந்தீர்கள். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

கே.இராமநாதன், சக்திதாசன் சுப்பிரமணியத்துடன் திருவி.க.வின் நவசக்தியில் பணிபுரிந்தவர். இவர்களைப்பற்றி திருவி.க. தனது சுயசரிதையில் எழுதியுள்ளார். கே.இராமநாதன் பிற்காலத்தில் இலங்கை வந்து சமசமாஜக் கட்சி நடத்திய “சமதர்மம்” என்ற ஏட்டிற்கு ஆசிரியராக இருந்தார். இவர் பல தொழிற்சங்கங்களை அமைத்தார். பிற்காலத்தில் சமசமாஜக்கட்சி பிளவுபட்டபோது, B.L.P. கட்சி எனவும், யுனைட்டெட் சோஷலிஸ்ட் பார்ட்டி (U.S.P) எனவும் வழங்கியது. கே.இராமநாதன் சமதர்மம் ஏட்டிலிருந்து விலகி யு.எஸ்.பி. கட்சியின் சார்பில் தேசாபிமானி என்ற இதழின் ஆசிரியரானார். யு.எஸ்.பி. கட்சி, பின்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்று பெயரை மாற்றிக்கொண்டது. நான் கே.இராமநாதனுடன் இணைந்து தேசாபிமானியிலும் நவசக்தியிலும் பணிபுரிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

முற்போக்கு இலக்கியத்தில் தங்களுக்கு ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணமாயிருந்த பின்னணியைக் கூறுங்கள்.

கே.இராமநாதன் இலங்கையில் “சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கம்”, “கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் சங்கம்” போன்ற தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்கியவர். அதில் பல மலையாளிகள் இருந்தனர். அதனால் கேரளாட்டு (மலையாள) அரசியல் இலக்கியத் தொடர்புகள், முற்போக்குச் சிந்தனைகள் ஏற்பட்டன. இவர்கள் வாயிலாக கேசவதேவ், சங்கரகுருப்பு, தகழி சிவசங்கரன்பிள்ளை, பிரேம்ஜி

ஆகியோரது இலக்கியங்களை அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக முற்போக்கு இலக்கியத்தில் ஒரு பற்றுதல் ஏற்பட்டது. (பிற்காலத்தில் தேசாபிமானியில் பணிபுரிந்த அச்சவேலி ஞானசுந்தரம் பிரேம்ஜியின் படைப்புகளில் ஈடுபாடுகொண்டு தன்பெரையும் பிரேம்ஜி என மாற்றினார்).

மணிக்கொடி சஞ்சிகையுடன் தங்களுக்கு இருந்த தொடர்புகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் மதுரையில் இருக்கும்போதே மணிக்கொடி சஞ்சிகையை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். திருவையாறில் இருக்கும்போதும் மணிக்கொடி வாசகனாக இருந்தேன். பின்னர் மணிக்கொடியில் எனது ஆசாபாசம், அதிஷ்டசாலி என்ற கதைகளை எழுதினேன். மணிக்கொடி எழுத்தாளரான பி.எஸ்.ராமையாவுடன் எனக்குக் கடிதத்தொடர்பு இருந்தது. அவர் “அன்டன் செக்கோவ்” ரஷ்ய சிறுகதை ஆசிரியருடைய சிறுகதைகளையும், அக்காலத்து பெயர்பெற்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் John Galsworthy எழுதிய ‘Forsyte Saga’ வரிசை நூல்களையும் படிக்கும்படி கூறினார். அவ்வகையில் நான் அவற்றை ஆர்வத்துடன் படித்தேன். மணிக்கொடி ஆசிரியராக இருந்த ப.இராமசாமி பிற்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்தபோது அவருடன் மலைநாட்டுக்குச் சென்று மணிக்கொடிக்கு சந்தா சேர்த்தோம்.

முதன் முதலில் இலங்கையில் ஓர் அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்க தாங்கள் பின்னணியில் இருந்து உழைத்ததாக அறிகிறோம். அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

இரண்டாவது மகாயுத்த காலத்தில் லண்டனில் தங்க நேர்ந்த டாக்டர் முல்க்ராஜ் ஆனந்த் அவர்களது Untouchables என்ற நாவலை London Lawrance And Wishart நிறுவனம் வெளியிட்டிருந்தது. அதை நான் வாசித்து, லண்டனில் பி.பி.சியில் பகுதிநேர நிருபராக கடைமையாற்றிக் கொண்டிருந்த முல்க்ராஜ் ஆனந்ததுடன் தொடர்பு கொண்டேன். அந்நூலை மொழிபெயர்க்க அனுமதி கேட்டேன். அவர் அனுமதிபெற்று மொழி பெயர்த்தேன். அவரது முற்போக்குச் சிந்தனைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. அது இரண்டாவது மகாயுத்த காலம். அதனால் அவர் அக்காலத்தில் இந்தியாவுக்கு திரும்பிவர முடியாத நிலையில் இருந்தார். பிற்காலத்தில் அவர் இந்தியாவுக்கு வந்து, பம்பாயில் தங்கியிருந்து இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை, கே.அப்பாஸ், கிருஷ்ணசந்தர், பிரேம்சந்தர் ஆகியோருடன் இணைந்து உருவாக்கினார். அப்போது தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் அதன் கிளைகளை அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. முல்க்ராஜ் ஆனந்த் அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்திருந்தபோது, கொம்பனித்தெருவில் உள்ள Polski பொல்ல்கி ஹோட்டலில் (தற்போதைய Nippon Hotel) “அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம்” ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்த அடிகள் தலைவராகவும், மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா உப தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். டாக்டர் சரத் சந்திரவும் நானும் (கே.கணேஷ்) இணைச் செயலாளர்களாகவும், பி.கந்தையா அவர்கள் பொருளாளராகவும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். டாக்டர் சரத் சந்திர மேற்படிப்புக்காக லண்டன் சென்றதும் அதன் இயக்கம் குன்றியது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் கே.ஏ.அப்பாஸ் அவர்களின் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டது?

‘Bombay Chronicle’ என்ற பத்திரிகையின் வாரப்பதிப்பில், ‘Last Page’ என்ற பத்தி எழுத்துக்கள் எழுதுவதன் மூலம் கே.ஏ.அப்பாஸ் அக்காலத்தில் பிரசித்தமாகியிருந்தார். அந்தப் பத்தி எழுத்துக்களை நான் விரும்பிப் படிப்பேன். இதன்காரணமாக அப்பாஸ் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவரது சிறுகதைகள் பம்பாயில் வெளியான கம்யூனிஸ்ட் பத்திரிகைகளான People’s Front, People’s Age ஆகிய வாரப்பதிப்புகளில் வெளிவந்தன. குறிப்பாக காஷ்மீர் மக்கள் நடத்திய மன்னர் ஆட்சி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை சித்திரிக்கும் “குங்குமப் பூ” (Saffron Blossoms) என்ற சிறுகதையின் அமைப்பும் அதனுடைய கருப்பொருளும் உருவ அமைப்பும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அதை உடன் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அவரது அனுமதி பெற்று தென்னிந்திய இதழ்களில் வெளியிட்டேன். பின்னர் அவரது பல சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து தமிழக சஞ்சிகைகளில் வெளிவரச் செய்தேன். சென்னையில் நடந்த ஆந்திர முற்போக்கு எழுத்தாளர்

சங்க ஆண்டு விழா நிகழ்ச்சி ஒன்றிற்கு அவர் வருகை தந்தபோது நானும் அங்கு சென்று முதன்முதலில் அவரை நேரில் சந்தித்தேன்.

1945இல் இந்தியாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை அப்பாஸ், தி.க.சி போன்றோருடன் இணைந்து உருவாக்கினீர்கள். இதன் பின்னணியை கூறுங்கள்.

அக்காலத்தில் சென்னை, மதராஸ் மாநிலமாக விளங்கியது. கேரளம் தமிழ்நாடு கன்னடா ஆகிய மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய மாநிலமாகவும் சென்னை தலைநகராகவும் விளங்கியது. சென்னையில் நடந்த ஆந்திர முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஆண்டு விழாவிற்கு கே.ஏ.அப்பாஸ் வந்திருந்தார். அப்பொழுது ஆந்திரக்காரராகிய ஜஸ்டிஸ் ராஜமன்னார் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்தார். அவருடைய விருந்தினராக கே.ஏ.அப்பாஸ் இருந்தார். அவரை நான் நீதிபதியின் வீட்டில் சந்தித்தேன். சந்தித்தபோது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை தமிழகத்திலும் அமைப்பது பற்றிப்பேசினோம். இதன் விளைவாக பின்னர் ஒரு தொடக்கக் கூட்டத்தை மைலாப்பூர் Tutorial College ஏ.ஜி.வெங்கடாச்சாரி அவர்கள் தலைமையில் நடத்தினோம். தி.கா.சி., தமிழொளி, குயிலன், சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம், ஆர்.வி, சாண்டில்யன் புனைபெயருடைய சுதேச மித்திரன் துணை ஆசிரியர் திரு பாஷ்யம் ஐயங்கார் போன்றோர் துணையுடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்பட்டது. இதற்கு நான் பின்னணியில் இருந்து இயங்கினேன்.

கல்கி இதழில் தாங்கள் மொழிபெயர்த்த கே.ஏ.அப்பாஸின் சிறுகதைகள் தொடர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டன. இதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் எவ்வாறு ஏற்பட்டன?

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில், நானும் அப்பாஸ்மீ சேர்ந்து, கல்கியை சென்று பார்த்தோம். அப்போது கல்கி கீழ்ப்பாக்கத்தில் உள்ள எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி - ரி.சதாசிவம் தம்பதியினரின் இல்லத்தில் இருந்தார். அவர்கள் எமக்குப் பகல்போசன விருந்து அளித்தார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அப்பாஸின் கதைகளை கல்கியில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட கல்கி உடன்பட்டார். அவ்விதமே பல கதைகள் கல்கியில் மணியனின் சித்திரத்துடன் வெளியாகின. அக்கதைகள் பின்னர் குங்குமப் பூ என்ற தலைப்பில் தி.ஜ.ரா. அவர்களுடைய முகவுரையுடன் சென்னை இன்ப நிலைய வெளியீடாக இரண்டு பதிப்புகளாக வெளிவந்தன.

அகில இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பிப்பதற்குத் தாங்கள் முன்னோடியாக இருந்ததாக அறிகிறோம். அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம், டாக்டர் சரத் சந்திர மேற்படிப்புக்காக லண்டன் சென்றதால் செயற்படாமல் போயிற்று. சிறிதுகாலத்தின் பின்னர் நானும் கே.இராமநாதனும் இணைந்து நடத்திய - பாரதி பத்திரிகை எழுத்தாளர்கள், தேசாபிமானி எழுத்தாளர்கள், நவசக்தி எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரை ஒன்று திரட்டி முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தோம். இதில் செ.கணேசலிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், அ.ந.கந்தசாமி முதலியோரும் ஆரம்ப முயற்சிக்குப் பக்கபலமாக நின்றனர். பிற்காலத்தே பிரேம்ஜி, இளங்கீரன், என்.கே.ரகுநாதன், எச். எம்.பி.முகைதீன், எஸ்.பொ., கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, டொமினிக் ஜீவா, டானியல், பி.இராமநாதன், நீர்வைப் பொன்னையன், முருகபூபதி, சோமகாந்தன் போன்றோர் இணைந்து கொண்டனர். பின்னர் இதிலிருந்து கொள்கை முரண்பாடுகள் காரணமாக சிலர் பிரிந்து சென்றது வருந்தத்தக்கது.

சுதந்திரன் பத்திரிகையில் பணியாற்றிய காலம் குறித்து கூறுங்கள்...

நான் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது எனது பெருமதிப்பிற்குரிய டி.ராமானுஜம் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்கள் இந்தியாவில் நடந்த போராட்டங்கள் பற்றி சுதந்திரனில் எழுதுமாறு பணித்ததோடு திரு. செல்வநாயகம் அவர்களை அறிமுகப்படுத்தியும் வைத்தார். தமிழுணர்வு இங்கும் ஏற்படக்கூடிய வகையில் நான் கட்டுரைத் தொடரை எழுதினேன். பின்னர் 1956இல் சுதந்திரன் செய்தி ஆசிரியராக சிலகாலம் பணிபுரிய நேர்ந்தது. எஸ்.டி.சிவநாயகம் ஆசிரியராக இருந்தார். எஸ்.ராஜதுரை, சில்லையூர் செல்வராசன், அ.ந.கந்தசாமி ஆகியோரும் அங்கு பணியாற்றினார்கள். அங்கு நான் பணிபுரிந்த காலத்திலேதான் எனக்குத் திருமணம்

நடந்தது. அதன்பின்னர் நான் சுதந்திரனிலிருந்து விலகிவிட்டேன். டி.ராமானுஜம் அவர்களே எனது ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு பேருதவி செய்தவர். அவரும் நானும் பிற்காலத்தில் கண்டியில் அமைந்த இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸின் இணைச்செயலாளராக இருந்தோம்.

வீரகேசரியில் பணிபுரிந்த நாட்களை நினைவு மீட்டுங்கள்.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த காலப்பகுதியில், வீரகேசரி வாரப்பதிப்பில், திரு. லோகநாதன் அவர்களின் கீழ் நான் துணையாசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளேன். அச்சமயம் கே.பி.ஹரன் ஆசிரியராகவும், கே.வி.எஸ்.வாஸ் அவர்கள் செய்தி ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தனர். நாடு சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த வீரகேசரி சுதந்திரமலர் தயாரிக்கும் பொறுப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் பணிபுரிந்தபோது, வீரகேசரி முகவரிக்கு கம்ப்யூனிஸ்ட் தொடர்புடைய ஏடுகளும், என்பெயருக்குக் கடிதங்களும் வரவே முகாமையாளர்கள் அதனை விரும்பாமல் என்னை விலக்கிவிட்டனர்.

தாங்கள் நடத்திய பாரதி இதழ் பற்றிக் கூறுங்கள்.

கே.இராமநாதன் அவர்கள் பத்திரிகைத் தொடர்புகள் விட்டுப்போனதால் இந்தியா சென்று சுதேசமித்திரனில் நிருபராகப் பணியாற்றினார். அவரும் நானும் இணையாசிரியர்களாக “பாரதி” சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம். மகாகவி பாரதியின் பெயரிலேயே ஒரு ஏடு தோன்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இச்சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம். பீற்றர் கெனமன் அவர்களது வீட்டையே செயலகமாகக் கொண்டு சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இதற்கு மூலதனம் வேண்டியபோது என்பெயரில் எனது தந்தை எழுதிவைத்த தலாத்துஓய - தற்போதைய தலாத்துஓய மத்திய மகா வித்தியாலயம் அமைந்திருக்கும் இடத்தை விற்று சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தோம். சிறிது காலத்தின் பின்னர் கே.இராமநாதன் இந்தியா சென்றார். பின்னர் அ.ந.கந்தசாமி இணைந்து அரசியலில் அதிக ஈடுபாடு காட்டி பாரதியை நடத்தினோம்.

கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிப்பிரமுகர் ப.ஜீவானந்தம் இலங்கை வந்தபோது அவருடன் தாங்கள் இலங்கையின் பல இடங்களுக்கும் சென்றதாக அறிகிறோம். அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

1950இல் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கல்கத்தா காங்கிரஸ் மாநாடு இந்தியாவில் நடந்தபோது, இங்கிருந்து இலங்கைப் பிரதிநிதியாக கட்சித் தலைவர் டாக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்க சென்றிருந்தார். அம்மாநாட்டில் ஒரு முக்கியமான தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. அதுவரை பொதுச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய பி.ஷி.ஜோஷி என்பாருடைய கொள்கைகள் மிதவாதத் தன்மை உடையன என்றும் அது இயக்கத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லை என்றும், பலாத்கார முறையிலேயே பாட்டாளி அரசு அமைக்கத் திட்டமிட வேண்டும் எனவும் P.T. ரணதேவ் கொண்டுவந்த தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அக்கூட்டத்திற்கு ப.ஜீவானந்தம் அவர்களும் தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்தார். தீர்மானம் காரணமாக, அப்பொழுது இருந்த காங்கிரஸ் அரசு கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியை தடைசெய்ய இருந்ததை முன்கூட்டியே உணர்ந்த டாக்டர் விக்கிரமசிங்கா ஜீவானந்தத்தை இலங்கைக்கு அழைத்து வந்தார். அக்காலத்தில் பயணச்சீட்டு விசா முறைகள் இருக்கவில்லை. எனவே அவரை அழைத்து வருவதில் எவ்வித கஷ்டமும் இருக்கவில்லை. இலங்கையில் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி பிரசாரத்திற்காக அவரை அழைத்துவந்தார். அவரும் சிலகாலம் இலங்கையில் தங்கியிருந்து யாழ்ப்பாணம், மலையகம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று கூட்டங்கள் நடத்தினார். ஏற்கனவே அவரது ஜனசக்தி இதழில் நான் எழுதியிருந்தேன். அதனால் அவருடன் தொடர்பு இருந்தது. கண்டிக்கு வந்தபோது எனது இல்லத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். இதற்கிடையில் இந்தியாவில் எதிர்பார்த்தது போலவே கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி சட்டவிரோதமான கட்சி எனத் தடை செய்யப்பட்டது. பல அங்கத்தவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். எஞ்சியவர்களில் சிலர் தமிழகத்தில் தலைமறைவாக கட்சிச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர்.

ப.ஜீவானந்தம் இலங்கையில் தங்களுடன் இருந்த காலகட்டத்தில் அவருக்கு வேறு எவ்வகையில் உதவி புரிந்தீர்கள்?

அக்காலகட்டத்தில், நாஞ்சில் நாடு கேரளநாட்டு மலையாள ஆட்சியில் இருந்தமையால் தமிழகத்துடன் கன்னியாகுமரி, நாகர்கோயில் முதலிய பகுதிகள் தமிழகத்துடன் சேர வேண்டுமென ம.பொ.சி., கே.ரி.தங்கமணி, ப. ஜீவானந்தம் முதலியோர் போராடி வந்தனர். அதன் விளைவாக தற்போது சென்னை மாநிலத்தோடு இப்பகுதிகள் சேர்ந்தது யாவரும் அறிந்ததே. அது தொடர்பாக அக்காலத்தில் நாகர் கோயிலில் எழுத்தாளர் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. கவிமணி தேசிய விநாயகம்பிள்ளை, நாடகக் கலைஞர்கள் டி.கே.சண்முகம் சகோதரர்கள், என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் ஆகியோரது ஆதரவில் இந்த மாநாடு ஏற்பாடாகி இருந்தது. இந்த மாநாட்டுக்கு ப.ஜீவானந்தம் அவர்கள் வாழ்த்துக்கூறி தந்து அனுப்பிய ஒரு மடலை, நான் அங்கு கொண்டு சென்று சேர்க்க வேண்டியிருந்தது. அதனை நாராயணன் என்பவரிடம் சமர்ப்பித்தேன். அவர் அந்த வாழ்த்துச் செய்தியை, “அஞ்சாதவாசம் செய்யும் ஜீவானந்தம் அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த செய்தி” எனக்கூறி கூட்டத்தில் அதனை வாசித்தார். அது பலரது கரகோஷத்தைப் பெற்றது.

ப.ஜீவானந்தத்துடன் தாங்கள் சிலகாலம் யாழ்ப்பாணத்திலும் தங்கியிருந்ததாக அறிகிறோம். அக்காலத்தைய செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

சென்னையில் அஞ்சாதவாசம் செய்த தமிழக மத்திய குழுவினர், ஜீவானந்தம் அவர்களை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைக்கும்படி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். தமிழகத்துடனும் இலங்கையுடனும் நான் தொடர்புள்ளவன் என்ற காரணத்தினாலும், பேச்சுமொழி நடையுடை பாவனைகளில் நான் இந்தியனாக இருந்தது எவருக்கும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தாது என்ற காரணத்தினாலும் என்னை ஜீவானந்தம் அவர்களை அக்கரைக்குக் கொண்டு சேர்க்கும்படி பணிக்கப்பட்டது. இதனை பி.கந்தையா அவர்களே என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். வல்வெட்டித் துறையிலிருந்து அவரைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியைச் சேர்ந்த மகாலிங்கம் ஆசிரியர், கார்த்திகேசு மாஸ்டர் ஆகியோரே இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். கார்த்திகேசு மாஸ்டர் வீட்டில் நான் தங்கியிருந்தேன். ப.ஜீவானந்தம் அவர்கள் அப்போது திருநெல்வேலி ரி.துரைசிங்கம் வீட்டில் தங்கியிருக்க நான் அங்கு சென்று அவரை அழைத்துச் செல்வதாக இருந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்திலே தான் இந்தியாவில் ஹைகிரபாத் நிஜாம் சமஸ்தானத்தை இந்தியாவுடன் இணைக்க மறுத்து “கஜாக்கர்” படை அமைத்துப் போராட்டம் நடத்தினார்.

இதனை அடக்க ராஜாஜி அவர்கள் கவர்ணராகவும் வல்லவாய் படேல் உள்நாட்டு அமைச்சராகவும் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பொலிஸ் அக்ஷன் காரணமாக கிளர்ச்சி அடங்கியது. அக்காலகட்டம்வரை நானும் ஜீவானந்தமும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தோம். ஹைதரபாத் கெடுபிடிகள் காரணமாக இந்திய கவர்னர் ஜெனரல் அவர்களது ஆணைப்படி இந்திய கரையோரப் பகுதிகள் இந்திய கடற்படையினரது கடும் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்டிருந்ததால் யாழ்ப்பாணத்தில் எனது தங்குதல் நீண்டுவிட்டது. ஜீவானந்தமும் நானும் நிலைமை சீரடையும்வரை யாழ்ப்பாணத்தில் தங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அக்காலகட்டத்தில் ஜீவானந்தம் பல கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். அத்தோடு கம்யூனிஸம் என்ற நூலை துரைசிங்கம் வீட்டில் இருந்த காலத்தில் எழுதினார். அந்நூல் துரைசிங்கம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. கார்த்திகேசு மாஸ்டர் இல்லத்திற்கு ப.ஜீவானந்தம் வரும்போது, டொமினிக் ஜீவா, எஸ்.பொ., தி.ராஜகோபால் போன்றவர்கள் அவருடன் கலந்துரையாட வாய்ப்புக் கிட்டியது. ஜீவானந்தம் மீது கொண்ட பக்தியினால், டொமினிக் ஜீவா தனது பெயரை “ஜீவா” என்ற பெயருடன் இணைத்துக்கொண்டார்.

பின்னர் எவ்வாறு ஜீவானந்தம் அவர்களை தமிழகத்திற்கு கொண்டு சென்று சேர்த்தீர்கள்?

ஜீவானந்தம் அவர்களை பாதுகாப்பாகத் தமிழகத்திற்கு கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருந்ததன் காரணமாக நான் Air Ceylon வானூர்தி மூலம் சென்னைக்குச் சென்று ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அக்காலத்தில் விசா, பயணச்சீட்டு தடைகள் கிடையாது. ஆனால் வெளிநாடு செல்லும் இலங்கையர் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தமது அரிசிக் கூப்பனை உரிய அதிகாரியிடம் சமர்ப்பித்துப் பெற்ற ரசீதைக் காட்டியே பயணச்சீட்டு பெறமுடியும். எனது அரிசிக்கூப்பன் அப்போது கையில் இருக்கவில்லை. இந்தப் பிரச்சினையை

தீர்த்து வைத்தவர் அப்போது சிறுபான்மையோர் இயக்கத் தலைவராகவும் பின்னர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கிய, எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.வின் மைத்துனர் திரு சுப்பிரமணியம் ஆவார். அவர் தனது தந்தையாரான திரு ஐயாம்பிள்ளையின் அரிசிக் கூப்பனைக் கொடுத்து உதவினார்.

அதனை நான் பயன்படுத்திப் பயணித்தேன். சென்னையில், மவுண்ட் ரோட்டில் டி.டி.கிருஷ்ணமாச்சாரியார் கட்டடத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய நூல் விற்பனை நிலையம் அமைந்திருந்தது. அங்கு, பிற்காலத்தில் சரஸ்வதி இதழ் நடத்திய கோவை எஸ்.விஜயபாஸ்கரன் அவர்களைத் தொடர்புகொண்டேன். அவர் தலைமறைவாக இருக்கும் கம்யூனிஸ்ட் தோழர் ஒருவரைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார். அந்த ஏற்பாட்டின்படி சென்னை மரினா கடற்கரையில் ராஜஸ்தானிக் கல்லூரிக்கு எதிரே காந்தி சிலைக்கு அருகாமையில் நான் தினமணி இதழை கையில் அடையாளமாக வைத்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். காக்கி “ஜோர்னா” ப்பையுடன் ஒருவர் வந்து என்னுடன் பேசுவார் எனக் கூறப்பட்டது. அதன்படி, வந்தவர் என்னை அடையாளம் கண்டு குழக்குறியைக் கூறியவுடன் ஏற்பாடுகள் குறித்துப் பேசினோம். அதன்படி வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து ஜீவானந்தம் புறப்பட்டு நாகபட்டினம், காரைக்கால், சிதம்பரம் ஆகிய மூன்று இறங்குதுறைகளில் ஏதாவது ஒன்றில் வந்து இறங்கும்படி ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. இக்கரையில் இருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் எந்தத் துறையில் வந்து இறங்குவது என்பதை தந்தி மூலம் குழக்குறியாக தெரிவிக்கவேண்டும். அதாவது அப்பொழுது இராஜப்பேட்டையில் பொலிஸ் ஸ்ரேசன் பின்புறத்திலே அமைந்த கட்டிடமொன்றில் முற்போக்கு இலக்கியப் பத்திரிகை நடத்திக் கொண்டிருந்த குயிலன், தமிழ்ஒளி ராஜகோபால் ஆகியவர்களுக்கு இங்குள்ள ஏஜெண்ட் தந்தி அனுப்புவதுபோல குழக்குறியாக செய்தி அனுப்ப வேண்டுமெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இறங்கு துறைகளுக்கு ஒவ்வொரு எண் குழக்குறியாக வைத்துக்கொண்டோம். நாகபட்டினம் இறங்குதுறைக்கு 50 எனவும், காரைக்கால் இறங்குதுறைக்கு 100 எனவும், சிதம்பரம் இறங்கு துறைக்கு 150 எனவும் எண்ணிக்கையைக் குழக்குறியாக அமைத்துக் கொண்டோம். நான் ஏற்பாடுகளை முடித்து இலங்கை திரும்பி வந்ததும் 1948இல் ஒருதினம் ஜீவானந்தத்துடன் அக்கரைக்குப் புறப்பட ஏற்பாடாகி இருந்தது. முன் ஏற்பாட்டின்படி, பத்திரிகை ஏஜெண்ட் தந்தி கொடுப்பதுபோல, “இத்தனையாவது இதழில் 50 பிரதிகள் கூடுதலாக அனுப்பவும்” எனத் தந்தி கொடுத்து, அக்கரையில் உள்ளவர்களுக்கு நாம் புறப்படும் திகதியையும், கரைசேரும் இறங்கு துறையையும் தெரிவித்துப் புறப்பட்டோம். ஜீவானந்தம் உயரமானவர், ஸ்டாலின் மீசை உடையவர், காது மந்தமுடையவர். இந்த அடையாளங்களை மாற்றுவதற்கு மீசையை மழித்து முஸ்லிம் போன்று சாரம் உடுத்து மாறுவேடத்தில் அழைத்துச் சென்றோம்.

வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து அக்கரைக்குச் செல்லும் உங்களது பயணம் எப்படி அமைந்தது?

அக்காலத்தில் கிராம முக்கியஸ்தராக இருந்த திரு. திருப்பதி அவர்களுடன் மகாலிங்கம் மாஸ்டர் தொடர்பு கொண்டு எமது பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். அதன்படி அவர் ஓரிரவில் கார்த்திகேசு மாஸ்டர் வீட்டிலிருந்த என்னையும் துரைசிங்கம் வீட்டிலிருந்த ஜீவானந்தத்தையும் காரில் அழைத்துச் சென்று, கடற்கரையில் சங்கப்பகுதி காரியாலயத்தின் அருகே இருந்து புறப்பட்ட விசைப்படகு ஒன்றில் எம்மை ஏற்றிவிட்டார்கள். அந்த விசைப்படகு இரண்டாவது உலக யுத்தம் முடிந்தபின் ஆங்கிலேயக் கடற்படையினரால் ஏலம் விடப்பட்ட விசைப்படகு. அதில் நவீன ராடர் கருவிகளும் இருந்தன. அதனை வல்வெட்டித்துறை மீனவர்கள் வாங்கித் தமது தொழிலுக்குப் பாவித்தனர். சங்கப் பகுதியினரிடம்கூட அத்தகைய விசைப்படகுகள் இருக்கவில்லை. மிகவும் குறுகிய நேரத்தில் - ஓரிரண்டு மணித்தியாலயத்தில் தமிழ் நாட்டுக்குச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்பு அப்போது இருந்தது. அக்காலத்தில் சர்வசாதாரணமாக வல்வையில் உள்ளவர்கள் சிதம்பரம், நாகபட்டினம் போன்ற இடங்களுக்குப் பயணம் செய்து “பண்டமாற்று” செய்வதற்கும், எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமியின் கச்சேரியைக் கேட்பதற்கும், புதிய சினிமாப்படங்களைப் பார்ப்பதற்கும் சகஜமாகச் சென்று வந்தார்கள். நாங்கள் சென்ற படகு புறப்படமுன் படகோட்டிகள் செல்வச்சந்தி முருகனை வேண்டுதல் செய்து, தேங்காய் உடைத்து, கற்பூர ஆராதனை செய்து புறப்பட்டார்கள். அக்கரை செல்லும் வழியில் பல படகுகள் எதிரே வந்தன. அவர்கள் கிராமபோன் குழாய் போன்ற அமைப்புள்ள குழாயை வாயில் பொருத்தி பலத்த சத்தத்தில் பரிபாஷையில் வள்ளங்களுக்கிடையே ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

எதிரே சங்கப் பகுதியினரின் நடமாட்டம் இருப்பதாகவும் கூறிச்சென்றார்கள். நாங்கள் சென்ற படகு அதிகாலை நேரத்தில் நாகபட்டின கடற்கரையிலிருந்து சுமார் மூன்று மைல்களுக்கு அப்பால் நங்கூரமிடப்பட்டது. சங்கப் பகுதியினரின் கண்ணோட்டத்திற்கு அகப்படாத முறையில் நாங்கள் கரையேற வேண்டியிருந்தது. அக்கரையில் இருந்து பாதுகாப்பான நேரம் என்பதை அறிவிக்க ஒளிவிளக்குச் சமிக்கை கிடைக்கும்வரை காத்திருந்தோம். கடலில் நங்கூரம் இடப்பட்டு பகல் முழுவதும் கடலில் தங்கியிருந்து மறுநாள் இரவு ஒளிவிளக்கு சமிக்கை கிடைத்ததும் புறப்பட்டோம். அங்கிருந்து “நாசூர் தர்கா” (பள்ளிவாசல்) தெரிந்தது. விசைப்படகில் இருந்து இறக்கப்பட்டு சிறு வள்ளங்களில் தாம் கொண்டு வந்த பொருட்களுடன் காரைக்கால் அருகில் உள்ள அதிராமப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கிராமத்தில் இறக்கப்பட்டோம். அங்கிருந்து ஒரு கோஷ்டியினர் வந்து மோட்டார் காரில் எம்மை அழைத்துச் சென்று காரைக்கால் பாக்கு வியாபாரியான ஒரு முஸ்லிம் அன்பரின் கடையில் எங்களைச் சேர்த்தனர். நாங்கள் திட்டமிட்டபடி போய்ச்சேரவேண்டிய இறங்குதிறையில் இறக்கப்படவில்லை. காரைக்கால் அப்போது ஆங்கில ஆட்சியில் இருக்கவில்லை, பிரான்ஸ் நாட்டு ஆதிக்கத்திலிருந்தது. அதனாலேயே அங்கு சென்று இறங்குவது பாதுகாப்பானது எனக் கருதப்பட்டது. காரைக்காலைச் சேர்ந்த “கல்கி பீடி” வள்ளங்கள் இறங்குதிறையில் எம்மை வரவேற்க வேண்டியவர்கள் காந்திருந்தனர். அதனால் ஜீவானந்தத்தை அந்த முஸ்லிம் அன்பரின் கடையில் விட்டுவிட்டு நான்மட்டும் சென்று அவர்களைக் கண்டு அடையாளம் அறிந்து அவர்களிடம் ஜீவானந்தம் அவர்களைச் சேர்த்தேன். ஜீவானந்தம் காரைக்காலில் இருந்து பாண்டிச்சேரி சென்றார். பின்னர் அங்கிருந்து சென்னை சென்று சிலகாலம் அங்கு தலைமறைவாக இருக்கும் போது கைது செய்யப்பட்டார்.

நீங்கள் எந்தெந்த வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளீர்கள்?

மத்திய ஐரோப்பிய கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளான சோவியத் ரஷ்யா, ருமேனியா, பஸ்கேரியா, உக்கிரேன் ஆகிய நாடுகளுக்கு சென்றுள்ளேன். அங்கு நடந்த எழுத்தாளர் மாநாடுகளில் பங்குபற்றினேன். பஸ்கேரிய தேசிய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும், உக்கிரேன் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும் மொழி பெயர்த்ததன் காரணமாக அந்த நாடுகளில் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் மாநாடுகளில் பங்குபற்ற அழைக்கப்பட்டேன்.

மலையக தொழிற்சங்க முன்னோடி தேசபக்தன் கோ.நடேசையர் அவர்களுடன் தங்களுக்குத் தொடர்புகள் ஏதும் இருந்ததா?

மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளரான அவருடன் எனக்கு நேரடித் தொடர்புகள் இருக்கவில்லை. தேசபக்தன் நடத்தியபொழுது சந்தா சேர்ப்பதற்காக வீடு வந்து செல்வார். நான் அக்காலத்தில் சிறுவனாக இருந்தேன். அவருடைய பத்திரிகை வாசகனாகவும் அவரது எழுத்துக்களில் ஈடுபாடு கொண்டவனாகவும் இருந்தேன். திரு டி.ராமானுஜம் அவர்களின் மூத்த சகோதரர் டி.சாரநாதன் என்ற பிரசித்த பத்திரிகையாளர், கோ.நடேசையர் மீனாட்சி அம்மை தம்பதிகளின் புதல்வியை மணந்த மருமகனாவார். இதனாலும் கோ.நடேசையர் அவர்களது தொண்டும் எழுத்துக்களும் எனக்கு மிக நெருக்கமாயிருந்தன.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் அமைப்பு பற்றிக் கூறுங்கள்...

ஜவாஹர்லால் நேரு இலங்கைக்கு வந்தபோது, இலங்கை வாழ் இந்தியர்களின் உதிரிச் சங்கங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரே அமைப்பாக - தனியொரு நிறுவனமாக செயல்பட வேண்டுமென அறிவுரை கூறினார். அதன்படி கொழும்பு கொள்ளப்பிட்டியில் இந்தியன் கிளப்கூட்டத்தில் 1939ல் இலங்கை இந்தியன் காங்கிரஸ் அமைப்பு நிறுவப்பட்டது. அதுவே பின்னர் “இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்” என வழங்கியது. அதன்மீது பிரிந்து “ஜனநாயக காங்கிரஸ்” அமைப்பு தோன்றியது. முதற் கூட்டத்திற்கு சென்றவர்களில் அம்பிட்டிய, தலாத்து ஓயா இந்தியர் சங்கமும் போஸ் சங்கமும் கண்டிப் பகுதியின் பிரதிநிதிகளாகச் சென்றனர். பங்குபற்றியவர்களில் டி.ராமானுஜம், ராமையா ராஜப்பிரியர், கே.ராஜலிங்கம் சோமசுந்தரம், தெல்தோட்டை பழனிசாமி, கே.கணேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நீங்கள் மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலேயே அதிக ஈடுபாடுகாட்டியுள்ளீர்கள். இதுவரை 22 மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளிக்கொணர்ந் துள்ளீர்கள். இதற்கான உந்துதல் ஆரம்பத்தில் எப்படி ஏற்பட்டது?

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்ற மகாகவி பாரதியின் கட்டளையை நிறைவேற்றும் முகமாகத்தான், மற்றத் துறைகளில் அதிகம் ஈடுபடாது மொழியாக்கத் துறையில் அதிக கவனம் செலுத்த நேர்ந்தது. அரச குடியேற்ற நாடாக - Crown Colony என்ற பிரிட்டிஷ் அரசின் சலுகை பெற்ற பெரும் நாடாக இலங்கை அவர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் நிலவியது. பரந்த பாரதத்தினைவிட இத்தீவில் பேச்சு, எழுத்து, கல்வி உரிமைகளும் வாய்ப்புகளும் நிறைந்திருந்தன. அங்கு தடைசெய்யப்பட்ட நூல்கள் இங்கு சர்வ சாதாரணமாகப் பரவியிருந்தன. உதாரணமாக சுபாஷ் சந்திரபோஸின் ‘Indian Struggle’ (இந்தியப் போராட்டம்) என்ற நூல் இந்தியாவில் தடை செய்யப்பட்டிருப்பினும் இங்கு இறக்குமதியாகி, தலைப்புகளை மாற்றி இந்தியாவுக்குக் கடத்தப்பட்டன. இந்தியாவில் வெளிவந்தவுடன் விறுவிற்றுப்பாக இலங்கையை வந்தடையும் நூல்கள், பின்னர் அக்கரையில் தடைசெய்யப்பட்டு அபூர்வமாக அமைபவை, இங்கு பரவலாகக் கிடைத்தன. தவிரவும், ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள் இங்கு சரளமாகப் புளங்கின. இந்த நிலையில், இந்திய எழுத்தாளரும் இங்கிலாந்தில் வசித்து வந்தவருமான முல்க்ராஜ் ஆனந்த் வெளியிட்ட Untouchables போன்ற நூல்கள் இந்நாட்டில் பரவியதைப்போல இந்தியாவில் அறியப்படவில்லை. பெங்குவின் வெளியீட்டினர் தொடங்கிய New Writing என்ற புதுமை இலக்கிய வரிசை இதழில், முல்க்ராஜ் ஆனந்த், இக்பால் அலி, ராஜாராவ் போன்றோரின் படைப்புகள் வெளியாகின. ஒரு இதழில் முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் Barber’s Trade Union (நாவிதர் சங்கம்) என்ற சிறுகதை வெளியாகியது. அதன் உணர்வும், உணர்த்திய புது உலக எண்ண உதய வெளிப்பாடும் என்னை ஈர்த்தன. இரண்டாம் போர்க்காலத்தில் லண்டனில் தங்கியிருந்த முல்க் ராஜ் ஆனந்த், அப்போது பொதுமக்கள் எண்ண வெளிப்பாடுகளை உணர்த்தும் பேட்டி காண்பவராக இருந்தார். அவருடன் தொடர்பு கொண்டு, அவரது அனுமதி பெற்று அக்கதையை மொழிபெயர்த்து “சக்தி” இதழுக்கு அனுப்பினேன். தி.ஐ.ர. அவர்கள் அதனைப் பாராட்டியதுடன் தொடர்ந்தும் பல மொழிபெயர்ப்புகளை வெளியிடும்படி தூண்டிக் கடிதம் எழுதினார். இவ்வகையில், அவர் ஆசிரியராக அமைந்த, “மஞ்சரி”, “ஹனுமான்”, “ஹிந்துஸ்தான்”, ஆகிய இதழ்களுக்கும் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து அனுப்பத் தொடங்கினேன். பஞ்சாபி எழுத்தாளர் கே.ஏ. அப்பாஸ் அவர்களின் சிறந்த சிறுகதைகளை, இலங்கையான நான், தமிழகத்தவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். இப்போது போலல்லாது, அக்காலத்தில் ஆங்கிலக்கல்வி தமிழகத்தைவிட இலங்கையில் உயர்நிலையில் இருந்தமையும், ஆங்கில ஆர்வமும் பயிற்சியும் மெத்தனமாக இருந்தமையும் எனது முயற்சிகளுக்குத் தூண்டு கோலாக அமைந்தன. அத்துறையில் தீவிரமாக ஈடுபடநேர்ந்தது. மொழியாக்கத்திற்கு ஆங்கில மொழியே துணையாக அமைந்தது. அம்மொழியில் மொழியாக்கப்பட்டதை, என்னால் தமிழ் நாட்டுச் சூழலுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் ஏற்ப தமிழாக்கப்பட்டன. இதற்கென மொழிபெயர்க்கப்படும் பிறநாட்டு வரலாறுகள், பண்பாடுகள், மக்களது வாழ்க்கை நெறிகள், சமயக் கோட்பாடுகள் இவற்றுடன் மரபு, குறியீடுகள், பழக்க வழக்கங்கள், சகுனங்கள், சமய வழிபாடுகள் இவற்றை ஆய்வு செய்வதில் காலங்கழிந்தது, கழிகின்றது.

ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளனுக்கு எத்தகைய தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

மொழிபெயர்ப்பாளன் மொழிபெயர்க்கும்- மொழிபெயர்க்கப்படும் இரு மொழிகளிலும் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். தவிரவும் நாட்டு மொழிமரபுகள், வரலாறு, சமூக அமைப்பு இயல் அனைத்திலும் ஓரளவேனும் அறிமுகமானவனாக இருத்தல் வேண்டும். இவற்றைப் பெற பல நூற்களில் பயிற்சியும் பல மக்களிடையே பெற்ற பயிற்சி அனுபவமும் பெற்றிருக்கவேண்டும்.

தமிழில் மொழிபெயர்ப்புத்துறை வளர்ச்சி பெறுவதற்கு ஆரம்பகால முயற்சிகள் எந்த அளவிற்குப் பங்களிப்புச் செய்தன?

பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழில் வரத்தலைப்பட்டன. சில சமயங்களில் மேலை நாட்டு உடைமாறி உள்நாட்டு வேட்டி சட்டை அணிந்து வந்ததுமுண்டு. புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்கள் எட்கார் வாலசையும், அகதா கிறிஸ்டியையும் உருமாற்றினர். ஹொவாக்ஹோம்ஸ் துப்பறியும் துரைசாமி ஆனார். மாப்பசானின் “அட்டிகை” சிறுகதை தமிழகத்து அக்கிரகாரத்திற்குள் புகுந்தது. ஜெரோம் கே ஜெரோம், ஓ ஹென்றி பாத்திரங்கள் உருமாறின. எனினும், பி. எஸ்.ராமையா சிட்டி நடத்திய மணிக்கொடி தோன்றியதும் இப் பம்மாத்துக்கள் மாறி, பல வெளிநாட்டுப் படைப்புகள் தமிழாக்கம் பெறுவதில் மதிப்பைப் பெற்றன. மொழி பெயர்ப்புக்கும் ஒரு அந்தஸ்த்து தோன்றியது.

புதுமைப் பித்தன, புரசுபாலகிருஷ்ணன், தி.ஜ.ர., அ.கி.ஜெயராமன், கு .அழகிரிசாமி, த.நா. குமாரசுவாமி, ப. ராமசாமி போன்றவர்கள் மேலை நாட்டு இலக்கியங்களை மொழி பெயர்ப்பதில் முன்னணியில் நின்றனர். சிதம்பர ரகுநாதன் ரஷ்ய இலக்கியங்களையும், கவிதைகளையும் உயர்ந்த முறையில் தமிழ்ப்படுத்தினார். இதேபோல பன்மொழி வழங்கும் இந்திய நாட்டில் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி, போன்ற மொழிகளில் தோன்றிய படைப்புகளும், தமிழில் தோன்றவும் இறவாத புகழமுடைய தமிழ் நூல்கள் அவ்வவ் மொழிகளில் பெயர்க்கப்படவும் ஆங்கில மொழி கருவியாக இருந்தது. திருக்குறள், திருவாசகம் போன்ற தமிழ் உயர் இலக்கியங்களின் பெருமையை, ஜி.யு. போப் மொழிபெயர்த்து, வெளிநாட்டவர் புகழ்ந்த பின்னரே தமிழர்களின் கண்களும் திறக்கத் தொடங்கின. அயர்லாந்துக் கவிஞரான W.B.Yeats ஈட்ஸ், தாகூரை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து நோபல் பரிசுக்கு முன்மொழிந்து பெற்றுத் தந்த பின்னரே வங்காளிகளும் அவரைப் புகழத் தொடங்கினர். ஆங்கிலப் படிப்பின் காரணமாக ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், வாட்ஸ்வர்த், ஷெல்லி, பைரன் போன்ற புலவர்களின் ஆக்கங்களும் நவீனத் துறையில் முன்னின்ற சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ், வோல்டர் ஸ்கொட், பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்கள் அலெக்சாண்டர் டூமஸ், விக்டர் ஹ்யூகோ, ரஷ்ய மேதை லியோதோல்ஸ்தோய், அன்டன் செக்கோவ், தொஸ்தொவ்ஸ்கி போன்றோரின் படைப்புகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளும் தமிழில் நவீனம் என்ற புனைகதைத்துறையை உருவாக்க உதவின.

மொழிபெயர்ப்பின்போது எதிர்நோக்கக்கூடிய பிரச்சினைகள் யாது?

மேல்நாட்டு மரபுச்சொற்களை மரபு வழியறியாது நேரடியாக மொழிபெயர்க்கும்போது, அர்த்தத்தை அனர்த்தமாக்கிவிடுவதுமுண்டு. Go to Hell என்பதைத் தமிழ்ப்படுத்திய ஒருவர் “நரகத்துக்குப் போ” என்று தமிழ்ப் படுத்தியிருந்தார். “தொலைந்து போ”, “நாசமாய்ப் போ” என்பன போன்று மொழிபெயர்த்திருந்தால் நம் மரபை ஒட்டியதாக இருந்திருக்கும். ஆங்கிலத்தில் Uncle,Cousin என்பன தாய்வழி, தந்தைவழி உறவினர்களை வேறுவேறு உணர்த்துபவை அல்ல. இந்தியப் பண்பாட்டை உணர்த்தும் நெடுங்கதை மொழிபெயர்ப்பில் தன் உடன் பிறந்தவரின் மகனை அதாவது சிற்றப்பன் தன் அண்ணன் மகனை அழைத்துச் செல்லும்பொழுது சில தாயைக் குறிக்கும் வகைச் சொற்களை உதிர்க்கிறான். அவனை Uncle என்றே மூலத்தில் குறிப்பிட்டதால் மாமன் என்றே மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பிடுகிறார். உண்மையில் மாமன் அப்படிக்கூறான். அவ்விடத்தில் ஒரு சிற்றப்பனோ பெரியப்பனோதான் கூறமுடியும். இத்தகைய நம் மரபுகளையும் நோக்கி, நேரடியாக மொழி பெயர்ப்புச் செய்யாது, இடம் பொருள் ஏவல் அறிந்து கையாள வேண்டியவரும். இதேபோன்று சமூகவியல், வரலாறு போன்றவற்றில் மொழிபெயர்ப்பாளன் உணர்ந்திருக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு, சீன நாட்டில் ஆடவர்கள் நம்மவர்கள் கொண்டை வளர்த்ததுபோல் சடைபோட்டிருந்தனர். கொண்டை கர்நாடகமாகக் கருதப்பட்டதுபோல் புதுமைக் கருத்துக்கள் தோன்றிய காலத்தில் சடை வளர்த்தவர்கள் பழமைவாதிகளாகக் கருதப்பட்டனர்.

1911 இல் தோன்றிய புரட்சிக்கு முற்பட்ட காலங்களில் சடை வளர்ப்பவர்கள் பிற்போக்கு வாதிகளாகக் கருதப்பட்டனர். முடியாட்சியை ஆதரிப்பவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். இத்தகைய சின்னமான சடை ஆங்கிலத்தில் Pig Tail என்று வழங்கப்பட்டது. இதை பன்றி வால் என மொழிபெயர்த்தனர் சிலர். உண்மையில் இம் முடிமாற்றத் தத்துவத்தை உணர்ந்து மொழிபெயர்ப்பாளன் தன் வாசகர்களுக்கு உணர்த்தும் தன்மைபெற வரலாறு அறிந்திருத்தல்

வேண்டும். மேல்நாட்டவர்களுக்கு விளக்கமாகத் தலைப்பாகையை வர்ணித்த முல்க்ராஜ் ஆனந்த் தனது “தீண்டாதான்” நூலில், பலஅடி நீளமிக்க துணியை இத்தனை புரிமடித்துச் சுற்றிச் சொருக வேண்டும் என விரிவாக எழுதியிருந்தார். நம்மவர்க்கு இதனை மொழிபெயர்க்கும்போது, தலைப்பாகை அணிந்திருந்தான் என்றால் போதுமானதல்லவா? இவ்விதம் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கப்படும் சொற்கள் - நேரடி மொழி பெயர்ப்புகள், தமிழ்மரபில், “ஓண்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியை விரட்டியதுபோல” ஆகிவிடுவதுமுண்டு. பழந்தமிழ்ச் சங்ககாலம் முதல் வழிவழியாக வழங்கும் “அருவி” என்ற அழகிய சொல் இருக்க, Water Falls என்பதன் நேர்மொழி பெயர்ப்பான “நீர் வீழ்ச்சி” என்ற நீண்ட சொல்லும் தமிழில் இடம்பிடித்துக் கொண்டதை நோக்கலாம். இங்ஙனம் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து உருமாறி, உடைமாறி, உணர்வுகளை ஒருமைப்பட உணர்த்தி மூல ஆசிரியரின் கருத்தை கற்புநிலை மாறாது காப்பாற்றவேண்டிய கடமையுள்ளவனாக மொழிபெயர்ப்பாளன் இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் இக்கூடுவிட்டு கூடுபாயும் பணியில், யாருக்காக இலக்கியம் ஆக்கப்படுகின்றதோ அவர்களுக்கு மூல ஆசிரியரின் உட்கருத்தை மொழிபெயர்ப்பாளன் அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும் நடையில் சுவைபட உணர்த்துவதே பெருங்கடமையாகும்.

நீங்கள் மலையக எழுத்தாளராக இருந்தபோதிலும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பற்றி இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்றொரு குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறதே.....

நான் இருக்கும் இடம் சுற்றுச்சார்புகள் சிங்களக் கிராமமாக இருக்கிறது. இந்நிலையில் தேயிலைத்தோட்டம் தொலைநோக்கிச் செல்ல நேர்ந்ததால், தேயிலைச் செடிகள் கண்ட வாய்ப்பே எமக்கு அறிய முடிந்தது. தவிர்த்து அங்கு வசித்த தொழிலாளிகளைப் பற்றியோ, தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை சூழ்நிலைகள் குறித்து அறிய எனக்குப் பெரிதும் வாய்க்கவில்லை. இலங்கை, தமிழகப் பள்ளிப்படிப்பு முடித்து நான் முப்பதை எட்டும் காலத்திலேயே மலை நாட்டுப் பகுதியில் நண்பர்கள் உறவினர்களுடன் தங்கி தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கை முறைகளையும், சூழல்களையும் ஓரளவு அறியவாய்த்தது. மற்றும் ஏடுகள், நூல்கள் வாயிலாகவே அறிய முடிந்தது. எனவே நான் வாழ்ந்த கண்டியச் சூழ்நிலையில் மலையகத்து மக்களது வாழ்வு குறித்து ஆக்கங்கள் படைக்கத் தகுதியற்றவனாக இருந்த நிலையில் கற்பனையில் கதைகள், கவிதைகளோ புணைய விரும்பவில்லை. ஒரு ஓட்டம் பார்த்துவந்து அவர்களது உள்ளாத்தமாவையே உணர்ந்துவிட்டதாகப் பம்மாத்துப்புரிய மனம் வரவில்லை. இதுவே மலையகத்தைக் குறித்து நான் கவனம் செலுத்த முடியாமையின் காரணமாகும். சமூகத்தின் பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள், மேடுபள்ளங்கள் சரிசமன் ஆக்கப்பட்டு கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களும் மேல் நிலையில் உள்ளவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை எய்தவேண்டும் என்ற சமதர்மக் கொள்கையில் எனக்குக் ஈடுபாடு இருந்தது. சாதி, வகுப்பு, இனபேதம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடுகள் இத்தகைய நோக்கத்திற்கு இடையூறாக இருக்குமேயன்றி அதற்குத் துணையாக இருக்காது என்ற எண்ணம் இருந்தது. அதனால் மலைநாடு என்று நான் தனியாக நோக்கவில்லை. சமத்துவநிலை ஏற்படும்பொழுது பெருவெள்ளம் வந்து சிறு குப்பை கூளங்களை அழித்துச் சமநிலையாக்கிவிடும் என்று நினைத்தேன்.

2002 டிசம்பர் ஞானம் (இதழ் இல. 31)

டிசம்பர் மாத “ஞானம்” மிகவும் சிறப்பாக, ஒரு மூத்த எழுத்தாளருக்கு சூட்டிய கிரீடமாக அமைந்திருந்தது, எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் பற்றிய அறிந்திராத பல விடயங்கள் அறிய வைத்தமைக்கு நன்றி. அத்தோடு எழுத்தாளர் கே. கணேஷினது ஏதாவது ஒரு மொழிபெயர்ப்பையோ, அல்லது ஒரு சிறுகதையையோ பிரசுரித்திருந்தீர்களேயானால், பெரும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

- சுதர்மமகாராஜன், கெங்கல், கண்டி.

***

பேரன்புடையீர்! பணிவான வணக்கம். டிசம்பர் 2002, எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் சிறப்புமலர் ஞானம் கிடைக்கப்பெற்றேன். எனக்கு உடன் 6 பிரதிகள் அனுப்பி வைக்கவும். என்னிடம் தமிழ் பயிலும் இறுதியாண்டு மாணவர்களின் வேண்டுகோள் இது. பாடத்திட்டத்தில் கே. கணேஷ் அவர்கள் இடம்பெறுகிறார். மொழிபெயர்ப்பு இங்கு தமிழ் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு தனி வினாப்பத்திரம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரிசையும் நோக்கற்பாலது.

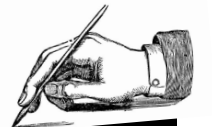
- கே.நாகேஸ்வரன் (சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சீர்கழுவ பல்கலைக்கழகம்)

***

“இலக்கியக் கடல்” என வர்ணிக்கக்கூடிய கே. கணேஷ் அவர்களின் இலக்கியப்பணி இலக்கிய ஆழ்கடல் என அதீதமாக வியந்து கூறுமளவிற்கு உயர்ந்தது. தற்கால நவீன இலக்கியத்துள்ளாழ்வோருக்கு கணேஷ் போன்றோரை எடுத்துக் காட்டுதல் மிகமிக அவசியம். அந்தப் பணியைச் செய்த ஞானத்தின் ஞானம் போற்றத்தக்கதே! ஏற்கனவே, அ.ந.கந்தசாமி, சில்லையூர் செல்வராசன், எம்.எஸ்.எம். இக்பால், பி. இராமநாதன், ஆகியோரைச் சந்திக்கும்போதும், கே. கணேஷ் பற்றியும், அவரது இலக்கிய உயர்வு பற்றியும் என்னிடம் நிறையக் கதைப்பார்கள். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ருஷ்ய, சீன சித்தாந்தப் பிளவுகளுக்குப்பின், ஒளியிலிருந்து நிழல் பெறலாயிற்று. அதனால் கணேஷ் போன்றோரின் விதந்துரைகளும் மாங்கிப் போய்விட்டன. மிகப்பிந்தியாவது, கே. கணேஷ் அவர்களின் உயர்வை இலக்கிய உலகிற்கு “ஞானம்” வெளிச்சம் காட்டியது பாராட்டுக்குரியதே! வாழ்க ஞானம், வளர்க அதன் இலக்கியப் பணி.

- கவிஞர் ஏ.இக்பால், தூதா நகர்.
(ஞானம் இதழ் 32, 2003)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

தங்களுக்குள் ஓர் எழுத்தாளன் உருவாகுவதற்குப் பின்னணியாக இருந்த இளமைப்பருவத்தைப் பற்றிக் கூறல்கள்.

எழுத்தாளராக வர விரும்புகின்றவர்கள் முதலில் நல்ல வாசகர்களாக இருக்கவேண்டும், நல்ல நூல்களைத்தேடி வாசிக்க வேண்டும், சிறுகதைகள் நாவல்களுடன் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களையும் வாசிக்க வேண்டும் - என்றெல்லாம் அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்கள் பலர் ஆலோசனை கூறிவருவதைக் கேட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் இப்படியான ஆலோசனைகள் எதுவும் என்காதிற்கெட்டாத ஒரு பருவத்தில் நான் சிறுவனாக இருந்தபோதே நிறைய வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராக எங்களுரிலேயே பணிபுரிந்த என் தந்தையார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இவ்வாண்டு “தத்துவ கலாநிதி” என்று கௌரவப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்ட வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் என் தாய்மாமன், தமிழ்ப் பண்டிதர், பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர், வித்துவ சிரோமணி கணேசையரின் அபிமான மாணவர், நான் சிறுவனாக இருந்தபோது என் வீட்டிலிருந்தே தன் கல்வியைக் கற்றவர். இவர்கள் இருவரும் எழுதிய கட்டுரைக் கொப்பிகளும், உபயோகித்த தமிழ்ப் புத்தகங்களும் என்வீட்டில் இருந்தன. பள்ளிக்கூடம் போய் வருவதைத் தவிர வேறு எந்த வேலையும் இல்லாத நான் விடுப்பார்வம் காரணமாக இவர்களின் கட்டுரைகளையும் புத்தகங்களையும் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். ஆயிரம் பக்கங்கள்வரை இருந்த இராமாயண வசனத்தை 10, 12 வயதிலேயே வாசித்துவிட்டேன். தொடர்ந்து, பாரதம், மயில் இராவணன் கதை, புராணக்கதைகள் போன்றவற்றையும் வாசித்தேன். சுன்னாகத்திலிருந்து வெளியான “ஈழகேசரி” யாழ்ப்பாணம் “இந்து சாதனம்” சென்னை “கலைமகள் ஆசிரியவற்றை என் தந்தையார் தவறாது வாங்கிவருவார். இவற்றையும் அவ்வப்போது கிடைக்கின்ற ஆனந்த

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

- 50 வருடங்களுக்கு மேலாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு, சிறுகதை, நாவல், இதழியல் ஆகிய துறைகளில் தடம்பதித்த மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி.
- ‘கலைச்செல்வி’ சஞ்சிகை மூலம் ஈழத்து இதழியல் துறையில் அளப்பரிய பங்காற்றியவர்.
- “ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைக்கொண்ட கலைநயம் மிக்க ஆக்கங்களால் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத் துறையை செழுமைப்படுத்திவரும் செங்கை ஆழியான். செம்பியன் செல்வன். செயோகநாதன். யாழ் நங்கை. சுவேபஞ்சாட்சரம். பெனடிக்கீர் பாலன். சாந்தன். வே.குமாரசாமி. மயிலன். பொ.சண்முகநாதன். மு.பொன்னம்பலம். தி.ஞானசேகரன். மு.கனகராஜன். பா.சத்தியசீலன். மட்டுவிலான். கவிதா. பாமா இராஜகோபால். கான மயில்நாதன். து.வைத்திலிங்கம். வி.க.ரட்சாபாபதி. இளையவன். செ.கதிர்காமநாதன். முறியப்பதாசன். க.புராஜசிங்கம். மணியம். முகிலன். பெரிசண்முகநாதன் என்பவர்கள் கலைச்செல்விப் பண்ணையில வளர்ந்தவர்களே” - என்ற பெருமைக்குரியவர்.
- ஈழத்தின் முதற்சிறுகதைத்தொகுப்பான ‘ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ தொகுதியை வெளியிட்டவர்.

விகடன், கல்கி முதலியவற்றையும் வாசிப்பது எனக்கு மிகப் பிடித்த விஷயமாக இருந்தது. கதைகள், தொடர்கதைகள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இவற்றை வாசிக்க வாசிக்க நானும் இப்படி எழுதவேண்டும், என்கதைகளும் அழகான படங்களுடன் அச்சில் வெளிவர வேண்டும் என ஆசைப்படத் தொடங்கினேன். நான் எழுத்தாளனாவதற்கு இதுதான் வழிவகுத்தது எனச் சொல்லலாம். அதாவது, எழுத்தாளனாக வரவேண்டும் என்பதற்காக நான் வாசிக்கவில்லை, ஆனால் வாசித்தபடியால் நான் எழுத்தாளனானேன்.

உங்கள் பாடசாலை அனுபவங்களைப்பற்றி...?

கந்தரோடை தமிழ்க் கந்தையா வித்தியாசாலையில் நான் மாணவனாக இருந்தபோது, ஆசிரியர் திரு சி. பொன்னம்பலம் என் வாசிக்கும் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டினார். மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களை என்போன்ற சிறுவர்களுக்கு அவர் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். மாணவர் மன்றம் இரண்டு வாரங்கட்கு ஒருமுறை வெளியிட்ட “மாணவர் போதினி” என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் என் கட்டுரைகளை இடம்பெறச் செய்தார். ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் எனக்கு ஊக்கமளித்தவர் வித்துவான் சி. ஆறுமுகம். வகுப்பில் நான் எழுதிய கட்டுரைகளை ஏனைய மாணவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டி, “இப்படித்தான் நீங்களும் எழுதவேண்டும்” என்று அவர் அடிக்கடி சொன்னது, என் எழுத்தாற்றல் வளர உதவியது என நினைக்கின்றேன். “ஈழகேசரி பாலர் பகுதியில் என் கவிதையொன்று வெளிவந்தது. “பழம் பண்பைப் பற்றிப் பகர்வதில் பயனில்லை” என்ற நீண்ட தலைப்பில் நான் எழுதிய சிறிய கட்டுரை ஒன்றைச் சுதந்திரன் வெளியிட்டது. “ஸ்கந்தா” என்ற கல்லூரிச் சஞ்சிகையில் “இளைஞர் கடன்” என்ற கட்டுரை வெளியானது.

மாணவனாக இருந்தபோதே எழுத்தாளனாகிவிட்டீர்கள் இல்லையா?

இல்லை. நான் எழுதியவை அச்சில் வெளிவந்துவிட்டன என்பது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது உண்மைதான். என்றாலும் நானும் ஓர் எழுத்தாளன் ஆகிவிட்டேன் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்படவில்லை.

ஏன் அதிகம் எழுதவில்லை என்பதுதானா?

அந்தக் காலத்தில், எழுத்தாளராகக் கருதப்பட்டவர்கள் எல்லோருமே சிறுகதைகளையே அதிக அளவில் எழுதினார்கள். அவர்களைப்போல் கற்பனை வளம் நிறைந்த கதைகளை எழுதி வெளியிட்டால்தான் என்னையும் ஓர் எழுத்தாளன் என்று மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என நான் கருதியதால் - ஒரு சிறுகதையைக்கூட நான் அப்போது எழுதியிராதபடியால் நானும் ஓர் எழுத்தாளன்தான் என நான் நினைக்கவேயில்லை.

அப்படியானால், எப்போது சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தீர்கள்?

நான் எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்த பின்னர் கொழும்பிலுள்ள உயர் நீதிமன்றப் பதிவாளர் அலுவலகத்தில் (Supreme court Registry) எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றியபோது “மலர்ந்த காதல்” என்ற சிறுகதையை எழுதி “சுதந்திரன்” பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். எவ்வித திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் இன்றித் திரு எஸ். டி . சிவநாயகம் அந்தக் கதையை வெளியிட்டார். “மாணிக்கம்” என்ற சிறுகதையை இலங்கை வானொலிக்கு அனுப்பினேன். ஒலிபரப்புக்காக அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. வானொலி கலையகத்துக்குச் சென்று நானே கதையை வாசித்தேன். சில மாதங்களின் பின்னர் இந்தக் கதை “ஏழையின் இதயம்” என்ற தலைப்பில் “வீரகேசரியில்” வெளியானது. என்னுடைய இரண்டு சிறுகதைகள் தினகரன் ஞாயிறு பதிப்பிலும் வெளிவந்தன.

சென்னையில் நீங்கள் கல்வி கற்றதாகவும், அங்கே ‘ஐழந் தமிழன்’ என்ற சஞ்சிகை ஒன்றினை வெளியிட்டதாகவும் அறிகின்றேன். விபரங்களைச் சொல்லீர்களா?

நான் கொழும்பில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த போது, இலண்டன் பல்கலைக்கழக “இன்ரர் ஆட்ஸ்” பரீட்சையிற் சித்தியடைந்தேன். அதனால் எழுது வினைஞர் வேலையை

விட்டு ஆசிரியரானேன். ஒரு பட்டதாரியாக இருந்தாற்றான், நல்ல ஆசிரியராக இருக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட சென்னைக் கிறிஸ்துவக் கல்லூரியிற் சேர்ந்தேன். கல்லூரியின் விடுதிகளில் ஒன்றான செலையூர் மண்டபத்தில் நான் தங்கினேன். ஏற்கனவே தமிழார்வம் மிக்க மாணவர்களால், அந்த விடுதியில், தமிழ் மன்றம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. உறுப்பினர்களின் எழுத்து, பேச்சு ஆற்றல்களை வளர்க்கும் விதத்தில் மன்றத்தின் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. “இளந் தமிழன்” என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையையும் மன்றம் வெளியிட்டது. நான் அங்கே சென்றபோது அதன் ஆசிரியராக இருந்தவர் அழ. சிதம்பரம் என்பவர். அவர் தங்கியிருந்த அறைக்கு அண்மையிலேயே என் அறை இருந்தது. உறுப்பினர்களிடமிருந்து ஆக்கங்களைப் பெறுவதிலும், சஞ்சிகைக்கு ஏற்ற விதத்தில் அவற்றை மீண்டும் எழுதுவதிலும் நான் உற்சாகமுடன் ஈடுபட்டேன். அடுத்த ஆண்டில் நானே அதன் ஆசிரியராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். “இளந் தமிழன்” அச்சில் வெளியாக வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியின் விடுதி ஒன்றிலிருந்து அச்சவாகனம் ஏறிய முதலாவது தமிழ்ச் சஞ்சிகை என்ற புகழை “இளந் தமிழன்” பெற்றுக்கொண்டது. வாழ்த்துச் செய்தி பெறுவதற்காக டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்று ஒரு மணிநேரம்வரை அவருடன் உரையாடியது இன்றும் எனக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. ஆற்றல் மிகுந்த, அதே வேளையிற் பலவித சர்ச்சைகளுக்கு உள்ளாகியும் வருகின்ற எஸ். பொ. அவர்கள் இந்தத் தமிழ் மன்றத்தின் கவர்ச்சிகரமான - புரட்சிகரமான பேச்சாளர் உறுப்பினராக இருந்தார் என்பதும், எனக்குப் பின்னர் கவிஞர் வி. கந்தவனம் “இளந் தமிழன்” ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார் என்பதும் குறிக்கத்தக்க தகவல்கள்.

“சிற்பி” என்ற புனைபெயரை நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு விசேட காரணங்கள் உண்டா?

அந்தக் காலத்தில், பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் புனைபெயர்களிலேயே எழுதினார்கள். அதனால் எழுத்தாளன் என்றால் கட்டாயம் ஒரு புனைபெயர் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். அரசியலிலும் எழுத்துலகிலும் பிரபலமான பலர் மூன்றெழுத்துப் பெயர்களை உடையவர்களே எனக்குறிப்பிட்டு, காந்தி, ராஜாஜி, நேருஜி, கல்கி, அண்ணா, தேவன் போன்றவர்களை உதாரணமாகக் காட்டி யாரோ எழுதிய கட்டுரை ஒன்றை நான் வாசிக்க நேர்ந்தது. ஆகவே, நானும் மூன்றெழுத்துப் புனைபெயரொன்றில் எழுதவே விரும்பினேன். “சுதந்திரன்” இதழில் வெளியான என் முதற் கட்டுரை “கீதன்” என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. “தினகரன்” கதைகளுக்கு நான் “சேயோன்” என்ற புனைபெயரை உபயோகித்தேன். எனினும் இந்தப் புனைபெயர்கள் எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை. கல்லிலே கலைவண்ணம் காணும் சிற்பியைப் போல் சொல்லிலே கலைவண்ணம் காணும் விருப்பத்தினால், “சிற்பி” என்ற புனைபெயரைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். கற்சிலைகள் அழியாமல் இருப்பதைப்போல் என் எழுத்துக்களும் நீடித்து நிலைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் ஒரு காரணம். (அவை நீடித்து நிலைக்குமா என்பது வேறு விஷயம்)

முதன் முதலில், ‘எழுத்துச் சிறுகதைகள்’ என்ற நூலை வெளியிட்ட பெருமை உங்களுக்குண்டு. அதைப்பற்றி விபரமாகச் சொல்லீர்களா?

1956ஆம் ஆண்டளவில் டெல்கியிலுள்ள இந்திய சாகித்திய அக்காடமி, “சிறுகதை மஞ்சரி” என்ற தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டது. தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை, “கல்கி” ஆசிரியராக இருந்த மீ.ப. சோமு, (சோமு) தொகுத்திருந்தார். ஆனந்த விகடன், கலைமகள், கிராம ஊழியன் போன்ற தமிழக இதழ்களில் கதைகள் எழுதிப் பிரபலமான இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் போன்றவர்கள் இலங்கையில் இருந்தனர். சென்னை -அல்லயன்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட “கதைக்கோவை”யில் இவர்களுடைய சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. ஆனால் சிறுகதை மஞ்சரியில் இலங்கையைச் சேர்ந்த எந்த ஒருவரின் கதையுமே இடம்பெறவில்லை. இது ஒரு பெரிய குறையாக - புறக்கணிப்பாக எனக்குப்பட்டது. இங்கிருந்தே தரமான ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதே சரியான நடவடிக்கையாக இருக்கும் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது.

சிறுவயதில் எனக்கு ஊக்கமளித்த ஆசிரியர் சி. பொன்னம்பலம், பிரபல எழுத்தாளர் அ. செ. முருகானந்தன் ஆகியோருடன் நான் கலந்துரையாடியபோது, அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் எனக்கு உற்சாகமூட்டின. சென்னையில் நண்பர்கள் அழகிதம்பரம் , அன்புப் பழம் நீ ஆகியோருக்கு எழுதினேன். சென்னை பாரி நிலையத்தின் உதவியைப் பெற்றுத் தருவதாகச் சொன்னார்கள். இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன், கனக. செந்திநாதன், இராஜ அரியரத்தினம், தாமையடி சபாரத்தினம், வரதர், அ.இராசரத்தினம், சு. இராஜநாயகன், சகிதேவி தியாகராஜா, கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கன் ஆகிய பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள், அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளுடன் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் அணிந்துரையுடனும் “ஈழத்துச் சிறுகதைகள்” என்ற பெயரில் வெளிவந்தன. ஈழத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர்களின் ஆக்கத் திறனை முதல் முதலில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய தொகுதி இதுதான்.

இணுவை ழுர்த்தி லவர்களை லுசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்த ‘உதயம்’ பத்திரிகை நடத்திய லகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் நீங்கள் முதற்பரிசு பெற்றதைப் பற்றி...?

அன்றுஞ்சரி, இன்றுஞ்சரி ஒரு சிறுகதையை எழுதிமுடிக்க எனக்குப் பல நாள் ஆகும். சில எழுத்தாளர்களைப்போல் சில மணித்தியாலங்களிலோ இரண்டொரு நாளிலோ எழுதிமுடிக்க என்னால் முடியாது. ஆனால் “மறுமணம்” என்ற அந்தச் சிறுகதையை ஒரே மூச்சிலேயே எழுதி முடித்துவிட்டேன். முடிவு திகதிக்கு இரண்டொரு நாளின் முன்னர்தான் போட்டியைப்பற்றி அறிந்தேன். அதிக அளவில் அறியப்படாத, ஆரம்ப எழுத்தாளன் என்ற வகையில் - 1955 ஆம் ஆண்டில்- முதற்பரிசுக்குரியதாக என்கதை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமை எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தை ஊட்டியது. “பத்திரிகைரகக் கதை” எனச் சில விமர்சகர்கள் அதைக்கருதினாலும், எனது இலக்கியக் கொள்கைக்கு அமைய அது இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

உங்கள் இலக்கியக் கொள்கையை விளக்குவீர்களா?

இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பது பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள், விளக்கங்கள் கூறப்படுகின்றன. இலக்கியம் என்பது ஒரு வரைவிலக்கணத்துக்குள் அடக்கப்பட முடியாதது என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. இலக்கியம் மக்களுக்காக என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் எந்த மக்களுக்காக? அந்த மக்கள் சம்பந்தமான எந்தத் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காக? - என்ற கேள்விகள் எழும்போது கருத்து வேறுபாடுகள் நிறைய இருப்பதை அவதானிக்கலாம். விடுப்பார்வம் காரணமாகவே நான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன் என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டேன். ஆனால் காலப்போக்கில் புதிய எண்ணங்கள், புதிய கருத்துக்களை சில நூல்கள் என்னுள்ளே உருவாக்கத் தொடங்கின. எப்படி வாழவேண்டும், எப்படி வாழக்கூடாது, நல்ல குணங்கள் எவை, தீயவை எவை - என்பவற்றைப் பற்றிய தெளிவான சிலகருத்துக்கள் என்னுள்ளே சிறிது சிறிதாக ஏற்படத் தொடங்கின. நான் அடைந்த பயனைப்போல் மற்றவர்களும் அடையவேண்டும் என்பதே என் எழுத்தின் நோக்கம். மனிதன் மனிதனாக வாழ, மகாத்தமாவாக உயர, அமரனாக நிறைவுபெற - சொர்க்கம் என நினைப்பதை, இந்த வாழ்க்கையிலேயே சாத்தியமாக்க - அவனைத் தூண்டிச் செயற்படவைக்கும் ஆற்றலுடைய, உயர்ந்த சிந்தனையின் சிறந்த கலைநயம் மிக்க சொல்வடிவமே இலக்கியம் என்பது என் கருத்து. பாரதி வேண்டியதைப் போல, “தெளிவுறவே அறிந்திடுதல், தெளிவுதர மொழிந்திடுதல், சிந்திப்பார்க்கே களிவளர உள்ளத்தில் ஆனந்தக்களவு பலகாட்டல், கண்ணீர்த்துளிவர உள்ளருக்குதல்” போன்றவற்றை நினைவிலிருத்தி நல்ல இலக்கிய ஆக்கங்களை வாசகர்கட்கு வழங்கவேண்டும் என்பது என்விருப்பம்’ கொள்கை.

உங்களுடைய எழுத்து முயற்சிகளுக்கு லுதர்சமாக - வழிகாட்டிகளாக இருந்தவர்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

சிறுகதைகள், நாவல்களைக் கண்டால் அவற்றை யார் எழுதினார்கள் என்பதைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படாமல், ஆவலுடன் வாசித்து வந்த என்னை, “அகிலன்” எழுதிய கதைகள், சற்று அதிகமாகக் கவரத்தொடங்கின. அவருடைய தமிழ்நடை, கதை சொல்லும் முறை,

அவருடைய கருத்துக்கள் எல்லாம் எனக்குப்பிடித்தன. அன்பு, அமைதி, இன்பம், தியாகம், நேர்மை, தெய்வபக்தி, தேசபக்தி, முதலியவை “நிறைந்த” ஒரு வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனைகளை அவருடைய கதைகள் என்னுள்ளே தோன்றச் செய்தன. அத்தகைய கதைகளையே எழுதவேண்டும் என்ற நாட்டம் என்னிடம் ஏற்பட்டது. 1952 ஆண்டளவில் “கலைமகள்” இதழில் அவர் எழுதிய கதை ஒன்றைப் பாராட்டிக் கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா. ஜி. அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். பத்து நாட்களுள் நன்றி தெரிவித்து அகிலனே எனக்கு எழுதியிருந்தார். பின்னர், அடிக்கடி அவருடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவருடைய கதைகளைப் போல, கடிதங்களும் பண்பு நிறைந்தவை, இனிமையானவை. “நிலவும் நினைவும்” என்ற என் சிறுகதைத்தொகுதிக்கு அவரே அணிந்துரை எழுதினார். நான் மாணவனாக இருந்தபோது வாசித்த டாக்டர் மு.வ. அவர்களின் நூல்களும் என் இலக்கியப் பாதையின் வழிகாட்டிகளாக இருந்தன என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

உங்கள் படைப்புகளில் காதலும் மனித முரண்பாட்டு உணர்வுகளும் தூக்கலாகத் தெரிகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு என்ன பதில் கூறுகின்றீர்கள்.

காதல் சம்பந்தமான கதைகளை எழுதுவதை ஒரு குற்றமாக நான் கருதுவதில்லை. எல்லோரிடமும் ஒரு பருவத்திலே தோன்றுகின்ற இயல்பான ஓர் உணர்ச்சி அது. கல்யாணமாகாத வாலிப வயதினரிடையே மட்டுந்தான் அது உண்டாகும் என்பதில்லை. கணவன்-மனைவியரிடையே ஏற்படுவதும், ஏற்பட வேண்டியதும் அந்தப் புனித உணர்ச்சிதான். வெறுக்கத்தக்க தீய வழிகளில் செல்ல யாரையும் தூண்டாமல், அவர்களுடைய நல்வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக, உறுதுணையாக இருக்கும் வகையிலே காதற்கதைகள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும். காமத்துப்பால் என்ற பிரிவில் காதலின் தன்மையையும், மேன்மையையும், செயற்பாடுகளையும் திருவள்ளுவர் விளக்கியிருக்கிறார். ஒரு சமுதாயத்தின் நீடித்த ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கும் தொடர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாகவுள்ள இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணைநலம், மக்கட்பேறு, பிறனில் விழையாமை, போன்றவற்றிற்கு இன்றியமையாதிருப்பது காதல் என்னும் புனித உணர்ச்சியே. பணத்தைக் குவிப்பதையே தம் ஒரே நோக்கமாகக் கொண்ட பல சினிமாத்தயாரிப்பாளர்களும், நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும் இரசிகர்களின் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும்வகையில், அருவருக்கத்தக்க, ஆபாசமான காட்சிகளைக் காதல் காட்சிகளாகக் காட்டி அதை வெறுக்கத்தக்க ஒன்றாகச் செய்து வருகின்றார்கள். வாசகர்களைக் கிளுகிளுப்பூட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னிடம் அறவே கிடையாது. ஆபாசமான சொற்பிரயோகங்கள், உரையாடல்கள் சம்பவங்களை என்கதைகளில் உங்களால் பார்க்கவே முடியாது. வாசகர்களைத் தவறாக வழிநடத்தக்கூடாது என்பதில் நான் கவனமாகவே இருக்கின்றேன். மனித முரண்பாட்டைப்பற்றிக் கேட்கின்றீர்கள் சுயநலம்மிக்க, தீய, கெட்ட பாத்திரங்கள் சிலவற்றையும் நான் படைத்துள்ளேன். ஆனால் என்கதைகளில் இவர்கள் என்றுமே வென்றதில்லை. மற்றவர்களின் கண்டனத்துக்கும் புறக்கணிப்புக்கும் தண்டனைக்கும் உள்ளாகியவர்கள் இவர்கள்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்பினைச் செய்த ‘கலைச்செல்வி’ சஞ்சிகையை ஆரம்பிப்பதற்கான எண்ணக்கரு எப்போது, எப்படி ஏற்பட்டது?

நான் சிறிதும் எதிர்பாராத ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவே கலைச்செல்வியின் தோற்றத்திற்குக் காரணம். என்னுடைய சிறுகதைகள் சில பிரபல பத்திரிகைகளில் வெளியான ஆரம்பகாலத்திலேயே சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிடம் அவர்களுடைய இலக்கியப்பணியின் ஏதாவது ஒரு காலகட்டத்தில் இப்படியான விருப்பங்கள் எழுவது இயல்பானதுதான். பலரிடம் கருத்து அளவிலேயே நின்று, பின்னர் கருகி விடுவதைப் போல், என்விருப்பமும் கருகிவிட்டது. சென்னையில் “இளந்தமிழன்” இதழை வெளியிட்டது, திருவல்லிக்கேணி ஓளவை தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்றது, சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் தமிழ் மொழிக்கான ராஜா சேதுபதி தங்கப் பதக்கத்தைப் பெற்றது, ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதியை வெளியிட்டது, உதயம் பத்திரிகை

நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது - எல்லாம் உற்சாகத்தை ஊட்ட, சஞ்சிகை வெளியீட்டைப்பற்றி மீண்டும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். ஆனால் அப்படியான முயற்சியில் ஏற்படக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டங்கள் பற்றி, அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்கள் பலர், விளக்கமாகச் சொன்னார்கள்.

என் உற்சாகம் கரைந்துவிட்டது. இந்த நிலையில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் தொகுதிக்கான ஆரம்ப வேலைகளில் நான் ஈடுபட்டிருந்தபோது எழுத்தாள நண்பர் உதயணன் திடீர் என்று என் வீட்டிற்கு வந்தார். அவருடன் அவருடைய நண்பர் தமிழ்ச்செல்வன் என்பவரும் வந்திருந்தார். தென் இலங்கை களுத்துறையிலுள்ள தமிழ்க்கழகம் என்ற அமைப்பின் சார்பில் “ஈழ தேவி” என்ற தமிழ் இதழைத் தமிழ்ச் செல்வன் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். உதயணன் அவருக்கு உதவி செய்து வந்தார். 1958ஆம் ஆண்டின் இனக்கலவரம் காரணமாக, களுத்துறையிலிருந்து “ஈழதேவி”யை வெளியிடுவது சாத்தியமற்றதாகிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அதை வெளியிடுமாறு என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்; சகல உதவிகளையும் செய்வதாக வாக்களித்தார்கள். அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆசை என்னுள் மீண்டும் எழுந்துவிட்டது. பலதடவை அவர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடிய பின்னர் அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். சஞ்சிகையின் பெயரைக் “கலைச்செல்வி” ஆக்கவேண்டும் என்ற என் கோரிக்கையையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். களுத்துறை தமிழ்க் கழகத்தின், ஈழதேவி இதழுடன் இணைந்துள்ளது என்ற குறிப்புடன், 1958ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் “கலைச் செல்வி” வெளியாகத் தொடங்கியது.

கலைச்செல்வி மூலம் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகிற்குப் புதிய பரம்பரை ஒன்றை உருவாக்கினீர்கள். இது சம்பந்தமாக நீங்கள் எடுத்த முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுவீர்களா?

புதிய எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதும் கதைகள், அவர்களிடமே திரும்பி வந்துவிடும், அல்லது கிணற்றுட் போட்ட கல்லைப்போல பத்திரிகை அலுவலகத்திலேயே கிடந்து தூங்கும். கலைச்செல்விக்கு எழுதுபவர்களுக்கு இத்தகைய கசப்பான அனுபவம் ஏற்படக்கூடாது என நான் தீர்மானித்தேன். பாடசாலை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டே பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டவன் நான். அரும்பு நிலையில் மாணவர்களிடம் இருக்கும் ஆற்றல்களை சரியாக இனங்கண்டு அவர்களுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் பயன்தரும் வகையில் அவற்றை வளர்த்துப் பூரணமடையச் செய்வது ஆசிரியனின் கடமை. பத்திரிகை ஆசிரியன் என்ற நிலையிலும் நான் இதையே செய்தேன். அதிக அளவிலான மாணவர்களும் இளைஞர்களும் கலைச்செல்விக்குத் தம் ஆக்கங்களை அனுப்பினார்கள். ஒவ்வொன்றையும் பொறுமையுடன் வாசித்துப் பார்த்துத் தரமானவற்றை வெளியிட்டேன். நம்பிக்கை தருகின்ற, ஆனால் திருத்தப்படவேண்டியவற்றை, தகுந்த விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் திருப்பி அனுப்பி, உரியவர்களைக் கொண்டே திருப்பி எழுதுவித்து வெளியிட்டேன். ஆர்வம் மிகுந்தும், ஆற்றல் குறைந்தும் உள்ளவர்களையும் நான் புறக்கணிக்கவில்லை. தொடர்ந்து முயற்சியெய்யும்படி எழுதினேன். தம் இடைவிடா முயற்சியால் சிலர் எழுத்தாளரானார்கள். புதிய எழுத்தாளர்களை ‘இளம் எழுத்தாளர்’ எனச்சொல்லாமல் ‘வளரும் எழுத்தாளர்’ எனக்குறிப்பிட்டேன். ‘வளரும்’ என்பது ஆக்கபூர்வமான உற்சாகமுட்டக் கூடிய அடைமொழி என்பது என்கருத்து. 1959ஆம் ஆண்டின் சித்திரை - வைகாசி இதழ் வளரும் எழுத்தாளர் மலராகவே வெளிவந்தது. பெரும்பாலான இதழ்களில் ஆகக் குறைந்தது ஒரு வளரும் எழுத்தாளரின் ஆக்கமாவது இடம்பெறுவதை உறுதிப்படுத்தினேன். கலைச்செல்வி நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டி, புதிய எழுத்தாளர் பலரை சிறுகதை உலகிற்குக் கொண்டுவந்தது. இத்தகைய பணிகளால் ஊக்கமும் உற்சாகமும் பெற்று வளர்ந்த எழுத்தாளர்களுட் பலர் இன்று மிகப் பிரபலமாகித் தம்பணியைத் தொடர்கின்றனர்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக்காலகட்டத்தில் ‘மறுமலர்ச்சி’ என்ற சஞ்சிகை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப்போல் கலைச் செல்வியும் ஒரு தலைமுறையினரிடையே நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதையப்பற்றி ஏதாவது கூறுவீர்களா?

நல்ல - தரமான - சிறந்த கதைகள் கவிதைகளையே கலைச்செல்வியில் வெளியிடவேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தை எழுத்தாளர்களை நேரிற் சந்தித்தும், கடிதங்கள் மூலமாகவும் நான் தெரிவித்தேன். அவர்களின் ஒத்துழைப்பு, அதிக அளவில் எனக்குக் கிடைத்தது. தாம் எழுதுபவற்றுள் மிகச் சிறந்தவற்றை கலைச்செல்விக் கே அனுப்பவேண்டும் என்பது சிலருடைய இலட்சியமாகவே இருந்தது. கதை, கட்டுரை, கவிதைகளை வெளியிடும்போது அவற்றை எழுதியவர்களைப் பற்றி நான் எழுதிய குறிப்புக்கள், பலருக்கு உற்சாகமளித்தன. வாசகர்கள் எழுதும் பாராட்டுக் கடிதங்களைச் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு அனுப்பிவைத்ததும் பலரைக் கவர்ந்தது. “எழுத்துலகில் நான், “என்னை உருவாக்கியவர்கள்”, “என்னைக் கவர்ந்த என்கவிதை”, முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய விவாத அரங்கு, அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமதுவின் ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள் பற்றிய விமர்சனத் தொடர், எஸ். பொ. வின் நான் நினைப்பவை என்ற கட்டுரைத் தொடர், பண்டிதர் வ. நடராசா எழுதிய நமது இலக்கிய பரம்பரை, முதலியவை பலரால் வரவேற்கப்பட்டன. கலைச்செல்வி நடத்திய தங்கத்தாத்தா கவிதைப் போட்டி, நகைச் சுவைக் கட்டுரைப் போட்டி, நாவல் போட்டி ஆகியவை, இலக்கியதரம் நிறைந்த கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள் ஆகியவற்றை எழுதத் தூண்டின. கலைச்செல்வியின் கடைசி இதழ் 1966ஆம் ஆண்டு ஆவணியில் வெளியானது. இவ்விடத்தில், 1988ஆம் ஆண்டு சிறப்புக் கலைமாணி இறுதியாண்டுத் தேர்வினைப் பூர்த்திசெய்யும் வகையில், செல்வி ப. வித்தியா என்னும் மாணவி “ஈழத்துச் சிறு சஞ்சிகை வரிசையில் கலைச்செல்வியின் பங்களிப்பு” என்ற தலைப்பில் நீண்ட ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைக்குச் சமர்ப்பித்தார் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். “மறுமலர்ச்சி” மூன்று ஆண்டுகள் செய்த இலக்கியப் பணியை, ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகளின் பின்னர் கலைச்செல்வி தொடர்ந்தது; விரிவாக்கியது.

‘கலைச்செல்வி’ நாவல் போட்டியில் ‘ஒரு தனிவீடு’ முதற்பரிசைப் பெற்றது. அந்த நாவலைப்பற்றியும் அதனை எழுதிய மு. தளையசிங்கம் பற்றியும் உங்கள் கணிப்பீடு யாது?

கலைச்செல்வி ஆரம்பித்த காலம் தொடக்கம் அதனுடன் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் தளையசிங்கம். கலைச்செல்வி பற்றி விமர்சன ரீதியான கடிதங்களை அவர் எழுதியதுண்டு. தமிழ்ப் பற்றும் எழுத்தாற்றலும் பிறமொழி இலக்கியப் பரிச்சயமும் நிறைந்தவராக இருந்தார். அவருடைய ஏழு சிறுகதைகள் கலைச்செல்வியில் வெளிவந்தன. அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்த “ஒளியை நோக்கி” என்ற நாவலைக் கலைச்செல்வி வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் நோக்கில் அதன் ஓர் அத்தியாயத்தைக் கலைச் செல்வியில் வெளியிட்டேன். முற்போக்கு இலக்கியம் சம்பந்தமான விவாதத்திலே கலந்துகொண்டு ஆழமான பல கருத்துக்களைக் கலைச்செல்வியில் அவர் வெளியிட்டார். நல்ல ஆரோக்கியமான கற்பனைக்கும், நடைமுறைக்கும் இடையேயான வெளி குறைக்கப்பட்டு, நீக்கப்படவேண்டும் என்பதே அவருடைய நிலைப்பாடு என நான் கருதுகிறேன். சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கும் நிலை - என்பவை எல்லாம் கற்பனையாக இல்லாமல் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டால் அந்த யதார்த்த நிலையைக் கலை நயத்துடன் எழுதுவதுதான் இலக்கியமாகும் என அவர் நினைத்தார். தன் புதுக்கவிதைகளை “மெய்யுள்” என அவர் குறிப்பிட்டதற்கு இதுதான் அடிப்படை என நினைக்கிறேன். இலக்கிய உலகில் தனிவழிகாண விழைந்தவர், கண்டவர் தளையசிங்கம். தரமான நாவல்களை எழுத இங்குள்ள எழுத்தாளர்களைத் தூண்டுவதற்காகவே நாவல் போட்டி நடத்தப்பட்டது. எழுத்தாளர் பலர் உற்சாகமுடன் கலந்து கொண்டனர். இலக்கியத் தரம்வாய்ந்த நாவல்கள் சில எமக்குக் கிடைத்தன. “ஒரு தனிவீடு” முதற்பரிசுக்குரியதாக நடுவர்களால் ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. தெரிவு சரியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, நடுவர்களில் ஒருவர் என்ற வகையில் நாவல்களை இரண்டு மூன்று தடவை நான் வாசித்தேன். என்றாலும் முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் “ஒரு தனிவீடு” நாவலின் சிறப்பம்சங்களைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்ல என்னால் இப்போது இயலவில்லை.

கலைச்செல்வி கால எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களுக்கும் இன்றைய எழுத்துக்களுக்கு மிடையே எத்தகைய வித்தியாசத்தைக் காண்கிறீர்கள்?

மரபு, பண்டிதப் போக்கு, இழிசினர் இலக்கியம், யதார்த்தம், மண் வாசனை முதலியன வற்றைப் பற்றிப் பகிரங்கமாக விவாதிக்கப்பட்ட காலம் அன்றைய காலம். இவை சம்பந்தமான தம் சிந்தனையின் அடிப்படையில் எழுத்தாளர்களுட் பலர் இருவேறு அணிகளாகப் பிரிந்திருந்தனர். “அணிசாரா” எழுத்தாளர்களும் இருந்தனர். தமிழ் இலக்கியத்தில் மரபு என ஒன்று இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் அந்த மரபை மீறும் உரிமை எழுத்தாளர்களுக்கு உண்டு என்பது கலைச்செல்வியின் நிலைப்பாடு. பாத்திரங்களின் தரம், தன்மை போன்றவற்றுக்கு ஏற்ற மாதிரி உரையாடல்கள் பேச்சுத் தமிழில் இடம்பெறுவதையும், களாவர்ணனை, சம்பவக் கோவை போன்றவை நல்ல தமிழில் அமைவதையும் கலைச்செல்வி ஆதரித்தது. தமிழ் மக்களின் தனித்தன்மை பண்பாட்டுச் சிறப்பு முதலியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் ஆக்கங்களை வெளியிடக் கலைச்செல்வி தயங்கியதில்லை. தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தும் அஹிம்சைப்போராட்டத்தையும் கலைச்செல்வி ஆதரித்தது. இவை காரணமாக இனவாதத்தைத் தூண்டும் சஞ்சிகை என்ற குற்றச் சாட்டுக்கும் கலைச்செல்வி உள்ளானது. ஆனால், இப்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தை, வீரத்தை, தியாகத்தை வரவேற்று உற்சாகப்படுத்தும் கதைகள், கவிதைகள் அதிக அளவில் வெளியாகின்றன. அகதிகளாக உள்நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள், புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழ்பவர்கள் போன்றவர்களின் ஏக்கங்கள் அபிலாஷைகள், பிரச்சினைகள், பெண்நிலை வாதம் போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் ஆக்கங்களும் இப்போது நிறைய வருகின்றன. கவிஞர்கள் பலர் மரபுக் கவிதைகளையே அன்று எழுதினார்கள். ஆனால் இப்போது வெளியாகும் புதுக்கவிதைகளின் தொகை மிகவும் அதிகம். தமிழ் நடையிலும் மாற்றம் இருப்பதை அவதானிக்கலாம் - வேகமும் கூர்மையும் “ஆங்கிலக் கலப்பு” நிறைந்த ஒரு வீச்சு நடை.

”முற்போக்கு இலக்கியம் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த அறுபதுகளை ஒட்டிய காலகட்டத்தில், எதிரணியில் இருந்தவர்களுக்கு ஓர் ஒதுக்கிடமாகக் ‘கலைச்செல்வி’ விளங்கியது” எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிட்டதாக அறிகிறோம். உங்கள் கருத்து என்ன?

வாசகர்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டிச் செழுமைப்படுத்தும் விதத்தில், அவர்களுடைய இதயத்தைத் தொட்டு நல்லுணர்ச்சிகள் கிளர்ந்தெழும் வகையில், கலைநயத்தடன் எழுதப்படும் கதைகள், கவிதைகள் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்தவை என்பது என்கருத்து. கலைச்செல்வியில் வெளியிடுவதற்குரிய ஆக்கங்களை இதன் அடிப்படையிலேயே தெரிவு செய்தேன். எழுத்தாளர்களின் பின்னணிகளை- அரசியற் சார்பு, இலக்கிய அணி, வாழ்விடம், கல்வித் தராதரம், சாதி சமயப் பிரிவுகள் - போன்றவற்றை நான் சிறிதும் கவனத்திற் கெடுக்கவில்லை. வெளிவந்த கதை, கவிதைகளுள் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பலரின் ஆக்கங்களும் அடங்கும். பேராசிரியர் கைலாசபதிகூட கலைச்செல்வியில் எழுதினார். எழுத்துலகில் நான், என்னை உருவாக்கியவர்கள் போன்ற புதுமைத் தொடர்களில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றன. இருந்தும், அவர் அப்படியான ஒரு கருத்தை ஏன் வெளியிட்டார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை; அதைப்பற்றி ஆராய நான் விரும்பவில்லை.

கலைச்செல்வியைத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியாமற் போனதிற்குரிய காரணங்களை விளக்குவீர்களா?

கலைச்செல்விக்கென நல்ல ஒரு நிர்வாகக் கட்டமைப்பு இருக்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் பள்ளிக்கூடப் பணிகளையும் பத்திரிகைப் பணியையும், ஒன்றைஒன்று பாதிக்காத விதத்தில் திருப்திகரமாகச் செய்ய என்னால் முடிந்தது. கலைச் செல்விக்குரிய வேலைகள் சிறிது சிறிதாக அதிகரித்தபோது, நான் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டேன். உதயணன், தமிழ்ச்செல்வன் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே வெகு தொலைவில் இருந்ததால், நாளாந்த வேலைகளில் அவர்களால் உதவிசெய்ய முடியவில்லை. எனக்கு அதிக அளவில் உதவி செய்தவர் எனது

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் அவர்கள். நிதி நிலைமையும் திருப்தியாக இல்லை. சந்தாப்பணத்தையும் விற்பனைப் பணத்தையும் கொண்டு, ஒரு சஞ்சிகை நடத்துவது கடினம் என்பதை இதுவரை நீங்கள் உணர்ந்திருப்பீர்கள். என் மாதச் சம்பளத்தின் பெரும்பகுதியைக் கலைச்செல்விக்காகவே செலவிட வேண்டி ஏற்பட்டது. கலைச்செல்வியால் என் கற்பித்தற் பணிகள் பாதிக்கப்படுவதையும் நான் விரும்பவில்லை. இத்தகைய கஷ்டங்களால் அதை நிறுத்தவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன்.

சென்னை தீபம் இதழில் மாதந்தோறும் 'இலங்கைக் கடிதம்' எழுதியதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்:

இந்தியத் தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைப் பற்றியும், அவர்களின் ஆக்கங்கள், பிறசெயற்பாடுகள் பற்றியும், எமது நாட்டிலுள்ளவர்கள் நிறையவே அறிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைப்பற்றி அங்குள்ளவர்களுக்கு அதிகம் தெரியாது. பகீரதன் போன்றவர்கள் எங்களைப்பற்றி குறைவாக மதிப்பிடுவதற்கு இத்தகைய அறியாமையும் ஒரு காரணம். இங்கு நடப்பவற்றை நாங்கள்தான் வெளியுலகிற்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். சென்னை தீபம் அலுவலகத்தில் அதன் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி அவர்களைச் சந்தித்தபோது, தீபம் இதழில் பம்பாய், டெல்கி, கல்கத்தா, மலேசியா கடிதங்கள் இடம்பெறுவதைப்போல் "இலங்கைக் கடிதம்" ஒன்றும் இடம்பெறவேண்டும் என வலியுறுத்தினேன். என் ஆலோசனையை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்ட அவர், அந்தப் பணியை என்னிடமே ஒப்படைத்தார். இலங்கையைச் சேர்ந்த இரண்டொரு எழுத்தாளர்களைப் பற்றிமட்டும் தெரிந்து வைத்திருந்த தீபம் வாசகர்களுக்கு இலங்கை எழுத்தாளர்களைப்பற்றியும் இங்கு நடைபெறும் கலை, இலக்கிய, சமய, கலாசார நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் அறிந்து வைத்துக் கொள்வதற்கு இந்தக் கடிதத் தொடர் பெருமளவில் உதவியது. எழுதுபவர் யார் என்பது யாருக்குமே தெரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே "யாழ்வாசி" என்ற பெயரிலே கடிதத்தை எழுதினேன்.

இன்றைய சிறு சஞ்சிகையாளர்களுக்கு நீங்கள் என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

விற்பனையை எந்த வகையிலாவது அதிகரித்து, இலாபமீட்ட வேண்டும் என்பதற்காக, வாசகர்களின் இரசனையை கீழ்நிலைக்குக் கொண்டு போகின்ற சில பிரபல சஞ்சிகைகளின் "கோவை"யில் ஏற்பட்ட வெறுப்பாலும், தம் இலக்கியக் கோட்பாடுகளை கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவலாலும் சிறு சஞ்சிகையாளர்கள் தம் சஞ்சிகைகளை வெளியிடுகின்றனர். பல்வேறு விதமான இலக்கியக் கோட்பாடுகள், இலக்கிய ஆக்கங்கள், உத்திகள், பற்றி அறிவு பூர்வமான விளக்கங்களும், விமர்சனங்களும் இவற்றில் இடம் பெறுகின்றன. சிறு சஞ்சிகைகள் மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான பலர், இன்று பிரபல எழுத்தாளர்களாகத் திகழ்கின்றனர். வியாபார ரீதியாக இவை வெற்றியளிப்பதில்லை. ஆகவே "கையைக் கடிக்கும்வரை"அவை வெளியிடப் படும்போது, தம்கொள்கையைக் கோட்டைவிடாமல் அவர்கள் இருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் எத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான் என்பது முக்கியமல்ல, அவன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதே முக்கியம் எனச் சொல்லப்படுவது சிறு சஞ்சிகைகளுக்கும் பொருந்தும் என்பதையும் அவர்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலான தங்களது இலக்கியப் பங்களிப்பின் பயனாகக் கிடைத்த அனுபவத்தின் பின்னணியில், இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூறும் அறிவுரை என்ன?

ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் ஒரு "சுயம்" உண்டு. திறமை உண்டு, அறிவுரை கூறுவது அவசியமில்லை. அந்தத் தகுதி எனக்கு இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. ஓர் ஆலோசனையை மட்டும் கூற விழைகிறேன். இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் ஓர் எழுத்தாளராக மட்டுமல்லாமல் நல்ல பேச்சாளாராகவும் விளங்கியவர். சமயம் சம்பந்தமான பேச்சென்றாலும், இலக்கியப் பேச்சென்றாலும், இக்காலச் சிறுகதைகள், கவிதைகள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிச் சுவையாகவும்,

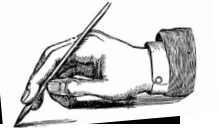
சுருக்கமாகவும் தன் பேச்சினிடையே குறிப்பிடுவது அவர் வழக்கம். இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களுட்பலர் பேச்சாற்றலும் படைத்தவர்கள், பள்ளியாசிரியர்களாகவும் இருப்பவர்கள். வேறு எழுத்தாளர்கள் எழுதிய, தமக்கு நன்கு பிடித்த, கதைகள், கவிதைகளைப்பற்றியும் தம் மேடைப் பேச்சின்போது குறிப்பிடுவது நல்லது எனக் கருதுகிறேன். ஒரு நூலின் வெளியீட்டு விழாவின்போதோ, ஓர் எழுத்தாளரின் பாராட்டு விழாவின்போதோதான் இப்படிப் பேசவேண்டும் எனக் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. இந்நாட்டு எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் சாதாரண மக்களைச் சென்றடைவதற்கு இது உதவக்கூடும்.

2003 மார்ச் ஞானம் (இதழ் ௧௦௩4)

ஞானம் சஞ்சிகை ஒழுங்ககாக எனக்குக் கிடைத்து வருகிறது. ஈழத்து சஞ்சிகைகளில் ஒருசிலவற்றையாயினும் சேர்த்து வைத்திருக்கும் எனக்கு ஞானம் சஞ்சிகையின் கலை இலக்கியச் செறிவு மகிழ்வுட்டுகின்றது. வாசகர் ஒருவர் படித்துப் பயனுற பல ஆக்கங்களும் ஞானத்தில் வெளிவருகின்றன. ஞானம் மார்ச் இதழில் 'பாக்கு' கவிதை மிகவும் பக்குவமாக ஒரு வளர்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு நிற்கிறது. படிக்கும்போது சிந்தனையைத் தூண்டும் கவிதை 'பாக்கு'. ஈழத்தில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களில் 'சிற்பி' சிவசரவணபவன் எழுத்தில் கலை நயத்தையும் பண்பு நயத்தையும் இயல்பாகவே எழுதிவருபவர். அவரது பேட்டியில் சிற்பி என்ற எழுத்தாளரின் முழுவடிவமும் தெரிகின்றது. கேட்ட கேள்விகளும் இவர் தந்துள்ள பதில்களும் இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு அவரை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டி நிற்கின்றன. இப்படியான மூத்த எழுத்தாளர்களைப் பேட்டி கண்டு ஞானம் வெளியிடுவது வளரும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தும். ஞானம் Excellant getup and Good Printing.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- புத்தொளி, ஆனைக்கோட்டை.
(ஞானம் இதழ் 35, 2003)

- உலகின் முன்னணித் தமிழறிஞர்களில் ஒருவர்.
- யுந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம், நவீன இலக்கியம், தமிழ் நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, அரசியல், தொடர்பாடல் ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர்.
- தலைசிறந்த விமர்சகர்.
- தமிழ்நாடு அரசினால் திரு. வி.கல்யாணசுந்தரனார் விருது அளிக்கப்பட்டுக் கௌரவம் பெற்றவர்.
- வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

தமிழ் இலக்கியம், சமூகம், பண்பாடு, தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். இந்தப் பின்னணியில் நீங்கள் உங்களை எவ்வாறு இனங்காண்கிறீர்கள்?

என்னுடைய விசேட ஆய்வுத்துறைகளென நீங்கள் சொன்னவற்றை உள்ளடக்கி நான் இவற்றை நான்காகப் பிரிப்பது வழக்கம். 1)தமிழரின் சமூக இலக்கிய வரலாறு. 2) தமிழரிடையே பண்பாடும் தொடர்பாடலும். 3) தமிழ் நாடகம் 4) இலக்கிய விமர்சனம்.

உண்மையில் இவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை வந்ததற்குக் காரணம், எனக்குத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் தமிழ் சமூகத்திலும், தமிழ் சமூகவரலாற்றிலும் அதனால் அதனுடைய பண்பாட்டிலும் உள்ள ஈடுபாடுதான். ஒரு சமூகத்தைப் பார்க்கும்போது அதனுடைய பண்பாட்டினை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கினை ஒட்டு மொத்தமாக முற்றுமுழுதாகப் பார்க்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய மார்க்சிய தூடனம் காரணமாக, மார்க்சியத்தில் இருந்த ஆர்வம் காரணமாக அவ்வாறு பார்க்கின்ற ஒரு

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

தன்மையொன்று ஏற்பட்டது. சமூக நிலைகொண்டு அதனுடைய அடித்தள நிலையிலிருந்து பார்க்கிற தன்மை வளர்ந்தது என்று கருதுகிறேன். இதனால் உண்மையில் என்னுடைய ஆய்வு ஈடுபாடு என்று சொல்கிறவற்றில் இந்த நான்கையும் நான் உள்ளடக்குவேன்.

முதலில் உங்களது நாடகத்துறை ஈடுபாடு பற்றிக் கூறுங்கள்

நாடகம் எனக்கு நீண்டகாலமாக என்னுடைய ஒரு ஈடுபாட்டுத் துறையாக இருந்தது. அதில் நான் இரண்டு நிலைகளில் பங்குபற்றியுள்ளேன். ஒன்று நடிகனாக - அந்த நாடகம் சம்பந்தப்பட்ட கலைஞனாக. பிரதானமாக நடிகனாக மேடையில், வானொலியில் நான் நடத்தி இருக்கிறேன். அதனைத் தொடர்ந்து நான் ஒரு நாடக நெறியாளனாகத் தொழிற்பட்டிருக்கிறேன். அது பின்னர், அதனுடாக நாடகத்தின் வரலாறுபற்றி பார்க்கிற ஒரு தன்மையொன்று வந்தது. தமிழ் நாடகவரலாறு ஒரு சுவாரஸ்யமான விடயம். தமிழ் நாடக வரலாறுபற்றி நிறையப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் பண்டைய காலத்து ஒரு தமிழ் நாடகமும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஏறத்தாழ 13ஆம், 14ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் நாடகத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள்; நாடகம் கிடைக்க வில்லை. இதற்கான ஆய்வு செய்யப் புறப்பட்டபோது அதிஷ்டவசமாக, மிக மிக அதிஷ்டவசமாக பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தோம்சனின் கீழ் பணிசெய்கின்ற ஒரு பெரிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இந்த நாடகம் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன - நாடகத்தைக் காணவில்லை என்பதற்கான காரணத்தைக் காண முற்பட்டபொழுது, அந்தச் சமூகத்தில் ஏதோ பிரச்சினை இருப்பது தெரிந்தது. ஏனென்றால் கிரேக்க சமூகத்தில் அதனுடைய ஆரம்ப காலத்திலேயே, நாடகம் இருக்கிறது - அந்த நாடகங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நாடகங்களும் இருக்கின்றன. தமிழுக்கு மாத்திரம் ஏன் இல்லை என்கிற பொழுது, அது கிரேக்க சமூகத்திற்கும் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் உள்ள வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் உள்ள வித்தியாசம். இன்னுமொரு சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால் அண்மைக்காலத்தில், குறிப்பாக 19ம், 20ஆம் நூற்றாண்டில் நாடகம் வளர்ந்தமைக்கான சான்றுகள் தமிழ் நாட்டில் நிறைய உள்ளன. தி.மு.க.வின் நாடகங்கள், அவற்றின் பின்னர் வந்தவை. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இருந்த நாடகங்கள்.

அப்போ, இந்த சமூகத்தில் ஏதோ பிரச்சினை இருக்கிறது என்று ஆராயப் புறப்பட்டு அந்த சமூகத்துக்கும் கலைக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது? என்பதுபற்றி ஆராயவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அந்தத் தேவை காரணமாக, அதனுடாகப் பார்க்கும்போது உண்மையில், நான் Development of Tamil drama up to the 6th century அல்லது 9th century என்று எழுத ஆரம்பித்த நான், கடைசியில் Drama in ancient Tamil society என்ற நிலைக்கு மாறி, அந்தப் பழைய தமிழ் சமுதாயத்தில் எவை எவை இருந்தன? ஏன் அது நாடகங்களைப் பேணவில்லை என்கிற விஷத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து, கடைசியில் படிப்படியாக ஒரு நாடகம் பற்றிய ஆய்வும் ஈடுபாடும் அதே நேரத்தில் சமூகவரலாறு பற்றிய ஈடுபாடும் எனக்கு வந்தது.

நாடகம் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டபோது உங்களுக்குச் சமூக வரலாறுபற்றிய ஆய்வில் ஈடுபடவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது என்றா கூறுகின்றீர்கள்?

அந்த சமூக வரலாறு பற்றிய ஈடுபாடு எனக்கு ஒரு மிக மிக முக்கியமான விடயமாக வந்தது. ஏனென்றால் உண்மையில் இன்னும்தான் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு சமூக வரலாறு எழுதப்படவில்லை. நான் இப்படிச் சொல்வதைச் சிலர் தவறாக எண்ணக்கூடும். பேராசிரியர் நீலகண்டசாஸ்திரி, கே.கே.பிள்ளை போன்றவர்கள் எல்லோரும் வரலாறு எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமது வரலாற்று நூல்களில் Social history of Tamils என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், சமூகத்தில் காணப்பட்ட சடங்குகள், விளையாட்டுக்கள் பல்வேறு விடயங்கள் என்று பார்த்தார்களே தவிர அந்தச் சமூகம் எவ்வாறு இயங்கிற்று. அந்தச் சமூகத்தினுள் நிலவிய உறவுகள் யாவை? சுருக்கமாகச் சொன்னால் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தினுடைய சமூகவியல் யாது? What was the sociology of the ancient Tamil society - அது இன்னும் எழுதப்படவில்லை. அது தொட்டம் தொட்டமாக, அண்மைக் காலத்தில் பல்லவர், சோழர், விஜயநகர காலத்திற்கு நிறைய வேலைகள் நடந்திருக்கின்றன. பொருளாதார வரலாறு

ஓரளவுக்கு வந்துவிட்டது. ஆனால் சமூக வரலாறு என்று வரவில்லை. சாசனவியல்பற்றி படித்தவர்கள் மூலமாக அது ஓரளவுக்கு வந்துவிட்டது. குறிப்பாக கரஷிம் மூலமாக Inscription பற்றிப் படிக்கும்போது அது வந்துவிட்டது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக சமூகவரலாறு வரவில்லை. இந்த விடயம் பற்றி ஆராய வேண்டியதேவை எனக்கு ஏற்பட்டது. இதில் நான் முக்கியமாக எனது இரண்டு கட்டுரைகள்பற்றிச் சொல்லவேண்டும். 1) நான் திணை பற்றி எழுதியது. திணைக்கான விளக்கம் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. திணையை Define பண்ணவேயில்லை. அடிக்கடி எனது மாணவர்களுக்குச் சொல்வதுபோல, இந்தப் பூவினால் இந்த நிலம் பெயர்பெற்றது என்று சொல்கிறேன். இது ஏன் என்று கேட்காதீர்கள். “கேட்பார்க்கு விடையின்மை காண்க” என்று - “கடாயினார்க்கு விடையின்மை காண்க” என்று நச்சினார்க்கினியார் மிகத் தெளிவாகச் சூத்திரத் திலே கூறியுள்ளார். ஆனால் இராகவ ஐயங்கார் ஓரிடத்தில் கூறுகின்றார், இந்தப் பூக்களுக்கும் நிலங்களுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக. தனிநாயகமும் அதையெடுத்துக் கொஞ்சம் சொல்கிறார். ஏனெனில் அவர் Anthropology படித்தவர்.

நிலத்திற்கும் அந்த நிலங்களுக்குரிய ஒழுக்கங்களுக்குமுரிய தொடர்பு பற்றிச் சொல்லப் படுகிறது. ஏன் குறிஞ்சியில் மாத்திரம் புணர்தல் மருத நிலத்திற்கு மாத்திரம் ஊடல் முல்லையில் மாத்திரம் இருத்தல் ஏன் மற்ற நிலங்களில் இவை இல்லையா? மற்ற இடங்களில் புணர்தல் இல்லையா, மற்ற இடங்களில் புருஷனுக்காகப் பெண்சாதி காத்திருப்பதில்லையா- பிரச்சினை என்னவென்றால், இவை ஒவ்வொன்றும் அந்த அந்த நிலங்களில் ஆண் - பெண் உறவில் இருந்த இந்த இந்த அம்சங்கள்தான் முக்கியமானதாக அல்லது பிரச்சினைகளைத் தருவதாக அமைந்தன. Problemetique என்று சொல்வார்கள். வெறும் பிரச்சினைகள் அல்ல. அந்தப் பிரச்சினைகளின் மையம். அப்படிப் பார்க்கிறபொழுது ஒன்று தெளிவாக வந்தது என்னவென்றால், அந்தக் குறிஞ்சிநிலச் சமுதாயத்தில் குடும்பம் தொடக்க நிலை. அங்கு அரசு போன்ற விசேட சமூக நிறுவனங்கள் வளரவில்லை. பொருளாதார விருத்தி கிடையாது. அங்கு உணவைத் தேடுதலே தவிர உணவை உற்பத்தி செய்தல் இல்லை. ஆகக்கூடியது அவர்கள் செய்தது திணைச் செய்கைதான். அத் திணைப் பயிர்ச்செய்கைகூட சேனைப் பயிர்ச்செய்கை போன்று செய்யப்பட்டது. அதாவது இந்த வருடத்தில் ஓரிடத்தில் செய்தால் அடுத்த வருடம் அதைவிடுத்து வேறிடத்தில் செய்யப்பட்டது. அந்தத் திணைப்புணம் காக்கப் பெண்கள் போவார்கள். அந்தக் கதைதான் வள்ளி திருமணம். மருத நிலத்திலும் பார்க்க இந்த நிலத்து மக்கள் குறைந்த மட்டச் சமூகத்தினர். அந்தச் சமூகத்தில் ஆண்- பெண் உறவில் உள்ள பிரதானமான அம்சம் ஒன்றாகுதல் - ஒன்றாக இருத்தல்- புணர்தல் (Joining together) அங்கு வடிவாகச் சொல்லப்படுகிறது, புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் என்று.

முல்லைக்கு அப்படியல்ல. முல்லையில் ஒரு குடும்பம் இருக்கிறது. கணவன் வேலை செய்கிறான். அவன் அரசு கருமத்திற்காகப் போகலாம் அல்லது மாடு ஆடு மேய்ப்பதற்காகப் போகலாம். அங்கு ஒரு குடிசை இருக்கிறது. அதனைச்சுற்றி ஒரு கொல்லை இருக்கிறது. அங்கு ஒரு குடும்பம் தொடங்கியாகிவிட்டது. சிறிய அளவில் விவசாயம் செய்யப்படுகிறது. அந்த நேரத்தில் புருஷன் இரண்டு காரணங்களுக்காக வெளியே போகிறான். ஒன்று வேந்தனுடைய கடமை அல்லது ஆநிரை மேய்த்தல். இப்பவும் வன்னியில் ஆநிரை மேய்த்தலுக்குப் போய்வருவதுண்டு. அந்த நேரத்தில் இந்தப் பெண் வீட்டில் இருந்து, அந்த வீட்டைச் சுற்றியுள்ள கருமங்களை அவள் பார்த்தல். உலகம் முழுவதிலுமே விவசாயம் முதன் முதலில் பெண்களால்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. உலகப் பொதுவானவற்றையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது முல்லை தெளிவாகிறது. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு, ‘The social origins of Tinai concept’ என்று நான் முதலில் எழுதி வாசித்த கட்டுரையை, தென் இந்தியாவில் ‘Social Scientist’ என்ற சஞ்சிகை “Early South Indian society and its economy - the problem of Tinai” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டது. அந்தக் கட்டுரை இன்று வரைக்கும் வரலாற்று ஆசிரியர்களால் ஓரளவு பேசப்படுகிறது. செம்பகலகூமி, சுப்புராயலு போன்ற இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டவர்களால் பேசப்படுகிறது. எனது பெற்றோர் செய்த புண்ணியம், எனது ஆசிரியர்களின் ஆசீர்வாதம் காரணமாக எனக்கு அந்தப் பெருமை கிடைத்தது. இதேமாதிரி இன்னொரு சுவாரஸ்யமான

விடயம் ஒன்று செய்தேன், அது தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியல் பின்னணி பற்றியது. அதில் நான் முதலில் எழுதியது The politics of a literary style.

இதேமாதிரி நான் சமூக வரலாற்றில் படிப்படியாக ஈடுபட்டு வந்தேன்.

நண்பர் கைலாசபதி “நாடும் நாயன்மாரும்”, “பேரரசும் பெருந்தத்துவமும்” எழுதிய அதேகாலப்பகுதியில், நான் “இயக்கமும் இலக்கியமும்” என்று “தேனருவி”யில் இலக்கிய வரலாறு முழுவதையும் மார்க்சியத்தின் பின்புலத்தில் சொன்னேன். அந்த நேரத்தில் அதில் நான் ரெம்பக் கற்றுக் குட்டித்தனமான விஷயங்களையும் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால், PhD. செய்யிற நேரத்தில்தான் எங்களை நாங்கள் திருத்திக் கொள்கிற தன்மை ஏற்பட்டது. இதில் பல ஆழமான விஷயங்கள் உண்டு. நாங்கள் Fuedalism என்று சொல்கிறோம். அதனை நிலமானியம் என்று சொல்கிறார்கள். உண்மையில் தமிழ்நாட்டு Fuedalism நிலமானியம் தானா? அதாவது நிலத்தை மானியமாகக் கொடுத்ததா? அப்படிக் கொடுத்த சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கின்றன. அப்படிக் கொடுத்தால் அந்த நிலமெல்லாம் அரசனுக்குச் சொந்தம். ஒரு அரசனின் கீழ்வரும் ஆள்புலம் எல்லாம் அவனது நிலமாக இருப்பதில்லை. கிளார்க்ஸ் எனப்படுவோர் தத்தம் பகுதிக்கு உரியவர்களாக இருப்பார்கள். வேந்தர்களின் கீழ் வரும் மன்னர்கள் தங்களுடைய நிலத்தைத் தாங்களே ஆண்டனர். இவை நமது பிரதேசத்தில் Fuedalism தொழிற்பட்ட முறைப்பற்றிப் பல பிரச்சினைகளைக் கிளப்பின. காணி, ஆட்சி நிலம் என்று சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் வழக்கில் இருந்தது. காணி என்ற சொல்லுக்குக் கருத்து அளக்கப்பட்ட நிலம். காணி என்பது ஒரு அளவுகோலின் வழியாக வந்த பெயர். காணி நிலம் என்று சொன்னால், காணி அளக்கப்பட்டது, நிலம் அளக்கப்படாதது. இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு போகும்போது தென்னாட்டினது வரலாறு மிகவும் ஆழமானது. அதைப்பற்றி இன்னும் எவருமே செய்யவில்லை. இதை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் The organisation of political authority in anciant Tamil Nadu என்று அரசின் தோற்றம்பற்றி, வரலாறுபற்றி பார்த்தேன். அதனைத் திருக்குறளை மையமாக வைத்துப் பார்த்தேன். அப்படிப் பார்க்கும்போது, மன்னன் என்ற சொல்லுக்கும் அரசன் என்ற சொல்லுக்கும் இறை என்ற சொல்லுக்கும் கோ என்ற சொல்லுக்கும் வேந்து என்ற சொல்லுக்கும் இடையில் வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஆனால் நாங்கள் இவற்றைச் சொல்லும்போது ஒரே கருத்தில் சொல்கிறோம். இந்த மாதிரியான பிரச்சனைகளை நான் பார்க்கவேண்டிய தேவை இருந்தது.

படிப்பிக்கிற காலத்தில், அருணகிரிநாதர், தாயுமானவர், குமரகுருபரர் போன்றவர்களுடைய பக்திக்கும் நால்வர் காலத்துப் பக்திக்கும் இடையில் ஏதாவது வேறுபாடு உண்டா? அதன் அடிப்படை யாது? என்பவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து, “தமிழின் இரண்டாவது பக்தியுகம்? என்றொரு கட்டுரை எழுதினேன். இந்த அம்சம்தான் பின்னர், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை விளங்கிக் கொள்ளல், சமூக வரலாறு போன்ற பல விடயங்களைச் செய்யவேண்டி வந்ததற்கும் காரணமாய் அமைந்தது.

தொடர்பியல் பற்றிய ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணமாக இருந்த பின்னணியைக் கூறுங்கள்

1975,76 இல் களனி வித்தியாலங்கார பல்கலைக்கழகத்தில் தொடர்பியல் (Communication) படிப்பிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. கைலாசபதியும் நானும் செய்தோம். அவர் யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் முழுப்பொறுப்பையும் பொறுப்பேற்றுச் செய்யவேண்டிய கடமை எனக்கிருந்தது. ஏற்கனவே வானொலியுடனான தொடர்பு நிறைய இருந்தது. பத்திரிகை இயங்குவது பற்றிய ஒரு பரிமட்டமான அறிவும் இருந்தது. இதை வைத்துக்கொண்டு தொடர்பியல் எவ்வாறு உள்ளது? அது எமது சமூகத்துள்ளும் எங்கள் பண்பாட்டுள்ளும் எவ்வாறு தொழிற்படும் Culture and Communication எவ்வாறு இருக்கும் என்பது பற்றியும் நான் பல கட்டுரைகள் எழுதினேன். இதனால்தான் Tamil film as a medium of political communication என்பது பற்றி எழுதினேன். எம்.ஜி.ஆர். உடைய பால்கள் ஏன் முக்கியமானவை என்பது பற்றியெல்லாம் சொன்னேன். அதமட்டுமல்ல நாடக நடிகர்கள் அரசியல்வாதிகளாகவும் இருக்கிறதற்கான தொடர்பியல் காரணங்கள்பற்றி அமெரிக்க சஞ்சிகை ஒன்றிற்கு எழுதினேன். politicians as players அது 1971ஆம் ஆண்டிலேயே எழுதியது. அதனை தி.மு.க. மொழிபெயர்த்துப்

போட்டது. அந்தக் கட்டுரைகள் தொடர்பியல் துறையில் உள்ளவர்களால் இன்றுவரைக்கும் பேசப்படுகிறது. இக்கட்டுரைகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் வந்தவை. அதன்பின்பு ஏன் தமிழ் சினிமா நாடகத்திலும் பார்க்க முக்கியமானது. தமிழ் நாட்டில் சினிமா ஏன் முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது. என்பதற்கான விவாதங்கள் எல்லாம் அதில் இருந்து பிறந்தன. எப்படி எம். ஜி.ஆர். தமிழ் நாட்டில் உள்ள சகலருக்கும் பொதுவான ஒரு தலைவனாக மாறினார். தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு இவரால் ஏதாவது பலன் உண்டா? என்.டி.ராமராவ் தலைவனாக வந்தார். இது தென் இந்திய சமுதாயம் முழுவதற்கும் ஏற்படையதாக இருந்தாலும் வட இந்தியாவுக்கு வரவில்லை. இந்த விடயங்களையெல்லாம் விவாதித்தோம். இதில் ஆராய்வது படிப்பித்தலுக்கு உதவியாக இருந்தது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாக அமைந்தது. இது பண்பாடும் தொடர்பியலும் பற்றி நான் செய்த வேலைகளில் சில.

இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் தங்களது பங்களிப்புப் பற்றிக் கூறுங்கள்

இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமாக நீண்டகாலமாக எனக்கு ஆர்வம் உண்டு. ஆரம்பத்திலே நாடகத்தில் ஆர்வம் இருந்தது. அது பின்பு எனது நண்பர்கள் - குறிப்பாக கைலாசபதி அவர்களுடைய நட்புக் காரணமாக இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுகொள்ள ஆரம்பித்தேன். இருவருக்கும் மார்க்சியத்திலே இருந்த ஈடுபாடு காரணமாக மார்க்சியக் கோட்பாட்டை இலக்கியத்தில் வைத்துச் செய்தோம். மற்றது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பகாலத்தில்- அது மீட்டெடுக்கப்படுகிற காலத்தில், 1954ல் நாங்கள் அதில் முக்கிய பணிபுரிந்தோம். 1956ல் நான் லாஹிராவுக்கு வந்த காலம் முதல் ஏறத்தாழ 70வரை மிகத் தீவிரமாகத் தொழிற்பட்டோம். அப்போது இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு, இலக்கிய வரலாறு பற்றிய ஆய்வு வந்தவுடன் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிய ஆய்வு மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. குறிப்பாக முற்போக்குக் குழுவைச் சார்ந்தவர்களுடைய இலக்கியத்தை நியாயப்படுத்துவது. உதாரணமாக சுவாரஸ்யமான விடயம் என்னவென்றால், இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம், பண்டிதமணி ஆகியோர் சிறுகதை எழுதியபோது கோபப்பாத ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள், டானியலும் ஜீவாவும் எழுதியவுடன் கோபித்தார்கள். இது சிறுகதையல்ல “சிறுகதை” என்று சொன்னார்கள். இந்த வடிவே இலக்கியத்திற்கு உரியதல்ல என்றார்கள். இவர்கள் தமது பாஷையை எழுதியபோது, “இழிசனர் வழக்கு” என்றார்கள். உரைகளில் இழிசினர் வழக்கு என்றுதான் இருக்கிறது. அதனை மாற்றி இழிசினர் வழக்கு என்று சொல்ல அதனால் பெரும் சண்டையெல்லாம் நடந்தது. இன்னொரு விடயம் என்னவென்றால், இலங்கையில் மாத்திரமல்லாது தமிழ் நாட்டிலும் இந்த விஷயம்பற்றி நாங்கள் பேசவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. உதாரணமாக சரஸ்வதி மூலம் வந்த எழுச்சி மணிக்கொடி குழுவினரை முன்னுக்குக் கொண்டுவர அந்த மணிக்கொடி குழுவினருக்குள்ளே இருந்த முரண்பாடு க.நா.சு, செல்லப்பா ஆட்கள் தனியொரு சஞ்சிகை தொடங்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டு “எழுத்து” சஞ்சிகை தொடங்கியது. கருத்து வித்தியாசம் ஏற்பட்டாலும் அவர்கள் மிகவும் நியாயமாக நடந்துகொண்டார்கள். கைலாசபதியினுடைய ஒரு கட்டுரை பற்றி எழுத்து சஞ்சிகையில் க.நா.சு. மிக மோசமாக எழுதிவிட்டார். நான் அதனை எதிர்த்து ஒரு விமர்சனம் எழுதினேன். தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்ட நான் எழுதிய முதலாவது மிகமுக்கியமான கட்டுரை அதுதான். அந்தக் கட்டுரையை நான் இங்குள்ள புதுமை இலக்கியத்தில் எழுதினேன். “பொருளும் விமர்சனமும்” என்ற தலைப்பில் எழுதினேன். செல்லப்பா ஒரு பெரிய மனுஷன். அந்தக் கட்டுரையை எழுத்து சஞ்சிகையில் மீள்பிரசுரம் செய்து அதனை விமர்சித்தார். “விமர்சனச் சிந்தனைகள்” என்ற எனது நூலில் அந்தக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து படிப்படியாக ஆரம்பித்து மார்க்சியவாதம் சம்பந்தமாக ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. அந்தக்காலத்தில் தொ.மு.சி.ரகுநாதனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு மிக முக்கியமானது. அவர் எனக்கும் கைலாசபதிக்கும் நிறைய உத்வேகம் தந்த ஒரு மனிதர். இலக்கிய விமர்சனம் தொடர்பாக இங்கும் தமிழகத்திலும் தொழிற்பட்டோம்.

இலக்கிய விமர்சனம் என்பது ஏதோ நவீன இலக்கியத்தில் செய்யப்படுகிற விடயம்தான் என்கிற ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்தது. அந்த அடிப்படையிலேதான் அப்போது புத்தகங்கள் எல்லாம்

எழுதப்பட்டன. மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் வரதராஜன், பிற்காலத்தில் ஞானசம்பந்தன் போன்றோர் இலக்கியங்கள் பற்றி எழுதிய நூல்களில் இக்கருத்து மேலோங்கி நிற்பதைக்காணலாம். வரதராஜன்கூட எழுதும்போது நாவல் சிறுகதை பற்றித்தான் எழுதுவார். இந்தமாதிரியான எண்ணக்கருத்துக்களுக்கு எதிராக எழுதவேண்டிய தேவை எமக்கிருந்தது. திரும்பிப் பார்க்கும்போது சிரமமாகவும் இருக்கிறது. ஞானசம்பந்தனுடன் எல்லாம் ரெம்ப “லடாய்” படவேண்டிய காரணம் இருந்தது. நான் ரெம்பக் காத்திரமான சில வசனங்களைக்கூடப் பாவித்து விட்டேன். அவர் Plot என்பதற்கு சூழ்ச்சி என்று சொன்னார். “சூழ்வு” என்று சொல்லியிருந்தால் அது சரி. சூழ்ச்சி என்று சொன்னால் அது பிழை. “கதைப்பின்னல்” என்ற சொல்தான் பயன்படுத்தப்படவேண்டும் என்று நான் எழுதினேன். “கதைப்பின்னல்” என்பது புதுமைப்பித்தனுடைய சொல். அதையே பாவிக்கவேண்டும் என்று நான் சொன்னேன். எல்லோரும் “கரு” என்பார்கள். Plot வேறு, கரு வேறு.

நாங்கள் விமர்சனத்துறையில் செய்த மிக முக்கியமான விடயம் என நான் கருதுவது, பழைய தமிழ் இலக்கியத்தையும் நவீன தமிழ் இலக்கியம் போன்ற ஒரு விமர்சன நெறிக்குள் கொண்டுவந்தது. நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களை அப்படிப் பார்த்தோம். “திருவாசகம் காட்டும் மணிவாசகர்” இதில் எதைக்கூறினேன் என்றால், மணிவாசகரை ஒரு கவிஞனாக. மதமும் கவிதையும் என்ற நூலிலும் இது கூறப்படுகிறது. Religion and poetry இல், சுந்தரருடைய, சம்பந்தருடைய, மாணிக்கவாசகருடைய கவித்துவத்தை மறந்து அவற்றை வெறும் பாராயணமாகக் கொள்ளக்கூடாது என்று கூறியுள்ளேன். மேல்நாட்டில் அப்படிப் பார்ப்பதில்லை. Northrop Frye என்பவர் Bible as Literature என பைபிளை ஓர் இலக்கியமாகப் பார்க்கிறார். குறானின் வாசகங்களில் இருக்கும் திறன்பற்றி எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் எழுதியிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஸஹிராவில் இருந்த காலத்தில் அசீஸ் போன்றவர்களுடன் இருந்த தொடர்பு காரணமாக, அவர்கள் குறாணைப் பற்றிப் பேசுகிறபொழுது, குறான் எப்படி அரபு இலக்கியத்திற்குத் தளமாக அமைந்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். நான் மாணிக்கவாசகரைத் தளமாகக்கொண்டு, நம்மாள்வாரைத் தளமாகக்கொண்டு பார்த்திருக்கிறேன். நம்மாள்வருக்காவது வைஷ்ணவர்களிடையே ஒரு பாரம்பரியம் இருக்கிறது; படிகள் எழுதுகிற மரபு இருக்கிறது. எங்களுக்கு அந்தக்காலத்தில் தேவாரம் திருவாசகத்திற்கு உரைகள் எழுதுகிற மரபே இருக்கவில்லை. இப்படிப்பார்ப்பது ஒன்று. மற்றது பழைய தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு ஒரு சமூக விமர்சனம் செய்கிறது. உதாரணமாக நான் திணை பற்றி எழுதியது. கைலாசபதி, “நாடும் நாயன்மாரும்”, “பேரரசும் பெருந்தத்துவமும்” பற்றி எழுதியது. அதை வைத்துக்கொண்டு நான், “சைவசித்தாந்தத்தில் சமூக நோக்கு” எனச் சிறிது வித்தியாசமாகச் செய்துள்ளேன் - இப்படியாக நாங்கள் நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களையும் விமர்சனத்துக்கு ஆட்படுத்தினோம்.

உண்மையில், சினிமாப் பாடல்களை வரன்முறையான கவிதை என்று அக்காலத்தில் ஒருவரும் கொள்வதில்லை. பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரத்தின் வரவோடுதான் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. உடுவலை நாராயணகவியிடம் இது ஏற்கனவே இருந்தது. மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அது வெறும் சாகித்தியம்தான். “திரை தந்த கவிதை” என்று நான் முதலில் பேசினேன். எனக்கு அறிவிப்பாளர் எஸ்.பி.மயில்வாகனத்துடன் உறவு இருந்தது. அவருடன் அடிக்கடி கதைப்பேன். “விதானையார் வீடு” நாடகத்தில் நான் விதானையாராக- “அப்பு”வாக நடித்தேன். இரண்டரைவருடம் நடந்த நாடக நிகழ்ச்சி அது. நாடகத்தில் நடித்த காலத்தில் மயில்வாகனத்துடன் உறவு அதிகமாகியது. மயில்வாகனம் “திரை தந்த கவிதை” பற்றி Indian beam இல் செய்யும்படி வேண்டினார். சிலகாலத்தின் பின்னர், திரைப்பாடல்களில் இருந்த கர்நாடக இசையின் அடிப்படைகள்பற்றி முதன் முதலில் எஸ்.கே.பரராசசிங்கம் பேசினார். இன்று எல்லோருமே பேசுகிறார்கள். அதன் பிறகு இலங்கை வங்கியின் நிகழ்ச்சி ஒன்றில் - இதயரஞ்சனியில் அவர் மிகவும் விஸ்தாரமாகச் செய்தார். இந்த மாதிரியான பல்வேறு துறைக்குள் போகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன. விமர்சனம் என்பது வெறுமனே நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் பார்க்கிறது அல்ல. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும் கொண்டுவரவேண்டும். இந்தியாவில் வானமாமலை

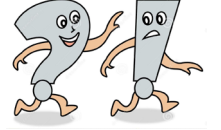
செய்திருக்கிறார். அவருக்கும் ஒரு நீண்டகால ஈடுபாடு இருந்தது. ரகுநாதனுக்கும் நீண்டகால ஈடுபாடு இருந்தது. இதெல்லாம் ஒன்றாக வந்துசேர்ந்தது. ரகுநாதனின் சமுதாய இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைத்தொகுதியில் வந்த பஞ்சஸ்ட்சண திருமுக விலாசம் பற்றிய கட்டுரைகள் (இது தினகரனில் வந்தது). இதேமாதிரித்தான் வானமாமலை ரகுநாதன் ஆகியோருடன் தொடர்பு இருந்தது. எனது திணை பற்றிய கட்டுரையை வானமாமலை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தார். அவரும் ஆ.சிவசுப்பிரமணியமும் கட்டுரையை மொழிபெயர்த்தார்கள். “திணைக் கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படை” என மொழிபெயர்த்தார்கள். இக்கட்டுரைத்தொடர் இளங்கீரனின் மரகதம் சஞ்சிகையில் 1961ல் வந்தது. விமர்சனம் என்பது வெறுமனே நவீன இலக்கியத்துக்கு உரியதானது என்ற கருத்தில் இருந்த நிலையை நாங்கள் மாற்றி அமைத்தோம். எனக்கு இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஈடுபாடுள்ள சிங்கள நண்பர்கள் இருந்தார்கள். குறிப்பாக காலஞ்சென்ற ஏ.ஜே.குணவர்த்தனா, சாள்ஸ் அபெயசேகர ஆகியோருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிய தொடர்பு நிறைய இருந்தது. பல நண்பர்கள் ஏ.ஜே.கனகரட்னாவையும், கைலாசபதியையும் என்னையும் இரு துருவங்களாக வைத்துப் பார்த்தார்கள். சமீபத்தில் ஒருவர் எங்களுக்குள் யார் பெரியவர் என்று எழுதியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் ஏ.ஜே.கனகரட்னாவுக்கும் எங்களுக்கும் ஓர் ஆழமான அடிப்படையான சினேகம் நீண்டகாலமாக உண்டு. அதை நாங்கள் வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. எனது சில புத்தகங்களுக்கு “புறாப்” கூட அவர் பார்த்து உதவியிருக்கிறார். நாங்கள் புத்தகங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதுண்டு. சித்தார்த்தன் பேரின்பநாயகம் போன்றோருடனும் உறவு இருந்தது. இந்த மாதிரியான இலக்கிய ஆர்வலர்களுடன் இருந்த உறவு காரணமாக ஆங்கிலத்தில் அவ்வக்காலத்தில் வருகிற சிந்தனை மரபுகள்பற்றி ஆழமாகப் பார்க்கிற ஒரு தன்மை இருந்தது. குறிப்பாக 60, 70 களில் ஏற்பட்டது. அதனாலேதான் நாங்கள் நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் பற்றியெல்லாம் பேசவேண்டி இருந்தது. 93,94இல் அமைப்பியல் வாதம், பின்நவீனத்துவம் இவைபற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் பேசியபோது, சொக்கன் போன்ற நண்பர்கள் இப்படியெல்லாம் பார்க்கலாமா என்று என்னுடன் சண்டை பிடித்தார்கள். இந்தத் தொடர்புகள் காரணமாக நாங்கள் இவற்றைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. ஆங்கில அறிவையும் வைத்துக்கொண்டு அதனோடு பார்க்கிற தன்மை. இந்தத் துறையில் ஒரு அடிப்படை விஷயம் வருகிறது. சுருங்கச் சொல்வதானால் ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள் Multi disciplinary approach என்று.

இந்த Multi disciplinary approach தான், பல்வேறுதுறைகளில் தாங்கள் திறமையாக இயங்குவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது என்று கொள்ளலாமா?

பல்துறைச் சங்கம ஆய்வு என்று இதைச் சொல்லலாம். அதாவது சமூகவியல், பொருளாதாரம், வரலாறு, இலக்கியம் இவற்றையெல்லாம் சேர்த்து இயங்குதல். பொருளாதாரம் தெரியாமல் நீங்கள் குறிஞ்சியைப் பார்க்க முடியாது. ஆனால் குறிஞ்சி இலக்கியம். பின்பு நாடகத்தை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாகப் பார்க்கிற தேவை ஏற்பட்டது. வித்தியானந்தனுடன் சேர்ந்து வேலை செய்தது. அதன் பின்பு ஒரு முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் நாடகத்தை க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பிற்குப் பாடமாக்கியது. தம்மஜாகொட என்ற நாடகக் கலைஞர்தான் அதனை முதலில் தொடக்கியவர். அவர் சிங்களத்தில் தொடங்கும்போது தமிழிலும் நாங்கள் செய்யவேண்டும் என என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். நான் சண்முகலிங்கத்தோடு தொடர்புகொண்டு இருவரும் அதனைத் தொடக்கிவைத்தோம். இப்போது பல்கலைக் கழகத்திலும் நாடகம் ஒரு பாடமாக இருக்கிறது. சிங்களப் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்யாத ஒரு விஷயத்தை நாங்கள் முதலில் செய்தோம். தமிழ் நாட்டில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலும் முதல் பட்ட வகுப்பில் நாடகத்தை ஒரு பாடமாகப் படிப்பிக்கிறதில்லை. இப்போதுதான் பாண்டிச்சேரியில் எம்.ஏ.க்கு பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு முதலேயே நாங்கள் Undergraduate courseற்கு வைத்திருந்தோம். எப்படி அதற்குப் படிப்பிக்கிறது என்பது ஒரு பெரிய விடயமாக இருந்தது. அதற்குப் பெரிய உதவியாக இருந்தவர் குழந்தை சண்முகலிங்கம். 75 அல்லது 80 வீத பங்களிப்பு அவருடையது. நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து செய்தோம். இப்படிப் பல்வேறுதுறைகளில் இயங்கவேண்டிய தேவை இருந்தது. இந்த Multi disciplinary approach ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், மனிதனை ஒரு சமூக ஜீவனாக, மற்றைய மனிதர்களோடு உறவு கொண்டவனாக, அந்த உறவுகளுக்கு வேண்டிய தொடர்பாடல் முறைகளை வளர்த்துக் கொண்டவனாக பார்க்கின்ற முறைமை பற்றிய ஒரு தேடல் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தது. அதை நான்தான் செய்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. பல நண்பர்களின் உதவி, பல வாய்ப்புக்களின் உதவி. இந்த வகையில் நான் பெரிய அதிஷ்டசாலி என்றுதான் சொல்வேன். எனக்கு வாய்த்த நண்பர்கள் நல்ல நண்பர்கள். எனக்கு வாய்த்த ஆசிரியர்கள் மிகப் பெரிய ஆசிரியர்கள். கல்வி என்பது கொடுத்தால் குறைவுறாது இன்னும் வளரும் என்பதை எனது ஆசிரியர்கள் எனக்குச் சொல்லித் தந்தார்கள். தெரியாது என்றால் தெரியாது என்று சொல்லவேண்டும். தெரியாததைத் தெரிகிற மாதிரி காட்டிக்கொள்ளவும் கூடாது. இந்த இரண்டு விடயத்தையும் நான் என்னுடைய ஆசிரியர்களிடம் படித்தேன். அவர்களுடைய ஆசி, எனது நண்பர்களின் உதவி, சாதனங்கள் ஊடகங்களின் வாய்ப்பு இவை எல்லாவற்றாலும் இந்தத் துறைகளில் நான் தொழிற்படக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இவை எத்தகைய காத்திரமானவை, எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின, இவற்றி னுடைய தாக்கங்கள் எந்தளவுக்குச் சரியானவை என்பது பற்றிய முடிவுகளுக்கு நான் வரவிரும்பவில்லை. இந்த இந்த விடயங்களில் ஈடுபட்டோம் என்பதை மாத்திரம் சொல்ல முடியுமே தவிர இவை பற்றிய மதிப்புகள் மதிப்பீடுகள் காலத்துக்குக் காலம் மாறலாம். அது காலத்தின் தேவைகளையும் காலத்தின் உணர்வுகளையும் பொறுத்த விஷயம்.

2003 ஏப்ரல் ஞாயிறம் (ஆம் 08.35)

2ங்களது வளர்ச்சியில் யார் யார் முக்கியமானவர்களாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

என்னுடைய ஆளுமை வளர்ச்சியில் நான் நான்கு அம்சங்களை பிரதானப்படுத்தவேண்டியவரும்.

1. நான் பிறந்துவளர்ந்த குடும்பச் சூழல். என்னுடைய பெற்றோர் உறவினர் சம்பந்தப்பட்ட நிலை.
2. என்னுடைய ஆசிரியர்கள்.
3. என்னுடைய நண்பர்கள்.
4. என்னுடைய கருத்துக்களை எதிர்ப்பவர்கள்.

என்னுடைய குடும்பத்தில், எனது தாயார் ஒரு கிராமத்துப் பெண் - கரவெட்டியைச் சேர்ந்தவர். அவர் நெஞ்சாலேதான் பேசுவார். தலையால் பேசுவது குறைவு. Out Spokeness - எதையும் மனதைத் திறந்து பார்க்கின்ற தன்மை - எதையும் தாராளமாகப் பார்க்கவேண்டும் என்கின்ற தன்மை - எம்மிடம் இல்லையென்றாலும் அவரிடம் கொடுத்தால் நல்லாயிருக்கும் என்று ஆதங்கப்படுகின்ற தன்மை - இவையெல்லாம் எனக்கு அம்மாவிடமிருந்து வந்தது. நிச்சயமாக அம்மாவின் குணங்கள் நிறைய என்னிடம் இருக்கிறது - எதற்கும் அந்தரப்படுவது - Tension ஆகிறது - சத்தம் போடுகிறது - பிறகு சந்தோஷப்படுகிறது இவையெல்லாம் அம்மாவிடமிருந்துதான் எனக்கு வந்ததென்று நினைக்கிறேன். இப்போது எனக்கு வயது 71 ஆகிறது. அம்மா என்று சொல்லும்போது குழந்தைமாதிரி நான் உருகிவிடுகிறேன்.

என்னுடைய தகப்பனார் ஒரு பண்டிதர். சைவப்புலவர். ஒருமுறை அவர் வித்துவான் சோதனை எடுப்பதற்கு பண்டாரகமையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தார். அந்த வித்துவான் சோதனை இந்தியாவில் இருந்து நடத்தப்படுவது. விவேகானந்தா கல்லூரியில் நடக்கவிருந்தது. அந்த வேளை நான் பாணந்துறை வைத்தியசாலையில் சுகமில்லாமல் படுத்திருந்தேன். அன்றிரவு எனது நிலை சிறிது மோசமாகியிருந்தது. எனது தகப்பனார் என்னைப் பார்த்துவிட்டு, சோதனை எடுப்பதற்குச் செல்லவில்லை. அதற்கென்று புறப்பட்டுவந்தவர் சோதனை எடுக்கவில்லை. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி என்று நான் தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு இவைகளெல்லாம் வேர்.

அவர் அந்தமாதிரியான ஒரு மனிதர். வெளியில் எதனையும் காட்டிக்கொள்ளமாட்டார். சோமசுந்தரப்புவரிடமும் கணேசையரிடமும் நவந்த கிருஷ்ண பாரதியாரிடமும் படித்தவர். தானாகவே படித்து மேல்நிலைக்கு வந்தவர். பண்டிதர் பரீட்சை எழுதியவர். அவருக்கு இலக்கணத்தில் தாடனம் அதிகம். செய்யுள் இயற்றுவதில் விசேஷமான திறமை உள்ளவர்; பல பரிசில்கள் பெற்றவர். தமிழாசிரியராக - தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர். அவரிடமிருந்துதான் எனக்குத் தமிழைப்பற்றிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது என நினைக்கிறேன். பக்தி இலக்கியம் பற்றி ஈடுபாடுகூட அவருக்குள்ளால்தான் எனக்கு வந்ததென்று நான் நம்புகிறேன். தகப்பனாருடைய இலக்கிய ஆர்வம் அல்லது எதையும் படிக்கவேண்டும் என்ற முனைப்பு எனக்கு வந்திருக்கிறது. என்னுடைய தகப்பனாரின் தகப்பனார் சிறுவயதிலேயே காலமாகி விட்டார். ஆனால் எனது தகப்பனாருடைய சிறிய தகப்பனார் சிதம்பரப்பிள்ளை பக்கத்திலேயே இருந்தவர். கிராமியக் கலைகள் பற்றிய ஈடுபாடு அவருக்கு அதிகம் இருந்தது. எங்களது கோயிலில் சூரன் ஆட்டுவது அவர்தான். அவர் பணத்துக்காக எதனையும் செய்வதில்லை. அதனால் அவருக்கு எங்கள் கிராமத்தில் மரியாதையும் இருந்தது. காவடிக்கு முள்ளுக்குத்துவதில் அவர் கைதேர்ந்தவர். அதனைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்களே அவரிடம் வந்து அதுபற்றிக் கதைப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஊர்க்காரியங்களுக்கு முன்னுக்கு நிற்பது போன்ற விஷயங்களில் அவருடைய செல்வாக்கு அதிகம் இருந்தது. அது காலப்போக்கில் என்னிலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவரிடமிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது அதிகம். அதையும் மறுக்க இயலாது. - இது என்னுடைய குடும்பப்பின்னணி.

உங்களது ஆளுமையை வளர்த்த ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் கூறங்கள்...

சின்ன வயதில் கரவெட்டியில் உள்ள பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படித்தேன். நான் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகுமுன்னர் எனக்கு பாடம்சொல்லித் தந்தவர் ஷம்ஸு'உன் என்ற முஸ்லிம் ஆசிரியர்.

என்னுடைய ஆளுமையை வளர்த்த ஆசிரியர்கள் - என்னிடம் ஏதோவொன்று இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, தட்டிவளர்த்தால் இவனிடமிருந்து ஏதாவது வரும் என்று முதலில் நினைத்து என்னை வளர்த்தவர் விக்னேஸ்வரா கல்லூரி அதிபராக இருந்த கே.சிவப்பிரகாசம். அந்தக்காலத்தில் நாங்கள் பல பிரச்சினைகள், மோதுதல்கள், விளையாட்டுத்தனங்கள், குதியன்குத்துதல்... இதன்காரணமாக அதிபர் எங்களைத் தனி வகுப்பில் வைத்திருந்தார். சிவப்பிரகாசம் சேர் வகுப்புக்கு வந்தவுடன் சொன்னார், "இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் இதுதான் மோசமான வகுப்பு" என்று. பின்னர் "ஈடாளி உலகத்து" என்ற பாரதக் காப்பு செய்யுளை எழுதிவிட்டு, "நான் உங்களிடம் கொஞ்சம் தமிழ் படிக்கலாம் என்று உத்தேசம்" என்று சொன்னார். உங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்கப்போகிறேன் என்று அவர் கூறவில்லை. எனக்கு இன்றைக்கும், "நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன், நீங்கள் கேளுங்கள்" என்று சொல்வதற்கு நெஞ்சக்குள் ஒரு மாதிரியாக இருக்கும். "உங்களோடு சேர்ந்து நான் படிக்கிறேன்" என்று சொல்லுவேனே தவிர நான் உங்களுக்குப் படிப்பிக்கிறேன் என்று சொல்ல நா தடக்கும். இதற்குக் காரணம் சிவப்பிரகாசம் சேர் அன்று சொன்னது. அவர்தான் என்னிடம் ஆங்கில ஆர்வத்தை வளர்த்து நிறைய வாசிக்கச் செய்து, ஆங்கிலக் கவிதைகளில் இரசனை ஏற்படுத்தி, ஆங்கிலத்தில் எழுதவைத்தவர். அதேநேரத்தில் தமிழிலும் ஆர்வத்தை ஊட்டியவர்.

இதற்கு அனுசரணையாக வேறும் சில ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். வாசுதேவன் பிள்ளை என்ற ஒரு சரித்திர ஆசிரியர் இருந்தார். அவர் இந்தியாவுக்குப் போகும்போது ஒரு கறுப்புநிறக் கொப்பியைத் தந்துவிட்டுப்போனார். அது அவருடைய குறிப்புகள் அடங்கிய கொப்பி. "சிவத்தம்பி, இதை நீ பார். என்றோ ஒருநாள் நீ இதனைப்

பயன்படுத்துவாய். இதனை வைத்துக்கொள்” என்று சொல்லித்தந்தார். அந்தக் கொப்பி நீண்ட காலமாக என்னிடம் இருந்தது. வீடுகள் மாறும் போதுதான் அது தொலைந்தது.

நான் எஸ்.எஸ்.சி. படித்தபின் ஸஹிராக் கல்லூரிக்கு வந்தேன். அங்கு வந்தபின்பு எல்லா ஆசிரியர்களுமே முக்கியமானவர்களாக இருந்தனர். கமால்தீன் என்பவர் எங்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தார். தன்னை ஓர் ஆசிரியராக அவர் கருதவில்லை. எம்மை நண்பராகவே கருதினார். சண்முகரத்தினம் என்ற ஆசிரியரோடும் நல்ல உறவு இருந்தது. அஸீஸ் உடைய ஆளுமை மிக முக்கியமானது. அவர் நல்ல ஆசிரியர் அல்ல. ஆனால் நல்ல மனிதர். எங்களைத் தட்டிக்கொடுத்து வளர்த்துவிட்டவர்.

ஸஹிராவுக்கு வந்ததன் பின் எனக்கு வானொலித்தொடர்பு, பொதுத் தொடர்பு எல்லாம் இருந்தது. அதற்கெல்லாம் வழிகொடுக்கிறமாதிரி கொஞ்சம் அகலப்பண்ணின தன்மை, ஸஹிரா ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு. அந்தக்காலத்தில் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தவர்கள் எச்.எம்.பி.முஹைதீன், சிவகுருநாதன் ஆகியோர். அவர்களுடன் நான் கூடப்படித்தேன். சிவராஜா, குகப்பெருமான், ஷிப்லி காஸிம், சமீம் எல்லோரும் ஒன்றாகப் படித்தோம்.

பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போனபின் கைலாசபதியின் நட்புக் கிடைத்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் எப்படியோ வித்தியானந்தனுடைய பார்வைக்குள் வந்தேன். அது நாடகம் நடப்பதனாலேதான் வந்தது. ஏற்கனவே வானொலி நாடகங்களில் நடத்திருந்தேன். அதனால் நாடகம் நடப்பதில் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. “உடையார் மிடுக்கு” நாடகம்தான் முதலில் நடந்தது. கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியில் அது அரங்கேற்றப்பட்டது. அத்தோடு பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் கண்ணுக்குள் நான் அகப்பட்டேன். வித்தியானந்தனால் என்னுடைய ஆளுமை விருத்திபெற்றது. தகப்பனாக, வழிகாட்டியாக - Guide philosopher and friend என்று சொல்லலாம். சமஸ்கிருதத்தில் “கடாட்சம்” என்று சொல்வார்கள் - கடைக்கண் பார்வை. அந்தக் குருகடாட்சம் எனக்குக் கிடைத்தது.

வித்தியானந்தன் எனக்கு மிக முக்கியமானவர். எனது ஆளுமையின் விருத்தியில் பங்கேற்றவர். எனது கல்யாணத்தைக் கூட பேராசிரியரையும் வித்தியானந்தனையும் வைத்துத்தான் செய்தேன். பெண்பார்த்து சரியென்று சொன்னவுடன், நான் வித்தியானந்தனிடம்தான் முதலில் சொன்னேன். பேராசிரியர்தான் வந்து கொடியைத் தூக்கித் தரவேண்டும் - நீங்கள் தான் தரவேண்டும் என்று கேட்டேன். அந்தளவுக்கு எங்களை வளர்த்துவிட்டார்கள். வித்தியானந்தன் இல்லையென்றால் நான் இந்தளவிற்கு வந்திருக்கவும் முடியாது.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்களுடைய அறிவுப்புலமையை நான் நேசித்தவன்; இரசித்தவன். அவர் சில சமயம் எங்களுக்கு எதிராகவும் பேசுவார். எங்களை “நக்கல்” செய்வார். நான் பல்கலைக்கழகத்தில் சித்தியடைந்தபின் என்னுடன் நல்ல உறவு வைத்துக்கொண்டார். தன்னுடைய புத்தகங்களை எனக்கு அனுப்பும் அளவிற்கு என்னை ஒரு மனிதனாகக் கணித்துக்கொண்டார். அதை நினைக்கும்பொழுது இன்றைக்கும் புல்லரிக்கிறது. ஒரு முறை அவரது விரிவுரை - இலக்கிய விமர்சனம் நடந்தது. நானும் கைலாசபதியும் அதற்குப் போகவில்லை. அவர் எங்களோடு கொளுவல். நாங்கள் வித்தியரோடு போய்விட்டோம். இதைப்பற்றி அவர் பேராசிரியரிடம் கூறியிருந்தார். “சிவத்தம்பியும் கைலாசபதியும் இனிமேல் என்னுடைய வகுப்புக்கு வரவேண்டாம்” என்று சொல்லியிருந்தார். நாங்கள் பேராசிரியரைச் சந்தித்தபோது, “டேய், அவர் கோபத்திலை இருக்கிறார், அவரோடே போய்க் கதையுங்கோ” என்று சொன்னார். நாங்கள் போனோம். அவரோடு கதைப்பதற்குப் பயம். தட்டுத் தடுமாறிச் சொன்னோம். “சேர் வகுப்புக்கு வரவில்லை, மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ” என்றோம். அவர் ஏசிப்போட்டுக் கடைசியில் சொன்னார், “வகுப்பில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் என்று நான் கணித்திருக்கும் சிலபேர் வகுப்புக்கு வரவில்லை என்றால் கோபம்தானே வரும்”. எங்களுக்குப் பால் வார்த்த மாதிரி இருந்தது. பயபக்தியாக வெளியில் வந்து, உண்மையில் நாங்கள் ஒருவருக்கு மேலால் ஒருவர் பாய்ந்தோம். அவ்வளவு சந்தோஷம். இதைக்கூறியபோது வித்தியர் ஏங்கிப்போனார். அவரும் எங்களுக்கு முக்கியமானவர். தாரமும் குருவும் தலைவிதி என்பார்கள்.

ஆசிரியர்களில் பேராசிரியர் ஹேமச்சந்திரராய் என்பவருடைய செல்வாக்கும் மிக முக்கியமானது. நான் பல்கலைக்கழகத்தில் தென்னிந்திய வரலாறுதான் செய்தேன். அங்கு

ஹேமச்சந்திர ராய் படிப்பித்த முறைமைகள் முற்றிலும் புதுமையானது. அவர் ஒரு கடல்; சமுத்திரம். அவர் குறிப்புகள் தருவதில்லை. அவரிடம் படித்தது இன்றும் எனக்கு உதவியாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு வரலாறுபற்றி நான் செய்ததற்குக் காரணம் நான் அவரிடம் படித்த சரித்திரம்தான். அவருடைய வகுப்புக்கு கைலாஸும் வருவார். நாங்கள் அவரிடம் நிறையப் பெற்றுக் கொண்டோம். அதனாலேதான், நாங்கள் எழுதுகின்ற இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் மற்றவர்கள் எழுதுவதற்கும் ரெம்ப வித்தியாசங்கள் இருக்கிறது. தமிழை நாங்கள் வெறுமனே தமிழ்நாட்டில்லாது இந்தியச் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகப் பார்க்கிற ஒரு பார்வை எமக்கு வந்தது. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றை தமிழ் நாட்டிற்குள் நின்று பார்ப்பதற்கும், தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை தென்னிந்தியாவிற்குள் நின்றுபார்ப்பதற்கும், தமிழ்நாட்டு வரலாற்றை அகில இந்தியாவில் நின்று பார்ப்பதற்கும் இடையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. நாங்கள் தென்னிந்திய வரலாற்றை அனைத்திந்தியப் பின்னணியில் படித்தவர்கள்; பார்த்தவர்கள். அது ராய் மூலமாக வந்தது.

போராசிரியர் தொம்சன் எனக்கு முக்கியமானவர். தொம்ஸன் இப்படிச் செய், அப்படிச்செய் என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார். அப்படிச் சொல்வது தவறு என்று கருதுபவர் அவர். நான் அவருடன் வேலை செய்வதற்குத் தொடங்கி நான்கைந்து மாதங்களின் பின்னர், நான் படித்த புத்தகங்களின் தரவுகளை, சமூக வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவனிக்காமல் நாடகத்தைப் பற்றி - நாடகத்தில் என்ன இருக்கிறது? நாடகத்தைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் யார்? சம்பந்தப்படுபவர்கள் யார்? போன்றவற்றையெல்லாம் தொகுத்துக்கொண்டு சென்றேன். பின்புபார்த்தால் ஆறு மாதங்களுக்குப் பின், நான் படித்த புத்தகங்களைத் திரும்பவும் Index பண்ண வேண்டி ஏற்பட்டது. படிப்பிப்பதில் ஒரு நுட்பம் இருக்கிறது. தஷ்ணா மூர்த்தி என்கின்ற தத்துவம் இருக்கிறதல்லவா - தஷ்ணா மூர்த்தம் வாய் திறந்து சொல்வதில்லை. கையாலேதான் காட்டுவார். “சிவத்தம்பி, இதைப்படி” என்று சொல்வதில்லை. நாங்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளில் 11 மணிக்கும் 12 மணிக்குமிடையில் தான் சந்திப்போம். அவர் தேநீர் அருந்திவிட்டு வருவார். நான் அந்தந்தக் கிழமைகளில் செய்த வேலைகளை அவருக்குச் சொல்லவேண்டும். எனக்கு என்னென்ன சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டும். எந்தெந்தப் பகுதிகளைப் படித்தேன். அதில் இப்படியொரு பிரச்சினை இருக்கிறது, இது இப்படியிருக்கலாமா என்றெல்லாம் கேட்பேன். அவர் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார். ஒன்றுமே பேசமாட்டார். ஒரு நாள் நான் எனது பல சந்தேகங்களைக் கூறி அதனை எப்படி எழுதுவது என்று தெரியவில்லை. அதனால்தான் உங்களிடம் கேட்கிறேன் என்று சொன்னேன். பேசாமல் இருந்தார். அவருடைய முகத்தில் ஈயாடவில்லை. எழும்பி “கோட்”டைப்போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார். அதைப் பார்த்தபோது எனக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. நான் நினைத்தேன், இன்றுடன் PhDயும் சரி எல்லாஞ்சரி என்று. பயந்து அந்தரப்பட்டுப்போனேன். அவருடைய மருமகனை எனக்குத் தெரியும். அவர் ஒரு கிரேக்க இனத்தைச் சேர்ந்தவர். தொம்சனின் மகளைத் திருமணஞ் செய்தவர். நான் மிகவும் கவலையோடு இருக்கும்பொழுது அவர் வந்தார். அவரிடம் நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அப்பொழுது அவர், “இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் எல்லோரும் இப்படித்தான்” என்று கூறி என்னைத் தேற்றிவிட்டு தனது மாமனாரிடம் சென்று, நான் கவலை அடைந்திருப்பதைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். அதற்கு தொம்சன், “அந்தப் பிரச்சினை சிவத்தம்பியால் தீர்க்கப்படவேண்டியது. தமிழ் மூலத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது. தமிழ் மூலம் தெரியாமல் நான் வழிகாட்ட முடியாது” என்று கூறினாராம். அந்தத் தெளிவு வருவது பெரிய விஷயம்.

ஒரு ஆசிரியன் அப்படித்தான் இருப்பான். அவர் வாய்திறந்து சொல்வது மிகவும் குறைவு. நாங்கள் சொல்வதற்கு எதற்குத் தலையசைக்கிறார், எப்படித் தலையசைக்கிறார் என்பதைக் கொண்டுதான் எங்களுக்கு என்னவென்று தெரிய வரும். ஆசிரியரின் பணி, செவியில் பிடித்து நாலு அடி அடித்துத் திருத்துவதல்ல. பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஒருபோதும் எங்களது விடைத்தாள்களைத் திருத்தியது கிடையாது. திருத்துவதெல்லாம் வித்தியானந்தன்தான். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை யாராவது வாசிப்பதைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் புள்ளிகள் இருவார். இப்படியாக ஆசிரியர்களிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டது ஒரு வகையானது.

ஒரு நல்ல ஆசிரியன் கற்பிக்கும்போதுதான் படிப்பான். மாணவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதற்காகப்

படிப்பான். மாணவர்களிடம் இருக்கிறது ஒரு குணம் என்ன தெரியுமா - நாங்கள் எந்தப் பகுதி சுலபமானது என்று நினைத்து ஆழமாகப் பார்க்காமல் போனால், யாராவது ஒரு மாணவன் அதிலேதான் ஒரு கேள்வி கேட்பான். தெரியாததைத் தெரியாது என்று சொல்லவேண்டும். பார்த்துவிட்டுவந்து சொல்கிறேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அல்லது பின்னேரம் வீட்டுக்கு வா, இரண்டு பேருமாய்ப் பார்ப்போம் என்று சொல்ல வேண்டும். எனது ஆளுமை விருத்தியில் மாணவர்களுடைய பங்கு முக்கியமானது. எங்களுடைய மாணவர்களும் எங்களை வளர்த்தார்கள். மாணவர்களால், தான்வளரவில்லை என்று சொல்கிறவன் ஆசிரியனே அல்ல; கேட்கிற கேள்விகள் அப்படியானவை. ஸஹிராவிலே என்னுடைய மாணவர்களாக இருந்தவர்களால் அந்த அநுபவம் கிடைத்தது. ஐயில், அமீர்-அலி ஆகிய இருவரும் இப்படியானவர்கள். இன்று பெரியவர்களாகி விட்டார்கள். வித்தியோதயாவில் சிங்களவர்களுடன் படிப்பித்தேன். “தென்னிந்தியாவில் பௌத்தம்” என்ற தலைப்பில் படிப்பிக்கவேண்டியிருந்தது. அத்தோடு அவர்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்கவேண்டியும் இருந்தது. அங்கு பௌத்த ஆகமம் விசேட பிரிவுக்கு இரண்டு வருடம் படிப்பித்தேன். சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்தில் உள்ள பகுதிகளை விளங்கப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. நான் சைவசித்தாந்தம் படித்திருக்கவில்லை. பௌத்தத்தில் நான்கு வகையுண்டு. அதில் சௌத்தாந்திரியம் பற்றி எங்களுக்கு என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதை அந்த மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கும்படி என்னைக் கேட்டிருந்தனர். அது எனக்குச் சவாலாக இருந்தது. மாணவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக நான் படிக்கவேண்டியிருந்தது.

உங்களை எதிர்த்தவர்களும் உங்களை வளர்த்ததாகக் கூறினீர்களே...

இதை நான் ஒரு வரட்டுத்தனமாகக் கூறவில்லை. அவர்களால் நான் சில விடயங்களைக் கூடுதலாகப் படிக்கவேண்டியிருந்தது. அவர்கள் என்னைப்பற்றி ஒன்றைக் கூறும்போது அதைப்பற்றி நான் கூட ஆராயவேண்டியிருந்தது. நான் யாருடன் வாதாடுகிறேனோ அவர்களும் என்னை வளர்த்தார்கள்.

மற்றவர்களுடன் எதிர்த்து சம்வாதம் செய்கிறபோது, அவர்களும் விஷயம் தெரிந்தவர்கள்தான். பண்டிதர் இளமுருகன், பண்டிதர் நடராஜா இவர்கள் எல்லோரும் சில்லறை ஆட்கள் அல்ல. இளமுருகன் எனது தந்தையாரின் ஆசிரியர், நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவரவரின் மகன். எனது தந்தையாரின் வகுப்புச் சகபாடி. இளமுருகன் எனது ஐயாவுக்கு ஒருமுறை எழுதினார். “முற்போக்குக்காரர்களுக்கு எதிராக நாங்கள் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ஒரு கூட்டம் கூடுகிறோம்”, அதற்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். பண்டிதர்களை அழைத்திருந்தார். அழைப்பிதழில் இன்னார் இன்னார் பேசுகிறார்கள் என்று போடப்பட்டிருந்தது. எனது பெயரும் அதில் இருந்தது. ஐயா கூட்டத்துக்குப் போகவில்லை. “நீங்கள் அழைப்பிதழில் குறிப்பிட்ட ஒருவர் எனது மகன்” என்று ஐயா இளமுருகனாருக்குப் பதில் அனுப்பியிருந்தாராம்.

ஒரு முறை, “அசையாத குட்டை நீரல்ல மரபு” என்று நான் எழுதினேன். இளமுருகனார் சொன்னார், “அசையாத குட்டை நீரன்று மரபு” என்றிருக்க வேண்டும். “அல்ல” என்று இருக்கக்கூடாது. ஒருமைக்கு “அன்று”தான் வரும். பன்மைக்குத்தான் “அல்ல” வரும். அதை நான் இன்றுவரைக்கும் மறக்கவில்லை. அவர்களிடம் படித்ததை மறக்க முடியாது. இலக்கணப் பிழை பிழைதானே.. நான் அதற்காக இலக்கணம் படித்தேன்.

அவர்களுக்கு வந்த பிரச்சினை என்னவென்றால், அவர்கள் தொல்காப்பியத்தை, நன்னூலை தங்களுடையது என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்க, நாங்களும் தொல்காப்பியத்தை, நன்னூலை எடுத்துக்காட்டிக் கையாளும்பொழுது சிக்கல் ஏற்பட்டது. ஆங்கில மரபில் நாங்கள் எழுதவேண்டிய தேவைகள் ஏற்பட்டன. மற்றவர்களுடன் எதிர்த்து வாதாட வேண்டிய தேவையும் இருந்தது. தெளிவு இல்லாமல் வாதாட முடியாது. ஆகையால் எங்களுடைய எதிரிகளும் எங்களை வளர்த்தார்கள்- நான் இதனைக் கிண்டலாகச் சொல்லவில்லை.

உங்களுடைய ஆளுமை வளர்ச்சியில் நண்பர்களது பங்கு எத்தகையதாக இருந்தது...

நண்பர்களில் என்னுடைய ஆளுமை வளர்ச்சிக்குரிய நண்பர்கள் என்று சிலரைச் சொல்லவேண்டும். ஆளுமை இரண்டு வகையானது. சமூக ஆளுமை, மற்றது அறிவுப்புலமை. விஸ்வலிங்கம் என்றொரு நண்பன் இருந்தான். அவன் கெட்டிக்காரன்; நல்லவன். அவனாலேதான் எனக்கு வெளியுலகம் தெரியவந்தது.

கைலாசபதியினுடைய செல்வாக்கு எனக்கு ரெம்பப் பெரியது. கைலாஸ் இல்லாதிருந்திருந்தால் நான் ஒருவேளை முழுமையாக நாடகத்திலேயே நின்றிருப்பேன். கைலாஸினாலேதான் நான் இலக்கியத்திற்கு வந்தேன். அதனை நான் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். கைலாஸின் நட்பு அதற்குக் காரணமாக இருந்தது. 52ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஏறத்தாழ 72, 73வரை கைலாசபதியுடன் எனக்குப் பலமான உறவு இருந்தது. குறிப்பாக 52 இலிருந்து 67வரையும் மிகநெருங்கிப் பழகினோம். அதன்பின்புதான் “அப்படி இப்படியாய்” போனது - Chineses wing ஓடுதான்.

எனக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிற காலத்தில் நல்லைநாதன் என்று எனது அறை நண்பன் இருந்தான். நான் உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கியபின் கதிர்காமநாதன் என்ற நண்பர் கிடைத்தார். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் வளர்ச்சியில் கதிர்காமநாதனுடைய பங்கு மிகப் பெரியது. அவர் இப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறார். அவர் இல்லை என்றால் நான் பல விடயங்களைக் கைவிட்டிருப்பேன். நான் ஏதாவது கூட்டங்களுக்குப் போகாமல் விட்டால், அவர் ஏசுவார். ஒருவருக்கு ஒன்று செய்வதாகக் கூறிவிட்டுச் செய்யாமல் விட்டால் அவர் ஏசுவார். - He had a great influence on us.

கொழும்புக்கு வந்தபிறகு Social scientist asociasion இல் இருந்த குமாரி ஜயவர்த்தனா, சாள்ஸ் அபயசேகர, நியூட்டன் குணசிங்க ஆகிய இந்த மூன்றுபேரும் என்னில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். மார்க்சியத்தை நான் அவர்களோடு சேர்ந்து தெளிவுபடுத்திக் கொண்டேன்.

என்னுடைய மனைவி பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர் அல்ல. அவர் ஒரு வர்த்தகப் பின்னணியைச் சேர்ந்தவர். திருமணம் நடக்கும்போது அவரது தந்தையார் காலமாகிவிட்டார். பிற்காலத்தில் அவவே எனது வீட்டை நிர்வகித்தார். அதனால் எனக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லாது நான் வேலை செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. என்னோடு நன்றாகக் கதைக்கின்ற - ஆனால் என்னை விரும்பாத நண்பர் ஒருவர் என்னைக் கேட்டார், “எப்படி இவ்வளவு காலத்தில் இவ்வளவையும் எழுதினாய்... என்று. உண்மையில் வீட்டுச்சூழல்தான் அதற்குக் காரணம். அதற்காக எனது மனைவிக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டவன்- Thank God பிள்ளைகளும் அந்தச் சூழலுக்குள் வளர்ந்தபடியால் ரெம்பப் புரிந்துணர்வு உள்ளவர்கள். நான் ஒரு வகையில் அதிஷ்டசாலி என்றுதான் கூறவேண்டும்.

நான் மனந்திறந்து ஒன்று சொல்கிறேன். நான் செய்தது General Degree தான். சரித்திரம், பொருளாதாரம், தமிழ் படித்தேன். அதில் எனக்குக் கிடைத்தது. 3rd class தான். நண்பர்களும், உறவுகளும், ஆர்வங்களும் உந்துதல்களும் இருந்ததால்தான் நான் ஒரு சிரேஷ்ட பேராசிரியராக இளைப்பாறினேன். இது எனது தாய் தகப்பன் செய்த புண்ணியம், நண்பர்களுடைய நல்வாக்கு. எனக்குத் தெய்வ நம்பிக்கை உண்டு. இல்லாமல் இல்லை. ஏன் என்றால் நான் பண்டிதருடைய, சைவப்புலவருடைய மகன். அந்தப் பின்னணியில் இருந்து வந்தவன். சந்தி கோயிலையும் தச்சந்தோப்புக்கோயிலையும் நான் மறந்து விட்டேன் என்று சொல்லமுடியாது. “தன்னெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க” - இருக்கு... எல்லாருக்கும் இருக்கு... இதுகளால் நான் அதிஷ்டசாலி என்பேன்.

அமெரிக்க சஞ்சிகை ஒன்றில் என்னைக் கேட்டார்கள், உங்களுடைய குறிக்கோள் என்ன என்று. நான் சொன்னேன் “உழைப்பு ஊதியத்தைத்தரும் - “I worked, worked and worked” நான் படிக்கிற காலத்தில் செய்யுள் இயல் படிக்கவில்லை. எனக்கு யாப்பு இலக்கணம் அதிகம் தெரியாது. நான் பதிப்பித்த புத்தகம் ஒன்றை என்னுடைய நண்பன் சொக்கன் விமர்சனம் செய்தபோது, “யாப்பு பிழையாக இருக்கிறது. சிவத்தம்பிக்கு யாப்புத்தெரியாது...” என்றார். நான் தொழிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். கடைசி ஒன்றரை வருடம் அங்கு மாணவர்களுக்கு தொல்காப்பியம் - செய்யுள் இயல் கற்பிக்கவேண்டியிருந்தது. நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன். செய்யுள் இயல் நான் படித்தது அங்கேதான். அதைவைத்துக்கொண்டு தொல்காப்பியர் கவிதைக்கோட்பாடு பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன்; ஒரு விரிவுரை செய்தேன். தொல்காப்பியத்தைப் பற்றி சில சில கருத்துக்கள் வைத்திருக்கிறேன். அவையெல்லாவற்றையும் இந்தியாவிலுள்ள நான் மதிக்கிற பேராசிரியர்கள் மேற்கோள் காட்டுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அசை, சீர், அடி என்பவற்றையெல்லாம் எப்படிப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுபற்றி எனக்கு வித்தியாசமான கருத்து உண்டு.

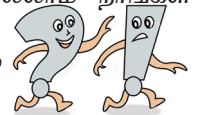
மற்றதுதொல்காப்பியர் பற்றி அடிப்படையான விஷயங்கள் பற்றி கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறேன். தொல்காப்பியருடைய மாணவர்கள் யார்? தொல்காப்பியர் யாருக்காக எழுதினார் - இந்தப் பிரச்சினைகள் தீராதா? இவை நானாகக் கண்டு பிடித்தவை அல்ல. ஆங்கில விமர்சனம் படிக்கும்போது இது வந்தது. வாசிப்பவன்தான் கருத்துக்களை உண்டாக்குகிறான். தொல்காப்பியம் தமிழின் பழமையைச் சொல்வதற்காக எழுந்த நூல் என்கிறார்கள். ஆனால் அப்படியல்ல. தொல்காப்பியம் பழமையைச் சொல்லவில்லை; விபரிக்கிறது. தொல்காப்பியர் யாருக்கு விபரித்தார். தொல்காப்பியரின் மாணவர்கள் யார். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும்போது அதனது காலம் காண்பது சுலபம். அதனை விளங்கிக்கொள்வது சுலபம். நான் பொருளதிகாரம்தான் படிப்பித்தேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் அகற்றிணையியல், பொருட்திணையியல் என்பனவற்றையெல்லாம் மாணவர்களுக்குப் படிப்பித்தேன். செய்யுளியல் நான் படிப்பிக்கவில்லை. எங்களுக்கெதிராக, பண்டிதர் போராட்டத்தில் நின்ற ஒருவரின் மகள் என்னிடம் தொல்காப்பியம் படித்தாள். அவர் என்னிடம் ஒருநாள் சொன்னார், “ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை விஷயமாக மகள் தொல்காப்பியம் வேணுமென்கிறாள். இந்த உரைகள் எல்லாம் எப்படி அவளுக்கு விளங்கும்...” என்று என்னிடம் கூறினார். இப்படியானவர்களையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

படிப்பு என்பதை நான் ஒரு தொடர்ச்சியான செயல்முறை என்றுதான் பார்க்கிறேன். மார்க்சியத்தையும் அப்படித்தான் பார்க்கிறேன். மார்க்சியத்தை ஒரு கரைபோட்ட வேட்டியாக - அந்தக்கரைக்குமேல் வேட்டியில்லை என்று சொல்லுமாற்போல் நான் பார்க்கத் தயாராக இல்லை. மார்க்சியத்திற்கு ஒரு எதிர்காலம் இல்லையா? சீனப் புரட்சி, சோவியத் புரட்சி என்பன முடிந்தபின் ஓர் எதிர்காலம் இல்லையா? - இருக்கிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் மனித அசமத்துவங்களை, அந்த அசமத்துவத்தினால் ஏற்படும் சுரண்டல் முறைகளை மார்க்சியத்தைத் தவிர தெளிவாகச் சொன்ன தத்துவம் இதுவரையில் இல்லை. இதனைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த நாட்டிலிருந்த மார்க்சியம் மாதிரித்தான் எல்லா நாட்டிலும் அது செயற்படும் என்று அர்த்தமல்ல.

ஒரு சுவாரசியமான விடயம். இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு காலத்தில் தமிழும் சிங்களமும் வேண்டும் என்று சொன்னது. அதன்பிறகு எல்லாம்மாறி சிங்களம் மட்டுமென்று வந்தது. இந்த வருடத்தில் கட்சியின் மொழிக்கொள்கையாக, பி.கந்தையா 56ஆம் ஆண்டு பேசிய பேச்சை பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதாவது சிங்களத்திற்கும் தமிழிற்கும் சம அந்தஸ்து வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அந்தக் கட்சியில் இருக்கிறவனை, நான் மார்க்சியவாதி என்ற பெயரோடு கத்துகின்றவனை எப்படிக்கருதுவது. அந்த நேரத்தில் யேசு சொன்னதுதான் எனக்கு ஞாபகம் வரும். - Oh Lord forgive them for they do not know what they do - ஆண்டவரே இவர்களை மன்னிப்பாயாக. ஏனென்றால் இவர்கள் தாங்கள் செய்வது என்னவென்று தெரியாதவர்கள்.

என்னுடைய ஒரேயொரு விருப்பம் என்னவென்று சொன்னால் இந்த மகிமை குன்றாமல் நான் போய்விடவேண்டும். அதுதான் பெரிய ஆசை. ஒரு புதிய விஷயம் வருகிறபொழுது, அந்தப் புதிய விஷயத்தைத் தெரிகின்ற இரண்டாவது மூன்றாவது ஆளாக நான் இருக்கக்கூடாது. அந்தத் துறையில் உள்ளவர்களுக்கு தெரிகின்ற அதேவேளையில் எனக்கும் தெரிந்ததாக இருக்கவேண்டும். நான் பழசை ஒதுக்கவில்லை. பழசில் காலூன்றிக்கொண்டு நான் மேலே வரவேண்டும். மரபுபற்றிப் பேராசிரியர் உரையிலே சொல்கிறார் - “காலமும் வழக்கும் திரிந்தவிடத்து - திரிந்தனவற்றிற்கேற்பவோர் மாற்றம் செய்க”. இவற்றையெல்லாம் நாங்கள் மறக்கமுடியாது.

2003 மே ஞானம் (ஆழ் 08.36)

வாசகர் பேசுகிறார்

ஏப்ரல் இதழ் கிடைத்தது. நண்பர் சிவத்தம்பியின் குரல் கேட்கிறது. வாழும் இலக்கிய சரித்திரத்தின் ஓசை அது.

- நந்தி, நல்லூர். (ஞானம் இதழ் 36, 2003)

உங்களது குடும்பம் பாரம்பரியத்தில் இருந்து ஆளுமையின் சிலகூறுகள் உங்களுக்கு வந்திருப்பதாகக் கூறினீர்களே. முற்போக்குப் பார்வையில், பாரம்பரியத்தில் இருந்து இவையெல்லாம் வந்தன என்பதை ஏற்கமுடியுமா

அது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. இந்தக்கேள்வி கேட்டதற்கு மிக்க நன்றி.

நான் சிறுவனாகக் கரவெட்டியில் வளரும்போது அங்கேயுள்ள சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காண்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. எங்களுடைய சமூகம் “கரையார்” சமூகம். சிலர் “மீனவர்கள்” என்று சொல்வார்கள். கரையார் என்று சொல்வது நல்லதுபோல எனக்குப்படுகிறது. கரையார் சமூகத்தைப்பற்றி கரவெட்டியில் உள்ள சிக்கல் என்னவென்றால், அது தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் அல்ல. ஆனால் உயர்ந்ததும் அல்ல. வல்வெட்டித்துறை போன்ற இடங்களில் அது உயர்ந்ததாகக் கருதப்படும். யாழ்ப்பாணத்தில் கொக்குவில், தெல்லிப்பளை போன்ற இடங்களில் அது தாழ்ந்ததாகக் கருதப்படுவதே இல்லை. கரவெட்டியில் அந்தச் சமூகத்திற்கு ஒரு பொருளாதாரப்பிடி - ஒரு Economic Hold இல்லை. அதனால் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படவில்லை. ஆனால் எந்தவிதச் சமூகத் தடை நிலையும் இல்லாத ஒரு நிலைமை. வேளாளருடன் அவர்கள் ஒன்றாகக் கருதப்படுவதில்லை. இதனை அவதானிக்கின்ற தன்மை எனக்கு இருந்தது; அது முக்கியமானது.

மற்றது, நான் வளர்ந்து வந்தபோது சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாகக் காணப்படுகிற சமூக அந்திகளைக் காண்கிற வாய்ப்பு இருந்தது. நான் மார்க்ஸியத்தில் ஈடுபடவேண்டி வந்ததற்கான ஒரு நிகழ்வினைச் சொல்கிறேன். அதை நான் என் சீவியத்தில் மறக்கவேமாட்டேன். எனக்குப் 14,15 வயதில், நாங்கள் - நண்பர்கள் நெல்லியடிச் சந்திக்குச் சென்றுவருவோம். அங்கு பலரும் வருவார்கள். இப்படியிருக்கும்போது எங்களுடன் படித்து, படிப்பெல்லாவற்றையும் விட்டு சண்டித்தனமாகத் திரிந்த ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு காங்கேயன் என்று பெயர். அவன் ஒருநாள் தெருவில் எதிர்ப்பட்டு “சிவத்தம்பி வா, நீ இண்டைக்கு என்னோட வாறாய்” என்று என்னை அழைத்தான். அவனுக்கு நல்ல வெறி. அவனை என்னால் தவிர்க்கவும் முடியவில்லை. என்னுடைய வீட்டைத் தாண்டித்தான் அவன் செல்லவும் வேண்டியிருந்தது. நாங்கள் நடந்து வரும்பொழுது எதிரே பனையேறுகின்ற நளச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தனது வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் தொழில் முடித்துக் குளித்துவிட்டு நின்றார் போலத் தெரிந்தது. அது பொழுதுபடும் மைம்மல் நேரம்.

“கள்ளிருக்கோ...” என்று காங்கேயன் அண்ணை கேட்டான்.

“தம்பி, இப்பதான் எல்லாம் வித்து முடிஞ்சது. என்னடட இல்லை ராசா...” என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

“என்ன பகிடி விடுகிறியோ...” என்று கேட்டுக்கொண்டே, காங்கேயன் நேராக அந்தத் தொழிலாளியின் வீட்டினுள் சென்றான். வடமராட்சியில் ஒரு வழக்கம் உண்டு. இரவுச் சாப்பாட்டை முற்றத்தில் வைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். இதில் சாதி குறைந்தது கூடியது என்றில்லை. நிலச்சுவாந்தர்கள் - உடையார் - மணியகாரர் போன்றவர்களைத் தவிர, இந்த வழக்கம் வேளாளரிலும் இருக்கிறது. கோவியரிலும் இருக்கிறது. கரையார் ஆட்களிலும் இருக்கிறது. அந்தத் தொழிலாளியின் மனைவி சாப்பிடுவதற்கு ஆயத்தமாக முற்றத்தில் சாப்பாட்டைக் கொணர்ந்து வைத்திருந்தாள். காங்கேயன் அவர்களது வீட்டினுள் சென்று

எல்லா இடங்களிலும் ஆராய்ந்தான். நான் அவனது கையைப் பிடித்து “வா போவோம்” என்று இழுத்தேன். அவன் என்னை உதறிவிட்டு அங்கிருந்த சோற்றுப்பானையையும், கறிச்சட்டியையும் நிலத்திலே போட்டு உடைத்தான். அந்த பெண் பெரிதாகக் குழறி அழுதாள். நான் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த ஏக்கத்திலிருந்து - அதனுடைய தாக்கத்திலிருந்து நான் இன்றைக்கும் விடுபடவில்லை. அந்தத் தொழிலாளி என்னைப்பார்த்து “வாத்தியாற்றை மேன், அவரைப் பிடியுங்கோ” என்று கெஞ்சியது எனது மனதைப் பிழிந்தது. நான் என்ன செய்யமுடியும். That was the biggest shock of my life.

இச்சம்பவம் நடந்த காலத்தில் எங்களுடைய ஊரில் இடதுசாரியாக இருந்த வி. மகாலிங்கம் என்பவரது வீட்டில் தர்மகுலசிங்கம் - ஜெயம் வந்து மார்க்ஸிய வகுப்பு நடத்தினார். இரண்டாவது கிழமை நான் அந்த வகுப்புக்குச் சென்றேன். அங்கு பல விடயங்கள், ஒடுக்குமுறை போன்ற சொற்கள் எனக்குத் தெரியவந்தன. இரண்டு வகுப்புகளுக்குத்தான் நான் சென்றேன். அந்த வகுப்புகள் பின்னர் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. ஐந்தாறு பேர்தான் வகுப்பில் இருந்ததாக ஞாபகம்.

அதன் பிறகு பி.கந்தையா தேர்தலில் நின்றார். 47ஆம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன். அப்போது நான் எஸ்.எஸ்.ஸி.கூடப் படிக்கவில்லை. தேர்தலில் கத்துவதற்காக நான் சென்றேன். அதிலிருந்து பி.கந்தையாவுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவரிடம் படித்தது இன்னொரு விதம். கொம்யூனிஸ்ட் என்பதற்காக மக்கள் அவருக்கு வாக்களிக்கவில்லை. கரவெட்டியான் என்பதற்காகத்தான் எல்லோரும் வாக்களித்தார்கள். அவர் ஒரு தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டத்தில் பேசும்போது, “என்னை எல்லோரும் கொம்யூனிஸ்ட் என்று சொல்கிறார்கள். தெய்வத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவன் என்று சொல்கிறார்கள். சமஸ்கிருதத்தில் ‘தத் பிரஹ்மம்’ என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. அதன் கருத்து ‘அது பிரம்மம்’ என்பது..... சமஸ்கிருதத்தில் ‘அது’ என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. ‘அவன்..’ என்று சொல்லப்படவில்லை” என்று பேசினார். அதனைக் கேட்டபோது, என்ன இந்த மனுஷன் தேர்தல் கூட்டத்தில் இதையெல்லாம் பேசுகிறாரே என்று சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவர் எல்லோரையும் தாறுமாறாக ஏசுவார். அவரிடம் நான் ஏச்சுவாங்கியிருக்கிறேன். நான் மாத்திரமல்ல எம்.ஸி.சுப்பிரமணியத்தைக்கூட அவர் ஒரு தடவை “போடா” என்று ஏசினார். அவருக்கு தேர்தல் வேலை செய்பவர்களையே அவர் ஏசுவார். அவரிடம் நான் வரன்முறையாகப் படிக்கவில்லை. அவரிடம் ஏதாவது கேட்டால், ஆறுதலாக இருக்கும்போது பதில் கூறுவார். அதனாலும் எனக்கு மார்க்ஸியம் பற்றிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அவர் பின்னர் கொழும்புக்கு வந்தபின், சனிக்கிழமைகளில் அவரைப் போய்ச் சந்தித்து உரையாடுவேன்.

நான் ஸாகிராவில் படிக்கும்போது, எச்.எம்.பி.முறைதீன் என்ற ஒரு நண்பர் கிடைத்தார். அவர் ஒரு பெரிய கம்யூனிஸ்ட். முக்கியமான ஆள். மிகவும் கெட்டிக்காரர். அவராலேதான் எனக்குக் கட்சித்தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அதன்பிறகு படிப்படியாக கைலாசபதியின் உறவு வந்தது. நானும் கைலாசபதியும் இலக்கியத்தில் மார்க்ஸியம் பற்றிப் பேசுத்தொடங்கினோம். அங்கிருந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குப் போனோம். என்னுடைய மார்க்ஸியத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சி இப்படியாகத்தான் இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் அதைப்பற்றிச் சிறிது தெளிவுபெற்றேன்.

மார்க்ஸியத்தை எப்படிப் பார்ப்பது, அதனை ஒரு Methodology ஆக எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்ற தெளிவு தொம்ஸனுடன் வேலை செய்தபோதுதான் எனக்கு ஏற்பட்டது.

மற்றது நண்பர்களுடன் நான் செய்த விவாதங்கள். குமாரி ஜெயவர்த்தன, நியூட்டன் குணசிங்க போன்ற மார்க்ஸியத்தின் முக்கியமானவர்களுடன் அளவளாவியமை, அவர்களுடன் செய்த விவாதங்கள் போன்றவற்றினால் இருந்து நான் மார்க்ஸியத்தில் பலவற்றைக் கற்றுக்கொண்டேன். பிற்காலத்தில் அ.வைத்திலிங்கத்துடன் ஏற்பட்ட நட்பு - அவர் மார்க்ஸியம் பற்றி அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனாலும் ஒரு விஷயத்தை எப்படிப்பார்க்கவேண்டும் என்பதில் அவரிடம் நிறைய ஆளுமை இருந்தது. என்னுடைய மார்க்ஸியப்போக்கிற்கு இப்படியான தடயங்கள் மிக முக்கியமானதாக அமைந்தன.

அப்படியானால் உங்களுடைய ஆளுமை, பாரம்பரியத்தில் இருந்து வந்ததோடு மார்க்ஸியப் பார்வையிலும் சேர்ந்துதான் வந்தது என்று சொல்கிறீர்களா?

ஆமாம், அது உண்மை. இதில் உள்ள சிக்கல் என்னவென்றால் நான் பாரம்பரியத்தில் இருந்தும் விடுபடமுடியவில்லை. என்னில் உள்ள பிரச்சினையே அதுதான். ஏனென்றால் என்னுடைய பாரம்பரியம் எனக்கொரு சுமையாக அமையவில்லை. சிலருடைய வாழ்க்கையில் இளமைக்கால நினைவுகள் சுமையாக மாறமுடியும். அவர்கள் ஏதாவது பாராபட்சமான வாழ்க்கைக்கு உட்பட்டு அல்லது வேறு ஏதாவது சிக்கல்களுக்குள் அகப்பட்டிருந்தால், அது அவர்களுக்கு

ஒரு தண்டனையாக அமையும். அதை அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்க விரும்பாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அப்படியிருக்கவில்லை. அதனால் எல்லாவற்றையும் பார்க்கவேண்டிய தேவைகளை மறக்காத ஒருவனாக நானிருக்கிறேன் என்று சொல்லலாம்.

பிற்காலத்தில், பண்பாட்டியல் கல்வி (Cultural studies) என்றொரு பாடம் வந்தது. அதனை Richard Hoggart என்பவர் தொடக்கிவைத்தார். அவர் பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்தவர். Uses of Literacy என்ற பிரபலமான நூலை எழுதியவர். அவர் Centre of comparative cultural studies என்ற நிறுவனத்தில், நாவல்கள், ஊடக நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றிற்கு சமூகவரலாற்று விமர்சனம் செய்தவர். இலக்கியங்களுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு, ஊடகங்களுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியெல்லாம் பொதுப்படையாக ஆராய்ந்தார். அவருடைய பிரிவில் Stuart Hall என்பவர் வேலை செய்தார். அவர் ஒரு நீக்கிரோ ஆங்கிலக் கலப்பு. மேற்கிந்தியப் பின்னணியில் இருந்து வந்தவர். நான் பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கின்ற காலத்தில் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர் பிற்காலத்தில் பெரிய அறிஞராகிவிட்டார். பிரித்தானிய திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் சமூகவியல் பேராசிரியரானார். உண்மையில் அவர் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்தவர். பின்னர் சமூகவியல் பேராசிரியராக வந்தார். இது அவரது Multi Disciplinary approach இனால் ஏற்பட்டது. இந்த Multi Disciplinary approach ஒருவரை எந்த நிலைக்குக் கொண்டுசெல்லும் என்பதை இதிலிருந்து உணரலாம். அவர் பண்பாட்டியல் கல்வியைத் தொடர்ந்து செய்தார். சமூகவியலை மார்க்ஸியத்தோடு சேர்த்து அவர் பண்பாட்டு ஆய்வு செய்தார். அதில் பண்பாட்டுக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு, அதில் அரசியல் எவ்வாறு இணைகிறது போன்ற விடயங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் சில விரும்பக்கூடியதும் இருக்கும், விரும்பாததும் இருக்கும். இப்படியாக ஆய்வுசெய்கின்ற முறைமையை அந்தச் சிந்தனைப்பள்ளி வழியாகவும் நான் பெற்றுக்கொண்டேன். இதனை இங்குள்ளவர்கள் இன்னும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இங்குள்ளவர்கள் என்று யாரைச் சொல்கிறீர்கள்? முற்போக்காளர்களையா?

முற்போக்குவாதிகளை மட்டுமல்ல எல்லோருமே பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றுதான் சொல்வேன். ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் பண்பாட்டியல் என்ற பாடத்தைக் கற்பிப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் நான் முன்னர் சொன்ன பண்பாட்டியல் பற்றிய கருத்துக்கள் எதுவுமின்றியே அவர்கள் இப் பாடத்தை நடத்துவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். தமிழகத்தில் இது இன்னும் வந்துசேரவில்லை. மார்க்ஸ், வேலுசாமி போன்ற ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே இதில் பரிச்சயம் உண்டு என்பதை அவர்களுடன் நான் கலந்துரையாடியபோது அறிந்துகொள்ளமுடிந்தது.

இந்தப் பண்பாட்டுக் கல்வி உண்மையில் Multi Disciplinary approach உள்ளால் வளர்ந்த ஒரு பாடம். உதாரணமாக ரஷ்யாவில் கம்யூனிஸம் வந்தபோது, அங்கு ஏற்பட்ட அநுபவங்கள், சீனாவில் ஏற்பட்ட அநுபவங்கள், வங்காளம் - கேரளாவில் ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் மூலம் இதனைக் காணலாம். இந்தச் சீனக் கம்யூனிஸமும், ரஷ்யக் கம்யூனிஸமும் எங்கே வித்தியாசப்படுகிறது என்று பார்த்தால், நான் நினைக்கிறேன் - Chinese culture, Slavonic culture involvement. அந்த ஸ்லாவிக் சமூகத்துக்குரிய சில பண்புகள் கம்யூனிஸத்தையும் தாக்கியுள்ளன. சீன நாட்டினுடைய பண்புகள், மரபுகள், பாரம்பரியங்கள் ஆகியன கம்யூனிஸத்தை உள்வாங்கிய முறையினாலும் நடைமுறைப்படுத்திய முறையினாலும் இது ஏற்பட்டது. உதாரணமாக Thoughts of Lenin என்று எவரும் சொல்வதில்லை. ஆனால் Thoughts of Mao Tung என்று சொல்வார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், சீனப்பாரம்பரியத்தில் ஒருவருடைய சிந்தனை என்று சொல்வதுதான் மரபு. அதேபோன்று கான்பூசியஸ் உடைய Thoughts தான். கான்பூசியஸ் உடைய சிந்தனை என்று சொல்வதில்லை. சீனாவில் அடிக்கடி சொல்வார்கள், Running dogs of Capitalism என்று. முதலாளித்துவத்திற்குப் பின்னால் செல்பவர்களை அதனுடைய “ஓடும் நாய்கள்” என்று சொல்வார்கள். சீன நிலச்சுவாந்தர்கள் தமது வயல்களினூடாகச் செல்லும்போது அவர்களின் பின்னால் அவர்களது நாயொன்று ஓடிக்கொண்டு போகும். அதனாலேதான் முதலாளித்துவத்திற்குப் பின்னால் செல்பவர்களை அவர்கள் “ஓடும்நாய்கள்” என்று சொல்வார்கள்.

இப்படிப் பார்க்கும்போது பண்பாட்டிற்கு ஒரு பங்கு இருக்கிறது. அதிலிருந்து விடுபடுவது மிகவும் கஷ்டம். ஏனென்றால் அது Condition behaviour. அது எம்முடன் வந்து கலக்கலாம், கலக்காமல் விடலாம்.

பிரான்ஸிற்கு ஒரு சிந்தனை மரபு. அதுபோல் இங்கிலாந்தில் ஒரு சிந்தனை மரபு. இங்கிலாந்தில் ஒரு எழுதப்பட்ட அரசியல் யாப்பு இல்லை. ஆனால் அந்த நாட்டின் அரசியல் நடைமுறை மிகச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அது அரசியல் கலாசாரத்தின் பலம். இந்தியாவில் கூட பலமுறை முயற்சித்த போதும் அங்கு சரியாக அமையவில்லை. சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஞாபகம் இருக்கும்வரை இருந்த இந்தியாவிற்கும், சுதந்திரப்போராட்ட ஞாபகம் மறைந்தபின் மாநிலங்களாக இருக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள் உள்ளன.

பண்பாடு என்பதில் ஊடகங்களின் முக்கியத்துவம் - வானொலி, சினிமா, தொலைக்காட்சி இவைகளெல்லாம் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இலக்கியங்களில் எவற்றை விரும்புகிறோம், எவற்றை வாசிக்கிறோம் என்பதெல்லாம் பண்பாட்டுக் கல்வியின் ஒரு பகுதிதான்.

இந்த பண்பாட்டுக் கல்வியில் இரண்டு வகையுண்டு. ஒன்று மார்க்ஸியத்தை ஏற்றுக்கொள்வது. மற்றது மார்க்ஸியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதது. அமெரிக்காவில் மார்க்ஸியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத பண்பாட்டுக் கல்வி இருக்கிறது. இதில் என்ன பிரச்சினை என்றால், பண்பாட்டுக் கல்வியை படிப்பவர்கள் பின்நவீனத்துவத்தை சேர்த்துக்கொள்வதா வேண்டாமா என்ற விவாதம் அங்கு நடந்தது. அந்த விவாதத்தில் இவையெல்லாம் தெளிவாகின. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்தப் பண்பாட்டுக்கல்வி ஒரு முக்கியமான துறையாக வந்தது. அரசியல், பண்பாடு, பொருளாதாரம், வரலாறு இவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு பண்பாட்டுக்கோலத்துக்குள்ளால் வரும். நாங்கள் Pop culture இங்கு எடுக்கிறோம். கோவில் வீதியிலேதான் இது நடைபெறுகிறது. கோவில் வீதியல் பாடும்போது அவர்கள் சீர்காழியினதும், செளந்தரராஜினதும் பாடல்களைப் பாடிவிட்டு, பின்னர் சினிமாப் பாடல்களுக்குப் போய்விடுவார்கள். எங்களால் Pop songs எல்லா இடங்களிலும் பாட முடிவதில்லை. இது நின்று கொண்டு பாடுபவர்களுக்குத்தான் உசிதமானது. கர்நாடக சங்கீதக்காரர்களுக்கு இது பொருத்தமில்லை. கர்நாடக சங்கீதக்காரர்கள் இருந்துபாடவேண்டும். நான் ஒருமுறை W.D. அமரதேவாவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் “நீங்கள் நின்று பாடக்கூடாது, இருந்துதான் பாடவேண்டும்” என்று. இதனை எப்படி விளங்கிக் கொள்வது. உலகப்பொதுவாகவும் இருக்கிறது - அதற்குள் வித்தியாசமும் இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

இன்று நாங்கள் எல்லோருமே நீங்காற்சட்டை போடுகிறோம், பெண்கள் கவுண், சரிதார் அணிகிறார்கள். இதனால் எங்களுடைய அடையாளங்கள் எந்தவிதத்திலும் பாதிக்கப்பட்டதாக நாங்கள் நினைப்பதில்லை. இப்படியான விடயங்களெல்லாம் பண்பாட்டுக் கல்விக்குள் வரும். இதில் சில முரண்பாடுகள் வரலாம்.

நான் தஞ்சாவூரில் 1982ஆம் ஆண்டு இருக்கும்பொழுது, இப்பொழுது முக்கியமான எழுத்தாளராகக் கருதப்படும் பொ.வேலுசாமி என்னிடம் கேட்டார் “என்ன நீங்கள் “முருகா, முருகா” என்று அடிக்கடி சொல்கிறீர்கள் என்று. இது என்னுடைய தகப்பனார், பேரனார், என்னுடைய தாய்மாமன் வழியாக வந்த விடயம். அவர்கள் அடிக்கடி “வேலாயுதம்” என்பார்கள். நானும் “வேலாயுதம்” என்று சொல்லுவேன். என்னுடைய பேரன் கேட்கிறான், “வேலாயுதம் யார்”, அடிக்கடி கூப்பிடுகிறீர்கள் என்று. நான் முருகா முருகா என்று சொல்வதைப் பார்த்து தஞ்சாவூரில் வேலுசாமி கேட்டார், “என்ன பெரிய மார்க்ஸிய ஸ்ரண்ட் எல்லாம் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் “முருகா” என்கிறீர்களே... என்று. அதற்கு நான் சொன்னேன், “எனக்கு வயிற்றுக்குள் குத்தினால், “மார்க்ஸே” என்று கத்தவா.... ஒருவர் பிள்ளையாரே என்பார். இன்னொருவர் அம்மனே என்பார். இந்த வளர்ச்சிகளை நாங்கள் பார்க்கவேண்டும். இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவருடைய பின்னணியைக் கவனிக்கவேண்டும். இயன்றளவு புத்திபூர்வமாகவும் தொழிற்பட வேண்டும். நாங்கள் வேர்களிலிருந்து அறுந்தவர்களாக இருக்கமுடியாது. இந்தப் போக்கிலே போகிறதுக்கான ஒரு நிலையை அந்தக் கண்ணோட்டத்தை வளர்த்தெடுக்கவேண்டும். அதனை எங்களுடைய சமூக வாழ்க்கையினுடைய இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும். “ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை” என்று ஒரு வரலாற்று ஆசிரியன் கூறியதை பண்டாரநாயக்காவும் சொன்னார். ஆனால் ஓடுகிறபொழுது எல்லாம் சங்கமிக்கத்தான்

செய்யும். அந்தப் பல்சங்கமத்தில் ஒரு தெளிவு இருக்க வேண்டும். அந்தச் சங்கமத்தில் தெளிவு என்னிடம் இருக்கிறதா தெரியவில்லை. ஆனால் சங்கமம் நிச்சயமாக இருக்கிறது.

இந்தப் பண்பாட்டு வேர்கள், பண்பாட்டு சங்கமத்திலிருந்து இலகுவில் விடுபடமுடியாது எனக் கூறுகிறீர்கள். இப்படிப் பார்க்கும்போது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் அவர்களுடைய பண்பாட்டு அம்சங்களிலிருந்து விடுபட முடியாதவர்களா... தாங்கள் தமிழரிடையே பண்பாடும் தொடர்பாடலும் சம்பந்தமாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர் என்பதனால் இக்கேள்வி.....

அதாவது அந்தப் பண்பாட்டு அம்சங்களிருந்து அவர்கள் விடுபட முடியாதிருப்பதனாலும், ஆனால் அந்தப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் அவர்களைத் தனிமனிதர்கள் என்ற வகையிலும் - குழுவும் என்ற வகையிலும் அடக்குமுறையாக வைத்திருக்கின்றது என்பதன் காரணமாகவும் அவர்களுடைய போராட்ட இலக்குகள் எல்லாமே அவர்களுடைய சமத்துவ இலக்குகள்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சம்பந்தமான போராட்டத்தில், அவர்கள் தங்களுக்குக் காணவேண்டும் என்றோ நிலம்வேண்டும் என்றோ கேட்கவில்லை. தாங்கள் லோன்றி வைப்பதற்கும் சலூன் வைப்பதற்கும் பட்டினத்தில் இடம்வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. கோவிலுக்குள் இடம் வேண்டும் என்றுதான் முதலில் கேட்டனர். எல்லோருமே தங்களது சாதியில் இருந்து விடுபட விரும்புவதில்லை. அந்தச் சாதிகாரணமாக ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருப்பதைத்தான் விரும்புவதில்லை. நாங்கள் ஒவ்வொருவருமே, நாங்கள் வாழுகின்ற எங்களுடைய இனசன உறவுகளுடன்தான் வாழ விரும்புவோம். அதற்காக நாங்கள் அடக்கப்படுவதையும் விரும்புவதில்லை. இந்தப் போராட்டங்களின் சின்னங்களிலிருந்தே அவர்கள் தமது பண்பாட்டு நிலையிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் இருப்பதும் எத்தகைய விடுபாட்டை விரும்புகிறார்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. தங்களைச் சமமானவர்களாகக் கருதப்படாத விடயங்களில், தங்களைச் சமமானவர்களாகக் கருதும்படி கேட்கிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் தங்களுடைய வழக்கங்களை, நம்பிக்கைகளை விட்டுவிடுவார்களா... தமது இனசன பந்து உறவுகளை விட்டுவிடுவார்களா... அப்படி விடுவதில்லை. இது எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல இந்தியச் சமுதாயத்திற்குள்ளும் இருக்கிறது.

இதில் ஒரு அடிப்படையான வரலாற்று உண்மையை நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஏறத்தாழ நமது சமூக உருவாக்கம் (Social formation) தோன்றிய காலம் முதலே சாதி அமைப்பும், வளங்களுக்கான பெறு வழிகளும் (Access to resources) சமனற்றதாக இருந்து வந்துள்ளது. இந்தச் சமனற்ற தன்மை காரணமாக ஏறத்தாழ நாங்கள் குழும நிலைப் பண்பாடுகளை உருவாக்கிவிட்டோம். ஆனால் காலனித்துவம், பின்காலனித்துவம் ஆகியவை எங்களுடைய அடையாளங்களை மாற்றியுள்ளன. இந்தப் படிநிலைப் பண்பாட்டிலிருந்து (Hierarchical culture) நாம் வேறு மட்டங்களுக்குச் சென்றுள்ளோம், இந்தியர்களாக, தமிழர்களாக, சீக்கியர்களாக. இந்த மாற்றங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் நமது மரபு வழிப்பண்பாடு நாம் மாற இடம் தரவேண்டும். ஆனால் அந்தந்தப் பண்பாடுக்குள்ளே உள்ள ஒடுக்கு முறை அம்சங்கள் இதற்கு இடந்தராததால் (காரணம்:- சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு முற்றிலும் மாறாததாலேயே). நாம் புதிய மட்ட நிலைகளுக்கு மாற்றுருப் பெறுகின்றபொழுது நமது பாரம்பரியப் பண்பாட்டின் ஒடுக்குமுறை அம்சங்கள் காணப்பட வேண்டும். சமூக மாற்றத்தினூடாக இவை நடந்துகொண்டே இருக்கும். சிலவேளைகளில் இது பெரும் சிரமமாகவும் இருக்கலாம்.

தமிழகத்தை எடுத்துக் கொண்டால் சுதந்திரப் போராட்டத்தினூடேயும், சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பின்வந்த வளர்ச்சியினூடேயும் இந்த மாற்றங்களையும், மாற விரும்பாமையையும் காணலாம். பிராமணர், பிராமணரல்லாதார் என்ற பிரிவினையை இவ்வாறுதான் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று ஏறத்தாழ 50 வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் இந்தியாவின் அடிநிலை மக்களிடையே சமூக ஜனநாயக (Social Democracy) பிரக்கை ஏற்பட்டுள்ளது. தலித் எழுச்சியை இவ்வாறாகத்தான் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

அப்படியெனில் இவர்களது குணாதிசயங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுமா?

குணாதிசயங்கள் படிப்படியாக மாறும். அவரவர்களுடைய பொருளாதார வசதிக் கேற்ப அந்த நிலைமைகள் மாறும். அதற்குரிய பொருளாதார நியாயத்தை மாற்றினால், நிலைமை

மாறும். மாறிய பொருளாதாரச் சூழலுக்குகேற்பச் செயற்படுவர். அதற்கேற்ப சமூக உறவுகளைக் கொண்டாடுவர். அதற்கேற்ற வாழ்க்கை முறைகளை வைத்திருக்க விரும்புவர். பொருளாதாரச் சூழல் மாறும்பொழுது எமது அபிலாசைகள் மாறுகிறது. ஆனால் அதனை இந்தச் சமூகம் தடுக்கிறபோது அவர்கள் இந்தச் சமூகத்திற்கு எதிரானவர்களாகக் கிளம்புகிறார்கள். எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் சாதிவித்தியாசமே இல்லை. எழுத்தாளர்களிடையே எல்லா இடங்களிலும் ஒரு சமத்தவம் இருக்கிறது. இது நிச்சயமாக யாழ்ப்பாணத்தில் 50,60 களில் ஏற்பட்ட எழுத்தாளர் மலர்ச்சி இயக்கத்துடன் வந்த விடயம். எங்களுடைய சமூகம் ஒரு புரட்சிவந்த சமூகமல்ல. புரட்சிவந்த சமூகம் என்பதன் கருத்து என்னவென்றால், முந்திய ஒரு பொருளாதார முறையிலிருந்து இன்னொரு புதிய பொருளாதார உறவு முறைக்கு போவதற்கான - அந்தப் பொருளாதார முறைகளுக்கேற்ற அதிகார அமைப்புகளை- அதற்கேற்ற ஆளணிகளை புதுக்கக்கொண்டுவருவதான ஒரு மாற்றத்திற்கான பெயர்தான் Revolution - புரட்சி. எங்களுடைய சமூகத்தில் அந்தமாதிரியான புரட்சி ஏதும் ஏற்படவில்லை. அவ்வாறான புரட்சி ஏற்பட்டதாகக் கருதப்பட்ட சீனாவிலும், ரஷ்யாவிலும், ஹங்கேரியிலும் கூட அதற்கு முன்பிருந்த வழக்காறுகள் மிகப்படிப்படியாகத்தான் மாறின. அந்தப் பொருளாதார அமைப்பு மாறி அந்தப் பொருளாதார அமைப்பின் காரணமாக ஏற்படுகின்ற சூழல்கள் மாறுகிறபோது, அதற்கேற்ற ஒரு அதிகார அமைப்பு முறை - Power Structure வருகிறபொழுது - அந்த அமைப்பு முறைக்கான திருப்தி ஏற்படுகிற போதுதான் அது சரியாக வரும். அதில் எங்கேயோ ஒரு சிறிய பிரச்சினை இருந்ததால்தான் 1917இல் தொடங்கியது 1988இல் விழுந்தது. அந்தப் பிரச்சினை காரணமாகத்தான் 47, 48 இல் வந்த சீனப்புரட்சியில் இவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

Internal Dimension என்கிற ஒன்று இருக்கிறது. அது மாறிக்கொண்டே வரும். படிப்படியாகத்தான் மாறும். அது சகல விஷயங்களிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். உங்களுடைய உடை, மொழி, போன்றவற்றிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். யாரைப்பார்த்து Sir என்று சொல்வது. அதற்காகத்தான் Comrade என்று வைத்தார்கள். எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு சொல் - தோழர். இவ்வாறாக அமைப்புமுறை - அதிகாரமுறை மாறுகிறபொழுது சொற்கள் மாறும், மொழிமாற்றம் ஏற்படும். இந்தமாதிரியான மாற்றங்கள் எங்களுடைய சமூகத்தில் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அடிப்படையில் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. கல்வி, சுயமொழிக்கல்வி போன்றவற்றின் காரணமாக சகலரும் படிக்கின்றார்கள். படித்தபடியால்தான் உத்தியோகங்கள். உத்தியோகத்தினாலேதான் சமூக அந்தஸ்து ஏற்படுகின்றது. அதனால் சமூகம் மாறுகின்றபொழுது - அடிநிலையில் உள்ளவர்கள் மேலுக்கு வருகிறபொழுது படிப்படியாக அந்த அம்சங்கள் மாறும்; திடீரென்று மாறாது. அந்தமாற்றம் பொதுப்படையானதாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு அரசியல் திசைநோக்கி, அரசியல் முகம்நோக்கி ஒரு சமூக முகம்நோக்கி அதனை வளர்த்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் ஆபத்து ஏற்படும். ஏனென்றால் குறிப்பாக இந்திய சமூகங்களில் - இலங்கையிலும்கூட ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. என்னவென்றால், இந்தச் சமூகங்கள் பொருளாதாரம் மாற, அந்தஸ்து மேல்நிலைப்பட அவர்கள் மேல்நிலையில் உள்ளவர்கள் பின்பற்றுகின்ற பண்பாட்டு நியமங்களைப் பின்பற்றுவார்கள். அன்னமார்கோயில் வைரவர் கோயிலாக மாறும். வைரவர் பிள்ளையாராக மாறுவர். அன்னமார் கோயிலுக்கு விளக்கு வைத்தவர், வைரவருக்கு விளக்குவைக்க இயலாது. வைரவருக்கு விளக்கு வைத்தவர் பிள்ளையாருக்கு வைக்க இயலாது. இந்தமாதிரியான மாற்றங்கள் படிப்படியாக வரும். நாங்கள் எல்லோரும் எங்களுடைய அந்தரங்கமான உறவுகளை இனசனங்களோடு வைத்துக்கொண்டு வெளியால் புழங்குகிறபோது அப்படிப் பார்ப்பதில்லை - கந்தோரில் பார்ப்பதில்லை. பஸ்ஸில் பார்ப்பதில்லை. முன்னர் பஸ்ஸில் பார்க்கப்பட்டது அதனால் சண்டை நடந்தது. முன்பெல்லாம் எனது குடும்பத்தவர் ஒருவர் பஸ்ஸில் போய்வந்தால், வேட்டியெல்லாம் தோய்த்துக் குளிப்பார். துடக்கு என்கின்ற ஒரு நம்பிக்கை - Sense of pollution என்கிற ஒரு நம்பிக்கை எங்களுடைய சமூகத்தில் இருக்கிறதல்லவா - அது தண்ணீரால்தான் வரும் தண்ணீரால்தான் போகும். இவையெல்லாம் படிப்படியாக மாறிக்கொண்டு வரும். உடுப்புகளை எடுத்துக்கொண்டால், என்னுடைய அம்மாவிற்கு சட்டை போடுகிற ஆக்களைக் காட்டமுடியாது. என்னுடைய பாட்டிசொல்வார், “அவள் சட்டைக்காரி - அப்படித்தான் பேசுவாள்” என்று. அவளுக்குத்தெரியாது அவளுடைய பூட்டப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் இப்பொழுது சட்டைக்காரிகள்தான். இவைகளெல்லாம்

இப்பொழுது கட்டாயம் மாறும். அந்த மாற்றத்தை நாங்கள் பிரக்ஞைபூர்வமாக மேற்கொண்டு செல்லவேண்டும். அதற்கொரு அரசியல் திசைநோக்கி வேண்டும். அவ்வாறு முன்னே செல்வதுதான் முற்போக்கு. அதற்குவேண்டிய Political direction கொடுப்பதுதான் மார்க்ஸியம். மாறாதோ என்று கேட்டால் மாறாமல் விடாது. ஆனால் திடீரென்று மாறாது. படிப்படியாகத் தான் மாறும். முந்தினதையும் இல்லையென்று சொல்லாமல் இப்ப இருக்கிற மாற்றத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கவேண்டும்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு புகழ்பெற்ற மொழியியற்ற்துறைப் பேராசிரியர் ஒருவர், இன்று இந்தோனீசியா நாளைக்கு இந்தியா என்று திரிகின்ற ஒரு மனிதர் இருக்கிறார். அவருடைய வீட்டில் அவரது தாயாரின் பெரிய படம் இருக்கிறது. தாயின் படத்தைப் பார்த்தபோது சட்டைகிடையாது - வெறும் தாவணி மாத்திரம்தான் போட்டிருந்தார். அவர்கள் சொல்லப்பட்ட கைக்கோள முதலியார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நான் படத்தைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோச மடைந்தேன். “இது அம்மாவின் படந்தான்” என்று அவர் எனக்குக் கூறினார். நான் சொன்னேன் “அம்மாவின் படம் என்பதிலும் பார்க்க இது குறிப்பிட்ட காலத்தின் வரலாறு” என்றேன்.

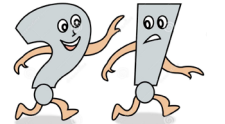
அப்போ மாறாது என்று எதையும் சொல்ல முடியாது.

இதைத்தான் கட்டிடக்கலையில் உள்ள சொல்லைக் கடன்வாங்கி கீழ்க்கட்டுமானம், மேல்கட்டுமானம் என்று கம்யூனிஸ்த்தில் சொல்வார்கள். உண்மையில் இப்போது அவற்றைக்கூட மார்க்ஸியவாதிகள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. Ravan williams என்பவர் சொன்னார், “மேல்கட்டுமானமும் தாக்கும், கீழ்க்கட்டுமானமும் மேல்கட்டுமானத்தைத் தாக்கும்”. ஒன்றின் அடிப்படையாக ஒன்று வளர்த்தெடுக்கப்படுமென்றால் அந்த வளர்க்கப்பட்டதும் எங்களைப் பாதிக்கும்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் “குலம் வந்தேன் குணம் வந்த குடியும் வந்தேன்” என்று சொல்கிறார். நாங்கள் சாதியொழிப்பு வேண்டுமென்றால் அந்தத் தேவாரத்தைத் தூக்கியெறிவதா. அதனைப் புரிந்துகொள்ள அல்லவா வேண்டும். அவர் தம்முடைய நிகழ்வுகளைச் சொன்னதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதனை நான் நம்புகிறேனோ என்றால் இல்லை. அதனையெல்லாம் மாணவர்களுக்குந்தான் படிப்பிக்கிறேன்.

“நிலத்தளவே ஆகுமாம் நீராம்பல்; தான்பெற்ற குலத்தளவே ஆகுமாம் குணம்” என்றார் ஔவையார். அப்பொழுது இருந்த சமுதாயத்திற்கு அது சரியாக இருந்தது. இப்போது மாறிக்கொண்டு வருகிறது. காரணம் என்ன வென்றால் நாங்கள் சகலருக்கும் பொதுவான மானுடத்தில் கவனத்தைச் செலுத்துகிறோம். இது சும்மா வந்ததல்ல. இதில் ஒரு ஜனநாயக மரபு இருந்தது. அந்த ஜனநாயகம் அரசியல் ஜனநாயகமாக இருந்தது. பின்புதான் சமூக ஜனநாயகமாக மாறியது. ரஷ்யாவில் அந்தக் கட்சிக்குப் பெயர் Social democrats. எங்களுக்கு உண்மையில் சமுதாய ஜனநாயகம் ஏற்படவில்லை. அரசியல் ஜனநாயகம்தான் வந்துள்ளது. சமுதாய ஜனநாயகம் வரும்; அது படிப்படியாகத்தான் வரும். ஆனாலும் சமூகத்தில் சில வகைபாடுகள், Statification - ஒரு படிநிலை ஆக்கங்கள் இல்லாமல் போகாது. மனிதத்துவத்தை நோக்கிய முன்னேற்றத்தில் இவையெல்லாம் இல்லாமல் போகும்.

2003 ஜூன் ஞானம் (ஆத்ம் 37)

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் இளம் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு மட்டுமல்லாது மூத்த இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும் அசைக்கமுடியாத அத்திவாரமாக அமைந்துள்ளது. ‘உங்கள் வளர்ச்சியில் முக்கியமானவர்கள் யார் என்ற வினாவிற்கு, ‘என்னுடைய கருத்துக்களை எதிர்ப்பவர்கள்’ என்ற வரி என்னை மிகவும் சிந்திக்க வைத்துவிட்டது. ஓவியர் நா.ஆனந்தன், யாழ்ப்பாணம். (ஞானம் ஆத்ம் 37, 2003)

வாசகர் பேசுகிறார்

தாங்கள் பல பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும், அமெரிக்காவிலும், உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். அக்காலகட்டங்களில் தாங்கள் பெற்ற அநுபவங்கள், தங்களது வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு துணைநின்றன.

நான் PhD. செய்ததன் பின்னர் 70ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர்தான் இவ்வாறு பல பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதுவும் வித்தியோதராவில் இருக்கும்போது ஏற்படவில்லை. யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்று வருடங்கள் வேலை செய்துவிட்டு வந்தபின்னர்தான் எனக்குக் Sabbatical leave கிடைத்தது. அதனைப் பயன்படுத்தி நான் சென்றேன். உண்மையில் இவ்வாறு பல பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் போவதனால் ஒருவருடைய அநுபவம் விருத்தியடைகின்றது. அது மாத்திரமன்றி நமது துறையில் உள்ளவர்களை அல்லது நமது துறைசார்ந்தவர்களை, பல்வேறு அறிஞர்களை, ஆராய்ச்சி மாணவர்களைக் கண்டு பேசுவதற்கும், அவர்களுடன் நண்பர்களாகப் பழகுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். அதுமாத்திரமன்றி வேறுபலருடைய நட்புகளும் இதனடியாகத் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்பும் இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் 1981ம் ஆண்டு தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தொடங்கியவுடன், அங்கு துணைவேந்தராகப் பேராசிரியர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியம் இருந்தார். அவருடன் 1966ஆம் ஆண்டிலிருந்தே எனக்கு உறவு இருந்து வந்தது. அவர் இரண்டு பேராசிரியர்களையும் இரண்டு சிரேஷ்ட ஆய்வாளர்களையும் தமிழகத்துக்கு வெளியே இருந்து அழைத்திருந்தார். அவர் அழைத்த பேராசிரியர்களில் ஒருவர் வரவில்லை. வந்தவர்களில் ஒருவர் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் இலக்கிய - சமஸ்கிருத துறைகளிலே மிகவும் பெயர்பெற்றவரான எஸ்.எம்.காத்ரே. அவர் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர், மொழியியல் அறிஞர். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் அவர்தான் மூலபாட திறனாய்வு என்று சொல்லப்படுகின்ற, பாடஆய்வியலினுடைய மூலபிதா என்று சொல்லலாம். நான் தஞ்சாவூருக்குச் சென்று அங்கு ஆறு மாதம் பணியாற்றினேன். பேராசிரியர் வி.எஸ்.சுப்பிரமணியம் எனக்கு ஒருபணி தந்தார். “நீர் எதைப்பற்றி இங்கு ஆய்வுசெய்யப் போகிறீர்.... என்று என்னிடம் வினாவினார். நான் பல்வேறு விடயங்களை எழுதிக் கொண்டு சென்றேன். அதைப் பார்த்துவிட்டு, அதில் நிறைய வேலை செய்யவேண்டியவரும்போல் இருக்கிறது எனக் கூறி, ஆறு மாதத்திற்குள் முடிக்கக்கூடியதான தமிழோடு சம்பந்தப்பட்ட ஓர் ஆய்வினை நான் செய்வதையே அவர் விரும்பினார். நான் கூறினேன், “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு என்ற பாடம் எவ்வாறு வளர்ந்துள்ளது -அதனுடாக நாங்கள் அறிவதற்கு ஏதாவது வாய்ப்புகள் உண்டா? ஏதாவது புதிய விஷயங்கள் தென்படுகின்றனவா” என்று பார்ப்போம். அதனை நான் செய்யலாம் என்றேன். “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” என்கின்ற ஆராய்ச்சியை நான் அங்கு செய்தேன். அதனைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் முதலில் ஆங்கிலத்தில் பிரசுரித்தது. Literary history in Tamil எனும் தலைப்பில் நான்கு கட்டுரைகளை நான் வாசித்து, அது சம்பந்தப்பட்ட அறிஞர்களை அழைத்து ஒரு பெரிய கருத்தரங்கு நடத்தி, அதில் ஏற்பட்ட வாதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக்கட்டுரைகளை மீள் பரிசோதனை செய்து, அதன் பின்னர் பிரசுரஞ் செய்தேன். இன்று “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” என்ற அந்த நூல் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் உயர்நிலை மாணவர்களுக்கு உதவுகிற ஒரு நூலாக இருக்கிறது. நான் PhD. க்குப் பிறகு செய்த ஒரு முக்கியமான வேலைகளில் ஒன்றாக இதனைக் கருதுகிறேன். இதனைச் செய்கின்றபோது நான் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் சென்றேன். பல்வேறு தமிழ்க் கல்லூரிகளுக்கும் சென்றேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னை இரண்டு வாரம் விருந்தினராக அழைத்திருந்தார்கள். அப்போதுதான் பேராசிரியர்கள் அகஸ்தியலிங்கம், எஸ்.டி.சண்முகம் போன்றவர்களை நண்பர்களாகக் கிடைக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அந்த நட்பு இன்றுவரையும் தொடர்ந்து வருகிறது. அதுமாத்திரமன்றி தமிழ்த்துறையிலிருந்த ஆறு. அழகப்பர் என்பவரோடு நாடகம் பற்றியெல்லாம் உரையாடினேன். அந்த நாட்களில், மாணவராக இருந்தவர்தான் தி.மு.க.வில் போக்குவரத்து அமைச்சராக இருந்த பொன்முடி. அப்படியான உறவுகளெல்லாம் எனக்கு ஏற்பட்டன. பாண்டிச்சேரி French Institute க்கு வி. எச். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் என்னைப்பற்றிச் சிபார்சுசெய்து ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். அங்கு ஒருவாரகாலம்

அவர்களது செலவில் தங்குவதற்கு அனுமதி கிடைத்தது. அங்கு கிடைத்த அனுபவம் மிகப் பெரியது, மறக்க முடியாதது. அங்கு அற்புதமான நூலகம் இருந்தது. எமது பழந்தமிழ் நூல்கள் - குறிப்பாக சமய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பிரெஞ்சிற்கு மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். சங்க இலக்கியம் பற்றிய அகராதிகளில் பிரஞ்சு மொழியில் உள்ள ஒரு அகராதிதான் இன்றும் சிறப்பானதாக விளங்குகிறது. அது இரண்டு பாகங்களைக் கொண்டது. அங்குள்ள அறிஞர்களுடன் பேசிப்பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கோபால் ஐயர் என்பவருடன் பேசிப்பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அத்துடன் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள அறிஞர்கள் ஆர். எம். சுந்தரம், வெள்ளை வாரணனார் நம்பியாருரன், சுந்தர சண்முகனார், ஏ. எஸ்.ராமன், ராம நரசன், முருகரத்தினம், வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் சுப்பராயலு, மொழியியல் துறையில் முக்கியத்துவம் உள்ள பேராசிரியர் அரங்கன், வையாபுரிப்பிள்ளையுடன் கடமையாற்றிய மு. சண்முகம்பிள்ளை போன்ற பலருடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சிலம்பொலி செல்லப்பன் அங்கு பதிவாளராக இருந்தார். இவர்கள் எல்லோரையும் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதனால் அறிவு மிக மிக வளமாகப் பெருகிற்று என்று சொல்லலாம். அந்தக் காலகட்டத்திலேதான், அ. மார்க்ஸ், பொ. வேலுசாமி போன்றவர்கள் தினமும் என்னைச் சந்தித்து அளவளாவினார்கள். பிற்காலத்தில் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் முக்கியமான எழுத்தாளர்களாக, விமர்சகர்களாக - என்னுடன்கூடக் கருத்து வித்தியாசம் கொண்டு விஷயங்களை விவாதிக்கிறவர்களாக மாறி இருப்பது எனக்குப் பெருமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்கிறது.

இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் நான் மடங்களைப் பார்த்தேன். திருவாவடுதுறை ஆதீனம், தருமபுரம் ஆதீனம் ஆகியவற்றில் ஒருநாள் முழுவதும் தங்கியிருந்து அங்குள்ள நடைமுறைகள் யாவற்றையும் பார்த்தேன். அது ஒரு பெரிய அனுபவம். அவர்கள் தமிழ் படிக்கிற முறைமை, அதனைச் சொல்கின்ற முறைமை, தமிழ் வளர்க்கிற முறைமை இவையெல்லாம் இலங்கையில் முன்னர் நிலவிய எங்களுடைய தமிழ்க் கல்விப் பரம்பரையை ஒத்தது. அதிலிருந்தும் சற்று வேறுபட்டது என்று சொல்வேன். திருவாவடுதுறை ஆதீனம் ஒருமாதிரியும், தருமபுர ஆதீனம் இன்னொரு மாதிரியும் என்று சொல்லலாம்.

இதன் பின்பு நான் ஐவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். றொமிலா தாப்பர் என்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியரின் அழைப்பின் பேரிலேயே அங்கு சென்றேன்.. இந்திய வரலாற்றுத் துறையில் அவர் ஒரு பிரசித்திபெற்ற பெண்மணி. அவரை நான் கொழும்பில் சந்தித்து அளவளாவி யிருக்கிறேன். ஐவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் அவர்கள் என்னை விருந்தினராக இரண்டுவாரம் அழைத்திருந்தனர். அந்தத் தருணத்தில் நான் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் தோற்றம்பற்றி ஒரு கட்டுரை வாசித்தேன். அப்போதுதான் கே.என்.பணிக்கர் - இராதாகிருஷ்ணனின் மகன் கோபால், செம்பகலக்ஷ்மி பி.சி.ஐயின், மீனாட்சி போன்ற மிகப்பிரசித்தமான வரலாற்று ஆசிரியர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழ்நாட்டு வரலாறு ஏன் நீலகண்ட சாஸ்திரிக்குப்பின்னர் அனைத்திந்திய மட்டத்தில் எடுபடவில்லை என்பதற்கான காரணங்கள் அவர்களுடன் ஊடாடுகின்றபோதுதான் தெரிய வந்தது. திராவிடக் கட்சிகளின் வளர்ச்சி காரணமாக, குறிப்பாக அதன் செல்வாக்குக் காரணமாக தமிழை முதன்மைப்படுத்தி வரலாறு எழுதமுனையும் பொழுது, அக்கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறும் முறைமையிலும் கருத்துக்களின் தள நிலைகள் பற்றியும் பல்வேறு புலமைப்பிரச்சினைகள் தோன்றின. திராவிடக் கருத்து நிலை அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் மதப்பண்பாட்டு வளர்ச்சியினைப் புறக்கணித்திருந்தது. பக்தி இலக்கியங்கள் மதம்சார் இலக்கியங்கள்பற்றி சனவிருப்புவாத (Populist) போக்குகளைக் கொண்டிருந்தது. இதனால் தமிழையும் தமிழ் நாட்டையும் அனைத்திந்தியப் பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் முறைமையில் ஊறு ஏற்பட்டது. குறிப்பாக பண்டைய தமிழ் நூல்களின் காலம் பற்றிக் கூறப்பட்ட சில கருத்துக்கள் வரலாற்றுணர்வு அற்றனவாகவே இருந்தன. உதாரணமாக தொல்காப்பியம் கி.மு. ஏழாயிரம் வருடத்திற்கு முந்தியது என்று சொல்வது போன்ற கருத்துக்கள்.. இப்படியான கருத்துக்கள் வரலாற்றின் மற்றைய சான்றுகளுடன் இணைவதும் சிரமமாக இருந்தது. ஒன்று வாதிடவும், இரண்டு தங்களுடைய வாதங்களை நிலைநிறுத்தவும் தயங்குகிற - எடுத்து பேசுகிற பேராசிரியர்கள் பலர் இருக்கவில்லை. பாலச்சந்திரன் என்கின்ற ஒருவர் மாத்திரம் Presidency கல்லூரியில் இருந்தார். அவர் நவீன வரலாற்றை மட்டும் செய்தார். பழைய இந்தியாவைப்

பொறுத்தவரையில், கே.கே.பிள்ளை கூட அங்கு பெரிய தாக்கத்தினை வடஇந்தியாவில் ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்களோடு வாழ்ந்த அந்த இரண்டு வாரகாலமும் மிகச்சிறந்த காலம். அது மாத்திரமல்ல இன்றும்கூட, சிலவேளைகளில், ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிற மாணவர்களை - அந்தத் துறையில் படிக்கிற மாணவர்களை எங்களிடம் சென்று அந்த விடயங்களை அறிந்துவாருங்கள் என்று மேலிடத்தில் அனுப்புவார்கள். நான் சென்னையில் இருக்கின்றபோதெல்லாம் மாணவர்கள் என்னை வந்து சந்தித்தார்கள். அங்குசென்றபின்னர்தான் எனக்குத்தெரியும், நாங்கள் எழுதுவதெல்லாம் நிதானமாக இருக்கவேண்டும் என்பது. நாங்கள் எழுதுவதையெல்லாம் அவர்கள் மிகக் கவனமாக வாசிக்கிறார்கள். என்னுடைய திணைபற்றிய கட்டுரை அவர்களுடைய கண்ணோட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான கட்டுரை. அவர்கள் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு என்னால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. ஏனென்றால் நான் தமிழ் இலக்கியத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் அக்கட்டுரையை எழுதினேன். அவர்கள் அதற்குமேலால் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புப் பற்றியெல்லாம் கேட்டார்கள்.

இதைவிட Primary sourcesக்கு நாங்கள் போகவேண்டும் என்கிற விடயம். நான் திராவிடக்கமுகத்தைப்பற்றிய ஆரம்பக்காலம் பற்றிப்பேசினேன். அப்போது, பெரியாருக்கும் மறைமலையடிகளுக்கும் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் பற்றியெல்லாம் எடுத்துப்பேசினேன். பேசுகிற பொழுது, நல்லவேளையாக, நான் மறைமலையடிகள் எழுதிய பெரியாருடைய பத்திரிகை குடியரசில் வந்த கட்டுரைகளையும் வாசித்தேன். பணிக்கர் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளெல்லாமே குடியரசுப் பத்திரிகையில் இப்படி எழுதியிருக்கிறது என்பதுபற்றியதாகவே இருந்தது. நான் அதிலிருந்து ஒன்றைப் படித்துக்கொண்டேன் - இன்னொருவர் எழுதியவற்றை வைத்துக்கொண்டு எக்காலத்திலும் ஒரு தனி ஆராய்ச்சி செய்யக் கூடாது. அவற்றுடன் தொடர்பான மூலநூலை, மூலச்சான்றைப் படிக்கவேண்டும். ஒருவர் சொல்கிறார் என்பதை வைத்துக்கொண்டு நான் ஒரு பெரிய Theory ஐ Develop பண்ணக்கூடாது. ஏனென்றால் அதனை நான் வாசிக்கிறபொழுது இன்னொரு கருத்துவரும். நான் இதனை எனது தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதுகின்றபோதுகூட அவதானித்தேன். என்னுடைய அனுபவம், எனது செல்வாக்கு, எனது கண்ணோட்டம், நான் படித்த ஆசிரியர்களுடைய செல்வாக்கு, எங்களுடைய இலட்சியங்கள், எங்களுக்கிருக்கிற சிந்தனை முறைமை என்பன வற்றிலிருந்து வேறு விடயங்கள் வெளியாகும். அங்கு இருந்த ஒன்பது மாதங்களும் எனக்கு மிகமிகப் பிரயோசனமான காலமென்பேன். எனக்கு ஒரு உலகம் திறந்துவிட்டது என்பதை அறிந்தேன்.

83ஆம் ஆண்டு கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். P.H.Farmer அப்போது Centre for South Asian Studies நிறுவனத்தின் தலைவராக இருந்தார். அவர்தான் Peasant colonisation in Ceylon, Ceylon a divided nation ஆகிய மிகப்பிரசித்தமான நூல்களை எழுதியவர். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு இலங்கை பற்றிய தகவல்களுக்கான ஒரு சான்றாதாரமாக அவர் இருந்தார். அங்கு நான் திராவிட கமுகத்தின் வளர்ச்சிப்பற்றி Understanding the Dravidian movement என்பது பற்றிச் செய்தேன். அங்கு வேலை செய்தது மிகப்பெரிய அனுபவம். உதாரணத்திற்கு, “தமிழகத்தில் முஸ்லிம்கள்” என்று ஒரு கருத்தரங்கு அங்கு நடந்தது. அதனை ஒரு பெண் நடத்தினார். எல்லாமாக ஐந்தேபேர்தான் அதில் பங்குபற்றினார். நான்கு மணிக்குத் தொடங்கி ஏழு மணிக்கு அக்கருத்தரங்கு முடிந்தது. அவுஸ்திரேலியத் தேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணைவேந்தராக இருந்தவரும், போல் ஆர் பிறஸ் என்பவரும் அதில் பங்குபற்றினார்கள். நானும் அதில் பங்குபற்றினேன். எங்களைவிட ஒரு மாணவனும் இருந்தான். அக்கருத்தரங்கு முடிந்தபின் எல்லோரும் அதனை ஓர் அருமையான கருத்தரங்கு என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் 200, 300 பேர் இருந்தால்தான் கருத்தரங்கு என்று நினைக்கின்றோம். அன்று ஐந்தாறு பேருக்குள் நடந்த விஷயங்கள் மிக முக்கியமானவை. அந்தக் கருத்தரங்கை நடத்திய பெண், தான் முஸ்லிம் பெண்களுடன் கலந்துரையாடிமை பற்றியெல்லாம் கூறினார். நான் சொன்னேன், அவர்களுடன் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு உங்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காதே என்று. கீழைக்கரை முஸ்லிம்களை எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. நான் கீழைக்கரை சமுதாயம் பற்றிக் கூறியபோது அவர்களுக்குப் புதிதாக இருந்தது. ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்கு ஓரளவு விளங்கியது. ஏனென்றால் அவர் அங்கு சென்று ஆய்வு செய்திருந்தார். ஒரு பெண்ணுக்கு

அவர்களைப்பற்றி எவ்வாறு தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும் என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. அவற்றைப்பற்றியெல்லாம் மிக விரிவாகக் கதைத்தோம்.

அதுமாத்திரமல்ல, அங்கு எனக்கு Birth of Indian civilisation எழுதிய Raymond Allchin என்பவருடன் தொடர்பு கிடைத்தது. அவர் மிகப்பெரிய தொல் பொருளியல் ஆய்வாளர்களில் ஒருவர். Astrophysics இல் உள்ள மிகப்பெரிய பேராசிரியர் ஒருவர் அங்கு இருக்கிறார். அவர் சக்கர நாற்காலியிலேதான் நடமாடுவார். எழுந்து நடக்கமாட்டார். எலும்புருக்கி நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். அங்குள்ள நூலகத்துக்குச் சென்றேன். அது மிகப்பெரியது. இலங்கையில் உள்ள புத்தகங்கள் யாவும் அங்கும் இருக்கின்றன. அங்கு பொறுப்பாக இருக்கும் நூலகருடன் கதைப்பதே தனிப்பெரும் அனுபவமாக இருக்கும். எங்களுடைய Center இல் ஒரு நூலகம் உண்டு. அங்கு ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கண்டேன். தொண்டமானாறு ஏரியை எவ்வாறு விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற தகவல்களை ஒருவர் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தேன். அதைவிடச் சுவாரஸ்யமான - ஆஷ் துரையின் கொலை வழக்குப் பற்றிய (பாரதியாருடைய) ஒரு கடிதம் அங்கிருந்தது. அந்த ஆஷ்துரையோடு சமாந்தரமாக இருந்த இன்னொரு Deputy collector தனது தகப்பனுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் அங்கிருந்தன. அதில் ஆஷ் கொலைசெய்யப்பட்ட சம்பவம் எழுதப்பட்டிருந்தது. “மிகவும் ஆர்வத்தோடு ஆஷ் இருந்தார். அப்படிப்பட்டவரை கொலைசெய்து விட்டார்கள்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இவையெல்லாம் பெரிய விஷயங்கள். அத்தோடு இந்தியாவில் இருந்த ஜமீந்தார்கள் பற்றிய புத்தகம் ஒன்றினையும் அங்கு பார்த்தேன். அங்குதான் பிரசித்தமான Hobson Jobson என்ற நூலைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. அங்குள்ள மாணவர்களோடு பேசுவது ஒரு புதிய அநுபவம். நான் அங்கு இருக்கிற நாட்களில் அவர்களோடு சேர்ந்து சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரியின் Dinning fellow ஆக இருந்தேன். அப்போது கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர் அங்கு வந்தார். அவர் என்னைச் சந்தித்தபோது, “நீர் என்ன செய்கிறீர்.. எனக்கேட்டார். Politicization of culture என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்வதாகக் கூறினேன். அப்போது அவர் அதுபற்றி விரிவாகக் கூறும்படி சொன்னார். அவர் சர்வதேச ரீதியில் சட்டத்தில் பெரிய நிபுணர். அப்படியானவரின் பக்கத்திலிருந்துகொண்டு, நான் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தைப்பற்றிச் செய்கிறேன் என்று கூறியபொழுது கூனிக் குறுகிப்போனேன். How the concept of culture is politicized என்பதைப் பற்றிக் கேட்டு, இந்த Aspect ஐப் பார்த்தீர்களா, French tradition ஐப் பார்த்தீர்களா..., Spanish tradition ஐப்பார்த்தீர்களா... French tradition எவ்வாறு அதனைப்பாதித்து என்றெல்லாம் கேட்டார். உண்மையில் அது போதுமே.. அது ஒரு கல்லெறிந்த மாதிரித்தான். குளக்கரைக்கு அந்த Ribbles வரவே நான் பலதை அறிந்துவிட்டேன். அந்தமாதிரியான மிகப்பெரிய அநுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டன.

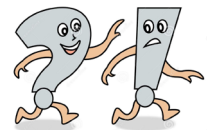
இதன் பின்பு Peter Schalk சுவீடிஷ் பேராசிரியரோடு இருந்த உறவுகள் காரணமாக உப்சாலா பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு மூன்று மாதம் Guest Professor ஆக இருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துடன் உறவுகள் ஏற்படுத்தினேன். அதன் பின்பு அங்கு பத்மநாதன், பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் சென்றனர். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் மாணவர்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்க வேண்டி இருந்தது. அவர்களுடைய பாஷை சுவீடிஷ். அவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவு மிகக் குறைவு. நாங்கள் பேசுகின்ற ஆங்கிலம் அவர்களுக்குப் புரிவதில்லை. நாங்கள் படிப்பிக்கின்ற முறையிலும் அவர்களுக்குப் படிப்பிக்க முடியாது. அங்குள்ள Department of Theology மிக முக்கியமானது. அங்குள்ள Swedish Church க்கு இந்தியாவில் தொடர்பு இருந்தது. Ruth Walden என்ற பெண்மணி அங்கு தமிழ் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய கணவர் ஒரு Church Missionary. அவர் இந்தியாவில் வேலை செய்தவர். அந்தப் பெண். அங்கு என்னை Introducing Tamil Literature என்ற தலைப்பில் ஒரு தொடர் விரிவுரை நிகழ்த்தச் சொன்னார். முன்று நாட்கள் அந்த விரிவுரைகளைச் செய்தேன். அப்போது, அவர்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களையும் எழுதிக் கொடுத்தேன். Scandinavian Institute of Asian Studies என்றொரு நிறுவனம் உள்ளது. அங்கே டென்மார்க், சுவீடன், நோர்வே, பின்லன்ட் ஆகிய நான்கு நாடுகளிலும் உள்ள, ஆசிய கல்வி சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இருந்தனர். அவர்களுடைய Resercher ஆக மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு நாடுகளிலுமுள்ள ஒன்பது

பல்கலைக் கழகங்களுக்கு நான் விரிவுரைகளுக்குச் சென்றேன். இவ்வாறு செல்லும்போது, நாங்கள் தலைப்புகள் சிலவற்றை முன்கூட்டியே அவர்களுக்கு எழுதி அனுப்ப வேண்டும். அதில் அவர்கள் விரும்பிய தலைப்பில் பேசும்படி சொல்வார்கள். நான், Religion & Poetry -The Tamil Experience, எங்களுடைய இலக்கண அமைப்பில் சில விசேடமான அம்சங்கள் ஆகிய தலைப்புகளில் எழுதிக்கொண்டு சென்றேன். எனக்கு நன்றாக ரூபகம் இருக்கிறது, Lund பல்கலைக் கழகத்தில் Religion & Poetry - The Tamil Experience என்ற தலைப்பில் பக்தி இலக்கியம் பற்றிப் பேசினேன். அதில் ஆண்டாளைப்பற்றிப் பேசியபொழுது அந்த ஆண்டாளின் Language முக்கியமானது என்று கூறினேன். அங்குள்ள ஒருபெண், ஆண்டாளின் கதையைக் கேட்டு, ஆண்டாளைப்பற்றிக் கேட்டு, ஆண்டாளின் அனுபவம் பற்றியெல்லாம் கேட்டாள். அந்தளவுக்கு ஆர்வமுள்ள மாணவர்களை அங்கு சந்தித்தேன். பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள மிகச்சிறந்தவர்களை, பல்வேறு துறைகளில் உள்ளவர்களையெல்லாம் நான் சந்திக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் கேட்கிற கேள்விகள், செய்கிற ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் முக்கியமானவை. நாங்கள் எதிர்பார்க்காத விடயங்களையெல்லாம் அவர்கள் படித்திருப்பார்கள். சவீடிஷ் மரபில் பௌத்தத்தைப்பற்றிய ஆய்வுகள் நிறையச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இலங்கை, சீனா, தீபேத் போன்ற நாடுகளில் உள்ள பௌத்தத்தைப்பற்றி மிக மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னுடன் கதைத்தபோது, எனக்குப் பௌத்தத்தைப்பற்றித் தெரியாது என்று சொல்லவேண்டியிருந்தது. ஆனால் தமிழில் உள்ள பௌத்த நூல்களைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது அவர்கள் மிகவும் ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள். மணிமேகலையில் உள்ள பௌத்தம் எது. என்று ஒருவர் கேட்டார். “அறிதொறும் அறிதொறும் அறியாமை கண்டவாறு” என்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது. ஒன்றைப் புதுக்கப் படிக்கிற போதுதான், இதனை இப்படியும் பார்க்கலாமே என்று தெரியாமல் இருந்ததே என்று எண்ணத் தோன்றியது. அது பெரிய உந்தல், பல விடயங்களை வாசிக்கத் தூண்டியது. அது ஒரு முக்கியமான அனுபவம்.

நான் 1988ல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக, பேராசிரியர் சஞ்சீவியால் அழைக்கப்பட்டேன். ஆனால் நான் அங்கு சென்றபோது, சஞ்சீவி பேய், பொற்கோ வந்திருந்தார். அங்கு நான் தமிழ் நாட்டில் அரச உருவாக்கம் பற்றிச் செய்ய எண்ணியிருந்தேன் அது பெரிய விடயம். ஆறு மாதத்தில் செய்யமுடியாது. அதன் பின்னர் சங்க இலக்கியத்தில், Organisation of Political Authority in Ancient Tamil Nadu, A study of the Terms used for rulers in Sangam literature ஆகியன பற்றியெல்லாம் அங்கு ஆய்வுகள் மேற்கொண்டேன். இறை, கோ, மன்னன், அரசு, வேந்தன், கிழான் இப்படியெல்லாம் பல சொற்கள் இருக்கின்றன. இதில் கிழானைத் தவிர மற்ற எல்லாம் மன்னனைக் குறிக்கும் சொற்கள் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மன்னன்தான் முதன் முதலில் பரந்த நிலப்பகுதியை ஆண்டவன் என நான் நினைக்கிறேன். பொருந்துபவன், இணைபவன்- Man who fits in - என்ற கருத்திலேதான் மன்னன் என்ற சொல்லைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது. அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் அங்கு ஆய்வு செய்தேன்.

அங்கு இருக்கிறபொழுது தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் பலரையும் காண்கின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சென்னையில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் பலருடனும் ஊடாடுகிற விஷயங்கள் ஏற்பட்டன. Hindu பத்திரிகையைச் சேர்ந்த ராம் உடன் தொடர்பு வந்தது.- இலங்கையில் பிரஜைகள் குழுவினைச் சேர்ந்தவன் நான் என்ற தகைமையும் இருந்தது. அத்தோடு பல்கலைக்கழகத்தில் நான் வேலைசெய்த துறையைச் சாராத மாணவர்களும் வந்து கேள்வி கேட்பார்கள் அதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். அங்குள்ள கல்லூரிகளுக்கு விரிவுரைகளுக்குக் கூப்பிடுவார்கள் அதற்கெல்லாம் போகவேண்டும்.

2003 ஜூலை ஜூன் (ஆம் ஆண்டு 38)

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமை யாற்றியபின் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றீர்கள் அல்லவா.. அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் பெற்ற அநுபவங்களைக் கூறுங்கள்....

நான் அமெரிக்காவில் உள்ள பெர்கிலி பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். அப்போது நான் சென்னையில் செய்த ஆய்வுக் கட்டுரை தயாராக இருந்தது. அங்கு சென்றபோது, பிரபல பேராசிரியர் George Hart தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தார். நான் அவருடன் இணைந்து வேலை செய்வதாக இருந்தது. நான் சென்னையில் செய்த ஆய்வுக் கட்டுரையை, அங்குள்ள கேட்போருக்கு ஒருநாள் வாசித்துக் காட்டினேன். ஐந்து பேர்தான் இருந்தார்கள். அதில் Robert என்னும் ஒரு சமஸ்கிருதப் பேராசிரியரும் இருந்தார். நான் செல்வதற்கு முதன்நாள் அங்கு பூகம்பம் நிகழ்ந்திருந்தது. அந்தச் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் என்னிடம் கேட்டார், Earth quakeக்கு தமிழில் எப்படிச் சொல்வது.. என்று. நான் “பூகம்பம்” என்று சொன்னேன். அவர் உடனே, என்ன உங்களுக்குத் தமிழில் சொல்லே இல்லையா? “கம்ப” என்பது சமஸ்கிருதச் சொல் அல்லவா? என்றார். உடனே நான், “நில நடுக்கம்” என்ற சொல் இருக்கிறது என்றேன். அவர் “கம்ப” என்பதும் “நடுக்கம்” என்பதும் ஒன்றல்ல - “Gambe and Nadukkam are not the same” என்றார். அதன் பிறகு நான் எப்போதும் ஆங்கிலத்தில் அல்லது சமஸ்கிருதத்தில் இருந்து தமிழ்ப்படுத்தும்போது அச் சொற்கள் சரிசமமான கருத்தைக் கொடுக்கிறதா என்பதைக் கவனிப்பது வழக்கம். அது வேறு கருத்தைக் கொடுக்கிறதா எனப் பார்ப்பதும் வழக்கம்.

அந்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு கைலாசபதியும் சென்றிருக்கிறார். பேராசிரியர் Hart உடன் பேசும்போதெல்லாம் நவீன இலக்கியம் பற்றியும், பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் நாங்கள் பேசுவது அவருக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. இன்று வரைக்கும் Hart எனது நண்பராக இருக்கிறார். நான் அங்கு வேலை செய்யும்போது, சமதி ராமசாமி என்ற பிராமணப்பெண் PhD.செய்தார். அவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். Richard Freeman என்ற Sanskrit scholar ஐ திருமணம் செய்திருந்தார். அப்பெண் சென்ற தடவை கொழும்புக்கு வந்தபோது என்னையும் வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். தமிழ்நாட்டில் அவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் என்னைப் பற்றி அங்குள்ள அறிஞர்களுக்குக் கூறியிருப்பதாக அறிகிறேன். அங்குதான் பேராசிரியர் எமனோவைக் கண்டேன். Travidian Etimological அகராதியை எழுதியவர்கள் இருவர். ஒருவர் பேராசிரியர் எமனோ. மற்றவர் பேராசிரியர் பறோ. பேராசிரியர் பறோ முன்னர் ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் கடமை ஆற்றியவர். நான் PhD.செய்யும் காலத்தில் பறோவுடன் கதைத்திருக்கிறேன். எனது பேராசிரியர் தொம்சனுக்குத் தமிழில் தாடனம் இல்லாததால் அவர் பறோவுடன் கதைக்கும்படி கூறுவார். மாதத்தின் கடைசி வெள்ளிக் கிழமைகளில் நான் அவரிடம் போய் கதைப்பேன். அது பெரிய அநுபவம். ஒருமுறை பறோ என்னைத் தேநீர் அருந்த அழைத்துச் சென்றபோது, Senior Common Roomy இல் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு பேராசிரியர். பறோ என்னைப்பற்றி அவருக்குக் கூறினார். அப்போது அவர், “நீர் சிங்கள நாடகத்திற்கும் தமிழ் நாடகத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசாமல், ஏன் கிரேக்க நாடகங்களைப் பற்றிச் செய்ய வருகிறீர்... என்ற தொனியில் என்னைக் கேட்டார். நான் கூறினேன், “தமிழில் நாடகங்கள் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். ஆனால் தகவல்கள் இல்லை. அதனால் நாடகம் வளர்ச்சியடைந்த ஒரு சமுதாயத்தோடு செய்யும்போது மறுமொழி வரும் என்பதாலேயே நான் இங்கு வந்து ஆய்வு செய்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னேன்.

பேராசிரியர் எமனோவுக்கு அப்போது வயது 82. திடகாத்திரமாக இருந்தார். அமெரிக்காவில் 70 வயதுதான் ஓய்வு பெறும் வயது. பெரிய பேராசிரியர்கள் 75 - 80 வயதுவரை வேலை செய்யலாம். அவர் 80 வயது வரை வேலை செய்துவிட்டு அப்போது ஓய்வு பெற்றிருந்தார். அவர். Toda Love Songs - தொதுவர்களுடைய காதல் பாடல் பற்றிய முக்கியமான ஆய்வுகளை எழுதியவர். இதற்கும் எங்களுடைய அகப்பாடல் மரபுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது. அங்கும் சுட்டி ஒருவர் பெயர் பெறப்படார். பக்கத்தில் இருப்பவர்களைத் தவிர, இதில் யார் காதலன் - யார் காதலி என்பது தெரியாது. அவருக்கு முன்பு அவரது இடத்தில் இருந்தவர், ஒரு

சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர். அப் பல்கலைக்கழகத்தின் அணுவாராய்ச்சித்துறைப் பேராசிரியர் ஒருவருக்கு கடவுளின் விசுவரூபம் பற்றிய பகவத்கீதை சுலோகத்தை அந்த சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் விளக்கியிருந்தார். அணுக்குண்டு வெடித்தபோது, அதனை அவதானித்த அந்தப் பேராசிரியர், தனக்கு சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் விளக்கிய சுலோகமே - “ஆயிரம் கோடி சூரியப்பிரகாசம்” என்று சமஸ்கிருதத்தில் சொல்லப்படுகின்ற அந்த சுலோகமே ரூபகம் வந்ததாக, Brighter than thousand suns என்ற தனது நூலில் விபரித்துள்ளதாகக் கூறியதாக, எமனோ என்னிடம் கூறினார். நாங்கள் வழக்கமாகச் செல்லும் பாதையில், ஒரு அரை வட்ட அமைப்புடைய ஓர் இடம் இருந்தது. அந்த இடத்தைக் காட்டி, இங்குதான் அந்தச் சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் இருந்தார் என எமனோ கூறினார். பேராசிரியர் எமனோவுடன் கதைத்தது பெரிய அநுபவம். மறுநாளும் நான் அவருடன் கதைக்க விரும்புவதாகக் கூறினேன். அவர் அடுத்த நாள் தானாகவே என்னைத் தேடி வந்துவிட்டார். எமனோ பெரியமனிதர். அவரை நான் சந்தித்தது பெரும் பாக்கியம்; வரம் என்று சொல்லலாம்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் கலிபோர்னியாவில் உள்ள கோவில் ஒன்றில் சூரன் போர் நடந்தது. கந்தஷஷ்டி விரதகாலம். நான் கௌசல்யா என்ற பெண்ணுடன் அந்தக் கோவிலுக்குக் காரில் சென்றேன். கௌசல்யா Hart இன் மனைவி. அப்பெண் கந்தஷஷ்டி விரதம் இருந்தாள். நானும் அன்று மாமிசம் உண்பதைத் தவிர்த்து அவளுடன் சென்றேன். அங்கு அளவெட்டி சுவாமியுடன் சம்பந்தமுடைய ஒருவர் இருந்தார். அவர்தான் அங்கு பூஜை செய்தார். அது வேறொரு அநுபவம்.

அங்குள்ள நாடகத்துறைக்குச் சென்றேன். திறந்தவெளி அரங்கு - அதில் நாடகங்கள் நடக்கின்ற விதம் இவற்றையெல்லாம் பார்த்தேன். கிரேக்க அரங்கின் மாதிரியை வைத்திருக்கிறார்கள்.

மற்றது, சமஸ்கிருதத் துறையில் இருந்தவர்களோடு நாங்கள் வேலை செய்தது. என்னுடைய சொந்தத் தேடல்களுக்காக நான் போய்ப் பார்த்தது. அமெரிக்காவால் நமது நாட்டில் இருந்து வாங்கப்படுகின்ற நூல்கள் எல்லாம் அங்கிருந்தன. தமிழர் சால்பு, இலக்கிய வரலாறு, கைலாசபதியினுடைய நூல்கள் என்னுடைய ஏழெட்டு நூல்கள் அங்கிருந்தன. Drama in ancient Tamil society அங்கு இருந்தது . அது பெரிய விஷயம்.

பெர்கிலியில் ஏற்பட்ட இன்னுமொரு அநுபவம். நான் சென்ற நேரத்தில் Heinz என்ற ஜேர்மன் பேராசிரியரோடு சேர்ந்து Hart புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார். Hynes, ஜு இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவருக்குச் சமஸ்கிருதம் தெரியும். தமிழும் கொஞ்சம் தெரியும். அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு நான் ஐந்தாறு மாடிப்படிகள் ஏறிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. லிப்ட் இருக்கவில்லை. நான் அங்கு சென்றபோது ஐந்தாறு பிள்ளைகள் சூழ்விருந்தனர். Hart பாட்டைப் பாடுவார். பின்னர் பாட்டின் கருத்தைச் சொல்வார். ஹென்ஸ் அந்தத் தாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அதற்கேற்றமாதிரிப் பாடுவார். நான் ஒருத்தன்தான் அங்கு கறுப்பன். இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்னை அறியாமலே நான் தலை ஆட்டத் தொடங்கிவிட்டேன். ஹென்ஸும் நானும் நன்கு சினேகிதமாகிவிட்டோம். அடுத்தநாள் ஹென்ஸ் என்னிடம் வந்தார். வந்து என்னிடம் சொன்னார், “இரவு ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயம் நடந்தது. எனது மகள் கேட்டாள், “அந்த இந்தியர் நீங்கள் சொல்வதற்கெல்லாம் ஏன் தலையசைத்து இல்லை.. இல்லை என்று கூறினார்... -Why did that Indian shake his head and said no to everything you said?. நான் அவளுக்குச் சொன்னேன், அவர் இல்லையென்று கூறவில்லை. அவர்கள் ரசிப்பது அப்படித்தான் -That is the way they appreciate என மகளுக்கு விளக்கம் கொடுத்தேன் என்றார். நான் தலையாட்டி ஆகா என்று ரசித்ததை, அவரது மகள் இல்லை என்று கூறித் தலையாட்டுவதாகக் கருதியிருக்கிறாள். இந்தமாதியான அநுபவம் எனக்கு பெர்கிலியில் கிடைத்தது.

அதன் பிறகு நான் ஹாவாட் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு மூன்று நான்கு நாட்கள்தான் தங்கியிருந்தேன். அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் Anthropology ல் மிகப் பெரிதாகப் போற்றப்படுகின்ற இருவர் அங்கு இருந்தனர். ஒருவர் எஸ்.ஜே.தம்பையா. மற்றவர் நூர் யால்மன். தம்பையா என்னை வரவேற்று, தாய் தனக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் சமைத்துத்தந்த வெண்டிக்காய் குழம்பு செய்து தந்தார். நான் ருசித்துச் சாப்பிட்டேன். அவரது மனைவி சிரித்த முகத்துடனேயே இருப்பார். அன்று எல்லோரும் மகிழ்வுடன் உரையாடினோம்.

ஹாவாட் பல்கலைக்கழகத்தில், Theological Institute இல் உள்ள நூலகத்தை நான் சென்று பார்த்தேன். அங்கு மூன்று நான்கு கோவைகள் இருந்தன. திராவிடக் கழகத்தினரால் போற்றப்படும் ஒரு சமூக விஞ்ஞானி, பகுத்தறிவாளி, American Non believer ஆன இங்கர்சால் பற்றிய தகவல்கள் அங்கு இருந்தன.

அடையாறு பிரம்மஞான சங்கத்தில் இரண்டு விதமான ஆட்கள் இருந்தனர். ஒன்று Olcott ஆட்கள். மற்றது Anni Besant. இந்து மதத்தில் சில குறைபாடுகளை Olcott ஆட்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். - குறிப்பாக பிராமணியம் சம்பந்தப்பட்ட சில எதிர்க்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டனர். அந்த விடயங்கள் எல்லாம் அவற்றுள் இருந்தன. சில கடிதங்களும் துண்டுப் பிரசுரங்களும் பிரசுரிக்கப்படாமல் இருந்தன. அவை முக்கியமானவை. அவற்றையெல்லாம் பார்க்க முடிந்தது.

அதன் பின்பு விஸ்கொன்ஸின் பல்கலைக்கழகத்தைச் சென்று பார்த்தேன். என்னோடு வேலை செய்த ஒரு பூமி சாஸ்திரப் பேராசிரியர் - ஒரு இலங்கைத் தமிழர் அங்கு இருந்தார். அவருடன் தங்கியிருந்து அங்குள்ளவற்றையெல்லாம் பார்த்தேன்.

அமெரிக்க விஜயத்தில் எனக்கு மிகமுக்கியமானது பெர்கிலி. ஹாவார்ட்டில் நின்றபோதுதான் ஒன்று தெரியவந்தது. என்னவென்றால் அவர்கள் Theological Instituteஇல் சமயத்தைப்பற்றித்தான் படிப்பித்தார்கள். சமயம் பற்றிப் படிப்பிக்கும்போது, Devotional Aspect and religion என்ற ஒரு கருத்தாங்கு செய்கிறார்கள். அதிலே எங்களுடைய பக்திமார்க்கம் மிகவும் சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகிறது. அதில் அவர்கள் தமிழ் மூலத்தைப் பயன்படுத்தி நாயன்மார் ஆழ்வார்களைப் பற்றிப் பார்க்கிறார்கள். அந்த வகுப்பை முதலில் செய்தவர் ஏ.கே. இராமானுஜம். அவர் காலமாகிவிட்டார். அதற்குப் பின்பு யார் செய்வதென்று அந்தரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மாணவர்களில் சிலரை நான் சந்தித்தேன். அதில் தென் இந்திய பிராமணப் பையன்கள் இருவர் இருந்தனர். நான் அவர்களுக்கு இலங்கையைப்பற்றி ஒரு விரிவுரை செய்தேன். அந்த விரிவுரைக்குப் பலரும் வந்திருந்தார்கள். இங்கு "Under the bow tree" எழுதிய நூறி ஆல்மன் என்பவரும் வந்திருந்தார். அவரிடம் பேசியபோது அவர்தான் அந்த மாணவர்களைச் சந்திக்கும்படி கூறினார். அன்று வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த சிவப்பிரகாசமும் அங்குவந்து மாலை நேரத்தில் ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினார். பிரேமதாஸாவின் ஆட்சியில் நிச்சயமாக வேறு சில எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கும். கறுவாக்காட்டு எதிர்பார்ப்புகள் இந்த அரசியலில் இருக்காது என்று நான் பேசினேன். அப்போதுதான் அவர் சொன்னார், கனகாலத்திற்குப் பிறகு நீங்கள்தான் கொஞ்சம் நம்பிக்கையூட்டுவதான கருத்துச்சொல்கிறீர்கள் என்று.

அவர்கள் தமிழ்ப் பையன்கள் அவர்களுக்கு தமிழ் ஏன் இவ்வளவு பெரியது - அப்பர், சுந்தரர் என்றால் உயிரை விடுகிறார்களே.... என்ன விசயம் அதை எங்களுக்குக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களுடன், Religion and poetry பற்றிப் பேசும்போது எனக்கு ஒரு முக்கியமான கருத்து ஒன்று வந்தது. எங்களுடைய தேவார திருவாசகங்களை, ஆழ்வார் பாடல்களை இலக்கியங்களாக எழுதவேண்டும். இலக்கியங்களாக விமர்சிக்கவேண்டும் என்பதுதான் அது.

திருஞானசம்பந்தருடைய தேவாரங்களை நான் ஏற்கனவே கவிதைகளாகப் பார்த்திருக்கின்றேன். அது ஒரு முக்கியமான விசயம். என்னுடைய மாணவர் ஒருவர் அதைத் தனது ஆய்வுக் கட்டுரைக்கான பொருளாகக் கொண்டிருந்தார்.

தேவாரமுதலிகளின் ஆளுமைகளைப் பார்க்கும்போதுதான், அந்தப்பாடல்களின் இலக்கியச் சுவை நன்கு தெரியவருகிறது. உதாரணமாக சுந்தரர்,

“மூளாத் தீபோல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி

ஆளாயிருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னற்கால்

வாளாங்கிருப்பீர் திருவாரூர் வாழ்ந்து போதீரே....”

மூளாத் தீபோல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி - தீ மூளாமல் இருந்தால் என்ன செய்யும் - புகைக்கும், கண்ணுக்குள் குத்தும்- அது எரிக்காது.

ஆளா இருக்கும் அடியார் தங்கள் - இந்த ஆள் என்பதற்குக் கருத்து Person என்பதல்ல - உன்னுடைய ஆள் என்றால் - உனது தனிப்பட்ட அடிமை - வேலையாள் என்பது கருத்து. பல்லவர், சோழர் காலத்தில் இதுதான் கருத்து.

“அல்லல் சொல்லற்கால் வாளாங்கிருக்கும் - பேசாமல் இருக்கிறியே அப்பா”, சரி இருந்திட்டுப்போ.

இவ்வாறு எடுத்துக்கூற அவர்கள் திகைத்துப்போனார்கள்.

“கடவுளே, ஆண்டவரே, நாங்கள் உன்னைப் பிரார்த்திக்கிறோம். அல்லது அல்லாஹ்வைப் பார்த்து அல்லாஹ் எங்களுக்கு எல்லாம் தருவாயாக” என்றெல்லாம் உலகத்தில் மதங்கள் பேசும்போது, வாளாதிருப்பின் திருவாரூரில் வாழும் - சரியப்பா, நீ தராவிட்டால் வைத்துக்கொள். நீ வைத்துக்கொள் என்று இறைவனைப் பார்த்துக் கூறும் பாங்கு, கடவுளைக் கிட்டவைத்த பாங்கு. அதுவும் அந்தக் காலத்தில் சிவனையும் அம்மையையும் வைத்துத்தான் பாடப்பட்டது.

“இரண்டாவது பக்தியுகம்” என்று நான் எழுதியிருப்பது (15 - 17 நூற்றாண்டுகளை) முருகனையும் அம்மனையும் வைத்துப் பாடப்பட்ட பாடல்கள். எத்தகைய நயமிக்க பாடல்கள் ... கடவுளின் பக்கத்தில் நிற்பதுபோன்ற உணர்வினைக் கொடுக்கும் பாடல்கள்.

சகலகலாவல்லி மாலையில் - கோமளமே என்று பாடும்போது உனது பக்கத்திலே நிற்கின்ற உனது மகளை, உனது தங்கச்சியைத் தடவி விடுகிற மாதிரி இருக்கும். அதுமாத்திரமல்ல ஒரு பாடலில் அம்மனுடைய எல்லா நகைகளையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து “முத்து முக்குத்தியும், இரத்தினப் பதக்கமும் முடிந்திட்ட தாலியழகும்” - அம்மனுடைய கழுத்தில் முடிந்திட்ட தாலி. ஒரு பெண் தாலி கட்டியிருப்பதைப் பார்த்து சந்தோசப்படக்கூடிய ஆள் யார்... - அந்தப் பெண்ணின் அப்பா அல்லது அம்மா அல்லது சகோதரன். அம்மன் சகோதரி ஆகிறாள். இந்த Source of devotion இருக்கிறதே, இது தமிழில் இருந்துதான் ஆரம்பமாகியது. கடைசியில் சைதன்னியருக்கு சென்றது. இந்த “ராதா” வழிபாடுகூட தமிழில்தான் தொடங்கியது. தமிழில்தான் முதன் முதலில் கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு காதலி இருக்கிறாள் என்ற மரபு இருக்கிறது. “நப்பின்னை” - “நப்பின்னை பிள்ளாய், நங்காய் எழுந்திடாய்” - நப்பின்னை பற்றி ஆச்சியர் குரவையில் வருகிறது. இந்த நப்பின்னைதான் ராதாவாக மாறியதாக ஏ.கே.மஜம்தார் என்பவர் கூறுகிறார். நப்பின்னை என்றால், நமக்குப் பின்னே வந்தவள் என்று பொருள். நமது தங்கச்சி. அவளைக் கண்ணனுக்குத் திருமணம் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் திருமணம் செய்யவேண்டியவர்கள். எல்லாக்காலத்திலும் அவர்கள் திருமணம் செய்யவேண்டியவர்கள். ராதா எப்போதும் அழகானவள், இளமையானவள். எப்போதும் நெருக்கமானவள், எப்போதும் அருகே இருப்பவள், எல்லாக்காலத்திலும் அவள் கன்னிப் பெண். விரும்பத்தக்கவள். ராதா அப்படித்தான். ராதா Culture கடவுளை அடைவதல்ல முக்கியம் - கடவுளைத்தேடுவதுதான் முக்கியம். This entire thing was opened up. அந்த மாணவர்கள் கேள்வி கேட்கிறார்கள். அதுவும் MIT இல் Engineering செய்கின்ற பிராமணப் பையன்கள். அவர்களுக்குச் சிறிது காழ்ப்புணர்வு, சமஸ்கிருதத்தில் இவைகள் இல்லையே என்று. இந்தக் கேள்விகளே தேடல்களுக்கு ஆளாக்கும்.

அதன் பிறகு யப்பான் சென்றேன். ஓனோ என்ற பேராசிரியர் அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஷண்முகதாஸ் வேலை செய்த இடத்திற்கும் சென்றேன். பின்னர் மலேசியா, சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் சென்றேன்.

நான் கேம்பிரிட்ஜில் இருக்கும்போது, பிரிட்டிஷ் லைபிரரிக்கு லண்டனுக்கு வருவது வழக்கம். அப்போதுதான் மிக முக்கியமான, பிரித்தானியாவில் இருந்த அமெரிக்க அறிஞர் Birtun Stine அவர்களைச் சந்தித்தேன். இவர்தான் தமிழக வரலாற்றில் நீலகண்டசாஸ்திரிக்குப் பிறகு ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர். அவர் நீங்கள் ஒரு இந்தியரா என்று என்னைப்பார்த்துக் கேட்டார். அவர் ஹாவாயில் இருந்தவர். ஓய்வின்பின் வந்திருந்தார். நான் அவரது புத்தகங்களை வாசித்ததாகக் கூறினேன். அவர் விஜய நகர காலத்தில் உள்ள சதகங்களை முக்கியப்படுத்திக் கூறினார். நான் சொன்னேன், “எங்களுக்கு சதக இலக்கியங்கள் பெரிதாக இல்லை. நீங்கள் கூறுவது எல்லாவற்றையும் சதகத்துக்குள் எடுக்கலாமோ தெரியவில்லை என்றேன்.” அவர் உடனே கூறினார். “நீங்கள் கொஞ்சம் பார்த்திருக்கிறீர்கள். வேறும் சில சதகங்களும் இருக்கின்றன. முழுச் சதகங்களையும் நீங்கள் பார்க்கவேண்டும்” என்றார். “இவற்றையெல்லாம் எழுத வேண்டியது நீங்கள்; நாங்கள் அல்ல” என்றுங் கூறினார். Birtun Stine கூறிய அந்தச் சொல் இன்றைக்கும் என்னைவிட்டுப் போகவில்லை. நாங்கள் எழுதவேண்டியவற்றை யாரோ எழுதுகிறார்கள்.

Alf Hytal Bell என்ற அமெரிக்க மானிடவியலாளர் தமிழ் நாட்டிலிலுள்ள திரௌபதி வழிபாட்டுமுறைகள் பற்றி அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பார்த்திருக்கிறார். இது தொடர்பாக நான்கு புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவர் எழுதிய புத்தகத்தில் காத்தவராயன் பற்றி இருக்கிறது. உண்மையில் காத்தவராயன் பற்றி நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதவேண்டும் என்று நீண்ட காலமாக நினைத்திருந்தேன். நான் அவரிடம் கூறினேன், “உங்கள் முன் நிற்பதற்கு எனக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. நீங்கள் காத்தவராயனைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் நாங்கள் இன்னும் எழுதவில்லை” என்றேன். இப்படியாக பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் போவது எங்களைக் கூர்மைப் படுத்தும். எங்களைப் பிறசெல்வாக்கிற்கு ஆட்படுத்தும். அதன்காரணமாக எங்களை விரிவடையச் செய்யும்.

அண்மையில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு வருகைப் பேராசிரியராகச் சென்றேன். என்னுடைய பதவி ஓய்வு அங்குதான். இங்கு பதவி ஓய்வு பெற்று அங்குதான் சென்றேன். அங்கு போனபோது ஓர் எழுத்தாளனாகச் செல்வதிலும் பார்க்க நான் ஒரு தமிழறிஞராகவே சென்றேன். நான் பழகியது முழுக்க முழுக்கத் தமிழறிஞர்களுடன்தான். பேராசிரியர்கள் சோ.ந.சுந்தராமி, அகஸ்தியலிங்கம், பொற்கோ, சி.சண்முகம், இளவரசு, இ.சுந்தரமூர்த்தி, தமிழ் அண்ணல், மணவாளன் ஆகியோரோடும் பழகினேன். அதற்கு முன்னர் எழுத்தாளனாக, விமர்சகனாக, ஒரு மார்க்ஸிஸ்ட் ஆக பல இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். இந்தமுறை முற்று முழுதாக ஒரு தமிழ் அறிஞராகச் சென்றேன். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் இதுபற்றி, “உங்களுடைய நட்புகளே மாறிவிட்டன” எனக் கூறிக் குறைப்பட்டார். “இவர் என்ன எங்களிடம் வந்து பேசுகிறார் இல்லையே. அங்கேயே நிற்கிறார்” என்று குறைப்பட்டார். ஏனென்றால் எங்களுடைய பாரம்பரியங்களையும் சொல்லவேண்டிய தேவையிருக்கிறது. பேராசிரியர் செல்வநாயகத்திடம் நாங்கள் படித்த முறை, அல்லது அவர் படிப்பித்த முறை இவைகளெல்லாம் அங்கு தெரியாது. நாச்சி முத்துவுக்கு பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையைத் தெரியும். நாங்கள் இவற்றைச் சொல்லும் போது அவர் அதனைப் புரிந்துகொண்டார். செல்லமணி - மட்ராஸ் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் உள்ளவர். அவர் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலை மொழி பெயர்த்தவர். அவராலும் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. இப்படிப் பல்வேறு மட்டங்களில் இத்துறைகளில் உள்ள எல்லோருடனும் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தாங்கள் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்ற வகையில் அல்லது இங்குள்ள ஒரு எழுத்தாளன் என்ற வகையில் வெளிநாடுகளில் நடந்த மகாநாடுகள் சிலவற்றிற்குச் சென்றுள்ளீர்கள். அந்த அநுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்...

ரஷ்யாவுக்கு நான்கு தடவைகள் சென்றிருக்கிறேன். மொஸ்கோ பல்கலைக்கழகத்தை ஒரு தடவை சென்று பார்த்தேன். Oriental institute இல் உள்ள தமிழ்ப்பேராசிரியர்களுடன் பேசியிருக்கிறேன். அவர்களுள் ஒருவரை தமிழ் பல்கலைக்கழகத்திலும் பார்த்திருக்கிறேன். அந்திரநோவ் அவர்களை அங்கு கண்டேன். அவர் தமிழ் இலக்கணம் பற்றி நல்ல ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அவரோடு அதுபற்றியெல்லாம் பேசினேன். பின்னர் இந்திய வரலாற்றுடன் சம்பந்தமான ஒருவரைச் சந்தித்துப் பேசினேன். மார்க்ஸிய வரலாற்றின் அடிப்படையில் அலெயேவ் என்பவர் விஜயநகர காலம் பற்றிய ஒரு இளம் விற்பன்னர். அவர் எப்படி விஜயநகர காலம் பிரித்தானிய குடியேற்ற வரலாற்றுடன் இணைகிறது என்பதுபற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். அவர் மார்க்ஸியம் பற்றிப் பல விடயங்களைப் பேசினார். நாங்கள்தான் மார்க்ஸியம் பற்றி ஏதோ அதிகம் படித்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் அவரோடு பேசும்போது அவர் பல விடயங்களைச் சொன்னார். அப்போதுதான் நான் Lesy Goonawardene எழுதிய சில கட்டுரைகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தேன். அவரோடு பேசும்போது அந்தக் கட்டுரை பற்றிப் பேசினேன். இதைத்தெரிந்திருந்ததனால், தெரியாதவற்றிற்கு “ஜால்ஜாப்பு” சொல்லமுடிந்தது. கொஞ்சம் தெரிந்திருந்ததால், தெரியாததற்கு அது எங்களது Area அல்ல என்று சொல்ல முடிந்தது. அவர் உடனே தமிழில் இதைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று கேட்பார். அவர் தனது கண்ணோட்டத்தில் தமிழையும் பார்ப்பார். அதிலே கேள்வி கேட்பார். தமிழ் இதைப்பற்றி என்ன சொல்கிறது. தமிழில் இதைப்பற்றி என்ன பார்க்கிறீர்கள்.

அதில் இப்படி இருக்கிறதா... இருக்கா இல்லையா என்று கேட்கும்போது நாங்கள் பதில் சொல்லவேண்டும். அந்த ஒரு அறிவு உங்களைக் கூர்மைப்படுத்தும். நீங்கள் எதுவும் பேசலாம். அப்போது அவர்கள் வெளியே காட்டிக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

British scholars இலும் American scholars இலும் உள்ள குணம் என்னவென்றால், British scholar ஆரம்பத்திலேயே அதிகம் பேசான். அவனிடம் நீங்கள் ஒரு சரக்குள்ள ஆள் என்று அவனைக் கணிக்க வைப்பது சிரமம். அவன் கணிசமாகத்தான் நிற்பான். Americans உங்களை ஒரு புலமையாளனாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, நீங்கள் உங்களை நிரூபிக்க வேண்டும். அவனுடன் பேசுவது எமது அறியாமையை வெளிக்காட்டுவதாக அனேக சந்தர்ப்பங்களில் அமைந்துவிடும். எல்லோரையும் நாங்கள் Impress பண்ணினோம் என்று சொல்லமுடியாது. சிலபேரை Impress பண்ணினோம். அவர்களோடு தொடர்ந்து நட்பு வைத்திருக்கின்றோம். இந்த மாதிரியான விடயங்களெல்லாம் எங்களுக்கு வரும்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் தொடர்புவேண்டும் என்கிறபோது, அவர்கள் எத்தனையோ விடயங்களைக் கேட்பார்கள். ரஷ்யாவுக்குச் சென்றபோது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆதரவில் சென்று அங்கு Afro Asian Writers Conference க்கு 1974இல் சென்றேன். இந்திய பாகிஸ்தானிய முற்போக்கு இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் உச்சக்கொம்புகள் எல்லோரையும் பார்த்தேன். பைஸ் அகமட் பைஸ், சஜ்ஜத் சகீர், குபேஷ் குப்தா போன்ற மிகப்பெரிய ஆட்களையெல்லாம் நேராகக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

சைனாவுக்கும் போனேன். சைனா அப்போதுதான் மாற்றம் அடைந்துகொண்டிருந்தது. அங்கு 11 நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். Chinese Academy of social sciences இல் நான் United nation university delegation ஒன்றுடன் சென்றேன். அங்கு கலாசாரப் புரட்சி எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது என்பது பற்றிய மிகப்பெரிய காரசாரமான விவாதங்கள் எல்லாம் நடந்தன. நான் ரஷ்ய ஆதரவாளனாக இருந்தேன். ஆனாலும் அந்த சீன சோஷலிஸ்ட் தன்மை மாறுகின்றது என்பதைப் பார்த்தபோது நான் மிகவும் கவலைப்பட்டேன். அதுபற்றி சைனாக்காரர்களோடு பேசினேன். எங்களுடைய ஆட்களுடனும் பேசினேன். இந்தப் பெரிய ஒரு பரிசோதனை வீணாகிறது என்பது எனது கவலையாக இருந்தது. அவர்களுடன் பேசியபோது இன்னொரு நண்பரும் என்னுடன் சேர்ந்துகொண்டார். அவர்கள் எங்களைப்பார்த்து, “மாவோவுடைய விதவைகள்” என எங்கள் இருவருக்கும் பட்டம் வைத்து, நீங்கள் இப்படி அழுதுகொண்டிருக்கிறீர்களே என்று கூறினார்கள். நான் சொன்னேன், எங்களுடைய ஊரில் என்னை எல்லோரும் மாவோக்கு எதிரானவனாகவே பார்க்கிறார்கள். சைனாவில் உள்ள சில விடயங்கள் வேறானவை. அப்படியென்று சொன்னேன். அந்தப் பண்பாட்டின் தன்மைகள் அடிப்படைகளைப் பார்கிறபோதுதான் இந்த விடயங்கள் எல்லாம் தெரியவந்தன. சீனா கம்யூனிஸம் பரவிய பெரிய நாடு. Thoughts of Mase Thung என்ற சிறிய கை நூல்கள் மூலமாகவே தரப்படுத்தப்பட்ட சீன எழுத்து முறைமையும் எழுது முறையும் வந்தது. எழுத்துக்களில், - மாசே துங்கின் எழுத்துக்களோடு தான் சீன மொழியில், சைனா முழுவதும் நியம மொழி வந்தது. அதற்கு முன்னர் சைனாவின் ஒவ்வொரு பிரதேசங்களிலும் ஒவ்வொரு Dielect . அதனாலேதான் சிறிய புத்தகங்களில் அடித்து ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தார்கள். அதுதான் முதல் Standard dielect. இவையெல்லாம் அங்கு சென்றதாலேதான் தெரிய வந்தது. அந்த மட்டத்திலிருந்து நாங்களும் தேவைப்படுவதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பாக்கிஸ்தானுக்கு - லாகூருக்கும் போனபோது முஸ்லிம் பேராசிரியர்கள் சிலர் - இந்தியாவைப்பற்றி ஆர்வம் உள்ளவர்கள் - திராவிட இயக்கம் பற்றி மிகவும் ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள். அவர்கள் எங்கெங்கு இந்திய ஒருமைப்பாடு பலவீனமாக இருந்தது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கவனித்திருந்தார்கள். நான் Social concerns of Tamil literature என்ற கட்டுரையை அங்கே வாசித்தேன். ஆனால் அவர்கள் கேட்டதெல்லாம் திராவிட இயக்கம் பற்றி - அதன் பலம் பலவீனம்பற்றி. ஒரு நீண்ட Session லாகூரில் வைத்தார்கள். அப்போதுதான் உருதுப் பாடல்கள் பற்றி அதன் மரபுபற்றி நான் அறிந்தேன். நான் இதனை ரஷ்யாவிலும் கண்டேன். உருது மரபில் கவிதையை இரசிப்பது தனித்துவமானது. எல்லோரும் பாயை விரித்து தலையணையை வைத்துச் சாய்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஒருவன் பாட மற்றவர்கள் இரசிப்பார்கள். இத்தகைய இரசனை அவர்களுக்கே உரியது. கூர்க்கா வைத்துக்கொண்டு புகைபிடித்துக்கொண்டு இரசிப்பார்கள்.

மாறிமாறிப் பாடுவார்கள். தமிழ் இலக்கியத்தை ஒருபோதும் நாங்கள் அப்படி இரசிப்பதில்லை. இங்கு இரசிக்கிறேன் என்று சொல்பவர்கள் எல்லோரும் கொச்சைப்படுத்துகிறார்கள். பட்டிமன்றங்கள், விழாக்கள் - கவிதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் “ஆஹா ஊகு” என்று இரசிக்கிறார்கள். ஏன் “ஆஹா ஊகு” என்று இரசிக்கிறார்கள் என்பதற்கு விளக்கம் தெரிவதில்லை.

இவற்றையெல்லாம் நான் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதில்லை. இப்போது எனக்கு எழுபத்தொரு வயதாகிறது. இப்போதுதான் உங்களுக்குத் தொகுத்துச் சொல்கிறேன். உயர் நிலையிலுள்ள ஒரு பெரிய கல்விமானால் ஒரு வசனம் போட்டு இன்னார் எழுதிய இந்தக் கட்டுரையில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது என்று போட்டால் போதும். அந்தக் கட்டுரைக்கு உள்ளளவு சீவியம் அந்தக் கல்விமானுக்கும் இருக்கும். அது சும்மா வராது. பலர் கைலாசபதியை தமது கட்டுரைகளில் மேற்கோள்காட்டுவார்கள். கைலாசபதி இறந்து இன்று 20 வருடமாகிறது. ஆனாலும் அவர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

அறிதொறும் அறிதொறும் அறியாமை கண்டவாறு - இதெல்லாம் தாய் தகப்பன் செய்த புண்ணியம். எங்களது கெட்டித்தனமில்லை.

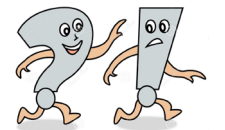
நாங்கள் லீவில் போகிறபோது, இந்த லீவினால் இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு என்ன பயன் கிடைக்கிறது என நீங்கள் கருதுகிறீர்கள் என்று ஒரு கேள்வியிருக்கும். நான் எல்லாக் காலத்திலும் எழுதுவது, “இதனால் எனது மாணவர்கள் நன்மை அடைவார்கள்” என்று. என்னிடம் எம்.ஏ., பி.எச்.டி. செய்வது ஒரு மிகக் கஷ்டமான விடயம்; ஆபத்தான வேலை என்று யாழ்ப்பாணத்தில் பலரது அபிப்பிராயம். ஏனென்றால், நான் இழுத்தடிப்பேன். அங்கு இங்கு செல்வேன். அவருக்கு எத்தனை அத்தியாயம் அதனை இப்படியெழுது என்று சொல்லமாட்டேன். அத்தியாயங்களின் பெயர்களைச் சொல்லுங்கோ என்று கேட்டால் நான் சொல்லமாட்டேன். இதனை வாசித்தாயா அதனை வாசித்தாயா என்று கேட்கும்போதே அவர் “சீ” என்று தப்பியோடி விடுவார். அப்படித் தப்பியோடியவர்கள் ஏழெட்டுப்பேர் இருக்கிறார்கள்.

நான் பிரிட்டிஷ் மியூசியத்திற்கு Greek Section ஜப் பார்க்கப்போனேன். அப்போது தொம்சனிடம் ஒரு கடிதம் கேட்டு வாங்கினேன். அவர்,

“Mr Sivathamby is working with me on Tamil and Greek Drama” என்று எழுதினார். Working Under me என்று எழுதவில்லை. அதனைப்பார்த்த பின்பு நான் எவருக்கும் Working Under me என்று எழுதுவதில்லை. இதுதான் பிறசெல்வாக்குகளுக்கு, பண்பாடுகளுக்கு Exposed ஆகிறதால் வரும் நன்மை. இந்தியப் பேராசிரியர்களிடம் அல்லது எங்களுடைய கல்விமான்களிடம் கேட்டால் Worked under me என்று தான் எழுதுவார்கள். பல மாநாடுகளுக்குச் சென்றது. சைனா, ஜப்பான், செக்கோசெலவாக்கியா, ஹங்கேரி, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றதால் ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் எங்களை அகட்டிப்பார்க்க வைத்தது. நீங்கள் ஒரு விடயத்தில் உங்களை ஒரு நிபுணர் என்று கருதுவதென்றால் அது சம்பந்தமாக எந்தக் கோணத்தில் இருந்து கேட்டாலும் பதில் சொல்வதற்கு தயாராக இருக்கிறீரா என்று பார்க்கவேண்டும். ஒரு விசயத்தைப் பற்றி அத்தனை கோணங்களில் பார்க்கலாம் என்பதற்கு அது ஒரு உதாரணம். பல விதமாகக் கேட்பார்கள். What does Tamil say about it?, How is Tamil reacted to that? என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். நாங்கள் அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும். அது சிலவேளை எமது அறியாமையை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கும். I am not quite sure; may I say this?, we have this problem என்று நாங்கள் சொன்னால், அவன் இன்னும் கூட உதவி செய்வான். எவனையும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. “எந்தப் புற்றுக்குள் எந்தப் பாம்பு இருக்கும்” என்று தெரியாது.

இந்த அநுபவங்களில் இருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது என்னவெனில், “நான்தான்..., எனக்குத் தெரியும்” என்ற தலைக்கனம் எந்த ஒரு Scholar க்கும் வரக்கூடாது. வந்தால் அன்றோடு அவருக்கு Scholarship இல்லை. இது என்னுடைய மிகத் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

2003 ஓகஸ்ட் குாணம் (ஆதம் 08.39)

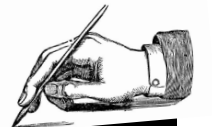
அன்புள்ள 'ஞானம்' ஆசிரியருக்கு, வணக்கம்.
பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடன் தாங்கள் நடத்திய
நேர்காணலைப் படித்ததனால் ஏற்பட்ட மன உந்துதல் காரணமாக
இந்தக் கடிதத்தைத் தங்களுக்கு எழுதுகிறேன்.

ஈழத் தமிழிலக்கியப் புலத்தின் இன்றைய முன்னணி அறிஞர்களுள்
ஒருவராக விளங்குபவர் சிவத்தம்பி அவர்கள்.
அவரைச் செவ்விகண்டு எழுதியிருப்பது நமது இன்றைய
இலக்கியக் களத்துக்கு ஞானம் செய்த பயன்மிக்க ஒரு பணியாகும்.
பேராசிரியரது நேர்காணல்கள் வேறு சில சஞ்சிகைகளிலும் மற்றும்
ஊடகங்களிலும் முன்னர் வெளியாகியுள்ளன.
ஆயினும் ஞானம் நடத்திய இந்த நேர்காணல்
அவை எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டதாகவும் தனித்துவம் கொண்டதாகவும்
தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. சுருங்கிய வினாக்களும்
விரிந்த பதில்களுமாயமைந்த அருமையான செவ்வி, இது.

ஒரு சிறந்த நாவலைப் படிப்பது போன்று ஆவலுடன்,
ஞானத்தின் அடுத்த இதழ் எப்போது கைக்கு வரும் எனக் காத்திருந்து
இந்த நேர்காணலைப் படித்தேன். பேராசிரியர் இதுவரை வேறு எங்கும்
சொல்லியிருக்காத பல விடயங்கள் இதிலே சொல்லப்படுகின்றன.
இதுவரை திறக்கப்படாத அவரது சிந்தனைச் சிமிழ்கள் பல இங்கே
திறக்கப்படுகின்றன. நேர்காணல் நடத்திய தங்களது திறமையின்
அறுவடை இது. பேராசிரியரது ஆளுமையையும் அறிவுப் புலத்தின்
ஆழத்தையும் வெளிக்கொணர்வதாக இருந்தன இங்குள்ள கேள்விகளும்
பதில்களும். இந்த நேர்காணலிலே
ஓர் அறிவுச் சுரங்கத்தின் அகழ்வு நடந்திருக்கிறது.
இந்தச் செவ்வியில் எது முக்கியமானது என்று சொல்வது எளிதன்று.
செவ்வி முழுவதுமே ஒரே சீராக வந்த, மகத்துவமான ஒரு சிந்தனைக்
கோவையாக இருக்கின்றது. பேராசிரியர் நிம்மதியாகவிருந்து,
மனந்திறந்து பேசியிருக்கிறார். நேற்று, இன்று, நாளை என்னும்
முக்காலத்தையும் ஊடறுத்துச் செல்கிறது, அவரது சிந்தனை.

இந்த நேர்காணலில் சில இடங்களைத் திரும்பவும் ஒன்று இரண்டு முறை
படித்துக்கொண்டு அப்பாற் சென்றேன்.
மனநிறைவுக்காக - வியப்பில் லயிக்கும் சுகத்துக்காக.
“ஒரு புதிய விஷயம் வருகிறபொழுது, அந்தப் புதிய விஷயத்தைக்
தெரிகின்ற இரண்டாவது முன்றாவது ஆளாக நான் இருக்கக்
கூடாது. அந்தத் துறையில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரிகின்ற
அதேவேளையில் எனக்கும் தெரிந்ததாக இருக்கவேண்டும்” என்று
பேராசிரியர் சொல்வது நெஞ்சைச் சிலிர்த்த வைத்தது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

அது அவரது அறிவு வேட்கையின் மூலம்.

“நாங்கள் வேர் அறுந்தவர்களாக இருக்கக்கூடாது.”

- இது நாம் ஒவ்வொருவரும் நெஞ்சில் பதிக்கவேண்டிய மந்திரம்.

இன்னும் இவர் சொல்லாரோ என்னும் ஓர் ஏக்கமும் இன்னும் சொல்ல வைக்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வமும் இந்த நேர்காணலைப் படிக்கும்போது என்மனதில் விஞ்சி நின்றன.

நமது இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் வழிகாட்டக்கூடிய இந்த நேர்காணலை வழங்கிய ‘ஞானம்’ நமது பாராட்டுக்கு உரியது.

வ. இராசையா, கொழும்பு 06.

‘ஞானம்’ கிடைக்கிறது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் நன்றாக இருக்கிறது. சுயவெளிப்பாடாக, ஒப்புக்கொடுத்தலாக பலவற்றையும் பேசுகிறார். இது வரவேற்கப்படவேண்டியது. ஒருவர் தன்னை வெளிப்படையாக்குவதையே நாம் மதிக்கவேண்டும். இதை எதிர்ப்பதோ, கிண்டலாக்குவதோ கண்ணியமானதல்ல. எதிர்வினைகள் வேறு. மதிப்பும் கிண்டலும் வேறு. ஞானத்திற்கும் பேராசிரியருக்கும் பாராட்டுகள். நீண்ட காலத்துக்குப் பின்பு புனைவுகள் நீங்கிய ஒரு நேர்காணலைப் படிக்கக் கிடைத்தது மகிழ்ச்சி.

கருணாகரன்

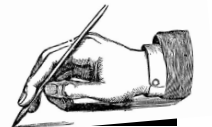

கடந்த பல ‘ஞானம்’ இதழ்களில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடனான நேர்காணல் பலவற்றைக் காண முடிந்தது. மிகச் சிறந்த அனுபவங்களை வருங்காலச் சந்ததிக்கு அர்த்தபுஷ்டியுடன் வெளியிட்டுவரும் ஞானம் இந்தப் பேட்டியினைச் சிறிய நூல் உருவில் வெளியிட்டால் பலரும் பயனடைவர் எனக் கருதுகிறேன்.

திக்கவயல் சி.தர்மகுலசிங்கம்.

(ஞானம் இதழ் 39, 2003)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

தமிழக அரசு தங்களுக்கு திரு வி.க. நினைவுப் பரிசீனை அளித்துக் கௌரவித்தது. இந்தப் பரிசுபற்றி அப்போது தங்களுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகள் எவ்வாறிருந்தன?

இது பற்றி “கரவை யூற்று” என்ற சிறு நூலில், அந்தப் பரிசீனை ஏற்று நான் விழாவில் பேசிய உரை இடம்பெற்றுள்ளது. ஏறத்தாழ அதில் எனது முழு நினைவும் தெரிகிறது. ஆனாலும் அந்தச் சம்பவங்களை நான் ஆள்நிலைப்படுத்திச் சொல்கிறேன். அந்தப் பரிசு அறிவிக்கப்பட்டபோது எனது மனைவி வீட்டில் இருக்கவில்லை. அமெரிக்காவில் பிள்ளைகளோடு இருந்தார். நான் இங்கு தனியாக இருந்தேன். அன்று பகல் பன்னிரண்டு மணியளவில் கணைசலிங்கத்தின் மகன் குமரன் தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு பரிசு கிடைத்திருக்கும் செய்தியைக் கூறி வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். அன்றைய வானொலிச் செய்தியில் இதுபற்றி அறிவித்திருந்தார்களென நினைக்கிறேன். அதனைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் குமரன் எனக்குக் கூறியிருந்தார். அப்போது அதனை நான் ஒரு பெரிய விடயமாகக் கொள்ளவில்லை. பின்னர் இந்தியாவிலிருந்து தமிழ் வளர்ச்சித் துறையைச் சேர்ந்த திரு ராஜேந்திரன் என்னுடன் தொடர்புகொண்டு இதுபற்றிக் கூறினார். எனக்கு உண்மையிலே ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் அவரிடம், என்ன இது என்ன அரசியல் பின்னணி என்று கேட்டேன். ஏனெனில் கருணாநிதியை ஒரு கூட்டத்தில் சந்தித்திருக்கிறேன் அதிகம் அவளளாவியது கிடையாது. தமிழ்க் குடிமகனுடன் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்ற வேலைகள் தொடர்பாகக் கொஞ்சம் பேசியிருக்கிறேன். மற்றது தமிழ்க் கலைச்சொற்கள் மீளாய்வு செய்யும் பணியினைத் தொடங்கிய அரசு கரும மொழிகள் ஆணைக்குழுவின் தலைவர் திரு. சிவதாசன், தொண்டமானுடன் தமிழகம் வந்திருந்தவேளை, நான் அங்கு ஒரு ஒன்றுகூடலை ஒழுங்குசெய்து எல்லோரையும் வரவழைத்து அங்குள்ளவர்களுடன் பேசியிருக்கிறேன். Information Technology சம்பந்தமான கலைச்சொற்கள் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் ஏற்படையதென, நாங்கள் செய்தவற்றை அவர்கள் ஏற்றுள்ளார்கள். அது நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. மற்றது, நான் கடைசியாகத் தமிழகம்சென்றபோது அங்குள்ள தமிழ்ப் புலமையாளர்களுடன்தான் அதிகமான நேரத்தைக் கழித்தேன். உண்மையில், நான் எல்லாவற்றிலும் அரசியலைப் பார்ப்பதால், இந்தப் பரிசீனையும் என்ன அரசியல் பின்னணி என்றுதான் பார்த்தேன்.

பேராசிரியர் வீ.சி.குழந்தைசாமி என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு என்னை வாழ்த்திவிட்டு, “சிவத்தம்பி, இது ரெம்ப நல்லது, இந்தியாவிற்கு வெளியேயுள்ள தமிழ்ப் புலமையாளர்களையும் கௌரவிக்க வேண்டிய தேவை தமிழகத்திற்கு இருக்கிறது என நான் உணர்கிறேன். அதனை இம்முறை செய்தது எனக்குச் சந்தோஷம்” என்றார்.

தி.மு.க. அரசாங்கத்தில் அத்தகைய ஒரு கண்ணோட்டம் இருந்திருக்கும் போலத் தெரிந்தது. ஏனெனில் வீ.சி. குழந்தைசாமி உயர் மட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர். எனவே அதுவும் தொழிற்பட்டிருக்கலாம். எல்லாப் பரிசுகளையும் தமிழ்நாட்டுக்கு உள்ளேயே வழங்காமல், தமிழகத்திற்கு வெளியேயும் வழங்குவோம் என ஒருவேளை அவர்கள் யோசித்திருக்கலாம்.

பரிசு வாங்கச் சென்றவேளை இராமர் இளங்கோ என்னைத் தமிழகக் கல்வி அமைச்சர் அன்பழகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அங்கு அரசியல் பிரமுகர்கள் உட்படப் பலர் இருந்தனர். அன்பழகனை நான் சந்தித்தபோது, “நான் உம்மை இப்படி எதிர்பார்க்கவே இல்லைச் சிவத்தம்பி” என்று கூறிச் சிரித்தார். அவர் என்னை ஒரு “காய்ந்த கருவாடு” போல இருப்பார் எனக் கற்பனை செய்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றியது. நான் அவருக்குச் சொன்னேன், “உங்களைப்பற்றியும் நெடுஞ்செழியனைப்பற்றியும் எங்களுக்கு லக்ஷ்மண ஐயா சொல்லித் தெரியும்” என்றேன்.

அவர் உடனே, “லக்ஷ்மணனை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்...” என்று கேட்டார்

“அவர் எனது ஆசிரியர்” என்றேன்

நான் ஸாகிராவில் படித்தாலும் அவரை எனது ஆசிரியராகவே கொண்டிருந்தேன். கைலாசபதியும் றோயல் கல்லூரியில் லக்ஷ்மண ஐயாவிடம் படித்தவர். நாங்கள் இரண்டுபேரும் அவரது வீட்டுக்கும் செல்லும் வழக்கம் இருந்தது.

“லக்ஷ்மணன் உங்களுக்கு ஆசிரியரா... சரி சரி” எனக் கூறிவிட்டு சாவகாசமாக இருந்து வெற்றிலையைப் போட்டுக்கொண்டே என்னிடம் கேட்டார், “ஏன் சிலப்பதிகார காலத்தை நீங்கள் பின்தள்ளுகின்றீர்கள்...” என்று.

அவருக்குள் ஒரு பேராசிரியர் இருக்கிறார் என்பதை நான் அப்போதே கண்டுகொண்டேன். இப்படிப் பார்க்கும்போது, உண்மையான உறவுகள் இல்லாத நிலையில் நான் செய்த வேலைகள் பரிசுத் தேர்வின்போது கணிப்பீட்டைக் கொடுத்திருக்கலாம். பரிசுத் தேர்வுப் பட்டியல் தயாரிக்கப்படும்போது, இத்தகைய எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அதற்கும் மேலாக, நானும் கைலாசபதியும் செய்த வேலைகள் - குறிப்பாக விமர்சனத்துறையில் செய்த வேலைகள். இன்று என்னையும் கைலாசபதியையும் சேர்த்துக் கூறுவது ஒரு மரபாக வந்திருக்கிறது. இதுவும் இந்த வெளிவருகை வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

நான் தாழ்மையுடன் கூறுகிறேன், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சி முறைமை, ஆராய்ச்சிக் கண்ணோட்டங்கள் தமிழகத்து அறிவியல் புலமையாளர்களாகவுள்ள புதிய சந்ததியினருக்கு, அல்லது திராவிடக் கழகத்தில் இருந்தவர்கள் அல்லாத சிந்தனையாளர்களுக்கு எங்களது ஆய்வுக் கண்ணோட்ட முறைமைகள் ஒரு புதிய திசையைக் காட்டியதாக இருக்கலாம். ஏற்கனவே திராவிடக் கழகம் சார்ந்தவர்கள் கூட, தங்களுடைய நாட்டு அறிஞர்களிலும் பார்க்க நாங்கள் தமிழை மிக அகட்டிப் பார்க்கிறோம் என எண்ணுகிறார்கள். இதனை அவர்கள் எல்லோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய Theory, நாங்கள் சொல்கிற காலங்கள் போன்றவற்றை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவர்கள் எங்களைப் புலமையாளர்களாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். எனவே இவைகளெல்லாம் வந்து சேரும்போது, திருக்கோவையாரில் கூறியது போல, காலமும் நேரமும் வந்து சேருகிறபொழுது அந்த நேரத்தில் நடக்கும் என்பதுபோல், அந்த நேரத்தில், ஏதோ எனது தாய்தகப்பன், எனது மனைவி பிள்ளைகள் செய்த நல்ல புண்ணியம், நான் போய் அதற்குள் நின்றேன்.

அப்போ, அது கைலாசபதிக்கு, வித்தியானந்தனுக்கு, கணபதிப்பிள்ளைக்கு, செல்வ நாயகத்திற்கு விழுந்திருக்கவேண்டிய “சால்வை” எனக்குக் கிடைத்தது. அந்த உணர்வோடுதான் நான் இதனைப் பார்க்கிறேன்.

Sri Lanka - Japanese Society யினர் 1998 இல் சுதந்திர தினத்தையொட்டி இலங்கையில் சுதேசிய பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வேலைசெய்த, அறிஞர்களுக்கு விசேஷ கௌரவம் அளித்தார்கள். கௌரவம் பெற்றவர்களில் நான் மட்டுமே தமிழன். எனது நண்பர்கள் சிலர் அதைப்பற்றி நக்கலாக எழுதினார்கள். சிவத்தம்பி என்ன எழுதியிருக்கிறார். சிவத்தம்பி அதனை வாங்கியிருக்கக் கூடாது. என்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆட்களே சொன்னார்கள். அதனை இரகசியமாக எழுதியும் அனுப்பினார்கள். ஆனால், தேர்வுக் குழுவினர் தேர்வு தொடர்பாக அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், “இலங்கையில் உள்ள சிங்கள தமிழ் பண்பாடுகள் பற்றி வெளியுலகில் உள்ளவர்கள் அறியத்தக்கவகையில் தொழிற்பட்டவர்கள் எனக் கருதப்படுபவர்களில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இந்தக் கௌரவம் அளிக்கப்படுகிறது” என்று. உண்மையில், அது கணபதிப்பிள்ளை இருந்திருந்தால் கணபதிப்பிள்ளைக்கும், வித்தியானந்தன் இருந்திருந்தால் வித்தியானந்தனுக்கும் போயிருக்கும். கைலாசபதி இருந்திருந்தால், எங்கள் இரண்டு பேருக்கும் தந்திருப்பார்களோ எனக்குத் தெரியாது. நிச்சயம் கைலாசபதிக்குக் கொடுத்திருப்பார்கள். இவ்வளவு பேரும் இல்லாததால் தெரிவுக் குழுவினருக்கு ஒரு கஷ்டம். அந்த வகையில், இலங்கைத் தமிழ்ப் புலமைப் பயிற்சியின் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, நாங்கள் கொள்ளப்படுகிறோமேதவிர தனியாக சிவத்தம்பிக்காக அல்ல. ஒரு வேளை நான் எல்லோரையும் அணைத்துக்கொண்டு போகிற தன்மை, ஆட்களோடு கோபிக்காமல் இருக்கிற தன்மை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். தூக்கி எறிந்து பேசிற தன்மை இல்லாதது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அதுவே என்னுடைய பலவீனமாகவும் இருக்கலாம். அடிக்கவேண்டியவர்களையும் நான் அடிக்காமல் விட்டிருக்கிறேன். இவற்றினால் அது வரலாம். ஆனபடியால் நான் திருவி.க.விருதினை ஒரு மட்டத்துக்குமேல் பெரிதுபண்ண விரும்பவில்லை.

ஒவ்வொரு முறையும் இந்த விருதுகள் கொடுக்கப்படும்போது, சண்டைப்படுவார்கள். நல்லகாலம், எனக்கு விருது கிடைத்த வருடம் தெரிவுகள்பற்றி சண்டைப்படவில்லை. அடுத்த வருடங்களிலும் பிரச்சினைப்பட்டார்கள். நான் உண்மையாக, விஸ்வாசமாகச் சொல்கிறேன், நான் இப்பரிசினை மிகப்பெரிய விடயமாகக் கருதவில்லை. ஆனால், இருந்து யோசித்துப் பார்க்கிறபொழுது, அதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பினைப் பார்க்கிறபொழுது துச்சமாகவும் கருத என்னால் முடியவில்லை.

எனது நண்பர் பேராசிரியர் பாலகிருஷ்ணன் ஒருமுறை சொன்னார், “நீங்கள், தாமோதரம்பிள்ளை, நாவலர், சிவசம்புப்புலவர் என்று இந்தியாவுக்குப் போனவர்களைத்தானே - இந்தியாவைத்தானே பெரிது பண்ணுகிறீர்கள் அவற்றைப் பற்றித்தானே நீங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று. அது எனக்கு ஒரு Clue தந்தது போல் இருந்தது. எங்களுடைய பாரம்பரியத்தில், நாங்கள் எங்கு இருந்துதான் வேலை செய்தாலும் தமிழகத்தில் ஒரு கணிப்பு ஏற்படும்போது எங்களுக்கு ஒரு கௌரவம் ஏற்படுகிறது என்று நான் ஒருமுறை கூறியபோது, வித்துவான் வேலன் எனக்கு எதிராக, “நீங்கள் இப்படிச் சொல்லலாமா... என ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதியனுப்பினார். ஏன் அப்படிச் சொன்னீர்கள்” நீங்கள் இந்தியாவுக்கு எதிராக இருந்தீர்கள் அல்லவா? (சஞ்சிகை இறக்குமதி பற்றி) பின்பு எப்படி இந்தியாவில் பரிசு வாங்கினீர்கள்? உங்களுக்கு மாணம் மரியாதை இல்லையா? என்றெல்லாம் எழுதியிருந்தார். அது ஒரு வாதம் - நான் இல்லையென்று சொல்லவில்லை. அந்தக்கடிதம் வரவில்லையென்று சொல்லமுடியுமா? நான் அதற்கு ஒரு நீண்ட பதில் கடிதம் எழுதிவிட்டு, பின்னர் தேவையில்லை என அதனை அனுப்பாமல் விட்டுவிட்டேன்.

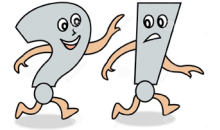
பரிசு வழங்கியபோது அதனை ஏற்று நான் பேசிய பேச்சில், நாவலரைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லையென, நான் இங்கு வந்தபின் ஒரு நண்பர் கூறினார். நான் பேசிய பேச்சில் குறிப்பிட்ட அறிஞர்களின் பட்டியலைப் பார்த்தால் தெரியும், நான் குறிப்பிட்ட எல்லோரும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள். நாவலரைப்பற்றி இந்தளவுக்குக் கொண்டு வருவது அவருக்கு விருப்பமா? ஒன்றை நான் கூறுவேன், நாவலரைப்பற்றி இலங்கையில் மிக இறுக்கமான விமர்சனங்களை நான் முன்வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் தமிழகத்தில் இருந்தபோது, நாவலரின் இலக்கியப் பணிபற்றி நானே ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறேன். அவருடைய பதிப்புத் துறைபற்றி மிகவும் சிலாகித்து எழுதியிருக்கிறேன். என்னுடைய அப்பிராயப்படி, இவர்கள் எல்லோருமே “கயிற்றை விட்டு வாலைப் பிடிக்கிறார்கள்”. உ.வே. சாமிநாத ஐயர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை இவர்களுக்கு முன்னரே நாவலர் சைவ நூல்களைப் பதிப்பித்திருக்கிறார். முதலாம் பதிப்புக்கும் இரண்டாம் பதிப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள், அப்பதிப்புகளிலே காணப்படுகின்ற செம்மை - தமிழுக்கு அது முக்கியம் இலக்கியத்துக்கு முக்கியம். நாங்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ஈழத்தின் பாரம்பரியம் என்று பேசும்போது, நான் இங்கு நாவலரை மிகவும் பயங்கரமாகச் சாடியிருக்கிறேன். இல்லையென்று கூறவில்லை. அது இலங்கைச்சூழலில். அவரது சைவமும் தமிழும் பற்றிய, சாதியம் பற்றிய கூற்றுக்கள் இவற்றையெல்லாம் நான் சாடியிருக்கிறேன். ஆனால் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அவர் செய்த பங்களிப்பை நான் மறுக்க மாட்டேன். இதுதான் முக்கியம். நாங்கள், பல ஒன்றுக்கொன்று முரணான விடயங்கள், தரவுகள், தகவல்கள், நிலைப்பாடு களுக்கூடே ஒரு சமன்பாட்டைக் காண விழைகிறோம். இந்தச் சமன்பாட்டைக் காண்பதற்கு உதவுகின்ற ஒரு பின்புலம்- அதிலிருந்து என்னை அசைக்காமல் வைத்திருக்கின்ற பின்புலம் மார்க்சியம்தான். அதன் அணுகுமுறை, அதிலே சொல்லப்படுகின்ற விடயங்கள், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம்-Historical & Dialectical Aspects. மார்க்ஸ் சொல்வார், Unity of opposits என்று - இரண்டு எதிர்களின் ஒற்றுமை. அதனை நான் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆனால் ஒன்று, இலங்கைத் தமிழ்ப் புலமையாளருக்கு தமிழகத்தில் ஒரு இடமிருக்கிறது. அது எங்களுடைய காலத்திற்குப் பின் நு.:மானுக்கு இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். எங்களுக்குப் பிறகு நான் நம்புகிறேன், இப்ப உள்ளவர்களில் நு.:மான் தான். மற்றவர்கள் எல்லோரும் அங்கு போய்வந்து சொல்லாம், “நான் வெட்டினேன் விழுத்தினேன்” என்று. நு.:மானுக்கு மொழியியல் சம்பந்தமான, இலக்கியம் சம்பந்தமான ஒரு அகன்ற பார்வை இருக்கிறது. நு.:மான் ஒரு

கணிசமான ஏற்புடையுள்ள ஒரு அறிஞராக அங்கு கருதப்படுவார். அவர் அண்ணாமலையில் படித்தபொழுது உள்ள நண்பர்கள், சென்னையில் உள்ள நண்பர்களென நு.மாணை ஓர் அறிஞராகக் கருதுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். நானும் எங்களுடைய தலைமுறைக்குப்பிறகு அடுத்த ஒரு பெரிய தமிழ் Scholar என்று நு.மாணைத்தான் சொல்வேன். இன்னும் ஒருவருடைய பெயரைச் சொல்ல வேண்டி இருந்திருக்கும் ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அவர் தனது திறமைகளை வேறு துறைகளில் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அதுக்குப் பிறகு எங்களுடைய மாணவர்கள் யார் இருக்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது. ஆற்றலுள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். நிறைய இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் ஆற்றலுக்கு இயைந்த அளவு வேலை செய்யவில்லை. ஆராய்ச்சி என்பது ஒரு நிரந்தர புலமைத் தேடல். அது நாங்கள் செய்யும் வேலைகள் கூடக் கூட அந்த அவா கூடக் கொண்டே போகும். ஒரு நூலுக்கோ அல்லது ஒரு கட்டுரைக்கோ தரவுகள் சேர்க்கப்படுவதுடன் அது நின்று விடுவதில்லை. Your profession is reserch. குமாரி ஜயவர்த்தனா சொல்வார், If you are a resercher you are twenty four hours a resercher. இப்படிச் சொல்கின்ற அதே வேளையில் எனக்கு மனம் நிறைந்த ஒரு நம்பிக்கை உண்டு நிச்சயமாக நாளைக்கு ஒருவனோ ஒருத்தியோ இந்த சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை பாரம்பரியத்தை மேலேகொண்டு செல்லப் போகிறார்கள்.

விருது கிடைத்தது சந்தோஷம். ஆனால், அதனை அதிகம் பெரிது படுத்தக்கூடாது. ஏனெனில், இந்தியாவில்- தமிழகத்தில் தி.மு.க ஆட்சி இருந்தால் ஒரு தி.மு.க காரனுக்குக் கொடுப்பார்கள். அ.தி.மு.க. ஆட்சி இருந்தால், அ.தி.மு.க. காரனுக்குக் கொடுப்பார்கள். அங்கு அந்தமாதிரியான போக்கு உண்டு. இது என்னுடைய உணர்வுகள்.

2003 செப்டம்பர் ஞானம் (இதழ் 40)

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில், தீவிரமான ஒரு தேக்கநிலை நிலவும் இச் சூழலில் ஞானத்தின் தொடர் வரவும் இருப்பும் இலக்கியத்துறையில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாகவும் நம்பிக்கை தரும் முயற்சியாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தின் பல்வேறு தளங்களிலும் நின்று இயங்கும் ஞானத்தின் முயற்சி இலக்கிய உலகில் பெரிதும் அக்கறைக்குரியதாக மாறிவருகிறது. தொடராக வெளிவரும் சிவத்தம்பியின் பேட்டியில் பேசப்படாத பல விடயங்கள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. அவரின் வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழக அனுபவங்களையும் ஆய்வு முறைமைகளையும் தெளிவாகத்தருவதும், இதுவரை அவரிடம் கேட்கப்படாத கேள்விகளை திரு. தி. ஞானசேகரன் கேட்டிருப்பதும் அவர்களின் செவ்விப் புலமையை நன்கு புலப்படுத்திவிடுகிறது.

- பாலைநகர் முகம்மத் ஜிஃப்ரி

(ஞானம் இதழ் 40, 2003)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த விமர்சன முறையில் தாங்களும் பேராசிரியர் கைலாசபதியும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் எவை?

இது ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயம். என்னவென்றால் நாங்கள் இலங்கையில் இலக்கிய விமர்சனத்தை மேற்கொண்ட பொழுது, தமிழ் இலக்கிய மாணவர்கள் என்கின்ற வகையிலேதான் அந்தத் துறைக்கு வந்தோம். அவ்வேளையில் நாங்கள் மார்க்சிய சிந்தனை உள்ளவர்கள் என்ற அடிப்படையிலும் அந்த மார்க்சிய சிந்தனையில் தமிழ் இலக்கியம் இணைந்து தொழிற்படுகின்ற முறைமைபற்றி - அதிலேயுள்ள ஊடாட்டம் பற்றி பார்க்கின்ற ஒரு முறைமையைத்தான் நாங்கள் தொடங்கினோம். தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய எல்லா விடயங்களையும் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கி அதுபற்றிப் பேசுகிறபோது, எங்களுடைய எழுத்து என்கிறபோது நாங்கள் முதலில் நவீன இலக்கியம் பற்றியும், நவீன இலக்கியத்தில் சமூக நோக்கின் அத்தியாவசியம் பற்றியும் பேசவேண்டிய ஒரு சூழல், குறிப்பாக இலங்கையில் ஏற்பட்டது. அது நாங்கள் சார்ந்த முற்போக்கு அணியினுடைய தாக்கம். முற்போக்கு அணியுடன் நாங்கள் சேர்ந்தோம். முற்போக்கு அணி எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டது. We found each other. அவர்களைத் தேடிப்போகவில்லை. அவர்களும் எங்களைத் தேடி வரவில்லை. We met & we worked together. அதில் ஞானாவினுடைய (பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம்) பங்கு மிக முக்கியமானது.

இங்கு நாங்கள் தொழிற்பட்டபொழுது, இந்த எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறுவதும் இந்த எழுத்துக்களுக்கான ஒரு நியாயப்பாடு இருக்கிறது என்பதனை உலகப் பொதுவான இலக்கிய விமர்சனங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுவதும், தமிழ் இலக்கிய மரபுக்குள் நின்று இவற்றை எதிர்த்துப் பேசுபவர்களுடன் எதிர்வாதம் செய்வதும் எங்களுடைய முக்கிய பணியாக இருந்தது. அதாவது, இந்த இலக்கியங்களுக்கு ஒரு நியாயப்பாடு உண்டு. இழிசினர் பற்றிப் பேசிய போதும், மரபு பற்றிய போராட்டத்தின் போதும் நாங்கள் பேசினோம். ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு பெரிய Struggle இனுடைய - அந்தமாதிரியான விவாதத்தினுடைய ஓர் அம்சமாக அது இருந்தது.

இந்த விவாதம் இங்கு நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது, இந்தியச் சூழல் மிகவும் சுவாரஸ்யமானதாக இருந்தது. 48,49களில் இந்தியச் சூழல், திராவிட இயக்கத்தினுடைய பெரும் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தது. இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் - சுதந்திரம் கிடைத்து விட்டது அதற்குப் பின்னர் எந்த விதமான போக்கு இருக்கவேண்டும் என்பது பற்றி கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கிற அந்தக் காலகட்டத்தில், 50,51களில் இந்தப் பிரச்சினை இங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எங்களுடைய எழுத்தாளர்களும் இங்கு வந்த பத்திரிகைகளிலும் பார்க்க தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த சிறு சஞ்சிகைகளில்- சரஸ்வதியில், சாந்தியில் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டினர். இதனால் அங்குள்ளவர்களும் எங்களுக்கு நண்பர்களானார்கள். ரகுநாதன் எங்களுடைய நண்பரானார். ரகுநாதனுடைய தாக்கம் மிக முக்கியமானது, விஜயபாஸ்கரனுடைய உறவு - இப்படிப் பலருடைய உறவு எமக்குக் கிடைத்தது. இவர்களுக்குக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் உறவு இருந்ததால், ஜீவானந்தத்துடன் உறவு இருந்தது. நான் ஜீவானந்தத்தைச் சந்திக்கவில்லை. இப்படிப் பார்க்கிறபோது, நாங்கள் தமிழகத்தோடு எம்மை இணைத்துப் பார்க்கிற ஒரு தேவை இருந்தது.

குறிப்பாக இரண்டு விடயங்கள். தமிழ்நாவல் இலக்கியம்பற்றி கைலாசபதி எழுதியது, அகிலனைப்பற்றி கைலாசபதி எழுதிய விமர்சனம், வரதராசனைப்பற்றி காவலூர் ராஜதுரை எழுதிய விமர்சனம் போன்றவை முக்கியமானவை. என்னுடைய தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முதற்தடவையாக தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றை ஏதோ ஒரு அடிப்படையில் பார்க்கின்ற நூலாக அது அமைந்தது. இன்னும் ஒன்று, புனைகதை இலக்கியம் அங்கு படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற காலம் - அவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்த்த காலம். அங்கு வருகின்ற இளந்தலைமுறையினருக்கு இந்த வாதங்கள் விவாதங்கள் மிக முக்கியமானவையாகப்பட்டன. அதற்கு முன்னர் அங்கு இலக்கிய விமர்சனம் அல்லது இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற பெயரில் ஞானசம்பந்தன், வரதராசன் போன்றவர்களுடைய நூல்களைத்தான் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இந்தமாதிரியான விமர்சனத்தில் ஈடுபடவில்லை.

அவர்கள் பொதுப்படையாகக் கூறினரே தவிர ஆழமாக எழுதவில்லை. எமது எழுத்துக்கள் அங்கு சென்றவுடன் எங்களுக்கான ஒரு வாசிப்புத் தளம் அங்கு ஏற்பட்டது. அந்த வாசிப்புத் தளம் நிச்சயமாக அங்கிருந்த பொதுவுடைமைக் கட்சிகளுடைய கவனத்தின் வழியாகத்தான் எங்களுக்கு வந்தது.

அந்தக்காலகட்டத்தில் நாங்களும் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தமையால், அங்குள்ள பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் இவற்றினால் கவரப்பட்டார்கள். அந்தத் தேவைகளுக்காக நாங்கள் எழுதியபோது, விமர்சனத்தை ஒரு வரன்முறையான சமூக விமர்சனத்தின் தளங்கள் பற்றி நாங்கள் எழுத ஆரம்பித்தோம். முதலில் அங்குள்ள பேராசிரியர்களில் பெரும்பாலானோர் எங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாணவர்கள்தான் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். கைலாசபதியையும் என்னையும் அங்கு முதலில் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் மாணவர்கள்தான். Presidency கல்லூரியில் படித்த பாண்டியன், சிதம்பரம், போன்ற மாணவர்களும் அதுபோன்று வேறு இடங்களில் படித்தவர்களும் எங்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இவர்களில் நான்கு பேர் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் “சிந்தனைச் சுடர்” என்ற வாசகர் குழு மூலம் கைலாசபதியின் நூலையும் எனது நூலையும் வெளியிட்டார்கள்.

இந்த வரவேற்பு அங்கு ஏற்பட்டதால், ஏற்கனவே எமக்கு அங்குள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்த அல்லது கம்யூனிஸ்ட் தத்துவம் சார்ந்தவர்களோடு உறவு இருந்தது. ரகுநாதன், ராமகிருஷ்ணன், விஜயபால்கரன் போன்றவர்களோடு இருந்த உறவு. அதன்பிறகு இந்த மாணவர் தளம். இது விரிவடைந்து கொண்டிருந்த வேளையில், அங்குள்ள இலக்கியப் போக்கில் அதிருப்திகொண்ட பிரசுரகர்த்தாக்கள், உண்மையான தமிழ் அபிமானிகள், சில தமிழ் விரும்பிகள் எங்களைப்பற்றி அக்கறை கொண்டார்கள். அவர்களில் ஒரு முக்கியமான ஆளாக நான் கண. முத்தையாவைக் கூறுவேன். கண. முத்தையா போன்ற பிரசுரகர்த்தாக்களுடன் கணேசலிங்கத்திற்கு ஏற்கனவே தொடர்பு இருந்தது. இதேவேளையில் தமிழ்பற்றி வாசிக்கும் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களும் எங்களுக்கு நண்பர்களானார்கள். இந்த முறையிலேதான் நாங்கள் அங்கு சென்று சேர்ந்தோம். சென்று சேர்ந்த பின்னர், முதலாவது இலக்கிய விமர்சனம் அல்லது திறனாய்வு என்பது, ஒரு வரன்முறையான- Integrated Curriculum ஆகப் படிப்பிக்கத்தக்கது. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பார்க்கத்தக்கது என்கின்ற ஒரு நிலைப்பாடு ஏற்பட்டது. பாடத்திட்டத்தின்படி படிப்பிக்க வேண்டிய விடயம் அதற்குள் ஒரு உலகப் பொதுவான Scientific Base இருந்தது. இந்தத் திறனாய்வு பற்றி அவர்களுடைய பழைய புத்தகங்களில், மு.வ.வுடைய புத்தகத்திலோ ஞானசம்பந்தனுடைய புத்தகத்திலோ எதுவும் இல்லை.

அப்போது எங்களுக்கு, Integratedஆக நாங்கள் சொல்லக்கூடிய ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கக் கூடிய ஒரு கற்கை நெறியாக அது வெளிவந்தது. அதனால் தமிழ் நாட்டில் பல இடங்களில் எமது பெயர்கள் தெரியவந்தன. எமது நாட்டில் பல்கலைக்கழகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒரு நேரத்தில், எல்லாமாகத் தமிழ் மாணவர்கள் 2500 பேர்வரைதான் இருப்பார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் அப்படியல்ல. ஒரு மாவட்டத்திலேயே 10,000 முதல் 15,000 மாணவர்கள் வரை இருப்பார்கள். அவர்களிடையே எமது பெயர்கள் தெரியவந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்த மாணவர் மட்டத்திலேதான் எங்களுக்கு வரவேற்பு இருந்தது. பாலாஜி, பாண்டியன், சிதம்பரம் உட்பட நால்வர் சேர்ந்து கூட்டம் ஒழுங்கு செய்து எங்களைக் கூப்பிட்டார்கள். நான் முதலில் சென்றது அப்படியே. பின்னர் கைலாசபதியும் சென்றிருந்தார். விஜயபால்கரன் எங்களுடைய புத்தகங்களைப் போடுவதற்குத் தயாராக இருந்தார். NCBS தயாராக இருந்தது. அது ஒரு முக்கியமான விடயம். அங்கு போனவுடன் மாணவர்களுடைய நிலையில் நாங்கள் Integrated ஆனோம். இதனால் எங்களுடைய நூல்களை அவர்கள் வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். என்னுடைய, தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்-66, கைலாசபதியினுடைய “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்”-67. ஆனால், தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் தாக்கம் மிகப் பெரிதாக இருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் சுவாரஸ்யமான விடயம் என்னவென்றால், தமிழில் Ph.D செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். அப்போது தமிழகத்தில் இருந்த அரசியல் நிலைமை என்ன வென்றால், - தி.மு.க. ஆட்சி - திராவிடக் கட்சியின் நிலைப்பாடு என்னவென்றால் அவர்கள் சங்க இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவார்கள். இடைக்கால இலக்கியத்திற்கு வரமாட்டார்கள். கம்பன், பக்தி இலக்கியம் பற்றிப்

பேசமாட்டார்கள். இலக்கணம் பற்றிப் பேசுவதற்கும் ஆழமான ஆட்கள் அங்கு இருக்கவில்லை. படிப்பிப்பதற்கு ஆட்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் மாணவர்களுக்குள் போகமாட்டார்கள். நவீன இலக்கியங்கள்தான் செய்வார்கள். நாவல்கள், சிறுகதைகள் பற்றித்தான் செய்வார்கள். நாவல் சிறுகதைகள் பற்றிச் செய்வதென்றால், அப்போது எங்களுடைய புத்தகங்களை வாசித்துத்தான் ஆகவேண்டும். எதிர்க்கிறதென்றாலும் இந்த நூல்களை வாசித்துத்தான் ஆகவேண்டும். இந்த நூல்களைப் போல் வேறு நூல்கள் இருக்கவில்லை. அத்தோடு ஆக்க இலக்கியத் துறையில் எங்களுடைய எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்களும் அங்கு பிரகரமாயிருந்தன.

இந்த வேளையில், மார்க்ஸிஸ ஆராய்ச்சி கொண்ட வானமாமலை குழுவினர் அங்கு குழுவாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நாங்களும் அவர்களும் சமமாக முக்கியமான ஒரு விடயம் செய்தோம். என்னவென்றால் நவீன இலக்கியம் மட்டுமல்லாது, Pre modern literature ஐயும் இப்படியான ஒரு சமூக விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தினோம். அது மிக முக்கியமான விடயம். தனித்தமிழ் இயக்கம் பற்றிய எனது கட்டுரையும், திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் என்ற கட்டுரையும், பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், நாடும் நாயன்மாரும், பேரரசும் பெருந்தத்துவமும் என்ற கைலாசபதியின் கட்டுரைகள் மிக முக்கியமான கட்டுரைகள். அவைபற்றிப் பல பேராசிரியர்கள் என்னுடன் பேசியிருக்கிறார்கள். மறைமலை அடிகள் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிரானவர் அல்லர், அவர் சமஸ்கிருதத்தை வேண்டாமென்றாலும், ஆங்கிலத்தை விரும்பினார் என்ற கருத்துப்பட நான் எழுதிய கட்டுரைக்கு மிகப் பெரிய வரவேற்புக் கிடைத்தது. அதுமாதிரிமல்லாமல், வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா போன்றவர்கள் தங்களுக்கள் ஒரு தனித்தமிழ் இயக்கத்தை நடத்தினார்கள். என்று கூறியபோது மிகப் பெரிய வரவேற்புக் கிடைத்தது. இவற்றினால், Pre contemporary literature ஐ விமர்சிப்பதற்கான ஒரு மரபு தொடங்கியது. கைலாசபதியின் ஒப்பியல் இலக்கியம் போன்ற கட்டுரைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. கணேசலிங்கம் மூலமாகப் பல நூல்கள் வெளியாகின. இந்த நூல்களுக்குப் பெரும் வரவேற்புக் கிடைத்தது. இரண்டாம் மூன்றாம் பதிப்புகள் வெளியாகின. நவீன இலக்கியத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களையும், நமது பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்களையும் நாங்கள் சமூக இலக்கிய விமர்சனங்களுக்கு உட்படுத்தினோம். நாங்கள்தான் தனியாகச் செய்தோம் என்று கூறவில்லை. வானமாமலையின் கட்டுரைகள், ரகுநாதனின் கட்டுரைகள் மிக மிக முக்கியமானவை. ஆனால் எங்களுடைய தாக்கம் கணிசமானது. இதனாலேயே எங்களுக்கு ஒரு இடம் அங்கு ஏற்பட்டது.

மற்றது, அங்கு நாங்கள் பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினோம். அச் சொற்பொழிவுகளைப் பலர் கேட்கவும் அவற்றை நூல்களாக்கவும் வாய்ப்பாகின. முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய எனது நூல்-இது கோவையில் 74 அல்லது 75 ஆம் ஆண்டில் பேசிய பேச்சு. அதேபோல கைலாசபதியின் சொற்பொழிவுகளும் நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. CLS நடத்திய கருத்தரங்குகளிலும் நாங்கள் பங்குபற்றினோம். கைலாசபதியினுடைய சமூகமும் சமத்துவமும் பற்றியது. எனது வறுமையும் சாதியமும் பற்றியபேச்சுகள்- இப்படியாக அங்கு ஒரு பரவலான தாக்கம் ஏற்பட்டது.

முதலில் அது எங்களை வெறுமனே நவீன இலக்கிய விமர்சகர்களாகவே கண்டது. அதன்பின்னர்தான், படிப்படியாக இந்த விடயங்களைப்பற்றி ஆராய்கின்ற போதுதான் பண்டைய தமிழ் இலக்கியத்திலும் எங்களுக்குத் தாடனம் இருக்கிறது என்பதை அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இதனை வரவேற்ற சில தமிழ் அறிஞர்களின் பெயர்களைச் சொல்லாவிடில் இது பற்றி நான் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. உதாரணமாக, முதலில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கிய பொழுது, வரவழைக்கப்பட்ட ஆட்களில் ஒரு இலங்கையைச் சேர்ந்தவரும் இருக்க வேண்டுமென என்னை அழைத்தார்கள். அந்தத் தமிழ் பல்கலைக்கழக Senateக்கு ஒரு இலங்கைப் பேராசிரியரும் இருக்கவேண்டுமென வித்தியானந்தன் was appointed member of the university senate. அது பெரிய விடயம். இப்போது ஒருவரும் இல்லை. அவர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகச் செலவிலேயே அங்கு சென்று வருவார். இந்த விஷயத்தில் வி.எஸ். சுப்பிரமணியம் அதில் முக்கியமான ஆள். அவர்களுக்குத் தெரியும் எனக்கு இந்த விடயங்களில் ஈடுபாடு என்று. இந்த நிலைமை காரணமாக அங்குள்ள பழந்தமிழ் அறிஞர்கள் எம்மை முற்றிலும் புறக்கணிக்கமுடியாத நிலைமை ஒன்று ஏற்பட்டது. சென்னைப் பல்கலைக்கழக

தமிழ்த் துறைத்தலைவராக இருந்த ந.சஞ்சீவி, அவர் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய ஒரு கற்கை நெறி எம்.ஏ.க்குப் படிப்பிக்கப்படவேண்டுமென விரும்பினார். அவர்தான் என்னைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வருகைப் பேராசிரியராக அழைத்திருந்தார். மற்றையவர் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்த எம்.சண்முகம்பிள்ளை. நானும் கைலாசபதியும் தொடர்புபடவில்லை என்றாலும் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரமும் முக்கியமானவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் அகஸ்தியலிங்கம்பிள்ளை, சே.வை.சண்முகம் போன்றவர்களும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமைபற்றி நன்மதிப்புக்கொண்டவர்கள்.

அடுத்த முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், எமது கல்வி முறையினால் எங்களுக்கு வந்தது. ஆங்கில இலக்கியத் துறையில், அல்லது பிறநாட்டு இலக்கியத்துறையில் எங்களுக்கு இருந்த பரிச்சயம். தூரதிஷ்டவசமாக அது அடுத்த தலைமுறையினருக்கு இல்லாமல் போனது. நாங்கள் ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசுவோம். அங்கே என்னவென்றால், தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்றால் ஆங்கிலத்தில் பேசமாட்டார் என்ற அபிப்பிராயம் உண்டு. நான் ஒரு முறை மட்ராஸில் இருந்து தஞ்சாவூருக்கு குறியிலில் போனேன். போகும்போது கல்கற்றாவில் இருக்கும் ஒரு கஸ்டம்ஸ் அதிகாரியும் என்னோடு பேசிக்கொண்டு வந்தார். நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என என்னிடம் கேட்டார். நான் ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்றேன். அவர் என்னோடு இலக்கியம் பற்றிப் பேசி, ஆங்கில நாவல்கள் பற்றிப் பேசி, அரசியல்பற்றியும் பேசிக்கொண்டு வந்தார். இறங்கும்போது, நீங்கள் என்ன படிப்பிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். நான் Professor of Tamil என்று கூறினேன். அவர், தமிழா? என்று ஆச்சரியப்பட்டதோடு, But You are speaking in English என்று கூறினார். அங்கு தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் ஆங்கிலம் பேசினால் அவன் நினைப்பான், கல்கிரோட்டில் வண்டில் போனமாதிரி. அவருக்குத் பேசத் தெரியாது. தமிழாசிரியர் பற்றி, கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில் வருகின்ற தமிழ் ஆசிரியர் ஆடுசாபட்டி அம்மையப்பிள்ளை போன்ற மனப்பதிவுதான் அங்கு உள்ளவர்களுக்கு. தமிழ் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் தனித்தமிழ் பேசுவார்கள். ஆனால் வேட்டி கட்டமாட்டார்கள். Trousers தான் போடுவார்கள். முனைவர் என்றுதான் சொல்வார்கள்; தமிழ்ப் படுத்துவார்கள். ஆனால் “டாக்டர்” என்றுதான் போடுவார்கள். ஆங்கில அறிவு அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் குறைவு, English medium என்று சொல்வதெல்லாம் “கப்பா”. ஆங்கில அறிவு பழைய தலைமுறைக்கு இருந்தது. இன்றைய தலைமுறைக்கு மிகவும் குறைவு. வீ எஸ். சுப்பிரமணியம் சொல்வார், நாங்கள் அங்கு காலான்றியதற்குக் காரணம், நாங்கள் Western training உள்ள ஆட்கள் என்று. கணபதிப்பிள்ளையாக இருந்தால் என்ன, வித்தியானந்தனாக இருந்தாலென்ன, கைலாசபதியாக இருந்தாலென்ன, சிவத்தம்பியாக இருந்தாலென்ன, வேலுப்பிள்ளையாக இருந்தாலென்ன, நாங்கள், London training, Oxford training, Birmingham training உள்ளவர்கள். அந்த Training அவர்களுக்கு இல்லை. இதுவும் எங்களுக்கு ஒரு பெரிய வாய்ப்பாக இருந்தது.

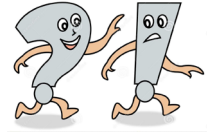
திரும்பவும் நான் இதனைச் சொல்லவேண்டும். எங்களுக்கு அங்கு பெருவாய்ப்பாக அமைந்ததற்கான காரணம், அங்குள்ள எங்களுடைய தோழர்கள். அவர்களுடன் நாங்கள் ஊடாடினோம், பேசினோம், கருத்துக்களைப் பரிமாறினோம். CPI, CPM என்று பிரிந்தாலும் எங்களுக்குள் உறவு இருந்தது. CPI இலும் இருப்பார்கள், CPM இலும் இருப்பார்கள். கல்யாணசுந்தரம் இல்லாமல், நான் எனது Drama in ancient Tamil society நூலைப் போட்டிருக்க முடியாது. நான் அதற்காக ஒருசதம் காசம் கொடுக்கவில்லை. 1981இல் அதற்கு 65,000 ரூபா முடிந்தது. இவற்றை மறக்க முடியாது. இந்தமாதிரியான ஒரு சூழல் காரணமாகத்தான் எங்களுக்கு அங்கு வரவேற்புக் கிடைத்தது. இதற்கு எதிர்ப்பு இருக்கவில்லை என்று நான் கூற மாட்டேன். எதிர்ப்பும் இருந்தது. மார்க்சியத்தை எதிர்த்தவர்கள் எதிர்த்தார்கள். “மார்க்சியம்-கல்லறையில் இருந்து ஒரு குரல்” என்று வே.சாமிநாதன் எழுதினார். இங்கும் எங்களுக்கு எதிர்ப்பு இல்லாமல் இல்லை. நிறைய எதிர்ப்பு இருந்தது. நான் பேர்மிங்காமில் படித்தபடியால், “இரும்புக் கலாநிதி” என்று சொன்னவர்களும், எங்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது என்று சொன்னவர்களும் இருந்தார்கள். ஒருவர் தனது மனைவிக்குச் சொல்லியிருக்கிறார், “சிவத்தம்பி Ph.D. செய்தது ஏதோ நாட்டுக் கூத்தைப்பற்றி” என்று. அவரது மனைவி ஒரு சங்கீதக்காரி. அவர் என்னுடன் வேலை செய்தவர். அவர் என்னிடம் கேட்டார், ‘ஸேர், நீங்கள் நாட்டுக் கூத்தைப்பற்றித் Thesis செய்தீர்களாம்’

என்று. நான் நாட்டுக் கூத்தைப்பற்றிச் செய்யவில்லை - Ancient Drama பற்றியெல்லோ செய்தனான் என்றேன். அவர் பின்பு அதனை அவரது கணவனிடம் கூறியிருக்கிறார். அவர் என்னிடம் வந்தபோது கேட்டார், “நீங்கள் என்ன Folk Drama செய்யவில்லையா” என்று. இப்படி எங்களைப்பற்றி நிறைய அபிப்பிராயங்கள் இருந்தன. ஏதோ கால ஓட்டத்தில் அவையெல்லாம் மறைந்து நாங்கள் தமிழ் சம்பந்தமாகப் பேசப்படக் கூடியவர்களாக மாறுவதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

எங்களது பங்களிப்பு என்று கருதுவது இதுதான்.- Providing scientific basis for literary criticism in Tamil. அதாவது தமிழில் இலக்கிய விமர்சனத்தை அறிவியல் பூர்வமான ஒரு அணுகு முறைக்கு கொண்டுவருவதற்கான ஒரு தளத்தை ஏற்படுத்தியது.

மிகவும் துரதிஷ்டமான காரியம், கைலாசபதி 50 வயதிலேயே காலமானது. 20 வருஷம் இன்னும் இருந்திருந்தால், அவருடைய முதிர்வு இன்னும் கூடியிருக்கும். என்னுடன் பேசிய பல விடயங்கள் மிக உச்சத்திற்குப் போயிருக்கும். காலகஷ்டம் நாங்கள் கைலாசபதியை இழந்தது.

2003 ஒக்டோபர் ஞானம் (இதழ் 41)

ஞானம் புதிய அம்சங்களுடன் புதுப்பொலிவு பெற்று வருகிறது. மகிழ்ச்சி. பேராசிரியரின் அநுபவங்கள் சுவையானவை. ஒரு கதையைப் படிப்பது போன்ற அநுபவத்தைத் தருவது மகிழ்ச்சியானது. மென்மேலும் தொடர்ந்தாலும் வரவேற்கக் கூடியது. இவ்வரிசையில் வேறு சிலரையும் சேர்த்துக்கொள்ளத் திட்டம் கொண்டிருப்பீர்கள் என எண்ணுகிறேன். தங்கள் பணி சிறப்பதாக.

- திருமதி அன்னலட்சுமி இராசதுரை, கொழும்பு.
(ஞானம் இதழ் 41, 2003)

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் நேர்காணலைப் படித்து வருகின்றேன். தனது அநுபவங்களை வாசகர்களுடன் அவர் பகிர்ந்து கொள்ளும் முறையில் ஓர் அறிவியல் ரீதியான தமிழனின் விவேகம் பிரதிபலிக்கின்றது. சொல்லும் பாணி ஒரு நாவலைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அவர் போகும் இடமெல்லாம் எழுது மனக்குதிரையும் சென்றடைந்து வருகிறது. அவர் சந்தித்த பேராசிரியர் Hart எம்முடன் பேசுவதுபோல் உள்ளது. ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அளிக்கும் சமய விளக்கங்கள் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்துவிடுகிறது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒரு யுகத்தைத் தமிழனுக்காகப் பிரதிபலிப்பது போலவும் மனதில் நிறைவு ஏற்படுகின்றது. எதிர்கால நலன்கருதி இப்பேட்டியை ஒரு சிறுநூலாக வெளியிட வேண்டுமென “ஞானம்” ஆசிரியரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

- திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் பேட்டியை வாசித்து வரி வாசித்து வருகின்றேன். இந்தப் பேட்டி, அவரை முழுமையாக அறிவதற்கு உதவுகின்றது. போட்டி முடிவுற்றதும் என்னுடைய சில கருத்துக்களை எழுதலாமென்றுள்ளேன்.

- சி. சிவசரவணபவன் (சிற்றி)

(ஞானம் இதழ் 42, 2003)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

முற்போக்கு விமர்சகர்கள் எப்போதும் தங்களைச் சூழவுள்ள வட்டத்தினரையே எதற்கும் தட்டிக்கொடுத்து வந்துள்ளனர். மற்றவர்களுடைய எழுத்துக்களை சாதிகம் பொருட்படுத்தவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறதே...

55,56களிலிருந்து ஒரு புதிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு 60களில் ஒரு உச்ச நிலையை எட்டுகிற வரையில், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் செயற்பட்டு வந்தது. இப்போது, பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் மறுமலர்ச்சி இயக்கமும் அல்லது எழுத்தாளர் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளும் கணேஷ் “பாரதி”யைத் தொடக்கியதும் இன்று வரலாற்று நோக்கில் பார்க்கும் போது, மாறிவருகின்ற காலத்தினுடைய தன்மைகளை இந்த இரண்டும் காட்டுகின்றன. மறுமலர்ச்சி இயக்கம் என்பது பாரதியுக்கதை ஈழத்தில் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதையும், கணேஷினுடைய “பாரதி” முற்போக்குச் சிந்தனைகளைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற நோக்கிலும் வந்தன. ஆனால் இவை பற்றிய நேரடி உணர்வுகள் இல்லாமலும், காலத்தின் தேவைகளுக்காகவும் கலை இலக்கியத் துறையில் சமூக சிந்தனைப்பட்ட செயற்பாடுகள் நிகழ வேண்டும், செய்யப்பட வேண்டும் என்கின்ற கருத்து அந்தக் காலகட்டத்தில் கட்சிமட்டத்தில் நிலவியது. குறிப்பாக இந்தக் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்கள், அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள பண்பாடுகளோடு இணைந்து தொழிற்படவேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டை 50களில் பொதுவாக எடுத்தது. இந்தப் பின்புலத்திலேதான் இந்த இயக்கம் படிப்படியாக ஆரம்பித்தது. ஈழத்துக்கு ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை மீட்டெடுப்பதும் அந்தப் பாரம்பரியத்தில் காலான்றி நின்றுகொண்டு இன்றைய சமூகப் பிரச்சினைகளை எழுதுவதும், என்கின்ற நோக்கம்தான் மேல்நிலையில் இருந்தது.

பிற்காலத்தில் நான் நாவலரைப்பற்றிக் கண்டிப்பாகப் பேசினாலும் கூட, புதிதாக வந்த புதுமை இலக்கியம் முதலாவது தொடரில், நான் “நமது பரம்பரை” என்று நாவலரைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். இது நாவலர் வகுத்த பாதை. நாவலர் வகுத்த பாதையிலேயே நாங்கள் போவோமென்று. அது எங்களுக்குத் தேவையாகவும் இருந்தது. ஏனெனில் நாங்கள் வெறுமனே இலக்கிய அநாதைகளல்ல. ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்திற்கு நாவலர் வித்திட்டார் என்கின்ற கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்து எழுதினேன். அதனைப் பின்னர் நாவலர் சபையில் உள்ளவர்கள் மீள்பிரசுரம் செய்தார்கள். அது படிப்படியாக வந்து, குறிப்பாக யாழ்ப்பாண சமூக ஒடுக்கு முறைகள் பற்றிப் பேசுகிற, சமூகத்தை அக்குவேறு ஆணிவேறாக எடுத்துக் காட்டுகிற, பிரதிபலிக்கின்ற ஓர் எழுத்து முறைமையாகத் தொடங்கினோம். அக்காலகட்டத்தில் டானியல், ரகுநாதன், ஜீவா, அ.ந. கந்தசாமி போன்ற எழுத்தாளர்கள் படிப்படியாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இந்த எழுச்சி இரண்டு மூன்று நிலைப்பட வந்தது. முதலில் “ஈழத்து இலக்கியம்” என்ற கோஷம்தான் இருந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து ஒருமைப்பட்ட இலக்கியமாக இருந்தது. ஸாகிரா கல்லூரியில் நடந்த மாநாடு உண்மையில், ஈழத்து இலக்கியம் என்ற அடிப்படையில் நடந்தது. பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, கனக செந்திநாதன் போன்ற எல்லோருமே அந்தக் காலகட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள்.

அதன்பிறகு இன்னொரு கட்டம் வந்தது. வருகின்ற ஈழத்து இலக்கியம் எத்தகைய நிலைப்பட்ட இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும் என்கின்ற ஒரு பிரச்சினை வந்தது. அந்நிலையில் இந்தத் தேசத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற இலக்கியமாக இருக்கவேண்டும் என்கின்ற இரண்டாவது கட்டம் வந்தது. அந்தக் கட்டம்தான் “தேசிய இலக்கியம்” என்பது. தேசிய இலக்கியத்திற்கு இரண்டு நிலைப்பாடு இருந்தது. ஒன்று இந்த நாட்டில் உள்ள பிரச்சினைகளைச் சொல்லுதல். மற்றது பொதுவுடமைப் பின்புலம் அல்லது சோஷலிசப் பின்புலம் காரணமாக சிங்களவர் தமிழர் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், இலங்கை மக்களை இலங்கை மக்களாகப் பார்த்து, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூறுவது. இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷம் முன்வைக்கப்பட்டது. தேசிய இலக்கியம் பற்றித் தொடர்ந்து ஒரு விவாதம் நடைபெற்றது. தினகரனிலும் எழுதப்பட்டது, புதுமை இலக்கியத்திலும் எழுதப்பட்டது. எழுதும்போது, இந்தியாவினுடைய தாக்கம் இல்லாது - சென்னை எழுத்தாளர்களுடைய செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்டு நமக்கென ஒரு பாரம்பரியத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்று

கூறப்பட்டது. இது நடக்கிறபோது இன்னுமொரு முக்கியமான விடயம் நடந்தது. என்னவென்றால் யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு என்கின்ற பிரதேசங்களுடன் மாத்திரம்தான் இருந்த இலக்கிய எழுத்துலகை படிப்படியாக இலங்கையின் மற்றைய தமிழர் வாழுகின்ற - தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழுகின்ற மற்றைய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கத் தொடங்கிற்று. உதாரணமாக, வன்னியில் செளந்தரநாயகம், மட்டக்களப்பில் எற்கனவே தமிழ் எழுச்சி சம்பந்தமான எழுத்தாளர்கள் எஸ். டி. சிவநாயகம், இராஜபாரதி, பித்தன் எல்லோரும் அந்தப் பின்புலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். மலையகத்து எழுத்து தொடங்கியது. கணேஷ் காலம் போய் என்.எஸ்.எம். இராமையா போன்றோருடைய காலம் தொடங்கியது. முஸ்லிம்களுடைய எழுத்துக்கள் மிக முக்கியமாக வெளிவரத் தொடங்கின. குறிப்பாக இலங்கையின் தென் கோடியிலுள்ள திக்குவல்லை கிராமத்திலிருந்து கமால் போன்றவர்கள் வந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஒன்றாக ஈழத்து இலக்கியம் என்கின்ற பண்பு முதற்தடவையாக இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களால் கொண்டுவரப்பட்டது. அதுவரை ஈழத்து இலக்கியம் என்று சொன்னால், அது நாவலருடைய பாரம்பரியத்தை- சைவப் பாரம்பரியத்தை அல்லது இங்குள்ள மேலாண்மையுள்ள, மேலோங்கி நின்ற ஒரு பாரம்பரியத்தைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிட்டோம். அடுத்த கட்டமாக, 50களிலிருந்து இங்குள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலுள்ள சகல எழுத்தாளர்களும் பங்குபற்றுகின்ற ஒட்டுமொத்தமான இலக்கியமாகப் பார்த்தோம். மலையக இலக்கியத்தினுடைய வளர்ச்சி, திக்குவல்லை போன்ற முஸ்லிம்களுடைய எழுத்துக்களுடைய வருகை. மட்டக்களப்பிலும் பார்க்க அக்கரைப்பற்றிலேதான் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு தளம் இருந்தது. அப்துல் ஸமது, மருதூர்க் கொத்தன், ஏ.இக்பால் போன்றவர்கள்.

இவர்கள் எல்லோரும் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் அல்ல. ஆனால் இலக்கியத்தில் அந்தப் பிரதேசங்களைப் பிரதிபலித்து, எழுத வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நோக்கில் எழுதினார்கள். தேசிய இலக்கியம் என்பதற்கு அந்த ஒரு பரிமாணம் உண்டு. இன்னொன்றுதான் இலங்கை என்று சொல்லும்போது சிங்கள மக்களையும் சேர்த்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பது. உண்மையில் அந்த தேசிய இலக்கியம் என்கிற நாணயத்தின் ஒரு புறம் சென்னை எழுத்தாளர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்படாமல் இருந்தல். அந்த நாணயத்தின் மறுபுறம், இங்குள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் யாவும் எழுத்த்தொடங்குதல். அதற்குள் ஒரு ஊடாட்டத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு ஆளுமை பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரத்திற்கு இருந்தது. யார்யார் முன்னுக்கு வருகிறார்களோ யார்யார் இந்த முறையிலே செல்கிறார்களோ அவர்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளுதல். லக்ஷ்மண ஐயர், பண்டிதமணி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, கனக செந்திரநாதன், இவர்கள் எல்லோருக்கும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மேடை அமைத்துக் கொடுத்தது. லக்ஷ்மண ஐயருக்கு கடைசிவரையில் மேடை அமைத்துக் கொடுத்தது.

அதன் பின்பு, படிப்படியாக இந்த எழுத்தாளர்கள் பிரதேசப் பிரச்சினைகளை, குறிப்பாக சமூக ஓடுக்கு முறைகளைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினார்கள். அந்த எழுத்துகளுக்கான நியாயப்பாட்டை வழங்குகின்ற ஒரு விமர்சனக் குழு ஒன்று வந்தது. இந்த முற்போக்கு சங்கத்துக்குள்ளால் வந்த விமர்சனத்தைப்பற்றி நீங்கள் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆரம்பத்தில் எங்களுடைய குழுவில் யாராவது கதை எழுதினால், அவர் அந்தக் கதையை வாசிப்பார்- கதை பிரசுரமாகியிருக்காது. அந்தக்கதையை எல்லோரும் சேர்ந்து கலந்துரையாடுவார்கள். பிறகு அதை எழுதியவர் திருத்தி அனுப்புவார். அடுத்த கட்டத்தில் என்ன நடந்ததென்றால், பிரசுரமான கதைகளை வைத்துக்கொண்டு எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து பேசுவோம். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது, விவேகானந்தா சபை மண்டபத்தில் பின்னேர வேளைகளில் இப்படிக் கலந்து பேசுவோம். நந்தியின் “ஊர் நம்புமா...” கதையை நாங்கள் இப்படி Discuss பண்ணினோம். இப்படி, எழுதி, வாசித்து, திருத்தி - திருத்துவதென்றால், அப்படி எழுது, இப்படி எழுது என்று சொல்வதல்ல. இதில் என்ன என்ன பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்கின்ற தன்மை இருந்தது. அந்த ஒரு உத்வேகம் வருகிறபோது, இந்தக் கதைகள் எல்லாம் பிரதானமாக இந்தியாவிலேதான் வெளியிடப்பட்டன. சரஸ்வதி, சாந்தி போன்ற பத்திரிகைகளிலேதான் வெளியிடப்பட்டன. இந்த நேரத்தில் - 57ல் கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியரானார். தினகரனின் பின்புலத்தைப் பார்க்கவேண்டும். நாதன் இருந்து அதில் முதன்முதலில் ஈழத்து எழுத்துகளுக்கு

முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர். அதனை நாங்கள் மறுக்கக் கூடாது. ஆனால், அதனை பண்டிதமணி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, போன்றவர்களுடன்தான் வைத்துக் கொண்டாரே தவிர கீழுக்கு வரவில்லை. கைலாசபதி ஞாயிறு தினகரன் ஆசிரியர் ஆனவுடன் இந்தக் கதைகள் எல்லாவற்றையும் பிரசுரிக்கத் தொடங்கினார். ஒரு புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை எழுதவைத்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில், கைலாசபதிக்கும் எனக்கும் இருந்த தனிப்பட்ட உறவு காரணமாக - அது பல்கலைக்கழகத்தால் வந்தது, இரண்டு பேரும் ஒன்றாக வேலை செய்தோம், ஒன்றாக கதைக்கிறது -அது தனிப்பட்ட உறவு. இந்த முற்போக்கு சங்க உறவினால் மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டது. நான் அப்போது ருத்திரா மாவத்தையில் இருந்தேன். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் கூட்டம் நடக்கும். அதற்குள் ஒரு ஒழுங்கு முறை இருக்கும். படிப்படியாக அது ஒரு Debate கொடுக்கிற விடயமாக வந்தது. முதலாவது விடயமாக வந்தது என்னவென்றால், ஈழத்து இலக்கியம் என்கிற விடயம்.

இந்த நேரத்தில் இன்னுமொன்று வந்தது என்னவென்றால், தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகின்ற வணிகப் பத்திரிகைகளை கட்டுப்படுத்துவது நல்லது என்று சொன்னோம். அப்போது எல்லோரும் இவர்கள் இந்தியாவுக்கு எதிரானவர்கள் என்றார்கள். உண்மையில் இந்தியாவிலுள்ள கணிசமான காத்திரமான இலக்கியவாதிகளுக்கு எங்களில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், நாங்கள் இந்தக் கோஷத்தை இங்கு வைத்தது. ரகுநாதனுக்கு ராமகிருஷ்ணனுக்கு எங்களில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது. 59ஆம் ஆண்டு, நானும் சமீபம் தமிழகத்திற்குச் சென்று திருச்சிக்குப் போனபோது, திரு லோக சீத்தாராம் சொன்னார், “நீங்கள் எல்லோரும் இப்படிச் சொல்கிறீர்களாமே, உங்களுக்கு ரெம்பத் துணிவு வேணும்” என்றார். அந்தக் கட்டத்தில் அது மூன்று நான்கு வகையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. ஒன்று, இவர்கள் எழுதுகின்றவை இலக்கிய மரபின்பாற்பட்டவையா..” என்கின்ற விஷயம் வந்தது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அந்த இலக்கியங்களில் எழுதப்படுகின்ற விஷயங்களும் அவர்கள் கையாண்ட மொழியும்.- இது ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பியது. இன்னொரு பிரச்சனை இந்த வணிக இலக்கியத் தாக்கங்களை எதிர்க்கிறது- இது அரசியல் பிரச்சனையாகவும் வந்தது. அந்தக்காலத்தில் சமஷ்டிக்கட்சி அதற்கு ரெம்பவும் எதிராக இருந்தது. அவர்கள் நாங்கள் சொல்வதை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய அல்லது சிங்களக் கட்சிகளுடைய நிலைப்பாடாகக் கருதினார்கள். எனக்கு நல்ல ஞாபகம் ஒரு கூட்டத்தில் நான் பேசி முடித்ததும் அமிர்தலிங்கம் பேசினார். அவர் பேசியபோது இதுபற்றி என்னை மிகவும் தாக்கிப் பேசினார். அதற்கு ஒரு அரசியல் தாக்கம் இருந்தது.

மற்றது, இலக்கிய ரீதியாக இந்த இலக்கியங்களின் தன்மை எத்தகையது என்கின்றது பற்றிய ஒரு விஷயம் வருகிறபோது, எங்களை அறியாமல், இந்த Realism என்கின்ற கோட்பாடு வருகின்றது- யதார்த்தவாதம். ஈழத்து இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம் அத்தோடு யதார்த்தவாதம் என்றும் வரத்தொடங்கியது. யதார்த்தவாதம் என்று வரத் தொடங்கியபோதுதான் மற்றைய எழுத்தாளர்கள் இதற்கு எதிராகத் தொடங்கினார்கள். அந்த நேரத்திலேதான் Socialist Realism, Critical Realism என்பது பற்றியெல்லாம் பேசினோம். இந்த மட்டத்தில் வருகிறபோது, படிப்படியாக முதற்தடவையாக தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அவர்களுடைய கருத்து நிலையின் அடிப்படையில்- Ideologyஇன் அடிப்படையில் பிரிவுபடுவதற்கான ஒரு சூழல் ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலும் பொதுவுடமைக் கட்சியின் நிலைப்பாடு திராவிட முன்னேற்றக்கழக இனவாதங்களுக்கு எதிரானதாக இருந்தது. இவை இரண்டுக்குள்ளும் ஒரு வித ஒருமைப்பாடு இருந்தது. இந்த ஒரு சூழலுக்குள் வருகிறபோது இந்த எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை நியாயப்படுத்த வேண்டிய தேவை இருந்தது. அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் நியாயமானவை என்பதை நாங்கள் இங்கும் நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. தமிழகத்திலும் நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. விந்தனின் எழுத்துக்களைப்பற்றி கல்கி ஒரு முறை சொன்னார், நாங்கள் எவ்வளவுதான் தொழிலாளியைப்பற்றி எழுதினாலும் அந்தத் தொழிலாளி எழுதுவது போல் வராது என்று. முதல்தடவையாக யாரைத் தண்ணீர் அள்ள வேண்டாம் என்று சொன்னார்களோ அந்தத் தண்ணீர் அள்ள மறுக்கப்பட்டவனுடைய மகன் எழுதும்போது அது சில ஆத்திரங்களுடன் வரும். சில பாஷைகளோடு வரும். நாங்கள் இதை ஒரு சமூகமாற்றமாக, சமூகப் புரட்சிக்கான ஒரு தளமாகவே கருதினோம். இந்தக் காலகட்டத்தில் கருத்து நிலை அடிப்படையில் அதற்குச் சார்பானவர்கள் ஒரு புறமாகவும்

அதற்குச் சார்பில்லாதவர்கள் மறுபுறமாகவும் இருந்தனர். இந்தப் பிரச்சினைக்குள்ளேதான் பொன்னுத்துரை விடுபட்டுப் போனார். பொன்னுத்துரையின் உறவினர்தான் எம்.சி. சுப்பிரமணியம். இதனால் கட்சி சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களோடு பொன்னுத்துரைக்கு முன்னர் உறவு இருந்தது. - டானியல், ஜீவா இவர்களுடன் பொன்னுத்துரைக்கு உறவு இருந்தது. தங்களுடைய இலக்கியங்களை - எழுத்துக்களை இவர்கள் பொன்னுத்துரையுடன் Discuss பண்ணுவார்கள். அதில் ஏதாவது பிழையென்று சொன்னால் திருத்துவார்கள். ஏனென்றால் பொன்னுத்துரைதான் இவர்களுக்குள் முந்தியே படித்தவர். பிற்பட்டகாலத்தில் பொன்னுத்துரையுடன் அவர்களால் வேலைசெய்ய இயலாமல் போனது. ஆரம்ப காலத்தில் பொன்னுத்துரை எங்களது கூட்டத்திற்கு வருவார். பின்பு வருவதில்லை. Ideology ரீதியாகப் பிரியத் தொடங்கியது. சமூக முன்னேற்றத்துக்கு சார்பாக யார் யார் இருந்தார்களோ அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகளாக இருந்தாலென்ன இல்லாதவர்களாக இருந்தாலென்ன அவர்கள் ஒன்றாக நின்றார்கள். நந்தி, லக்ஷ்மண ஐயர் போன்றவர்கள் நின்றார்கள். ஒரு காலகட்டம் வரை கனகசெந்திநாதன் நின்றார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன் போன்றவர்கள் ஆதரித்தார்கள். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் எங்களுக்கு எதிராக எதுவும் சொல்லவில்லை. இந்தக் காலகட்டத்தில் ஓர் இலக்கிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. முந்திய எழுத்தாளர்களும் திரும்ப எழுதினார்கள். - வ.அ. இராசரத்தினம் போன்றவர்கள் அவர் முதலில் எங்களோடு சேர்ந்து நின்றார். பின்னர் படிப்படியாக எங்களோடு கோபித்துக்கொண்டு விலகினார். இந்த நேரத்தில் முற்போக்குடன் சார்ந்து நின்ற படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்களை நியாயப்படுத்துவதும் அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுப்பதுமான ஒரு நிலைமையை நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டோம். அந்தக்கட்டத்தில் எங்களுடைய போராட்டம் இந்த யதார்த்தவாத இலக்கியங்களைப் பேணுகின்ற அல்லது அவற்றைப்பற்றிப் பேசுகின்ற போராட்டமாக அமைந்தது. இந்த நேரத்தில் முதல்தடவையாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் அதுவரை எழுதப்படாத விஷயங்கள் வெளிவந்தன. அதுவும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். இந்த அம்சங்கள் காரணமாக பல எதிர்ப்புக்கள் வரத் தொடங்கின. இங்கேயுள்ள இந்தக் கருத்து நிலையை ஏற்காதவர்கள் இரண்டு பகுதியினராக இருந்தார்கள். ஒன்று மார்க்சியத்தை எதிர்ப்பவர்கள். இந்தப்பிரச்சனை இங்கு மாத்திரமல்ல தமிழகத்தில் இந்த எழுத்துக்களை எதிர்ப்பவர்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். வெ. சாமிநாதன் போன்றவர்கள். 50களில் தோன்றிய எழுச்சி மார்க்சிய எழுச்சியாக இருந்தது. அந்த எழுச்சியோடு சேர்ந்து கொண்டவர்கள்- மணிக்கொடிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் பிறகு தாங்கள் இதிலிருந்து புறம்பானவர்கள் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டார்கள். சரஸ்வதி, சாந்திக்கு எழுதிய செல்லப்பா, க.நா.சு. போன்றவர்கள் எல்லோருக்கும் “எழுத்து” அவர்களுடைய பத்திரிகையானது. ஒரு Polarisation - ஒரு துருவப்பாடு ஏற்பட்டது. அந்தத் துருவப்பாட்டின்போது நாங்கள் இந்த எழுத்தாளர்களுக்காக அதற்கும் மேலாக இந்த எழுத்துக்களுக்காக வாதிட்டோம். வெளிப்படையாகப் பேசினோம்.

பொன்னுத்துரையின் “வி” என்ற நூல் வந்தபோது, நான்போய்ப் பேசினேன். என்னுடைய பல தோழர்கள் பேசப் போகவேண்டாம் என்று தடுத்த போதும் விவேகானந்த சபையில் நடந்த அந்தக் கூட்டத்தில் நான்போய்ப் பேசினேன். சண்டை வந்தாலும் என்று எனது கட்சித் தோழர்கள் சிலர் எனக்காக அங்கு வந்திருந்தார்கள். பேசும்போது பொன்னுத்துரையின் எழுத்துக்களிலுள்ள சாதகமான அம்சங்கள் பற்றியும் பேசினேன். பாதகமான அம்சங்கள் பற்றியும் பேசினேன். இலக்கியநடை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த இலக்கிய நடைத்திறனை வைத்துக் கொண்டு எதனைச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்று நான் திட்டவாட்டமாகக் கூறினேன்.

இந்த விவாதங்கள் வருகிற போதுதான் தளையசிங்கம் மேலுக்கு வந்தார். அப்போது “கலைச்செல்வி” மிகமுக்கியமான பத்திரிகையாக இருந்தது. தேவன் போன்றவர்கள் அங்காலும் நாங்கள் இங்காலும் நின்றோம். “கலைச் செல்வி” என்ன செய்ததென்றால், முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய ஒரு விவாதத்தை ஆரம்பித்தது. எது முற்போக்கு இலக்கியம்.. -கலைச்செல்வி கட்டுரைத்தொடரில் நான் முதலில் எழுதினேன். முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் இதுதான் என கட்டுரையில் விளக்கி, இது எங்களுக்கு நாவலர் காட்டிய பாதை என அக்கட்டுரையை முடித்தேன். அதற்கெதிராக சோ.நடராசா ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதினார். அக்கட்டுரைத்

தொடரிலேதான் தளையசிங்கம் எழுதினார். அதில் மார்க்சியத்தை ஓரளவுக்கு ஏற்றும் ஓரளவுக்கு ஏற்காமலும் எழுதியிருந்தார். சோ.நடராசா முற்று முழுதாக எதிர்த்தார். சமஷ்டிக் கட்சியினரோடு எங்களுக்குப் பிரச்சனை. மற்றது ஏற்கனவே இருந்து வந்த அறிஞர்களோடு எங்களுக்குப் பிரச்சனை. இவ்வளவுதான் நடந்தது. இவர்களில் சிலர் முக்கியமான இலக்கியங்களை எழுதியவர்கள். உண்மையில், நாங்கள் எங்களுக்குள் யாராவது ஒருவரை இவர்தான் எழுத்தாளன் என்று சொல்லித் தூக்கியது கிடையாது. கவிதைத் துறையில் முருகையன் முக்கியமானவர். அங்கால் மஹாகவி. இதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால், எனக்கும் மஹாகவிக்கும் ஒரு நீண்டகாலத் தொடர்பு இருந்தது. நாங்கள் மஹாகவியைப் புறக்கணித்து விட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு மஹாகவியுடன் பிரச்சினை எதுவும் இல்லை. 1965இல் எனது தகப்பனார் காலமானபோது, நான் மஹாகவியினுடைய கவிதையையும் வாங்கிப் போட்டேன். அந்தக் கவிதையின் இரண்டு வரிதான் “சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்” எழுதுவதற்கு காரணமாக இருந்தது என்று நு.மான், மஹாகவி பற்றிய தனது நூலில் எழுதியிருந்தார். ஆனால் சுதந்திரனில் நான் எழுதுகிறபோது, மஹாகவியினுடைய Sentimental Issue பற்றி நான் சொல்லியிருக்கிறேன். அதை மறுக்கவில்லை. மிகையுணர்வு காரணமாக யதார்த்தத்தைக் காணமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டால் அதுதான் Sentimentalism. அப்போதுதான் கூடாமல் போய்விடும். அது நியாயபூர்வமான சிந்தனைகளை மழுங்கடிக்கும். இந்தக் காரணத்தைத்தான் நான் கூறினேனேதவிர மஹாகவியின் கவிதைகள் கூடாதவை என்று நான் கூறவில்லை. கைலாசபதி சொன்னதாகவும் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் நிச்சயமாக நான் சொல்லவில்லை.

நான் அடிக்கடி சொல்வதென்னவென்றால், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் எல்லோருமே கெட்டிக்காரர் அல்ல. ஆனால் எங்களுக்குள் இருந்த கெட்டிக்காரன் இவர்களுக்குச் சமமான கெட்டிக்காரன். அல்லது இவர்களைவிட கொஞ்சம் மேலே உள்ளவன். அதுதான் எங்களுடைய வாதம். நாவல் இலக்கியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் எழுதிய நாவல்களில் இளங்கீரன் மிகவும் சரளமாக எழுதினார். கணேசலிங்கம், தான் வளர்ந்த பிரதேசமாகிய உரும்பிராயை வைத்துக்கொண்டு நல்ல நாவல் எழுதினார். பிற்காலத்தின் கணேசலிங்கத்தின் நாவல்கள் வளர்ச்சி பற்றி தனியாக யோசிக்கவேண்டும். ஆரம்பத்தில் வந்ததெல்லாம் ரொம்ப நல்ல நாவல்கள். குறிப்பாக “சடங்கு” போன்றவை. உரும்பிராயைச் சேர்ந்த ஒரு மேல்தட்டு வேளாளக் குடும்பத்தினுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் மிகவும் அழகாகக் காட்டுகிற நாவல். இந்த முறையில் வந்த எழுத்துக்களை நாங்கள் நியாயப்படுத்தினோம். மற்றவர்களுக்கு எதிராக என்று சொன்னால், மற்றவர்கள் யார்... அவர்களுடைய Ideologyக்கு எதிராகப் போனமே தவிர வேறில்லை.

எங்களுடைய எழுத்தாளர்களுக்குள்ளேயே நாங்கள் சிலரை மேலுக்குத் தள்ளவில்லை என்ற குறைபாடு உண்டு. அகஸ்தியருக்கு என்னுடன் நீண்டகாலக் கோபம். நான் ஒன்றும் அவரைப்பற்றி நல்லதாய் எழுதவில்லை என்று. அகஸ்த்தியர் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர், தோழர். எங்களிடையே நல்ல உறவு இருந்தது. ஆனால் ஒரு மட்டத்துக்கு மேல் அவரைப்பற்றி எழுத முடியவில்லை. ஏனென்றால் அகஸ்தியர் ஒரு Stylist அந்த Style கூடாது என்பதல்ல. ஆனால் அந்த Style வந்து முக்கியமாகக் கூடாது. Matterதான் முக்கியமாக வேண்டும். “நீ என்று ஏதோ எழுதினார். கொஞ்சம் வித்தியாசமான எழுத்தாளர். அதை நாங்கள் ஒத்துக் கொள்கிறோம்.

என். எஸ். எம். இராமையாவை கைலாசபதி தினகரனில் அறிமுகப்படுத்தினார். எம்.எஸ். எம். இராமையா முதலில் ரேடியோவுக்குத்தான் நாடகம் எழுதினார். அப்போது நான் ரேடியோவில் நடத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நாடக எழுத்தாளன் என்று ரேடியோவுக்கு வரும்போது, நான் கதைத்து, கைலாசுக்குச் சொன்னேன், “இப்படி ஒரு முக்கியமான ஆள் இருக்கிறார், அவரிடம் கதை வாங்கலாம்” என்று. அவர் ஆளைவரச் சொல்லு என்று சொல்லி, கதைத்தார். அப்படித்தான் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” வந்தது.

ஒட்டு மொத்தமாக ஒன்று சொல்வேன், என்னவென்றால் நாங்கள் சிலபேரை வேணுமென்று தூக்கிவிட்டோம் என்பதல்ல. அவர்களின் தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டினோம். சாதிமுறை பற்றி

எழுதுகிறபோது, டானியல் எழுதுவதற்கும் ரகுநாதன் எழுதுவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. டானியல், ஜீவா எழுதுகிறபோது அதில் ஒரு கோபம் இருக்கும். ரகுநாதன் - வடமராச்சியான், “நிலவிலே பேசுவோம்” எழுதுகிறபோது அற்புதமாக இருக்கும். ஏனென்றால் வடமராச்சியில் அப்படித்தான் சாதிமுறை இருக்கிறது. வெளியில் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள் “நைஸா”கத் தட்டிவிடுவார்கள். அப்போ, நாங்கள் ரகுநாதனைப் பெரிதாகச் சொன்னோம். டானியலுடைய “தண்ணீர்” கதையை நான் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தேன். அது Sunday Observerஇல் வந்தது. அப்போது ஏ.ஜே. கனகரட்னா Sunday Observerஇல் ஆசிரியராக இருந்தார். ஒரு பகுதி இந்த மார்க்சியத்தை எதிர்ப்பவர்கள். இன்னொரு பகுதியினர் என்னவென்றால், “உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. மார்க்சியத்தில் எவ்வளவோ பெரிய வளர்ச்சியெல்லாம் வந்துவிட்டது. நீங்கள் பேசுகிற மார்க்சியம் ரெம்பப் பழையது. ரெம்பப் பழைய ஒரு கட்சிக் கொள்கையான மார்க்சியம் என்று எதிர்த்து நின்றார்கள்- யேசுராசா போன்றவர்கள்- உங்களுக்கு இந்தப் புதிய விஷயங்கள் தெரியாது என்றார்கள். அவர்களுக்கும் நாங்கள் பதில் கூற வேண்டியிருந்தது. நாங்கள் வேணுமென்று யாரையும் தூக்கிப் பிடிக்கவில்லை. எல்லோரும் தோழர்கள். வேலை செய்கிறவர்கள். சேர்ந்து எழுதுகிறவர்கள். எங்களுக்குள் விமர்சகர்கள் எழுத்தாளர்கள் என்று வித்தியாசம் கிடையாது. ஒரு பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையாக, வந்த ஒரு தோழமை இருந்தது. அந்த Comrade shipஐ நீங்கள் தவறாக எடுக்கக் கூடாது. யாழ்ப்பாணத்தில் நாங்கள் கூட்டம் போட்டபோது, சிவக்கொழுந்து மாஸ்டர், என்னிடம், “உங்களுடைய சங்கத்தில் சேரலாமா, நான் சேருகிறேன்” என்று கேட்டார். அவருக்குப் பதில் சொல்வது கஷ்டமாக இருந்தது. Ideology இல்லாவிட்டால் அங்கத்தவராகச் சேர்ப்பதில்லை. கட்சிகளுக்குள் ஒரு தோழமை இருந்தது, அதேவேளை ஒரு பொதுப்படையான முன்னெடு நிலைமையும் இருந்தது. அதனாலேதான் லக்ஷ்மண ஐயர், நந்தி போன்றவர்கள் எல்லோரும் வந்தார்கள். இவை இருந்ததேதவிர, நாங்கள் மற்றவர்களைத் தாக்கியது இல்லை. அவர்களை எதிர்த்து எழுதியிருக்கிறோம். பொன்னுத்துரையுடைய எழுத்துப் போக்கைப்பற்றி- அவர் என்னதான் சொன்னாலும், எழுத்துப் போக்கைப்பற்றி எழுதியிருப்பேனே தவிர தனிப்பட்ட முறையில் நான் ஒரு காலமும் எதிர்க்கவில்லை. உண்மையில் நாங்கள் யாருக்கு எதிராக எழுதினோம்? யாரைத் தூக்கிவிட்டோம் சொல்லுங்கள்.

60களின் பிற்பகுதியில், 70களில் ஒரு கட்டம் வருகிறது, என்னவென்றால், பல இளம் எழுத்தாளர்கள் வந்து எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அந்த நேரத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடையே நிச்சயமாகத் தர வேறுபாடு இருந்தது. இதுபற்றி நாங்கள் மிகவும் காரசாரமாக விவாதித்து இருக்கிறோம். முன்னுரைகள் கொடுக்கப்பட்டது போன்ற விடயங்களில் வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை மாத்திரம் தூக்கிவிட்டு இவர்களைத் தூக்கி விடவில்லை என்ற கூற்றை நான் ஏற்கத் தயாராக இல்லை. நாங்கள் வெளிப்படையாக அந்தக் கருத்தியல் நிலைப்பாட்டை வற்புறுத்தியதுண்டு. அது அந்தக்காலத்தின் தேவையாக இருந்தது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் பிரச்சினை பின்னர், எப்படி வந்தது என்றால், தமிழர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகள் பற்றி ஒரு கருத்துப்பரிமாறல் செய்வது நல்லதென பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் ஒரு Session வைத்தார். முதல் மாநாட்டைத்தவிர பின்னர் நடந்த இரண்டு மூன்று மாநாட்டிலும் இலக்கியத் தன்மை குறைந்து தமிழர்களுடைய அரசியல் பிரச்சினை தீர்க்கப் படவேண்டும் என்ற அந்த விடயத்தை முன்னெடுத்திருந்தார்கள். நாங்கள் கட்சி அங்கத்தவர்கள் அதற்குள் போகக் கூடாது என்ற கருத்தும் இருந்தது. நான் BMICH இல் நடந்த மாநாட்டுக்குப் போகவில்லை. எங்களுக்குள் முரண்பாடு இல்லாமல் இல்லை; நிறைய இருந்தது. நாங்கள் இலக்கிய விடயங்களில் ஒற்றுமையாக இருந்தபோதிலும், அரசியலில் அந்தப் போராட்டம் வேறுமாதிரி இருக்கவேண்டும் என நான் உணர்ந்தேன்.

முற்போக்கு சங்க வரலாறு எழுதினேன். அது ஒரு Magazine இல் வந்தது. அந்தக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில், அந்தக் கட்டுரைக்கான தகவல்களை நான் யாரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டேன் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்படிக் குறிப்பிடுவது எனக்கு Reserch Disipline காரணமாக வந்தது. கட்டுரை வெளியிடப்பட்டபோது அந்தப் பெயரை நீக்கிவிட்டார்கள். எனக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது. ஆனால் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. எழுதியதும்

ஒரு தோழர். அழித்ததும் ஒரு தோழர், ஞானசுந்தரம் ஒரு வருஷத்துக்குப்பிறகு “பிழை நடந்து போச்சு” என்று என்னிடம் கூறினார். எங்களுக்குள் முரண்பாடு இல்லாமல் இல்லை. டானியல் ஆக்களுக்கும் ஜீவா ஆக்களுக்கும் பயங்கரச் சண்டை. மல்லிகையில் ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களுடைய அட்டைப்படம் வந்தபோது, டானியலுடையதுதான் கடைசி. தெணியான் இருக்காவிட்டால் கடைசிவரைக்கும் வந்திருக்காது. அந்தக் கட்டுரையை, “ஆவேசவாதி” என்ற தலைப்பில் நான்தான் எழுதினேன். தெணியான்தான் எழுதுவித்து போடுவித்தார்.

ஆனால் 60கள் வரும்போது சைனா, ரஷ்யா என்று உடைந்தது. அந்த நேரத்திலேகூட நாங்கள் இந்த எழுத்தாளர் சங்கத்தை உடைய விடவில்லை. கட்சி உடைந்துபோன பின்னரும்கூட எழுத்தாளர் சங்கத்தை உடைய விடவில்லை. நீர்வை பொன்னையன் அங்காலதான் நின்றார். அவர் Chinese Embassy இல்தான் வேலை செய்தார். காண்கின்றபோது கதைத்துக் கொள்வோம். எச். எம். பி. முகைதீன் எங்களை விட்டுப் போனார். ஆனாலும் தொடர்ந்து வேலை செய்தோம். முரண்பாடுகள் இல்லாமல் இல்லை. அது காலத்தின் தேவையான ஜீவன்.

நாங்கள் 60கள் வரை ஒரே சலோகத்தோடு நிற்கவில்லை. அது படிப்படியாக மாறிக்கொண்டே வந்தது. பின்னர் 64,65,66 இன் பின்பு இரண்டு விடயங்கள் வந்தன. ஒன்று சீன கொம்யூனிஸம். ஏறத்தாழ எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் அங்குதான் இருந்தார்கள்.- எல்லோரும் ஷண் குறுப்தான். டானியல், நீர்வைப் பொன்னையன், இளங்கீரன் எச்,எம், பி, முகைதீன் போன்றவர்கள். இந்தப்பக்கம் இருந்தவர்கள் மிகக் குறைவு - ஜீவா தான் ரஷ்யக் கொம்யூனிஸ்டுகளின் பக்கம். அப்போ அந்நியோன்னியமான உறவு இருக்கவில்லை. அது உண்மை. அந்த அந்நியோன்னியமான உறவு குறைந்ததால் எழுத்தில் ஒரு வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இது முக்கியமான கட்டம்.

மற்றது என்னவென்றால், - அது இப்போதுதான் தெரிகிறது, 61,64 களில் கட்சி தமிழ் சம்பந்தமாக எடுக்கிற நிலைப்பாடு. 72,73,75 வரை நாங்கள் உள்ளிருந்து அதனைச் சரிப்படுத்தப் பார்த்தோம். 83க்குப் பிறகுதான் அது பட்டென்று தெரியவந்தது. என்னவென்றால், எஸ். எல். எப். பி.யுடன் சேர்ந்ததால், 66இல் தமிழ் சம்பந்தமான ஒரு எதிர்ப்புப் பிரச்சனையைக் கொண்டுவந்தது. அதற்குப்பிறகு ஒரு சிக்கலான நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்தக் கட்டத்தில் இருந்து, எங்களுடைய இலக்கியத்தை எப்படிக் கொண்டு செல்வது என்பது பற்றி ஒரு தெளிவான, தீர்க்கமான, Ideology க்கலான ஒன்றை எடுக்கவில்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இங்கால் இருந்தது. “ஜனதா லேகக பெரமுன” அங்கால் இருந்தது. நாங்கள் அங்கு சென்றோம், அவர்கள் இங்கு வந்தார்கள். நாங்கள் சேர்ந்து வேலை செய்தோம். ஆனால், 66க்குப் பின் எங்களால் அங்கால் போகமுடியவில்லை. நாங்கள் இலக்கிய ரீதியாக, ஆக்கப்படப்பு ரீதியாக, இதைத்தான் எழுதவேண்டும் என்று சொல்கிற நிலையில் இருக்கவில்லை.

சமூக ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக நாங்கள் பேசினோம். அந்த ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக நாங்கள் உரையாடியபோது, அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்த இனவாதத்திற்கு எதிராக நாங்கள் பேசவில்லை. அது பாரதிதாசன் சொன்ன இனவாதமாக இருக்கலாம் அல்லது நாரா நாச்சியப்பன் சொன்ன இனவாதமாக இருக்கலாம். அல்லது இலங்கையில் உள்ளதாக இருக்கலாம்.

இனப்பிரச்சனை முகிழ்கிறபோது, அந்தப் பிரச்சனையையும் இனவாத அடிப்படையிலேதான் பார்த்தோம். 83 இலிருந்து அது நிதர்சனமான, கருத்து வித்தியாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் அது ஒரு இன ஒடுக்கு முறையாக மாறியது. இந்தக் காலகட்டத்தில், தமிழ் இளைஞர்களுக்கெதிரான போராட்டம் தமிழ் தீவிர வாதிகளுக்கு எதிரான போராட்டம், தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான போராட்டமாக மாற்றப்படுகிற பொழுது, எத்தகைய நிலையை எடுப்பது. “கலை இலக்கியம் எதைச் செய்ய வேண்டும்” இதைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறதுக்கு ஒரு வாய்ப்பு எங்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. தீர்ப்பதற்கு முனைவோம் என்று பார்த்தோமே தவிர அதைச் செய்யவில்லை. அந்த ஒரு அங்கலாய்ப்புக் காரணமாக நான் ஞானாவை ரெம்ப மெச்சுகிறேன். அவர் இந்தப் பிரச்சினையை எழுத்தாளர் மட்டத்திலே சொல்லித் தீர்க்கவேண்டும் என்று பாடுபட்டார். துரதிஷ்டவசமாக அரசியல் - காரணமாக அது நடைபெறவில்லை. சுவாரஸ்யமான விடயம் என்னவென்றால், அதிலேயிருந்து பிரிந்துபோன ஷண்முகதாசன் படிப்படியாகப் போய், ஒருகால கட்டத்தில் தமிழ் எழுச்சிக்கு எதிராக மிகக் கண்டிப்பாக நின்றவர்,-

அதை ஏராளமாகக் கண்டித்தவர், கடைசியில் - இறக்கிற காலத்தில் தமிழ்த் தீவிரவாதிகளின் போராட்டம் பிழையில்லை. IPKFக்கு எதிராகப் பெடியள் போராடுவது பிழையில்லையென்று எழுதியிருக்கிறார் என அறிந்தேன். எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும், பிற்காலத்தில் அவர் தமிழ்த் தீவிரவாதத்தின் நியாயப்பாட்டை உணர்ந்திருந்தார். இந்தக் காரணத்தான் புதுவை, மூர்த்தி போன்றவர்கள் பலிகளிட்டுத் செல்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது. இந்தப் புதிய சூழலில் இலக்கிய கர்த்தாவினுடைய பணியாது? இது பற்றிய திட்டவாட்டமான கருத்து இல்லை.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய வளர்ச்சியில் பல்வேறு கட்டங்கள் உள்ளன. அந்தக் கட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு வகையான எதிர்ப்புகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தக் கருத்து நிலை அடிப்படை என்பது, தேசிய இலக்கியத்தின் பின்னர் வருகின்ற யதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டுடன் சம்பந்தப்படுவதால், அது மார்க்சியம் பற்றிய ஒரு நிதர்சனமான இடத்தைக் கொண்டு வருகிறது. அப்படி வருகிறபோது, Ideologically we became Separate அந்த நேரத்தில் நாங்கள் அங்கால் உள்ளவர்களையும் இங்கால் உள்ளவர்களையும் இனங்காண வேண்டியிருந்தது. இப்படிச் சொல்வதால் எங்களுக்குள் முரண்பாடுகள் இல்லாமல் இல்லை; இருந்தது.

ஒரு முறை ரஷ்ய நாட்டு இலக்கியங்கள்பற்றி பெரிய வாதங்கள் நடைபெற்றதாம். இதேபோன்று, “பிரச்சார இலக்கியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றீர்கள். உங்களுடைய விமர்சனங்கள் எல்லாம் மோசமாக இருக்கின்றது” என்று பெரிய விவாதம் நடந்தது. அப்போது கம்யூனிச எழுத்தாளர்களுக்குச் சார்பாகப் போன Elya Ehrenburgh என்கின்ற ஒரு பிரபல நாவலாசிரியர் சொன்னார், “கம்யூனிசம் பேசுகிறதால், Fools எங்களுக்குள் இல்லாமல் இல்லை. கெட்டிக்காரன், தரம் குறைந்தவன் என்று இல்லாமல் இல்லை. உங்களிடம் இருக்கிறது போலத்தான் எங்களிடமும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் யாருடைய இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோமென்றால், எங்களுக்குள் கெட்டிக்காரனுடைய இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். அது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம் அதில் என்ன பிழை?”

25 வருடங்களின் பின்னர், டானியல் தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகன் என்று கொண்டாடப் படவில்லையா... என்னதான் கணேசலிங்கத்தினுடைய பிற்காலத்திய எழுத்துக்களெல்லாம் இலக்கிய தரத்திற்கு வரவில்லை என்றாலும், ஆரம்பகாலத்து நாவல்களின் தரம் காரணமாக இன்றைக்கும் இந்தியாவில் கணேசலிங்கத்திற்கு இடம் இருக்கிறது இல்லையா. இவை தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் முக்கியமானவையல்லவா. முருகையன் ஒரு Intellectual Poet. இந்த மஹாகவி முருகையன் சண்டை வந்தாலும்கூட அது உண்மையில் சண்டை இல்லை. இரண்டு பேரும் தனிப்பட்டமுறையில் நல்ல நண்பர்கள். நான் மஹாகவியின் நண்பன். நீங்கள் சரியான முறையில் மஹாகவியை Analise பண்ணினால், மஹாகவியிடமும் இந்தக் குணம் இருக்கிறது. அந்தத் “தேரும் திங்களும்” என்ற கவிதையில் “மிச்சாக்கள் சாகலாமாடா...” என்று கேட்கிறான் மனிசன். நாங்கள் எங்களுக்குள் உள்ள திறமைசாலிகளைப்பற்றித்தான் பேசினோம். திறமைசாலிகள் என்று கருதியவர்களை முன்னுக்குத்தள்ளினோம். அது உண்மை. அதற்கு முக்கியமான காரணம் கைலாசபதி தினகரனில் இருந்தது. அந்தக்காலத்தில் இனங்காணப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் யார்? திக்வல்லை கமால்.- நிச்சயமாக புதிய நல்ல விஷயங்களைக் கொண்டுவந்த எழுத்தாளர். அ.முத்துலிங்கம் அவர் கொம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளரே அல்ல. ஆனால் அற்புதமான அவதானிப்பு சக்தி கொண்ட, யாழ்ப்பாணத்து மண்ணை அப்படியேகொண்டு வருகிற அற்புதமான ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர். பிறகு அவர் படித்து உத்தியோகம் பார்த்து எல்லாம் மறந்து போய், இப்போது மீண்டும் எழுதுகிறார். இப்போதும் நன்றாகத்தான் எழுதுகிறார். முத்துலிங்கத்தை Identify பண்ணியது பிழை என்று சொல்ல முடியுமா..? அந்தக்காலத்தில் புதிய எழுத்தாளர்களை நாங்கள் Identify பண்ணினோம் அது உண்மை. இங்குள்ள பல எழுத்தாளர்களுக்கு நாங்கள் அவர்களை நன்றாகச் சொல்லவில்லை என்று கோபம். அகஸ்தியருக்கு என்னுடன் நல்ல உறவு இல்லை. அப்போ, இவர்களைத்தான் நாங்கள் முன்னுக்குத் தள்ளினோம் அவர்களை முன்னுக்குத் தள்ளவில்லை என்பது எனது கண்ணோட்டத்தில் அது பிழையாகத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் என்னுடைய குறுப்பைப் பற்றித்தான் நான் பேசவேன். அந்தக்காலத்தில் அப்படியான Politicsதானே இருந்தது Politics of Politics ஐ சொல்லவில்லை Politics of Literatureஐ

சொல்கிறேன். இலக்கியத்தின் அரசியலைச் சொல்கிறேன். அந்தக்காலகட்டத்தில் நான் எழுத வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இன்னொரு கட்டம் வந்தபோது இந்திய எழுத்தாளர்களை நாங்கள் சாடியது போல இலங்கை எழுத்தாளர்களைச் சாடவில்லை. கைலாசபதி அகிலனையும், க.நா.சு. வையும் அடித்துபோல இலங்கை எழுத்தாளர்கள் யாரையாவது அடித்திருக்கிறோமா... அகிலனுக்கு என்ன அடி! அகிலன் அந்த அடியிலிருந்து எழும்பவே இல்லையே.

பொன்னுத்துரையின் விஷயத்திலே கூட பொன்னுத்துரை தான் விரும்பியது போல எழுதுவதற்கு நாங்கள் தடையாக இருக்கவில்லை. எழுதினதுதான், அவர் தனது ஆக்கத்திறனை வளர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அளவுக்கு அவர் தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை. எங்களைப்பற்றி எதிராக எழுதியதுதான் அவர் செய்த வேலை.

யாழ்ப்பாணத்தில் சண்டை நடந்தபோது முட்டை அடித்தார்கள். நான் முன்னுக்கு நின்றேன். ஈழத்துச் சோமு நின்றவர் - பிராமணன். சொக்கன் அப்போது எங்களோடு இருந்தவர் இப்போது இல்லை, நந்தி எங்களோடு இருந்தவர் பின்னர் இல்லை. அதற்காக நாங்கள் சொக்கனையும் நந்தியையும் சொல்லவில்லை. கைலாசபதிக்கு பரிசு கிடைத்த அதே வருடம் சொக்கனுடைய கதைக்கும் பரிசு கொடுத்தார்கள். கைலாசு அதைச் சரி என்று சொன்னார். நாங்களும் அது சரி என்று செய்தோம். அந்தப் பாகுபாடு எங்களுக்கு இல்லை. முன்னுக்கு வருகிறவர்களை யார்யாரை கொண்டுவரமுடியுமோ கொண்டு வந்தோம். செம்பியன் செல்வனுக்கும் கைலாசபதிக்கும் இருந்த உறவை நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள். கருத்தியல் ரீதியாக ஒருத்தருக்கு எதிராக மிக எதிரான நிலை. கைலாசபதியைப்பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்... என்று செம்பியன் செல்வனைக் கேட்டுப்பாருங்கள். எனக்கு செம்பியன் செல்வன் மிக அண்மையிலேதான் இதனைச் சொன்னார். தனிப்பட்ட உறவுகள் வேறு. எழுத்து ரீதியாக எழுதினதுதான். அதுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

இவர்களுக்கு ஆக்க இலக்கியம் எழுதத் தெரியாது என்று சொன்னவர்களும் உண்டு. நாங்கள் எழுத்தாளர்கள் என்று “நாண்டு” கொண்டு நிற்கவில்லை. கைலாசபதி ஒரு காலத்தில் சிறுகதை எழுதினார். என்னுடைய Creativity, Actingஇல் போனது. நான் ஒரு Creative Writer என்று சண்டைக்கு வரவில்லை. பிரச்சினை என்னவென்றால், நாங்கள் ஒரு குழுவினரைத்தான் ஆதரித்தோம் என்று சொன்னால் - இல்லை. Ideological Basis ஐ நாங்கள், ஆதரித்தோம். ஆனால் அவர்களுக்குள்ளும் எழுத்துத் திறமை உள்ளவர்களை நாங்கள் கூடச் சொன்னோமே தவிர, எழுத்துத் திறமை இல்லாதவர்கள் எவரையும் நாங்கள் மேலுக்குத் தள்ளவில்லை. முருகையனை மேலுக்குத்தள்ளிவிட்டீர்கள் மஹாகவியை முன்னுக்குத் தள்ளவில்லை என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் மஹாகவியைப்பற்றிப் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் மஹாகவியை ஒரு மட்டமான கவி என்று நான் சொல்லவில்லை. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப்பற்றி எழுதியபோது, ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி என்ற கட்டுரையை நீங்கள் பார்க்கலாம் நான் மஹாகவியை எப்படிப் பாக்கிறேன் என்று.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நியாயப்பாடு இருக்கும். முற்போக்கினுடைய தன்மை என்னவென்றால், கால கட்டங்கள் மாறுகிறபோது, அந்தக் கட்டங்களின் மாறுகை Quantitative change makes Qualitative changes- இது மார்க்சியத்தின் அடிப்படை நிலை. இரண்டு தேங்காய் இருக்கிறது -அது கறிக்குப் பயன்படுகிற முறைக்கும், 10 தேங்காய் இருக்கிறபோது அது கறிக்குப் பயன்படுகிற முறைக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. Quantitative change is also a Qualitative change. It brings about Qualitative change. நாங்கள் அந்த Quantitative change ஐ மறுதலித்தோம். அதற்கு அந்த Politics விடவில்லை. அதுதான் பிரச்சனை.

அதனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ன செய்தது என்றால், கட்சி இங்காலை எப்படிப் பேசினாலும் அங்காலை எப்படிப் பேசினாலும்- தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளை எப்படி வென்றெடுப்பது என்று 10 ஆலோசனைகளை வைத்துக்கொண்டு ஞானா மூன்று நான்கு கூட்டம் நடத்தினார்.

72இல் செய்தோம் சரிவரவில்லை. 72இல் செய்தபோது நானும் குமாரசூரியரோடு சேர்ந்து, இலங்கை வானொலியில் நான் ஒரு சம்பந்தம் இல்லாத உத்தியோகம் பார்த்து இன்றைக்கும் இலங்கை வானொலிக்காரர்கள் திட்டிகிறார்கள். நாங்கள் யாருக்கு எதிராகக்

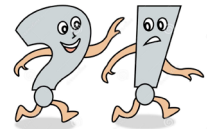
கொடி கிளப்பினோமோ- திருமதி குலசிங்கம்- அவர் வந்து என்னுடன் கதைத்துவிட்டுச் சென்றார். யாருக்காகப் பேசினோமோ- நண்பர் இராஜசுந்தரம், அவர் எங்களைப்பற்றி நல்லாகச் சொல்லவில்லை. யாரைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு வைத்தோமோ அவர் எங்களுக்கு எதிரி. அவர் ஒரு WonderFul man, Close friend. But he will not have a good word for me. இதுகள் எல்லாம் மனித இயல்புகள். இதுகளல்ல முக்கியம். அந்த Ideolgy எங்காலபோகுது?

74வரையில் நாங்களும் போராடினோம். நான் வீ. பொன்னம்பலத்தைக் கேட்டேன், “என்னப்பா, கொல்வினுடைய Constitutionஇல் ஒன்றையும் காணவில்லையே” என்று. “போசாமல் இரு, அதெல்லாம் சரிவரும்” என்றார். அப்போதுதான் ரஷ்யாவிற்குப் போய்வந்து, “தமிழ் செந்தமிழ் ஆகிறது” என்று அங்குள்ள தமிழ்ப் பெடியன் இதில் ஆர்வமாக இருந்தது பற்றி இரண்டு கட்டுரைகள் மல்லிகையில் எழுதினேன். அதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் “செந்தமிழர் இயக்கம்” என மாற்றினோம். சிவசுப்பிரமணியம் பாரிய தூணாக வி. பொன்னம்பலத்துடன் நின்றார். பின்பு பொன்னம்பலம் வெளியில் போனதும்தான் தொலைந்தது. உலகத்தில் வெகு மோசமானவன் யார் என்று சொன்னால், அது மாஜி கொம்யூனிஸ்ட்தான். அது அந்தக் கட்சியினுடைய கட்டுப்பாட்டி னுடைய தாக்கம்.

இவையெல்லாம் முடிந்து, 97 காலகட்டத்தில் எதாவது செய்யலாமா என்பது பற்றி நீர்வை பொன்னையன், சமீம், ஈழத்துச் சோமு, நான் சேர்ந்து பேசினோம். ஜீவாவை வரச் சொன்னோம். ஜீவா வரவில்லை. நாங்கள் அந்தக் கூட்டத்தை நடத்த முடியவில்லை. அதன்பின்பு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இரண்டு கூட்டங்கள் நடத்தினோம். அதன்பிறகு நடத்த முடியவில்லை.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்பது Ideologyia பொறுத்த விடயம். அது பொதுவுடமையைத் தளமாகக் கொண்டது. அதற்குச் சார்பாக உள்ளவர்களை அது ஏற்றுக் கொள்ளும். அவர்களை வரவேற்கும். காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப கோஷங்களை மாற்றிக் கொண்டு வரும். இந்தக் காலங்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப கோஷங்கள் மாற்றப்படாமல் போனதுதான் அதற்கு ஏற்பட்ட பிரச்சனை. இன்றைக்கும் நாங்கள் இல்லாத ஒரு இளந்தலைமுறை வந்து அதனை எடுத்துச் செய்வார்களேயானால், நான் அவர்களோடு நிற்பேன். தூரதிஷ்டவசமாக நிலைமை மாறிவிட்டது.. என்னவென்றால் சிங்கள மக்களுக்குள்ளும் சிங்களத் தேசியம் பேசுகிற ஆட்கள், தமிழ் மக்களுக்குள் தமிழ் மார்க்சியம் பேசுகிறவர்கள். அந்தமாதிரியான நிலைமை வந்து விட்டது. நாங்கள் இனவாதத்திற்கு எதிராக இருந்தோம். இன ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக என்னசெய்வதென்று எங்களுக்குள் தெரியாமல் போய்விட்டது. இதுதான் எங்களுக்கு ஏற்பட்ட அவலம்.

2003 டிசம்பர் ஞானம் (இதழ் 43)

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் ஞானத்திற்கு ஒரு கனதியைத் தந்திருக்கிறது. பேராசிரியர் பற்றிய பல விஷயங்களை வாசகர்கள் அறியக் கூடியதாக நேர்காணல் அமைந்திருக்கிறது. இந்நேர்காணலை நிறைவுற்றதும் ஒரு சிறிய நூலாக வெளிவருவது பயன்படத்தக்கது.

வாசகர் பேசுகிறார்

- வரதர் (சாகித்திய இரத்தினம் தி.ச. வரதராசன்)
(ஞானம் இதழ் 43, 2003)

அறுபதுகளில் முற்போக்கு, நற்போக்கு, மரபுப் போராட்டங்கள் நடந்தன. ஒரு கூட்டத்தில் முற்போக்காளர்கள் முட்டையெறிந்ததோடு, அவை முடிவுற்றதாக அறிகிறோம். இதுபற்றிய உங்களுடைய கருத்து என்ன?

அந்தக்காலத்தில் முற்போக்கு வாதம் இருந்தது. மரபுவழிக்காரருக்கு எதிரான போராட்டமும் இருந்தது. பேராசிரியர் தில்லைநாதன் தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்தபோது மரபுப்போராட்டம் பற்றிய கட்டுரைகளைப் பிரசுரித்துக்கொண்டிருந்தார். அதில் வந்த முதலாவது கட்டுரை என்னுடைய கட்டுரை. இளமுருகன், சொக்கலிங்கம், தேவன் போன்ற பலர் அதில் எழுதினார்கள். துரதிஷ்டவசமாக நண்பர் இளங்கீரன் போட்ட தொகுதியில் எனது கட்டுரை வரவில்லை.

மரபு என்னும்போது அதில் புதியவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மரபில் மாற்றத்துக்கும் இடமுண்டு என்னும் வாதமும் நடந்தது. அதில் பண்டிதர்கள் ஒருபுறமாகவும், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மறுபுறமாகவும் விவாதங்களை முன்வைத்தனர். முற்போக்கை ஆதரித்தவர்களும் அதற்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள். சொக்கலிங்கம் போன்றவர்கள் அதற்கு ஆதரவாக எழுதினார்கள். அப்போது அவையிரண்டும் இருந்தன.

நற்போக்கு என்பது, அது பொன்னுத்துரையால் கொண்டு வரப்பட்ட ஒரு கோஷம். சு.நடேசன் சாகித்திய மண்டலய கூட்டத்தில் பேசும்போது “இலக்கியத்தை முற்போக்குப் பிற்போக்கு என்று பிரிக்காதீர்கள். இலக்கியம் நற்போக்காக இருந்தால் அதுவே போதும்” என அவர் அழகாகச் சொன்னார். பொன்னுத்துரைக்கு எப்பொழுதும் சொற்களிலே ஒரு கவர்ச்சி உண்டு. அவர் அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு “நற்போக்கு இலக்கியம்” என்று முக்கியப்படுத்தினார். அது என்றைக்குமே ஒரு இலக்கிய இயக்கமாக இருந்ததில்லை. எது நற்போக்கு இலக்கியம் என அவர் வரைவிலக்கணம் கூறவில்லை. நான் சுவாரஸ்யமான ஒரு கேள்வி கேட்டேன். “பொன்னுத்துரையின் இலக்கியங்கள் நற்போக்கு இலக்கியங்களா...?” எனக்கேட்டேன். அவர், நற்போக்கு இலக்கியம் என்றது ஒரு விதண்டா வாதத்தின் தன்மை, பொன்னுத்துரைக்கே இயல்பாக உள்ள குணம். நாங்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. நான் அவருக்காகக் கவலைப்படுவது என்னவென்றால், அவர் இப்படியான சண்டைகளில் மினக்கெட்டதால் தனது திறமைகளைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தவில்லை. இதுதான் பொன்னுத்துரையைப் பற்றி நான் சொல்லக்கூடியது. A good stylist. ஆனால் மற்றச்சண்டைகளில் ஈடுபட்டதனால் தன்னுடைய திறமைகளைத் தானே மழுங்கடித்துக் கொண்டார்; பாவம்.

முட்டையடித்த விடயம், அது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைப் பாதித்த ஒரு மிகப்பெரிய - எங்களுடைய சங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒரு மிக மோசமான காரியம். அதை நான் மறுக்க முடியாது. அது நடந்த சூழ்நிலையை நான் சொல்ல வேண்டும். 1963ஆம் ஆண்டு நான் திருமணம் முடித்திருந்த காலகட்டம். நான் முதல்நாள் பின்னேரம் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லவில்லை. மறுநாள் நேராக இந்துக் கல்லூரிக்கு கூட்டம் நடந்த இடத்திற்குச் சென்றேன். கூட்டத்தில் ஆட்கள் எல்லோரும் நின்றார்கள். நான் பின்னுக்கு நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பேராசிரியர் சதாசிவம்தான் இழிசினர் வழக்குப் பற்றித் தொடக்கியவர். அவர் விஷயம் விளங்காமல் இது “இழிசினர் வழக்கு” என்று தொல்காப்பிய உரைகளில் வருவதைக் குறிப்பிட்டார். பண்டிதர்மார் எங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது இது இழிசினர் வழக்கு என்று குறிப்பிட்டார்கள். “இழிசினர்” என்று கூறும்போது ஒரு சாதிபற்றிய தொனி தெரிகிறதல்லவா.. இதுபற்றி எழுதிய பண்டிதர் ஒருவர் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளாமல் “இழிசினர்” என்று எழுதிவிட்டார். இழிசினர் என்று சொன்னால் கீழ்நிலைக்குப் போனவர்கள் என்று கருத்து. இழிசினர் என்று சொன்னால் அது சாதியைத்தான் குறிக்கும். அதனை நாங்கள் பிடித்துக்கொண்டோம். அதற்கெதிரான பலமான கட்டுரைகள் எல்லாம் எழுதப்பட்டன. இந்த விவாதத்தை துரதிஷ்டவசமாக சதாசிவம் முன்னெடுத்திருந்தார்.

அந்த நேரத்தில் சதாசிவம் சாகித்திய மண்டலயவில் முக்கியமானவராக இருந்தார். அவர் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார். சாள்ஸ் சில்வா என்றவரும் வந்திருந்தார். சு.நடேசபிள்ளையும்

பேசினார். இந்த சாகித்தியமண்டலயவில் சமீமும் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தார். அவரும் அங்கு வந்திருந்தார். அவருக்கு அங்கு ஒரு இடமிருந்தது.

இழிசினர் என்று சொன்ன அந்தக் கோபம் அங்கே இருந்தது. இழிசினர்- இழிசனரா..அப்போ, அந்தக் கூட்டத்தில் ஏதாவது தப்பு ஏற்பட்டால் கூட்டத்தைக் குழப்புவதற்குத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அது உண்மை என்று நினைக்கிறேன். கூட்டத்தைக் குழப்பும்போது என்னமாதிரிக் குழப்புவது.. கூட்டத்தில் பிரச்சினை எழுப்பி “நீங்கள் இழிசனர் என்று பேசினீர்களா...” என்று கேட்கிற ஒரு தீர்மானம் இருந்தது. அதனை சாகித்திய மண்டல அங்கத்தினரான சமீம் கேட்பதாகவும் இருந்தது. வேறொருவரும் கேட்பதாக இருக்கவில்லை. இதற்குள், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குள் இருந்த இளம் மட்டங்கள் - எனக்கு ஆட்களைத் தெரியும்; நான் பெயர் சொல்ல விரும்பவில்லை - முட்டை அடிப்பது என்று தீர்மானித்துவிட்டார்கள். உண்மையில் எங்களுக்கு இவை ஒன்றுமே தெரியாது. கைலாசபதியும் அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றவர், அவரும் வருவார் என்று நினைத்துக் கொண்டு நான் கூட்டத்திற்குச் சென்றேன். அவர் கூட்டத்தில் நிற்பார் என நான் நினைத்தேன்.

நடேசன் அற்புதமாகப் பேசினார். அப்போதுதான் “நற்போக்கு” என்ற வசனத்தைப் பாவித்தார். அதன்பின்பு சதாசிவம் பேசத்தொடங்கினார். அப்போது சமீம் எழுந்து ஏதோ கேட்டார். கூட்டம் குழம்பியது. நான் கூட்டத்தின் நடுப்பகுதியில் இடையில் நின்றேன். எனக்கு நடந்தது எதுவும் புரியவில்லை. கூட்டம் குழம்பியவுடன் நான் சடாரென முன்னுக்குப் போனேன். சான்ஸ் சில்வா கீழே விழுந்துபோனார். நான் அவரைத் தூக்கினேன். நடேசன் அருகிலே சட்டையில் முட்டை வழிய நின்று கொண்டிருந்தார். சான்ஸ் சில்வா சிங்களவர், ஏங்கிப்போனார். நான் அவருக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து அழைத்துவந்து காரில் ஏற்றினேன். நான் சடாரென்று முன்னுக்குப் பாய்ந்து போனதால் அங்கு அந்த நேரத்தில் நான் முன்னுக்கு நின்றேன். எனக்கு மனது தாங்காமல்தான் பாய்ந்து போனேன். அதன்பின்னர் கூட்டம் கலைந்து எல்லோரும் போய்விட்டார்கள்.

அதன் பிறகு நாங்கள் எல்லோரும் வந்து ஆரிய குளத்தடியில் இருந்த சனசமூக நிலையத்தில் கூட்டம்கூடிப் பேசிப் போட்டுப்போனோம். அந்த நேரத்தில் அது ஒரு சாதிப்பிரச்சினையாக இருந்தது. அந்த நிலைக்கு அது போகாமல் தடுத்திருக்க வேண்டும்.

நிலைமை மாறியது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களோடு தொடர்பு வைத்திருந்த ஆதரவாளர்கள் பலர் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். சொக்கலிங்கம் எங்களோடு இருந்தவர். அக்காலத்தில் கல்வித் திணைக்களத்தில் உயரதிகாரியாக இருந்த சோமசுந்தரம், சொக்கலிங்கத்தைக் கொண்டுபோய் எங்கோ ஒரு கண்காணாத இடத்திற்கு மாற்றம் கொடுத்தார். பின்பு கஷ்டத்தின்பேரில் நந்தியைப் பிடித்து வேறொரு பாடசாலைக்கு மாற்றம் பெற்றார். முட்டை அடித்த விடயம் மிகப் பாரதூரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் யானை தன்னுடைய தலையிலே தானே மண்ணை அள்ளிப் போடுகிற மாதிரி தன்னைத்தானே மாசுபடுத்திக் கொண்டதற்கு முக்கிய காரணம் அந்த முட்டையடி. ஆனால் அதற்காக அவர்களை இழிசினர் என்று சொல்ல விடவும் தயாராகயில்லை. முட்டையடித்தது என்பது நாங்கள் செய்த மிகப்பெரிய மோசமான தவறு. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை அது மோசமாகப் பாதித்தது. நிச்சயமாக அது ஒரு கறை. நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். அதன்பிறகு நாங்கள் எழும்பவேயில்லை.

அந்தக்காலகட்டத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சண்டித்தனத்தைப் பாவித்தார்கள். அதற்குப் பயந்துதான் இந்தப் பண்டிதர்கள் எல்லோரும் ஒதுங்கிப்போனார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.....

இல்லை. அப்படியல்ல, சண்டித்தனம் பயன்படுத்தப்பட்டது அந்தக் கூட்டத்திலேயே தவிர மற்ற எந்த இடத்திலும் சண்டித்தனம் பயன்படுத்தப்படவில்லை. அது அந்த இடத்தில் நடந்ததற்குக் காரணம் அது சாகித்திய மண்டல விழா, இழிசினர் வழக்குப் பற்றிய பிரசாரம் - சமீம் அதில் மெம்பர். நடேசன் பேசி முடிந்த பின்புதான் - சதாசிவம் பேசிய போதுதான் சமீம் கேள்வி கேட்டார். அதனாலேதான் அந்தப்பிரச்சினை வந்தது. இழிசினர் வழக்குச் சர்ச்சை நடந்த காலகட்டத்தில் செய்யப்பட்ட விடயமிது.

சண்டித்தனம் வேறெங்குங் காட்டப்படவில்லை என்பதற்கு உதாரணம் சொல்கிறேன். இளமுருகன் மரபுப்போராட்டம் பற்றி எங்களிடம் பேசினார். நான் “அசையாத குட்டை நீரல்ல மரபு” என்று தினகரனில் கட்டுரை எழுதினேன். அதுதான் அதுபற்றிய எனது முதலாவது கட்டுரை. அதற்கு இளமுருகன் பதில் எழுதினார். பதில் முழுவதையும் தில்லைநாதனால் போடமுடியவில்லை. இளமுருகன் என்ன செய்தார் என்றால், எழுதிய முழுவதையும் ஒரு புத்தகமாகத் தொகுத்து “செந்தமிழ் வழக்கு” என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். இந்த மரபு விவாதம் பற்றி நாங்கள் பல இடங்களில் விவாதித்திருக்கிறோம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு “இளங்கதிர்” இதழில் மரபு பற்றி சதாசிவம், வித்தியானந்தன், கைலாசபதி ஆகியோர் கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். நான் சொல்லும் முக்கியமான உதாரணம் என்னவெனில், வறுத்தலை விளானில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது. சதாசிவத்திற்குச் சார்பாக இருந்த FXC நடராசா ஒருபுறமும், மறுபுறத்தில் நானும் பேசினோம். அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் பிற்காலத்தில் இலக்கண வித்தகர் என அழைக்கப்பட்ட நமசிவாய தேசிகர். நான் முதலிலும் பின்னர் நடராசாவும் பேசினோம். தலைமை வகித்த நமசிவாய தேசிகர், ஈற்றில் நேர்மையான ஒரு விசயத்தை எடுத்துக்கூறினார். “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவில கால வகையினான” என்று பேசினார். அப்போதுதான் அவரது நேர்மையை மெச்சினேன். இது நடந்தது 62, 63களில். 78இல் நான் யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போனேன். அதைத் தொடர்ந்து வந்தகாலத்தில், உள்ளூர் அறிஞர்களுக்குப் பட்டம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறி, நமசிவாய தேசிகருக்கு “இலக்கண வித்தகர்” பட்டம் கொடுக்க வேண்டுமென நான் வாதாடினேன். அப்போது நான் தமிழ்ப் பிரிவுத் தலைவராக இருந்தேன். கைலாசபதி பீடாதிபதியாக இருந்தார். பண்டிதர்மார் சண்டித்தனத்தால் ஒதுங்கினார்கள் என்பது நிச்சயமாக இல்லை. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைபற்றி Work பண்ணியபோதுதான் அதன் தன்மை எனக்குப் பிடிபட்டது. என்னவென்றால் தமிழை ஒரு பாடமாகப் படிப்பிக்கின்ற முறைமை இருந்தது. உயர்தர வகுப்புக்கு - பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புக்குத் தமிழை அந்தக் காலத்தில் பண்டிதர்மார்தான் படிப்பித்தார்கள். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பாட அமைப்புக் காரணமாக இலக்கிய வரலாறு பற்றிய பாடப்புத்தகங்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இலக்கிய வரலாறு பற்றி அந்தப் பண்டித பரம்பரையினருக்கு அவ்வளவு தேர்ச்சியில்லை. இதன்காரணமாக, இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றை அவர்கள் படிப்பிக்க, இலக்கிய வரலாற்றை மற்றவர்கள் படிப்பிக்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. ஒட்டுமொத்தமான, இலங்கை முழுவதற்கும் பொதுவான ஒரு தமிழ் tradition ஒன்றை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரதானமாகப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கொண்டு வந்தார். அதற்கு உதவியாக பேராசிரியர் செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன் ஆகியோர் இருந்தார்கள். பண்டிதர் மாருடைய படிப்பித்தல் முக்கியத்துவம் இதனால் குறைந்தது. இந்தப் பின்புலத்திலேதான் அவர்கள் எங்களைத் தாக்கினார்கள். அவர்கள் தனியாகக் கைலாசபதியையும், சிவத்தம்பியையும் தாக்கவில்லை. தனியாக டானியலையும் ஜீவாவையும் தாக்கவில்லை. அவர்கள் தாக்கியது கணபதிப்பிள்ளை- செல்வநாயகத்தின் படிப்பித்தல் முறைமையை. அதனாலேதான் இவர்கள் ஆடுகிறார்கள் என்று இளமுருகனே கூறினார். இளமுருகனின் செந்தமிழ் வழக்கு என்ற புத்தகத்தை எடுத்துப்பார்த்தீர்களானால் இது விளங்கும்.

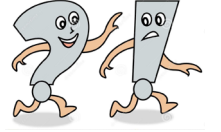
அவர்களுக்கு வந்த பிரச்சினை என்னவென்றால் அதுகாலவரையில் எழுத்தாளர்களாக இருந்த இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம் ஆகியோர் நவீன இலக்கியக்காரர்கள். அவர்கள் தங்களைப் பழைய இலக்கியக்காரர் என்று சொல்லவும் இல்லை. பண்டிதர்களும் அவர்களோடு சண்டைபோடவும் இல்லை. இவர்கள் எப்போது பேசினார்கள் என்றால், டானியலும் ஜீவாவும் தங்களுடைய பிரச்சினைகளை எழுதியபோதுதான். அப்போதுதான் இவர்களுக்குச் சிறுகதையே வேண்டாம் என்ற கோபம் வந்தது என நான் கருதுகிறேன். அதற்குள் ஒரு சமூகப்பிரச்சினை இருக்கிறது. அந்தச் சமூகப் பிரச்சினையை நாங்கள் மறுதலிக்க இயலாது. இந்த நேரத்தில், இதுவரைகாலமும் இவர்களுக்குத்தான் தெரியும் என்றிருந்த தொல்காப்பிய உரைகளைப்பற்றி நாங்களும் கைவைத்துச் சொன்னோம். பேராசிரியர் மரபு பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்- “கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே.” மரபு பற்றிச் சொன்னோம் -

“காலமும் வழக்கும் திரிந்தவிடத்து திரிந்தவற்றிற்கேற்ப அமைத்துக்கொள்வதோர் முறைமை” எனப் பேராசிரியர் உரையில் சொல்லியிருக்கிறார். “சேரிமொழியாற் செவ்விதற் படுமே” - சேரிமொழி பயன் படுத்தலாம் - டானியலும் ஜீவாவும் அந்த மொழியில் கதை எழுதலாம் என்றோம். இவற்றை நாங்கள் சொல்லத்தொடங்கியபோது பண்டிதர்மார்களுக்கு, நாங்கள் முற்றிலும் தமிழ் தெரியாதவர்களல்லர் என்று தெரியவந்தது. எல்லாப் பண்டிதர்மாரும் இவற்றை எதிர்க்கவில்லை. வேந்தனார் எதிர்க்கவில்லை, பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை எதிர்க்கவில்லை.

பாவம் சதாசிவம், பேராதனையில் பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன் ஆகியோருடன் இருந்த சண்டை இப்படி வந்து வெடித்தது. செல்வநாயகம் தனக்கு ஆதரவாக இருப்பார் என்று பார்த்தார். ஆனால் செல்வநாயகம் இந்த விடயத்தில் நிதானமாக இருந்தார். சதாசிவம் எவ்வளவோ கெட்டிக்காரனாக இருந்தபோதும் அவரைப்பற்றி இன்று பேசுவார் இல்லை. வித்தியார், கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம் ஆகியோர் பேசப்படும் அளவிற்கு சதாசிவம் பேசப்படுவதில்லை.

பண்டிதர்மார் சண்டித்தனத்துக்குப் பயந்து ஒதுங்கினர் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டேன்.

2004 ஜனவரி ஞானம் (ஆதம் 06.44)

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தூண்களாகத் தாங்களும் பேராசிரியர் கைலாசபதியும் கணிக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் இப்போது அதே முற்போக்கு வட்டாரத்திலிருந்து நீங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டிருப்பதாகவும் எதிர்த்திசையில் செல்வதாகவும் கூறப்படுகிறதே..

இந்தக் கேள்வி கேட்டதற்கு நன்றி. ஏனென்றால் என்னுடைய தற்போதைய நிலைப்பாட்டைப்பற்றி என்னால் இயன்றளவு சொல்லமுடியும். நான் முற்போக்கு விமர்சனம் பற்றிய பதில் சொன்னபோது, அதிலே இந்த Progressive movement என்று கருதப்படுகிற அந்தச் சித்தாந்தம் - It believes in social progress ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குப் போவது. Basically ஒரு Marxist Ideology. வெளிப்படையாக Marxist அல்லது Communist party என்று சொல்லாமல் Progressive என்று சொல்வது. இந்த tradition 1930 களிலிருந்தே இருக்கிறது. அது என்னவென்றால் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் புதிய புதிய பிரச்சினைகள் வருகிறபொழுது, அதை ஒரு முற்போக்குக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குபவர்கள் எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள் என்று பார்ப்பது. இந்த கம்யூனிஸப் புரட்சிவாத நாடுகளில் இந்த மாதிரியான முற்போக்கு எழுத்து இயக்கங்கள் உள்ளன; தியேட்டர்கள் கூட உள்ளன. IPTA-Indian Progressive Theatre Association என ஒன்று இருந்தது. அது பிற்காலத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது. எங்களுக்கு வந்த பிரச்சினை என்னவென்றால் 1965-66 களிலிருந்து முற்போக்கு இலக்கியத்தில், முற்போக்கு என்பது ஈழத்தில் எவ்வாறு தொழிற்பட வேண்டும் என்பதுபற்றிய சில பிரச்சினைகள் தோன்றின. ஒன்று, கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. சண்முகதாலின் தலைமையின் கீழ் ஒரு பிரிவு. ஏறத்தாழ எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் இந்தப் பிரிவுக்கே சென்றார்கள். இதன்பிறகு அந்தக் கட்டத்திலிருந்து நாங்கள் தமிழர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளைக் காண்பது அவசியம். நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் அரசாங்கத்தில் இருந்தும் அது நடைபெறவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் எமது செயலாளர் ஞானா அதனை ஒரு தேவ ஊழியமாகக் கொண்டு அதனைச் செய்ய முற்பட்டார். அது ஒரு நல்ல விஷயம். அதற்கும் இலக்கியத்திற்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கிறது என்பது

பற்றி எங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாறல்கள் நடந்தன. அந்தக் காலகட்டத்தில் என்னைப் பொறுத்த வரை நான் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்க அங்கத்தவனாக இருந்ததிலிருந்து நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தவனாகவும் இருந்தேன். கட்சியில் வேலை செய்தேன். இந்த விவாதங்களில் பங்குபற்றும்போது இந்தப் பிரச்சினைகள் வந்தன. அந்தக்காலகட்டத்தில் எங்களுக்குள் இடதுசாரிகள் 64இல் எடுத்த நிலைப்பாட்டிற்குப் பிறகு ஏறத்தாழ ஒரு தமிழ் விரோதமான நிலை வருகிறது. எங்களுக்குள் சீன - ரஷ்யப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டுப் போயின. குறிப்பாக ரஷ்யப்பக்கத்தில் இருந்தவர்களின் கண்ணோட்டத்திலேதான் நான் இதனைச் சொல்கிறேன்.

67-70 வரை நான் இலங்கையில் இருக்கவில்லை. வெளியால் படிக்கச் சென்றுவிட்டேன். திரும்பி வந்தவுடன் 72இல் ஸ்ரீமாவின் கூட்டணி அரசாங்கம் வந்தது. அதிலே நாங்கள் முற்றுமுழுதாக நின்று வேலை செய்தோம். நான் இலங்கை வானொலியிலும் வேலை செய்தேன். குமாரசூரியர் மூலமாகச் செய்து கொண்டிருந்தோம். அவரது இல்லத்தில் நாங்கள் ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் சந்திப்போம். தமிழ் விஷயமாக என்னசெய்யவேண்டும். ஊடகங்களை எவ்வாறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கலந்துரையாடுவோம். அப்படி உரையாடும் போது காரசாரமான விவாதங்கள் ஏற்படும். வானொலியைக் கவனிக்கும்படி என்னையும் கொஞ்சப்பேரையும் கைலாசபதியையும் நியமித்தார்கள். பிறகு கைலாசபதி யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டார். கைலாசபதி அதில் அவ்வளவு ஈடுபாடாக இருக்கவில்லை. அதற்கு ஒரு காரணம் அவர் Chinese wing ஐச் சேர்ந்தவராவும் இருந்தது.

இப்படியாக நாங்கள் செயற்படும் போது, நாங்கள் வெறுமனே அரசியல் அதிகாரங்கள் எதுவுமில்லாமல் தமிழ் விடயங்களில் ஈடுபடுவது போதாது என்ற குறைபாடு வரத்தொடங்கியது. நாங்கள் அதனை எங்களுடைய மட்டத்திற்குள் பேசிக்கொண்டோம். அதற்குமேல் போக முடியவில்லை.

பின்பு 76-77இல் அரசாங்கம் மாறியது. 78இல் நான் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றேன். கொழும்பில் இருக்கமுடியாமல் நான் வாங்கிய ஒரு காணியையும் விற்றுவிட்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓகஸ்ட் 1978இல் இருந்து கடமையாற்றத் தொடங்கினேன்.

எண்பது, எண்பத்தொன்றில் எங்களுக்குப் பல புதிய பிரச்சினைகள் தோன்றின. இது சம்பந்தமாக எழுத்தாளர் சங்கம் என்ன நிலையை எடுக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி, “புதிய சவால்கள் புதிய பிரச்சினைகள்” என்ற தலைப்பில் மல்லிகையில் 81இலேயே நான் கட்டுரை ஒன்றை எழுதினேன். இது சம்பந்தமாக எழுத்தாளர் சங்கம் என்ன நிலைவரம் எடுக்கவேண்டும். இவற்றையெல்லாம் எமது இலக்கியத்திற்குள் கொண்டு வரவேண்டும். இது சம்பந்தமாக அந்தச் சூழலில் பின்னோக்கிப் பார்க்கிற ஒரு தேவையொன்று ஏற்பட்டது. அப்படிப் பார்த்தபோது நாங்கள் எந்த எந்த விடயங்களில் பிழைவிட்டோம் என்பதை Ideology ஆக நாங்கள் எங்கே பிழை விட்டோம் என்று சிந்திக்கிறபோது, 82-83ஆம் ஆண்டில் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியில் ஒரு மாநாடு நடந்தது. அதிலே நான் நிறைவுரை ஆற்றினேன். அந்தக் கூட்டத்தில் நான் பேசியபோது Realism பற்றிய பிரச்சினை எழுந்தது. நாங்கள் Socialist realism என்று பேசியிருக்கக் கூடாது, Critical realism என்றுதான் பேசியிருக்க வேண்டும் என்று கூறினேன். அப்படி நான் சொன்னதை ஒருவர், சிவத்தம்பி Socialist ஆக இருப்பதை விரும்பவில்லை. Socialism என்ற சொல்லைத் தூஷிக்கிறார் என்று பின்னர் இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் பேசினார். அந்த அளவுக்குத் தெளிவு அவர்களிடமிருக்கவில்லை.

நான் இதுபற்றி 78-79களில் கோவையில் C.P.M. இன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டில் கூறியிருந்தேன். அப்போதே நான் Critical realism என்பதில் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிப் பேசியிருந்தேன்.

84இல் தமிழைப் பொறுத்தவரை போராட்டம் உக்கிரமடைந்தது. தமிழருக்கெதிரான ஒடுக்குமுறையாக அரசு செயற்பாடுகள் இருந்தன. அந்த நேரத்திலேதான் ஆறாவது அரசியல் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்போதுதான் Citizen Committeeகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. நான் வல்லெட்டித்துறைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். நாங்கள் ஓடியாடித் திரியவேண்டியிருந்தது. “ஆமிகாம்”களுக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. அகதி முகாம்களுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. பொலிசுக்கும் போகவேண்டியிருந்தது. இங்கு வந்து தலைவர்களையும் காணவேண்டியிருந்தது.

மற்றவர்களையும் காண வேண்டியிருந்தது. அந்த நேரத்தில் இன அடையாளம் பற்றிய விடயம் இன ஒடுக்குமுறையாக மாறியது.

எங்களுக்குள் பேசுகிறபோது, இடதுசாரிக்கட்சிகள் தமிழ் சம்பந்தமாக விட்டபிழையாலேதான் மார்க்ஸிஸமே இல்லாமல் போகிறது என்கிற நிலைப்பாட்டிற்கு வரவேண்டியிருந்தது. அதற்குள் இருந்த குமாரி ஜெயவார்டினா, நியூட்டன் குணசிங்க போன்றவர்களோடு மிக வன்மையாக நாங்கள் கருத்துகளைப் பரிமாறிக்கொண்டோம்.

இடதுசாரிக் கட்சிகள் தமிழுக்குச் சமமான உத்தியோக அந்தஸ்த்து வழங்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டதை மாற்றிக்கொண்டது ஒரு மிகவும் தப்பான விடயம் என்பதை நான் அரசியல் ரீதியாகச் சொல்லவேண்டி ஏற்பட்டது.

ஒன்று சொல்லவேண்டும், இந்த இளைஞர் இயக்கங்கள் எங்களை விரும்பிக் கூப்பிடவில்லை. வல்லெட்டித்துறையிலிருந்த இளைஞர் இயக்கங்களே எனக்குப் பல பிரச்சினைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒருமுறை நான் பஸ்ஸில் சென்றபோது, ஞானமூர்த்தி அப்பாவின் கடைசி மகன் - இயக்கத்திலிருந்தவர் என்னை ஏசினார். “உங்களாலேதான் இந்தச் சிங்களவர்கள் இந்தப் பகுதிக்குள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று ஏசினார். பின்னர் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும் போது ஏசினதிற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு இறங்கினார்.

“குமாரசூரியரோட சேர்ந்து திரியிறம். எங்களை வைத்திருப்பதா வேண்டாமா...” என்று கூட சில காலங்களில் கதைக்கப்பட்டதென்றும், அப்போது இயக்கத்திலேயுள்ள முக்கியமானவர்கள், அவர்களிலே கை வைக்கவேண்டாம் என்று சொன்னதாகவும் நான் பிற்காலத்திலே கேள்விப்பட்டேன். இயக்கங்கள் எங்களை விரும்பிக் கூப்பிடவில்லை. 94ஆம் ஆண்டு நான் பண்டார நாயக்காவைத் தேசியத் தலைவர் என்ற சொன்னதற்காக எனக்குப் புலிகளோடு பெரிய கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. அவர்கள், நான் இன்னொரு கருத்திலே கூறியதை பிழையாக விளங்கிக் கொண்டார்கள். அது அவர்களுடைய மேலிடம்வரைக்கும் சென்றுவிட்டது. இவற்றை நான் அங்கால் மாறியதற்காக கூறுகிறேன் என்று எடுக்கவேண்டாம். அந்தக் காலத்தில் எனக்கு இருந்த உறுவுகளெல்லாம் மார்க்ஸிஸ்ட்களாக இருந்தவர்கள். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இல் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள் இருந்தார்கள். ஈரோஸிலும் நெருங்கிய நண்பர்கள் இருந்தார்கள்.

இலக்கியத்தையே எழுத முடியாமல் நாங்கள் கொப்பி மட்டையில் எழுதவேண்டிய காலம் ஏற்பட்டது. அந்தக்காலத்தில் எதைப்பற்றி எழுதவேண்டும் என்ற கேள்வியை நான் கேட்டேன். இந்தக்காலகட்டத்தில் நாங்கள் சில விஷயங்களை மீள்நோக்கிச் செய்து ஒரு புதிய வகையில், மக்கள் சம்பந்தமாக சில நடைமுறைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்கிற கொள்கை வரத்தொடங்கியது.

இந்த நிலைமையை இரண்டாவது மூன்றாவது தலைமுறையில் உள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பதிவுசெய்யவேண்டி வந்துவிட்டது. சாந்தன் பதிவு செய்தார், தெணியான் பதிவுசெய்தார். என்னுடைய பிரதானமான நிலை என்னவென்றால் பொதுவுடமைக் கட்சி இந்த முடிவை எடுத்திருக்கக் கூடாது.

சமீபத்தில் ஜனாதிபதியின் ஊடகச் செயலாளர் சொன்னார், இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு இப்பொழுது மக்களிடையே செல்வாக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதால் நாங்கள் ஜே.வி.பி.யுடன் சேருகிறோம்.. என்று.

இது ஏன் வந்தது.. இந்த நாட்டிலுள்ள மார்க்ஸிஸ்ட்களுடைய அரசியல் செயற்பாடுகளின் தோல்வி காரணமாக இந்த நாட்டில் சிங்கள அரசாங்கம் - தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. முன்பெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு எதிர்க்கட்சிகளில் இருப்பவர்கள் மார்க்ஸிஸ்ட்குள்தான். முன்பு எதிர்க்கட்சியில் முக்கிய மானவர்களாக இருந்தவர்கள் கெனமன், என்.எம்.பெரேரா, கொல்வின் போன்றவர்கள்தான். நாங்கள் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து மொழிக்கொள்கையை மாற்றியதால் ஏற்பட்ட விளைவு சிங்கள அரசாங்கம்-Tamil leader of opposition.

மார்க்ஸிய அரசியல் செயற்பாடுகளில் தோல்வி காரணமாக இந்த நாடு முற்று முழுதாகச் சிங்கள அரசாங்கம் - தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. அதன்பிறகு நான் தொடர்ந்து கட்சியிலிருக்கவில்லை.

இந்த இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக நாங்கள் என்ன செய்வது, எங்களது இலக்கியம் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும்.

நான் கேட்பது என்னவென்றால், எண்பதுகள் இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு பிரிகோடு. அந்தக் காலகட்டத்திற்கு முற்போக்கு இலக்கியம் தனக்கெனப் போட்ட பாதை யாது. இதற்கு நாங்கள் தமிழ் நாட்டைப் பிரதி பண்ண இயலாது. ரஷ்யாவைக் பிரதி பண்ண இயலாது. சீனாவைப் பிரதி பண்ண இயலாது. உங்களது நிலைப்பாடு என்ன?

இதனாலேதான் என்னைக் குற்றம் சொல்கிறார்கள். நான் இங்கே ஒன்று அங்கே ஒன்று சொல்கிறேன் என்கிறார்கள். நான் எதிரான மனிதன் என்கிறார்கள்.

கடந்த கட்சி மாநாட்டில், 1956ஆம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்தபோது பி.கந்தையா எதிர்த்துப்பேசிய பேச்சினைத்தான் இப்போது கட்சியின் 40வது கட்சிக் கொங்கிரசில் கொள்கையாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் இதனை ஏன் 64ஆம் ஆண்டில் விட்டீர்கள். இதற்குத் தோழர்கள் சொல்லும் பதில் என்ன?

புரட்சி என்பது பெரிய விடயம். Parliamentary politics ஆல்தான் நாங்கள் கெட்டோம். ஆகையால் நாங்கள் திரும்பவும் அதற்குள் போக வேண்டாம்.

ஆனபடியால்தான் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அடுத்தகட்டம், 50களில் வகுத்ததுபோல, 60 களில் வகுத்ததுபோல ஈழத்தில் இலக்கியத்தில் யதார்த்தத்திற்கு வந்தது போல நாங்கள் இந்த யதார்த்தத்தைப் பற்றியும் பேசவேண்டும் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லவேண்டிய நிலை இருந்தது; அவ்வளவுதான்.

இந்தமுறை கலை பண்பாட்டு ஒன்று கூடலில் யாழ்ப்பாணத்தில் நான் கூறியது உங்களுக்குத் தெரியும். இந்த இனவிடுதலைப் போராட்டம் ஒரு முக்கியமானது. இது மானிட விடுதலையை நோக்கிய போராட்டம். தமிழர் போராட்டம் எல்லாக் காலத்திலும் மானிட விடுதலையை நோக்கிய போராட்டமாக இருக்கவில்லை. சமூக ஒடுக்குமுறைக்குப் பழக்கப்பட்டது, இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக வந்தது. இது ஒரு Struggle என்று சொன்னேன்.

அந்தப் பேச்சு என்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான பேச்சு. நான் மாறியதற்கான தத்துவார்த்த நியாயங்கள் எல்லாம் அதில் இருக்கின்றன. என்னை மாறிவிட்டதாகக் கூறுபவர்கள் தயவுசெய்து நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட “புதிய சவால்கள புதிய பிரச்சினைகள்” என்ற கட்டுரையையும் கலை பண்பாட்டு ஒன்றுகூடலில் வாசித்த கட்டுரையையும் எடுத்து வாசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்போது விளங்கும்.

நான் இந்த அநாதைக் குழந்தைகள், விதவைகள், இடிபட்ட வீடுகள் எல்லாவற்றையும் கண்டவன். தாண்டிக்குளத்திற்குள்ளால், கொம்படிக்குள்ளால் மாதாமாதம் போய் வந்தவன். நான் அவற்றை மறக்கமுடியாது. அதற்காக நான் இனவிரோதம் கொண்டவனல்ல. நான் இப்போதும் கூறுகிறேன், சிங்கள மக்களோடு நாங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட தொடர்புகள் போதாது. நான் அதனை அந்தப் பேச்சிலும் கூறினேன்.

ஆனால் ஒன்று, கட்சிக் கொள்கையென்று இருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் என்னை எதிர்ப்பதில் ஒரு நியாயப்பாட்டை நான் காண்கிறேன்.

கருத்தினை கருத்தினால் எதிர்த்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் சிலர் கீழ்த்தரமாக என்னைத் தாக்குவது, விமர்சிப்பது சரியல்ல; மனதிற்கு வேதனை தருகிற விடயம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிப் போராட்டம் நடந்தது. அதனை நாங்கள் வென்றுவிட்டோம். இன்றைக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் புவரசங்கிளையில் தேத்தண்ணீர் கோப்பை தொங்குவதில்லை. எழுத்தாளர்கள் இடத்தில் எந்தச் சாதி வேறுபாடுமில்லை. அதற்காக சாதி போய்விட்டது என்று நான் கூறவில்லை. சாதி இருக்கு. சாதிக் கொடுமையிருக்கு. அது எனக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கு. ஆனால் இந்த நேரத்தில் நான் அதற்குப் போராடத் தயாராக இல்லை. இன ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுபடுவதுதான் முக்கியம்.

நான் இந்த நேரத்தில் டானியலை மெச்சுகிறேன். ஒரு முறை எழுதுமட்டுவாள் சந்தியில் சாதிச்சண்டை நடந்தபோது, ஒருத்தன் பிள்ளைகள் கொண்டுசென்ற புத்தகங்களைப் பறித்து

எரித்துவிட்டான். நான் மறுநாள் டானியலைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அப்போது கூறினார், “யாழ்ப்பாணத்து நூல்நிலையம் எரிந்தது என்னைப் பொறுத்தவரை இந்தப்பிள்ளைகளின் புத்தகங்களை எரித்ததற்குச் சமமானது”. டானியலில் எத்தனையோ கூடாத குணங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அவர் கூறிய அந்தக் கருத்து இருக்கிறதே, அமர வாக்கியங்களில் ஒன்று.

நாங்கள்தான் பேசினோம், “இலக்கியம் என்பது வெறும் அழகியல்ல, சமூக இருப்பு என்று. இன்று சமூக இருப்பு என்ன?”

நான் இன்று முற்போக்குக்கு எதிர் என்று நான் என்னைக் கருதவில்லை. ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியம் இந்தக் காலகட்டத்திற்கு என்ன தரவுகளை முன்வைக்கிறது” எத்தகைய அணுகுமுறையை முன்வைக்கிறது. எவ்வாறு இந்தப் பிரச்சினையைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்கிறது. ஒரு நண்பர் என்னிடம் கூறினார், நீங்கள்தானே இதனைச் சொல்லவேண்டும் என்று. நாங்கள் அதனைச் செய்யவில்லை. கட்சி அரசியல் வேறு மார்க்ஸிஸம் வேறு. நாங்கள் கட்சி அரசியலையே பிடித்துக்கொண்டு நின்றோம். இதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இப்பொழுது உள்ள நிலையில் இந்தக் காலகட்டத்தின் தேவைகளின்படி முற்போக்குக் கலை இலக்கியத்தின் பணியாது என்பதை வரைவிலக்கணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். நாட்டின் இன்றைய சூழ்நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள சமூக அரசியல் பொருளாதாரப் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் யாவற்றையும் உள்வாங்கி மார்க்ஸிஸ்டுகள் இந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்தல்வேண்டும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் 50-60கால வரலாற்றின் பொழுது கருத்துருவாக்கமும் கலை இலக்கிய ஆக்கமும் விமர்சனங்களும் சமாந்தரமாகச் சென்றன. அந்த வேளையில் எமது எழுத்தின்பணி என்ன என்பதனை வரையறுத்துக் கூறிக்கொண்டே வந்தோம். இந்த மாறிய சூழலில் முற்போக்குச் சிந்தனை எவ்வாறு தொழிற்பட வேண்டும் என்பது பற்றி நாம் இங்கு தெட்டத்தெளிவாக இருத்தல் வேண்டும்.

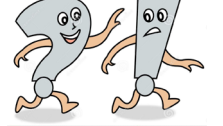
1984இல் என்று நம்புகிறேன். கைலாசபதி நினைவாக நான் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய உரையில் வந்த ஒரு கருத்தினை இங்கு மீள வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அது இதுதான்:-

முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது உண்மையில் மார்க்சிய இலக்கிய தோன்றுதலுக்கான ஒரு வழிநடத்தும் கட்டம் - தொடக்கக்கட்டம். முற்போக்கு இலக்கியத்தின் நிறைவு மார்க்ஸிய இலக்கியம்தான். நாம் முற்போக்கு வாதமென்று தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தோமே தவிர ஒரு உண்மையான மார்க்ஸிஸ இலக்கியக்கட்டத்திற்கு வந்து சேரவில்லை. கேரளத்தில் இவ்வாறு நடைபெறவில்லை. அங்கு அவர்கள் முற்றிலும் மார்க்சிய நிலைப்பட்ட நிறுவக அமைப்பாகவே தொழிற்பட்டார்கள். அந்த மண்ணில், அந்தக்காலகட்டத்தில் அந்த மார்க்சிய நோக்கு எத்தகைய முறையில் வெளிக்கிளம்பும் என்ற தெளிவு தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளைக்கு இருந்தது. வைகம் பஷீக்கு இருந்தது. அவர்களுடைய “மாத்துரு பூமி” பத்திரிகைளில் பல இளம் எழுத்தாளர்கள் எழுதினார்கள். ஆனால் நாங்களோ அந்த நிலையை அடைய முடியவில்லை. இந்த நாட்டில் மார்க்சியம் நிறுவனமயப் படுத்தப்பட்ட முறையினால் அது இல்லாமல் போயிற்று. உண்மையில் இத்தகைய ஒரு கருத்துநிலைப் பரிதவிப்பு சிங்கள மொழிவழி தமிழ்மொழிவழி கல்வி கற்றுவந்த இளைஞர்களிடையே காணப்பட்டது. ஜே.வி. பி. சிங்கள மார்க்ஸியம் பேசிற்று. நமது தமிழ் இயக்கங்கள் இரண்டொன்று தமிழ் மார்க்சியம் பேசின. அந்த வேளையில் ஏற்கனவே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மார்க்சிய நிறுவனங்களுக்கு ஒரு பணியிருந்தது. மார்க்சிய சிந்தனை முறைமையைச் சரியாக வழிநடத்தியிருக்க வேண்டும். இன ஒடுக்குமுறை, அரச பயங்கரவாதம் என்பன தெரியப்பட்டவுடன் அவற்றுக்கெதிராகப் போராடியிருக்க வேண்டும். அத்தகைய போராட்டத்தை இளைஞர் இயக்கங்கள் எதிர்பார்த்தன. அவை கிடைக்க வில்லை.

இப்படியான ஒரு ஒட்டுமொத்தச் சூழலின் பின்புலத்திலேயே தமிழ் மக்களிடையே இன்று முற்போக்கு வாதம் எதைச் சாதிக்கவேண்டும் என்ற விவாதம், தெளிவு ஏற்பட வேண்டும். National Question, Liberation என்பவை மார்க்ஸிய சிந்தனை வரவினால் புடமிடப்பட்டவை.

லெனினால் விளக்கப்பட்டவை, பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டவை. அவை நம்முடைய கோஷங்கள். ஆனால் நாம் நடந்து கொண்ட முறைமையில் நாமே அவற்றை எதிர்க்கோஷங்களென்று கருதுகின்றோம். இத்தகைய ஒரு கருத்துநிலைச் சூழலிலேயே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பற்றிய எனது விமர்சனங்களை முன்வைத்து வந்துள்ளேன். இவற்றை மல்கையில எழுதிய “புதிய சவால்கள் - புதிய பிரச்சினைகள்” என்ற கட்டுரை காலத்திலிருந்தே (1981) சொல்லி வருகிறேன். நான் இதுவரை கூறியவை எனது நிலைப்பாட்டை விளக்க போதுமானவை எனக் கருதுகிறேன்.

2004 பெப்ரவரி ஞானம் (இதழ் 45)

ஆசிரியர், ஞானம்,

டிசெம்பர் 2003 'ஞானம்' இதழில் வந்துள்ள பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் நேர்காணலில், சிவத்தம்பி போன்றவர்களிற்கு ஒன்றும் தெரியாது என நான் கூறியுள்ளதான தொனிப்படும் குறிப்பினைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தேன். அவருடன் முரண்பட்டுள்ள போதிலும்,

ஒரு போதுமே அவ்வாறு நான் கூறியதில்லை.

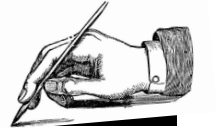
இது பேராசிரியரின் 'நினைவுத் தவறு' எனக் கருதுகிறேன், எவ்வாறெனில், "ஏ.ஜே.

கனகரட்னா Sunday Observer இல் ஆசிரியராக இருந்தார்" என்ற

அவரது கூற்றிலும் நினைவுத் தவறு உள்ளது. ஏ.ஜே. Sunday Observer இல் கடமையாற்றியபோதும், அதன் ஆசிரியராக அவர் இருக்கவில்லை!

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- அ. யேசுராசா
(ஞானம் இதழ் 45, 2003)

ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணை 17-03-04 அன்று வரதருக்கு நடத்திய பாராட்டு விழாவில் சிறப்புரை வழங்கிய நீங்கள், மறுமலர்ச்சி காலத்திலேயே ஈழத்து இலக்கியம், மண்வாசனை போன்ற எண்ணக் கருக்கள் இலக்கியத்திலே தோன்றிவிட்டன எனக் கூறினீர்கள். இக்கூற்று முற்போக்காளர்கள்தான் இவற்றிற்கு வித்திட்டார்கள் என்ற உங்களது முன்னைய நிலைப்பாட்டிற்கு முரணாக இருக்கிறதே?

உண்மையில் இது ஓர் இலக்கிய வரலாற்று அறிவு சம்பந்தமான பிரச்சினையாக நான் கருதுகிறேன். 1954, 55இல் புத்தாக்கம் பெற்று, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணி கொழும்பில் செயற்படத் தொடங்கியபொழுது அந்தக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில், மட்டக்களப்பில், மலையகத்தில், முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் ஒரு புதிய தலைமுறையினர் தோன்றியிருந்தனர். அதாவது இலவசக் கல்வி ஒரு புறமாகவும் சுய மொழிக்கல்வி இன்னொரு புறமாகவும் தொழிற்பட, மேல்வந்த ஒரு இளைஞர் குழாமொன்று இலங்கையில் படிப்படியாக மேலே வருகிறது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் இலங்கை முழுவதற்குமான ஈழத்து இலக்கியம் என்ற கோட்பாடு - இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை இலக்கியத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு நாவலர் காலத்தில் அல்லது அதற்குச் சற்றுப்பின்னர் ஈழத்து இலக்கியம் என்று பயன்படுத்தப்பட்ட அந்த நிலைப்பாடு, இப்பொழுது ஈழத்தின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்தும் வருகின்ற ஒட்டுமொத்தமான இலக்கியங்களின் வெளிப்பாடு என்ற கருத்திலே வரத்தொடங்குகிறது. அந்தக் கட்டத்திலே, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சாதிப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக, மட்டக்களப்பிலிருந்து பித்தன் போன்றவர்கள் இன்னொரு நிலையாக, வன்னிப் பிரதேசத்திலிருந்து, சற்றுப் பிந்தி மலையகத்திலிருந்து, தென்னிலங்கையிலிருந்து என ஈழத்தின் தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களில் இருந்தும் எழுதத் தொடங்குகிறார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் நாங்கள் “மண் வாசனை” என்று எதனைக் கருதினோமென்றால், அந்தப் பிரதேசத்தினது வாழ்க்கையினைச் சொல்லுகின்ற தளமாக்கொண்ட கதைகள் - வெறுமனே அந்தப் பிரதேசத்தில் வழங்குகின்ற சொற்களை எழுதினால் அது மண்வாசனை ஆகாது. உண்மையில் மண்வாசனை எப்போ வருமென்றால், அந்தப் பிரச்சனை அந்த மண்ணுக்குள்ளால் வர வேண்டும். - அப்போது அந்தக் காலகட்டத்தில் அதனை மண்வாசனை என முனைப்புப் படுத்தி - அது ஈழத்து இலக்கியத்தின் மண்வாசனை என்று சொன்னோம். இந்த இடத்தில் “ஈழத்து இலக்கியத்தின் மண்வாசனை” என்ற தொடர்கள் பற்றிய தெளிவு வேண்டும். முதலாவது, ஈழத்து - என்பது இந்தியாவில் இருந்து பிரித்து நோக்கப்படுகிறது மாத்திரமல்லாமல், இலங்கையில் உள்ள தமிழ் பேசுகின்ற பல்வேறு பிரதேசங்கள், பல்வேறு கூறுகளுடன் வெளிப்படுகின்ற ஒருமைப்பாடான வெளிப்பாடு. இரண்டாவதாக, அந்த அந்தப் பிரதேசங்களில் உள்ள பிரச்சனைகளை எழுதுவது. இவ்வாறு எழுதப்பட்டுவந்தாலும்கூட உண்மையில் நாங்கள் அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்த முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு முன்னர் இருந்த இலக்கியப் போக்குகள்பற்றி - குறிப்பாக நவீன இலக்கியப் போக்குகள்பற்றிய ஒரு வரலாற்றுத் தெளிவு இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. நாங்கள் ஒட்டுமொத்தமாக எவற்றைப் பேசினோமென்றால், இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம் போன்றவர்களின் வரவு என்பதனைப் பற்றிப் பேசினோம், ஈழகேசரியை மையப்படுத்திப் பேசினோம். அதேவேளையில் அந்த ஈழகேசரியைத் தொடர்ந்து வருகின்ற தினகரன், வீரகேசரியைப் பேசினோம். இவற்றைப்பற்றிப் பேசினோமேதவிர இந்த “மறுமலர்ச்சி” இயக்கத்தைப் பற்றியும், கணேஷினுடைய “பாரதி” பற்றியும் ஒரு மேலோட்டமான அறிவுதான் நமக்கு இருந்தது. உண்மையில் அந்தக்காலகட்டத்தில் அந்த அளவில் நாங்கள் இருந்தோமே தவிர, இதில் மிக ஆழமாக உற்று நோக்கவில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில், ஏற்கனவே இந்த மறுமலர்ச்சியுடன் தொடர்புள்ள வரதரோ அல்லது சொக்கன் போன்றவர்களோ உண்மையில் அந்தக் காலகட்ட இலக்கிய முயற்சிகளை அதிகம் மிகைப்படுத்தவில்லை. அதைப்பற்றி எழுதவும் இல்லை. நண்பர் சொக்கனோடு பேசுகின்றபோது அந்த வளர்ச்சியைப் பற்றி அவர் என்னிடம் பலதடவை சொல்லியிருக்கிறார். மற்றது, அந்தக்காலகட்டத்தில் முக்கியமாக இருந்தது இன்னுமொன்று. என்னவென்றால், இந்த முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிகாரணமாக, சமூக நோக்கில் பிற்போக்குத்தனமானவர்கள் பலர் இந்தப் புதிய இலக்கிய வகைகளை

எதிர்க்கத் தொடங்க அந்த மறுமலர்ச்சிக் காலத்தவர்களும் அந்த எதிர்ப்புக்கெதிராக எங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார்கள். ஒட்டுமொத்தமாக இந்த மறுமலர்ச்சி பற்றிய, அதனுடைய ஆழ அகலம் பற்றிய - அது எங்கே இருக்கிறது, எத்தகைய கதைகள் வந்தன, என்னமாதிரி வந்தன என்கின்ற விஷயங்கள் தெரியாமல் இருந்தன. அதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் - இதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த மறுமலர்ச்சி பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோமே தவிர, அதைப்பற்றி ஆழமான வேலைகளை நாங்கள் ஒருவரும் செய்யவில்லை. உண்மையில் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் நாங்கள் போயிருக்கவேண்டும். ஆனால் அந்த மட்டங்களில் போவதற்கும் உண்மையான சில கஷ்டங்கள் இருந்தன. என்னவென்றால், அந்த இதழ்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. மயிலங்கூடல் போன்றவர்களிடம் இருந்தால்தான் எடுக்கலாம். இல்லாவிடில் எடுக்கவியலாது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் செங்கை ஆழியான் - தான் நாவல் எழுதுகின்ற அந்த வேகத்தோடு அல்லது அந்த வேகத்துக்குச் சமமான ஒரு கடப்பாட்டு உணர்வோடு இந்த மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் என்கிறவற்றை வெளியிலே கொணர்ந்தார். அவற்றை வாசித்தபொழுது நான் ஒரு புதிய உலகத்துக்குள் போகக்கூடியதாக இருந்தது. பாரதி என்ற சஞ்சிகையை கணேஷ் கொண்டுவந்தபொழுது, அந்த சஞ்சிகை ஒரு சமதர்ம நோக்குடைய - கம்ப்யூனிச சித்தாந்த நோக்குடைய ஒரு முன்னோடிப் பத்திரிகை என்பது ஏற்கனவே தெரியவந்தது. நாங்கள் அதைப்பற்றி கணேஷினுடைய விழாக்களிலே விரிவாகப் பேசியிருக்கிறோம். ஏறத்தாழ இந்த இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் நடைபெறுகிறது. ஆனால் கணேஷினுடைய பாரதி தனி ஒருவரின் பத்திரிகை இயக்கமாக, இந்தியர், இலங்கையரை முற்போக்குக் கோட்பாட்டில் இணைத்தும் பேசுகின்றதும், தமிழில் இந்த இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி வேண்டுமென்றும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்தது. பாரதி என்னும் பெயரே இந்த நோக்கைக் காட்டுகிறது. இது ஜனரஞ்சகமாகப் போனது என்றும் சொல்லமுடியாது. ஆனால் செங்கைஆழியான் கொண்டு வந்த தொகுப்பைப் பார்த்தபொழுது - மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகைகளில் ஒவ்வொருவரும் எழுதிய கதைகளைப் பார்த்தபொழுது - முக்கியமாகப் பெரியசாமி என்பவரின் கதையைப் பார்த்தபோது - அவர் ஓர் ஆசிரியர்- உண்மையில் அந்தப் பிரதேசங்களைப்பற்றி எழுதுகின்ற தன்மை- முருகானந்தம் போன்றவர்கள், இவர்கள் எல்லோரும் அந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள பிரச்சனைகளைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்ற நோக்குடன் எழுதுகின்ற தன்மை- அந்தப் போக்கின் தொடக்கம் முளை விடுகின்ற தன்மை இந்த மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தில் இருக்கிறது என்பதனை நாங்கள் கண்டோம். அதன் பின்னர்தான் இதனை நான் சற்று ஆழமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினேன் என்று சொல்லலாம். எனக்கு முன்னர் இருந்த மிகப் பிரதான விடயம் என்னவென்றால், எங்களிடம் ஏற்கனவே இருந்த தரவு, ஈழகேசரி யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மைல்கல்லாக அமைகிறது. முப்பதுகளில் வருகிறது. சிவபாதசந்தரம் அதனைப்பற்றி மிகவும் சிறப்பாகச் சொல்கிறார். பொன்னையாவின் பங்களிப்புப் பற்றி நிறையப் பேசுகிறார்கள். ஈழகேசரி தமிழகத்திற்கும் இலங்கைக்கும் ஒருபாலமாக இருந்தது. ஏறத்தாழ அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம் போன்றோர் எழுதுகிறார்கள். அவர்களுடைய கதைகள் கலைமகளில் பிரசுரமாகின்றன என்ற இந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் வருகின்றபொழுது, ஒரு கேள்வி பிறக்கின்றது. மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகை - அதுவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இவ்வளவு சாதனைகள் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஈழகேசரி “ஜே ஜே” என்று ஓடுகின்றபோது, ஏன் தோன்றிற்று. இதனைத் தோற்றுவிக்க விரும்பியவர்கள் யார்?

என்கின்ற கேள்விகள் எனக்கு முக்கியமாயின. அப்பொழுதுதான் தெரிந்தது, நவீன இலக்கியம் வருவது மாத்திரமல்ல - சிறுகதை, நாவல் வருவது மாத்திரமல்ல - நாவல்கள் ஏற்கனவே வரத் தொடங்கிவிட்டன. “நொறுங்குண்ட இதயம்” நல்ல நாவல். நாவல் வடிவிலே எழுதப்பட்ட அல்லது நாவலின் தன்மைகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை போய், உண்மையிலே ஒரு நல்ல நாவல். எந்தமட்டத்தில் பார்த்தாலும் ஒரு நல்ல நாவலாக இருப்பது நொறுங்குண்ட இதயம். அந்த மாதிரியான நாவல்கள் வரத் தொடங்கியதன் பின்னர் - அது உண்மையிலே ஒரு யாழ்ப்பாணக் குடும்பத்தில்- அதாவது நவீனமயப்பாட்டுக்குள் வருகின்ற, கிறிஸ்தவத்தின் வழியாக வருகின்ற ஒரு குடும்ப - கிராமப் பின் சூழலில் வருகின்ற ஒரு வரலாற்றை

அதன் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். இந்தப் பின்புலத்தில் 1940களின் தொடக்கத்தில் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் இந்த யாழ்ப்பாணத்து மண்ணினுடைய பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறார்கள். அது ஒரு முக்கியமான விடயம். அதிலும் பார்க்க முக்கியம் என்னவென்றால், இந்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் யார்? - வரதர், பஞ்சாட்சரசர்மா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், சோ. தியாகராசா, சரவணமுத்து - இவர்கள் எல்லோரும் தமது எழுத்தின் தொடக்கத்துக்கான உந்துதலை ஆங்கிலக் கல்விவழி பெற்றவர்களல்ல. இந்த மறுமலர்ச்சி என்ற சொல்லுக்கு அந்தக் காலகட்டத்தில் - நாற்பதுகளில் ஒரு முக்கியமான அரசியல் சமூகப் பின்புலம் இருக்கிறது. பாரதியை மதிக்கிறவர்கள், பாரதிகாட்டிய வழியில் நவீனதமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்துச் செல்ல விரும்புகின்றவர்கள் - அந்த எண்ணமுள்ள அறிஞர்கள்தான் தமிழில் மறுமலர்ச்சி என்ற பதத்தைப் பிரயோகித்தார்கள். வையாபுரிப்பிள்ளையின் ஒரு கட்டுரைத்தொகுதிக்குப் பெயர் தமிழின் மறுமலர்ச்சி. முன்னர் இருந்த மலர்ச்சியை மீண்டும் கொண்டுவருதல். அந்த மலர்ச்சியை நவீன வடிவங்களில் கொண்டுவருதல். புதிய தேவைகளுக்கேற்பக் கொண்டு வருதல். தமிழ் மீட்பு வாதம் அல்ல. முந்தியிருந்த பெருமைகளைச் சொல்கின்ற வாதம் அல்ல. உண்மையில் திராவிடக் கருத்துநிலை என்ற Ideologyயிலிருந்து வேறுபட்டு ஒரு மீட்பு வாதமாக இல்லாமல், நவீன அடிப்படையில், நவீனத் தேவைகளுக்காகத் தமிழைப் பயன்படுத்துவதாகிய ஒரு இயக்கம். இதனை யார் செய்கிறார்கள்- ஏறத்தாழ இந்தத் தமிழ் மொழிவழிக் கல்வி படித்த இளைஞர்கள். இந்த விடயம் எனக்கு மிக முக்கியமாகப்படுகிறது.

இவர்களைப் பண்பு வர்க்கத்தினர் என்று சொல்லலாமா?

பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்கள். பஞ்சாட்சரசர்மா பண்டிதர். எல்லாப் பண்டிதர்களையும் சொல்லமுடியாது. இது ஒரு முக்கியமான இடத்தை உடைக்கிறது. பிற்காலத்தில் பண்டிதர்கள் என்றால் பழமையுடன்தான் நிற்கவேண்டும் என்று சொல்லும் நிலைமையை இல்லாமல் செய்தவர்கள் இரண்டு பண்டிதர்மா. ஒருவர் பஞ்சாட்சரசர்மா மற்றவர் பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மிகத் துக்ககரமான சம்பவங்களிலொன்று பண்டிதமணியை முற்றுமுழுதான பழமைவாதியாகக் கூறுவது. அவருடைய “தம்பியர் இருவர்” போன்ற கட்டுரை, சிவகாமியின் சபதத்தைப் பற்றி வரும் கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தீர்களானால் தெரியும் - அவர் சிறுகதை வடிவில் பல விடயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய நடை முற்றிலும் நவீனமான தமிழ்நடை. சொல்லும் உத்திகளும் நவீனமானவை. அந்தக் காலகட்டத்தில் ஒரு பண்டிதர் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வருவது பிரச்சினையான விடயமாகக் கருதப் படவில்லை. எப்பொழுது பிரச்சினையான விடயமாகக் கருதப்பட்ட தென்றால், 61இல் மரபுப் போராட்டம் வந்தபோது. “அசையாத குட்டை நீரல்ல மரபு” என்று நான் எழுதிய போது - இளமுருகனுக்கு எதிராக எழுதியபோது, அந்தச் சண்டையில் பண்டிதர்கள் ஒரு புறமும் மறுபுறத்தில் புதிய எழுத்தாளர்களும் நின்றார்கள். அந்தக்காலகட்டத்தில் நிச்சயமாக பண்டிதர்கள் ஒரு புறத்தில் மாத்திரம் நிற்கவில்லை. அவர்கள் தமிழை மிக விரிவாகப் பார்க்கின்ற ஒரு தன்மை இருந்தது. பஞ்சாட்சரசர்மா சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர். சுவாரஸ்யமான விடயம் என்னவென்றால், நாவற்குழியூர் நடராஜன் இந்த மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் அவர்களோடு சேர்ந்த ஒருவர்.- அவர்களுடைய இலக்கிய முன்னெடுப்புக்கு அவர் உதவியுள்ளார். அதே நாவற்குழியூர் நடராஜன் பின்னர் நிலைமைகள் காரணமாக முற்போக்குக்கு எதிராக மாறினார். அண்மையில் நான் பார்ப்பது என்னவென்றால், இது முற்போக்கினுடைய முக்கியத்தைக் குறைப்பதாக நண்பர்கள் நினைக்கக் கூடாது. நான் ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் என்ற வகையில் பார்க்கிறேன். எனக்குள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால், இந்த முற்போக்கு இலக்கியத் தளத்திற்குத் தளமாக - காலாக அமைந்தது என்ன? அதற்குக் கீழே இருந்த பசளை என்ன? அடித்தளமென்ன? இந்தப் பிரச்சினையை 61இல் ஒரு ஆழமான இலக்கியப் பிரச்சினையாக நாங்கள் பார்க்கவில்லை. ஒரு இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியன் என்ற வகையில், ஒரு ஆய்வாளன் என்ற வகையில் எனக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது - என்னவென்றால், இந்த முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வளவு மிகச் செழிப்பாகத் தொடங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்னவென்றால், ஏற்கனவே இருந்த ஒரு சூழல்.

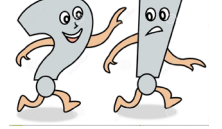
அந்தச் சூழல் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் ஏற்பட்டது. அது ஈழகேசரிக்குள்ளால் வரவில்லை. இதுதான் முக்கியம். ஒரு காலத்தை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்துள்ளோம். எவ்வாறு சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாதமுனி, நம்பியாண்டார்நம்பி மூலமாக நாங்கள் பல்லவர் காலத்துப் பக்தி இலக்கியங்களை மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்தோமோ அதேபோல இந்த முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றை எழுதி முடித்ததன் பின்னர் நாங்கள் அதற்கு முன்னர் உள்ள மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தில் எவ்வாறு வந்தது, எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பதைப் பார்க்கிறோம். நான் இப்போது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். முன்னர் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் என்றுதான் எனது கட்டுரைத் தொகுப்புக்குப் பெயர் வைத்திருந்தேன். ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியம் என்று சொல்லும்போது எதைக் கருதுகிறேன் என்றால், தமிழ் இலக்கியம் இலங்கையில் - இலங்கைத் தன்மையுடையதாக எவ்வாறு வளர்கிறது. கடந்த ஐந்தாறு மாதமாக இதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கவிதை வளர்ச்சியை எடுத்துக் கொண்டால், ஈழத்துக் கவிதை மரபு என்று ஒன்றை நாங்கள் இனங்காட்டலாமா? அப்படி இனங்காட்டுவதானால் யார் யார் அதில் மைல்கல்கள்? எந்த எந்தப் போக்கு அதில் மைல்கல்கள்?

ஒட்டு மொத்தமான தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு இருக்கிறது. அதில் ஈழத்துச் சிறுகதை என்ன என்ன கட்டங்களைக் கொண்டு வருகிறது. அப்படிப் பார்க்கும்போது, செங்கை ஆழியானின் இந்தப் புத்தகத்தின் பிறகு, இலங்கையர்கோன் வைத்திலிங்கம் ஆட்களுடன் தொடங்கி, பின் வரதர் போன்றோரைச் சொல்லி, பின்னர் ஜீவா, டானியல், ரகுநாதன் என்று வருவதற்கு முதல் - இந்த வரதர் ஆட்களைச் சொல்கிறபொழுது மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தைக் கொஞ்சம் ஆழமாகப் பார்க்கவேண்டியுள்ளது. அந்த நேரத்தில்தான் ஈழத்தின் தன்மைகளைக் கொண்டு வளருகின்ற ஒரு நிலைமையைக் காண்கிறோம். ஒரு வரலாற்று ஆசிரியன் என்ற வகையில் இது ஒரு முக்கியமான விடயமாகப் படுகிறது. இரண்டாவதாக இது ஆங்கிலப் பயில்வின் மூலமாக வராமல், தமிழ் கற்றலின் மூலம் வந்தவர்கள் ஊடாகவே இந்த நவீனப் போக்கு, இந்த நவீனப்பார்வை, இந்த நவீனத்துக்கான முனைப்பு வருவதென்பது மிக மிக முக்கியமான விடயம். ஏனென்றால் ஏறத்தாழ இதேகாலப் பகுதியில் கிழக்கு மாகாணத்திலும் தமிழ் தெரிந்த ஒரு தமிழ் இளைஞர் இயக்கம் ஒன்று வருகிறது. அது யாழ்ப்பாணத்தில் எடுத்ததுபோல மறு மலர்ச்சி என்ற வடிவத்தை எடுக்கவில்லை. அந்த வரலாறு இன்னும் சரியாக எழுதப்படவில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில் கிழக்கில் எஸ். டி. சிவநாயகம், கமலநாதன், ராஜதுரை போன்றவர்கள் எல்லோரும் வருகிறார்கள். சமஷ்டிக் கட்சிக்கு முதலில் இருந்த பேச்சாளர்கள் எல்லோரும் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால் அங்குள்ள நிலைமைகள் காரணமாக அது ஒரு திராவிடக் கருத்து நிலையோடு வருகிறது. பகுத்தறிவுவாதம் முதலியவை வருகின்றன. அதற்குள்ளால் வந்தவர்தான் காசி ஆனந்தன்; பாரதிதாசனிடம் போய்விடுகிறார். அதிலிருந்து விடுபட்டு நின்றவர்கள் நீலாவணன் போன்றவர்கள்.

இந்த மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையின் வருகையும், மறுமலர்ச்சியின் போக்கும் எனக்கு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான காலகட்டமாகப் படுகிறது. இதனை நாங்கள் முன்னர் அழுத்திச் சொல்லவில்லை. ஆனால் இப்போதுள்ள நிலையில் பல்கலைக் கழகத்தில் செய்யவேண்டிய ஒரு ஆராய்ச்சிக்கான முழுத்தளத்தையும் செங்கை ஆழியான் செய்திருக்கிறார். இது சம்மந்தமாக யோகராசா போன்றவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். தரவுகளுக்கு மேலேசென்று ஆழமாகப் பார்த்ததனால் இந்த வளர்ச்சி வந்தது. இப்படிச் சொல்வதன் மூலம் முற்போக்கு இலக்கியத்தினுடைய முக்கியத்துவத்தை நான் எந்தவகையிலும் குறைக்கவில்லை. மறுமலர்ச்சி என்கின்ற இயக்கம் யாழ்ப்பாணச் சூழலில் இலக்கிய ஜனநாயகத்தக்கான ஒரு விதையைத் தூவுகிறது. அதை வளர்க்க முனைகிறது. அந்த இலக்கிய ஜனநாயகத்தின் வழியாகத்தான் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் சமூக ஜனநாயகத்தைப் பேசுகிறது. மிக வன்மையாகப் பேசுகிறது. முற்போக்கு இலக்கியத்தை நான் குறைப்பதாகவோ அல்லது அதனுடைய முனைப்பைக் குறைப்பதாகவோ கருதக்கூடாது. ஆனால் இந்த வரலாற்றில் இந்த மறுமலர்ச்சி என்கிற கட்டம் மிக முக்கியமானது. ஏன் வரதரும் சொக்கனும் எங்கனோடு நின்றார்கள், அங்கால் போகவில்லை. முற்போக்காளர்கள் கூட்டத்தில் முட்டை அடித்த பின்பு, சொக்கனுக்கு

இடமாற்றம் வந்தது. அந்தக் கஷ்டங்களோடும் அவர்கள் எங்கனோடு நின்றார்கள். காரணம் அவர்கள் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தோடும் சம்பந்தப் பட்டவர்கள். இதனைத் துரதிஷ்ட வசமாக அவர்கள் சொல்லவில்லை. நாங்கள் பார்க்கிறபோது எங்களுக்குத் தெரிகிறது. அந்த அளவில் மறுமலர்ச்சி இயக்கம் எங்களுடைய வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் மிக முக்கியமானது. எங்களுடைய ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அது ஒரு பிரதான கட்டம்.

2004 மே ஜூன் (ஆம் ஆண்டு 49)

12

நீங்கள் நாடகத்துறை சம்பந்தமான பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். அந்த அநுபவங்கள் உங்களது ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு துணைபுரிந்துள்ளன.

உண்மையில் இலக்கியத்தில் நான் ஈடுபடுவதற்கு முன்னர் எனது ஈடுபாடுகள் நாடகத் துறையிலேதான் இருந்தன. பின்னர்தான் படிப்படியாக இலக்கியத்துறைக்கு வந்தேன். இன்றுள்ள தலைமுறையினர் பெரும்பாலோர் என்னை ஒரு இலக்கியத்துறை ஆய்வாளன் அல்லது விமர்சகராகத்தான் அறிவார்கள். ஆனால் நாடகத்துறை சம்பந்தமான தொடர்புகள், ஈடுபாடுகள் வரலாற்றுச் செயற்பாடுகளோடு உள்ள ஈடுபாடுகள் பலவுள்ளன. என்னுடைய நாடகத்துறை ஈடுபாடுகளைத் தொகுத்துக்கூறுவது நல்லது என நினைக்கிறேன்.

முதலாவது ஒரு நடிக்கனாக நாடகத்துறையில் எனது ஈடுபாடுகள்.

இரண்டாவது ஒரு நெறியாளனாக நான் நெறிப்படுத்திய நாடகங்கள், நண்பர்களோடு சேர்ந்து நெறிப்படுத்திய நாடகங்கள், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நெறிப்படுத்திய நாடகங்கள் - இது இரண்டாவது அம்சம்.

மூன்றாவது அம்சம், 1956 முதல் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக்குழுவின் தலைவராக இருந்த காலம்(முழுவதும் 66ஆம் ஆண்டுவரை நான் அக்குழுவின் செயலாளராகக் கடமையாற்றி வந்திருக்கிறேன். செயலாளராகக் கடமையாற்றியதன் காரணமாக அவரது நாடகப் பணிகளிலே அவருக்குத் துணையாக நின்றதும், அவர் சில விடயங்களில் முழுக்கவனத்தைச் செலுத்த நான் சில விடயங்களில் முழுக்கவனத்தைச் செலுத்துகிற சில பண்புகளும் இருந்தன. அதன்பின்னர் 72தொடக்கம் 75வரை நானே இலங்கைக் கலைக்கழகக் குழுவின் தலைவராக இருந்தேன் - பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஓய்வு பெற்றபின்னர்.

நான்காவது, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தக் கலைக்கழக நடவடிக்கைகள் ஊடாக வந்த நாட்டுக்கூத்து மீள்கண்டுபிடிப்பினை ஒரு செவ்வையான நாடக வடிவமாக ஆக்கி அளிக்கை செய்வதற்கு அதோடு ஈடுபட்டிருந்தமை அல்லது அதற்கு ஏதோவொரு வகையில் உதவியாக இருந்தமை அதுவும் ஒரு முக்கியமான விடயம் என்று நம்புகிறேன். ஏன் என்றால் இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கிறபோது அது ஒரு முக்கியமான விடயமாகப் படுகிறது. அந்தவடிவத்தில் நாங்கள் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் அல்லது அந்த வடிவத்தை இப்போதுள்ள ஒரு Proscenium theatre க்கு ஆக அமைக்கிறபோது ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் - இவையெல்லாம் சரியா? எந்த முறையில் அவை பயன் பெற்றன? - இப்போது அவை பற்றிய ஒரு வாதவிவாதங்கள் இருக்கின்றபடியினால் அதனைப்பற்றிப் பேசுவது முக்கியமெனக் கருதுகிறேன்.

இதைவிட என்னுடைய பங்கென்று சொல்லக்கூடியது நாடகத்தை ஒரு கற்கைநெறியாக, ஒரு Curricular course ஆகப் படிப்பித்ததும், படிப்பிப்பதற்கான பாடவிதான ஒழுங்கமைப்புகளைச் செய்ததும் - இது இரண்டு நிலையில் செய்யப்பட்டது. ஒன்று Drama diploma course. அடுத்தது யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகத்தை ஒரு Theatre ஆகப் படிப்பித்தது. அதிலே பலர் எனக்கு உதவிசெய்தார்கள்.

அதன் பிறகு பல்கலைக்கழக நாடகம் மூலமாக நாங்கள் வளர்த்தெடுத்த நாடகம் பற்றிய ஆராய்ச்சி. Drama, Theatre சம்பந்தமான எனது சொந்த முயற்சிகளும் எனது மாணவர்கள் மூலமாக செய்யப்பட்ட முக்கியமான ஆராய்ச்சிகளும்.

முதலில் நடிகனாக இருந்தது என்பது, நான் எஸ்.எஸ்.சி. சித்தியடைந்துவிட்டு 1948 - 1949இல் கொழும்பு ஸாஹிராவில் படிப்பதற்கு வந்தேன். அப்பொழுதுதான் நான் வானொலி நாடக நடிகனாக மாறினேன். இந்த வானொலி நாடக நடிகனாக நான் நடிக்ந்தபொழுது இரண்டு துறைகள் என்னுள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. முதலாவது, சானா - சண்முகநாதனோடு சேர்ந்து வானொலி நாடகங்களில் நடிக்ந்தது. வானொலி நாடகங்களில் நடிக்ப்பது என்பது சில முக்கியமான பண்புகளைக் கொண்டது. அதாவது குரலாலேயே எல்லாவற்றையும் காட்டவேண்டும். அந்த நடிக்ப்பு முறையிலே நான் இரண்டு வகையான நடிக்ப்புமுறைகளில் ஈடுபட்டேன். ஒன்று, யாழ்ப்பாணப் பாத்திரங்களைச் சித்திரித்தல். இரண்டாவது குணசித்திரப் பாத்திரங்களைச் செய்தல் - அது செந்தமிழிலும் வரும், பேச்சுத் தமிழிலும் வரும். இந்த நடைமுறையில் நான் தொழிற்பட்டிருக்கும் வேளையில் வீ.என்.பாலசுப்பிரமணியமும், எம்.எஸ்.இரத்தினமும் என்னை இலங்கையர்கோன் எழுதிய “விதானையார் வீட்டில்” நாடகத்தில் நடிக்கும்படி கூறினார்கள் - இது இலங்கையர்கோனைக் கேட்டு நடந்தது. நான் விதானையாராக நடிக்ந்தேன். இது நான் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கிற காலத்திலேயே நடந்த ஒரு விசயம். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் இந்த நாடகம் ஏழு மணிதொடக்கம் ஏழு பதினைந்து மணிவரை நடக்கும். உண்மையில் இந்த வானொலி தொடர்நாடக முறைமைகளில் காலத்தால் முந்தியதும் அக்காலத்தில் பல இரசிகர்களைக் கொண்டிருந்ததும் இந்த “விதானையார் வீட்டில்” நாடகம். அது வீ.என்.பி. தயாரித்தது. எம்.எஸ்.இரத்தினம் அதற்கு உதவிசெய்தார். அதில் சுந்தரலிங்கம், சரவணமுத்து மாமா, பரிமளாதேவி விவேகானந்தா, செல்லத்தம்பி போன்ற பலர் நடிக்த்தார்கள். அந்தத் தலைமுறையினர் பலர் என்னை விதானையாராகத்தான் அறிந்திருந்தனர். என்னை அவர்கள் எல்லோரும் “அப்பு” என்றுதான் அழைப்பார்கள் - இளைப்பாறிய விதானையார். உண்மையில் மிக அண்மைக்காலம் வரை சுந்தரலிங்கம் என்னை “அப்பு” என்றுதான் அழைப்பார். மயில்வாகனம், பரராசசிங்கம், செந்தில்மணி மயில்வாகனம் போன்ற குறிப்பிட்ட தலைமுறையில் என்னுடன் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் என்னை “அப்பு” என்றுதான் சொல்வார்கள். யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையினுடைய மரபுகள் எல்லாவற்றையும் காட்டுகின்ற ஒரு பாத்திரமாக அதில்நான் நடிக்ந்தேன். பின்னர் “லண்டன் கந்தையா” தொடங்கிய காலத்திலும் நான் சானாவோடு சேர்ந்து நடிக்ந்தேன். முதல் நான்கு ஐந்து வாரங்களில் நான் நடிக்ந்தேன். பின்னர் லண்டன் கந்தையா தனியானதொரு வடிவத்தை எடுத்தது. வானொலி நாடகம் என்னுடைய ஆளுமைக்கு மிகவும் உதவியது. ஆரம்பகாலத்தில் நான் ஒரு வானொலி நடிகனாகவே இருந்தேன்.

வானொலி நாடக நடிகனாக இருந்துகொண்டு வருவதினூடாக நான் படிப்படியாக ஒரு மேடை நடிகனாக மாறினேன். சானாவோடு முதலில் திருகோணமலையில் நடிக்ந்தேன். பின்னர் கொழும்பில் இருந்த குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் - சுந்தரலிங்கம், செந்தில்மணி, நான் சேர்ந்து சிறிய நாடகங்களை - Humorous episode களை நடிக்ந்தோம். யாழ்ப்பாணம் மத்தியகல்லூரி பழைய மாணவர்சங்கத்தில் அப்போது முக்கியஸ்தர்களாக இருந்த ஏ.ஆர்.ஆர். தம்பிராசா, வி.எஸ்.நடராசன் போன்றவர்களோடு சேர்ந்து சுந்தாவுடைய தூண்டுதலினால் நாடகங்களை நடிக்கத் தொடங்கினோம். அது மிகவும் சுவாரஸ்யமான விடயம். 1956இல் Sinhala only சட்டம் வந்தபொழுது நாங்கள் Bachelors only என்ற நாடகத்தை நடிக்ந்தோம். அந்த நாடகம் இருபத்தைந்து - முப்பது தடவைகள் நடைபெற்றது. எப்படி “சிங்களம் மட்டும்” சட்டம் வந்ததோ அதேபோன்று இலங்கையில் Bachelors only என்று ஒரு சட்டமும் வந்ததாக நாடகத்தை அமைத்தோம். சிங்கப்பூரில் இருந்து இங்கு கலியாணம் செய்யவந்த ஒரு பையன் இங்கு வந்து இறங்கியதும் திடீரென Bachelors only சட்டம் வந்துவிட்டது. அதனால் கல்யாணம் தடைப்பட்டுப் போனது. அப்போது அதிலே ஒரு வசனம் வரும் Reasonable use of Tamil இருப்பதுபோல இந்தக் கலியாண விஷயத்திலும் ஒரு Reasonable use இருக்கமுடியாதா என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். அந்தமாதிரியான நாடகங்கள் கொழும்பிலே பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றன.

எனது நடப்புத்துறையில் மிக முக்கியமான கட்டம், வானொலிக்கு மேலாக, அதன் தொடர்ச்சியாக அமைந்தது - நான் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க நாடகங்களில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களில் நடடித்தது. நாங்கள் கண்டிக்குச் சென்றபோது 52,53இல் “உடையார் மிடுக்கு” கண்டி திருத்துவக் கல்லூரியில் நடந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடக ஆற்றுகைக்காக ஒரு குழு இருந்தது. கைலாசபதி, பரமோதயம், சிவகுருநாதன், சிவப்பிரகாசம், மட்டக்களப்பு தியாகராசா இப்படியாகப் பலர் இருந்தோம். அதனைப்பயன்படுத்தி வித்தியானந்தன் இந்த நாடகங்களை கொழும்பு, திருகோணமலை, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் என எல்லா இடங்களுக்கும் கொண்டுசென்றார். முதலாவது “உடையார் மிடுக்கு” கண்டி திருத்துவக் கல்லூரியில் நடத்ததோடு நின்றுவிட்டது. “தவறான எண்ணம்” இலங்கையில் ஏறத்தாழ எல்லா இடங்களிலும் நடந்தது. அதன்பிறகு புதிய நாடகம் ஒன்றை பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சொல்லச்சொல்ல நான் எழுதினேன். “சந்தரம் எங்கே...” என்ற நாடகம். 1955இல் அந்த நாடகத்தை நடத்தோம்.

1956இல் அவர் எழுதிய “துரோகிகள்” என்ற நாடகம் மிகப்பிரமாதமானது. அது தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியது. அதில் “புலிநாடு”, “புலிப் போராட்டம்” என்றெல்லாம் வசனங்கள் வருகின்றன. அந்த நாடகத்தில், ஒரு இளைஞர் குழாம் தமிழர்களுடைய போராட்டத்திற்காக - வெளியே தெரியாத மறைவுநிலையில் தங்களுடைய காரியங்களைச் செய்கின்ற - தங்களுடைய செய்திகளை அனுப்புகின்ற - போருக்குத் தயாராகின்ற - குறிப்பாக வன்முறைக்குத் தயாராகின்ற ஒரு இயக்கம் பற்றிய கதை. 1956இல் அதனை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதிய வாய்ப்பு கைலாசபதிக்கும் எனக்கும் இருந்தது. அப்போது நான் பல்கலைக்கழகத்தைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டேன். கைலாச அப்போது தமிழ் விசேடதுறை இறுதியாண்டில் இருந்தார். நான் ஸாஹிராவில் படிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். சனி ஞாயிறுகளில் பேராதனைக்குச் செல்வேன். சிலவேளைகளில் பேராசிரியர் கொழும்பு வருவார். இப்படியாக அந்த நாடகம் எழுதி முடிக்கப்பட்டது. அதில் மட்டக்களப்பு மேயராக இருந்த தியாகராஜா நடத்தார். குணரத்தினம் என்றொருவரும் நடத்தார். முதற் தடவையாக பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே இருந்துகொண்டு பல்கலைக்கழக நாடகம் ஒன்றிலே நடத்தது நான்தான். அந்நாடகம் பெரிய வரவேற்பைப் பெற்ற நாடகம். உண்மையில் ஒரு நாடக நடிகனாக இலங்கை மட்டத்தில் எனக்கு ஒரு பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் நான் பெற்ற நாடக அனுபவங்கள்தான். கைலாசபதியும் நடத்தார். ஜபார் என்ற ஒரு முஸ்லிம் பையன் மிகவும் பிரமாதமாக நடத்தான்.

நடிகனாக இருப்பதென்பது ஒரு மனிதனாக இருக்கவிரும்புகிறவனுக்கு எவ்வாறு உதவுகிறது என்பதை நான் இந்த இடத்தில் கூறவேண்டும். நடிகனாக இருப்பதினுடைய முக்கியத்துவத்தைக் கூறவேண்டும். நடிகனாக இருப்பதென்பது என்ன? - இன்னொருவருடைய உணர்ச்சிகளை இன்னொருவனாக நான் காட்டுவது. நான் இன்னொருவனுடைய உணர்ச்சிகளை - நான் என்னை மறக்காமல் எனது நிலைக்குள் நின்றுகொண்டு - இன்னொருவனுடைய உணர்ச்சிகளுக்குள் சென்று அதனைச் சித்திரிக்கின்ற முயற்சி. இதுதான் அடிப்படையில் நடப்பு என்று சொல்லப்படுவது. இதனை நான் செய்கிறபொழுது, நான் மற்றவர்களுடைய கருத்துக்களை - மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளை - மற்றவர்கள் உலகத்தைப் பார்க்கிற முறைமையை நான் பார்க்கிறேன். நடப்பென்பது நானே அதாக மாறுவதல்ல. சிவத்தம்பி அருணாசலமாக நடக்கிறபொழுது இந்த அருணாசலம் அந்தக்கட்டத்தில் என்ன செய்வார் என்பது சிவத்தம்பிக்கு நன்றாகத் தெரியவேண்டும். அப்படிச் செய்கிறபொழுது அருணாசலத்தை நான் காட்டவேண்டும். அதாவது சிவத்தம்பி முன்னுக்குவராமல் அருணாசலம் முன்னுக்கு வர வேண்டும். இது எப்போது சாத்தியமாகுமென்றால் எனக்கு அருணாசலம் எப்படயிருப்பார். அவரது உணர்வுகள் எப்படி இருக்கும் என்பது தெரியவேண்டும். நடப்பு என்பது உணர்வுகளை அறிந்து கொள்வது. மனிதர்களை உணர்ந்து கொள்ளுதல். அவர்களைப் புரிந்து கொள்ளுதல். அதாவது நீங்கள் நாடகத்தில் ஈடுபட்டால் இரண்டு அம்சங்கள் முக்கியமாக இருக்கும். ஒன்று இந்த உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பது. மற்றது நாடகத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வகிபாகம் உண்டு. அது சிறிதாகவோ அல்லது பெரிதாகவோ இருக்கலாம். சிறிது பெரிது என்று நாங்கள் பார்க்க இயலாது. அதனை நாங்கள் செய்யவேண்டும். இவை வாழ்க்கை பற்றிய விளக்கத்திற்கு மிகவும் உதவக்கூடியவை.

என்னோடு நடிப்புத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த நண்பர்களை, பல அற்புதமான கலைஞர்களை என்னால் இன்றும் மறக்க முடியவில்லை. வானொலித்துறையில் பலர் நடித்தார்கள். பிலோமினா சுலமன் என்ற பெண் மிகமிக நுண்ணியதான உணர்வுகளைச் சித்திரிக்கின்ற நடிக்கை. அவரைப் போன்ற சிறந்த நடிக்கையை நான் காணவில்லை. அந்தக் காலகட்டத்திலேதான் இராஜேஸ்வரி சண்முகமும் நடித்தார். ஆண் நடிகர்களுள் என்னுடன் மிக நெருக்கமாக இருந்தவர் ரொசாரியோ பீரிஸ். அவருக்குச் சினிமாவைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்திருந்தது. சினிமா பற்றிய அடிப்படை ஆர்வம் என்னுள் ஏற்படுவதற்கு ரொசாரியோ ஒரு காரணமாக இருந்தார். நானும் அவரும் சேர்ந்து “ரொசி” என்ற பெயரில் சினிமா விசயங்களை எழுதுவோம். ரொசி என்பது ரொசாரியோ - சிவத்தம்பி என்பதைக் குறிக்கும். சுந்தரலிங்கம் மிகவும் முக்கியமானவர். கொட்டாஞ் சேனையில் உள்ள பல நண்பர்களை நான் அறிவதற்கான வாய்ப்பு - அவர்களுடன் நடிப்பதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஜபார் ஒரு நல்ல நடிகர். கைலாசபதியும் நடிப்பிலே ஆர்வம் கொண்டிருப்பவர். சிவகுருநாதன் நன்றாகப் பாடுவார். எங்களுடன் நடித்த பெண்கள் பலர் நல்ல குடும்பஸ்திரிகளாக மாறி நல்ல வாழ்க்கையை நடத்தியிருக்கிறார்கள் - சச்சிதானந்தீஸ்வரி போன்றவர்கள். இவர் மிக முக்கியமான நடிக்கையாய் இருந்தவர்.

பின்னர் நான் படிப்படியாக நாடகங்களை நெறிப்படுத்தத் தொடங்கினேன். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் அக்காலத்தில் நாடகங்களை நெறிப்படுத்துகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. முதலில் சரவணமுத்துமாமா செய்தார். பின்னர் கே.எஸ். நடராசா செய்தார். பின்னர் மூன்று நான்கு வருடங்கள் அதனைச் செய்யும் வாய்ப்பு எனது கைகளுக்கு வந்தது. அந்த நேரத்தில் அ.ந.கந்தசாமி எழுதிய “மதமாற்றம்” என்ற நாடகத்தை நான் தயாரித்தேன். அதன் பின்பு முத்துலிங்கத்தின் ஒரு நாடகம். பின்னர் சொக்கன் எழுதிய நாடகம் என மூன்று நாடகங்களை நெறிப்படுத்தினேன். அவை மூன்றும் அக்காலகட்டத்தில் மிகமுக்கியமான நாடகங்களாக விளங்கின. மதமாற்றம் ஒரு அற்புதமான நாடகம். ஒரு கத்தோலிக்கப்பையனும் ஒரு இந்துப்பெண்ணும் காதலிக்கிறார்கள். மதப்பிரச்சினை ஏற்பட்டு பெண் கன்னியாஸ்திரியாக மாறுவாள். பையன் சாமியாராக மாறுவான். அதனால் கலியாணம் நடக்காமல் தடைப்பட்டுப் போகிறது. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அந்த நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “இப்படியான நாடகங்கள் தமிழர் மத்தியிலே மிக அவசியம்” எனக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அந்த நாடகத்தினூடாக நான் தெரிந்துகொண்டதென்னவென்றால் ஒரு நாடக நெறியாளர் என்பவர் பார்வையாளருக்கு வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு காட்சியை அளித்தல் - Presenting a slice of life அதனைப் பார்ப்பவருக்கு அவரது மனதில் இதுவரை காலமும் தெரியாமல் இருந்த ஏதோவொரு விசயம் பளிச்சென்று தெரிய வேண்டும். இது பொதுவில் ஒரு கலையின் பண்பு. கலை அறிவைத் தருவதல்ல. அது அறிகையைத் தருவது. It doesn't teach - it cognizes. பார்ப்பவருக்கு அவரோடு சம்பந்தப்பட்ட இன்னொரு விசயம் திடீரென்று வெளிச்சத்திற்கு வருவதுபோல் இருக்கும். அவ்வளவு காலமும் விளங்காதது விளங்கிய மாதிரி இருக்கும். அதுதான் அந்த Cognition. வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு தெளிவு ஏற்படும். இது, கலை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவானது. இதில் நாடகம் முக்கியமானது. இது தயாரிப்பின் மூலம் நான் அறிந்து கொண்டது. இன்னொருவிடயம் என்னவென்றால், ஒரு நெறியாளனுக்கு அந்தக் கலைப் படைப்பைப் பற்றிய ஒட்டுமொத்தமான பார்வை இருக்கிறவேளையில் அதனை அவர் தனியாகச் செய்வதில்லை. நடிகர்கள் வேண்டும், ஒரு இசையமைப்பாளர் வேண்டும், ஒளியமைப்பாளர் வேண்டும், ஒரு காட்சியமைப்பாளர் வேண்டும். எனவே இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துச் செயற்படவேண்டும். அதுவொரு பெரிய விடயம். அந்தச் சவால் மிகப்பெரிய சவால். “மதமாற்றம்” இதனை எனக்குக் கற்றுத்தந்தது. அதனை எனது வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாது.

தினகரன் கலைவிழாவில் நாங்கள் “கம்பன்” என்ற நாடகத்தைப் போட்டோம். அதை நான் எழுதினேன். அது பெரிய தோல்வியில் முடிந்தது. அதையும் நான் இங்கு சொல்லத்தான் வேண்டும். வானொலியில் நடித்ததனால் குரலுக்குள்ளால் பாவத்தைக் கொண்டுவருவதென்பது முக்கியம். குரலுக்குள்ளால் பாவம் வருவதென்பது உடலுக்குள்ளால் வருவது. இந்தமாதிரியான ஒரு நடிப்புமுறையில் பயிற்றப்படுகின்ற தன்மையொன்று ஏற்பட்டது.

அடுத்தது, இலங்கையின் நாடக வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான விடயம், இலங்கைக் கலைக்கழகம் “தமிழ் நாடகக்குழு” என 1952-53இல் ஏற்படுத்தியது. முதலில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அதன் தலைவராக இருந்தார். அதிலே சண்முகநாதன் இருந்தார். நடராசா இருந்தார். வித்தியானந்தனும் அதிலே அங்கத்தவராக இருந்தார். 1956இல் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு, ஒரு கலாசார அமைச்சு நியமிக்கப்பட்டு அதனுடாக வந்த ஒரு அமைப்பினுடாக இந்த நாடகக்குழு வந்தது. இந்த நாடகக்குழு மிகவும் முக்கியமானது. ஏனென்றால், 1956இல்தான் பேராசிரியர் சரத்சந்திர “மனமே”யை மேடையேற்றினார். அது “நாடகம்” என்ற தமிழ்க்கூத்து வடிவத்தை எடுத்து பல்கலைக்கழகத்தில் அற்புதமான கலை வடிவமாக ஆக்கியிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் நடித்தவர்கள், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் எனது நண்பர்கள். வித்தியானந்தன் சரத்சந்திரவுடைய சக விரிவுரையாளர். ஜூபால் குணவர்த்தன, ஏ. ஜே. குணவர்த்தன, கலபதி இவர்கள் எல்லோரும் - அந்தத் தலைமுறையில் உள்ளவர்கள். எல்லோரும் எனது நண்பர்கள். இதனால் தமிழ் நாடகம் - சிங்கள நாடகம் பற்றிய ஒரு Interaction ஒன்று இருந்தது. அது மிகமுக்கியமானது. இந்தக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக்குழு வந்தவுடன் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அதன் தலைவராக இருந்தார். சண்முகசுந்தரம், சோ.நடராசா, கே.எஸ்.நடராசா இவர்கள் அந்தக் குழுவில் இருந்தார்கள். அந்தக் குழுவுக்கு நான் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டேன். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நாட்டுக்கூத்தினை மீட்டெடுப்பதற்காகக் கிராமம் கிராமமாகச் செல்கிறபோது, அந்த நடவடிக்கையில் அவர் கவனஞ்செலுத்தியபோது, குழுவின் விடயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதும் அலுவலக விடயங்களைக் கவனிப்பதும் அவரது பொறுப்பில் இருந்தன. நவீன நாடகங்களை நடத்துவதும், நாடக விழாக்களை நடத்துவதும் என்னுடைய பொறுப்பாக இருந்தன. அந்தக் காலகட்டத்தில் கொழும்பில் கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்த நாடகக் குழுக்கள் ஒரு அந்தஸ்து இல்லாமல் அவர்கள் தங்கள்பாட்டுக்கு நாடகங்களைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ராஜேந்திரா என்று ஒரு பெரிய மாஸ்டர் இருந்தார். அவர்கள் அக்காலத்தில் திரைப்படங்களைப் பின்பற்றி நாடகங்களை நடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வானொலிநாடகங்களும் நடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கலைச்செல்வன், சிரில் இப்படியாக அங்கு பலர் நாடகங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றோடு யாழ்ப்பாணத்தில் கலையரசு சொர்ணலிங்கம், அரசையா, கிருஷ்ணாழ்வார் போன்றவர்கள் நாடகங்கள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மன்னாரிலும் நாடகங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்து நாடக விழாவில் அரங்கேற்றுவது - அவற்றுக்குப் பொறுப்பாக நான் செயற்பட்டேன். மிகவும் சுவாரசியமான விடயம், முதலாவது நாடக விழாவிற்கு ஆமர்வீதியில் இருந்து நாடகம் பார்க்க வந்த குழுவினர் மாட்டு வண்டியிலேதான் வந்தார்கள். “லயனல் வென்ற” தியேட்டரில் நாடகம் நடந்தது. “லயனல் வென்ற” உயர்ரக Artgalary. அவர்கள் வந்த மாட்டுவண்டிற் சில்லு அங்குள்ள புத்தரையை உழுது விட்டிருந்தது. மாடுகள் சாணிபோட்டு அந்த இடங்களையெல்லாம் பழுதாக்கிவிட்டது. அடுத்தநாள் நான் அங்கு சென்றபோது அவர்கள் என்னை ஏசுத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டோம். ஆனாலும் சந்தோசம். அதற்குள்ளால் பல நடிக்கர்கள் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தார்கள். 1974இல் நாங்கள் சிங்களத்தோடு சேர்ந்து தேசிய நாடகவிழா நடத்தியபோது, கலைச்செல்வன் போன்றவர்களுடைய “பொறுக்கிகள்” நாடகம் அகில இலங்கைப் பரிசு பெற்றது. அந்த வரலாறுகள் சரியான முறையில் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டதில் எனக்கும் மிகவும் சந்தோசம்.

நாடகப் போட்டிகள் நடத்தினோம். சொக்கனுடைய நாடகம், தேவனுடைய நாடகம், அலங்காரரூபன் என்னும் கூத்து நாடகம் ஆகியவற்றை அச்சிட்டோம். வித்தியானந்தன் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் நானும் சென்றதால் அவர் மூலமாகப் பலரைத் தெரியவந்தது. சொர்ணலிங்கம் அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் நாடகம் நடித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரை நாங்கள் கொழும்புக்குக் கொண்டு வந்து கலையரசுப் பட்டம் அளிப்பதற்கு பின்னின்று உழைத்தோம். அதன்பின்னர் அவர் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றார். அதே போன்று வைரமுத்துவின் மயானகாண்டம் நடிப்பைப் பிரபல்யம் படுத்தினோம். அவரது நடிப்பை நாங்கள் மீள்கண்டுபிடிப்புச்

செய்தோம். அது வித்தியானந்தனுடைய, சண்முகசுந்தரத்துடைய முக்கியமான செயற்பாடுகள். அதில் ஏதோவொரு வகையில் நானும் பங்குபற்றியிருக்கிறேன் என்பதில் சந்தோசம்.

வெறுமனே நாட்டுக் கூத்துக்களை மட்டும் மீட்டெடுப்பதல்ல. வெவ்வேறு துறைகளில் செயற்பட்டோம். முக்கியமென்னவென்றால், கலைக்கழகம் நாடகம் பற்றிய ஒரு பொதுவான உணர்வை மக்களிடையே ஏற்படுத்திற்று. அதுவும் இந்த மட்டக்களப்பு நாடக வடிவம் அல்லது கூத்து வடிவமென்பது எங்களுடைய பாரம்பரியமான கலைவடிவம் என்கின்ற கருத்தினை பாடசாலை மட்டங்களில் இருந்து ஏற்படுத்தி அதனுடாக அதனை வளர்த்தெடுத்ததில் கலைக் கழகத்திற்கு முக்கியமான பங்குண்டு. அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழருக்குரிய கலைவடிவம் கூத்துத்தான் என்பது இனங் காணப்படாமல் இருந்தது. ஆனால் இன்று எந்தவொரு தமிழ்த் தினவிழாவிலும் ஒரு நாட்டுக்கூத்து மரபில் உள்ள நாடகம் போடாமல் விடப்படுவதில்லை. இதுவொரு முக்கியமான விசயம்.

1972இல் இருந்து 76வரையில் நான் இலங்கைக் கலைக்கழக தமிழ் நாடகக் குழுவில் இருந்தபோது வன்னியில் ஒரு கலைவிழா நடத்தினோம் - “வன்னிவளநாட்டுக் கலைவிழா”. வன்னியில் உள்ள அத்தனை கலை வடிவங்களையும் பதிவுசெய்தோம். அவைதான் இன்று இலங்கை வானொலியில் இருக்கின்றன. அதே 74இல்தான் முதற்தடவாக ஒரே மேடையில் லும்பினி தியேட்டரில், ஒரு நாளைக்கு தமிழ் நாடகம், மறுநாளுக்கு சிங்கள நாடகம் என தேசிய நாடகவிழா நடத்தினோம். ஒட்டுமொத்தமான பரிசளிப்பில் எங்களுடைய நாடகங்கள் பரிசு பெற்றன. அதிலேதான் சுந்தாவுடைய “அபஸ்வரமும்” மற்றது “பொறுக்கிகள்” போன்ற நாடகங்களும் இடம்பெற்றன. இதற்குக் காரணம் சிங்களத்துறையில் இருந்த நாடகக் கலைஞர்கள் எல்லோரும் எங்களுடைய நண்பர்களாக இருந்தனர். பேராசிரியர் சரத்சந்திர மிகப்பெரிய மனிதர். அவர் என்னைக் குறிப்பிடும்போது My student என்று கூறாமட்டார் - My friend என்றுதான் கூறுவார். நாங்கள் கலைக்கழகத்தில் நிறையவே தொழிற்பட்டோம். நாடகம் பற்றிய ஒரு ஒட்டுமொத்தமான பாடசாலைமட்ட, மக்கள்மட்ட உணருகைக்கு இந்த நடவடிக்கைகள் பெரிதும் உதவின. இதில் வித்தியானந்தனுடைய பங்கு மிகப்பெரியது.

இவற்றைவிட, எனக்கு முக்கியமானதாய்ப்படுவது என்னவென்றால், நாடகத்தை ஒரு கற்கை நெறியாக ஆக்கியதில் ஏதோவொரு வகையில் பங்கு கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு இருந்தது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை நாடகங்களை எழுதினார். நாடகத்தை ஒரு வன்மையான வடிவமாக்கினார். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எமது நாட்டுக்கூத்துப் பாரம்பரியங்களை மீளக் கண்டுபிடித்தார். அந்தப் படிநிலையில் அவர்களுடைய ஆசிரியோடு, அதனை இன்னொரு கட்டத்திற்குக் கொண்டுபோகிற ஒரு பெருவாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததையிட்டு நான் சந்தோசப்படுகிறேன். அது என்னவென்றால் நாடகத்தை ஒரு கற்கைநெறியாக்கியது.

கற்கைநெறியாக்கியது இரண்டு நிலைகளில் நடந்தது. முதலாவதாக 75,76களில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்விப் பீடத்திற்கான Post graduate diploma in education க்கு Drama and theatre ஒரு பாடமாகியது. அதைச் செய்தது தம்மஜாகொட என்பவர். அவர் ஒரு நடிகர். சிங்கள நாடகத்துறையில் ஒரு முக்கியமானவர். அவர் இதனைச் செய்கிறபோது பல்கலைக் கழகத்திலிருந்த ஏ.ஜே. குணவர்த்தனவின் உதவியைப்பெற்று சிங்கள நாடகத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தார். ஏ.ஜே. என்னைத் தமிழ் நாடகத்திற்கு இழுத்துவிட்டார். தமிழ் Drama diploma course ஐ நாங்கள் ஒரு வருடம் நடத்தினோம். அதிலே பங்கு பற்றியவர்கள்தான், சண்முகலிங்கம், சுந்தரலிங்கம், சிவானந்தன், திருமதி. இராமலிங்கம், திருச்செந்தூரன், காரை. சுந்தரம்பிள்ளை, தாஸிஸியஸ், திருச்செல்வம், கவிஞர் கந்தவனம் ஆகியோர். முதற் தடவையாக உயர் Post graduate level இல் நாடகம் பற்றிய வரன்முறையான கல்வி இடம்பெற்றது. நாடகத் தினுடைய நடிப்பு அம்சம், நாடகத் தயாரிப்பு அம்சம் இவைபற்றி யெல்லாம் படிப்பித்தது இலங்கையின் மிகப்பெரிய சிங்கள நாடகத்துறைப் பேராசிரியர்கள், கலைஞர்கள், விற்பன்னர்கள். மேக்கப் படிப்பித்தது, தியசேன. நடிப்புப் படிப்பித்தது ஹென்றி ஜெயசேன, காமினி பொன்சேகா. இசை படிப்பித்தது அமரதேவ. History of drama - western drama and Indian drama இவற்றை நான் படிப்பித்தேன். எனக்கொரு சந்தோசம், இலங்கைத் தமிழ் நாடகவரலாறு பற்றிப் படிப்பிக்கும்படி பேராசிரியர் வித்தியானந்தனிடம் நான் கேட்டபோது அவர் உடனேவந்து செய்தார். நான் தமிழ் நாடகம் பற்றி

சிங்கள மாணவர்களுக்கு விரிவுரை செய்தேன். ஏ.ஜே.குணவர்த்தன சிங்கள நாடகங்கள் பற்றித் தமிழ் மாணவர்களுக்குச் செய்தார்.

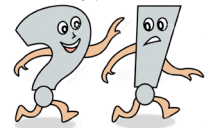
அடுத்தகட்டம் 1984இல் நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுண்கலைத்துறைக்குத் தலைவராக ஆனபோது, நுண்கலை இரசனையும் வரலாறும், நாடகம் ஆகிய பாடங்களைத் தொடங்கினோம். இரண்டாவது கட்டம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதற் தடவையாக Theatre as an undergraduate course ஐ தமிழ் மொழியில் செய்தோம். அப்போது சிங்களத்துக்குக்கூடச் செய்யப்படவில்லை. 98,99வரை சிங்களத்துக்குச் செய்யப்படவில்லை. பின்பு எங்களுடைய பாடத்திட்டங்களை எடுத்துத்தான் அவர்கள் செய்தார்கள். இந்தியாவில் எம்.ஏ.க்கு இருக்கிறதே தவிர First degree க்கு இல்லை.

1978இல் இந்த நாடகக் கற்கைநெறியை நாங்கள் முடித்தவுடன், தம்மஜாகொட நாடகத்தை க.பொ.த. உயர்தரத்துக்கு ஒரு பாடமாக்கினார். அதற்குக் கேள்விகள் தயாரிக்க வேண்டியிருந்தது. அதில் மூன்று கேள்விப் பேப்பர்கள் அடங்கும். ஒன்று Theory ஒன்று History மற்றது Practical. அதனைக் குழந்தை சண்முகலிங்கமும் நானும் செய்தோம். குழந்தை சண்முகலிங்கம் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று நாட்டிய அரங்கக் கல்லூரியைத் தொடங்கினார். அதன் மூலமாக அங்கு ஏற்கனவே நாடகங்கள் செய்துகொண்டிருந்த ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, அரசையா போன்றவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார். அங்குள்ள பாடசாலைகளிலும் சிறிய சிறிய நாடகங்களைச் செய்தார். 1979இல்தான் முதலில் உயர்தர வகுப்புச் சோதனைக்கு நாடகம் ஒரு பாடமாக வந்தது. அப்போது மூன்றே மூன்று பேர்தான் அந்தச் சோதனையை எடுத்தார்கள். ஆனால் இன்று 1500பேர்வரை நாடகத்தை உயர்தரத்துக்குப் பாடமாக எடுக்கும் நிலை வளர்ந்துள்ளது. இதற்கென்றே விசேடமான ஒரு Intake பல்கலைக்கழகத்தில் வருமளவுக்கு அது வளர்ந்துள்ளது.

உயர்வகுப்புக்குப் படிப்பித்ததால் அது பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் பரவியது. அதிஷ்டவசமாக என்னிடம் தமிழ் நாடகம் இறுதியாண்டில் விசேடதுறையில் படித்த பலர் அந்தப் பாடத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் திருமதி சிவலிங்கராஜா, அம்மன்கிளி ஆகியோர். அதனால் ஒரு Educational theatre ஒன்று வரத்தொடங்கியது. 84இல் நாங்கள் Undergraduate course தொடங்கினோம். அதன்பிறகு நாடகம் சிறப்புத்துறையைத் தொடங்கினோம். அதனால் மாணவர்கள் நாடகம் சிறப்புத்துறை செய்து, நாடக விரிவுரையாளர்களாக, N.G.O.களில் மிக முக்கியமான பணிகளைச் செய்கின்றவர்களாக மாறியிருக்கின்றார்கள். இது விடயத்தில் சண்முகலிங்கத்திற்குப் பெரும் பங்குண்டு. சண்முகலிங்கம் தனது சொந்த நடத்திற்குள்ளும் இந்த வேலையைச் செய்தார். நாடகத்தின்பால் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் காரணமாக இதனைச் செய்தார். சண்முகலிங்கம் இல்லாதிருந்தால் நான் இதனைச் செய்திருக்க முடியாது. அதனை நான் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதனைவிட சண்முகலிங்கத்திற்கு ஒரு தனிப்பெயர் உண்டு. அது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்குப் பிறகு இலங்கையின் மிகமுக்கியமான தமிழ் நாடக எழுத்தாளர், தமிழ் நாடகத் தயாரிப்பாளர் என்பது. எனது அபிப்பிராயத்தின்படி இலங்கையின் ஒட்டுமொத்தமான நாடக வரலாற்றில் சண்முகலிங்கத்திற்கு ஒரு இடம் உண்டு. நாடகாசிரியர், நாடகங்களை நெறிப்படுத்தியவர் என்ற வகையில் மட்டுமல்லாது நாடகக் கற்கை நெறியை Organize செய்ய உதவியவர் என்ற வகையிலும் அவருக்கொரு இடமுண்டு.

எனக்கு ஒரு திருப்தியென்னவென்றால், எங்களுடைய ஆசிரியர்கள் விட்ட இடத்திலிருந்து அதனை நாங்கள் எடுத்துக் கல்வித்துறையாக்கியது. கல்வித்துறையாக்குவதில் ஒரு சிக்கலிருக்கிறது. என்னவென்றால், அதுவொரு பாடமாகிவிடும். அது கலைத்துறையாக இல்லாது போகலாம். அந்த ஆபத்து இருக்கிறது. இருந்தாலும், ஒரு மேல்மட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் நாடகத்துறை பயிற்றுவதாக ஒரு பெயர் வந்துவிட்டது.

2004 ஜூன் ஜூன் (ஆழ் 00.50)

13?

நாடகத்துறை சம்பந்தமான உங்களது ஏனைய தொழிற்பாடுகள் யாவை?

நாடகத்துறை சம்பந்தமான எனது கடைசித்தொழிற்பாடு நாடகம் பற்றிய ஆய்வு தொடர்பானது. என்னுடைய PhD ஆய்வு Drama in ancient Tamil society தான். அது சுவாரசியமானது. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் பற்றி ஆய்வு செய்தபோது, நாடகம் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன, ஆனால் நாடகங்கள் இல்லை. அதுபோய் எனது ஆராய்ச்சித்துறையை ஒரு சமூக வரலாற்றுத் துறைக்குக் கொண்டு சென்றது. அதேவேளை, நாடகம் பற்றிய விடயங்கள் சம்பந்தமாக

ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது. இந்தத்தெளிவு இல்லாமல் மாணவர்களுக்குப் படிப்பிக்க இயலாது. ரதிதரன் என்ற மாணவன் இப்போது ஹைதராபாத்தில் நாடகம் பற்றிப் படிக்கிறார். அவர் ஆரம்பத்தில் என்னிடம் வந்து கூறினார், நாடகம் படிப்பதுபற்றி எல்லோரும் எங்களைப் பகிடி பண்ணுகிறார்கள். அதனால் நாடகம் ஏன் படிக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி ஒரு கருத்தரங்கு வைக்கும்படி என்னிடம் கூறினார். அதனால் “கற்கைநெறியாக அரங்கு” என்று ஒரு கருத்தரங்கு செய்தோம். அது ஒரு சிறிய புத்தகமாகவும் வெளிவந்திருக்கிறது. இந்தத் துறைபற்றிய ஒரு முக்கியமான புத்தகம் அது. இந்தியாவில் அதுதான் ஒரேயொரு புத்தகம் - NCBH போட்டது. நாடகத்தை ஏன் படிப்பிக்கவேண்டும்? அது எவ்வாறு மனித அறிவுக்கு உதவுகிறது என்பது முக்கியம். “மனித வாழ்க்கை எப்போதும் முரண்பாடுகளின் மோதுகைகளைக் கொண்டது. அந்த முரண்தலைகளை - அந்த மோதுகைகளைச் சித்திரிப்பது நாடகம் என்கின்ற கலைவடிவம்தான்”. வாழ்க்கையின் முரண்தலைகளை அந்தப் பாத்திரங்கள் மூலமாகவே அந்த மோதுகைகளைக் காட்டுவதென்கிறார் அரிஸ்டோட்டில். அவர் சொல்வார், Agon, conflict இவைதான் நாடகத்தின் உயிர்நாடிகள். வாழ்க்கையை ஒரு முரண்தலை விடயமாகப் பார்ப்பதென்பது நாடகத்தின் அடிப்படையான அம்சம். இது எங்கேயிருந்து வருவதென்றால் சமயச் சடங்குகளின் அடியாக வருவது. Drama என்ற சொல் Dromenon என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து வந்தது. Dromenon என்றால் - The thing done - செய்யப்பட்டது. என்ன செய்யப்பட்டது? - சடங்கு செய்யப்பட்டது - சடங்கினடியாக வந்தது. இதை நான் படித்தது தொம்சனிடம். அந்தத் துறையில் அவர் உலகப் பிரசித்திபெற்றவர். அவருக்குத் தமிழ்நாடகம் தெரியாது. ஆனால் கிரேக்க நாடகங்கள் தெரியும். அந்த ஒளியில் நான் தமிழிலே உள்ளவற்றைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. இன்று நாங்கள் நாடகத்தை வைத்துக் கொண்டு மக்களுடைய மனதை அறிய விரும்புவது மாத்திரமல்ல, பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளைக்கூட நாங்கள் மாற்றமுடியும்.

ஜேம்ஸ்சன் என்பவர் இங்கு வந்து Applied theatre என யாழ்ப்பாணத்தில் Theatre workshop நடத்தினார். அப்போது எங்களுடைய மாணவர்களுக்கு அவையெல்லாம் ஏற்கனவே தெரிந்தவையாக இருந்தன. அதையிட்டு அவர் பெரும் ஆச்சரியமடைந்தார். மெளனகுரு எமது Department க்கு வந்தார். அவரை நாங்கள் முதலில் நுண்கலைத்துறைக்கு விரிவுரையாளராக எடுத்தோம். பின்பு நாடகத்துறை விரிவுரையாளராக அவருக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. அவர் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றபின்பு அங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகத்தை ஒரு பாடமாக்கினார். நாடக ஆராய்ச்சிகளை நான் செய்தது மாத்திரமல்ல, பல்கலைக்கழகம் மூலமாக ஒரு சிலர் தங்களுடைய ஆராய்ச்சிகளை என்னோடு சேர்ந்து செய்தார்கள். மெளனகுருவின் PhD ஐ முதலில் கைலாசபதிதான் பார்த்தார். கைலாஸ் காலமான பின்னர் அந்த மேற்பார்வைப் பணியை நான் ஏற்க வேண்டுமென்ப பல்கலைக்கழகம் ஏற்பாடு செய்தது. நான் அதில் பெரிய மாற்றங்கள் செய்யவில்லை; அது புத்தகமாக வந்துள்ளது.

அதற்கு முன்னர், தனது ஆய்வுப் பணியை வித்தியானந்தனுடன் தொடங்கிய காரை. சுந்தரம்பிள்ளை, வட இலங்கை நாட்டார் கூத்துமரபு பற்றி ஆய்வு செய்தார். அவரும் என்னுடன் சேர்ந்து வேலை செய்தார். முற்றிலும் அரங்கவியல் கண்ணோட்டத்துடன் அதனைச் செய்தார். அதுவும் ஒரு நல்ல நூலாக வந்தது. மற்றது சிதம்பரநாதன் எம்.ஏ.க்கு “சமூக மாற்றத்திற்கான அரங்கு” என்ற நூலை எழுதினார். அண்மையில் “பெண்ணிய அரங்கு” என்ற ஆய்வினை ஜெயராஞ்சினி என்ற பெண் எம்.பில்.க்குச் செய்தார். அது எல்லோராலும் வரவேற்கப்பட்டது. இந்தியாவிலும் அதற்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. நாடகம் பற்றிய ஒரு ஆய்வினை வளர்த்தெடுப்

பதற்கான ஒரு தளத்தை நிறுவுவதற்கான வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது ஒரு பெரிய விடயம். அப்படிச் சொல்கிறபோது நான் சொல்கிற, அல்லது நான் கண்டுபிடிக்கிற ஆராய்ச்சிகளைத்தான் ஏற்க வேண்டுமென்பதல்ல. இந்தத் தளத்தில் நின்றுகொண்டு இவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சி பிழை என்று சொல்வதைக்கூட நான் சந்தோசமாக ஏற்றுக்கொள்வேன். அறிவு எவரோடும் நிற்பதல்ல, அறிவு வளர்ந்துகொண்டே போகும். அந்த அறிவு வளர்ச்சியின்போது முன்பு கண்டுபிடித்ததில் சில குறைபாடுகள் காணப்படலாம். அந்தக் குறைபாடுகள் நிவர்த்தி செய்யப்படலாம். அவைகள் வேண்டும். இன்னொரு கட்டத்திற்கு நாங்கள் செல்லவேண்டும். நான் அடிக்கடி சொல்வதொன்று - “நான் என்னுடைய ஆசிரியரின் தோள்மேல் நின்று பார்க்கிறேன். அதன் காரணமாக என்னுடைய ஆசிரியருக்குத் தெரியாத பல விடயங்கள் என் கண்ணுக்குப்பட்டன. என்னுடைய மாணவர்கள் எனது தோள்களிலே நின்று பார்க்கிறார்கள். என்னுடைய கண்களுக்குப் படாதவை அவர்களுக்குப்படும்”. பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பிப்பது அந்த மாதிரித்தான். என்னுடைய சீடன் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படிச்சொல்வது முட்டாள்தனம். அவனுக்கும் எனக்கும் வயது வித்தியாசமே தவிர, அறிவு வித்தியாசம் இல்லை. சிலவேளை அவன் என்னிலும் பார்க்க அந்தத் துறையில் ஒரு பெரிய கெட்டிக்காரனாக இருப்பான். பல்கலைக் கழகத்தில் எனது மாணவன் எனக் கூறிக்கொண்டு இரண்டாம் வகுப்பில் நடத்துவதுபோல அவர்களை நடத்தக்கூடாது. நான் அப்படி நடத்துவதில்லை.

இவற்றையெல்லாம் விட இன்னொன்றை நான் கூறவேண்டும். நாட்டுக்கூத்து மரபை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்து அதனை இன்றைய அரங்க வடிவமாக்கிய ஒரு முயற்சியில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அதில் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது அவருக்கு அந்தப் பணியில் உதவி செய்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அது ஒரு முக்கியமான விடயம். ஏனென்றால், இந்தக் கூத்து வடிவத்தை நாங்கள் மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்தபோது அது இருந்த நிலை, அந்தச் சமூக மக்கள் எந்தளவுக்குப் பின்தள்ளப் பட்டிருந்தார்களோ, அந்தப் பின்தள்ளுகைகளோடு அவர்களுடைய கலை வடிவமும் பின்தள்ளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. 1956இல் “மனமே” நாடகம் போடப்பட்டது. அப்போது அவர்கள் சொன்னார்கள், இந்த யாதார்த்த நாடக மரபெல்லாம் வேண்டாம். லாடோவைக்கினுடைய அந்த நாடக மரபை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஒரு Indigenous theatre ஐ சரத்சந்திர கண்டுபிடித்தார். சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரை 1956 என்பது பண்டாரநாயக்க மாத்திரம் வந்த காலமல்ல. சரத்சந்திரவின் நாடகமும் வந்தது. ஒட்டுமொத்தமான ஒரு சிங்கள எழுச்சி இருந்தது. அது கலையிலும் தெரிந்தது. எங்களுடைய தமிழ்த்தேசியம் எவ்வாறு நாங்கள் சிங்களத்தினுடைய தாக்கங்களுக்கு முகங்கொடுத்து அதனுடாக எங்களுடைய அடையாளத்தை வளர்த்துக்கொண்டோமோ அதே மாதிரித்தான் கலைத்துறையிலும் எங்களுடைய ஈழத்து அடையாளங்களை நாங்கள் வளர்த்துக் கொள்வதற்கு இது உதவுகிறது. ஆனால் அரசியலில் எதிர்முகமாகப் பண்ணினோம். கலைவடிவத்தில் அவர்களோடு இணைந்து செய்தோம். ஏனென்றால் அதனைச் செய்தவர்களெல்லோரும் பெரிய மனிதர்கள். சரத்சந்திர ஒரு காலத்திலாவது தமிழ் நாடகத்தைக் குறைத்தோ அல்லது தமிழ் நாடகத்தின் மூலவளத்தைக் குறைத்தோ பேசியது கிடையாது. சிறப்பாகத்தான் சொல்வார். அவற்றைப்பற்றி அவர் அறியவிரும்பினார்.

இந்தச் சூழலில் பாடசாலை நிலையில், நாடகப் போட்டி நிகழ்த்தி அதில் முக்கிய இடம்பெற்ற சிறந்த ஆட்டக்காரர்களாக அடையாளங் காணப்பட்ட மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவர்குழாம் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தார்கள். அதிலே மௌனகுரு ஒரு முக்கியமானவர். மௌனகுரு ஒரு அற்புதமான ஆட்டக்காரர். உடல்வாகு, ஆட்டம் அவரிடம் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. “அருச்சுனன் தபசு” நாடகத்தை 57 இல் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் நாங்கள் போட்டியை ஒழுங்குசெய்தபோது மௌனகுரு ஆடினார். அப்போது வித்தியரும் நாங்களும் காரில் திரும்பி வந்தபோது, வந்தாறுமூலைக்குப் போய் அங்குள்ள அதிபர் சவரிமுத்துவைக் கண்டு அவரைப் பாராட்டிவிட்டுவந்தோம். மௌனகுரு மாத்திரமல்ல, பேரின்பநாயகம் என்றொரு பையன் சல்லியனுக்கு நடத்தவர். “கர்ணன் போரில்” பிரமாதமாக ஆடினார். அவருடைய ஆட்டங்கள் மிகவும் தீர்மானத்துடன் வரும். கனகரத்தினம் என்பவரும் சிறப்பான ஆட்டக்காரர். இப்படி ஆட்டத்தில் கெட்டிக்காரர்கள் பலர் வந்தார்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் 1956இல் போட்டி விதை

- உயர் வகுப்பில் அப்போது படித்தவர்கள் 1961 இல் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு வித்தியானந்தன் தொடங்கினார். முதலாவது கர்ணன்போர். இரண்டாவது நொண்டிநாடகம். மூன்றாவது இராவணேசன். அதன்பிறகு வாலிவதை செய்தார்கள். நான் அதிலே சம்பந்தப் படவில்லை; வெளிநாடு சென்று விட்டேன். கைலாசபதி அங்கு விரிவுரையாளராகினார். அந்த மீள்கண்டுபிடிப்பில் உள்ள ஆக்கப்பாடு மிக முக்கியமானது. வித்தியானந்தனிடம் உள்ள மிகச்சிறந்த பண்பு என்னவென்றால், “அதனை அவன்கண் விடல்” என்று திருக்குறளில் சொல்வதுபோல, ஒருவனால் முடியும் என அவர் நினைத்தால் அவனிடம் அதனை விட்டுவிடுவார். இந்தக் கட்டத்தில் நாடகத்தை நாங்கள் எங்களுடைய கலைவழமிகக் ஒரு படைப்பாகக் காட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. முதலில் நாங்கள் கர்ணன்போர் நாடகத்தைப் போடத் தீர்மானித்தோம். கர்ணன்போரைத் தீர்மானித்ததற்குக் காரணம் கர்ணனுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு துன்பியல் தன்மை இருந்தது - ஒரு அவலம் இருந்தது. எங்களுக்கு முதற் சவாலாக இருந்ததென்னவென்றால், ஆட்டம் என்பது வெறுமனே டான்ஸ் அல்ல. இந்த ஆட்டம் நடிப்புக்கான ஒரு உத்தி. கூத்து கிராமங்களில் நடிக்கப்படும் போது அவர்கள் கூத்தின் ஆட்டத்தை ஆட்டமாகவே பார்த்தார்கள். ஆட்டம் என்பது Dramatic qualities ஐக் கொண்டிருவதற்கான ஒரு stepping. அதற்குள் மறைந்திருக்கின்ற Dramaவை வெளிக்கொணரவேண்டும். அதை எப்படிச் செய்வது? அதைக் கொண்டிருவதற்கான வாய்ப்புள்ள திறனுள்ள இளைஞர்கள் - நாங்கள் சொல்வதையெல்லாம் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு அற்புதமான அண்ணாவியார் வந்தாறுமுலை செல்லையா - விசயம் தெரிந்தவர். தன்னுடைய கலையினுடைய வரையறைகளைக் கடந்துபோகாமல் அதற்குள் நெகிழ்ச்சியாக இருக்கக் கூடியவர். இவர்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் அவற்றைச் செய்தோம். நாங்கள் முதலில், இன்னும் சிலஇசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்த விரும்பினோம். அதிஷ்டவசமாக அளவெட்டிச் சிதம்பரப்பிள்ளையின் பங்களிப்பைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. அவர் காவடி ஆட்டங்களுக்குப் பாட்டுப்பாடுவார். உடுக்கு அடிப்பார். சிரட்டையில் அடித்து வாசிப்பார். சிதம்பரப்பிள்ளை மேடைக்கு வந்துநின்ற தலையை ஒரு சிலிர்ப்புச் சிலிர்த்து - பாகவதர் கட்டோடு சிரித்துக்கொண்டு பாட்டுப்பாடி உடுக்கு அடிக்கும்போது, அது மத்தளத்துக்கு ஒரு Anti position. சண்டை நடக்கிறதுபோலவே இருக்கும். குதிரை ஓடுவதற்கு - தவில் அடிக்கும்போது விரலுக்கு அணியும் உபகரணத்தை மாட்டிக்கொண்டு சிரட்டையில் அவர் அடிப்பாரானால், “கொறக் கொறக்” என்றொரு சத்தம் வரும். அது குதிரை ஓடுகிறமாதிரியே இருக்கும். அதோடு சரத்தந்திராவைப் பின்பற்றி ஒரு “கோரஸ்”ஐ வைத்துக்கொண்டோம். இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது உண்மையில் நாங்கள் “கோரஸ்” வைக்கக்கூடாது. “கோரஸ்” கிரேக்க நாடகங்களுக்கு உரியது; அதுவும் ஒரு காலகட்டத்திற்கு மாத்திரமுரியது. நாங்கள் பக்கப்பாட்டு பாடுகிறவர்களைக் “கோரஸ்” ஆக நினைத்துக்கொண்டு செய்தோம். நாங்கள் அவர்களை பக்கப்பாட்டுக்காரர்களாகவே வைத்திருக்கலாம். “கோரஸ்” ஆக வைத்திருக்கத் தேவையில்லை என நினைக்கிறேன். அது இப்போது ஒரு வாய்ப்பாடாகவே வந்துவிட்டது. “கோரஸ்” இல்லாமலே இருந்திருக்கலாம் என்று எனக்கு இப்போது தோன்றுகிறது.

ஆட்டம் என்பது ஒரு நடிப்புமுறை. சண்டை நடக்கும்போது நடிகர்கள் முன்னுக்கு வந்து பின்னுக்குப் போவார்கள். பக்கவாட்டில் செல்வார்கள். நாங்கள் அதைப் பார்த்துவிட்டு ஒருவருக்கொருவர் சண்டை செய்கிறமாதிரி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஆடமுடியுமா என நடிகர்களிடம் கேட்டோம். பேரின்பநாயகமும் மௌனகுருவும் மிக அற்புதமாக ஆடினார்கள். இப்படியாக படிப்படியாக அந்த ஆட்டத்திற்குள் இருக்கிற நாடகத்தை வெளியே கொண்டு வருவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது.

சில பெண்பிள்ளைகள் வந்துசேர்ந்தார்கள். முன்பு ஆண்களுக்கு அரிதாரம் பூசி, பின்னலைக் கட்டி, அவனை ஆம்பிளை என்பதை மறைக்க முடியாமல் நடந்தகூத்து நிலை மாறி, பெண்பிள்ளைகள் அழகான காஞ்சிபுரம் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு - பரதநாட்டியம் தெரிந்தவர்கள், அந்த அடியோடு முன்னுக்குப் பின்னுக்குப் போய்வரும் லளிதமே பிரமாதமாக இருக்கும். இந்தமாதிரிச் செய்தவுடன் “கர்ணன் போர்” மிகவும் வெற்றியாக அமைந்தது.

அடுத்தது “நொண்டி” நாடகம். ஆட்டக்காத்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது முக்கியமானதல்ல. ஆனால் அது ஒரு சமூக அங்கதம். அதனுடைய ஓட்டம் வேகமாக இருக்கும்.

நெடுக, இந்த நாட்டுக்கூத்து மரபுக்குள் நாங்கள் தொடர்ந்தும் நிற்பதா என்ற பிரச்சினை வந்தது. “மனமே”யில் ஒரு பழைய கதையைச் செய்த சரத்சந்திர “சிங்கபாகுவில்” ஒரு கதையை எடுத்து He discussed it - ஒரு சம்பவத்தை இரண்டு மூன்று கண்ணோட்டங்களில் பார்க்கிறமுறை.

கைலாசபதிக்கும் எனக்கும் கம்பராமாயணத்தின் நாடகத் தன்மையில் பெரிய விருப்பு இருந்தது. கம்பனுடைய Dramatic qualities - அதனுடைய தன்மையை மிகவிரிவாக எங்கனோடு கதைத்தவர் எழுத்தாள நண்பர் தொ.மோ.சி.ரகுநாதன். எங்களுடைய வளர்ச்சியில் அவருக்கு முக்கியமான பங்குண்டு. ரகுநாதன், புதுமைப்பித்தன் வழியாக கம்பனுடைய ஒரு பெரிய ரசிகள். நாங்கள் இராவணனுடன் உள்ள போரினை முக்கியப்படுத்தி நாடகம் எழுத நினைத்தோம். மௌனகுருவின் உள்ளே ஒரு கவிஞன் இருக்கிறான். அதனைப் பயன்படுத்தி நாங்கள் இது இப்படியிருந்தால் நல்லாக இருக்கும் என்று கூற, அவர் அதனைப் பாட்டிலே போடுவார். ஆட்டத்தோடு உள்ள பாடல்களை அவர் எழுதினார். இப்படி உருவாகியதுதான் இராவணேசன். இராவணேசனுடைய ஆட்டங்கள் எல்லாம் மிகவும் பிரமாதமாக அமைந்தன.

கூத்தின் புத்தாக்கத்திற்கும் நவீன ஆக்கத்துக்கும் இவைகளெல்லாம் ஒரு எல்லைக் கல்லாகவும் உதாரணங்களாகவும் கொள்ளப்பட்டன. அதன்பிறகு பள்ளிக் கூடங்களில் ஆடப்படும் கூத்துக்களுக்கு இவைதான் உதாரணமாகின.

இப்போது ஒரு வலுவான விமர்சனம் இருக்கிறது. கிராம நிலையில், கிராம மக்களிடையே ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகப் பயன்பாட்டுக்கு, தொழிற்பாட்டுக்கு உதவிபண்ணிய நாடகத்தை, அவர்களிடமிருந்து பிழ்த்தெடுத்து அதை அவர்களுக்கு அந்நியமான ஒரு கலை வடிவமாக்கியது சரியா என ஒரு வினா இப்பொழுது எழுப்பப்படுகிறது. இது பற்றி என்ன கூறுகிறீர்கள் ?

இது சரியா பிழையா என்பதல்ல முக்கியம். நாங்கள் என்னசெய்தோம் - எங்களுக்கு என்ன idea இருந்தது என்பதுதான் முக்கியம். எங்களுக்கு அந்தக்காலகட்டத்தில் இருந்த மிகப்பிரதானமான நோக்கம் என்னவென்றால், ஈழத்துத் தமிழ் கூத்துக்கலையின் ஊடாக வருகின்ற ஒரு கலைவடிவம் எங்களுக்கான ஒரு கலைவடிவமாக இருக்கிறது. அந்தக் கலைவடிவம் பற்றிய பிரக்ஞை இல்லாதிருந்தது மாத்திரமல்லாமல் அந்தக் கலை வடிவத்துக்கு ஒரு சமூகப் பின்னடைவு இருந்தது. அந்தச் சமூகப் பின்னடைவிலிருந்து அதனை மீட்டெடுத்து அதனை ஒரு பொதுப்படையான கலைவடிவமாக்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. அது ஒரு காலத்தின் தேவை. இந்த மக்களுக்கு இந்தவடிவத்தைப் பற்றிய ஒரு பிரக்ஞை ஏற்படுத்துவதுதான் எங்களுக்கிருந்த சவாலாக இருந்ததே தவிர, இந்தக் கூத்தை நாங்கள் அவர்களிடமிருந்து பறித்து இன்னொருவரிடம் கொடுப்பது போன்ற உணர்வு எங்களுக்கு இருக்கவே இல்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கும் இருக்கவில்லை. இந்த விடயத்தை அக்காலகட்டத்தில் எப்படிப்பார்த்தோம் என்றால், சமூகப் பின்னடைவாகப்போய் அதன் காரணமாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருந்த ஒரு கலை வடிவத்தை மக்களுடையதாக்குவதற்கான ஒரு நடவடிக்கையாக நாங்கள் பார்த்தோம். இனி, அவர்களுடைய என்ன பயன்பாடுகளுக்கு இருந்தது என்று சொன்னால் அந்தக் கலை வடிவத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணரக்கூடிய நிலையில் அவர்கள் இருக்கவில்லை. அது ஒன்று. மற்றது ஒரு சமூகப் பின்னடைவோடு அது சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. மட்டக்களப்பில் அந்தப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை, உயர்சாதிக்காரன் கூத்தாடுவான். யாழ்ப்பாணத்தில் கூத்தாடுவது யார்? - ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்.

ஆங்கில காலனித்துவத் தாக்கம் காரணமாக ஒவ்வொரு பிரதேச மாநிலங்களில் கலைவடிவங்கள் மேலுக்குக் கொண்டுவரப்பட - தமிழகத்தில் அல்லது சென்னையில் பிராமணருக்கு இருந்த ஒரு புலமை அல்லது புத்திஜீவித மேலாண்மை காரணமாக அவர்கள் பரத நாட்டியத்தை மேலுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அப்படிக் கொண்டுவரும்போது அவர்கள் அதனை அந்த அந்தக் குடும்பங்களோடு - சம்பந்தப்பட்டவர்களோடு அவர்கள் வழியாக எடுத்து நவீன மயப்படுத்தினார்கள். பாலசரஸ்வதியின் குடும்பம் என்ன என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். வழுவூர் இராமையா பிள்ளையின் பெயர் வழுவூர் பவானியம்மாள் இராமையாபிள்ளைதான். இப்படியாக இருந்ததை ஒரு உயர்மட்டக் கலையாக, எல்லோருக்கும் தெரிந்த கலையாக பெரிய

இடத்துப் பிள்ளைகள், பிராமண வீட்டுப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஆடத்தொடங்கினார்கள். அதை வைத்துக்கொண்டே கலாஷேத்திரம் நடத்தப்படுகிறது. அந்தக் கலைவடிவத்தை அதன் பின்னணியில் இருந்து எடுக்கக்கூடாது என்று விட்டிருந்தால், பரதநாட்டியம் வேண்டும் என்பதற்காக தாசிமுறையும் வேண்டும் என்று சொல்லும் முறைதான் ஏற்பட்டிருக்கும்.

மார்க்சியத்தில் உள்ள அடிப்படையான விசயம் என்ன வென்றால், Historical materialism - historical dynamics - இயங்ககைவு - அதாவது அந்தக்கால கட்டத்தில் தேவைப்படும். இன்றைக்கு ஜனநாயக உணர்வு வந்து, எல்லா மக்களும் சமமென்ற ஜனநாயக முறையில் இந்த மக்கள் தங்கள் கலை வடிவத்தைப் பார்க்கிறதுக்கும் 1950களில் அந்த மாதிரியான உணர்வு இல்லாமல் தங்களுடைய பின்னடைவின் உதாரணமாகக் கூத்தைப் பார்க்கிற தன்மை இருந்த காலகட்டத்தில் இது செய்யப்பட்டது. அண்ணாவி செல்லையா பெனியன் போட்டுக் கொண்டு மேடையில் ஏறியதற்கே அப்படிச்செய்யலாமா என்று கேட்டகாலம். அந்தமாதிரியான காலகட்டத்தில் இருந்து அதனை எடுக்கவேண்டிய தேவை இருந்தது. அந்தக்காலகட்டத்தில் எடுக்காமல் விட்டிருந்தால் இந்த ஜனநாயக மயப்பட்ட நிலையில் ஏறத்தாழ 40 வருடங்களுக்குப் பிறகு இன்றைக்கு உள்ள வடிவத்தில் நாடகத்தை எடுத்திருக்க இயலாது. எங்களுடைய சமுதாயம் ஒரு Hierarchy சமுதாயம். மட்டக்களப்பில்தான் உயர்மக்கள் ஆடினார்களே தவிர மற்ற இடங்களில் அல்ல.

பறை வாத்தியத்திற்கு நடந்ததை மறந்துவிடமுடியாது. இன்றைக்கு மட்டக்களப்பிலேசுடப் பறை மேளக்கூத்தைச் சரியான முறையிலே ஆடமுடியாமல் இருக்கிறது. இன்றைக்கு யாழ்ப்பாணத்தினுடைய மிகப்பெரிய பாரம்பரியம் பறையரோடு இல்லாமல் போகிறது. ஆனால் அதை அவர்கள் தமது நிரந்தரமான சாதியடையாளமாக வைத்துக் கொள்வதிலும் அவர்களுக்கு ஒரு ஜனநாயகப் பிரச்சினை இருக்கிறது.

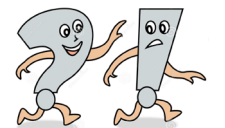
இன்றுசுட நாதஸ்வரம், தவில் போன்ற வாத்தியங்கள் வயலின் வீணை மாதிரி எல்லோராலும் பயிலப்படுவதில்லை.

எடுத்தது சரியா பிழையா என்பதல்ல வாதம். எடுத்ததினால் அந்த நாடகத்திற்கு ஒரு பாரிய பாதிப்பு ஏற்பட்டது என்பதல்ல வாதம். எடுக்கவேண்டிய தேவையிருந்தது. இதில் இன்னொரு பிரச்சினை என்னவென்றால், அந்த நிலையில் அதனை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதுபற்றிய அந்த நிலைநின்று பார்க்கிற ஆய்வுகள் வேண்டும். கூத்தினுடைய மீளருவாக்கம் அல்லது கூத்தினுடைய நவீனமயப்பாடு என்பது நடந்த வரலாற்றுப் பின்புலம், அதனுடைய கலைக்கொள்கை சம்பந்தமான வரலாற்றுப்பின்புலம் இவைகளைப்பற்றி நான் சொன்னேன். அதிலே எனது தொழிற்பாடுகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பதைப் பற்றி மிகக் குறைந்த பட்சமான தரவுகளைச் சொன்னேன். இவையெல்லாம் எங்களோடு நின்றுவிடுவதில்லை. நாங்கள் விட்டதன் பின்னர் மெளனகுரு அதனை எடுத்துக் கூத்திலே புதிய விசயங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். அதன்பின்பு கூத்துவடிவத்தை நவீன நாடகங்களுடைய ஒரு உத்தியாக தாசீசியஸ், சுந்தரலிங்கம் போன்றோர் பயன்படுத்தினார்கள். அப்படியாகப்போய் இன்று அது "மண்சமந்த மேனியர்"ல் இன்னொரு வடிவத்தை எடுத்திருக்கிறது. இன்னொரு விசயம் என்னவென்றால் கூத்துப்போன்ற மக்கள் நிலையில், அதுவும் காலனித்துவங்கள் காரணமாக, சாதியமைப்பு காரணமாக ஒரு ஒதுங்கல் நிலைப்பட்ட மக்களிடையே அந்தக் கலைவடிவங்கள் இருக்கிற பொழுது அந்தக் கலைவடிவத்தினுடைய வரலாற்றை, நிலையை அந்த Situation ஐ அவர்கள் இருக்கிற நிலையில் சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் அவர்களுடைய வறுமை நிலையும் அதற்குள் சேர்ந்துவிடும். அதுபற்றிய ஒரு நல்ல ஆய்வு எங்களுக்கு வேண்டும். ஜெயராமன் என்பவர் காமன்கூத்து மலையகத்தினிடையே என்ன Role play பண்ணியிருக்கிறது என்று ஆய்வு செய்திருக்கிறார். அதுபோல எங்களுக்கு எவரும் செய்யவில்லை. இப்பொழுதுதான் நாடக வடிவங்கள் இவை இவை என்பதைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கிருக்கிற பிரச்சினைகள் காரணமாக நாங்கள் அதனைப் பயன்படுத்தி அதனை ஒரு சமூகத்தொடர்பாக்கி, அதனை ஒரு அரசியல்தொடர்பாக்கி மண்சமந்தமேனியர் போன்ற நாடகங்களைக் கொண்டு வந்தோம். சண்முகலிங்கத்தின் நாடகங்களைக் கொண்டுவந்தோம். அதுமாத்திரமல்லாமல் இப்போது சிகிச்சை முறையான அரங்காக சிதம்பரநாதன் மாற்றுவதற்கு முனைகிறார். அது சம்பந்தமான வாத விவாதங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ஓட்டுமொத்தமான பின்புலத்தில், நடந்தது சரி என்று நான் சொல்லவரவில்லை. ஆனால் இதை மக்களுடைய பொதுவான பிரக்ஞைக்குள்

கொண்டுவந்ததென்பது முக்கியமான விசயம். அதனாலேதான் இன்று தமிழ்த்தினம் என்று சொல்லுகிறபோது நாட்டுக்கூத்துப்போடுவது முக்கியமாயிற்று. இன்று கூத்தாடுகிற பிள்ளை என்பது ஒரு அசாதாரண பிள்ளையல்ல. 1957ஆம் ஆண்டு மெளனகுரு பாடசாலையால் வந்து “அருச்சுனன் தபசு” நாடகம் போட்டபோது அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் பல்வேறு சாதிகளைக் கொண்ட பாடசாலை மாணவர்கள் ஒரு கூத்தில் நடிக்கிறதாக இருந்தது. அதுவரையில் ஒரு கூத்து ஆடினால் எல்லோரும் அந்தச் சாதிக்காரர்களாகவே இருப்பார். ஏன் என்றால் எங்களுடைய சமுதாயத்தில் ஒரு Community art also becomes a cast art. ஒருமுறை சி.சுந்தரலிங்கத்தின் மகன் சத்தியலிங்கம் ஒரு மேடையில் நடனத்துக்குப் பாட்டுப்பாடினார். அந்தவேளையில் நாங்கள் அங்கு சென்றிருந்தோம். நட்டுவாங்கம் பற்றிப் பேசப்பட்டது. அப்போது ஜி. சண்முகானந்தம் எங்களிடம் நக்கலாகக் கூறினார், “சுந்தரலிங்கத்தின் மகன் செய்தால் நட்டுவாங்கம் - நாங்கள் செய்தால் நட்டுவர்” என்று. நட்டுவர் என்பது சாதியைக் குறிக்கும். நட்டுவாரிலிருந்துதான் நட்டுவாங்கம் வந்தது. நட்டுவர் நட்டுவனார் ஆகி, பிறகு நட்டுவாங்கம் என வந்தது. நட்டுவாங்கம் என்று வரும்போது ஆள் முக்கியம் இல்லை. நட்டுவனார் என்றால் ஆள் முக்கியம். இந்தப் Process ஒன்று எங்களுடைய கலை வளர்ச்சியில் இருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்தச் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாத நிலையிலேயே நாங்கள் இதனைப் பேசுகிறோம் - சந்தோசம். நாங்கள் சிலவேளை பிழைகள் விட்டிருக்கலாம். அந்தப் பிழைகளைத் திருத்தவேண்டியது அடுத்துவருகின்ற சந்ததியின் கையிலேதான் இருக்கிறது. தமிழகத்திலே நடந்த ஒரு முக்கியமான விசயம் என்னவென்றால் இந்தப் பிரித்தானிய காலனித்துவத்துக்கெதிரான ஒரு ஒட்டுமொத்தமான மக்கள் எழுச்சியின் பொழுது அந்தஅந்தப் பிரதேசத்தினுடைய மக்கள் நிலைப்பட்ட கலைவடிவங்கள்தான் முன்னுக்குவந்தன. கதகனி, யச்சகான, ஓடிசி இவையெல்லாம் வந்தன. தமிழ் நாட்டிலே வந்தது பரதநாட்டியமும் கர்நாடக சங்கீதமும்தான். அங்கே தெருக்கூத்து வந்திருந்தால் பிரச்சினை இருந்திருக்காது. தெருக்கூத்தில் தி.மு.க.கூடக் கைவைக்கவில்லை. தி.மு.க. கைவைத்த நாடகம் ஒரு Urban theatre - ஒரு Discussion theatre. அது அண்ணாத்துரைக்கு இருந்த அறிவு காரணமாக வந்தது. எங்களுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இங்கும் இருந்தது. இதனாலேதான் மிக அண்மைக்காலம் வரையில் கூத்துவேறு, நாடகம் வேறு என இருந்தது. எல்லாக் கிராமங்களிலும் இருந்தது.

மீட்டுருவாக்கத்தில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக சிலவற்றைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அவற்றுக்கான நியாயப்பாட்டையும் நான் சொன்னேன். ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லும்பொழுது ஒரு நடிக்கனாக, ஒரு நெறியாளனாக, கலைக் கழகத்தினுடைய நாடகத்துறை - குறிப்பாக நகர் நிலைப்பட்ட விடயங்களைச் செய்கின்ற ஒருவராக, நான் தலைவராக இருந்த காலத்தில் செய்த பணிகள், கலைக்கழக நாடகங்களில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் செய்த நாடகக் கூத்து மீட்டெடுப்புமரபில் சம்பந்தப்பட்ட முறை, நாடகத்தை ஒரு கற்கை நெறியாக்குவதில் செய்த பங்களிப்பு என நான் நாடகத்திலே இத்துறைகளில் தொழிற்பட்டிருக்கிறேன். இதிலே சந்தோசம் என்னவென்றால் இவற்றுக்கூடாக இந்நாட்டினுடைய எங்களுடைய காலத்து நாடக வளர்ச்சியின் சில முடிச்சுகள் அங்கு வருகின்றன. சொர்ணலிங்கத்தோடு, எம்.வி. கிருஷ்ணஆழ்வாரோடு உள்ள தொடர்புகள், இராவணன் கந்தன் அண்ணை என்று சொல்லப்படுகிற எங்களுடைய தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரோடு இருந்த உறவுகள், வைரமுத்துவோடு இருந்த உறவுகள் இவைகளெல்லாவற்றுக்கும் ஊடாகவும் இந்த நாடகத்துக்கூடாகவும் வரமுடிந்தது. இறுதியாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகத்தை ஒரு வரன்முறையான பாடமாக்கிற அந்த ஒரு பெருவாய்ப்பு சண்முகலிங்கத்தின் உதவியோடு எனக்குக் கிடைத்தது. இவையெல்லாம் ஒரு வரலாற்றின் தேவைகளை - காலகட்டத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்தவர்களாக நாங்கள் பார்க்கப்படவேண்டுமே தவிர எங்களுடைய தொண்டுகள், பங்களிப்புகள் என்று பார்ப்பது சரியல்ல.

2004 ஆகஸ்ட் சூண் (ஆம் 08.51)

வெகுஜன ஊடகங்களின் பாதிப்பு முணையும் பெற்றிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் ஒரு காத்திரமான எழுத்தாளன் எவ்வாறு தனது எழுத்துப்பணியை முன்னெடுக்கலாம் என்பதைச் சற்று விரிவாகக் கூறுங்கள்?

உண்மையில் நீங்கள் கேட்கிற கேள்வி, ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்கள் Ice berg என்று. வடதுருவத்திலும் தென்துருவத்திலும் உள்ள ஆறுகள் எல்லாம் பனிக்கட்டியாக மாறிவிடும். மேலே ஒரு சின்னத் துண்டுதான் தெரியும். அந்தத் துண்டைப் பார்த்தால் ஒரு சிறிய பனிமலையாகத் தெரியும். உண்மை அப்படியல்ல. கீழே போனால் கடலே உறைந்து பனிக்கட்டியாக மாறியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். நீங்கள் என்னைக் கேட்ட கேள்வி அந்த Ice berg உடைய நுனியைப் போன்றது. இன்றைய உலகினுடைய நடைமுறையை நாம் பார்க்கிறபொழுது எங்களுடைய பண்பாட்டுநிலை முற்றாக ஊடகங்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்படுவதைக் காண்கிறோம். அந்த ஊடகங்களை ஏதோ ஒரு வகையில் தொற்றிக்கொண்டுதான் நாங்கள் உலகத்தையே தரிசிக்கின்றோம். அவற்றின் மூலம்தான் உணருகிறோம். We feel, We sense, We see the out side through the media. இந்த மூன்றுமே மீடியா மூலம்தான் நடைபெறுகிறது. ஆனால் இந்த மீடியா என்பது எங்களுக்கென்று தனியாக வருவதில்லை. எங்களுக்கு மாத்திரம் உள்ளது அல்ல. இந்த Mass media ஒட்டு மொத்தமாக எல்லோருக்கும் பொதுவானது. அதற்குள்ளேதான் எங்களுடைய தேவைகளும் வருகின்றன. இந்த Mass media என்பது இந்த யுகத்தினுடைய ஒரு வெளிப்பாடு. அது Print மீடியத்தில் வரும். Electronic மீடியத்தில் வரும். தொலைக்காட்சி, வானொலி, பத்திரிகைகள், இப்பொழுது ஓரளவுக்கு Computer க்குள்ளாலும் அது வரத்தொடங்கிவிட்டது. இந்த வெகுஜன ஊடகங்கள் ஒரு திரளக்காகச் செய்யப்படுபவை. மக்களைத் திரள் நிலையாகப் பார்ப்பவை. தனியொருவருக்காக இல்லாமல் மனிதர்களை அவரவர்களுக்கான தேவைகளுக்கான ஓர் அடிப்படையாகப்பார்த்து நடைபெறும் ஒரு தொடர்பாடல்தான் இந்த Mass media. Mass என்பதற்கு திரள்நிலைதான் நேரடி மொழிபெயர்ப்பு. இதனுடாக எங்களுக்கு ஒரு Mass Culture வருகிறது. இந்த Mass Culture இன் தன்மை என்ன? நாங்கள் பாவிக்கின்ற உடுப்புகள், நாங்கள் பாவிக்கின்ற பொருட்கள், எங்களுடைய கலைகள் இவற்றையெல்லாம் பார்க்கிறபொழுது, அதற்குள் தமிழ்நாட்டுக்குரியது தமிழ்நாடாகவும், சிங்களத்துக்குரியது சிங்களப் பகுதியிலும், குஜராத்திற்குரியது குஜராத்துக்கு உரியது போலவும் அது தெரிந்தாலும் ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்பொழுது உலகப்பொதுவான சில விஷயங்கள் இருக்கும். இங்கு உங்களுக்குச் சங்கர் மகாதேவன் பாடுவதுபோல இருக்கும். ஆனால் உலகப்பொதுவாக மைக்கல் ஜாக்சன் போலவும் இருக்கும். உண்மையில் நீங்கள் பார்ப்பீர்களானால், இந்த மைக்கல் ஜாக்சனுடைய அவதார வடிவங்கள்தான் மற்றவர்கள். அந்தந்தப் பண்பாட்டுக்கேற்ப மைக்கல் ஜாக்சன் வருவார். அந்தந்தப் பண்பாட்டுக்கேற்ப லூலூ வருவார், Beatles வருவார். இது ரஷ்யா சைனாவைக்கூடப் பாதித்துவிட்டது. உண்மையில் காரணம் என்னவென்றால் முதலாளித்துவத்தின் உலகப் பொதுவான வளர்ச்சி. அந்த முதலாளித்துவம் ஒரு Market Cultureஐ ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதாவது உலக முதலாளித்துவம் பண்ட உற்பத்தியைச் செய்ய, அந்தப் பண்ட உற்பத்தியின் விற்பனை முக்கியத்துவம் பெற, அந்தச் சந்தைப்படுத்தலைத் தளமாகக்கொண்டு இயங்க, இந்த Globalisation என்று நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதன் இன்னொரு பரிமாணம், இந்த Market Culture - சந்தைப்படுத்தல் நிலைமை - Market Economy. இந்த Market Economy யினுடைய ஒரு பிரதான அம்சம் Consumer culture. இதிலிருந்து நாங்கள் தப்ப முடியாது. ஆனால் அதேவேளையில் இந்தப் பண்பு அந்தந்தப் பிரதேசத்துக்குரிய பண்பாகவும் வரும். அதனுடன் இணைந்துகொண்டு வரும். இது நடக்கும்பொழுது இதற்கு முன்னர் அல்லது இதனுடன் சேர்ந்து இன்னொரு விஷயமும் நடந்து இருக்கிறது. குறிப்பாகக் காலனித்துவத்தை அனுபவித்த நாடுகளில் உண்மையில் இந்த அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பொழுதுதான் ஒரு ஜனநாயகப்படுகை ஏற்பட்டது. Democratization ஏற்பட்டது. அதுகாலவரையில் பேசப்படாதவர்கள், அதுகால வரையில் எழுதப்படாதவை கலை

இலக்கியத்துக்குள் வருகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. முந்திய எழுத்தாளர்கள் வேறு, முந்தி எழுதப்படுபவை வேறு. இப்பொழுது எழுதப்படுவதெல்லாம் வேறு. எங்களுக்குரிய பிரச்சனை என்னவென்றால், தமிழ் அல்லது இந்திய மொழிகள் அல்லது தென்னாசிய மொழிகள் அல்லது ஆபிரிக்கமொழிகள் என்று வருகிறபொழுது அரசியல் சமூக மாற்றங்கள் காரணமாக ஒரு ஜனநாயக மயப்படுகை, ஒரு அரசியல் மயப்படுகை இவையெல்லாம் ஏற்பட்டு எழுத்துக்கு ஒரு பரந்துபட்ட முக்கியத்துவம் ஏற்படுகின்ற காலகட்டத்தில் அரசியல் போராட்டங்கள், சமூகப் போராட்டங்கள் காரணமாக அந்த எழுத்துக்களுக்கு ஒரு வலுவந்து, அந்த எழுத்துக்கள் சிலவிடயங்களுக்குக் காலாக இருந்த அந்த நிலை ஏற்பட்டுக்கொண்டுபோகிற அந்தத்தடத்தில் இப்பொழுது இந்த Mass culture வருகிறது. நீங்கள் இதனைப் பார்க்கிறதானால், தமிழகத்து அல்லது இந்திய அருபவம் சிறந்த அருபவமாக இருக்கும். இந்தியாவில் வந்த சஞ்சிகைகள் எல்லாமே சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பின் வந்தன. வியாபார நோக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு நடத்தப்பட்ட ஆனந்தவிகடன் கூட இந்தச் சுதந்திரக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளேதான் நின்றது. சுதந்திரம் கிடைத்த பின்பு என்னமாதிரி என்று தெரியாது. இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. நான் அடிக்கடி சொல்வது போன்று, அந்த நிலைமைக்குப்பிறகு வந்ததுதான் குமுதம். அதுக்கு ஒரு Political Goal இல்லை. அது அரசியல் குறிப்புகளைச் சொல்லும். அது அரசியல் அவதானிப்புகளைச் சொல்லும். ஆனால் அது அரசியலுக்காகப் பாடுபடுவது அல்ல. ஆனந்த விகடன், கல்கி, கலைமகள், பிரசண்டவிகடன், மணிக்கொடி இவையெல்லாம் அப்படியல்ல. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம், காங்கிரஸ், காந்தி என இவையெல்லாம் வரும். இங்கால் சிறுகதை வளர்ச்சி அங்கால் தாயின் மணிக்கொடிபாரீர். Political Goal இருந்தது. இப்போது அது இல்லை. இந்தச் சந்தைப்பண்பாட்டால் படிப்படியாக மாறிவிட்டது. எங்களுக்கு ஒரு இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதாவது எங்களுடைய பண்பாட்டு ஜனநாயக மேம்பாடு வருகிறது. அரசியல் மயப்பாடு வருகிறது. அதே வேளையில் நவீன மயப்பாடும் வருகிறது. ஒரு புதிய முறைமை வருகிறது. இது தொடங்கி வளர்ந்துகொண்டு போகிற அந்தக்கட்டத்தில் இந்த Market capitalism, இந்த Market Economy ஓர் உலகச் சந்தைக்குப் போகிற தன்மை, அதற்கு உதவுகிற Mass culture வருகிறது. இந்த Mass culture உடைய தன்மை மிக நுண்ணியதாக இங்கு ஆராயப்படவில்லை. அது என்னமாதிரியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பது பற்றி, இந்த முரண்பாட்டைப்பற்றி நாங்கள் இன்னும் சரியாக ஆராயவில்லை. அது இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் பெரும் பிரச்சனையான விடயமாக எங்களுக்கு இருக்கிறது. மற்றைய நாடுகளில் என்ன நடந்தது என்று பார்க்கிறபொழுது, தெளிவாகத் தெரிவது என்னவென்றால், எழுத்து - இதற்குப் பிறகு இலக்கியம் என்கின்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. writings தான். எழுத்துத்தான். அது வருகிறபோது மூன்று நான்கு Stages இல் - படிமுறைகளில் வரும். ஒன்று சகலரும் வாசிப்பது. அந்த வாசிப்பிற்காக எழுதுவது. அந்த வாசிப்பைப் பயன்படுத்தி வியாபாரத்தை, அந்தச் சந்தைப் பொருளாதாரத்தை மேற்கொண்டு போவது. அது ஒரு வகையான நிலை. அதற்கும் பார்க்கச் சற்று மேலானது அந்தவாசிப்பினூடாக ஓர் அறிவினை வழங்குவது. அது கொஞ்சம் Educative ஆனது. ஓர் அறிவுப் போதனை அதற்குள் இருக்கும். மற்றது இந்த Media technology வந்ததினால் அந்த அந்தத் துறையினர் தாங்கள் தாங்கள் Specialized ஆன ஒரு தொகுதியாக வருகின்ற தன்மை ஒன்று உண்டாகின்றது. இதன்காரணமாக காத்திரமான இலக்கியம், காத்திரமான கலை இவற்றைப்பற்றிப் பேசுபவர்கள் தொகுதிவாரியாக Clusters ஆக பூங்கொத்துகள்போல கொத்தணிகளாக இருப்பார்கள். அது ஒரு Minority culture. எங்களுக்கு இப்பொழுதுதான் இந்தப் பிரச்சனை வருகிறதே தவிர இங்கிலாந்தில் இவையெல்லாம் 40, 50 களிலேயே வந்துவிட்டன. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் முடிந்தவுடனேயே வந்துவிட்டது. அங்கே Major criticism அதுகள் எல்லாம் இன்னொருவகையாக இருந்தன. ஆனால் பொதுவான நாவல்கள் துப்பறியும் கதைகள், சாதாரண கதைகள், பிள்ளைகள் வாசிப்பதற்கான கதைகள் போன்றவை அவற்றைப்பற்றி எழுதப்படுபவை எல்லாம் பிறிதாக இருக்கும்.

எங்களுக்கு வந்த பிரச்சனை என்னவென்றால், எந்தக் கலைமகள் எங்களது நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்ததோ அந்தக் கலைமகள் இன்று வெறுமனே

வாசிப்புக்காக வரத்தொடங்கிவிட்டது. எந்தக் கல்கி, ஆனந்த விகடன் அந்த வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந் தனவோ அவை வேறுவிதமான எழுத்துக்களைத் தரத்தொடங்கிவிட்டன. எழுத்தாளனுடைய பகுதி என்ன, அவனுடைய வகிபாகம் என்னவென்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். உண்மையில் இவையெல்லாம் மாறிவிட்டன. இந்நிலையில் Specialized ஆக அவரவர்களே அந்தத் தன்மைக்கு ஏற்றவகையில் ஒருங்குசேருகிற ஒரு தன்மை ஏற்படுகின்றது. அது எங்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதனாலேதான் இந்தச் சிற்றிதழ்கள் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் இலக்கியத்துக்கு மாத்திரம் சேவைசெய்ய முயல்கின்றன. உங்களுடைய “ஞானம்” இதற்கு நல்ல உதாரணம். இது யாருக்குக் Cater பண்ணுகிறதென்றால் அந்த வட்டத்திற்குக் Cater பண்ணுகிறது. அந்த வட்டத்திற்கு வெளியில் ஞானம் என்றால் யாரென்று கேட்பார்கள். ஒரு சாதாரண சராசரியான வீட்டுக்கு ஞானம் சஞ்சிகை சென்றால், அந்த ஞானம் பற்றிய ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் அந்த வீட்டில் ஓரிருவர்தான் இருப்பார்கள். எல்லோருக்கும் ஞானம் பற்றித் தெரியாமல் இருக்கும். அது அவர்களுக்குத் தேவையானது அல்ல. தினக்குரல் வீரகேசரியை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்குள் எல்லோருக்கும் தேவையான எல்லாம் இருக்கும். இந்த நிலைமை எங்களுக்கு வந்ததன் பிறகும் எங்களுக்குச் சிற்றிதழ்களின் வளர்ச்சிகளெல்லாம் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. சில சிற்றிதழ்கள் அங்காலும் இல்லாமல் இங்காலும் இல்லாமல் இருப்பதும் உண்டு. கோமல் சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள் கெட்டித்தனமாக அந்த இலக்கிய சஞ்சிகையை ஓர் அகன்ற தளத்திற்குக் கொண்டுசென்றார்கள். அந்த அகன்றதளத்திற்குச் சென்றபோதும் அது இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகிறதாகவும் இருக்கும். அல்லது குமுதம் போன்று Popular ஆன விஷங்களைச் சொல்லிவிட்டு தீராநதியில் இலக்கியம்பற்றி எழுதுகிறார்கள். குமுதத்துக்குள்ளேயே Specialization இருக்கிறது. அந்த Specialization க்கு உள்ளேயே நீங்கள் இந்த Mass culture இன் தன்மையைப் பார்க்கலாம். சோதிடத்துக்கு ஒன்று, கோயில் கும்பிடுவதற்கு ஒன்று, யந்திரங்கள், ஆஞ்சநேயரை வணங்குவது எப்படி, விஷ்ணுவை வணங்குவது எப்படி என்றெல்லாம் வரும். குமுதத்தில் சினிமாபற்றிய கிசுகிசுக்கள் வரும். எந்தெந்தக் கோயில்களில் என்னென்ன இருக்கின்றன என்றெல்லாம் வரும். பக்தி சஞ்சிகையில் வரும். இவை யாவற்றிற்கும் முதலீடு ஒன்றுதான். ஒரே கொம்பனி இப்படிப் பல்வேறு முறைகளில் Specialize பண்ணுகிறது. இந்த நிலையில் எழுத்தாளன் என்பவன் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவானவனாக இருப்பான் என்று தொடர்ந்து நாங்கள் நம்புவதுதான் பிழை. அது எல்லோருக்கும் புரியப்போவதும் இல்லை. எங்களைப்போன்ற அரசியல் நிலைமை உள்ள நாடுகளில் இதுவொரு மிகப் பெரிய பிரச்சனை. இன்னும் எங்களுக்கு வெகுஜனப் போராட்டங்களை மக்கள் போராட்டங்களை நடத்தவேண்டிய தேவைகள் உள்ள நாங்கள் இந்த வெகுஜனப் பண்பாட்டை எவ்வாறு ஊடறுப்பதற்கு முகம்கொடுப்பது என்பதைப்பற்றி மிக ஆழமாகப் பார்க்கவேண்டிய தேவை இருக்கிறது. ஏனென்றால் இந்தக் Global capitalism உடைய உலகப் பொதுவான பூகோள மயமாக்கும் முதலாளித்துவத்தினுடைய ஓர் அம்சம் என்னவென்றால் அது பூகோளமாகுதல் அகல அகல, விரிய விரிய இன்னுமொன்று நடைபெறுகிறது. என்னவென்றால் அந்த அந்தப் பண்பாடுகள் பற்றிய சிரத்தையும் கூடிக்கொண்டே போகிறது. அது அடையாளத்துக்கானது. உலகப் பொதுவான சண்டையும் நடக்கும். சேபியாவிலும் இனச்சண்டை நடக்கும். உலகப் பொதுவான சண்டையும் நடக்கும் பாலஸ்தீனத்திலும் சண்டை நடக்கும். உலகப்பொதுவான பிரச்சினைகள் இருக்கும் சிங்களம், தமிழ், குஜராத்தி, மலையாளம், என்கிற அடையாளங்களும் வரும். இப்போது உள்ள முரண்பாடு என்னவென்றால், உலகப் பொதுவானது அதற்கிடையில் இந்த Cultural Identity. இது இரண்டுக்குமிடையில் எவ்வாறு இணக்கம் காணுவது? இது மிகவும் ஆழமான பிரச்சனை. தமிழகத்தில் இதனை இலகுவாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். எப்படியென்றால் Serious writings எல்லாம் ஒரு புறத்திலே ஒதுங்கிவிடுதல். அதுவும் எவ்வளவு Serious எவ்வளவு Serious இல்லை என்று கோடு கீறமுடியாது. ஜெயகாந்தன் serious இலிருந்து ஒரு படி விலகினார். அதனால் அவர் பாதிக்கப்பட்டார் என்று சிலர் கூறினார்கள். இல்லையில்லை அவர் இந்தச் Serious ஐ சனங்களுக்குக் கொண்டு சென்றார் என்றார்கள். அந்த Popular level ஆக இருந்தவர்கள் இதற்குள்ளே வந்தார்களோ என்று பார்த்தால் மிக மிகக்

குறைவு. பாலகுமாரன் நல்ல எழுத்தாளனாக இருந்து Popular ஆக மாறி திரும்பவும் பழைய நிலைக்கு வருவதற்கு அவரால் முடியவில்லை. இதிலே, இது கறுப்பு இது வெள்ளை என்று சொல்ல முடியாது. கோடு போடமுடியாது. ஆனால் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இந்த வேறுபாடு எங்களுக்குக் காணப்படுகிறது. எழுத்தாளன் இதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்றால் இரண்டுவிஷயங்களை மனதில் கொள்ளவேண்டும். எழுத்தாளனுக்கு ஒரு Ideology தேவை. அவனுடைய கருத்து நிலை என்ன? நான் ஏன் எழுதுகிறேன்? என்னுடைய எழுத்தினுடைய பயன்பாடு என்ன? நான் ஏன் எழுதாமல் இருக்க முடியாது உள்ளது? என்னுடைய எழுத்தினுடைய இலக்கு என்ன? அதனால் வரப்போகிற சேமலாபங்கள், தேட்டங்கள் என்ன? என்பதைப் பற்றிய ஒரு தெளிவு அவனுக்கு அவசியம். அதனைத்தான் கருத்துநிலை என்கிறோம். அது வந்துவிட்டால் அதற்கேற்ற முறையில் எழுதவேண்டிய முறைமை உண்டு. காதலைப்பற்றி எழுதலாம், ஆனால் கிளுகிளுப்பை ஊட்டுவதற்காகக் காதலைப்பற்றி எழுதமுடியாது. மனிதப் பிரச்சினைகளை எடுத்து ஆராய்வதற்காக காதலைப்பற்றி எழுதலாம். அப்படி எழுதுகிறபோது கூட மிகக்கவனமாக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மற்றைய ஊடகங்களோடு சேர்த்துப் பார்க்கிறபோது இதற்குரிய இடமென்ன? உதாரணமாக தொலைக் காட்சியில் பலரும் தொடர் நாடகங்களைப் பார்க்கிறார்கள். யார் யார் பத்துவருடங்களுக்கு முன்னர் ஆனந்தவிகடன் கல்கியில் உள்ள தொடர்கதைகளை வாராவாரம் விழுந்தடித்து வாசித்தார்களோ அவர்கள் இன்று தினமும் இந்தத் தொலைக்காட்சி நாடகங்களைப் பார்க்கிறார்கள். ஊடகம் மாறிவிட்டது. நாங்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கிற முறைமையும் மாறிவிட்டது. இந்தத் தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் எங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு சமகால உண்மையைக் காட்டுகின்றன. என்னவென்றால் வாழ்க்கையை முழுமையாகப் பார்க்கிற தன்மையை நாங்கள் படிப்படியாக இழந்துகொண்டு வருகின்றோம். நாங்கள் வாழ்க்கையைக் காட்சிகள் காட்சிகளாகச் சம்பவம் சம்பவமாகப் பார்க்கிறோம். அத்தோடு சேர்ந்து நாங்கள் போகிறோமே தவிர அது ஏன் அப்படிப் போகிறது என்பதைப் பார்ப்பதில்லை. உதாரணமாக “அண்ணாமலை” தொலைக்காட்சி நாடகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அது நாவலாக இருந்தால் அதனை ஒருவரும் வாசிக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் அண்ணாமலையின் கதை தொடங்கியது எங்கேயோ. அது இப்போது போவது எங்கேயோ. தொலைக்காட்சி ஊடகத்தில் உள்ள ஒரு குணம் என்னவென்றால், அதனை முறுக்கி ஒரு சனலில் விட்டுவிட்டு அதிலே என்ன வருகிறதோ அதனை நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். We just watch it. இரண்டு நிமிடங்கள் பார்த்தபின்னர் ஏன் அதனை மாற்றுவான் அப்படியே இருக்கட்டுமன் என்று விட்டு விடுவோம். That is psychology of television. என்னுடைய மகள் வேறுமாதிரிச் செய்வாள். விளம்பரங்கள் வரும்போது அவை தேவையற்றவை என்று சொல்லி சனல்களை மாற்றி மாற்றி நான்கு நாடகங்களை ஒரேதடவையில் பார்ப்பாள். நாடகம் பார்ப்பதானால் ஒருநாடகத்தை அல்லவா பார்க்கவேண்டும். இதில் முக்கியம் என்னவென்றால் Patern is the same. இதற்குள் ஒரு Serious ஆன ஒன்று வரவேண்டுமானால் எப்படி வரும்? இது என்னவென்றால் வாழ்க்கையை அப்படிக் காட்டிவிட்டு ஒரு ஓரத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுதல். இன்றைய வாழ்க்கையே அப்படித்தான். இன்றைய வாழ்க்கை துண்டாடப்பட்ட Fragmented life. உதாரணமாக நீங்கள் ஒரு தனிவீட்டில் அதற்குரிய காணியோடு இருக்கிற அந்த வாழ்க்கை இருக்கிறது. ஆனால் தொடர்மாடிகளில் இருக்கும்போது வேறு விதமான வாழ்க்கை. தொடர்மாடிக்குள் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். அது உங்களுடைய வீடுதான். ஆனால் கதவைத் திறந்தவுடன் அந்தத் தொடர்மாடி உங்களுடைய வீடல்ல. இந்த Sence of privacy and sence of Publicness அதற்குள் நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்ற நிலைமை இருக்கிறதல்லவா. இது வாழ்க்கை முழுவதிலும் தெரியும். Culture முழுவதிலேயும் தெரியும். இதனை நாங்கள் நிறுத்தவியலாது.

அதிஷ்டவசமாக எங்களுக்கு 60களில், 70களில், இருந்த அரசியல்போக்கு அதற்கான எழுத்துக்களுடைய திசைமுகம் பற்றிய ஒரு விமர்சனம் இருந்தது. இப்போது அது இல்லை. இப்பொழுது அப்படிச் செய்யவியலாது. அது சிங்களத்திலும் இல்லை. குஜராத்திக்கும் இல்லை. மிகவும் Strong ஆக வளர்ந்த மலையாளத்திலேகூட இல்லை. ஏனென்றால் Mass Culture உடைய

தாக்கம் அப்படி. மிக நல்ல படங்கள் வருகிற மலையாளத்திலே இப்பொழுது மிகவும் மோசமான செக்ஸ் படங்கள் வருகின்றன. மூன்றாவது உலகநாடுகளில் குறிப்பாக காலனித்துவ நாடுகளில் Mass culture ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம் இது. இதற்கு நாங்கள் முகம்கொடுக்கிறபொழுது காத்திரமான இலக்கியம் ஒரு புறமாகவும், காத்திரம் அல்லாதவை வெறும் வாசிப்புக்கானவை ஒன்றாகவும், இடைநடுவில் உள்ளவற்றை ஒருவகையாகவும் பார்க்கவேண்டும். இதைப்பற்றிய ஒரு கவனம், இதைப்பற்றிய ஒரு வழிநடத்துகை கட்டாயமாகத் தேவை. ஆனால் அப்படியான ஒரு வழிநடத்துகையை இன்றைக்குள்ள பத்திரிகை அமைப்பு தாங்காது. வீரகேசரி, தினகரனை எடுத்துக் கொண்டார்களானால் இந்த வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளின் வரலாறுதான் எங்களுடைய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு. ஆனால் கடந்த பத்து வருட கால வரலாற்றை எழுத முற்படுகிறவருக்கு என்பதுகளுக்குப் பிற்பாடுவருகிற இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுகிறவர் ஞாயிறு தினகரனையும் ஞாயிறு வீரகேசரியையும் வைத்து எழுத இயலாது. ஏனென்றால், அரசியல் மாற்றங்கள் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டது என்பது ஒரு புறம். மற்றது அவை Mass culture இன் பாதிப்புகளுக்கு ஆளாகிவிட்டன. இவை பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை. இந்த வளர்ச்சிகளை மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்கிற முறைமையில் எங்களுடைய கற்பித்தல் முறைகளும் சரியாக அமையவில்லை. அதுவும் ஒரு சிக்கல். இரசனை முறை மாறிவிட்டது, பார்க்கிற முறை மாறிவிட்டது. இதன்காரணமாக இலக்கியத்தை எவ்வாறு அணுக வேண்டும் என்கிற கற்பித்தல் முறைமைகளில் குறிப்பாக இலக்கிய விமர்சன முறைமைகளில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட வேண்டும். துரதிஷ்டவசமாக அவை இன்னும் ஏற்படவில்லை.

நான் நம்புகிறேன், நாங்கள் இப்போது Mass culture க்குள் இருக்கிறோம். நாங்கள் எழுதுவதில் Message சம்பந்தமான சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்ற அந்தப் பிரச்சினையை நாங்கள் உணருகிறதிலேயே எங்களுக்கு ஒரு சந்தோஷம். நாங்கள் உணர்ந்து கொள்கிறோம் என்ற சந்தோஷம். மார்க்சியச் சொற்களைப் பயன்படுத்திச் சொல்வதானால், இப்போது மேலோங்கி இருப்பது பொது மக்களால் நிறைய வாசிக்கப்படுகிற இலக்கியமே தவிர ஒரு மக்கள் இலக்கியம் அல்ல. It is not peoples' literature. It is populist literature. சனவிருப்பமான இலக்கியமே தவிர மக்கள் இலக்கியம் அல்ல. இப்போது அது Mass இலக்கியமாக மாறிவிட்டது. People என்பது மக்களுடைய அரசியல் சமூக Identity உடன்தான் அந்தச்சொல் வருகிறது. என்று மார்க்ஸ் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது இருப்பது Mass தான்.

நீங்கள் குமுதம், ஆனந்த விகடன்ில் வரும் சிறுகதைகளைப் பாருங்கள். வெகு சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். சிறு சிறு கதைகளாக அவை யாரையும் குறிப்பதில்லை. வாசிக்கும்போது ஒரு சந்தோஷம். அவ்வளவுதான். இந்த நிலைமை வந்துவிட்டது. இது தவிர்க்கமுடியாதது. இதனை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது என்பதுதான் பிரச்சினை. இங்கிலாந்து அமெரிக்காவில் இது பிரச்சினையல்ல. இங்குதான் பிரச்சினை. ஏனென்றால் சுதந்திரகாலத்தில் எழுதியவர்கள், அரசியல் போராட்டகாலத்திலே எழுதியவர்கள் இப்போது இந்த வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுகிற முறையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அந்த வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்கூடாகப் போராடுகிறபோது இருக்கிறது. இதனால், இதுபற்றி எவ்வாறு கணிப்பீடு செய்வது, மதிப்பீடு செய்வது பற்றிய பிரச்சினை எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் நீங்கள் உங்களது ஞானம் போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகையில் இந்த விஷயம் பற்றி விமர்சனக் கட்டுரைகளைப் பலரையும்கொண்டு எழுதுவித்தால் பிரயோசனமாக இருக்கும். இன்றைய இலக்கியச் சந்தைகளினுடைய தன்மைகள் என்ன? இலக்கு வாசகர் யார்? அந்தமாதிரியான கேள்விகளை எழுப்பவேண்டும். இதில் எல்லோரும் பங்குபற்றுகிற முறையிலே செய்யவேண்டும். ஏனென்றால், என்னுடைய அபிப்பிராயப்படி இது இனிமேலும் உணரப்படாமல் போகலாம். உண்மையில் இது எங்களுடைய கற்பித்தல் முறையிலே வந்து மாணவர்களுக்குப் போகிறபோதுதான் அது சரியான முறையில் வரும்.

மற்றது எழுத்தாளன் தான் எழுதியதைப் புத்தகமாகப் போட்டு விடுவதற்கு ஆசைப்படுகிறானே தவிர அந்தப் புத்தகம் எப்படியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தப்போகிறது என்பதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. இதிலே இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இலக்கிய உற்பத்திக்கான

தொழில்நுட்பம் மாறிவிட்டது. யாரும் விரும்பினால் ஒரு புத்தகம் போடலாம். D.T.Pயில் புத்தகம் போடுவது பெரிய கஷ்டமில்லை. ஒரு நூறு அல்லது நூற்றைம்பது பிரதிகளைப் போட்டு நண்பர்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு சந்தோஷம் அடையலாம். Book என்கிற Concept இன்று Devalued ஆகிறது. வித்தியாசப்படுகிறது. இந்த மாற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் நாங்கள் நோக்கவேண்டும்.

இந்த விடயங்கள் பற்றி மேற்கு நாடுகளிலே பலர் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்திலே இந்த ஆய்வு ஒரு நுட்பமான முறையைப் பெறவில்லை. ஈழத்திலே அந்த வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஏனென்றால் தொடர்ந்தும் சமூக அரசியல் போராட்டங்கள் இன்னும் எங்களுக்கு இருக்கின்றன. அந்த அரசியல் போராட்டங்களோடு இதனை நாங்கள் சேர்த்துப் பார்க்கவேண்டும்.

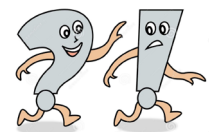
இலங்கையில் தமிழ் எழுத்துக்கள் சம்பந்தமாக படிப்படியாக ஏற்பட்டுவருகிற நிலைப்பாட்டைப் பாருங்கள். பத்து வருடங்களுக்கு முதல் வந்த எழுத்துக்கள் எழுத்தாளர்கள் எழுதியவை. தங்களை எழுத்தாளர்களாக இனங்கண்டவர்களே எழுதியவை. அண்மைக் காலத்தினுடைய கண்டுபிடிப்புகளான ரஞ்சகமார் அல்லது திருக்கோவிலூர் யுவன் போன்றவர்கள் எழுதுகிறார்கள். புதுக்கவிஞர்கள் பலர் வந்திருக்கிறார்கள். எழுத்தினுடைய நேர்மையைப் பார்க்கிறதற்குப் பொதுவான எழுத்துலகத்துக்குள் மாத்திரமல்லாமல், பலர் போராளிகளாக இருக்கிறார்கள். இதிலும் பெண்கள் கூடுதலாக இருக்கிறார்கள். எழுத்தினுடைய நேர்மை, அது போகிற தன்மை போன்றவற்றிற்கெல்லாம் எழுத்தின் தன்மை மிகவும் Specialized ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. இப்போது வருகின்ற கவிதைகள் பலவற்றில் அல்லது பெரும்பாலான நாவல்களில் போராட்டம் ஒரு பின்புலமாகத்தான் வருகிறது. அம்புலி என்கிற பெண்ணுடைய கவிதைத்தொகுதியில் அந்தப் பெண்ணினுடைய இருப்பு - துவக்கையும் பிடித்துக்கொண்டு அந்த இடத்தில் இருக்கும்போது, தான் ஒரு பெண் என்று உணரும்போது அவளுக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள்தான் எத்தகையன என்பது தெரிகிறது. இப்பொழுது எழுத்தாளர் என்பவர் யார்? அவள் அல்லது அவன் யார்? அந்த எழுத்தாளரது அநுபவங்கள் என்ன? இவற்றை நாங்கள் வெறுமனே தூக்கியெறிய இயலாது. அங்கு வந்திருக்கிற கவிதைகள் எல்லாவற்றையும் வெறும் பிரச்சாரம் என்று தூக்கியெறிய இயலாது. நான் ஒரு விமர்சகனாக நின்று பார்க்கிறேன். இதற்குச் சார்பாக வருவதையும் எதிராக வருவதையும் நான் சொல்கிறேன். அந்த அநுபவத்தினுடைய உண்மைத்தன்மை நேர்மை பேணப்படவேண்டும். அவற்றை யார் யார் உணர முடிகிறது, யார் யாரால் உணர முடியவில்லை என்பது முக்கியமானது. Mass culture இல் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் அது எல்லோருக்கும் விளங்குகிறமாதிரி, எல்லாரையும் தொடுகிறமாதிரி இருக்கும். இதற்கு நல்ல உதாரணம், சினிமாக் கவிதைகள். வரைவிலக்கணத்தின்படி சினிமாவில் வருவது கவிதையாக இருக்கமுடியாது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட Situation னுக்காக எழுதப்படுகிற விஷயம். இருப்பினும் அது எல்லோருக்கும் பொதுவான அநுபவங்களைச் சொல்வதுபோல் இருக்கும். ஆனால் அது மேலோட்டமானதுதான். ஆழமாகப் போவதில்லை. அநுபவம் இல்லாமல் எழுதவியலாது. Mass culture க்குள் போவதென்பது, சிங்களத்தில் சொல்வதுபோல் “பொலொங் கத்தாவ” போல சுமமா அதனைச் செய்யவியலாது. துரதிஷ்டவசமாக இந்த பொலொங் கத்தாவவுக்குத் தமிழ்ப்பதம் இல்லை. பொலங் கத்தாவ என்பது Calf love என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதைப் போன்றது. விடலைக் காதல். ஓர் இளைஞன் யுவதிக்கு இடையே அவர்களுக்கு மாத்திரம் தெரிந்த விடயங்களைப் பாட்டாகப் போட்டவுடன் அதனை எல்லோரும் கேட்கிறார்களே என்ற உணர்வையிலாமல் நாங்களும் கேட்கிறோம். Mass culture என்ன செய்கிறதென்றால் அது ஒரு பொதுப்படையான தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. எங்களுடைய அந்தரங்கங்களை இல்லாமல் செய்கிறது. அது எங்களுடைய மனித ஆளுமைகளை அரித்துக் கொண்டு வருகிறது. ஒரு Mass culture எழுத்தாளனாக இருப்பதென்பது இலேசப்பட்ட காரியமல்ல. அதுக்கொரு திறமை வேண்டும். ஏனெனில் அவனது எழுத்தை வாசித்து முடித்தவுடன், வாசகனுக்கு தான் ஏதோ வாழ்க்கையைப் பற்றி வாசித்தமாதிரி இருக்கவும் வேண்டும். ஆனால் அந்த வாசிப்பு வாசகனை ஆழமாகவும் பாதிக்கவும் கூடாது. ஆழமாகப் பாதிக்குமென்றால் அவன் அதனை வாசிக்கமாட்டான். நீங்கள் சமீபத்தில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போகிறபோது பார்த்திருப்பீர்கள். எத்தனையோபேர் சிங்கப்பூரில் ஒரு நாவலை வாங்கி வாசித்துவிட்டு சிட்னியில் இறங்கும்போது

அதனை இருக்கையிலேயே விட்டுவிட்டுப் போவார்கள். ஒரு காலத்தில் நான் இப்படி விடப்பட்ட நாவல்களை எடுத்து எனது பையில் போட்டுக்கொண்டு வருவது வழக்கம். இதைப்பார்த்து என்மனைவி என்னை ஏசுவார். ஆனால் இப்போது நானும் சிலவேளைகளில் நாவல்களை அப்படி வாசித்துவிட்டு இருக்கையிலேயே விட்டுவிட்டு இறங்கி விடுவேன். வாசிப்பு மரபு மாறிவிட்டது. இதுகளைப்பற்றி ஆழமான ஒரு ஆய்வு தமிழுக்கு இன்னும் வரவில்லை. இதனாலேதான் எழுத்தாளனை ஒரு பெரிய Personality ஆக, பழைய புலவனுக்குரிய ஒரு Personality உடன் இணைத்துப் பார்க்கிறோம். இப்போது எழுத்தாளனே மாறிவிட்டான். அவனுடைய சந்தை மாறிவிட்டது. அவனுடைய நோக்கு மாறிவிட்டது. ஆனால் அதேவேளையில் எங்களுடைய நாடு இருக்கிற நிலையில் இந்தப் பின்காலனித்துவ சமூகம் இருக்கிறவரையில் எங்களுக்குப் பிரச்சினைகளும் இருக்கும். இதற்குள் இதனை எப்படி Balance பண்ணுவதென்பதுதான் பிரச்சினை. பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் எழுதுகிறவர்களுக்கு அந்தப்பிரிவு மிகவும் சுலபமானது. அங்காலும் இங்காலும் போகலாம். நடுவிலே ஒரு கோடுபோடலாம். அதாவது இது populist literature என்றும் இது Serious literature என்றும் பிரிக்கோடு போடலாம். ஆனால் இங்கு எங்களுக்கு ஒரு கோடு கீற இயலாது. எங்களுடைய politics மாறவில்லை. எங்கள் சமூகம் மாறவில்லை. அதனாலேதான் இந்தச் சோகம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஒருபக்கத்திலே Mass culture வந்துகொண்டே இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்திலே எங்களுடைய வாழ்க்கை மாறாது இருக்கிறது. தமிழ் சினிமாவைப் பாருங்கள். அது மாற்றம் அடைந்து வருகிறது. Title தமிழிலே போடுவதில்லையே. Youth culture க்கு அவர்கள் Cater பண்ணி தமிழிலே Title போடுவதில்லை. இந்த Mass culture பல்வேறு அம்சங்களை உள்ளடக்கி வைத்திருக்கிறது என்பதை நாங்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். அது ஒரே நேரத்தில் இப்படியான கதைகளையும் தரும், ஒரு கோயில் இயந்திரத்தையும் போட்டுத்தரும். இதனைச் சரியாகப் புரியவில்லை என்றால் பிரச்சினைதான். எழுத்தாளன் ஒரு மாறாத Personality என்று நினைக்காதீர்கள். அவன் மாறிவிட்டான். அவனது எழுத்து மாறி விட்டது. எல்லாமே மாறிவிட்டன.

அப்படியானால் விமர்சகர்களுடைய பார்வையிலும் இத்தகைய அம்சங்களை உள்வாங்கிய தன்மை இருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி இருக்கிறதா?

துரஷ்டவசமாக இந்த நடைமுறைகள் எல்லாவற்றையும் விளங்கிக்கொண்டதற்கான அல்லது இவற்றைத் தமிழ் நிலைப்படுத்தி ஆராய்வதற்கான விமர்சனங்கள் எதுவும் அண்மையில் வந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை? வந்திருக்கலாம். காலச்சுவடு போன்ற சஞ்சிகைகளிலே வந்ததோ தெரியாது. ஆனால் இந்த மாதிரியான ஒரு விமர்சன முறைமை வராமல் இவற்றை நாங்கள் புரிந்துகொள்ள இயலாது. Post modernism என்று சொல்லுகிறோம். அது முடிந்து வெகு காலமாகிறது. Post modernism is dead. நாங்கள் அதிலேதான் நின்றுகொண்டு பார்க்கிறோமே தவிர இந்த மாற்றங்களுக்கூடாகத்தான் இதனைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற நிலைமைக்கு நாங்கள் வரவில்லை. நீங்கள் கேட்ட கேள்வி ரெம்ப ஆழமான கேள்வி. Ice burg என்று நான் ஆரம்பத்தில் கூறியதுபோல அந்தப் பனிக்கட்டி அப்படியே இருக்கிறது. நாங்கள் அதை உணரவில்லை. Ice berg இல் உள்ள தன்மை என்னவென்றால் கடலிலே போகிறவர்களுக்குத்தான் அது தெரியும். மேலே தெரிகிற முனைதானே அது என்ற நினைத்து பாரிய கப்பல்கள் போய் அதிலே மோதி உடைந்துபோன சந்தர்ப்பங்களும் உள்ளன. இந்த Mass culture என்ற Ice berg இல் எங்களுடைய வாழ்க்கை என்கிற கப்பல் உடைகிறதற்கான ஆபத்து உண்டு. அது பற்றிய ஒரு தெளிவினை, எடுத்துக்கொடுக்க வேண்டிய தேவை நிச்சயமாக இன்றைய விமர்சகர்களுக்கு உண்டு.

2004 செப்டம்பர் ஜூனம் (ஆத்ம் 05.52)

அன்புமிக்க நண்பர் அவர்களுக்கு,

வணக்கம் 'ஞானம்' (50 வது இதழ்) பொன்மலர் உரிய காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்றேன். அனுப்பியதற்கு நன்றி: மகிழ்ச்சி 'ஞானம்' இலக்கியச் சஞ்சிகை, நல்ல தரமான இதழாக, 50 இதழ்கள் மலர்ந்து, பொன் மலரை பொலிவோடும் மணத்தோடும் வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் உரியது. 'ஞானம்' ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய உணர்வோடும், தரம் பற்றிய அக்கறையோடும் தயாரிக்கப்பட்டு வருவது உங்கள் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் இலட்சிய தாகத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இம் முயற்சியில் நீங்கள் நல்ல வெற்றி கண்டிருப்பதை 'ஞானம்' இதழின் மலர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் புலப்படுத்தும். பொன் மலரில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஞானம் சஞ்சிகையின் நான்கு ஆண்டு அறுவடை' என்ற வ. இராசையா கட்டுரை 'ஞானம்' இதழின் சாதனைகளை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. 'நேர்காணல்' மூலம் 'ஞானம்' நற்பணி ஆற்றி வருகிறது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் கருத்துக்களை வரலாற்றுப் பதிவுகளை தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவது மிகமுக்கியத்துவம் வாய்ந்தது ஆகும். இந் நேர்காணல் பதிவுகள் மூலம் பழந்தமிழ் இலக்கியம், நவீன இலக்கியம், தமிழ் நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, ஈழத்தின் (இலங்கையின்) கலை இலக்கிய நாடகங்களின் வளர்ச்சி தற்கால நிலைமைகள் பற்றி எல்லாம் அரிய செய்திகளை வாசகர்கள் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

வேறு எந்தத் தமிழ் சஞ்சிகையும் இப்படி 'நேர்காணல்' ஒன்றை தொடர் அம்சமாக வெளியிட்டதில்லை. இது 'ஞானம்' இதழுக்கு தனிப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

'இன்றைய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்' பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரை பயனுள்ளது. 'ஞானம்' இலக்கிய நண்பர் கே. கணேஷ் பற்றி சிறப்பிதழ் வெளியிட்டு, அவரது நேர்காணலை விரிவாகப் பதிவு செய்தது ஒரு நற்பணி ஆகும். அம் 'மலை விளக்கு அணைந்தது' பற்றிய குறிப்பு உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. கவிதைகள் நன்று. இதர கட்டுரைகளும் சிறுகதைகளும் படித்து ரசித்து பாராட்டப்பட வேண்டியவை. 'ஞானம்' தனது கலை இலக்கியப் பணியில் மேலும் சிறப்புடன் முன்னேறுவதற்குக் காலம் துணைபுரியட்டும். வாழ்த்துக்கள்.

அன்பு,
வல்லிக்கண்ணன், தமிழ்நாடு
(ஞானம் இதழ் 52, 2004)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

15?

பொது வாழ்க்கையில் நீங்கள் செய்த பங்களிப்பு, கலை இலக்கிய உலகில் உங்களுடைய ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு உதவியது?

நான் சிறுவயதிலிருந்து அரசியலில் ஆர்வம் கொண்டவன். மார்க்சியத்தில் ஆர்வம் கொண்டவன். மார்க்சியத்தில் ஆர்வம் கொள்வது என்பது அரசியலில் ஆர்வம் கொள்வதற்கு ஒரு வாயிலாக அமைகின்ற ஒரு விடயம். மார்க்சிய இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியத் தடங்கள் காரணமாக நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் சேர்ந்து தொழிற்பட்டிருக்கிறேன். கட்சி அங்கத்தவனாக இருக்கும் அளவுக்குத் தொழிற்பட்டிருக்கின்றேன்.

அந்த அம்சங்களையெல்லாம் என்னுடைய பொதுவாழ்க்கையின் அம்சமென்று கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் அது என்னுடைய கருத்துநிலை சம்பந்தமான விடயங்கள். அது எனக்கு நான் விதித்துக் கொள்கின்ற ஒரு Discipline என்றுகூடச் சொல்லலாம். எனவே அந்த Discipline படி பல காரியங்களை அரசியல் நிலையிலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தேன். கால ஓட்டம் மாறுவதும் அந்த ஓட்டங்களுக்கு ஏற்ப சமூக அரசியல் பார்வைகள் மாறவேண்டும் என்பதும்கூட மார்க்சியத்தினுடைய ஓர் அடிப்படையான தன்மை. எனவே அந்த மார்க்சியக்கண்ணோட்டத்தில் ஆழமாகப் போகப்போக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவருவதை நான் பார்த்து என்னுடைய கண்ணோட்டங்களில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளேன். இது ஒருபுறம் இருக்க, இந்த அரசியல் ஈடுபாடுகள் 1956 இலிருந்து 1965 வரையும் ஒரு தன்மையினதாகவும் 1970 இல் இருந்து 1982வரை இன்னொரு தன்மையினதாகவும் என்னுடைய வாழ்க்கையிலேயே அமைந்ததுண்டு. 1956 தொடக்கம் 1967, 68 வரையில் நான் சாஹிராக் கல்லூரி ஆசிரியனாகவும் பாராளுமன்றத்தின் சமநேரமொழி பெயர்ப்பாளனாகவும் வித்தியோதயவில் உதவி விரிவுரையாளனாகவும் இருந்தேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் ஓட்டுமொத்தமான, கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொது நடவடிக்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தேன். 72 இன் பின்னர் குறிப்பாக நண்பர் ஞானாவினுடைய உந்துதல், அவருடைய வேண்டுகல், அவருடன் இணைந்து தொழிற்பட்டமை காரணமாக இலக்கியத்தோடு மட்டும் நில்லாமல் அதற்கு மேலேயும் போய் இலக்கியம் சார்ந்த துறைகளில், அரசியல் கொள்கைகளை வளர்ப்பதற்கு குறிப்பாக ஒலிபரப்புத்துறையில் வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஞானா ஓர் அற்புதமான நண்பர். நான் அவருடைய நட்பையும் அவருடைய நல்ல குணங்களையும் என்றும் மதிப்பவன். 78 இல் நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன். அங்குள்ள நிலைமைகளைப் பார்க்கின்றபோது நிலைமை சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. இருந்தாலும் நான் தொடர்ந்தும் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கண்ணோட்டத்துடனேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். 82 இன் பின்னர் நிலைமை சற்று மாறுகிறது. குறிப்பாக 83இலிருந்து இலங்கையில் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. தமிழ்மக்களைப் பொறுத்த வரையில் 83 இல் அவர்கள் இலங்கையின் மற்றப்பகுதிகளிலிருந்து வடகிழக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டார்களே தவிர, வடகிழக்கில் அவர்களது இருப்புக்குப் பிரச்சனை ஏற்படத் தொடங்கியது 84 இலேதான், அது ஒரு முக்கியமான அம்சம். 84இல் இருந்து அங்குள்ள இளைஞர் எழுச்சிகள் காரணமாக வடகிழக்கிலுள்ள சாதாரண மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கான அச்சுறுத்தல்கள் பல ஏற்பட்டன. அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு தமிழ் எம். பி.க்களுக்குப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. அதனை ஆறாவது சட்டமூலத்திருத்தம் என்று சொல்வார்கள். அதன்பிறகு ஓர் இடைவெளி, வெற்றுநிலை ஏற்பட்டது. இதற்காகச் சிலர் “பிரஜைக் குழு” என்ற ஒரு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அது முதலிலே யாழ்ப்பாணத்திலேதான் ஏற்பட்டது. நான் 83, 84 இலே கேம்பிறிஜ்ஐக்குச் சென்றுவிட்டு திரும்பி வந்தபோது இந்தப் பிரஜைகள் குழுக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஏற்பட்டிருந்தன. வல்வெட்டித்துறையில் ஒரு பிரஜைகள் குழு தோற்று விக்கப்படவேண்டும் எனவும் அதற்கு நான் தலைமைதாங்க வேண்டும் எனவும் அங்குள்ள ஊரவர்கள் விரும்பினார்கள். அதனை நான் மறுக்கமுடியாத நிலையில் ஏற்றுக்கொண்டேன். அதன்பின்பு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரஜைகள் குழுவோடு தொடர்புகள் கொள்ளவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அப்போது ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், அருமைநாயகம் போன்றவர்களோடு மிக நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது. பாலா மிக நல்ல மனிதர். அற்புதமான மனிதர். அருமை

நாயகம் எதற்கும் படப்படவில்லாமல் எதனையும் ஆறுதலாகப் பார்க்கின்ற தன்மையுள்ளவர். இவர்களோடு சேர்ந்து வேலைசெய்ய வேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்பட்டது. இந்தப் பிரஜைகள் குழு என்பது அக்காலத்தில் உள்ளூர் மட்டத்திலேயோ அல்லது மத்திய அரசு மட்டத்திலேயோ தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவிதமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத நிலையில், மக்கள்படுகின்ற கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு. அக்காலத்தில் அரசாங்க அதிபருக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்குக் கூட ஓர் உத்தியோக பூர்வமான ஒரு நிறுவன அமைப்பு இருக்கவில்லை. குறிப்பாகப் படைகளுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள தளபதியிடம் அல்லது ஆணைக்கு உரியவரிடம் சென்று இன்ன இன்ன இடங்களில் பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிய தேவை இருந்தது. அந்த நேரத்தில் வல்வெட்டித்துறைப் பகுதி கடற்கரை ஓரம் மிகமிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்போது பருத்தித்துறையில் பேராசிரியர் வி. கே. கணேசலிங்கமும் வல்வெட்டித்துறையில் நானும் இருந்தோம். அப்போது கிழக்கிலும் பல பிரச்சனைகள் தோன்றியபோது பிரஜைகளுக்கு ஒன்றியம் ஒன்றினைத் தோற்றுவிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. பாலசுப்பிரமணியம்தான் அதனை முன்னின்று செய்தார். அவ்வாறு செய்தபொழுது, அந்தப் பிரஜைகள் குழுவின் ஒன்றியத்திற்கு என்னைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அந்த நிலையில் நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குள்ளே மாத்திரமல்லாமல், மட்டக்களப்புக்குச் சென்று அங்குள்ளவர்களோடு பேசி நிலைமைகளை ஆயிக்காரருக்குச் சொல்வதுடன் அரசமட்டத்திலும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய நிலைமை இருந்தது. 86 வரையில் அந்த நிலைமை இருந்தது. இந்தக் காலகட்டம் மிகவும் முக்கியமான காலகட்டம் ஏனென்றால் அப்போதுதான் போர் மிகமோசமாக வளர்ந்து, அரசாங்கம் ஒரு யுத்தத்தை எதிர்நோக்குகின்ற நிலைமைக்கு வந்திருந்தது. உள்ளூர் யுத்தம் என அதனை ஏற்கவேண்டிய நிலைமை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இதனுடைய ஒரு வெளிப்பாடுதான் 1985இல் நடந்த திம்பு மகாநாடு. இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து அதற்கென உள்ளூரில் உள்ளவர்களைக் கொண்டே ஒரு கண்காணிப்புக்குழு ஒன்றை நியமித்திருந்தார்கள். அது ஆறேழு மாதங்கள்தான் தொழிற்பட்டது. திம்பு மகாநாட்டுக்குச் சற்று முன்னர்தான் அதனைச் செய்திருந்தார்கள். அதிலே பிரஜைகள் குழுவில் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றவர்கள் என்ற வகையில், திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியில் முன்பு அதிபராக இருந்த, திரு. சிவபாலனும் நானும் தெரிவுசெய்யப்பட்டோம். இதனை ஏற்பதா விடுவதா என்பது பற்றியெல்லாம் சிக்கல்கள் இருந்தன. ஆனால் அந்தக் காலகட்டத்தில் பிரஜைகளினுடைய தேவைகள் குறித்தும் இளைஞர் இயக்கங்களுடன் நாங்கள் தொடர்புகள் வைத்திருந்தோம். இவர்கள், இதனை நாங்கள் ஏற்பதே சரியென்று கூறினார்கள். இந்தப் பிரஜைகளுக்கு மட்டத்தில் என்னுடைய மக்கட் பொதுநிலை நடவடிக்கைகள் மிகமுக்கியமானவை என்று கருதுகிறேன். ஒன்று படையினரால் இழைக்கப்படும் குற்றங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு மாற்றுவழி காணவேண்டும் என்று அவர்களுடைய தளபதிகளுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டிய தேவையிருந்தது. குறிப்பாக ஆட்கள் காணாமல் போகும்போது படையினரிடம் சென்று அவர்களிடம் காணாமல் போனவர்கள் பற்றிக் கேட்க வேண்டியிருந்தது. அது நெருடலான பிரச்சனையாகச் சிலவேளைகளில் இருக்கும். நாங்கள் நடந்துபோகும்போது கைகளை உயர்த்தியபடி அரை மைல் தூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அந்த முறையிலேதான் பாதுகாப்பு நிலை ஹஆமிகாம்ப்“பில் இருக்கும். அது மிகவும் Tension க்கு உரிய விடயம். மற்றது கொழும்புக்கு நாங்கள் சென்று அங்குள்ள உயர்மட்ட அரசியல் தலைவர்களைச் சந்தித்து சில விடயங்களைச் சொல்லவேண்டியிருந்தது. அதற்கு நான் பாலா, அருமைநாயகம், குணரட்ணம் போன்றவர்கள் அந்தக் குழுவிலே இருந்தோம். நாங்கள் பிரேமதாஸா, ஜே. ஆர். போன்றவர்களைச் சந்தித்தோம். லலித் அத்துலத்முதலியைச் சந்திக்கவில்லை. இடதுசாரிக்கட்சியில் உள்ளவர்கள், S. L. M. P. யில் உள்ளவர்கள் ஆகியோரையும் சந்தித்தோம். பிரேமதாஸாவைச் சந்தித்தபோது அவர் சொன்னார், இது சம்பந்தமாக நீங்கள் கட்டாயம் ஜே. ஆர். ஐயவர்த்தனவைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று. அதற்கு அவர் ஒழுங்கு செய்தும் தந்தார். நாங்கள் ஜே. ஆரைச் சந்தித்தபோது லலித்தும் கூட இருந்தார். ஜே. ஆர். கேட்டார் “நீங்கள் ஏன் லலித் மூலம் வரவில்லை. இவர்தானே இதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சர்” என்று. அது ஒரு மிக இக்கட்டான நிலை. அந்தக் கட்டத்திலே அந்தக்

கூட்டம் உடைந்து விடுமோ என்ற பயம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. நான் அப்போது, “நீங்கள் இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி மக்கள் தெரிவின் மூலம் வந்த ஜனாதிபதி. எனவே இந்த நாட்டின் வாக்காளர்கள் என்ற முறையில் எங்களுக்கு நேரடியாக உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய உரிமை உண்டு என்ற அடிப்படையிலேதான் வந்துள்ளோம். அந்த உரிமை எங்களுக்கு இல்லையென்று தாங்கள் கருதுவதானால் எங்களால் எதுவும் செய்யமுடியாது” என்று சொன்னேன். அந்தக் கட்டத்திலே எனக்கு சைவசித்தாந்தத்திலே சொல்லப்படுகின்ற ஒரு கருத்து நினைவில் வந்தது. அதாவது பல்வேறு தெய்வங்கள் இருந்தாலும் பெருந்தெய்வமாகச் சிவபெருமான் இருக்கிறார் என்று கருத்தினை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு சொன்னேன். நிச்சயமாக என்னுடைய மார்க்சிய நண்பர்கள் இதனைத் தவறாக விளங்கப்போகிறார்கள் பரவாயில்லை. இப்படி நான் கூறியபோது ஜே. ஆர். அதனை ஏற்றுக்கொண்டார். பல காரியங்களைச் செய்வதாகக் கூறினார். யாழ்ப்பாணத்தில் மக்கள் படுகின்ற கஷ்டங்களை கொழும்பிலே சென்று சொல்வதாகிய அந்தக் கருமம் ஒரு மிக முக்கியமான மைல் கல்லாக அமைந்தது. அந்தக் கட்டத்தில் எங்களுக்கு பின்புலமாக நின்று ஆலோசனைகளைத் தந்தவர்களில் நீதியரசர் மாணிக்கவாசகர் ஒருவர். எங்களுடைய பல்கலைக்கழக வேந்தராக அவர் இருந்தவர். இதனை அடுத்து இரண்டாவது கட்டமாக முக்கியத்துவம் பெறுவது, நான் கண்காணிப்புக் குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்ததாகும். அது மிகவும் நெருடலான பிரச்சனை. அந்தக் கண்காணிப்புக் குழு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பல இடங்களுக்கும் சென்று முறைப்பாடுகளைக் கேட்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கும். இந்தக் குழுவுக்கு உதவுவதற்கென அவர்கள் Attorney General Department இல் இருந்து ஒரு வழக்கறிஞரையும் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர் சிலவேளைகளில் மக்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுப்பார். நாங்கள் மக்களுடைய துன்பங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய நிலைமை இருக்கின்ற சூழலில் ஒரு விஷயம் தெரிந்த சட்டத்தரணி அதனைத் திசை திருப்புகின்ற நிலைமை ஏற்படுகின்றபோது அதற்கு முகம் கொடுப்பது எங்களுக்கு மிகவும் பெரிய பிரச்சனையாக இருந்தது. ஏன் அப்படியான சூழலில் எங்களுடைய கடமைகள் மிக மிக நெருடலாக இருந்தன. இறுதியாக நாங்கள் அதிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்வ தென்று தீர்மானித்தோம். அதன்பிறகு அக்குழு இயங்கவில்லை. அந்த இராஜினாமாக் கடிதத்தில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். “இந்தக் கண் காணிப்புக்குழு இலங்கையர்களைக் கொண்ட ஒரு கண்காணிப்புக் குழு. இதன் பின்னர் இப்படியான இலங்கையர் மட்டத்திலே பார்த்துத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்புக்கிடும்போது தெரியவில்லை. நாங்கள் இதனைச் சரியாகச் செய்யவில்லை என்ற பயம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. இதனால் இலங்கையில் உள்ள புத்திஜீவிகள் தங்களுடைய கடமையில் தவறுகிறார்களோ என்ற பயம் இருக்கிறது. அந்த அனுபவம் ஒரு மிகப் பெரிய அனுபவம். ஒன்று மக்கள் படுகின்ற கஷ்டங்களை நேரிலே பார்ப்பது. மகன் உயிரோடு இருக்கின்றான் என்று தாய் நம்பிக்கொண்டு இருப்பான். ஆனால் எங்களுக்குத் தெரியும் அவன் உயிரோடு இல்லையென்று. ஆனால் அதே வேளையில் அதனை ஒரு சட்டமூலமான முறைப்பாடாகக் கொண்டு போனால், அதனை ஒரு வழக்குப்போல எடுத்து, மறுதலித்து அந்த முறைப்பாட்டைக் கொண்டுசெல்கிறவரைக் கேலிக்கிடமாக்கி அவர் பொய் சொல்கிறார் என்ற நிலைமை ஏற்படுத்துகிற சூழல் ஒன்று இருந்தது. இதற்கு முகம் கொடுப்பது உண்மையில் மிக மிகக் கஷ்டமான சவாலாக இருந்தது. படுகிறகஷ்டம் ஒருபுறம் இருக்கும்போது அதனை நாங்கள் வேண்டுமென்று சிருஷ்டித்துக் கூறுகிறோம் என்று சொல்லும்போது அது பெரிய உளரீதியான தாக்கமாக இருக்கும். அரசுயந்திரம் எவ்வாறு தொழிற்படுகிறது. - அது எவ்வாறு தொழிற்படும் என்கிற நிலைமை எங்களுக்குத் தெரியவந்தது. அவற்றைப்பற்றி நாங்கள் மிக வன்மையாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். அதாவது அந்தத் துன்பங்களை அந்தக் கஷ்டங்களைப் பார்த்ததன் பின்னர் அப்படியான கஷ்டங்கள் இலங்கையில் இல்லை என்றோ அல்லது இலங்கை அரசு என்ற நிலையில் அந்த நிறுவனம் மக்களின் தொல்லைகளை எவ்வாறு பார்க்கின்றது என்ற விடயமோ மனதைப் பெரிதும் தாக்கிய விடயம். இது நிச்சயமாக என்னுடைய இலக்கியம், நான் மற்றவற்றைப் பார்க்கின்ற தன்மை போன்றவற்றிலே பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அந்தக் காலகட்டத்திலேதான் நாங்கள் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தைத்

தொடங்கியிருந்தோம். சிங்கள நண்பர்கள் சான்ஸ் அபயசேகர, நியூட்டன் குணசிங்க, குமாரி ஜயவர்த்தனா, லால் ஜயவர்த்தனா போன்றவர்கள் இந்த விடயத்துக்கு நாங்கள் எவ்வாறு முகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். அவர்களுடைய உதவி எங்களுக்குப் பெரிதாக இருந்தது. இன்னுமொன்று கொழும்பில் வந்து பேசுவதன் காரணமாக யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களில் நடக்கும் விடயங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு அந்தப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்கின்ற வகையில் இங்குள்ள வெளிநாட்டுத் தூதரங்களுடன் எங்களுக்குத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. அதில் இந்தியத் தூதரகத் தொடர்பு மிக முக்கியமானது என்று நான் கருதுகிறேன். யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது நான்கு இளைஞர் இயக்கங்கள் இருந்தன. அவற்றோடு நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவதற்கு முன்னரும் சந்திப்போம். அதற்குப் பிறகும் கொழும்பு நிலைமைகளைக் கூறவும் சந்திப்போம். இவை பிரஜைகள் குழு மட்டத்திலே எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள். பிரஜைகள் குழுவில் வேலை செய்யும்போது நாட்டு நிலைப்பட்ட அனுபவம் ஒருபுறம் இருக்க நெருங்கியவர்களிடமிருந்து, உங்களுக்கு எந்தநேரம் அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களினால் பிரச்சனைகள் வரும் என்பதையும் காணவேண்டிய ஒரு ஆள்நிலைப்பட்ட அனுபவம் ஏற்பட்டது. அதனால் நான் இராஜினாமா செய்தேன்.

இதனால் ஒட்டுமொத்தமாக ஓர் அரசியல் பார்வைக்குள் நான் என்னையறியாமல் ஒருவனாகி விட்டேன் என்று நம்புகிறேன். என்னுடைய நண்பர்கள் சிலர் அதுபற்றி மிகவும் சுவாரஸ்யமாகக் குறிப்பிடுவார்கள். சேனக பண்டாரநாயகா என்னை எப்போதும் ஒரு வரலாற்று ஆராய்ச்சி யாளனாகத்தான் பார்ப்பார். அவர் ஒருமுறை, “வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்களே வரலாற்றின் பக்கங்களில் வருவது பார்ப்பதற்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. கவனமாக இருங்கள்” எனக் குறிப்பிட்டு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். பேராசிரியர் கைலாசநாதக் குருக்கள் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர். அவர் ஒருமுறை சொன்னார், “சிவத்தம்பி கவனமாக இரு. நீ இந்தக் காலங்களில் நெருப்புக்குள் உலாவுவாய்” என்று. நான் அதற்குச் சொன்னேன். “நீங்கள் சொல்வது உண்மை. நான் நெருப்புக்குப் பக்கத்தால்தான் போய்வருகிறேன்” என்று. அவர் ஒரு தகப்பன் மாதிரி அவர் சொன்னது இப்போதும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

பொதுப்பணியிலே மிக முக்கியமாக நான் கருதுவது, இந்தியத் தூதரகத் தொடர்புகள் காரணமாக, இந்திய மட்டத்தில் பெரும் உத்தியோகத்தர்களைச் சந்தித்து எமது நிலைப்பாடுகளைச் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது. அந்த நிலையில் நாங்கள் பண்டாரி, வெங்கடேஸ்வரன், பார்த்தசாரதி போன்ற பெரிய உத்தியோகத்தர்களைச் சந்திக்கக் கூடியதாக இருந்தது. கொழும்பிலே அவர்களைச் சந்தித்துச் செல்வோம். இக்கட்டான நிலைமைகளில் இந்தியாவுக்குச் சென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். அதுவும் ஒரு முக்கியமான அனுபவம். இலக்கியம் சார்ந்த ஒரு விடயத்தைச் சொல்லவேண்டும். பார்த்தசாரதியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் சொன்னார், “நீங்கள் இப்படிச் செய்வது சரியல்ல. சிங்கள மக்கள் கொலை செய்யப்படுவது சரியல்ல” என்று. அப்போது நான் கூறினேன், வல்வெட்டித்துறையில் எழுபத்திரண்டு பேர் கொலைசெய்யப்பட்ட பின்பே இவை நடந்தன. இப்படியான கொலைகள் நடப்பதைத் தமிழ் மக்கள் விரும்புவதில்லை. அதற்கு உதாரணமாக அண்மையில் ஓர் இளைஞர் ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கிறார். “இந்தக் கைகளை எந்தக் கங்கையில் கழுவ” என்றொரு வரி அதில் வருகிறது. இளவாலை விஜேந்திரன் என்பவர் அதை எழுதியிருக்கிறார் என்று கூறினேன். உடனே பார்த்தசாரதி தமது மலையாள நண்பர் தாமோதரனை அழைத்து, நான் கூறுவதைக் கேட்கும்படி சொன்னார். எனக்கு அப்போதுதான் தெரியும் பார்த்தசாரதி ஒரு பாரதிபக்தன் என்பது. இந்த மாதிரியான அனுபவங்களும் கிடைத்தன.

இந்தக் காலகட்டத்தில் அமெரிக்க தூதராலயங்கள் சேர்ந்து தென்கிழக்கு ஆசிய இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசுவதற்குக் கராச்சியிலே ஒரு கூட்டம் கூட்டியிருந்தார்கள். அதிலே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்பற்றி நான் பேசினேன். கராச்சியிலுள்ள பாகிஸ்தானியர்கள் இலங்கைத் தமிழர் போராட்டம்பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்கள். ஆனால் தமிழர்களுடைய நிலைப்பாடுகள் பற்றி - இந்தியப் பொது அமைப்பினுள் தமிழர்கள் தனித்துவத்தைக் கோருகின்றவர்கள் என்பது அங்கு தெரியும். இவைபற்றி அவர்கள் கேட்டார்கள். இவைகள் எல்லாம் இலக்கியத்தையும் பாதிப்பவைதான். இலக்கியப்பார்வை ஆழப்படுத்துவதற்கு உரிய விஷயங்கள்தான். ஆனால்

இவற்றின் மூலம் மனித அனுபவத்தைப் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் எவற்றைப் பேசவேண்டும். எப்படிப் பேசவேண்டும். நாங்கள் சொல்லவேண்டியவற்றை அவர்களுக்கு உடனே சொல்லவும் வேண்டும். அவர்கள் கேட்கக்கூடிய முறையிலே சொல்லவும் வேண்டும். பின்போடாமல் சொல்லவும் வேண்டும். எல்லாவற்றிலும் முக்கியம், மூன்று நான்கு பேர் சென்றால் ஒருவரே எல்லாவற்றையும் பேசாமல் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு விடயத்தைக் கூற வேண்டும். ஒருவர் இணைப்பாளராக இயங்கலாம். அந்த மாதிரியான ஒரு நடைமுறையைக் கூட நாங்கள் பயிலக்கூடியதாக இருந்தது. இன்னுமொன்று எந்தக் கடிதத்தையும் எழுதும் போதும் நீண்ட கடிதமாக எழுதாமல் ஒரு பக்கத்தில் எழுதி விட்டு ஏனையவற்றைப் பின்னிணைப்பாகப் போட்டு, இந்தப் பின்னிணைப்பில் இந்த விடயங்களைக் கூறியிருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட வேண்டும். இப்படிச் செய்வது ஒரு முக்கியமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

இவற்றைவிட, மனித இன்னல்களைக் கண்டதும் அவற்றால் ஏற்பட்ட துன்பங்களும் சொல்லிமாணாது. தங்களுடைய பிள்ளை இறக்கவில்லை என்று சொல்வார்கள். ஆயிக்காரர் தாங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பார்கள். ஆனால் எங்களுக்குத் தெரியும் ஆயிக்காரர்கள் இதனைச் செய்திருப்பார்கள் என்பது. இப்படியான சம்பவங்கள் ஒன்று இரண்டல்ல. ஒருமுறை பிரஜைகள் குழுவுக்கு யார் யாரைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற பெயர்களைக் கூறுவதாகச் சொன்னார்கள். பின்னர், தளபதியாக இருந்தவர் கூறினார். “நாங்கள் கூறப்போகும் பெயர்களை நீங்கள் இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். வெளிவிடக்கூடாது” என்றார். அப்போது நான் எழுந்து கூறினேன் “ஒரு ஏழைத்தாய், என்னுடைய மகனின் பெயர் அதிலே இருந்ததா என்று கேட்டால் நான் அதற்குப் பொய் சொல்லமுடியாது. ஆனபடியால் நான் வெளியே போகிறேன். நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்றேன். அதன் பிறகு அந்தத் தளபதி அந்தப் பெயர்களை வாசிக்கவே இல்லை. இப்படி பல மனித நிலைகள் - மனிதப் பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன. அந்த Tension மிகத் தாக்கமானது.

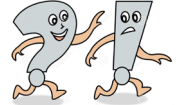
86இல் நான் அந்தக் குழுவிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்த பின்னர், அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனம் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதில் நானும் இடம்பெற வேண்டும் என்று அப்போது அதன் தலைவராக இருந்த விஸ்வலிங்கம் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். பார்ப்போம் என்று கூறி வைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று விஸ்வலிங்கம் ஐயா காலமாகிவிட்டார். அந்தத் தலைவர் பதவியை நான் ஏற்கவேண்டும் என்று பலரும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். நான் சம்மதித்து ஏற்றுக்கொண்டேன். அந்த நிறுவனத்தில் இருவர் மிக முக்கியமான இடத்தை வகித்தார்கள். ஒருவர் கந்தசாமி. மற்றவர் ஜேம்ஸ் பத்திநாதர் என்கின்ற கத்தோலிக்க அடிகளார். வடகிழக்கினுடைய மிகப் பிரதானமான, அரச சார்பற்ற நிதி வழங்கும் ஸ்தாபனமாக அது விளங்கியது. அதிலே இருந்தபோது, பலரது துன்பங்களை நேரிலே காணக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. விதவைகள், குழந்தைகள், மனைவியை இழந்தவர்கள் ஆகியோரின் கஷ்டங்களை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் நொறாட், சீடா போன்ற நிறுவனங்கள் மூலம் பணத்தைக் கொழும்பில் இருந்து பெறுவோம். சமாதான ஒப்பந்தம் வந்தவுடன் இங்குவந்த கந்தசாமி திடீரெனக் காணாமல் போய் விட்டார். அது பெரிய பிரச்சனையாகி விட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் எதிர்நோக்கிய மிகப்பெரிய சவாலாக அது அமைந்தது. அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்துக்கும் கந்தசாமியின் மறைவுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது என்று அப்போது பலர் பேசிக்கொண்டார்கள். இன்றும் பலர் அந்த நம்பிக்கையில் இருக்கிறார்கள். அதிர்ஷ்ட வசமாக தினமுரசு பத்திரிகையில் ரமேஷ் எழுதிய கட்டுரைகள் மூலம் அது சம்பந்தமான நிலைமை இரண்டு வருடத்துக்குப் பின்பே தெரியவந்தது. ஜான் மாதத்தில் அவர் காணாமல் போனார். செப்டெம்பர் மாதத்தில் நானும் கணபதிப்பிள்ளையும் கொழும்புக்குச் சென்றபோது அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் கூட்டமொன்றில் ஏறத்தாழ, எங்களைக் குறுக்குவிசாரணை செய்தார்கள். இந்தியன் ஆயிக்காரர்கள் கூட கந்தசாமி எப்படி இறந்தார் என்று எங்களை விசாரணை செய்தார்கள். அவர்கள் தெளிவான பதிலைப் பெறும்வரை எங்களை விடவில்லை. இவையெல்லாம் எனது தனிப்பட்ட ஆளுமைமீது பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்று சொல்லவேண்டும்.

அப்போது கொழும்புக்கு வந்து திரும்புவது மிகவும் கஷ்டமான பயணமாக இருக்கும். மாதத்தில் ஒரு தடவை கிளாலிக்குள்ளால் கஷ்டப்பட்டு வரவேண்டியிருந்தது. திரும்பி

வருவதும் போவதும் சோதனைக் சாவடிகளுக்குள் வருவதும் கஷ்டமான பிரயாணமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கஷ்டங்களை இங்கு வந்து சொல்கிறபோது நாங்கள் அங்கு நடப்பவற்றையெல்லாம் நியாயப்படுத்துவதாக ஒரு குரல் படிப்படியாக எழுந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இளைஞர்கள் செய்யும் விஷயங்களை நாங்கள் வெளியால் சொல்வதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுகள் வரத்தொடங்கின. நாங்கள் விளங்கப்படுத்தினாலும் அவர்கள் நம்பவில்லை. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும்போது அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் எடுக்கின்ற நிலைப்பாட்டிற்கும் அவை கொழும்புக்கு வந்தால் எடுக்கும் நிலைப்பாட்டிற்கும் பெருத்த வேறுபாடு இருக்கும். நாங்கள் கொழும்புக்கு வந்தால் ஒரு குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பதுபோன்று இருக்கும். சில நிறுவனங்கள் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்தன. நொறாட், சீடா போன்ற நிறுவனங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. படிப்படியான ஒரு எதிர்க்குரல் எங்களுக்கு எதிராகக் ஏற்பட்டு ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை எய்தியது. 95ஆம் ஆண்டு நான் யாழ்ப்பாணத்து அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் பிரதிநிதியாக கொழும்பு வந்து இங்குள்ள அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களில் மன்றத்தில் மக்களின் கஷ்டங்களைக் கூறவேண்டும் என்று சொல்லியபோது, என்னைப் பேச இடங்கொடுக்கக் கூடாது என்று தடுத்தார்கள். நான் ஒளிவுமறைவாகத் தீவிரவாத இளைஞர்களுக்காகப் பேசுகிறேன் என்றார்கள். இப்படியாக வாக்குவாதப்பட்டபோது அங்கிருந்த ஒரு பொலிஸ்காரர் வந்து இங்கு நீங்கள் இருப்பது பிழை. நீங்கள் போய்விடுங்கள் என்றார். அன்று என்னை அடித்திருப்பார்கள். நல்ல காலமாக ஒரு “ஓட்டோ” வந்தது அதில் நான் ஏறி வந்துவிட்டேன்.

நாங்கள் தமிழ் மக்களுடைய எல்லாவிடயங்களையும் சொல்வதில்லை என்ற எதிர்ப்புக்குரல் ஒன்று வந்தது. அதனால் சிங்கள நண்பர்களிடையே எனக்கிருந்த இடம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் தனிப்பட்ட ஆளுமைகளைப் பலமாகப் பாதிக்கிற விடயங்கள். இவை ஏதோ ஒரு வகையில் என்னைத் தாக்குகின்றன. நான் நானாக இருக்கிற தன்மை காரணமாக நான் வகிக்கிற பதவி நிலையும் கூட அதனால் பாதிக்கப்படுகிறது. பல நண்பர்கள் எனக்கு எதிராகச் சொல்கிற குற்றச்சாட்டு, சிவத்தம்பி அங்கேயொன்றைச் சொல்வார் இங்கேயொன்றைச் சொல்வார் என்பது. சிவத்தம்பி எந்தெந்த இடத்திற்கு எது எது தேவையோ அதைத்தான் சொல்வாரே தவிர மனைவிவிடம் பேசுவதை மகளிடம் சொல்லமாட்டார். மகளிடம் பேசவேண்டியதை மாணவரிடம் சொல்லமாட்டார். மாணவரிடம் சொல்வதைத் துணைவேந்தரிடம் சொல்லமாட்டார். அந்த அந்த இடத்திலேதான் அதையதைச் சொல்லவேண்டும். ஆனால் எந்த இடத்திலும் பொய் சொல்லக்கூடாது. இது ஒரு அடிப்படையான விஷயம். நான் எனது நண்பர்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் காரணமாக இனி எனக்கு “ஆச்சரியம்” என்ற ஒரு சொல்லுக்கு இடமில்லை என்று. குறிப்பாகக் கந்தசாமி பற்றிய குற்றச்சாட்டு வந்தபோது, நான் அதிலிருந்து விடுபட்டபொழுது நான் எனது நண்பர்களுக்குச் சொன்னேன், “ஒரு மனிதனுக்கு எதிராக எதுவும் சொல்லப்படலாம், எதுவும் செய்யப்படலாம் ஆச்சரியம் இல்லை” என்று.

2004 ஓட்டோயர் ஞானம் (ஆம் 05.53)

திரு. சிவத்தம்பியினுடைய செவ்வி ஒரு அனுபவப் பொக்கிஷமாகத் திகழ்கிறது. அதனை உடனடியாக ஒரு நூலாக்குங்கள். பேராசிரியருடைய வார்த்தைகளை அச்சொட்டாய் அப்படியே அவர் மொழியிலேயே எழுதியிருக்கிறீர்கள். மிகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் அவர் பேசுவதுபோலவும் இருந்தது. உண்மையில் அந்தப் பேட்டித் தொடரை வாசிக்கும்பொழுது சிவத்தம்பி அவர்களின் குரல் எனது காதுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மிகச் சரியாகச் செய்திருக்கிறீர்கள். எனது வாழ்த்துக்கள் உங்களுக்கு.

வாசகர் பேசுகிறார்

இளைய அப்துல்லாஹ், வத்தளை.
(ஞானம் இதழ் 53, 2004)

16

இலக்கியகாரன் என்ற நிலையில் பொது வாழ்க்கையில் நீங்கள் செய்த பங்களிப்பு எந்த வகையில் உங்களைப் பாதித்தது என்று கூறுங்கள்?

எனக்கு ஏற்கனவே நாடகத்துறையில், இலக்கியத்துறையில் இருந்த ஆர்வம், விமர்சனத்துறையில் இருந்த ஈடுபாடு ஆகியன இவற்றால் மேலும் ஆழப்படுகின்றன. நான் ஒவ்வொரு மனிதனையும் ஒவ்வொரு பாத்திரமாகப் பார்க்கின்றேன். அல்லது பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவரவர்க்குரிய மனித நிலையில் நின்று பார்க்கிறேன். அவன் இங்கே ஒன்று சொல்கிறான், அங்கே ஒன்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவனைப் பொறுத்தவரையில் அது சரிபோல இருக்கிறது. ஏன் அவன் அப்படிப் பார்க்கிறான்? இப்படி அவன் சொல்கிறபோது, அவன் எனக்கு எதிராகச் சொல்கிறானே என்பதற்காக அவனுடைய திறமையை இல்லை என்று சொல்லக் கூடாது. ஏசக் கூடாது. அவன் தன்னுடைய திறமையினால் உண்மையை மாற்றுகிறான். அவனுடைய திறமைக்கு நான் முகம் கொடுக்கவேண்டியவனாகின்றேன். இந்த மாதிரியான ஆழமான முறையிலே நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கவேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. எல்லாமே வெறும் புத்தகங்கள் அல்ல, படைப்புக்கள் அல்ல. அவற்றிற்குப் பின்னால் மனிதன் இருக்கிறான். அவனுடைய சமூக அனுபவம் இருக்கிறது. அந்தச் சமூக அனுபவம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று பார்க்கவேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் வாய்ப்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கஇயலாது. உண்மையில் பொது விதிகளைத்தான் வைத்துக்கொண்டு அது எப்படி இங்கே வேலை செய்கிறது, அங்கே வேலை செய்யவில்லை என்று பார்க்க வேண்டுமே தவிர வாய்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு பார்க்கக்கூடாது. இது எனக்கு மாதிரமல்ல. இந்தத் துறையிலே ஈடுபட்ட பலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

பண்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தையும் நான் இந்தக் காலகட்டத்திலே கூறவேண்டும். Cultural Studies என்ற துறை வளர்ந்துகொண்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் எங்களுடைய பண்பாட்டில் இந்தத் துன்பங்கள் எல்லாம் உள்வாங்கப்படுகிறது. நாங்கள் எவ்வாறு அதனைப் பார்க்கிறோம் என்கிற விஷயம் மிக முக்கியமானது. நான் என்னுடைய பண்பாட்டை அனுதாபத்துடன் பார்க்க முடியவில்லை என்றால், நான் மனிதர்களுடைய சஞ்சலங்களை, அவலங்களைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. நான் அவர்களுடைய சஞ்சலங்களைப் புரிந்துகொள்வதனால் என்னுடைய பண்பாட்டினுடைய உந்துதல்களைப் பற்றிய ஒரு தெளிவு எனக்கு வேண்டும். அவர்களுடைய அடிப்படை வாழ்க்கைப் பற்றிய தெளிவு எனக்கு வேண்டும்.

அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்தில் நான் வேலை செய்தபோது ஒரு தடவை ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயைத் தொலைத்து விட்டேன். அந்தத் தாக்கத்திலிருந்து நான் விடுபட முடியவில்லை. அங்கு என்னை அதிகமாக விமர்சிக்கின்றவர்தான் சொன்னார், “பேராசிரியரை நீங்கள் இந்த இக்கட்டிலிருந்து நீக்கவேண்டும்” என்று. இதிலிருந்துதான் மனிதர் யார் என்று தெரியவருகிறது. இதெல்லாம் மறக்க முடியாத உதாரணங்கள். அதேவேளையில் பிறிகேடியர் காலோன் சொன்னார் “நீங்கள் இந்த நிறுவனத்தின் காரை உங்களது பாவனைக்கு வைத்துக் கொள்வதற்காகத்தான் கந்தசாமியை இல்லாமற் செய்து விட்டீர்கள்” என்று. நான் ஏங்கிப் போனேன். நான் நம்புகிறேன் அவர் என்னைச் சீண்டுவதற்காகக் சொல்லியிருப்பார். இப்படிப் பல அனுபவங்கள். சில நண்பர் சொன்னார்கள் உனது வாழ்க்கையை இதற்குள் வீணடிக்கிறாய் என்று. இப்படி நடக்கும்போது நான் சிங்கப்பூருக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு சென்று “காலச்சுவடு” சஞ்சிகையைப் பார்த்தபோது தமிழகத்திலே இருந்த வளர்ச்சிகள் எல்லாம் தெரிந்தன. நான் 84 முதல் 90 வரை அந்தத் தொடர்புகளே இல்லாமல் இருந்து விட்டேன் என்பது அப்போதுதான் தெரியவந்தது.

பொது வாழ்க்கையில் நான் பெற்ற அனுபவங்களில் முக்கியமானவை, அகதிகள் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்திலே வேலை செய்தபோது ஏற்பட்டவை. 95இல் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் ஒன்பது மாதங்கள் ஓர் ஆலோசகராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். அப்போது பி. பி. சி. யில் சிங்கள சேவையில் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நடக்கிறது என்று கேட்டார்கள். நான் நடப்பவற்றைக் கூறினேன். அப்போது அவர்கள் இதற்கு என்ன

செய்யவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். நான் சொன்னேன் “மே யுத்தே நவத்தண்டோன்” இந்த யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று சொன்னேன். இது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை சொல்லப்பட்டது. திங்கள் காலை நான் தேசிய கல்வி நிறுவகத்துக்குச் சென்றேன். அன்றுதான் பல்கலைக்கழக உபவேந்தர் துரைராஜா நீர்வேலியில் ஒரு கட்டிடம் அமைத்தது கண்டு பிடிக்கப்பட்டது என்று லங்காத்தீபா பத்திரிகையிலே செய்தி வெளிவந்திருந்தது. அங்கு சென்ற சிறிதுநேரத்தில் ஒரு செய்தியை டொக்டர் உடகம நண்பர் சோமசுந்தரத்துக்குச் சொன்னார். “அங்குள்ள தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சொல்கிறார்கள், இங்கும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பேராசிரியர் வருகிறார். அவர் சென்ற வெள்ளிக்கிழமை இந்த யுத்தத்தை நிறுத்தவேண்டும் என்று சொன்னவர். அப்படியானவர் இங்கு வருவது எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. இந்தக் கட்டிடங்களுக்கும் ஆபத்து” என்று. இப்படிச் சொன்னவுடன் நான் டொக்டரிடம் சென்று, எனக்கு நடக்க முடியாது நான் போவதற்கு ஒரு வாகனம் ஒழுங்குசெய்து தாருங்கள் என்று கேட்டேன். அரைமணி நேரம் கழித்து ஒரு வான் வந்தது. அந்த வான் சாரதி ஒரு வயரைப் பிடுங்கிவிட்டு ஒரு முக்கியமான இடத்தில் நின்று வாளை ஸ்ராட் செய்வது போலப் பாசாங்கு செய்தான். அதனை நான் கவனித்துவிட்டு அந்த வயர் கழன்று இருக்கிறது என்று கூறினேன். அவன் உடனே இறங்கிப் பக்கத்தில் இருந்த கடைக்குள் சென்றான். அந்தக் கடைக்குள் இருந்தவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நல்லகாலம் ஒரு “ஓட்டோ” வந்தது. நான் உடனே அதில் ஏறி, நுகேகொடைக்கு வந்து, பயத்தில் வேறு ஒரு ஓட்டோவுக்கு மாறி வீடு வந்து சேர்ந்தேன். அதன்பிறகு நான் ஒரு மாதம் தேசிய கல்வி நிறுவனத்துக்குப் போகவேயில்லை. இந்த அனுபவம் என்னைத் தாக்கிய மிகப்பெரிய அனுபவங்களில் ஒன்று. அதிலிருந்து விடுபடுவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அந்தக் கணம் எனக்கு, நான் 82இலிருந்து ஈடுபட்டுவந்த வேலைகளினுடைய முத்தாய்ப்புக் கணம்போல இருந்தது. அன்றிலிருந்து நான், இந்த நாட்டிலிருக்கும் தமிழர்களுக்கு குழும அடிப்படையில் அவர்களது உரிமைகள் அரசியலரீதியாக ஊர்ஜிதப்படுத்தப் படவேண்டும். எவ்வாறு சிங்கள மக்களுடைய குழும உரிமைகள் மொழி மூலம் அவர்களது மதத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடங்கள் மூலமும் ஆட்சி யாப்பில் இடம் பெற்றுள்ளதோ அதேபோல, ஆட்சி யாப்பில் தமிழர்களுடைய முஸ்லீம்களுடைய குழும உரிமைகள் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்படவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். இப்படி நான் கூறுவது எந்தவகையிலும் மார்க்சிசத்துக்கு எதிரானது அல்ல. இது ஒரு பண்பாட்டு அடையாளப் பிரச்சனை. பொதுவாழ்க்கை என்பது சாதாரண பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு அல்ல. எனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்புக்கள் என்னுடைய ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு திசைமுகத்திற்கு நிச்சயமாக உதவியுள்ளன. அதன்பிறகு நான் சற்று ஒதுங்கி எனது பல்கலைக்கழக விஷயங்களில் படிப்படியாக ஈடுபாடு கொண்டு வேலைசெய்யத் தொடங்கினேன்.

இவற்றின் மூலம் நான் ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டேன். எந்த அளவுக்கு நாங்கள் கொடுக்கிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் நாங்கள் பெறுகிறோம். எனக்கு வாழ்க்கையில் கிடைப்பது நான் வாழ்க்கையில் கொடுப்பதற்கு சமமானது. அதற்குள் ஒரு விகிதாசாரம் இருக்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன். எந்த அளவுக்கு நான் மனம் வைத்துக் கொடுக்கிறேனோ அந்த அளவுக்குத்தான் எனக்குக் கிடைக்கும், இது என்னுடைய வாழ்க்கையினூடாக நான் படித்த உண்மையாகும். இப்படிப்பார்க்கும்போது எல்லாம் சேர்ந்துதான் மனிதன் உருவாகிறான். ஏதோ ஒருவகையில் எல்லாரும் எங்களைப் பாதிக்கிறார்கள். மார்க்ஸ் சொல்வார், மனிதனுடைய பிரக்ஞை என்பது அவனுடைய சமூக இருப்பினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது” என்று ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாம் சேர்ந்துதான் நான். வாழ்க்கை என்பது இயங்ககைவு கொண்டது. அந்த இயங்ககைவினூடாக ஒரு விதி ஒன்று தொழிற்படும். சடப்பொருளாக இருப்பதுகூட சக்தியாக மாறும். அது ஒரு முக்கியமான தளம்.

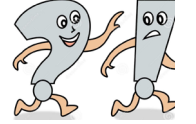
நான் முன்பு நாடகம் பற்றிச் சொன்னபோது, இந்தியத் தொடர்புகள் பற்றிக் கூறவேண்டியது தவறிவிட்டது. அதில் ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் தமிழகத்தில் எனக்கு தமிழ் நாடகம் சம்பந்தமான தொடர்புகள் உண்டு. பேராசிரியர் ராமானுஜம், ராமசாமி, தேசிய நாடகப் பள்ளியில் உள்ள ராஜேந்திரன், பாண்டிச்சேரியில் இருக்கும் குணசேகரன் போன்ற பலருடன் உத்தியோக ரீதியாக எனக்குப் பழக்கம் உண்டு. ராம்நரசன், ஏ. எஸ். ராமன் போன்றவர்கள் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். பத்மா சுப்பிரமணியத்தினுடைய ஒரு மகாநாட்டில் கூத்தும் நடனமும்

பற்றிப் பேசுமாறு என்னைக் கேட்டிருந்தார்கள். எங்களுடைய வளர்ச்சிகளை அவர்கள் நன்கு பார்க்கிறார்கள். அதனுடைய பல அம்சங்களை அவர்கள் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள். இதில் முக்கியம் என்னவென்றால், நாடகத்துறையைச் சேர்ந்த ஒருவருடைய பணிகள் இலங்கையில் அதிகம் தெரியாமல் இருக்கிறது. இளைய பத்மநாதன் என்கிற பத்தண்ணாவின் பணிதான் அது. தமிழகத்தில் அண்மைக்கால நாடக வளர்ச்சி பற்றி எழுதுகிறபோது, நாடக வளர்ச்சி பற்றிய கண்ணோட்டங்களை விரிவடையச் செய்ததில் பத்தண்ணாவுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு. பேராசிரியர் அரசு அவரது மனைவி மங்கை ஆகியோரது பலகலை அரங்குக்கு பத்தண்ணா செய்த பங்களிப்பும் அதனால் அவர்கள் பெற்ற பலனும் மிகமுக்கியமானவை. “தீனிப்போர்” என்ற நாடகம் முக்கியமானது. இலங்கையில் “கந்தன்கருணை” என்ற நாடகத்தில் பத்தண்ணா சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். அவர் நெல்லியடியைச் சேர்ந்தவர். நாடகத்துறையில், அவர்பற்றிய ஒரு நல்ல குறிப்பு இன்னும் இலங்கையில் சொல்லப்படவில்லை. அது கட்டாயம் சொல்லப்பட வேண்டும். எனக்கு ஒரு சந்தோஷம் என்னவென்றால், பத்தண்ணாவும் அரசுவும் சந்திப்பதற்கு நான்தான் காரணமாக இருந்தேன் என்று அரசு சொல்லிக் கொள்வார். அந்தவகையில் சந்தோஷம்.

வாழ்க்கையில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்பொழுது, இவையெல்லாம் ஏற்படுத்திய ஒட்டுமொத்தமான தாக்கம்தான் நான். ஏன் நான் மாறினேன் அல்லது ஏன் நான் மாறவில்லை என்றால் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள்தான் இதற்குக் காரணம். சில நண்பர்கள் கடுமையாக விமர்சிப்பார்கள். சில நண்பர்கள் நான் முன்பு இருந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டதற்காகச் சிலாகித்துச் சொல்பவர்களும் இருப்பார்கள். நான் சொல்வது என்னவென்றால் மனிதனைப் புரிந்துகொள்ளப் பாருங்கள். அது இலக்கியக்காரனுக்கு, கலைஞனுக்கு அடிப்படையான தேவை. நான் மீண்டும் சொல்லுகிறேன், படைப்பாளியாகச் சொல்லுகிறேன், ஒரு சமூகப்பொது மனிதனாகச் சொல்லுகிறேன். “நாங்கள் சமூகத்துக்கு எவ்வளவைக் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவைத்தான் நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும்.”

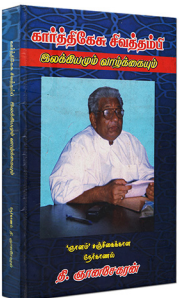
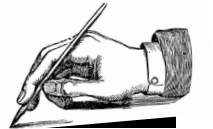
2004 நவம்பர் ஞானம் (இதழ் 05-54)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் நேர்காணல் நிறைவுற்றதை அதிருப்தியுடன் செமிக்க வேண்டியுள்ளது. இன்னும் கேட்டால் தருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பு மிகைக்கும் தருணம் சுயம் ஆகிவிட்டது. இருந்தும் என்ன அடுத்த ஜாம்பவானின் வாயைக் கிளறியுள்ளீர்கள். இனிவரும் காலத்தில் ஞானத்தில் விவாதச் சூடு பறக்கும்.

ஓட்டமாவழி அிறபாத்
(ஞானம், இதழ் 55, 2004)

தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் முதன் முதலாக தொடராக வெளிவந்த நேர்காணல் என்ற பெருமை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் நேர்காணலுக்கே உரியது. இந்நேர்காணல், பல வாசகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க 2005இல் நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

— ஆசிரியர்

நேர்காணல்

நா.சோமகாந்தன்

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

- ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சளைக்காது எழுதிவரும் மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்.
- சிறுகதைகள், நாவல்கள், இலக்கியக் கட்டுரைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள், பத்தியெழுத்துக்கள் ஆகிய துறைகளில் எழுதி வருபவர். இதுவரை இவரது எட்டு நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன.
- 1964இல் இருந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசிய அமைப்புச் செயலாளராகப் பணியாற்றியவர். பல இலக்கிய விழாக்களை, மாநாடுகளை முன்னின்று நடத்தியதோடு, பல இலக்கியச் சிறப்பு மலர்களின் தொகுப்பு ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர்.
- இலக்கியக்குரூசில், தமிழ்மாணி, தமிழ்ஒளி ஆகிய கௌரவப் பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்படுவதற்குப் பின்னணியாக இருந்த இளமைப் பருவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

என் இளமைப் பருவத்தில் பாடசாலைப் படிப்புக்கு மேலதிகமான வாசிப்புகளைச் செய்துகொள்வதற்கு வசதிகளற்றதாக நான் பிறந்து வளர்ந்த கரணவாய்க் கிராமம் இருந்தது. நான் ஆலயத்தில் பணிபுரியும் ஆசார அனுஷ்டானம் மிக்க அர்ச்சகர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். உங்களுக்கே தெரியும், பிராமண சமூகத்தினர் இலங்கையில் சிறுபான்மையினருக்குள் மிக மிகச் சிறுபான்மையினராக பொருளாதரத்தில் நலிந்துபோய் அங்குமிங்குமாகச் சிதறுண்டு ஆலயங்களைச் சார்ந்து வாழ்பவர்கள். கிராமப்புறம் எனில் ஆசார, அனுஷ்டானக் கட்டுப்பாடுகள் மிகக் கண்டிப்பானவை, மீறப்பட முடியாதவை. அப்போது என் கிராமத்தில் ஒரு வாசிக்காலைகூட இல்லை. அப்படி இருந்திருந்தாலும், அதற்கு நான் சென்று பல சாதியினருடன் அங்கு உட்கார்ந்திருந்து வாசிப்பதைக் கிராமமக்கள் அங்கீகரித்திருக்கமாட்டார்கள். அப்படி இறுக்கமான, அழுத்தமான சாதியாசாரத்தை அக்காலத்தில் எமது கடைப்பிடித்தது. பிராமணப் பையன் என்ற காரணத்துக்காக வகுப்பில் முதலாவது ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து, ஆசிரியர்கள் போதிப்பதைக் கற்றுக்கொண்டவன் நான். எமது ஆலயத்தில் வருடாவருடம் கந்தபுராணப் படனம், பெரிய புராணப் படிப்பு, திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளி எழுச்சி என நடைபெறுவதுண்டு. கந்தபுராணப் படனத்தின்போது எனது தகப்பனார் செய்யுள்களைப் படிக்க, கணபதிப்பிள்ளை என்ற பெரியவர் அப்பாடல்களுக்குரிய விளக்கங்களை இராகத்துடன் கற்பனையுங்கலந்து மிக விஸ்தாரமாகச், சொல்லுவது மிகக் கவர்ச்சியாகவும், சுவையாகவும் இருக்கும். 50, 60 பேர்வரை கூடியிருந்து மெய்மறந்து பக்திபூர்வமாக அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். என் இளம் வயசிலேயே அப்பாடல்களுக்குக் கூறப்பட்ட பயன்கள் சொற்பிரயோகங்கள், சொல்லும் திறம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. அந்தப் பின்னணியில் எனது வகுப்புகளில் தமிழ்ப் பாடங்களில்- குறிப்பாக பழைய இலக்கியங்களைக் கற்றுக்கொள்வது மிக எளிதாக இருந்தது. மார்கழி மாதத்தில் கோவில் அதிகாலைப் பூசையின்போது பாடப்பெற்ற திருவெம்பாவை என் உள்ளத்தில் ஒருவித எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. வகுப்பில் வியாசம் எழுதும்போது, வகுப்பில் கற்றவைக்கும் மேலாகக் கேள்வி ஞானத்தால் பெற்ற அறிவு எனது வியாசங்களுக்கு மெருகூட்டின. வகுப்பாசிரியர்கள் அவற்றை

மெச்சி, உதாரண வியாசமாக வகுப்பில் வாசித்துக் காட்டும்போது, அடுத்ததை இன்னும் சிறப்பாகச் செய்துகாட்டவேண்டும் என்ற ஊக்கம் கிடைத்தது. மது ஒழிப்பு, உயிர்ப்பலி கொடுப்பதைத் தடுப்பதுபற்றி வகுப்பில் எழுதிப் பாராட்டப்பெற்ற சில சிறிய கட்டுரைகளை யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் வெளியாக்கிக்கொண்டிருந்த “சமூகத் தொண்டன்” ஆசிரியர் “விடி வெள்ளி” கா. பே. முத்தையா அவர்களுக்கு அனுப்பினேன். அவர் அடுத்தமாத இதழில் வெளியிட்டதுடன், இவ்வாறான கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதி அனுப்புமாறு என்னை மிகப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதினார்.

என் சகமாணவன் ஒருவரின் தந்தையார் கண்டியில் வர்த்தகராக இருந்தார். தாம் படித்து முடித்ததும் “கல்கி” “சுதந்திரன்” இதழ்களையும் அம்மாணவனுக்கு அனுப்புவது வழக்கம். அம்மாணவனிடம் இரவலாகப் பெற்று இரவோடிரவாகப் படித்துவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவேன். “கல்கி”யின் எழுத்து நடையில் கம்பீரம் தொனித்தது. வர்ணனைகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. சுதந்திரன் எழுத்துக்கள் எரிசரமாக தமிழர் பிரச்சினைபற்றி நெருப்பெடுத்தன. நண்பன் படித்துவிட்டு இரவலாகத் தரும்வரை காத்திருக்க முடியாமல், நெல்லியடிச் சந்தியில் இருந்த கடையொன்றில் சுதந்திரனை ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் ஓடிச்சென்று வாங்கிவந்து படிப்பது என் வழக்கமாகிவிட்டது. விடுமுறை காலத்தில், ஓர் இலக்கிய அன்பர் தம்மிடமிருந்த ஆரணி குப்புசாமி ஐயர், வடுவூர் துரைசாமி மற்றும் கோதைநாயகி அம்மாள் போன்றவர்களின் அக்கால நாவல்களைப் படிக்கத்தந்து உதவினார். ஆனாலும் சுதந்திரனில் வெளிவந்த சிறுகதைகளே எனக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தை ஊட்டின எனலாம். அதாவது எமது பிரச்சனைகளை எமது பேச்சு மொழியைப் புகுத்தி, கருத்துகளைச் சொல்ல வேண்டுமெனத் தூண்டின. எனது கிராமத்திலும் அதனை அண்டிய கிராமங்களிலும் பலநிகழ்ச்சிகள் என் மனசைச் சீண்டி என் உள்ளத்தைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. எமது கிராமத்தில் ஒரு வாசிகசாலையை அமைக்கவேண்டுமென நான் எடுத்த முயற்சியை - பல சாதிக்காரரும் அங்கு வருவர், சமமாக உட்காருவர் என்ற காரணத்தைக் காட்டி சாக்குப் போக்குச் சொல்லி முறியடித்தனர் உயர்குழாத்தினர். எனது கிராமத்தை அண்டிய வயிரவர் கோயிலில் மூடத்தனத்தினால், பல ஆடுகள், கோழிகள் பலிகொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. வாயில்லாப் பூச்சிகளாக அக்காலத்தில் வாழ்ந்த கள்ளறிக்கும் தொழிலாளர்களின் வீடுகளுக்கு “மாலைக்கள்”ளுக் குடிக்கச் செல்லும் உயர்சாதியினரில் பலர், அக்குடும்பங்களிலுள்ள இளம் பெண்களையும் பசியாறிவிட்டு வருவது வழக்கமாயிருந்தது.

புகையிலைச் செடிக்குப் பசளை சேர்ப்பதற்காக மாலையில் குழைவிற்க வரும் பெண்களும் இவ்வாறு பலியாகினர். சைவ சமயம் என்ற பெயரைச் சொல்லியாவது நமதூரில் உள்ள இளைஞர்களை ஓரணியில் சேர்க்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், நானும் சில நண்பர்களும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தினத்தைக் கொண்டாடுவதற்காக ஊரின் மத்தியிலிருந்த கோவிலின் முன்வீதியில் சமயக் கூட்டம் ஒன்றிற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். “ஐயர்ப் பெடியன் சமாசனம் சமபோசனம் நடத்தப் போகிறான்” என அன்று மாலை சில போலிச் சைவர்கள் கதையைக்கட்டி, குறிப்பிட்ட வேளைக்கு முன்னரே கோவிற் பூசையை முடித்து கதவைப் பூட்டி, விளக்குகளை அணைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, நேரில் வாதிட்டு எதிர்க்க முடியாமல், இருட்டில் ஒளிந்து நின்று என்மீதும், அந்த இரண்டொரு நண்பர்கள் மீதும் கல்லெறி நடத்தியதுதான் வேடிக்கை. இவற்றினால் மூடத்தனமான அந்தச் சமுதாயக் கட்டமைப்பை மீற வேண்டும், எதிர்க்க வேண்டும், உடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னுள் வலுப்பெற்றுக் கொண்டேயிருந்தது. தனியொருவனாகிய என்னால் தனித்து நின்று இவற்றைச் சாதிக்க முடியாது. அதனால் என் படைப்புகள் மூலம் இவற்றைச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஏற்பட்டது. 1950-1960 காலப்பகுதியில் நான் எழுதிய என் ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளில் இவற்றின் தொனியை நீங்கள் கேட்கமுடியும் என நினைக்கிறேன்.

இ.மு.எ. சங்கத்தின் தேசிய அமைப்புச் செயலாளராக நீண்டகாலம் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். அந்த நினைவுகளை மீட்டுங்கள்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அமைக்கப்பட்டு அதன் பணிகளை விஸ்தரிப்பதற்கான நோக்கத்தில் திரு. செ. கணேசலிங்கம் தலைமையில் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றதாயும் பல

எழுத்தாளர்கள் சமூகமளித்திருந்ததாகவும், 1957ல் ஒரு தினம் எழுத்தாள நண்பர் உதயணன் (இப்போது பின்லாந்தில் வசிப்பவர்) என்னிடம் கூறினார். அழைப்பு வராததாலும் அப்படி ஒரு எழுத்தாளர் சந்திப்பு நடைபெற இருப்பதை அறிந்து கொள்ளாததாலும், நான் அக்கூட்டத்திற்குச் செல்லவில்லை. நானும் உதயணனும் ஒரே வீதியில் கொழும்பில் வசித்தமையால் அடிக்கடி சந்திப்பதும், சுதந்திரன் ஆசிரியர் மதிப்புக்குரிய எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களும் அதே தெருவில் வசித்ததால் - அவர் அளித்த ஊக்குவிப்பின் காரணமாக சுதந்திரனில் அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டுமிருந்தோம். சுதந்திரனில் பணியாற்றிய இணுவை மாறனும், நவசோதியும் தமிழோசை என்ற மாதப்பத்திரிகை ஒன்றை நடத்திவந்தனர். இப்பத்திரிகையின் ஏற்பாட்டில் கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் இலக்கியக் கூட்டம் ஒன்றை அப்போது ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். எஸ். டி. சிவநாயகம் தலைமையில் பிரேம்ஜியையும் என்னையும் உரையாற்ற அழைத்திருந்தனர். அப்போது பிரேம்ஜி என்பவர் யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் மாணவனாக யாழ்ப்பாணத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஞானா, பிரேம்ஜி என்ற பெயரில் அவர் எழுதும் இலக்கியக்கட்டுரைகளையும் தேசபக்தன் குறிப்புகளையும் வாசித்து - அக்கருத்துக்களிலும் எழில் கொஞ்சம் அவரின் எழுத்து நடையிலும் லயித்திருக்கிறேன். எனினும் ஆணை நேரில் தெரியாது. அக்கூட்டத்தில்தான் முதற் சந்திப்பு. நான் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிப் பேசினேன். அவ்வரையை எஸ்.டி.எஸ். அவர்களும் பிரேம்ஜியும் மிகப்பாராட்டினர். கூட்டமுடிவில் இராமநாதன் என்ற மற்றொருவரையும் பிரேம்ஜி அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். இராமநாதன் ஒரு மிகச்சிறந்த வாசகர். அவர் வாழ்ந்த அறையே ஒரு நூலகம்போல அரிய பல நூல்களைக் கொண்டிருந்தது. அலுவலகத்திலிருந்து வரும்வழியில் தினமும் அவரைச் சந்தித்து சிலமணி நேரம் இலக்கியம், அரசியல் பற்றி அளவளாவிவிட்டு நூலொன்றைப் படிக்க எடுத்து வருவது எனது வழக்கமானது. வார இறுதி நாட்களில் பிரேம்ஜியும் அங்கு வருவார். அரசியல், இலக்கியம், வரலாறு என்பவை அவர்களின் விரல் நுனியில் இருந்ததைக் கண்டு வியந்துபோனேன். அவர்கள் இருவரின் நட்பும் என்னை இ.மு.எ.ச. வில் இணைத்து வைத்தன. ஆரம்பத்தில் கூறியபடி என் பாடசாலைக் காலத்திருந்தே சமுதாயத்தின் மூடத்தனங்களை உடைத்தெறிய வேண்டும் என உள்ளத்தில் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டு தனியனாக இருந்த எனக்கு இ.மு.எ.ச. வின் இலட்சியங்கள் - சமூக ஒடுக்குமுறை அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராக எழுத்தாளர்கள் தம் பேனாக்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும், ஈழத்து மண்வாசனைகொண்ட இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும், எமது இலக்கியப் படைப்புக்கள் எமது மண்ணின், மக்களின் ஆசாபாசங்களை, வாழ்க்கையை, இன்பதுன்பங்களை பிரதிபலிப்பனவாக அமைய வேண்டும் போன்றவை எனக்கு ஒத்துப்போவனவாக இருந்தன. சங்கத்தின் செயற்குழுவில் என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் எனப் பிரேம்ஜி முன்மொழிந்தபோது, தலைமைக் குழுவில் அப்போது இருந்த அநேகரின் புருவங்கள் நிமிர்ந்தன. ஏனெனில் அவர்கள் சார்ந்திருந்த அரசியல் கட்சியின் அங்கத்தவராகவோ அனாதாபியாகவோகூட நான் இருந்ததில்லை. நான் எப்போதுமே இன்று வரை எந்த அரசியல் கட்சியிலும் அங்கத்தவனல்ல. தவிர, அக்கால இ.மு.எ.ச. செயற்குழுவில் - வயதில்கூட நான் இளையவன். இவன் சங்கத்தில் எதைச் சாதித்துவிடப் போகிறான் என அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம்.

“பகீரதன்” என்ற தென்னிந்திய எழுத்தாளன் (கல்கியில் பணியாற்றியவர்) இலங்கை வந்திருந்தபோது, ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் எழுத்துகள் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலிருந்து பத்து வருடங்கள் பின்தங்கியவை என அளித்த உளறல் பேட்டி, இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஆக்ரோஷத்தை ஏற்படுத்தியது. அதைக் கண்டித்து அக்கருத்தை முறியடிப்பதில் இ.மு.எ.ச. முன்னின்று செயற்படவேண்டியிருந்தது. இலவசக்கல்வி காரணமாக அடிமட்டத்தைச் சேர்ந்த சமூகங்களிலுள்ள சிலர் ஓரளவு கல்வி அறிவுபெற்று, ஆக்க இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டனர். அவர்களின் எழுத்துகளை மரபுவாத பண்டிதர் குழாம் ஒன்று “இழிசினர் இலக்கியம்” என நையாண்டி செய்தது. இவர்கள் நவீன இலக்கியத்தின் எதிரிகள். அக்காலத்தில் சக்திமிக்க ஒரே இலக்கிய சங்கமாக விளங்கிய இ.மு.எ.ச.வுக்கு இவற்றுக்குத் தக்க விளக்கமளித்து, நவீன இலக்கியத்தை முன்னெடுக்கவேண்டிய கடமை இருந்தது.

இலங்கையிலுள்ள அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் ஒன்றுதிரட்டி இலங்கையில் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை முன்னெப்போதும் நடைபெற்றிருக்காதவகையில் இ.மு.எ.ச. 1962ல் கொழும்பு சாகிரா கல்லூரியில் இருநாட்கள் நடத்தியது. அவ்வரலாற்று நிகழ்வை குழப்பி மாநாடு கலைந்தது என்ற அவப்பெயரை ஏற்படுத்துவதற்காக ஒரு பொறாமைக் குழு இறுதி நேரச் சதி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த அந்தரங்கத் தகவல் முதலில் எனக்கே கிடைத்தது. அவர்களுக்குள்ளிருந்த ஒருவர் அளித்த நம்பகமான தகவல். மறுநாள் மாநாடு ஆரம்பம். நாடெங்குமிருந்து எழுத்தாளர்கள் கொழும்புக்கு வந்துவிட்டனர். மண்டப அலங்கார ஒழுங்குகள், அறிக்கை தயாரிப்பு, புத்தக - புகைப்பட கண்காட்சி ஏற்பாடு என பிரேம்ஜி, சிவத்தம்பி, எச்.எம்.பி., இளங்கீரன், இராமநாதன், கைலாசபதி, செ.கணேசலிங்கன் முதலியோர் கண்விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். இ.மு.எ.ச. வைப் பொறுத்தவரை தலைவர், தொண்டர் என்ற வித்தியாசம் இருப்பதில்லை. இந்த மனப்பான்மை எங்களை இறுக்கமாக, நெருக்கமாக வைத்திருந்தது. எங்கள் மத்தில் பெரிது சிறிது என்ற பேதமிருக்கவில்லை. எனக்குக்கிடைத்த தகவலை யாரிடம் சொல்வது என்ற தவிப்பு எனக்குள். பிரேம்ஜி எடுத்த எடுப்பில் எதையும் நம்பமாட்டார்.

சிரித்து அசட்டையாக இருந்துவிடுவார். எதற்கும் பரபரப்பு அடையமாட்டார். இராமநாதன் பொறுமையாகக் கேட்டு, நாணயத்தின் இருபக்கங்களையும் புரட்டிப் பார்த்து செயலாற்றுவதில் வல்லவர். எனக்கு இருந்த தொடர்புகளும் ஓரளவு அவருக்குத்தெரியும். அவரைத் தனியாகக் கூட்டிச்சென்று விஷயத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் பிரேம்ஜியை அழைத்தார். அக்காலத்தில் அவர்களிருவரும் இரட்டையர்கள் போல ஒருவருக்குள் மற்றவர் அடக்கம். இவ்விஷயத்தை ஏனையவர்களுக்கு சொல்வதில்லை என்றும் குழப்ப முனைபவர்கள் மாநாட்டிற்கு வருகிறபோது அவர்களைக் கண்காணிப்பதற்கு இராமநாதன் ஏற்பாடு செய்வதென்றும் இரகசிய முடிவொன்றை எடுத்துக்கொண்டோம். மறுநாள் மண்டபம் நிறைந்த எழுத்தாளர் கூட்டம். கண்காட்சி திறப்புவிழா பிரேம்ஜியின் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பு என்பன முடிந்து, இளங்கீரன் தலைமையுரை ஆற்றுகையில் இரண்டொருவர் எழுந்து கேள்வி கேட்க, அவர் உறைப்பாகப் பதிலளிக்க ..... நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம் அதனால் “எழுவாய் பயனிலை” எனச் சிவத்தம்பி நகைச்சுவையாகக் கூறி அவர்களை எழவிடாமல் அமர்த்திவிட்டார். கணிசமானவர்களின் ஆதரவு தங்களுக்கே என்ற நம்பிக்கைகொண்டு வந்தவர்கள் தாம் தனிமரமாக நிற்பதை உணர்ந்து அந்த இரண்டொருவர் மட்டுமே தேநீர் இடைவேளையின் பின்னர் தலைமறைவாகிவிட்டனர். இவற்றை விபரமாக நான் கூறவேண்டிய காரணம் என்னவென்றால் அந்த மாநாட்டிக்கு பின்னர்தான் இ.மு.எ.ச. தலைமை பல முக்கிய ஏற்பாட்டுப் பணிகளை என்னிடம் ஒப்படைத்தது. மரபுப் போராட்டம், ஈழத்து இலக்கிய இயக்கம் போன்றவற்றை வேகமாக எழுத்து மூலம் ஒரு சாரார் முன்னெடுத்துச் செல்ல, கூட்டங்கள், பிரதேசக் கருத்தரங்குகள், விழாக்கள் பற்றிய ஒழுங்குகளைச்செய்து மக்களிடம் கருத்துகளை எடுத்துச் செல்லும் பணி மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய அநாதைகளல்லர். ஈழத்து இலக்கியத்துக்கென ஓர் பாரம்பரியம் இருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காக தமிழுக்கு வசனநடை தந்த வல்லாளராகிய ஆறுமுகநாவலர் மற்றும் அறிஞர்களான சித்திலெப்பை, கணேசையர், விபுலாந்த அடிகள், சோமசுந்தரப்புவர், பாரதியின் ஞானகுருவாக விளங்கிய மோனம் அருளம்பல சுவாமிகள் முதலியோரின் விழாக்களை கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், அக்கரைப்பற்று, கண்டி முதலிய பகுதிகளில் இ.மு.எ.ச. ஏற்பாடுசெய்தது. இவ்விழாக்களின் மூலமாக இப்பெரியார்களின் பணிகளின் புதிய பரிமாணங்களைப் தெரியப்படுத்த முடிந்தது. பாரதி, தனது ஞானகுரு என விதந்து பாடிய யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி என்பவர் வடமராட்சியிலுள்ள வியாபாரிமூலை என்னுமிடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மோனம் அருளம்பலம் என்பவரே என்பதை அ.ந.கந்தசாமி ஆராய்ந்து ஐயந்திரிபற நிலைநாட்டினார். அந்த ஞானி பிறந்த ஊரில் அவரின் நினைவைப் போற்றும் வகையில் நினைவுக்கல் நிறுவும் விழாவையும் இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய மாநாட்டையொட்டி மூன்று நாள் கலை இலக்கியப் பெருவிழாவை யாழ். மாநகரசபை மண்டபத்திலும், 1963ல் நடத்துவதற்குத் திட்டமிட்ட இ.மு.எ.ச. அதற்கான தயாரிப்புக் குழுவின் செயலாளராக என்னை நியமித்தது. அக்குழுவின் தலைவர் நந்தி, பொருளாளர் பத்மா, உறுப்பினர்களாக டொமினிக்

ஜீவா, இளங்கீரன், வேதவல்லி கந்தையா, டானியல், முத்த கவிஞர் யாழ்ப்பாணன், அட்வகேட் ஜெயசிங்கம், செ.யோகநாதன், பெனடிக்ற்பாலன் முதலியோர் செயலாற்றினர்.

எனது யாழ். ஓட்டுமடம் வீதி இல்லம் விழாச் செயலகமாக இயங்கியது. பின்னர் பல ஆண்டுகளாக இ.மு.எ.ச. யாழ். கிளையின் அலுவலக முகவரியாகவும் இருந்தது. நாம் மேற்கொண்ட பிரசார முயற்சிகளினால் அவ்விழாவுக்கு யாழ்.குடா நாடெங்கிலும் பெருந்த வரவேற்பு ஏற்பட்டது. இலக்கிய ஆர்வலர்கள் விழாத் தயாரிப்புகள் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி தமது கிராமங்களுக்கு வந்து விளக்கிச் சொல்லுமாறு இலக்கியக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து எம்மை அழைத்தமை ஒரு புதிய அனுபவம். நந்தி அவர்களின் காரில் நான், டொமினிக் ஜீவா, இளங்கீரன், முதலியோர் விழாத் தயாரிப்பு வேலைப்பளுவின் மத்தியிலும் கிராமிய மட்டங்களில் நடைபெற்ற கூட்டங்களில் பெரும்பாலும் தினமும் மாலை வேளைகளில் சென்று உரையாற்றினோம். பருத்தித்துறை, கரவெட்டி, கைதடி, சாவகச்சேரி, குரும்பசிட்டி, சங்கானை, காரைநகர் என..... சில கிராமங்களில் தேர்தல்கால அரசியல் கூட்டம்போல மக்கள் திரண்டுவந்து கிராம எல்லையில் இலக்கியக்காரர்களாகிய எம்மை வரவேற்று மாலை சூட்டி அழைத்துச்சென்றமை எமது மக்களுக்கு இலக்கியவாதிகள் மீதுள்ள மதிப்பையும், மரியாதையும் எமக்கு உணர்த்தின. இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்து பல நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் அறிஞர்கள் வெளிநாட்டுத்தூதுவராலயப் பிரதிநிதிகள் மற்றும் குடாநாட்டில் வாழும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கலந்துகொண்ட அவ்விழா பெருவிழாவாக அமைந்தது மட்டுமன்றி நவீன இலக்கியத்துக்கு எதிரான பழைமைவாதிகளின் வாய்க்களையும் அடைக்கச்செய்தது. அவ்விழாவின் மூன்றாவதுநாள் பகல் இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய அமைப்பு மாநாட்டில் இ.மு.எ.ச. தேசிய அமைப்புச் செயலாளராக என்னைப் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்தனர். இ.மு.எ.ச. சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய காலத்தில் சுதந்திரன் தவிர ஏனைய பத்திரிகைகள் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நவீன இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு இடமொதுக்குவது அபூர்வத்திலும் அபூர்வமாக இருந்தது. தினகரன் பண்டிதகுழாத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் எழுத்துக்களையும், வீரகேசரி சென்னையிலிருந்து இறக்குமதி செய்தும் பக்கங்களை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

1960ல் நூல்வெளியீட்டுத்துறையென்பது உபபாட நூல்களை அல்லது பக்தி இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுவதாகவே இருந்தது. சஞ்சிகை வெளியிடுவதென்பது கல்லிலே நார் உரிப்பதாக இருந்தது. அக்காலத்துக்குச் சற்றுமுன்னர் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்களில் பலர் - "மறுமலர்ச்சி"க்காரர்களில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலரைத்தவிர, ஏனையோரின் எழுத்து முயற்சிகள் தமிழ் நாட்டின் அச்சாக இருந்ததேதவிர எமது மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இருக்கவில்லை. நடந்துவந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்க்கையில் இ.மு.எ.ச.வின் தொடர்ச்சியான போராட்டங்கள் ஏற்படுத்திய விளைவுகள் பிரமிக்கவைக்கின்றன. இன்று வெளியிடும் நமது நாட்டினரின் எழுத்துகளில் நூறு வீதமானவையும் எமது மக்களின் வாழ்க்கையை சித்தரிப்பனவாக உள்ளன. வாரத்திற்கு குறைந்தது இரு இலக்கிய நூல்களாவது இங்கு வெளியாகின்றன. வெளியிடும் பத்திரிகைகள் எல்லாம் தமக்கு எழுதும்படி அழைக்கின்றன. சஞ்சிகைத்துறையில் மூத்தசஞ்சிகையான மல்லிகை மற்றும் ஞானம், மூன்றாவது மனிதன் போன்றவை வாசகரிடம் நல்ல வரவேற்பையும் ஆழமான இலக்கியத்தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. பேரினவாதிகளால் இன்றுகூட ஈழத்தமிழினம் சிறுபான்மையாக இருந்தபோதிலும் அது ஒரு தேசிய இனம் என்ற ஜனநாயகக் கோட்பாட்டை ஜீரணிக்கமுடியாமல் திணறிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; மறுத்துவிடுகின்றனர். இ.மு.எ.ச. தோற்றம் பெற்ற காலத்திலேயே தமிழர்கள் இந்நாட்டின் தேசிய இனம்; சுயநிர்ணயம் உட்பட அவர்களுக்கு சம உரிமை உண்டு என்பதை தனது கோட்பாடாக வரித்துக்கொண்டுள்ளதுடன் அதை வலியுறுத்திக் குரல்எழுப்பி வந்ததையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. சிங்களப் புத்திஜீவிகள், பௌத்த பிக்குகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களுடான சந்திப்புகள் கலந்துரையாடல்களில் இவை வலியுறுத்தப் பெற்றன. சிங்கள மொழித்திணிப்பு, தமிழ் மொழி புறக்கணிப்பு, வன்முறை அழுத்தங்களைக் கண்டித்ததுடன் நிற்காமல் குறைந்தபட்ச அடிப்படையில் நிரந்தரத் தீர்வை நோக்கிய ஏற்பாடு ஒன்றைச் செய்யவேண்டிய அவசியத்தினாலே - நாட்டில் இரத்த ஆறு ஓடக்கூடாது, இன

சௌஜன்யம் ஒற்றுமை, சமாதானம் நிலவவேண்டுமென்பதற்காக குறைந்த பட்சக் கோரிக்கைகளை அடிப்படையாக வைத்து 1974ல் இ.மு.எ.ச. சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மாநாட்டைக் கூட்டி தனது கோரிக்கைகளை சகல இன எழுத்தாளர்களின் ஆதரவுபெற்ற கோரிக்கையாக அக்கால அரசிடம் கையளித்தது. நிறைவேற்றுவதாக மாநாட்டிலேயே வைத்து ஏற்றுக்கொண்ட அக்காலப் பிரதமரும், பல அமைச்சர்களும் எதனையுமே பின்னர் செய்யவில்லை. முந்திய தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தங்களைக் கிழித்தெறிந்த பேரினவாத அரசுகள் போலவே இக்கோரிக்கைகளையும் அக்கால அரசுத்தலைமையும் இனப்பிரச்சனைத்தீர்வு விடயமாகச் செயற்பட்டது.

இன ஐக்கியம், தேசிய ஒருமைப்பாடு, சமாதானம் என்பவற்றுக்கான கோரிக்கைகள் ஒருநாட்டில் யதார்த்தமாகி நிலைத்திருக்கவேண்டுமெனில், அவற்றில் அக்கறை இருக்குமெனில் அவைபற்றி முன்முயற்சியை மேற்கொள்ளவேண்டியது பெரும்பான்மையினத்தினரது கடமை. தனது ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகக் கெஞ்சக் கெஞ்ச பெரும்பான்மையினமும் அவர்களின் அரசியற் தலைமையும் தலைக்கனத்துடன் மரத்தின் உச்சிக்கே ஏறிச்சென்று விடுகின்றன. மக்களைப்பற்றியோ, சமாதானத்தைப்பற்றியோ கவலை அவர்களுக்கில்லை. பதவி ஒன்றே அவர்களின்குறி என்பது எனது பட்டறிவின் காரணமாக உதித்த சொந்தக்கருத்து. இ.மு.எ.ச. வடனான நான்கு தசாப்தகால நினைவுகள் நான் மீட்பதாயிருந்தால் நூலொன்றுக்குரிய அளவுக்கு வளர்ந்துவிடும். 1980, 1990 களில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களனைவரையும் இணைத்து, இ.மு.எ.ச. நடத்திய ஆய்வரங்குகள், இலக்கியப் பேரரங்குகள், பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய கலந்துரையாடல்கள் முதலியவை சங்கம் நடத்திய ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய கலந்துரையாடல் முதலியவை சங்கம் நடத்திய ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஆக்கபூர்வமான ஊக்குவிப்பு நிகழ்ச்சிகள் எனக் கொள்ளலாம்.

1963ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் முட்டை அடித்துக் கூட்டம் குழப்பியமை மிக மிகச் சரியானது என டொமினிக் ஜீவா, கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் அவர்களின் 'புழம் பண்முதரின் கழுதங்கள்' நூல் வெளியீட்டு விழாவிலே குறிப்பிட்டார். இது தொடர்பான தங்களது கருத்து என்ன?

அப்படி திரு டொமினிக் ஜீவா கூறியிருந்தாரானால் அது அவரின் சொந்தக்கருத்து. முட்டை எறிந்த அச்செயலைச் சரியென்று நான் கூறமாட்டேன். தவிர முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக்குழு கூட அதைச்சரியென்று எந்தக்கட்டத்திலும் கூறியதில்லை. எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வரலாற்றில் அந்நிகழ்ச்சியானது துரதிஷ்டவசமான கறைபடிந்த சம்பவமே. குறிப்பிட்ட சம்பவம் நடைபெற்ற முதல்நாளிரவு சங்கத்தின் யாழ் செயலகமாக விளங்கிய எனது ஓட்டுமடம் வீதி இல்லத்தில் கூடிய தலைமைக்குழு மற்றும் உறுப்பினர் இவ்விழாவின் ஆரம்ப நிகழ்வுக்குச் சமூகமளித்து சங்கத்தின் சார்பில் பொதுச்செயலாளர் பிரேம்ஜி கண்டன அறிக்கையொன்றை அங்கு வெளியிட்டுவிட்டு எமது எதிர்ப்பைக்காட்டும் வகையில் வெளிநடப்புச் செய்வதாகவே தீர்மானம் எடுத்திருந்தது. அந்தமுடிவோடுதான் எல்லோரும் சென்றிருந்தோம். அவ்விழாவில் குழப்பம் ஏதும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கம் எமக்கு இருக்கவில்லை. இ.மு.எ.ச. சார்பில் பிரேம்ஜி எழுந்து கண்டன அறிக்கையை வாசிக்க விழா ஏற்பாட்டாளர்கள் அனுமதி மறுத்தனர். அந்த ஆண்டு பரிசுக்குரிய நூல்களைத்தேர்வு செய்தலில் முறைகேடுகள் நடந்திருந்தன என்பதை சாகித்திய மண்டலத்தில் உறுப்பினராக இருந்த ஜனாப் சமீம் மேடையேறி அம்பலப்படுத்தியபோது அவரைப் பேசவிடாமல் மேடையிலிருந்தவர்கள் குறுக்கீடுசெய்து குழப்பினர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த சபையோர் மற்றும் சங்க அனுதாபிகளிற் சிலர் நாம் எவரும் சற்றும் எதிர்பார்க்காத வகையில் மேடையை நோக்கி முட்டைகளை எறிந்து.... சங்கத்தைச் சேர்ந்த சிலரும் இதில் பங்குபற்றியிருந்திருக்கக் கூடும். இது உத்தியோக பூர்வமாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எது எவ்வாறெனினும் சம்பவத்திற்கான தார்மீகப் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும் என்பதால் இ.மு.எ.ச. இப்பழிப்பைச் சுமந்து கொண்டது. இச்சம்பவத்தால் சங்கத்தின் வளர்ச்சி நீண்ட காலத்துக்குப் பின்தள்ளப்பட்டதென்பது உண்மையே. எமது நேச சக்திகளாக விளங்கிய மூத்த எழுத்தாளர்கள்

பண்பாடற்ற இச்செயல் காரணமாக சங்கத்தின் செயற்பாடுகளிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டனர். அவ்வழாவில் நடந்த களேபரங்கள் முடிந்தகையோடு, இ.மு.எ.ச தலைமைக்குழுவினர், இதுபற்றி ஆராய்வதற்காக எனது இல்லத்தில் கூடிவிட்டனர். எனது இல்லம் விழாநடைபெற்ற இந்துக் கல்லூரிக்கு மிக அருகாமையிலுள்ளது. தவிர அக்கல்லூரியிலுள்ள கோவிலின் அர்ச்சகராகவும் எனது மனைவியின் தந்தையார் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப்பகுதியில் மிக மதிப்பும் மரியாதைக்குமுரிய பிராமணக் குருக்களின் மருமகனாகிய நானும் இச்செயற்பாட்டிற்கு உடந்தையானவன் என (தப்பாக) அடையாளப்படுத்தப்பட்டபோது, அக்குடும்பம் சமுதாயத்தில் எதிர்நோக்கிய அவமானங்கள், அச்சுறுத்தல்கள்... அடிக்கடி என் மீதான பொலிஸ்விசாரணைக்கென பொலிஸ்காரர்களின் விஜயம் - முதலிய காரணங்களால் நானோ எனது மனைவியோ இந்துக்கல்லூரி வீதியால் நிமிர்ந்து நடப்பதற்கு பலகாலம் எடுத்ததென்றால், கோவில் குருக்களான என்மாமனார் எந்தளவுக்கு தலைகுனிவுக்கும், துக்கத்துக்கும், வெட்கத்துக்கும் ஆளாகியிருப்பார்? இழப்பதற்கு எதுவுமில்லாதவர்கள் அச்செயலை வீரசாதனை என வீறாப்புப் பேசலாம். என் போன்றவர்கள் சங்கத்துக்காகப் “பப்ளிசிட்டி” இல்லாமலேயே பல விலையைக் கொடுத்தவர்கள். எனினும் சங்கத்தைவிட்டு ஓடவோ, செயற்பாடுகளிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொள்ளவோ இல்லை என்பதை புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் அறிந்திருக்கமுடியாது. அப்போதும் சரி இப்போது சிலகாலமாகவுஞ்சரி சாகித்திய மண்டலம், கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் இலக்கிய நூற் பரிசுத்தேர்வு என்பது நேர்மை நம்பிக்கை முதலியவற்றை உதறித்தள்ளிவிட்டே செயல்படுகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. கண்துடைப்புக்காக நூற்றேர்வுக்கென தாம் விரும்பிய சில நடுவர்களுக்கு நூல்களை அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் பரிந்துரைகளைப்பற்றி கவலைப்படுவதில்லை. ஏற்கனவே தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள், தேவையானவர்கள் முதுகு சொறிபவர்கள் முதலியோருக்கே என உறுப்பினர்கள் சிலர் கூடி முடிமந்திரமாகப் பரிசுக்குரிய நூல்களைத் தீர்மானித்துக் கொள்கின்றனர்.

தேர்வாளர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் தேர்வுப் புள்ளிகளைக் கூட்டிக் கழித்துப் பெருக்கிப் பிரித்து, தாம் ஏற்கனவே எடுத்த தீர்மானத்துக்கு அமைவாக முடிவை அறிவித்து விடுகின்றனர். நியாயமாக நடப்பதுபோல் காட்டுவதற்காக சில சந்தர்பங்களில் இரண்டொரு துறைகளில் தேர்வாளர்களின் தீர்ப்பும் சேர்க்கப்படுகின்றது. போதாக்குறைக்கு இவ்வமைப்பில் அரசியல் தலையீடும் அவ்வப்போது தாராளமாக குறுக்கிட்டு தேர்வாளர்களின் தீர்ப்பை நிராகரித்துவிட்டு, தாம் குறிப்பிட்டவருக்குப் பரிசைக் கொடுக்கும்படி சில தடவைகளில் அமைச்சர்களே கட்டளையிட்ட சம்பவங்களும் அரங்கேறியிருக்கின்றன. தீர்ப்புக்கள் இரவோடிவரவாக திருப்பி எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இக்குற்றச்சாட்டுக்களை எழுந்தமானத்தில் சுமத்தவில்லை. சிலகாலம் இவ்வமைப்பில் இருந்து இவற்றைச் சகிக்கமுடியாமல் அதிலிருந்து வெறுத்து ஒதுங்கியவன் என்ற வகையில் இந்தச் சீரழிவுகளை முழுமையாக அறிந்தவன் நான். நடுவர்களின் தீர்ப்புகள் அரசியல்வாதிகளால் திருப்பி எழுதப்படுகின்றன என்பதற்கு மற்றொரு உதாரணத்தையும் குறிப்பிட முடியும். சென்ற எண்பதுகளில், சாகித்திய மண்டலமோ, இலங்கைக் கலைக்கழகமோ இயங்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. ஐந்தாறு ஆண்டுகள் சிறந்த நூல்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்படாத நிலையில், 1990ல் இருந்து சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சு பரிசு வழங்கப்படாத காலகட்டத்தில் வெளியான சிறந்த நூல்களுக்குப் பரிசளிக்க முன்வந்தது. 1984ல் எனது “ஆகுதி” சிறுகதைத்தொகுதி வெளியாகியிருந்தது.

சிறந்த நூல் என அக்காலத்தில் பலராலும் பாராட்டுப்பெற்றது. 1990ஆம் ஆண்டில் மேற்படி அமைச்சுக்கு நான் பணி இடமாற்றலாகி வந்திருந்தேன். “ஆகுதி” நூலையும் தேர்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டனர். அமைச்சர் முன்னிலையில் அமைச்சின் செயலாளர் தலைமையில் மேலும் நான்கு அறிஞர்களைக்கொண்ட தேர்வுக்குழு சிறுகதைத்துறையில் சிறந்த நூல் என “ஆகுதி” நூலைத் தேர்ந்தெடுத்தது. தேர்வு முடிவுகள் அந்தரங்கமாக நடைபெற்று முடிந்த கையோடு நடுவர்களாக இருந்த அந்த அறிஞர்கள் என்னைப்பாராட்டி விட்டுச் சென்றனர். அமைச்சின் செயலாளர் எனது நூல் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருப்பதாகக்கூறி என் இருக்கைக்கே வந்து தனது நல்வாழ்த்துக்களை தெரிவித்தார். முடிவுகளைப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட இருந்த

கட்டத்தில் அங்கு பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த “சகுனி” ஒன்று அது எனது நிர்வாகத்திறமை, தொழில் அனுபவம், இலக்கியகாரர்களிடமிருந்த மதிப்பு, பிரபல்யம், எழுத்தாற்றல் முதலியவை தன்னிடமில்லையே என்ற பொறாமையில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. அமைச்சரிடம் ஓடிச்சென்று என்னைப்பற்றி இல்லாததையையும் பொல்லாததையும் கூறி, தனது சாகியத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எழுதிய நூலுக்காக எனக்கெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதை தட்டிப்பறித்துவிட்டது. நடுவர்களாக இருந்தவர்களையே ஆலோசிக்காமல் அமைச்சர் தீர்ப்பைத் திருப்பி எழுதிவிட்டார். பெரும்பாலான அரசியல்வாதிகள் காற்றடிக்கும் பக்கம் சரிகிற நாணல் போன்றவர்கள்தானே? மேடைகளில் நேர்மை நியாயம் ஜனநாயகம் எனப் பேசுவார்கள். செயல்களோ அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கும். அதனால் அரச அமைப்புக்கள் பரிசுத் தேர்வு செய்வதும், பட்டங்களையும் விருதுகளையும் வழங்குவது என்பதும் ஒரு ஏமாற்று மோசடியே தவிர அர்த்தமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு ஒன்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை நடுநிலைமையுடன் சிறந்த நூல்களை தக்காரைக்கொண்டு தேர்வுசெய்து நேர்மையாகப் பரிசளித்து வந்தது. அது இப்போது நின்று போனது துரதிஷ்டவசமானது. அரச இலக்கிய அமைப்பின் நூற்தேர்வு தொடர்பாக சிலகாலத்துக்கு முன்னர் “ஞானம்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த தலையங்கத்துடன் நான் முற்று முழுதாக உடன்படுகிறேன்.

2003 செப்டெம்பர் ஞானம் (ஆகம் 08.40)

2

இலக்கியத்துறையில் இதுவரை வெளிவந்த தங்களது நூல்கள் பற்றிக் கூறும்படி

இதுவரை எனது எட்டு நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. அண்மையில் வெளியானது இலக்கியத்துறை சார்ந்த நூலல்ல, “ஈழத் தமிழர்க்கு ஏன் இந்த வேட்கை?” என்ற அரசியல் வரலாற்று நூல். இந்நூல் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்று வருகின்றது. இந்நூல் விற்பனையாகும் வேகத்தைப் பார்க்கும்போது, விரைவில் அடுத்த பதிப்புக்கான தேவை இருக்குமெனக் கருதுகின்றேன். படைப்பு இலக்கியம் என எடுத்துக் கொண்டால் “ஆகுதி” (சிறுகதைத் தொகுதி) “நிலவோ? நெருப்போ?” (ஆகுதிக் கதைகளுடன் ஒரு சில கதைகளும் சேர்க்கப்பட்ட தமிழகப் பதிப்பு) “விடிவெள்ளி பூத்தது” (நாவல்), பொய்கை மலர் (பண்பாட்டியல் நாவல்) என்பவற்றைச் சொல்லலாம். அறிவு இலக்கியத்துறையில் “தத்துவச் சித்திரங்கள்” (வானொலி உரைகள்) “ஈழத்து இலக்கியம்- பத்துறை நோக்கு”, “நிகழ்வுகளும் நினைவுகளும்”- பத்துறைக் குறிப்புகள் ஆகியவை நூலாக வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் நான்கு நூல்கள் இரண்டாம் பதிப்பைக் கண்டவை. சிறுகதை எழுத்தாளனாகப் பிரவேசித்த நான், நாவல் துறையில் ஈடுபடவேண்டி ஏற்பட்டது சுவாரஸ்யமான அனுபவம். 1964ல் என நினைக்கிறேன். கொழும்பில் அரசுப் பணியில் இருந்த நான், முக்கிய குடும்பத்தேவை காரணமாக மூன்று வாரகால விடுமுறையில் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கவேண்டி ஏற்பட்டது. மதிப்புக்குரிய மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் எனது நெருங்கிய நண்பர். எழுத்துத்துறையில் பத்துறைகளிலும் எனக்கு இருக்கும் ஈடுபாட்டைக் கவனித்து ஊக்கப்படுத்தி வருபவர். அப்போது அவர் “புதினம்” என்ற வார இதழை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அங்கு நின்று நாட்களில் தினமும் நான் அவரைச் சந்திப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் பத்திரிகை அச்சாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு பக்கத்துக்குரிய விடயம் அவசரமாகத் தேவைப்பட்டது. “சுவாரஸ்யமாக எதாவது உடனே எழுதுங்கள்” என்றார். எதை எழுதலாம் என்று நான் யோசிப்பதற்கிடையில் “இந்த இதழில் இருந்து ஒரு தொடர்கதை ஆரம்பியுங்கள்” என்றார். கொழும்பில் எனது அறைத் தோழன் கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நாகரிக யுவதி ஒருத்தியில் மயங்கி சம்பளம் முழுவதையும் அவளுக்குக் செலவழித்து, ஏமாந்த சங்கதி ஒன்றை நான் நன்கறிந்திருந்தேன். “களனி நதித் தீர்த்திலே...” எனத் தலைப்பைப் போட்டுவிட்டு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தைப் பின்னணியாக வைத்து அத்தொடர் கதையின் முதல் வாரத்துக்கான பகுதியை எழுதிக்கொடுத்தேன்.

அவருக்கு அது பிடித்தவிட்டது. 16 வாரங்கள் எழுதினேன். முழுமையாக அதனைப்படித்த நண்பர்கள் நந்தி, சொக்கன், வரதர் ஆகியோர், சில சிறு சேர்க்கைகளுடன் அதை நூலாக வெளியிடலாம் என ஆலோசனை கூறினார்கள். ஈழத்து இலக்கிய இயக்கம், நாவலர் இயக்கம் என்று சுமார் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அமைப்பு முயற்சிகளில் மும்முரமாக

ஈடுபட்டிருந்த எனக்கு எழுதுவதற்கோ, நூல்களை வெளியிடவோ நேரங்கிடைக்கவில்லை. இந்திய சமாதானப்படை யாழ்ப்பாணம் வந்ததோடு, அந்தப் பிரதிகள் தொலைந்துவிட்டன. நண்பர் செங்கை ஆழியான் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் நாவல் ஒன்று எழுதுங்கோ.. என அடிக்கடி தூண்டிக்கொண்டிருந்தார். வரதரின் ஒரு பிறந்த நாளன்று வாழ்த்துக்கூற நான், நந்தி, சொக்கன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் சென்றிருந்தோம். பேச்சுவாக்கில் வரதர் அவர்கள்தான் மாதம் ஒரு நாவல் வெளியிடத் திட்டமிட்டிருப்பதாகவும், இருவாரங்களில் முதலாவது நாவலின் கையெழுத்துபிரதி தேவை எனவும் யாரிடம் பிரதி இருக்கிறது எனவும் விசாரித்தார். எடுத்த எடுப்பில் நண்பர் செங்கை ஆழியான் என்னைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டார். தப்ப வழியில்லை. அக் காலத்தில் சமாதானப்படை மயிர்க்கொட்டிப் புழுப்போலப் பரவி, வீதிகள் எங்கும் இராப்பகலாய் மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணம் எங்கும் மின்சாரம் இல்லை. பகலில்கூட வீட்டுப் படலையைத் திறக்கப்படும். சில மாசங்களின் முன் எனது மூத்த சகோதரரை இழந்திருந்தேன்.

அந்த மரணச்சடங்கு, மயானக் கிரியைகள், பிராமண சமூகத்தின் நலிவான பொருளாதார வாழ்க்கை, உயர் சாதிக்காரரின் மேலாதிக்கம், தாழ்ந்த சாதிக்காரர்களுக்கு எதிராக எழுது கிராமத்திலுள்ள அவர்களின் வீடுகளுக்குத் தீ மூட்டப்பட்ட அநீதியான சம்பவம். இவற்றை எதிர்த்து நிற்கும் ஒரு பிராமண வாலிபன் எனப் பல சம்பவங்கள் மனதில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக... அன்றன்றாடு எழுதியதை நான் மீண்டும் படிப்பதற்கு முன்பே அச்சில் விடுவதற்கென வரதர் அவர்கள் தினமும் வீட்டுக்கு வந்து எடுத்துச் செல்லத் துவங்கிவிட்டார். பகலில் தூங்குவேன் . இரவில் குப்பிவிளக்கை கொளுத்தி வைத்துக்கொண்டு எழுதுவேன். இரவில் எழுதுவதுதான் என் வழக்கம். ஐ. பி. கே. எப். எங்கள் தெருவுக்கு வருகிறார்கள் என்பதைக் குறிக்க நாய்கள் தொடர்ந்து குலைக்கும். வெளிச்சம் எரிவது தெரிந்தால் வீட்டுக்குள் நுழைந்துவிடுவார்கள். அதனால் குப்பி விளக்கை அணைத்துவிட்டு, அவர்கள் தெருவைக் கடக்கும்வரை பதுங்கி இருந்து விட்டு, பிறகு எழுதத் துவங்குவேன். முழுக்கதையின் Proof ஐ படித்து விட்டு ஒரு சொல்லைக்கூட நீக்கக் கூடாது என செங்கை ஆழியான் திருப்தி தெரிவித்தார். நல்லாயிருக்கிறது என வரதர் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டார். கலாநிதி சுப்பிரமணிய ஐயர் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, தனது வாழ்க்கையில் சந்தித்த பிரச்சனைகளை நினைவூட்டுகிறது எனக் கண்ணீர் துளிர்ந்தார். ஆம், அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் ஒவ்வொரு பிராமணப் பையனும் எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகளின் சித்திரிப்பே அந்நாவல். சில குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும் எனக்கு நாவல் ஆசிரியர் என்ற முத்திரையைத் தந்தது அந்த நாவல். நண்பர் செ. கணேசலிங்கன் சிறந்த பண்பாட்டு நாவல் எனப் புகழ்ந்து அதனை இரண்டாம் பதிப்பாகச் சென்னையில் வெளியிட்டார். இரண்டாவது பதிப்பின் பிரதிகளைக்கூட இப்பொழுது பெறமுடியாமல் இருக்கிறது.

முற்போக்கு எழுத்தானாக இருந்துகொண்டு சிறுகதைகள், நாவல்கள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்று எழுதிய நீங்கள் 'பொய்கை மலர்' என்று முருகனைப்பற்றிய நூலையும் எழுதியிருக்கிறீர்கள் இந்த முரண்பாடு பற்றி..?

தமிழ்க் கடவுளான முருகனைப்பற்றியும் அறுபடை வீடுகளைப்பற்றியும் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு நான் ஆற்றிய உரைகள் சிலவற்றைப் பின்னிணைப்பாக இந்நூல் கொண்டுள்ளதால், இதை முருகனைப்பற்றிய நூல் என மேலோட்டமாக எண்ணிவிட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன். செல்வச்சந்தி கோவிலில் ஆரம்பித்து கதிர்காமம்வரை 50,60 ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை வடபகுதி முருகன் அடியார்கள் கால்நடை யாத்திரையை காலாதிசாலமாக மேற்கொண்டதை அண்மைக்காலமாக நாம் மறந்துவிட்டோம். போர்ச் சூழ்நிலை காரணமாக பலவருடங்களாக இது கைவிடப்பட்டுவிட்டது. அவ்வாறு சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் கால்நடை யாத்திரை மேற்கொண்ட குழுவினர்கள் அனுஷ்டித்த ஒழுக்கங்கள், மனவிராக்கியம் முதலியவற்றை எனது சிறு வயதில் எனதுாரில் நான் கண்டிருக்கிறேன். செல்வச் சந்தி கோயில் எனது கிராமத்திலிருந்து சில தொலைவு மைல்களில் இருப்பது. இந்நூலின் பிரதான பகுதி, பக்தியும் மனவிராக்கியமும் கொண்ட அவ்வாறான யாத்திரைக்குழு ஒன்றைப் பற்றியதே. ஒரு நாவலில் பெயர் சூட்டப்பட்ட கதாமாந்தர்கள் இருப்பர். அவர்களைச் சுற்றிச் சம்பவங்கள்

படரும். இந்நூலில் பெயர் சூட்டப்படாத யாத்திரைக் குழுவின் செயற்பாடுகள் உணர்வுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்தமிழர் தாயகத்திலிருந்த பல தலங்களின் பெருமை, ஆலய அழகு கலாசாரச் சின்னங்கள் கிராமங்களின் செழிப்பு, மக்களின் உபசரிப்பு போன்ற உயர்பண்புகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. தவிர மாறிமாறி ஆட்சியிலிருந்த பேரினவாத சிங்கள அரசாங்கங்கள் தமிழரின் பூர்வீக வாழ்விடத்தை ஊடறுத்து காணிக் குடியேற்றம் செய்துவிட்ட தற்போதைய நிலையில் பருத்தித்துறை முதல் உகணைவரை நிலத்தொடர்புள்ளதாக தமிழர் தாயகம் புராதன காலத்திலிருந்தே விளங்கிற்று என்பதையும் அங்கு தமிழர்களுக்கேயுரித்தான வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் போன்ற பராமபரியக் கலாசாரம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது என்பதையும் இச்சம்பவங்களினூடாக காண்பித்திருக்கிறேன். இதனைச் சிறந்த பண்பாட்டு நாவல் எனக்கூறும் விமர்சகர்களும் உளர். இப்படி ஒரு நூலை எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்துக்கு தூண்டுகோலாய் இருந்தது ஒரு சம்பவம். யாழ்ப்பாணம் கோட்டைக்குள் உணவோ, குடிநீரோ இன்றி சிக்கிக் கொண்ட இராணுவ வீரர்களை மீட்கமுடியாமல், பல குண்டு வீச்சு விமானங்களின் துணையுடன் பலாலியில் இருந்து பறந்துவந்த விமானங்கள் உணவுப் பொதிகளைப் போட்டுவிட்டு கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் ஓடி மறைந்து கொண்டிருந்தன. நீண்ட நாட்களுக்கு இப்படியே தொடர்ந்து செய்யமுடியாதபடி விடுதலைப் புலிகளின் அச்சுறுத்தல் இருந்தது. எனவே கோட்டையையும் அதனைச் சூழ்விருந்த இருமைல் சுற்றுப்பிரதேசத்தையும் ஆபத்துப் பகுதியெனவும் அங்கு குடியிருந்த மக்களை வெளியேறாமலும் இரவோடிரவாக படையினர் அறிவித்துவிட்டு, கடுமையான விமானத்தாக்குதல்களை, மேற்கொண்டனர்.

அவ்வலயத்துள் எமது வீடு இருந்ததால் போட்டது போட்டபடி நள்ளிரவில் எமது வீட்டை விட்டு வெளியேறி கள்ளியங்காட்டிலுள்ள உறவினர் வீட்டில் நானும் குடும்பத்தினரும் தஞ்சமடைந்திருந்தோம். இரவு பகலென்று பாராமல் அங்கும் ஹெலிகளும், குண்டு வீச்சு விமானங்களும், சைக்கிள் அல்லது ஆட்களின் தலைக்கறுப்பு தென்பட்டால் குண்டுகளைப் பொழியத் துவங்கின. தஞ்சமடைந்திருந்த வீட்டின் பின்வளவில் இருந்த சடைத்த பெரிய புளிய மரமொன்று மட்டுமே எம்மில் பலருக்கு மறைவிடமாக விளங்கியது. அந்நிலையில் நல்லூர்த்திருவிழாக்காலம் வேறு. பெண்கள் உட்படப் பலர் ஹெலியின் கலைப்பையும் பொருட்படுத்தாமல், வைராக்கிய மனத்தோடு பகல் திருவிழாவுக்குச் சென்று முருகனைத் தரிசிக்கச் சென்றனர்., அவர்களின் திடசித்தம் எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது மட்டுமல்லாமல், அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் கதிர்காம கால்நடை யாத்திரை மேற்கொண்ட அடியார்களின் வைராக்கியத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. பசி, களைப்பு, தாகம், காடு, வன விலங்குகளால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்து என எதற்கும் அஞ்சாது யாத்திரைமேற்கொண்ட அவர்களின் கதையே பொய்கை மலர். எம் முன்னோர்களின் வைராக்கியத்தையும் துணியையும் பண்டைய கலாசாரச் சிறப்பையும் காலம் அடித்துச் சென்றுவிடாமல் பதிவு செய்வதற்காக இந்நூலை எழுதினேன். கலாசாரத்தைப் பதிவு செய்வதில் முரண்பாடு இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

அறிவு இலக்கியத்துறையில் கட்டுரைகள், இலக்கியத்துறையில் விமர்சனங்கள் அறிமுகங்கள் ஆகியவற்றில் தங்களது பங்களிப்புகள் பற்றிக் கூறங்கள்.

நண்பர்கள் சில்லையூர் செல்வராஜன், பிரேமஜி ஆகியோர் சுதந்திரனில் பணியாற்றிய காலத்தில் பொதுவான பல இலக்கியக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளேன். திறனாய்வுத் துறையிலான கட்டுரைகளை நான் எழுதுவதற்கு தூண்டுகோலாக விளங்கியவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள். அவர் தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்தபோது, பல புதிய நூல்களைத் தந்து, காய்தல் உவத்தலின்றி மதிப்புரைகளை எழுதிக்கொண்டுவருமாறு கேட்டுக்கொள்வார். இப்படி அநேக நூல்களின் விமர்சனங்களைத் தினகரனில் எழுதியிருக்கிறேன். எழுத்தாளன் ஒருவனுடைய ஆக்கத்தில் ஓரெழுத்தைக் கூட மாற்றாமல் தான் விரும்பியப்படி வசதிப்படி அடித்து திருத்தி வெளியிடாத பத்திரிகா தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தவர் அவர். நாவலர் மலர்கள், புதுமை இலக்கியமலர்கள், கலாசார கழகப் பெருவிழா மலர்கள், கம்பன் விழா மலர், மற்றும் மல்லிகை, சி.ச.செல்லப்பாவின் “எழுத்து” சஞ்சிகைகளிலும் என் இலக்கியக் கட்டுரைகள் பல

வெளியாகியுள்ளன. காஞ்சிபுரம் சேக்கிழார் விழாவில் அறிஞர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன் தலைமையில் நடந்த ஆய்வரங்கில் நான் சமர்ப்பித்த “இலங்கையில் பெரிய புராணம் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம்” என்ற தலைப்பிலான கட்டுரை பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றது. “ஈழத்துப்புராதன சைவாலயங்கள்” என்ற ஆங்கில நூல் தொகுப்பில் “முன்னேஸ்வரம்” கோவிலைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய எனது கட்டுரை அந்நூலின் முதலாவது கட்டுரையாக இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

இவைதவிர, பல புதிய எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்கான அணிந்துரைகளையும் எழுதியுள்ளேன். வரதர் 1971 முதல் 1974 வரை வெளியிட்ட பாரிய நூலான வரதரின் பல குறிப்பு (Tamil Directory) தொகுப்பாசிரியராகவும் பணிபுரிந்துள்ளேன். இலக்கிய அறிமுகங்களாக 1959 - 1962 காலத்தில் சுதந்திரனில் வாரா வாரம் இலங்கையிலுள்ள சுமார் 200 எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களைப்பற்றி அறிமுகப்படுத்துகிறோம் என்ற தலைப்பின்கீழ் அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் வகையில் எழுதியுள்ளேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுமார் 120 வாரங்களாக, கலை, இலக்கியம், புதிய நூல்கள், சமூகச் சீர்கேடுகள் தொடர்பாக “காந்தனின் கண்ணோட்டம்” என்ற பகுதியைத் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்ந்து எழுதினேன். அவற்றில் சில பகுதிகளைத் திரட்டி “நிகழ்வுகளும் நினைவுகளும்” என்ற நூலாகச் சென்னை குமரன் பதிப்பகத்தினர் இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். 1996ல் கொழும்பு கம்பன் கழகம் நடத்திய கம்பன் விழா பற்றிய காரசாரமான ஒரு விமர்சனத்தை 16 வாரங்கள் வீரகேசரி ஞாயிறு மலரில் தொடராக எழுதி, சிலரிடம் சொல்லடியும், பலரிடம் பாராட்டும் பெற்றிருக்கிறேன் “ஈழத்து இலக்கியம்” - பல்துறை நோக்கிலுள்ள கட்டுரைகளில் அடங்கியுள்ள தகவல்கள் இலக்கியத்துறை பற்றி மேற்கொண்டு ஆய்வில் ஈடுபடுபவர்களுக்குப் பயனுள்ள ஆவணமாகத் திகழ்கிறது எனப் பேராசிரியர் நு.மான் போன்றோர் பாராட்டியுள்ளனர்.

ஆறுமுக நாவலரை ஈழத்து தேசிய விழிப்பின் - ஈழத்து தேசிய இலக்கியத்தின் மூலவராக இ.மு.எ.ச இனங்கண்டு காட்டியது. இதன் பொருத்தப்பாட்டினை இன்றைய வாசகருக்கு அறியத்தாருங்கள்.

ஈழத்து இலக்கியம் தமிழக இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டது; தனித்துவமானது. நாம் மொழியால், கலாசாரத்தால், உறவு முறைகளால் தமிழர்கள் என்ற போதிலும், எமது இலக்கியம் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் நகலாக இருக்கக் கூடாது. எமது பிரச்சினைகளை, வாழ்க்கைச்சூழலை, அவசியமான இடத்தில் கதாமாந்தரின் பேச்சு மொழியைக் கொண்ட - ஈழத்து மண் வாசனை மிக்க சிருட்டிகளாகப் படைக்க வேண்டுமென இ.மு.எ.ச வலியுறுத்தி வந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவ மறுமலர்ச்சியாளராகிய யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலர் தேசப்பற்றும் சமூகப்பற்றும் கொண்டவராக விளங்கியவர். பல நூல்களை உரை எழுதி வெளியிட்டவர்; சிறந்த பதிப்பாளர். பன்னூலாசிரியர். கல்வி வளர்ச்சியாளர் எனப் பல்துறைகளிலும் எமது முன்னோடியாக விளங்கியவர். தமிழுக்கு வசனநடைதந்த வல்லாளர் எனத் தமிழகத்தாராலும் ஏற்றிப் போற்றப்பட்டவர். தமிழகத்தில் தமது சைவத்தமிழ்ப்புலமையையும் நாவன்மையையும் அங்கிருந்த கற்றவர்களே மெச்சும்படி நிலைநாட்டி “நாவலர்” என்ற கௌரவப் பட்டமும் அங்கே சூட்டப் பெற்றவர். தமிழ் நாட்டில் பல மதிப்புகளையும் கௌரவங்களையும் பெற்றபோதிலும், ஆறுமுகநாவலர் தாம் பிறந்த மண்ணுக்கும் அங்குள்ள மக்களுக்கும் செய்யவேண்டிய பணிகளை முன்னின்று செய்தவர். அந்நிய கலாசார ஊடுருவலை எதிர்த்துச் செயற்பட்டதன் மூலம் “தேசவிடுதலைக்கு வித்திட்ட முன்னோடி”யாகவும் அவர் விளங்கியவர். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய அநாதைகளல்லர், அவர்களுக்கென செழுமைமிகு பாரம் பரியமுண்டு என்பதை சான்றுபடுத்துவதற்காக ஆறுமுகநாவலரை “ஈழத்து இலக்கியப் பிதாமகர்” எனத் தமிழகத்தாருக்கும் ஏனையோருக்கும் நாம் அடையாளப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. நாவலரின் செயற்பாடுகள் பன்முகப்பட்டவையெனினும், அவரின் மறைவுக்குப்பின்னர் அவர்புரிந்த சைவப்பணிகளே மேலாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. சைவ நாயன்மார்களில் ஒருவராகக்கூட அவரைப் போற்றத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். ஒவ்வோராண்டும் சைவப்பாடசாலைகளில் குருபூசைக்குள் மட்டும் அடக்கப்பட்டிருந்த அவரின் நினைவை நாவலர் விழாக்களாகக் கொண்டாடி, அவரின் பன்முகப்பணிகளை மக்களுக்கு உணர்த்திய பெருமை இ.மு.எ. சங்கத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களுக்கு உண்டு.

ஆறுமுக நாவலருக்கு நிறுவப்பட்ட சிலை இரவோடு இரவாக, முக்காடு அணியப்பட்டு மாநகரசபை குப்பை லொறியில் ஏற்றப்பட்டு வேறோரிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறதே... ஏன் முதலில்தெரிவு செய்யப்பட்ட இடம் பொருத்தப்பாடு அற்றதா?

இக்கேள்வியில் இரு விடயங்கள் தொக்கியிருப்பதாக நினைக்கின்றேன். முதலாவது சிலை அகற்றப்பட்ட முறை பற்றியது, அடுத்தது முதலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடம் பொருத்தமற்றதா என்பது. ஒவ்வொன்றுக்கும் விபரமாக பதிலளிப்பது பொருத்தமும் தெளிவும் கொண்டவையாக இருக்குமெனக் கருதுகிறேன். அச்சிலையை இரவோடிரவாக மாநகர சபைக் குப்பை லொறியில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டதென்பது அப்பட்டமான பொய். நாவலர் சபைக்கு அபகீர்த்தி ஏற்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட விஷமப் பிரசாரம். ஒரு மாலை வேளையில், இருட்டுப்பர முன்னரே பல நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் ஊர்வலமாகவர அச்சிலை எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. சுமார் 10 தொன்கொண்ட செப்பினால் வார்க்கப்பெற்ற சிலை அது. அதனைத் தோளில் சுமந்து செல்லமுடியாது. பாரமான வாகனத்தில்தான் ஏற்றிச் செல்லமுடியும். கொண்டு செல்லப்பட்டது குப்பை லொறியில்ல. புதிய டிராக்டர் ஒன்றுக்கு சைவாசார முறைப்படி புண்ணியாகவாசனம் செய்து தூய்மையாக்கி பின்னரே அதில் அச்சிலை ஏற்றிச் செல்லப்பட்டது.

சென்னையில் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழராய்ச்சி மாநாட்டின்போது பல தமிழறிஞர்களின் உருவச்சிலைகள் நிறுவப்பெற்றன. - ஆனால் நாவலரை ஒதுக்கிவிட்டனர், அல்லது மறந்து விட்டனர். இச்சம்பவத்தால் ஈழத்தமிழர் பலர் மனக்கொதிப்படைத்தனர். அதன் வெளிப்பாடாக நாவலரின் சிலையை அவர் பிறந்த நல்லூர் மண்ணில் நிறுவவேண்டுமெனவும், அவர் நினைவாகப் பல பணிகளை மேற்கொள்ளவேண்டுமெனவும் பலர் முன்வந்தனர். அக்காலத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த நடைமுறைத் தமிழியக்க இளைஞர்கள் இவ்விடயத்தில் பல பெரியார்களை ஈடுபடுத்துவதற்காக ஓர் அமைப்பை நிறுவ முன்முயற்சி எடுத்தனர். “நாவலர் சபை” என்ற அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத்தையொட்டினாற்போல அரசின் பொறுப்பில் ஒரு காணி இருந்தது. அதனை 99 வருட குத்தகைக்குப்பெற்ற சபை, அதில் சிலையை வைப்பதற்காக ஒரு மணிமண்டபத்தை நிறுவியது. நாவலர் உயிரோடிருந்த பிற்காலத்தில் சில கருத்து முரண்பாடுகளின் காரணமாக அக்கோவிலின் பக்கமே எட்டிப்பாராமல் வைராக்கியமாக இருந்தவர். எனினும் அவரின் சிலையை நல்லூரில் நிறுவுவதற்கு உடனே வேறு பொருத்தமான காணி எதுவும் கிடைக்காததால் ஆறுமுகநாவலர் சபை சிலையையும் மண்டபத்தையும் நல்லூர் முருகனாலய தென்மேற்கு மூலையில் நிறுவியது. அம்மண்டபமும் சிலையும் நாவலர் சபையின் பரிபாலனத்திலேயே இருந்தன. சிலை நிறுவப் பெற்றதையொட்டி எழுந்த எழுச்சியினால் “தேச அரசியல் விடுதலை இயக்கத்துக்கு வித்திட்ட முன்னோடி” என அவரைக் கௌரவித்து தேசியப் பெரியார் பட்டியலில் இடம் பெறச்செய்து நாவலரின் உருவம் தாங்கிய தபால் முத்திரையை அரசாங்கம் வெளியிட்டது. தேசியப் பெரியார்கள் பிறந்து வாழ்ந்த இல்லத்தையும் அவர்களின் பாவனையிலிருந்த பொருட்களையும் எதிர்காலத் தலைமுறை அறிந்து மதிப்பளிக்கும் வகையில் நினைவகமாக அமைப்பது பல நாடுகளிலும் இருந்து வரும் வழக்கம். நாவலரின் சிலை நிறுவப்பட்டபோது, அவர் பிறந்து வாழ்ந்த இல்லம் எது என்பதை ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்து சிங்களப் பெரியார்கள் பிறந்து வளர்ந்த இடங்களில் நினைவகங்களை அரசாங்கம் நிறுவிவந்தது. அதனால் தமிழ்ப்பெரியாராகிய நாவலரின் இல்லம் எது என்பதை ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்து அங்கு அவருக்கு நினைவாலயம் அமைக்க வேண்டுமென அக்காலத்தின் கலாசார அமைச்சரை இ.மு.எ.ச. வலியுறுத்தியது. இதற்கென அமைச்சர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தலைமையில் நியமித்த ஆய்வுக்குழு, அக்காலத்தில் யாழ் உதவி அரசாங்க அதிபராயிருந்த திரு.முருகேசம்பிள்ளை, அறிஞர் சி.அம்பிகைபாகன் முதலியோரின் உதவியுடன் இப்போது யாழ். நாவலர் வீதியில் நாவலர் கலாசாரமண்டபம் இருக்கும் காணியிலேயே நாவலர் பிறந்து வாழ்ந்தார் என்பதை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவியது. அதை ஏற்றுக்கொண்ட அரசு அக்காணியைச் சுவீகரித்து, அதில் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தை நிறுவியது. அம்மண்டபத்திலேயே நாவலர் சிலையை வைப்பது பொருத்தமென ஆறுமுகநாவலர் சபையின் பொதுக்குழுவும் ஆட்சிக்குழுவும் முடிவுசெய்தன. அம்முடிவுக்கமையவே இச்சிலை இடமாற்றம் செய்யப்பட்டது. வேறு எவ்வித உள்நோக்கமும் இவ்விவகாரத்தில் இருக்கவில்லை.

ஈழத்து தேசிய இலக்கியம், கோட்பாட்டு ரீதியான எழுச்சியைப் பெற்றுவந்த காலத்தில் அதனை நெறிப்படுத்துவதில் அ.ந.கந்தசாமி, கைலாசபதி, இளங்கீரன், கா.சிவத்தம்பி, பிரேமஜி ஞான சுந்தரன் என்ற வரிசையில் ஈழத்துச் சோமு என்ற தாங்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறீர்கள். இந்த வரிசையினர் அற்றுப்போனது ஏன்?

பிரவாகிக்கத் தொடங்கிய நதி நீர் சரியான வழியை நோக்கிச் செல்லுவதற்குத் தடுமாறுகிறபோதுதான், குறிப்பிட்ட இலக்கை நோக்கி அதை நெறிப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இப்பொழுது ஈழத்து இலக்கியம் நெறிப்படுத்தலுக்கான அவசியமின்றி சரியான பாதையில் கம்பீரப்பாய்ச்சலில் சென்றுகொண்டிருக்கிறதே.

இ.மு.எ.ச இன்று வலுவிழந்து போனதற்கு என்ன காரணமென நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

சுமார் ஐந்து, ஆறு தசாப்தங்களுக்கு முன்புவரை, இலக்கியமென்பது சுவைத்து மகிழும் ஒரு பண்டமாகவே கருதப்பட்டது. கலை இலக்கியங்களுக்கு சமூகப்பொறுப்பும் உண்டு என்பது உணரப்படவில்லை. “மறுமலர்ச்சி” காலத்து எழுத்தாளர் சிலரின் படைப்புகளில் ஓரளவு தென்பட்ட சமூகப்பிரக்ஞை கொண்ட முற்போக்குக் கருத்துகளை மேலும் முன்னெடுத்துச் சென்று கட்டி வளர்க்கவேண்டிய அவசியம் இருந்தது. அக்காலத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்த சிலர் கூட யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் உட்கார்ந்துகொண்டே எமது மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் சென்னை மெரினா பற்றிய கற்பனையில் மூழ்கி, தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் நகலாக தமது படைப்புகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். எமது மண்ணின் மைந்தர்களின் பிரச்சினைகளைத் தொட்டு சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட ஆக்கங்களை எழுதவேண்டுமெனத் துடித்த புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு பிரசுரங்களும் மிக அரிதாகவே இருந்தது. பெரிய பத்திரிகைகள் இறக்குமதிச் சரக்குகளால் பக்கங்களை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தன. தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளோ எமது இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றித் துளிகூட எண்ணாமல் இலங்கையைத் தமது விற்பனைச் சந்தைக்களமாக மட்டுமே கருதின. அதனால் ஒருசஞ்சிகை கூட இங்கு தலையெடுத்து நீடித்து வாழமுடியாத நிலை நிலவியது. அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் ஆங்கிலத்தில் இருந்தபோதிலும், அவ்வவ் நாடுகளின் மக்கள் பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கையையும் பிரதிபலிக்கும் தனித்துவத்தன்மை கொண்டவை. ஆனால் எம்மைப் பொறுத்த வரை, தமிழ்நாட்டு இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியமென அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது. எனவே ஈழத்துமக்களின் வாழ்க்கையையும் எண்ணங்களையும் சித்தரிக்கும் - அதே வேளையில் வாசிக்கும் வாசகர்கள் தமது வாழ்க்கையில் மேம்பாடடையக் கூடிய கருத்துக்களைக் கொண்ட தனித்துவப் பண்பு கொண்ட ஈழத்து இலக்கியத்தை உருவாக்கவேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்டது.

எமது பாரம்பரியத்தை மீட்டெடுத்து தெரியப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. எனவே குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் தேவையாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமும் பின்னர் அதன் வேகமான செயற்பாடுகளும் அமைந்தன. எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் எதிர்பார்த்தபடி இ.மு.எ.ச. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பல சாதனைகளை ஈட்டியதை எவரும் மறக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. இன்று சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் முடங்கிப் போயிருப்பதன் பிரதான காரணம் அதன் குறிக்கோள்களில் அநேகமானவை யதார்த்தமாகி விட்டதனாலேயே. உபகாரணங்களாக பின்வருபவற்றையும் சொல்லலாம். முன்னின்று செயற் பட்டவர்களில் சிலர் மரணித்துவிட்டனர். மற்றுஞ்சிலர் யுத்த சூழ்நிலை காரணமாக புலம் பெயர்ந்துள்ளனர். வேறு சிலர் வெகுவாக உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளனர். ஓர் இலக்கிய சங்கம் என்ற வகையில் புதிதாக இயங்குகின்ற பல சங்கங்களில் ஒன்றாக இ.மு.எ.ச.வும் இயங்கலாம். புது இள இரத்தம் பாய்ச்சப்பட்டாலே அதுகூட சாத்தியமாகலாம். சங்கத்தலைமைக் குழுவிலும் செயற்குழுவிலும் பலவெற்றிடங்களை நிரப்பவேண்டியுள்ளது. சங்கவிதிகளின்படி இதனை நினைத்தபடி எவரும் செய்யமுடியாது. அவ்வப்பகுதிகளிலுள்ள உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கிளைகள் புனரமைக்கப் பட்டவேண்டும். அவற்றின் பிரதிநிதிகளை கொண்ட தேசிய மாநாடு கூட்டப்பட வேண்டும். எந்த முக்கிய பதவிக்குரியவர்களை நியமிக்கிற அல்லது நீக்குகிற அதிகாரம் தேசிய சபைக்கே உண்டு. கருத்து முரண்பாடுகள் தனிப்பட்ட முரண்பாடுகள் தலை எடுத்துவிட்ட இன்றைய நிலையில் சங்கம் உடனடியாக இயங்கக்கூடிய சூழ்நிலை தற்போது இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை.

உங்களது எழுத்துத் திறனை மறைக்கும் அளவுக்கு உங்களது சமூக ஆளுமை வளர்ந்துள்ளதே இதுபற்றி.....

சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலமாக இலக்கியத்துறையில் நான் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், அதற்கு ஏற்றளவுக்கு எனது எழுத்துகள் வெளிவந்தது போதாது. இடையில் எழுதக்கூடிய முக்கியமான காலகட்டத்தில் ஒரு 15 ஆண்டுகளுக்கும்மேல் இ.மு.எ.ச நாவலர் சபை மற்றும் சில பண்பாட்டியக்கங்களில் நான் முக்கிய பதவிகளை வகித்ததால், அவற்றின் இயக்கியரீதியான செயற்பாடுகளில் முழுமையாக என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. எழுதுவதை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அமைப்பு வேலைகளில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். மீண்டும் என்னை எழுத்துத்துறைக்கு வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து வந்தவர்களான நண்பர்கள் வரதர், டொமினிக்ஜீவா, செங்கை ஆழியான் மற்றும் எனது துணைவி ஆகியோர் எனது நன்றிக்குரியவர்கள். நான் பேச்சிலும் செயலிலும் நேர்மையைக் கடைப்பிடித்து அடிமட்டத்திலிருந்து உயர்மட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்வரை எல்லோரிடமும் உண்மையான அன்பு செலுத்தி மனித நேயத்துடனும் விஸ்வாசத்துடனும் பழகி வருபவன். பதிலாக அவர்களும் என்னை விசுவாசிக்கிறார்கள். யாரிடம் எந்த விஷயத்தை, எவ்வாறான முறையில் அணுகி அதனை நிறைவேற்ற முடியும் என்ற நுண்ணறிவு என்னிடம் இருப்பதாக நினைக்கிறேன். தலைக்கனம் இல்லாமல் பணிவோடு பழகுவது எனது சுபாவம். அதனால் நாடெங்கிலும் அநேக நண்பர்கள் எனக்கிருக்கிறார்கள். எடுத்த காரியத்தை தளம்பாமல் உறுதியாக நின்று - நிறைவேற்றுகின்ற அர்பணிப்பான உழைப்பில் என்றுமே எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. அதனைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றேன். எந்தச் சவாலையும் கண்டு, நான் கலங்கிப் போவதில்லை. அதற்குத் துணிவாக முகங்கொடுத்து முறியடிப்பது சிறுவயதிலிருந்தே எனது இயல்பாகிவிட்டது. எனது மாணவப்பருவத்திலேயே கவர்ச்சிகரமான பேச்சுக்கலை என்னிடமிருந்தது. இ.மு.எ.ச, நாவலர் சபை, மற்றும் பண்பாட்டியக்களின் அமைப்பு வேலைகள், பிரசாரப்பணிகளுக்கெனப் பெரும்பாலும் நாடு முழுவதிலும் சென்று நான் உரையாற்றிடுக்கிறேன். இளமையில் என்னிடமிருந்த பேச்சுக்கலை இதனால் மேலும் வளர்ச்சிபெற்றது. இவைகாரணமாக நீங்கள் என்னிடமிருப்பதாக குறிப்பிடும் சமூக ஆளுமை வளர்ந்திருக்கலாமென நினைக்கின்றேன்.

காதலன் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து அவன் காரியம் யானிலும் கைகொடுத்து, தனது ஆளுமையின் பலத்தினால் வளர்ந்து நிற்பவர் தங்களது மனைவி. தங்களது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அவரது பங்களிப்பு எத்தகையது?

நாம் இருவரும் இல்லறவாழ்வில் இணைவதற்கு - முன்னரே எமது மாணவப் பருவத்தில், ஒருவரையொருவர் அறிந்திருக்காத காலகட்டத்தில், இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர்களென்பதை புதிய தலைமுறையினர் அறிந்திருக்கமுடியாது. இலக்கியத்தைப்பற்றிய நோக்கமும், சமுதாயத்தைப்பற்றிய பார்வையும் இருவரிடமும் ஒத்ததாக இருந்ததனாலும் தொடர்ந்து இருப்பதனாலும் எம்மத்தியில் கூடுதலான புரிந்துணர்வு உண்டு. ஒருவரின் கருத்துச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் முதலியவற்றை அடுத்தவர் சிறப்பாக மதிக்கிறோம். இவற்றில் அநாவசியமாகத் தலையிடுபடுவதில்லை. அவரின் எழுத்துகளின் முதற்பிரதிகளைப் படிப்பவன் நான். அதேபோல எனது ஆக்கங்களை முதலில் வாசிப்பவர் அவரே. இலக்கண வழக்கள், எழுத்துபிழைகள் முதலியவற்றை திருத்துவதுடன் விஷயத்தின் ஒழுங்கமைப்பு பற்றி மாற்றஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அபிப்பிராயப்பரிமாற்றங்களையும் செய்வதுண்டு. ஆனால் இறுதி முடிவெடுக்கும் சுதந்திரம் அவரவருடையதே. எழுத்து முயற்சிகளுக்கு அப்பாலும் பல செயற்பாடுகளில் முழுமூச்சாக நான் ஈடுபட்டுவந்துள்ளமையை முன்னரே விபரித்துள்ளேன். அவ்வேளைகளிலெல்லாம் பிள்ளைகளின் சுகாதாரம், கல்வி முதலியவற்றை முற்றுமுழுதாகக் கவனித்த அவர், என்மீது அச்சமைகளை ஏற்றாமலிருந்தது பெரிய பங்களிப்பு அல்லவா? யாழ்ப்பாணத்திலும் சரி கொழும்பிலுஞ்சரி எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தின் ஆட்சிக்குழு செயற்குழு மற்றும் சந்திப்புகள் எமது இல்லத்திலே நடைபெறுவது வழக்கம். ராஜம் கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணன் சிதம்பரருநாதன், வாசந்தி, கோமல் சுவாமிநாதன், வல்லிக்கண்ணன்,

பொன்னீலன், தாமரை மகேந்திரன் முதலிய தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் சந்திப்புகளும் எனது இல்லத்திலேயே அக்காலத்தில் நடைபெற்றன. இச்சந்தர்ப்பங்களுக்கான உபசரிப்பு மற்றும் ஏற்பாடுகளை முன்னின்று நிகழ்த்திச் சிறப்பித்துவருபவர் எனது துணைவியாரே. சிலகாலமாக நான் சுகவீனமுற்றிருப்பதனால் எழுதுவது படிப்பதென்பது எனக்குச் சிரமம். அதற்கான ஒழுங்குகள் கவனிப்புகளைச் செய்து இன்னும் என்னை எழுதத்தூண்டிக் கொண்டிருப்பவர் எனது மனைவியே.

2003 ஒக்டோபர் ஞானம் (இதழ் 41)

நா.சோமகாந்தன் ஐயாவுடனான நேர்காணல் பல விடயங்களை இன்றைய வாசகர்களுக்கு கூறுகின்றது. இ.மு.எ.சங்கத்தின் தீர்மானத்திற்கு எதிராக அதன் அங்கத்தவர்களே முட்டைகளைப் 'பொக்கெற்று'க்குள் கொண்டு சென்று எறிந்திருக்கிறார்கள். சங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகளை உதாசீனம் செய்கின்ற அங்கத்தவர்கள் பலர் இ.மு.எ.ச.வில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது அவரது நேர்காணல் மூலம் தெரியவருகிறது.

- நா.சுந்தரலிங்கம், யொலிகண்டி.
(ஞானம், இதழ் 41, 2003)

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

நமது இலக்கிய இலக்கியவாதிகளின் அனுபவங்கள் எமக்கு புத்துயிர் ஊட்டுகின்றன. குறிப்பாக 40வது இதழில் நா.சோமகாந்தன் அவர்களின் நேர்காணலைக் குறிப்பிடலாம். சாதிக்கொடுமையையும், அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியும் இலக்கியத்தையும் விட்டுவைக்க வில்லை. சாக்கடை அரசியல், தனது அசிங்கமான கோரத்தை எல்லாவற்றிலும் வெளிப்படுத்தியே வந்துள்ளது.

சாகித்திய மண்டல பரிசுக்குழுவினரின் அடாவடித்தனங்களை பல்வேறு சுதந்திர அமைப்புகள் சுட்டிக்காட்டி வந்தாலும், அந்த அமைப்புக்குத் தன்மானம், கூடு, சொரணை இன்னும் ஏற்படவில்லை என்றே தெரிகிறது. அரசியல்வாதிகளுக்கு, 'ஜால்ரா' அடித்துக் கொண்டிருக்கும் தெரிவுக்குழுவுக்கு நிகராக சுதந்திர அமைப்புகள் கிளர்ந்தெழுந்து போராட வேண்டியதன் அவசியத்தை நா.சோமகாந்தனின் 'குமுறல்' உணர்த்துகிறது.

- ஓட்டமாவழி அிறபாத், கொழும்பு.
(ஞானம், இதழ் 42, 2003)

ஊஊ ஊஊ ஊஊ

ஈழத்துச் சோமு - சோமகாந்தனின் நேர்காணலும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது. அவருடைய வாழ்வோடு சேர்ந்த பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் வெளிச்சத்துக்கு வந்திருக்கின்றன. அவருடைய எழுத்தாற்றலை மட்டுமன்றி ஆளுமையையும், செயல் திறனையும் அதில் பக்கங்களினூடே காண்கிறேன். உடல்நலக் குறைவுள்ள நிலையிலும் அவர் ஓய்ந்துவிடவில்லை. இன்னுமொரு பத்து ஆண்டுகள் கழித்து அவரிடம் மறுபடியும் ஒரு நேர்காணலைச் செய்யும்பொழுது மேலும் பல சாதனைகளைக் காணமுடியும்.

- வரதர் (சாகித்திய இரத்தினம் தி. ச. வரதராசன்), யாழ்ப்பாணம்.

(ஞானம், இதழ் 43, 2003)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

உங்களுக்கு இந்த ஒலிபரப்புத் துறையில் எப்படி ஆர்வம், ஈடுபாடு ஏற்பட்டது என்பதைக் கூறுங்கள்.

எனக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே ஒலிபரப்புத்துறையில் ஒரு ஈடுபாடு இருந்தது. திருமதி யோகா தில்லைநாதன் அவர்கள் 'மணிமலர்' நிகழ்ச்சியை 1965, 1966 ஆண்டுகளில் நடத்தியபோது அந்த நிகழ்ச்சியிலே கலந்துகொண்டேன். அதன் பயனாக இந்த ஒலிபரப்புத் துறையிலே ஒரு விருப்பு ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து அந்தச் சிறுபராயத்தில், வார இறுதி நாட்களிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் வானொலியோடு தொடர்பு கொண்டேன். படிப்படியாக, 'மழலைச் செல்வம்', 'சிறுவர்மலர்', 'இளைஞர் இதயம்', 'இளைஞர் மன்றம்', 'சங்கநாதம்' போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலே கலந்துகொண்டேன். 1978இல் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் இளம் நாடகக் கலைஞனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். கே. எம். வாசகர் நெறிப்படுத்திய 'கழித்த கல்' என்ற வானொலி நாடகத்திலே எனக்கு முதன்முதலாகப் பங்குகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அந்த நாடகத்தில் நான் இரண்டு வசனங்கள் மட்டுமே பேசினேன். அதற்குச் சன்மானமாக அப்போது 7ரூபா 50 சதம் கிடைத்தது. சன்மானத்தைவிட இதன் மூலம் எனக்கோர் அங்கீகாரம் கிடைத்தது என்பதிலே பெரும் திருப்தியடைந்தேன்.

1986இல் உயர்தர வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தில் எனக்குப் பகுதிநேர அறிவிப்பாளராக உத்தியோகம் கிடைத்தது. அப்போது வானொலித் துறையிலே நான் செய்துவந்த பங்களிப்புக் காரணமாகவும், அதேநேரத்தில் திரு. எழில்வேந்தனிடம் 'விளையாட்டு அரங்கம்' நிகழ்ச்சியிலே உதவி ஒலிபரப்பாளராக கடமையாற்றியதால் கிடைத்த பயிற்சி காரணமாகவும் இந்தப்பகுதிநேர அறிவிப்பாளர் தொழில் எனக்குக் கிடைத்தது. சிறிது காலத்தில் ஒலிபரப்புக் கருவிகளை இயக்கும் ஒலிபரப்பு உதவியாளர் தொழிலும் எனக்குக் கிடைத்தது. இரண்டு தொழில்களையும் ஒரே நேரத்திலே அங்கு புரிந்தேன். 1982இல் இலங்கையில் முதன் முதலாகத் தொலைக்காட்சிச் சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1984இல் திரு. பி. விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் அதிலே தயாரிப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தொலைக்காட்சிச் சேவையில் என்னைத் தனது உதவியாளராக நியமித்தார். அப்போது நான் மூன்று தொழில்களை ஒரு நேரத்திலே செய்தேன். அதாவது காலையிலே 5 மணியிலிருந்து தமிழ்ச் சேவை ஒன்றிலே அறிவிப்பாளராக கடமையாற்றிவிட்டு, அதன்பின்

சந்திப்பு: தி. குானசேகரன்

**ஒலிபரப்புத்துறையில்
கின்னஸ் சாதனை
ஏற்படுத்திய
அவுஸ்திரேலிய
'இன்பத்' தமிழ் ஒலி
வானொலி இயக்குனர்,
அறிவிப்பாளர்
மாலசிங்கம்
பிரயாகரன்**

நேர்காணல்

8.30 மணியிலிருந்து மாலை ஐந்து மணிவரை ரூபவாஹினியில் கடமையாற்றிவிட்டு, மாலை ஐந்து முப்பது மணியில் இருந்து இரவு ஒரு மணிவரை ஒலிபரப்பு உதவியாளராகக் கடமையாற்றினேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் கடுமையான பயிற்சியையும் அனுபவத்தையும் பெற்றேன். ஒலிபரப்புத் துறையிலும் ஒளிபரப்புத் துறையிலும் இவ்வாறு எனக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது.

அவுஸ்திரேலியாவில் 24 மணிநேர 'இனப்பத் தமிழ் ஒலி' வானொலியை உருவாக்கக் காரணமாக அமைந்த பின்புலத்தைக் கூறுங்கள்.

1986ல் இனப்பிரச்சினை காரணமாக ஏற்பட்ட நெரிசலால் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தேன். அவுஸ்திரேலியாவில் கிட்டத்தட்ட ஆறு வருடங்கள் ஊடகத் துறைக்குச் சம்பந்தமில்லாத விகிதர் தொழில் பார்க்க நேரிட்டது. தொழில்சார் மேற்படிப்பும் படிக்க வேண்டியிருந்தது. கலைத்துறையோடு எவ்வித ஈடுபாடுமின்றிக் கழிக்க நேரிட்டது. எனது ஆர்வம் இத்துறையில் மழுங்கியிருந்தது. அப்போது 'எஸ். பி. எஸ்.' என்ற வானொலி மட்டும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனைக் கேட்பதோடு என்னைத் திருப்திப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது; வேறுவழியில்லை. இந் நிலையில் 1992ல் தொழிற்கட்சி பல்லின மொழிபேசும் மக்களுக்காக சிட்னியிலே ஒரு வானொலியை அமைப்பதற்கு அனுமதி வழங்கியிருந்தது. அதிலே தமிழ் வானொலி அமைப்பதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது, திரு. ஆசி. கந்தராஜா அவர்களும் நானும் இணைந்து செயற்பட்டோம். அந்த வானொலி அமைப்புக்காக அப்போது ஒரு குழுவும் அமைக்கப்பட்டது. நானும் கந்தராஜாவும் இணைந்து அந்த வானொலிக்கான பெயரை 'தமிழ் முழக்கம்' எனத் தெரிவு செய்தோம். இரண்டு இசைகளை இணைத்து ஆரம்ப இசையை உருவாக்கினோம். இப்படியாக அந்த வானொலியை அமைப்பதற்குரிய ஆரம்பப் பணிகள் யாவற்றிலும் நான் பங்கு கொண்டேன். அந்த வானொலியில் திரு. கந்தராஜா நிகழ்ச்சிகளை நடத்த நான் உதவியாளராக இருந்தேன். 1992 டிசம்பரிலே திரு. கந்தராஜா லீவில் செல்ல நேரிட்டது.

அப்போது நான் அந்த வானொலி நிகழ்ச்சிகளை நடத்த விரும்பினேன். ஆனால் எனக்கு அனுமதி வழங்கப் படவில்லை. எனது திறமைக்கு அங்கு இடமில்லை என்ற நிலைமையை உணர்ந்த போது நான் மிகவும் வேதனை அடைந்தேன். அடுத்த ஜனவரி மாதத்திலே அதிஷ்டவசமாக 2CCR என்ற சமூக வானொலியில் எனக்கு அழைப்பு வந்தது. 1993 ஏப்ரல் 4ஆம் திகதியில் இருந்து ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் 'முத்தமிழ் மாலை' என்ற நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினேன். அனேக ரசிகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றேன். அது எனது முன்னேற்றப் பாதையில் அடுத்த கட்டமாகத் திகழ்ந்தது. ஆனாலும் அந்த வானொலி ஒரு குறுகிய பிரதேசத்துக்கு மட்டுந்தான் கேட்கக் கூடியது என்று அப்போது விமர்சிக்கப்பட்டது. எனவே சிட்னி முழுவதும் கேட்கக்கூடியதாக 2SCR என்ற வானொலியை சகோதரி ஷாமினி ஸ்ரோறர் அவர்களுடன் இணைந்து ஆரம்பித்தோம். அன்றுதான் அவுஸ்திரேலியச் சரித்திரத்தில், ஒலி பரப்பில் 'நேயர்களுடன் நேரடி உரையாடல்' என்ற நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்தோம். அது மிகுந்த திருப்தியைத் தந்தது. அது ஊடகத் துறையிலே புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த ஒலிபரப்புக் கலையகத்திலே கடமையாற்றியபோது ஒலிபரப்புத் துறையிலே உயர் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிட்டியது. அந்தப் பயிற்சியை அளித்த ஸ்ரீஃப் அகேண் என்பவரோடு பேசியபோதுதான் எனது 24 மணிநேர ஒலிபரப்புக் கனவு நனவாகக் கூடிய வாய்ப்புக் கிட்டியது. 1996 ஜனவரி 26ம் திகதி அதற்கான அனுமதி எனக்குக் கிடைத்தது. அதற்கு வேண்டிய பணம் தேவைப்பட்டபோது, நேயர்களின் பங்களிப்பைப் பெற்றேன். மே மாதம் 22ம் திகதி, அதாவது நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து சரியாகப் பத்து வருடங்களின் பின் இந்த வானொலியை ஆரம்பித்தேன். நேயர்களை நம்பியே இந்த வானொலி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இந்த இன்பத் தமிழ் ஒலி வானொலியினை ஆரம்பித்த போது உங்களது நோக்கங்கள் என்னவாக இருந்தன?

இந்த வானொலியை நான் ஆரம்பித்ததற்குக் காரணம் ஒலிபரப்புத் துறையிலே எனக்கிருந்த காதல். எனது திறமையிலே எனக்கிருந்த நம்பிக்கை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு மிகுந்த ஆத்ம திருப்தியைத் தருகின்ற இந்தத் தொழிலைப் புரியக்கூடிய வாய்ப்பு இந்த நாட்டிலே இருந்தது. என்னைப்போல் இன்னும் பல திறமை உள்ளவர்கள் இங்கே இருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் வாய்ப்பு வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. மேலும், ஒரு செய்தியை உடனடியாகத் தெரிவிப்பதற்கு எமது தமிழர்கள் மத்தியிலே ஓர் ஊடகம் தேவை என்கிற நிலை அப்போது இருந்தது. பல தமிழர்கள் அவஸ்திரேலியாவுக்குக் குடிபெயர ஆரம்பித்தார்கள். எண்ணிக்கையில் பன்மடங்காக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஊடகத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்தேன். எதிர்காலத்தில் தமிழ் இருக்குமா போன்ற சிந்தனைகள் தமிழர்கள் மத்தியிலே வர ஆரம்பித்தது. சிறுவர்கள், எதிர்காலச் சந்ததியினர், இதனைப் பயன்படுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. இங்குள்ள கலைஞர்கள், திறமைசாலிகள் தமது அறிவை, ஆற்றலை, திறமைகளை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை மிகவும் இலகுவாக வழங்கக் கூடிய ஒரு களமாக இந்த வானொலியை வளர்த்தெடுப்பதே எனது நோக்கமாக இருந்தது.

கடந்த ஐந்து வருட காலத்தில் உங்களது இந்த வானொலி மூலம் செய்த குறிப்பிடும் சொல்லக்கூடிய செயற்பாடுகளாக எவற்றைக் கூறலாம்?

வானொலி ஒலிபரப்புத் தொழில் நுட்பத்துறையிலே எனக்கிருந்த பாண்டித்தியம் காரணமாக நான் சில சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறேன். ஒலிபரப்புத்துறையில் நேயர்களுடன் நேரடி உரையாடல் எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அதேவேளையில் ஒலிபரப்புத்துறையில் முதன்முதலாக இரண்டு வானொலி நிலையக் கலையகங்கள் இணைந்து அவற்றின் சொந்த நேயர்களோடு நிகழ்ச்சிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டது ஒரு புதுமையான நிகழ்ச்சி. இன்பத் தமிழ்ஒலி, சிங்கப்பூர் 'ஒலி 96.8' என்ற அரச வானொலியோடு இணைந்து நடத்தப்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சிதான் சரித்திரத்தில் இடம்பெற்ற முதலாவது இணைப்பு நிகழ்வாகும். அங்குள்ள நேயர்கள் பேசுவதை இங்குள்ள நேயர்கள் கேட்பதும், இங்குள்ள நேயர்கள் பேசுவதை அங்குள்ள நேயர்கள் கேட்பதும், இந்த இணைப்பிலே சாத்தியமாயிற்று. மிகவும் குறைந்த செலவில், அடிப்படையான தொழில்நுட்ப வசதிகளோடு நான் அதனைச் சாத்தியப்படுத்தினேன். அவர்கள் வியந்து போனார்கள். அது ஒரு சாதனை. அதனைத் தொடர்ந்து அடுத்த ஆண்டிலே நான்கு கண்டங்களிலே உள்ள தமிழ் வானொலிகளை இணைத்து புத்தாண்டு வாழ்த்து நிகழ்ச்சியை நான்கு கண்டங்களிலும் உள்ள நேயர்கள் பேசுவதை நான்கு கண்டங்களிலும் உள்ளவர்களும் கேட்டார்கள். நான்கு கண்டங்களிலுள்ள ஒலிபரப்பாளர்களும் பங்குகொண்டார்கள். இதில், இன்பத் தமிழ்ஒலி வானொலி, இலங்கைச் சக்தி எஃப். எம், கனடா கீதவாணி, ஐரோப்பிய TBC வானொலி ஆகியவை இணைந்து கொண்டன. இதற்கு இன்பத் தமிழ்ஒலி வானொலி நடுநிலைக் கலையகமாக விளங்கியது. இது இன்னுமொரு சாதனை.

ஒலிபரப்புத்துறையிலே கின்னஸ் சாதனை ஏற்படுத்தியுள்ளீர்கள் அதற்கான எண்ணம் உங்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது?

நண்பர் சுரேஸ் ஜோக்கிம் பத்துக்கு மேற்பட்ட கின்னஸ் சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறார். அவருடைய சாதனைகள் சிலவற்றிற்கு இன்பத் தமிழ் ஒலி ஊடக நாங்கள் ஆதரவு வழங்கினோம். அவர் ஒரு நாள் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு வானொலி அறிவிப்பில் சாதனை புரியும் எண்ணத்தை வெளியிட்டார். அப்படிச் செய்வதால் இன்பத் தமிழ் ஒலி

வானொலிக்கு நல்ல பெயர் வரும். கின்னஸ் புத்தகத்திலே வானொலியின் பெயர் இடம் பெறும். 'இன்பத் தமிழ்' என்ற சொல் அதில் இடம்பெறும் என்று கூறினார். உண்மையில், தான் சாதனை புரியும் எண்ணத்துடனே அவர் அதனைக் கூறினார். அதற்குரிய விதி முறைகளையும் தொலைநகல் மூலம் எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவற்றைப் பார்த்தபோது எனக்கு ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. இது எமது வானொலி. நான் நேசிக்கும் ஒரு துறை. எனக்கும் இதிலே ஒரு ஈடுபாடு இருக்கிறது. எனவே நான் அவரிடம் கூறினேன், "எனக்கும் இதிலே விருப்பம் இருக்கிறது. நான் முதலில் இந்தச் சாதனையைச் செய்கிறேன். பின்பு நீங்கள் அதனை முறியடியுங்கள் என்றேன்". அவர் அதற்கு ஒரே நேரத்தில் இருவருமே சேர்ந்து செய்யலாம். கின்னஸ் ஸ்தாபனத்தினருடன் பேசுகிறேன்" என்றார். அதன்படியே ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இருவருமாகச் சேர்ந்து சாதனையை ஏற்படுத்தினோம்.

தாங்கள் முறியடித்த இந்த உலக சாதனை முன்னர் யாரால் எப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டது?

இந்த உலக சாதனைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது வேறொரு விடயத்தையும் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. எமது இந்த வானொலி ஒலிபரப்பைக் கேட்பதற்கு, எம்மால் வழங்கப்படும் ஒரு கருவியையும் வானொலிப் பெட்டி வைத்திருப்பவர்கள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கருவிகளை எமது வானொலி நேயர்களுக்கு வழங்கி நாங்கள் சந்தாப்பணம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். இந்தச் சந்தாப் பணத்திலேயே வானொலி நடத்துவதற்கான செலவுகளை நாம் ஈடுசெய்கிறோம். மெல்பேர்ண் நகரில் இருக்கும் தமிழன்பர்கள் சிலர் இதற்கு எதிராகத் தாமே இக்கருவிகளை உற்பத்திசெய்து நேயர்களுக்கு விற்றுவிட்டார்கள். ஏறத்தாழ 60,000 டொலர் வருமானம் அவர்களால் பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் வானொலி நிலையத்தை நடத்த முடியாத நிலை தோற்றியது. 1998ம் ஆண்டு டிசம்பரில் 26000 டொலர் இல்லை என்றால் இந்த வானொலி நிலையத்தை மூட வேண்டும் என்ற நிலைமைக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன். மனதிலே நிம்மதியில்லை. இந்த நிலையிலே ஒருநாள் மாலை 4.30 மணிக்கு ஒலிபரப்புக் கலையகத்திலே புகுந்து நேயர்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தேன். "24 மணிநேர வானொலி என்று குறிப்பிட்டோம். ஆனால் முன்னர் நான் ஒரு போதும் 24 மணிநேரம் தொடர்ந்து இந்த நிலையத்தில் இருந்ததில்லை. இன்று நான் 24 மணிநேரமும் இந்த வானொலி நிலையத்திலே இருக்கப்போகிறேன். ஒலிபரப்பிலே கலந்து கொள்ளப்போகிறேன். ஒரு சிலர் மேற்கொண்ட தவறான நடவடிக்கையால் இந்த வானொலி நிலையத்திற்குப் பண நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே நேயர்களுடைய உதவி நிச்சயமாகத் தேவைப்படுகிறது. கடனாகவாவது ஒவ்வொரு நேயரும் 100 டொலர்களையாவது தாருங்கள்" என வேண்டினேன். தொடர்ந்து 26 மணிநேரம் ஒலிபரப்பிலே கலந்து கொண்டேன். நேயர்கள் பலத்த உற்சாகம் தந்தார்கள். ஏறத்தாழ நூற்றிஎழுபத்தாறு நேயர்கள் தங்களது பங்களிப்பைச் செய்ய முன்வந்தார்கள். அன்று 26 மணிநேரம் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பில் ஈடுபட்டதை இப்போது நான் செய்த சாதனைக்குச் சமமானதாகக் கருதுகிறேன். அந்த நேரம் உலக கின்னஸ் சாதனைப் புத்தகத்திலே ஒலிபரப்புத்துறையிலே எவ்விதமான சாதனையும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. 1999ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் பி. பி. சி. வானொலியிலே ஒருவர் முப்பத்தாறு மணித்தியாலங்கள் செய்த சாதனை 2000 ஆண்டிலேதான் கின்னஸ் புத்தகத்திலே வெளிவந்தது. அந்தச் சாதனை பின்னர் நெதர்லாந்திலே நாற்பது மணித்தியாலங்களால் முறியடிக்கப்பட்டது. அடுத்த கின்னஸ் புத்தகத்திலே இன்னும் ஒருவர் 60 மணித்தியாலங்கள் செய்திருந்தார் என்ற தகவல் வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் கிறேக் டெயின்ஸ் என்ற ஆங்கிலேயர் 73 மணித்தியாலங்களும் 33 நிமிடங்களும் செய்து சாதனை படைத்துள்ளார். அவருடைய சாதனையைத்தான் நாங்கள் இப்போது 85 மணித்தியாலங்கள் செய்து முறியடித்துள்ளோம்.

ஒவ்வொரு மனிதனின் வெற்றிற்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண்ணிருப்பாள் என்று கூறுவார்கள். உங்களது மனைவியும் ஒலிபரப்புத் துறையிலே உங்களோடு பக்கத் துணையாக இருக்கிறார். உங்களுடைய இந்தச் சாதனையில் அவருடைய பங்களிப்புப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதனின் வெற்றிற்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண்ணிருப்பாள் என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது. அந்தப் பெண்தான் தாய். என்னுடைய தாயாருடைய ஆசியுடன்தான் நான் இந்தச் சாதனையை ஆரம்பித்தேன். அவர் ஓர் ஆசிரியராக இருந்தவர். அழகு தமிழிலே நான் பேசுவதற்குப் பயிற்சி தந்தவர் அவர்தான். அவர் எனது கலைத்துறை ஈடுபாட்டுக்குப் பங்களிப்பு வழங்கியது போல் எவரும் வழங்கவில்லை. இந்தச் சாதனையை அவருடைய ஆசியோடு தொடங்கி அவருடைய ஆசியோடு நிறைவு செய்தேன். எனது மனைவி திலகாவிடமிருந்து நிச்சயமாக நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஒலிபரப்புத் துறையிலே இருந்த அவரை நான் காதலித்து மணந்து கொண்டதால், இந்தத் துறையிலே அவருக்கும் அதிக ஆர்வம் இருக்கிறது. அவர் எப்பொழுதுமே எனக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறார். கலைத்துறையில் உள்ளவர்களிடம் உள்ள குறைபாடு என்னவென்றால் அவர்கள் மனம்போன போக்கிலே போகப் பார்ப்பார்கள். இதனால் பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டியவரும். மனம்போன போக்கில் நான் காரியங்களில் ஈடுபடுவதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய கடிவாளத்தை என் மனைவி வைத்திருந்தார். இதனால் என்னை நிறுத்திச் சிந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன. நான் சென்று விழுந்துவிடாமல், என்னுடைய முயற்சிகள் முழுமையாகத் தடைப்படாமல் சிறப்பாகச் செய்வதற்கு எனது மனைவி உதவியாக இருக்கிறார். ஒலிபரப்புத் துறையிலே எனது ஈடுபாட்டினால் ஏற்படுகின்ற சிரமங்கள் பலவற்றை எனது குழந்தைகளும் குடும்பத்தினரும் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சகிப்புத் தன்மைக்கு எனது இந்தச் சாதனை ஒரு பரிசாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை நினைக்கின்றபோது மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது.

எதிர்காலத்தில் வேறு சாதனைகள் ஏதாவது புரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டா?

எமது சமுதாயம் ஒரு நல்ல ஆரோக்கியமான சமுதாயமாக வளரவும், எங்களுடைய பாரம்பரியங்களை அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்கவும், எமது கலை கலாசாரத்தை இன்னும் பல சந்ததிகளுக்குக் கொண்டு செல்லவும், இந்த ஊடகம் துணைபுரிந்தால் அதுவே பெரிய சாதனைதான். காலப்போக்கில் இன்னும் புதிய சிந்தனைகள் வரலாம். சாதனைகள் புரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் இதில் நான் மட்டும் மகிழ்ச்சி கொள்ளவில்லை. பலர் மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்கள். அந்த மகிழ்ச்சியைப் பணம் கொடுத்தோ அல்லது வேறு விதமாகவோ பெற முடியாது. சாதித்துத்தான் பெறவேண்டும். அப்படியான சாதனைகள் புரிய ஆசை இருக்கிறது. அதற்குக் கின்னஸ் புத்தகம்தான் வழி என்பதல்ல. நாங்களே புத்தகங்களைப் பல சாதனைகளுக்காகத் திறக்கலாம்.

2004 பெப்ரவரி ஞானம் (ஆறாம் பக்கம் 45)

பெண்ணிலைச் சிந்தனைக்கு எப்படி அறிமுகமானீர்கள்? உங்கள் வாழ்க்கைப் பின்னணியுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறலாமா?

இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது எனது குடும்பச் சூழல், ஆசிரியைகள், பின்னாளில் எனது நண்பிகள் எல்லாம் எனது சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும், உலக நோக்கிற்கும் – view world கருத்து நிலைக்கும் பின்னணி எனத் தெரிகிறது. நான் மட்டக்களப்பில் பிறந்தவள். எனது தந்தையார் யாழ்ப்பாணம், தாய் மட்டக்களப்பு. தந்தை யாழ்ப்பாணத்தின் சாதி ஆதிக்கத்திற்கெதிராகக் குரல் எழுப்பியவர். அதை வெறுத்தே மட்டக்களப்பிற்கு வந்தவர். சமூகத்தின் ஆதிக்கக் கருத்தியலுடன் ஒத்துப்போக மறுக்கும் dissent சிந்தனை அவரிடமிருந்தது. இந்த dissent, பிழையான திலிருந்து மாறுபடும். என்னுடைய ஆசிரியர்கள் வின்சன் மகளிர் கல்லூரியில் திருமதி ராஜகருணா சிவபாதசுந்தரம், திருமதி திரவியம் ராமச்சந்திரன், செல்வி றோசலின் கருணாரட்ண போன்றோரின் பெண்கள் முன்னேற்றம்பற்றிய கருத்துக்கள் என்னில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. மௌனகுரு என்னைச் சந்தித்த காலத்தில் எனக்கு மார்க்சியம் அறிமுகமானது. மார்க்சியத்துக்குள்ளால்தான் தத்துவ ரீதியாக

எனக்குப் பெண்ணியவாதம் அறிமுகமானது. ஏங்கல்கினுடைய “தனிச்சொத்துடமை, குடும்பம், அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்” என்ற நூலை அப்போதுதான் வாசித்தேன். பெண் ஒருக்குமுறையின் அடிப்படையை ஏங்கல்ஸ் அதில் விளக்குகிறார். அது என்னை மிகவும் பாதித்த ஒரு நூல் இன்றுவரை. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் காலம் முக்கியமானது. அங்குதான் எனது அரசியல், இலக்கியப் பார்வைகள் ஆழமும் உறுதியும் பெற்றன. பேராசிரியர் கைலாசபதி தொடர்பு

சோஷலிசப் பெண்ணிலை வாதியான பேராசிரியர் சித்திரலேகா சிறந்த கல்வியாளர். சிந்தனையாளர். சமூகவியல். மாணிடவியல். துறைகளின் புலமைமிக்க ஆய்வாளர். இலங்கையிலும் பல வெளிநாடுகளிலும் பல ஆய்வரங்குகளில் பங்கேற்றுப் பெண்ணிலை வாதத்துக்கு உரமும் ஊக்கமும் சேர்த்தவர். பெண்களின் சமத்துவத்தை ஊக்குவித்தவர்களுக்கு வழங்கும் UNHCR விருது அண்மையில் இவருக்கு வழங்கப் பெற்றுள்ளது. ‘ஞானம்’ சர்வதேச மகளிர் தினச் சிறப்பிழக்கென அவர் வழங்கிய சிறப்புப் பேட்டி இது.

சந்திப்பு: பத்மா சோமகாந்தன்

முக்கியமானது. அவர்தான் குமாரி ஜயவர்த்தனாவை எனக்கு அறிமுகம் செய்தவர். குமாரி ஜயவர்த்தனா பெண்நிலை ஆராச்சியாளர்களில் இன்று முன்னணியில் இருப்பவர். அன்று பொருளியல் விரிவுரையாளராக இருந்தார். அவருடைய நட்பு இன்றைய எனது பெண்நிலைப் பார்வைக்கு நிறையப் பங்களித்திருக்கிறது.

பெண்நிலை ஆய்வுகள் ஒரு கல்வித்துறையாக இன்று வளர்ந்துள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்களே, நீங்கள் அத்தகைய கல்வியைப் பெற முடிந்ததா?

நெதர்லாந்து நாட்டில் சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கான நிறுவனம் ISS அபிவிருத்தி தொடர்பான கற்கை நெறிகளுக்குப் புகழ் பெற்றது. அங்கு பெண்களும் அபிவிருத்தியும் என்ற பாட நெறியில் எம். ஏ. செய்கிற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கு அறிமுகமான ஆசிரியைகள் – இன்றுவரை அவர்கள் நட்புத் தொடர்கிறது. அமரிதா சாச்சி, தண்டம் றங் போன்றோர் அங்கு படிக்கும்போதுதான் எனது உலகம் மேலும் விரிந்தது. பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்தோர் என்னுடன் படித்தார்கள். கொலம்பியா, நைஜீரியா, போர்த்துக்கல், இந்தியா, பாகிஸ்தான், தாய்லாந்து, சோமாலியா, தான்சானியா போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் – இவர்கள் மூலம் வெவ்வேறு நாட்டுப் பெண்களின் அனுபவங்களையும் பிரச்சினைகளையும் அறிய முடிந்தது. அவற்றைப் பெண் நிலைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பகுப்பாய்வு செய்யவும் விளங்கவும் கற்றுக் கொண்டேன். 1991 – 92 இல் நியூயோர்க் நகரில் City University of New York இன் ஒரு கல்லூரியான Hunter College இல் ஒருவருடம் ஆராய்ச்சிக்காகத் தங்கியிருந்தபோது எனது சிந்தனை மேலும் வளம்பெற்றது. என்னுடைய சக ஆராய்ச்சியாளராக இருந்தவர் நிக்கி அலெக்சாண்டர், ஹண்டர் கல்லூரியில் பெண்கள் ஆய்வு நிகழ்ச்சியின் இணைப்பாளர் – றோசலின் பச்சல்கி – பெண்களது இனப் பெருக்கச் சுகாதார உரிமைகள் – Reproductive Health Rights குறித்து எழுதியவர், பெண்களது மனித உரிமைகள் என்ற கருத்தாக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக உழைத்தவர். சார்லட் பரூக், றொக்ஸானோ கரியோ போன்றோர் நண்பிகளானார்கள். பலஸ்தீனிய, எல்சல்வடோரிய பெண்கள் அமைப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களுடன் தொடர்பும் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் தேசியமும் பெண்நிலைவாதமும் தொடர்பாகக் குறிப்பாக எனது கவனம் சென்றது. புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் கலாசாரச் செயற்பாடுகள், – குறிப்பாகப் பெண்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் இக்காலப் பகுதியில்தான் ஆரம்பமானது. யாவற்றுக்கும் மேலாக எனது சமூகத்தை நான் கருத்தான்றிப் பார்க்கிறேன். அது எனக்கு நிறைய அறிவைத் தருகிறது. எனது பெண்நிலைப் பார்வைக்கு அது பின்னணியாக அமைகிறது.

நீங்கள் இணைந்து செயற்பட்ட, புகுகின்ற பெண்கள் நிறுவனங்கள் அவற்றின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூற முடியுமா?

நான் கடந்த சுமார் 20 வருடங்களுக்கு மேலாக பல்வேறு இடங்களிலும் பெண்கள் அமைப்புகளுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டு வந்துள்ளேன். யாழ்ப்பாணத்திலேயே இத்தகைய செயற்பாடு ஆரம்பமாயிற்று. 1981, 82 ஆம் ஆண்டு யாழ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியைகள் சிலரும், சில மாணவிகளும் சேர்ந்து பெண்கள் முன்னேற்றச் சங்கம் என்ற ஒரு அமைப்பைத் தொடங்கினோம். பெண்கள், பெண்ணியம் தொடர்பான படிப்புக் குழுவாகவே அது இயங்கியது. எம்முடன் நிர்மலா நித்தியானந்தன், சுல்பிகா இஸ்மாயில், யுவனேஸ்வரி போன்றோர் செயற்பட்டனர். பின்னர் பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் என்ற அமைப்பு 1984 இல், இயங்கத் தொடங்கியது. இதில் என்னுடன் சர்வம் கைலாசபதி, பார்வதி கந்தசாமி, மல்லிகா இராஜரெட்ணம், சோமேஸ்வரி கிருஸ்ண குமார், பத்மினி சிதம்பரநாதன், சுமங்களா கைலாசபதி, ராஜினி திரணகம் மோகனா, செல்வி, சிவரமணி போன்றோர் இணைந்திருந்தனர். பெண்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், கருத்தரங்குகள், கலாசார ஊடகங்கள் மூலம் பெண்களும் சமூகமும் பற்றிய விவாதத்தை எழுப்புதல் இவ் அமைப்பின் நோக்கங்களாக இருந்தன. மொளனகுருவின் “சக்தி பிறக்குது” குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் ‘தியாகத்

திருமணம் போன்ற நாடகங்கள் பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்திற்காகவே தயாரிக்கப்பட்டவை. இவை இரண்டும் முறையே 86.87ம் ஆண்டுகளில் மார்ச் 8 பெண்கள் தினத்தன்று மேடையேற்றப்பட்டவை. பெண்ணிலைவாதம் பொருத்தமானதே என்ற இலகுவாசிப்பு நூல் ஒன்றையும் இந்த அமைப்பு 1985 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. 1986 இல் 'சொல்லாத சேதிகள்' என்ற இலங்கைப் பெண்களின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பையும் இந்த அமைப்பே வெளியிட்டது. இதே கால கட்டத்தில்தான் அன்னையர் முன்னணி என்ற இன்னோர் அமைப்பும் உருவானது. 1984 ஆகஸ்ட் மாதம் வடமராட்சிக் கிராமம் ஒன்றில் ஆண்பிள்ளைகள் நூற்றுக்கணக்கில் கைதுசெய்யப்பட்டு பெற்றோருக்கு எந்த அறிவித்தலுமின்றி ராணுவ ட்ரக்கில் ஏற்றப்பட்டு பூலா முகாமுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டபோது யாழ் குடாநாடே அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. பயங்கரவாதச் தடைச் சட்டம் அமுலில் இருந்த அக்காலத்தில் தெருவில் வந்து எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்ப ஆண்கள் அஞ்சிய காலத்தில், அன்னையர் என்ற தமது மரபுரிதியான பாத்திரத்தை ஒரு அரசியல் பாத்திரமாக மாற்றினர் பெண்கள்.

பெண்கள் சிலருடைய ஆலோசனையில் உருவாகியதுதான் அன்னையர் முன்னணி. இதன் அமைப்புப் பற்றி நாம் ஆலோசித்தபோது கொலம்பிய நாட்டின் முன்மாதிரியாக Mothers of Maya de Plaza என்ற அமைப்புடன் முன்மாதிரியாக அமைந்தது. அங்கும் ராணுவத்தால் கைதுசெய்யப்பட்ட தமது புதல்வர்களை விடுதலை செய்யக்கோரும் ஒரு அமைப்பாகவே அன்னையரின் அந்த அமைப்பு இருந்தது. யாழ் குடாநாட்டின் பல்வேறு பாகங்களையும் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் அதில் அங்கம் வகித்தனர். இராணுவத்தின் மனித உரிமை மீறல்களைக்கண்டித்து பல ஊர்வலங்களை அது நடத்தியது. 1986இல் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டபோது அவற்றுக்கிடையே சமரசத்தை ஏற்படுத்தும் முயற்சியிலும் அன்னையர் முன்னணி ஈடுபட்டது. கடல் வலயத்தடைச் சட்டத்தினால் கரையோர மக்களின் தொழில் பாதிக்கப் பட்டபோது அவர்களுக்கான நிவாரணப் பணியிலும் அன்னையர் முன்னணி பங்காற்றியது.

இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுகோரும் அறிக்கைகளை வெளியிட்டது. தென்னிலங்கைப் பெண்கள் அமைப்புகளின் ஆதரவும் அன்னையர் முன்னணிக்குக் கிடைத்தது. இந்த அமைப்பில் ஆரம்பகால உறுப்பினர்களாக என்னுடன் நிர்மலா பாலரட்ணம், சர்வம் கைலாசபதி, திருமதி சண்முகலிங்கம், தேம்பா குணநாயகம், கணேஸ் பாலசிங்கம், திருமதி அருணாச்சலம், கேசவமலர் ராஜரட்ணம், சாந்தி சச்சிதானந்தன் ஆகியோர் பங்காற்றினர். கைது செய்யப்பட்ட பிள்ளைகளின் விடுதலை கோரி 1984 ஆகஸ்ட் இறுதியில் அன்னையர் முன்னணி நடத்திய மௌன ஊர்வலத்தில் நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் பங்குபற்றினர். இராணுவ அடக்குமுறைக்கு எதிரான பொது மக்களின் எதிர்ப்புணர்வின் அடையாளமாக அன்னையர் ஊர்வலம் இருந்தது. இந்திய அமைதிப்படையினரின் வருகையுடன் அன்னையர் முன்னணியின் செயற்பாடும் முடங்கிப்போயிற்று. பின்னர் 1989இன் ஆரம்பத்தில் பூரணி பெண்கள் நிலையத்தை உடுவில் ஆரம்பித்தோம். இந்திய இராணுவத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த போரில் பாதிக்கப்பட்ட, குடும்பங்களை இழந்த, இளம் பெண்களுக்கு வாழ்வாதாரங்களை வழங்கும் நோக்கத்துடன் பூரணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது பல திட்டங்களை முன்னெடுத்தது. பக்கத்துக் கிராமங்களிலுள்ள வறிய பெண்களை அவர்களது தேவைகளை அவர்களே பெற்றுக்கொள்ளும் வலுவுடையவர்கள் ஆக்கும் வேலையில் பூரணி ஈடுபட்டிருந்தது. 1991இல் பூரணி தனது செயற்பாட்டை இழக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. 1990இல் 2ஆவது ஈழப்போரில் வடக்கு கிழக்கிலிருந்து பெரும்பாலான மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள், கிழக்கிலிருந்து தமிழ் மக்கள் அரசாங்கம் "நலன்புரி நிலையங்கள்" என அழைத்த மண்டபங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் இவர்கள் தங்கவைக்கப்பட்டனர். இந்த அகதிகளில் பெண்களும் பிள்ளைகளினதும் எண்ணிக்கை அதிகமானதாக இருந்தது. அக்காலத்தில் நானும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்திருந்தேன். கொழும்பில் எனது நண்பி சுனிலாவுடன் தங்கி இருந்தேன். அகதி முகாம்களில் வாழ்ந்த பெண்களும், பிள்ளைகளும் நலன்களையும் விசேட

தேவைகளையும் கவனிப்பதற்காக சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம் என்ற அமைப்பை அப்போது ஆரம்பித்தோம். இந்த அமைப்பில் சுனிலா அபயசேகர, குமுதினி சாமுவேல், அன்பேரியா ஹனிபா, பவித்ரா கைலாசபதி, ஓனவை, ஓட்டி றிபேரா ஆகியோர் ஆரம்பகால அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். ஜயந்தி தளையசிங்கம், விஜி முருகையா, யமுனா இப்ராகிம், றெஜி டேவிட் போன்றோரும் சூரியாவில் பணியாற்றினர். இடம்பெயர்ந்த பெண்களுடன் வேலை செய்ய ஆரம்பித்த சூரியா இன்று மட்டக்களப்பில் இயங்குகிறது. தற்போது பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையைக் குறைப்பதற்கான பிரசார வேலைகள், சட்ட உதவித் திட்டங்கள், சமூகத்தில் பெண்களின் சமத்துவமற்ற நிலை குறித்த விழிப்புணர்வுக்கல்வி, மட்டக்களப்பின் பெண்கள் நிலை பற்றிய ஆராச்சி, பெண்களின் படைப்பாற்றல்களை வெளிப்படுத்தும் திட்டங்கள் ஆகியவற்றில் முனைப்புச் செலுத்துகிறது. இவை தவிர தேசிய மட்டத்தில் இயங்கும் இலங்கைப் பெண்களின் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் கூட்டு என்ற ஒரு வலையமைப்பிலும் நிர்வாகக் குழுவில் உள்ளேன். அத்துடன் பெண்கள் தொடர்பூடகக் கூட்டமைப்பின் ஆலோசனைக் குழுவிலும் அங்கம் வகிக்கிறேன்.

உலக சனத்தொகையில் சுமார் சரிசமமான எண்ணிக்கையினரான பெண்கள் வாக்குரிமையுள்ள நாடுகளில் அரசாங்கங்களை அமைப்பதற்குத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கின்ற போதிலும் அவர்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ற விகிதாசாரத்தில் தேர்தல்களில் போட்டியிடுவதோ பாராளுமன்றங்களுக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவதோ இல்லை. இந்த 21ஆம் நூற்றாண்டிலும் இதே நிலையே நிலவுகிறது. இதற்குக் காரணம் பெண்களின் அலட்சியப் போக்கா? அல்லது ஆண்களுக்குப் பயந்த சூயாவமா? இதை மாற்றியமைக்க ஏற்ற வழியென்ன?

இதற்குப் பல காரணங்களுள்ளன. இன்றும் அரசியல், ஆண்களின் ஏகபோகமாகத்தான் உள்ளது. தேர்தலுக்காக வேட்பாளர்களை நியமிக்கும்போது அரசியல் கட்சிகள் ஆண்களுக்கே முதலிடம் தருகின்றன. அவ்வாறு நியமிக்கும் கட்சிகளும் அவர்களது தேர்தல் பிரசாரத்திற்குப் போதுமான ஆதரவு வழங்குவதில்லை. இரண்டாவது காரணம் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் கலாசார சமூகத் தடைகள். பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதை அவர்களது உறவினர்கள், பெற்றோர், கணவர், பிள்ளைகள் விரும்புவதில்லை. ஊக்குவிப்பதில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் குடும்பத்தவரது ஆதரவுகள் இருக்குமிடத்தும் பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடவோ தேர்தலில் போட்டியிடவோ தயங்குகின்றனர் என்பதும் உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் குறிப்பாக இலங்கை போன்ற தென்னாசிய நாடுகளில் அரசியலின் உயர்பீடமான பாராளுமன்ற அரசியலில் காணப்படும் வன்முறைக் கலாசாரம் என்று கூறுவேன். இவ்வாறு உயர் அரசியலில் பெண்கள் ஈடுபடாவிட்டாலும் அவர்களுக்குள்ள அரசியல் பார்வையை, கருத்தை நாம் அங்கீகரித்தேயாக வேண்டும். ஒரு பெண் உயர்கின்ற விலைவாசி பற்றிக் கதைக்கும் போது, திருத்தப்படாத பாதை குறித்துக் கதைக்கும்போது, பொருந்தாத வகையில் கட்டப்பட்ட மீள்குடியேற்றத்திற்கான வீடுபற்றிக் கதைக்கும்போது அவள் பேசுவது அரசியல்தான்.

தண்ணீருக்கான கோரிக்கையை முன்வைக்கும்போதும் தனது கிராமத்தின் நீர் வளமும், தாவர வளங்களும் பறிபோகும் அபாயம் பற்றி அங்கலாய்ப்பதும் கண்டிப்பதும் அரசியல்தான். இவ்வாறு அவளது அன்றாட வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் விடயங்களைப் பற்றி அவள் பேசுவது ஒரு அரசியல் பொருளாதார விமர்சனமேயாகும். இத்தகைய அரசியல் அபிப்பிராயங்கள் அரசின் உயர் மட்டங்களில் பிரதிபலிப்பதற்கு உயர் ஆட்சி மட்டத்திலும், மாகாண தேசிய மட்டங்களிலும் பெண்கள் பதவிகளுக்கு வருதல் அத்தியாவசியமானதாகும். இலங்கைப் பெண்கள் இயக்கங்கள் இம்முறை ஏப்ரல் பொதுத் தேர்தலுக்கு வேட்பாளர்களை நியமிக்கும்போது 30 வீதம் பெண் வேட்பாளர்களை நியமிக்கச் சொல்லி அரசியல் கட்சிகளைக் கோரியுள்ளன. இலங்கையின் 55 வருட சுதந்திர வரலாற்றின் 5 வீதமான பெண்களே உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள், மாகாண சபைகள், பாராளுமன்றம் ஆகியவற்றில் இதுவரை பதவிக்கு வந்துள்ளனர். 2000ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் முழு வேட்பாளர் தொகையிலும் 2.3 வீதத்தினராகவே பெண்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு எந்தத்

தமிழ்க் கட்சியாலும் இதுவரை பெண்கள் வேட்பாளராக நியமிக்கப்படவில்லை என்பது வேதனைக்குரிய விடயமாகும். பிரசார வேலைகட்குப் பெண்களைப் பயன்படுத்துகின்ற வரலாறு உண்டு. ஆனால் தேர்தல் நியமனங்களில் இடம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களில் பெண்கள் சேர்ந்துள்ளனர். பங்களித்துள்ளனர். இந்த முரண்பட்ட நிலை ஏன் என்பதும் சிந்திப்பதற்கு உரியதாகும். மொத்தத்தில் அரசியலில் நிலவும் ஆணாதிக்க கலாசாரமே பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடாதிருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இதை உணர்ந்து பெண்களின் பங்காற்றலை அதிகரிக்கும் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் உருவாக்க வேண்டும். வன்முறைக் கலாசாரத்தைக் குறைக்கவேண்டும். அதற்காக உழைக்க வேண்டும்.

தென்னாசிய நாடு உயிர் வாழும் காலம், மேலும் சுகாதார நிலை போன்றவற்றால் பெண்களைப் பொறுத்தவரை இலங்கையே முன்னணியில் நிற்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றல் குறைவாக உள்ளது. இது ஒரு முரண்பாடு இல்லையா?

முரண்பாடுதான். ஐக்கியநாடுகள் சபையின் அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் வாழ்க்கைத்தரக் குறிகாட்டிகளின் அடிப்படையில் ஏனைய தென்னாசிய நாடுகளைவிட இலங்கையின் நிலை உயர்ந்ததாக உள்ளது. பெண்களின் நிலையும் அவ்வாறே. இலவசக் கல்வி, இலவச சுகாதார சேவைகள் ஆகியவற்றின் பயன்களாகவே இந்நிலையை இலங்கை அடைந்தது. ஆனால் தீர்மானம் எடுக்கும், அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் மட்டங்களில் பெண்களின் பிரசன்னம் இன்னும் உறுதி பெறவில்லை. நிர்வாக, நீதித்துறைகளிலும் ஆட்சி மட்டத்திலும் ஏனைய தென்னாசிய நாடுகளை விட இலங்கைப் பெண்கள் மிகவும் கீழ்ப்பட்ட நிலையிலேயே உள்ளனர். 32 கப்பினட் அமைச்சர்களில் ஒருவரே பெண்; பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் 4.4 ஆகவே உள்ளது. உண்மையில் இது 94ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அமைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றத்தில் இருந்ததைவிட 1% குறைவானது. மாகாணசபைகளிலும் 3.4 % பெண்கள் உள்ளனர்.

உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு 1.97 வீதமே உள்ளது. இந்தப் புள்ளி விபரங்கள் உண்மை நிலையை எமக்குக் காட்டுகின்றன. நிர்வாக சேவையை எடுத்தால் - அமைச்சுச் செயலாளர்கள் 55 பேரில் பெண்கள் 5 பேர்தான். 1995 ஆம் ஆண்டுதான் முதல் முதல் ஒரு பெண் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். மாவட்டச் செயலாளர்களில் - அரசாங்க அதிபர்களில் 25 பேரில் 5 பேரே பெண்கள். இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பெண்கள் கால்பங்காகவே - 26.7 வீதமாகவே உள்ளனர். மக்கட் தொகையில் - 2002 கணக்கெடுப்பின்படி பெண்கள் 50.7 ஆக உள்ளனர். இலங்கைக்கு அன்னியச் செலாவணியை ஈட்டித் தரும் இரு துறைகளில் மத்திய கிழக்கில் பணிப் பெண்களாகவும் ஆடைத்தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வோராகவும் பெண்களே உள்ளனர். மக்கட் தொகையில் பாதிக்குச் சற்றுக் கூடியிருந்தும், வருமானம் ஈட்டுவதில் பிரதான பங்களிகளாக இருந்தும் Power Sharing - அதிகாரத்தையும் ஆட்சியையும் பங்கிடுவதில் சமத்துவம் இன்மையே நிலவுகிறது. இது மிகமோசமான நிலைமை. ஜனநாயகத்துக்கு விரோதமான நிலைமை. இதையிட்டு காத்திரமான, மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய கொள்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் உருவாக்க வேண்டும்.

பெண்நிலைவாதம் அமைதியான குடும்ப வாழ்க்கையைக் குலைத்து விடும். பெண்நிலைவாதிகள் குடும்பத்தைப் பிரிப்பவர்கள் என்றெல்லாம் குற்றம் சாட்டப்படுகிறதே. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

நான் திருமணம் செய்து 30 வருடம் ஆகின்றது. எனக்கு ஒரு மகனும் இருக்கிறான். குடும்பம் ஒன்றும் குலையவில்லை. காரணம் மெளனகுருவும், சித்தார்த்தனும் சமூக நீதியில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். பெண்களின் கோரிக்கைகளைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள். பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான கோரிக்கை சென்ற நூற்றாண்டில் எழுந்தபோது "அது குடும்பத்திலும் இசைவைக் குறைத்து விடும்" என்றுதான் சேர். பொன். இராமநாதனும் கூறினார். இப்படித்தான் எத்தகைய முற்போக்கான கருத்துக்கள் வரும்போதும் ஒடுக்கப்படுவோரின்

நலன்களை முன்னெடுக்கும் கருத்துக்கள் வரும்போதும் பூச்சாண்டி காட்டப்படுகிறது. குடும்பம் என்பதை நாம் மேன்மைப்படுத்தி வைத்திருப்பதால் மறு சிந்தனையின்றி இத்தகைய பூச்சாண்டிப் பேச்சுக்களுக்கு சிலர் பயந்து விடுகிறார்கள். வன்முறை நிலவும் குடும்பத்தில் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காகப் பெண் அந்த வன் முறையைப் பொறுத்துக் கொண்டு காலம் முழுக்கப் பேசாமல் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுபவர்கள் சுத்தமான அடக்கு முறையாளர்கள். அவ்வாறு குடும்பம் என்ற உன்னத நிறுவனத்தைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறவர்கள் அதற்குள் வன்முறை நிகழாமலிருக்க வழி வகைகளைச் செய்யலாமே. பெண்களின் உரிமைகள் குடும்பத்துள் பேணப்படுகின்ற சூழலை உருவாக்கலாமே. அதைவிட்டு குடும்பம் குலைந்து போகும் என்று கூச்சல் போடுவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. அப்படிச் கூச்சலிடுவோரின் ஆதிக்க மனப்பான்மையை நாம் அடையாளம் காணுவது தவிர, மரபு ரீதியான குடும்பம் என்பது தந்தையாதிக்க முறையை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு நிறுவனமாகவே இயங்கி வந்திருக்கிறது என்பது உண்மை. இதில் விவாதத்துக்கு இடமில்லை. பெண்ணை மனைவியாகவும், தாயாகவும் மாத்திரம் கட்டிப்போடும் பணியையும் அது எமது கலாசாரத்தில் தனி நபர்களாக ஆணினதும் பெண்ணினதும் அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய நிறுவனமாகவும், ஆதரவு தருகின்ற நிறுவனமாகவும் எப்படி மாற்றியமைக்கலாம் என்பதே சமூக நீதியை விரும்புவோரின் ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையாக அமைய வேண்டும்.

தமிழ் சமூகத்தில் கலாசாரம், பாரம்பரியம் அவற்றின் மேன்மை பற்றிப் பேசுகிறோம். அவற்றை எப்போதும் பெண்களுடனேயே தொடர்புபடுத்துகிறோம். ஆனால் கலாசாரம் என்பது முழு சமூகத்துக்கும் உரியதல்லவா?

கலாசாரம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய கருத்தில் ஒரு தனிநபரது உரிமைகளையும் விழுமியங்களையும் கௌரவிக்கின்ற ஒரு சமூகமே உயர் கலாசாரமுடைய, பண்பாடுடைய சமூகம் என்று சொல்வேன். அத்தகைய நிலையை முழுமையாக உலகில் எந்தச் சமூகமும் இன்னும் அடையவில்லை. நீங்கள் கேட்கும் தமிழ்க் கலாசாரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் எத்தனையோ பிரிவுகள் உள்ளன: எமது சமூகச் சிந்தனையில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் காலம்தோறும் ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. நிறுவனமாகிய சைவ சமயத்தை விட்டு வெளியேறிய சித்தர்களின் சிந்தனையும் தமிழ்க் கலாசாரத்தின் ஒரு பகுதிதான். சமூக அநீதிகள் பற்றிய எதிர்ப்புக்குரல்கள் சித்தர் தத்துவத்துள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன் என்ற வள்ளலாரின் சிந்தனையும் கலாசாரத்தில் ஒரு பகுதிதான். ஆனால் இத்தகைய விடுதலைத் தன்மையுடைய, சமூக நீதி உணர்வுடைய சிந்தனை மரபுகளை ஒதுக்கிவிட்டு தமிழ்க் கலாசாரம் என்பது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய கட்டமைப்பு சமூகத்தில் அதிகாரமுள்ள வர்க்க, சாதி, பால்நிலையிலுள்ள வர்களாலேயே செயப்படுகிறது. அவர்கள் தமது நலன்களுக்குத்தகவே கலாசாரத்தைக் கட்டமைக்கிறார்கள். சிலசில குறியீடுகளும், நடத்தை முறைமைகளும், கருத்துகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஒன்றாக்கப்பட்டு கலாசாரம் எனக் காட்டப்படுகிறது. இதையே எமது கல்வியும் போதிக்கிறது; ஊடகங்களும் இவையும் அதிகாரமுள்ளோர் கையில் இருப்பதால் அவர்கள் கட்டமைப்பதையே கலாசாரம் எனப் பொதுமக்களிடையே பரப்புகின்றன. நாமும் அரசனையும் ஆசிரியரையும் கணவரையும் தெய்வமெனக் கற்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்றபடியால் கேள்வி கேட்காமல் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். கேள்விகள் எழுந்தாலும் வெளிப்படையாகக் கேட்பதில்லை. இவ்வாறு கேட்காமலிருக்கும்போது நாம் ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகிவிடுகிறோம். எம்மிடையே விமர்சனப்பார்வை குன்றிவிடுகிறது. சிந்திக்கும் கூர்மை குறைந்து விடுகிறது. குறிப்பாக மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே இதனைக் காண்கிறேன். பெண்களை, பெண்களின் உடலையே கலாசாரத்தின் குறியீடுகளாக இந்தக் கலாசாரம் கட்டமைத்திருக்கிறது. பெண்களின் உடை, அவர்கள் தமது, உடலைக் கையாளும்முறை ஆகியவை எப்படியிருக்கவேண்டும் என உயர் கலாசாரம்/தமிழ்க்

கலாசாரம் எனக் கூறப்படுவது கற்பித்ததிலிருந்து விலகும் போது கலாசாரம் கெடுகிறது என அங்கலாப்பு எழுகிறது. பெண்கள் குழந்தைகளைப் பெறக்கூடிய, சந்ததியை மறு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சாத்தியப்பாடு கொண்ட உயிரியல் பண்பு உடையவர்களாக இருப்பதால் இன, மத அடையாளங்களைப் பேணும்படி அவர்கள் வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள். கட்டுப்பாடாக இருக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். இத்தகைய வற்புறுத்தல்களும் நிர்ப்பந்தங்களும் இனத்தாய்மையைப் பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்கும் பயன்படுகின்றன. மிகச் சிறிய உதாரணம் பெண்களின் உடைகள், வைபவங்களின் போது பெண்கள் “தமிழ்க் கலாசாரப்படி உடை அணியும்படி” எதிர்பார்க்கப்படுகிறார்கள். சேலை, பொட்டு, பூ, கால் சங்கிலி இத்தியாதி. ஆண்களுக்கு இது கட்டாயம் அல்ல; அவர்கள் கால்சட்டை, சட்டை அணியலாம். அது கௌரவம் என்றும் எண்ணப்படுகிறது. வைபவங்கள் சமூக ஒன்றுகூடல்களாகவும், நிறுவனமயப் பட்டதாகவும், இருப்பதால் அவற்றில் பெண்கள் கலாசாரக் குறியீடுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் எனப்படுகிறது. இப்போது சேலை தவிர்ந்த பிற வசதியான உடைகளைப் பெண்கள் அணிவது அதிகரித்திருந்தாலும் இத்தகைய வைபவங்களில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஆடைகளையே அணியவேண்டும் என்பது எழுதாச் சட்டமாக உள்ளது. இங்கு ஆண்கள் கலாசாரக் குறியீடுகளைத் தாங்குபவர்களாக இல்லை; பெண்களே அவ்வாறு ஆக்கப்படுகிறார்கள். Ethnic Makers என இதைத்தான் நாம் ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவோம்.

மேலும் தமிழரின் ஆடைக்கலாசாரம் பற்றிப் பேசும்போது இந்த ரவிக்கையும் சேலையும் எங்கிருந்து எப்போது வந்தது என்று பார்ப்பது நல்லது. ரவிக்கை போர்த்துக்கேயர் கொண்டு வந்தது. சேலை அணியும் முறை மேற்காசியா, மத்திய தரைக் கடற்பகுதிகளிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் பரவியது. தமிழ்நாட்டில் 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல், செப்புச் சிலைகளைப் பார்த்தால் அக்காலத்தில் எத்தகைய உடைகள் இருந்தன என ஊகிக்கலாம். வெப்பவலய நாடுகளில் உடலை மூடும் தேவையுடனும் ஆடைக் கலாசாரம் தொடர்புபடுகிறது. இதே சமயம் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பெண்களுக்கு ரவிக்கை அணியும் உரிமை உயர்சாதியினர் எனப்படுவோரால் மறுக்கப்பட்டதையும் அணிந்தபோது அது கிழிக்கப்பட்டதையும் நாம் இப்போது வசதியாக மறந்து விடுகிறோம். இவையெல்லாம் சமீபகால வரலாறுகள், Recent history. ஆகவே தமிழ்க் கலாசாரம் எது என்று கேள்வி எழுப்புவது முக்கியம் என நான் நினைக்கிறேன். தமிழ்ப் பண்பாடு, கலாசாரம் என்பதை வெறும் குறியீடுகளால், இரட்டை நியாயமுடைய கட்டளைகளால் குறுக்கிவிடக்கூடாது என்று நான் நினைக்கிறேன். தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனை மரபில் மிகப் பரந்ததும், நீதியானதும், நாகரிகமானதுமான போக்குகள் உள்ளன. அத்தகைய பண்பாடுகளுக்கு நாம் வாரிசாக வேண்டும். அத்தகைய சிந்தனைகளும் விழுமியங்களும் அடக்கு முறைத்தன்மை அற்றவை.

மற்றது; தமிழ்க் கலாசாரம்/பண்பாடு ஒன்று அல்ல; அதற்குள் பல்வகைத் தன்மை உள்ளது; பிரதேச வேறுபாடுகள் உள்ளன; நகரங்களைவிடக் கிராமங்களிடையே இந்தப் பல்வகைமையை நாம் காணலாம். இந்தக் கலாசாரப் பல்வகைமை cultural diversity முக்கியமானது, வளமானது. இதை மறுத்து ஒழித்துவிட்டு தமிழ்க் கலாசாரம் ஒன்றே ஒன்றுதான் அது இன்னதுதான் என்று சில குறியீடுகளையே வற்புறுத்தினால் அது இன்று பன்னாட்டுக் கம்பனிகள் உருவாக்கும் மக்டொனால்ட், கொக்கா கோலா உலகத்தைப் போலவே இருக்கும். பண்பாடு பற்றிப் பேசும் கல்வியாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் அரசியல்வாதிகளும் இதுபற்றி இன்று தீவிரமாகச் சிந்திக்கவேண்டும் என எண்ணுகிறேன்.

“பெண்ணுக்கு அழகு எதிர் பேசாதிருத்தல்” என்றானே எமது மரபில் கூறப்பட்டது. நீங்கள் கூறுவதுபோல வினாக்கள் எழுப்பதல் சிந்திப்பதன் அடையாளம் அல்லவா? அப்படியானால் பெண்ணுக்குச் சிந்தனை மறுக்கப்பட்டது என்று சொல்லலாமா?

உங்களுக்குத் தெரியும்தானே பத்மா, உபநிடதத்தில் பெண் முனிவரான கார்க்கிக்கும் யாக்கு வல்லியருக்கும் இடையிலான உரையாடல்; அது பிரமம் பற்றியது. அவளது கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாத ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “இதற்கு மேல் வினவினால் உனது தலை அறுந்து விடும்” என்று கூறித்தான் யாக்குவல்லியர் அவளது கேள்விகளை

நிறுத்தினார். அப்படித்தான்; கேள்விகேட்பது பெண்மைக்கு அழகல்ல என்று கூறிச் சிந்தனைச் சுதந்திரத்தையும் எதிர்வினா எழுப்பும் சுதந்திரத்தையும் மறுத்துள்ளனர். இதை நாம் எமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பது மடமை. பெண்களின் நாற்குணங்கள் அவற்றின் படை போன்ற வல்லமை குறித்து எல்லாம் இப்போது கற்பிப்பதில்லை என நினைக்கிறேன்.

நான் ஏற்கனவே கேட்ட கேள்வியுடன் – பெண்ணிலைக் கல்வித்துறை பற்றியதுடன் தொடர்புபட்ட ஒன்றைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இலங்கையில் இத்தகைய கல்வி நெறிகள் உள்ளனவா? விரிவாகக் கூறலாமா?

பெண்நிலைக் கல்வி, பெண்ணின் கல்வி என்றும் சிலர் சொல்வார்கள். – Women's Studies என்று குறிப்பிடப்படுவது; இது தனித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது மாத்திரமன்றி ஏனைய பொருளியல், சமூகவியல், மானுடவியல், இலக்கியம், தொடர்புடக்கக் கற்கைகள், விவசாயம், இயற்கை விஞ்ஞானம் என எல்லாக் கல்வித்துறைகளிலும் ஒரு பகுதியாகவும் அமைந்துள்ளது. இது பொதுவானது; இந்தியாவிலும் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் பற்றிய கற்கைகள் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின்படிப்பு மட்டத்தில் M.A. – சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலம் மூலம் கற்பிக்கப்படுகிறது. சில ஆண்டுகளும் படித்து முடித்திருக்கிறார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக இதைப் படிக்கும் தமிழ்ப் பெண்கள் மிக மிகக் குறைவு. பட்டப்படிப்பு மட்டத்தில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் 2 பாட நெறிகள் உள்ளன. ஒன்று சமூகவியலை ஒரு பாடமாகக் கொள்வோருக்கானது. பால்நிலையின் சமூகவியல் என்பது ஆரம்பத்தில் பெண்களும் அபிவிருத்தியும் என்ற பாடநெறி இருந்தது. ஏற்கனவே இரு தொகுதி மாணவ மாணவிகள் படித்து வெளியேறியுள்ளனர். தற்போது பால் நிலையின் சமூகவியல் Sociology of Gender என்பது – இப்பாடநெறியில் பெண்நிலைக் கருத்தாக்கங்கள் மாணவிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. அத்துடன் அத்தகைய கருத்தாக்கங்களையும் கோட்பாடுகளையும் பயன்படுத்தி தமது சமூகத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்யவும் அவர்கள் பழகுகின்றனர். இவ்வாறு கல்வி கற்றவர்கள் அபிவிருத்தி நிறுவனங்களில் பணிபுரிகிறார்கள்; சிலர் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிலர், தான் கற்றதை மேலும் வளர்த்து எழுதவும் முனைந்துள்ளனர். நானும் கமலினி கதிரவேற் பிள்ளையும் இவற்றை எமது பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பித்தோம். இப்போது ஏற்கனவே எம்மிடம் கற்றவர்கள் கற்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இத்தகைய பாடநெறிகள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சமூகவியல் துறையிலும் உள்ளன.

அடுத்த பாடநெறி தமிழில் பெண்களின் இலக்கியம் என்பது. இத்தமிழ் இலக்கியம் கற்கும் மாணவருக்கானது. இலக்கியத்தைப் பெண்நிலைப் பார்வையில் அணுகுவது நோக்கம். இலக்கிய வரலாற்றை மீள்பரிசீலனை செய்வது; அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட பெண் படைப்பாளிகளைக் கூர்ந்து ஆராய்வது பெண்களின் வடமொழி மரபு, அவர்களது படைப்புத் தன்மையின் விசேட அம்சங்கள், பெண்நிலை விமர்சனம் போன்ற கூறுகள் இதற்குள் அடங்கும். இந்தப் பாடநெறியின் பயனாக மாணவர்கள் தமது இறுதித் தேர்வின் ஒரு பகுதியான ஆராய்ச்சித் திட்டங்களை பெண்கள் இலக்கியம் குறித்துச் செய்துள்ளனர். ஓளவையார், வெள்ளி வீதியார் பற்றிய மறுபார்வைகள், அம்பை, பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் போன்ற சமகால எழுத்தாளிகள் பற்றியும் இலங்கையில் பெண்களின் கவிதை இலக்கியம் பற்றியும் ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. இந்தப் பாட நெறியிலும் பால், பால்நிலை பற்றிய கருத்தாக்கங்களும், பெண்நிலைக் கோட்பாடுகள் மாணவர்களுக்கு அறிமுகமாகின்றன. இத்தகைய ஒரு பாடநெறி இலங்கையில் வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்த் துறையில் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். இவ்வாறு பல்கலைக்கழகங்கள் தவிர வேறு பெண்கள் அமைப்புகளும் இத்தகைய கல்வியை ஊக்குவிக்கின்றன. 2003 ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் – லாகூரைச் சேர்ந்த பெண்கள் கல்வி நிறுவனமும் இலங்கையில் உள்ள பெண்கள் தொடர்புடக்கக் கூட்டமைப்பும் சேர்ந்து பெண்கள் கற்கைகளில் 3 மாத சான்றிதழ் படிப்பு

நெறியொன்றை நடத்தின. இதில் பாகிஸ்தான், இந்தியா, பங்களாதேஷ், நேபால் நாடுகளைச் சேர்ந்தோருடன் இலங்கைப் பெண்களும் கற்றனர். இலங்கையிலிருந்து 6 தமிழ்ப் பெண்கள் இப்பாடநெறியைப் பின்பற்றினர் என்பது முக்கியமான செய்தி. மட்டக்களப்பிலிருந்து இருவர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இருவர், கொழும்பைச் சேர்ந்தவர்கள் இருவர்.

இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் நாடுகளைச் சேர்ந்தோர் விரிவுரைகள் ஆற்றினர். மிகமுக்கியமான வரலாற்றாசிரியரான உமா சக்கரவர்த்தி, பொருளியாளர் நிகத்தைக் கான் உட்பட இலங்கையைச் சேர்ந்த குமாரி ஜயவர்த்தனா, சேபால கோதகொட, செல்வி திருச்சந்திரன், ரமணி முத்தெட்டுகம, குமுதினி சாமுவல், சுனிலா அபயசேகர, மைத்திரி விக்கிரமசிங்க போன்றோருடன் நானும் கற்பித்தேன். இக் கற்கைநெறியும் ஆங்கிலத்திலேயே நடந்தது. செல்வி திருச்சந்திரன், பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தின் மூலம் இதே போன்ற கல்வி நெறியை ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்தார். சிங்கள மொழி மூலமான கற்கைநெறி ஏற்கனவே ஆரம்பித்துவிட்டது. தமிழ்மூலம் இக்கற்கை நெறியை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் விரைவில் அவர் அங்கு தொடங்கவுள்ளதாக அறிகிறேன்.

இறுதியாக ஒரு விடயம். பெண்கள் அமைப்புகள் தற்போது தமிழ் முஸ்லிம் பெண்களிடையே அதிகரித்துள்ளன. பெண்கள் சமூகத்தில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள், சவால்கள் ஆகியவற்றைச் சந்திப்பதற்கும் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்கும், இவற்றின் செயற்பாடுகள் போதுமானதா?

பெண்கள் அமைப்புகள் மாத்திரமல்ல வேறு அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் பெண்கள் தொடர்பான திட்டங்களை மேற்கொள்கின்றன. இந்த அமைப்புகளையும் நிறுவனங்களையும் நான் இரண்டு பிரிவாக நோக்குகிறேன். ஒருவகை சிறிய அமைப்புகள், சிறிய அளவிலான நிதியுடன் அல்லது வெறும் தன்னார்வ நிறுவனங்களாக இயங்குபவை. இவற்றினுடைய நிகழ்ச்சிகள் Intervention தன்மை – குறுக்கீட்டுத் தன்மை கொண்டிருக்கும். சமத்துவத்திற்கான கோரிக்கை, வன்முறையை ஒழிப்பதற்கான கோரிக்கைகளை இவை முன்வைக்கும். பிரசாரங்களைச் செய்யும். பெண்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு வேலை செய்யும். இவற்றில் ஒரு Commitment – ஈடுபாடு இருக்கும். பெண்கள் நிறுவனங்கள், பெண்கள் செய்யும் வேலைகளில் இந்தத் தன்மை நிறையவே இருக்கும். ஏனெனில் பெண்களுக்கு இன்னொரு பெண்ணின் பிரச்சனை என்பது தன்னுடைய பிரச்சனையாகவும் இருக்கும். Personal is Political என்பது அதுதான். இன்னொரு வகை திட்டம் என்ற அணுகுமுறை Project approach – குறித்த காலத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட நிதி செலவழிக்கப்பட்டு திட்டம் முடிவடைகின்றதா என்பதில் மாத்திரம் அதிக கவனம் செலுத்தும் நடைமுறைகள். இத்தகைய கவனம் செலுத்தப்படும்போது குறுக்கீடு செய்வது பற்றியோ, சாதகமான உண்மையான மாற்றங்கள் பற்றியோ அதிக அக்கறை இராது. இத்தகைய அணுகுமுறையைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சார்வது மிகவும் அபாயகரமானதாகும். ஏனெனில் இதில் தொடர்நடவடிக்கை, ஏனைய திட்டங்களுடன் இணைத்துப் பார்த்தல், நிகழ்ச்சிகளைச் செய்தல் என்பவை இல்லாமல் போய்விடும். பெண்கள் அமைப்புகள் இந்தச் சரிவில் கால்வைத்துவிடாமல் கவனமாக இருக்க வேண்டும். கூடியவரை ஏனைய நிறுவனங்களுடனும், அரசாங்கத்திடம் தமது கோரிக்கைகளை வற்புறுத்த வேண்டும். இவ்வகையில் தொடர்ந்த Lobbying, Negotiation மிக முக்கியமானவை.

பெண்கள் கோரிக்கைகளை வென்றெடுப்பதற்கோ பிரச்சனைகளைக் கையாள்வதற்கோ பெண்கள் அமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் மாத்திரம் போதாது. அவை மாத்திரம் இவற்றுக்குப் பாத்திரவாளிகள் அல்ல; சமூகத்தின் சகல மட்டத்தைச் சேர்ந்த பொறுப்புவாய்ந்த தனிநபர்களும், நிறுவனங்களும், அரசியல்வாதிகளும், அரசாங்கமும், ஊடகங்களும் இந்தப் பொறுப்பைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அதைவிட்டு ஒரு பெண் பலாத்காரப்படுத்தப்பட்டால் “இந்தப் பெண்கள் அமைப்புகள் என்ன செய்கின்றன?” எனக்

கேள்வி எழுப்புவதுபோல் கொச்சைத்தனமானது வேறொன்றும் இல்லை. கொள்கைத் திட்டமிடல் அமுலாக்கல் அமைச்சினால் பால்நிலைச் சமத்துவ வழிகாட்டல்கள்- Gender Equity Guide lines எல்லா அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. இவை பற்றித் திணைக்களங்கள், நிறுவனங்கள் எத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளன? இது எப்படி செயல்படுத்தப்படப் போகின்றது? இவ்விடயங்கள் பற்றிய கண்காணிப்பு தேவையானது. எனவே, பெண்களது பிரச்சனை என்பது அவர்களது மாத்திரம் அல்ல; அது சமூகத்தின் பொதுப்பிரச்சனை; சமூக நீதியை நாடுபவர்களின் அக்கறைக்கும் செயல்வாதத்திற்கும் உரிய பிரச்சனை அனைவரதும் பங்களிப்பு வேண்டும்.

சென்ற வருட இறுதியில் ஐக்கிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான தூதுவர் அலுவலகத்தினால் (U.N.H.C.R.) உங்களுக்கு ஒரு விருது தரப்பட்டதாக அறிகிறேன். அது பற்றி....?

2003 டிசம்பர் மாதம் இந்த விருது அறிவிக்கப்பட்டது. பெண்களின் சமத்துவத்தை ஊக்குவித்ததற்கான விருது அது. எனக்கு மாத்திரமல்ல இலங்கையில் 3 பெண்களுக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் வெவ்வேறான விடயங்களுக்காக UNHCR இன் திருகோணமலை அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் செல்வி அருணி அருள் சுப்பிரமணியம், அனுராதபுரத்தைச் சேர்ந்த அங்கவீனம் உற்ற பெண்கள் அமைப்பின் தலைவியான கமலா ஆகியோர் மற்ற இருவர். இத்தகைய பாராட்டுதல்கள் முக்கியம் என நான் நினைக்கிறேன். அவை வேலை செய்வதற்கு உற்சாகம் தருபவை; வேலையை அங்கீகரிப்பவை.

2006 மார்ச் ஞாயம் (ஆதம் 46)

நேர்காணல் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை

- ஈழத்தின் மூத்த கவிஞர்களுள் ஒருவர்
- கலை பண்பாட்டுக் கழகப் பொறுப்பாளர்
- நினைவழியா நாட்கள், காலம் எழுதிய வரிகள், வானம் சிவக்கிறது, உலைக்களம் ஆகிய நூல்களுக்குச் சொந்தக்காரர். பல ஆயிரக்கணக்கான எழுச்சிப்பாடல்களின் ஆசிரியர். கவிதை சொல்லுகை முறையில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர்.
- ஈழத்தமிழர் விடுதலைக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த கவிஞர்

“கற்றவர் என்ற மாயைக்
கவிஞர்கள் சிரித்த போதும்
சற்றுமே நிலிலேன். ஏழைச்
சனங்களின் துயரம் போக்கச்.
சொற்களால் கவிதை யாப்பேன்
துயரிதாற் போகாதென்றால்
பெற்றதாய் தடுத்தபோதும்
போர்க்களம் புகுந்து சாவேன்” - புதுவை

வணக்கம் கவிஞர் அவர்களே, ஈழத்துப் போராட்டத்தைப் பாடியவர்களை கவிஞர்கள், வெளிக்கவிஞர்கள், புலம்பெயர்ந்த கவிஞர்கள், விமர்சகர்களாக விளங்கும் கவிஞர்கள் இன்னும் மு.பொ. போன்ற சாரார் என வகைப்படுத்துகின்றனர். இவற்றிலே எவ்வகைசார் கவிஞர்களின் கவிதையில் போர்நிலைச் சமுதாயத்தாக்கம் அதிகமாக உள்ளது என நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

வணக்கம். இந்தக் கேள்வி நீண்ட பதிலுக்குரிய கேள்வியாகப்படுகிறது. என்றாலும் நான், என்னால் முடிந்தளவு சுருக்கமாக உங்களுக்குக் கூற முற்படுகிறேன். இப்ப போர்ச் சூழலுக்குள்ளே ஒரு சமூகம் வாழ்வதென்பதொன்று இருக்கிறது. அச்சூழலுக்குள்ளே போராட்டத்தை முன்னடத்திச் செல்வதென்பது இன்னொரு புறமாக இருக்கிறது. இரண்டு விதமாக இருக்கிறது. அப்படியே இருபக்கத்தையும் பாதிக்கின்ற அல்லது இரு பகுதியையும் தன்னோடு இணைத்துக் கொள்வதிலே வித்தியாசங்கள், வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தப் போராளிகளைத் தவிர்ந்த வெளிக்கவிஞர்கள் போர் நிகழ்கின்ற அந்த நிலத்திலே இருக்கிறார்கள். களமுனையிலே நிற்கின்ற கவிஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். போரின் சத்தமே கேளாமல் போரைப்பாடுகின்ற கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இதைவிட இன்னும்... புலம்பெயர்ந்து போயிருக்கின்ற கவிஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். நீங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல அகஉணர்வை வெளிப்படுத்துகின்ற அல்லது அதனூடாகச் சமூகத்தைப் பார்க்கின்ற கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் கவிதைகளாலே போரின் சமூகத்தின் தாக்கம் அல்லது போராட்டத்தின் தாக்கம் எப்படிக் கொண்டு விபரமாகப் பார்ப்போம். முதலாவது... நாங்கள், இந்தப்

முதல்வழி சூயஸ்
சுதிர்பு: செவ்வந்துரை சுதிர்பு
கூடும் சூசிகைக்காக

போராளிக் கவிஞர்கள் பற்றிப் பேசிக்கொள்வோம். அந்த வகைப்படுத்தலையே நான் அவ்வளவு தூரம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஏனென்று சொன்னால் போராட்டமே சமூகத்தின் ஒரு அங்கம்தான். போராளி என்பவன் இந்தச் சமூகத்திலேயிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற ஒரு நீரோட்டம் போன்றவன். எனவே போராளி என்று வகைப் படுத்துவதைக்கூட அதனூடே அவன் போராளியாகியிருக்கின்றான் என்பதால் அவன் கவிதை எழுதுகின்றதால் அவன் போராளிக் கவிஞனே ஒழிய அவனும் ஒரு சமூகத்தின் அங்கம்தான். ஒருவகைப் படுத்தலுக்காகப் போராளிக் கவிஞன் என்று வைத்துக்கொண்டால் அவனுக்கு இருவகைப் பணி இருக்கிறது. ஒன்று போராளி போராடுவதற்காகவே வருகிறான். உரிமைக்கான வெற்றி பெறுதலை நோக்கியது இது. இரண்டு, அவன் போராட்டக் களத்தில் நிற்கின்ற போது பெறுகின்ற அனுபவம் அல்லது தன்னுடன் இணைந்துகொண்ட போராளிகள் மாவீரராகும்போது அவனுடைய மனத்தில் ஏற்படும் தாக்கங்கள், தனது கனவு மெய்ப்படுமா என்ற நம்பிக்கை, அதற்காக அவன் அடுத்த கட்டத்திற்கு நகருகின்ற தன்மைகள் எல்லாம் போராளிக் கவிஞர்களிடையே அவர்களின் கவிதைகளிலே அதிகமாக உள்ளன. இவற்றைப் பதிவு செய்கின்ற, வெளிப்படுத்துகின்ற தன்மை சார்ந்ததாக இது அமையும்.

எமது போராளிக் கவிஞர்களைச் சொல்வதானால் நூற்றிற்கு மேற்பட்ட கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்று நிறையப்பேர் வெளியிலே பேசப்படுமளவிற்கு போராளிக் கவிஞர்களாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள் மலரவன் என்ற ஒரு எழுத்தாளர். அவர் இப்போது மாவீரர் ஆகிவிட்டார். அவருடைய போர் உலா என்ற அந்தப் புதிய இலக்கிய வடிவம் இன்று உலகம் முழுக்கப் பேசப்படுகிறது. அது இலக்கியத்திலேயே புதியவடிவம் என்கிறார்கள். அதுபோல எங்களுடைய பெண் போராளிகளாகிய வானதி, கஸ்தூரி, பாரதி இப்படியான கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் இன்று எல்லோருமே எடுத்துரைத்து முன்னுதாரணமாகக் காட்டுகின்ற நிலைக்கு வந்திருக்கின்றன. இவைதவிர இப்பொழுது போர்க்களத்தில் நிற்குகொண்டு இந்தப் போராட்டத்தையே நேரடியாகக் கள தரிசனமாகக் கவிதையாக்குகின்ற கவிஞர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெறுகின்ற அந்தப் பாடுபொருள், இவர்கள் பெறுகின்ற அந்த அனுபவப் பகிர்வு இவற்றை இன்னொருவர் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. நிச்சயமாக, இந்த அனுபவத்தை வெளிக் கவிஞரோ அல்லது புலம் பெயர்ந்த கவிஞரோ, அல்லது இந்த விமர்சகர்களாக இருக்கின்ற கவிஞர்களோ பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது.

ஏனென்றுசொன்னால், அந்த யுத்தம் நடக்கின்ற பிரதேசத்தை எட்டிப்பார்க்க யாருமே தயாராகவில்லை. ஆனால் போராளிக் கவிஞர்கள் யுத்தம் நடக்கிற பிரதேசத்தை நோக்கி நகர்பவர்கள். எனவே, அவர்களுடைய அந்த அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்கள் அல்லது பெற்றுக்கொள்ள விரும்பாதவர்கள், பெற்றுக் கொள்ளுகின்ற சந்தர்ப்பம் சித்திக்காதவர்கள் நல்ல கெட்டித்தனமாகத் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஒரு உதாரணத்தையோ அல்லது ஒரு கருத்தையோ சொல்வார்கள். அது ஒரு பிரச்சாரக் கவிதை. அதில் போர் மட்டும்தான் இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். ஏனென்று சொன்னால் இவர்களுக்கு அந்தப் பாக்கியம் சித்திக்காது. இவர் போராட்டக்களத்தையே கண்ணாற் பார்ப்பதற்கு ஞாயமில்லை. காரணமில்லை. அப்படி தனக்குக்கிட்டாத அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகச் சொல்லுவது - போராளிகள் எழுதும் கவிதைகள் பிரசாரமானவை.

இப்ப நான் கேட்கிறேன். இவர்கள் சமூகத்திற்குள் இருந்து கவிதை எழுதுபவர்கள் எல்லோருமே புதிய சொற்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தமிழுக்குப் புதிய புதிய சொற்களையெல்லாம் கவிதையினூடாகச் சொல்லவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்குத் தயாரானவர்கள் இந்தப் போரின் சொற்களை மட்டும் பயன்படுத்தினால் பிரசாரம் என்று சொல்கிறார்கள். இப்ப... களத்தில் நிற்கும். ஒரு போராளி ஆர்.பி. ஜி. என்று எழுதத்தான் வேணும், ஆட்வறி என்று எழுதத்தான் வேணும். பிக்ஸ் அடிக்கிறதைப் பற்றிக் கதைக்கத்தான் வேணும், பொக்ஸ் அடிக்கிறதைப் பற்றிக் கதைக்கத்தான் வேணும். ஏனென்றால் அவனுடைய பகைப்புலம் அதுதான்.

அவனுடைய பாடுபொருள் அதுதான். அவனுடைய கவிதைகளில் இவையெல்லாம் வரும். வரும்பொழுது இந்தப் பாக்கியம் சித்திக்காதவர்கள் இதைக் காணமுடியாதவர்கள் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அது பிரசாரம், பிரசாரம், பிரசாரம் என்று கூறித் தப்பிக் கொள்கிறார்கள். அது தப்பிக் கொள்ளும் குணாம்சத்தில் ஒன்று. அவர்கள் வெளியில் நின்று கொண்டு புதிய சொற்களைக் கண்டுபிடிக்கிறார்களாம். அவர்களுடைய சொல்வீழ்ச்சியைப் பார்த்தாயா? புதிய சொற்பிரகடனம் என்றெல்லாம் இவர்கள் சொல்கிறார்கள். இந்தச் சொற்பிரகடனம் வந்தவுடன் மட்டும் அதனைப் பிரசாரமாகக் கொள்கின்றனர். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்தப் போராளிகளின் கவிதைகள் அந்த விமர்சகர்களுக்குச் சிலவேளை ஏற்புடையதாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சமூகம் ஒட்டிவாழுகிற சமூகம் அல்லது நாளைய சமூகம் இந்தப் போரை அறியவேண்டுமென்று துடிக்கிற சமூகம் அல்லது இந்தப்போராட்டத்தை ஆவணப்படுத்தி வைத்து அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டிய அவசியம் உள்ள சமூகம்... இவற்றுக்கு போராளிக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் தேவை. அடுத்த தலைமுறை இத்தகைய சொற்களுக்கு ஆசைப்படும். அவர்களுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. போராளிக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் பிரசாரமாகக் கருதினால் அவ்வாறே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் அது காலத்தை மீறிநிற்கும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஏனென்றால் அதில் பொய்யில்லை. அது உண்மை முகத்துடன் உலாவுகிறது. அதற்கு எந்த உபாதையும் இல்லை. எந்தப் பொய்யும் இல்லை. எந்த மெருகும் இல்லை. எந்த மேக்கப்பும் அந்தக் கவிதைக்கு இல்லைத்தான். அது உண்மை முகத்துடனே இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.

இப்ப நாங்கள் கேட்பது இதுதான். இந்தப் போரைப் பாடுவதுதான் தமிழ் இலக்கியத்தில் கனக்க உண்டு. கலிங்கத்துப் பரணியாக இருந்தாலும் சரி, புறநானூறாக இருந்தாலும் சரி, இப்படியே பார்த்துக்கொண்டு போகலாம். இன்றைக்கு வியட்நாம் இலக்கியங்களாக இருந்தாலும் சரிதான், சீன இலக்கியங்களாக இருந்தாலும் சரிதான், ருஷிய இலக்கியங்களாக இருந்தாலும் சரிதான் அல்லது இன்றைக்கு லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் இருந்து வருவதாக இருந்தாலும் சரிதான், தென்னாபிரிக்கக் கவிதையாக இருந்தாலும் சரிதான் எல்லாமே போரைப் பாடியவைதான். போர்க்களத்தைப் பாடியவைதான். அந்தப் போருக்குள் வாழும் மக்களைப் பாடியவைதான். அவற்றை மட்டும் மொழி பெயர்ப்பவர்கள், மொழிபெயர்த்து இது போராட்ட இலக்கியம் என்று சொல்பவர்கள் எல்லோரும் மொழிபெயர்க்கிற கவிஞரேதான் எழுதும்போது இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறார்கள். பாலஸ்தீனக் கவிதையை மொழிபெயர்த்து இங்கு வெளியிடுகின்றவர்களே தமிழீழப் பிரச்சினையை எழுதும்போது அது பிரசாரம் என்கிறார்கள். அப்படி என்றால் அதை ஏன் எழுதுகிறாய்? அதை ஏன் மொழி பெயர்க்கிறாய். மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு வருவதற்கு ஓம்தான். எழுதுவதற்கு தயாரில்லை. இது தப்பித்துக் கொள்ளல் அல்லாது வேறு என்ன? தெரியாத விசயத்தை எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லுறது கௌரவம். ஆனால் தெரியாது என்று சொல்லுறதைக் கௌரவக் குறைவாகக் கருதிக் கொண்டு அதிலிருந்து தப்புவதற்கு இது பிரசாரம் என்று சொல்வது படுமோசமான மோசடித்தனம்.

அடுத்ததிற்கு வருவோம். அடுத்தது வெளிக்கவிஞர்கள் உண்மையிலே இந்தப் போராடுகிற பூமியிலே இருந்துகொண்டு இந்தப் போராட்டத்திற்கு வலுச்சேர்க்கும் சக்திகள். இவர்களை நாங்கள் பெரிதாக மதிக்கிறோம். நான் மதிக்கிறேன். ஏனென்று சொன்னால் நகமும் சதையுமாக இந்தப் போரின் துயரமெல்லாம் அவர்களும் சுமந்துகொண்டு பொருளாதாரத் தடை என்றால் அவர்களுக்கும்தான். மருத்துவத்தடை என்றால் அவர்களுக்கும்தான். இது தனியப் போராளிகளுக்கு மட்டுமல்ல. இவர்களுக்கும் உரியது. எல்லாத்தையும் வதைப்பட்டுக்கொண்டு அவர் வெறும் பார்வையாளர்களாக நாங்கள் கருதவில்லை. அவர்களைப் போரின் பங்காளிகளாக நாங்கள் இணைத்துக் கொள்கிறோம். அதற்குள் இருந்து கொண்டு இந்தச் சமூகம் போரிற்குள் எப்படி வதைபடுகிறது என்று இந்தச் சமூகத்தினுடைய கண்ணீரோடை தானும் கரைந்து சமூகத்தினுடைய சந்தோசத்தில் தானும் புளகாங்கிதமடைந்து தானாய் ஒன்றாய்க் கலந்து நின்று எழுதும் கவிஞர்கள் இவர்கள்.

இவர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். இது தனிய யாழ்ப்பாணத்துக்கு மட்டுமென்று சொல்லவில்லை. வன்னிக்கு மட்டுமல்ல, மட்டக்களப்பிலும் இருக்கு. திருகோணமலையிலும் இருக்கு. இவர்களுடைய கவிதைகள் போராட்டக் காலத்தைப் பதிவுசெய்துள்ளன. மாறாக போராளிக் கவிஞர்கள் போரைப் பதிவு செய்தனர். போராளிக்கவிஞர்கள் போர்க்களத்தைப் பாடினால் இவர்கள் அந்தப் பல்லும் சில்லுமாக இருந்த போருக்குள்ளே வாழ்வதனால் போராட்டகாலத்தை இவர்கள் எழுதுகிறார்கள். இப்படியான கவிஞர்கள் நிறையப்பேர் இங்குமட்டுமல்ல எங்கும் இருக்கிறார்கள்.

அடுத்த வகைப்படுத்தல் புலம் பெயர்ந்துபோன கவிஞர்கள், புலம் பெயர்ந்துபோன கவிஞர்களிலே இருவகை உண்டு. சந்தர்ப்ப வசத்தால் தேவைகருதி உண்மையாகவே இந்த நாட்டைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் இங்கு தேடப்படுபவர்களாக இந்தப் போராட்டத்துடன் இணைந்து நின்றதனால் பாதிக்கப்படுபவர்களாக வெளியேறியவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் போராட்டத்தைப் 'போராட்டம், போராட்டம்' என்று ஆரம்ப காலத்திலே சொல்லிவிட்டு இன்று தேவைகருதி வசதியான இடங்களில் சிம்மாசனங்களிற் குந்திக்கொண்டு நாங்கள்தான் முதலிற் போரைப் பாடியவர்கள், போராட்டத்தைப் பாடியவர்கள் என்று கொண்டு அந்த முள்முடியைத் தங்களது தலையிலே இன்னும் சுமந்துகொண்டு இந்தப் போராட்டத்திற்கு எதிராக இருப்பவர்கள். அப்படிப்பட்ட இருவகையான கவிஞர்களையும், கவிதை ஓட்டங்களையும் பார்க்கிறோம்.

ஒன்று இந்த மண்ணின் சூடு தணியாமல் இந்த மண்ணின் நினைவு கலையாமல், இந்த மண்ணின் நினைவுடனே புலம் பெயர்ந்துபோய் இன்னும் அதற்காகவே தங்களைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்களை அறிகிறோம். அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் எல்லாமே இந்த மண்ணின் நினைவுதான். இந்தப் போராட்டத்தின் நினைவுதான். ஆனால் நாளை ஒரு நல்ல நிலைமை வரவேண்டும் என்ற கனவுடன்தான் அவர்கள் எல்லோரும் வாழ்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதுக்கெடுத்தாலும் போராட்டத்திற்கு எதிர்தான். என்ன நடந்தாலும் அவை போராட்டத்திற்கு எதிர். ஏனென்றால் தான் இல்லை. தான் இல்லாமையும் ஒரு போராட்டம் நடப்பதா? நான் விட்டிட்டுப் போனபிறகும் போராட்டம் நடக்க முடியுமா? என்ற ஆதங்கம் உள்ளவர்கள் அப்ப என்ன செய்யவேண்டும். தான் இல்லையெண்டதுக்காக ஒரு காரணம் சொல்ல வேண்டும். போராட்டம் பிழை. தான் இருக்கும் வரையும் போராட்டம் சரி. தான் போட்டனல்லோ இனிப் போராட்டம் பிழை. இது தன்னைத்தானே காதலிக்கின்ற ஒரு அபத்தம். நான் வெளியேறிவிட்டன் அதற்குப் பிறகும் இந்த அற்புதமான போராட்டமா? அட! நாளைக்கு வரலாற்றில் என் பெயர் இல்லாமற் போய்விடுமா? அதற்காகக் கூறுவது போராட்டம் சரியில்லை. அவர்கள் அப்படி எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒருவித மன நோயாளர்கள், ஓரளவுக்குச் சொன்னால் ஒரு மனநோய் பிடித்த கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் உண்டு. அதற்கு ஒண்டும் செய்யேலாது. அதைப் பற்றிப் பிரச்சினையே இல்லை.

மற்றது, இந்த விமர்சகர்களாக இருக்கும் கவிஞர்கள் என்று சொன்னீர்கள். இல்லை அது தவறான சொற்பிரயோகம். கவிஞர்களாக இருந்து விமர்சகர்களாக மாறியவர்கள். நுஃமானாக இருந்தாலும் சரிதான். சிவசேகரமாக இருந்தாலும் சரிதான். மௌனகுருவாக இருந்தாலும் சரிதான். ஆரம்பத்தில் கவிதை எழுதிய கவிஞர்கள் பிறகு அவர்கள் விமர்சகர்களாக மாறுகிறார்கள். அதுதான் சொல்கிறேனே ஒரு கவிஞன் உணர்வுபூர்வமானவன். ஒரு விமர்சகன் அறிவுபூர்வமானவன். இவர்கள் கவிஞர்களாக இருக்கும்வரையும் உணர்வுபூர்வமானவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் இன்று கல்விமான்களாகி, இன்ரலெக்கவலாகி, புத்திஜீவிகளாகி இப்போ அறிஞர்களாகி விட்டார்கள். இப்ப விமர்சகர்களாகிவிட்டார்கள். நான் நினைக்கிறேன். அவர்களிடம் நல்ல கவிதைகள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன. நுஃமான், மௌனகுரு, சிவசேகரம் போன்றவர்கள்...

சிவசேகரத்தை நான் இதிலிருந்து வேறுபடுத்துவேன். ஏனென்று சொன்னால் அவர் இன்றும் நல்ல கவிஞராக இருக்கிறார். அவர் விமர்சகராக இருந்தாலும் நல்ல கவிஞராக இருக்கிறார். ஆனால் நுஃமான் நீண்டகாலமாக விமர்சகராகவே போய்விட்டார்.

மௌனகுருவையும் அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன். இனி அவர்களிடமிருந்து நல்ல கவிதைகள் எதுவும் வராது என்று. நல்ல விமர்சகர்களாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள். ஐம்பத்தைந்து வந்த ஒரு தாயைப் போன்றவர்கள். இனிப் பிள்ளை பெறமுடியாது என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு ஐம்பது வயது வந்துவிட்டது. இனி அப்படியே இருக்கலாமே ஒழிய, ஒரு பேரிளம் பெண்ணாக இருக்கலாமே ஒழிய ஒரு கவிதைக் கர்ப்பம் தரிக்கும் ஒரு தாயாக அந்த வயதை அடையமுடியாது என்று நான் நம்புகிறேன். இது என்னுடைய கருத்து. ஆனால் ஒருகாலத்தில் மிக அற்புதமாக எழுதியவர்கள் அற்புதமான கவிஞர்களாக இருந்தவர்கள். இன்று அவர்களே ஒத்துக் கொள்வார்கள். நாங்கள் கவிதை எழுதுவதை விட்டு விட்டோமென்று. ஏனென்றால் கவிதை எழுதுவதிலும் பார்க்க அறிஞன் என்று சமூகத்தில் உலாவுவது இலாபங்கூடியது. மற்றது வாய்ப்பு வசதிகள் கிட்டக் கூடியதாக இருக்கும். ஏனென்று சொன்னால் கவிஞன் என்றால் இன்றும் சமூகத்தின் அங்கீகாரம் இழக்கம்தான். ஆனால் அறிஞர்கள் என்பதற்கு எங்கள் சமூகத்தில் இன்றும் நல்ல இடமிருக்கிறது. நல்ல விளைச்சல் எடுக்கலாம், அந்த வயலில். இந்த வயல் கொஞ்சம் கரைச்சல். ஆனபடியால் அந்த வயலையே நோக்கி உழவு செய்வது நல்லதாக இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

மு.பொ. என்று வகைப்படுத்துகிறார்கள். ஏன் அது மு.பொ. என்ற தனிமனிதனைச் சுட்டி அந்தப் பிரிவு வந்ததென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மு.பொ. ஒரு நல்ல கவிஞராக, நல்ல படைப்பாளியாக அதுவும் 'நோயில் இருத்தல்' என்ற நாவல் மூலம் அதிகமாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்தியவர். மு.பொ. வின் கவிதைகள் பற்றி நோக்கும்போது மு.பொ. சில நேரங்களில் சில கவிதைகள் கவிதைகள் இல்லை என்று சொல்லுவார். பிறகு அதேமாதிரியான கவிதைகள் அவரே எழுதுவார். அது ஏன் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. சில நேரம் நான் கேட்டால் இந்தக் கவிதைகள் எல்லாம் கவிதைகள் இல்லை என்று சொல்லுவார். பேந்து அவர் நாவேந்தனுடைய எத்தனையாவதோ ஆண்டு விழாவுக்கு ஒரு கவிதை எழுதினார். ஆனால் அதைப் பார்த்தால் ஒரு ஆரம்பகால எழுத்துப் போல, ஆரம்பகாலக் கிறுக்கல் போல எனக்கு இருந்தது. ஆனால் அவருடைய 'அது' என்ற கவிதைத் தொகுதி நல்ல கவிதைகளைக் கொண்டது. சில நேரம் நல்ல கவிதை எல்லாம் மு.பொ. எழுதும். நெஞ்சைத் தொடக்கூடிய மாதிரி எழுதும். சிலநேரம் சிறுபிள்ளைக் கிறுக்கலாக இருக்கும். அதற்கு உதாரணம் நாவேந்தனுக்கு எழுதிய அஞ்சலிக் குறிப்பு. அதைப் பார்த்து நான் சிரித்தேன். இந்தக் கவிதைகளைத் தானே இவர்கள் கவிதை இல்லை என்று ஒரு காலத்தில் சொன்னார்களே பேந்தென்ன. இப்பொழுது இவர்களே அப்படி எழுதுகிறார்களே என்று. ஆனால் மு.பொ. தனியொரு வகையல்ல. மு.பொ. வும் இந்தத் தேசிய இனப்பிரச்சினையிலே கணிசமாகப் பங்குசெய்த ஒரு கவிஞன். மறக்க முடியாது.

கவிஞர் அவர்களே 'பிரசாரத் தன்மையுடைய கவிதைகளாக அவர்கள் கருதினால் போராளிக்கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் அவ்வாறே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்' என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால் இலக்கிய உலகிலே இலக்கியத்தரம் என்ற நிலையில் அந்தக் கவிதைகளுக்கு ஓர் இடமிருக்க வேண்டுமல்லவா?

ஹை... இந்த இலக்கியத் தரத்தைத் தீர்மானிப்பவன் யார்? யாரிடம் அந்த அளவு கோல் இருக்கிறது? அப்படி அதை நிறுத்து விற்கிற அந்தத் தராசுப்படி யாரிடம் இருக்கிறது? அதை அளந்து விற்பவன் யார்? அந்த வியாபாரியின்ரை பெயரை எங்களுக்கு ஒருக்காச் சொல்லுங்கோவன். அவர்களுடன் நாங்கள் பேசிக்கொள்வதற்கு இலக்கியத் தரத்தை எடையிடக்கூடிய அந்த ஆள் யார்? Who is the black sheep? அப்படி ஒருவர் கிடையாது என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம். இலக்கியத்தை அளவிடும் அந்த அளவுகோலை யாரிடமும் ஒரு செங்கோலாக யாரும் கொடுக்கவில்லை. நாங்களும் பிரசாரத்தை எதிர்க்கிறோம். பிரசாரம் கவிதை இல்லை என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். இலக்கியம் இல்லை என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் எழுதிய கவிதைகளை நாங்கள் பிரசாரமற்றதாகவே கருதுகிறோம். நான் கேட்கிறேன் இவர்களுடைய வரைவிலக்கணத்தின்படி பார்த்தால் பாரதியின் எந்தக் கவிதைகளை இவர்கள் கவிதை என்று ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

“பார்ப்பாணை ஐயன் என்ற காலமும் போச்சே
வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரை என்ற காலமும் போச்சே”

இது கவிதை என்று ஏற்றுக் கொள்வார்களா? பாரதியை மிக உச்சமான கவிதையின் கொடுமுடி என்றும் இவர்கள்தானே கூறுகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு வந்த பாரதிதாசனை என்ன செய்வார்கள்? தங்களுடைய சமகாலத்தில் இல்லாத எல்லாரையும் இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் தங்களுக்கும், அவர்களுக்கும் ஒரு பிரச்சினையும் கிடையாது. தன்னுடைய சமகாலத்துக் கவிஞர்களிடம் மட்டுந்தான் இவர்களுக்குப் பிரசாரமும், அழகியலும், உன்னத இலக்கியமும் வரும். ஏனென்றால் அவனுக்குக் கிடைத்து விடுமா? இது அவனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுமோ? எனக்குரிய அவிப்பாகம் அவனுக்குக் கிடைத்து விடுமா?

ஏன் நான் கேட்கின்றேனே இந்தப் புகழ்பெற்ற கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் எல்லாமே பாட்டாளி மக்களுடன் நின்று கூவிக் கூவி விற்ற பொருள்தானே. இன்றைக்கு தமிழீழப் போராட்டத்திற்கு வலுச் சேர்த்து மக்களை ஒன்று திரட்டிய பெரும்பணியை இந்தக் கவிதைகள்தானே செய்திருக்கின்றன. நீங்கள் பிரசாரம் என்று குறிப்பிடும் இந்தக் கவிதைகள் தானே செய்திருக்கின்றன. நொந்து போயிருக்கும் அவர்களது உணர்வலைகளைத் தட்டியும் சந்தோசத்துடன் அவர்களுடன் சேர்ந்து கூடிச் சந்தோசப்பட்டும் இந்தக் கவிதைகள் தானே வழிநடத்துகின்றன. இவர்கள் அழகியல் கவிதை என்று எழுதிப்போட்டு யாருக்குக் கொடுக்கப்போகிறார்கள். தனக்கும், தன்னைச் சுற்றிய நாலு பேருக்கும், அவருக்கு ஒத்த ஒரு விமர்சகருக்கும். இவைகளுடன் இவர்களது கவிதைப் பணி முடிந்து போய்விடுமா? நான் கேட்கிறேன்... மக்கள் கவிதையாக இருந்தால் அது மக்களைச் சென்றடையும். காலத்துக்கு உதவாத எதுவுமே தாக்குப் பிடித்து நிற்க மாட்டாது. அதைக் காலந்தான் தீர்மானிக்கும்.

அந்தக் கவிதை காலத்தை மீறி நிற்பதா? இல்லையா? என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு இங்கு எவருமே உரித்தாளர்கள் அல்ல. எந்தக் கவிதை காலத்தை மீறி நிற்கும் என்பதைக் காலந்தான் தீர்மானிக்கும். அதை இப்பொழுது சமகாலக் கவிஞர்களோ? அல்லது இந்த விருப்பு, வெறுப்புகளுடன் இருக்கின்ற விமர்சகர்களோ தீர்மானிக்கமுடியாது. நான் நினைக்கிறேன், இந்தத் தேவாரத் திருமுறைகள் எல்லாம் கறையான் அரித்தது என்று சொல்லுகிறார்களே அது பொய். காலம் அரித்தது. தனக்கு ஒவ்வாததைக் காலம் அரித்துவிட்டுப் போய் விட்டது. கறையான் திண்டிருக்குமென்றால் முழுவதையும் தின்றிருக்கும். பேந்தென்ன? அதில கொஞ்சத்தை விட்டிருக்காது. கொஞ்சத் திருமுறைகள்தான் தப்பியிருக்கின்றன. அப்படியில்லை. இக்காலத்துக்கு வேண்டிய திருமுறைகள்தான் தப்பியிருக்கின்றன. மிஞ்சியிருக்கின்றன. மற்றையது அழிந்து போவிட்டது. அது காலம் தீர்மானிக்கும். நாங்களும் பிரச்சாரக் கவிதைகளை எதிர்க்கிறோம். ஆனால் இந்தப் போர்ச் சமூகத்திற்குள் நிற்கும் போராட்டத்தை வழிநடத்தி இணைத்துக் கொண்டு போகவேண்டிய கவிஞனுக்கு தேவை இருக்கின்றது. இவர்களுக்குத் தேவை இல்லாமல் இருக்கலாம். இவர்களுக்கு ஆடலறியும் துவக்குத்தான். ஆர்.பி.ஜி யும் துவக்குத்தான். எல்.எம்.ஜியும் துவக்குத்தான். டாஸ்வும் துவக்குத்தான் எல்லாமே. இவர்களுக்குத் துவக்குத்தான். துவக்கைத் தவிர வேறையேதும் தெரியாது. அந்த வகைப்படுத்தல்கூடத் தெரியாது. பேந்து, துவக்கைப் பற்றி எழுதினன் என்று இவர்கள் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். இவர்களுக்குக் களமுனையும் தெரியாது. அடே இவனுக்கு என்ன நடக்குது என்றும் தெரியாது. இவனுக்கு 'ஷெல்' என்றாலும் என்னென்று தெரியாது ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் எழுதினால் பிரசாரம் என்று சொல்லுவாங்கள். ஆனால் அவை இன்று இங்குள்ள மக்கள் அத்தியாவசியமாக அறிந்திருக்க வேண்டியவையாக விளங்குகின்றன.

அந்தச் சொற்களைக் கவிதையில் குறிப்பிடும்போது அல்லது 'வா' என்று சமூகத்தைக் கூப்பிடும்போது இல்லாவிட்டால் என்னுடன் சேர்ந்துபோ என்று சொல்லும்போது பிரசாரமாம். ஏனென்றால் இவர்கள் செய்யவும் இல்லை போகவும் இல்லை, நிற்கவும் இல்லை.

எங்கேயோ நிற்கிறார்கள். அப்போ, 'வா' என்று கூப்பிடுகின்ற தாற்பரியம் இவர்களுக்கு இல்லாமற் போவிட்டது. இந்தப் 'போருக்கு வா' என்று கூப்பிட்டால் கோசமாம். உனக்குக் கூப்பிடுகின்ற தகுதி லாயக்கு இல்லாமற் போச்சே. அந்தப் பாக்கியம் சித்தித்த ஒரு கவிஞன் 'போருக்கு வா' என்று கூப்பிடுகிறான். அது எப்படிப் பிரசாரமாகும்? இந்தச் சமூகத்தை வா என்று கூப்பிடுவதற்கு ஒரு தகுதி வேண்டும். இது வேறெங்கும் இருந்துகொண்டு, எண்ணூறு கிலோ மீற்றருக்கு அங்கால இருந்து கொண்டு 'வா' என்றால் சிரிப்பாங்கள், மச்சான் நீ முதல் வா என்று கூப்பிடுவாங்கள். அப்ப அப்படி நின்று கொண்டு கூப்பிடும் பாக்கியம் இல்லைத்தானே. அப்ப நான் நிற்கேல்லை அல்லோ. ஆகவே இது பிரசாரம். நின்று கூப்பிடுகின்ற 'பலம்', 'தில்' இல்லை. நின்று கூப்பிடக்கூடிய சக்தி உள்ளவன், உரிமை உள்ளவன் கூப்பிடுகிறான். ஐயா, அதை எப்படி பிரசாரம் என்று சொல்லுவாய்? போராட்டம் என்பதே உங்களைப் போலக் கவிதைப் பூப்பறிக்கின்ற வேலையா? அது இரத்தமும் சதையுமா உயிர்கொடுக்கின்ற வேலை. அதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். உங்களை எழும்புங்கோ என்று சொன்னால், உங்களுக்கு எழுப்பிவிடவே ஒன்றரை மணித்தியாலம் வேணும். தேவை. இருந்துகொண்டு கவிதை எழுதுவதற்கு மட்டும் கை நடுங்குவதில்லை. பேந்து எப்படி நீங்கள் பிரசாரம் என்று சொல்லுவியன்? அந்தச் சமூகத்திற்கு இல்லாவிட்டால் கவிதை எப்படி அந்தச் சமூகத்தில் நிற்க முடியும். இன்றைக்கு இந்தப் போராட்டக்காலத்திலே ஏறக் குறைய 1500 பாடல்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகள் வந்திருக்கின்றன. அது எல்லா நாடுகளுக்கும் போயுள்ளன. இன்று சிங்களத்திற் கூட மொழிபெயர்க்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றன. இது மாணுடத்தின் கலைக்கூடலுக்கு அவர்கள் வந்தபிறகுதான், அவர்கள் எவ்வாறு? எப்படி? சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இவ்வளவு நாளும் தமிழீழத்தின் இலக்கியம் இதுதான் என்று சிங்கள மக்களுக்கு 'டூப்' விட்டுக் கொண்டிருந்தவை இனி என்ன செய்யப் போயினம்? இப்ப அந்த 'டூப்' வெடிச்சுப் போச்சு. 'டொப்' என்று பலான் வெடிப்பதுபோல வெடித்துவிட்டது. இப்ப அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. உண்மை இலக்கியம் எங்கு வந்துவிட்டது என்று அவர்கள் ஓடி வருகிறார்கள். இன்றைக்குப் பெரிய தொகுதியாகப் போர் இலக்கியத்தை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார் மடுல்கிரிய விஜயரடன். இந்த 'டூப்' இன்னும் கனகாலத்திற்கு விடேலாது. இது பிரசாரம். நாங்கள் செய்கிறம், புடுங்கிறம், வெட்டிறம் என்ற அலுவல் எல்லாம் முடிந்தது. மூட்டைகட்டிவைத்துவிட்டு இருக்க வேண்டியதுதான்.

ஆனபடியால் பிரசாரம் என்பது எனக்கு விளங்கும். ஆனால் அதன் தெரிவும் தேவையாக இருந்தது. "நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம் நரகத்தில் இடர்ப்படோம்" இது என்ன மாதிரி? இது கவிதையா? "தந்தது உன்தனை கொண்டது என்தனை சங்கராயார்கொலோ சதுரர்" இதென்ன கேட்டது? இதனை மட்டும் எவ்வாறு அற்புதமான இலக்கியம் என்று ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்? "ஆடுதல் பாடுதல்..." வெறும் சொல்லுத்தானே? "ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆதி இணைய கலைகளில் மனம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்" இதென்ன கவிதை? இதைக் கவிதை என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா? ஏன்? பாரதி உன்னுடைய காலத்தவன் இல்லை. உன்னோடு போட்டிக்கு வரேல்லை. அது கவிதை என்று ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டாய். உன்னுடைய காலத்தவன் இப்படி எழுத நீ தப்பித்துக் கொள்வதற்காக இது பிரசாரம் என்று தள்ளுறாய். எங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. இதை யாரும் தீர்மானிக்க முடியாது. உயரியல் இலக்கியமோ? பிரசார இலக்கியமோ? என்று யாரும் தீர்மானிக்க முடியாது. காலம் தான் தீர்மானிக்கும். அதில் இது பிரசார இலக்கியமாகக் காலம் கழித்துவிடில் கழித்துவிட்டும். இல்லை, இது நல்ல இலக்கியம் தான் என்று காலம் ஏற்றுக்கொண்டால், ஏற்றுக் கொள்ளட்டும். இப்ப ஏன் அந்தரம்? இவர்கள் ஏன் இவ்வளவு குதியன் குத்துகிறார்கள். ஏன் இந்தப் பெரிய குரல். நீயும் எழுதையா, என்னையும் எழுதவிடு ஐயா. பார்ப்பம், காலம் தீர்மானிக்கட்டும்.

2004 ஏப்ரல் ஞாண் (இதழ் இல. 47)

பொருளாதாரத்தடை, இடம்பெயர்வு, புலம் பெயர்வு, இனப்படுகொலைகள் முதலியன ஈழத்திலே நடைபெற்ற போரின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், இவைகள் தங்களுடைய கவிதைகளில் எவ்வாறு பதியப்பட்டுள்ளன?

இது ஒரு விளக்கமான கேள்வி. இது இப்படியே செய்ய முடியாது. என்னென்று சொன்னால் என்னுடைய கவிதையில் இவை எவ்வளவு தூரம் பதியப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு நான் இனித்தரவுகள், ஆவணங்கள் எடுத்துத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அப்படிப் பதியப்பட்டிருப்பதாக எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அதை வைத்துத்தான் என்னால் சொல்ல முடியுமே ஒழிய, நாங்கள் கவிஞர்கள், இன்ன பொருளைப் பற்றிப் பாடப்போறன் என்று போய்க் குந்துவதில்லை. கவிதை வருவது எனக்குத் தெரியும். கவிதை ஒன்று பிறக்கப் போவதை என்னால் அறிய முடியும். இதை விட்டிட்டு கவிதை ஒன்று எழுதப் போகின்றோம் என்று சொல்லி ஒரு பேனையும் எடுத்து வெள்ளைத் தாளையும் எடுத்து அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கவிதை எழுதுவதில்லை. ஒரு நாளும் அப்படிக் கவிதை எழுதியதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. கவிதை வருவது ஒரு கவிஞனுக்குத் தெரியும். அது ஒரு பிரசவம் என்று சொல்லுவார்கள். ஒரு தாய் குழந்தை பிறக்கப் போகின்றதை அறிவதுபோல் ஒரு கவிதை பிறக்கப் போவதைக் கவிஞன் அறிவான். இது ஒரு நல்ல கவிஞனுக்குத் தெரியும். அவன் சும்மா போய் எழுத வெளிக்கிடுவதில்லை. சமூகத்தில் தினசரி சந்திப்பதை, பார்ப்பதை, அவனது மனத்தில் கீறல் விழுத்தியதை அவனுடைய நெஞ்சிலே ஏற்படுகின்ற நெருடல்களை அல்லது சந்தோசத்தை எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் எழுதுவான். ஆனபடியால் பொருளாதாரத் தடை அப்படி.... இப்படி.... என்று இல்லாமல் சமூகத்திலே உள்ள ஏதாவது அவனது மனதுக்குக் கீறலை ஏற்படுத்தியதோ அல்லது மகிழ்ச்சிப் பூக்களை அவனது மனதில் எது எறிந்ததோ அவை எல்லாம் பாடு பொருளாகும். நானும் அப்படித்தான் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னை விளித்து நீங்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதால் நான் என்னைப் பற்றியதைத்தான் சொல்லமுடியும் என்னுடன் இணைந்த பல கவிஞர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். எங்களுடன் இணைந்து நிற்பவர்களை நாங்கள் அறிவோம். அவர்களும் அப்படித்தான்.

சில கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள் பாருங்கள், அதிகமாகத் தீபாவளிக்குக் கவிதை எழுதுவார்கள். பிறகு தைப் பொங்கலுக்கு எழுதுவார்கள். பிறகு ஆடிப் பிறப்புக்கொண்டு எழுதுவார்கள். பிறகு மேதினத்திற்கு ஒன்று எழுதுவார்கள். பிறகு போய்ப்படுத்து விடுவார்கள். அப்படிக் கவிதை எழுதுவது இல்லை. இல்லாவிட்டால் பொருளாதாரத் தடைக்கென்று ஒரு கவிதை எழுதப் போறன் என்று சொல்லியும் யாரும் போய் உட்காருவதில்லை. அவர்களது மனத்திலே அது ஒரு கீறலை ஏற்படுத்தும். ஏதோ ஒரு சம்பவம் கீறலை ஏற்படுத்தும் அல்லது சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தும் அல்லது வேறுவகையான உணர்வை ஏற்படுத்தும். அந்த உணர்வின் நேரம் இனிப் பொறுக்க முடியாது என்றபோது கவிதை வரும். இதுதான் உண்மையான விசயம். அதற்கு இன்ன பாடுபொருள் என்று இல்லை. அவனது மனதில் அதுபடும், தெரியும். கவிதை பிறப்பது, வருவது தெரியும். அதற்கு இதுதான் பாடுபொருள் என்று இல்லை. ஆனால் அப்படித் தொடர்ந்து சமூகத்துடன் ஒன்றி வரும் கவிஞனுடன் அந்தச் சமூகமும் இணைந்து ஒன்றி வரும். இந்தச் சமூகத்தில் பிரச்சினைகள் வரும். பாதைத் தடைவரும், மருத்துவத் தடைவரும், வெற்றியின் சந்தோசம் வரும். தோல்விகளின் சோகம் வரும். இழப்புக்களின் துயரம் வரும். எல்லாம் சேர்ந்து வரும். ஏன் என்றால் அவன் அந்தச் சமூகத்தோடு, தானே வாழ்கிறான். அந்தச் சமூகத்தினுடைய சகல அம்சங்களும் அவனைப் பாதிக்கும். இன்னதுதான் பாடுவது என்று ஒன்றும் இல்லை. அவனைப் பாதிப்பதெல்லாம் கவிதையாக வரும். சிலவேளை ஒரு வருஷத்திற்கும் கவிதை எழுதாமல் இருக்கலாம். சிலநேரம் அடுத்த நாளே கவிதை எழுதவேண்டிய அந்தப்பிரசவம் தெரிந்தால் அடுத்தநாளே கவிதை எழுதலாம். ஏன்? ஒரு கவிதை எழுதிமுடித்து ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் மற்றக் கவிதை எழுதவேண்டி இருக்கும். அதற்குக் காலம் இல்லை. அந்தச் சமூகத்துடன் ஒன்றி

இணைபவனுக்குச் சமூகத்தின் சகலதுமே பல்லும் சில்லுமாகச் சேர்ந்து சுத்தம். அந்தப் பொருள்கள் யாவும், அவனைப் பாதிக்கும் பொருள்கள் யாவும் 'கவிதை' ஆகும்.

“போராட்டச் சூழ்நிலையைத் திறம்படப் படைப்பதற்கு களக்கவிஞராக இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. ஆளுமையும் ஆற்றலும் உள்ள எந்ததொரு வெளிக்கவிஞராலும் அத்தகைய ஒரு போர்ச்சூழலைத் திறம்படப் படைக்க முடியும்” என்று சிலர் கூறுகிறார்களே. அது பற்றித் தாங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நல்ல கேள்வி, ஒருவர் கொழும்பில் இருக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவருக்குக் கள அனுபவம் தேவையில்லை. அவருக்கு 99 பாதையைப் பற்றித் தெரியாது. அவரை 99 பாதை பற்றிக் கவிதை ஒன்று எழுதச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். முல்லைத் தீவினுடைய ஓயாத அலை ஒன்று சமரைப் பற்றி அந்தக் களம் தெரியாத ஒருவரை ஒரு அற்புதமான காவியத்தை எழுதச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். ஆனையிறவைக் கண்ணால் காணாத ஒருவரைக் கொண்டு நீங்கள், ஆனையிறவு வெற்றியைப் பற்றியோ, அல்லது ஆனையிறவு மீண்ட மகிழ்ச்சியைப் பற்றியோ அல்லது ஆனையிறவிலே விழுந்த மாவீரர்களின் துயரம் பற்றியோ ஒரு காவியத்தை எழுதச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். அது என்ன களம் தெரியாமலும் கவிதை எழுதலாம் என்று ..... இது முகம் தெரியாத பெண்ணுடன் பிள்ளைப் பெறலாம் என்பதற்குச் சரியாக இருக்கிறது. முன்பின் தெரியாத பெண்ணின் போட்டோவைக் குடுத்திட்டு இதுதான் அந்தப் பெண் இவளுடன் குடும்பம் நடத்து என்ற மாதிரி இருக்கு.

கவிஞன் தெரியாத எதையுமே பாடமுடியாது. அதாவது நான் மெரினா பீச்சைப் பற்றி எழுத முடியுமா? அல்லது நயாகரா நீர் வீழ்ச்சியைப் பற்றி எழுத முடியுமா? நான் அல்ஸ்பரியை எழுத முடியுமா? அல்லது ஒரு சகாரா பாலை வனத்தைப் பற்றி எழுத முடியுமா? தெரியாத ஒரு பொருளைப் பற்றி எப்படிப் பாடமுடியும்? இது ஒரு ஆகலும் கெட்டித் தனமான வேலை. பத்திரிகைகளில் வருகின்ற செய்திகள், கட்டுரைகளைப் பாத்திட்டு கொஞ்சப் பேர் இப்ப கவிதை எழுத வெளிக்கிட்டு இருக்கினம். அவை சொல்லுகிற விளையாட்டு இது. பத்திரிகைகளில் எழுதப்படுகின்ற பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்து இப்படித்தான் இருக்கும் என்று எழுதுகிறது. இதற்கு ஒரு சின்ன உதாரணம். வெளிநாட்டில் தயாரித்து எங்களுக்கு ஒரு பாடல் வந்தது. அப்ப அதில் வந்தது 'உதயதாரகை' என்ற சொல் நிறுவனம் பற்றியதாக இருந்தது. அதாவது செஞ்சோலை என்று சொல்லி நாங்கள் ஒரு அமைப்பு வைத்திருக்கின்றோம். தாய் தகப்பன் அற்ற பெண்பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அந்தக் காப்பகம் வைத்திருக்கின்றோம். அதுபோல காந்தரூபன் அறிவுச் சோலை என்றும் ஒன்று வைத்திருக்கின்றோம். இவற்றிற்குப் பாடல்கள் வந்திருக்கின்றன. அப்ப ..... வெளிநாட்டுக்குப் புலம்பெயர்ந்து போன கவிஞன் எங்களுக்கு அங்கிருந்து ஒரு பாட்டெழுதி அடித்து வந்தது. நாங்கள் அதைக் கேட்டோம். அதில் உதயதாரகையில் நீங்கள் பிள்ளைகளை வளர்க்கிறீர்கள் என்று சொல்லி எழுதப் பட்டிருந்தது. எங்களுக்கு ஒரு ஆச்சரியமாகப் போவிட்டது. அப்படி ஒரு சாமான் இங்கு இல்லையே. செஞ்சோலை இருக்கிறது. காந்தரூபன் அறிவுச் சோலை இருக்கிறது. உதயதாரகை என்று இங்கே எங்கு இருக்கின்றது என்று ஆராய்ந்து கொண்டு போனால் அது ஒரு அப்பளக் கொம்பனி. அவை பாட்டும் எழுதி, இசையும் அமைத்து, பாட்டும் அடிச்சு அனுப்பிவிட்டினம். அவர் உதயதாரகை என்பதைப் பேப்பரில் பார்த்து இருக்கின்றார். அவர் நினைத்தார் இதுவும் செஞ்சோலை, காந்தரூபன் அறிவுச் சோலை என்று சொல்லிப் போட்டு உதய தாரகையில் பிள்ளைகளை வளர்க்கிறார் என்று எழுதியிருக்கின்றார். உண்மையில், களம் தெரியாமல் எழுதினால் இந்த விபத்துத்தான் வரும், ஏற்படும். இதை வைத்துக் கொண்டு பத்திரிகைச் செய்திகளையும் பத்திரிகை அறிக்கைகளையும் வைத்துக் கொண்டு கவிதை எழுதக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. களத்தைத் தெரியாமல் களத்தைப் பாடக்கூடாது. அங்குதான் பிரச்சினை இருக்கிறது. ஏனப்பா களத்தை எழுதியியள். உங்களுக்குத் தெரிந்ததை எழுதுங்கோவன். அற்புதமான இலக்கியமாக எழுதலாம். ஆனால் பிழைக்கக் கூடாது. களம் தெரியாமல் எப்படிக் களத்தைப் பாட முடியும்? பாடமுடியாதே. எப்படி நான் காஸ்மீரைப் பற்றிய கவிதை எழுதமுடியும்? பாரதி.

‘சிந்து நதியின் மிசையினிலே சேரநாட்டினம் பெண்களுடன் ...’ என்று சொல்லி சேர நாட்டு அந்த அழகிய பெண்களையும் தெரியாமல், சிந்துநதியும் தெரியாமல், கங்கையும் தெரியாமலா கவிதை எழுதியிருப்பான் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? அவன் நல்லாய் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துதான் எழுதியிருப்பான். தெலுங்கு மொழி அழகான இசைக்கேற்ற மொழி மலையாளப் பெண்கள் மிக அழகான, நிலவிலும் படகோட்டக் கூடியவர்களான பெண்கள். இதை எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டுதான் பாரதி இந்தப் பாட்டை எழுதியிருப்பான். உடனே இவைக்கு விட்டிருந்தா இவை பெண்ணையும் பாத்திருக்க மாட்டினம். சிந்து நதியையும் பாத்திருக்க மாட்டினம். தெலுங்கு மொழியும் அறிந்திருக்க மாட்டினம். கேள்விச் செவியனாக ஊரைக் கெடுத்திருப்பார்கள். தெரியாத களத்தை யாரும்பாட முடியாதையா. எப்பவும் பாடமுடியாதையா. அது எந்தப் பொருளாக இருந்தாலும் சரிதான் எப்படிப் பாட முடியும். இப்ப என்னென்று சொன்னால் இது ஒரு மலட்டு ‘நேஸ்’ செய்கின்ற வேலை. இந்த மலட்டு நேஸ்மார் இருக்கினம். பிள்ளை பெறுவது எப்படி என்று இவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏன் என்றால் அவர்களுடைய தொழிலோடு சம்பந்தப்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் பிள்ளை பெறுவார்களோ? பெறமாட்டினம். இது போலத்தான் இவர்களுடைய வேலையும். இப்ப நாங்கள் சொல்வது என்னவெனில், உண்மையான பிரசவம், உண்மையான பிரசவிக்கக்கூடிய தாயால்தான் பிரசவிக்க முடியும். அப்படித்தான் உலக மகாகவிகள் உலக இலக்கியங்களை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். இவர்களுக்குத்தானே சீன, ரஷ்ய இலக்கியங்களைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரியும். உலகமெங்கும் போராட்ட இலக்கியங்களை இவர்கள்தானே அதிகம் பறைசாற்றுபவர்கள். இவர்களுக்கு விளங்காதா களம் தெரியாமல் கவிதை எழுதக் கூடாதென்று சொல்லி. அல்லது எழுத முடியாது என்று தெரியாதா?

களம்தான் எழுத வேண்டும் என்று இல்லையே. ஐயோ! அதைவிட எழுதுவதற்குத்தானே நிறைய உண்டு. ஆனால், போர்க்களத்தை எழுதுவதற்குக் கட்டாயம் போர் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அது தெரியாமல் எழுத முடியாது. ஒரு போராளியினுடைய உருமறைப்பினுடைய ஒரு உலாவல் தெரியாமல் எப்படி ஒரு உறங்காத கண்மணிகளைப் பற்றிப் பாடமுடியும்? கரும்புலிகளை ஒரு நாளாவது கண்ணாற் காணாதவர்கள் எப்படி கரும்புலியைப்பற்றி எழுதமுடியும்? ஒரு வேவுப் புலியைப் பற்றித் தெரியாமல் வேவுப் புலி பற்றி எப்படி எழுத முடியும்? நான் புலிகளை மட்டும் சொல்லவில்லை. அல்லது எந்தவொரு போராட்டமாயினும் போராடுபவர்களுக்கு வாழ்த்துப்பாடலாம் அல்லது வசைபாடலாம். இரண்டும் செய்யலாம். அதாவது களத்தைத் தெரியாமலே இந்தப் போராட்டத்திற்கு வாழ்த்துப் பாடுபவர்களும் உண்டு. களத்தைத் தெரியாமலே வசைபாடுபவர்களும் உண்டு. இது இரண்டும் செய்யலாம். ஆனால் களத்தைப் பாடமுடியாது. அது பாடுவது கஸ்ரம். அது பாடமுடியாதது மட்டுமல்ல பாடக்கூடாது. அது தப்பு, ஏன் என்றால் ஒருவர் போராட்டத்தைப் பற்றி, களத்தைப் பற்றி பிழை, சரியா ஏதாவது கவிதையை எழுதிப்போட்டால் பத்து, இருபது, இருபத்தைந்து வருடத்திற்குப் பிறகு மச்சான் இவரும் போருக்கு நின்றிருக்கிறார் என்று வாசிப்பவன் நினைப்பான். போராட்டக் களத்தைத் தெரியாமல் ஆணையிறவைப் பற்றி நானும் நின்றேன். என்றோ அல்லது அதில போனேன் என்றோ ஒருவர் பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்து எழுதிப் போட்டால், புத்தி பூர்வமாகப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்து ஒருவர் எழுதிப் போட்டால் ஐம்பது வருடத்திற்குப் பிறகு அவருடைய பேரப்பிள்ளையன் சொல்லும் என்றை அப்பப்பாதான் ஆணையிறவுப் போருக்கு ஒரு பக்கத்திற்குப் படை நகர்த்திக்கொண்டு போனவர் என்று. அது ஒரு வரலாற்றுத் துரோகமாயும் இருக்குமல்லவா? ஆனபடியால் அப்படி எழுதுவதைப் பிழையாகத்தான் என்னால் கருதமுடியும்.

களக்கவிஞர் என்ற வகையில் நீங்கள் கவிதை எழுதும்போது ஏற்பட்ட அனுபவப் பதிவுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நானும் ஒரு களக்கவிஞன்தான். களத்திலும் நின்றுருக்கிறேன்தான். ஆனால் நான் பீத்தக் கூடாது. நானும் படை நகர்த்திக் கொண்டு போனனான் அல்லது படைகளுடன் நானும் சென்றனான் என்று பீத்திக் கொள்வதெல்லாம் பொய்த்தன்மை. ஏறக்குறைய இருபது

வருடங்கள் ஆகின்றன. நான் இந்தப் போராட்டத்தில் இணைந்து பல போராட்டங்களுடைய ஆரம்ப வேலைகள் அல்லது அதன் பின் தளவேலைகள் எல்லாத்திலும் நின்றுருக்கின்றேன். போருக்குப் போகும்போது போராளிகளை உற்சாகப் படுத்துகின்ற நிலையிலும் நின்றுருக்கின்றேன். இன்னும் அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமாக நின்றுருக்கின்றேன். பலவேலைகள் செய்திருக்கிறேனே தவிர, நான் படை நகர்த்திக் கொண்டு போனனான் மற்றது படையணிகளில் ஒருவராக நின்றுருக்கின்றேன் என்பதெல்லாம் பொய் தன்மையானது.

ஆனால், எனக்குக் களம் தெரியும், அந்த உணர்வு தெரியும், போராட்டக் களத்தை நான் கண்ணாற் பார்த்திருக்கின்றேன். அவர்களுடன் நான் நின்றுருக்கின்றேன். ஆனால் அதுவும் பாதுகாப்பான இடத்தில்தான். அதைநான் ஒத்துக் கொள்கின்றேன். இந்தப் போராட்டக் களத்தின் அனுபவம் என்பது மிகவும் மிகவும் அற்புதமானது. அல்லது மனதிற்குக் கொடுமையானது. ஒன்று நாங்கள் அந்தப் போராட்ட களத்துக்குள்ளே போராளிகள் நுழையும்போது நாங்கள் அவர்களுடன் சிரித்துக் கதைத்துப் போட்டு 'போவா மச்சான்' என்று சொல்லிவிடும்போது வென்றுவரப் போகிறார்கள் என்ற சந்தோசம் இருக்கிறது. இவர்களில் சிலபேர்தான் திரும்பி வருவார்கள் என்ற சோகம் இருக்கிறது. நிலவன் என்ற ஒரு கரும்புலி இருந்தார். அவர் இப்பொழுது வீரச்சாவு அடைந்துவிட்டார். இவர் தனது கைப்பையை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்தார். 'நான் இறந்த பின்னர் இதைப் புதுவை அண்ணனிடம் கொடுக்கவும்' என்று கூறிவிட்டு அவர் ஆனையிறவுச் சமரிலே கரும்புலித் தாக்குதலில் வீரச்சாவு அடைந்தார். அதற்குப் பிறகு அந்தக் கைப்பை எனக்கு வந்தது. அதற்குள் ஆயிரம் ஆயிரம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அரிய பொக்கிசங்கள் எல்லாம் கவிதைகளாக இருந்தன. பாடல்களாக இருந்தன. நான் அவருடன் நெருக்கமாகப் பழகியிருக்கின்றேன். கவிதைகள் மிக அற்புதமாக இருந்தன. நாலுவரித் துணுக்கும் போதும் இந்த உயரியல் இலக்கியம் என்று சொன்னவர்களையெல்லாம் ஊதித்தள்ளுவதற்கு அதுபோல் நிறைய.

நான் நினைக்கிறேன். எனக்குக் கரும்புலிகளுடன் நிறைய நெருக்கமுண்டு. அதனால்தான் கரும்புலிகளைப் பற்றி மிக அதிகமாக நான் எழுதியிருக்கிறேன். அவர்களைப் பற்றிய அதிகமான பாடல்களை நான்தான் எழுதியிருக்கிறேன். கரும்புலிகள் பாகம் ஒன்று, பாகம் இரண்டு பாடல்கள் நான்தான் எழுதினேன். ஏன் என்று சொன்னால் கரும்புலிகளுடன் மிக நெருக்கமான உறவு எனக்குண்டு. அதுபோல் நான் இந்தப் போராட்டகளத்திற்கு வரும்போது வீரச்சாவை எய்திய போராளிகளின் தொகை ஆகத் தொண்ணூற்றியேழு. இன்று வீரச்சாவை அடைந்தவர்களின் தொகை ஏறக்குறைய பதினெண்ணாயிரம். இந்தக் காலப்பகுதியில் நான் எவ்வளவு தூரம் அவர்களுடன் பழகியிருப்பேன். நான் அவர்களுடன் பழகாமல் எங்கயோ ஒரு உப்பரிகையில் ஏறியா உட்கார்ந்து இருக்கிறோம்? இல்லை. நாங்கள் நல்லாப் பழகியிருக்கிறோம். எத்தனை பேரோடு ..... ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளிலும் .

அனுபவம் என்று சொல்ல வெளிக்கிட்டால் அவர்களுடைய சந்தோசத்தில் நானும் இணைந்து, சந்தோசப்பட்டு, அவர்களுடைய இழப்பிலே நானும் என்னைக் கரைத்து ..... அது சொல்லமுடியாத அனுபவம். ஒவ்வொரு வெற்றிக்குப் பின்னாலும் நாங்கள் ..... ஆனையிறவு வெற்றியை வெற்றி பெறுவதற்கு முன்னமே வெற்றிபெற்றதாக எழுதியவன் நான். எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை. அந்தக் களத்திலே நாங்களும் நின்றபடியால், பார்த்தபடியால் 'ஆனையிறவின் மேனிதடவிப் போனது போனது பூங்காற்று ....' என்று எழுதினேன். அப்பொழுது ஆனையிறவு வெற்றி பெறவேயில்லை. ஆனால் எனக்குத் தெரியும் வெற்றிபெறும் என்று சொல்லி. அப்போது இந்தப் பாடலை "றெக்கோடிங்" செய்து கொண்டு இருக்கக்கை ஒரு போராளி கேட்டார் "என்ன துணிவிலை அண்ணை அடிக்கிறியள்?" என்று, நான் சொன்னேன் 'நிச்சயமாக அது வெற்றி கொள்ளப்படும்'. அந்தப் பாட்டுச் செய்து ஒரு மணித்தியாலத்தில் அது வெற்றி பெற்றதாக எங்களுக்குத் தகவல் வந்தது. ஆனையிறவு வெற்றி பெற்ற செய்தியே இந்தப் பாடலாடாகத்தான் வெளியே போகின்றது. என்னென்று சொன்னால் வெற்றி நிச்சயம் என்பது எங்களுக்கும் தெரியும்தானே. களநிலைமைகள் எங்களுக்கும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததுதானே. அப்ப..... இப்படி நிறையச் சம்பவங்களை நாங்கள் சொல்லலாம்.

ஒன்று இரண்டு அல்ல. நிறையச் சம்பவம். இந்தப் போருக்குள் வாழ்ந்து அதுவும் இந்த ஆறு வருடம் அரை அஞ்ஞாதவாசம் வன்னியில் இருந்தனாங்கள்.

அந்த அரை அஞ்ஞாதவாசத்திலே அந்த வன்னிமக்களுடைய அந்தப் போர்ப்பங்களிப்பு, அவர்கள் தாங்களே போராளிகளாக நின்ற விதம், இந்தப் போரைத் தங்களுடையதாக, தங்களுடைய தோள்களிலே அவர்கள் சுமந்தவிதம். 'ஒன் த ரொப் மெடிசின் ஒன்லி த பனடோல்' அதற்குள்ளே சாவுக்கு உயிர்களைக் கொடுத்தும், அதற்கும் தளராமல் நிமிர்ந்தும் நின்றோம். இன்றைக்கு யாரும் விடுதலைப் புலிகளைப் பேசிவிட்டுப் போகலாம். யாரும் .... எங்களுக்கு அப்பவே தெரியும் என்று சொல்வதற்குக் கனபேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அன்று எங்களுடைய குரல்வளைகள் எல்லாம், யாவும் நெரிக்கப்பட்டு ஒரு குறிக்கப்பட்ட காட்டுக்குள்ளே மட்டும் நாங்கள் சிறைப்பட்டு இருந்தபோது யாரும் பேசவில்லை. ஆனால் இந்தக் கவிதைகள் பேசின. இந்தப் பாடல்கள் பேசின. எங்களுடன் நின்ற கவிஞர்களும், படைப்பாளிகளும் எல்லோருமே எழுதினார்கள். ஆனபடியால்தான் இன்று வன்னி இலக்கியம்' என்று ஒரு புறம்பான இலக்கியப் பகுப்பையே இவர்கள், விமர்சகர்கள் ஏற்படுத்தி விட்டார்கள்.

அதுவும் புத்திபூர்வமாகத்தான் செயற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். தங்களுடன் கொண்டு வந்து சேர்க்கத் தயாராக இல்லை. ஈழத்து இலக்கியத்திலே அது வன்னி இலக்கியம். வன்னி இலக்கியம் என்றால் அது விடுதலைப் புலிகள் இலக்கியம். அது கெட்டித்தனமான ஒரு பகுப்பொன்று. நான் தப்பிச்சுக் கொள்ளலாம்தானே? கேட்டால் சொல்லுவார்கள் இங்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்று. இது உங்களது கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருக்கும். ஏன்? உங்களுடைய படைப்பு எல்லாம் நாங்கள் தேடித்தேடி வன்னிக்கு எடுத்தமே? உங்களுடைய உயரியல் இலக்கியம், உன்னத இலக்கியம் என்று நீங்கள் சொல்லுகின்ற எல்லாவற்றையும் விற்றுத் தாருங்கோ என்று வன்னிக்கு அனுப்பினீர்கள் தானே? எங்களிடம் இருந்து ஒரு பிரதி நீங்கள் வாங்கியிருக்கலாம்தானே? நாங்கள் புத்தகக் கடை ஒன்று திறந்தம். எல்லோரும் அங்கு அனுப்புகிறார்கள். எல்லாம் வாங்குகங்கள். அற்புதம் அற்புதம் என்று எங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பீர்கள். நீங்கள் எல்லாரும் உடையாரும் முதலாளிமாரும். நாங்கள் எல்லாம் கீழ இருக்கிற அந்த ஆண்டையர். உங்களுடைய இலக்கியம் எல்லாவற்றையும் நாங்கள் தேடித்தேடி வாசித்தனாங்கள்தானே? அனுப்பினீங்கள் தானே? அனுப்பேக்க ஒன்று கேட்டிருக்கலாம் தானே உங்களுடைய படைப்பிலேயும் ஒன்று தாருங்கோ என்று. ஆ... ஆ... ஐயோ அங்கு வைத்திருக்கக் கூடாது. ஆமி பிடிச்சுப்போடுவான். அதைச் சொல்லிவிட்டு இப்ப வந்து நிண்டு வன்னி இலக்கியம் எங்கே? ஏ9 பாதை எங்கே? இதோ ஆனையிறவு? இதையோ அடிச்சனியன்? இதோ முல்லைத்தீவு இதையோ அடிச்சனியன்? இதோ ஒட்டிசுட்டான்? போராட்ட இலக்கியம் எழுதப்போறீங்களோ நீங்கள்?

2004 டிச, ஐன் ஞாணம் (இதழ் ௧௩.48)

3

நீங்கள் நீண்ட காலமாக ஒரு போராளிக் கவிஞர் என்ற வகையில், மக்களின் அனுபவங்களை உங்கள் கவிதைகள் எவ்வளவு தூரம் பதிவு செய்துள்ளன?

நான் கவிதை எழுதத் தொடங்கி ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நான் இந்தப் போராட்டத்துடன் இணைந்து கொண்டது ஆக இருபது வருடங்கள்தான். அந்த இருபது வருடத்திற்கு முன்னரும் நான் கவிதை எழுதிக் கொண்டுதான் இருந்தனான். நான் நினைக்கிறேன். நான் போராட்டத்திற்கு இணைந்த காலமும், போராட்டம் உயிர்ப்புப் பெற்று ஒரு சரியான நிலைக்குப் போன காலமும் சமகாலமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று. அதற்குமுதல் நான் சமூகத்தைப் பாடியவன்தான். இந்தக் கவிதை வகுப்பிலே, இந்தக் கவிதையைக் காலம் காலமாகப் பிரித்துக் கொண்டு வந்து விமர்சனம் செய்யவர்கள் இதுபற்றிச் சொல்லுவார்கள். இந்தப் போராட்ட காலத்தில் என்னை இணைத்துக் கொண்டதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் நான் கவிதை எழுதியிருக்கிறேன். அப்பவும் நான் அந்தச் சமூகத்துடன் நின்று சமூகத்தை முற்பக்கமாகப் பார்த்துத்தான் கவிதை

எழுதியிருக்கிறேன். சாதி ஒழிப்புகள் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். நாங்கள் அப்பொழுதும் காதல் கவிதை எழுதவில்லை. சமூகத்தின் பிரச்சினைபுடன், சமூகத்தின் உணர்வுடன் சமூகத்துடன் நான் நின்றுருக்கின்றேன். இதில் யாரும் நல்ல கவிதையோ கூடாத கவிதையோ என்றதைப் பற்றி அவர்கள் எதுவும் செய்து கொள்ளட்டும். ஆனால் எப்பொழுதுமே மானுடம் வதைப்படும் இடமெல்லாம் புதுவை இரத்தினதுரையின் குரல் கேட்கும். கேட்டது என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். நல்ல கவிதை, கூடாத கவிதை என்பதை அப்புறம் பேசிக் கொள்வோம். அதைத் தீர்மானிப்பதற்கு நான் முதலில் சொன்னதுபோல எந்தத் தராசுப்படியும் இல்லை, அளவுகோல், லீற்றர், மில்லி மீற்றர் வைத்திருப்பதற்கு யாருக்கும் தகுதி கிடையாது. ஆனால், புதுவை இரத்தினதுரை எப்பவும் மானுடம் வதைபடும் இடத்திலே நின்று அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தவன் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

எங்களுடைய கவிதையிலே போரை ஒரு வரியிலே பாடும்போது சமுதாயத்தின் பிரச்சினைகள் எப்பொழுதுமே இருந்திருக்கின்றன. அதை யாருமே மறுக்க முடியாது. இப்பொழுது போரைப் பாடும்போது போர் என்பது தீண்டப்படாது ஒதுக்கப்பட வேண்டிய மாதிரி இல்லை. போராட்டம் என்பதுவும் சமூகத்தின் ஒரு அங்கம். போராட்டமல் எதுதான் வாழப்போகின்றது. போர் வேறு....? போராட்டம் வேறு. இவர்களுக்கு விளங்காமல் இருப்பதும் இதுதான். போராட்டத்தின் ஒரு அம்சம்தான் போர். போராட்டம் என்பது உயிர் எடுத்த எல்லாத்துக்கும் இருக்கவேண்டியது. இயங்குகின்ற ஒரு சக்தி. போராட்டத்தின் ஒரு அம்சம் போர். நாங்கள் இப்பொழுது போர் செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் அது போராட்டத்தின் ஒரு அம்சம்தான். சமூகத்தில் வாழுகின்ற எல்லாமுமே போராடுகின்றன. ஆனால் அது போராட்டத்தின் ஒரு அம்சம்தான். ஆகவே சமூகக் கவிதைகள் யாவுமே போராட்டக் கவிதைகள்தான். போர்க்கவிதை என்பது வேறு. அது தனியே களத்தைப் பாடுவது. இந்த வித்தியாசம் தெரியாமல்தான் இப்ப கனபேர் வில்லங்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறான். அவைக்கும் போருக்கு வித்தியாசம் தெரியேல்லை. போராட்டத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியேல்லை. போராட்டம் என்பது உண்மையானது. இன்றுகழிய நாளை. அது போராட்டம். நாளைகழிய நாளை மறுதினம் அது போராட்டம். சமூகம் அப்படித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதில் ஒரு அம்சம் போர். போர் இப்படித்தான் இருக்கும். சத்தம் கேட்கும். ரத்தம் சிந்தும். உயிர் போகும். அதுபோர். இது போராட்டம். மனுசருக்குப் போராட்டம் இல்லாமல் என்ன மனுசர்? போராடும் சமூகத்தின் இயக்கமே போராட்டத்தினூடாகத்தான் இயங்குகின்றது. எனவே நான் போராட்டத்துடன் இயங்குவதால் சமூகத்துடன் இயங்குவன் என்றுதானே கொள்ளப்படும். ஆனபடியால் எனது கவிதைகள் சமூகம் சார்ந்ததாகத்தான் இருக்கும்.

ஆரம்பத்தில் பொதுவுடைமை சார்பாகக் கவிதை எழுதிய தாங்கள் பின் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டு தமிழின எழுச்சிப் படைகள், கவிதைகள் எழுதி வருகிறீர்கள். இந்த இரண்டு கட்சிகளின் தாக்கங்களில் உங்களுக்கு அதிகமானதொரு வீறைத்தந்தது எந்தக் கட்சியின் தாக்கம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

இந்தக் கேள்வியே முதலில் பிழை. நான் ஒரு கொமினிஸ்ட்ராக இருந்தது உண்மை. ஆனால் கொமினிஸ்ட் கட்சியில் இருக்கவில்லை. நான் இப்பொழுது விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிலே இருக்கிறேன். விடுதலைப் புலிகளும் ஒரு கட்சி இல்லை. கட்சி என்பது இங்கே நடைமுறையில் ஒரு தேர்தலுக்காக, அல்லது பிரபலத்துக்காக அல்லது மந்திரி ஆவதற்காக, எம். பி. ஆவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று. கட்சியாக கொமினிஸ்ட் கட்சி இருக்கிறது. அதில் நான் எப்போதுமே இருந்தது இல்லை. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பும் ஒரு கட்சியாக இல்லை. எங்களுக்கு அந்த நம்பிக்கையும் இல்லை. ஆனபடியால் நான் இரண்டு இடமும் இருந்தது, இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். நான் கொமினிஸ்ட்ராக இருக்கும் பொழுதும் எனக்கு ஒன்று மனதில் இருந்தது. இந்த மானுடம் வதைபடுகின்றதைப் பார்த்து என்னால் பொறுக்க முடியாது. இப்பொழுதும், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் இருக்கும்பொழுதும் எனக்கு இருப்பது இந்த மானுடம் வதைபடுகிறதைப் பார்த்துப் பொறுக்கமுடியாமல் இருப்பது. இரண்டிற்கும் கனக்க வித்தியாசம் இருப்பதாக இல்லை. நான் நினைக்கிறேன்.

நான் இப்பவும் அந்த கொமினிஸ்ராகத்தான் இருக்கிறேன் என்று. ஒரு நல்ல மனிதன் நல்ல கொமினிஸ்ராகத்தான் இருப்பான். அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. முதல் எல்லாவற்றையும் விடுவம். ஒரு நல்ல தமிழன் நல்ல சிங்களவன் எல்லாவற்றிலும் ஒரு நல்ல மனிதன் நல்ல கொமினிஸ்ராகத்தான் இருப்பான். ஒரு கொமினிஸ்ராக இருக்கின்றவன், அங்கு எங்கு மக்கள் வதைப்படுகிறார்களோ கொடுமை எங்கு நடக்கின்றதோ அதைப் பார்த்து அவன் அந்தரப்படுவான், கோப்படுவான் அதற்கு எதிராக அந்தக் கொடுமைக்கு எதிராக அவன் குரல்கொடுப்பான். நான் கொமினிஸ்ராக இருக்கும்போது உலகம் தழுவிய பார்வை எனக்கிருந்தது. இப்பொழுதும் எனக்கு உலகம் தழுவிய பார்வைதான் இருக்கிறது.

இலங்கையிலே கொமினிஸ்ராக இருந்தவன், ஒரு காலத்தில் சிங்கள, முஸ்லீம், தமிழ் பாட்டாளிகள் இணைந்து ஒரு வர்க்கபேதமற்ற, ஒரு பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். எங்களுக்கு அப்பொழுது தமிழ்த்தேசியம், சிங்களத் தேசியம் என்ற எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. எங்களுக்கு ஒரு கனவு இருந்தது. அது ஒரு வெறுங்கனவு. சிங்களப் பாட்டாளிகளும் தமிழ் பாட்டாளிகளும் சேர்ந்து இலங்கையை வர்க்க பேதமற்ற ஒரு பொதுவுடைமைச் சமூகமாக மாற்றி விடுவோம் என்று ஒரு கனவு இருந்தது. உது கனவேருக்கு இருந்தது. அந்தக் கனவு நிறைவேறாது என்பதைக் காலம் பிந்தித்தான் நாங்கள் அறிந்தோம். ஏனென்று சொன்னால் இந்தச் சிங்களப் பாட்டாளிகளையும் தமிழ்ப் பாட்டாளிகளையும் இணைப்பதிலும் பார்க்க, இணைப்பதற்கு இடைஞ்சலாக இங்கு அவர்களைச் சுற்றி இருபக்கமுமே பேரினவாதம் அவர்களை மூடித் திரையிட்டு இருப்பதை நாங்கள் காணத்தவறிவிட்டோம். இலங்கைத் தேசியத்திற்குள் சிங்களப் பாட்டாளிகளுக்கு முன்னால் எங்களுக்குத் தெரியாமலேயே சிங்களப் பேரின வாதம் அவர்களை வளைந்துகொண்டு வந்தது. காலப் போக்கில் அந்த வளைவு பெரிய கொங்கிறீற்றாகி இறுகிவிட்டது. எனவே சிங்களப் பாட்டாளிகளையும் தமிழ்ப் பாட்டாளிகளையும் இணைப்பதற்கு இந்தப் பேரினவாதம் இரண்டுமே எங்களுக்கு இடம்தர முடிய வில்லை. காலம் நகர்ந்தது...

நான் இலங்கையன் இலங்கையன் என்று சொல்லச் சொன்னேன். சிங்களப் பேரினவாதம் சொல்லிச்சிது இல்லை நீ தமிழன் தமிழன் என்று. நான் திரும்பச் சொன்னேன் இல்லையப்பா நான் இலங்கையன், இலங்கையன் என்று. நான் சிவனொளிபாத மலையில்தான் தூரிய உதயத்தைக் காணவிரும்புகிறேன். களனி கங்கையில்தான் கொஞ்சம் உடல் ஆற குளிக்க விரும்புகின்றேன். கட்டு நாயக்காவில் இருந்துதான் விமானம் எடுத்து பறக்க விரும்புகிறேன் என்றெல்லாம் எழுதினேன். அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப என்னை நீ கிரிமலைக்கு உரியவன், நீ திருகோணமலைக்கு உரியவன், நீ வன்னிக்கு உரியவன், நீ மட்டக்களப்பிற்கு உரியவன் என்று என்னைப் புறந்தள்ளினார்கள். என்னை மட்டுமல்ல தமிழ்ச் சமூகத்தையே தள்ளினார்கள். பிறகு நாங்கள் சொன்னம் அப்படியோ? நான் தமிழன் என்று சொன்னேன். சொன்னார்கள் நீ இனவாதி என்று. நான் இலங்கையன் என்று சொன்ன போதும் என்னை இலங்கைத் தேசியத்துக்குள் அடக்கவில்லை. நான், சரி அப்படியில்லை என்று சொல்லிப்போட்டு எனது பக்கத்திற்கு வந்து நின்று "தமிழன்" என்று கூறினேன். அவர்கள் சொன்னார்கள் "நீ இனவாதி". எனக்கு இனவாதமுலாம் பூசினார்கள். இப்பொழுது நான் தமிழன் என்று நிமிர்ந்தேன். இப்ப சொல்லுகிறார்கள் இல்லை நீ இலங்கையன் என்று. (சிரிப்பு) இங்கே நான் குறிப்பிடும் 'நான்' என்பது முழுத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடையாளம்தான். நான் தமிழன் என்று நிமிர்ந்தபோது இப்போது திரும்ப வந்துகொண்டு இருப்பதைந்து வருடத்திற்குப் பிறகு என்னைப் பேந்தும் இலங்கையனாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

நான் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திலும் சரி ஒரு கொமினிஸ்ராக இருக்கும் பொழுதும் சரி என் கண்முன்னால் இருந்தது இந்த மானுடம்தான். மானுடம் வதைபடும் இந்த அவலக்குரலுக்கு ஆதரவாக மானுடத்தை அதன் கழுத்தை நெரித்து வந்த அந்த அருபு கரங்களுக்கு, வெளியே தெரிந்த கரங்களுக்கு எதிராக அந்த விலங்கு உடைக்கும் போராளியாகத்தான் என்னைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். எந்த வித்தியாசமும் எனக்குத்

தெரியவில்லை. ஒரு சமூகத்தை நேசிக்கும் கவிஞர் எல்லோருக்குமே இது இருக்கும். அது உலகம் தழுவியதாக இருக்கும் நாடு தழுவியதாக இருக்கும், இனம் தழுவியதாக இருக்கும் ஏன் ஒரு மதம் தழுவியதாக இருக்கும் அதில் எந்த வேறுபாடும் இருக்காது. தேவை கருதி சில பேர் எல்லாவற்றையும் வகைப்படுத்திக் கொண்டு போவார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடாது. ஒரு கவிஞனை கவிஞனாகவே இருக்கவிடுங்கோவன். அவன், அந்த பாரதி சொன்னது போல 'பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளும்' கவிஞராக ஒருவனை விடுங்கள் என்னையும் விட்டுவிடுங்கள்.

இலங்கையில் தனிச்சிங்களச் சட்டம்கொண்டு வந்தபோது தமிழ் மொழிக்கு சம அந்தஸ்து வேண்டி மொழியுரிமைக்காகக் குரல் எழுப்பியவர்களில் எழுதியவர்களில் தாங்களும் ஒருவர். தனித்தமிழ்க் கோசத்தை எழுப்பிய தங்களுடைய கவிதைகளில் கூட சிங்களம், ஆங்கிலம் போன்ற பிறமொழிக் கலப்புகள் காணப்படுகின்றனவே. இது மொழித்தாய்மையைப் பாதிக்கவில்லை?

இது அற்புதமான கேள்வி, ஆனந்தமான கேள்வி. மிகமிக அற்புதமான கேள்வி. என்னுடைய கவிதைகளிலே சிங்கள மொழி, ஆங்கில மொழிக் கலப்புகள் வருகின்றன என்றீர்கள். எனக்குச் சுட்டுப் போட்டாலும் ஆங்கிலம் வராது. சுட்டுப் போட்டாலும் சிங்களம் வராது. ஒரு வார்த்தை எனக்கு ஆங்கிலத்தில் தொடராக எழுத முடியாது. ஒரு வார்த்தை எனக்கு சிங்களத்தில் தொடராக எழுத முடியாது. இச் சொல்லுகள் வருகின்றன என்று நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றீர்கள். அது உண்மையாக இருக்கலாம். அதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஒரு நல்ல கவிஞன், ஏன் என்னையும் நல்ல கவிஞனாக ஏற்றுக் கொள்வதில் என்ன தவறு? மற்றவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் விட்டீர்கள். நானாவது ஏற்றுக் கொள்ளுவே. நல்ல கவிஞனுக்கு ஒரு கவிதையை எழுதிப் பார்த்து விட்டு இதில் இந்தச் சொல்லு வந்துவிட்டது அந்தச் சொல்லு வந்து விட்டது என்று சொல்லி மாற்றி எழுதுவதென்பது பொருத்தமில்லாதது என்று நான் நினைக்கிறேன். கவிதையை உணர்வின்மொழி கொண்டும் அறிவின் மொழிகொண்டும் எழுதலாம் என்று சொல்லுவார்கள். இப்போது சில அறிவு ஜீவிகள் அறிவின் மொழி கொண்டு எழுதவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு அறிவும் புரியவில்லை, உணர்வும் புரியவில்லை, பாவம் அப்பாவிகள் விட்டுவிடுவம். கவிதை உணர்வின் மொழிதான்.

இல்லையென்றால் கவிதை தேவையில்லை. வசனம் எழுதிவிட்டுப் போகலாம். ஏன்? அறிவின் மொழியாகத்தான் கவிதை எழுதலாம் என்றால் கட்டுரைக்கும் கவிதைக்கும் அவர்களுடைய மொழியிலே பிரச்சினை வந்துவிடும். கவிதை உணர்வின் மொழிதான். ஆனால் உணர்ச்சியின் மொழி அல்ல. அதை நான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன். உணர்ச்சிக்கும், உணர்வுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் கனபேர் வில்லங்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். உணர்ச்சி வசப்படுதல் என்பது வேறு உணர்வின் வசப்படுதல் என்பது வேறு. உணர்ச்சி வசப்படுதல் என்பது சன்னதம் கொள்வது. உணர்வில் இருந்து பிறப்பதுதான் உணர்ச்சி. ஆகவே உணர்விற்கு அப்பாற் கடந்ததுதான் உணர்ச்சி. அது சன்னதம் கொள்வது போல, கலை ஆடுவதுபோல இருக்கும்.

ஒருவனுக்கு உணர்வு வேணும். எல்லா வகையான உணர்வும் தேவை. எல்லாத்திற்கும் பின்னால் இது வரும். பாருங்கள், போர் உணர்வு என்றார்கள். பால் உணர்வு என்றார்கள். எல்லாத்திற்கும் உணர்வு தேவை. உணர்வு இல்லாமை எந்தக் காரியமும் செய்ய முடியாது. உணர்வு இல்லாவிட்டால் ஜடம் என்று சொல்லுவார்கள். நான் உணர்வின் வசப்பட்டவன்தான். நான் எப்பவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் அல்ல. நான் உணர்வு வசப்பட்டு எழுதும்போது வார்த்தைகள் வந்து தவங்கிட்டுக்கும். என்னை எடு, என்னை எடு என்று ஒரு நல்ல கவிஞனுக்கு முன்னால் சொற்கள் வரிசையில் நிற்கும். அதிலே வைத்து நான் தனித்து எடுக்க ஏலாது. நீ சிங்களம் அங்காலபோ. நீ ஆங்கிலம் இங்கால போ என்று தப்பேலாது, தள்ளேலாது. மற்றது நாங்கள் மக்களுக்காக எழுதும்போது மக்களின் பாவனையில் இருக்கும்.... அது இப்ப மொழித் தாய்மைக்கு இடைஞ்சலானதுதான். ஆனால் ஒரு நல்ல கவிஞன் மக்களின்

பாவனையில் உள்ள சொல்லைத்தான் பயன்படுத்துவான். இது 'மொழித்தாய்மை' மட்டும் என்று சொல்லிப்போட்டு பாவனையற்று வழக்கொழிந்த சொல்லைத் தூக்கிப்போட முடியாது. ஆனால், சமஸ்கிருதச் சொல்லையும், சிங்களச் சொல்லையும், ஆங்கிலச் சொல்லையும் போட்டால் இதனை எனக்குத் தெரியுமென்று மற்றவர்கள் நினைப்பார்கள் என்பதற்காகத் தேடிப்பிடித்தும் வைக்கேலாது. அது தன்ர பாட்டில் Flow பண்ணி வரும் கவிதை. நான் கவிதை எழுதுவதை நீங்கள் பார்த்தீர்களானால் தெரியும். அதில் வெட்டித் திருத்துதல் ஒன்றுமே இருக்காது. அது, மற்றவர்கள் எப்படிச் சொல்கிறார்களோ தெரியவில்லை. சிலர் சொல்லுவார்கள் கவிதை எழுதி, திரும்பி பேந்து வெட்டி எழுதி, பேந்து வெட்டி எழுதி பேந்து திருத்தி எழுதி, பேந்து அழித்து எழுதி பிறகு அழித்து எழுதி கவிதை கொண்டு வரலாம் என்று. ஐயோ உது என்னால முடியாத காரியம் ஐயா என்னை விட்டுடுங்கோ. அப்படிச் செய்ய முடியாது.

சில பேர் கவிதை எழுதினால் மச்சான் எழுதிப் போட்டன். மச்சான் ஒருக்காத்திருத்திப் போட்டு, எழுதிப் போட்டுத் தாறன். உதென்ன இது, நீங்க என்ன கட்டிடமா கட்டிக் கொண்டிருக்கிறியன்? ஒரு கொஞ்சம் வளைஞ்சு போச்சுது. பொறு நான் திருத்தித்தாறன். கட்டிடம் கட்டிற் தொழில் இல்லை. இது சீமேந்துத் தொழில் இல்லை. சொத்தி, நெளிவு பார்த்து நிமித்திப் பார்க்கிறதுக்கு. கவிதை சொத்தி, நிமிர்த்திப் பார்க்கிற காரியமே அல்ல. அப்படியானால் விட்டுவிட வேணும் அத்தொழிலை. கவிதை ஆற்றொழுக்காக வரும் சொல். எங்கள் காலடியில் நின்று வரிசையில் நிற்கும். அது ஒரு நிலையில் இருந்து எழுதப்பட வேண்டும். அதுவேற ஆக்கள் இருக்கினம் வெட்டித் திருத்தி, அதைத் திருத்தி, நாலு பேரிடம் கொடுத்துச் சரிபார்த்து, நீ இந்தச் சொல்லை மாத்து, அந்தச் சொல்லை மாத்து என்று சொல்லி விருப்பம் விருப்பமான இடத்தில் மூக்கு வைத்து, விருப்பம் விருப்பமான இடத்தில் காது வைத்து, விருப்பம் விருப்பமான இடத்தில் கை வைத்து ஒரு உருவத்தை உருவாக்கினால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருக்கும் அந்தக் கவிதை. கவிதை கவிதை உருவமாக இருக்க வேண்டும். அப்படியொன்றும் செய்யமுடியாது.

நாளாந்தம் பாவனையில் உள்ள சொற்களும், இந்தச் சமூகம் பயன்படுத்துகின்ற சொற்களும் கவிஞனின் படைப்பிலிருக்கும். வரும் ஓரிரண்டு அப்படி வரும், சுட்டுப் போட்டாலும் சிங்களம் தெரியாது. சுட்டுப் போட்டாலும் ஆங்கிலம் தெரியாது. அதை நான் எப்படிப் பயன்படுத்துவது? அது மக்கள் பாவிக்கின்ற சொல்லாக இருந்திருக்க வேண்டும். மக்கள் பாவிக்கின்ற சொல்லை நான் பயன்படுத்தியிருப்பேன். இப்ப இந்திய இராணுவம் என்பதை யாரும் எழுதாமல் I. P. K. F. என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியுமல்லவா? அதனால் I. P. K. F. என்று தான் போட்டால் அதில் என்ன பிழை இருக்கு? அதுக்கேன் பிறகு இந்திய இராணுவம் என்று நான் சொல்ல வேண்டும். பாவனையில் இருக்கு. எல்லோருக்கும் தெரியும். பாவனையை நாங்கள் பாவிப்பதில் என்ன பிரச்சினை இருக்கு? மொழித் தாய்மை என்பது சில வேளைகளில் தெரியாமல் இருக்கலாம். நான் இந்த I. P. K. F. என்ற சொல்லை ஆங்கிலம் தெரிந்து போடவில்லை. மக்கள் பாவனையில் இருந்ததால் நானும் பாவித்தேன். அப்படித்தான் சிங்களத்தில் 'நங்கி', 'மகே அம்மே' முதலிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அது சாதாரண ஆட்களுக்குத் தெரிந்த சொற்கள். தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும், எல்லோருக்கும் தெரிந்த சொல். களமுனையில் நிற்கும் போராளிக்கு இது கூடத் தெரியும். ஏனெனில் காயப்பட்ட சிங்கள ஆமி கத்தியதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். 'மகே அம்மே' - என்றை அம்மா எனக் கத்தியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதிலே இன்னுமொரு வீராந்த தன்மை இருக்கிறது. இச்சொல் கவிதையில் வரவேண்டும். வந்தால் வீறுவரும் என்பதற்காப் பயன்படுத்தினேன். 'மகே அம்மே' என்பதற்கு அர்த்தம் களமுனையில் தான் அறிந்து கொண்டேன். மக்கள் பாவித்த சொல்லைப் பாவித்தேனே தவிர சிங்களம் தெரிந்தோ, மொழித் தாய்மையைக் கெடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ இதைப் பாவிக்க வில்லை. ஒரு கவிஞன் அப்படித்தான் பாவிப்பான்.

ஏன் ஹிந்திச் சொற்களைப் பாவித்திருக்கிறோம். I. P. K. F. நேரத்திலிருந்த இலக்கியங்களிலே நாங்கள் 'சலோச்சலோ' பாவித்திருக்கிறோம். இலக்கியம் அப்படித்தான். காலத்தைப்

பிரதிபலிக்கின்ற இலக்கியம் சமூகத்தைக் காட்டும். அது தவிர்க்க முடியாது. இது ஒன்றுக்கும் சேராமல் கொஞ்சப்பேர் இருக்கினம். இப்படி எழுதினால் இப்படிச் சொல்கிறாங்கள். அப்படிச் சொன்னால் இப்படி எழுதுறாங்கள். இப்படிச் சொன்னால் மொழித்தூய்மை என்கிறாங்கள். அப்படிச் சொன்னால் பிரச்சாரம் என்கிறாங்கள். எப்படி இதுக்குள்ள நாங்கள் நின்று ஆப்பிட்டுக் கொண்டம் என்று எங்களுக்கு விளங்காமல் இருக்குது. இவங்களுக்கு நல்ல இலக்கியம் செய்யவும் தெரியவில்லை. கவிதையும் தெரியவில்லை. ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஏதோ ஒரு போக்கில் போகிறார்கள். அந்தப் போக்குடன் எங்களையும் இணைத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். ஐயோ! எங்களை விட்டு விடுங்கள்.

உங்களைக் காசி ஆனந்தன் என்ற கவிஞருடன் ஒப்பிட்டால் எப்படியிருக்கும்?

இதுவும் ஒரு நல்ல கேள்வி. இப்படியொரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்ப பலகாலம் காத்திருக்கிறேன். நன்றி. காசி ஆனந்தன் என்ற அந்தக் கவிஞர் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். இருவரும் நீண்டகால நண்பர்கள். இனிவரும் காசியானந்தன் என்றதை காசி அண்ணை என்று சுருக்கிக் கூறுகிறேன். நான் காசி அண்ணையின் அன்பின் அணைப்பில் நீண்டகாலம் இருந்தனான். பலபேர் சொல்லுகிறார்கள். நான் காசி அண்ணையின் வாரிசு என்று, அப்படியில்லை. எங்கள் இருவரின் கவிதைகளையும் நீங்கள் எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு. காசி அண்ணையை நீங்கள் என்னுடன் ஒப்பிடவே கூடாது. அவர் இந்தத் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்த தியாகம் அளப்பரியது. ஒரு கவிஞருக்கு அப்பாற்பட்டு ஒரு மனிதனாக நான் வைப்பேனாக இருந்தால் தமிழினத்திற்கு அவர் செய்த தியாகம் அளப்பரியது. அவருடைய இளமைக் காலங்கள் யாவுமே அதிகமாகச் சிறையிலேயே கழிந்தது. தமிழ் தலைமைகளால் அவர் ஏமாற்றப்பட்ட வரலாறே அவருடைய வரலாறாக மாறியது. அவர் ஒரு காலத்தில் நம்பியிருந்த அவரது கட்சியான தமிழரசுக் கட்சியோ பேந்து கூட்டணியோ அவருக்குச் செய்ததுபோல துரோகம் வேறு ஒருவருக்கும் செததில்லை. இன்று யார் யாரோ எல்லாம் அந்தத் தலைமையினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது காசி ஆனந்தன் என்ற அற்புதமான தமிழுணர்வான கவிஞனை யாருமே கௌரவிக்கத் தவறினார்கள்.

அவர் தன்னை விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைத்துக் கொண்ட பிறகுதான். அவருக்கென்று ஒரு அங்கீகாரம் கிடைத்தது. அதற்கு முன் அவர் செய்த தியாகங்கள் யாவுமே காற்றில் கரைந்து போயின. துரோகம் இழைத்தார்கள் அவருக்கு. அவர் ஒரு காச நோயாளி ஆகும் வரையும் சிறையிலே, அந்தக் கருங்கூடத்துக்குள்ளேயே கிடந்து அழுந்தியவர். அப்படி ஒப்பிடும்போது அவரைப் போல நான் எந்தத் தியாகமும் செய்யவில்லை. அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் காசி அண்ணையை என்னுடைய குருவாகவோ என்னை அவருடைய சிஷ்யனாகவோ கொள்ள முடியாது. நாங்கள் இருவரும் வெவ்வேறு திசைகளில் இருந்தே இந்தப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டோம். காசி அண்ணையின் படைப்பிலே கூடுதலாக மொழியுணர்வு மேலோங்கியிருக்கும். எனக்கே அது தெரியும். என்னுடையதிலே மொழியுணர்வு மேலோங்கி நிற்காது. தமிழ்த் தேசியத்தின் அந்த விடுதலையின், மண்ணின் அம்சங்கள் கூடுதலாக இருக்கும். இது இந்த இருவருடைய கவிதைகளையும் ஒப்பிட்டால் தெரியும். ஆனால் இரண்டும் போராட்டத்தை நோக்கியே நகரும். ஒரே இடத்தை நோக்கிச் செல்லும் இரட்டை வழிகள். ஒரே வழியில்தான் நாங்கள் இருவரும் நடப்போம். ஆனால் கவிதைப் பாதைகள் வேறாக இருக்கலாம். உணர்வு ஒன்றாகவே இருக்கும். என்னுடைய கவிதையின் நடையும் போக்கும் வடிவமும் வேறாக இருக்கும். இரண்டும் விடுதலையை நோக்கி தமிழ்த் தேசியத்தை நோக்கி, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் இலக்கை நோக்கி நகர்வது உண்மை. ஆனால் இரண்டும் இரண்டு வித்தியாசமாக இருப்பதை நன்கு தேர்ந்த வாசகன் தெரிந்து கொள்வான். உணர்வு ஒன்றாக இருக்கும். எங்களுடைய மொழி நடையும், கவிதை நடையும் வேறாக இருக்கும். காசி அண்ணையின் படைப்பில் உணர்வு அதிகமாக இருக்கும். 'உணர்ச்சிக் கவிஞர்' என்று அவரே தன்னை ஏற்றுக் கொண்டவர். நான் பெரிதாக இந்த உணர்ச்சியைப் பாடியதில்லை. எழுதியதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் விடுதலையை நோக்கிய பாடல்களில் கவிதைகளில் இருவரும்

ஒன்றாகவே பயணம் செய்கிறோம். செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நல்ல நண்பனாக நான் மதிக்கின்ற பெருங்கவிஞராக காசி அண்ணை காட்சியளிக்கிறார். ஆனால் அவருடைய வாரிசாக நான் எப்பொழுதுமே இருந்ததில்லை. இருக்கக்கூடாது. இருக்கமாட்டேன். கவிதையைப் பொறுத்தவரையில் அதைப் போலத்தான் காசி அண்ணையும். இருவரும் நெருக்கமானவர்கள். எனக்கொன்றென்றால் அவர் துடிப்பார். அவருக்கொன்றென்றால் நான் துடிப்பேன். அது வேறே. இரண்டு பேரும் மாறாத ஒரே இலக்கைக் கொண்டவர்கள். இருவரும் நல்ல நெருக்கமானவர்கள். ஆனால் கவிதைப் போக்கு வித்தியாசமானது. நிறைய வித்தியாசத்தை வாசகர்கள் கண்டுபிடிப்பார்கள். கவிதைப் போக்குத் தவிர்ந்த மற்றைய எதிலும் நாங்கள் இருவரும் இணைந்தவர்கள்தான். அவருடைய கவிதைகளில் மொழியின் உணர்வு கூடுதலாக இருக்கும். என்னுடைய கவிதைகளில் மொழியின் உணர்வு குறைவு. நான் வேறொரு வித்தியாசமாக இருப்பேன். எனக்கு இந்த மண், அழகு தாய் நிலம் இப்படியான போக்கு இருக்கும். ஆனால் இருவரும் செல்லும் வழி ஒன்றுதான். வித்தியாசங்கள் நிறைய உண்டு. ஒற்றுமைகள் அதிலும் அதிகம் உண்டு.

உங்களுடன் சேர்ந்து யுத்த சூழ்நிலையைக் கவிதையாக வழத்தவேறு போராளிக்கவிஞர்கள் அவர்கள் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுதிகள் அவற்றிலே காணப்பட்ட அம்சங்கள் என்பன பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூற முடியுமா?

இப்ப என்னுடன் இணைந்து நூற்றுக்கணக்கான போராளிக் கவிஞர்கள் உருவாகி விட்டார்கள். 90ஆம் ஆண்டளவில் இதன் தொடக்கம். அதாவது 90ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றத்தின் பின் நாட்டிற்குள்ளே வருகிறோம். 90ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் நாங்கள் சில நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களை இங்கே உருவாக்குகிறோம். அன்றிலிருந்து 12 வருட கால இடைவெளிக்குள்ளே நிறையப் போராளிக் கவிஞர்கள் உருவாகியிருக்கிறார்கள். பெயர்களைக்கூடச் சொல்ல முடியும். கானகன், மலைமகள், தமிழவன், உலகமங்கை, அலகிசை, ஆதித்தநிலா, புரட்சிமாறன், தமிழ்மாறன்... இப்படிப்பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகும். அதுவும் பெண் போராளிக்கவிஞர்கள் கூட. ஏனெனில் அவர்களுக்கு இரட்டைப் பணி உள்ளது. ஒன்று, களமுனையில் அவர்கள் நின்று மண் விடுதலைக்காகப் போராடுவது. மற்றையது இதற்கும் மேலாக இச்சமூகத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண் அடிமை என்பது அவர்களுக்கு முன்னே இன்னுமொரு முக்கிய பொருளாக உள்ளது. அதனால் பெண் கவிஞர்களின் வருகையும் தோற்றமும் கூடுகிறது. அவர்களுடைய கவிதைத் தொகுதிகள் நிறைய வெளிவந்துள்ளன. எழுத்தாத என் கவிதை, கனவுக்கு வெளியான உலகு முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. நாங்கள் 95ஆம் ஆண்டு இப்பழைய இடப்பெயர்வுக்குப்பின் வன்னிக்கு நகர்கிறோம். எல்லாவிதத்திலும் வன்னிக்கு நகர்ந்தவர்கள் அடியழிந்து போய்விடுவார்கள் என நம்பியிருந்தார்கள். ஏனெனில் அது நமக்கு நன்றாகவே தெரியும். நாங்கள் வெறும் குருடர்கள் அல்ல, வெறும் செவிடர்கள் அல்ல. கிளாலி கடந்தவுடனே எங்களைப் பற்றிப் பேசுவதை அனைவரும் நிறுத்தி விட்டார்கள். “சக்தி” என்ற படை நடவடிக்கை மூலம் கிளிநொச்சிகைப்பற்றப்படுகிறது. “எரிமலை” என்ற படைநடவடிக்கை மூலம் மன்னார் பாதை மூடப்படுகிறது. “ஐயசிக்குறு” என்ற நடவடிக்கை மூலம் மாங்குளம்வரை கைப்பற்றப்படுகிறது. நாங்கள் குண்டுச் சட்டி போன்ற அளவுக்குள் மட்டும் குடியிருக்கத் தொடங்கிவிட்டோம். எல்லோரும் நினைத்தார்கள். புலிகளின் கதையும் இந்தப் போராட்டத்தின் கதையும் முடிந்து விடும் என்று. அவ்வேளை எங்களை யாரும் பேசவில்லை, எழுதவில்லை, எங்களை யாரும் பார்க்கவில்லை, பாடவில்லை, எங்களை யாரும் ஆட்டவில்லை. இந்த இடை வெளியை நிரப்புவதற்கு நாங்களே எழுதவேண்டியிருந்தது. நாங்களே பாட வேண்டியிருந்தது. நாங்களே ஆடவேண்டியிருந்தது. அப்போதுதான் இந்தப்போராளிக் கவிஞர்களின் தேவை ஏற்பட்டது.

எங்களைப் பற்றிப் பாட ஒருவருமில்லை என்று நாங்கள் பேசாமல் இருக்க முடியுமா? எங்களைப் பற்றிப் பேசியாருமில்லையென விட்டுவிடாது போராளிகளே அந்தப் பொறுப்பையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் எழுதத் தொடங்கினார்கள். தேவை கருதிப் பிறக்கத் தொடங்கினார்கள். தேவை கருதி நூற்றுக் கணக்கில் பிறந்தார்கள். இந்த

நூற்றுக்கணக்குத்தான் வரலாறாகும். யாரும்ற்றுப்போக இந்த வெற்றிடத்தை காற்று நிரப்பும் அல்லவா? அதுபோல அவர்களே போராடிக் கொண்டு, போரின் சமையைச் சமந்துகொண்டு இந்தப் பணியையும் செய்யத்தொடங்கினார்கள், பிறந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கில் பிறந்தார்கள். இன்று வன்னி இலக்கியம் என்று ஒரு வகுப்பு ஏற்படக்கூடிய அளவிற்கு அவர்கள் வளர்ந்தார்கள். வன்னி இலக்கியம் என்பது முழுக்க போராட்டம் சார்ந்தது. போராளிகள், பொதுமக்கள், எல்லைப் படைகளில் ஆயுதம் தரித்து நின்றோர் எல்லோரும் எழுதத் தொடங்கினார்கள். இன்று ஈழத்து இலக்கியத்தின் மையம் வன்னியாம், முன்னர் ஈழத்து இலக்கியத்தின் மையம் யாழ்ப்பாணம் என்று சொன்னார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தாங்கள் கொஞ்சப்பேர் மட்டக்களப்பு சென்றபின் மையம் மட்டக்களப்பு என்றார்கள். ஏனென்றால் தாங்கள் மட்டக்களப்பில்தானே. பின்னர் யாழ்ப்பாண மக்கள் கூடுதலாக இடம்பெயர்ந்தபின் மையம் கொழும்பு என்றார்கள். தாங்களே தங்களுக்கே கன்னை பிரித்து, தங்களைச் சுற்றி மையம் அமைத்து தாங்களே தங்களுக்குத் தலைப்பாகை கட்டித் தாங்களே மொன்றிரராக, பிறிபெக்ராக இருக்கினம். இதுதானே நடக்குது. பிறகு இவங்கள் எல்லாத்தையும் மீறி அதை அடிச்சு இதை அடிச்சு எல்லைகளைப் பெருப்பித்துக் கொண்டு வந்திட்டாங்கள். இப்ப புயல் மையம் வன்னியாம். இதுதானையா நடக்குது. ஆர் பலவானோ அவனுக்குப் பக்கத்தில (சிரிப்பு) இதுதானே நடந்தது. இனிப் புது இலக்கியத்திலும் இதுதானே நடக்குது.

கொஞ்சக்காலம் சிவத்தம்பியும், கைலாசபதியும்தான் கொடுமுடி எண்டாங்கள். அவையின்ரை ரோன் குறைந்தபின் காலாவதியானதெல்லாம் திரும்பி வந்திட்டுது. A40கள் எல்லாம் திரும்பி இப்ப ரோட்டில ஓடுது. முன்பு கைலாசபதிதான் உண்மை. அது... இது.... என்று இப்ப சொல்லுறாங்கள். கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் மறைச்சதாம். இல்லையப்பா, நீங்கள்தான் அவங்களை மறைக்கச் செய்தது. நீங்கள் அவைக்குப் பக்கத்தில போய் நிண்டு அவைக்கு உசார் கொடுத்து காத்து அடிச்சு அந்த பலூனை ஊதவைத்து அதைமேலவிட்டு அதில தொங்கிக் கொண்டு போனியள். போனவை இப்ப அந்த பலூனுக்குள் காற்றுப் போனபின் இந்த பலூனைப் பிடிக்கினை. இப்ப அவை இரண்டுபேரும் போயிட்டினம். சிவத்தம்பிக்கும் ஏலாது. கைலாசபதியும் செத்துப் போச்சது. திரும்பப் பேந்து தளையசிங்கம் வருகுது.

பேந்து திரும்ப மஹாகவி வருகுது. யாரப்பா மஹாகவியை நல்ல கவிஞன் இல்லை என்று சொன்னது. ஒருதரும் செல்லேலை அற்புதமான கவிஞன். யார் தளையசிங்கத்தை மறுத்தது. அது நல்லாத்தானே எழுதின மனுசன். பேந்து இப்ப வந்து நிண்டுகொண்டு பேந்து இப்ப தளையசிங்கமாம். ஏன் கைலாசபதி இருக்கேக்கை தளையசிங்கத்துக்கு ஒரு மணிமண்டபம் கட்டியிருக்கலாம்தானே. உச்சமெண்டு சொல்லியிருக்கலாம்தானே. கொடுமுடியென்று சொல்லியிருக்கலாம்தானே. பேசாம இருந்திட்டு செத்தாப்பிறகு இப்ப தொடங்கிவிட்டினம். இப்ப நீலாவணனின் பிள்ளை வந்து ஒரு புத்தகம் போட்டவுடன் இப்ப நீலாவணனாம். பேந்து இன்னும் கொஞ்ச நாளையால வேறையொருவர் என்றால் அவராம்..... இதுதானே நடக்குது இலக்கிய உலகத்தில பலவான். புத்திமான் அதிலையும் பலவான். நல்ல வியாபாரம்தான் நடக்குது. வித்துத் திரியுங்கோ.

‘கஞ்சிக்காக உழைக்கும் மாந்தர்

கடல்மழ தவழ்ந்து சென்ற

குஞ்சிரால் ஓரா, ஓட்டி,

கூடைமீன் கொணர்வேர் தேகம்

பஞ்சியென்றெதுவுமின்றிப்

பணைமரப் பதனீர் சேர்ப்போர்

சஞ்சலம் துடைக்கப் பாவில்

சரித்தரம் எழுதும் தீரர்’

- என்று உங்களை நீங்களே முன்னுணர்ந்து

பாழனீர்கள். அதுபோல, போர் நீங்கி, நீய சமாதானம் நிலைக்கன்றபோது போராட்டக்காலக் கவிதைகள், பேராளிக் கவிஞர் அவர்களின் சிந்தனைகள் எதிர்காலத்தில் எதிர்நோக்கும் மாற்றங்களைப் பற்றித் தங்களால் எதிர்வு கூற முடியுமா?

போராட்ட இலக்கியங்கள், போரின் இலக்கியங்கள் போராட்டம் முடிந்தபின் என்ன ஆகும் என்று நீங்கள் ஆதங்கப்படுவதைப் போலவே நாங்களும் ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அந்தப் போராட்டக் கவிதைக்குரிய பணி போராட்டத்துடன் முடிந்து விடும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீங்களா? போராட்டக் காலக் கவிதைகளுக்கு இரட்டைப் பணி உண்டு. இரட்டைச் சமை உண்டு. ஒன்று போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற காலத்திலேயே அது போராளிகளை உருவாக்கும். போராட்டத்துடன் மக்களை இணைக்கும் போராட்டத்தை வெற்றியின் திசைநோக்கி நகர்த்தும். அந்தக் கவிதையும் சேர்ந்து களமுனைக்குப் பயணிக்கும். அங்கு மாவீரர் விழும்போது கவிதையும் அழும். வெற்றிகள் வரும் போது கவிதையும் சந்தோசிக்கும். இது அந்தக் காலத்திலேயே கவிதை தன் பணியைச் செய்து கொண்டேபோகும். இத்துடன் இந்தக் கவிதையின் பணி முடியாது. போராட்டம் வெற்றிபெற்று அதன் செல்வழி திசை திரும்பும் பொழுது அந்தக் கவிதைக்குப் பணியிருக்கிறது. அடுத்த தலைமுறைக்கு இந்தப்போரை எப்படி நடத்தினோம், இப்போராட்டத்தை வெற்றி கொள்வதற்கு நாங்கள் எத்தனை விலைகொடுத்தோம். எத்தனை வதை சுமந்தோம். நீங்கள் நினைப்பதுபோல இது றோட்டில் கிடந்து கிடைத்த விடுதலையல்ல. இதற்கு உன் அப்பனைப் பலிகொடுத்து நான் பெற்ற விடுதலை என்று ஒரு தாயும், உன் அண்ணனைப் பலிகொடுத்துப் பெற்ற விடுதலை என்று ஒரு தங்கையும் சொல்லுகிற ஒரு பணியையும் இந்த இலக்கியம் செய்யும். இதற்கு இரட்டைப் பணி. ஒன்று போராட்ட காலத்திலேயே அது தன்னை மட்டுமல்ல தான் சார்ந்த சமூகத்தைப் போராட்டத்திற்குத் தயார்படுத்தி வழி நடத்தும். அழைத்துச் செல்லும். வெற்றி பெறும்போது விழும் வித்துடல்களுக்கு அஞ்சலி செய்யும். அதற்குப் பிறகு, எப்படி விடுதலையைப் பெற்றோம் என்பதை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் சொல்லும். இப்பிடித்தான்.... இப்பிடித் தான்..... என்று சொல்லும்.

இவ்வாறுதான் விடுதலைக் கவிதைகள் எல்லாம் உலகமெங்கும் இருக்கின்றனவே. மற்றக் கவிதைகளுக்கு ஒற்றைப் பணி போராட்டக் கவிதைகளுக்கு இரட்டைப் பணி. அந்தக் காலத்திலும் பயணம் செய்து அதுக்கு அடுத்த காலத்திலும் பயணம் செய்யும். இப்படியான கவிதைகள் தான் நீண்ட காலம் நிற்கப் போகின்றன. உந்த உலக இலக்கியம் உன்னதமான இலக்கியம் என்றொரு சனியனும் கிடையாது. காலத்தை மீறிய இலக்கியமாக இருந்தால் அது தன்னுடைய பிறந்த காலத்துக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டதாகத்தான் இருக்கும். திருக்குறளை வைத்துக் கொண்டு காலத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? வள்ளுவர் பிறந்ததை வைத்துக்கொண்டுதானே காலத்தைக் கண்டு பிடிக்கினம். 1330 குறளையும் வைத்துக் கொண்டு அதன் காலத்தைச் சொல்லுங்கள் பார்ப்பம். அது காலத்தை மீறி நிற்குதாம். காலத்திற்குத் துரோகம் செய்துவிட்டது அது எழுந்த காலத்துக்குள்ளேயே காலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றதா? இல்லையே? காலத்தை மீறி ஒரு கவிதை நிற்கக்கூடாது. நிற்க முடியாது. ஆனால் ஒரு உன்னதமான இலக்கியம் காலத்தை மீறிநிற்கும். அந்தக் காலத்தைப் பிரதிபலித்தபடி எப்படி விடுதலையைப் பெற்றோம் என்பதை அடுத்த தலைமுறைக்கு ஒப்புக் கொடுப்பதற்காக அது நிற்கும். அது ஒரு அஞ்சலோட்டம். தடி கொடுப்பதற்காகக் காத்துநிற்கிறது. அவ்வளவும்தான் செய்யும். அது தன்குறையைத்தான் செய்யும் செய்து விட்டு நிற்கும் அல்லது சாகும். அது என்னென்று காலத்தை மீறி நிற்கிற உயரிய இலக்கியம் அதற்கு யார் கட்டளையிட்டது. மாற்றம்தானே மாற்றமில்லாதது. அடுத்த காலத்திலும் அறிந்து கொள்வதற்கு அந்தக் காலத்தைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டும். காலம்மாறும்போல அதற்கேற்ப கவிதைகளும் இலக்கியங்களும் மாறவேண்டும்; மாறும். அப்படியில்லையென்று சொன்னால் அப்படியொரு உடுப்பும் இல்லை. அப்படியொரு சாப்பாடுமில்லை. இதில் நான் சொல்லுறது சிலருக்குச் சிரிப்பாக இருக்கும். ஆனால் இதுதான் உண்மை. காலம்தான் அதை அவைக்கு உணர்த்தும். உண்மையாகக் காலத்தை மீறிப் போராட்டக் கவிதைகள் நிற்கும். அதை யாருமே தடுக்க முடியாது. சிலவேளை இலக்கிய உலகில் நிற்காமல் போகலாம். நான் கேட்கிறேன் பாரதியின் பாடல் இலக்கியக்காரரிடம் நிற்காததைவிடப் பெரும்பாலும் பொதுமக்களிடம்தான் நிற்கிறதுதானே கூட. உங்கை இலக்கியக்காரர் என்று சொல்லுறவையின் வீட்டை போய்ப் பாருங்கோ பாரதியின் கவிதைத் தொகுதி ஒன்றும் இருக்காது. அவை ஒரு நாலு, ஐந்து

கவிதை வைத்துக் கொண்டு பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் ஒரு சாதாரண பாடசாலைப் பிள்ளையிலிருந்து ஒரு சாதாரண கிழவன்வரையும் அக்கவிதைகள் நிற்கின்றன. இலக்கியக்காரரிடம் நின்றுது கொஞ்சம். சமூகத்தில் நிற்பதுதான் கூட. ஒரு இலக்கியம் தனிய இலக்கியக்காரரின் மதிப்பீட்டுக்காகக் காத்திருப்பதில்லை. விமர்சகர்களுக்காக மட்டும் காத்திருப்பதில்லை.

கம்பராமாயணம் நிற்கிறதுக்குக் காரணமென்ன அது தனிய இலக்கியக்காரரிடம் மட்டுமா நிற்கிறது. இலக்கியக்காரரிடம் மட்டும் நிற்கவில்லையே. அது எங்கையெல்லாம் போட்டுது. தனிய இலக்கியக்காரரிடம் மட்டும் அது நிற்கவில்லை. ஏனென்றால் இலக்கியக்காரருக்கு இராமாயணத்தில் ஒரு பாடல் கூடத் தெரியாது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இன்றைக்கு ஒரு கவிதை சொல்ல மாட்டினம். அவையிற்ற அது இருக்காது. அவை பாடநூலை மாத்திரம் படிப்பிப்பதற்கான விரிவுரையாளர்கள் போன்றவர்கள். அவர்கள் இலக்கியத்திற்கு உரியவர்கள் அல்ல. ஒரு காலமும் நல்ல கவிதை என்பது தனியே இலக்கியத்திற்குரியது மட்டுமல்ல அது சமூகத்திற்கும் உரியது. சமூகத்தால் தாங்கப்படும். சமூகத்தால் ஏற்கப்படும். சமூகத்தின் சகல அலகுகளாலும் அது உயர்த்தப்படும். இவை நினைக்கினம் என்னென்றால் இலக்கியக்காரரிடம் நிற்கிறதுதான் நல்ல இலக்கியம் என்று. ஒருநாளும் இல்லை. இலக்கியக்காரரிடம் நிக்கிறது எல்லாம் இலக்கியக் கவிதைகள் தான். அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை நிறுப்பார்கள், மற்றவர்களை வரிசையிலை வா என்று சொல்லுவார்கள். இவை 'ரோக்கிங்' குடுக்கிறவை. இவை காலமை எழும்பி ஆஸ்பத்திரிக்கு உள்ளூக்க போக யார் யாரை விடவேண்டு மென்று தீர்மானிப்பினமாம். அது அவைய வைச்சுக் கொள்ளச் சொல்லுங்கோ. எங்களிட்ட வேண்டாம். ரோக்கினை, இவைதான் அந்தக் கொடுமுடியைத் தீர்மானிப்பவை அல்ல நல்ல கவிதைகள் நிற்பது சமூகத்தில் இலக்கிய மேடையில் மட்டும் நிற்பதில்லை. ஈழத்து இலக்கியத்தில் 20 ஆம் நூற்றாண்டு என்று இவை புத்தகம் எழுதுவதற்காகவே நல்ல கவிதை நிற்கப்போகுது? இவை எல்லாம் பெரிய முற்றும் துறந்த முனிவர்களாக விருப்புவெறுப்பு இல்லாமல்தானே விமர்சனம் செய்யினை. புத்தகம் எழுதுகினம். எல்லாம் தனக்கு வேண்டியவர்களுக்குத்தான்.

தனக்குக் கடிதம் எழுதின ஆக்கள், தனக்கு வெங்காயம் அனுப்பின ஆக்கள், தனக்கு முருங்கக்காய் அனுப்பின ஆக்கள், பதவி உயர்வுக்கு உதவின ஆக்கள், இவர்களுக்காகத் தானே இவைகளின் புத்தகம் வருகிறது. இவை எங்க நல்ல கவிதை பாத்தவை. தனக்கு வேண்டியவர்களுக்குத்தானே நல்ல கிரீடம் தூட்டினவை. இவர்களுடைய புத்தகத்தைத்தானே பாத்துக்கொண்டு சமூகம் காத்து இருக்கிறது. இவர் சொல்லட்டும் இவர் ஒரு அற்புதமான விமர்சகர். இவர் அதில ஒரு கொடுமுடி இவர் சொல்லுறதுக்காக இந்தச் சமூகம் காத்துக்கொண்டு இருக்குது. இவர் யேசுதானே. இவர் புத்தர் தானே. இவர் மார்க்ஸ்தானே. இவர் சொல்லுறதுக்காக இந்தச் சமூகமும் இலக்கிய உலகும் காத்துக்கொண்டு இருக்குது. அடபோங்கடா அங்கால. அது தன்ரைபாட்டில இருக்குது நீங்கள் உங்கடபாட்டில இருக்கிறியள் ஆனபடியால் போராட்டக் கவிதைகள் நல்ல கவிதைகளாக இருந்தால் வாழும். நல்ல கவிதை இல்லையெண்டால் சாகும். இதினை என்ன கிடக்குப் பிரச்சினை. ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை.

2004 ஜூன் ஞாண்ட் (ஆத்ம் 06.49)

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

தமிழில் வெளிவந்த சுயசரிதை நூல்களில் அதிக பக்கங்களை – இரண்டாயிரம் பக்கங்களைக்கொண்ட நூல் ‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’. இத்தகைய ஒரு பாரிய நூலை ஈழத்து இலக்கியவாதிகள் எவரும் எழுத முயலவில்லை. இதனை நீங்கள் எழுதியதற்கான நியாயங்கள் எவை?

“வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை நான் எழுதுவதற்கான நியாயங்கள் பல. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகத்தில் என்னைப்போன்று அநியாயமான வசைபாடல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட படைப்பாளி யாருமில்லர். என்னைப்பற்றியும் என் எழுத்துக்கள் பற்றியும் முழு இருட்டடிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. தவறான கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றும் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் மட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டிலும் என்னைப்பற்றிய தவறான பதிவுகளே மிகவும் புழக்கத்தில் உள்ளன. ஈழத்தின் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் முதலில் தொடர்பு வைத்து, அதன் ஊழியனாகப் பணியாற்றிய பெருமை எனக்கே உண்டு. கே. இராமநாதன், கே.கணேஷ் எனக்கும் முன்னோடிகளாக இருந்தபோதும், யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஒரு தமிழன் என்கிற முறையில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் முற்போக்கு எழுத்து ஊழியத்திலும் ஈடுபட்ட முதலாவது மார்க்சிஸ்ட் நான் என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் பிற்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியா சென்ற பல முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், எஸ்.பொன்னுத்துரை கொம்பூனிஸ்ட் என்பதை மட்டும் மறுக்கவில்லை. அவர் கம்யூனிஸ்ட் விரோதி என்றுகூடப் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் நான் சம்பந்தப்பட்டுள்ள உண்மைகளை ஆவணப்படுத்தி வைத்தால்தான் இலங்கையில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியம்

- ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சளைக்காது எழுதிவரும் எஸ். பொன்னுத்துரை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மிகவும் ஆழமான தடம்பதித்த மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி.
- சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, உருவகக்கதை Creative essays, ஆய்வு போன்ற துறைகளில் முத்திரை பதித்த இவரது தமிழ் நடையும் வார்த்தைத் தொட்பும் தனித்துவமானவை. தீ. சடங்கு ஆகிய நாவல்கள் இவர் எழுதியதால் புதுமைபெற்றன.
- வீ. அவா. ஆண்கை, அப்பையா, வலை, முறுவல், நனைவிடை தோய்தல் உட்பட பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.
- 2000 பக்கங்களைக்கொண்ட ‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’ என்ற நூல் தமிழில் வெளிவந்த அதிக பக்கங்களைக் கொண்ட இவரது சுயசரிதையாகும்.
- அறுபதுகளில் முற்போக்கு அணியினருடன் முரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த ‘நற்போக்கு’ இலக்கியக் கோட்பாடு பெருஞ் சர்ச்சைகளுக்கு உள்ளாகியது.
- ஈழத்து இலக்கியப் போக்கிற்கும் இலக்கியச் செழுமைக்கும் இவரது கருத்துக்கள் வளம் சேர்த்துள்ளன.

பற்றிய உண்மையான வரலாறு பதிவு செய்யப்படும் என்பது என்கருத்து. என்னுடைய வரலாற்றை மட்டும் நான் முதன்மைப்படுத்தி எழுதவில்லை என்பதை அந்த நூலை வாசிப்பவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். என்னுடைய புகழை, என்னுடைய பெருமைகளைப் பதிவு செய்வதற்காக நிச்சயமாக “வரலாற்றில் வாழ்தல்” எழுதப்படவில்லை. மாறாக ஒரு காலகட்டத்தின் அரசியல் நிகழ்வுகள், அரசியல் மாற்றங்கள், அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த பலருடைய பங்களிப்புகள், எதிர்வினைவுகள் எல்லாவற்றையும் இணைத்துத்தான் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது. இந்த வரலாற்று உண்மைகளை ஒரு சிலருடைய புகழையும், கருத்துக்களையும், தக்கவைக்கும் முயற்சியாக, பக்கச் சார்புகளை நியாயப் படுத்தும் வகையில் பதிவு செய்யப்படுதல் வரலாற்றுக்குச் செய்யப்படும் துரோகமாகும். “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை வாசிக்கும் வாசகர்கள் அதை ஒரு காலத்தின் வரலாறாகவும் ஈழத்தின் இலக்கியத்தின் முதன்மையான உண்மையான வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தேடிய ஓர் ஆவணமாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். மேலும் இலங்கையிலுள்ள, தமிழ்த்துறைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள வரலாற்றுப் பதிவுகளின் செப்பம் பேணவேண்டியவர்கள்கூட, உண்மையான வரலாற்றுப் பதிவுகள் செய்யாது காலங்காலமாகக் கையளிக்கப்பட்டுள்ள சில பரிந்துரைகளை அன்றேல் வியப்புரைகளை மட்டும் வரலாற்று ஆதாரங்களாக வைத்துக்கொண்டு புதியவரலாறு ஒன்று சிருஷ்டித்து வருகிறார்கள். செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகச் செய்யப்படும் இந்த வரலாற்றுப் புரட்டுகளினால் இளந்தலைமுறையினருக்கு எது உண்மை எது பொய் என்ற மயக்கத்திலிருந்து விடுபட முடியாதிருக்கிறது. எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலான ஒரு நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்து விட்டேன். எத்தனையோ அனுபவங்களினூடாக என்னுடைய இலக்கிய ஊழியம் நிலைத்துள்ளது. என்றும் சாகாவரம்பெற்ற கருத்துக்கள் என்பது இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு உவப்பானதல்ல; உரியனவல்ல. அவனுடைய அனுபவங்களின் மாற்றங்களுக்கும் முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்பவும் அவனுடைய தேடல்களின் அனுசூலங்கள் பிரதிசூலங்களுக்கு ஏற்பவும் அவன் இலக்கியங்களிலே கொண்டுள்ள பற்று, பற்றின்மை முதலியவற்றினாலும் அவனுடைய இலக்கியப் பார்வைகள் மாறுபடும். எனக்குமட்டும் இது பொதுவல்ல. எந்தப் படைப்பாளிக்கும் இது பொது. என்னுடைய ஆரம்பகால எழுத்துக்களுக்கும் இன்றைய எழுத்துக்களுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள. இந்த வேறுபாடுகள் எதனால் சம்பவித்தது என்பதைப்பற்றி நாளைய ஆய்வாளர்கள் ஆராயவேண்டும். அந்த ஆய்வுகளுக்கு ஆதாரம் உண்மையான தகவல்கள். என்னைப்பற்றிய உண்மையான தகவல்கள் இதுவரையில் மிக மிக அற்பமாக மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதனால் நான் விரிவாக எழுதியுள்ளேன். உண்மைகளென்று சொல்லாமல், உண்மைகளைத் தேடிப்பெறுவதற்கான தகவல்கள் என்று உரிமை பாராட்டி “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை எழுதியுள்ளேன். சத்தியத்தினைத் தர்மஞ்சார்ந்து தேடும் படைப்பிலக்கியமாகவும் “வரலாற்றில் வாழ்தல்” வடிவங்கொண்டுள்ளமை அதன் சிறப்பம்சமாகும்.

ஆரம்பகாலத்தில் யாழ்ப்பாண கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனான உங்கள் தொடர்புபற்றிச் சொன்னீர்கள். அதுபற்றி இன்னும் சற்று விரிவான தகவல்களைத் தரமுடியுமா?

உண்மையிலேயே மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் “சூரியமல்” - சூரியகாந்திமலர் - இயக்கத்திலிருந்து சமசமாஜக் கட்சி பிறந்ததுவரை ஆரம்பகால மார்க்சிய வரலாறாகச் சொல்வர். மார்க்சியக் கட்சியாகப் பரிணமித்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த சமசமாஜக் கட்சியிலே, இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் ரஷ்யாவும் கலந்து கொண்ட சந்தர்ப்பத்தில் சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர்களிடையே அபிப்பிராய பேதங்கள் முளைக்கலாயிற்று. இதன் காரணமாக சோவியத் அனுசரணையான மூன்றாவது சர்வ தேசியத்தை ஏற்றவர்கள் பிரிந்துவிட, ரஷ்யாவிலிருந்து விரட்டப்பட்ட ட்ரொஸ்க்கி ஏற்படுத்திய நாலாவது சர்வதேசியத்தில் தங்களுக்கு சம்மதம் உண்டு என்று கூறியவர்கள் சமசமாஜக் கட்சியிலே பெரும்பான்மையினராய் இருந்தனர். எனவே சிறுபான்மையினராக விரட்டப்பட்ட சோவியற் யூனியன் சார்பான மார்க்சியச் சிந்தனையாளர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை நிறுவினார்கள். இது நடந்தது, இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்தின்போது. இவைபற்றி இலங்கையின் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி வரலாற்றிலே உத்தியோகபூர்வமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. பீட்டர் கெனமன் அவற்றின் அம்சங்கள் சிலவற்றை அவ்வப்போது விரிவாக

எழுதியிருக்கிறார். எனவே அதைப்பற்றி நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால் 1947ஆம் ஆண்டு சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் சிபார்சுகளின்படி நடந்த முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலைச் சந்திக்கும் முகமாக யாழ்ப்பாணத்திலே, ஐம்பதுக்குஐம்பது கோஷம் போட்ட ஜீ. ஜீ பொன்னம்பலம் உச்சசெல்வாக்கு அடைந்திருந்த காலத்தில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ் கிளை உருவாக்கப்பட்டது. அந்த யாழ் கிளை உருவாக்கப்பட்டபொழுது அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அந்த யாழ் கிளையின் இயக்க சக்திகளாக ஆரம்பத்தில் உழைத்தவர்கள் மு.கார்த்திகேசன், ஆர்.ஆர். பூபாலசிங்கம் - புத்தகசாலை உரிமையாளர், சிறுபான்மைத் தமிழ் மகாசபையைச் சேர்ந்த எம். சி. சுப்பிரமணியம், மற்றும் நல்லூரில் புத்தகக் கடை வைத்திருந்த இராமசாமி ஐயர் இவர்களே முக்கியமான தொண்டர்களாக இருந்தார்கள். அதன் பின்னர் ஐ. ஆர். அரியரட்ணம் வந்துசேர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து சுதமலைப் பேராயிரவர் வந்தார். அந்தக்காலத்தில் கந்தையா, வைத்திலிங்கம், சண்முகதாஸன் மூவரும் கொழும்பார். அந்தக் காலத்திலே இளைஞர் மத்தியிலே கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகளைக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகத்துடன் தோழர் கார்த்திகேசன் பல துறைகளிலும் உழைத்தார். அதில் ஒன்று, இளைஞர்களை மார்க்சிய சிந்தனையில் புடம்போட்டு எடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களாக மாற்றுவது. அவருடைய ஆளுமையின் கீழ் வந்ததினால் நான் மார்க்சியப் பார்வையுள்ள எழுத்தாளனாக வந்தேன். ப. ஜீவானந்தத்தின் யாழ் வருகை இந்த எழுச்சிக்கு ஊக்கியாக அமைந்தது. எனக்குப் பின்னர் டானியல், டொமினிக் போன்றவர்களும் கார்த்திகேசனின் ஆளுமையின் ஊழியத்தினால் மார்க்சியப் பார்வை பெற்றார்கள். அதுமட்டுமன்றி பிற்காலத்திலே மார்க்சிய விமர்சன சிந்தனையாளராய் பெயரெடுத்த கைலாசபதிசூட ஆரம்பகாலத்தில் யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியிலே கற்றகாலத்தில் கொம்ப்யூனிச அனுதாப எண்ணங்களைப் பெற்றது மு. கார்த்திகேசனுடைய ஆளுமையினால். எனவே ஆரம்பகால முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்துக்கள் அனைத்தும் மு.கார்த்திகேசனை மையமாகக்கொண்டு நடந்தன என்ற பதிவு இதுவரையில் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் உண்மை அதுதான்.

அதுமட்டுமன்றி 1950ஆம் ஆண்டில் மு.கார்த்திகேசன் இலக்கியச் சிந்தனைகளை விரிவுபடுத்துவதற்காக மார்க்சிய நூல்களின் விற்பனையை அதிகரிக்க வேண்டுமென்று, “பாரதி நூல் நிலையம்” என்ற புத்தகக்கடை நிறுவப்படக் காரணராய்ச் செயற்பட்டார். கொம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தவர்களுடைய பண முதலீட்டிலேதான் இந்தப் புத்தகக்கடை நிறுவப்பட்டது. அந்தப் புத்தகக்கடையின் முதல் முகாமையாளராக நானே நியமிக்கப்பட்டேன். 1950ஆம் ஆண்டில் மார்க்சிய இலக்கியச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கிக்கொண்ட என். கே.ரகுநாதன், டானியல், டொமினிக் போன்ற பலரும் ஒன்றுசூடி இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவதற்கான களத்தை இந்தப் பாரதி புத்தகசாலை ஏற்படுத்தித் தந்தது. இந்தப் புத்தகசாலை கே.கே.எஸ்.றோட்டில் தியாகராஜா புத்தகக்கடைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள முருகன் புத்தகசாலைக்கு எதிர்த்தாற்போல் சீதா சோடாக் கொம்பனிக்கு நேர் எதிராக இருந்த கட்டிடத்தில் அமைந்திருந்தது. அக்காலத்திலே யாழ்க் குடாநாட்டில் உள்ள அனைத்து கம்யூனிஸ்ட் தோழர்களுடைய சந்திக்கும் இடமாகவும், தகவல் விட்டுச் செல்லக் கூடிய Information Centre ஆகவும் பாரதி புத்தகசாலை செயற்பட்டு வந்தது. ஒன்றை இங்கு நான் நினைவுகூர விரும்புகிறேன். பாரதி புத்தகசாலை காலத்தில் டானியல், ஜீவா போன்றவர்கள் தங்களுடைய கதைகளைச் செப்பனிடுவதற்கும், அவைபற்றி உரத்துச் சிந்தித்து ஆலோசனை பெறுவதற்கும் இந்தப் புத்தகசாலைதான் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தப் பிரசித்தத்தினால் அவர்களது எழுத்து ஆளுமையையோ, பிற்காலத்தில் அவர்கள் அடைந்த எழுத்து வளர்ச்சிகளையோ கொச்சைப்படுத்தப்படுவதாக மாட்டாது. மார்க்சிம் கோர்க்கியினுடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் எல்லாவற்றையும் முதல் முதலாக அவர்கள் படித்துத் தேறியதும் இந்தப் பாரதி புத்தகசாலையிலே கிடைத்த நூல்களின் மூலமாகத்தான். ஒருமுறை டானியல் எழுதிய சிறுகதையை நான் செப்பனிட்ட பொழுது, கைதடுமாறி அது டொமினிக் ஜீவாவுடைய கதையென்று அவரிடம் கொடுத்து விட்டேன். இந்தச்சம்பவம் நடந்தது 1950ஆம் ஆண்டில். ஆனால் அந்தக் கதை பிற்காலத்தில் 1955ஆம் ஆண்டு அளவிலே வீரகேசரியில் “சக்கரம் சுழன்றது” என்ற தலைப்பில் டொமினிக் ஜீவா எழுதிய கதையாக வெளிவந்தது. இவை அனைத்தும் மறக்கப்படும் பழங்கதைகளாகிவிட்டன. இந்தப் பாரதி புத்தகசாலை என்பது யாழ்ப்பாணத்தில்

நிகழ்ந்த முதலாவது மார்க்சிய எழுத்து எழுச்சியின் சின்னம் என்பதுகூட இதுவரையில் யாராலும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. இன்னுமொன்று வடஇலங்கையில் இருக்கக்கூடிய இளைஞர்கள் மத்தியிலே, அவர்கள் மூலம் அவர்களுடைய வீடுகளிலே மார்க்சியம் பற்றிய ஒரு சாதகமான அபிப்பிராயம் கொண்டுசெல்லப்படுதல் வேண்டும் என்பதிலே மு.கார்த்திகேசன் ஊன்றிய அக்கறையினால் “வட இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனம்” என்ற ஸ்தாபனம் உருவாக்கப்பட்டது. இது 1948இல் நிறுவப்பட்டது. அதன் முதலாவது இணைச் செயலாளர்களாக நானும் பின்னால் தமிழில் கலாநிதியாகப் புகழ்பூத்த தனஞ்சையராஜசிங்கமும் இணைச் செயலாளர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். உரும்பரையைச் சேர்ந்த குலவீரசிங்கம் அதன் பொருளாளராகச் செயற்பட்டார். இந்த வட இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனம் அகில இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனத்துடன் இணைக்கப்பட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய Youth Front ஆகச் செயற்பட்டது. 1949ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலே நடந்த இந்த இளைஞர் சம்மேளனத்தின் அகில இலங்கைக் கூட்டத்தில் நானும் குலவீரசிங்கமும் யாழ் பிரதேசத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்டோம். இவைதான் ஆரம்பகாலத்தில் மார்க்சிய இளைஞர்களுடைய சில நடவடிக்கைகளாக இருந்தன. இது பற்றிக்கூட இதுவரையில் எவ்வகையான வரலாற்றுப் பதிவுகளும் இடம்பெறவில்லை. இவற்றையெல்லாம் சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினாலும் “வரலாற்றில் வாழ்தல்” எழுத நேர்ந்தது.

அப்படியாயின் யாழ் பிரதேச மார்க்சிய இலக்கியத் தலைமைத்துவம் எவ்வாறு கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டது?

இதுபின்னால் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள். உண்மையில் பிற்காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய சிறுகதை ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லியபோது ஒரு வாய்பாடாக டானியல், டொமினிக், செ.கணேசலிங்கம் என்று மூன்று பேர்களைக் குறிப்பிடுவார்கள். சிலவேளைகளில் நீர்வைப் பொன்னையன், இளங்கீரன் ஆகிய பெயர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். என். கே. ரகுநாதனுடைய பெயர் அதிகமாகப் பிரபலப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால், எனக்கும் மூத்தவனாக மார்க்சிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கியும் வாங்காமலும் முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கொண்டுவந்த பெருமை என்.கே. ரகுநாதனுக்கே உரியது. இந்த என். கே.ரகுநாதன், டானியல், டொமினிக் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தை, அது முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பிரக்ஞையின்றி எடுத்துச்சென்று கொண்டிருந்தபொழுது நான் ஜாதியின் காரணமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியனாக இருக்கமுடியாது கம்பளையில் ஆசிரியனாகச் சேர்ந்தேன். அதுமட்டுமன்றி என்னுடைய சொந்த சில நிர்ப்பந்தங்களினால் - அந்த நிர்ப்பந்தங்களை விரிவாகவே வரலாற்றில் வாழ்தலில் எழுதியிருக்கிறேன்- தற்காலிகமாக எழுதுவதை நிறுத்தியிருந்தேன். அந்தச் சபதம் முறித்தது 1955ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18ஆம் நாள். அதுதான் என் திருமணநாள். விவாகம் நடக்கும்வரையில் நான் சிறுகதைகள் என் பெயரில் எழுதுவதில்லை என்ற சபதத்தை ஏற்றிருந்தேன்.

இந்தக் கட்டத்திலே பல பிரச்சினைகள் நிகழ்ந்தன. அவை அரசியல் நிகழ்வுகள். அதில் ஒன்றுதான் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலே சிங்களத் தேசியவாதிகள் - அவர்கள் தேசியவாதிகள் என்றோ இனவாதிகள் என்றோ அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்கள் - ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபொழுது, சிங்களத்தில் உள்ள கலை இலக்கியங்களை வளர்ப்பதற்காக சாகித்திய மண்டலம், கலைக்கழகம் போன்ற நிறுவனங்களைத் தொடக்கினார்கள். இதன்காரணமாக தமிழிலும் அத்தகைய நிறுவனங்கள் தோன்றி, தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் பரிசுகள் கொடுக்கவேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியது. இந்தப் பரிசுகளும் அரசாங்க நிறுவனங்களும் ஏற்பட்டபொழுது பட்டதாரிகளாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து இவர்கள் வெளியேறினார்கள். கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன் ஆகியோருடைய பிரீதியை, அவர்களுக்கு அடிபொடிகளாகச் செயற்பட்டுச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய இலக்கிய வணிகத்திற்கு இத்தொடர்புகளே மூலதனமாக அமைந்தன. பின்னர் மார்க்சின் “மூலதனம்” படித்துத்தேறி மார்க்சிய சிந்தனைகளின் வழியில் நடப்பவர்களாகக் காட்டிக்கொண்டார்கள். இந்த நிலைப்பாடும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தது. குறுகிய யாழ்ப்பாண அரசியலுக்குள் பிசங்காத அறிவு ஜீவிகளாகப் பவனி

வருவதற்கு உதவியது. அவர்கள் இலக்கிய உலகிற்கு வந்ததுகூட விமர்சகர்களாகவே தவிர படைப்பாளிகளாக அல்ல. கைலாசபதி ஆரம்பத்தில் சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார். ஆரம்பத்தில் நனவோடை உத்தியில் எழுதவேண்டும் என்ற பிரக்ஞையுடன் எழுதியவர் கைலாசபதி. His creative writing ended in disaster. அந்தத் தோல்விகளுக்குப் பின்னர் அவர் முழுக்க முழுக்க விமர்சகராகவே மாறிவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் வேளாளத் தலைமைத்துவத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்தப்படாத உள்ளார்ந்த ஒரு கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு, கைலாசபதி போன்ற மாற்றுக் குறையாத வேளாளர் ஒருவரை இலக்கியத் தலைமைத்துவத்திற்கு வரச்செய்வது தோதான அரசியல் சாதூரியமாகவும் இருந்தது. அவர் வந்தபோது அவருடைய “சிண்” போலவும் உதவியாளர் போலவும் சிவத்தம்பி ஓட்டிக்கொண்டார். ஆரம்பத்திலேயே நான் கைலாசபதி சிவத்தம்பியினுடைய தலைமைத்துவத்தினால் முற்போக்கு இலக்கியம் ஒரு சரியான திசையைப் பெறமுடியாது என்றும், இலக்கியப் படைப்பாளியாலன்றி விமர்சகர்களால் இலக்கிய இயக்கம் வழிநடத்தப்பட்டு செழுமை அடையமுடியாது என்றும் 1956ஆம் ஆண்டிலேயே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பலரிடம் எச்சரிக்கை செய்தேன்.

ஆனால் இன்று என்னுடைய எச்சரிக்கைகள் மிக நியாயமானவை என்பதை வரலாறு எண்பித்துள்ளது. கைலாசபதிக்கு என்றுஞ் செஞ்சோற்றுக் கடன் செலுத்தி வாழவேண்டிய டொமினிக் ஜீவாகூட இந்த உண்மைகளை உங்கள் “ஞானம்” பத்திரிகையின் நேர்காணலிலே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். எத்தனை வருஷங்கள் கடந்த ஒரு ஞான உணர்வு? 1956ஆம் ஆண்டு சொன்ன என்னுடைய கருத்தை அவர் உணர்வதற்கு நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஓடிமறைய வேண்டியிருந்தது. உங்கள் கேள்விக்கு ஒரு சுருக்கமான விடையும் உண்டு. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இலக்கிய இயலாமையும், ஜாதியப்பற்றுமே கைலாசபதியின் எழுச்சிக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இயலாமைப்பற்றியும் சற்றே விளக்க வேண்டும். அந்தக்காலத்தில் பண்டிதர்களும் தமிழ்ச் சட்டம்பிமாருமே தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் தத்துவக்காரராக யாழ்ப்பாணத்திலே வலம் வந்தார்கள். அவர்கள் ஜி.ஜி.யின், பின்னர் தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவே செயற்பட்டார்கள். இவர்களுடைய ஆதரவு கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆங்கிலம் படித்த தலைமைத்துவமும், தமிழை முறையாகப் படிக்காத எழுத்தாளத் தோழர்களும், இந்நிலையில், தமிழிலே சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற கைலாசபதிக்குப் பரிவட்டம் கட்டுதல் அவசியமான அரசியல் தந்திரமாக விளங்கியது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். கைலாசபதியின் மறைவினால், சிவத்தம்பியார் காட்டில் நல்ல மழை.

2004 ஓக்டோபர் ஞானம் (இதழ் 06, 53) □

எஸ். பொ. பேட்டித்தொடர் வருவது வரவேற்கத்தக்கது. சர்ச்சைகள், பரபரப்பு, கண்டனங்கள் என விளம்பரப்படுத்தியுள்ளீர்கள். அவர் பல நூல்களை வெளிநாடுகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதிலே பல விஷயங்கள் சர்ச்சைக்குரியதாகவும் தெரிகிறது. அவை இங்குள்ள வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்தச் சர்ச்சைகளுக்குப் பதிலளிக்க சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குக் களம் கிடைக்கவில்லை. ஞானம் அதனைச் செய்யவேண்டும். ஒரு விமர்சகரின் - சிவத்தம்பியின் பேட்டி தொடராக வந்தது போல, ஒரு படைப்பாளியின் பேட்டி தொடராக வருவது நல்லது. ஞானம் பத்திரிகா தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து பேட்டித்தொடரை முழுமையாக வெளியிடுவதோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பதில்களையும் முழுமையாக வெளியிடவேண்டும். வாசகர்கள் உண்மையைத் தீர்மானிப்பார்கள். அவரது ‘இத்தா’ என்ற கதை மருதூர்க்கொத்தனால் எழுதப்பட்டது என்று மருதூர்க் கொத்தனே கூறியதாக முன்பு ஞானத்தில் துரைமனோகரன் எழுதியிருந்தார். இது பற்றிய விளக்கத்தையும் எஸ்.பொ.விடம் கேட்டு அவரது நேர்காணலில் வெளியிடவேண்டும்.

- க. தம்பிராசா, பருத்தித்துறை. (ஞானம் இதழ் 53, 2005)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

கைலாசபதியினுடைய தலைமைத்துவத்திற்கு எதிர்வினையாகத்தான் நீங்கள் முற்போக்குச் சங்கத்திலிருந்து விலகினீர்களா அல்லது மு. தளையசிங்கம் பதிவு செய்ததுபோல யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற கைலாசபதியின் தலைமைத்துவம் உங்களைக் கட்சியிலிருந்தும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலிருந்தும் விலக்கியதா?

தளையசிங்கம் அவசரக் குறிப்புகள்தான் எழுதினார். எனவே அவை வரலாற்றுக்கு உண்மையான தகவல்கள்தானா என்று சரிபார்த்துக்கொள்ள அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. கேள்விச் செவியன் ஊரைக் கெடுத்தது போல ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியிலே பல கேள்விப்பட்ட விஷயங்களை வரலாற்று ஆதாரங்களாக மு.தளையசிங்கம் கையாண்டிருப்பது சோகமானது. அதிலே மு.தளையசிங்கம் ஏ. ஜே. கனகரத்னா பற்றி எழுதியுள்ள மதிப்பீட்டினை இன்று மு. பொன்னம்பலங்குட ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார். மு.பொ.வின் தவறான தகவல்களுள் ஒன்று கட்சியிலிருந்து நான் விலக்கப்பட்டது பற்றியது. யாழ்ப்பாணக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கிளைக்கும் மட்டக்களப்புக் கிளைக்கும் எந்தவிதமான உறவும் கிடையாது. யாழ்ப்பாணக் கிளையின் மேலாதிக்கத்தினை என்றும் மட்டக்களப்புக்கிளை ஏற்றுக் கொண்டதும் இல்லை. மட்டக்களப்புக் கிளை நேரடியாக கொட்டா நோட்டில் உள்ள தலைமைக் காரியாலயத்துடன் தான் உறவும் தொடர்பும் வைத்து இயங்கியது என்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒன்று. மட்டக்களப்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய செயலாக்கங்களிலே கிருஷ்ணக்குட்டிக்கு அடுத்தபடியாக தொழிற்சங்க ரீதியாகவும், இலக்கிய ரீதியாகவும் தலைமை தாங்கியதினால், மட்டக்களப்பு பிராந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயற்பாடுகளிலே Number Two ஆக நான் கணிக்கப்பட்டேன்; மதிக்கப்பட்டேன். அக்காலத்தில் தேசாபிமானியின் வளர்ச்சிக்காகவும் நீண்டகாலமாக நான் பணியாற்றி வந்தேன். அதற்கும் என்னுடைய இலக்கிய நடவடிக்கைகளுக்கும் தொடர்புகள் இருந்ததில்லை. கலைத்துறையில், நாடகத்துறையில், நான் “புதிசு”களை மட்டக்களப்பிலே மேடையேற்றியபோது, கிருஷ்ணக்குட்டி மட்டுமல்ல கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும் எனக்குத் துணையாக நின்றார்கள்.

எனக்கும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கும் பிரிந்து செல்லும் அளவுக்கு முனைப்பான முறுகல்நிலை வந்தது 1961ஆம் ஆண்டு ஸாகிராவில் கூட்டப்பட்ட மகாநாட்டின்போதுதான். அந்த மகாநாட்டு விசேட மலரிலே என்னுடைய கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. அந்த விழா அமைப்பாளர்கள் மகாநாடு நடத்தும் அன்றைய தினம்வரையும் என்னை முற்போக்கு எழுத்தாள இயக்கத்தில் ஒருவனாகவே கருதிக்கொண்டார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் ஒன்றை மிக அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் எந்தக்காலத்திலும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அங்கத்தவனாக இருந்தது கிடையாது. நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவனாகவே இருந்தேன். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சிங்களத்திற்கும் தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து என்ற நிலையை மாற்றி, சிங்களம் மட்டும் என்ற கொள்கையை ஏற்று, கௌரவமான இரண்டாம் இடம் தமிழுக்குக் கொடுப்பது இலங்கையின் அன்றைய அரசியல் வெப்ப தட்பங்களுக்கு உவப்பானது என்று, கொழும்பிலே கூடி எடுத்த மகாநாட்டின்போது சமூகம் அளித்திருந்த மட்டக்களப்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவனாக நான் கலந்து கொண்டேன். என்னுடன் கிருஷ்ணக்குட்டியும் கலந்து கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கார்த்திகேசனும் இராமசாமி ஐயருமே கலந்து கொண்டார்கள். அந்தக் கட்டத்திலேகூட கைலாசபதியோ சிவத்தம்பியோ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய மொழிக் கொள்கைகள் பற்றிய விளக்க விவாதங்களிலே கலந்து கொண்டது கிடையவே கிடையாது. அந்தக்காலத்தில் கைலாசபதி தினகரனிலே சேர்ந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, அவர் அரசியல் ரீதியாக கம்யூனிச ஆதரவாளன் என்கிற நிலைப்பாட்டுடன் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையில் பணியாற்றி இருக்கவும் முடியாது.

கைலாசபதி தினகரனை விட்டு விலகியபோது அவரது இடத்துக்கு உங்களை அவர் சிபார்சு செய்தார் எனக் கூறப்படுகிறதே...

அது உண்மை. ஆனால் சில விஷயங்களை மு.தளையசிங்கங்கூட வரலாற்றுக் காலங்களின் பிரக்ஞையின்றியே எழுதியிருக்கிறார். 60ஆம் ஆண்டுக்குப்பின்னர் கைலாசபதி தினகரனை

விட்டு வெளியேறிய அந்தக் கட்டத்திலே அவருடைய பதவிக்குப் போட்டியிட்டவர்களுள் மு.தளையசிங்கம், தில்லைநாதன் ஆகிய பலரும் அடங்குவர். இறுதியிலே ஆறுபேர் நேர்முகத்தேர்வுக்குத் தோற்றினோம். அந்த நேர்முகத்தை நடத்தியவர்கள் எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்காவும், கைலாசபதியும். கைலாசபதி என்னை வைத்துக்கொண்டே எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்காவுக்கு அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியாவிலும் வசன நடையில் எஸ். பொ. மற்றவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒருவராக வாழ்கிறார் என்று என் பெயரைப் பரிந்துரைசெய்தார். அடுத்தநாளே எனக்குத் தினகரனில் நியமனம் கிடைப்பதாக இருந்தது. எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்க எனக்கு “ஆறுமாதம் Probationary periodஇல் வைத்து தினகரனில் பலதுறைகளிலும் பயிற்சி தரப்படும்” என்றும், “நீங்கள் கைலாசபதியின் இடத்தைப் பூர்த்திசெய்வீர்களானால், தினகரனின் ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவீர்கள்” என்றும் கூறினார். இதைக் கொண்டாடும் முகமாகச் சில்லையூர் செல்வராசன் எனக்குத் தகவல் தந்தபோதுதான் நான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. கைலாசபதி உண்மையில் நான் தனக்கு வாரிசாகத் தினகரன் ஆசிரியராக வருவதை விரும்பினார் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. அதுவரையில் கைலாசபதிக்கு என்னுடைய எழுத்துத்திறமையின் மீது பரிபூரண மரியாதையும் நம்பிக்கையும் இருந்தன. அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சென்றபோதுதான், இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்து இயக்கத்தின் தலைமைத்துவத்தைத் தான் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று கருதியபொழுதுதான், படைப்பு இலக்கியகாரனாக விளங்கும் நான், அந்தத் தலைமைத்துவ உயர்வுக்குத் தடையாக இருக்கக் கூடுமோ என்ற அச்சத்திலே என்மீது விரோதம் பாராட்டியிருக்கக்கூடும் என்றே என்னால் அனுமானிக்க முடிகிறது. ஆனால் அந்த தினகரன் ஆசிரியர் பதவிக்கு நான் நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்னரே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளன் நான் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் அனைத்தும் எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்காவிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தேசாபிமானியில் நான் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவும் Photostat எடுக்கப்பட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தேசாபிமானியில் எழுதிய கட்டுரைகளை ஒரேநாளில் பிரதி எடுக்கக் கூடியவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். என் நினைப்பு தப்பு அல்ல. ஆனால் தேவையில்லாமல் வேறு பலரைச் சந்தேகப்பட்டேன். 1994ஆம் ஆண்டிலேதான் அவ்வாறு எனக்கு எதிராக தினகரன் ஆசிரியர் பதவி எனக்குக் கிடைக்கக் கூடாது எனச் செயற்பட்டவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் வி. பொன்னம்பலம் என்ற உண்மையை அறிந்து அதிர்ந்தேன்.

ஸாகிரா மாநாட்டு நிகழ்வுகளின் பின்னர் நீங்கள் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலிருந்து விலகிக்கொண்டது மட்டுமன்றி, அதற்கு எதிராகவும் செயற்பட்டீர்கள் என்று பலரும் பதிவு செய்துள்ளார்கள். இது உண்மையா?

உண்மை. ஆனால் அது சடுதியாக ஏற்பட்டதுபோலப் பதிவு செய்திருப்பது முழு உண்மையல்ல. சில காலமாகவே முற்போக்கு இயக்கம் மரபினை நிராகரித்து மார்க்சியத்தை மட்டும் பிரசாரம் செய்யும் இலக்கியந்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற கருதுகோளை நான் நிராகரித்தேன். சரியென எனக்குத் தோன்றுவதைப் பகிரங்கப்படுத்த நான் தயங்கியது கிடையாது. தமிழ்க்குறின் அவசியம் பற்றிய தெளிவு எனக்கு அப்பொழுதே ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளத் தயங்கினார்கள். அந்தக் கட்டத்தில் அவர்கள் என்னை ஓர் அளவுக்கு உருவவாதி என்றும், Stylist - நடைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறேன் என்றும் விமர்சனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதுவல்ல உண்மை. உண்மை என்னவென்றால் மார்க்சியக் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு செயற்பட்ட அளவுக்கு, தமிழ்மொழிக்கு என்று ஒரு தனிப்படைப்புக்கூறு உண்டு என்பதைக் கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்கள் உணரத் தவறிவிட்டார்கள் என்று நான் விமர்சனம் வைத்தேன். எனவே ஸாகிரா மகாநாட்டிலே அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளின் உண்மைகளைப் புரிந்துகொண்டேன். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்பது ஒரு இலக்கிய இயக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதையும், அது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எழுத்தாளர்களுடைய தொழிற்சங்கமாக இயங்குகின்றது என்பதையும் நிதர்சனமாகக் கண்டுகொண்டேன். இத்தகைய ஒரு தொழிற்சங்க

நடவடிக்கையில் என்னைப்போன்று எழுத்துச் சுதந்திரத்தை நேசிக்கும் ஓர் எழுத்தாளனால் தொடர்ந்து இயங்கமுடியாது.

மரபு சம்பந்தமான தேடலிலே நான் தீவிர அக்கறை செலுத்தினேன். பலராலும் தமிழறிஞராக மதிக்கப்பட்ட மகாவித்துவான் F.X.C. நடராஜாவை அணுகினேன். அவர் பல விஷயங்களை எனக்கு விளக்கினார். அப்பொழுதுதான் தமிழ்மொழியின் பாரம்பரிய மரபுகள் இணையாது ஆரோக்கியமான தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தல் சாத்தியம் இல்லை என்பதை உணரலானேன். கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கோஷம் மிக ஆபத்தமான, தவ்வல்தனமான ஒரு கோஷம் என்பதையும் நான் உணரலானேன். அதற்கான காரணம், ஒரு தேசிய இனமாகத் தமிழ் இனம் பிரேரிக்கப்படாத ஒரு நிலையில், ஓர் அடிமைப்பட்ட இனத்திற்குத் தேசிய இலக்கியம் தோன்றும் எனப்பிரேரிப்பது சிந்தனைக்குழப்பம் நிறைந்ததாக இருந்தது. எனவேதான் நான் “நற்போக்கு” இலக்கியம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டை முன்வைத்தேன். இந்த நற்போக்கு இலக்கியம் என்ற சொல் சாகித்திய விழாவில் முட்டை எறிந்தபோது, சு. நேசுபிள்ளை வாய்தவறி உச்சரித்தாகச் சொன்னார்கள். இந்த நற்போக்கு என்ற சொல்லுக்கு எந்தவிதமான முக்கியத்துவமும் இல்லை. “நற்போக்கு இலக்கியம்” பற்றி நான் வீரகேசரியில் எழுதிய கட்டுரைத் தொடரின் ஆரம்பத்திலேயே பெயர் சூட்டல் ஒரு “லேபன்” விவகாரம் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருந்தேன். விமர்சகர்கள் இந்தக் குறிப்பினை வசதிக்காக மறந்து விட்டார்கள். ஆனால், பிற்காலத்திலும் இந்தச் சிந்தனைகளின் நீட்சியாகப் பலகட்டுரைகள் எழுதினேன். கணையாழியின் உரத்த சிந்தனைக் கட்டுரைகளிலே என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்து அந்தக் கருத்துகள்பற்றி இந்தியாவில் வாழும் எழுத்தாளர்களுடனும், Accademic people உடனும், இலக்கியத்தில் பேணக்கூடிய தமிழ்க் கூறுகள் எவை என்பதைத் தெளிந்து, தமிழ்த்துவம் பேணப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்தேன். உண்மையில் நற்போக்கு இலக்கியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கட்டத்திலே முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு விளக்கமே தமிழ்த்துவம் என்று சொல்லலாம். நற்போக்கு இலக்கியத்தினுடைய உண்மையான விதை இந்தத் தமிழ்த்துவம் என்ற கருத்துத்தான் என்பதை இன்றளவும், மார்க்சிய விமர்சகர்கள் எனப் பெயர் பண்ணுவோர் விரும்பியோ விரும்பாமலோ மறந்தும் மறுதலித்தும் எழுதி வருகிறார்கள். நற்போக்கு இலக்கியத்தை இன்று சிவத்தம்பி ஒத்துக்கொள்ளுகிறார். நு.மான் ஒத்துக்கொள்கிறார். இவர்கள் எப்படி ஒத்துக்கொள்கிறார்கள் என்றால், தமிழ் இலக்கியத்துக்கான ஒரு கூறும் இணைந்துதான் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விக்கித்தக்கி ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இதை இனங்காணவேண்டும் என்று முதலாவது வைக்கப்பட்ட குரல்தான் நற்போக்கு இலக்கியம். இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அது பொன்னுத்துரையால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு கோஷம் என்பதற்காக ஆய்வும் தெளிவுமின்றி அதனை நிராகரித்து வந்துள்ளமை விசனிக்கத்தக்கது. இந்தத் தெளிவையும் விளக்கத்தையும் முன்வைப்பதற்கும் “வரலாற்றில் வாழ்தல்” உபகாரியாய் அமைந்தது என்றுஞ் சொல்லலாம்.

நீங்கள் குறிப்பிடும் தமிழ்த்துவத்திற்கும் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆய்வு செய்துள்ள Tamil Heroic Poetryக்கும் தொடர்பு இருக்கிறதா?

இல்லை. ஆளுடைய அளவை வைத்துச் சட்டை தைப்பதுதான் முறை. யாராவது சட்டைக்காக உடலை வெட்டி எறிவதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? Tamil Heroic Poetry என்ற நூலைப் பலதரம் திரும்பத்திரும்ப வாசித்தபொழுது எனக்கு இத்தகைய ஓர் உணர்வுதான் ஏற்பட்டது. பாடாண்திணை என்ற சங்ககால கலைமரபுகள் அனைத்தையுமே உள்வாங்கிக் கொள்ளாது, திணை வகுத்து, பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது ஆகியன வகுத்து, சங்ககால இலக்கியம் படைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை உணராது, திணைமயக்கம் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சில சொற்றொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவதை அக்காலக் கவிஞர்கள் பயின்றதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அது நாட்டார் கவிதைக்குரிய இலக்கணமாகக்கொண்டு சங்ககால இலக்கியம் அனைத்துமே கொச்சைப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. சங்ககால இலக்கியத்தின் உயிர்ப்பினை அறியாத பேதையராகக் கைலாசபதி இலக்கிய வியாபாரம் செய்துள்ளார் என்பதும் என் குற்றச்சாட்டு.

கிரேக்க Heroic Poetry என்பது காலம் காலமாக மேட்டுக்குடியில் வாழும் தலைவனைப் போற்றுவதற்காக மரபு ரீதியாக, வாழையடிவாழையாக Folk lore ஆக, நாட்டார் பாடலாக வந்ததுதான் வீரயுகத்து கிரேக்கக் கவிதைகள். ஆனால் சங்ககாலத் தமிழ்க் கவிதைகள் அவ்வாறு அமைந்தனவல்ல. கிரேக்க கவிதைகளைத் தந்தவர்கள் மகிழ்விக்கும் கலைஞர்கள்! - They were entertainers! அவர்கள் மேட்டுக்குடி மக்களை மகிழ்விப்பதற்காக புனைந்ததுதான் Heroic poetry. ஆனால் சங்க காலத் தமிழ் மக்களுடைய செய்யுள்கள் அன்றைய வாழ்க்கையைச் செப்பமாகச் சித்திரிக்கின்றன. அவற்றை இயற்றியவர்கள் பாணர். பாண் மகளிர், பாடினி எனவும் விரலியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். They were creators. அவர்கள் படைப்பாளிகள். அதற்குப்பிறகு அவர்கள் படைப்பாளிகள் மட்டுமன்றி மதங்கராகவும், கூத்தராகவும், பொருநராகவும் மாறிய பொழுது They were performers. அவர்கள் புரவலர்களை நாடிச்சென்று அங்கு தங்களுக்கு வாகாகிய ஆடல்பாடல் கலைகளினால் கூடியிருந்தவர்களை மகிழ்வித்து, அதனால் பொருள்பெற்று வாழ்க்கை நடத்தியதினால் They were entertainers. இந்த மூன்று பண்புகளுடனும் சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதை மறுதலிப்பது போல, கிரேக்க இலக்கியத்தில் ஞானம் பெற்ற ஓர் ஆசானுக்குப் பிரீதி செய்வதற்கு எழுதப்பட்ட ஆய்வு நூல்தான், அதாவது தமிழருடைய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைக் கொச்சைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட ஒரு நூல்தான் Tamil Heroic Poetry. மேலும் சங்ககாலத்திலே கலை இலக்கியப்படைப்பில் ஈடுபட்டவர்கள், பாணர்கள், விறலிகள், மதங்கர் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர். அவர்கள் பாணர்சேரியிலே வாழ்ந்தவர்கள். இந்தப் பாணர்சேரிகள் மேட்டுக்குடியினருடைய குடியிருப்புகளுக்கு ஒதுக்குப் புறமாக அமைந்திருத்தல் சாத்தியமென ஊகிக்கமுடிகிறது. சங்ககாலத்து இலக்கியப் புலவர்களில் கார்காத்த வேளாளர் ஜாதியைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகள் இருந்ததேயில்லை. கார்காத்த வேளாளர்களையும் உள்ளடக்கிய அதிகாரம் சகித்த மேட்டுக்குடியினரை மகிழ்வித்தோர்களாகவே பாணர்கள் இலக்கியத்தையும் கலையையும் படைத்தார்கள் என்பதை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். களப்பிரர் காலத்திலே, இந்த ஆடல்பாடல் கலைகளைப் போற்றிய அந்தப் பாணர் கூட்டத்தினர் கவனிப்பாரற்று, புரவலர்களின்றி, வள்ளல்களுடைய தயவுஇன்றி இழிநிலை அடைந்து விபசாரத்திலே ஈடுபடும் இழிநிலை அடைந்திருத்தலும் சாத்தியம். பின்னர் சோழர்காலத்திலே, தமிழ் இசையும் கலையும் கோயில் ஆராதனைக்கு உரியனவாக சமஸ்கிருத மந்திரங்களுடன் பிணைக்கப்பட்ட காலத்திலே, இந்தத் தேவதாசிகள் அல்லது சதிர் ஆடுபவர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்த மிருதங்ககாரர், மத்தளகாரர், நாகஸ்வரகாரர் வருகிறார்கள். இவர்கள் அனைவருமே மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர். அவர்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு புறக்கணிக்கப்பட்ட, அந்த சேரிமக்கள் பாதுகாத்துப் பேணிய கலைகளுக்குப் புதிய வடிவங்கள் கொண்டுவந்தவர்கள். சோழர்காலத்திலே அவற்றை மகிமைப்படுத்தினார்கள். தேவதாசிகள் சட்டத்தினால் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் பயின்ற சதிராட்டம் அழிந்தொழிந்து போகுமோ என்ற கவலையினால் தமிழ் நாட்டிலுள்ள கிருஷ்ணையர், ருக்மணி போன்ற பிராமணர்கள் தத்தெடுத்து அதைப் பரதநாட்டியம் என்று புனிதப்படுத்தி இன்றைக்கும் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, தமிழ் இலக்கியமும் தமிழ் ஆடற்கலையும் சங்ககாலம் தொடக்கம் இன்றுவரை நீட்சியாக வந்துள்ளது என்ற ஒரு வரலாற்றுப்பதிவை மறுதலிப்பது போலவும் எத்தனையோ இடங்களிலே கைலாசபதி ஆய்வுக் குறிப்புகள் கொடுத்துள்ளமை சோகமானதாகும். அறிவுக்குப் புறமான இந்தப் பதிவுகளை எதிர்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சரிசெய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஓரளவு பாடாண்திணை என்ற ஆய்வு நூல் - இந்திய ஆசிரியர் ஒருவரின் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வு நூல், கைலாசபதி விட்ட பல ஆய்வுத் தவறுகளைக் சுட்டிக்காட்டுவது சிறிது ஆறுதல் தருவதாக உள்ளது.

அப்படியானால் சதிர் ஆட்டம்தான் பரதநாட்டியம் என்று கருதுகிறீர்களா?

சதிர் ஆட்டம்தான் பரதநாட்டியம் என்றல்ல. இன்று பரதநாட்டியம் பல்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் கண்டு மேல் சாதிக்காரர் மத்தியிலும் பயிலப்படும் ஆடற்கலையாகப் பர்ணமித்துள்ளது. இது மறுப்பதற்கில்லை. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே, தமிழர் கலைத்துவ அடையாளமாகத் தக்கவைப்பதற்காக பெண்களுக்குத் தமிழ், இசை மட்டுமல்லாமல் சில

வேளைகளிலே தமிழ் ஆடற்கலையில் பயிற்சி கொடுக்கும் ஒரு போக்கு நிலைத்து வருகிறது. உண்மை என்னவென்றால், தேவதாசிகள் கோவில்களிலே ஆடிய சதிர் ஆட்டம்தான் இன்றைய பரதநாட்டியத்திற்கு ஆதாரம். அதை யாராலும் மறுக்கமுடியாது. ஏன் பிராமணர்கள் இதைத் தத்தெடுத்தார்கள் என்பதற்கான காரணங்கள் பலபடக் கூறப்படுகிறது. இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய ஒரு நாவலிலே இந்த ஆடற்கலையில் சிறந்த ஒருவன்மீது கொண்ட மயக்கம்பற்றி எழுதப்படுகிறது. “உச்சி வெய்யில்” என்ற அந்த நாவலை எழுதுவதற்கு தன்னுடைய வீட்டிலே பரணிலே தூங்கிக்கொண்டிருந்த பழைய சில செய்திகளே நாவலை எழுதுவதற்கான உந்திவிசையாக அமைந்ததாக இ. பா. எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். தஞ்சாவூர், கும்பகோணம் போன்ற இடங்களிலே வாழ்ந்த பிராமணர்கள் மிரசுதாராகவும் வாழ்ந்தார்கள். இந்த நிலங்களும் பண்ணைகளும் சோழ மன்னர்களால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பின்னரும், மராட்டியர் ஆட்சிக்காலத்திலும், பிராமணர் அதிகார சலுகைகள் சுகித்தனர். அத்தகைய பிராமணர்கள், கோவில்களிலே நர்த்தனம் ஆடிய இந்த சதிர்க்காரிகள் அல்லது தேவதாசிகளது வீட்டிலே அவர்களுடைய இசையிலும் அவர்களது ஆடலிலும் மயங்கி பொருள்களை இழந்த வரலாறுகள் உண்டு. எனவே இந்தப் பிராமண நில ஆதிக்கத்தில் செழித்த கலைச் சுவைஞர்களளை வீட்டிலே உட்காரவைப்பதற்கு இசையும் ஆடலும் உகந்தன எனப் பிராமணப் பெண்ணினம் இனங்கண்டு கொண்டது. இதன் காரணமாகத்தான் இன்று தமிழ்நாட்டில் கர்நாடக இசையும், பரதநாட்டியமும் பிரதானமாக பிராமணப் பெண்களுடைய சொத்தாக இருக்கின்றன. இந்தப் பரத நாட்டியம்பற்றிய ஆய்வினால் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் பத்மா சுப்பிரமணியம். அவருடைய தாயார் எஸ்.டி.சுப்புலட்சுமி. தகப்பன் பழம் பெரும் இயக்குநர் கே. சுப்பிரமணியம். அவர் இந்த பரதநாட்டியம் என்பது காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலே தோன்றியதாகக்கூடச் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் உண்மையில் பரதநாட்டியம் தமிழ் நாட்டுக்குரிய ஒரு ஆட்டம். அந்த தமிழ்நாட்டுப் பாணர் சேரியிலே உறங்கிக்கொண்டிருந்த, முடங்கிக்கிடந்த கலை ஆர்வலர்களின் புத்தெழுச்சியாக சோழர் இந்திய சமுத்திரத்தை தெப்பக்குளமாக மாற்றி பெருமை பெற்ற அந்த உச்சத்திலே, அது சதிர்ஆட்டமாக, நாட்டிய சாஸ்திர நுட்பங்களைப் பேணுவதாகவும் இசையுடன் இணைந்ததாகவும், இசைக்கருவிகளினுடைய இணைந்த ஆட்டமாகவும் இருந்தது என்பதுதான் உண்மை.

உங்களுடைய எழுத்துப் பணிகளிலே - உங்களுடைய பாவையில் எழுத்து ஊழியத்தில் - இணைந்திருந்த நண்பர்கள் பலரையும் வெவ்வேறு கட்டங்களிலே அவர்களைப் பாவித்துவிட்டு கறிவேப்பிலை போலத் தூக்கி எறிந்ததாக உங்களைப்பற்றி ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறதே.

அத்தகைய ஒரு விமர்சனம் இருப்பதை நான் அறிவேன். அண்மையிலேகூட நான் நீண்ட நாட்களுக்கு நண்பர்களை உபாசனை செய்வதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை என் செவிபடவே கேட்டுள்ளேன். எழுத்து ஊழியத்திலே நான் நண்பர்களைச் சம்பாதிக்க விரும்பவில்லை. எழுத்து ஊழியத்திற்கும் நண்பர்களுக்கும் தொடர்பு கிடையாது. நட்பு என்பது எனக்குத் தெய்வீகமாக அமையாத, ஆனாலும் உணர்வுகளைப் புரிந்துணர்வுடன் பங்கிடும் ஓர் உந்நதமாக இருப்பதுதான் நட்பு. நட்பு பராமரிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. மனைவியைப் போல, குடும்பத்தைப் போலப் பராமரிப்பது. ஒத்த சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் நட்பின் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும் என்பது அவசியமுமல்ல. பல சந்தர்ப்பங்களிலே ஆசைகளும், பலவீனங்களுங்கூட நட்பு வளர்வதற்குப் பண்ணையாக அமைந்தமை நமது அநுபவமாகும். என் எழுத்து ஊழியத்திலே நான் எப்பொழுதும் சகாக்களையே நாடித் திரிகின்றேன். ஏனென்றால் எழுத்து ஊழியம் என்பது எனக்குத் தெய்வீகமாக அருளப்பட்டது அல்ல. அது பரம்பரையாக, சங்ககாலத்தில் தோன்றிய இலக்கியத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக வந்த ஒரு முதுசொம். இந்த முதுசொத்தை இருபத்தோரம் நூற்றாண்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்குச் சகாயித்து வந்தவர்கள் அனைவருமே எனக்குச் சகாக்கள். இதனால்தான் எனக்கு இளங்கோ அடிகளும் வள்ளுவனும் கம்பனும் பாரதியும் புதுமைப்பித்தனும் இன்றளவும் சகாக்களாகச் சகாயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சகாக்கள் என்பவர்கள் ஒத்த கருத்தை உடையவர்களாக, ஓர் இயக்கத்தினை இன்னொரு கட்டத்திற்கு முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடியவர்களே சகாக்கள். இந்த சகாக்கள் தங்களுடைய பலவீனங்களுக்காக, அன்றேல் தங்களுடைய உத்தியோக உயர்வுகளுக்காக, அன்றேல் தங்களுடைய புகழ்ச்சிக்காக,

அன்றேல் தங்களுடைய சில பதவிகளுக்காகச் சரசர்களாகிவிட்டால் அவர்கள் என்னுடைய நண்பர்கள் என்று கருதி அவர்களுடைய பராக்குகளிலே மிலாந்தும் இயல்பு எனக்கில்லை. நதி கடலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அப்படி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது கிளைநதிகள் பல வந்து அந்த நதியிலே விழலாம். அந்தக் கிளைநதிகள் அனைத்தும் சகாக்களே. இந்தச் சகா ஒருவனுடைய முகம் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. ஒரு இயக்கத்தின் குரலாகக்கூட இருக்கலாம். சத்தியத்தின் வழிபாடாகக்கூட இருக்கலாம். அந்தச் சகாக்களை விரும்பும் ஒரு கலைஞன், நட்புக்காக, அந்த இலக்கிய புனிதத்துவத்தைத் தரந்தாழ்த்த விரும்பவில்லை. நான் இலக்கியத்தைப் புனிதம் என்றுதான் கருதுகிறேன். அதுக்குமேல் அதனைச் சுட்டுவதற்குத் தோதான வார்த்தை சட்டென்று தட்டுப்படவில்லை. அந்தப் புனிதத்துவத்தை மாசுபடுத்தும் வகையில் நட்பின் உறவுகள் குறுக்கிடுவதற்கு நான் அனுமதித்ததே இல்லை. எனவே, என்னைப்பற்றிய இந்த விமர்சனம் என்னை நோகடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், என் பயணத்தின் இலக்குத் தெளிவாகவே இருந்தல் ஆறுதல்.

2004 நவம்பர் ஜூன் (ஆத்ம 06.54)

உங்களுடைய 'வீ' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்தியமண்டலப் பரிசு கிடைக்காதது பற்றி பல கதைகள் உண்டு. ஆசிரியன் என்ற வகையில் உங்களுக்கு உண்மை தெரிந்திருக்கலாம். உண்மை என்ன?

1965ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த புனைகதைத் தொகுதிகளுக்குள் "வீ" சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அவ்வாண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கொடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று நடுவர்கள் ஒருமனதாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். எனவே என்னுடைய 'வீ' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்தியப் பரிசு கிடைக்கும் என்கிற செய்தி ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பரவலாகக் கசிந்தது. இதனை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினரும் அறிந்திருந்தனர். அப்பொழுது சாகித்திய மண்டலத்தில் தமிழ் உறுப்பினராக இருந்தவர் என் நண்பர் பேராசிரியர் சதாசிவம். நடுவர்கள் என்னுடைய நூலுக்குச் சாகித்திய மண்டலப்பரிசு வழங்கச் சிபார்சு செய்துள்ள தகவலையும் நண்பன் என்ற முறையிலே அறியத் தந்திருந்தார். ஆனால், இறுதியிலே அதற்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த வர்த்தமானத்தை மிகவும் சோகத்துடன் சதாசிவம் எனக்குப் பின்னர் சொல்லிக் கண்கலங்கியதை இப்பொழுதும் என்னால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது. இந்தச் சாகித்திய மண்டலத்தில் மத்தியகுழு உறுப்பினராக அப்பொழுது இருந்தவர் சோ. நடராசா. தங்கத்தாத்தாவுடைய மகன். அவரும் அப்பொழுது கல்வி அமைச்சராக இருந்த I.M.R.A. இரியகொல்லவும் இலங்கை வானொலி ஆரம்பமான காலத்தில் ஒன்றாகவே பணிபுரிந்ததினால் நண்பர்களானவர்கள்.

இந்த நட்பின் காரணமாகத்தான் சோ. நடராசா சாகித்திய மண்டலத்தின் மத்தியகுழு உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றிருந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் அவரது தயவை நாடி, தமிழ்க்குழுவின் பரிந்துரைக்கு மாறாக, உச்சக்குழு நிலையில் அப்புத்தகத்திற்கான பரிசை நிராகரித்துத் தரும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அவரும் அந்தப் பணியைச் செய்வதாக வாக்களித்தார். வீ சிறுகதைத் தொகுதியில் வரும் "வீடு" என்ற பௌத்த கோட்பாடுகளைச் சொல்லும் கதையைக்காட்டி அந்தக்கதை பௌத்தத்தையும் சிங்களவரையும் இழிவுபடுத்தும் தன்மையாக அமைந்துள்ளது என்று கூறி உண்மைக்குப் புறம்பான முறையில், சிங்களவர்களுக்கு ஆத்திரம் ஏற்படக் கூடிய வகையில் சில பகுதிகளைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார். அதனால் ஆத்திரம் அடைந்த சிங்கள உறுப்பினர்கள் அத்தொகுதிக்குப் பரிசு வழங்கக்கூடாது என்று சன்னதம் ஆடியதினால் எனக்குப் பரிசு கிடைக்கவில்லை. வீடு சிறுகதைத் தொகுதி மீண்டும் பிரசுரமாகியுள்ளது. அந்த வீடு என்ற சிறுகதை ஓர் அட்சரம் கூடத் திருத்தம் பெறாமல் முதற்பதிப்பில் உள்ளது போலவே பிரசுரமாகியுள்ளது. உண்மையில் தமிழில் இதுவரையில் பௌத்த போதனைகளை உச்சமாக எடுத்து விளக்கும் கதைகளிலே வீடு போன்ற ஓர் சிறுகதை அமைந்ததில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

இந்தக் கதையை எழுதுவதற்கு மூலமாக அமைந்த ஜாதகக் கதைகளை எனக்குப் பாளி மொழியிலிருந்து கற்பித்த ஏ.பி. குலசிங்க தமிழ் அறிந்தவர். வீடு சிறுகதையை வாசித்துவிட்டு அதைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து, சிங்கள பெளத்தர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். அப்படிப்பட்ட ஒரு கதையை சாகித்தியவான்கள் அமைந்த குழுவிலே மிகக் கேவலமான முறையில் என்னுடைய எழுத்து ஆன்மாவையும் ஓர்மத்தையும் சிதைத்து, ஆபாசமாகவே சோ. நடராசா மொழிபெயர்த்தமை அறிவுக்குச் செய்த மானபங்கமாகும். இதனாலே சினமுற்று சோ. நடராசாவுக்கு நான் கடிதமே எழுதியிருந்தேன். அந்தக் கடிதத்தை நான் திரும்ப ‘?’ என்ற அங்கத நூலின் முதற் பதிப்பிலே அனுபந்தமாகக் கூடச் சேர்த்திருந்தேன். ஒரு சினிமா சான்ஸ் “க்காக, தமிழ் வித்துவத்தின் ஊற்றாக விழங்கிய நவாலியூர் சோமசுந்தரனாருடைய புதல்வன் இவ்வாறு தாழ்ந்து போனமை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நடந்த ஒரு சோகமான நிகழ்வாகும். அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதிக்காலம் மிகவும் துன்பமானதாக அமைந்ததாக அறிந்து துக்கப்பட்டேன்.

இவ்வாறு ஒரு தவறான மொழி பெயர்ப்பினாலேயே வீரகேசரியில் பிரசுரமான உங்களுடைய ‘யோகம்’ என்ற நாவல் இடையில் நிறுத்தப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன் உண்மையை அறியத்தாருங்கள்.

சிவப்பிரகாசம் தினகரனில் இருந்து, வீரகேசரி ஆசிரியராக வந்தபிறகு, அவருடைய காலத்தில், யோகம் என்ற பத்து அத்தியாயத்தில் அமைந்த நாவல் வீரகேசரி பிரசுரத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஏலவே பிரசுரமான சடங்கு, தேடல் போன்ற நாவல்கள் முழுமையாக எழுதிப் பிரசுரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டவை அல்ல. அவை வாரா வாரம் எழுதப்பட்டவை. அதற்கு மாறாக யோகம் முழுமையாகவே எழுதப்பட்டது. யோகம் கதையினுடைய பிரதான நிகழ்வுகள் இரண்டு கட்டங்களாக உண்டு. ஒன்று கண்டி இராச்சியத்திலே சேனரதன் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முற்பட்ட நிலையிலுள்ள அரசியல் நிலைகளைக் கொண்டதாக ஐந்து அத்தியாயங்களும், 1965ஆம் ஆண்டில் ட்லி சேனனாயகாவினுடைய தலைமையில் ஒரு தேசிய அரசாங்கம் அமைப்பதற்குத் திருச்செல்வத்தினுடைய ஆலோசனையின் பெயரில் தமிழரசுக்கட்சியினர் துணை நின்ற நிகழ்வுகளை ஐந்து அத்தியாயங்களாகவும் இணைத்து எழுதப்பட்ட நாவல்தான் யோகம். உண்மையிலே அந்த யோகம் நாவல்தான் முதல்முதலாக அரசியல் பாத்திரங்களை வைத்து முயலப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நாவலாகும்.

இரண்டு அத்தியாயங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்ட நிலையில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தினசரியாக வந்த “அத்த” பத்திரிகையின் முன்பக்கத்திலே ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனாவுடைய பத்திரிகையான வீரகேசரி, பெளத்த சிங்கள இனத்தைக் கொச்சைப்படுத்துவதற்காக ஒரு நாவலைப் பிரசுரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற தகவலைப் பிரசாரப்படுத்திச் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. அந்தச் செய்தியிலே, அந்தக் கதையில் கையாளப்பட்ட சில பகுதிகளை மொழிபெயர்த்துத் தருவதாகவும் கூறப்பட்டது. இதன் காரணமாக ஜே. ஆர். உடைய அறிவுறுத்தலின்படி உடனடியாகச் சிவப்பிரகாசம் அதன் பிரசுரத்தை நிறுத்தியதுடன், அனைத்துக் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாவுக்கு அனுப்பிவைத்தார். அதற்குப்பிறகு யோகம் நாவலுடைய கையெழுத்துப் பிரதி எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. அதை எழுதியபோது உபயோகித்த குறிப்புகள் அனைத்துமே சூறாவளியின் வெள்ளத்திலே அழிந்துபோயின. எனவே நான் படைத்த படைப்புகளிலே யோகம் காணாமல் போயிற்று. “அத்த”வில் வந்த முதற்பக்கச் செய்தி குறித்து அத்தவினுடைய ஆசிரியரை நான், வீ.ஏ.சிஞானம் - அப்பொழுது இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார் - அவர்களுடன் சென்று சந்தித்தேன். ஏனென்றால் சிவஞானத்தினுடைய நல்ல நண்பர் அத்த ஆசிரியர்.

இன்றும் நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது. பொரளையில் உள்ள Bar இலே மூவரும் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஏன் உங்களுடைய தமிழ்த் தோழர்கள் இப்படிக்கேவலமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் தாங்களே மொழிபெயர்த்து இப்படியாகப் போடவேண்டுமென்று சொல்லி, கட்சி மேலதிகாரிகளைக்கொண்டு என்னை நிர்ப்பந்தப் படுத்தியதனால்தான் நான் அந்தச் செய்தியினைப் பிரிசுரித்தேன். I am sorry. எனக்கு வேறு வழி

இருக்கவில்லை. ஏன் இப்படி உங்கள் தோழர்கள் மிகவும் கேவலமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்? ஒரு காலமும் சிங்களத்தில் வந்த எந்த இலக்கியமும் “அத்த” பத்திரிகையின் முன்பக்கச் செய்தியாக வந்ததேயில்லை. இப்படி நிகழ்ந்ததற்கு நான் வருந்துகிறேன்” என்று சொன்னார். இந்த நிகழ்வுகூட ஒவ்வொரு கட்டத்திலேயும் எவ்வாறு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னை இலக்கிய நொண்டியாக்கவும், என்னுடைய எழுத்துக்கள் பிரசுரமாவதைத் தடுத்து நிறுத்தவும் மிகக்கேவலமான சதிகளை மேற்கொண்டார்கள் என்பதை நிறுவும். இந்தச் சதி தொடர்ந்து இன்றுவரை நீடித்துக் கொண்டு வருவதுதான் எனக்கு விசனம் தருகிறது. இவர்களுக்கு அறிவே வராதா? ஞானமே பிறக்காதா? விமர்சன ரீதியில் என்னை எதிர்கொள்ளவோ, பொதுவான விவாதம் ஒன்றுக்கு என்னை அழைக்கவோ அச்சம் கொண்டவர்களாகவே அடிநாள் தொட்டே வாழ்கிறார்கள். இது மிகவும் கோழைத்தனமான செயல்.

“வார இறுதியில் மனைவியை அடைய யாழ்ப்பாணம் சென்று அவளை அடைய முடியாமல் அவதியுறும் பச்சை மஞ்சள் கதைதான் இது” என்று தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே நடத்தப்பட்ட ஆய்வரங்கு ஒன்றிலே ‘சடங்கு’ நாவல் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இது பற்றிய உங்கள் விளக்கம் என்ன?

இந்த ஆய்வில், மேற்படி நாவல் வீரகேசரியில், சங்கரினால் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஏ. இக்பால் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த நாவல் பிரசுரிக்கப்பட்டது சுதந்திரனில். அப்பொழுது, சங்கர் சுதந்திரனில் இலக்கியப் பகுதி ஆசிரியராய் பணிபுரிந்தார். சுதந்திரனில் இது தொடராக வெளிவந்து முடிந்த பொழுது, இந்த நாவல் ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவு, இலங்கை கிளறிக்கல் சேவன் ஒருவன் ஒரு காலத்தில் எவ்வாறு தன் ஆசைகளையும் தன்னுடைய ஏக்கங்களையும் மறைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒருவனாய் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கான ஒரு Social document இது.. என்றும், வ.அ. இராசரத்தினம், செம்பியன் செல்வன், கவிஞர் கந்தவனம், கே. இராமசாமி, மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் ஆகியோர் இதற்கு விமர்சனம் எழுதியிருந்தார்கள். அப்படி இருந்தும் இக்பாலுக்கு, “இது ஒரு வார இறுதியில் மனைவியை அனுபவிக்கச் சென்றவனுடைய கதை” என்று படுகிறது. இரசனைகள் பலவகை. அந்த இரசனையிலே தேனையும் மலரின் சுகந்தத்தையும் மலப்புழுக்கள் சுவைப்பதில்லை. இக்பாலின் இலக்கியச் சுவைப்பின் நேர்த்திக்கு இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் ஒன்று போதாதா? சடங்கு நாவலுக்குப் பல பெருமைகள் உண்டு. ஒன்று, அது தொடர்கதையாக வந்த ஓராண்டிலேயே, நூலாக வெளிவந்தது. முதற்பதிப்பில் பிரசுரமான இரண்டாயிரம் பிரதிகளும் ஆறு மாதத்தில் விற்பனையாகிவிட்டன. விற்பனையிலும் அது ஒரு சாதனை. ராணிமுத்துப் பத்திரிகையிலே இந்திய எழுத்தாளர்களுடைய நாவல்கள் மட்டும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கை, மலேசிய எழுத்தாளர்களுடைய நாவல்களும் பிரசுரமாக வேண்டும் என்று கொடுக்கப்பட்ட குரலின் காரணமாக, இலங்கையில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரே ஒரு நாவல் சடங்குதான். இந்த சடங்கு நாவலை வாசிப்பவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், அந்த நாவல் வடமாகாணத்தில் குறிப்பாக வடமராட்சியில் பருத்தித்துறைப் பகுதியில் கையாளப்படும் பேச்சுத் தமிழில் அமைந்த நாவல். அப்படி இருந்தும் தென்னிந்திய வாசகர்களுக்கு அது மறுபிரசுரமாகக் கொடுக்கப்பட்டபொழுது, ஒரு இலட்சத்து நாற்பத்தையாயிரம் பிரதிகள் விற்பனையாகின என்று அதன் ஆசிரியர் ஆ.மா. சாமி குறிப்பிட்டது பெருமையாக இருக்கிறது. அந்த நாவலிலே அவர்களுடைய கோரிக்கைக்காக எந்தவொரு யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொல்லாவது நீக்கப்படாமல் அவ்வாறே பிரசுரமாகியும், அதன் விற்பனை 145000 ஆக இருந்தது. இதனுடன் இன்னுமொன்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். டானியலுடைய பஞ்சமர் இலங்கையில் பிரசுரமாகி, பின்னர் அந்தப் பஞ்சமர் கதையை இந்தியாவில் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று கருதி தஞ்சாவூரில் தங்கியிருந்த காலத்திலே, என் நண்பன் தஞ்சைப் பிரகாஷ் மூலம் அதனைப் பிரசுரித்தார். பிரசுரித்தது ஆயிரம் பிரதிகள். ஆனாலும் அவர் பஞ்சமர் நாவலிலே பயன்படுத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்களை இந்திய வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள் என நினைத்து நாவலின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்களுக்கு ஏற்ற இந்தியச் சொற்களைப் பின்னிணைப்பாகச் சேர்த்தார். நான் எந்தக்காலமும் இந்திய வாசகர்களுடைய பிரீதியைச் சம்பாதிப்பதற்காக, இயல்பான என் படைப்பு

முனைப்புகள் அனைத்தையும் உருவாக்கிய யாழ் மண்ணின் வேர் சார்ந்து முகிழ்ந்துள்ள தமிழ்ச் சொற்களை நிராகரித்தது கிடையாது.

அந்தப் பெருமை சடங்கு நாவலாலும் நிலை நிறுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பின்னரும் பல இலக்கியவாதிகளினுடைய வேண்டுகோளின் காரணமாக மீண்டும் மூன்றாவது பதிப்பாகச் சென்னையில் சடங்கு வெளியிடப்பட்டது. மூன்று பதிப்புகளிலே ஒன்றரை இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையான ஒரு நாவல்பற்றி ஏ.இக்பால் இவ்வாறு ஒரு அபிப்பிராயத்தைக் கூறியதை தமிழ் உலகம் அறிந்து கொண்டால், அவர் என்மீது பாராட்டக்கூடிய, சிலசமயம் அது முற்போக்கு இலக்கியகாரருடைய தூண்டுதல் தானோ யானறியேன், அவர் கொண்டுள்ள விரோதத்தை அம்மணமாக உணர்ந்துகொள்ளும். சடங்கு நாவல்பற்றி தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் விமர்சனம் என்ற பெயரால் அவதூறுகளைப் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்த அதே காலகட்டத்தில், கனடாவில் உள்ள தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞர்கள், வாரந்தோறும் சடங்கு நாவல் நடக்கப்படுவதைக் கேட்டு இன்புற்று மகிழ்ந்தார்கள். நான் கனடா சென்றிருந்தபொழுது தமிழ் வானொலி சுவைக்கும் பலர், இந்தச் சடங்கு நாவலின் தரத்தையும் தன்மையையும் அதில் உள்ள உணர்ச்சிப் பெருக்கையும், உணர்வு முடிச்சுகளையும் அற்புதமாகக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னார்கள். இதையும் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். தரத்திற்கு அப்பாலாகவும் “சடங்கு” ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றிலே முதன்மைகள் பலவற்றையும் சாதித்துள்ளது.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஆய்வுகள் தொடர்பாகக் கேட்பதற்கு முன்னர் மட்டக்களப்பு வாழ்க்கையில் உங்கள் எழுத்து அனுபவங்களை அறிய விரும்புகிறேன்.

நான் 1955ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் திகதி மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் பட்டதாரி ஆசிரியனாக வேலையிற் சேர்ந்தேன். அந்தக் காலத்தில், மட்டக்களப்பில், சிவநாயகம் சுதந்திரன் மூலம் பெரும் பத்திரிகை ஆசிரியரைப்போல பேர்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். சுதந்திரன் மூலம் கிழக்கு இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எழுத்தாளர் பண்ணை ஒன்றை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அதே சமயம் கே.எம்.ஷா - பித்தன், செ. இராசதுரை (பின்னர் பாரளுமன்றப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர்) ஆகியோர் சிறு சஞ்சிகை ஒன்றை நடத்தியதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் ஒரு சங்கரீதியாக தங்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கலந்து ஆலோசிக்கும் வகையற்றவர்களாக - யாழ்ப்பாணத்திலே ஈழகேசரி வட்டம், மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இயக்கம், யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர் சங்கம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகிய பலவும் தோன்றிய பின்னரும், மட்டக்களப்பில் ஒரு எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றவில்லை என்பது எனக்கு ஒரு குறையாகப்பட்டது. இது சம்பந்தமாக மூத்த எழுத்தாளராக, கலைஞனாக மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த பித்தனுடன் தொடர்புகொண்டு பேசினேன். அதே காலத்தில் கோபு என்று அழைக்கப்படும் ஈழநாட்டிலே சேவைசெய்த கோபாலரத்தினத்துடைய சகோதரான அருள்பிரகாசம் என்பவர், மட்டக்களப்புச் சிறைச்சாலையிலே பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு நல்ல கவிஞர். இவர்களுடன் இணைந்து ஒரு மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கத்தைக் கூட்டவேண்டுமென்று ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. அந்த ஆலோசனைக் கூட்டம் கோட்டைமுனையில் உள்ள சிவானந்தா வாசிகசாலையிலே நடந்தது. ஆனால் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர், நான் அறியாத வகையில் பத்திரிகைச் செய்தியொன்று வந்தது. மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அதன் தலைவராகப் பாக்கியநாயகமும், அதன் செயலாளராக எ.பி.ஜி. ஜெயசிங்கமும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர் என்றும் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. இந்தச் சங்கம் 1955ஆம் ஆண்டிலே நிறுவப்பட்டது. அதுவும் எஸ். பொ.வின் ஆலோசனையில் கூடி, அவர் இன்றியே திரைமறைவில் எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றியது பிரச்சினைகள், என் கூடப்பிறந்தன போன்றே நிலைத்துவந்துள்ளன. கொம்பூனிஸ்ட்டாக இருந்தபோதிலும் இவர் கொம்பூனிஸ்ட்டுகளுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டார் எனக்குற்றம் சாட்டப்படுவது ஒருபக்கம். நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தவனாக இருந்தாலும், யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர் மத்தியிலே மட்டக்களப்பான் என்று நான் நோக்கப்படுவதும், மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் மத்தியிலே முற்று

முழுக்க நான் யாழ்ப்பாணத்தான் என்று ஒதுக்கப்பட்டதுமான விசித்திரமான அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள், இன்றுகூட நான் மனவருத்தத்துடன் சொல்லுகிறேன், தற்கால இலக்கிய முனைப்புகளை உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் பல ஆண்டுகள் பிற்பட்டு நிற்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. 1994ஆம் ஆண்டு நான் மட்டக்களப்புக்குச் சென்று மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் பலருடனும் சந்திப்புகள் நடத்தி பல்கலைக்கழகத்திலும் உரையாடி வந்தேன். அந்த உரையாடல்களின் போதெல்லாம் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகள் அனைவரும் மிகவும் ஆதர்ஷத்துக்குரிய படைப்பாளிகளாக கல்கியையும் நா. பார்த்தசாரதியையும் கொண்டாடுவதைக் கண்டேன். இவர்கள் ஒரு தலைமுறைக்கு முன்னர் கொண்டாடப்பட்ட படைப்பாளிகள் ஆவர். அதற்குப் பின்னர் ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி, அழகிரிசாமி, தி.ஜானகிராமன் போன்ற எத்தனையோ படைப்பாளிகள் வந்தபின்பும் இன்னும் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உறக்கத்தினால், கல்கிதாசர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது என்னை நோக்கிக்கச் செய்தது. இதற்குப் பிரதான காரணம் மட்டக்களப்பு எழுத்து ஆர்வலர்கள் புதிய தேடல்களை உள்வாங்காது, பரம்பரை பரம்பரையாக விட்டுச்சென்ற சில வழிகாட்டல்களை, அதுவும் தவறான வழிகாட்டல்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, சிந்திப்பதாகும். விபுலானந்த அடிகளாரால் இலங்கையின் தமிழும், தமிழ் வித்துவமும் தமிழ்நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரகாசம் அடைந்தது. அவரது யாழ் நூலும், மதங்ககுளாமணியும் தமிழ்நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரசுரங்கண்ட முக்கியமான இலக்கிய நூல்கள் என்பதிலே சந்தேகம் இல்லை. யாழ் நூலும் மதங்ககுளாமணியும் இன்றும் எங்களுக்குப் பெருமை தேடித் தருவதாக இருக்கின்றன.

இந்த விபுலானந்தரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் மட்டக்களப்பு அறிஞர்களாலும் படைப்பாளிகளாலும் உரிய முறையிலே உள்வாங்கப்படாதது மகா துக்கமானதும், வெட்கக்கோடானதுமாகும். முதன்முதலில் பாரதியை உலக மகாகவிஞன் என்று ஒப்புக்கொண்ட பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் விபுலானந்தர் என்பதை நாங்கள் மறந்துவிடலாகாது. அத்தகைய விபுலானந்தர் தமிழ் செய்த மட்டக்களப்பிலிருந்து, அவருடைய கவித்துவ நாடக விளக்கங்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு, தமிழ்ப்படைப்பு ஓர்மங்கள் முன்னேறாதது இன்றைக்கும் எனக்குத் துக்கம் தருகிறது. விபுலானந்தருடைய அற்புத இலக்கியப் பங்களிப்பும் கல்விப்பணியும் உரிய முறையிலே ஆராயப்படவில்லை. இன்றும் நாட்டார்பாடல்களும், நாட்டுக் கூத்துக்களுமே ஆய்வுக்குரிய பண்டங்களாக கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் மயங்கிக்கிடக்கிறது. அந்த அளவில் எஸ்.எல். எம். ஹனிபா, எம்.ஏ. நு.:மான் போன்ற முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அந்தக் காலத்தில் மட்டக்களப்பு இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குப் பாடுபட்டார்கள். அன்புமணி என்னுடைய நல்ல நண்பன். அவர் மலர் பத்திரிகை வெளியிட்ட காலத்திலே மலர்ப் பத்திரிகையிலே அவருக்காக கதை எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறேன். அவர் கல்விக் கந்தோரிலே துணை கணக்காளராக இருந்தபொழுது எத்தனையோ சகாயங்கள் எனக்குச் செய்திருக்கிறார். மட்டக்களப்பிலே பழகுவதற்கு இனிய ஓர் எழுத்தாளன் அன்புமணி. ஆனால் இளைய மட்டக்களப்பு ஆர்வங்களைச் சரியான பார்வையிலே நடத்திச் செல்ல அவர் தவறிவிட்டார் என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. அவர் என்ன செய்வார்? எஸ்.ரி. சிவநாயகம், செ. இராஜதுரை ஆகியோரின் அணுகல் சீராகவே அவர் இலக்கிய உலகைத் தரிசிக்கின்றார்.

இந்தச் சூழலில், புதிய திசையில் மட்டக்களப்பு ஆர்வங்களை வகைப்படுத்த நீங்கள் முயற்சி எடுத்ததுண்டா?

நிச்சயமாக எடுத்தேன். என்னுடைய நடவடிக்கைகள் காரணமாக மட்டக்களப்பில் கலை - இலக்கிய அணுகு முறையில் புதிய தலைமுறையும் சிந்தனையும் உருவாகியது என்பதை நான் பெருமையுடன் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். எஸ்.எஸ்.பாலு என்ற ஒரு வயலின் வித்துவான்தான் முதன்முதலில் மட்டக்களப்பு மக்களுடைய பேச்சுத் தமிழில் நாடகம் எழுதலாம் என்பதை அறிமுகப்படுத்தினார். அவருடைய நட்பையும் அறிமுகத்தையும் எனக்குச் சானா ஏற்படுத்தித்தந்தார். அவரைத் தவிர மற்றைய அனைத்து மட்டக்களப்புப் படைப்பாளிகளும் இந்தியச் சொல்லாடல்களையே உபயோகித்தார்கள். நான் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்ததினால், அதுவும் கல்வி

அறிவுற்ற பெற்றோருக்குப் பிறந்ததினால், யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய தமிழைக் கேட்டு, என் தமிழ்ச் சொல்வளத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டதினால், மட்டக்களப்புக்குச் சென்று அங்கே விவாகம் செய்து அங்கேயே குடும்பத்துவனாக வாழத்தொடங்கிய காலத்தில், மட்டக்களப்பு மக்களுடைய நாவிலே வாசஞ்செய்த செந்தமிழ் சொற்களுடைய வலிமையையும் அழகையும் கண்டு வியந்தேன். அந்தச் சொற்களைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் கொண்டுவராத நிராகரிக்கும் கொடுமையைக் கண்டு துக்கித்தேன். இதனால் மட்டக்களப்பு பழகு தமிழ்ச் சொற்களை என் கதைகளிலும், “மட்டக்களப்பு மாப்பிள்ளை” என்று நான் எழுதி 26 வாரங்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிய நாடகத்திலும் தாராளமாகப் பயின்றேன். மட்டக்களப்புப் பேச்சுத்தமிழை தமிழ் இலக்கியப் படைப்பிற்கு ஆகுமான மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்துவதிலே என்னுடைய ஊழியம் முதன்மை பெற்றிருந்தது. அது மட்டுமன்றி, நீலாவணனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திலே அப்பொழுது மருதார்க்கொத்தன், நு.மான், சத்தியன், மற்றும் மருதார்க்கனி, மருதமுனை மஜீத் போன்ற பல எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலே மட்டக்களப்பு பழகு தமிழ் சொற்களிலே எழுதுவது ஒரு பெருமை சேர்க்கக்கூடிய விடயம் என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். எது எப்படி இருந்த போதிலும், மட்டக்களப்புப் பழகு தமிழிலே எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா தடம்பதித்துள்ளமை பெருமையான விஷயம்.

அது மட்டுமன்றி, இலக்கியத்திலே ஒரு புரிந்துணர்வும் கூட்டு முயற்சிகளும் தேவை என்பதை எப்பொழுதும் வலியுறுத்தி வாழ்ந்தவன் நான். இலங்கையில் பிரசுரமான முதலாவது கூட்டு முயற்சி “மத்தாப்பு”. இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், இ.நாகராஜன், சு. வேலுப்பிள்ளை, குறமகள் ஆகிய நால்வருடன் நான் எழுதிய குறுநாவல்தான் மத்தாப்பு. அதன் பிறகு அதைப் பின்பற்றி, அதன் எழுச்சியினால் தினகரன் ஒரு தொடர்கதையை பத்து எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்ததாக நினைவு. பின்னர் “மணிமகுடம்” என்ற தலைப்பில் இரசிகமணி செந்திநாதனுடனும் இ. நாகராஜனுடனும் நான் இலங்கை வரலாற்று நிகழ்வுகளை கதை நிகழ்வுகளாகக்கொண்ட ஒரு நாவல் எழுதினேன். மணிமகுடம் இதுவரையில் நூலாக வெளிவரவில்லை. காரணம் விரகேசரியிலே பிரசுரமான அதன் பிரதி கைவசம் இல்லை. அதை மீட்டுத் தருபவர்கள் தமிழ் இலக்கியத் தேடலுக்குப் பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்தவராவர். அதேபோல மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களையும் பயன்படுத்திக் கூட்டு முயற்சிகள் செய்யவேண்டும் என நினைத்து “கோட்டை முனைப் பாலத்திலே” என்ற ஒரு தொடரை தினகரனில் வெளிவர நான் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். அந்தத் தொடரை ஏற்பாடு செய்வதற்கு உதவியவர் எனது நண்பர் எம்.ஏ.ஹ்மான். அந்தக் கோட்டை முனைப்பாலத்திலே என்ற தொடரிலே அறிமுகமானவர்தான் எழுத்துலகில் பிரபலமான செழியன் பேரின்பநாயகம். அதே தொடரில் அறிமுகமான இன்னொரு எழுத்தாளர் அப்பொழுது கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய மருதார்க்கொத்தன்.

இவர்களைத் தவிர கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் எனக்குத் தொடர்பு இருந்த காரணத்தினால், தினகரனில் ஐவர் பங்குபற்றி நடத்தப்பட்ட ஒரு இலக்கியப் பரிசோதனை - ஒரு சிறுகதை, ஒரு கவிதை, ஓர் உருவக்கதை, ஓர் ஓரங்க நாடகம், ஒரு குறுநாவல் ஆகிய ஐந்து இலக்கிய வடிவங்களை - ஏனென்றால் அப்பொழுது நான் மரபு பற்றிய சிந்தனைகளை நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளுடன் இணைத்துச் சொன்னதினால், ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த இலக்கியப் பரிசோதனைக் களத்திலே கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த அதன் தலைவர் நீலாவணனுக்கும் அதன் செயலாளர் மருதார்க்கொத்தனுக்கும் இடம்கொடுத்து அந்தப் பரிசோதனைக்களத்தைப் பூர்த்திசெய்தேன். இவற்றிலிருந்து மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களுடன் உறவை மட்டுமல்லாமல் அவர்களுடைய இலக்கியம் பற்றிய அல்லது புனைகதை பற்றிய வடிவங்கள், அதன் மொழியாடல்கள், அதன் உரையாடல்கள் ஆகிய சகலவற்றிலும் புதிய பார்வை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்கினேன். தெற்கே பொத்துவில் தொடக்கம் வடக்கே மிராவோடை, வாழைச்சேனைவரை எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா, வை. அகம்மது ஆகிய சகல எழுத்தாளர்களுடனும் ஓர் இனிய உறவு இருந்தது. அந்தக்காலம் என்னுடைய எழுத்து ஊழிய வாழ்க்கையில் மிகப் பயனுள்ள பசுமையான காலம் என்று பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

2004 டிசம்பர் ஞாயிறு (ஆதம் 05)

அக்காலத்தில் இந்த எழுத்துத் தோழமைகளை சங்க ரீதியாக ஓர் அணியில் சேர்க்க முயன்றதுண்டா?

உண்மையிலேயே எழுத்துச் சம்பந்தமாக எனக்கு ஆரம்பம் தொடக்கமே தெளிவான ஒரு கருத்து இருந்தது. இந்தத் தெளிவான கருத்துக்கள் அண்ணாமலையில் நான் படித்த காலத்திலும் பின்னர் சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் படித்த காலங்களிலும் ஏற்பட்ட தமிழ்நாட்டு இலக்கிய உறவுகளினாலும் அந்தத் தெளிவு பிறந்ததாக இப்பொழுது நிதானிக்க முடிகிறது. கட்சிரீதியாக நான் மார்க்சிய வாதியாகவும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினனாகவும் இருந்தபோதிலும் - இடையில் ஒரு குறிப்புச் சொல்ல விரும்புகிறேன் - நான் சென்னையில் படித்த காலத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு தடை விதிக்கப்பட்ட கட்சியாக இருந்தது. அப்பொழுதுகூட அந்தக் கம்யூனிஸ்ட்கட்சி ஊழியத்திலே நான் இணைந்திருக்கிறேன். அவ்வாறு இணைந்திருந்தவர்களில் தோழர் வி. பொன்னம்பலமும் இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தத் தலைமறைவு காலத்திலேதான் மோகன்குமாரமங்கலத்தை நான் சந்தித்ததுண்டு. பின்னால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தேர்தலிலே போட்டியிட்டு வெளியரங்கத்துக்கு வந்தபோது 1953ஆம் ஆண்டு அவர்கள் சென்னையில் மிகக் கோலாகலமாக நடத்திய சமாதான மகாநாட்டிலேகூட என்னுடைய கலைப் படைப்புத்தான் மாணவர்களின் சார்பாக முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. இவை அனைத்தையும் வேண்டுமென்றோ அல்லது அறியாமலோ பதிவு செய்யப்படவில்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நான் அங்கத்தவனாக இருந்ததில்லை என்று முன்னர் ஓர் இடத்தில் சொன்னதாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நான் உண்மையிலே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் அங்கத்தவனாக இருக்க விரும்பவில்லை.

அதற்கு ஒரே ஒரு காரணம் எழுத்தாளர்களை கட்சிக்கு அடங்கிய கட்சியிலே பிணைத்துவிடுதல் ஆகாது என்பதிலே தெளிவாக இருந்தேன். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் நான் 1955ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு வாசியாக மாறிய பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள்கூட மட்டக்களப்பிலே உள்ள எழுத்து ஆர்வங்களை அணிதிரட்டி ஒரு முற்போக்கு சங்கம் ஏற்படுத்தினால் என்ன என்று என்னைக் கேட்டார்கள். என்னை மட்டுமல்ல முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் ஒரு ஜனநாயக ரீதியாகக் கிளைகள் நிறுவாமல், திருகோணமலைக்கு வ.அ. இராசரத்தினம், தென்மட்டக்களப்புப் பகுதிக்கு அ.ச. அப்துல்சமது என்று நியமனங்கள் மூலம் கிளைகளை உண்டாக்கினார்கள். இந்தப்போக்கு ஆர்வமான எழுத்தை வகைப்படுத்தி வழிநடத்தும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனவேதான் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலே அங்கத்தவன் இல்லாமலே இருந்தேன். ஒரு கட்டத்திலே எனக்குக் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் தமிழ் நாடகப்பிரதி ஆக்கத்திற்கு - சொக்கனுக்கு முதற்பரிசும் எனக்கு இரண்டாவது பரிசும் கிடைத்தபொழுது, அந்தப்பரிசின் மூலம் மட்டக்களப்பு எழுத்துக்கு நான் கௌரவம் சம்பாதித்துத் தந்ததால், பாராட்டி விழாவெடுத்துக் கௌரவித்தார்கள். அந்த மட்டக்களப்புக்குத் தென்பால் இருந்த கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய சங்க நடவடிக்கைகள் மூலம் சிலகாலம் நான் இலக்கிய முன்னெடுத்தலுக்கு உதவினேன். அந்தக் கட்டத்திலேதான் நீலாவணனுடன் சேர்ந்து மரபு போன்ற பரிசோதனைக் களங்களை நடத்தக் கூடியதாகவும் இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் சிறுகதை ஆசிரியர் இலங்கையர்கோனின் நினைவாக நடத்தப்பட்ட இலங்கையர்கோன் சிறுகதைப்போட்டி நடவடிக்கைகளிலேகூட நான் இந்தக் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு உதவியாளனாக இருந்தேன்.

ஆனால் 1963ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் மூன்று நாட்கள் கொண்டாடப்பட்ட தமிழ்விழா ஓர் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பாகத்தான் நீங்கள் நடத்தியதாக அறிகிறேன். அந்த எழுத்தாளர் சங்கத்தினுடனான தொடர்பு என்ன?

மட்டக்களப்பில் நடத்தப்பட்ட தமிழ் விழா உண்மையில் இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும். காரணம் அதனைத் தொடர்ந்து மூதூரில், நீர்கொழும்பில், சிலாபத்தில், கிண்ணியாவில், என்று பல இடங்களிலும் தமிழ் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன.

இந்த மாவட்டங்களிலுள்ள பிரிவுகளிலேகூட தமிழ்விழா ஏற்படுத்தி நடத்தி தமிழ் எழுச்சியை உண்டாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினை இந்த மட்டக்களப்பில் -1963 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் திங்கள் என்று நினைக்கிறேன் நடத்தப்பட்ட தமிழ்விழாவால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1962ஆம் ஆண்டில் நடந்த ஸாகிரா மகாநாட்டில் நடந்த அருவருக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கு வெளியே இருந்த சகல எழுத்தாளர்களும் ஓர் அணியிலே திரளவேண்டும் என்ற எண்ணம் பொதுவாகவே எழுந்தது. கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும், திருகோணமலையிலும், இந்த எழுச்சிகள் பரவலாகத் தோன்றி இருந்ததை நான் அறிந்தேன். எனவே முற்போக்கு எழுத்தாளர் வட்டத்துக்கு வெளியே இருந்த அனைத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் கலந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு விழாவை மட்டக்களப்பிலே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானம் ஆயிற்று. அந்தத் தீர்மானத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டுமானால், அதற்கான ஒரு சங்கம் - ஒரு ஸ்தாபனம் - ஒரு நிறுவனம் உத்தியோக ரீதியாகச் செயற்படவேண்டும் என உணரப்பட்டது. இந்நிலையில் மகாவித்துவான் F.X.C நடராசா அவர்களுடைய வீட்டில் ஐவர் கூடினோம். F.X.C. நடராசா, ஆர்.பாலகிருஷ்ணன், கல்குடாவைச் சேர்ந்த சண்முகநாதன், நான், கொழும்பிலிருந்து வந்த எம். ஏ. ரஹ்மான் ஆகியோர் கலந்துகொண்ட அந்தக் கூட்டத்திலே கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற ஒன்றை நிறுவி அதன் ஆதரவிலும் அதன் முகாமையிலும், தமிழ்விழா நடத்தலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தச் சங்கத்திற்கு விழாத்தலைவராக விளங்கவேண்டிய மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவே தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் அபிப்பிராயப்பட்டோம். செயலாளராக நான் நியமிக்கப்படவேண்டும் எனப் பலரும் சொன்னபோதிலும் ஆர். பாலகிருஷ்ணனையே அதன் செயலாளராகப் பணிபுரியும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். பொருளாளராக ஆ. சண்முகநாதன் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவ்வாறு நிறுவப்பட்ட ஒரு சங்கம்தான் கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம். ஆனால் குறுகிய காலத்துக்குள் இது தமிழ்விழாவை நடத்துவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கத் தொடங்கினார்கள். எனவே F.X.C. ஐயா என்னைக்கூப்பிட்டு Organizing executive நிறைவேற்று அதிகாரம் உள்ள அதிகாரி என்ற ஒரு பதவியை, தமிழ்விழா நடந்து முடியும்படி நான் வகிக்க வேண்டும் என்று அன்புடன் கேட்டுக்கொண்டார். இவ்வாறுதான் நான் தமிழ்விழாவை நடத்தும் சூத்திரதாரியாக மாறினேன். கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அனுசரணையுடன் நடத்தப்பட்டபோதிலும், கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்திலேகூட நான் பதவிகள் வகிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தத் தமிழ்விழா மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் ஒரு தமிழ் எழுச்சி தோன்றுவதற்கு வழிசமைத்தது எனக் கூறப்படுகிறது. இது பற்றிய விபரம் தாருங்கள்.

உண்மையிலேயே இலங்கையின் சகல பகுதிகளிலும் இருந்து வந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் கலந்துகொண்ட ஒரு மாபெரும் விழாவாக மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழா அமைந்தது. இப்போதும் நினைக்கும்போது பிரமிப்பாக இருக்கிறது. மலைநாடு, மன்னார், திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், நீர்கொழும்பு, சிலாபம் போன்ற அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் முந்நாறுபேர்களுக்குமேல் இரண்டு மூன்று நாட்கள் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே தங்கி அந்த விழாவிலே பங்கு பற்றினார்கள். அவர்கள் மகாநாட்டிற்கு வந்து போவதற்கு - மகாநாடு நடந்த இடம் நகரசபைமண்டபம். அவர்கள் தங்கியது ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை. அதற்கு இலங்கை போக்குவரத்துச் சபை விசேஷமாக பஸ்சேவையை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. தமிழ்விழா நடந்த காலத்திலே வெளிவந்த தினகரன், வீரகேசரி பத்திரிகைகளை யாராவது எடுத்துப்பார்த்தால், இந்த நிகழ்வுகளைப்பற்றி முன் பக்கச் செய்திகளே பிரசுரித்தார்கள் என்பதும் அவர்கள் ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதியிருந்தார்கள் என்பதும் இந்த விழாவினுடைய எழுச்சியைக் குறிப்பதற்கு உதவும். அத்துடன் இந்தத் தமிழ்விழாவுக்காகவே இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு சிறுகதைப்போட்டியை நடத்தியது.

அதுவரையில் அவ்வளவு பெருந்தொகைப் பரிசுத்தொகை கொடுத்துச் சிறுகதைப்போட்டி நடத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தச் சிறுகதைப் போட்டியிலே பரிசுபெற்ற

கதைகள் பின்னர் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தினரால் ஒரு தொகுதியாகவும் வெளியிடப்பட்டது. மலைநாட்டிலிருந்து இரா. சிவலிங்கத்தாலும், திருச்செந்துராளாலும் கொண்டுவரப்பட்ட மலைநாட்டின் கலை நிகழ்ச்சிகள் முதல்முதலாக மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டதும் அந்தத் தமிழ்விழாவிலேதான். தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி போன்ற பெரும் பேச்சாளர்கள் முதல் முதலாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே வந்து மேடை ஏறியதும் அந்தத் தமிழ்விழாவிலேதான். இன்றும் எனக்கு அது பசுமையாக ஞாபகம் இருக்கிறது. தமிழ்விழா ஒரு கோலாகலமான விழாவாகக் காட்சி அளித்தல் வேண்டும் என்பதற்காக வாணவேடிக்கை விளையாட்டுக்களும் நடத்தப்படவேண்டும் என்று நான் யாழ்ப்பாணம் தேவனிடம் சொல்லியிருந்தேன். யாழ்ப்பாணம் தேவன் அப்பொழுது இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணிபுரிந்தார். அவர் கல்கிபீடி நிறுவனத்துடன் மிக ஐக்கியமான நெருங்கிய தொடர்பை வைத்திருந்தபடியால், அவர்களுடன் பேசி இந்த வாணவேடிக்கை மட்டக்களப்பில் நடத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பில் இதுவரை அந்தத் தமிழ் விழாவில் நடத்தப்பட்டதுதான் ஒரே ஒரு வாணவேடிக்கை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அது மட்டுமல்லாமல் மட்டக்களப்பு மக்கள் “புறாஅவுட்” என்ற வாணவேடிக்கையை அதுவரை கண்டதில்லை. இந்தப் புறாஅவுட் என்பது உயிருள்ள புறாவை வாணத்தில் வைத்து வெடிக்கப்பண்ணி உயிருள்ள புறா ஆகாயத்தில் சிறகடித்துப் பறக்கச் செய்வதாகும். அதைக்கண்டு மட்டக்களப்பு மக்கள் பெரும் சந்தோஷப்பட்டு, இத்தகைய ஓர் அபூர்வமான வித்தைமையும் தமிழர்கள் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று வியந்ததும் அந்தத் தமிழ்விழாவின் போதுதான். மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்த அனைத்துப் பேராளர்களுக்கும் பிரதிநிதிகளுக்கும் மூன்றுநேர உணவும் இலவசமாக வழங்குவதற்கு மட்டக்களப்பு பெருந்தனவந்தர்கள் முன்வந்திருந்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு நாளும் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன.

அந்தக் கலை நிகழ்ச்சிகளுள் எனது நண்பனும் இலங்கை வானொலியில் நாடகப்பிரிவிலே வேலை பார்த்தவரும் பின்னர் சிங்கள சினிமாவிலே பிரகாசித்தவருமான தயானந்த, “நரிபேனா” என்ற சிங்கள நாடகத்தை - அவர்களது நாடக குறாப்பில் மொத்தம் 28 பேர்வந்து - அந்த மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழாவிலே அதனை அரங்கேற்றி மகிழ்வித்துச் சென்றார்கள். அந்தத் தமிழ்விழா சிங்கள தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கிடையில் எவ்விதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதை ஒரு முகமாக நிறுவியது என்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இளங்கலைஞர்களுக்கு ஒரு தனிக் கவியரங்கம். முத்திரை பதித்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட கவிஞர்களுக்கு இன்னொரு கவியரங்கம். இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் இலக்கியத்தையும் எதிர்நோக்கியிருந்த பிரச்சனைகள் பற்றிய கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டன. தினந்தோறும் அதிகாலை ஒன்பது மணிக்குத் தொடங்கும் இவ்விழா முடிவதற்கு இரவு பத்து மணியாகிவிடும். இவ்வாறு இன்றளவும் இதுவரையில் வேறு இடத்தில் ஒரு தமிழ்விழா நடத்தப்பட்டதாக - சில சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு இதிலும் பார்க்கக் கூடியதாக நடத்தப்பட்டிருக்கக்கூடுமோ அறியேன். ஆனால் நான் அறிந்த வரையில் இதுவே பெரிய விழாவாக இருந்தது.

கலைக்கழகம் நடத்திய முதலாவது நாடகப் பிரதி ஆக்கப் போட்டியிலே நீங்கள் கலந்து கொண்டு உங்கள் பிரதியான ‘முதல் முடிக்க’த்திற்கு இரண்டாம் பரிசு பெற்றதைத்தான் கல்முனை எழுத்தாளர்கள் பாராட்டினார்களா?

ஆம். உண்மையில் நாடகத்துறையில் கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் செய்துவந்த புதுமைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. இதனால் நான் பேராசிரியரைச் சந்திக்க வேண்டுமென நினைத்திருந்ததும் உண்டு. அவரைச் சந்திப்பதற்கு உபகாரியாக விளங்கியவர் சிவத்தம்பி. அந்தக் காலத்தில் சிவத்தம்பிதான் இலங்கை நாடகக் குழுவின் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். அந்தக் காலத்தில் கைலாசபதிக்கும், சிவத்தம்பிக்கும் எனக்கும் இடையில் மிக ஆரோக்கியமான நட்புறவு நிலவியது. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள நாடக வரலாறுகளிலேயோ அவர் நுண்கலைப்பிரிவிலே நாடகம் சம்பந்தமாக எடுத்த முன்னெடுப்புக்களிலேயோ அல்லது இலங்கையின் தமிழ் நாடக வரலாற்றிலேயோ என்னுடைய பெயர் வேண்டுமென்றே நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முதல்முடிக்கத்திற்கான பரிசு பெற்றதுகூட எங்குமே பதிவு செய்யப்படவில்லை.

உங்களுடைய நாடகத்துறை அனுபவங்களைப்பற்றிக் கூறுங்கள். அவைபற்றிச் சரியாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் என்னுடைய நாடகத் தொடர்பு சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது நான்காம் வகுப்பில் அங்கே தயாரிக்கப்பட்ட ஆங்கில நாடகத்தில் நடிப்பதன் மூலமே நான் முதன்முதலில் மேடை ஏறினேன். ஆனால் தொடர்ந்து மேடை ஏறக்கூடிய வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை. சன்மார்க்க சங்கத்தினர் வாலிபர் பிரிவாக இயங்கிய மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகங்கள் நடத்திய நாடகங்கள் சிலவற்றிலே நடித்ததாகச் சிறு நினைவு உண்டு. ஆனால் அதே சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கத்திலே நாடகம் ஒன்றிலே நான் நடிக்கவேண்டும் என வற்புறுத்தி நடேசன் கேட்டுக் கொண்டதினால் நான் நடித்தேன். இந்த நடேசன்தான் கலைப்பேரரசு பொன்னுத்துரையுடன் இணைந்து பரமேஸ்வராக்கல்லூரியில் நாடகப்பேரரசு “வேலி” என்ற நாடகத்தில் நடித்தவர். பின்னர் இந்த நாடக ஈடுபாடுகளிலிருந்து நான் விடப்படுவன்போல் வாழ்ந்தபோதிலும் தென்தமிழ்நாட்டில் நான் தங்கியிருந்தபோது அங்கு திராவிடக் கழகத்தினரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் நாடக மேடைகளை அரசியல் பிரசாரமேடைகளாக மாற்றி ஒரு புதிய எழுச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்த நாடகங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை என்னால் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் 1953இல் சென்னையிலே உலக சமாதான மகாநாடு நடத்தப்பட்டது. உலக சமாதான மகாநாட்டிற்கு பல்கலைக்கழகங்களின் சார்பாக ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றப்படவேண்டும் என்று நிர்வாகிகள் விரும்பிக் கேட்டார்கள். அந்தக் கலை நிர்வாகக் குழுவில் அப்பொழுது எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன், பெரிய நடிக்கையாக இருந்த ஜி.வரலட்சுமி, சிவதானு என்ற ஹால்டி நடிக்கர், கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த கலைஞராகவும் கவிஞராகவும் விளங்கிய முகவை இராஜமாணிக்கம் ஆகியோர் இருந்ததாக நினைவு. இந்த நாடகப் போட்டியிலே நான் பிரதியாக்கம் செய்யவேண்டுமென்று என் நண்பர்கள் பலரும் வற்புறுத்தினார்கள். முக்கியமாகக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் இருந்த கூடலையாண்டி, கறுப்பையா, தினத்தந்தியிலே சென்னை நிருபராக இருந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோர் வற்புறுத்திக்கொண்டதினாலும் நான் ஒரு நாடகப்பிரதியை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

அந்த நாடகப் பிரதிக்குப் பெயர் “சாவு”. அந்தப்பிரதி எதனைச் சொல்கிறதென்றால், தென்கொரியாவுக்கும் வடகொரியாவுக்கும் இடையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தபொழுது நடுநிலைமையைப் பேணுவதாகக் கூறிய பாரதப்பிரதமர் தென்கொரியர்களுக்கு அனுசரணையாக ஒரு மருத்துவப்பலையை அனுப்பிவைத்தார். அந்த மருத்துவப் பலையைச் சேர்ந்த ஒரு டாக்டர் குண்டடிப்பட்டுக் கிடக்கும் வடகொரிய வீரன் ஒருவனுடைய தாய் இந்திய வைத்தியனைத் தன் மகனுக்கு உதவி அளிக்கும்படி மன்றாடுகிறாள். ஆனால் அரசின் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்ட இந்திய வைத்தியர் அவ்வாறு வைத்திய உதவியை மறுக்கின்றார். அவன் மரணிக்கின்றான். பின்னர் அவனுக்கும் அவனது மனச்சாட்சிக்கும் இடையில் நடக்கும் போராட்டம் மனிதநேயம் பற்றிய விசாரணையாக விரிவுபெற்று நாடகம் முடிகிறது. இந்த நாடகவிழாவிற்குத் தலைமைதாங்கிய எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் அந்த நாடகம் மிக அற்புதமானது என்றும் மாணவ உலகில் இருந்து புதிய நாடகச்சிந்தனைகளைக் கொண்டுவந்த அந்த நாடகத்தைத் தயாரித்து அளித்தவருக்குப் பாராட்டு என்றும் சொன்னார். இந்தப்பிரதியை நான் எழுதியது மட்டுமல்லாமல், அதனை நெறிப்படுத்தித் தயாரித்து அளித்தவனும் நானாகவே இருந்தேன். அந்தப்பணி என்மீது சுமத்தப்பட்டது. இந்த வெற்றிகளுக்குப் பிறகு நாடகம்பற்றி விரிவாக நான் வாசிக்கவும் செய்தேன். ஆனால் நாடகம் தயாரிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு சந்தர்ப்பமோ வாய்ப்போ ஏற்படவில்லை. ஆனால் மட்டக்களப்புக்கு வந்த பிறகு மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த கல்லூரியிலே ஆண்டுதோறும் பரிசளிப்புவிழா நடைபெறுவதுண்டு. அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவிலே அதுவரையில் ஆங்கில நாடகம் ஒன்றே அரங்கேற்றப்பட்டு வந்தது. ஆனால் நான் சென்ற ஆண்டிலே மாறாக ஆங்கில நாடகம் மட்டுமன்றி ஒரு தமிழ் நாடகமும் மேடையேற்றப்படவேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சக ஆசிரியர்கள் என்னைப்பற்றி அறிந்திருந்ததினாலும் இலக்கிய உலகத்துடன் எனக்குச் செழுமையான உறவுகள் இருந்ததினாலும் ஒரு நாடகம் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு எழுதித் தயாரித்துத் தரும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு நான் எழுதித் தயாரித்த நாடகம் “அந்த

நான்”. அந்தநாள் என்பது சரித்திர நிகழ்ச்சி. விஜயன் குவேனியை விவாகம் செய்து அரசனாக முடிசூட்டுவதற்கு அவனுடைய மந்திரி பிரதானிகளுடைய ஆலோசனையின் பேரில் பாண்டி நாட்டின் இளவரசியை வரவழைத்து, மனைவியை நிராகரிப்பதை மையமாகக் கொண்டது அந்த நாடகம். அந்த நாடகத்தின் வெற்றி என்னவென்றால், நாடகம் முடிந்த பின்புகூட பார்வையாளர்கள் சபையைவிட்டு கலைந்து போகவில்லை. இந்தக் காலத்திலேதான் செ. இராசதுரை அவர்கள் மட்டக்களப்புத் தொகுதிக்குப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் நல்ல மேடைப் பேச்சாளர். மக்களைக் கவர்க்குடிய விதத்தில் பேச்சுகள் பேசி மக்கள் வாக்குகளைச் சம்பாதித்தவர். தமிழ் அரசுக்கட்சியாக இருந்தபோதிலும் அவர் அடிப்படையாக திராவிடக்கழக கலைஞர்களும், பேச்சாளர்களும் கையாண்ட பாணிகளையே அவர் மட்டக்களப்பில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இதன் காரணமாக அவர் “சங்கிலியன்” என்ற நாடகத்தை பாராளுமன்ற அங்கத்தவனாக இருந்தபோதிலும் மேடையேறி நடிக்கவும், அந்தப்பிரதியை எழுதவும் அதை நெறிப்படுத்தியும் இருந்தார். அவருடைய சங்கிலியன் நாடகம் வெகுவாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு கிழக்கிலங்கையிலேயே ஒருநாடக மரபின் நுழைவாயிலாக அமையும் என்று பேசப்பட்டது.

அந்த நாடகத்தை நான் சென்று பார்த்தேன். அந்த நாடகத்தின் பிரதியை மிக மிகக் குழந்தைத்தனமாக அவர் அமைத்திருந்தார். வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அவருக்கு நிரலாகச் சொல்ல முடியவில்லை. சங்கிலியன் வாழ்ந்தது 18ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் கந்தாயத்தில். அந்தச் சங்கிலியன் 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மனுடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் என்று வசனம் பேசுகிறான். போர்த்துக்கீச மாலுமிகள் மேடையிலே நடித்தபொழுது அவர்கள் திறீறோஸ் பக்கற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டு அதைப் புகைத்தார்கள். திறீறோஸ் சிகரெட் என்பது இலங்கையில் 1942- 43 ஆண்டு அளவிலேதான் முதன்முதலாகச் சந்தைப்படுத்தப்பட்டது. இதை 18ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் கந்தாயத்தில் உபயோகித்தார்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? இவ்வாறு பல சரித்திர விகற்பங்களை நான் எடுத்துச் சொன்னதுடன் நாடகத்தன்மையே இல்லாத பல இடங்களையும் சுட்டிக்காட்டி இராஜதுரை தயவுசெய்து நாடகத்துறையைத் தொடாமல் இருந்தால் மட்டக்களப்பு நாடகத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமையும் என பல மேடைகளிலே கூறினேன். அப்போது நான் இராசதுரைக்கு எதிரான பிரசாரகனாக இருந்தபடியாலும் நான் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய முக்கிய பேச்சாளனாக இருந்து தமிழரசுக்கட்சியினுடைய வளர்ச்சியைத் தடுப்பதற்கான பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததாலும் பேச நேர்ந்தது. அப்பொழுது இராசதுரை, “பொன்னுத்துரை இப்படியெல்லாம் எனக்குச் சவால் விடுகிறார். ஒரு சரித்திர நாடகத்தை எழுதி, தயாரித்து, மக்கள் மன்றத்தில் ஆட்டுவித்தல் என்பது இலகுவான காரியம் அல்ல. அவரால் அது முடியுமா?” என்று சவால்விட்டார். இந்த சவால்விட்ட அதே நேரத்திலே மெதடிஸ்த் மத்திய கல்லூரிக்கு புதிய அதிபராக வந்திருந்த ஞானசூரியம், ஆசிரியர் கூட்டமொன்றில் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் புதிதாக ஒரு கட்டிடம் போடவேண்டும் என்றும் அதற்கான ஒரு நிதியைத் திரட்டுவதற்கு நாடகம் ஒன்றைத் தயாரித்து அதை மேடை ஏற்றுவதற்கு ரிக்கற்றுக்கள் விற்கலாம் என்றும் ஒரு அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். அந்த ஆசிரியர் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட ஆசிரியர்கள் பலரும் அத்தகைய ஒரு நாடகத்தை எழுதி நெறிப்படுத்தி ஆட்டவல்ல ஆற்றல் எஸ்.பொ.வுக்கு உண்டு என்றும் அவருக்கு முழு ஆதரவையும் நாங்கள் கொடுத்தால், அத்தகைய ஒரு நாடகம் மேடை ஏற்றப்படலாம் என்றும் அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

எனவே எனக்கு ஓய்வு அளிக்கப்பட்டு நாடகத்திலேயே முழுமையாக ஈடுபடும்படி பணிக்கப் பட்டேன். அந்த வாய்ப்பு அற்புதமான ஒரு வாய்ப்பு. அப்பொழுதுதான் இந்த “முதல் முழக்கம்” என்ற நாடகத்தை எழுதினேன். அந்த முதல் முழக்கம் நாடகம் எல்லாளுக்கும் கைமுறுவுக்கும் நடந்த யுத்தம். அந்தக் காலத்திலே சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் ஏற்பட்ட முதலாவது இனப்போர் என்று அது சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மகாவம்சத்தில் அந்தப் போர் நடவடிக்கைகளை - அந்த மகாவம்சம் மட்டுமல்ல மகாவம்சத்தின் விளக்கவுரையாக இருந்த மகாவம்ச தீகாவில் எப்படி எழுதப்பட்டது என்ற தகவல்களையும் கொண்டு - அந்த நாடகம் எழுதப்பட்டது. அதுக்கு இன்னொரு விளக்கம் என்னவென்றால் கச்சாதித்தன்கோட்டை என்ற இடத்தில் தம்பன் என்ற ஒருவன் முறியடிக்கப்படுகிறான் கச்சாதித்தன் கோட்டை என்பது பொலனறுவ. அந்த மகாநதியைத் தாண்டினால்தான் உறுகுணையில் இருக்கக்கூடிய போர்வீரர்கள் இராஜரட்டைக்குள்

அதாவது அநுராதபுரம் நோக்கி முன்னேறிவர முடியும். எனவே இந்தக் கச்சாதித்தன்கோட்டை மிக முக்கியமான கோட்டை. அந்தக் கோட்டையைக் காவல்காத்த தம்பன் என்பவனை எவ்வாறு கைமுனு வெற்றியடைந்தான் என்று மகாவம்சத்தில் சொல்லப்படாவிட்டாலும், மகாவம்ச தீகவில் மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட தகவல் இதுதான். துட்டகைமுனுவுடன் அவனுடைய தாயான விகாரமாதேவியும் படையெடுப்பு சமயத்திலே போர்வீரர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டுவதற்காக புத்தபிக்குகளுக்குத் தலைமைதாங்கி நடந்துவந்தாள். அப்பொழுது கச்சாதித்தன்கோட்டையிலே தமிழ் தளபதியினுடைய எதிர்ப்பினை எதிர்த்துத் தாக்கி வெற்றி கொள்ளமுடியாத நிலை உணரப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் விகாரமாதேவி தனது உடலை விருந்துபடைத்து அந்தத் தளபதியை மயக்கத்தில் வைத்திருந்து கொன்றாள் என்பது வரலாறு. அங்கே உண்மையில் துட்டகைமுனுவினுடைய வீரம் வென்றது கிடையாது. விகாரமாதேவியினுடைய சாகசம்தான் வென்றது என்பதை அந்த “முதல் முழக்கம்” மிகத் தெளிவாகச் சொல்கின்றது. அதுமட்டுமல்ல இன்று அல்ல, சமகாலத்தில் அல்ல, அன்று தொட்டே புத்தபிக்குகள்தான் சிங்கள அரசியல் நடவடிக்கைகளை வழிநடத்தினார்கள் என்பதையும் அந்த நாடகம் சொல்கின்றது.

அதற்கு மேல், அந்த இக்கட்டான நிலையிலேகூட எல்லாளன் போன்ற ஒரு நெஞ்சு உறுதியுள்ள ஒரு தமிழ்த்தலைவன் தங்களுடைய வேறுபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு பொதுமக்கள் ஏன் சாகவேண்டும் இரண்டு மன்னர்களும் தனிச்சமர் செய்து முடிவைக் காண்போம் என்று சொல்லக்கூடிய அந்தப் பெரும் வீரமும் அந்த நாடகத்திலே சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நாடகத்திலே காசி ஆனந்தன் எல்லாளனாக நடித்தார். பின்னர் மட்டக்களப்பிலே நகைச்சுவை நாடகங்கள் மூலம் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த நவரட்ணம் நடித்தார். பத்திரிகையாளனாகவும் அரசியல்வாதியாகவும் மட்டக்களப்பு மாநகர மேயராகவும் இருந்த செழியன் பேரின்பநாயகம் கலை இலக்கியத் துறைக்கு வந்தது அதன் மூலம். அவ்வாறு பல முஸ்லிம் கலைஞர்கள் - சின்ன லெப்பே, காலிட் இஸ்மெயில் போன்றவர்கள் வந்தார்கள். அந்த நாடகம் மட்டக்களப்பில் இரண்டு முறையும், கல்முனையில் ஒரு தடவையும் மேடையேற்றப்பட்டு நிகரலாபமாக அந்தக்காலத்தில் பன்னிரண்டாயிரத்துக்கு மேல் சம்பாதித்தது. இன்று அதன் மதிப்பு பல லட்சங்கள். அதற்குப் பிறகு நான் நாடகங்கள் தயாரிக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் இருந்தபோதும்கூட அரசியல் காரணங்களால் நான் நாடகங்கள் தயாரிப்பதிலிருந்து விலகிக்கொண்டேன். ஆனால் மட்டக்களப்பில் புதிதாக நாடகக் குழுக்கள் தோன்றி புதிய நாடகங்களை சமமாக நடத்திக்கொண்டிருந்த பொழுது அந்த இளைஞர் குழுவினருக்கு ஆலோசனை கூறி வந்துள்ளேன்.

இந்தக்கட்டத்திலே முதல்முழக்கம் மூலம் மட்டக்களப்பிலே புதிய நாடக மரபை ஏற்படுத்தினேன். அதாவது நாட்டுக்கூத்துகள் மரபு இருந்ததற்கு மாறாக தற்கால நாடக மரபை - அந்த நாடக மரபை ஏற்படுத்துவதற்கு வின்சன்ஸ் மகளிர் கல்லூரியில் இருந்த திரவியம் இராசம்மா என்ற ஆசிரியையும் பெரும்பங்கு கொண்டார் என்பதையும் நான் இந்த இடத்திலே குறிப்பிடவேண்டும். அப்படியிருந்தும் தமிழ்விழாவின்போது பலர் சொல்லியும் நான் நாடகம் தயாரிக்கவில்லை. வேலைப்பளுக்களுக்கு மத்தியிலே இந்தச் சமையை ஏற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அப்பொழுது நீலாவணன் எழுதி இயக்கிய “மழைக்கை” என்ற கவிதை நாடகம் இடம்பெற்றது. மட்டக்களப்பு நாடக வரலாறு எழுதப்படும்பொழுது இந்த மழைக்கையும் குறிப்பிடப்படவேண்டிய தொன்றாகும். இந்த மழைக்கை நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டதனால்தான் எனக்கும் நீலாவணனுக்கும் இருந்த நட்பு உடையக் காரணமாயிற்று. அதற்கான காரணம், சிங்கள நரிபேனா நாடகக்காரர்கள் வெளியூரிலிருந்து வந்தபடியால் அவர்களுடைய செளகரியங்களை - அவர்கள் சிங்களவர்களாக இருந்தபடியால் தமிழ் தெரியாதவர்களாக இருந்தபடியால் - அவர்களுடைய செளகரியங்களை நான் அதிகமாகக் கவனித்தபடியால், தங்களை நான் கவனிக்கவில்லை என்று குறைபடக்கூடியதாக நீலாவணனுக்குப் பின்னால் இருந்து இயங்கிய மருதமுனை எழுத்தாளர்கள் சிலர் சொல்லி அவருடைய மனதைக் குலைத்ததாக நான் அறிகிறேன். அது எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் நீலாவணன் இறக்கும்வரையிலும் எனக்குப் பேச்சுத் தொடர்புகள் இல்லாதபோதிலும் ஒருவருக்கொருவர் இருந்த இலக்கியப்படைப்புகளை கௌரவமாக மதிக்கும் பெரும்பண்பை நாங்கள் பயின்றுகொண்டோம்.

பின்னர் 'முறுவல்' நாடகம் கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்டு நூலாகவும் வந்துள்ளது...

முதல் முழுக்கத்தைத் தொடர்ந்து நாடகங்கள் தயாரிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன் என்று நான் சொல்வது முற்றிலும் சரியல்ல என்று நினைக்கிறேன். பின்னர் "வலை" என்ற ஒரு நாடகத்தை மாணவர்களுக்காக எழுதித் தயாரித்திருந்தேன். இந்த வலை நாடகம் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்புவதற்காக அனுப்பப்பட்டது. அந்தப் பிரதியைப் பார்த்த சானா நிச்சயமாக இதனை மேடை ஏற்றவேண்டும் என்று தீர்மானித்து அந்த நாடகத்தை மேடைக்கு ஏற்றதாக அமைக்கும் பணியில் என்னுடன் சேர்ந்து அவரும் தனது நாடக அனுபவங்களைச் சொல்லி அந்த "வலை" நாடகத்தைத் திருத்தி அமைத்தார். அந்த வலை நாடகம் மூன்று தடவைகள் சானாவின் நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது. அந்த வலை நாடகம்தான் பின்னர் நிர்மலா தயாரித்து ஏ.ரகுநாதன் அவர்களால் தத்தெடுக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு பல்வேறு இடங்களிலிருந்த கல்லூரி மண்டபங்களிலே நிகழ்த்தப்பட்டது. நான் நம்புகிறேன் என்னுடைய நாடகங்களுள் அதிகமுறை மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம் இந்த வலை நாடகம்தான். வலை நாடகத்திற்குப் பிறகு நான் நாடக உலகிலிருந்து விலகியிருந்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. புதிய நாடக முறைகளை மிக ஆழமாகக் கற்கக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தது சுஹைர் ஹமீட் என்பவருடைய நாடக மேடையினால். அந்தக்காலத்தில் கொழும்பு தெற்கு மேட்டுக்குடியினருடைய நாடகப்பண்ணையாகவும் கொழும்பு வடக்கு இழிசன்களுடைய நாடகப் பண்ணையாகவும் கருதப்பட்டது.

கொழும்பு வடக்கிலே இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் முஸ்லிம்கள், இந்திய வம்சாவழியினர் ஆகிய நாடகக் கலைஞர்கள். கொழும்பு தெற்கிலே வாழ்ந்தவர்கள் வானொலியுடனும் பல ஊடகங்களினுடனும் தொடர்பு உள்ளவர்கள் என்ற படியினாலும் ஆங்கில அறிவுமிக்கவர்களாகவும், அவர்கள் மேட்டுக் குடியான ஒரு கலை ஜாம்பவான்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். அத்துடன் இ. இரத்தினம் போன்றவர்கள் நாட்டியநாடகம் எழுதி, கொழும்பு தெற்கிலுள்ள நாட்டியத் தாரகைகளுடன் தொடர்புபட்டு அதை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தார். இந்தக் கட்டத்திலேதான் கொழும்பு வடக்கிலிருந்த கலைஞர்களை ஒன்றுதிரட்டி அவர்களுக்கு ஒரு புதிய திசையைக்காட்டி, நெறிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார் சுஹைர் ஹமீட். சுஹைர் ஹமீட் செய்த பங்களிப்பு, நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன் தாசிலியஸ் செய்துள்ள நாடகப் பங்களிப்புக்கு முந்தியது என்பது பதிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

அவர் மேலைநாட்டு நாடக உத்திகளையும் முறைகளையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு இலங்கையின் நாடகத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அதைப் பயன்படுத்தி புதுக்கி மக்களைச் சிறந்த கலைஞர்கள் ஆக்கினார். ராஜபாண்டியன், ஜெயந்தி, ஜெய கௌரி, அபு நானா என்று சொல்லக்கூடிய ஜவாகர், இப்படிப் பல கலைஞர்களை உருவாக்கியது மட்டுமல்லாமல் பல வெற்றி நாடகங்கள் - முக்கியமாக "சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா" போன்ற நாடகங்களை அவர் எழுதி நெறிப்படுத்தினார். அந்த சுஹைர் ஹமீட் முறையாக இசை கற்றவர். முறையாக உடல் அசைவுகள் பற்றிய நுணுக்கங்களை சாத்திரரீதியாகக் கற்றவர். எனவே இவை எவ்வாறு நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்ற புதிய ஞானங்களைப் பெறக்கூடிய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்குத் தந்தார். இந்தப் புதிய அனுபவங்களினாலும், ஞானங்களினாலும் "முறுவல்" என்ற தலைப்பில் ஒரு நாடகம் எழுதினேன். இந்த முறுவல் நாடகம் கொழும்பில் செயின்ற் மத்தியூஸ் கல்லூரியில் அந்தக் கல்லூரியின் நாடக நிதிக்காக மேடையேற்றப்பட்டது. ஆனால் அதை நெறியாள்கை செய்துதந்தது சுஹைர் ஹமீட். பின்னர் இலங்கை இந்திய நட்புறவுச் சங்கத்தினர் அதைக் குமரேசன் ஹோலிலே மேடையேற்றினார்கள். சுஹைர் ஹமீட் இறந்தபொழுது அவரை எல்லோரும் மறந்துவிட்டது போன்ற நிலையில், அந்தச் சுஹைர் ஹமீட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்ற முக்கிய காரணத்திற்காக "முறுவல்" நாடகப் பிரதியை எடுத்து அதை நூலாக்கினேன். அந்த நூலுக்கு "பாரத் பாங்க்" நிறுவத்தினர் மிகச்சிறந்த நாடக நூலுக்கான பரிசைத் தந்து கௌரவித்தார்கள்.

2004 ஜனவரி ஞாபம் (ஆத்ம் 05.56)

இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் நாடகக் குழுவின் செயலாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளீர்கள் அல்லவா?

இந்த வாய்ப்பு ஒரு விபத்து என்றுதான் கூறவேண்டும். சாகித்திய மண்டலம், தமிழ்நாடகக்குழு போன்ற அரச நிறுவனங்களிலே அங்கத்துவப் பதவிகள் பெறுவதன்மூலம் கலை இலக்கியப் பணிகளிலே முன்னேற்றம் காணமுடியும் என்ற நம்பிக்கை அற்றவன் நான். ஆனால் ஒருநாள் நான் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்குள் நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது நாடகத்துறையிலும் ஈடுபாடுடையவராக இருந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பாலசுந்தரம், தமிழ் நாடகக்குழு உறுப்பினர் - அங்கத்தவர் நியமனம் நடப்பதாகவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் சிபார்சு செய்தால் நீங்கள் நியமனம் பெறலாம் என்றும், கட்டாயம் இந்தக்குழுவுக்கு அங்கத்தவராக வந்தால் ஒரு புதிய திசையைக் காட்டக்கூடிய உதவியாக இருக்கும் என்றும் என்னை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். நான் அதைப்பற்றி யோசித்து நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது சிராவஸ்த்திக்கு முன்னால் நிற்பதை உணர்ந்தேன். கலை இலக்கியத்தின் மூலம் முன்னேறிய முஸ்லிம் மாணவர்களுள் பரீட் மீராலைப்பையும் ஒருவர். அவர் அப்பொழுது மட்டக்களப்பின் இரண்டாவது பாராளுமன்ற அங்கத்தவராகப் பதவி வகித்திருந்தார்.

அவர் சிராவஸ்த்தியில் இருக்கிறாரா என்று விசாரித்தபோது, அவர் அங்கு இருந்தார். அவரிடம் சென்று இந்த நாடகக்குழு நியமனம்பற்றிப் பேசினேன். உடனே அவர், முதல் முழக்கம், வலை போன்ற நாடகங்கள் மூலம் எங்களுடைய மட்டக்களப்பு மண்ணின் மாணவர்களுக்கு நாடகத்துறையில் பெரிய உற்சாகங்கள் ஊட்டியவர் எஸ்.பொ. அவர் நிச்சயமாக முஸ்லிம்களுடைய பிரதிநிதியாக அங்கத்துவம் வகிப்பது நியாயமாகும் என்று சொல்லி அப்பொழுது கலாசாரப் பேரவையின் அமைச்சராக இருந்த குருகேயுடன் உடனடியாகத் தொடர்புகொண்டார். குருகே அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட உத்தியோகத்தரிடம் தொடர்புபடுத்தியிருப்பதாகவும் உடனே என்னைப்பற்றிய முழு விபரங்களையும் கொடுக்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வாறுதான் நான் நாடகக் குழுவிலே நியமனம் பெற்றேன். எனது திறமைக்காக அரசு என்மீது பொழிந்த பதவி என்று பொய்யுரைக்க ஒப்பேன். கேட்டுப்பெற்ற ஒரு பதவி. ஆனால் அமைச்சருடைய தலைமையில் நாடகக்குழு கூடியபொழுது அனைவரும் இணைந்து அந்தக் குழுவின் செயலாளராக என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். தலைவராக ஆ. கந்தையா அமைச்சரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். நான் கலாசாரக்குழுவின் செயலாளராக இருந்த காலத்திலேதான் பிராந்திய நாடக விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன. மலைநாட்டிலும், கொழும்பிலும், மட்டக்களப்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ்நாடகப் பிராந்திய விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன.

இது நாடகக் கலையை பிராந்தியங்கள் தோறும் உள்ள தமிழரிடம் கொண்டு செல்வதற்கான ஒரு முயற்சியாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, யாழ்ப்பாணத்திலே நாடகம் பற்றிய முதலாவது கருத்தரங்கு ஒன்று நாடகக்குழுவின் சார்பாக நடத்தப்பட்டது. இது தவிர, நாடக நெறியாள்கை செய்பவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் நடிகர்கள், துணை நடிகர்கள், இசையமைப்பாளர்கள் போன்ற பல்வேறு நாடகத்துறையினருக்கும் தனித்தனியே பரிசுகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சிபார்சு செய்யப்பட்டதும் நான் அந்தக் குழுவின் செயலாளராக இருந்த காலத்திலேதான். இவை நாடகத்துறை சம்பந்தமாக எடுக்கப்பட்ட சில முன்னோட்டமான நடவடிக்கைகள். இலங்கையின் நாடக வரலாறு எழுதக் கூடியவர்கள் இவற்றையெல்லாம் ஏன் இருட்டடிப்புச் செய்கிறார்களோ நான் அறியேன். இந்த நாடகக் குழுவில் இருந்து நான் விலக்கப்பட்டேன். ஏனென்றால் ஆ.கந்தையா தன்னுடைய எண்ணங்களின்படி நாடகக் குழுவை நடத்த முடியாத அளவுக்கு அந்தக் குழுவிலே உறுப்பினராக இருந்த பலரும் எனக்குச் சார்பாகவும் பலமாகவும் இருந்ததினால், என்னை விலக்குவதன் மூலமே தான் எதேச்சாரமாக நடந்துகொள்ளலாம் என்பதற்காகவே அது நடந்தது. இதில் ஒரு குறிப்பு உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஏ.இக்பால் வழக்கம்போல் ஒரு மோசடி செய்து, என்னைப்பற்றி ஒரு புனைகதை ஒன்றை அவிட்டு விட்டிருக்கிறார். நான் ஏதோ கலாசாரப் பேரவையில் இருந்தபோது, காசோலை மோசடி செய்தேன் என்று. உண்மையில் நாடகக் குழுவின் கொடுப்பனவுகளுக்கு அந்தக் காசோலைகளிலே இரண்டே இரண்டு பேர்தான் கையெழுத்து வைப்பார்கள். ஒருவர் அமரதாசா என்ற அரச நிர்வாகி. மற்றவர் தமிழ் நாடகக்

குழுத்தலைவர். எனவே வேறுயாரும் காசோலையில் மோசடி செய்ய வாய்ப்பு இல்லை என்று இப்பாலுக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக, கந்தையா செய்த சில திருகுதாளங்களினால், எனக்கு நாடகக் குழுவிலிருந்து கிடைக்கவேண்டிய ஆயிரம் ரூபாய் இன்னும் கிடைக்காமல் இருக்கிறது என்பது பதிவுக்குரியது.

மட்டக்களப்பு வாழ்க்கையில் கலை இலக்கியம் தொடர்பான முன்னெடுப்புக்களில் மட்டுமன்றி, சமூக நலன்களிலும் அக்கறைகொண்டு உழைத்ததாக அறிகிறேன். குறிப்பாகத் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள். இதுபற்றிக் கூறங்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு தொழிற்சங்கமாக நடந்து கொண்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை நான் எப்பொழுதும் வைத்துள்ளேன். ஆனால் நான் மட்டக்களப்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய அங்கத்தவனாக மாறிய காலத்திலே, நான் அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் மத்தியிலே தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் பஸ் தொழிலாளர் சங்கம், சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கம், சீவற் தொழிலாளர் சங்கம் போன்ற பலசங்கங்களை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் இணைந்து நடத்துவதை, குறிப்பாக துரைராஜசிங்கத்தினுடைய சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தை உடைத்து வி.வி.கந்தசாமி போட்டித் தொழிலாளர் சங்கம் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்ததை நான் அனுபவப்பட்டிருந்தேன். எனவே, மட்டக்களப்பிலே தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலே நான் ஈடுபடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நான் மட்டக்களப்புக்குப் போவதற்கு முன்னரே மஞ்சன்தொடுவாயிலிருந்து தச்சுத் தொழிலாளர் சங்கம் அரசுக்கு எதிராக நடத்திய ஒரு போராட்டத்திலே, தச்சுத் தொழிலாளர்கள் போராடி வெற்றி ஒன்றைச் சம்பாதித்த பெருமை கிருஷ்ணக்குட்டிக்கு உண்டு. அவருடைய உதவியுடன் இந்தத் தச்சுத் தொழிலாளர் சங்கத்தினை மையமாகக்கொண்டு ஏனைய தொழிலாளர்களையும் இணைக்க முயன்றோம். அவ்வாறு முயன்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் Hume pipe தொழிலாளர் சங்கத்தினால் திடீரென்று நடத்திய போராட்டமாகும்.

முன்னர் பின்னர் திட்டமிடாமல் திடீரென்று நிர்வாகத்தைப் பணியச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக மின்னல் வேலை நிறுத்தத்தைத் தொடங்கினோம். அந்த வேலை நிறுத்தத்தைத் தொடங்கி நடத்தியவர்கள் கிருஷ்ணக்குட்டியும் நானும். அந்தப் போராட்டம் வெற்றிபெறும் வரையிலே அந்தத் தொழிலாளர்களுடன் அந்தக் Hume pipe கொம்பனியிலேயே வாழ வேண்டியிருந்தது. கொழும்பில் உள்ள Hume pipe தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அதே சலுகைகளும் உரிமைகளும் மட்டக்களப்புத் தொழிலாளர்களுக்கும் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கையாகும். இந்தக் கோரிக்கைக்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் வேலை நிறுத்தத்திற்குப் பிறகு சமரசம் ஏற்பட்டது. அந்த வெற்றி இலங்கையில் தமிழ் பிரதேசங்களிலே தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் மூலம் பெற்ற வெற்றிகளில் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இந்தத் தொழிற்சங்க அனுபவங்களை வைத்துக்கொண்டு, 56ஆம் ஆண்டு அரசுக்கு வந்த பண்டாரநாயக்கா பஸ் கொம்பனிகளைத் தேசியமயமாக்கியபொழுது பஸ் தொழிலாளர் சங்கம் ஒன்றை உருவாக்கி அதனை கம்யூனிஸ்டுகள் வழிநடத்த வேண்டும் என்பதிலே கிருஷ்ணக்குட்டி ஆர்வமாக இருந்தார். அப்பொழுது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த டிமெல் என்பவர் பதுளைப் பிராந்தியத்தின் மோட்டார் தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணிபுரிந்தார். தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலே நாங்கள் கொழும்பிலும் பார்க்க, யாழ்ப்பாணத்திலும் பார்க்க பதுளைக்குத்தான் மிக நெருக்கமாக இருந்தோம்.

ஏனென்றால், தூரமோ நூறு மைல்தான். அந்த டிமெல்லுடைய வேண்டுகோளுக்கு அமைய நான் இலங்கை மோட்டார் தொழிற் சங்கத்தின் மட்டக்களப்புக் கிளையின் செயலாளராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினேன். இது தவிர, ஆசிரியர் சங்க நடவடிக்கைகள். அந்தக் காலத்திலே அங்கு மெதடிஸ்ந் மத்திய கல்லூரி, செயின்ற் மைக்கல் கல்லூரி, வின்சன்ற் மகளிர் கல்லூரி, சிவானந்த வித்தியாலயம், கோட்டைமுனை வித்தியாலயம் ஆகிய ஐந்து கல்லூரிகள் முக்கியம் பெற்றன. இக்கல்லூரிகள் ஆங்கில மொழி கற்பிப்பவையாகவும் எஸ். எஸ். சி.க்கு கூடுதலான மாணவர்களை அனுப்புபவையாகவும் செயற்பட்டு வந்தன. அந்தக் கல்லூரிகளின்

ஆசிரியர்களைக் கொண்டது மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் சங்கம் என்று அழைக்கப்பட்டது (B.T.A.). இந்தச் சங்கத்திற்கும் நான் செயலாளராகப் பணிபுரிந்தேன். ஆனால் 1961ஆம் ஆண்டில் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் அனைத்தும் அரசாங்க உடமை ஆக்கப்பட்டதன் பிறகு, உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளில் இருந்த ஆசிரியர்கள் அரசாங்க ஊழியர்கள் ஆக்கப்பட்டபொழுது, அரச ஊழியர்கள் அரசியற் கட்சியில் பணியாற்றல் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற வியாக்கியானத்தை ஏற்று நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகினேன். வேறு எந்த, யாருடைய நிர்ப்பந்தத்தினாலும் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகவில்லை. நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகியதை எவ்வளவோதாரம் கிருஷ்ணக்குட்டி - பிராந்தியச் செயலாளர் எதிர்த்த போதும், நான் மனச்சாட்சியின்படி நேர்மையாக நடக்கவிரும்பினேன். ஆனால் கிருஷ்ணக்குட்டி இறக்கும் வரையிலும் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய அனுகூலமாக, மாதாமாதம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய நிர்வாகத்திற்கு என்னுடைய நன்கொடையைக் கொடுப்பவனாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன் என்பது வலியுறுத்தப்பட வேண்டும்.

தமிழ்விழாவைத் தொடர்ந்து வேறும் தமிழ் விழாக்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெறவதற்கு நீங்கள் காலாக இருந்தீர்களா?

தமிழ் விழாவின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து, தொடர்ந்தும் மத்திய கல்லூரியில் பணியாற்ற முடியவில்லை. 1964 ஆம் ஆண்டு நான் வந்தாறுமுலை மகாவித்தியாலயத்திற்கு ஆசிரியனாக மாற்றப்பட்டேன். மாற்றப்பட்டதற்குப் பிரதான காரணம் அப்பொழுது வந்தாறுமுலை மகாவித்தியாலயம் H.S.C கலைப்பிரிவு நடத்திக்கொண்டிருந்த படியால், அந்தக் கலைப்பிரிவுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்கக்கூடிய ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் வேண்டும் எனவும் பலருடனும் தொடர்புள்ள ஒரு தமிழ் அறிஞனாக விளங்குவதினால் எஸ்.பொ.வைத் தனக்கு ஆசிரியராக அனுப்பி உதவும்படியும், அப்பொழுது வந்தாறுமுலை அதிபராக இருந்த இராசதுரை கேட்டுக் கொண்டதினால், நான் வந்தாறுமுலைக்கு மாற்றப்பட்டேன். வந்தாறுமுலை மகாவித்தியாலயம் கிழக்கு இலங்கையில் வடக்கு எடுத்த மிகச் சிறந்த மாணவர்கள் Scholors படித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பாடசாலையாக இருந்தது. அதிலே H.S.C வகுப்பிலே தமிழ் கற்க வந்தவர்கள் வடக்கே நிலாவெளி, குச்சுவெளி, புல்மோட்டை தொடக்கம் தெற்கே பாணமை வரை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கிராமங்களிலே இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட Scholors படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய வகுப்பிலே முஸ்லிம் மாணவர்களும் தமிழ் மாணவர்களும் படித்தார்கள். அவர்கள் காட்டிய ஆர்வத்தினால் உயர் வகுப்புகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலே அதிகம் அறிவில்லாதவர்களாக வளர்ந்து கொண்டிருந்ததை அவதானித்தேன்.

இதனால் சங்ககால இலக்கியங்களிலே மாணவர்களுக்கு நியாயமான அறிவை ஊட்டுவதற்கான விழாக்கள் நடத்தப்படுதல் வேண்டும் என்று உணரலானேன். இது குறித்து நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடனும் இரசிகமணி கனக செந்திநாதனுடனும் விவாதித்தபொழுது, ஆரயம்பதியில் காப்பியப் பெருவிழா ஒன்று நடத்தலாம் என்றும், வாய்பாட்டில் அமைந்த ஐந்து காப்பியங்கள் மட்டுமன்றி, பின்னர் தோன்றிய மதங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட காப்பியங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஓர் ஆலோசனை முன்வைக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம், சீறாப்புராணம், இரட்சணிய யாத்திரீகம், தேம்பாவணி ஆகிய ஐந்து காப்பியங்களையும் இணைத்து பெருங்காப்பியங்கள் பத்து என்று சொல்லி ஒரு விழா எடுத்தோம். அவ்விழா இரண்டு நாள் விழாவாக வந்தாறுமுலையில் நடந்தது. அது காப்பியப் பெருவிழா. பெரும்பகுதியாகக் கோறளைப்பற்று ஏறாவுப்பற்று ஆகிய பகுதிகளிலே வாழ்ந்த கிராமமக்களும் கலந்துகொள்ளக் கூடியதான ஒரு பெருவிழாவாக அது நடந்தது. அந்த விழாவிலே ஆற்றப்பட்ட சொற்பொழிவுகள் அனைத்தும் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு “காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்” என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

அதை வெளியிட்டது கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தினுடைய நூல் பிரசுரப்பகுதியாகும். தொடர்ந்து சங்ககால இலக்கிய நூல்கள் அகத்திணை, புறத்திணை எல்லாவற்றிற்கும் ஆண்டு தோறும் விழாக்கள் நடத்தி மக்கள் மத்தியிலே நூல்களாக்கி அதை இளைய தலைமுறையினருக்குக்

கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தில் இருந்தேன். வந்தாறுமுலை காப்பியப் பெருவிழாவின் இன்னொரு அம்சத்தை நான் பெருமையுடன் குறிப்பிட வேண்டும். அந்த விழாவிலேதான் கனக செந்திநாதனுக்கு “இரசிகமணி” என்ற பட்டம் கொடுத்துக் கௌரவிக்கப்பட்டது. இதுவரையில் தமிழ் அறிஞர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பட்டங்களுள் கனக செந்திநாதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பட்டம்போல் வேறொன்றும் நின்று நிலைக்கவில்லை. இன்றும் இரசிகமணி என்ற பெயரைக் கேட்டதும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் இருவரே நினைவுக்கு வருகிறார்கள். ஒருவர் டி.கே.சி., மற்றவர் கனக செந்திநாதன். இவ்வாறான விழாக்களை நான் திட்டமிட்டபொழுது என்னுடைய தமிழ் ஊழியத்தினால் கவரப்பட்ட பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்னுடைய உதவியை நாடினர். அதுவரை காலமும் கைலாசபதியினுடைய ஆளுமையின்கீழ் இயங்கி இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளை பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பாக வெளியிட்டவர்கள், மூன்றாவது தொகுதியாக “காலத்தின் குரல்கள்” என்ற தொகுதியை வெளியிட முனைந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தொகுதியை தொகுக்கப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர் கலா பரமேஸ்வரன்.

கலா பரமேஸ்வரன் என்னுடைய எழுத்தின்மீது மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். எனவே அவர், காலத்தின் குரல்கள் என்ற நூலுக்கு நான் முகவுரை எழுதித்தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். இதுவரையில் நான் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களுக்கு முன்னீடுகள் வழங்கியிருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன். அந்த முன்னீடுகளுக்கு எல்லாம் முதல் முன்னீடாக அமைந்தது இந்த காலத்தின் குரல்களுக்கு அளித்த முன்னீடு. அந்த முன்னுரை காரணமாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நான் வந்து வெளியிட்டு வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டேன். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் மகா மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த கால கட்டம் அது. கணபதிப்பிள்ளை மறைந்து, வித்தியானந்தனும் சதாசிவமும் பேராசிரியராக வேண்டும் என்று போட்டிபோட்டு அதற்குமாறாக செல்வநாயகம் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட காலம் அது. அந்தக் காலத்திலே முற்போக்கு மார்க்சியவாதிகளினுடைய குரல் சற்றே அடங்கிப்போய் இருந்தது. நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று காலத்தின் குரல்கள் நூலை வெளியிட்டுவைத்தேன். அப்பொழுது செங்கை ஆழியான், கலா பரமேஸ்வரன், அங்கையன் கைலாயநாதன், கதிர்காமநாதன், க. நவசோதி போன்றவர்கள் மாணவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த மாணவர்களுடனும் எனக்கு இனிமையான தொடர்பு இருந்தது. இந்த மாணவர்களிலே பலரும் மார்க்சிய சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் அல்லர். அந்த ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ எக்காலத்திலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு கூட்டத்திலும் நான் பேசவில்லை. ஆனால் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய டொக்டர் சதாசிவம், தனம் ஜெயராசசிங்கம், புவியியல் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஆகிய பலரும் என்னுடைய நண்பர்களாக இருந்தபடியால் நான் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அவர்களுடைய நண்பனாக வார இறுதியில் சென்று வந்திருக்கிறேனே தவிர அந்த விஜயங்களின்போது நான் இலக்கிய சல்லாபங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. அந்தக் கூட்டத்தைத்தவிர நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வேறு இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்திருந்தேன் என்று யாராவது பதிவு செய்திருந்தால் அந்தக் கூட்டங்கள் நடந்த தேதியைத் தருமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காப்பியப் பெருவிழாக்களைத் தொடர்ந்து மற்றும் சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய விழாக்களை ஏன் நடத்தவில்லை?

1964ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசியலில் ஒரு திடீர்த்திருப்பம் ஏற்பட்டது. முதல் முறையாக சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா, மார்க்சியம் பேசிய லங்கா சமசமாஜக் கட்சியினருக்கு அமைச்சரவையில் இடமளித்தார். இது இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனை நிகழ்வாகும். அமைச்சரவையிலே இரட்டைக்கலாநிதி என். எம். பெரேரா நிதி அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். அவர் பதவி ஏற்றதும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் சிரத்தை ஊன்றி உழைத்தார். அவற்றில் ஒன்று, பாடநூல் பிரசுர நிலையங்கள் பெருந்தொகையான ஆதாயங்கள் சம்பாதித்து முதலாளித்துவ ஆட்சிமுறைக்கு வழிபாடும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்துவதாகவும் அவர்களுடைய

ஏகபோக உரிமைகள் உடைக்கப்படவேண்டும் எனவும் அவர் நினைத்தார். அத்துடன் காலம் காலமாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சொல்லப்பட்ட முறையிலேயே கல்வி கற்பிக்கப்படுவதாகவும் குறிப்பாக அரசியல், சரித்திரம் சார்ந்த துறைகளிலே பழைய காலாவதியான கொள்கைகளும் நிலைப்பாடுகளும் போதிக்கப்படுவதாகவும் அவர் கூறினார். எனவே ஒரு புதிய மாணவர் சமுதாயத்தை நல்ல ஆரோக்கியமான பங்களிப்புச் செய்யக் கூடிய பிரசைகளாக உருவாக்கவல்ல பாடநூல்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று எழுதி மாணவர்களுக்குச் சகாய விலையில் அளித்தல் வேண்டும் என்று ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். அந்தத் திட்டத்தின் பிரகாரம் பாடநூல் சபைகள் நிறுவப்பட்டன. இந்தப்பாடநூல் சபைகளிலே மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது சரித்திரம் பற்றிய பாடநூல்கள் ஆகும். சரித்திரம் புதிதாக, புதிய தேசியத் தேவைகளுக்கு ஏற்ற பார்வையுடன் எழுதப்படுதல் வேண்டும் என்பதை என்.எம். பெரேராவும் பாடநூல்சபைகளை வகுத்தமைக்கத் திட்டமிட்டவர்களும் நினைத்தார்கள்.

சரித்திரம் எழுதுவதற்கான பாடநூல் சபையில் பதினைந்து அங்கத்தவர்களைத் திரட்டுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவர்கள் ஒன்பது பேர் சிங்கள சரித்திர ஆசிரியர்கள் மத்தியிலிருந்தும், ஆறு பேர் தமிழ்மொழி மூலம் சரித்திரம் கற்பிப்பவர்கள் மத்தியிலிருந்தும் திரட்டப்படுதல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்தப் பதினைந்துபேர்கள் கொண்ட குழு மூன்று உபகுழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மூன்று சிங்களவர், இரண்டு தமிழர் என ஐவர் அடங்கிய மூன்று குழுக்கள் அமைத்து வெவ்வேறு பாட அலகுகளை எழுதுவதன் மூலம் துரிதகெதியில் பாடநூல்களை எழுதுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று உணரப்பட்டது. இந்தப்பாடநூல் சபைகள் நிரந்தரமான ஒரு திணைக்களமாகவும் உருவாக்கப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த அடிப்படையிலே ஆளணி திரட்டப்பட்டது. சரித்திரப்பாட நூல்களுக்கு உகந்த ஆசிரியர்கள் திரட்டப்படும் பொழுது, முதல் அங்கத்தவனாக நானே தெரிவு செய்யப்பட்டேன் என்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியது. இந்தப்பாடநூல் சபைக்கான ஆட்களை, பாடநூல் அமைப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட குழுவின் பிரதிநிதிகள் மாவட்டங்கள்தோறும் சென்று நேர்முகமாகச் சந்தித்து திரட்டினார்கள் என்றும் அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது. மட்டக்களப்புக்கு வந்த மாணிக்கவாசகர் அவர்கள், என்னையும் மட்டக்களப்பிலே கற்பித்துக் கொண்டிருந்த தவமணி தியாகராசா என்பவரையும் பாடநூல் சபைக்கு ஏற்றவர்களாகத் தெரிவு செய்தார்கள். மட்டக்களப்பிலே என்னைச் சந்தித்தபோது மாணிக்கவாசகர் என்னுடைய தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத் தான் வாசித்ததாகவும் என்னுடைய தமிழ் ஆற்றலைத் தான் விரும்புவதாகவும் எனவே என்னுடைய சேவை பாடநூல்சபைக்கு மிக உகந்ததாக இருக்கும் என்றும் பாராட்டினார்.

பின்னர் நான் சரித்திர பாடநூல் சபையின் அங்கத்தவனாக இருந்தபோதுதான் உண்மையை உணர்ந்தேன். இந்த மாணிக்கவாசகர் கலாபரமேஸ்வரனுடைய சித்தப்பா என்றும், கலாபரமேஸ்வரனுடைய ஆர்வங்களினால், என்னுடைய எழுத்தின்மீது அவர் பரிச்சயம் வைத்திருந்தார் என்றும் இதன் காரணமாகவே அவர் என்னைத் தெரிவு செய்தார் என்றும் அறிந்துகொண்டேன். ஆனால் பாடநூல்சபை கூட்டங்கள் கூடுவதற்கு முன் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. திடீரென்று நடத்தப்பட்ட நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பின்போது ஒரு வாக்கு வித்தியாசத்தினால் அரசாங்கம் தோல்விகண்டு சிறிமாவோவுடைய அரசாங்கம் கலைக்கப்பட்டது. நடந்த தேர்தலிலே பாடநூல்கள் புதிதாக எழுதுவது சம்பந்தமான சர்ச்சைகளினால், குணசேனா போன்ற பெரும் பாடநூல் பதிப்பாளர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக யு.என்.பி. க்கு ஆதரவாக பணமும் ஆளணியும் கொடுத்துச் செயற்பட்டார்கள். இதனால் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக யு.என்.பி. அதிக ஆசனங்களைப் பெற்றது. ஆனாலும் அரசை அமைப்பதற்கு போதிய வாக்குகள் இல்லாமல் இருந்தது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் முதல் முதலாக தமிழ் அரசுக் கட்சியினர் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாகச் செயற்படும் நிலைப்பாட்டினை எடுத்து மு. திருச்செல்வம் அமைச்சர் அவையில் சேர்ந்தார்.

இது இவ்வாறு இருக்க, சரித்திர பாடநூல் சபையில் இருந்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் மிகவும் அனுசூலமானவை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அப்பொழுது சரித்திரத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்தவருடன் பல்வேறு கட்டங்களிலும் பேச்சுவார்த்தைகள்

நடத்தினோம். எத்தகைய பாடப்பகுதிகள், எவ்வித அழுத்தங்கள் கொடுத்து எழுதப்படவேண்டும் என்றும் அவ்வாறு கொடுக்கப்படும் புதிய அழுத்தங்கள் எவ்வாறு தேசிய உணர்வு மாணவர்களுக்கு ஏற்பட உதவும் என்றும் விவாதிக்கப்பட்டுச் சொல்லப்பட்டது. முதலாவது பாடத்தை எழுதும் பொறுப்பு நான் அங்கத்துவம் வகித்த குழுவுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குழுவில் இருந்த சிங்கள அங்கத்தவர்களும் என்னுடைய ஆர்வத்தினையும் எழுத்துத்திறனையும் அறிந்தவர்களாக, மாதிரிக்கான பாடத்தை நானே எழுதலாம் என்றும் பின்னர் அதனைச் செப்பமிட்டு எடுக்கலாம் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன்காரணமாக சரித்திர நூலின் முதலாவது அத்தியாயம் எழுதப்பட்டது. அந்த முதலாவது அத்தியாயத்திலே இந்தியாவிலிருந்து இரண்டு பண்பாட்டுக் கிளைகள் இலங்கை வரலாற்றினைத் தாக்கின என்றும் அந்த இரண்டு கிளைகளில் ஒன்று இந்துமத கலாசாரம் என்றும் இரண்டாவதுகிளை பௌத்த கலாசாரம் என்றும் கூறப்படும் வகையில் அந்தப்பாடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப்பாடம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபொழுது ஒன்பது சிங்கள உறுப்பினர்களும் அது எழுதப்பட்ட விதத்தைச் சாடினார்கள். என் தமிழ்த் தோழர்கள் யாரும் என்உதவிக்கு வரவேயில்லை. அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டுக்கு நான் தன்னந்தனியனாய் பதிலிறுக்க வேண்டியிருந்தது. இந்தியாவிலிருந்து பௌத்த நாகரிகம் பரந்து வந்தது என்று எழுதப்படுவது உகந்ததல்ல என்பது அவர்களுடைய நிலைப்பாடு. இந்திய ஆதிக்கத்தின்கீழ் பௌத்தம் இலங்கைக்கு வந்தது பௌத்த சிங்களவர்க்கு ஏற்றதாக இருக்காது என்றும் சொல்லப்பட்டது.

அத்துடன் மிகக் கெட்டித்தனமாக தர்க்க நியாயங்களைக் கற்பித்து, புத்தம் பிறந்தது நேபாளத்தில் என்றும் நேபாளம் இந்தியாவைச் சேர்ந்த நாடு அல்ல என்றும் எனவே இந்தியாவிலிருந்து வந்ததாக எழுதாமல், நேபாளத்திலிருந்து வந்ததாக எழுதலாம் என்றும் ஒரு சிலர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். அப்பொழுது நான்,வரலாற்று நூல் எழுதுகிறோம் இந்த நேபாள நாடு எப்பொழுது எத்தனையாம் நூற்றாண்டில் உருவானது? புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் நேபாளம் இருந்ததா? அதுதான் இல்லாவிட்டாலும் இன்று உலகத்திலுள்ள ஒரேயொரு இந்து சாம்ராஜ்யம் நேபாளமாக இருக்கும்பொழுது, அதிலிருந்து உங்களுடைய பௌத்தமதம் பரவியது என்று எழுதுவதை உங்கள் மாணவர்கள் கற்றுத்தேற வேண்டுமென விரும்புகிறீர்களா? இவ்வாறான கேள்விகளை வைத்து நான் கேட்டேன் அக்குழுவிடம், Are we recruited here to write Ceylonese history of Ceylon or nine Sinhala members to write the Sinhala history of Ceylon and six Tamil members to write a Tamil history of Ceylon என்று நான் கேட்டேன். அப்பொழுது இது பற்றிய முடிவுகளை எடுப்பதற்கு மேல்மட்டக் குழுவுடன் நாங்கள் இணைந்து விவாதிக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அந்த மேல்மட்டக் குழுவுக்குத் தலைவராக இருந்தவர் டாக்டர் குருகே. டாக்டர் குருகேயினுடைய தலைமையில் கூடியபொழுது மீண்டும் என்னுடைய நியாயங்களை முன்வைத்தேன். அவர் பொறுமையாகக் கேட்டபின்னர் சொன்னார்,பொன்னுத்துரை சொல்வது சரி. நாங்கள் பதினைந்து பேரும் எதற்காகத் திரட்டப்பட்டோமென்றால், To write a Ceylonese history of Ceylon. அதிலே மனப்பதிவுகள் ஏற்படாமல் வார்த்தைகளையும் மொழியையும் கையாளலாமே தவிர உண்மையான சரித்திர நூல்கள் சமரசம் செய்யப்படல் ஆகாது என்ற பொன்னுத்துரையினுடைய நிலைப்பாட்டை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று குருகே சொன்னார்.

அந்தக் குருகே அந்தக் கூட்டத்திற்குப்பிறகு என்னுடன் மிகுந்த நேசம் பாராட்டியதுடன் கல்வி சம்பந்தப்பட்ட தன்னுடைய Papers பலவற்றை தமிழ் படுத்துவதற்கு என்னுடைய உதவியையும் என்னுடைய உழைப்பையும் நாடி நான் மகிழ்வுடன் செய்து கொடுத்தேன். இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது யூ.என். பி. ஆட்சி அமைத்து ஐ.எம்.ஆர்.ஏ. இரியகொல்லை கல்வி அமைச்சராக வந்ததும் முதல் பணியாக என்.எம்.பெரேராவின் சிபார்சிலே திரட்டப்பட்ட பாட நூல்சபைகள் கலைக்கப்பட்டன. கலைக்கப்பட்ட பின்னர் நான் சிறிது காலம் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு விவேகானந்தா வித்தியாலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன். இந்தக் கொழும்பு வாசத்தின் காரணமாகத்தான் பேராதனையில் கைலாசபதி உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த மார்க்சியம் சார்பாக ஏற்பட்ட பேராதனை இலக்கியச் சிந்தனைக்கு மாறாகப் பணிபுரிந்த சதாசிவத்தை மையமாகக் கொண்டு நான் அதை வழிநடத்தும் தத்துவக்காரனாக அமைந்து

கொழும்புச் சிந்தனை - இலக்கியச் சிந்தனை தமிழில் உருவாயிற்று. இந்த நிகழ்வுகளை ஓரளவு அக்கறையுடன் மு.தளையசிங்கம் எவ்வளவு அவசரத்தில் எழுதியபோதிலும் ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாறு ஒரு அவசரக் குறிப்பில் பதிவு செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் கொழும்பு வாசத்தின் காரணமாகவும் புதிய அக்கறைகளின் காரணமாகவும் இலக்கியத்துவம் பற்றிய புதிய கோட்பாடுகளை செயற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் நான் மட்டக்களப்பில் சங்ககால இலக்கிய நூல்களைப்பற்றிய விழாக்கள் நடத்தும் ஒரு நிலையில் இருக்கவில்லை.

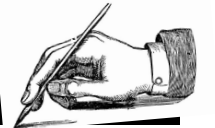
2004 மார்ச் ஞானம் (இதழ் ௫௭.57)

“ஞானம்” 55ஆவது இதழில் வெளியான எஸ்.பொ. வின் நேர்காணல் வாசித்தேன். தனது ‘வீ’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்காமல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் தடுத்து விட்டதாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை வாசித்தபோது, தனது ‘யானை’ என்ற நாவல் ‘பாடிப்பறந்த பறவை’ என்ற திரைப்படமாக வெளியாகவிருந்ததை அரசு திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் அங்கத்தவராக இருந்த எஸ். பொ. தடுத்ததாக செங்கை ஆழியான் தனது ‘நானும் எனது நாவல்களும்’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தது ஏனோ எனக்கு நினைவில் வந்தது. மேலும் எஸ்.பொ. தனது ‘சடங்கு’ என்ற நாவல் 145,000 பிரதிகள் இந்தியாவில் விற்பனையானதாகவும் இதனால் இது சிறந்த நாவல் என்பது போலவும் கூறுகின்றார். சடங்கு சிறந்த நாவல்தான். ஆனால் கூடுதலான பிரதிகள் விற்பனையாகும் நாவல்களைச் சிறந்த நாவல்கள் எனக் கூறுவதானால் ரமணிசந்திரன், புஷ்பா ரங்கதுரை, பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர், ராஜேஷ்குமார் ஆகியோரின் நாவல்களையும் சிறந்த நாவல்கள் என்று கூறவேண்டி வருமே?

- தேவமுருந்தன்
(ஞானம் இதழ் 57, 2005)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

கொழும்பை மையமாகக்கொண்டு உங்களுடைய எழுத்துப்பணிகளை எவ்வாறு முன்னெடுத்தீர்கள்?

1960ஆம் ஆண்டிலே கொழும்புத் தொடர்புகள் இலக்கிய ரீதியாக ஏற்பட்டுவிட்டன. அதற்கு ஒரு காரணம் இளங்கீரன் “மரகதம்” என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கியிருந்தார். இந்த மரகதத்திற்கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அதிகப்படியான சந்தாக்களை நான் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று வசூலித்துக் கொடுத்து மரகதத்திற்கு உற்சாகப்படுத்தினேன். இதே காலத்தில் கணேசலிங்கத்தினுடைய திருமணம் நடந்தது. அதற்கு வருகை தந்த பகீரதனும்

சரஸ்வதி பத்திரிகையின் ஆசிரியரும் கொழும்பில் ஏற்படுத்திய சர்ச்சைகளுக்கு வித்திட்டவன் நான். அதனைத் தொடர்ந்து பல விவாதங்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு நான் பணியாற்றுவதில் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. மேலும் எம். ஏ. ரஹ்மானுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் அவர் அரசு வெளியீடு என்ற புத்தக நிறுவனத்தைத் தொடங்குவதற்கு நான் தோள்கொடுத்து உழைத்ததினால், கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய புத்தகங்கள் பெரும்பாலாகப் பிரசுரமாகாமல் இருக்கின்றன என்ற குறைபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டி அரசு வெளியீடு பிரசுரங்கள் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களை முன்னுரிமை கொடுத்துப் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி அதைச் செயல்படுத்தினேன். இவ்வாறு ரஹ்மான் மூலம் அச்சிடப்பட்ட தோணி சிறுகதைத் தொகுதிக்கும், புலவர்மணியினுடைய பகவத்கீதை வெண்பா நூலுக்கும் அரசு வெளியீடு அல்லாமல் ரெயின்போ அச்சகத்தில் ரஹ்மான் அச்சிட்டுக் கொடுத்த சலீமினுடைய நூலுக்கும் மற்றும் எனக்கு எப்பொழுதும் தமிழ் வழிகாட்டியாக இருந்த F.X.C நடராசா ஐயாவினுடைய நூலுக்கும் அந்த ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப்பரிசுகள் கிடைத்தன. இந்தத் தமிழ் ஊழியம் அதாவது கிழக்கு இலங்கை எழுத்தாளர்களுடைய நூல்கள் இலங்கை வாசகர்களைச் சென்றடைதல் வேண்டும், சாகித்திய மண்டலம் போன்றவற்றால் மகிமைப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைப்பாடு என்னால் உருவாக்கப்பட்டது.

துக்கம் என்னவென்றால் இந்த உண்மைகளைக்கூட இன்றைய கிழக்கு இலங்கையில் வாழும் இலக்கியவாதிகள் ஒத்துக்கொண்டு பாராட்ட வேண்டாம் ஐயா, பதிவு செய்யக்கூட இல்லை என்பதுதான் துக்கம். பின்னர் ரஹ்மானுடன் இணைந்து ரஹ்மானின் ஆசைக்காக இளம்பிறை என்ற பத்திரிகை நடத்தப்பட்டது. இந்த இளம்பிறை பத்திரிகை முஸ்லிம் கோலங் கொண்டு நடத்தப்பட்ட போதிலும் என்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைகளை - மார்க்சியச் சிந்தனை முற்போக்குக் கொள்கைகளுக்கு மாறாக நான் முன்வைத்த தமிழ்த்துவம் சார்ந்த இலக்கியக் கொள்கைகளை - நான் விளக்குவதற்கு இளம்பிறை ஒரு தக்க பிரசுரமாக எனக்குப் பயன்படுவதாயிற்று. கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு இவற்றை நான் செய்துகொண்டிருந்தது முற்போக்கு நலன்களுக்கு முரண்பட்டதாகத் தோன்றியது. இதன் காரணமாகத்தான் 1964ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய மண்டல விழாவைக் குழப்புவதற்காக டானியல், சமீம் ஆகியோருடைய தலைமையில் முட்டையடிவிழா நடத்தப்பட்டது. அந்த முட்டையடி விழாவிற் குப் பின்னர், அது பற்றி விரிவாக என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலிலே ஒவ்வொரு நிகழ்வாக எழுதியுள்ளேன். யார் யார் முட்டை அடித்தார்கள் என்பதைக் கூட நான் பதிவு செய்துள்ளேன். கூறியது கூறுதலைத் தவிர்ப்பதற்காக அதை விலக்குகிறேன்.

ஆனால் அந்த முட்டையடி விழாவுக்குப் பிறகு 1970ஆம் ஆண்டு சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா மீண்டும் அரசு ஏற்படுத்தி மார்க்சிய சார்பான எழுத்தாளர்களுக்குச் சாகித்தியமண்டலம் போன்றவற்றிலே பதவிகள் கொடுக்கும் வரையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முடக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது அந்த இடைக்காலத்தில் 1963 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிறிமாவோவின் ஆட்சி வரையிலே நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளும் அதை ஏற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர்களுடைய பங்களிப்புந்தான் பதிவுசெய்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு நிகழாதது துக்கம். ஆனால் இன்று இலக்கிய வரலாறு எழுதுபவர்கள் இந்த முட்டையடி வைபவத்திற்கும் 70ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், இந்த மரபு சார்ந்த தமிழ்த்துவம் சார்ந்த இலக்கியப் போக்குகள் உச்சம் பெற்றிருந்ததை மறைத்துச் சொல்வதற்காகவும், தாங்கள் செயலற்று நொந்து

போய்க்கிடந்ததை மறப்பதற்காகவும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே ஏற்பட்ட மாஸ்கோ சார்பு, சீனச் சார்பு முரண்பாடுகளின் காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயற்படவில்லை என்று விளக்கம் தருகிறார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எப்பொழுதுமே பிரேம்ஜி என்ற புனைபெயரில் வாழ்ந்த ஞானசந்திரனைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமாக இருந்தது.

இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால் பயன்பட்டவர்கள் என்று ஆறேழு பெயர்கள் சட்டென்று நினைவுக்கு வருகின்றனர். ஒன்று ஜீவாவும், டானியலும் முற்போக்கு எழுத்து இயக்கம் இருந்திருக்காவிட்டால் அவர்களும் எழுத்தாளர்கள்தான் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரு சமூக நிலைமை இருந்திருக்காது. அதைச் செய்ததற்காக இன்றும் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு ஒரு மரியாதை செலுத்துகிறேன். இரண்டாவது சிவத்தம்பி, கைலாசபதி ஆகிய படைப்பு இலக்கியத்திலே எதுவித சாதனையும் சாதிக்க முடியாத விமர்சகர்களாக இருந்தவர்கள் இலக்கியவாதிகளாக உயர்த்தப்பட்டு உயர்பதவிகள் வகிக்கக்கூடிய ஒரு சகாயச் சூழலை உருவாக்கியதும், இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்று பதிவாகியிருக்கிறது. ஞானசந்திரம் எப்பவுமே ஆரம்பகாலம் தொட்டு, இன்று வரைக்கும் அதன் பொதுச் செயலாளர் பதவியில் குந்திக்கொண்டு இருக்கிறார். அது யாரும் அறிந்த உண்மை. அவர் ரஷ்யத் தூதரகம் இருந்தபொழுது அவரே அதிகார பூர்வமான மொழிபெயர்ப்பாளராக தூதரகத்திலே வாழ்ந்து தன்னைச் செழிமைப்படுத்தியிருக்கிறார். இவர்களைத் தவிர முற்போக்கு என்று சொல்லிக் கொண்டு தங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து பிறர் அதிகம் ஆதாயம் அடைந்ததாக எனக்குத் தெரியாது. சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை, ஈழத்துச் சோமு, நீர்வை பொன்னையன், இளங்கீரன் போன்ற பலரைச் சொல்லாம். ஆனால் இவர்கள் முன்னர் குறிப்பிட்டவர்களைப் போன்று காத்திரமான ஆதாயம் அடைந்தார்கள் என்று விமர்சனம் வைக்கமுடியாது.

நீண்ட காலமாக கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் மீது காட்டமான விமர்சனங்களை நீங்கள் வைத்து வருகிறீர்கள். உங்களுடைய முதிர்ச்சிக்கும் உங்களுடைய இலக்கிய ஊழியத்திற்கும் இது பொருத்தமில்லை என்று பலரும் கூறுகிறார்களே?

காட்டமான விமர்சனங்கள் வைத்து வருகிறேன் என்று சொல்வது சரியோ தெரியவில்லை. ஆனால் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்ததினால் மட்டுமன்றி ஒரு காலத்தின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் தரம், தரமின்மை குறித்து நியாயம் வழங்கிய நீதிபதிகளாகத் தங்களை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு பல தவறான முடிவுகளை ஒரு நான்கைந்து தசாப்தங்களாக நிலைத்து நிற்கச் செய்துள்ளார்கள். எனக்கும் கைலாசபதி சிவத்தம்பிக்கும் எவ்வித பகைமையும் கிடையாது. அவர்கள்மீது காட்டமான விமர்சனம் வைப்பதற்கு ஒரே ஒரு காரணம், ஈழத்து இலக்கிய தரநிர்ணயத்திலே நேர்மையற்ற சில அளவுகோல்களும், நேர்மையற்ற சில பார்வைகளும் புகுத்தப்படுவதற்கு அவர்கள் இருவரும் காரணராய் அமைந்தனர். எனவே, அந்தக் காரணங்களைப் பின்பற்றக்கூடிய சீட கோடிகள் பல்கலைக்கழகத்தில் இன்றும் தமிழ்த்துறைகளிலே உயர்பதவிகளிலே இருப்பதனால் அவர்கள் தங்களது வகுப்புகளை உபயோகித்து அந்தத் தவறான கருத்துக்கள் இன்னொரு தலைமுறைக்கும் சென்றடைய ஊக்குவிக்கிறார்கள். எனவே இந்தக் கைலாசபதி சிவத்தம்பியினுடைய தவறான செய்திகளையும் தகவல்களையும் தர நிர்ணயங்களையும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சாடி அல்லது மறுத்து வருகிறேன். உண்மை என்னவென்றால் கைலாசபதி சிவத்தம்பியினுடைய கோட்பாடுகள் யாவும் சிதலமடைந்துவிட்டன. அவை காலத்தை எதிர்த்து நின்றுபிடிக்கவில்லை. அதை இன்று சிவத்தம்பி ஓரளவு ஒப்புக்கொள்கிறார்.

ஒப்புதல் Approver ஆக மாறியுள்ளார். நு.:மான்சுடத்தான் அந்தப் பாவத்தைச் செய்வில்லை என்றும் கைலாசபதியினுடைய கவிதை பற்றிய கணிப்புகளிலே தான் 1968ஆம் ஆண்டிலேயே முரண்பட்டு இருந்ததாகவும் கூறுகிறார். இவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றுவது போல அசுக்கிடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் மட்டும்தான் அவர்களுடைய தவறுகளை உரக்கச் சொல்லி உணர்த்தி வருகிறேன். இன்று தமிழ் நாட்டிலே ஓரளவுக்குக் கைலாசபதி சிவத்தம்பி கூட்டாக சிலவேளைகளில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் துணையுடன் நிறுவியிருந்த சில மாயைகள்

நொறுங்கி வருகின்றன. மு. தளையசிங்கத்தினுடைய ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் உள்ள செய்திகள் பல தவறானவையாக இருந்த போதிலும், கைலாசபதி உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிழல் - He was just a shadow அவர் சாரமற்ற ஒன்று என்ற நிலையை இன்று மற்றவர்கள் உணர நான் ஒரு துணையாக இருந்திருக்கிறேன். எனவே நான் அவர்களைச் சாடினேன். கடுமையாகத் தொடர்ந்து சாடுதல் என்னுடைய வயதுக்கு ஒவ்வாது என்று சொல்லுவது ஒரு வீண்பழியைப் போடுவதாக அமையும்.

நியாயங்களைச் சொல்வதற்கு வயசு இல்லை. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் பேராசிரியர்கள் என்ற பதவிகளை வைத்துக்கொண்டு அறிவு மோசடியில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அந்த அறிவு மோசடியை எதிர்த்துக் கேட்கக் கூடிய ஒரு தைரியம் தத்துவார்த்தமாகவும், அறிவு ரீதியாகவும் அதே சமயம் இலக்கியத்திலே கொண்ட பக்தியின் காரணமாகவும் எனக்கு அந்த அதிகாரம் உண்டு என நான் அடிக்கடி சொல்லி வருகிறேன். இவர் கைலாசபதியையும் சிவத்தம்பியையும் சாடுகிறார் என்று ஓலம் விடுவதை விட்டு, நான் முன்வைக்கக் கூடிய கருத்துக்கள் தவறானவை என்பதை நிரூபித்து கைலாசபதி சிவத்தம்பி முன்னெடுத்துச் சென்ற இலக்கிய வழிகாட்டல்கள்தான் இன்றும் செல்லுமானது என்று சொல்லவேண்டிய கடமை சிவத்தம்பியும் கைலாசபதியும் உருவாக்கிய பல்வேறு சீடகோடிகளுக்கு உரியது. அதைவிடுத்து நான் சாடுகிறேன் என்று சொல்வதும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதாக அமையமாட்டாது. எந்தவொன்றும் மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். பூரணமான உண்மைகள் என்பது கிடையாது. நான் வரலாற்றில் வாழ்தல் என்ற நூலிலே சொன்ன தகவல்கள் சத்தியமானவை முழுமையானவை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் முழுமையான தகவல்களை நாளைய தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்லக் கூடிய பதிவுகளை விட்டுச் செல்கிறேன். எனவே இந்தக் கூக்குரல் இருபவர்களும் அந்தக் கூட்டுக்குள் இருந்து வெளியாவதற்கு மீள்வாசிப்புக்கு ஒவ்வொருத்தரையும் உட்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்தக் காட்டமான கருத்துக்களைப் பற்றிப் பேசியபோது, நீங்கள் ஆறுமுகநாவலர் பற்றியும் பல காட்டமான கருத்துக்களை முன்வைத்து நினைவுக்கு வருகிறது. ஆறுமுகநாவலரை முதலாவது தமிழ்த் தேசியவாதியென கைலாசபதி இனங்காட்டியதாலா அந்தத் தாக்குதல்?

ஆறுமுக நாவலருக்கு இரண்டு முகங்கள் உண்டு என நான் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் எழுதிவந்துள்ளேன். வசன நடையின் தற்காலப் போக்கிற்கு மிக ஆழமான, புத்திசாலித்தனமான, தமிழ்மரபில் நிலை கொண்ட அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் நாவலர். பண்டிதர் மாட்டுச் சிறைப்பட்டுப் படர்ந்திருந்த தமிழ் இலக்கணத்தை இலகு படுத்தியதிலே நாவலருடைய சேவை மகத்தானது. “அதனாற்றான்” என்பதை விடுத்து “அதனாலேதான்” என்பதுபோன்ற தமிழ் நெகிழ்ச்சியை உருவாக்கியதற்கு நாவலருக்கு என்றுமே தமிழும் தமிழ்ச் சமூகமும் கடன்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமன்றி தமிழ் வசனநடையை எவ்வாறு எழுதலாம் என்பதற்கு நாவலருடைய வசனநூல்கள் எத்தனையோ எடுத்தக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்வதானால் என்னுடைய தமிழ் எழுத்து நடையின் உச்ச ஆதர்சம் நாவலர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இன்னுமொரு முகமுண்டு நாவலருக்கு. நாவலர் சைவத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக கிறிஸ்தவ சமயப் பரம்பலை எதிர்த்து நின்ற ஒரு தூண். அவர் சைவம் என்ற உயிரை வளர்த்தபோது தமிழ் என்ற உடல் வளர்ந்தது போன்று பிற்காலத்தில் வியாக்கியானம் கொடுத்தது உண்மையாக நாவலர் பற்றிய ஒரு சரியான புரிதலாக எனக்குப் படவில்லை. இரண்டாவதாக இன்று சிங்களவர்கள் மத்தியிலே கிளர்ந்துள்ள சிங்கள இனவாத உணர்வுகளை முதலில் தாந்தான் தன் எழுத்துக்களினாலும் தன் வழிகளினாலும், தன் ஊழியத்தினாலும் ஊக்கித்தவர் அனகரிக தர்மபால. அனகரிக தர்மபாலதான் சிங்கள மொழியினதும் இனத்தினதும் பெளத்தத்தினதும் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட தேசிய பிதா என்று சிங்களவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு மகிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அந்த அளவுக்கு நாவலர் ஒரு தமிழ்த் தேசிய அடையாளம் என்று சொல்லி ஒப்பீட்டு ரீதியாக நிறுவ முயன்றவர் கைலாசபதி. எந்த முகாந்திரமும் இல்லை. ஏனென்றால் ஆறுமுகநாவலர் ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சியை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்ததே கிடையாது.

ஆங்கில மொழியும் ஆங்கிலேயரும் அந்நியப்படுதல் வேண்டும், தமிழ் மீண்டும் மாட்சிப்படுதல் வேண்டும், தமிழ் மொழியின் மூலம் தமிழ் இனம் பெருமையுற வேண்டும் என்று நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டிலேயோ அல்லது வேறு எந்த நூல்களிலேயோ நீங்கள் அறியவே முடியாது. அப்படியிருக்கும்போது அவருடைய பிரசாரங்களினால் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆட்சியாளராக உயர்ந்தார் என்றும் அவருடைய பிரசாரத்தினால்தான் இந்துக்கள் மத்தியிலே இந்துக்களால் நடத்தப்படக்கூடிய இந்துக்கல்லூரிகள் ஸ்தாபிதம் ஆவதற்கு வழிவகுத்தார் என்றும் பெருமை பேசும்போது ஆறுமுகநாவலர் எங்கே தமிழ்த் தேசியத்தைக் கண்டு பிடித்தார். அவர் ஆங்கிலத்துக்கு வாய் பாடியதனால் அல்லவா வட இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் நடத்திய பாடசாலைகளையும் மிஞ்சக் கூடியதாக இந்துக்கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டன. இன்னும் ஒன்றையும் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும் தமிழ்த் தேசியம் என்பது தமிழருடைய உரிமைக்காகப் போராடும் ஒரு இயக்கமாகவும் எழுச்சியாகவும் அமைதல் வேண்டும். ஆறுமுகநாவலரால் உருவாக்கப்பட்டு சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனாலும் பின்னர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் வரையிலும் தமிழ்த் தேசியம் என்றுமே முன்னெடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் ஆங்கில மொழிமூலம் ஆட்சியிலே தங்களுடைய பங்கினைக் கேட்டார்கள். They did not fight for the rights of Tamils They only agitated to get the share for the Tamils.

இதை உணர்ந்து கொண்டால், ஆறுமுகநாவலர் ஒரு தேசியத்தை வித்திட்ட முன்னோடி என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள். அடுத்ததாக ஆறுமுகநாவலரை ஐந்தாவது சமயகுரவர் என்றும் வழிபடுகிறார்கள். இது இரண்டும் முரண்பட்டது. ஒரு தேசியவாதி என்பவன் தமிழர்களுடைய மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு தமிழ் மொழியை முன்னெடுக்கக்கூடிய தலைவனாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் சைவத்துக்கு மட்டுமே பேசிய ஒருவன் தமிழர் தேசியத் தலைவனாக, தேசிய உணர்வாளனாகவும் இருந்தார் என்று சொல்வது சிந்தனையில் குழப்பமான முடிவாகவே எனக்குப்படுகிறது. இன்னமொன்று நாவலர் அந்தக் காலத்திலிருந்த யாழ்ப்பாண சாதிமுறையை மிக அழுத்தமாக வற்புறுத்த முனைந்தார் என்பது. அவர் தென்னாட்டுக்குச் சென்று பல சாதனைகளையும் பல அபகீர்த்திகளையும் அடைந்தார் என்று பதிவாகியுள்ளது. ஒன்று ஆறுமுகம் என்பவரை நாவலராகத் தரிசிக்கச் செய்தது தமிழ் நாட்டிலுள்ள மடங்கள்தான். இன்றும் நாவலர் என்ற அவருடைய விருதைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தது தமிழ் நாடு என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அதேபோன்று சைவத்தை வளர்த்த தில்லையம்பலத்திலே அவர் மடம் அமைத்து பாடசாலை நிறுவி பெரும் தொண்டுகள் செய்தார். அப்பொழுது அவர் இராமலிங்க சுவாமிகளுடன் முரண்பட்டார். அருட்பாவா மருட்பாவா என்று ஆர்ப்பரித்தார்.

ஆனாலும்கூட, இந்த வழக்கு நடந்தபொழுது, நீதிபதியின் முன்னால் இராமலிங்க சுவாமிகள் வந்தபொழுது ஆறுமுகநாவலர் எழுந்து மரியாதை செய்தார் என்று பதிவாகியுள்ளது. இவை அனைத்தையும் வசதிக்காக காலஓட்டத்திலே மறந்துவிடுதல் கொடுமை. வித்துவகேசரி என்ற வடமராட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு கரையான் எழுதிவிட்டான் என்பதற்காக பிரபந்தத் திரட்டிலே நாவலர் எழுதிய மறுப்பினை சிவத்தம்பி உட்பட ஏனைய தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் படித்துப்பார்க்க வேண்டும். “பறையருள்ளும் இவ்வாறு ஒரு வித்துவ கேசரி தோன்றி பறையாரோ? பறையினும் பறைவர். எனவே இந்தக் கரையாருள் தோன்றிய வித்துவகேசரி கரையாது இருக்கக் கடவர்” இப்படிப் பறையர் கரையார் என்று சாதிகளை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லி அநாகரிகமாக எழுதிய இந்த நாவலர் அன்றைய காலத்தில் இருந்த ஜாதிமுறைகளைப் பேணினாரே ஒழிய அதை அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை என்று சொல்வது தப்பு. அது மட்டமல்ல ஆறுமுக நாவலர் ஸ்தாபித பள்ளிக்கூடங்களிலே சிறுபான்மை என்று ஒதுக்கப்பட்ட சாதியார் என்று சொல்லப்பட்ட யாருக்குமே இடம் கொடுத்தது கிடையாது. இவை அனைத்துமே நாவலர் முழுக்க முழுக்க சைவர்களுக்கும் அது மட்டுமல்லாமல் கார்ப்பாத்த வேளாள சைவர்களுக்காக மட்டுமே குரல் கொடுத்து வாழ்ந்த ஒரு சமூகத்தொண்டன். எனவே அவருடைய சமூகத் தொண்டினை தேசியமாக மாற்றிச் சொல்வது அறிவு மோசடியின்பாற்படும் என்பதற்காகவே ஆறுமுகநாவலரை எதிர்த்தேன். ஆறுமுகநாவலரை இலக்கியவாதியாகத் தரிசியுங்கள். ஆறுமுகநாவலர் வசன நடையைத் தந்தார் என்பதற்காகத் தரிசியுங்கள். ஆறுமுகநாவலர் தமிழ் நாட்டிலே சென்று அங்குள்ள மரபுக்

கவிதைகளுடைய உருபுகளை உடைத்தெறிந்து தமிழ் வசனம் இவ்வாறுதான் அமைதல் வேண்டும் என்று ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக நின்றார் என்று பெருமையாகச் சொல்லுங்கள். அதை விடுத்து ஐந்தாவது குரவர் என்றோ, தேசியத் தலைவர் என்றோ அவருக்குச் சாயம் பூசுவது அறிவுக்கு முரண்பட்டது என்பதற்காகத்தான் நான் அவ்வாறு காட்டமாக எழுதிவந்தேன்.

இவ்வாறான காட்டமான கருத்துக்களை நீங்கள் முன்வைப்பதினாலேதான் இலக்கிய உலகில் உங்களைப்பற்றி பிரதிசூலமான அபிப்பிராயங்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன என்றா சொல்லுகின்றீர்கள்?

என்னைப் பற்றிப் பிரதிசூலமான அபிப்பிராயங்கள் நிலவுவதற்கு அடிப்படையில் காரணங்களை நான் அறியேன். இதற்குப் பலருக்கும் பலவிதமான காரணங்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இதுவரை பட்டத்திற்காக, பதவிக்காக, ஒரு அரசாங்க ஊழியத்திலே ஏற்படும் உயர்வுக்காக, ஒருவனைப் பிரீதி செய்யவேண்டும் என்பதற்காக, முகமனுக்காக நான் சரியெனக் கருதியவற்றிற்கு மாறாக எழுதியோ பேசியோ வந்ததில்லை. பிற்தொரு வழியிலே சொல்வதானால் சமரசங்களுக்கு நான் என்றுமே அடிமையானது இல்லை. 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எனக்கு அரசு உயர் பதவி தருவதென்று எதிர்ப்பாட்டிவந்த ஆசை காட்டியதிலிருந்து இதுவரையிலே நான் எந்த ஆட்களுக்கும் எந்தப் பழுவுக்கும் எந்த அரசியல் நிர்ப்பந்தத்திற்கும் விலைபோகாமல் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இன்னுமொன்று, “அவன் தன்பாட்டில் செய்து கொண்டிருக்கட்டும் எனக்கென்” என்று விவகாரங்களிலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சரி அல்ல தவறான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்று எனக்குப்பட்டபோதில் அந்தக் கருத்துக்கள் சரியல்ல என்று சொல்லி உரத்துக் குரல் கொடுத்தவன் நான். அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை எத்தனைபேர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் முரண்பட்டு இருந்தபோதிலும் கூட, நேரடியாக அவர்களை எதிர்க்காமல் ஒரு முகமன் சொல்லி தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்ட எத்தனை எழுத்தாளர்களைத் தெரியும். நான் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அடுத்தது நான் இலங்கையில் பழகிய எழுத்தாளர் வட்டத்தைப் போன்று வேறு எவரும் பழகியது கிடையாது. ஒன்று ஆரம்ப காலத்திலிருந்த சோ.சிவபாதசந்தரம், நா. பொன்னையா, வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, சு.இராசநாயகம், சு. வேலுப்பிள்ளை, கனக செந்திநாதன், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, சச்சிதானந்தன், என்று பலரை எடுத்துக்கொண்டாலும், ஈழகேசரிப் பரம்பரையிலிருந்து மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி இந்த சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உருப்படியான நாற்றங்கால் அமைத்துத்தந்த முன்னோடிக் கலைஞர்கள் அனைவரையும் நான் தேடிச்சென்று உறவு வைத்து மரியாதையாகப் பழகி அவர்களுடைய காலத்துச் சாதனைகளையும் பலவீனங்களையும் உள்வாங்கிக்கொண்டேன் என்று தைரியமாக நான் கூறுவேன்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய ஒரு தேடலுக்குத் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. இரண்டாவதாக, நான் மலைநாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இவர்கள் எல்லோரும் சாதி ஒற்றுமைகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது, கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபை கோலாகலமான கௌரவ விருதுகள் வழங்கிய காலத்தில் எல்லாம் இந்த எஸ்.பொ.வை மறந்துவிட்டார்கள். நான் கிழக்கு மாகாணத்தில் கலப்பு மணம்செய்து கிழக்கு மாகாணத்தையே என்னுடைய பிள்ளைகளுடைய தாய்வீடாக மாற்றி வாழ்ந்தேன். சாதிவிட்டுச் சாதி மட்டுமல்லாமல், மாகாணம் விட்டு மாகாணம் விட்டும் நான் வாழ்ந்தேன். பெரும்படிப்புப் படித்துப் பெரிய மார்க்சியக் கொள்கை பேசியவர்களுடைய வரலாறுகளை எடுத்துப்பாருங்கள். அவர்கள் அத்தனைபேரும் கொழுத்த பணத்திற்காக கொழுத்த சீதனத்திற்காக கலியாணம் முடித்தவர்கள். யாராவது தங்களுடைய கொள்கைக்காக மணம் செய்தோ அன்றேல் பிற மாவட்டத்துக்குச் சென்றோ வாழ்ந்து காட்டக்கூடிய தைரியம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. உண்மையில் நான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வந்தபடியால், யாழ்ப்பாணத்துக்காரன் என்னை ஏசினான். நான் மட்டக்களப்பிலே சென்று சாதனைகள் செய்யத் தொடங்க மட்டக்களப்பு நலனுக்கு அவர்கள் காலம் காலமாக ஓம்பிய சோம்பேறித்தனத்துக்கு எதிராக இருந்தபடியால்

அங்கேயும் என்னை ஏசினார்கள். ஏனைய அரசியல்வாதிகள் எல்லோரும் என்னை கம்யூனிஸ்ட் என்று கூறினார்கள். 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1960 ஆம் ஆண்டுவரை தமிழர்களிடம் நீங்கள் கேட்டுப் பார்த்தால் சொல்வார்கள், என்னை இரண்டு அடைமொழிகளால்தான் அழைப்பார்கள். ஒன்று, பி.ஏ. பொன்னுத்துரை என்பார்கள். இல்லாவிட்டால், கொம்யூனிஸ்ட் பொன்னுத்துரை என்பார்கள். இதில் ஒரு குறிப்பு பி.ஏ. பொன்னுத்துரை என்று சொன்ன காலத்தில், பி.ஏ. படித்து ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களை கைவிரல்களிலே எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

கிராமங்களிலே சென்று பி.ஏ. என்றால் தெரியாது. அந்த நேரத்தில் என்னுடைய நண்பர்கள் நல்லையா மாஸ்டருடைய படிப்பு என்று சொன்னால்தான் தெரியும். அப்படிப்பட்ட மட்டக்களப்பிலே நான் வாழ்ந்து அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்து அவர்களை உசுப்பி வந்ததினால் நான் இல்லாத காலத்திலே என்னை ஏச வேண்டிய கடப்பாடு அவர்களுக்கு உண்டு. அதே போன்றுதான் இந்த ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்கூறும் நல்லுலகு - ஈழத்தில் என்று சொல்லியது தெற்கே மன்னார் திருகோணமலையில் வரையில் தான். அவர் மறந்தும்போய் மட்டக்களப்பு தமிழர் வாழும் பிரதேசமாகப் பதிவு செய்யவில்லை. அந்தத் தமிழர் வாழும் பிரதேசமாகப் பதிவு செய்த நான்கு பேர்களில் விபுலானந்தர் தொடங்கி இன்று வரையில் நான்கு பேர்களில் என்னையும் ஒருவனாகக் குறிக்கவேண்டும். அதைக் குறிக்காது விடுவதற்காகவும் என்னை எதிர்ப்பார்கள். இன்னுமொன்று நான் எந்தக்காலமும் சிறுபான்மைத் தமிழன் எனக்குச் சிறுபான்மைத்தமிழன் என்ற முறையில் பதவி தாருங்கள், சாகித்திய மண்டலத்தில் ஓர் உறுப்பினர் ஆக்குங்கள் என்று பிச்சை கேட்டதே கிடையாது. நான் 1955ஆம் ஆண்டே நியாயமாவும் தைரியமாகவும் அறிக்கை செய்தேன்.

என்னுடைய சாதியின் பெயராலும், நான் பிறந்த பிரதேசத்தின் பெயராலும் கலை இலக்கியத் திருத்தவிசிலே எந்தக்காலமும் நான் ஒரு ஆசனம் யாசிக்கமாட்டேன். என்று சொல்லியிருந்தேன். இப்பொழுது ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அந்த வார்த்தையைக் காப்பாற்றி நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இன்னொன்று தென்தமிழ்நாட்டிலே சென்று திராவிட இயக்கங்கள் தமிழை முன்னெடுக்கத் தவறிவிட்டன என்றும் தமிழ்த்துவத்தை அவர்கள் நேசிக்கவில்லை என்றும் ஆரியமாயை மட்டுமல்ல திராவிடமும் ஒரு மாயைதான் என்றும் துணிந்து எழுதிப் பிரசாரம் செய்தவன் நான். எனவே நான் திராவிடர்களாலும் எதிர்க்கப்படும் ஒரு மனிதனாகத்தான் வாழ்கிறேன். ஆனாலும் இன்னும் ஒன்றை நிச்சயமாகக் குறிப்பிடப்படுதல் வேண்டும். ஆறுமுக நாவலருக்குப் பின்னர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளைக்குப் பின்னர் நூறு வருஷங்களுக்குப் பின்னர் தமிழ் நாட்டிலே மையம் வைத்து, ஈழத்தமிழர்களுடைய புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுடைய எழுத்து வல்லபங்களுக்கு ஒரு கேந்திரம் அமைத்துக்கொடுத்த தமிழன் நான். அதனாலும் நான் வெறுப்பைச் சம்பாதிக்கின்றேன். உண்மையாக, உண்மைபேசி, உண்மைக்காக உழைத்து, தமிழை நேசித்து, தமிழை இறக்கும்வரை மூச்சாகக்கொண்டு தமிழ்ப்பணி செய்து வருவது தப்பானால், நான் அந்தத் தப்பைச் செய்துகொண்டே சாவேன். யதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி என்பது மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும் பொருந்தும்.

2004 ஏப்ரல் சூனம் (ஆம் 08.59)

உங்களுடைய எழுத்துக்கு ஒத்தர்சமாக இருந்த முன்னோடிகளைக் கூற முடியுமா?

முன்னோடிகள் என்று சொல்லாமல் என்னைப் பல்வேறு கட்டங்களிலும் கவர்ந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, கவர்ந்த முன்னோடிகள் பற்றி, கவர்ந்து என்னுடன் உழைத்த சமகாலத்தவர்கள்பற்றி இன்றுவரை வாழ்ந்து வரக்கூடிய இலக்கிய நெஞ்சங்களைப்பற்றியும் ஊழியர்களைப்பற்றியும் ஒரு நீண்ட பட்டியல் பதிவாக வேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் அதற்குப் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்தில் உலகம் பலவிதம் கதைகள், கோபாலரட்னம்/ நேசரட்னம் போன்ற நாவல்கள், வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த எச். நல்லையா எழுதிய நாவல்கள் இவற்றையெல்லாம்

நான் வாசித்து பிரமிப்பு அடைந்த காலம் இருக்கிறது. ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள் கதைஞர்களுள் இவர்களைப் பிரமிப்புடன் வாசித்தது இன்றும் ஞாபகம் இருக்கிறது. தென் தமிழ்நாட்டிலிருந்து, வெட்கப்படாமல் சொன்னால், கல்கி. கல்கியினுடைய பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம் இவற்றையெல்லாம் எத்தனையோ தடவை திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன். ஆனால் இன்று கல்கி ஒரு நாவலாசிரியர் அல்ல என்று திடப்பட விமர்சனம் செய்யமுடியும். ஆனால் ஒரு கட்டத்திலே கவரப்பட்டு இலக்கிய ரசனை உள்ளவனாக வளர்ந்தேன் என்பதைச் சொல்லவேண்டும். ஆனால் என்னுடைய எழுத்து ஆளுமைக்கு ஆதர்சமாக அமைந்த ஒருவர் பாரதிதான். பாரதி சொற்ப காலத்துக்குள் தமிழுக்கு ஒரு புதிய உத்வேகம், ஒரு புதிய மந்திரசக்தி, ஒரு புதிய நெகிழ்ச்சி, புதிய உயிர்ப்பு, புதிய சுவையுணர்வுகள், புதிய சுருதிகள் அனைத்தையும் ஒன்றாக அருளிணான்.

நான் சில வேளைகளிலே திராவிடக் கழகத்தினருடைய இலக்கியத் தோல்விக்குப் பிரதான காரணம் பாரதியாருடைய இலக்கிய ஆளுமையை அவன் ஒரு பார்ப்பான் என்று நிராகரித்ததினால் ஏற்பட்டதோ என்று கூட நினைப்பதுண்டு. பின்னர், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சு.இராசநாயகம், கனக. செந்திநாதன், சு.வேலுப்பிள்ளை, இ.நாகராசன், சொக்கன் ஆகியோருடைய எழுத்துக்களை நான் வியப்புடன் வாசித்த காலங்கள் உண்டு. அதை மறவேன். உண்மையாக, நான் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் படித்தபோது ஈழகேசரியில் “மலர்ப்பலி” என்ற சொக்கனுடைய தொடர்கதை வந்துகொண்டிருந்தது. அதேகாலத்தில் வ.அ. இராசரத்தினம், பித்தனுடைய கதைகள், அ.செ. முருகானந்தன், அ.ந. கந்தசாமி இப்படியே வந்து எனக்குச் சகாக்களாகவும், தோழர்களாகவும் ஏற்பட்ட என்.கே. ரகுநாதன், டானியல், பின்னர் புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கு.ப. ராஜகோபாலன், கு. அழகிரிசாமி, எல்லோருக்கும் முக்கியமாக தி.ஜானகிராமன், ஒரு கட்டத்தில் ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி அப்படியே சொல்லிக்கொண்டு போனால் இன்று தமிழ்நாட்டில் என்னுடன் நட்புப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய அசோக மித்திரன், இ.பார்த்தசாரதி, சுஜாதா, வெங்கட் சாமிநாதன், மாலன், அம்பை இவர்களை நீங்கள் ஓரளவுக்குப் பிராமண எழுத்தாளர்கள் என்றால், அவர்களுடைய இளைய தலைமுறையான வெங்கடேஷ், பா.இராகவன் இவர்களுடனும் நான் பழகிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களை விடுத்து கோவை ஞானி, பழமலை, இன்குலாப், கந்தசாமி, பிரபஞ்சன் இவர்கள் எல்லோரிடமும் பழகிக் கொண்டிருக்கிறேன். இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு 200 பேரையாவது சொல்லவேண்டும். அவர்களுள் அறிவுமதி, யுகபாரதி, பழநிபாரதி, சுமதி என்று. இவர்களைவிட மட்டக்களப்பிலே நான் வாழ்ந்த காலத்தில் என்னுடைய எழுத்தை ஊக்குவித்த எனக்கு உதவியாக இருந்த பலரையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது.

ரி. பாக்கியநாயகம், நவம், அன்புமணி, நீலாவணன், மருதூர்க் கொத்தன், ஜே.எம்.எம். அப்துல்காதர், அ.ச. அப்துல்சமது, எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா, புரட்சிக் கமால், அவை வேந்து, அண்ணல், பித்தன் என்று ஒரு நீண்ட வரிசை சொல்லலாம். பின்னர் என்னுடன் இணைந்து மாணவர்களாக இருந்து சக பயணிகளாகப் பயணம் செய்த காசி ஆனந்தன், செழியன் பேரின்பநாயகம், முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது ஆர். பாலகிருஷ்ணன். வடக்கே இன்னும் பலர். அழகு சுப்பிரமணியம், ஏ.ஜே. கனகரட்னா, என்னுடைய இனிய நண்பர் இ. நாகராஜன், அற்புதமான விமர்சகரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமான திருச்செல்வம், கே.வி.நடராஜா இப்படியே சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏதோ ஒருவகையில் அறிந்தோ அறியாமலோ என்னுடைய எழுத்துப்பணி சிறப்பதற்கு ஏதாவது ஒன்றைச் செய்தார்கள் என்று நன்றி விசுவாசத்துடன் இன்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கொழும்பில் இளங்கீரன், எம்.ஏ. ரஹ்மான், ஜவாகர், முக்கியமாக நாடகத்துறையில் பல பரிசோதனைகள் செய்த சுஹைர் ஹமீட், அப்புறம் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில், இரா. சிவலிங்கம், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கிருஷ்ணசாமி, எம்.எஸ்.எம். இராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், எனக்குப் பலகாலமும் நண்பனாக இருந்து பலவழிகளிலும் உதவிசெய்த மாத்தளை கார்த்திகேசு, வி. கே. ரி. பாலன் இவர்கள் அத்தனைபேரும் ஏதோ ஒரு வகையில் என் ஆசானாக இருந்தார்கள். அவர்களால் என்னுடைய எழுத்து ஊழியத்திலே நான் நன்மை பெற்றேன். புலம் பெயர்ந்து சென்றபிறகு இன்னொரு பட்டியல். இவர்களில் பலர் என்னைப் பின்னர் ஏசியதும் உண்டு. நிராகரித்ததும் உண்டு. அதைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. ஆனால் ஒரு பெரிய

மனித சங்கிலியினால் உருவாகுவதுதான் இலக்கியப் பெரும் பயணம். அந்தப் பெரும் பயணத்தை இன்னும் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்றைக்கும் நான் என் தனிமனித சாதனை என்று எதையும் சொல்லவில்லை. ஒன்றைத்தவிர எழுத்தில் நான் ஊன்றிய சத்தியமும் ஆளுமையும் நேர்மையான பக்தியும்.

ஆறுமுகநாவலர் போன்றே நாவலர் என்று பட்டம் பெறாவிட்டாலும், உங்கள் நாவன்மையால் தமிழ் நாட்டைக் கவர்ந்தீர்கள் என்று பதிவாகியுள்ளது. அத்துடன் வ.சி. இராசரத்தினம் உங்களுடைய பேச்சாற்றல்பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார். இது பற்றிக் கூறுவீர்களா?

சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் வகுப்புகளில் ஆங்கிலத்தில் பேச்சாற்றல் உள்ளவன் என்று கணிக்கப்பட்டேன். சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கத்தின் கிளையாக இயங்கிய மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகத்திலே என்னுடைய பேச்சுக்கள் வாராவாரம் இடம்பெற்றன. உண்மையில் அதுதான் என்னுடைய பேச்சுக்குப் பயில் இடம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து பிணைந்து பிரசாரம் செய்யப் புகுந்த பொழுது, ஆரம்பகால மேடைப் பேச்சாளர்களில், ஒருவனாக மாணவப் பேச்சாளனாக நான் விளங்கினேன். எனவே மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகமும் பின்னால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும்தான் என்னுடைய பேச்சு ஆற்றலை வளர்ப்பதற்குப் பண்ணையாக இருந்தன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே நான் பயின்று கொண்டிருந்த பொழுது சேர். சீனிவாசசாஸ்திரி பேச்சுப்போட்டி நடந்தது. புகழக வகுப்புத் தொடக்கம் எம். ஏ. இறுதியாண்டு வரையில் கல்வி பயிலும் சகல மாணவர்களும் கலந்துகொண்டு ஒருசேர நடக்கும் போட்டியில் ஒரு பரிசுதான் வழங்கப்படும். 1950 ஆம் ஆண்டு நான் முதலாண்டு மாணவனாக இருந்தபொழுது கலந்துகொண்டு அந்தப் பரிசினைப் பெற்றேன். இந்தப்பரிசினைப் பெற்ற முதலாவது இலங்கைத் தமிழன் நான். அதன்பின்னர் நான் பட்டதாரி மாணவனாக இருந்த காலத்திலே இராமலிங்கம், வி. பொன்னம்பலம் போன்ற யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பிரபல பேச்சாளர்கள் உடன் சாலை மாணவர்களாக இருந்த காலத்திலே கிறிஸ்தவக் கல்லூரியினுடைய தமிழ்ப் பேச்சுக் குழுவின் தலைவனாக நான் செயல்பட்டேன்.

அந்தக்காலத்திலே குயின்ஸ் மேரிக் கல்லூரியில் இருந்து அனந்தநாயகி, பச்சையப்பா கல்லூரியில் இருந்து கு.ராஜவேலு போன்ற பல பேச்சாளர்கள் கலந்துகொண்ட போதிலும் பல்கலைக்கழக மாணவனாகத் தமிழ்நாட்டிலே சென்னையிலே என்னுடைய பேச்சுக்கள் வெகுவாக மாணவர் உலகில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவையாக இருந்தன. பின்னர் மட்டக்களப்பிலும் நான் மாணவர்களுக்குப் பேச்சுத் திறனை வளர்ப்பதற்காக மெதடிஸ்த் மத்திய கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பேரவை என்ற ஒரு அமைப்பினை ஏற்படுத்திப் பேச்சுப் போட்டிகளும் நடத்தினேன். அதில் கலந்துகொண்ட பலர், காசி ஆனந்தன், செழியன் பேரின்பநாயகம், பரீட் மீராலெப்பை போன்ற பலர் பேச்சாளர்களாகத் தேர்ச்சி பெற்று வெளியேறி எனக்குப் பெருமை சேர்த்தார்கள். இராச துரையை மட்டக்களப்பிலே சொல்லின் செல்வர் என்றுதான் அழைப்பார்கள். உண்மையிலே, ஈழத்திலே மேடைப் பேச்சாளர்களிலே என்னைக் கவர்ந்த பேச்சாளர்கள் சிலர். அவர்களில் முதன்மையானவர் என்று நான் கருதுவது, அரசியல் மேடையைப் பொறுத்தவரையில் செனட்டர் நடேசன் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். மிகச் சரளமாக மக்கள் தமிழிலே கொள்கைகளை ஆணித்தரமாய் பேசுவார். ஆனால் இராஜதுரை திராவிடக் கழகத்தினர் பயின்ற பேச்சுக்கலையைப் பின்பற்றி அடுக்குத் தமிழிலே ஆவேசமாக மக்கள் கிளர்ந்தெழும் வகையிலே பேசுவார்.

அவருடைய பேச்சுத்தான் அவருடைய அரசியல் செல்வாக்குக்கும் அரசியல் உயர்வுக்கும் காரணமாக அமைந்தன. அவருடைய பேச்சுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடிய பேச்சாளர்கள் இல்லை என்றிருந்த நிலையில் அந்த ராஜதுரைக்கு இந்தப் பொன்னுத்துரை என்ற அளவிலே கிழக்கு மாகாணத்திலே நான் அரசியல் மேடைகள் தோறும் இராஜதுரையினுடைய பிரசங்கங்களையும் ஏனைய தமிழரசுக்கட்சிப் பிரசாரப் பீரங்கிகளுடைய பிரசாரங்களையும் எதிர்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தேன். என்னுடைய பேச்சு வல்லபத்தினால்தான் எஸ்.யூ. எதிர்மன்னசிங்கம், சுவீத் மஜீத் போன்றவர்கள் எம்.பி.க்களாக வந்தார்கள் என்றுகூட உரிமை பாராட்ட முடியும். இன்னொரு விஷயத்தைப் பதிவுக்காகச் சொல்லுகிறேன் என்னுடைய பேச்சைக்கேட்டு அதிகம் வியாகூலம் அடைந்து தவித்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் சிவத்தம்பி மற்றவர் கைலாசபதி. நான் என்னுடைய

வரலாற்றில் வாழ்தலிலே அதனைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளேன். நான் நம்புகிறேன் என்னுடைய வாழ்நாள்பூராவும் இரண்டே இரண்டு கூட்டங்களில் மட்டும் தான் நானும் கைலாசபதியும் ஒரே மேடையில் பேசியுள்ளோம். அதன்பின்னர் நடந்த அனைத்து இலக்கியக் கூட்டங்களிலேயும் இறக்கும்வரை கைலாசபதி ஒரு விஷயத்தைத் தனது பேச்சுமேடை நாகரிகமாகவும் பண்பாகவும் பயின்று வந்தார். அது என்னவென்றால், நான் பேசும் இலக்கியக்கூட்டத்தில் எஸ்.பொ. அழைக்கப்பட்டால் நான் வரமாட்டேன் என்று கூட்ட அமைப்பாளர்களிடம் சொல்லி வந்துள்ளார். இது எவ்வளவு தூரம் கைலாசபதியினுடைய ஒரு நயவஞ்சகத்தன்மையைக் காட்டுகிறது என்று விலகி நான் சிரித்துள்ளேனே தவிர அமைப்பாளர்களிடம் உங்களுக்கு கைலாசபதியினுடைய கருத்துக்கள்தான் தேவையென்றால் தாராளமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். எனவே இந்தப் பேச்சின்மூலம் சில கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்யலாமே தவிர பேச்சு மட்டுமே இலக்கியமாகவோ சமூக முன்னெடுத்தலாகவோ அமைந்துவிடாது. எனவேதான் நான் பிற்காலத்திலே பேசுவதிலும் பார்க்க சிறு சிறு குழுக்களாக நண்பர்களுடன் உரையாடல்கள் மூலம் பெறவும் கொடுக்கவும் அதிக வசதி ஏற்படும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். கடந்த ஒரு மாமாங்க காலமாகத் தமிழ்நாட்டிலே நான் என்னுடைய தமிழ் ஊழியத்தைச் செய்து வருகிறேன். தமிழ்நாடு செல்லும் போதெல்லாம் பல இடங்களிலும் நான் பேசியிருக்கிறேன். என்னுடைய பேச்சு நன்றாக இருக்கிறது என்று பலரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

உங்களைப்பற்றி எதிர்க்கருத்துகள் கூறுபவர்களைப் பற்றி நீங்கள் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது சென்ற ஆண்டிலே பிரசுரமான “எஸ். பொ. ஒரு பன்முகப் பார்வை” என்ற நூல் நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த நூலைப் திருநாவுக்கரசு என்கிற தாமரைச்செல்வி பதிப்பகத்தின் நிர்வாகியும் இந்திய நாட்டிலே கலை இலக்கிய விமர்சகர் என்று பலராலும் அறியப் பட்டவரும் அண்மையிலே லண்டன் சென்று இந்திய கலைக் கோட்பாடுகளைப்பற்றி விமர்சித்தவருமான இந்திரன் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். இந்த நூலிலே, அறிவுமதி, அம்பி, கந்தவனம், ஆதிமூலம், வீரசந்தானம், மருது, சந்ரு, நெடுஞ்செழியன், மாருதி, பாலு மகேந்திரா, ஞானம், புகழேந்தி, சௌந்தா, சிவபாலன், இலங்கைநாதன், இந்ர, சினேகிதன், சரவணன், ராஜன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, அம்பை, இன்குலாப், இந்திரன், கலாமோகன், காசி ஆனந்தன், தளையசிங்கம், முத்துலிங்கம், ஞானி, சாலை. இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், திலகவதி, ஏ.ஜே. கனகரட்னா, பெ.சு. மணி, வல்லிக்கண்ணன், கனக செந்திரநாதன், பொன் பூலோகசிங்கம், அசோகமித்திரன், செல்வராஜா, விட்டலராவ், வெங்கடேஷ், சுமதி, வி.கே.டி. பாலன், தர்ம குலசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா, வேலாயுதபிள்ளை, இராசரத்தினம், இளங்கோவன், பாவண்ணன், துரை மனோகரன், விசாலம், பஞ்சாங்கம், முருகேச பாண்டியன், இரவிசுமார், இருசுரான், உ.பெ.பிள்ளை, கார்த்திகேசு, இராமானுஜம், ஞானக்கூத்தன், பாலமனோகரன், செயப்பிரகாசம், கணேசலிங்கன், ஆ.சி.கந்தராஜா, சிறீசுக் கந்தராஜா, கார்மேகம், தனபாலசிங்கம், சந்திரதாஸ், அர்ப்பணா, முத்துக் குமாரசாமி, அரவிந்தன், முருகபூபதி, திருநாவுக்கரசு, தேவதாஸ், எம். ஏ. ரஹ்மான் ஆகிய இவ்வளவு பேருடைய ஆக்கங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இதுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்த, வாழும் எந்தவொரு எழுத்தாளனுக்காவது இவ்வளவு பெரும் பட்டியலிடப்பட்ட எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும், ஓவியர்களும் செய்த விமர்சனங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? எனவே உண்மையில் நான் இல்லாத ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சூனிய நிலையை சாதகமாகப் பயன்படுத்தி ஒரு பிரதிகூலமான பதிவுகள் மட்டுமே வந்துள்ளன என்று ஒரு பதிவு செய்யப்படுகிறது. இந்தப்பதிவு ஒரு மிகத்தவறான பதிவு என்பதை கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள படைப்பாளிகள் பலரும் கவலையுடன் சொல்லி அவர்களே முயன்று இந்த நூலைத் திரட்டித் தந்துள்ளார்கள். இந்த நூலிலே அவர்கள் செய்த ஒன்று என்னைப் பற்றிய பிரதிகூலமாக வந்துள்ள பதிவுகளைக்கூட வாசகனுக்கு இத்தகைய பன்முகப்பட்டதாகச் செய்யப்படுகிறது என்பதை நேர்மையாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த நூலையும் வருங்காலச் சந்ததியினர் வாசிக்கவேண்டும். இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும் பேராசிரியர்களும் வாசிக்கவேண்டும்.

அர்த்தங்கள் தெரியாது மந்திரங்கள் செபிக்கும் அர்ச்சகர் கூட்டம் போன்று இருக்கக்கூடிய இவர்கள், வாசிக்க வேண்டும். மீள்வாசிப்புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஒரு பக்குவத்தையடைய என்றாலும் இந்த நூலை அவர்கள் வாசிக்க வேண்டும்.

ஸாகிரா மகாநாட்டில் தங்களை அழுத்து நொருக்க கம்யூனிஸ்ட்டுகள் முயன்றதாக வ.அ. இராசரத்தினம் தனது கட்டுரை ஒன்றிலே பதிவு செய்துள்ளார். என்ன நடந்தது?

உண்மையில் இதைப்பற்றி பல சந்தர்ப்பங்களிலும் சொல்லிக் களைத்துப் போனேன். உண்மைகள் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளைச் சென்றடையவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஸாகிரா மகாநாடு ஏற்பாடு செய்த காலங்களில், நானும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தீவிர ஆதரவாளனாக இருந்தேன். இந்த மகாநாட்டு ஏற்பாடுகள் கூட்டமொன்று யாழ்ப்பாணத்தில் மத்திய கல்லூரியில் டொமினிக் ஜீவாவின் அழைப்பின் பேரிலே நடைபெற்றது. அந்த அழைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு நான் அந்த மகாநாட்டு ஏற்பாட்டுக் கூட்டத்திலே பங்குபற்றி எனது கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அப்பொழுது இந்த ஏற்பாடுகள் நடந்த காலத்திலே மரகதம் மூலம் இளங்கீரன் இந்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்த காலத்திலேகூட நான் இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டுக்கு ஆதரவாளனாகவே இருந்துள்ளேன். இந்தச் சிறப்பு மகாநாட்டினை ஒட்டி சிறப்பு மலர் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அந்தச் சிறப்பு மலரிலே டானியல், ஜீவாவினுடைய சிறுகதைகள் பிரசுரமானதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய ஒரு கட்டுரை பிரசுரமாகியிருந்தது. அந்தக் கட்டுரை, எழுத்தாளர்கள் வாசகர்கள், விமர்சகர்கள், ஆகிய முத்திறத்தாருக்கும் இருக்கக்கூடிய உறவுகள் பற்றி விமர்சன ரீதியாக விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்ட கட்டுரைதான் அதில் பிரசுரமாகியிருந்தது. முற்போக்கு மகாநாட்டிலே புதிய திசையிலே அந்த மகாநாடு மலரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் சென்றிருந்தேன். அதற்கான காரணம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளுடைய தொழிற்சங்கமாக அன்றி அது எழுத்தாளர் இயக்கமாக மாறி மார்க்சியக் கருத்து வட்டத்திற்கு அப்பாலும் கலை இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுள்ள எழுத்தாளர்களையும் எங்கள் அணிக்குள் சேர்த்துக்கொண்டு இலக்கியம் கலை பற்றிய சிந்தனைகளை ஒரு பெரிய வட்டத்துக்கு உள்ளாக்க வேண்டும் என்பதிலே எனக்கு முனைப்பான ஆர்வம் இருந்தது. இந்த முனைப்பான ஆர்வத்திற்குப் பிரதான காரணம், தமிழ் இலக்கியத்தின் சகல சங்கங்களையும் மார்க்சியத்துக்குள் மட்டுமே - அந்தக் குறுகிய வட்டத்துக்குள் மட்டுமே தரிசித்துவிடமுடியாது என்பதை நேர்மையாக நான் உணர்ந்திருந்தேன். இந்த உணர்வு என்னிடம் ஏற்படுவதற்குப் பலர் காரணமாக இருந்தார்கள். ஒருவர் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை. இன்னொருவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, இன்னொருவர் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா இன்னொருவர் இரசிகமணிகனக. செந்திநாதன். இவர்களுடன் ஏற்பட்ட கலந்துரையாடல்கள் மூலம் தமிழ்த்துவத்தின் ஒரு கூறு நிராகரிக்கப்படும் அவலத்திலிருந்து மார்க்சிய எழுத்தாளர்களைக் காப்பாற்றி, மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் தலைமை தாங்கி, எழுத்தியக்கம் இலங்கையில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற ஆவேசம் உள்ளவனாக இருந்தேன். இதன் காரணமாகத்தான் ஸாகிரா மகாநாட்டுக்கு மிகுந்த ஆசையுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் நான் சென்றேன்.

ஆனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் அகில இலங்கை ரீதியாகப் பலரும் அங்கத்துவம் வகிக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய இயக்கமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டால், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடைய தலைமைத்துவத்திலிருந்து அந்த எழுத்து இயக்கம் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற ஒரு திடீர் அவதானிப்பினை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அந்த கட்சிசார்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கு உணர்த்தியிருந்ததல் சாத்தியம். ஆனால் அவர்கள் உணர்த்தினார்களா இல்லையா என்பது பதிவு செய்யப்படவில்லை. மகாநாட்டின்போது, அங்கு பலர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் எவ்வித ஒட்டோ உறவோ கிடையாது. ஆனால் அவர்கள் அந்த மகாநாட்டிலே தமிழ் எழுத்தாளர் உருவத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அதனால்தான் சினங்கொண்டு நான் சொன்னேன், “எழுத்தாளன் கொம்யூனிஸ்ட்டாக இருக்கலாம், ஆனால் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் எல்லோரும் எழுத்தாளர்களாக இருக்க முடியாது” என்று. இதைச் சொன்ன பொழுது அதனுடைய சூக்குமம் சட்டென்று சிலருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இதனால் இலக்கிய

உலகத்திற்கு என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர் என்று நான் உரிமை பாராட்டக் கூடிய நீர்வைப் பொன்னையன் எழுந்து எனக்கு எதிர்க்கோஷமிட, துறைமுகத்திலே வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்கள் கதிரையைத் தூக்கி என்னை அடிக்க வந்தார்கள். இதை இலக்கிய நெஞ்சங்கள் யாராவது தமிழ் ஊழியத்தின் ஒரு அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்வார்களா? இத்தகைய ஒரு படுபாதக நிலையில் ஓர் எழுத்தாளர் சங்கம் திசைமாறி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய ஏவல் நாயாகக் குலைக்கக் கூடிய எழுத்தாளர் சங்கத்தை நடத்த விரும்புகிறது என்ற ஞானம் அப்போதுதான் எனக்கு உதயமாயிற்று. எனவே அந்த இயக்கத்திலிருந்து என்னைத் துண்டித்துக்கொண்டு என்னைப் போன்றே, இது அகில இலங்கை எழுத்தாளர் இயக்கமாக மாற வேண்டும் என்ற சிந்தையராக இருந்த சு.வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் தேவன், கனக செந்திநாதன் போன்ற யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களும், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தமிழ்க் கூறியையும் வலியுறுத்தி தமிழ் ஊழியம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட சதாசிவம் போன்றவர்களும், மட்டக்களப்பில் எனக்குச் சகாக்களாகக் கிடைத்த பாலகிருஷ்ணன், இராசரத்தினம், அண்ணல் இவர்கள் எல்லோரும் இணைந்து மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ்விழாவை நடத்தினோம். தமிழ் விழாவினுடைய செய்தி ஒன்றே ஒன்றுதான். ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஒரு தொழிற்சங்கம்தான். எழுத்தாளர்களுடைய இயக்கம் அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தியது. இந்தத் தமிழ்விழா 1963இல் நடந்தது. 1964இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்தியவிழாவில் சினந்தெழுந்த முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் பண்பற்றமுறையிலே இலக்கிய நேசர்களுக்கு கூழ்முட்டை எறிந்தது காரணமாகத்தான் நான் இலக்கிய வாழ்க்கையிலே ஒரு சின்னத்தவறு இழைத்துவிட்டதாக உணர்கிறேன்.

நீங்கள் அப்படி இழைத்த தவறுதான் என்ன?

ஏலவே, கே.வி. நடராசன் இவர்கள் தாக்க வருகிறார்கள் என்பதையும் இன்ன கூட்டத்திலே இன்ன இன்ன மாதிரித் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். டானியல் தலைமையில் முற்போக்கு எழுத்தாளரென அடையாளம் காட்டிய சிலரும் அணி திரளக்கூடிய என் சாதியைச் சேர்ந்த சில சண்டியர்களும் நடந்து வந்ததைப் பார்த்தேன். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதைப் போல எம்.எம்.சமீம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர் என்று தன்னுடைய பதவியை வைத்துக்கொண்டு அந்தக் குழப்பத்தைத் தொடங்கினார். அந்தக் கூழ்முட்டை எறிந்தவர்களுள் டானியலும் டொமினிக் ஜீவாவும் அடங்குவர். பேனா பிடிக்கவேண்டிய இந்தக் கைகள் கூழ் முட்டைகள் எறிந்து மிகக் கேவலமாகத் தரம் தாழ்ந்து விட்டார்கள் என்ற ஆத்திரத்தில், நான்தான் இவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்தேன் என்று சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இன்றும் தமிழ் இலக்கிய உலகத்திலே எனக்கு எழுதித்தந்ததாகப் பலர் உரிமை பாராட்டுவதும், நான் பலருக்கு எழுதிக் கொடுத்ததாகவும் விமர்சனம் வைப்பதும் ஆகிய பல நடந்து கொண்டிருந்த போதிலும், அதுபற்றிய விமர்சனங்களிலே நான் உண்மையில் தலையிட விரும்பியதே இல்லை. காரணம் இவை அனைத்தும் உண்மையான ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட வேண்டிய தீர்வுகளே தவிர, றோட்டுக்கரை ஓரத்திலே நின்று கூச்சலிடுபவர்கள் போன்று இட்டுக்கட்டும் கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு செயற்படுவது மிக மிகத் தப்பு. உங்களுடைய “ஞானம்” பத்திரிகையிலேசுட துரை மனோகரன், ஏ. இக்பால் ஏதோ ஆய்வுகள் செய்து முடிவுகள் செய்து விட்டதாக அறிவித்தபோது, யாரோ எனக்கு எழுதித் தந்ததும் நான் யாருக்கோ எல்லாம் எழுதிக் கொடுத்ததும் என்ற சர்ச்சைகளுக்கு நான் முகம்கொடுக்க வேண்டிய ஒரு அவலத்தை அந்த முட்டையெறி வைப்பவத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தால் நான் சொல்ல நேர்ந்தது.

ஆனாலும் ஒன்று, நான் 1952 ஆம் ஆண்டில், அதை என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். தனிப்பட்ட சில நிர்ப்பந்தங்களினால் எழுதுவதைத் தவிர்த்துவிட்டேன். டானியல் அதற்குச் சாட்சியாக வாழ்ந்தார். நான் விவாகம் செய்யும் வரையில் எஸ். பொன்னுத்துரை என்ற பெயரில் எந்த ஒரு கதையும் பத்திரிகையில் பிரசுரமாக மாட்டாது என்று வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். இலங்கையில் அந்த வாக்குறுதியை நான் காப்பாற்ற முனைந்தேன். ஆனால் ஓர் எழுத்தாளனாக இருந்த நான் எழுதுவதிலிருந்து துறவுபூண்டு

கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எனவே நண்பர்களான டானியல், ஜீவா ஆகியோருடைய எழுத்துப் பிரசாரங்களுக்கு நான் ஊக்க சக்தியாகவும் ஆக்க சக்தியாகவும் அமைந்திருந்தேன். அது நட்புக்காகச் செய்யப்பட்ட ஒன்று. அதனைப் பகிரங்கமாகச் சொன்னது தப்பு. அதனைச் சொல்லவேண்டியவர்கள் இனிவரும் ஆராய்வாளர்கள்தான். ஒரு கட்டத்திலே நீங்கள், “ஞானம்” என்ற கதை ஜீவா எழுதிய சிறுகதைகளிலே மிகச் சிறந்தது என்று சொன்னீர்கள். அந்த ஞானம் என்ற கதை ஜீவா எழுதவில்லை என்று நான் பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொல்லியிருக்கிறேன். இனிவரவேண்டிய விமர்சகர்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால், தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலே உள்ள அனைத்து சிறுகதைகளையும் ஆராய்ந்து இந்த ஞானம் என்ற கதைக்கும் மற்றக் கதைகளுக்கும் இடையேயுள்ள நோக்கம், மொழி நடை, கதை சொல்லும் பாணி இவற்றிலே தென்படும் வித்தியாசங்கள் என்ன என்று அகச் சான்றுகளை வைத்துக் கொண்டுதான் இவற்றைப் பேச வேண்டுமேயொழிய, இந்த யாழ்ப்பாணத்திலே கொட்டடி வழக்குகளிலே பொய்ச்சாட்சிகளைக் கொண்டுவந்து நிறுவி ஒருவனைக் கேவலப்படுத்துவது போன்றவற்றை இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்றோ இலக்கிய விமர்சனம் என்றோ இலக்கியப்பங்களிப்பு என்றோ ஒருநாளும் உரிமை பாராட்டக் கூடாது.

2004 மே ஞானம் (ஆழ் 08.59)

ஐம்பதுகளுக்குப் பின் ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய வகையிலே எஸ். பொ. வின் நேர்காணல் அமைந்திருக்கின்றது. முற்போக்குகளுடன் முரண்பட்ட நற்போக்கு தனது கருத்துக்களை தெளிவாகவும், பயமின்றியும் தெரிவிக்கும் பாங்கு அலாதியானது. வாசிக்கும் வாசகனுக்கு அலுப்புத்தட்டாத வகையில் பலகோணங்களில் நின்று கொண்டு தன் செல்வாக்கை உயர்த்திக் காட்டுகின்றார்.

- சீவா தம்பி

வணக்கம்! தாங்கள் அனுப்பி வரும் ஞானம் 50வது இதழிலிருந்து கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது நன்றி. எஸ். பொ.வின் பேட்டி அருமையாகச் செல்கின்றது. அவர் கிராமிய வழக்கிலுள்ள அருமையான சொற்கள் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்துவார். அவர் 'சடங்கு' நூலை வெளியிட்ட காலத்தில் அவரும் நானும் கல்வி அமைச்சின் பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தில் கடமையாற்றினோம். அவர் தமிழ் பிரிவில் நான் விஞ்ஞானப் பிரிவில் இடையிடையே சந்தித்துக் கொள்வோம். அவர் மிக வேகமான மொழி பெயர்ப்பாளர் என்பதை நான் அப்போதே அவதானித்துள்ளேன். அவரின் கையெழுத்திட்டுத் தந்த 'சடங்கு' இப்பொழுதும் எனது புத்தகங்களோடு இருக்கிறது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- இரா. சந்திரசேகரன்

(ஞானம் ஆழ் 59, 2004)

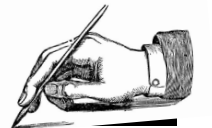

நற்போக்கு இலக்கியத்தின் தந்தை என்று தம்பட்டம் அடித்துத்திரியும் எஸ். பொ. அவர்கள் உண்மையிலேயே தமிழ் இலக்கியத்திற்கு எத்தகைய சேவையை தன்வாழ்நாளில் செய்திருக்கின்றார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதில் பல சங்கடங்கள் என்னை இடைமறித்து நிற்கின்றன. 1955 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே எழுதத் தொடங்கினேன் என்பது உண்மை என்று சொல்லும் எஸ். பொ. தனது வாழ்நாட்களின் பெரும்பகுதியை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைக் கிண்டல் செய்வதிலும், நையாண்டி செய்வதிலுமே செலவு செய்துள்ளார். இதுதானா இவர் செய்த இலக்கியப்பணி.

முற்போக்கு முகாமில் உள்ளவர்கள் எதைச் செய்தாலும் அதை பிழைகண்டு பிடிப்பதே அவரின் இலக்கியப்பணி என்று காலத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மேதாவி. 'நான் ஓர் இந்துவாகப் பிறந்து இந்துவாகவே வாழுகிறேன்' என்று கூறிக் கொள்ளும் எஸ். பொ., சைவத்திற்கும், தமிழ்மொழிக்கும் பெரும் பணியாற்றிய பெருந்தகை ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலரைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் எந்த இந்துவாலும் மனங்கொள்ள முடியாததொன்று. இதற்கான காரணத்தைப் பார்த்தேன் உண்மை தெரிந்து விட்டது. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் நாவலரின் தமிழ் பணியை தனது கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியிருந்ததின் காரணத்தினாலாகும், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி எதைச் சொல்லுகின்றாரோ அதற்கு மாறாகக் கருத்துத் தெரிவிப்பதில் அவருக்கு அலாதிபிரியம். நல்லதைச் சிந்திக்கின்ற கருத்தை அவர் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொண்டது கிடையாது. இதிலிருந்து எல்லோருடைய எழுத்துக்களையும் வாசிப்பது புலனாகின்றது. காரணம் பிழை கண்டு மாற்றுக் கருத்துக்களையும் எழுத்தாளர்களையும் குறைகூறுவதற்கேயாகும். இதுதான் விமர்சனம் என்று எண்ணிவிட்டார் போலும். விமர்சனங்கள் ஆக்கங்களுக்கல்ல, ஆட்களுக்குத்தான் என்று எண்ணிய விமர்சகர் எழுத்தாளர். இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கம், நீர்வைப் பொன்னையன் தொடக்கம் இன்று வரையுள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை அறுபதையும் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை எஸ். பொ. அறிவாரா? அவருடைய நற்போக்கு அணியில் எத்தனைபேர் உள்ளனர் என்று பட்டியல் போட்டுச் சொல்வாரா? தனிக் காட்டுராஜா என்று தன்னை நினைப்பவருக்கு இவைகள் எங்கே தெரியப்போகின்றது. பேராசிரியர்களான க. கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி போன்றோருக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றி என்ன தெரியும், என்று எஸ். பொ. சொல்லியதிலிருந்து புலப்படுகின்றது.

ஒரு சிறுகதையையோ, கவிதையையோ, நாவலையோ வாசிக்கின்ற ஒரு வாசகன் அல்லது ஒரு நாடகத்தையோ, சினிமாவையோ ரசிக்கின்ற ஒரு ரசிகன் தனது அபிப்பிராயங்களை,

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

அல்லது நோக்கை வெளியிட உரிமையுள்ளவனாக உள்ளான். எழுத்தாளர்கள் வாசகர்களையும், நாடகம் சினிமா தயாரிப்பாளர்கள் ரசிகனையுமே நம்பியே படைப்புகளை உருவாக்குகின்றார்கள். இவர்களுக்கு ஆக்கவியலாளர்கள் மதிப்புக் கொடுக்கும் போது.....நீண்ட காலமாகப் புத்தி ஜீவிகளாக இருக்கும் பேராசிரியர்கள் அனுபவமுத்திரையுடன் விமர்சனம் செய்ததை ஏன் எஸ்.பொ. ஜீரணிக்கிறாரில்லை.

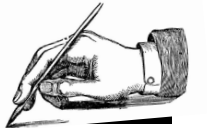
டொமினிக் ஜீவாவும், கே. டானியலும் முற்போக்கு எழுத்தியக்கம் இருந்திருக்காவிட்டால் அவர்களும் எழுத்தாளர்கள்தான் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரு சமூக நிலைமை இருந்திருக்காது என்று கூறுவது அவர்களின் படைப்புகளுக்கு சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்து விட்டதே என்ற உள்ளக் குமுறலா? அல்லது அவர்கள் நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை ஆதரிக்கவில்லை என்பதற்காகவா? கே. டானியல் இறந்தாலும் டொமினிக் ஜீவா இன்று 'மல்லிகை' மூலம் எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றார்.

"ஈழத்து இலக்கிய தர நிர்ணயத்தில் நேர்மையற்ற சில அளவுகோல்களும், நேர்மையற்ற சில பார்வைகளும் புகுத்தப்படுவதற்கு அவர்கள் இருவரும் (பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி) காரணராய் அமைந்தனர். எனவே அந்தக் காரணங்களைப் பின்பற்றக்கூடிய சீட கோடிகள் பல்கலைக்கழகத்தில் இன்றும் தமிழ்த் துறைகளிலே உயர்பதவிகளிலே இருப்பதனால் அவர்கள் தங்கள் வகுப்புகளை உபயோகித்து தவறான கருத்துக்களை இன்னுமொரு தலைமுறைக்கும் சென்றடைய ஊக்குவிக்கிறார்கள்." என்ற எஸ்.பொ. வின் கருத்து அவரின் கையாலாகாத தன்மையையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தன்னால் முடியாத ஒரு காரியத்தை மற்றவர்கள் செய்கின்றார்களே .....அதை செய்யவிடாமல் தடுத்துவிடலாம் என்று மனப்பால் குடிக்காமல்- எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு சமுதாய நலன்கருதி ஆரோக்கியமான இலக்கியப் பணியை அடக்கமாகச் செய்யும்படி கேட்பதைத் தவிர வயதுபோன காலத்தில் அவரிடம் எதைத்தான் எதிர்பார்க்க முடியும்.

பேராசிரியர்களான க. கைலாசபதியும், கா. சிவத்தம்பியும் மக்களுக்காக மக்களிலக்கியம் படைக்கும் படைப்பாளிகளை உருவாக்கிய மாமலைகள் என்பதை இனியாவது ஏற்றுக் கொண்டு விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்பது உண்மை. 2000 பக்கங்களில் சுயசரிதை எழுதி யாருக்கும் எதுவித பயனும் வரப்போவதில்லை என்று எண்ணி மக்களுக்காக மக்கள் இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்கள்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- கோணேசன்
(ஆனம் இதழ் 59, 2004)

சாகித்திய மண்டல விழாவிலே முட்டை எறிந்தது சரியானது. அது சாதித்திமிர் பிடித்தவர்களுக்கு எதிராக எடுத்த நடவடிக்கை என்று கூறப்படுகிறதே..

சாதித்திமிருக்கு எதிரான நடவடிக்கை என நான் அதனைக் கருதவில்லை. பிரதான காரணம் ஜாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம் மார்க்சியவாதிகள் நடத்திய காலத்திற்கு எவ்வளவோ பிற்பட்ட காலத்திலேதான் அந்த நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதுவும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் மூலம் சமூகத்திலே சமத்துவத்தை அடையலாம் என்ற ஒரு போர்க்குணம் கொண்ட ஒரு இயக்கமாகவே அது செயற்பட்டது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எழுத்துலகத்திலே இருந்தவர்களில் மிகத்தீவிரமாக ஈடுபட்டவர் டொமினிக் ஜீவா அல்ல நிச்சயமாக டானியல். ஏனென்றால் அந்தப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் மொஸ்கோ சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் அல்ல. பீக்கிங் சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் 1964ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சாகித்தியவிழா, 1963ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ்விழாவைப் பின்தொடர்ந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் இலக்கியக் கூட்டமாகும். தமிழ் விழாவுடன் சம்பந்தப்பட்ட பலரும் குறிப்பாக பேராசிரியர் சதாசிவம், யாழ்ப்பாணம் தேவன், சு. வேலுப்பிள்ளை, கனக செந்திநாதன் போன்ற பலரும் பிற்காலத்தில் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின்மூலம் யாழ் பிரதேசத்தின் நூல்களை வெளியிடுவதை ஓர் இயக்கமாகக் கொண்டவர்கள் சகலருமே அந்த இந்துக் கல்லூரியில் நடத்தப்பட்ட சாகித்திய மண்டல விழாவின் அமைப்பினருக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தார்கள். அந்தச் சாகித்திய மண்டலக் கூட்டத்திலே நான் ஒரு சிறுபான்மைத் தமிழனாக இருந்த போதிலும் ஒரு பேச்சாளனாகக் கௌரவிக்கப்பட்டேன்.

நான் அறிந்த வரையில் சாதித்திமிர் பிடித்து யாரும் நடக்கவில்லை. சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம் கூழ்முட்டையடியுடன்தான் தொடங்கியதாய் இருந்தது என்றால், இந்த மார்க்சிய தத்துவத்திற்கே அது ஒரு களங்கம். இதை அவர்கள் எங்கே பேசினாலும் தப்பு. நான், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் குறிப்பாக டானியல், ஜீவாவிடம் கண்ட ஒரு குறைபாடு, இந்த எழுத்து வல்லமைகளிலே முழுத்துவத்தை அடையமுடியாமல் ஒரு Craftsmanship இலேயோ அல்லது சொல்வளத்திலேயோ தொய்வு ஏற்படும் போதெல்லாம் அந்த இடைநெருடல்களிலே அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டது எங்களைச் சாதியைச் சொல்லிப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்று. அதே ஒரு வன்முறை. பலவந்தப்படுத்தி எங்களுடைய சாதிக்காக எங்களுடைய எழுத்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் எங்களை சாதியைச் சொல்லிக் கீழ்மைப்படுத்துகிறீர்கள் என்று சொல்லுவோம் என்ற பயங்கரவாதத்தை வைத்திருந்தார்கள். பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொன்னேன், நாய்க்குக் கல்லெறிந்து அது எங்கு பட்டாலும் அது காலைத்தான் தூக்கும். மிகத்துன்பமான விஷயம் டானியல், ஜீவாவை முற்போக்கு எழுத்து இயக்கத்தினுடைய சிறுகதைப் பெரியார்கள் என முற்போக்கு எழுத்துப் பீடம் நிவேதனம் செய்தபிறகு மறுகூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் ஜாதியை இழிவு படுத்துகிறார்கள் என்று நாய் காலைத் தூக்கிக் கொண்டு போவது போலச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இந்த உண்மைகள் வரலாற்று ரீதியாக, சமூகவியல் ரீதியாக மீள்பார்வை செய்து எழுதப்படல் வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. இன்னொரு உண்மையையும் நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாகித்திய மண்டலம் நிறுவப்பட்டு பல்லாண்டுகள் கழித்த பின்னர் முதல்முதலாக 1963ஆம் ஆண்டு வெளியான நூல்கள் மூலமே மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திற்கு கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களுக்குப் பரிசுகள் கிடைப்பது சாத்தியமாயிற்று. ஜாதிப்பிரச்சனையை விட்டு அவர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தார்கள் தங்களுடைய எழுத்து ஆளுமையைக் காட்டமுனைந்ததற்கு எதிராக இவர்கள் போராடத் தொடங்கினார்களா என்றும் நாங்கள் கேள்வி எழுப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். They were anti Batticaloa என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டை மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் முன்வைத்தபொழுது நான் இல்லையென்று மறுப்புச் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் எனக்கு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது வந்தாறுமூலை வித்தியாலயத்திலே நான் ஆசிரியனாக இருந்தேன். அந்த மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் H.S.C

வகுப்பு மாணவர்கள் இது பற்றிக் கேட்டபொழுது நான் தெளிவாகவே அந்த முட்டை எறிவிழா மட்டக்களப்பார்களுக்கோ அல்லது கிழக்கு மாகாணத்தார்களுக்கோ எதிராக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை என்று தயவு செய்து நினைக்காதீர்கள் என்று சொல்லியிருந்தேன்.

டானியலே தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகன் என்று கூறப்படுகிறது. நீங்கள் தலித் ஆக இருந்தபோதிலும் ஏன் தலித் இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்று கூறுவீர்களா?

மார்க்சியர்கள் அக்கறைப்பட வேண்டிய இன்றைய கோஷங்களில் தலித்தியம் பெண்ணியம் அடங்கும் போல நு.மான் தனது ஞானம் நேர்காணலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். என்னுடைய மார்க்சிய விளக்கத்தின்படி அவர் சொல்வது பிழை. அதுவும் நு.மானுடைய மார்க்சிய வாழ்க்கை பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். அவர் மழைக்கு - தூவானத்துக்கு ஒதுங்கி மார்க்சியத்தோடு நின்றவரே தவிர ஆழமாக மார்க்சியத்தை மேம்படுத்தும் ஒரு நெறியென்று அணுகியதாக எனக்குத் தெரியாது. தலித் என்பது உண்மையில் அம்பேத்கார் நூற்றாண்டுக்குப்பிறகு மகாராஷ்டிரத் தலித்துகள் முன்வைத்த ஒரு கோஷத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு இயக்கமாகும். அது ஒரு கலை இலக்கியம் மட்டுமல்ல ஒரு அரசியல் வீழுகொண்ட இயக்கமாகவும் இருக்கிறது. அது என்னவென்றால் காந்திக்கு எதிராக- Untouchables- Harijans- என்று சொல்லி மகாத்மா தன்னுடன் அணைப்பதற்கு எதிராக, முஸ்லிம்களைப் போன்றே Untouchables வேறு ஒரு இந்தியர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற ஒரு பிரிவினைக் கோஷத்தையும் சிந்தனையையும் உள்ளடக்கியதுதான் தலித் இயக்கம் என்று நான் நம்புகின்றேன்.

தலித் இயக்கம் என்பது தலித்துகளுடைய இருத்தலையும், அவர்களுடைய போராட்டத்தையும், அவர்களுடைய மொழியியலையே முன்வைத்தல் வேண்டும் என்பதைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்திய நாட்டின் தலித் இலக்கியப் பிரமுகர்கள் பலருடன் நான் கலந்து உரையாடிய பொழுது இந்த உண்மைகளை உள்வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது. எனவே மார்க்சியவாதிகள் தலித் இயக்கத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அது தப்பு. You can only be a marxist or you can only be a Thalith.. You cannot be both. என்பதுதான் உண்மை. ஆரம்பகாலம் தொடக்கமே, என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலிலே நான் குறிப்பிட்டது போல என்னுடைய ஜாதி காரணமாகத்தான் 1954ஆம் ஆண்டில் என்னால் தொடர்ந்து ஊர்காவற்றுறையில் இருந்த செயின்று. அன்றிஸ் கல்லூரியிலே ஆசிரியராகப் பணிபுரிய முடியவில்லை. சாதி ரீதியாக என்னைக் கொச்சைப்படுத்தியதினால் நான் விலகிச்செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவ்வாறாக நான் நோகடிக்கப்பட்ட போதிலும், என்னுடைய சிந்தனைகளில் தலித்தாக நான் வாழ்ந்தேன் என்று சுருங்கிக் கொள்ளவில்லை. அதை மிகவும் தெளிவாக நான் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். காரணம் இந்தியாவில் தலித்துகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் யார்? அங்கே நிச்சயம் நாடார்கள், கிராமணிகள் தலித்துகள் என்று சொல்லப்படுவதில்லை.

நான் இந்தியாவில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்திலே காமராசர் நாடார் மிகப் போற்றப்பட்ட ஒரு தமிழ்நாட்டு முதல்வராக இருந்தது மட்டுமன்றி இந்திய அரசியலில் King maker ஆகக்கூட உயர்ந்திருந்தார். நாடாராக இருந்த அந்தக் காமராஜரை யாரும் தலித் என்று குறிப்பிட்டதே இல்லை. 22 மைல் தூரத்துக்கு கீழே தெற்கே வந்து விட்டால், நாடார்கள் தலித்துகள் ஆகி விடுவார்களா? அல்லது இலங்கையில் உள்ள நளவர்கள் 22 மைல் தூரம் வடக்கே சென்று இந்தியாவுக்குச் சென்றதும் நாடார்களாகவும் தலித் அல்லாதவர்களாகவும் மாறிவிடுவார்களா? டானியல் நல்ல ஒரு மார்க்சியவாதியாக வாழ்ந்தார். மார்க்சியப் போராட்டங்களிலே கலந்துகொண்டார். ஆனால் மார்க்சியம் ஜாதியத்துக்குத் தீர்வாக இருக்கும் என்பதை அவர் எவ்வளவுதூரம் விசுவாசித்து இலக்கியம் படைத்தார் என்பதை அவருடைய நாவல்களை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தியோர்தான் முடிவு செய்தல் வேண்டும். டானியல் இந்தியாவில் வாழ்ந்த பிற்காலங்களில், தான் தலித் இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்றும், தான் மார்க்சியவாதியாக வாழ்ந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சனைகளை அந்தப் பார்வையிலேதான் பார்த்ததாகவும் பல கூட்டங்களிலேயும் வாக்குமூலம் கொடுத்துள்ளார்.

கதைகளுக்கு ஏற்ப நடைபயை மாற்றி எழுதுவதில் நீங்கள் சமர்த்தர் என்று மு.தளையசிங்கம் குறிப்பிட்டீர்கள். கதைகளை எழுதும்போது இந்த வசனநடை மாற்றத்தை எவ்வாறு தீர்மானித்துச் செயல்படுகிறீர்கள்?

நான் எழுதிய “தோஷ” என்ற சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுகிறது. “வில்லை” என்ற கதை மட்டக்களப்பில் நடைபெறுகிறது. “வேலி” என்ற கதை நடைபெறும் களம் திருகோணமலை. மூன்று வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலே நடமாடும் பாத்திரங்களுடைய இயல்பு வாழ்க்கையையும் அந்த இயல்பு வாழ்க்கை வாழும்பொழுது அவர்கள் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளின் உணர்வுகளின் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தும் சொற்கள் தேவைப்படுகின்றன. எனவே மட்டக்களப்புச் சொற்கள் விலையிலேயும் யாழ்ப்பாணத்துப் பழகு தமிழ்ச் சொற்கள் தேரிலேயும் வேலியில் திருகோணமலை - மூதூர் பகுதியைச் சேர்ந்த தமிழிலேயும் எழுதப்படுகின்றன. இந்தத் தமிழ் சொற்களை நாங்கள் கற்பனையிலிருந்து சொல்ல முடியாது. அந்தச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று அந்த மக்களில் இணைந்து வாழ்ந்து அவர்கள் அன்றாடம் பழகக்கூடிய சொற்களை எங்கள் வசப்படுத்தி அவற்றைக் கதைகளிலே கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்.

எனக்கு ஒரு வசதியிருந்தது என்னவென்றால், நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தேன் வளர்ந்தேன். அந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பெற்றோரும் அவர்களுடைய உறவினர்களும் வாழ்ந்த தமிழ்தான் என்னுடைய தமிழ் அறிவின் அடித்தளம். பின்னர் இந்தியாவிலே அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பின்னர் தாம்பரம் கிறிஸ்துவக் கல்லூரியிலும் கற்றபொழுது, தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் பிராந்தியங்களிலும் - உதாரணமாகத் தென்பாண்டிச் சீமையில் பேசிய தமிழ், கொங்கு நாட்டுத்தமிழ், மதறாஸ் Co-orporation தமிழ், நாகர் கோயில் தமிழ், தஞ்சாவூரிலே உள்ள பிராமணர்களுடைய தமிழ் அவர்களுடைய பேச்சு வழக்கிலே வரக்கூடிய சொற்களுடைய ஆழுமைகளைப்பற்றியெல்லாம் நான் ஒரு ஐந்தாண்டுகாலம் இந்தியாவிலே I was exposed to that. அந்த அனுபவம் எனக்குத் தமிழ் மொழியிலே பிரதேசச் சொற்களாக வரக்கூடிய சொற்களுடைய தன்மைகளையும், அவற்றினுடைய வலிமைகளையும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. பின்னர், கம்பளையில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில், கண்டி கம்பளை தோட்டப்பகுதிகளிலே உள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உபயோகிக்கக் கூடிய தமிழ் எவ்வாறு இலங்கை மண்ணுக்கு ஒட்டாமல் இன்னும் தென்தமிழ் நாட்டிலே தாங்கள் வாழ்ந்த பிரதேசத்தின் கலையும் கலாசாரமும் அந்த மொழிவழக்கையும் அப்படியே பேணிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலைமையைப் பார்த்தேன். ஆனால் மட்டக்களப்புக்கு வந்தபொழுது மட்டக்களப்பிலே மிகவும் வித்தியாசமான ஒரு சொற்பயிற்சியை, ஒரு சொற்களஞ்சியத்தை நான் கண்டேன். எனவே இந்த மட்டக்களப்புத் தமிழ், தென்தமிழ் நாட்டுத் தமிழ், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் ஆகிய தமிழ்ச் சொற்கள் உபயோகிக்கப்படும் பொழுது ஒலிமுறைக்கு அப்பாற்பட்ட சொற்களைக் கையாள்வதிலேயே சில நுணுக்கங்கள் அல்லது வரலாற்றுச் செய்திகள், வரலாற்றுத் தன்மைகள் பொதிந்து இருப்பதை நான் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. இத்தகைய ஒரு அவதானத்தை எனக்கு ஏற்படத்தி பிற்காலத்தில் எனக்கு இலக்கணம் கற்பித்த F.X.C. நடராசா போன்றவர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நன்றியறிதலுடன் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

பிரதேசச் சொற்களஞ்சியம் பற்றிக் குறிப்பீட்டீர்கள். பிரதேசப் புவியியல் காரணிகளால் சொற்பயிற்சி நடப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள். இதனைச் சில உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குவீர்களா?

எடுத்தடிமடக்காக ஒரு உதாரணம் சொல்லலாம். தமிழ்நாட்டில் மிளகாய் என்று சொல்வார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் கொச்சிக்காய் என்று சொல்லுகின்றோம். இந்த மிளகாய் மிளகு தந்த காரத்திற்குப் பதிலாக மிளகுக்காய் பயன்படுத்தப்படும் காய் மிளகாய். எனவே தென்தமிழ்நாட்டில் அது மிளகாய். இந்த மிளகாய் ஆரம்பத்தில் கொச்சின் என்ற துறைமுகத்திலிருந்து போர்த்துக்கீசரால் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டபடியால், யாழ்ப்பாணத்தில் அது கொச்சிக்காய். இன்னும் உணவு வகைகளில் உதாரணம் சொல்வதானால், யாழ்ப்பாணத்தில் கப்பல்பழம் என்று சொல்லுகிறோம். கொழும்பில் கோழிக்கோட்டுப் பழம் என்று சொல்கிறோம்.

மட்டக்களப்பில் பறங்கிப்பழம் என்று சொல்வார்கள். அதே பழம் தமிழ்நாட்டில் ரஸ்தாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் கோழிக்கோட் என்ற மலையாளத் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பலிலே பறங்கியரால் கொண்டுவரப்பட்ட பழம்தான் அது. அது யாழ்ப்பாணத்திலே கப்பல்பழம் என்றும், கொழும்பில் கோழிக்கோட்டுப் பழம் என்றும் மட்டக்களப்பில் பறங்கிப்பழம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் எல்லோரும் ஆபீஸ்க்குத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் இலங்கையில் எல்லோரும் கந்தோருக்குப் போகிறார்கள்.

ஆபீஸில் வேலை செய்யும் முறையைத் தமிழ்நாட்டிலே ஆங்கிலேயர்கள்தான் ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் இலங்கையில் கந்தோரில் வேலை செய்யும் முறையை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ஒல்லாந்தர். ஒல்லாந்தருடைய மொழியில் “கன்றோர்” என்பது Office தான். ஒல்லாந்த மொழியிலிருந்து வந்த கன்றோர் என்ற சொல்லுத்தான் கந்தோர் என்று பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டிலே முட்டாள் என்று ஒரு சொல்லுண்டு. முட்டாள் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் சொல்வதில்லை. ஏனென்றால் முட்டாள் என்பது மேசனுக்கு உதவி செய்யும் சிற்றாள் என்பதையும் குறிக்கும். எனவே முட்டாள் என்பதற்குப் பேயன் என்ற சொல்லை யாழ்ப்பாணத்திலே பயன்படுத்துகிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் மலிவு என்று சொல்லுகிறோம் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு மட்டக்களப்புக்கு வாருங்கள். மட்டக்களப்பிலே, மலிவாகக் கிடைக்கிறது என்பதை பம்பலாகக் கிடைக்கிறது என்று சொல்வார்கள்.

வேண்டாம் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் சொன்னால், தேவாரகாலத்தில் நிலைத்திருக்கக் கூடிய ஒண்ணா என்ற சொல்லை மட்டக்களப்பிலே பயன்படுத்துகிறார்கள். மாலை மயங்கி இருள்பரவும் நேரத்தை மைமல் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் மட்டக்களப்பிலே அதை மகரி என்று சொல்லுகிறார்கள். இது எங்கிருந்து வந்தது என்று பார்த்தால், மகரி என்பது அரபிச் சொல். பொழுதுபடும் நேரத்தில் மகரித் தொழுகை நடைபெறுகிறது. எனவே முஸ்லிம் மக்கள் மகரி என்று சொல்வதினால், கூட இருந்து வாழக்கூடிய தமிழ் மக்களும் அந்தச் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். மட்டக்களப்பில் குறிப்பாக Batticaloa District என்று நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டால், வடக்கே பங்குடா வெளிதொடக்கம் தெற்கே கல்முனை வரையில், கிட்டங்கித்துறை வரையில் நீண்டு இருக்கக் கூடிய வாவி வடக்குத் தெற்காகப் படுத்துக்கிடக்கிறது. இதன் மேற்குக் கரையிலே உள்ள மணற்பாங்கான பகுதியிலே பெரும்பாலும் மீனவர்களுடைய வாழ்க்கையும் மற்றும் தென்னந்தோட்டம் போன்ற சோலைகளும் இருக்கின்றன. வயல்சாரிகள் பூராவும் மேற்கில் உள்ள பகுதியில் இருக்கின்றன.

எனவே அவர்கள் எழுவான்கரை - படுவான்கரை என்று சொல்லுகிறார்கள். West என்பதற்குப் படுவான் என்றும், East என்பதற்கு எழுவான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது அந்த நிலத்தினுடைய பூகோள அமைப்பின் காரணமாக வந்தது என்பதை நாங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தரிக்காய் சமைக்கிறோம். மட்டக்களப்பில் நாங்கள் வழதளங்காய்தான் சமைக்கிறோம். வழதளங்காய் என்று மலையாளத்திலும் சொல்வார்கள். இவ்வாறானது மட்டுமல்லாது மட்டக்களப்புக்கு நான் சென்றிருந்தபொழுது மலையாளிகளைப்போன்று கன்னக் குடும்பி கட்டி ஆண்கள் வாழ்ந்ததையும் பார்த்திருக்கிறேன். இன்னொன்று ஒரு தாதாவை நாங்கள் நாட்டாமை காட்டுகிறான் என்றுதான் சொல்வோம். மட்டக்களப்பில் நாட்டாமை என்பது மூட்டை சுமப்பவர்கள் மட்டுந்தான். வாழ்க்கை முறையும் சொற்களை நிர்ணயிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் வீடுகள் தோறும் படலைகள் உண்டு. ஆனால் மட்டக்களப்பில் வீடுகள் தோறும் கடப்புகள் உண்டு. கடப்பு என்பது போடிமார்கள் வைத்திருந்த பெரும் விவசாயப் பூமிகளுக்கு ஏற்றதான ஒரு அடைப்பு முறை. யாழ்ப்பாணத்திலே கமத்தையுடையவன் கமக்காரன். ஆனால் மட்டக்களப்பிலே பெரு நிலப்பரப்பிலே வேளாண்மை செய்கிறபடியால் அவர் போடியார். இவை தவிர தச்சர் இருக்கிறார்கள். மட்டக்களப்பிலே தச்சுத் தொழில் செய்பவர்கள் ஓடாவி என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். மட்டக்களப்பில் அரிசியிலும் மீனிலும் மரக்கறியிலும் கந்தைப்பார்ப்பார்கள். அந்தக் கந்தைப் பார்க்கிறது என்ற சொல், நீக்கப்பட வேண்டியதை நீக்குதல் என்ற பொருளிலே ஆளப்படுகிறது. அதே போன்று நாட்டார் பாடல்களிலே வருகிற எத்தனையோ சொற்கள் முஸ்லிம் மக்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சொற்களாகவும் இருக்கின்றன.

இந்தப் பிராந்தியங்கள் சார்ந்து எழுந்த சொற்களுடைய நுண்ணிய கருத்துக்களை நான் அறிவதற்குப் பலவகையிலும் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா உதவியாக இருந்தார் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நன்றியறிதலுடன் நினைவு படுத்திக்கொள்கிறேன் இந்தப் பிராந்தியச் சொற்கள் என்று சொல்லி ஒலி முறைகளை வைத்துக் கொண்டுதான் இந்தப் பிரதேச வட்டார வழக்குகள் வழங்குவதான ஒரு மயக்கம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு இருந்ததுண்டு. அவர்கள் மக்கள் மொழியைப் பயிலுகிறோம் என்று வந்தபொழுது அவ்வாறு இந்தப் பிரதேசங்களிலே ஒலிச்சிதைவுகளை வைத்தே பிராந்தியச் சொற்கள் என்று கணித்தார்கள். அது தப்பு. பிராந்தியச் சொற்கள் பிராந்திய மக்களினால் தேவைகள் கருதி உருவாக்கப்பட்டவை என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

பாடநூல் சபையில் இருந்தபொழுது இந்தப் பிராந்தியச் சொற்களஞ்சியம் உங்களுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கும் என நம்புகிறேன். அதுபற்றிக் கூறுவீர்களா?

வீட்டுமொழி ஏட்டு மொழியாக வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு ஆறாம்வகுப்புப் பாடநூலின் வசனத்தில் அமைந்த அலகுகளைத் திட்டமிட்டு கிட்டத்தட்ட முழு அலகுகளையும் நானே எழுதியிருந்த நிலையில், பிராந்தியச் சொற்கள் அறிமுகத்திற்காக ஒரு இயல்பான சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என நான் கருதினேன். இந்த விஷயங்களிலே எனக்குத் தமிழ்ப்பாடநூல் குழுவினருந்தவர்களிலும் பார்க்க சிங்களப் பாடநூல் குழுவில் இருந்தவர்கள் மிகுந்த பயனுள்ள ஆலோசனைகளைத் தந்தார்கள். அந்த ஆறாம் வகுப்பு நூலிலே, ஓட்டப்பந்தயம் பற்றி வரக்கூடிய பாடம் சிங்களத்திற்கும் தமிழுக்கும் ஒத்ததாகத் திட்டமிடப்பட்டது. இது வன்னிப் பையன் ஒருவன் பட்டணம் வந்து ஓட்டப்பந்தயத்தில் வெல்லுவதைப் பற்றியும் அவன் ஓட்டத்திலே வெற்றியடைவதைப்பற்றிய மனப்பாங்கையும் சித்திரிப்பதாக இருந்தது. அந்தப் பாடத்திலே இயல்பாகவே பேச்சுத் தமிழைப் புகுத்தக் கூடியதாக இருந்தது.

இவை தவிர ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கக்கூடிய அழகுகளை மட்டுமல்ல தொழில்சார் முறைகளையும் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் “வழிகோலிகள்” என்ற பாட அலகினை ஆறாம் வகுப்புப் பாடநூலிலிருந்து ஒன்பதாம் வகுப்புவரை படிமுறையில் உயர்த்திக்கொண்டு சென்று சமூகப்பிரக்ஞைகளை வளர்க்கவேண்டும் என்று நான் திட்டமிட்டேன். இந்தத் திட்டமிடுதலிலே மிக உற்சாகமாக ஆதரவு தந்தவர் வேலாயுதபிள்ளை ஆவார். அந்தப் பாடநூல் இப்பொழுது பயிற்சியில் உண்டோ இல்லையோ தெரியவில்லை. இந்த வழிகோலிகள் பாடம் வகுத்து அமைக்கப்படுவதற்குப் பிரதானமாகத் தூண்டுகோலாக இருந்தது சமூகப்பிரக்ஞையை மாணவர்கள் பெறுதல் வேண்டும். இரண்டாவது சமூகத்தில் பயில வேண்டிய விழுமியங்கள் சிலவற்றை நீதிக்கதைகள்போல சொல்லாமல் பூகமாக மாணவர்கள் மனதிலே பதியச் செய்தல் வேண்டும். இவற்றைச் சாத்தியமாக்குவதற்கு பிராந்தியங்கள்தோறும் உள்ள நடைமுறைகளை இணைக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் இந்த வழிகோலிகள் பாடங்கள் திட்டமிடப்பட்டன.

அந்தப் பாடங்கள் பிற்காலத்தில் உரிய முறையிலே பாடவிதானம் மூலம் Develop பண்ணப்பட்டிருந்தால், நிச்சயமாக பிராந்தியச் சொற்கள் இலங்கையில் பயிலப்படும் சொற்களஞ்சியத்தை எவ்வாறு செழிமைப்படுத்த உதவுகின்றன என்ற ஒரு அடிப்படை அறிவை S.S.C அடையக்கூடிய ஒரு மாணவன் பெறக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும். சில நல்ல சொற்களைத் தேவை கருதி நாங்கள் புதிதாகவே உண்டாக்கினோம். First flight என்று - ஆங்கில நூல் ஒன்றிலே வடிவமைக்கப்பட்ட பாடத்தை ஒரு பறவைக்குஞ்சு ஒன்று முதல்தரம் தாயினுடைய தூண்டுதலினால் எவ்வாறு பறக்கப் பழகுகின்றது என்பதை வைத்துக்கொண்டு - இது சிறுவர்கள் மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும் நிகழ்வாகும் - அவர்களுடைய மனசிலே பசுமையாகப் பதிந்த ஒன்றாகும். எனவே அதை ஆறாம் வகுப்பிலே சேர்க்கவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தி அதன் தமிழாக்கத்தை நான் செய்தேன். அந்த First flight என்பதற்கு நான் போட்ட தமிழாக்கம் முதல்பறப்பு. Flight என்பதற்கு பறப்பு என்ற சொல் பயன்படத்தப்படாமல் இருந்த காலத்தில் அந்தச் சொல்லை உண்டாக்கிக் கொடுத்தேன். ஆனால் இரா. சிவலிங்கத்திற்கு இந்தப் பறப்பும், பரப்பும் மிகவும் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. அவர்களுக்கு மெல்லின “ர”வுக்கும் வல்லின

“ற” வுக்கும் இடையில் அதிகம் வித்தியாசம் தெரிவதில்லை. இரண்டையும் ஒத்துமாறி ஒன்றாக விளங்கிக் கொள்கிறார்கள். பறப்பு என்பதை சிவலிங்கம் Acre என விளங்கிக் கொண்டார். இதனால் ஏற்பட்ட விவாதம் இப்பொழுதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது.

பாடநூல்களைப் பற்றி சிலவிடயங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். ஆறாம் வகுப்புக்கான தமிழ்நூல் எழுதப்பட்டதும் அதனை அங்கீகரிப்பதற்காக ஒரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அதற்குத் தலைமை தாங்கியவர் பிரேமதாஸ் உடகம். அப்பொழுது அவர்தான் கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக இருந்தார். புதிய கல்வித்திட்டத்தினைச் செயற்படுத்துவதாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பேராசிரியரை இந்தக் கல்வி அமைச்சின் நிர்வாகியாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். அவர் கைலாசபதியினுடைய நல்ல நண்பரும் கூட. இந்தப் பாடநூல் சபையிலே மூவர் ஆலோசகர்களாக இருந்தார்கள். ஒருவர் பேராசிரியர் சதாசிவம். அவர் எங்கள் குழுவினால் சிபார்சு செய்யப்பட்ட ஆலோசகர். பிரேமதாஸாவினால் சிபார்சு செய்யப்பட்டு வந்தவர் அப்பொழுது விரிவுரையாளராக இருந்த கைலாசபதி. மூன்றாவதாக மக்களுடைய மொழிநலன்களைப் பேணுவதற்கு ஒரு ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்டவர்தான் இரா. சிவலிங்கம்.

இறுதியான வடிவம் வாசிக்கப்பட்டு அங்கீகாரத்திற்கு வந்தபொழுது அடிக்கடி கைலாசபதி Too much of Espoism என்று அந்தப் புத்தகத்துக்கான குறையைக் குறிப்பிட்டார். பிரேமதாஸ் உட்பட அங்கே குழுமியிருந்த அதிகாரிகளாக விளங்கிய சிங்களவர்களுக்கு Espoism என்பது விளங்கவில்லை. அதை சிங்கள மொழி நூலுக்குப் பிரதம ஆசிரியராக இருந்தவரும் எழுத்தாளருமான M.A.D. சில்வா விளக்கினார். தமிழ் குழுவினோடு ஆற்றல் இலக்கியகாரராக - Creative writer ஆக விளங்குபவர் எஸ். பொன்னுத்துரை. அவர் எழுத்துலகில் எஸ்.பொ. என்று அழைக்கப்படுகிறார். எனக்கும் அனுபவம் உண்டு, சிங்கள வசன பாடங்கள் சிலவற்றை எழுதுவதற்கு அவருடைய ஆலோசனையும் பெறப்பட்டிருந்தது. அவருடைய ஆளுமை கூடுதலாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அது தவிர்க்க முடியாததும் கூட. எஸ்.பொ. வைப் போன்று இன்னும் இரண்டொரு ஆற்றல் இலக்கியகாரர்களை அந்தக் குழுவினோடு வைத்திருக்கலாம் என்று கூட அவர் அபிப்பிராயப்பட்டார். ஆனால் பாடநூலிலே கவிதைப்பகுதிகள் கனதியானவையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறு கனதியானவையாகச் சேர்க்கப்படுவதற்குக் காரணம் வேலுப்பிள்ளை. ஏனென்றால் முற்றுமுழுதாகக் கவிதைப்பகுதியை அவரே திட்டமிட்டு தேர்வு செய்தார்.

அந்தத் தேர்வு செய்த கவிதைகளை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டோம். அவருடைய விளக்கம், எங்களுடைய தமிழ் மாணவர்களுக்கு தமிழ்மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டு தொன்மையுடைய ஒரு மொழி என்பதை மனதில் வைப்பதற்கு இத்தகைய பழந்தமிழ் பாடங்களிலே அவர்களுக்கு ஒரு பரிச்சயம் உண்டாக்குதல் எங்களுடைய கடமை என்று அவர் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் ஆலோசனைக் கூட்ட இறுதியிலே கல்விச் செயலாளர் பேராசிரியர் உடகம், பேசியபொழுது சிங்களப்பாடநூல்கள் தனக்கு முழுத் திருப்தி தருவதாகவும் தமிழ்ப்பாடநூல் அவ்வளவு திருப்தி தரவில்லை என்றும், சிங்களப் பாடநூல் முன்னோக்கிப் பார்க்கிறது என்றும் இந்தக் கவிதை அம்சங்களினால் தமிழ்ப் பாடநூல் பின்னோக்கிப் பார்க்கிறது என்றும் இந்தப் புதிய பாய்ச்சலுக்கு இத்தகைய தேக்கம் உதவமாட்டாது என்கிற ஒரு தொனியிலே அவர் பேசினார். அப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தில் ஒன்பது தமிழர்கள் இருந்தோம். ஆறு பேர் தமிழ்ப்பாட நூல் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள். மூவர் ஆலோசகர்களாக இருந்தவர்கள். இவர்கள் யாராவது அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாது விக்கி தக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இது எனக்கு மிகுந்த சினத்தை உண்டாக்கியது. இதற்கு ஏற்ற பதில் சொல்லவேண்டும் என்று நான் எழுந்து ஆங்கிலத்தில் தைரியமாகப் பதில் சொன்னேன். அந்த ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை இப்பொழுது நான் நினைவுபடுத்திச் சொல்லுகிறேன்.

சிங்களம் ஒரு பிராந்திய மொழியாக இருந்தது. சிங்களம் மட்டும் மசோதாவினால் இலங்கையின் ஓர் அரசமொழியாகச் சிங்களம் ஆக்கப்பட்டதிலிருந்து சிங்களமொழிக்கு ஒரு மகத்துவம் ஏற்பட்டுள்ளது. அரச நிர்வாகமொழியாக அது வளர்ச்சி பெறுவதற்கு பல சொல்லாக்கங்கள் செய்யப்பட்டு அதற்கு வலிமை சேர்க்கவேண்டிய ஒரு கட்டாயக் கடமை

இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் சர்வதேச அரங்கிலும் அதை இலங்கையின் ஒரேயொரு மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளவைக்க வேண்டும் என்ற அரசியல் நெருக்கடிகளும் உண்டு. இதனால் சிங்கள மொழிக்கு முன்னோக்கிப் பாயவேண்டிய ஒரு கட்டாயம் உண்டு. ஆனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தே ஒரு சர்வதேச மொழியாகப் பயிலப்படும் ஒரு மிகத் தொன்மையான தமிழ்மொழியை இன்றைய சூழலில் இலங்கையில் தமிழ் மாணவர்கள் ஒரு பிராந்திய மொழியாகத்தான் கற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு முன்னால் அந்த மொழிகுறித்த எந்த விடிவும் தெரிவதாகத் தெரியவில்லை. அத்தகைய மாணவர்கள் அந்த மொழியைச் சிரத்தையுடன் கற்பதற்குச் சற்றாவது பின்னோக்கிப் பார்த்து எங்களுடைய மொழி ஒரு தொன்மையான மொழி என்று சிறு ஆறுதல் பெற்று, அந்த மொழி கற்றலிலே நாட்டம் செலுத்தவேண்டும் என்று நாங்கள் திட்டமிட்டிருந்தோம், இதுதான் அதற்கான காரணம். நான் பேசிய தொனியிலே கிட்டத்தட்ட சிங்கள இனக்கொள்கையுடையவர்களைச் சாடிய ஒரு தொனியும் இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே அதையே சாக்காக வைத்துக்கொண்டு என்னை இந்தக் குழுவிலிருந்து நீக்க வசதியாக இருந்தது. ஆனால் உண்மையில் நான் அறிந்தது என்னவென்றால், ஆறாம் வகுப்புப் பாடநூல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னர் அந்தப் பாடநூல் குழுவிலிருந்து என்னை எவ்வகையிலும் விலக்கவேண்டுமென்று பல காரணங்களை நியாயப்படுத்தி எனது இடத்திற்கு மௌனகுருவை நியமித்தல் வேண்டும் என்றும் கைலாசபதி திட்டமிட்டிருந்தார். அவருடைய திட்டமிடுதலுக்கு என்னுடைய Burst out - உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சத்தம்போட்டது சாதகமாக அமைந்தது. ஆனால் இப்பொழுது பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது, அதைப்பற்றிய துக்கம் எதுவுமே இல்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும், பிராந்திய கலைச் சொற்களையும் இணைத்து புதிய சமுதாய மாற்றத்தின் தேவைகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு திட்டமிட்டு இலட்சிய நோக்கங்கள் வைத்துக்கொண்டு பாடநூல்கள் எழுதப்படுதல் வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு முன்னோடி எடுத்துக்காட்டாக அமைந்த தமிழ் ஆறாவது நூலின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களுள் முக்கியமானவன் நான் என்று நினைக்கும்போது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

2004 ஜூன் ஞானம் (ஆழம் 06.60)

டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்'

சிறுகதைத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள 'ஞானம்' கதை

எஸ். பொ. வினுடையது என்பது உண்மையானால்

அதற்குச் சாகித்திய அக்கடமி விருது வழங்கப்பட்டமையை என்ன என்பது?

ஜீவா இதற்காக வெட்கப்படத்தான் வேண்டும்.

- வாகரைவாணன்
(ஞானம் ஆழம் 60, 2004)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

உங்களுடைய எழுத்துக்களிலே புதிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவர முயன்றிருக்கிறீர்கள். அத்தகைய சொற்கள் சிலவற்றைப்பற்றி நீங்கள் குறிப்பிடுவீர்களா?

புதிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய அதிகாரம் படைப்பு இலக்கியக்காரனுக்குத்தான் உண்டு. ஒன்றை அறிந்து கொள்ளுங்கள். ஆங்கில மொழியில் Alone என்ற ஒரு சொல் இருக்கிறது. இன்னொரு சொல் இருக்கிறது Loneliness. இந்த இரு சொற்களும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால், தனிமையைக் குறிக்கும் சொல் என்றுதான் நாங்கள் கருதுவோம்.

ஆனால் D.H Lowrance போன்ற ஒரு படைப்பாளிக்கு இந்த இரண்டு சொற்களும் பயனற்றவை போன்று தோன்றியதால், அவர் Aloneness என்ற ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். இந்த உரிமை படைப்பாளிக்கு உண்டு. அவன் தேவைகள் கருதிப் புதிய சொற்களை ஆக்கவும் அவற்றைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவரவும் உரிமையுள்ளவன் ஆகின்றான். அதுமட்டுமன்றி கலைக்களஞ்சியத்திலே அல்லது அரச ஆணைகளினால் பிறப்பிக்கப்படும் சொற்கள் எப்பொழுதுமே மக்கள் மன்றத்தில் பயிற்சியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சொற்களாக மாறிவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. உதாரணமாக மு.கருணாநிதி Coffee என்றதற்கு குழம்பி என்ற சொல்லைப் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தார். இந்தக் குழம்பியை எவ்வளவு தூரம் இன்று பயன் படுத்துகிறார்கள் என்று நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். அதேபோன்று பல சொற்கள் அர்த்தம் அற்றவையாக இருக்கின்றன.

இந்தச் சொற்கள் பற்றிப் பேசுவந்தபடியால் இதனைச் சொல்லுகிறேன். ஆரம்பத்தில் Cycle என்ற சொல்லுக்கு துவிச்சக்கரவண்டி என்பதைப் பயன்படுத்தினார்கள். துவி, சக்கர - இவை சமஸ்கிருதம் கலந்தவையாக இருப்பதனால் அவற்றிற்குத் தமிழ்ச்சொல் காணவேண்டுமென்று ஒரு முனைப்பிலே C.N. அண்ணாத்துரை ஈருருளி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். ஈருருளி என்பது சைக்கிள் என்பதைக் குறிக்காது. இரண்டு சக்கரங்களைத்தான் குறிக்கும். இதையறிந்து பன்மொழிப்புலவர் அப்பாத்துரை மிதிவண்டி என்ற சொல்லைக் கொண்டுவந்தார். இன்று இந்தச் சொல் தமிழில் பயன்படுத்தப்படுகிறதோ தெரியவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் சைக்கிள் என்றே பயன்படுத்துகிறார்கள். எனவே எங்களுடைய வித்துவம் பழக்கத்தில் மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றால், அது படைப்பிலக்கியக் காரனால்தான் முடியும் என்பதைச் சொல்வதற்காகத்தான் இந்த உதாரணங்களை நான் சொன்னேன். பாரதி பல புதிய சொற்களைக் கொண்டுவந்தான். தேய்ந்துபோய், தொய்ந்துபோய்க் கிடந்த சொற்களைக் கூட புதிய வீறுகொள்ளச் செய்தான். உதாரணமாக “மண்டி” என்ற சொல். புகழ் மண்டிக்கிடந்த தமிழ்நாடு. இந்த மண்டி என்ற சொல் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சர்வசாதாரணமாகப் பழக்கத்தில் உள்ளது. கள்ளு மண்டி என்று சொல்லுகின்றோம். தமிழ் நாட்டிலே மண்டி என்ற சொல் Go down ஐக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக இருந்தது.

இந்த நுட்பங்கள் உண்மையில் படைப்பு இலக்கியக்காரனுக்குச் சொத்தான ஒன்றாகும். இந்த முறையிலே முற்போக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த எந்த எழுத்தாளனும் பக்குவப் பட்டவர்களாகவோ ஞானோபதேசம் பெற்றவர்களாகவோ இருக்கவில்லை என்று நான் அப்பொழுது குற்றஞ் சாட்டியிருக்கிறேன். ஏனென்றால் அந்தப் புதிய சொற்களினுடைய தேவைகளை உணரவேண்டிய அளவுக்கு அவர்களுடைய எழுத்து, பாரதியாருடைய எழுத்து வீச்சினைப் போன்ற ஒரு வீச்சுத்தையும். உச்சுத்தையும் அடையவில்லை என்பதுதான் உண்மை. நான் எந்தப் புத்தகங்களுக்கும் முன்னுரை கொடுப்பது கிடையாது. முன்னீடுதான் கொடுப்பது உண்டு. இலங்கை வானொலியிலே Dear listeners என்று சொல்வதை அவர்கள் நேயர்களே என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அதென்ன நேயர்? முகம் பார்க்காத ஒருவர் எப்படி திடீரென்று இவருக்கு நண்பனானார்? Listener என்ற அந்தச் சொல் விழுங்கப்பட்டு Dear என்ற சொல்லுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாகத்தான் இந்த நேயர் என்ற சொல் எனக்குப்படுகிறது. Audience க்கு கேட்டுளர். ஒன்றை இரசிப்பவனுக்கு இரசிகள் என்பதிலும் பார்க்க சுவைஞன். கலையில் வல்லவன் கலைஞன், கவிதையில் வல்லவன் கவிஞன் என்றால் கதையில் வல்லவன் கதைஞன் ஆக ஏன் இருக்கக் கூடாது? எனவே கதைஞன்.

இவ்வாறாகப் பல சொற்களை நான் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பல சொற்கள் என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவை என்று தெரியாமல், மற்றவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டும் வருகிறது. ஆனால் சில சொற்கள் என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோதிலும் மற்றவர்களால் பின்பற்றப்படாது பயிற்சிக்கு வராத அறிமுகச் சொற்களாகவே இருந்துள்ளன. உதாரணமாக தொனிப்பொருள் - Theme என்பதற்கு நான் பிரகரணம் என்றொரு சொல்லைப் பயன்படுத்தினேன். பிற்காலத்தில் வந்த விமர்சகர்கள் எஸ்.பொ. சொன்னபடியால், அதைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று அதை நிராகரித்து இருக்கக்கூடும். இது மட்டுமல்லாமல் பல சந்தர்ப்பங்களிலேயும் பிராந்தியங்களில் இருந்த சொற்கள், பிராந்திய எழுத்தாளர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட சொற்கள் பலவற்றை - மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் நிராகரித்த சொற்கள் பலவற்றை எனது எழுத்துமூலம் பின்னால் வந்த எழுத்தாளர்களும் பயன்படுத்தக் கூடியதாக நான் செய்திருக்கிறேன். அந்தச் சொற்களின் எண்ணிக்கை மிகப்பல. இவை குறித்துத்தான் நிச்சயமாகப் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள தமிழ்த்துறைகள் ஆய்தல் வேண்டும். இவர் என்ன சாதியைச் சேர்ந்தவர் இவர் எங்கு பிறந்தவர் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. என்னுடைய பல நூல்களிலும் என்னைப்பற்றி வந்த அறிமுகங்களிலும் என் பிறப்புக் கொப்பியில் உள்ளபடி நல்லூரில் பிறந்தேன் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளேன். நான் இந்துவாய்ப் பிறந்தேன். இருந்த போதிலும், இவன் ஆரியகுலத்தடியில் பிறந்த ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பது போன்ற தவறுகளைப் பரப்பி, அவைதான் ஆய்வுகள் என்று சொல்லித் திரிதல் உண்மையாக அடுத்த தலைமுறையை அணாப்பும் ஏமாற்றும் ஒரு வழிக்குக் கொண்டுசெல்கிறது என்று நான் துக்கப்படுகிறேன்.

முற்போக்கு மரபு வாதங்கள் ஒரு காலத்தில் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. இந்த விவாதத்திலிருந்து முற்போக்குக்காரர்களின் சண்மீத்தனத்தால் மரபுவாதிகள் பயந்து ஒதுங்கிவிட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இதுபற்றிய உங்களது கணிப்பு யாது?

உண்மையில் மிக மோசமான நிலைமை என்னவென்றால், இலங்கையில் அண்மைக்கால இலக்கிய வரலாறு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே நேர்மை பேணி, நடுநிலைமை பேணி எழுதப்படுதல் வேண்டும். ஆனால் அத்தகைய நேர்மை பேணப்படுவதற்கான வாய்ப்பு தமிழ்த்துறையிலே ஆரம்பகாலந் தொடக்கம் இல்லாமல் போயிற்று. விபுலானந்த அடிகளைத் தொடர்ந்து விபுலானந்த அடிகளின் பங்களிப்பின் சுவடுகளே தெரியாத வண்ணம் அழித்து எழுதப்பட்டன. அதற்குப் பின்னர் விபுலானந்தருடைய ஆளுமையினால் நாடகத்துறையிலே பெருமைசேர்த்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையினுடைய தனித்துவப் பங்களிப்புக்கூட பிற்காலத்தவரால் நிராகரிக்கப்பட்டதாக இருக்கின்றது. இன்று பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் கொண்டுவந்த மாற்றங்கள் அதிகமாகப் பேசப்படாமல், 1956ஆம் ஆண்டில் ஏதோ ஒரு பேரெழுச்சியை உண்டாக்கியது போன்று கைலாசபதி, சிவத்தம்பியினுடைய ஆளுமைகள் போற்றப்படுகின்றன. இந்தக் குற்றச்சாட்டை நான் மட்டும் முன்வைக்கவில்லை. இதனை ஓங்காரமாக மு. தளையசிங்கமும் முன்வைத்தார் என்பது பதிவுக்கு உரியது.

இந்த மரபு குறித்த விவாதங்கள் பற்றி இன்று மாணவர்களுக்குச் சொல்லப்படுவன அனைத்தும் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்தவர்களால் சொல்லப்படும் கட்டுக்கதைகளே தவிர வேறு இல்லை. இந்த மரபு பற்றிய சிந்தனை எவ்வாறு முன்மொழியப்பட்டது எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப்பட்டது என்பது சரியாகச் சொல்லப்படவில்லை. உண்மையில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சாகித்திய மண்டலத்தின் உறுப்பினராக இருந்த நிலைமைகள் மாறி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும், வித்தியானந்தனும் கலைக்கழகத்திலேயோ நாடகக்குழுவினரையோ அல்லது சாகித்திய மண்டலத்திலேயோ உறுப்பினராக இருந்த காலத்தில், பின்னால் இருந்து கொண்டு கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் தங்களுடைய விருப்பு, வெறுப்புகளை அரங்கேற்றக்கூடிய வலிமையுடன் இருந்தார்கள். இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் மாறி ஒரு நிலை உருவாகியது. சதாசிவம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டபொழுது, பேராசிரியர் சதாசிவம் அடிப்படையில் பண்டிதர். பண்டிதர் பரிட்சை சித்தியடைந்த பின்னர்தான் அவர் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை மேற்கொண்டு, பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை ஆசிரியரானார். எனவே அவருக்குப்

பண்டிதர்கள் வர்க்கத்திலே - பண்டித சாதியார் மத்தியிலே- The Pandit class அவர்கள் ஒரு கூட்டாக இயங்கினார்கள்.

இந்தப் பண்டிதர்கள் தாங்கள்தான் தமிழைப் பற்றிப் பேச அதிகாரம் உள்ளவர்கள் என்ற ஒரு மனோபாவத்திலே வளர்ந்து வந்தார்கள். இந்த நிலைமையை நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே அரசியல் தட்ப வெட்ப நிலைகளிலே பார்க்க வேண்டும். இந்த அரசியல்வாதிகளாக இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் Proctors ஆகவும் Advocates ஆகவும் கோட்டடியில் வழக்குப் பேசுபவர்கள் ஆகவும் அரசியலை அவர்களுடைய பகுதிநேரத் தொழிற் துறையாகக் கொண்டவர்கள்தான், பொன்னம்பலம் இராமநாதன் தொடக்கம் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், ஏ. அமிர்தலிங்கம் வரையில் இதுதான் கதை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். அவர்கள் அடிப்படையில் தமிழை நேசிக்கவில்லை. அவர்கள் ஆங்கிலத்தை நேசித்தார்கள். ஏனென்றால், ஆங்கிலம்தான் அவர்களுக்குப் பணவருவாய் தந்த மொழி. அவர்கள் சிங்கள ஊர்களிலும், கொழும்பிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் சென்று பெரிய வழக்குகளிலே வாதாடி பெருந்தொகையான பணத்தைச் சம்பாதித்தவர்கள் என்பது மிக இரகசியமானது ஒன்றல்ல. எனவே தமிழைப் பாதுகாக்கும் உரிமையை இந்தப் பண்டிதர்கள், தங்களுடன் தக்கவைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தப் பண்டிதர்களும் ஒருகாலத்தில் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது தங்களுக்குத்தான் தெரியும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். இத்தகைய பண்டிதர் வர்க்கம், பேராசிரியர் சதாசிவம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராகியபொழுது தங்களுடைய ஒருவன் அங்கே வந்துவிட்டான் என்று கிளர்ச்சி பெற்று பெரிதாகச் சத்தம் போடத் தொடங்கினார்கள். அந்தச் சத்தத்திலே, வட எழுத்துக்கள் நீக்கப்படவேண்டும் அத்தகைய ஒரு போக்குத்தான் உண்மையான செந்தமிழைக் குறிக்கும். இந்தக் கதை இலக்கியம் இலக்கியமே இல்லை. அதை எழுதக்கூடிய முற்போக்கு வட்டத்தினர் தமிழைப் பிசக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இழிசினர் வழக்கைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பன போன்றவற்றைப் பெரிதாகப் பேசினார்கள். இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் அவசரத்திலே மரபு பேணப்படுதல் வேண்டும் என்று பேராசிரியர் சதாசிவம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர் என்ற வகையில் வீரகேசரியில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரையை நான் ஆழமாக வாசித்தேன். அந்தக் கட்டுரையிலே ஒரு பகுதி பண்டித வர்க்கத்தினருடைய ஏக்கத்தைச் சொல்லியபோதிலும் அவர்களுடைய புதிய எழுச்சிகளை அல்லது சத்தங்களை வெளிப்படுத்திய போதிலும், உள்ளாந்திரமாகத் தமிழ்மொழியை இன்னொரு கட்டத்திலே நாங்கள் எவ்வாறு முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற அக்கறைக்கான விளக்கத்தைத் தேடுவதாகவும் அந்தக் கட்டுரையில் சில இடங்கள் இருந்தன. இவற்றை நான் அவதானித்தேன். அவருடைய கட்டுரைக்கு எதிராக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சகலரும் சகல பத்திரிகை ஊடகங்களிலும் சதாசிவம் ஒரு பிற்போக்குவாதி ஒன்றுமே தெரியாத பண்டிதர். அவருக்கு ஆக்க இலக்கியம் பேசும் எந்த உரிமையும் கிடையாது என்று சன்னதம் ஆடத் தொடங்கினார்கள்.

இந்த சதாசிவத்தினுடைய கட்டுரையின் பிரேரிப்புகள் அனைத்தும் சரியானவை அல்ல. அதே சமயம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் முன்வைத்த சாடல்கள் அனைத்தும் நேர்மையோ, நீதியோ சார்ந்தன அல்ல என்பதை உணர்ந்தேன். இவை பற்றி நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடன் நீண்ட நேரங்கள் விவாதித்தேன். அதுமட்டுமல்லாமல் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே யாழ்ப்பாணம் சென்று கனக செந்திநாதன், ஏ. ஜே. கனகரடன், யாழ்ப்பாணம் தேவன் போன்ற என்னுடைய இலக்கிய இனியர்களுடனும் சதாசிவம் முன்வைத்து எழுதிய கட்டுரையும் அதன் பெறுபேறாக ஏற்பட்டுள்ள சலசலப்பைப்பற்றியும் அக்கறையுடன் கலந்து ஆலோசித்தேன். அதன்பின்னர் கொழும்பு மீண்டு, நான் மரபு பேணப்பட வேண்டும் என்பதை ஆதரித்து ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரைதான் முதல் முதலாக ஆக்க இலக்கியக்காரன் ஒருவனால் சதாசிவத்திற்குக் கிடைத்த ஓர் ஆதரவாகும். அந்தக் கட்டுரையிலே நான் அழுத்திச் சொன்னது The still point of a turning wheel என்பதுதான்.

சமூக சக்கரத்தில் ஓர் அசையாப் புள்ளி இருப்பதுபோல ஒரு மொழி பிறிதொரு மொழியாக பிறிது பிறிதாகிவிடாமல் இருப்பதற்கு ஒரு மரபுக்கோலம் ஒன்று நிரந்தரமாக இருக்கிறது. அந்த மரபை நாங்கள் நிர்ப்பந்தங்களினால் தொலைத்துவிடக் கூடாது என்பதுதான் அந்தச் சிந்தனையின்

தெளிவாக இருந்தது. பின்னர் இதை விளக்கியும் புதுப்பித்தும் புதிய நியாயங்களைக் கற்பித்தும் நான் முற்போக்கு அணியிலிருந்து விலகி நற்போக்கு அணியைப் பிரேரித்தபொழுது, இவற்றைக் குறிப்பிட்டேன். மரபும் புதிய சொல்லாக்கங்கள் பற்றியும் அக்கறை கொண்டதாக இந்த நற்போக்கு இலக்கியப் பிரேரிப்புகள் இருந்தன. இந்த நற்போக்கு இலக்கியப் பிரேரிப்புகள் இருந்த காலத்திலேதான் இந்த முட்டையடிக்க குழப்பங்களும் நடந்தன என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. எனவே நற்போக்கு இலக்கியம் என்று வைக்கப்பட்டபொழுது இந்தச் சொல்லை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சன்னதம் ஆடியவர்களில் மு. தளையசிங்கமும் ஒருவர். இந்தச் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று பிற்காலத்தில் வ.அ. இராசரத்தினம் பதிவு செய்துள்ளார். ஏதோ முற்போக்குக்கு எதிரான ஒரு எதுகை மோனைச் சிறப்பாக நற்போக்கு கொண்டது போலவும் விமர்சிக்கப்பட்டது உண்டு. ஆனால் நற்போக்கு இலக்கியம் கட்டுரைத் தொடராக வீரகேசரியில் பிரசுரமாகிவந்துள்ளது. அந்தத் தொடரை நான் நூலாகப் போடமுடியவில்லை. அந்தப்பிரதி என்னிடம் இல்லை. வீரகேசரி பழைய பிரதிகளில் ஆரம்பகால நற்போக்குச் சிந்தனைகளை மிகத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். அது பின்னவீனத்துவத்தின் ஒரு முகம். Passing face என்று நூ.மாண் சொல்வதும் தப்பு. அதேபோன்று செ. யோகநாதன் போன்றவர்கள் மேலோட்டமாக நற்போக்கு என்றொரு கோஷத்தை வைத்தார், அது மறக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது போலச் சொல்வதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால் புதிய தேவைகளை உட்கொண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் போக்குகளுக்கு ஆதாரமான, உயிர்த்துவமான கருதுகோள்களை வைப்பதிலே நான் சிரத்தைகொண்டு உழைத்து வந்துள்ளேன். அந்தச் சிரத்தைகளின் பயனாகத்தான் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலே இந்த நற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிரதான அம்சம் என்பது தமிழ்த்துவம் என்று விளங்கப்படுத்தினேன்.

இந்தத் தமிழ்த்துவம் என்பது மரபு ரீதியான தமிழ் இலக்கியங்களினுடைய வேரிலிருந்து உறிஞ்சப்பட்டு புதிய இலக்கியம் படைக்கப்படவேண்டும் என்பது மட்டுமல்லாமல் இந்தத் தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கியத் தனித்துவங்களும் பேணப்படவேண்டுமென்றால், தமிழ்த்தேசிய உணர்வும் தமிழ்த்தேசியத்தை வளப்படுத்துவதற்கான சுதந்திர சுயாதீனமுள்ள தமிழ் மண்ணும் இருக்க வேண்டும் என்பதை விளங்கப்படுத்தினேன். இவையெல்லாம் என்னுடைய கெட்டித்தனங்கள் என்று கூக்குரல் இட நான் விரும்பவில்லை. நான் புத்திஜீவி என்று என்றுமே என்னைப்பற்றி சுய தம்பட்டம் அடித்தது கிடையாது. புத்திஜீவி என்ற சொல்லையே நான் வெறுக்கின்றேன். நான் மக்களின் மைந்தனாக அவர்களுடைய பிரச்சனைகளிலே அவர்களிலொருவனாக வாழ்ந்துகொண்டு, அதே சமயம் இலக்கியத்தை மூச்சாகவும், சுவாசமாகவும் நேசிக்கும் ஒருவனாகப் பார்க்கும்பொழுது இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டை அணுகிக்கொண்டு புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள இலக்கிய ஆவேசங்கள், ஆதங்கங்கள் முழுவதையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு ஈழத்தின் பரம்பரைமிக்க தமிழ் இலக்கியமரபு முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு பிரதானமான ஒரு கொள்கையாகத் தமிழ்த்துவமே நிற்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

இத்தகைய சிந்தனைகளிலே இன்றுவரை இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள தமிழ்த்துறைகளோ அன்றேல் முற்போக்கு ஆவேசங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட அவற்றை இன்றும் நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கக் கூடிய புத்திஜீவிகளோ, கலாநிதிகளோ, பட்டதாரிகளோ முன்வராததும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இந்தச் சண்டித்தனத்தைக் கண்டு ஓடினார்கள் பண்டிதர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மையில் லாகிரா மகாநாட்டில் கதிரையால் அடித்து வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட ஒருவன் நான். அதற்குப்பின்னர் 1967இலே என்னை அடித்துக் காலை முறிப்பதற்காகத் தேடி அலைந்தார்கள். பின்னர் வண்ணான்குளத்துக்கு முன்னால் வைத்து என்னை அடிக்க வந்த சண்டியார்களையும் எனக்குத் தெரியும். இவற்றிற்குப் பிறகும் இந்தச் சண்டித்தனத்திற்கு நான் சோர்ந்துவிடவில்லை. சண்டித்தனத்தால் நான் ஓடிவிடவில்லை. பண்டிதர்கள் மறைந்ததற்கான காரணம் வேறொன்று. அரசியல் ரீதியாக தமிழ் தெரியாத ஆங்கிலத்தை உபாசனை செய்த அரசியல்வாதிகள் தேர்தல் காலங்களிலே தமிழ் மொழியைப் பாதுகாக்கும் ஒரு கடமையை இந்தப் பண்டிதர்கள்மாட்டு விட்டுவைத்து அவர்களும் சமூகத்தில் ஒரு அங்கீகாரமாக வாழ்ந்த நிலைமைமாறி, அவர்களுக்கு மாறாக மண்ணுடன் இணைந்து தமிழ்த் தேசியம் வளர்க்கப்படும் போராட்ட நிலைமைகள் உருவாகியபொழுது இந்தப் பண்டிதர்கள்

மட்டும் ஒதுங்கிவிடவில்லை. இந்த முற்போக்குக்காரரும் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். இதுவரையில் முற்போக்கு இலக்கியத்தைப்பற்றி இன்றும் பெரிதாகச் சம்பாவனை செய்வதாகப் பேசிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் இருக்கக் கூடிய செ. கணேசலிங்கம் தொடக்கம் இலங்கையில் உள்ள நு. மான்வரை அல்லது நு. மானால் ஆராய்ச்சியாளர்களாக நிவேதிக்கப்பட்டுள்ள தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் சுற்றி வாழ்பவர்கள் யாராவது இன்றுவரையில் இந்தத் தமிழ்த்தேசியம் பற்றிய கேள்விகளுக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் எந்தவிதமான ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் வாய்மூடி மௌனிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பயந்து ஓடினார்கள் என்பதெல்லாம் வீண்கதைகள். இது கனவாய் பழங்கதையாய் முடிந்தவற்றை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் நானைய நிலைப்பாடுகளையும் நானைய வளங்களையும் வளர்ச்சிகளையும் பற்றிப்பேசுவது உண்மையில் புத்திபூர்வமற்றது என்றுதான் எனக்குப்படுகிறது.

2005 ஜூன் ஜூன் (ஆழ் 61)

ஆறுமுகநாவலர் பற்றிய எஸ். பொவின் கருத்துக்கள் (மார்ச் - ஜூன்) அருமை. சாதியத்திற்கும், சமயக்காழ்ப்புணர்விற்கும் சாமரம் வீசிய ஒருவரைத் தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளம் என்று சொல்வது, காகத்தைக் குயில் என்று காட்டுவது போன்றது. தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளம் தந்தை செல்வநாயகம் தான்!

பேராசிரியர் இருவரினதும் (கைலாசபதி, சிவத்தம்பி) எழுத்துக்கள்தான் ஜீவா, டானியல் முதலானவர்களுக்கு எழுத்தாளர் எனும் அந்தஸ்தை தந்தன. ஒருமுறை ஜீவாவும் இதனை ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

வ. அ. வின் தோணி, புலவர் மணியின் பகவத்கீதை, வித்துவான் F.X.C யின் மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஆகிய நூல்களுக்கு சாகித்திய அக்கடமி விருது கிடைத்தமைக்கு எஸ். பொவின் தமிழ் ஊழியம் தான் காரணம் போல் தெரிகின்றது. இது உண்மையா ?

'ஆரியமாயை'க்கு அறிஞர் அண்ணாத்துரை நல்ல விளக்கம் தந்துள்ளார். 'திராவிட மாயை'க்கு எஸ். பொ. தரும் விளக்கம் என்ன? திராவிடம் எனும் சொல் தமிழ் எனும் சொல்லின் திரிபு என்பார் அறிஞர் மு. வ. அப்படியானால் 'திராவிட மாயை' என்பது 'தமிழ் மாயை' என்று அர்த்தமாகாதா? எஸ். பொ. சுட்டிக்காட்டியுள்ள மட்டக்களப்பாரின் சோம்பேறித்தனம் உலகப் பிரசித்தம் பெற்றது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- வாகரைவாணன்
(ஜூன் ஆழ் 61, 2005)

எனக்குத் தெரிந்தவரை, எஸ். பொ. is blunt in his speech and writing. அவருக்கு மடியில் கனம் இல்லை. தன்னைப் பற்றிப் “பீத்துகிறார்” என்று நினைப்போர் இருக்கக்கூடும். ஆனால், எஸ். பொ. வின் நிலைமையை, நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் வசை பாடமாட்டார்கள். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் பெரும் படிப்புப் படித்தவர்கள். பதவிவகித்தவர்கள். ஆனால், எஸ். பொ. வின் துணிச்சல் அவர்களுக்கு இல்லை.

Curriculum Development Centre புல்லேர்ஸ் வீதியில் எஸ். எல். எப். பி. அரசாங்கத்தின் காலத்தில் இருந்தது.

டாக்டர் பிரேமதாஸ் உடகம செயலாளர். இரா. சிவலிங்கமும் இருந்தார். பாடவிதானம் பிரச்சினை வந்தபோது எஸ். பொ. குரல் கொடுத்தார்.

கைலாசபதி கூறிய “Too much of Espoism” என்ற குறையின் பொருள் அர்த்தம் என்ன? வேலுப்பிள்ளை சி. சி. எஸ். வேலையை விட்டு விட்டு தமிழ் கற்பிக்க வந்தவர். கைலாசபதி (முற்போக்கு எழுத்தாளர், முற்போக்கு வாதி?) தமிழர் கல்விச் சொத்தை விற்றுவிட்ட அரசாங்கத்துக்கு ஜால்ரா வாசித்தவர் - First President of the Jaffna campus at the expense of two leading Colleges. Will Srimavo establish a University by taking over Ananda College and Visakha College? This is a point I have argued vehemently as recently as 1999 with my Sinhalese colleagues at the Legal Draftsman’s Dept. who extol Srimavo as the mother who gave Jaffna a University, at what cost?”
Your interview is fine.

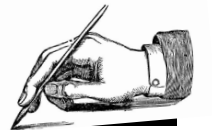
எனக்கு எஸ். பொ. வையும் கொழும்பு ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் இருந்த Rahuman’s Rainbow Press ஐயும் தெரியும்.

மறைந்த க. நவசோதியையும் தெரியும்.

எஸ். பொ. வின் மைத்துனர் கிருபை ராஜாவும் நானும் அறை நண்பர்களாக இருந்தவர்கள்.

- சி. சரவணபவன், தெஹிவளை.
(சூனம் சிதழ் 61, 2005)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

மதிப்பிற்குரிய 'ஞானம்' ஆசிரியர் அவர்கட்கு,
வணக்கம்.

எழுத்தாளர் எஸ். பொ. குறிப்பிட்டுள்ள மலிவு எனும் சொல் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி மட்டக்களப்பிலும் வழக்கில் உண்டு. இதுபோல்தான் பம்பல் எனும் சொல்லும். ஆனால் இவ்விரண்டு சொற்களினதும் அர்த்தங்கள் வேறுவேறானவை. மலிவு ஒரு பொருளின் மதிப்பைக் குறைத்துக் காட்ட, பம்பல் ஒரு பொருளின் நிறைவை அல்லது அதிகரிப்பைச் சுட்டுகின்றது. இதிலிருந்து மலிவு (cheap) என்னும் சொல்லின் ஒத்த கருத்துள்ள சொல்லாக பம்பல் (plenty)எனும் சொல் மட்டக்களப்பில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

வேண்டாம் எனும் சொல் பேச்சு வழக்கில் வேணும், வேணாம் (பாரதியும் காணி நிலம் வேணும் என்றே கேட்டான்) என்றே மட்டக்களப்பில் கையாளப்படுகின்றது. ஒண்ணும், ஒண்ணாது என்ற சொற்களுக்கு மட்டக்களப்புத் தமிழில் முடியும், முடியாது என்றே அர்த்தம்.

மாலை மயங்கி இருள் பரவும் நேரம் மட்டக்களப்பில் கருக்கல் என்றே வழங்கும். மகரி எனும் சொல்லை முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தக் கூடும்.

படலை, கடப்பு எனும் சொற்கள், மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. படலை என்பது வாசலின் அடைப்பு. இதனை Gate என்று சொல்லலாம். கடப்பு என்பது வாசல். (கடப்பது, கடப்பு) இதற்குப் படலை இல்லாமலும் இருக்கலாம்.

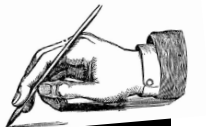
யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி மட்டக்களப்பிலும் கத்தரிக்காய் என்ற சொல்லுக்குப் பஞ்சமில்லை. வழதுணங்காய் (வழுதளங்காய் அன்று) வழக்கிழந்த சொல். யாழ்ப்பாணத்தில் கொச்சிக்காயை மிளகாய் (மிளகு போல காரமாய் இருப்பதால்) என்று குறிப்பிடுதல் பெருவழக்கு. ஆனால் மட்டக்களப்பில் அதனை கொச்சிக்காய் என்றே குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

கந்தல் (கந்தை அன்று) எனும் சொல்லுக்குக் கெட்டது குற்றம் என்று பொருள். எனவே கந்தல் பார்த்தல் என்பது நல்லதில் இருந்து கெட்டதைப் பிரித்து எடுத்தல் ஆகும்.

மட்டக்களப்பிற்கும் கேரளத்திற்கும் (மலையாளம்) நெருங்கிய வரலாற்றுத் தொடர்பு உண்டு. கேரளம் என்றால் தென்னை என்று பொருள். மட்டக்களப்புத் தென்னை மரத்தேசம்தான்.

இதுபோன்று, யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் இறுக்கமான வரலாற்று உறவு இருக்கிறது. பாண்டிய நாடு போல யாழ்ப்பாணமும் பனைமரத்தேசம் அல்லவா?

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

மேலும், முல்லைமணி அவர்கள் தமது கட்டுரையில் (ஞானம் மே இதழ்) நவீனம் எனும் சொல் புதுமையைக் குறிக்கும் என்கிறார். இது எப்படி? நவீனம் எனும் சொல் 'நவ' எனும் சமஸ்கிருதச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது. இதற்குப் புதிது, புதியது என்றே அர்த்தம்.

'நவ' எனும் சமஸ்கிருதச் சொல் போல் Novus எனும் லத்தீன் சொல்லும் (இந்த மொழி இரண்டும் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை) புதிது (Newness) என்னும் அர்த்தத்தையே கொண்டுள்ளது. இச் சொல்லின் Novus அடியாகவே Novel (நாவல்) எனும் ஆங்கிலச் சொல் உருவானது. நாவல், புதினம் என்று அழைக்கப்படுவதும் இக் காரணம் பற்றியே.

புதுமை எனும் சொல் ஆங்கிலத்தில் Miracle (mirus லத்தீன்) என்று பொருள் தரும். இதனை (புதுமை) அற்புதம் என்றும் சொல்வர்.

கல்விமான்கள் இருவரும் (எஸ்.பொ, முல்லைமணி) நான் மேலே தந்துள்ள கருத்துக்களைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்வார்களாக. தவறு எனில் தக்க ஆதாரங்கள் தருவார்களாக!

— வாகரைவாணன்
(ஞானம், இதழ் 62, 2005)

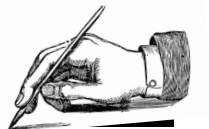
எஸ். பொவின் 'வலை' நாடகம்

பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை ஞானம் நேர்காணலில் (ஜனவரி 2005) தான் எழுதித் தயாரித்த 'வலை' நாடகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

"வலை என்றொரு நாடகத்தை மாணவர்களுக்காக எழுதித் தயாரித்திருந்தேன். இந்த நாடகம் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்புவதற்காக அனுப்பப்பட்டது. அந்தப் பிரதியைப் பார்த்த சானா நிச்சயமாக இதனை மேடையேற்ற வேண்டும் என்று தீர்மானித்து அந்த நாடகத்தை மேடைக்கு ஏற்றதாக அமைக்கும் பணியில் என்னுடன் சேர்ந்து... திருத்தியமைத்தார். வலை நாடகம் மூன்று தடவைகள் சானாவின் மேற்பார்வையில் மேடையேற்றப்பட்டது. அந்த வலை நாடகந்தான் பின்னர் நிர்மலா தயாரித்து ஏ. ரகுநாதன் அவர்களால் தத்தெடுக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டு சென்று பல்வேறு கல்லூரி மண்டபங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட நாடகம் 'வலை' தான் " என்கிறார் எஸ். பொ.

இந்த நாடகத்தின் கையெழுத்துப்பிரதி 1964 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் கலைக்கழக நாடகப்பிரதிப் போட்டிக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அது மாணவருக்கென எழுதிய மூலப்பிரதியா அல்லது சானாவால் திருத்தப்பட்ட பிரதியா என்பது தெரியவில்லை.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

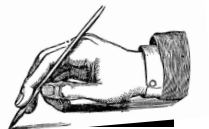
நாடகப் பிரதிப் போட்டியில் முத்துசிவஞானத்தின் 'சேரன் சமாதி' முதலாம் பரிசையும் எனது பண்டாரவன்னியன் வரலாற்று நாடகம் இரண்டாம் பரிசையும் எஸ். பொவின் 'வலை' மூன்றாம் பரிசையும் பெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பரிசளிப்பின்போது எஸ். பொ. வெகு அலட்சியமாக அப்பரிசைப் பெற்றதை நான் அவதானித்தேன். பிரபல எழுத்தாளரான தனக்கு மூன்றாம் பரிசா என்று அவர் எண்ணியது போல் எனக்குப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் எஸ். பொ தனது பேட்டியில் ஏனோ குறிப்பிடவில்லை.

நான் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய காலப்பகுதியில் (1977 - 1986) கலாசாலையில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் முத்தமிழ் விழாவிற்கு முதலில் சொக்கனும் பின்னர் நானும் வித்துவான் சி. குமாரசாமியும் பொறுப்பாக இருந்தோம். சொக்கன் ஆசிரியகலாசாலையை விட்டு விலகிய பின் நானே முத்தமிழ் விழா நாடகத் தயாரிப்புக்குப் பொறுப்பாக இருந்தேன். பொருத்தமான நாடகப்பிரதியைத் தேடிச் சென்றபோது (சிதையாத செல்வம், வெற்றித் திருநகர், வாசகத்தை நாடகப் பிரதிகளை ஏற்கனவே நானே எழுதித் தயாரித்துள்ளேன்) எஸ். பொவின் 'வலை' நாடகம் நூலுருவில் கிடைத்தது. நாடகம் எனக்குப் பிடித்திருந்தபடியால் நானே இந்த நாடகத்தைத் தயாரித்து மேடையேற்றினேன். நாடகம் ஒரு வெற்றிப்படைப்பு எனப் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. இந்த நாடகத்தில் சாணக்கியன் பாத்திரத்தை ஏற்றுச் சிறப்பாக நடித்த கே. செல்லத்துரை இன்றும் என் கண்முன் நிற்கிறார். இவர் தற்போது டென்மார்க்கில் வாழ்கிறார். கே. எஸ். துரை என்னும் பெயரில் இரண்டு நாவல்களையும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

நான் கோப்பாயில் 'வலை' நாடகத்தை மேடையேற்றியது எஸ். பொவுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஈழத்து நாடக வரலாறு எழுதுபவர்கள் பல நாடகப்பிரதி எழுத்தாளர்களையும், தயாரிப்பாளர்களையும் பற்றித் தெரியாமலேயே எழுதிவிடுகிறார்கள். ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் இடம்பெறும் நாடக முயற்சிகளை தேடிப் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறை வரலாறு எழுதுபவர்களுக்கு இல்லை என்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

- முல்லைமணி
(ஞானம், இதழ் 62, 2005)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

1981ஆம் ஆண்டு மதுரையில் நடந்த ஐந்தாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில், நீங்கள் மட்டுமே தமிழ் இலக்கணம் சம்பந்தமான ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்ததாகக் கூறியுள்ளீர்கள். உங்களது இலக்கண அறிவு குறித்த தகவல்களைத் தருவீர்களா?

உண்மையில் நான் ஆரம்பத்தில் எழுதியபொழுது 1946 - 47 களில் பத்திரிகைகளிலே வாசித்துப் பெற்ற தமிழ் அறிவு. கல்கி, ஆனந்த விகடன், சுதேசமித்திரன் இவை போன்ற சஞ்சிகைகளிலே வாசித்த தமிழ் அறிவு, கல்கியினுடைய நாவல்களை வாசித்த தமிழ் அறிவு - அந்தத் தமிழ் அறிவுடன் பிணைந்த இலக்கணம்- அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆரம்ப காலத்திலே எனக்கு ஒன்று உறுத்தலாக இருந்தது. என்னவென்றால் இந்திய சஞ்சிகைகளிலே பயன்படுத்தப்படும் மொழி, யாழ்ப்பாணத்தில் என்னுடைய அப்பா, அம்மா, மாமா, மச்சான், அயலவர்கள் ஆகியோர் பயின்ற தமிழுக்கும் பாரிய வேறுபாடு இருப்பதை உணர்ந்தேன். இந்த இரண்டு மொழிவழக்குகளுக்கும் இடையே இந்த யாழ்ப்பிரதேசத்திலே பயிலப்படும் தமிழ்ச்சொற்களே யாழ்ப்பிரதேசங்களில் நடமாடும் பாத்திரங்களை புதிய முறையில் சித்தரிப்பதற்கு உதவும் என நான் உணர்ந்தேன்.

இலங்கையில் அந்தக்காலத்திலே இலக்கணம் ஆங்கில பாடசாலைகளில் வலியுறுத்திக் கற்பிக்கப்படவும் இல்லை. தமிழ் மொழி சித்திபெறுவதற்கு ஒரு பிரதான பகுதியாக இலக்கணம் பற்றிய தேவையும் அதை அறியவேண்டும் என்ற எண்ணமும் பரமேஸ்வரக்கல்லூரியில் சேர்ந்த காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். காரணம் சு. நடேசபிள்ளை, வித்துவான் வேந்தனார் இவர்களுடைய இலக்கணம் பற்றிய அறிவுகளை உணர்ந்தபொழுது ஒரு மொழியைக் கற்பதற்கு இலக்கணம் உதவியாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் ஆங்கிலத்தைக் கற்றபொழுது ஆங்கிலத்திலே நிறைய இலக்கணம் கற்கவேண்டியிருந்தது. அதேபோன்று எனது இரண்டாவது மொழியாக இருந்த லத்தீனில் கூடுதலாகவே நாங்கள் இலக்கியம் கற்காமல் லத்தீன் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கான அடிப்படையான இலக்கண அறிவையே பெரும்பகுதியாகக் கற்க வேண்டியிருந்தது.

ஆங்கிலத்திற்கும் லத்தீனுக்கும் அவ்வாறு இருக்குமானால் தமிழுக்கும் அந்த இலக்கண வளங்களும் விதிகளும் பொருந்தும் என்ற அறிவு எனக்கு இருந்தது. பின்னால் நான் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட்டேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பின்னர் கிறிஸ்துவக் கல்லூரியிலும் தமிழ் என்னுடைய இரண்டாவது மொழியாக இருந்தது. இந்தக் காலத்திலேதான் உண்மையிலே சங்ககால இலக்கியங்கள் பற்றியும் ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் பற்றியும் கம்பராமாயணம் பற்றியும் தமிழிலே இருந்த இலக்கியச் செழுமைகள் பற்றியும் படித்தேன். பேராசிரியர் ஆலாலசுந்தரம், பேராசிரியர் வடிவேலு, பேராசிரியர் சோமசுந்தரனார், பேராசிரியர் ஆ.சிதம்பரநாதர் செட்டியார் போன்ற பலரிடமும் நான் தமிழ் கற்றபோதும் இலக்கணத்தை ஆழ்ந்து கற்கக்கூடிய ஒரு நிர்ப்பந்தமோ வசதியோ இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால் பின்னர் இலங்கையில் எழுத்தாளனாக வந்து என்னுடைய இலக்கிய ஆளுமை ஒரு புதிய வசன நடையை உருவாக்கிவருகின்றது என்பதை மற்றவர்கள் அங்கீகரிக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவினுடைய நட்பினைச் சம்பாதித்தேன். அந்த நட்பின் காரணமாக அவர் பேசக்கூடிய இலக்கண விஷயங்கள் எனக்குப் புரியாதனவாக இருந்தன. ஒருநாள் அவர் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார், “பொன்னுத்துரை நீ எழுதும் வசனநடை தமிழுக்கு ஊட்டமளிக்க வல்லது என்பதை நிச்சயமாக நம்புகிறேன். புதிய சொற்களை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவருகின்றாய். பழைய சொற்களை நிராகரிக்கின்றாய். பழைய இலக்கணவிதிகளை சில வேளைகளிலே நெகிழ்த்துகிறாய். இவற்றையெல்லாம் செய்வதற்கு உனக்கு எழுத்தாளன் என்ற முறையில், படைப்பாளி என்ற முறையில் உரிமையுண்டு. ஆனால் ஆழமான இலக்கண அறிவு உனக்கு ஏற்படுமேயானால், இலக்கணவிதிகளை உடைத்து நெகிழ்த்தி புதியன செய்வதற்கான ஒரு தெளிவு உனக்கு ஏற்படும். எனவே இலக்கண விதிகளை நீ ஆழமாக அறிந்து கொண்டு அதன்பிறகு உன்னுடைய தேவைகளுக்கேற்ப நெகிழ்த்துவாயேயானால் இன்னும் உன்னுடைய எழுத்து ஆளுமையும் வசன நடையும் பெருமை பெறும்” என்று சொன்னார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் சிக்கனப் பற்றி,

“நீங்கள் எனக்கு இலக்கணம் கற்பியுங்கள்” என்று கேட்டேன். அவருக்குக் கீழே முறையாக இலக்கணத்தைக் கற்றேன். அதைப்பாடமாக அவர் கற்றுத்தராமல் ஒரு உபதேசமாகவே அவர் செய்தார்.

பின்னர் இந்த இலக்கணம் பற்றி தனஞ்ஜெயராசசிங்கத்திடம் -அவரும் எனது நண்பனாக இருந்தபடியால் நண்பனாகவே அவரிடம் இருந்து பலதும் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அவர் இலக்கண விதிகளின் சில நுட்பங்களை எனக்குப் போதனை செய்திருக்கிறார். அதுமட்டுமன்றி, ஆறுமுகநாவலர் பற்றி புதிய தகவல்கள் சேகரிக்கவும், அவர் உபகாரியாக இருந்தார். அவர் இறுதிக்காலத்திலே வித்தியாலங்காரா பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கூட்டத்திற்கு என்னை அழைத்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்திலே கைலாசபதியின் செல்வாக்கின்கீழ் செயல்பட்ட மாணவர்கள் சிலர் சடங்கு நாவலில் இருந்த பல வசனங்களை வாசித்துக் காட்டி இவை இலக்கண மரபுக்குப் புறமாக அமைந்துள்ளன என்றும் இவற்றை நீங்கள் எழுதுவதினால் தமிழைக் கொச்சைப்படுத்துகிறீர்கள் என்ற தொனியிலே அந்தக் கேள்விகளைப் புனைந்திருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய தனஞ்ஜெயராஜசிங்கம், அந்தக் கேள்வி கேட்டவர்களைப் பார்த்து, நானே பதில் சொல்கிறேன்.

எஸ்.பொ. இதற்குப் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை என்று சொல்லி, “இலக்கண விதிகளிலே ஒன்று, வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே, அத்துறை சார்ந்த பெரியவர்கள் எதை ஆளுகிறார்களோ அவை இலக்கண விதிகளாக அடுத்த தலைமுறையினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. நீங்கள் வாசித்த வசனங்களுக்கு இலக்கணவிதி யாதோ என நீங்கள் கடாவின் நான் தரும் பதில் என்னவென்றால், அது இலக்கண வழக்கே என்க. எவ்விதி அமைந்தது எனக் கடாவின் எஸ். பொ. வழக்கு எனச் சொல்க” என்று முடித்தார். உண்மையில் ஒரு பல்கலைக்கழக நிலையில், ஒரு தமிழ் படைப்பாளியினுடைய வழக்கை உயர்ந்தோர் மேற்று என்று எடுத்துக்காட்டி, சடங்கு நாவலிலே நான் பயின்ற வசனங்கள் இலக்கணமானவை என்று பல்கலைக்கழக ரீதியில் சொன்ன அந்தச் சம்பவம், நிறைவு தருகிறது.

அதன்பின்னர் பாடநூல் சபையில் நான் அங்கத்தவனாக இருந்தபொழுது செ. வேலாயுதபிள்ளை நல்ல இலக்கண அறிவு உள்ளவர். ஆறாம் வகுப்பு பாட அலகுகள் எழுதப்பட்டு முழுமையை பெற்ற கட்டத்திலே அதற்கான பயிற்சிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. அந்தப் பயிற்சிகளிலே இலக்கண அறிவை ஊட்டக் கூடியதான அப்பியாசங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. அப்பொழுது நான் மேலும் விரிவாகவே சில இலக்கண விதிகளை அறிந்து கொண்டேன். வந்தாறு மூலை மகாவித்தியாலயத்தில நான் H.S.C. வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்த காலத்தில் நாவலருடைய நன்னூல் இலக்கண நூலைக் கற்பிப்பதற்காக உண்மையிலேயே நான் மகாவித்தவான் F.X.C. ஐயாவிடம் முழுவதையும் ஒரு மாணவன்போன்று கற்றுத் தேர்ந்திருக்கிறேன். பின்னர் பல சந்தர்ப்பத்திலேயும் இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவது மட்டுமன்றி இலக்கணம் பற்றிப் பேசுவதுகூட எனக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய ஒன்றாக இருந்தது.

நாவலர் தமிழை நெகிழ்த்தியபோது இலக்கண விதிகளுக்கு முரண்படாது செயற்பட்டார் என்பதை அறிந்து அத்தகைய உத்திகளைக் கையாண்டு நான் என்னுடைய தமிழ் வசன நடையை வளப்படுத்தியதும் உண்டு. ஆனால் விபுலானந்த அடிகளாரும் ஆறுமுக நாவலரும் கூட தன்னகர “ந” வைப் பிழையாகப் பயன்படுத்தினார்கள் என்ற ஒரு பதிவு என்மனதில் நீண்டகாலமாக நிலைத்துள்ளது. இராமநாதன் என்ற பெயரை இரண்டு சுழி “ன” போட்டு எழுதுவது சரியா? பல பண்டிதர்கள் அவ்வாறு எழுதுகிறார்களே என்று கேட்டபொழுது, மகாவித்துவான் கேட்டார் இராமன் மீது ஆதர் வந்து குந்தினாரா இராமனாதன் ஆவதற்கு? இராமன்+நாதன் = இராமநாதன். தன்னகரத்தில் அமையும். அதேபோன்று விநாயகர் என்பதை றன்னகரத்தில் எழுதுகிறார்கள். அது பிழை. தன்னிகரில்லாத் தலைவன்தானே விநாயகன்.

எனவே வி + நாயகன் = விநாயகன். இதை அறிந்த பொழுது இலக்கணக்காரர்களும், பண்டிதர்களும் அத்த ஆர்வம் காரணமாக தமிழுக்குச் சேவை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு தமிழ் ஐந்தெழுத்துக்கான பாடை என்பதற்கு விசுவாசமாக தமிழ்மொழியின் சிறப்பு எனகரம் - ன -றன்னகரம்தான் என்றும், எனவே கிடைத்த போதெல்லாம் இந்த றன்னகரத்தைப் பெய்தல் வேண்டும் என்றும் ஒரு பிழையான கருமத்தினால் தமிழைப் பிசக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தத் தமிழுக்குச் சிறப்பான றன்னகரத்துடன் எந்தச் சொல்லும் ஆரம்பிப்பதில்லை. அதற்கு உபகாரியாகத் தத்தெடுக்கப்பட்ட வட எழுத்துத்தான் தன்னகரம். எனவே மொழிக்கு முன் வராத தமிழின் றன்னகரத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுப்பதற்காக இடையில் எல்லா இடங்களிலும் றன்னகரத்தை எழுதும் ஒரு தவறான முறை கையாளப்பட்டு வருவதை உணரலானேன்.

அத்துடன் தமிழ்ச் சொற்களுடைய எதிர்ச் சொற்களை உருவாக்குவதற்கு இந்தத் தன்னகரம் என்ற எழுத்துத்தான் உபகாரியாக இருந்தது. சைவம் - அசைவம். இந்தச் சைவம் என்பதற்கு எவ்வாறு எதிர்சொல்லாக அசைவம் ஆனது என்று கேட்டால் ஆ + சைவம் = அசைவம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. முன்னால் “அ” போட்டு எந்த எதிர்ச்சொல்லையும் உண்டாக்குவதற்கான இலக்கணவிதி கிடையாது. சமஸ்கிருதத்தின் விதிகளின்படி சமஸ்கிருதமொழி உபகரித்த தன்னகர “ந” முன்னால் வரும்பொழுது அது சொற்களுடன் புணர்ந்து எதிர்ச் சொற்களை உருவாக்கும். அந்த “ந” எதிர்ச் சொற்களை உருவாக்க உதவுவதுபோன்று தமிழ் நெடுங்கணக்கில் வேறு எந்த எழுத்தும் இல்லை. எனவே இந்த எதிர்ச் சொற்களை உண்டாக்க உதவும் “ந” என்ற எழுத்து சரியான முறையில் உபயோகிக்கப்பட்டாலொழிய இந்தத் தமிழ் இலக்கண வழக்குகள் நீக்கப்படுதல் முடியாது என்பதை நான் உணரலானேன். இவை சம்பந்தமாக மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடன் சேர்ந்து பல இலக்கண நூல்களையும் எடுத்து ஆய்ந்து பார்த்தபொழுது இந்த “ந” என்ற சமஸ்கிருதம் உபகரித்த எழுத்தை வைத்துக்கொண்டு எதிர்ச் சொற்களை உண்டாக்குவதற்கான இலக்கணம் எந்தத் தமிழ் இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை.

பின்னர் விடாமுயற்சியினால் நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலிலே அதன் விரிவு சொல்லப்பட்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன். இந்த நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூல் பலரும் அறிந்த இலக்கண நூல். வழக்கத்திலிருந்த ஒரு நூல். அது வழக்கொழிந்ததற்குக் காரணம் அது பௌத்தன் ஒருவனால் எழுதப்பட்ட நூல். சமயம் பார்த்து சாதிபார்த்து தமிழ் நொந்துபோனதற்கு இன்னொரு எடுத்துக்காட்டுத்தான் நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலை நாங்கள் மறந்தது. அந்த நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலையும் பெற்று அதன்மூலம் அந்தக் கட்டுரையை - தன்னகர “ந”வை உபயோகிக்கும் சரியான வழியை எழுதினேன். மதுரைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலேயும் தரம்நோக்கி என்னுடைய கட்டுரை பதினோராவது சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரையாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலிருந்து அறிஞர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளில் அதுவே முதல்தரம் உள்ளதாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதைப்பற்றி இன்றளவில் இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைகள் எவையிலாவது மறந்துதானும் தன்னகர “ந”வின் சரியான உபயோகம் இதுதான் என்ற இலக்கணத்தைப் படிப்பிக்கிறார்களா? நிச்சயமாக சொற்கள் அதன் வேரடி அர்த்தங்களிலிலிருந்து பிறழ்ந்துபோகாமல் பாதுகாப்பதும் எழுத்தாளனுடைய கடமை. அந்த வேர் என்ன? அந்த வேர் எப்படிப் புதிய சொற்களை உபகரிக்கின்றன என்பதெல்லாம் முக்கியமானவை. தமிழிலே புதிய புதிய பல சொற்களை உண்டாக்குவதற்கு வேறு எந்தச் சொல்லிலும் பார்க்க, உப சத்தங்களிலும் பார்க்க, வேறு எந்த அட்சரத்திலும் பார்க்க இந்தத் தன்னகர “ந” மிகவும் உதவியானது. எனவேதான் அந்த ஆய்வுக் கட்டுரையை நான் சமர்ப்பித்தேன். இவற்றிலிருந்து உங்களுக்கு ஓரளவு தெரியும், தேவை கருதி நான் பாடசாலையில் அல்லாமல், அல்லது பல்கலைக்கழகத்திலே புள்ளிகள் சேகரிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தங்கள் இல்லாது தமிழ் இலக்கணத்தை முறையான பெரும் ஆசான்களிடம் பெற்றதனால், இன்றும் நான் என்னுடைய இலக்கண அறிவு செம்மையானது என்று உரிமை பாராட்ட வழியுண்டு.

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஆய்வு ஒன்றிலே உங்களைப்பற்றி பல குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று ‘பந்தநூல்மூலமும் நச்சாதார்க்கினியர் உரையும்’ என்ற நூலின் பெரும்பகுதி முஸ்லிம் அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டது என்பது. அது பற்றிய உங்கள் விளக்கம் என்ன?

பந்தநூல் மூலமும் நச்சாதார்க்கினியர் உரையும் என்ற நூல் ஒன்று நான் எழுதவில்லை. நான் எழுதிய நூலின் பெயர் - ? - கேள்வியடையாளம். அந்தக் கேள்வி அடையாளம்

என்ற நூல் இதுவரையில் தமிழில் முயலப்பட்ட ஒரு அங்கதச் சுவைக்கு இலக்கணமாகும். இந்த நூல் இரண்டு பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இந்தப் பதிப்புகளில் இரண்டாம் பதிப்புத்தான் தமிழ்நாட்டு வாசகர்களுக்குக் கிடைத்தது. இந்தப் பதிப்பைப் பார்த்தவர்கள் எனக்கு இருந்த தமிழ் அறிவைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அதுமட்டுமன்றி பழந்தமிழ் நூல்களிலே எனக்கு இருந்த ஈடுபாட்டினையும் அறிந்துகொண்டார்கள். சராசரியாகத் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே தமிழ்த்துறையில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றவர்களைத் தவிர்ந்த ஏனையோருக்கு அதனுடைய சிறப்பு இயல்புகள் சட்டெனப் புரியமாட்டாது என்று பேராசிரியர் பழமலை, பேராசிரியர் பஞ்சாங்கம் போன்ற பலரும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார்கள். அசோகமித்திரன் அது குறித்து எழுதும்பொழுது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே இந்த அங்கதச் சுவை குறித்து இதுபோன்ற ஒரு நூல் இன்றளவும் வெளிவரவில்லை என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்.

இத்தகைய ஒரு நூலை முஸ்லிம் அறிஞர்கள் முயன்று எழுதினார்கள் என்று சொல்லி குற்றம்சாட்டி என் திறமையின்மீது, என் ஆற்றலின்மீது களங்கம் கற்பிக்க முனைவது சற்றும் பொருந்தாது. உண்மையில் அந்தப் பொறி கல்முனைக் கிராமத்திலிருந்து பெற்றது. அதை ஒளிவு மறைவு இன்றி அந்தப் புத்தகத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். பந்தநூல் மூலம் என்ற நூல் இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் ஆண்டிலே பிரசுரிக்கப்பட்டு, 1972 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு நூலாகப் பிரசுரமாகியுள்ளது. இது ஒரு அசுரத்தனமான கற்பனை. இது எப்படிச் சாத்தியமாகின்றது என்பது பற்றி விஞ்ஞானம் சார்ந்த ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு உண்மையில் ஆர். பாலகிருஷ்ணன் என்றொரு விஞ்ஞானி பல தகவல்களைத் தந்தார் என்பது உண்மை. பந்தநூல்மூலம் என்று சொல்லப்பட்டது ஒரு அஞ்சல் அட்டையில் எழுதப்பட்ட விஷயம். இந்த அஞ்சல் அட்டை உண்மையான ஒரு அஞ்சல் அட்டை. முன்றே முன்று மாதங்கள் மட்டுமே கல்முனைத் தொகுதியில் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக இருந்த மகூர்மௌலானா என்பவர் தன்னுடைய சொந்த மச்சானுக்கு லஞ்சம் கேட்டு எழுதப்பட்ட அஞ்சல் அட்டைதான் அது.

அந்த மகூர் மௌலானாவுக்கு எதிராக தேர்தல் பிரசாரம் செய்த பொழுது மருதமுனையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர் சிலர் - அவர்களுள் முக்கியமானவர் ஜே.எம்.எம். அப்துல்காதர். இந்த அஞ்சல் அட்டைக்கு விளக்க உரைபோன்று கல்லச்சப் பதிப்பாக நான்கு பக்கங்களில் விளக்கவுரை எழுதினார். இது அங்கதமாக மகூர்மௌலானாவை நையாண்டி செய்ய எழுதப்பட்டது. இந்த மூலத்தையும் தான் எழுதிய நையாண்டி உரைகளையும் ஜே.எம்.எம். அப்துல் காதர் என்னிடம் தந்தார். அப்பொழுது நான் காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் தந்த நான்கு பக்கங்களையும் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தபொழுது, அதையொரு மையமாக வைத்துக்கொண்டு தமிழில் புதிதாக ஒரு இலக்கியம் படைக்கலாம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். வந்தது மட்டுமல்லாமல், அத்தகைய ஒன்றைப் படைக்க விரும்புவதாக ஜே. எம். எம் அப்புல்காதரிடம் கூறினேன். அவர் மிகுந்த ஆனந்தப்பட்டு, தான் கொண்டுவந்து தந்த அந்த மூலத்தையே மூலமாகக் கொண்டு ஒரு புதிய இலக்கியம் படைத்தல் சாத்தியமா என்று கூட அச்சப்பட்டார்.

அந்த நூலின் முதலாவது பதிப்பு 1972ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் அரசு வெளியீடாகப் பிரசுரமாயிற்று. அந்த முதல் பதிப்பிலே அந்த நூலைப் பிரசுரிப்பதற்கு எனக்குப் பேருதவியாக இருந்த ஜே.எம். எம். அப்துல் காதருக்கும் ஆர். பாலகிருஷ்ணனக்கும் நன்றி தெரிவித்து எழுதியிருக்கிறேன். இவற்றிற்குப் பிறகு இந்த நூல் வெளிவந்தபொழுது அப்துல்காதர் உயிருடன் இருந்தார். அந்தக்காலத்தில் யாராலும் இந்த மருதமுனை முஸ்லிம் அறிஞர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு சொன்னது கிடையாது. இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, நான் தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுடைய புத்தகத்தில் அதற்குப் பதில் அளித்திருக்கிறேன். இந்தப் பதிலை இங்கு குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். இந்தக் கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலிலே எழுதப்பட்ட வெள்ளங்காடு வியாகேச தேசிகருடைய உரைகள் அனைத்துமே என்னால் புணையப்பட்டது. இந்த நூலுக்குப் பாயிரம் வழங்கப்பட்ட பந்தசீர்பரகுவாருடைய அனைத்துமே என்னால் புணையப்பட்டது.

பின்னர் வெள்ளங்காடு வியாகேசதேசிகர் எழுதிய குறிப்புகள் விளக்கங்கள் உரைகள் அனைத்தும் என்னால் எழுதப்பட்டன. இவற்றில் எங்கு எங்கு ஒரு வரிதானும் வேறு எந்தத்

தமிழ் அறிஞனுக்கும் உரிமைப்பாடு கிடையவே கிடையாது. ஆனாலும் அதை எழுதிக் கொண்டிருந்தபொழுது அவ்வப்போது அதன் செப்பங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவர் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா. தன்னுடைய தூண்டுதலினால் பொறியினால் அந்த நூலை ஆக்கி ஒரு புதிய இலக்கியத்தைப் படைத்தேன் என்று களிப்பேருவகை கொண்டவர் ஜே.எம். எம். அப்துல் காதர். அந்த நூலை மீண்டும் மீண்டும் செப்பமிடுவதற்கு உதவிசெய்தவர் ஆர். பாலகிருஷ்ணன். இந்த நூலை அரும்பாடுபட்டு, இந்த நூலுக்கு வாசகர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது - அவ்வாறான இலக்கண இலக்கிய விஷயங்களை உள்ளடக்கிதாகப் படித்தோர் மட்டுமே விளங்கக்கூடியதான ஒரு அங்கதச் சுவையான நூலை சாதாரண வாசகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்ற நிலையிலும் அதனை ஒரு நூலாக வெளியிட்ட ரஹ்மான் என்றுமே நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்.

இவ்வளவும் இருந்தம் இன்னும் ஒன்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே அந்த ஆய்வினை நடத்திய மருதூர்க்கொத்தனோ அன்றேல் ஏ. இக்பாலோ இந்தக் கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலை முழுமையாக வாசித்து இருக்கமாட்டார்கள். வாசித்திருந்தாலும்கூட அவற்றின் அர்த்தம் முழுவதையும் உள்வாங்கியிருக்கமாட்டார்கள். எனக்கு மட்டுமா இந்த திருடினேன் என்ற குற்றச்சாட்டு வந்திருக்கிறது? கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலின் படைப்பிலே நான் 1972ஆம் ஆண்டில் இவ்வாறு பிரகடனம் செய்திருந்தேன். This satire on Tamil grammar and literature was conceived, composed and written by Espo. வேறுயாரும் இந்தப்படைப்பிலே இல்லை என்று தைரியமாகக் கூறிய பின்பும் நான் பொய்சொல்கிறேன் என்றால், அவர்கள் அதற்கு ஆதாரம் காட்டவேண்டும்.

சுமமா குழாயிச்சண்டை போன்று ஏசிவிட்டுப் போவதினால், ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு உண்மைகள் நின்று நிலவப் போவதில்லை. அதைவிடுத்து திருடினேன் என்ற குற்றச்சாட்டை நு.:மான் தெரியாத்தனமாக தன்னுடைய வித்துவம் என்று கருதி, முதலிலே “அம்மா வந்தாள்” என்ற நாவலை தி.ஜானகிராமன் திருடினார் என்று பிழைபட, பேய்த்தனமாக, மொக்குத்தனமாக அறிக்கை செய்து - அதற்கு ஏ. ஜே. கனகரட்னா அதனைத் தழுவலோ திருட்டோ என்று சொல்லமுடியாது என்று பலவிஷயங்களை விளக்கியிருக்கிறார். அதில் என்னவென்றால் ஒரு அனுபவம் அல்லது புதிய ஒன்றினைக் கற்றல். ஒரு பொறியினைக் கொடுப்பதுபோல இந்த மௌலானாவினுடைய அஞ்சல் அட்டை ஒரு பொறியைத் தந்தது உண்மை.

அதனை எந்தக்காலமும் நான் மறுதலித்தது இல்லை. என்னைச் சிலுவையில் அறையும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் கலாநிதிகளும் அவர்களது எடுப்பார்கைப்பிள்ளையாகச் செயற்படும் ஏ. இக்பால் மருதூர்க்கொத்தன் போன்றவர்கள் இந்த வரலாற்றை அறிவார்களா? When Shakspeare was Charged with debt to his authers, Lander replied, yet he was more original than his originals. He breaths life into them' உண்மையில் நீண்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இன்னும் ஒரு காலகட்டம் வரையில் அங்கதச்சுவைக்கு எடுத்தக்காட்டான ஒரு நூல் எதுவென்று தேடுவார்களேயானால் அவர்கள் நான் எழுதிய “?” என்ற நூலை மட்டுமே வந்தடைய வேண்டியிருக்கும். நான் தைரியமாகச் சொல்வேன் நு.:மான் உட்பட இந்த “?” அடையாளம் குறித்து விமர்சனம் செய்யக்கூடியவர்கள் அனைத்துப் பேரும் “?” அடையாளம் என்ற நூலின் அனைத்து ஆளுமைகளையும் அனைத்து இலக்கிய மேன்மைகளையும் அறிந்து உணர்ந்து கொள்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. They are shallow அவர்கள் புத்தியற்றவர்கள். இத்தகைய அறிவீனர்களை ஆண்டவரே மன்னிப்பீர்களாக என்று சொல்லவதைத்தவிர எனக்கு வேறு எதுவும் தெரியவில்லை.?

2005 ஆகஸ்ட் ஜூன் (ஆதம் 06)

மார்க்ஸியம் பற்றி, இலக்கியம் பற்றி, இலக்கணம் பற்றி பிராந்தியச் சொல்வளம் பற்றிப் பேசினோம். கல்கியல் தொடராக வந்த கீதைக் கதைகள் ஆன்மீகம் சம்பந்தமாக இருந்தனவே. திடீரென்று ஆன்மீகம்பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டுக்குக் காரணம் என்ன?

உண்மையில் ஆன்மீகம்பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு என்று அதைச் சொல்ல முடியாது. பாரதியார் உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்று பாடினான். அந்த உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்பதை நாம் அரிவாளுக்கும் சுட்டியலுக்கும் வந்தனை செய்கிறோம் என்று அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டோம். அதே பாரதியார்தான் என்னுடைய தமிழ் எழுத்து முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் அதி ஆதர்சமாக அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை நிலைத்து வந்துள்ளார். எனவே பாரதியார் எழுதிய கீதை மொழிபெயர்ப்பை வாசிக்க நேர்ந்தது தவிர்க்க முடியாதது. அதற்கு மேல் தமிழில் எழுந்துள்ள நயம்மிக்க கவிதைகளிலே பாரதியாருடைய 'கண்ணன்-கண்ணம்மா' பாட்டைத் தவிர்த்து விட்டால், பாரதியார் சிலவேளைகளில் வெற்றுவேட்டில் இருப்பதுபோலத் தோன்றலாம். எனவே பாரதியாருடைய மொழிபெயர்ப்பை வாசித்து கீதையைப் பற்றி அறியவும் பின்னர் புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளையினுடைய 'பகவத்கீதைவெண்பா' என்ற நூலை அவர் அரச வெளியீடாக வெளியிட்டபொழுது அதன் சரவைத்தாள் களைத் திருத்தும் பணியில் இருந்ததினாலும் கீதையைப்பற்றிய அறிவு எனக்கு இருந்தது. எனக்கு ஏற்பட்ட சில தனிப்பட்ட சோகங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக அல்லது ஏமாற்றங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக இந்தக் கீதையின்பால் நான் ஈர்க்கப்பட்டேன்.

மார்க்ஸின்பால் ஈர்க்கப்படுபவர்களும் ஓரளவு ஆன்மீகவாதிகள் என்று நீங்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். மனித நேயம் தேடல் என்பதுதான் மனிதத் தன்மையை நேசிப்பது - கடவுளில் மனிதனை தரிசிப்பதான மனித நேயம். அத்தகைய ஒரு பண்பு மார்க்ஸியவாதிகளுக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்று நான் விளங்கிக் கொண்டேன். மார்க்ஸியம் கட்சியாடலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு கட்சியின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் கட்சியின் தலைமைப் பீடத்தைச் சலீகரித்துக் கொண்டவர்களுடைய தலைமைத்துவத்தை நீடிப்பதற்காகவும் மார்க்ஸியம் திருகி ஓரளவுக்குக் குற்றயிராக்கப்பட்ட வரலாறு சோவியத் நாட்டிலே நடந்து முடிந்துள்ளது. இந்தியநாடு தந்துள்ள இந்த ஆன்மீகம் சார்ந்த சிந்தனைகள் ஒரு நாளும் மார்க்ஸியத்திற்கு முரண்பட்ட சிந்தனைகள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மாறாக மனிதனுடைய மனதை மண்ணில் இருந்து உயர்த்த அன்பு சார்ந்து அவர்கள் வாழக்கூடிய ஒரு நெறிமுறைக்கு, இந்த ஆன்மீக வழிகாட்டல் இருந்ததையும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் கீதைக்கதைகள் மக்களுக்கு பக்தியை வருவிப்பது அல்ல அதன் நோக்கம் என்று அழகாக முன்னுரையில் எழுதியிருக்கிறேன். அதனை இலக்கியம் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் இந்தச் சின்னக் கதைகளின் மூலம் சில விளங்கமுடியாத தத்துவங்களை விளங்க முயன்றமை கீதைக்கதைகளிலே சிறந்த அம்சமாகும். கீதைக் கதைகள் என்று கல்கியில் வந்தபோதிலும் அதற்கு நான் இட்ட தலைப்பு 'கீதையின் நிழலில்' ஏனென்றால் கீதையின் தரிசனம் அல்ல.

கீதையினுடைய நிழலிலே நான் அமர்ந்திருந்த பொழுது, ஏற்பட்ட சில குளிர்ந்த அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசுதலே கீதையின் நிழலில் கதையாக வந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் இது 52 கதைகளாக வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் கல்கியில் வந்தது 26 கதைகள் மட்டுமே. ஏனென்றால் அவர்களுக்குப் பிடித்த கதைகளை எடுத்துக்கொண்டார்கள். வேறு சில கதைகள் கீதையினுடைய கருத்துக்களை மறு விசாரணைக்கு உட்படுத்துவதாக இருந்ததினால் அவற்றைப் பிரசுரிக்க அவர்கள் தயங்கினார்கள் போலும். இந்த நூல் முழுமையாக கலைஞன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. நான் நம்புகிறேன் அது 70களின் கடைக்கூற்றில் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். உலகத் தமிழ் விழா நடத்தப்பட்டு, எம். ஜி. ஆருக்கு வெற்றிவிழாவும் பாராட்டும் சென்னையில் நடத்தப்பட்டபோது பல்வேறு பதிப்பாளர்கள் சிறந்த இலக்கிய நூல்களை இலக்கிய அன்பர்களுக்குப் பரிசளிப்பு செய்தார்கள். அவ்வாறு பரிசளிப்புச் செய்த நூல்களில் இலங்கை எழுத்தாளர்களுடைய நூலாகப்பிரசுரிக்கப்பட்ட நூல் கீதையின் நிழலிலே என்ற நூலாகும். இந்தக் கீதை நிழலின் இரண்டாவது பதிப்பு இப்பொழுது வந்துள்ளது. ஆதிமூலம் சித்திரம் வரைந்து செழிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இரண்டாவது பதிப்பை வெளியிட்டபோது ஏற்பட்ட

வினோதமான அனுபவத்தை உங்களுக்குக் கூற வேண்டும். இதற்கு ஆரம்பத்தில் இளைப்பாறிய நீதிபதி எம். எம். இஸ்மையிலு முன்னுரை எழுதுவதற்கு இந்த நூலின் பிரதி கொடுக்கப்பட்டது. அவர் பலநாட்கள் வாசித்து சிலபொழுது அதைப்பற்றி விவாதித்தும் இருக்கிறார். ஆனால் வேறு சொந்தக் காரணங்களுக்காக அவரது முகவுரையின்றி பேச மணியினுடைய முகவுரையுடன் தான் அந்த இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவந்திருக்கின்றது. நான் இஸ்மையிலு பற்றிக் குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம், 'நீங்கள் கீதை நிழலிலே கையாண்ட சிங்களத் தமிழ் விளங்கவில்லை' என்று அவர் கூறியதுதான். கம்பராமாயணத்தைப் பற்றித் தமிழர்களிலும் பார்க்க இந்துக்களிலும்பார்க்க அல்லாவிட்டால் வைஷ்ணவர்களிலும்பார்க்க அதிகமாக விளக்கவுரைகள் தந்தவரென்று புகழப்படும் ஒரு நீதியரசர், கீதை நிழலிலே நான் கையாண்ட தமிழ் நடையை சிங்களத் தமிழ் என்று குறிப்பிட்டது ஒரு மிக அபக்குவமான கூற்றாக எனக்குப்பட்டது. அந்தக் கூற்றாலும்தான் நான் அவருடைய முன்னுரையைப் பெரிதும் முயன்று எடுப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். கீதை நிழலில் எழுத எழுந்த தமிழ், உண்மையிலே மரபு வழியாக சமய சம்மந்தமான மேன்மைகளைப் பிரசாரம் செய்பவர்கள் கையாண்ட சொற்களஞ்சியத்திலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்கள்தான் கீதை நிழலில் ஆக்கத்திற்கு உதவியது. இதை நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் ஒரு கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு பார்ப்பது- நான் இலங்கையனாக இருக்கிறபடியால் அவருக்குப் பழக்கமான வழமையான வழக்கத்திற்கு வாலாயமான சொற்களஞ்சியத்திலிருந்து வேறுபட்ட சொற்கள் அங்கு இருந்தபோது அது சிங்களத் தமிழ் ஆகிவிட்டது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி எற்பட்டிருக்கக் கூடும். இறுதியாகச் சொல்வதானால், Nothing is alien to a serious writer எதுவுமே ஒரு உண்மையான எழுத்தாளனுக்கு அந்நியப்பட்டு இருக்கமாட்டாது. எதுவுமே என்னும் பொழுது அது ஆன்மீகத் தேடலையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.

கீதை நிழலிலே ஆன்மீகவாதிகளையும் கவரக்கூடிய நீங்கள் தங்களது தீ, சடங்கு, மற்றும் ஆண்மை படைப்புகளிலே கையாண்ட சில சொற்கள் விரசமாக இருக்கின்றன. அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம் அல்லவா?

உண்மையிலே சொற்களிலே ஒழுக்கமானவை விரசமானவை என்று கிடையாது. இதுதான் என்னுடைய கருத்து. சொல்லை மிகவும் ஆழ்ந்து நேசித்து பயிற்சிக்குக் கொண்டுவந்த ஒரு தமிழ் ஊழியக்காரன் என்ற உரிமையுடன் அதைச் சொல்லுகிறேன். கம்பராமாயணத்தில் அல்குல் என்ற ஒரு சொல் அடிக்கடி வருகிறது. அல்குல் ஒரு பெண்ணினுடைய உறுப்பை வர்ணிப்பதற்காகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கையாளும் ஒரு சொல். அதை விரசமான சொல் என்று எந்த இலக்கியவாதியும் நிராகரிப்பது இல்லை. அதற்கான காரணம் ஒன்று குழாயடிச்சண்டையில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய இரண்டு பெண்கள் விரசமான தூஷணைகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும்போது, அவர்களுடைய உரையாடலில் அந்தச் சொல் இடம் பெறாதது காரணமாக இருக்கலாம். எனக்கு ஒரு அனுபவம் இருந்தது. ல.ச. இராமாமிருதம் குறிப்பிட்டது ஒன்று. அவருடைய எழுத்து, அவருடைய உத்தியிலே அவர் கதை சொல்லும் பாணி: மற்றது தற்கால எழுத்தாளர்களுள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் சொற்களின் நாதமும் நயமும் அறிந்து பயிலவேண்டும் என்பதிலே அழுங்குப்பிடியான பக்திபுண்ட எழுத்தாளனாகத்தான் ல.ச. இராமாமிருதம் எனக்கு படுகிறார். அவர் கூட சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எஸ். பொ. என்று குறிப்பிட்டபொழுது, தீ என்ற ஒரு நாவலைப் பச்சையாக எழுதினாரே, அவர்தானே என்று கேட்டாராம். இந்தப் பச்சை பச்சையாக என்பதிலேதான் இப்பொழுது விரசம் தொற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது. உண்மையில் நான் சில சொற்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று இன்றைய முதுமையில் யோசிக்கிறேன்.

ஆனால் 'தீ' எழுதிய காலத்தில் என்னுடைய வயசு என்ன? இருபத்தைந்து வயது. அந்தக்காலத்து உணர்வுகளையும் எழுச்சிகளையும் நான் இயல்பாகச் சித்தரித்தபொழுது அவ்வகை உணர்வுகளைப் பரிமாறக்கூடியதாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சொற்களை நான் கையாண்டேன். To bring a situation ஒரு சூழலை உருவாக்குவதற்கு அந்தச் சொற்கள் இன்றியமையாதனவாக இருக்கக்கூடும். உதாரணமாக ஒரு விபச்சாரிகள் நிறைந்த விடுதிக்கு போவதற்கான ஒரு சூழலை வர்ணிக்கும்பொழுது அங்குள்ள பெண்களுடைய ஆடைகளை எவ்வாறு வர்ணிப்பது? அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு திவ்விய துறவியின் ஆச்சிரமத்திலே உள்ள பெண்கள் அணியும் மரபுரி உடைகளுடன் காட்சியளித்தார்கள் என்று சொல்லும் பொழுது அந்தச் சூழலுக்கு நான் அழைத்துச் செல்ல முடியுமா என்பது கேள்வி.

சடங்கு நாவலிலே அன்னலட்சுமி என்ற அந்தக் கதாபாத்திரம் தவிர்க்கமுடியாத சந்தர்ப்பத்திலே சுய திருப்தி பெற்றுக் கொண்டாள் என்ற பகுதி வருகிறது. அந்த நாவலிலே அந்தப்பகுதியை எடுத்துவிடலாம் போலவும் தோன்றும். ஆனால் அந்தப்பகுதி என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே முக்கியமானதாக இருந்தது. ஏனென்றால், விரசம் எழுதவேண்டும் என்பதல்ல, அன்றேல் வாசிக்கும் Teenage readers க்கு ஒரு பாலியல் கிசுகிசுப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதல்ல நோக்கம். அந்தப் பாத்திரத்தின் ஆக்கினைகள் – அந்தப் பாத்திரம் யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தினுடைய ஒழுக்கநெறிகளை பாதுகாத்துப்பேணி, ஒரு குடும்பத்தை நல்ல நிலையில் வளர்ந்து வந்த குடும்பம் என்று பேரெடுக்கும் குடும்பத்தை வளர்த்தெடுப்பதற்கு எத்தகைய ஆக்கினைகள் படுகிறாள் என்பதைச் சுட்ட அந்தச் சுயதிருப்தியடையும் அந்த Incident தேவையாக இருந்தது. ஒன்றே ஒன்று நான் வேண்டிக்கொள்வது என்னவென்றால் இன்னமும் தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞர்கள் மத்தியிலே பக்குவம் ஏற்படவில்லை. பக்குவம் ஏற்படவில்லை என்றால், இருளில் தனிமையில் தான் விரும்பி செய்யக்கூடிய செயல்கள் வெளிச்சத்துக்கு வரக்கூடாது என்றொரு அச்சம், அந்தப்பயம், அந்தப்பயத்திலிருந்து நாங்கள் விடுதலை பெறவேண்டும். உண்மையான விடுதலை – ஆன்மீகிகள் சொல்லும் விடுதலை என்பது – நான் விரும்பும் விடுதலை, அச்சத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதாகும். என்னுடைய சாதனைகளில் ஒன்று என்று நான் சொல்லக்கூடியது என்னவென்றால் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு எந்த ரீதியிலும் அச்சப்படாமல், நான் நினைத்ததுகளைச் சொன்னதுதான். நீங்கள் முதல் கேட்ட கேள்வி ஒன்றிற்கு நான் இந்தப் பதிலைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் பாதகமில்லை இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரிலும் மிக அதிகமாக பிரதிகூலமாக விமர்சிக்கப்பட்ட எழுத்தாளன் என்பது நான்தான். இதற்கான காரணம் என்ன? என்னுடைய எழுத்தையும் எழுத்துப் பயணத்தையும் ஆளுமையையும் மற்றவர்களுடைய பதவிகளுக்கோ அன்றில் புகழுக்கோ அன்றில் பிரகாசமாக ஒரு பெயரூன்றலுக்கோ அச்சுறுத்தலாக என்னுடைய பெயர் இருந்தது. அந்த அச்சத்தின் காரணமாகவே பிரதிகூலமான பதிவுகளை அவர்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. என்னைப் பார்த்து அச்சமும்பட்டியாக என்னுடைய எழுத்து அமைந்ததென்றால் அதற்கு காரணம் எழுத்துக்கு அப்பாற்பட நான் நடத்திய அரசியல் காரணம் அல்ல. It was from my writings என்னுடைய எழுத்தினுடைய சக்தியினாலேதான் அந்த அச்சம் பிறரிடம் தோன்றுவதாக இருக்கவேண்டும். விரசம் என்ற கேள்வியும் அந்தச் சொற்களை பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு காரணம். எழுத்து என்பது சத்தியத்துடன் ஈடுபாடு உடையதாக இருக்க வேண்டும். நான் எதைச் சொல்ல விரும்புகிறேனோ அதை மற்ற நிர்ப்பந்தங்களுக்குச் சமரசம் செய்யாது வளைந்து கொடுக்காது சொல்லக் கூடிய ஒரு திராணி – அது இலக்கியவாதிகளுக்கு இருக்கவேண்டும். அது மற்றவர்களுக்கு இல்லாததற்கு நான் வருந்துகிறேன்.

உங்களுடைய படைப்புகளில் நீங்கள் பாலியல் விவகாரங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளீர்கள் என்று ஒரு குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. அது பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். மனிதனுடைய வாழ்வின் எந்த அம்சமும் எழுத்துக்கும் அன்னியமானவை அல்ல. அவை தவிர்க்கப்பட வேண்டியவையும் அல்ல. ஆண்பெண் உறவுதான் சந்ததி விருத்தியினுடைய அடித்தளம். அது நிகழாது இருந்தால் மனித உள்ளத்தின் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கமாட்டது. இது சாதாரணமாக யாவரும் அறிந்த உண்மை. நாங்கள், பெரியவர்கள் பலரும் சொல்வது, குடும்ப உறவு திருமண பந்தம் மிகவும் புனிதமானது. அதன் பிறகு அந்த திருமணத்தின் பெறுபேறாக நற்பிரஜைகளை உருவாக்கி ஒரு புதிய தலைமுறையை வாழ்த்துதல். இவை அனைத்தும் புனிதமானவை என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஏற்றுக்கொள்ளுவோம். ஆனால் அந்த புனிதத்தின் அடித்தளமே ஆண் – பெண் உறவுதான். எனவே அந்த ஆண்பெண் உறவு ஆராதனைக்கு உரியது – இது ஒன்று. இந்து சைவ மார்க்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் ஈசனையே ஆண்பெண் சரிபாதிக்க இணைந்த அர்த்த நாரீஸ்வர உருவத்தை காண்கிறோம். நான் சுசீந்திரத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்கிருந்த ஆயிரங்கால் விளக்குக் கம்பங்களிலே தூண்களிலே வத்ஸாயன சாஸ்த்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட உடல் உறவுவகைகள் அனைத்தும் அந்தக் கற்களிலே செதுக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒரு கோயிலில் கலையின் உச்சக் கலைஞர்கள் அந்த உடல் உறவு பற்றி வத்ஸாயனர் சொல்லிய அத்தனை Pose களையும் ஏன் வடிவமைக்க வேண்டும்? எனவே வத்ஸாயன சாஸ்திரம்

எழுதப்பட்ட காலத்தில்கூட இந்துக்கள் அல்லது இந்து நாகரிகம் ஆண்பெண் உறவு ஒரு வந்தனைக்குரிய ஒரு ஆசாரத்துக்குரிய, ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஒன்று, இன்ப நுகர்ச்சிக்கான ஒரு கலை என்பதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அண்மையிலே விக்டோரியா காலத்துப் பாதிரிமார்கள் அரைகுறை வேக்காட்டுடன் வந்து ஏற்படுத்திய ஒரு அச்சம்-Selibestயை தாங்கள் போற்றியதற்கான காரணத்தைக் கண்டறியாது இந்த ஆண் பெண் உறவு பற்றிப் பேசுதல் கொச்சையானது. இந்த நெறி எங்களுடைய மத போதகர்களுக்கோ குருக்கள் மாருக்கோ விதியாகவில்லை. இதை நாங்கள் உணரவேண்டும். இன்னொன்று, நெருப்பு என்றால் நாக்கு சுட்டுவிடாது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே மிகப்பயங்கரமான காமப்பிறழ்வுகள் நடந்ததற்கு நான் சாட்சியாக வாழ்ந்தேன். இந்தக் காமப் பிறழ்வுகள் நடப்பதற்குப் பிரதான காரணமே, இந்த ஆண் பெண் உறவு என்பது தவிர்க்கப்பட்ட மிக இருளிலே செய்யக் கூடிய அசிங்கமான ஒன்று என்கிற ஒரு நிலையை உருவாக்கியதாகும். இந்த இறுக்கத்தை உடைத்தல் வேண்டும். அந்த இறுக்கம் உடைந்தால்தான் ஒரு சமுதாயம் நல்லதொரு சமுதாயமாக மாறும். அதுமட்டுமல்லாமல் ஒரு மனித வாழ்க்கையிலே, பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை, உத்தியோகம், பதவிகள், அரசியல், இலட்சியங்கள், பொது வாழ்க்கை, சமூக சேவை அனைத்தையும் பார்க்கக் கூடுதலாய் ஒரு பகுதி ஆண்பெண் உறவு சம்பந்தமான ஒரு வாழ்க்கை. அந்த ஆண்பெண் உறவிலே இருக்கக்கூடிய திருப்திகள்தான் மிக வெற்றிபெற்ற குடும்பங்களுடைய ஆதாரமாக அடித்தளமாக இருந்ததை நீங்கள் பார்க்கலாம். பிரிந்துபோன குடும்பங்கள் பலவற்றிலேயும் எத்தனையோ காரணங்கள் சொல்வார்கள்-மனப் பொருத்தம் இல்லை, அந்த இந்தப் பொருத்தங்கள் இல்லை என்று பலகாரணங்களை சொல்வார்கள். ஆனால் பச்சையாகச் சொன்னால் யோனிப் பொருத்தம் இல்லை என்பதுதான் அந்த விவாகரத்துக்கான காரணம். இப்படிப்பட்ட ஒன்றை தமிழ் நிராகரித்தது கிடையாது. கம்பராமாயணம் வரையில், கூழ்ப்பநாயகன் காதல்வரையில் நிராகரிக்கப்பட்டது கிடையாது. பிறகு ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சியிலிருந்து தற்கால இலக்கியம் வரும்பொழுது அது நிராகரிக்கப்படுவதென்றால், மரபு பற்றிப் பேசும் ஆற்றலுடைய ஒருவன், அந்தத் தமிழ் இலக்கியம் பேணிய உண்மைகள் எழுதும் அந்த மரபை அடியொற்றி நான் வாழ்ந்தேன் என்பதற்கு இந்த விரசம் என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடிய எழுத்துக்களும் ஆதாரமாகின்றன என்றுதான் விளங்கிக்கொள்கிறேன்.

வரலாற்றில் வாழ்தல் நூலிலே உங்களது காதல் விவகாரங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறீர்கள். அது தவிர்க்கப்படவேண்டும் எனச் சென்னையில் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள் என அறிந்தேன். அது பற்றி என்ன கூறவிரும்புகிறீர்கள்?

நான் முந்திய கேள்விக்கு பதிலளித்தபொழுது இந்த உடலுறவு விவகாரம் ஒரு முக்கியமான பகுதி என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். வரலாற்றில் வாழ்தல் நூலின் முன்னுரையிலே ஒரு பகுதியை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். என் சொந்த வாழ்க்கையில் பல விஷயங்களை நான் எழுதியுள்ளேன். அது தேவையான வாழ்க்கையின் முக்கியமான பகுதி காதல். ஆண்பெண் உறவுகள் மட்டுமல்ல காதல். அதற்கு அப்பாலும் மேலாகவும் அதற்குப் பரிமாணங்கள் உண்டு. இவை இணையாமல் வாழ்க்கையின் சகல சுருதிகளையும் அநுபவித்தல் சாலாது. ராதா இன்னொருவன் மனைவி. கண்ணனிலும் பார்க்க ஏழு வயது மூத்தவர். அவளை அழைத்துக்கொண்டு கண்ணன் தனியாகவே பிருந்தாவனக் காட்டுக்குள் மறைந்துவிடுகிறான். அந்த உறவும் இணைந்ததுதான் கண்ணனின் முழுப்பரிமாணமும். காதலை வெளிப்படுத்த பல வழிகள் உண்டு. உடலுறவு காதலின் நுட்பமான மொழி. முழுமம் என்று வந்து விட்டால், நல்லது கெட்டது என்ற நிர்ணயம் அநியாய அக்கறையே. நான் என்னுடைய வாழ்க்கையில் சொல்லப்படவேண்டிய பல விஷயங்களை நூலின் பக்கங்களின் எண்ணிக்கை கருதி முற்றாகவே நீக்கியுள்ளேன். அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட பகுதிகளில் நான் சொல்லாத காதல் பகுதிகளும் உண்டு. நான் காதலிலே ஒரு மன்னன், ஏதோ நிலை நாட்டினேன் என்று பெருமை பேசுவதற்காக எழுதியது கிடையாது. என்னுடைய வாழ்க்கையின் போக்குகளிலே சில உணர்வுகளை அவை எவ்வாறு நிர்ணயித்தன என்வாழ்க்கைப் போக்குகளை, அவை எவ்வாறு மாற்றின என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவேண்டியிருந்தது. அவற்றை இணைத்து சொல்லாதுபோனால், உண்மையான நியாயங்களைச் சொல்லாத பொய்யன் ஆக இருக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்திருக்கும். ஒரு உண்மையின் தேடலாக அமையும் ஒரு ஆவணமாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அவற்றை அக்கறையுடன் பதிந்துள்ளேன்.

இன்னுமொன்றை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மகாத்மா காந்தி பிரமச்சரியம் பற்றியும் ஒரு அரசியல் வாதிக்கு இருக்கக்கூடிய ஒழுக்கங்கள் குறித்தும் மிக மென்மையான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இன்றும் பல மேல்நாட்டு அறிஞர்களும் பிறரும் மகாத்மா காந்தி போன்ற ஒருவர், தசையில் ஒரு மனிதராக நடனமாடினாரா என்று கூடச் சந்தேகப்படும் அளவுக்கு புனிதமான ஒரு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் காந்தியினுடைய நிலைக்கு நான் என்னை உயர்த்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனால் காந்தியைப்பற்றிய பூரண அறிவு இல்லாமல் ஒரு வாழ்த்துதல், அதாவது இந்திய ரூபாய்களுக்குச் செல்லக்கூடிய ஒரு தலை, இந்திய ஊழல்கள் அனைத்துக்கும் ஒரு பாஸ்போட் காந்தியினுடைய முகம் என்பது போல ஒரு குறியீடாக இருக்கக்கூடாது. இந்தியப் பெருவாழ்வில் பெரிதும் அறியப்பட்ட பெண்களான சசீலா நயர், ராஜகுமாரி அமிர்-இவர்தான் நேருவினுடைய மந்திரி சபையிலே சுகாதார அமைச்சராக இருந்தவர், ஆகிய பலரும் மகாத்மா நடத்திய பிரமச்சரியம் பற்றிய பரிசோதனைகளிலே அவருடன் நிர்வாணமாக நின்றவர்கள் என்று ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகாத்மாவுக்கு எத்தனை விளையாட்டு பொம்மைகள் வாய்த்தார்கள் தெரியுமா? இதனாலும் மகாத்மா காந்தியினுடைய புகழோ அவருடைய உண்மையின் தேடலோ அசிங்கப்படவில்லை. அவர் 1938ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம் திகதி ஒரு பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரு கெட்ட கனவைத்தொடர்ந்து, தனக்கு ஸ்கலிதம் ஏற்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார். உலகின் எந்த தலைவன் இத்தகைய ஒரு அற்பமான விஷயத்தைக்கூட தன்னுடைய ஒழுக்க நெறிகளின் உடைவாய் பதிவு செய்திருக்கிறான். அதைச்சொன்னால் மகாத்மா. நான்செய்தால் அது கூடாது. நான் மகாத்மாவாகத் தோற்றப்படல் வேண்டும் என்பதற்காக வரலாற்றில் வாழ்தல் எழுதவில்லை. ஆனால் எப்படி மகாத்மா தான் உண்மையின் உபாசகனாக, சத்திய சோதனை எழுதினார் என்று பிரகடனப் படுத்துகிறாரே அதே போன்று உண்மையின் உபாசனையுடனும் அடுத்த தலைமுறையினரும் வருங்காலச் சரித்திரத்துடனும் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற அவாவினால் நான் எழுதியிருக்கிறேன். எனவே எந்த அளவிற்குச் சரித்திர உண்மைகளை ஆவணப்படுத்துவதற்கு உகந்ததாக இருந்ததோ அவ்வளவுக்கு அவை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

உங்களுடைய எழுத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உதவிய பத்திரிகைகள் என்று எதையாவது குறிப்பிட விரும்புகிறீர்களா?

என்னுடைய எழுத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உதவிய பத்திரிகைகள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆனால் ஆரம்பகாலத்தில் அதிக இடம் தந்தது வீரகேசரி பாலர்வட்டாரம் மட்டும்தான். ஓரிரண்டு படைப்புகள் தினகரனிலும் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் புத்தி பூர்வமாக எழுத்து ஊழியத்தில் காலூன்றி சுயத்துடன் எழுதிய காலத்தில் தேசாபிமானிதான் என்னுடைய இலட்சியப்படைப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பத்திரிகையாக இருந்தது. மட்டக்களப்பில் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியத்திலே ஈடுபட்டிருந்த பொழுது தேசாபிமானி முன்னேற்றத்துக்காகவும் பாடுபட்டேன். 'ஓரே அணி' போன்ற இனக்கலவரம் பற்றிய சிறுகதைகளும் கட்சிசார்ந்த இலக்கிய முன்னெடுப்புகளுக்கு ஒரு சாதனமாக இருந்தது தேசாபிமானிதான். 1975ஆம் ஆண்டு வரையில் இலங்கையில் பிரசுரமான சகல பத்திரிகைகளிலும் வாராந்தரிகளிலும் அனேகமாக என்னுடைய எழுத்து ஒன்று என்றாலும் பிரசுரமாகி இருக்கலாம். அதற்கு விலக்காக சில வேளைகளில் நான் மல்லிகையில் எழுதவில்லை போல் இருக்கிறது. ஆனால் நற்போக்கு இலக்கியம் என்பதை பிரகடனப்படுத்திய பின்னர், பிரச்சனைக்குரிய என்னுடைய எழுத்துக்களை பிரசித்தப்படுத்துவதற்கும், நற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனைகள் முன்னெடுப்பதற்கும் அவ்வப்போது எற்பட்ட இலக்கிய பிரச்சனைகளுக்கு என்னுடைய பதில்களைச் சொல்வதற்கும் ஏற்ற சங்கப்பலகையாக வந்து கொண்டிருந்தது. என்னுடைய நண்பன் எம்.ஏ. ரஹ்மான் நடத்திய இளம்பிறை என்ற பத்திரிகை. இதைத்தவிர பரவலாக என்னை எழுத்துலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய பண்பு சுதந்திரனுக்கு இருந்தது. ஆரம்பகாலத்தில் என்னுடைய முதலாவது சிறுகதை சுதந்திரனில் வந்தது என்று பெருமையாகச் சொல்லலாம். அதன்பின்னர் என்னுடைய நாவல்களிலே மிகச்சிறந்த படைப்பு என்று நான் கருதும் 'சடங்கு' என்ற நாவல் பிரசுரமாவதற்கு உறுதுணையாக இருந்து உற்சாகமாக இருந்தவர் ஈ. சங்கர். அவர் சுதந்திரன் பத்திரிகையினுடைய ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலேதான் அது நிகழ்ந்தது. ஒரு

காலகட்டத்தில் கலைச்செல்வி பத்திரிகையை சிற்பி சரவணன் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். முற்போக்கு இயக்கத்திற்கு ஓரளவுக்கு எதிராக என்று கூடச் சொல்லலாம். துணிச்சலுடன் நடத்தப்பட்ட ஒரு சிறு சஞ்சிகை கலைச்செல்வியாகும். கலைச்செல்வி ஆசிரியரை எனக்கு கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் படித்த காலத்திலேயே தெரியும். எனவே இந்த கலைச்செல்வி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார். 'நான் நினைப்பவை' என்ற தொடரிலே இரண்டு மூன்று கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கவேண்டும்.

ஆனால் இலக்கிய சம்பந்தமான படைப்புகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு சிமிழ் என்ற சிறுகதையை கலைச்செல்வியிலே பிரசுரம் ஆகவேண்டுமென்று அவருக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அதுபற்றி வ.அ. இராசரத்தினம் அந்தக் கதையை சிற்பி கொடுத்து தான் வாசித்ததாகத் தனது வரலாற்றில் எழுதியிருக்கிறார். கலைச்செல்வியினுடைய பக்கங்களுக்கிடையில் அதனைப் போடுதல் அவருக்கு கஷ்டமாக இருத்தல் கூடும். அவர் அதை ஒஞ்சியதால் சுதந்திரமாக என்னுடைய எழுத்துக்களைப் பிரசுரிப்பதற்கு சிலவேளை தயக்கம் இருக்கிறதோ என்று நான் தவறாக புரிந்துகொண்டதனால் கலைச்செல்வியை நான் அதிகம் பயன்படுத்தவில்லை. இந்த சொல்லவளம் பற்றிய ஒரு பிரச்சனையை பல்வேறு வகையான சொற்களிலும் சொற்களஞ்சியத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் எற்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவராகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் கி.வா. ஜகந்நாதன். என்னுடைய உருவகக்கதைகள் எழுதும்படியும் ஊக்கப்படுத்தினார் கி.வா. ஜகந்நாதன். அவரை முதன்முதலில் நான் சந்தித்தது நீர்வேலியிலுள்ள பிள்ளையார் கோயில் குருக்கள் வீட்டில். பின்னர் மயிலாப்பூர் சென்று அவருடைய அலுவலகத்திலும் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துக்கள் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் இணைந்து எங்களுடன் வாழ்ந்த மக்களுடைய வாழ்க்கையை முன்னிலைப்படுத்தி எழுத வேண்டும் என்பதிலே ஊக்கம் குவித்த பொழுது கலைமகளுடைய பிரசுர வசதிகளை நான் பயன்படுத்தத் தவறிவிட்டேன். ஆனாலும் ஒரு கட்டத்தில் என்னை இந்திய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய முதல் பெரிய இலக்கிய பத்திரிகை என்று நான் அதனை நினைக்கின்றேன். என் இலக்கியத்தை ஆதர்சமாக வெளியிட வேண்டும் என்று விருப்பம் தெரிவித்து முனைந்து உழைத்தவர் விஜய பாஸ்கரன். சரஸ்வதி பத்திரிகையிலேதான் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலருடைய புகைப்படங்களும் அட்டைப்படங்களாக மகிமை செய்யப்பட்டன.

அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. இந்தச் சரஸ்வதி பத்திரிகை நீண்டகாலமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த போதிலும் அதிலே டானியல், ஜீவா, எச்.எம்.பி. மொகிதின் போன்றோருடைய படங்கள் பிரசுரமாகிய போதிலும் அந்தக் காலத்திலே நான் முற்போக்கு இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய எழுத்தாளர் என்று பரவலாய் பேசப்பட்ட போதிலும், சரஸ்வதியில் எழுதுவதற்கு அவர்கள் சிபார்சு செய்யவோ அதனை ஊக்கப்படுத்தவோ தவறிவிட்டார்கள். ஆனால் இலங்கைக்கு வந்த விஜயபாஸ்கரன் என்னுடைய எழுத்துக்கள் மீது அபிமானம் கொண்டு மட்டக்களப்புக்கு வந்து என்னுடன் தங்கியிருந்து என்னுடைய எழுத்துக்களைக் கொண்டுசென்றார். அதன்பிறகு வந்த அனைத்து சரஸ்வதி இதழ்களிலும் என்னுடைய எழுத்து பிரசுரமாக வேண்டும் என்ற நெறியுடன் அவர் வாழ்ந்தார். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துக்கள் தொடராக வெளிவரத் தொடங்கிய காலத்தில் சரஸ்வதி நின்றுவிட்டது. இல்லாவிட்டால் நான் சரஸ்வதி பத்திரிகைமூலம் பெரிதும் பயன்பட்டிருப்பேன். அது எனக்கு ஒரு குறையாக இருக்கிறது. ஆனால் என்னுடைய முதலாவது நாவலைப் பிரசுரித்த பெருமை சரஸ்வதிப் பத்திரிகைக்கு உரியதாகும்.

2005 செப்டம்பர் ஞாயிறம் (ஆழ் இல. 64)

உங்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் இருந்த உறவுகளை அறியத்தாருங்கள்.

வாரா வாரம் நான் எழுதவேண்டும் என்ற ஒரு ஏற்பாடு செய்து தந்தது தேசாபிமானி. அதுதான் என்னுடைய எழுத்துக்களை விரும்பிக் கேட்டுப் பிரசுரித்த ஒரு முயற்சி என்று நான் நினைக்கிறேன். அது நடந்தது 1958ஆம் ஆண்டில். 'போகிற போக்கில் பொக்கன் கணபதி' என்ற ஒரு பத்தியை தேசாபிமானியில் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய சிறுகதையை முதலில் பிரசுரித்து இந்திய வாசகர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியது சரஸ்வதி என்ற தவறான பதிவுகள் விடப்பட்டுள்ளன. என்னுடைய முதலாவது சிறுகதை வந்தது காதல் என்ற பத்திரிகையில். அது அரு. இராமநாதன் நடத்திய பத்திரிகை. அரு. இராமநாதன்தான் 'வீரபாண்டியனின் மனைவி' என்ற அற்புதமான சரித்திர நாவலை எழுதியவர். தமிழர்களால் எழுதப்பட்ட சரித்திர நாவல்களுள் மிகக் காத்திரமான சரித்திர நாவல் என்று இன்றும் என்னுடைய கணிப்பு என்னுடைய இரசனை இந்த வீரபாண்டியன் மனைவிக் கே உரியது. அரு. இராமநாதன் நடத்திய இன்னொரு வாரப்பத்திரிகை ரசிகள். அந்த ரசிகளில் என்னுடைய மூன்று நான்கு சிறுகதைகள் பிரசுரமானது ஞாபகம்.

இதைத்தவிர அந்தக்காலத்திலே பிராமண எழுத்துக்களுக்கு எதிராக திராவிடர்களுடைய எழுத்துக்களுக்கு பிரசுரகளம் அமைத்துக் கொடுத்தது நாரண துரைக்கண்ணன் என்ற ஜீவா என்பவர் ஆவார். அவர் ஏக்காலத்திலே பிரசண்டவிகடன், ஆனந்தபோதினி ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். 1947- 48ஆம் ஆண்டுகளிலே என்னைக் கவர்ந்த நாவல் ஆசிரியர்களில் ஒருவர் இந்த ஜீவா- நாரண துரைக்கண்ணன் ஆக இருந்த காரணத்தினாலும் நான் பிரசண்டவிகடனுக்கு கதைகள் அனுப்பியிருந்தேன். அந்தக் கதைகளை அவர் பிரசண்டவிகடனிலும் ஆனந்த போதினியிலும் பிரசுரித்தார். காதல், ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன், ரசிகள் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலே பிரசுரமான என்னுடைய சிறுகதைகள் மீண்டும் பெறுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை. இன்றும் அந்தச் சிறுகதைகள் என்னுடைய எழுத்துக்களாகப் பிரசுரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன.

பின்பு தினகரன் வீரகேசரி ஆகியவற்றின் வாரப்பதிப்புகளிலேதான் பெரும்பாலும் என்னுடைய படைப்புகள் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்தன. நண்பன் ரஹ்மானுடைய நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாகத்தான் இந்தக் கதை நிழலில் என்று நான் எழுதிய குட்டிக்கதைகள் 26 கதைகள் கல்கியில் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. பின்னர் ராஜேந்திரன் தொடர்ந்தும் கல்கியில் எழுதும்படி வற்புறுத்தியபோதும் ஒரு தீபாவளிமலரிலே ஆண்மை என்ற கதையை அவருக்காக எழுதியனுப்பியிருந்தேன். அந்த ஆண்மை என்ற கதையுடன்தான், ஆண்மை என்ற தலைப்பிலே பலர் கதைகள் எழுதவேண்டும் என்ற எழுச்சி ஏற்பட்டது.

பின்னர் பத்திரிகை உலகத்திலேயிருந்து ஒதுங்கியவனாக வாழ்ந்து நைஜீரியாவில் எட்டு ஆண்டுகள் தவமிருந்து பின்னர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்னர், அக்கினிக்குஞ்சு, மரபு ஆகிய சஞ்சிகையிலே நான் எழுத வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டபொழுது நனவிடை தேய்தலின் மையப்பகுதியான சில அத்தியாயங்களை அவர்களுக்கு எழுதினேன். அவை ஒரு சுயசரிதம் அல்ல. கதையல்ல Creative Essays என்ற வகையில் அவை அடங்கும். இந்தவித எழுத்துக்கள் தமிழில் ஊக்குவிக்கப்படாமல், தோன்றாமல் இருந்த ஒரு காலகட்டத்திலே நான் அதனைப் புலம் பெயர்ந்தோருடைய இலக்கிய படைப்பின் நன்றிமித்தமாக அறிமுகப்படுத்தினேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ் பாஸ்கரை ஆசிரியராகக் கொண்டு மெல்பேர்ணிலிருந்து அக்கினிக்குஞ்சு என்றொரு பத்திரிகை வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் நான் இரண்டு தொடர்கள் எழுதினேன். ஒன்று இளம்பிறையில் மிகவும் வரவேற்பைப் பெற்ற 'கொண்டோடிச் சுப்பர்' என்ற புனைப்பெயரில் எழுதிய நையாண்டிப்பகுதி. அது தொடர்ந்து அக்கினிக்குஞ்சிலே வந்தது. இந்தவகை எழுத்துக்கூட தமிழுக்குப் புதிது. உண்மையாக இந்த நையாண்டிவகை எழுத்தை நான் ஆரம்பித்தது தேசாபிமானியில். தேசாபிமானியில், போகிற போக்கில் பொக்கன் கணபதி என்று எழுதியதை நான் பிற்காலத்தில் 'கொண்டோடிச் சுப்பர்' என்ற புனைப்பெயரில் எழுதினேன். இதில் முக்கியமாக குறிப்பிடவேண்டியது என்னவென்றால் அக்காலத்தில் Fly by night- ஆந்தையார் என்ற புனைப்பெயரில் தார்சிவித்தாஜி அரசியல்வாதிகளுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கைகளை நையாண்டி செய்து சண்டே ஒப்பேவரிலே அற்புதமான ஒரு பத்தி எழுதிவந்தார்.

அந்தப் பத்திக்கு உயிர் ஊட்டியது கொலர் என்பவருடைய கார்ட்டூன்கள் ஆகும். அத்தகைய எழுத்து-அது பத்திரிகை எழுத்தாக இருந்தபோதிலும் தமிழர்களால் அதிகமாக பின்பற்றப்படவில்லை. ஒரு காலத்தில் ஊர்க்குருவி என்றும் ஈழகேசரியில் பாத்தசாதி என்றும் சில பத்திகள் எழுதப்பட்டபோதும் அவை வெற்றி தரவில்லை. இவற்றை மனதிலே கொண்டு, தேசாபிமானியில் என்னுடைய பத்தி தோழர்களுடைய நச்சரிப்பினால் நிறுத்தப்பட்ட பொழுது, அந்தப் பத்தியின்மூலம் தேசாபிமூலம் என்னுடைய எழுத்து பிரபலம் கூடக்கூடாது என்பதிலே அக்கறைப்பட்ட தோழர்களுடைய நடவடிக்கைகளினால் நின்றபொழுது, ஈழ நாட்டிலே இராஜ அரியரத்தினத்தினுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்க போதிமரநிழலில் என்ற ஒரு பத்தி எழுதத் தொடங்கினேன். அந்தப்பத்தியை எழுதுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட புனைப்பெயர்தான் 'வெள்ளங்காடு வீ. வியாகேச தேசிகர்' என்பது. அடுத்தது அக்கினிக்குஞ்சிலே கொண்டோடி சுப்பர் மட்டுமல்லாமல், ஈழத்தமிழர் அரசியல் ஒரு சாட்சியம்' என்று அபிமன்யு என்ற புனைப்பெயரிலே எழுதிக்கொண்டு வந்தேன். அந்தக்கட்டுரைத் தொடரினுடைய நோக்கம் நான் சாட்சியாக அமைந்த அரசியல் நிகழ்வுகளையும் விஷயங்களையும் பதிவுசெய்தல் வேண்டும் என்பதுதான்.

உண்மையில் 1990ஆம் ஆண்டு நான் அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரப்பிரஜையாகிய பிறகு என்னுடைய எழுத்தை மீள்திட்டமிடலுக்கு ஏற்படுத்தினேன். ஏனென்றால் நைஜீரியாவில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தபொழுது எனது ஓய்வுகால இலக்கியம் வேறு வகையில் அமைய வேண்டும் என நினைத்துத் திட்டமிட்டு அதற்காக உழைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின் காரணமாக நான் அவுஸ்திரேலியக் குடிமகனாக மாறியபிறகு இந்த Priorities மாறத்தொடங்கிய பொழுது, மூன்றாவது உலக இலக்கியங்களில், நாவல்களில் சிறந்தவற்றை அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும் தமிழிலே என்பதிலும் பார்க்க புலம்பெயர்ந்து வாழக்கூடிய ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஒரு பிரசுரகளமும், மரியாதையும், அங்கீகாரமும் பெற்றுத்தருதல் எனக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. அதற்கு முன்னுரிமைகொடுத்து செயல்படத் தொடங்கினேன். இந்தச் செயல்பாட்டின்போது நனைவிடை தோய்தல் என்று சிறு வயசு அனுபவங்களை ஒரு நூலாகவும் அதன் மூலம் இழந்து போன யாழ்ப்பாணத்தை மீட்டு எடுக்கும் ஒரு முயற்சியாகவும் இன்னொரு நூல் ஈழத்தமிழர் அரசியல் ஒரு சாட்சியம்' என்று இராமநாதன் காலத்திலிருந்து செல்வநாயகம் வரையில் எவ்வாறு அரசியல் தலைவர்களுடைய செயற்பாடுகளினால் தமிழர் தேசியம் தோன்றாது போயிற்று என்றும் அவை எவ்வாறு தோல்வியில் முடிந்தன என்றும் அந்தத் தோல்விகளுக்கு ஈடுசெய்யும் முகமாக தமிழர் தேசியம் ஒரு எதிர்வினையாகத் தோன்றி, அதாவது 1983 கறுப்பு ஜூலையின் எதிர் வினையாகத் தோன்றி போராட்டமாக உன்னதம் பெற்று நடந்து கொண்டிருப்பது வரையில் தமிழர்களுடைய அரசியலை ஒரு நூலாகத் தொகுக்கவேண்டுமென்று அதை எழுதினேன்.

இவற்றில் சொல்லப்படாத எனது எழுத்து வாழ்க்கையைத் தனியாகவே வரலாற்றில் வாழ்தல் என்று எழுத வேண்டும் என்று திட்டமிட்டேன். இந்த நனைவிடை தோய்தலும், வரலாற்றில் வாழ்தலும் வந்து விட்டன. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு எழுதுவதற்கு மிக மிக ஆதாரமான பல நூல்கள் எனக்குத் தேவைப்படுகின்றன. நான் என்னுடைய எழுத்துப்பணியைச் சென்னையில் பயிலுவதால் இந்த நூல்கள் அனைத்தையும் என்னால் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. உண்மையில் அந்த நூலை எழுத வேண்டுமென்றால், ஆறுமாதகாலமாவது இலங்கையில் முக்கியமாக பல்கலைக்கழகங்களிலே செலவுசெய்து எனக்குத் தேவையான ஆவணத்தைத் தேடவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அதை ஒரு பெரிய இழப்பாக நான் பாராட்டவில்லை.

ஆனால் 1994ஆம் ஆண்டளவில் நான் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களைப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்தபொழுது எனக்கு உதவியாக வந்து சேர்ந்தார் பார்த்தசாரதி. அவரை முதலில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் பார்த்தேன். இன்னொரு நண்பரையும் நான் குறிப்பிடவேண்டும் கவிஞர் எஸ். வைதீஸ்வரன். அவரையும் அவுஸ்திரேலியாவில் சந்தித்தபடியால், இவ்விருவரும் சென்னையில் என்னுடைய நூல்பிரசுரத்துறையை ஸ்தாபிப்பதற்கு உதவியாக இருந்தார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் இந்திரா பார்த்தசாரதி மூலம் எனக்குச் சென்னையில் இருந்த கோமல் சுவாமிநாதன், சவிஷ்ரா ஞானி, சுஜாதா போன்ற பலருடைய உறவுகளும் நடப்பும் ஏற்பட்டன. அந்த உறவின் நினைவாக வெளிவந்த ஒரு நூல்தான் 'பனியும் பனையும்.' அந்தப் பனியும் பனையும் தொகுதியை தொகுத்து

தருவதிலே இ. பார்த்தசாரதி என்னுடன் ஒத்துழைத்தார். இந்தத் தொடர்புகளினால் அவர் என்னை கஸ்தூரி ரங்கனிடம் அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். இந்தக் கஸ்தூரி ரங்கன்தான் 'கணையாழி' என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையை டெல்லியிலிருந்து வெளியிட்ட குழுவிற்கு தலைவராக இருந்ததுடன், அவர் சென்னைக்கு வந்தபொழுது அந்தச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர்கள் என்னை அந்தச் சஞ்சிகையிலே நான் நினைத்த எதுவாக இருந்தாலும் தைரியமாக எழுதும்படி ஒரு பத்தியை ஒதுக்கித் தந்தார்கள். 'உரத்த சிந்தனைகள்' என்று இலக்கியம் சம்பந்தமான என்னுடைய சிந்தனைகள் கட்டுரைகளாக பிரசுரமாகியது. அந்தக் கணையாழித் தொடர்பின் மூலம்தான். ஒரு கட்டத்திலே பத்திரிகையை என்பொறுப்பில் எடுத்து புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுடைய மூலதனத்தையும் போட்டு சிறந்த ஓர் இலக்கியப்பத்திரிகையாக நடத்தும்படி கேட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பத்திரிகையைப் பொறுப்பேற்று நடத்த நான் தயங்கினேன். தயக்கத்துக்குக் காரணம் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே இருக்கக் கூடிய இலக்கிய அன்பர்கள் மீது எனக்கிருந்த அவநம்பிக்கையாகும். அந்த அவநம்பிக்கைக்கான காரணம், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் கலை முன்னெடுத்தல் பற்றியும் பேசுபவர்கள் கூட ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையை அல்லாவிடில் சக எழுத்தாளன் ஒருவன் பிரசுரித்துவிட்டான் என்று நினைத்து டாலர்கள் கொடுத்து புத்தகங்கள் வாங்கி ஆதரிக்க கூடிய ஒரு மனப்பான்மை புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் மத்தியில் உருவாகவில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய அடையாளத்திற்கு கோயில்களுக்குச் சென்று வணங்குவதற்கும் பெரிதும் பணம் செலவழிக்கிறார்கள். ஓரளவுக்கு தாங்கள் செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் சுவாமி மன்னித்து விடுவார் என்று சுவாமிக்கு லஞ்சம் கொடுத்து வாழ்கிறார்களோ அது எனக்குத் தெரியாது. எத்தனை பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்களிலே நண்பர்களை வரவழைத்து ஐந்நூறு டொலர்கள் என்றாலும் செலவழிக்கிறதிலே மிக மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஆனால் இலக்கியத்திற்காக ஒருவன் வாழுகிறான் அவன் ஈழத்தமிழர்களுடைய இருத்தலையும் அடையாளத்தையும் புலம்பெயர்ந்த ஆக்கினைகள் மத்தியிலேயும் முன்னெடுத்து செல்கிறான் என்று பாராட்டக் கூடிய ஒரு பெரிய மனப்பக்குவம் பெரும்பான்மையான தமிழர்களிடம் இன்னும் உருவாகவில்லை. அவ்வாறு உருவாகவில்லை என்பதை இந்திரா பார்த்தசாரதிக்கோ அன்றேல் கஸ்தூரி ரங்கனுக்கோ சொல்ல எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. நிச்சயமாக அந்தச் சந்தர்பத்திலே புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் பொருளாதார ரீதியில் கணையாழியை நடத்துவதற்கு துணையாக நின்றிருப்பார்களேயானால் இன்று சென்னையிலிருந்து வலுவாக புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுடைய இலக்கிய ஆர்வங்களையும் படைப்புகளையும் முன்னெடுப்பதற்கு ஒரு கருவியாக கணையாழி மாறியிருக்கும். அப்படி இல்லாதது துர்ப்பாக்கியமான ஒரு நிலை. இப்பொழுது அந்தச் சஞ்சிகை கைமாறி சேட்டுகள் கைக்குச் சென்று சேடம் இழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்தப்பத்திரிகையில் யுகபாரதி இலங்கை ஆசிரியராக இருந்த காலம் வரையிலும் பல கட்டுரைகளை என்னிடம் விரும்பிப்பெற்று, நான் கட்டுரை எழுத அவகாசம் இல்லாமல் இருந்தால்கூட நான் சொல்லச் சொல்ல அந்தக் கட்டுரைகளை எழுதி பிரசுரித்துக் கொண்டிருந்தார். இந்தப் புலம்பெயர்ந்த காலத்திற்கு பிறகு என்னுடைய காத்திரமான இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனைப்பதிவுகள் அனைத்தும் இந்தக் கணையாழியிலேதான் பிரசுரமாயிற்று. பின்னர் கணையாழியின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தவர் செய்த சில அரசியல் நடவடிக்கைகளினால், நான் என்னுடைய தொடர்புகளை துண்டித்துக் கொண்டேன். இப்பொழுது கணையாழியிலிருந்து யுகபாரதி வெளியேறி 'படித்துறை' என்ற பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் படித்துறையில் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க என்னுடைய சிந்தனை தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது.

உண்மையில் ஒன்றை நாங்கள் உணரவேண்டும். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய சிந்தனைகள் ஒரு மையமாக தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்றடையவில்லை. கனடாவிலும் சரி அவுஸ்திரேலியாவிலும் சரி, இலக்கிய முனைப்புகளை முன்னெடுக்கக் கூடிய சஞ்சிகைகள் இப்பொழுது இல்லை என்றே சொல்லலாம். நீங்கள் நடத்தும் ஞானத்தைப் போன்ற ஒரு சிறுசஞ்சிகை இலக்கியத்தை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் வரக்கூடிய ஒரு பத்திரிகை புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுக்கு அவசியம் தேவை. அவர்களுடைய செவ்வநிலையை வைத்துப் பார்த்தால் இரண்டு மூன்று சஞ்சிகைகள், ஒன்று அவுஸ்திரேலியாவில் ஒன்று கனடாவில் என வெளிவரலாம். இவற்றை விடுத்து இங்குள்ள Spice Centre, சாப்பாட்டுக்கடைகள், நகைக்கடைகள் இவற்றின் விளம்பரங்களை மட்டும் மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு சஞ்சிகை என்ற பெயரால் Community papers நடத்தலாமே தவிர இலக்கியத்தையும்

கலையையும் நிதானமாக முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய பத்திரிகைகள் தோன்றுவதற்கும் நடத்துவதற்கும் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் இன்னும் Serious ஆக அக்கறை செலுத்தாமல் இருப்பது எனக்கு மிக வருத்தமாக இருக்கிறது.

இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலில் கணையாழியில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் தானே இடம்பெற்றுள்ளன?

இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலின் வெயியீட்டு விழா பொருத்தமாகவே கனடா நாட்டில் ரொரன்ரோ நகரில் Scarbroughh வில் நடைபெற்றது. கனடிய தமிழ் எழுத்தாளர்களும் எழுத்து ஆர்வலர்களும் அந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். அதேபோன்று அந்த நூலின் அறிமுக விழாக்கள் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் நடந்த காரணத்தினால் அந்தப் புத்தகத்தினுடைய பிரதிகளின் பெரும்பாலானவை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே விற்பனையாகி இன்று அந்தப் பிரதிகள் இல்லை. புதிதாகக் கொண்டுவர வேண்டும். இனியொரு விதிசெய்வோம் என்று தலைப்பு வைத்து அந்தப் புத்தகத்தை தொகுப்பதற்குக் காரணம் அறுபதாம் ஆண்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழனாக வாழ்வதுவரை இலக்கியப்படைப்பு சம்பந்தமாக எனக்கு ஏற்பட்ட சிந்தனை மாற்றங்கள் கொள்கை மாற்றங்கள், என்னுடைய பயணமாற்றங்கள் ஆகியவற்றைப் பதிவுசெய்தல் வேண்டுமென்று அந்த நூல் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறுபதுகளிலே வெளிவந்ததுதான் நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகள். அந்தக் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வீரகேசரியில் வெளிவந்தன. அந்தக் கட்டுரை தொடரை என்னால் பெறமுடியவில்லை. இல்லாவிட்டால் அந்தக் கட்டுரைத் தொடருடன்தான் அந்தப் புத்தகம் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். அது சேர்க்கப்படாதது எனக்குத் துக்கம்.

எழுபதுகளில் முக்கியமான எனது சிந்தனை எச்.எம்.பி. முகைதின் திடீரென்று இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்கும் நூல்களுக்கும் தடைவிதிக்கவேண்டும் என்று சிறிமா பண்டாரநாயக்கா எழுபதாம் ஆண்டு பதவியேற்ற அராசாங்கத்தினுடைய ஒரு கொள்கை போன்று வெளியிட்ட அறிக்கையாகும். அந்த அறிக்கை குறித்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மிக ஆரவாரமாக இந்திய பத்திரிகைகள் தடைசெய்யப்படவேண்டும், அவை விற்பனைக்கு வரக்கூடாது, அப்பொழுதுதான் உள்ளூர் வர்த்தகம், உள்ளூர் மேன்மையடையும் என்று குரல் கொடுத்தார்கள். ஒன்று நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இதைபோன்ற ஒரு மிகக் கீழ்த்தரமான ஒரு கொள்கைமாறாட்டம் எந்தவொரு இயக்கமும் நடத்தியது கிடையாது. மார்க்சியம் பேசுபவர்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து வரும் புத்தகங்களுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் ஈடுஇணையாக சுதந்திரமாக ரஷ்யாவிலிருந்தும், சீனாவிலிருந்தும் நூல்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள். ரஷ்யத் தூதரகத்தினால் நடத்தப்படக்கூடிய சோவியத்தாடு போன்ற பத்திரிகைகளை இந்நாட்டிலே பிரசுரிக்கவேண்டும் என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு இருந்தவர்கள், எவ்வாறு இந்திய நாட்டிலே இருந்து சஞ்சிகைகள் வரல் தடுக்கப்படவேண்டும் என்று குரல்கொடுத்தது சாத்தியமாயிற்று. இது கேள்வி. சுதேசிய இலக்கிய ஆர்வலர்களை அவை விதையடிக்கின்றன என்பதுதான் குற்றச்சாட்டாக இருந்தது. ஒன்று, அவற்றின் மூலம் எங்களுடைய இலக்கிய முன்னேற்றம் தடைப்படுகின்றது என்பது ஓர் இயலாமையின் குரலாக எனக்குப்பட்டது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் குமாரதூரியர் அந்தத் தலைமைத்துவத்தை ஏற்று இதற்கு ஏற்ற ஒரு அறிக்கையைத் தயாரிக்கவேண்டும் என்று ஓடித்திரிந்தார். அதுமட்டுமல்லாமல் இலங்கையிலுள்ள சுதேச சிறுசஞ்சிகைகள் முன்னேறுவதற்கான ஒரு சகாயச்சுழலை உருவாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் குமாரதூரியர் ஆலோசிக்க விரும்பினார். அந்தக் கட்டத்தில் எனது அத்தான்- அக்கா பூருஷன் எம்.சி. சுப்பிரமணியம் அரசாங்கக் கட்சி எம்.பி.யாக இருந்தார். அவரிடம் சிராவஸ்த்தியில் ஒரு நாள் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது என்னைப்போன்ற இலக்கிய வாதிகளினுடைய தொடர்புகளை எற்படுத்திக்கொள்ள குமாரதூரியர் விரும்புவதாகவும் நான் சந்திக்க விருப்பப்பட்டால் தான் அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் கேட்டுக்கொண்டார். என்னுடைய இலக்கியமோ அல்லது தமிழர்களுடைய இலக்கியமோ திடீரென்று ஒரு நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அரசியல் தலைவியாகிவிட்ட சிறிமாவினால் கண்டெடுக்கப்பட்ட முத்தாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட குமாரதூரியர் முன்னெடுப்பதை என்னுடைய ஆளுமையை மட்டுமல்லாமல் என்னுடைய தமிழ் நேசிப்பையும் பங்கப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடுமோ என்று நான் கவலையுற்றேன். எனவே தனிப்பட்ட

முறையில் நான் அவரைச் சந்திப்பதை, அத்தான் ஏற்பாடு செய்து தருவதாகச் சொன்னபோதிலும் கூட மறுத்துவிட்டேன். ஆனால் இதே குமாரதூரியரைச் சென்று சந்திக்கவேண்டுமென்று கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் அப்பொழுது குமாரதூரியருடன் நல்ல உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் இந்திரகுமாருடைய உதவியை நாடி அவரைச் சென்று அறிமுகப்படுத்தி பின்னர் இலங்கை வானொலி ஆலோசனைக் குழுவிலே சேர்ந்து கொண்டதாகவும் வரலாறு உண்டு. தபால்தந்தி அமைச்சராக இருந்த குமாரதூரியர் தன்னுடைய அமைச்சின் அலுவலகத்திலே எங்களை அழைத்து, எங்களை என்ற பொழுது சிறு சஞ்சிகைகள் நடத்தக்கூடியவர்களை அழைத்து, சிறு சஞ்சிகைகள் நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் எவ்வகையில் உதவிகள் செய்ய வேண்டுமென்று ஆலோசனைகள் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அந்தக் கூட்டத்திலே நானும் கலந்துகொண்டேன். அப்பொழுது வெளிவந்துகொண்டிருந்த 'இளம்பிறை' என்ற இலக்கியச் சிற்றிதழின் இணை ஆசிரியராக நான் கடமை ஆற்றியபடியால் அதில் கலந்து கொண்டேன். அந்தக் கூட்டத்திலே கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் எந்தச் சிறுசஞ்சிகைகளுடனோ அல்லது பெருஞ் சஞ்சிகைகளுடனோ ஆசிரியப் பதவிகளோ தொடர்புகளோ இல்லாதிருந்தபோதிலும் கலந்துகொண்டது மட்டுமல்லாமல் அந்தச் சங்கத்திலே அவர்கள் பதவியும் வகிக்க முன்வந்தார்கள். அந்தச் சங்கத்திற்கு இடப்பட்டபெயர், 'சஞ்சிகையாளர் ஒன்றியம்'. அந்தப் பெயரை நானே பிரேரித்தேன். அந்தப் பெயர் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இவர்களுடைய வரவால் அந்தச் சங்கம் உரிய முறையிலே செயற்பட முடியாது என்று நான் அச்சம் தெரிவித்தேன். அந்த அச்சம் இளம்பிறையிலேகூட வெளியிடப்பட்டது. அதன்மூலம் அரசாங்கம் சலுகை முறையில் அச்சிடும் தாள்களை கொடுப்பது ஒரு திட்டம். மற்றும் விற்பனை பிரதிகளைக் கருத்திற்கொண்டு அரசாங்க விளம்பரங்களை பெற்றுக் கொடுத்தல் இன்னொருமுறை. இன்னொருவழி சஞ்சிகைகளை சனசமூக நிலையங்கள் நடத்தும் நூல்நிலையங்களுக்கும் அரசு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது. இதன் மத்தியிலே 1972ஆம் ஆண்டு குமாரதூரியர் தலைமை தாங்கிய கூட்டத்திலே என்னுடைய எஸ்.பொ. அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. அந்த எஸ்.பொ. அறிக்கையிலே ஆரோக்கியமான முறையில் இந்திய சஞ்சிகைகளுடைய படையெடுப்பிலிருந்து ஆதிக்கத்திலிருந்து சுதேசியப் படைப்பு முனைப்புகளைப் பாதுகாப்பதான ஒரு திட்டத்தை அது முன்வைத்தது. அந்தத் திட்டம் எஸ்.பொ. அறிக்கை என்று தனிநூலாகவே பிரசுரமாயிற்று. அந்தத் தனிநூலிலே என்பது பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட முன்னுரை எழுதியிருந்தேன். அந்த முன்னுரை உண்மையிலே அந்தக்காலத்தில் நிலவிய இலக்கிய தட்ப வெப்ப நிலைகளை விளக்கி புதிய அரசியல் சூழலிலே எவ்வாறு தமிழ் இலக்கியம் முன்னெடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற ஆலோசனைகளை முன்வைத்தது. நான் நம்புகிறேன் இது குறித்து அந்தக் காலத்திலே யாரும் கூச்சலிட்டபோதிலும் உருப்படியாக யாரும் தங்களுடைய நோக்கத்தையும் சிந்தனையும் செலவு செய்து ஒரு நூலாக அறிக்கை வெளியிட்டது கிடையாது. இந்த இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலின் முதற் பகுதியாக இந்த எஸ்.பொ. அறிக்கைதான் பிரசுரமாகியுள்ளது. ஈழத்தில் நடந்த ஒரு தமிழ் இலக்கியம் சம்பந்தமாக முன்வைக்கப்பட்ட பிரசாரமான ஒரு கொள்கை சம்பந்தமாகத் துணிவுடன் முன்வைக்கப்பட்ட ஓர் அறிக்கைதான் எஸ்.பொ. அறிக்கை. அது நிச்சயமாக அந்தக் காலகட்டத்தின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய சாசனமாக இருப்பதினாலேதான் இனியொரு விதிசெய்வோமில் அது இணக்கப்பட்டது. 80களிலே நான் நைஜீரியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். நைஜீரியாவில் நான் ஆங்கில இலக்கியம் படிப்பிக்கும் ஓர் ஆசானாக எட்டு ஆண்டுகாலம் பணியாற்றினேன். அப்பொழுது மூன்றாம் உலகநாடுகளுடைய இலக்கியங்கள் முதன்மைப்பட்டு தமிழ் சுவைஞர்களுக்குச் சென்றடைதல் வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். அப்பொழுது நான் கொண்டிருந்த ஆர்வங்கள் காரணமாக இதுவரையில் 'கால' என்ற செனகல்நாட்டு நாவலும், கென்யா நாட்டின் சிறந்த நாவலான 'தேம்பி அழாதே பாப்பா'வும் வந்துள்ளது. மற்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஒருநாவல். அந்தப் பிரதிகளின் பக்கங்கள் தொலைந்த நிலையில் இருக்கின்றன. அதைச் செப்பமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இவற்றை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், ஒரு காலத்தில் Made in England, Made in America இலக்கியம்தான் சிறந்தது என்று சொன்னோம். பிற்காலத்தில் Made in Russia சிறந்த இலக்கியம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம்- அது அல்ல. ஆபிரிக்க. தென் அமெரிக்க 'இந்திய' ஆசிய இலக்கியங்கள் அடங்கிய மூன்றாவது உலகத்தின் இலக்கியங்கள் புதிய சிந்தனைகளின் வளமாக இருக்கின்றன என்பதை நான் தெளிந்து கொண்டேன். 1986ஆம் ஆண்டு பாரீஸ் நகரத்துக்கு சென்ற

பொழுது, பாரீஸில் உள்ள தமிழ் இலக்கிய நேசர்களுடைய கூட்டமொன்றில் இது சம்பந்தமான என் சிந்தனைகளை முன்வைத்தேன். அந்தக் கூட்டத்திலே நான் பேசியவற்றை கலாமோகன் ஒரு Tape recorder இல் பதிவு செய்திருந்த காரணத்தினால், பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்து அவற்றை மீண்டும் 'தாயகம்' என்ற கனேடிய சஞ்சிகையில் வாராவாரம் வெளியிட்டார். அவை 80களில் என்னுடைய சிந்தனைகளைத் தொகுத்துக் கூறுவனவாக இருந்தபடியால் அவற்றை எண்பதுகளில் என்னுடைய கொள்கையாக இனியொரு விதிசெய்வோமில் முன்வைத்தேன்.

பின்னர் 90களில் இந்திய சஞ்சிகைகள், சுபமங்களா தொடக்கம் தினமணிகதிர் போன்ற பல சஞ்சிகைகளிலும் நேர்காணல் செய்து பதிவுசெய்தபோது அவ் அவ் ஆசிரியர்கள் கேட்ட பலகேள்விகளுக்கு நான் கொடுத்த விடைகளை தொகுத்து ஒரு பகுதியாகவும், பின்னர் 'உரத்த சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பிலே கணையாழியில் நான் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவும் தொகுக்கப்பட்டு 90களிலே எஸ்.பொ. வின் சிந்தனைகள் என்றமாதிரி அந்தப் புத்தகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் நான் நோக்கமாக கொண்டது என்னவென்றால், இலக்கிய சிந்தனைகள் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் பதிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும். அந்தச் சிந்தனைகள் ஒரு சமூகத்தினுடைய நிலைப்பாடுகளினால் உருவாக்கப்படக் கூடிய நிலைமைகள் பிற்காலத்தில் மாறுபடலாம். மாறுபடும்போது அந்தச் சிந்தனைகள் எவ்வாறு மாறுபடுகிறது? எந்தக்காலத்திலேயும் ஒரு சிந்தனை என்றுமே மாறாத உயர் சிந்தனையாக இருந்தது கிடையாது. நியூட்டனுடைய புவிப்புவியு கொள்கை என்றும் மாறாத உண்மை என்று சொல்லி அந்த உண்மையிலேதான் பல விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளும் புனைவுகளும் நிகழ்த்தப்பட்டன. அந்த சேர் ஐசாக் நியூட்டனுடைய தத்துவம் தவறானது என்பதை நிரூபித்தார் ஐன்ஸ்டீன். ஐன்ஸ்டீனுடைய தத்துவங்களினால் பல புதிதுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இன்று ஐன்ஸ்டீனுடைய தத்துவத்திலேகூட முழு செப்பம் இல்லை என்று விஞ்ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். எனவே இந்தச் சிந்தனைகள் தலைமுறைக்கு தலைமுறை மாறுதல் அடைந்து சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. எனவே இலங்கையில் 70களிலே, 80களிலே, 90களிலே ஏற்பட்ட சிந்தனைக் கோலங்களை என் தரப்பினுடைய அறிக்கையாக இன்னொரு விதி செய்வோமில் நான் தொகுத்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தக் கருத்துகளுக்கு மாறுபட்டு உழைத்து வரக்கூடிய இலக்கிய ஊழியர்கள் அதற்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களை அவ்வாறு ஆவணம் செய்து தந்தால் ஆரோக்கியமான சிந்தனை பரிவர்த்தனைக்கு உபகாரிகளாய் அமையுமென நான் கருதுகிறேன்.

'தலைக்கு மேல்' நாடகம் சம்பந்தமாக குறிப்புகளைத் தாருங்கள்.

நாடகம் பொதுவாகவே ஒரு நிகழ்த்துதல் கலையாகும். ஆடலும் பாடலும் இணைந்து காண்போருக்கு ஓரளவு மகிழ்வு ஊட்டுவதாகவும் அமைதல் வேண்டும் என்ற கோட்பாடு நீண்டகாலமாகவே நிலைத்துள்ளது. மேடைக்கு என்று ஒரு தனி மொழி தேவை என்ற ஒரு நிலைப்பாடு சிங்கள நாடகத்தின் தேசியத்தலைவர் என்று இன்று கொண்டாடப்படும் பேராசிரியர் சரத்சந்திர நம்பினார். அவர் பல பரிசோதனைகள் செய்து அந்தப் பரிசோதனைகளில் தோல்விகள் அடைந்து இறுதியாக நாடக சாஸ்த்திரத்திலேயும் வழிவகைகள் காணமுடியாது ஜப்பான்வரை பயணப்பட்டு, பின்னர் கிழக்கு இலங்கையிலே நிலைத்துள்ள கூத்துக்களையும் அணுகி ஆராய்ந்து நாடகப் போக்கான ஒரு மொழியை வகுத்தார். அந்த மொழி, ஆரம்பத்திலே அறியக்கூடியது என்னவென்றால் லுடவைக்குடன் சேர்ந்து மேலை நாட்டு நாடகங்களை மொழிபெயர்த்து வசனத்தில் அமைத்து மேடை ஏற்றுதல்தான் சிறந்தது என்று கருதினார். அதிலே தோல்வி அடைந்தார். Serious ஆன நாடகத்திலே சிங்கள வசனங்கள் போட்ட போது ஆக்கள் சிரித்தார்கள். அந்த நாடகத்திற்கு அழைத்த போது சபையோர் சிரிக்கக்கூடாது என்றுகூட அவர் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு தூர்ப்பாக்கிய நிலை இருந்தது. ஆனால் அழகாகத் தமிழிலே சொல்லிவிட்டார்கள்- முத்தமிழ். அந்த முத்தமிழில் நாடகத் தமிழ் ஒரு வகைத்து. நிச்சயமாக இசைத்தமிழ் அல்ல. நாடகத்துக்கு என்று ஒரு தமிழ் உண்டு என்று சொன்னார்கள். இன்று நாடகத்தில் முன்னணியில் இருப்பதாகக் கருதக் கூடியவர்கள் அந்த மொழியை இன்றும் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள் என்று உரிமைபாராட்ட முடியாது. இத்தகைய ஒரு முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டியது நிச்சயமாக இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகளும் அந்தத் தமிழ்த்துறைகளிலே ஓட்டிக்கொண்டு பதவிகள் வகித்துள்ள நுண்கலைப்பிரிவு ஆசிரியர்களினதும் கடமையாகும். இதை

அவர்கள் செய்து வருவதாக எனக்கு தெரியவில்லை. இந்த மொழியை அவர்கள் உருவாக்கும் பொழுது சமகால நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப இந்த மொழிநடை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதிலேயும் சிரத்தை செலுத்துதல் வேண்டும்

இவ்வளவு நீண்ட முன்னுரையைத் தருவதற்குக் காரணம், 1957ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் ஒரு பெரிய வெள்ளம் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த பலரும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன். அவர்கள் அதைப் போன்ற ஒரு வெள்ளத்தைக் கண்டதில்லை என்று. கோட்டை முனைப் பாலத்திற்கு மேலால் அந்த வெள்ளம் சென்றதை நான் கண்ணால் கண்டேன். அப்பொழுது பாராளுமன்றத்திலே மட்டக்களப்பு பிரதிநிதியாக பதவி வகித்தவர் இராஜதுரை. இந்த மட்டக்களப்பு வெள்ள அழிவுகளைப் பார்க்க வருகை தந்தவர் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா. அவர் ஹெலிகொப்டரிலே வந்து முற்றவெளியிலே இறங்கி இராஜதுரை போன்ற பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களிடம் என்ன உதவிகள் வேண்டும் என்பது பற்றி உரையாடியதை நேரே நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த அழிவுகளில் இருந்து என்ன உதவிகள் பெறப்பட்டன என்பது பற்றிய தகவல்கள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இராஜதுரையும் பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவும் எந்த மொழியிலே வெள்ள அழிவுகள்பற்றி உரையாடினார்கள். என்பது பற்றி பல்வகைத்தான கிசு கிசுக்களும் வேடிக்கையான துணுக்குகளும் பரவலாகச் சொல்லப்பட்டன. உருபு வாய்ந்த முறையில், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திற்கு ஏற்ற உதவிகள் அரசாங்கத்திலிருந்து பெறப்படவில்லை. எனவே கலை நிகழ்ச்சி மூலம் நிதி திரட்டுதல் வேண்டும் என்று பொதுமக்கள் இயக்கம் ஒன்றினைக் கிருஷ்ணக்குட்டி தொடங்கினார். கிருஷ்ணக்குட்டி தொடங்கியதனால் அந்த நிதி ஊக்குவிப்பு நிகழ்ச்சிகளை நிர்வகித்து ஒழுங்கு பண்ணுவதில் எனக்கு பெரும் பங்கு இருந்தது. மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த் மாணவர்களை உள்ளடக்கியதாக, 'தலைக்குமேல்' என்ற நாடகத்தை நான் எழுதி இயக்கி மேடையேற்றினேன். அந்த நாடகம் சற்றே விசித்திரமானது. வெள்ளப் பெருக்கினால் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் முழுவதும் வெள்ளக் காடாகிவிட்டது. இந்நிலையில் வெருகலம்பதியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்பெருமான், தனது இருப்பிடத்தை இழந்து தேவலோகம் சென்று முறையிடுகிறார். தேவர்களின் அரசனான இந்திரன் விசாரணைக் கொமிஷன் ஒன்றை வைத்து விசாரிக்கிறார். இந்த விசாரணைக்கு இராஜதுரை மட்டக்களப்பு எம். பி. ஆகவும், நாட்டின் பிரதமரான பண்டாரநாயக்காவும், இந்தத் தமிழ் பிரதேசங்களுக்குரிய உதவிகள் கிடைக்காது இனத்துவேஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த பிலிப் குணவர்த்தனா, நெத்தானந்தா போன்ற அரசியல் தலைவர்களையும் அழைத்து அந்த விசாரணை நடத்துவதாக அந்த நாடகம் அமைந்தது. அந்த நாடகத்திலே முக்கியமாக நாடகத் தமிழ் எவ்வாறு தற்கால அரசியல் துழலுக்கு ஏற்ப அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதிலே நான் செலுத்திய அக்கறைக்குச் சான்றாக அமையும். அதில் ஒரு கட்டத்திலே இராஜதுரை வசனம் பேசுவார். அவரை விசாரித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது உங்களுக்கு ஒழுங்காகத் தமிழ் பேசத் தெரியாதா என்று இந்திரன் ஒரு கேள்வி கேட்பான். ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தில் இராஜதுரை பேசிய அதே ஆங்கிலத்தைத்தான் நான் பதிவு செய்திருந்தேன். அப்பொழுது அந்த எம். பி சொல்லுவார், "எனக்கா தமிழ் பேசத் தெரியாது என்று கேட்கிறீர்கள்? கையில் சிலம்பும் மெய்யில் புழுதியும் குழல் சோரப் பாண்டியன் அவைக்குச் சென்று நீயோ கள்வன் என்று நீதிகேட்ட கற்புக்கனல் கண்ணகியைப் பற்றி இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலே பகிர் விவாதங்களிலே பேசிய பெருமை எனக்கிருக்கிறது" என்று இராஜதுரை சொல்வதாக அது அமையும். இந்த உரையாடல் இடம்பெற்ற காரணத்தினால் இராஜதுரை தமிழரசுக்கட்சித் தொண்டர்களையும் அடியார்களையும் அனுப்பி கல்லெறிந்து பாடசாலை மாணவர்களைத் தாக்கினார் என்பது பதியப்படவேண்டாம். அதுதான் தலைக்குமேல் நாடகம். அந்தப்பிரதி அழிந்துவிட்டது. மற்றது, சமகால மேம்பாட்டுக்கு மேட்டுக் குடித்தமிழர்கள் விஞ்ஞானம் கற்கவேண்டும் என்று பிள்ளைகளை வலியுறுத்துவதினால், போலியான விஞ்ஞான விழுமியங்கள் எவ்வாறு கிராமப்புற மக்களினால் கொச்சையாக நோக்கப்படுகிறது என்பதைத் தொனிப்பொருளாக வைத்து பாலகிருஷ்ணனுடன் இணைந்து எழுதப்பட்ட 'கூண்டுக்கு வெளியே' என்ற நாடகம் மட்டக்களப்பிலே அரங்கேற்றப்பட்டது. அது இரண்டு மணிநேர நாடகம். அந்தப் பிரதி உண்மையிலே நல்லதொரு நாடகப்பிரதியாக இருந்திருக்கும். பாலகிருஷ்ணன் நாடகத் துறையில் ஊன்றிய அக்கறைகளுக்கும் ஒரு சாசனமாகவும் அது அமைந்திருக்கும். அந்தப் பிதிசூட வெள்ளப் பெருக்கிலே அழிந்து விட்டது.

2005 ஓக்டோபர் ஞாண் (ஆத்ம் 06.05)

இனியொரு விதி செய்வோம் என்ற நூலைக் கண்டாவில் வெளியிட்டதற்கான விசேஷ காரணங்கள் ஏதும் உள்ளனவா?

விசேஷ காரணம் என்று ஒன்றையும் சொல்லமுடியாது. 1999இல் சிங்கப்பூரில் நடந்த எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற்கு அம்பை, பிரபஞ்சன் ஆகிய இந்திய எழுத்தாளர்களுடன் நானும் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அப்பொழுது இலக்கியம் சம்பந்தமாக நான் கொண்டிருந்த கொள்கைகள் பலவற்றைப் பிரசித்தம் செய்வதற்கு ஏற்ற அரங்கு அது என உணர்ந்து மனத்திறந்து பலவற்றைப் பேசினேன். நான் பேசியவற்றை அம்பையும் பிரபஞ்சனும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே மூர்க்கமாக எதிர்த்தார்கள். பின்னர் நான் தங்கியிருந்த அறைக்கு வந்த சிங்கப்பூர் மலேசிய எழுத்தாளர்கள் பலரும் என் கருத்துகளுக்கு இசைந்தும் மறுத்தும் பலவகையாகப் பேசினார்கள். அந்தக் கட்டத்திலே நான் உணர்ந்தேன், என்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைகள் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு அவை புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர் மாட்டுச் சென்றடைதல் வேண்டும். உடனடியாக அவை பயன் தராவிட்டாலும் அந்தச் சிந்தனைகளின் எதிரொலிகள் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிக்கு வளம் சேர்க்குமென நம்பினேன். எனவே சிங்கப்பூர் மகாநாடு முடிந்து தமிழ்நாடு சென்று சென்னையில் தங்கியிருந்தபொழுது 'இனியொரு விதிசெய்வோம்' நூலைத் தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். 60களில் எஸ். பொ., 70களில் எஸ். பொ., 80களில் எஸ். பொ., 90களில் எஸ். பொ. என நான்கு தசாப்தங்களிலே நான் எவ்வாறு இலக்கியச் சிந்தனைகளை மக்கள் முன்வைத்தேன் என்பதைப் பிரகடனப்படுத்துதல் வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். ஏற்கனவே நான் கூறியது போல் இந்தியச் சஞ்சிகைகள் தடைசெய்யப்பட வேண்டும் என்ற கோஷம் எழுந்திருந்தபொழுது என்னுடைய திட்டங்களை அறிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தேன். அந்த அறிக்கைக்கு ஒரு முன்னீடு எழுதினேன்.

அறிக்கையிலும் பார்க்க முன்னீடு அதிக பக்கங்களில் அமைந்தது. அதைபற்றிச் சில விமர்சகர்கள் குருவித் தலையில் பனங்காய் வைத்ததுபோல ஒரு முன்னீட்டுடன் வந்த நூல் என்று கூடச் சொன்னார்கள். ஆனால் இலங்கையில் இலக்கியம் குறித்து மிகக் காரசாரமாக எழுந்த சர்ச்சையிலே நடுவு நிலைமை பேணி எவ்வாறு இலக்கியப் பாதையை வகுத்தெடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணமாக அந்த எஸ். பொ. அறிக்கை அமைந்தது. அதுதான் இந்த நூலின் முதலாவது பாகம். இரண்டாவது பாகமாக நான் இலங்கையில் இருந்து பரதேசியாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய காலத்தில், நைஜீரியாவில் ஆங்கிலத்துறை ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில், பரீஸ் நகரிலே நடந்த ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பின்போது ஆற்றிய உரைகள். அவை கலாமோகனினால் தொகுக்கப்பட்டு தமிழகத்தில் வந்தது. அதற்குப்பின் 1994ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏறத்தாழ ஆண்டுதோறும் தமிழ் நாடு சென்று வருகிறேன். தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று வரும்போதேல்லாம் பல பத்திரிகைகளில் நேர்காணல்கள் கண்டார்கள். அந்த நேர்காணல்களைத் தொடர்ந்து அவற்றை வெளியிட்ட பத்திரிகைகளிலே பல சர்ச்சைகள் நடந்தன. ஆரம்பத்தில் தினமணிகதிரில் வந்ததற்கு எதிராகக் கணேசலிங்கன், தி. க. சி. போன்றவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள். அதே போன்று சுமங்கலாவில் வெளிவந்த பேட்டிக்கு பிறகு வந்த கருத்தாடல்களில், இவர் பிராமணர்களின் புதிய மோலோயா என்று வசைபாடிய கட்டுரைகள் வந்தன.

தமிழ் நாட்டின் விஜயங்களின்போது பத்திரிகைகள் கண்ட நேர்காணல்களிலே நான் பலதடவைகளிலும் நான் பூண்டுள்ள இலக்கியக் கொள்கைகளைத் மிகத் தெளிவுபடச் சொல்லியதாக எனக்குத் தோன்றியது. எனவே அந்த நேர்காணல்களையும் இனியொரு விதிசெய்வோம் நூலில் சேர்த்துக் கொண்டேன். பின்னர் கணையாழியில் பெரும்பாலும் உரத்தசிந்தனைகள் என்ற பகுதியிலே ஆரம்பத்தில் கஸ்தூரி ரங்கனாலும், இ. பார்த்தசாரதியினாலும் வரவேற்கப்பட்டு பின்னர் கடைசிக் காலங்களில் யுகபாரதியினுடைய நச்சரிப்புகளினால் வெளிவந்த கட்டுரைகளையும் தொகுத்து வெளியிட்டேன். இதற்கு மாறாக ஒரு கட்டுரை அதில் இடம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் நாட்டிலே நடந்த தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டிலே 'ந' என்ற எழுத்து சம்பந்தமாக நான் சமர்ப்பித்திருந்த ஆய்வுக் கட்டுரை. கிட்டத்தட்ட ஐந்து தசாப்தங்களாக நான் என்னென்ன கொள்கைகளை முன்வைத்தேன் என்பது ஒரு தொகுதியாக 'இனியொரு விதி செய்வோம்' நூலில் அமைந்துள்ளது. 2000ஆம் ஆண்டில் நூல் வெளிவருகிறது என்பதற்காக 1972ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட நூலின் ஓர் அட்சரத்தைத் தானும் நான் மாற்றி எழுதவில்லை. அது அப்படியே பிரசுரமானது. மனித பக்குவங்களுக்கு ஏற்ப சிந்தனைகளும்

இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் மாறும். மாறுதல் ஆரோக்கியமானது என்று நான் இன்றளவும் நம்புகின்றேன். ஈழத்து இலக்கியத் துறையில், ஊழியத்தில் ஈடுபட்ட யாரும் இனியொரு விதிசெய்வோமில் என்னை சுய பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டதுபோல தன்சிந்தனைகளை நிர்வாணமாக மக்கள் மன்றத்திலே சமர்ப்பித்தவர் வேறு யாரும் இலர் என்ற ஒரு திருப்தி என்வசம் உண்டு. அந்த இனியொரு விதிசெய்வோம் நூல் மிகச் சீக்கிரமே விலைப்பட்ட நூல்களில் ஒன்று. ஆறுமாதங்களிலேயே முழு நூல்களும் விற்கப்பட்டுப் போயின. இலங்கைக்கு அந்த நூல்கள் எத்தனை வந்தனவோ நான் அறியேன். மற்றது உலக இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்டு கனடாவில் வாழக்கூடிய அன்பர்களையும் அதைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜேர்மனி, சுவிற்சலாந்து, நோர்வே, டென்மார்க் போன்ற நாடுகளிலே வாழக்கூடிய இலக்கிய அன்பர்களையும் நான் சந்தித்து உரையாடுதல் வேண்டும் என்றும் அவர்களுடைய நட்பினாலும் உறவினாலும் என்னைப் புதுக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற சிந்தனையுடனும் 2000ஆம் ஆண்டின் புத்தாயிரத்தின் சிரசு உதயத்திலே நான் பயணத்தை மேற்கொண்டேன். நான் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து நேராக அமெரிக்கா சென்று அங்கிருந்து கனடா சென்றபடியால் இந்த நூல்களை கனடாவில் வெளியிட்டு அங்கு இருக்கக்கூடிய என்னுடைய இலக்கிய அன்பர்களுடைய எதிர்வினைகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு ஐரோப்பியப் பயணத்தின் பொழுது அவற்றை விநியோகிக்கலாம் என்ற திட்டமிடுதலுடன் செயற்பட்டபடியால் அதனை வெளியிடுவதற்குக் கனடா ஏற்ற இடமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

அது மட்டுமல்லாமல் கனடாவில் இன்று என்னுடைய உறவுகள் என்று சொல்லக்கூடிய பலரும் இருக்கிறார்கள். அதற்குமேல் என்னுடைய இலக்கியப் பயணத்திலே ஒன்றினைந்து பணியாற்றிய குறமகள், கந்தவனம் போன்றவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். என்னைத் தொடர்ந்து இலக்கிய உலகத்திலே பணியாற்றும் நவம், சிறீஸ்கந்தராஜா, ஜோர்ச் குருஷேப் போன்ற நண்பர்கள் பலர் அங்கு இருக்கிறார்கள். மற்றது 'காலம்' செல்வம், வானொலியில் பணியாற்றிய விக்னேஸ்வரன், கணக்காளராகப் பணியாற்றி ஆபிரிக்கக்கண்டத்தின் அநுபவங்களை நல்ல சிறுகதைகளாக ஆக்கித்தந்த முத்துலிங்கம், மிகச் சிறந்த அரசியல்வாதியாக வாழும் ஜெயராஜ் போன்ற பலரும் கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுவது போலவும், கனடாவில் அந்த நூலை வெளியிடுதல் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என நம்பினேன்.

'நனவிடை தோய்தல்' உங்களுடைய படைப்புகளிலே உச்சமானது என்று ஒரு தடவை பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் என்னிடம் கூறினார். இந்த நூலை நீங்கள் எழுதுவதற்கான பின்னணியை அறிய ஆசைப்படுகிறேன்.

உண்மையிலேயே நான் தொடர்ந்தும் இலங்கையில் வாழும் ஒருவனாக இருந்திருந்தால், நனைவிடை தோய்தல் என்ற நூலை எழுத வேண்டிய அவசியமே எனக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. உண்மையில் 1981ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நான் பரதேசி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டேன். நைஜீரியாவிலிருந்து நான் ஓய்வு வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டிருந்தபொழுது ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் மிகச் சிறந்த தற்கால நாவல்கள் அனைத்தையும் தமிழில் தந்துவிட வேண்டியது என்பணி என்று உழைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நாட்டின் நிலைமைகளினாலும் வேறு சொந்தச் சோகங்களினாலும் நிர்ப்பந்தங்களினாலும் ஊர் திரும்பமுடியாது நான் ஒரு பரதேசியாக அவுஸ்திரேலியாவில் தஞ்சம் புகுந்தேன். அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தர வதிவிடத்தை தேடிக்கொள்ள ஆயத்தம் செய்தபொழுது நான் தமிழை முற்றாக இழந்து விட்டது போன்ற அவதி ஏற்பட்டது. இந்தத் தமிழை மீண்டும் என் சுவாசத்திற்கும், என் சுவைப்பிற்கும், என் இரசனைக்கும் எவ்வாறு கொண்டு வரலாம் என்ற யோசனையும் எழுந்தது. செயற்கையான தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளிலே வந்துகொண்டிருந்த கதைகளிலே இல்லாத ஒரு தமிழில் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கைமுறையை நான் இழந்த அவதியும் எனக்கு ஏற்பட்டது. அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள தமிழர்கள் மத்தியிலே ஒரு போலியான, மேல் போக்கான ஒரு நாகரிகம் ஒன்று உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது எனக்குச் சோகத்தைத் தந்தது.

தமிழ் அடையாளங்களை விடுத்து இந்து அடையாளங்களின்மூலம் மத ஆசாரங்கள் மூலம் மத அடையாளத்தைப் பெறலாம் என்று சிலர் நினைத்து வாழ்வதாகக்கூட எனக்குத் தோன்றியது. முற்று முழுக்கவே நான் யாழ்ப்பாணத்தை இழந்து ஓர் அகதி என்ற நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்த

நிலையில் மெல்பேர்னில் இருந்து 'மரபு' என்ற பத்திரிகை வெளியிட்ட அரவிந்தன் நான் தொடர்ந்து தனக்கு எழுதவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதைச் சற்று யோசித்த பொழுது, சிறுகதைகள் அல்ல, கட்டுரைகள் அல்ல, புதிதாக ஆங்கிலத்தில் மேன்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட Creative essays என்ற வகையிலே தமிழில் எந்த ஓர் இலக்கியமும் படைக்கப்படாமல் இருத்தல்கண்டு அந்தக் குறையையும் போக்கும் முகமாக இந்த நனவிடை தோய்தல் என்ற நூலை எழுதினேன். நனவிடை தோய்தல் என்பது என்னுடைய இளமைக்கால நனவுகளிலே குளித்து, சுகித்து, இன்பம் அநுபவிக்கும் ஒரு முயற்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த நனவிடை தோய்தலை எழுதிய காலத்தில், ஒன்றில் நான் மிகத் தெளிவாக இருந்தேன். என்னை நான் ஒரு செய்நேர்த்தி நாளும் ஒரு கலைஞனாகவே நினைத்துக்கொண்டேன். ஏனென்றால் புதிதாக அங்கே கற்பனை செய்வதற்கோ சொல்வதற்கோ எதுவும் இருக்கவில்லை. இருந்தது முழுதும் என் இளமைக்காலத்து நினைவுகளை நான் மீட்டெடுப்பது மட்டும்தான். எனவே அதை எழுதும்போது இந்த Creative essays என்ற வகைக்கு உகந்ததாக அதனை அமைக்கும் Craftmanship செய்நேர்த்திக்கு நான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தேன். நான் யாழ்ப்பாணத்தை வெறும் ஆவணமாக மீட்டெடுக்காமல், யாழ்ப்பாணத்தின் நடமாடிய மனிதர்களுடன் இணைந்து அந்த உயிர்ப்புள்ள, நான் இளவயதில் கண்டு பிரமித்த, அநுபவித்த, சுகித்த, என் சகலமும் ஆகவும் என் வாழ்வியலாகவும் இருந்த அந்த யாழ்ப்பாணத்து இயல்பான சொற்களிலே அவற்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று துடித்தேன். ஓரளவு அதிலே வெற்றியும் பெற்றேன். உண்மையில் இன்னும் நான்கு ஐந்து அத்தியாயங்கள் அதில் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். உதாரணமாக, கோட்டடி வழக்குகள் பேசுவது, சீட்டுப் பிடிக்கும் வழக்கங்கள், யாழ்ப்பாண திருமண சம்பிரதாயங்கள் போன்ற சிலவற்றை நான் எழுதவில்லை. இப்பொழுது மீண்டும் அந்த நனவிடை தோய்தலை திரும்பிய பதிப்பு கொண்டுவந்திருந்தபொழுது கூட அந்த எண்ணம் இருந்தது. ஆனால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். முன்னர் எனக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளின்போது எழுந்த அந்த எழுத்து ஓட்டம் இன்று வரமறுக்கிறது. ஒவ்வொரு படைப்பும் அது அது படைக்கப்பட்டபொழுது அதற்காக உருவான மொழியில் அவை எழுகின்றன. அந்த மொழியை என்னால் மீண்டும் மீட்டெடுக்க முடியாமல் இருப்பதினால் அந்த நனவிடை தோய்தலுக்கு மேலதிகமான அத்தியாயங்களை என்னால் எழுத முடியவில்லை.

ஒரு காலத்தில் சிறந்த சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்த நீங்கள் கடந்த பத்து வருடங்களாக எந்தச் சிறுகதையும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லையே...

அப்படிச் சொல்லவியலாது. ஏனென்றால் 1954ஆம் ஆண்டு நான் எழுதிய 'ஆண்மை'யின் பதினைந்தாவது கதை என் மித்தி மகனைப் பற்றிய கதை. இன்றும் விமர்சகர்கள் மத்தியிலே சிறுகதைத்துறை ஒரு புதிய பதிவைச் செய்துள்ளது என்று சொல்லுகின்றது. சென்னையில் நடந்த தமிழ் இலக்கியம் 2004இலே 'பூ' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வந்தது. இந்தத் தொகுதியிலே வந்த கதைகள் ஏலவே பிரசுரமான கதைகளாக இருந்த போதிலும் பலகதைகள் முக்கியமாகக் கலைமகளிலே வந்த கதைகள் செல்லரித்துப்போன பக்கங்களிலிருந்து மீட்டெடுத்து எழுதியதினால், சில பகுதிகளை நான் திரும்ப எழுதவேண்டியிருந்தது. இவையெல்லாம் சார்பாக இருக்கலாம். 50களில், 60களில் சிரத்தை ஊன்றி நான் எழுதியபோன்று பின்னர் சிறுகதைத் துறையில் அதிகம் ஈடுபடவில்லை என்பது உண்மை. காலத்துக்கு காலம் ஓர் எழுத்தாளனுக்குப் பல்வேறு ஊடகங்கள் உதவிக்கு வருகின்றன. ஊடகங்கள் என்று சொல்லும் போது அது Media வைக் குறிக்காது. Form- உருவங்கள் என்பதைக் குறிக்கும். சிறுகதை என்பது எனது படைப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஓர் உருவம்.

அந்தச் சிறுகதை மட்டுமே என்னை வெளிப்படுத்தக் கூடிய உருவம் அல்ல. சிறுகதையில் நான் வெற்றி சாதிப்பதற்கு முதலேயே நான் கலைமகளில் உருவக் கதைகள் மூலம் வெற்றி சாதித்தேன். சு. வேலுப்பிள்ளைக்குப் பிறகு இந்தத் துறையில் முனைந்து வெற்றி சாதித்தவன் நான் என்று கூடச் சொல்லலாம். 'கதை நிழலில்' எழுதப்பட்ட கதைகளை உருவக்கதைகள் என்று சொல்லக்கூடாது. அவை சிறுகதைகளும் அல்ல. அவற்றை வசதிக்காகக் குட்டிக்கதைகள் என்று சொல்லலாம். குட்டிக்கதைகள் என்பது சிறுகதைகள் ஆகா. அவை வேறு ஒரு வகை இலக்கிய உருவம். இதைத்தவிர சில வேளைகளிலே நான் நாடகங்கள் மூலம் என்னை வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளேன். அதனால்தான் நாடகங்கள் எழுதினேன். பின் கவிதைகள் மூலம் என்னை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். சிறுகதையிலும்

பார்க்க நாவல் சித்திரங்கள் தீட்டுவதற்கான படுதா பெரிதாக இருப்பதினால் சடங்கு, தீ போன்ற நாவல்களை எழுதினேன். நையாண்டி இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் வகிக்கவேண்டும் என்று ? என்ற நூலை எழுதினேன். என்னுடைய எழுத்துப் பயணத்தைப் பார்த்தால் வெவ்வெறு காலகட்டங்களிலே வெவ்வெறு உருவங்களில் என்னை வெளிப்படுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தேன்.

90களில் இந்தச் சிறுகதை உருவத்திலும் பார்க்க 'நனைவிடை தோய்தல்' போன்ற Creative essays- படைப்புக் கட்டுரைகள் என்று சொல்லலாம். அவற்றைப் போன்ற உருவத்திலே எழுதினேன். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே உள்ள தமிழர்களுடைய இருத்தலை தமிழ்நாட்டிலே அழுத்தமாகச் சொல்லவேண்டும். என்பதற்காக கட்டுரைகள் பலவும் எழுதவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இவை தவிர ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே நல்ல சுயவரலாறு சொல்லும் நூல் இதுவரையில் எழுதப்படவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சுயவரலாறு எழுதுவதாகப் போக்குக்காட்டியிருக்கிறார்களே தவிர சுயவரலாறு எழுதுவது ஒரு தனித்த இலக்கியப் பரிமாணம் கொண்ட எழுத்துப்பணி என்ற உணர்வுடனும் சிந்தையுடனும் யாரும் எழுதவில்லை. இந்த வரலாற்றில் வாழ்தல் என்ற நூல் 2000பக்கங்களில் அமைந்த ஒரு படைப்பு இலக்கியமுமாகும் என்பதை நீங்கள் மனதிலே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய ஒரு பாரிய படைப்பைத் தமிழில் தருவதற்காக நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உழைத்த ஒருவனிடம் நீங்கள் ஏன் சிறுகதைகள் எழுதுவது இல்லை என்று கேட்பது அவ்வளவு பொருத்தமானது அல்ல. இன்னும் ஒன்றை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். நான் எழுத்து உலகத்திலே பிரவேசித்த காலத்தில் தமிழில் சிறுகதை இலக்கியமே மிகச் சிறந்த இலக்கிய வடிவமாகப் பேணப்பட்டு வந்தது. அப்பொழுதுதான் மணிக்கொடி, வீச்சுகளும், புதுமைப்பித்தன்களும், மௌனிகளும், கு. ப. ராஜகோபாலன்களும் இணைந்து தமிழில் சிறுகதை வடிவத்திற்கு ஒரு புதிய வடிவமும் உயிர்ப்பும் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே சிறுகதைக்கு இலக்கணம் எழுதியவர்கள் ஓர் ஆரூடம் சொன்னார்கள். அவசரமான யுகத்திலே நாவல்களைப் படிப்பதற்கு மனிதனுக்கு நேரம் இல்லாமல் போய்விடும். எனவே சிறுகதைதான் இனிவரும் காலத்தில் இலக்கிய வடிவம் என்று கூடச் சொன்னார்கள்.

ஆனால் இந்தக் கௌளி சாஸ்த்திரிகளினுடைய ஆரூடம் பொய்த்து தமிழில் சிறுகதைகளிலும் பார்க்க நாவல் இலக்கியம் நிலைபெறு அடைந்த வரலாற்றையும் நாங்கள் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இன்றைய காலகட்டத்திலே பத்திரிகைகள் சிறுகதைகளை ஓர் இலக்கிய உருவமாகக் கொள்ளாமல் அதைச் அசுவாரசியமான பத்திரிகை நிரவல்கள்- Fillers ஆகவே பயன்படுத்துகிறார்கள். அத்தகைய ஓர் இழிநிலைக்கு இந்தச் சிறுகதைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவதை தலையாகதாகக் குமுதமும் அதன் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி ஆனந்த விகடன் செய்துகொண்டு வருகின்றன. ஒரு போஸ்காட் சிறுகதை, அரைப்பக்கச் சிறுகதை, ஒருபக்கச் சிறுகதை என்று சிறுகதை இலக்கணங்களையே விதையடித்துச் சாகடித்து விட்டார்கள். இந்நிலையில் சிறுகதை இலக்கியம் மீண்டும் பழைய உச்சங்களை அடையுமா என்பது ஒரு கேள்வி. சிறுகதை ஓர் உச்சமான இலக்கிய உருவமாக இருந்த காலத்தில் சிறுகதைகள் படைக்க வேண்டும் என்ற எழுச்சி இயல்பாகவே என்னிடம் இருந்தது. சிறுகதைகள் என்ற இலக்கிய வடிவம் தன்னுடைய உச்சத்தினையும் மகிமையையும் கௌரவத்தையும் இழந்த பிறகும் மீண்டும் ஒரு காலத்தில் சிறுகதை எழுதியவன் என்ற ஒரேயொரு உரிமை பாராட்டுதலுக்காக அந்த ஃபிஹீவீலில் சைக்கிள் ஓடுவதுபோலச் சிறுகதைகள் எழுதவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?

உங்களுடைய கவிதை சூக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள். அதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளீர்களா?

உண்மையில் நான் கவிதையுடன்தான் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தேன் என்பது பதிவாகியுள்ளது. வீரகேசரியில் வந்த எனது முதலாவது கவிதை இன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

தளிர் பச்சை இலைகளின் நடுவினிலே

தலையை ஆட்டும் மல்லிகையே

அளிப்பாய் உனது அழகின்பம்

அணங்கின் முத்துப் பற்களைப் போல்.

இதுதான் என் எழுத்தாக அச்சில் ஏறிய முதலாவது செய்யுள். அதன்பின்னர் நிறைய செய்யுள்கள் எழுதியுள்ளேன். ஆனாலும் இவை அனைத்தும் இலக்கணரீதியான அறிவுபெற்று எழுதிய செய்யுள்

முயற்சிகள் அல்ல. உண்மையில் பாரதியாருடைய கவிதைகளையும் பின்னர் பாரதிதாசனுடைய கவிதைகளையும் வாசித்ததின் அருட்டுணர்வினாலும் எழுச்சியினாலும் எழுதப்பட்டன. அதில் கையாளப்பட்ட எதுகை மோனைகள் அனைத்துமே அந்த இரண்டு கவிஞர்களுடைய ஆட்சியிலிருந்து இலகு ஆகப்பெறப்பட்ட ஞானம் மட்டுமே. பின்னர் சிறுகதையே எனக்கு வாகான வாகனமாக அமைத்துக் கொண்டேன். இருப்பினும் நாடகங்களை எழுதத் தொடங்கிய பொழுது அந்த நாடகங்களில் சில பகுதிகளாவது பாடல்களாகவும் கவிதைகளாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். அப்பொழுது மீண்டும் கவிதையை நாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு இருந்தது. அப்படிக்கவிதையை நாடிய காலத்தில் நான் இலக்கணம் கற்பிக்கக் கூடிய ஆசான்களுடன் பழகத் தொடங்கிவிட்டேன்.

அந்தக் கட்டத்திலேதான் அண்ணல், மஹாகவி, அம்பி, கந்தவனம், இ. நாகராஜன், நீலாவணன், மண்டூர் கவிராயர் சோமசுந்தரம், கல்லாற்று வி. கே. ராஜதுரை போன்ற பல கவிஞர்களுடன் இணைந்து அவர்களுடைய அநுபவங்களினால் என்னை வளப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தக் கவிஞர்களுள்ளும் கவிதைத் துறையிலே அதிகமாக எனக்கு ஆட்சிப்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தவர் நால்வர் என்பதைப் பெருமையுடன் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் இ. நாகராஜன், நீலாவணன், அண்ணல், மஹாகவி. நான் தமிழ் பாடநூற் சபையில் இருந்த காலத்தில் அந்த ஆறாம் வகுப்பு நூலின் அனைத்துப் பாடங்களையும் வசன அலகுகளையும் நான் எழுதிய காலத்தில் கவிதைகளைத் தொகுக்கும் பணியிலே வேலாயுதபிள்ளை ஈடுபட்டிருந்தார். ஏனைய உறுப்பினர்கள் இல்லாத வேளைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தெரிவு செய்யப்பட்ட கவிதைகளின் இலக்கணங்களையும் அவை எதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டன என்கிற விளக்கங்களையும் வேலாயுதபிள்ளை சொல்லித்தந்தார். அந்தக் காலத்திலேதான் 1972ஆம் ஆண்டில் என்னுடைய தந்தையார் இறந்தார். அப்பொழுது அவர் நினைவாக ஒரு நூல் வெளியிடவேண்டும் என்று என் மனதில் தோன்றியது. அது கல்வெட்டாக இல்லாமல், எனக்கும் என் தந்தையாருக்கும் ஏற்பட்ட உரையாடலாக, மானசிகமான உறவுகளைச் சொல்லக் கூடியதாக அதனை அமைக்கவேண்டுமென்று ஒரு சிறிய நூலாக அதனை எழுதினேன். அதுதான் 'அப்பையா காவியம்'. அந்த அப்பையா காவியத்தின் பின்பகுதியிலே மரபுச் செலவு என்றொரு பகுதி இருக்கிறது. அது மரபு வழியாகத் தமிழில் நிலைத்துள்ள கவிதை இலக்கணங்களை உள்வாங்கியதன் ஒரு பெறுபேறாக அமைந்தது. ஆனாலும் அந்த முயற்சிக்குப் பிறகு, நான் கவிதையில் ஓரளவு தோல்வி என்று நான் சொல்லிக்கொண்டேன். ஏனென்றால் உண்மையைப் பேசவேண்டும்.

கவிதையில் நூலை இயற்றியபொழுது நான் அதிகமாக நேரத்தைச் செலவிட வேண்டியிருந்தது. இயல்பான ஒரு தன்மை பாரதியாருடையிருந்த அந்த வீச்சு, அந்த எழுச்சி, கவிதா ஊற்று எனக்கு இல்லை என்கிற ஓர் அறிக்கையாகவும், நான் கவிதையில் ஓரளவு தோல்வி என்று பதிவு செய்துள்ளேன். அதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. பின்னர் 'முறுவல்' நாடகம் எழுதியபோது, கவிதை அமைப்பிலும் சில உரையாடல்கள் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமும் தேவையும் ஏற்பட்டது. எனவே முறுவல் நாடகத்திலும் பரந்துபட கவிதை கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். 'நனவிடை தோய்தல்' என்ற நூலிலே ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் ஒவ்வொரு பாடல்களை இணைத்திருந்தேன். அதன் காரணமாக மீண்டும் கவிதை புணையும் ஒரு நாட்டம் ஏற்பட்டது. பிற்பாடு என்னுடைய இலக்கியப் பயணத்தைப்பற்றிய ஒரு மீள்மதிப்பீட்டை நான் செய்திருந்தபொழுது ஒரு காவியம் படைக்கவில்லை என்பது எனக்கு ஒரு குறையாகத் தோன்றியது. இதனால் 'அப்பாவும் மகனும்' என்ற நூலை எழுதினேன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அப்பையா இறந்தது 1972ஆம் ஆண்டு. அந்த ஆண்டில் பிரசுரமானது அப்பையா காவியம்.

அந்த அப்பையா காவியத்தை யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர் சங்கமும் யாழ். இலக்கிய வட்டமும் இணைந்து யாழ்ப்பாண நகரசபை மண்டபத்தில் வெளியிட்டு என்னைக் கௌரவித்தது. அப்பையா காவியத்தை முதலாவது பாகமாகவும், இரண்டாவது பாகமாக என்னுடைய மகன் மித்ர இறந்ததை வைத்து அவனுக்கும் எனக்கும் இருந்த உறவு பற்றி எழுதினேன். ஒரு கட்டத்தில் நான் மகனாகவும் இன்னொரு பாகத்தில் நான் தந்தையாகவும் இருக்கக்கூடிய உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைக் காட்டும்முகமாக நான் அந்தக் காவியத்தை எழுதினேன். அதற்கு முன்னுரை தந்த ஞானக்கூத்தன் அது தமிழின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வந்த தமிழ்க் காவியம் என்று அதைப் பதிவுசெய்யலாம் என்பது போலக் குறிப்பிட்டார். தோல்வி வெற்றிகளை நான் நிர்ணயிக்கவியலாது. வருங்காலம் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

ஆனால் என்னளவில் நான் பெரிதாகக் கவிதையில் சாதிக்கவில்லை என்ற நிலைப்பாட்டைத் துறக்கவில்லை. ஆனால் அதன் மீது எனக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு ஈடுபாடும், நாட்டமும், அதை வந்தனை செய்யவேண்டும் என்பதும் என் எழுத்து ஊழியத்தின் மிகத்துடிப்புள்ள பகுதியாக இருந்தது. நான் எப்பொழுது சொல்வதாக இருந்தாலும் என் தமிழ் எழுத்து ஊழியத்தின் உச்ச ஆதர்சம் மகாகவி பாரதியாரே. அந்த மகாகவி பாரதியாருடைய ஆதர்சத்திற்கு அஞ்சலி செலுத்துவதாகவும் என்னுடைய கவிதை நாட்டம் அமைந்தது என்று சொல்லுகிறேன்.

2005 நவம்பர் ஞாண்டி (ஆத்ம இல. 66)

□

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களே புத்தாயிரத்தில் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்குவார்கள் என்று நீங்கள் சென்னை யில் பேசியதாகப் பதிவாகியுள்ளது. அந்தக் கூற்று மிகுந்த வாதப் பிரதிவாதங்களையும் எழுப்பியுள்ளது. அதனைப் பிரேரிப்பதற்கான பின்னணி என்ன?

பின்னணி என்று அதனைச் சொல்லக் கூடாது. ஒரு மதிப்பீடு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஈழநாடு போர்க்களமாக மாறிவிட்டது. அங்கு மனிதனுடைய வாழ்க்கை Struggle for survival என்ற நிலையாகிவிட்டது. இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் இலக்கிய எண்ணங்கள் எத்தகைய ஆரோக்கியமான நிலையில் இருக்கும் என்பது கேள்விக்குறியாகும். தமிழகத்திற்கு நான் விஜயம் செய்தபோது தமிழகத்தில் எழுத்து முயற்சிகள் வணிகரீதி ஆக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் பெரும் பணம் சம்பாதிப்பதைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு எழுத்தை ஒரு தேடலாகவோ ஒரு ஊழியமாகவோ இல்லாமல் ஒரு வியாபாரமாக நோக்கும் ஒரு பண்பு உருவாகியிருக்கிறது. இந்தப் பண்பினைக் கூடுதலாக ஊக்குவித்தது சினிமா. சினிமா பெரும் பணமுதலீடுகளினால் நடத்தப்படுவதினால் எழுத்தை முன்வைத்து சினிமாவில் கதைவசனம் எழுதுபவராகவோ அன்றேல் ஓர் உதவி இயக்குநராகவோ அன்றேல் பாடலாசிரியராகவோ புகுந்து கொண்டால், பெரும் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்றொரு நிலை உருவாகியுள்ளது. கவிப்பேரரசு வைரமுத்து பெரும் பணக்காரர்களில் ஒருவர். எப்படிச் சம்பாதித்தாரென்றால், சினிமாவில் சம்பாதித்தார். சினிமாவுக்கு ஏற்றதாக எழுதினார். இந்த உலகத்தில் வேறு எங்கே என்றாலும் மெகா எழுத்தாளர், ஸ்ரார் எழுத்தாளர் என்ற குறையுடிகள் கிடையாது.

தமிழ் நாட்டிலே மெகா எழுத்தாளரின் தொடர், ஸ்டார் எழுத்தாளரின் நாவல் என்று சாதாரண சென்னைச் சுவர்களிலே விளம்பரம் ஒட்டும் அளவுக்கு இலக்கியம் என்பது அசல் வியாபாரமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால், ஒருவன் ஆயிரம் நாவல்களை எழுதியிருக்கிறான். இந்த ஆயிரம் நாவல் சாதனை உலகத்தில் வேறு எந்த மொழியிலும் நடந்ததில்லை. அந்த ஆயிரம் நாவல்களினால், தமிழ் இலக்கியம் எந்தளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது? எதுவும் இல்லை. இலக்கியத்துக்கு தேவையான ஏதோ ஒன்றைத் தமிழ் நாட்டு இலக்கியக்காரர்கள் இழந்துவிட்டார்கள். அந்த ஏதோ ஒன்றுக்கு வணிகநோக்கு மட்டுமல்ல வேறு பல நியாயங்களும் இருந்தன. திராவிட இயக்கங்களினுடைய தலைமைத்துவம் வந்த பிறகு தமிழர்கள், தமிழ்மொழி, தமிழ்ச்சிந்தனை ஆகியன மேலோங்கும் என்ற ஓர் எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. ஆனால் அண்ணாத்துரை தொடக்கம் இன்றுவரை மாறிமாறித் திராவிடக்கழகங்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோதிலும் தமிழ் அதனுடைய முக்கியத்துவத்தை இழந்து ஆங்கிலம் பாடசாலைகளில் கல்வி மொழியாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சூழலிலே தமிழ் நாடு தன் தேசியத்தை இழந்துவிட்டது. தமிழ்த் தேசியத்தை இழந்துவிட்டது. இன்றும் தமிழர்களிலே பலர் தங்களைத் தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துவதிலும் பார்க்க இந்தியர்கள் என்று அடையாளப்படுத்த முந்திநிற்கிறார்கள். தேசிய அடையாளம் தப்பல்ல. ஆனால் தமிழ் மொழியின் மூலமும் எங்களுக்கு ஓர் அடையாளம் இருக்கிறது என்பதைத் துறந்து விட்டார்கள். அந்தத் தமிழ் தேசிய உணர்வைத் துறந்தவர்களினால் தமிழ் மொழி மூலம் சத்தான இலக்கியங்கள் படைக்க முடியும் என்று நான் கருதவில்லை.

இந்த நிலையிலேதான் தமிழ்த்தேசியத்தை நோக்கிய ஒரு போர்க்களமாக மாறிவிட்ட இலங்கையிலிருந்து நிர்ப்பந்தம் காரணமாக வெளியேறி தமிழையும் தமிழ் சுவாசிப்பையும் இழந்து

அந்தத் தாகத்துடன் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே அகதிகளாக மட்டுமன்றிப் பரதேசிகளாக வாழக் கூடியவர்கள் ஈழத்தமிழர்கள் என்ற கோலத்தை நான் கண்டேன். இந்தியக் கண்டத்தின் தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்பவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே தங்களை அடையாளப்படுத்தும் போது தங்களை நிச்சயமாகத் தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துவதில்லை. இந்தியர்கள் என்றுதான் அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் ஈழத்தமிழர்கள் தங்களை இலங்கையர் என்று அடையாளப்படுத்தாமல் தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். எனவே தமிழ்த் தேசிய உணர்வுகளின் உந்துதலினால் இவர்கள் புதியன படைக்கக்கூடும் என்ற ஒரு பிரமேயம் என்மனசில் எழுந்தது. அடுத்ததாக புதிய நாடுகளிலே புதிய கலாசாரக் கோலங்களுக்கு மத்தியிலே பரதேசிகளாக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும்பொழுது கலாசார முரண்பாடுகள் எனத் தொடங்கி பல பிரச்சனைகளை புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைகளின் மத்தியிலே அவர்கள் தங்களைத் தமிழர்களென அடையாளப்படுத்தும் போராட்டமும் நிதம் நிதம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டச் சூழ்நிலையிலே இலக்கியம் படைப்பதற்கான புதிய படுதாவும்- Background, புதியபொருள்களும்- Themes, அத்துடன் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்குச் சிக்குப்படாத புதிய சம்பவங்களும்- Plots, வந்து சேரும். இவை மட்டுமல்லாமல், புலம் பெயர்ந்து சென்றுள்ள தமிழர்கள் தங்களைத் தமிழர்கள் என்று வீட்டுக்குள் அடைத்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவர்கள் குடியேறியுள்ள நாட்டின் மொழியை தொழில் மொழியாகப் பயிலுகிறார்கள். அதன் காரணமாக அந்தந்த மொழிகளிலே சிறந்து விளங்கியுள்ள இலக்கியங்களுடன் இவர்களுக்குத் தொடர்பு ஏற்படும். ஒரு காலத்தில் ஆங்கில மொழி மூலம்தான் உலக இலக்கியங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்த ஈழத்தமிழர்கள், ஜேர்மன் மொழிமூலமும், பிரெஞ்சு மொழிமூலமும், இத்தாலி மொழிமூலமும், ஸ்கந்திநேவிய மொழிமூலமும் புதிய கதைக் கோலங்களை அல்லது இலக்கியக் கோலங்களை தரிசித்துக் கொண்டிருப்பதினால் அவற்றை உள்வாங்கி புதிய சங்கதிகளாக தமிழுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்கள் என்றும் நான் நினைக்கிறேன். அதற்குமேல் தமிழ்த் தேசியத்தினால் உந்தப்படும் ஈழத்தமிழர்கள் புதிதாக மொழிவளத்தைக் குடியேறிய நாடுகளில் பெற்றுவிடமுடியாது. அவர் தந்தையும் தாயும் கொஞ்சிக்கலவியிருந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய அந்த மொழியிலே எழுதுவார்கள். அந்த மொழிக்கு ஒரு புதிய உயிர்ப்பும் புதிய ஆற்றலும் வரும். அப்படி வரும்பொழுது புதிய இலக்கியத்திற்கு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய பங்களிப்பு சிறந்ததாக அமையலாம் என்கிற அனுமானங்களை முன்வைத்தது மட்டுமல்லாமல், கோயில்கள் நிறுவி இந்து அடையாளங்களின் மத்தியிலே தமிழ் அடையாளம் புதைந்து கிடக்கிறது என்று மயங்கிக் கிடக்கக்கூடிய புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுக்கு ஒரு உற்சாகம் கொடுத்து, உங்களுடைய இருப்பினை உலகறியச் செய்வதற்கு ஒரேயொரு மார்க்கம், நீங்கள் வாழும் நாட்டிலே உங்கள் சொந்தப் பாரம்பரிய கலை இலக்கிய முயற்சிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவேண்டும் அந்தத் தக்கவைக்கும் முயற்சியிலேயும் இந்தப் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழருடைய தனித்துவம் நிலைநாட்டப்படும். அதைத் தக்கவைக்கும் ஓர் எழுச்சியை ஊட்டுவதற்கான ஒரு கோஷமாகக்கூட அதைப் பயன்படுத்தவேண்டும் என்று முன்வைத்தேன்; இதுதான் காரணம்.

ஏன் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்கிறீர்கள் தமிழர் தேசியத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற ஈழத்தமிழர்கள் அதனைச் சாதிக்க மாட்டார்கள்?

ஈழத்தமிழர்கள் சாதிக்க மாட்டார்கள் என்பது அல்ல என்னுடைய கூற்று. போராட்டக்களத்தில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களுடைய Priorities- முதன்மைகள் வேறு. ஒன்று அவர்கள் போராடவேண்டும் போராட விரும்பாதவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள They have to struggle. அதுவும் ஒருவகைப் போராட்டம்தான். அது மட்டுமல்லாமல் கொழும்புத் தமிழர்கள் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தேசியப் போராட்டத்திலே முற்றாகச் சங்கமித்து விட்டார்களா? அன்றேல் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பவர்களா? இல்லை. இரண்டும் கெட்டான் நிலை. அதேபோல கொழும்பிலிருந்துதான் பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகள் தினக்குரல், தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய தினசரிகளின் வார இதழ்கள்தான் முறையான இலக்கியத்திற்கான பிரசுரங்களாக அன்றும் இன்றும் பயன்பட்டுவருகின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகளிலே அரசாங்கத்தை எதிர்க்கக்கூடியதாக

அல்லது சாடக்கூடியதாக பொருள் அமைந்த சிறுகதைகளோ கவிதைகளோ கட்டுரைகளோ தைரியமாக எழுதக்கூடிய தூழல் உண்டா? எனவே பிரசுரத்திற்கு ஆக்கப்படும் ஆக்கங்கள் ஓர் அளவுக்கு நாட்டின் யதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிக்காத படைப்புகளாகத்தான் அமைகின்றன. நாட்டின் யதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிக்காத ஒரு படைப்பு என்றால் அந்தப் படைப்பிலே சத்தியம் இல்லாமல் போகின்றது. சத்தியம் இல்லாத இலக்கியப் படைப்புகள் உயிர்வாழ மாட்டாது. ஆனால் பலரும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், போராளிகளே போராடிக் கொண்டே இலக்கியம் படைக்கிறார்கள் என்று. அந்த இலக்கியங்களிலே ஒன்றிரண்டு கசிந்து எங்கள் வாசிப்புக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. போர்க்களத்தில் நிச்சயமாக வலிமைமிக்க இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாகும். உருவாகியிருக்கலாம் அவற்றைப் பிரசித்திவப் படுத்துவதற்கான காலக்கூறு இன்னும் வந்து சேரவில்லை. எவ்வளவு காலத்திற்கும் அந்தப் படைப்புகளுக்காக நாங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமோ அதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது.

பிள்ளைத்தாய்ச்சிதான்- ஆணா பெண்ணா என்பதை அறியாமல் அதற்கு நாங்கள் பெயர் தடுவது போல இருக்கும் வன்னி இலக்கியத்தின் பெருமைகளைப்பற்றி அல்லது அவை சாதிக்கும் என்று எதிர்வு கூறுவது. இந்நிலையிலேதான், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே எங்களுடைய மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய மொழியில் அமையும், நனவிடைதோய்தலில் அமைந்த தமிழில் எழுந்த இலக்கியங்களைப் படைக்கும்பொழுது, நாங்கள் அவற்றை நாற்றாக வளர்த்து மீண்டும் சமாதானம் வரக்கூடிய இலங்கையிலே கொண்டுசென்று பதியம் வைக்கும்பொழுது தொடந்தேர்ச்சியான ஓர் இலக்கிய மரபை நாங்கள் பேணியவர்களாக இருப்போம். ஓர் அவாந்திரத்திலிருந்து ஒரு யுத்தகளத்தின் கெந்தக நெடியிலிருந்து செழிப்பான ஆரோக்கியமான செடிகள் வளருமா என்பது ஒரு கேள்வி. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இருக்கக்கூடிய தமிழர்கள் எவற்றை இழந்த போதிலும் சில சம்பாதிப்புகளும் அவர்களுக்கு உண்டு. இந்த வளங்களை மீள் உயிர்ப்புப் பெறும் தமிழ் ஈழத்தை கட்டியெழுப்புவதற்குப் பயன்படுத்துவார்கள் என்பதற்கு எவ்வளவு உறுதியோ அவ்வாறுதான் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தமிழ் மீது கொண்டுள்ள பற்றார்வத்தினால் இயற்றும் புதிய இலக்கியங்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளத்திற்கு எதிர்காலத்தில் வளம் சேர்க்கக் கூடிய முயற்சியாகவும் இருக்கவேண்டும். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இலக்கிய முயற்சிகளிலே ஈடுபடுபவர்கள் ஒரு சமூக அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மட்டும் ஈடுபடாமல் இந்தப் புனித நோக்கமும் எங்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை மறக்காது இலக்கிய ஊழியத்தில் ஈடுபட வேண்டும். மற்றவர்கள் எப்படியோ நான் அந்தச் சிந்தையாகத்தான் என்னுடைய இலக்கிய ஊழியத்தை முன்னெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உங்களுடைய பதில் கொழும்பையும் வன்னிப்பகுதியையும் கருத்தில் கொண்டு சொல்வதாகத் தெரிகிறது. மற்றைய தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் நடைபெறும் தமிழ் முயற்சிகளை நீங்கள் கருத்தில் கொள்ளாதது போல் தோன்றுகிறதே.

அது அல்ல. என் மீது தப்பிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டாலும் பாதகம் இல்லை. பல சந்தர்ப்பங்களிலேயும் நான் உரக்கச் சொல்லி விட்டேன். உண்மைகளை அஞ்சாது சொல்லிவருபவன் நான். தமிழ் ஊழியத்தைப் பொறுத்தவரையில் நான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். விபுலானந்த அடிகளுக்கு மகிமை செய்யக் கூடியவகையில் மீன்பாடும் தேன்நாட்டுத் தமிழ் படைப்பு முயற்சிகள் அமையவில்லை என்பது என்னுடைய ஆதங்கம். இன்றும் கல்கியும், நா. பார்த்தசாரதியும் இலக்கியக் கொடுமுடிகள் என்று வாயுறும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மட்டக்களப்பு மண்ணிலேதான் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆதர்சமாக கல்கி, ஆனந்த விகடன், குமுதம் போன்ற பத்திரிகைகளே அமைந்துள்ளன. இன்றுகூடத் தமிழ்நாட்டில் ஈழத் தமிழ் வல்லபங்களை விதையடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய மணிமேகலைப் பதிப்பகங்கள் போன்றவற்றிற்கு Exhibition நடத்தக்கூடிய அளவுக்குத்தான் அவர்களுடைய தமிழ் அபிமானமும் தமிழ் மதிப்பீடுகளும் இருக்கின்றன போல் எனக்கு தோன்றுகிறது. கல்கி நடத்திய சிறுகதை போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றவர் நவம். அதிலே சிறப்புப் பரிசு பெற்றவர் அன்புமணி. இவ்வாறு பல எழுத்தாளர்கள் பல காலமாக மட்டக்களப்பிலே சிறுகதைத் துறையிலும் ஏனைய துறைகளிலும் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நீலாவணன் என்ற கவிஞன் போன்று இன்றுவரையில் தற்கால இலக்கியத்திற்குத் தனித்துவம் சேர்த்த வேறு ஒரு படைப்பாளியை நான் மட்டக்களப்பு மண்ணிலே காணமுடியாது

இருக்கிறது. எழுவான்கரையில் வாழக்கூடிய தமிழர்கள் ஓரளவுக்கு முஸ்லிம் மக்களுடைய இருத்தலினாலும் அவர்களுடைய கிராமங்கள் இருப்பதினாலும் முற்றாகப் போர்க்களமாக மாறாமல் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் ஒரு சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள். அத்தகையவர்கள் நிச்சயமாகத் தமிழ் இலக்கியத்தை அதன் உயிர்ப்பு வடிவங்களிலே கொண்டுவர வேண்டிய பாரிய கடமை உள்ளவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அத்தகைய கடமை உணர்வுகளுடன் செயல்பட்டு தங்களை பிரேரித்துக் கொண்டதான ஆக்கங்கள் எனக்கு இதுவரையில் கிடைக்கவில்லை. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் செயற்பாடுகளிலே கூட நான் விமர்சனம் வைப்பதற்குப் பிரதான காரணம் இன்றும் நாட்டார்பாடலும் நாட்டுக்கூத்தும் என்று அரைத்த மாவையே அரைக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர, விபுலானந்தர் தொடக்கம் இல்லை அவருக்கு முன்னர் இருந்தே ஏற்பட்ட வித்துவ உலகத்தினுடைய தரிசனங்களை ஆய்வுகள் மூலம் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதற்கு அவர்கள் பாடுபடுவதே இல்லை. புதிய இலக்கிய வடிவங்களிலே உள்ள Exposure அதை அறிந்துகொண்டு அதைப் பயிலும் ஒரு பண்பும் இன்றும் மட்டக்களப்புப் படைப்பாளிகளுக்கு வரவில்லை.

இதை நான் சொல்லுவதற்கு ஒரு காரணம் அவர்களைக் குற்றம் சுமத்துவதற்காக அல்ல. இராஜதுரை, எஸ். டி. சிவநாயகம் போன்ற மூத்த தலைமுறையினர்கள் அவர்கள் மீது திணித்துள்ள ஒரு பார்வையிலிருந்து விடுபட்டு புதிய யதார்த்தங்களை உள்வாங்கி அந்த யதார்த்தத்திற்கு உண்மையானவர்களாக இவர்கள் வாழ்ந்து இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தல் வேண்டும். அந்த முன்னெடுத்தல் நடைபெறவில்லை என்ற தாக்கத்தினாலும், இன்றும் என்னுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் தங்களை மட்டக்களப்பு மைந்தர்கள் என்று மட்டுமே அடையாளப்படுத்துவதினாலும், அந்த மண்ணிலேதான் நான் என்னுடைய இலக்கிய ஆழுமைகளின் பெரும்பகுதியைப் பெற்றேன் என்ற நன்றியறிதலினாலும் இவற்றைச் சொல்லுகிறேன். இந்த நிலையில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய நிர்ப்பந்தகளுக்கு உட்படாமல் தேசிய நீரோட்டத்தில் அரசியலில் கலந்துள்ளது போல, தேசியப் பத்திரிகைகளிலே தங்களுடைய ஆக்கங்களைப் பிரசுரிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இன்றைய காலங்களிலே கடந்த ஒரு இருபது ஆண்டுகளாக வெளிவந்த கொழும்புப் பத்திரிகைகளை நீங்கள் எடுத்துப் பார்த்தீர்களானால் கவிதைகளோ கதைகளோ அதிகமாக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளாகவேதான் இருக்கின்றன. முஸ்லிம் படைப்பாளிகள் பலர் சிறந்த படைப்பாளிகள். இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்தின் சிறுகதை இலக்கியத்தை அதன் உச்சங்களுக்குக் கொண்டுபோன இரண்டு எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு எடுப்பதானால் ஒன்று பித்தன் என்ற பெயரில் எழுதிய ஷா. மற்றது மக்கத்துச் சால்வை ஆசிரியர் எஸ். எல். எம். ஹனிபா. இவர்களைத் தவிர வை. அகமது ஏன் எம். ஏ. நுஃமான், பாணந்துறை மொஹின்சமீம் போன்ற பல முஸ்லிம் படைப்பாளிகள் தங்களுடைய ஆழுமைகளைப் பதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைவிடுத்து இந்த இடைநிரப்புவதற்காக தங்களை எழுத்தாளர்களாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டவர்கள், இந்த விலாசம் தொலைத்து விட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினால் பயன்படுத்தப்படும் ஏனைய வகையிலேயும் தங்களைப் படைப்பாளிகளாக பிரசித்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய படைப்புகளிலே உண்மையில், அவ்வப்போது கிடைக்கும் பத்திரிகைகளிலே பார்க்கும்பொழுது எதுவும் தேறும் என்பது போலத் தோன்றவில்லை. இந்த அபத்தங்கள் இந்த மயக்கங்கள் இருப்பதினால், புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய பங்களிப்பும் ஊழியமும் முக்கியமாகின்றது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காகத்தான் புத்தாயிரத்தில் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழப்படைப்பாளிகளே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்குவார்கள் என்று நான் அறிக்கையிட்டு வருகிறேன்.

கனக செந்திநாதன் எழுதிய 'ஈழத்து இலக்கியவளர்ச்சி' என்ற நூலில் நீங்களும் சில கருத்துக்களைப் புகுத்தியிருப்பதாகப் பரவலாகக் கூறப்படுகிறது. உங்களுடைய விளக்கம் என்ன?

முதன் முதலில் இந்தக் குற்றச்சாட்டை முன்வைத்து பரபரப்பு ஏற்படுத்தியவர் சில்லையூர் செல்வராசன். பின்னர் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் மு. தளையசிங்கமும், அந்த நூலிலே நான் கைவைத்துப் பிழைபடுத்திவிட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டி எழுதியிருந்தார். அந்தக் காலத்திலே கனக செந்திநாதன் அதற்குப் பெரிதாக மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. அவர் மறுப்புத் தெரிவிக்காததற்குப்

பிரதான காரணம் அந்த நூல் வெளிவந்த பிறகு அவர் முழுமுச்சுடன் ஓர் இலக்கியவாதியாகச் செயற்பட முடியாத அளவுக்கு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். அந்த மௌனத்தைச் சாதகமாக வைத்துக்கொண்டு மௌனம் சம்மதம் என்பதுபோல் நான் அந்த வரலாற்றைக் கசக்கிவிட்டேன் என்ற அவர்களுடைய கூற்றை ஏற்றுக்கொண்டது போன்ற ஒரு நிலை உண்டாயிற்று. ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளின்- தற்கால இலக்கியப்படைப்பு முயற்சிகளின் உத்தியோகபூர்வமான முதலாவது உண்மையான வரலாற்று ஆவணம், 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் வரலாற்று நூல். கனக செந்திநாதனை முதலில் நான் சந்தித்த பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட பிரமிப்பு என்னவென்றால், அவர் ஒரு யுக சங்கமத்தின் தலைவனாகத் திகழ்ந்தார். பழைய பண்டிதவர்க்கத்தினரதும் படித்த இலக்கியச் சுவைஞர்களினதும் பரம்பரையாக வந்து, புதிய இலக்கியமாற்றங்களை வரவேற்கக்கூடிய ஒரு படைப்பாளியாக கனக செந்திநாதன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அது மட்டுமன்றி தமிழ் ஆசிரியரான அவர், மிகச்சிறந்த படைப்புகள் அனைத்தையும் வருத்தம் கருதாது ஒட்டுப்புத்தகங்களாகத் தயாரித்து அவற்றையே அவர் ஒரு நூல் நிலையம்போல வைத்திருந்து இவற்றைச் சாதித்தார்.

இந்தச் சாதனையை இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் வேறுயாருமே சாதித்ததில்லை. இந்தச் சாதனையை அவர் செய்வதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தது இரண்டு விஷயங்கள் என நான் நம்புகிறேன். ஒன்று பண்டிதமணியின் பரம்பரையில் அவர் ஒரு கல்விமானாகவும் ஆசிரியராகவும் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டது. இரண்டாவதாக யாழ்ப்பாண மண்ணில் பண்டைய தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை மட்டுமன்றிப் புதிய அரசியல் மாற்றங்களையும் பிரசித்தப்படுத்துவதற்காகத் தொடக்கப்பட்ட ஈழகேசரிப் பத்திரிகையை நடத்திய பொன்னையா பிறந்த குரும்பசிட்டியிலே வாழ்ந்தது. இவற்றின் காரணமாகத்தான் இந்தத் தற்கால இலக்கிய வரலாற்றை எழுதக்கூடிய ஒரு மாமுனி கனக செந்திநாதன்தான் என்பதை அறிந்து, கைலாசபதி ஊக்குவித்து ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற தொடர் தினகரனில் வந்தது. இந்தத் தினகரனில் வந்த கட்டுரைகளை வாசித்தபொழுது ஏற்பட்ட அருட்டுணர்வினாலேதான் மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ்விழாவில் ஓர் அரங்கிற்குத் தலைமைதாங்க கனக செந்திநாதனை அழைத்தபொழுது, இலங்கையின் தற்கால இலக்கிய வரலாறு ஒன்றினை ஆதார பூர்வமாக ஆக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். என்னுடைய ஆசையின் பிரகடனத்தையும் அவர் தன்னுடைய நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நான் அந்த வேண்டுகோளை விடுத்த பிற்பாடு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் கனக செந்திநாதனுடன் பேசியிருக்கிறேன்.

தான் எழுதி தினகரனில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் அப்படியே நூல்வடிவமாகப் பிரசுரமாகக் கூடியதாக இருக்கும்பொழுது ஏன் ஆதாரபூர்வமாக எழுதும்படி கேட்டிருந்தீர் என என்னிடம் கேட்டிருந்தார். அப்பொழுது, தகவல்களை மட்டுமன்றி அக்காலத்தில் நடந்த முயற்சிகளை விமர்சனரீதியாக மதிப்பீடு செய்யும் ஒரு கூறு உங்களுடைய நூலிலே இல்லாமல் இருக்கிறது என்று நான் நேர்மையாகவே சுட்டிக்காட்டினேன். எனவே அவர் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தக் கூறையும் இணைத்து மீழ் எழுதியதுதான் 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி'. எனது இனிய நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரட்னாவுடன் நான் பகிர்ந்த இலக்கிய வேளைகள் இனிமையானவை. மிகப் பயனுள்ளவை. அவர் ஒரு முறை கூறினார், "எனக்கு எப்பொழுதும் விமர்சனத்துறையில் பிரமிப்புத் தருபவர் கனக செந்திநாதன். ஒரு தமிழ் ஆசிரியராகவும் யாழ்ப்பாண வித்துவ பரம்பரையினால் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய இரசிகனாகவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கனக செந்திநாதனால்- ஆங்கிலம் அதிகம் தெரியாத கனக செந்திநாதனால், ஆங்கில விமர்சகர்கள் விதித்துள்ள விமர்சன அலகுக் கணியங்களையும் விமர்சன இலக்குகளையும் உள்வாங்கியவராக இலக்கிய விமர்சனத்தைச் செய்து வருதல் வியப்பினை அளிக்கிறது" என்று சொன்னார். இதிலிருந்து கனக செந்திநாதன் எவ்வகையிலும் என்னுடைய ஆதரவோ உதவியோ எதுவுமின்றி அந்த நூலை எழுதக் கூடியதாக தக்காராகவே இருந்தார். அவர் தினகரனில் வந்த தொடரிலே தகவல்களை வைத்தார். அதனை ஆதாரமாக வைத்து சில விமர்சனங்களையும் மேற்கொண்டு திருத்தி அமைத்த கட்டுரைகள் தான் நூலாக வெளிவந்தது. நூலாக வெளிவந்தபொழுது செய்த விமர்சனங்கள் சில என்னுடைய விமர்சனப்போக்குடன் ஒத்து இருந்ததினால் அதை நான் எழுதிக் கொடுத்ததாக சலபமாக முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகளினால் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது.

ஒன்றை நீங்கள் அறியவேண்டும் அந்தக் காலத்தில், 61-62ஆம் ஆண்டுகளிலே வீரகேசரி இலக்கிய சர்ச்சை என்று ஒரு பகுதியை மிக ஆழமான விஷயங்கள் கொண்டதாக ஊக்குவித்து இலக்கிய

விமர்சனத்திலே ஒரு புதிய உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தியது. கைலாசபதியினால் செய்யமுடியாத ஒரு செயலை வீரகேசரி வார இதழ் அந்த இலக்கிய சர்ச்சை மூலம் செய்தது என்பது பதிவுக்கு உரியது. அந்த இலக்கிய சர்ச்சைகளிலே கனக செந்திநாதன் எழுதிய கட்டுரைகளை எதிர்த்து அவருடைய மதிப்பீடுகள் தவறு என்று சொல்லி மூன்று வாரங்கள் தொடர்ந்து நான் மறுப்புக் கட்டுரை எழுதினேன். இன்றும் வீரகேசரியில் நீங்கள் பார்க்கலாம். கனக செந்திநாதனுக்கும் எனக்கும் ஆரோக்கியமான நட்பு இருந்தது. இந்த நட்பு வேறுபாடுகளின் மத்தியிலேயும் இலக்கிய நயங்களை ஒன்றாக இருந்து சுவைக்க முடியும் என்கிற ஓர் ஆரோக்கியமான சிந்தனையுடைய ஆரம்பம் என்றோ அல்லாவிட்டால் ஒரு திருட்டாந்தம் என்றோ இதனைச் சொல்லலாம். எனவே, மேலெழுந்த வாரியாகப் பொன்னுத்துரை எழுதிக்கொடுத்தார் என்பதிலும் பார்க்க தினகரனில் ஆரம்பத்தில் கனக செந்திநாதன் எழுதிய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய குறிப்புகளிலிருந்து எந்த அளவுக்கு அவருடைய நூல் மாறுபட்டது எந்த அளவுக்கு என்னுடைய கருத்துக்கள்தான் அங்கே துருத்திக்கொண்டு நின்றன என்பதை ஆய்வு செய்து ஆவணப்படுத்தி தீர்ப்புக் கூறவேண்டும். அதனை விடுத்துக் கேள்விச்செவியன்களாக சந்ததி சந்ததியாக அவர்எழுதிக் கொடுத்தார் என்று கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பது உண்மையாக ஈழத்து படைப்பு உலகத்தின் ஓர் அவப்பெயரைக் கொண்டுவரும் செயலாகும் என்று நான் கூறுகிறேன்.

2005 டிசம்பர் ஜூனம் (ஆகஸ்ட் 2005) 67

□

இலக்கிய விமர்சனங்களிலும் நீங்கள் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். ஆனால் இலங்கையில் உள்ள விமர்சகர்கள் உங்களை விமர்சராக ஏற்றுக் கொள்ளாதது ஏன்?

இந்தக் கேள்விக்கு நான்தான் பதில் சொல்ல வேண்டுமா என்பது தெரிய வில்லை. அந்த விமர்சகர்களிடம்தான் இதைக் கேட்கவேண்டும். உண்மையாகப் பலவிஷயங்களை இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது நாங்கள் பார்க்கலாம். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது படைப்பு இலக்கிய வகைக்கு என்று சொல்வோர் இருக்கிறார்கள். அவ்வாறு அன்றி படைப்பு இலக்கியத்தை நோய்நொடியற்ற ஆரோக்கியமான குழந்தையாய்ப் பேணுவதற்கு ஏற்ற ஒரு வைத்திய கைங்கரியம்தான் விமர்சனம் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். விமர்சனம் செய்யும் பாங்கத்தைப் பொறுத்து, அந்த விமர்சனகாரனுடைய தர்ம தரிசனங்களைப் பொறுத்து ஒரு விமர்சன மரபு இலக்கியமாகவோ அன்றேல் வெறும் மதிப்பீடாகவோ இருத்தல் சாத்தியம். புத்தக விமர்சனங்களை அதாவது பத்திரிகைகளில் வரக்கூடிய புத்தக விமர்சனங்களை யாருமே ஒரு சிறந்த விமர்சன உரையாகக் கொள்வது கிடையாது. பத்திரிகைகளிலே வரக்கூடிய விமர்சன உரைகள் பெரும்பாலாக ஒரு புத்தகத்தின் விற்பனைக்கு பரிந்துரை செய்யும் ஒரு தொண்டை மட்டுந்தான் செய்வதாக எனக்குப்புகிறது. விமர்சனக் கலையின் வரலாற்றிலே மிக ஆழமாகத் தடம் பதித்தவர் என்று இன்றும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடிய ஒருவர் T. S. Eliot. அவர் அடிப்படையில் ஒரு கவிஞன். ஒரு படைப்பு இலக்கியகாரனாக இருந்து கொண்டுதான் அவர் தன்னுடைய விமர்சனத்தை முன்னெடுத்தார்.

பெரும்பாலும் புதுமைப்பித்தனை ஒரு விமர்சகனாக நாங்கள் அறியமாட்டோம். ஆனால் புதுமைப்பித்தனின் கட்டுரைகளை நாங்கள் வாசிக்கும்பொழுது தமிழிலே தற்கால இலக்கியத்தின் நெற்றிக்கண் திறந்த விமர்சகராக வாழ்ந்தார் புதுமைப் பித்தன் என்பது புலனாகும். கல்கியுடன் கருத்து வேறுபாடுகள் குறித்து காட்டமான விமர்சனங்கள் செய்துள்ளார். அதே போன்று அவருடைய வாரிசாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்தி வாழ்ந்த சிதம்பர ரகுநாதன் ஒரு ஆற்றல் இலக்கியகாரனாக, ஒரு கவிஞனாக, புதுமைப்பித்தனுக்கு இணையாக ரகுநாதன் கதைகள் என்று சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுபவராக, முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் வைத்த இலக்கியச் சிந்தனைக்கு உருவம் கொடுப்பது போல் பஞ்சம் பசியும் போன்ற நாவலை எழுதியவராக, எனக்கு முன்னரே 'தி'க்கு முன்னரே பாலியல் விவகாரங்களை எழுதிய முதலிரவு நாவலைத் தந்தவராக இருந்த சிதம்பர ரகுநாதன் தமிழில் முதல்வந்த விமர்சன நூல்களில் ஒன்றினை எழுதியிருந்தார். அதுதான் விமர்சனக்கலை. இவ்வளவு

வரலாற்றை நான் சொல்வதற்குப் பிரதான காரணம் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமல்ல தமிழிலும் படைப்பு இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் தரமான இலக்கிய ரசனைக்கு வழிகாட்டக் கூடியவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். அத்தகைய மூத்தவர்களாக இருந்தவர்கள் ஒருவர் சோ. சிவபாதசுந்தரம். அவர் பற்றிய இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் உள்ளன. கதைக்கோவையில் வந்த சிறுகதைகளுள் அவருடைய சிறுகதைகளும் உண்டு. அவர் படைப்பு இலக்கியவாதி. ஆனால் பிற்காலத்தில் அவர்தான் தமிழில் சிறுகதை, தமிழில் நாவல் வரலாறு ஆகிய நூல்களை சிட்டி சுந்தரராஜனுடன் இணைந்து எழுதி விமர்சகராகத் தன்னை நிலைநாட்டிக்கொண்டவர். அடுத்ததாக கனக செந்திநாதன்.

இவர் சிறுகதை ஆசிரியராக, நாடக ஆசிரியராக, படைப்பு இலக்கியகாரனாக, கவிஞனாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திய பின்னர்தான், தான் ரசித்தவற்றைப் பிறருக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ற ஓர் அவாவினால் விமர்சனத்துறைக்கு வந்தததாக அவர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. இந்தப் போக்கினை திசை திருப்பிய பெருமை முற்போக்கு இலக்கியகாரருக்குத்தான் உண்டு. அந்த இயக்கத்திலே தலைமைப்பதவிக்குத் தள்ளப்பட்ட கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் படைப்பு இலக்கிய ரீதியாக எதையும் சாதிக்காதவர்களாக இருந்த நிலையில் இந்த விமர்சனம் என்பது ஒரு Academic கிரியை என்று உயர்த்தப்பட்டு, அதன் மூலம் ஓர் எழுத்து வாழ்க்கையைச் சுகித்தார்கள். அந்தத் தாக்கத்தின் ஓரத்திலே குளிர்காய்ந்து கொண்டு வந்தவர்கள்தான் சில்லையூர் செல்வராசன், ஒரு கட்டத்திலே காவலூர் இராசதுரை, இன்னொரு கட்டத்திலே தர்மு சிவராமு. இன்னொரு கட்டத்திலே மு. தளையசிங்கம் இன்னொரு கட்டத்திலே கே. எஸ் சிவகுமாரன் என்று நான் எடுத்தடிமடக்காகச் சொல்லமுடியும். இந்தப்பட்டியலிலே படைப்பு இலக்கியத்திலும் ஓரளவுக்கு ஈடுபட்டவர்கள் என்று சில்லையூர் செல்வராசனையும், காவலூர் இராசதுரையையும், மு. தளையசிங்கத்தையும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் மற்றவர்கள் இந்த விமர்சனத்துறையிலேதான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய விமர்சனத்தைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது, இவர்கள் 'பற்றி' இலக்கியகாரர் என்று. பற்றி இலக்கியம் என்பது இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதினால் அவர்கள் இலக்கியகாரர்களாக மாறுபவர்கள். அந்தப்பற்றி இலக்கியம் இலக்கியம் அல்ல. எனவே பற்றி இலக்கியகாரரான விமர்சகர்களால் எழுதப்படும் எழுத்துக்களைப் படைப்பு இலக்கிய வகைக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. உதாரணமாக ஒரு புத்தகத்துக்கு எழுதப்படும் முன்னுரை விமர்சனம் அல்ல. பெரும்பாலும் அந்தப் புத்தகத்திற்கும் வாசகனுக்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கத்தை அல்லது புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காகவே முன்னுரைகள் பிரசுரமாகின்றன. நான் எத்தனையோ பேருக்கு முன்னுரைகள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். அவற்றை நான் முன்னுரை என்று எழுதாமல் முன்னீடு என்று குறிப்பிடுவது உண்டு. ஓரளவுக்கு விமர்சனம் செய்ய எத்தனித்தபோதிலும் கூட வேறு ஒருவனுடைய இலக்கியப் படைப்பு சந்தைக்குப் போகும் போது, அந்த சந்தைப்படுத்தும் எழுத்தாளனுடைய பண்டம் சந்தையில் ஏற்கக்கூடாத ஒரு பிரதிகூலமான ஒரு விமர்சனத்தை அந்த நூலிலே எவ்வாறாகவும் எழுதமுடியாது. அத்தகைய ஒரு முன்னுரையை நூல் ஆசிரியன் சேர்த்துக்கொள்ளவும்மாட்டான். 'செவ்வானம்' என்ற நூலுக்குக் கைலாசபதி எழுதிய முன்னுரையும் 'நீதியை நீ கேள்' என்ற இளங்கிரனுடைய நாவலுக்கு கைலாசபதி எழுதிய முன்னுரையும் 'நாவல் இலக்கியவரலாறு' என்ற நூலிலே இடம்பெற்றுள்ளன. உண்மையாகச் சில விமர்சகர்கள்: Recycling செய்வது போல- பழைய பேப்பர்களைப் போட்டு புதிய பேப்பர் செய்வது போல், ஒரு தேவைக்காக எழுதிய கட்டுரையை இன்னொரு தேவைக்காக எழுதப்படும் நூலிலே போடுதல். இவற்றையெல்லாம் விமர்சனம் என்று நான் ஏற்றுக் கொள்வது இல்லை. எனவே இத்தகைய விமர்சகர்கள் இலங்கையில் புழுத்துப் பெருகியதினால் அவர்களுடைய வாழ்க்கையும் அவர்களுடைய யாவாரமும் குந்தகமின்றி முன்னேறுவதற்காக நான் விமர்சகன் அல்லன் என்று ஒதுக்கப்படுதல் முக்கியமான ஒரு நோக்கமாக இருந்தது.

அதுமட்டுமன்றி இன்றைக்கும் நான் இலக்கிய விமர்சகன் என்ற ஓர் அங்கியின் கீழ் இலக்கிய வாழ்க்கையை யாசித்தவன் அல்ல. படைப்பு இலக்கியமே என்னுடைய தொழில். ஆனால் தரமான இலக்கியங்கள் மறுக்கப்பட்டபோது, அவை அங்கீகாரம் பெற இவர்களுடைய குழுநலன்கள் எதிராக நின்றபொழுது, அந்தத் தரங்களை இனங்கண்டு சுவைப்பதற்கு ஒரு நடுநிலை விமர்சகனாக நான் தொழிற்படவேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தமும் எனக்கு இருந்தது. எனவே இன்னொரு வகையில் சொன்னால்

நிர்ப்பந்தவசமாகத்தான் நான் இலக்கிய விமர்சகனாகச் செயற்பட்டேன். நீலாவணன் நினைவுகள் என்ற நூலிலே அதற்கு முன்னுரை எழுதிய கோவைஞானி, 'நீலாவணனுடைய இலக்கியப் பங்களிப்பைப் பற்றி மட்டுமன்றி ஓரளவுக்குத் தற்கால ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையிலே பங்களிப்புச் செய்த தமிழ்க் கவிஞர்களுடைய கவிதை விமர்சனமாகவும் அந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டார். சமகால விமர்சகர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவன அடுத்த தலைமுறையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா என்பதுதான் கேள்வி. என்னுடைய விமர்சனப் பங்களிப்பினை 'இனியொரு விதி செய்வோம்' மற்றும் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' என்ற எனது வரலாற்று நூல் ஆகியவற்றையும் வாசித்த பிற்பாடுதான் என்னுடைய விமர்சனப்பார்வை பற்றியோ அல்லது என்னுடைய விமர்சனப் பங்களிப்புப் பற்றியோ ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்.

உங்களுடைய விமர்சனப் பார்வை என்ன? விளக்குங்கள்.

இலக்கியம் என்பதைப்பற்றிய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை நாங்கள் இதுவரை காலமும் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு தனித்துவத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். இல்லாவிட்டாலும் இலக்கை உடையது இலக்கியம் என்றெல்லாம் விழுந்தடித்து அதற்கு விளக்கம் கூறுவார்கள். ஆனால் உண்மையாக சங்ககாலத்திலேயிருந்து இன்று வந்துள்ள இலக்கியம் பற்றிய பார்வைகள் பெரிய மாறுபாடுகள் அடைந்துவந்துள்ளன. சங்ககாலத்திலே பாணர்கள் கவிஞர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் படைப்பாளிகளும்- They were creators, performers and entertainers என்று சொன்னேன். இந்தப் பாணர் குலத்தைத் தவிர்ந்த வேறு குலத்தவர்கள் எத்தனை பேர் கவிஞர்களாக வாழ்ந்து பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. சங்ககால இலக்கியத்தை நாங்கள் பார்க்கும்பொழுது அது வாழ்வியலை ஒட்டியதாக இருந்தது. வாழ்க்கையை 'அறம்', 'புறம்' என்றார்கள். அதைப் பிரதிபலித்தார்கள். ஆனால் சங்கமருவிய காலத்திலே இலக்கியத்தினுடைய போக்கு முற்றாக மாறியது. அந்த இலக்கியப் போக்குகளிலே தூக்கலாக இருப்பது இரண்டு. ஒன்று இளங்கோ அடிகளுடைய சிலப்பதிகாரம்.

அது புதிய இலக்கிய வடிவத்திற்கு நுழைவாயில் அமைத்துக் கொடுத்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். அடுத்தது திருக்குறள். அறம் சார்ந்த நூல்கள் வெளிவரவேண்டும். அப்படி அறம்சார்ந்த நூல்கள் வெளிவர வேண்டும் என்றபொழுது வாழ்க்கையின் இயல்புகள் உரைக்கப்படுவது நிறுத்தப்படலாயிற்று. திருக்குறள் இயல்பான வாழ்க்கையைப்பற்றி- ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம் கூடிமுயங்கப் பெறின் என்பது வாழ்வு அனுபவங்களுக்கு ஏற்றதாக இருந்தபோதிலும் கூட திருக்குறளிலே அறம்சார்ந்த விசாரணைகள் கூடுதலாக இருந்தன. அறத்தை நெறிப்படுத்துதல் இலக்கிய நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது. பல்லவர் காலத்திலே பக்தி இலக்கியம் என்று சொல்லுகின்றோம். இசைத் தமிழின் மூலம் மக்களுடைய மனங்களிலே பக்திக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் இலக்கியம் தோன்றியது. அப்பொழுது இலக்கியத்தினுடைய நோக்கம் என்னவாக இருந்தது. சங்ககாலம், சங்கமருவியகாலத்திலிருந்து முற்றாக மாறுபட்ட ஓர் இலக்கிய நோக்கம் இலக்கியத்திற்கு இருந்தது. பின்னர் சோழர் காலம் என்று நாங்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலேயும் இலக்கியம் குறித்த நோக்கங்கள் மாறிக்கொண்டே வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். நிலையாக ஒரேயொரு பார்வையுடன் இலக்கியம் செய்யப்பட்டது இல்லை. அதே நேரத்தில் அனைத்திற்கும் மேற்பட்ட ஓர் உள்ளீடான ஓர் உண்மை இலக்கியத்திற்கு இருந்தது. அந்த உள்ளீடின் தன்மை என்னவென்றால், மனத்தை மகிழ்விப்பது, மனதுக்கு இதம் தருவது. மனதுக்கு நம்பிக்கை தருவது. அறமோ பக்தியோ அல்லது வாழ்வியலோ எதுவாக இருந்தாலும் மனிதர்களாக வாழும் ஒரு பண்பினை நாங்கள் ஆராதனை செய்ய வேண்டும் என்கிற ஒரு விழுமியத்தை நோக்கி மக்களை நகர்த்துவது.

எனவே இந்த நீதிகளை நோக்கி நகர்த்துவதுதான் இலக்கியம் என்று நான் சொல்வதாக நினைத்து விடவேண்டாம். அவர்கள் உள்ளத்திலே ஒரு கிளர்ச்சியை, கிளர்ச்சி என்பது ஒரு சலனமாக இருக்கலாம் இல்லாவிட்டால் எழுச்சியாக இருக்கலாம் எதுவாக இருந்த போதிலும் வாழ்க்கையின் ஒரு Positive Approach ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சொல்லலாம். முற்போக்கு இலக்கியகாரர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் தொழிலாளர்களுடைய மேம்பாட்டுக்காக எழுதுவதுதான் இலக்கியம். நான் இலக்கியம் என்றால் என்ன சொல்கிறேன், இன்று என்னத்துக்காக எழுதுகிறாய் என்று என்னைக் கேட்ட பொழுது மனித நேயத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல எழுதுகிறேன் என்று. அந்த மனித நேயத்துக்குள்

இந்தத் தொழிலாளர்களும் அடங்குவர். ஆனால் தொழிலாளர்கள் வாழ்க முதலாளிகள் வீழ்க என்ற கோஷத்துடன் செல்லும்போது அது கட்சி ஆகிவிடுகிறது. இலக்கியமாக உயர்வது கிடையாது என்பது என்னுடைய கொள்கையாக இருந்தது. எனவே இலக்கியப் படைப்பு நோக்கங்கள் மாறிக்கொண்டிருக்கும் பருவங்களிலேயெல்லாம் என்னுடைய விமர்சனப் பார்வைகளும் அதற்கேற்ப மாறுபாடு அடைதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். இலக்கியத்திலே- Opportunism- சந்தர்ப்பவாதம் என்று ஒன்று கிடையாது.

சந்தர்ப்பவாதம் என்பது அரசியலுக்குப் பொருத்தமான வாதமே தவிர கலை இலக்கியத்திற்கு ஓர் உடன்பாடான வாதம் அல்ல. ஆனால் இலக்கியவாதிகள் பதவி உயர்வுக்காக அல்லது பரிசுகளுக்காகத் தங்களைத் தாழ்த்தியோ அல்லாவிட்டால் சமரசம் செய்து கொண்டோ போகிறவர்கள் நிச்சயமாகத் சந்தர்ப்பவாதிகள். சந்தர்ப்பவாதிகள் என்பவர்கள் இலட்சியமே அற்றவர்கள். ஆனால் மாறாத இலட்சியம் அல்லது மாறாத நோக்கு என்பது மனித வாழ்க்கையில் என்றுமே இருந்தது கிடையாது. விஞ்ஞானத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் கூட நான் அடிக்கடி சொல்வது, நியூட்டனைத் திருத்தினார் ஐன்ஸ்டீன். ஐன்ஸ்டீனை இப்பொழுது தற்கால விஞ்ஞானிகள் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே விஞ்ஞான உண்மைகள் கூட காலத்துக்கு காலம் மாறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நிலையில் என்றும் மாறாத கொள்கைகள் என்று இலக்கிய உலகத்திலே பேசப்படுவதும் மெச்சப்படுவதும் அறியாமையின் வெளிப்பாடாக இருக்கும். என்னுடைய விமர்சனப்பார்வை எப்பொழுதுமே அன்றைய சூழ்நிலைகளில் உள்ள விழுமியங்களையும் தேவைகளையும் தரங்களையும் மனதில் கொண்டு உரைப்பதுதான் அந்த மதிப்பீடு அடுத்த கட்டத்திற்குப் பொருந்துமா என்பதைப்பற்றிய அக்கறை எனக்குக்கிடையாது.

காலத்துக்குக் காலம் ஊடகங்கள் மாறும்பொழுது இலக்கியப் படைப்பு முயற்சிகளில் தாக்கங்கள் நிகழ்கின்றன. அத்தகைய தாக்கங்கள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நான் முன்னர் விளக்கியபொழுது என் சிந்தனையின் பின்புலமாக இருந்தது இந்த மாற்றங்கள்தான். ஒரு காலத்தில் பிரசுரமாவதற்கு வந்த வாரப்பத்திரிகைகளினுடைய தேவைகள் என்ன? கல்கி, ஆனந்த விகடன், கலைமகள், மணிக்கொடி ஆகிய பத்திரிகைகளை சிறுகதைகளை விரும்பி ஒரு கட்டத்திலே பிரசுரித்தன. அவற்றின் தேவை என்ன அவை உண்மையில் வாசகர்களை வென்றெடுப்பதற்காக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. ஆரம்பத்திலே வாசகர்களுடைய எண்ணிக்கையாலேதான் ஒரு பத்திரிகைத் தொழில் வளர்ந்தது அல்லது வீழ்ச்சியடைந்தது என்ற நிலையில் அவர்கள் வாசகர்களைக் கவரக்கூடியதான இந்தச் சிறுகதைகள் கூட வாசகர்களைக் கவருகின்றது என்ற ஒரு நம்பிக்கையில் பிரசுரித்தார்கள். இன்று அவ்வாறு இலக்கியத்தை முன்னெடுத்த பத்திரிகைகள் கூட சினிமா நடிகைகளுடைய பாவாடைகள் பற்றியும் தாவணிகள் பற்றியும் கனவு கண்டுகொண்டு வெளிவருவதை நாங்கள் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. காலமாற்றங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு கட்டத்திலே இலங்கையில் வானொலி இலக்கிய முன்னெடுத்தலுக்குச் செய்த பங்களிப்பு இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாததாக இருக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் நான் நம்புகிறேன். நாற்பதுகள், ஐம்பதுகள், அறுபதுகள், ஏன் தொலைக்காட்சி வருவதுவரையில் இலக்கியத்தையும் கலைகளையும் வகைப்படுத்துவதற்கும் முன்னெடுப்பதற்கும் வானொலி மிக உதவியாக இருந்தது. வானொலி சிறுகதைப் போட்டிகள் நடத்தியிருக்கிறது. வானொலி பொங்கல் தீபாவளி போன்ற விழாக்களை முன்னிறுத்திக் கவியரங்குங்கள் நடத்தியிருக்கிறது.

நாடகத்திலே கூட சிறந்த நடிகர்களையும் சிறந்த நாடகப் பிரதிகளையும் உருவாக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நாடக வகையில் வானொலி நாடகம் ஒரு தனிவகை என்ற ஓர் எண்ணம்கூட ஒரு காலத்திலே உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனென்றால் குரலை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மனக்கண்ணிலே ஒரு நாடகத்தை பார்க்கக்கூடிய ஒரு கற்பனாலோகத்துக்குள் இந்த வானொலி எங்களை அழைத்துச் சென்றது. இன்று வரலாறுகளின் முடிவைப் பார்த்தால் இந்த நாட்டிய நாடகங்கள் என்று சொல்லப்படும்வகை இலங்கையில் முதன்மைப்படுத்துவதற்கு வானொலி ஒரு முக்கியமான காரணமாக இருந்திருக்கிறது என்பதை நீங்கள் உணரலாம். வானொலி வீழ்ந்தபிறகு சின்னத்திரை- ரீ. வி. இன்று சென்னையில் ரீ. வி. க்கு முன்னால் குடம் குடமாகக் கண்ணீர் விடும் தாய்க்குலத்தைப்பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுகிறோம்.

சென்னையில் உள்ள தண்ணீர்ப் பஞ்சம் கண்ணீர்ப் பெருக்கினால் ஈடு செய்யப்படுகிறதோ நான் அறியேன். இவ்வாறு இந்த வானொலி ஒரு கட்டத்திற்கு கலை இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தது போல் இப்பொழுது சின்னத்திரை முன்னெடுக்கிறதா என்பது ஒரு கேள்வி. நான் எஸ். பொ. அறிக்கை தயாரித்து அளித்தபோது இந்த வானொலிக்கும் சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள உறவுகள் குறித்து விரிவாகவே எழுதியிருக்கிறேன். பலர் நினைக்கிறார்கள் இந்தச் சினிமாவினால் இலக்கியம் பழுதாகிறது என்று. அந்தநிலை தமிழ் நாட்டிலே உண்டு. திடீரென்று ஒரு கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் டீயட் பாடுகிறார்கள். பின்னால் பன்னிரண்டு பொம்பிளைகளும் இருபது ஆம்பிளைகளும் முளைத்துக்கொண்டு ஆடுகிறார்கள். These are fantasies இது யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கனவு உலகம். ஆனால் சினிமா என்பது இருளையும் ஒளியையும் ஊடகமாகக் கொண்ட ஒரு Media. அதைக்கொண்டு சொல்லப்படும் இலக்கியத்திற்கு, ஒரு கலைப்படைப்பிற்கு ஒரு தனித்தன்மையுண்டு. அந்தத் தனித்தன்மை என்னவென்றால், கனவு காண்பதற்கு இருள் எப்படி அவசியமோ அதே போன்று ஒரு நல்ல சினிமாவைப் படமாளிகையிலிருந்து பார்ப்பதற்கு இது தேவையான அம்சமாகக் கணிக்கப்படுகிறது. எனவே சினிமா ஹொலிலே இருந்து ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதற்கும் ஒரு கனவு காண்பதற்குமிடையே ஓர் ஒற்றுமையை நாங்கள் பார்க்கலாம்.

இந்த ஒற்றுமையின் காரணமாகத்தான் சினிமாவுக்கான கதைகள் தனித் தன்மையுடையனவாக அமைகின்றன. இவற்றை மனம்கொள்ளாது சினிமாவும் ஒரு சக்தி மிக்க ஊடகம் என்பதை அறியாது அந்தச் சினிமா ஊடகத்திற்கு ஏற்ப கலைப்படைப்பு மாற்றம் அடைகிறது என்பதை உணராமல் நாங்கள் எழுதியும் பேசியும் வந்துள்ளோம். இந்த Media மாற்றங்கள் தற்காலிகமானவை என்று நாங்கள் கொள்ள முடியாது. ஆனால் இந்த ஊடகங்களின் மாற்றங்கள் எந்த அளவுக்கு இலக்கியத்தைப் பாதிக்கும் என்பது எவராலும் எதிர்வு கூற முடியாது இருக்கிறது. 90களின் ஆரம்பத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் ஆரம்பகாலங்களில் வாழ்ந்த காலகட்டங்களிலே ரீ. வி. வந்துவிட்டது. கொம்பியூட்டர் வந்துவிட்டது. பின்னர் வெப்சைட் வந்தது. இவை எல்லாவற்றினாலும் நூல்கள் வாசிக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய்விடும். மேலை நாடுகளிலே உள்ள வாழ்க்கை முறையிலே நூல்களைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்கு இடமேயில்லை என்ற நிலையில் நூல்கள் வாங்குவதும் அச்சிடுவதும் தவிர்க்கப்படும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று கூடப் பேசப்பட்டது. ஆனால் பத்து வருஷங்களின் பின்னால் இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள மிக முன்னணிக் கடைகளுக்குச் சென்றாலும் முன்னரிலும் பார்க்க இன்று அதிகமாக நூல்கள் விற்பனையாகின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழிலும் கூட ஒரு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரசுரமான நூல்களிலும் பார்க்க இப்பொழுது பிரசுரமாகக் கூடிய வடிவமைப்பிலும் அச்சிடுவதிலும் எவ்வளவோ தூரம் முன்னேறியவையாக இருக்கின்றன. நான் என்ன சொல்லவருகிறேன் என்றால் ஊடகங்கள் மாறும்பொழுது இலக்கும், படைக்கும் படைப்பு உள்ளடக்கத்திலேயும் நோக்கத்திலேயும் மாறுதல் ஏற்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். அந்த மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப படைக்கப்பட்ட கலைப் படைப்புகள், இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படும்போது மறக்கப்படுதல் ஆகாது. அவற்றினுடைய பங்களிப்பையும் நாங்கள் பதிவு செய்தல் வேண்டும்.

வெகுஜன ஊடகங்களின் முனைப்புகளுக்கு அல்லது தாக்கங்களுக்கு எதிராக ஒரு *Serious writer* எவ்வாறு தனது படைப்புகளை முன்வைக்க வேண்டும்?

இந்த கேள்விக்கு ஓரளவு எங்களுக்கு முத்த தலைமுறையாக வாழ்ந்த பலர் சரியான விடை தந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் எனக்குப்படுகிறது. ஒன்று, சரஸ்வதி சிறு பத்திரிகையின் மூலம் அறிமுகமான ஜெயகாந்தன். பின்னர் தினமணி கதிரையும் அதற்குப்பின்னர் ஆனந்த விகடன் பிரசுரங்களையும் அவை வெகு ஜனப் பத்திரிகைகளாக இருந்த போதிலும் பயன்படுத்தி தன்னுடைய படைப்புகளைப் பிரசுரித்தார். அவ்வாறுதான் தி. ஜானகிராமன் என்ற படைப்பாளி அம்மா வந்தாள் போன்ற அற்புத நாவலைப் படைத்த படைப்பாளி அதிக சமரசங்களின்றி சில சமயம் சமரசங்கள் செய்திருக்கின்றார். பத்திரிகையினுடைய தொடர் கதையாக வரவேண்டும் என்பதற்காக தன்னுடைய படைப்புக்களை முன்வைத்திருக்கின்றார். லா. சா. ராமாமிருதம்கூட தன்னுடைய படைப்பு ஓர்மங்களை எவ்வகையிலும் இழக்காமல் நிலைத்துள்ளார். எனவே இலக்கியத்தை அதன் சிறப்பை ஒரு வருவாய் உழைக்கும் கருவியாக நேசிக்காத படைப்பாளி ஒருவன், அவன் உண்மையிலேயே

தரமான இலக்கியத்தைப் படைத்துக் கொடுப்பானேயானால் அவனுக்கு என்று சொல்லி ஒரு வாசக வட்டமும் ஒரு ரசிகர் வட்டமும் இருக்கச் செய்யும். சினிமா கூட மிகப்பெரும் பணத்தை முதலீடு செய்து பணம் சம்பாதிக்கும் ஒரு Business ஆக மாறிவிட்டது. எனவே சினிமா தனது ஆரம்பகாலத்து படைப்பு கலைத்தன்மையை இழந்துவிட்டது என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்படுகிறது.

ஆனால் இத்தாலியிலோ அல்லது லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலேயே வேறு பல சினிமாக்களை நாங்கள் பார்த்திருந்தால் இந்தக் குற்றச்சாட்டு அடிபட்டுப்போகும். நாங்கள் இந்த Hollywood ஐ மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறோம். Hollywood இல் கூட இந்த நிலைமை மாறி ஒரு Paralel சினிமா என்ற சிந்தனை உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. எனவே ஆரோக்கியமான தமிழ் படைப்பாளி வெகுஜன பத்திரிகைகளின் வியாபார உத்திகளில் செத்துப் போனவர்களை விடுத்து மற்றவர்களுக்கு ஒரு Paralel ஆன ஒரு வாசக கூட்டமும் உண்டு. அவர்கள் தரமான நேர்மையான இலக்கியப் படைப்புகளை அவாவி நிற்கின்றார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் படைப்பை அணுகவேண்டும். இந்த அளவில் தமிழ் நாட்டிலே இந்த Paralel ஆக எழுத்துக்கள் இருப்பதை நான் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. உதாரணமாக சினிமாக்கவிஞர் என்று பெரும் புகழ் படைத்த வைரமுத்து ஒரு பக்கத்தில் இருக்க மற்றபக்கத்திலே சமரசம் செய்யாது ஒரு புதிய உச்சங்களுக்கு கவிதையை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய பழமலை, இன்குலப் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நாங்கள் Serious Writer என்ற வகைக்குள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

அதேபோன்றுதான் இந்த பட்டுக்கோட்டை பிரபாகரன், அனுராதா ரமணன். மற்றது ஆயிரம் நாவல்கள் எழுதிய ராஜேஷ் குமார் போன்றவர்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் தேவைகளுக்கு ஏற்ப, மீடியா எதைக் கேட்கிறதோ அதை அள்ளிக் கொடுப்பவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறபோதிலும் உண்மையாக இலக்கியத்தை நேசித்து அதை ஒரு கலைப்படைப்பாக முன்னெடுத்து செல்வதற்கு அழுங்குப் பிடியான உறுதிப்பாடு உள்ள எழுத்தாளர்களும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜெயமோகனிடம் எனக்கு ஆயிரம் விமர்சனங்கள் உண்டு. அவருடைய Magical Realism ஆகிய சித்து வினையாட்டுக்கள் பற்றி எனக்கு விமர்சனங்கள் உண்டு. ஆனாலும் இளைய தலைமுறையிலே ஜெயமோகன் போன்றவர்கள் Serious ஆன எழுத்து எவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படலாம் என்பதற்கு சாட்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். இவ்வாறாக இலங்கையில் Serious எழுத்தை நேசித்து Serious ஆன எழுத்துக்களை கொண்டுவரக்கூடிய சூழல் இப்பொழுது இலங்கையில் இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்த Serious ஆன எழுத்துக்கும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்ற வகையான படைப்புகளுக்கும் என்ன வித்தியாசத்தை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்.

வெகுஜனப்பத்திரிகைகள் என்பது என்ன? இது முதல் கேள்வி. காரணம் இப்பொழுது இந்தியாவில் குமுதமும் ஆனந்த விகடன்மும் விற்பனையில் முன்னணியில் நிற்கின்ற போதிலும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளாக பெரிதும் பரபரப்பாக வாங்கி வாசிக்கப்படும் பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கையை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டால் அவை குமுதம் றிப்போட்டர், ஜூனிய விகடன், நக்கீரன் போன்ற பத்திரிகைகள் தான். இவற்றுடன் சிலவேளைகளிலே தினத்தந்தி, மாலை முரசு ஆகிய பத்திரிகைகளிலே இருந்துவரும் தேவி, ராணி ஆகிய பத்திரிகைகளும் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகள் என்றைக்கும் தங்கள் இலக்கியத்தை அல்லது கலைகளை முன்னெடுத்துக் கொள்வோம் என்று பிரகடனப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் தங்களை Investigating Journalism, அது, இது என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். மற்றும்படி பழைய சில வாசகர் கூட்டத்தையும் இணைத்துக்கொண்டு புதிய வாசகர்களைத் திரட்டும் முகமாக ஆனந்தவிகடன், குமுதம் ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளும் பல இலக்கிய தரமற்ற செய்திகளைச் செய்கின்றன. வணிக ரீதியான வெற்றியை சாதிக்கின்றன. எனவே அந்தப் பத்திரிகைகளின் நோக்கங்களை ஈடுசெய்ய எழுதுபவர்களை நாங்கள் Serious Writer என்ற நிலைப்பாட்டுக்குள் அமத்தமாட்டோம். Mega Writer, Star Writers என்பவர்கள் எல்லாம் இந்த வெகுஜனப் பத்திரிகை ஊடகங்களினால் வாசகர்களுக்குத் தயாரித்துக் கொடுக்கப்படும் பண்டங்கள். ஒரு காலத்திலே நான் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களுடன் மாறுபட்டிருந்த பொழுது என்னை அவர்கள் உருபவாதி என்று சாடினார்கள்.

அந்த உருபவாதி என்று சாடுவதற்குப் பிரதான காரணம் The Individuality of the writer ஒரு எழுத்தாளனுடைய தனித்துவ ஆளுமை பிரதிபலிக்கப்படவேண்டும் என்று நான் கூறினேன். ஆனால் அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய செயற்பாடுகளை முன்னுக்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடிய பிரசாரக் கதைகள் தயாரிப்பதுதான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது போலச் செயற்பட்டார்கள். அவர்கள் ஒரு மாதிரியான ஒரு அச்சுக்குள் ஒரு இயந்திரத்திற்குள் அதே மாதிரி பிரதிகளை எடுக்க முயன்றார்கள். It was Production தயாரிப்பு கடைசியிலே தொழிலாளியினுடைய ஏக்கப் பார்வை, கண்ணீர், அந்த முதலாளியைச் சுட்டெரிப்பது இதைப் போன்ற பிரசாரங்களுடன் இந்தக் கதைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இப்படித் தயாரிக்கப்படும் கதைகளிலே அல்லது இலக்கியப் படைப்புகளிலே அந்த தேவையான உயிர்த்துவம் நிற்கமாட்டாது. அதுமட்டுமன்றி, ஒரு கதை எழுதியனுப்பு தீபாவளி மலருக்கு, பொங்கல் மலருக்கு என்று பழம் பெரும் எழுத்தாளரைக் கேட்டவுடன் அவர் ஒரே அமர்வில் அமர்ந்து அதற்கான கதையை எழுதி அதற்கு வரக்கூடிய செக்கை அனுபவிக்கின்றார். என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து இலக்கியம் என்பது அப்படி ஒரு கடிதம் கிடைத்தவுடன் சுரந்துகொண்டு ஓடக்கூடிய ஒரு பண்டமாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

அது ஒரு ஹோட்டலில் போய் 60வடை, ஒரு 30 போண்டா தேநீர் விருந்துக்கு தேவை என ஓடர் பண்ணியவுடன் அந்த கடையில் கடலை இருக்கு, மாவு இருக்கிறது அவற்றை வைத்துக்கொண்டு செய்து கொடுப்பது போல இலக்கியம் வருமா? எப்படி அதனை அந்தத் தேவைக்கு அந்த காலத்திற்கு கொடுக்க முடியும் இது கேள்வி. உண்மையான எழுத்தாளன் இந்த படைப்பு அவனுடைய உள்ளத்திலே நீண்டபல காலமாக உறங்கியும் கருவுற்று கனிந்து வரும் நிலைமைக்காகவும் காத்திருந்து பிறக்கும். உண்மையான சிறந்த படைப்புகள் அந்த படைப்புகள் நியமித்த வேளைகளிலேதான் பிரசவமாகும். எவ்வாறு குழந்தை 10 மாதம் கழித்து பிறப்பது போலத்தான் உண்மையான சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் நீண்டகாலம், இந்தப் படைப்பாளி என்ற தாயின் கருவிலே உற்பத்தியாகி உறங்கி உயிர்ப்புப் பெற்று அது தாங்க முடியாது என்ற அவலத்தையுடன் கீழே இறங்குவதுதான் Serious ஆன படைப்பு. அந்தப் படைப்பு நிகழ்வதற்கு ஊக்குவிப்புத் தொகைகள் அவையெல்லாம் ஒரு பொருட்டு அல்ல. உண்மையான படைப்பாளியினுடைய சிறந்த சன்மானம் என்னவென்றால் அந்த இலக்கியப் படைப்பை படைத்த பின்னர் கிடைக்கக்கூடிய திருப்தி. அந்தத் திருப்தி ஆனந்த - வாழ்க்கையினுடைய தர்மம் பேணுதல். பக்தி, என அனைத்தும் நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் வாழ்க்கையினுடைய உச்ச அர்த்தம் The Bliss - Supreme Bliss, அதை ஒருவன் சொர்க்கம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஆனந்த காரணங்கள் கற்பிக்க முடியாத ஒரு உள்ளத்து மகிழ்வு நிலைதான் இந்த ஆனந்த - அந்த ஆனந்த ஏற்படுவதுதான் இலக்கியப் படைப்பினுடைய இலக்கு என்று எவன் எண்ணி இலக்கியத்தைப் படைக்கின்றானோ அந்தப் படைப்பும் உன்னதமான படைப்பாக வரும். அந்தப் படைப்பாளி நிச்சயமாக Serious Writer ஆக உயர்வான்.

2006 ஜனவரி சூழல் (ஆத்ம் 06.06)

நீங்கள் அதிகமாக எழுதும் எழுத்தாளர்களைச் சாடுவது போன்ற பேசுகிறீர்கள். இதைப்பற்றிச் சற்று விரிவாகக் கூறங்கள்.

அதிகம் எழுதுவது என்பது என்ன? அதிகமாய் பிரசுரிக்கக் கூடிய பிரசுரங்கள் இருக்கின்றன. கதைகள் கேட்கிறார்கள் மாதம் ஒரு நாவல் வெளியிடும் சிறுபத்திரிகை நிறுவனங்கள் நாவல் கேட்கின்றன. அவற்றை எழுதிக்கொடுத்து தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக எழுதும் எண்ணிக்கையை வைத்துக்கொண்டு ஒரு எழுத்தாளனுடைய தரத்தை நிர்ணயிக்கக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய விவாதம். பாரதியாருடைய கவிதைகள் முழுவதையும் நீங்கள் காட்டினால் எத்தனை பக்கங்களுக்கு வரும். ஆனால் அந்தப் பக்கங்களிலே அமைந்த அந்தக் கவிதைகளிலே காணக்கூடிய வீச்சு புதுமை அற்புதம் கற்பனை சிந்தனைச் செறிவு வார்த்தைகளின் ஆளுமை வேறு கவிஞர்களிலே கிடைப்பதில்லை. எனவே இந்த எண்ணிக்கையினால் அந்தத் தனித்துவம் உருவாகின்றது என்ற விஷயத்தை நாங்கள்

ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதேபோன்று புதுமைப் பித்தனிலும் பார்க்க அதிகமான கதைகள் எழுதிய எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த எழுத்தாளர்களுடைய அத்தனை கதைகளுக்கும் புதுமைப்பித்தனுடைய சில கதைகளில் மட்டுமே காணக்கூடிய வீச்சு இல்லாமல் போறதுக்குக் காரணம் என்ன? எந்த துறையிலும் வித்துவமும் தரமும் சிறப்பும் எண்ணிக்கையினால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை என்பதை இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நிறையப் படைத்தவர்களின் படைப்புகளிலே கூட எத்தனையோ படைப்புகள் சோடைபோனதாக அமையும். உதாரணமாக தி. ஜானகிராமனுடைய எத்தனையோ சிறுகதைகள். தமிழில் முயலப்பட்ட தமிழ் நாவல்களிலே என்றென்றும் தி. ஜானகிராமனுடைய 'அம்மா வந்தாள்' என்ற நாவலுக்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் ஆகும். ஆனால் அதே போன்ற தரத்திற்கு அவருடைய மற்றைய படைப்புகள் உயர்ந்து நிற்கவில்லை. நளபாகம், மோகமுள்கூட அப்படியாக நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டு போகலாம். பாரதியாருடைய பாடல்களிலேகூட எல்லாம் அற்புதம் என்ற உச்சத்தை அடையவில்லை. சிலசில தேவைகளுக்காக, தேசியத் தேவைகளுக்காக மக்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டும் என்ற ஆவேசங்களுக்காக எழுதப்பட்டனவும் இருக்கின்றன. அவை உண்மையாக பாரதியினுடைய ஆத்ம சித்தியான படைப்புகளா அன்றோல் அன்றைய சமூக நிலையில் தான் உயிர்ப்புள்ள ஒரு சாட்சியாக வாழுகின்றேன் என்ற பதிவா என்பதும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று. கூட்டிக் கழித்து பிரித்துப் பார்த்தால் என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே மிகச் சிறந்த படைப்பாளி என்பவன் ஒரு சில ஓரிரண்டு படைப்புகளினால் மட்டுமே உயர்ந்த படைப்பாளியாக இலக்கியவானாக என்றும் உயர்ந்து நிற்கமுடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

எனக்கு அந்த விதத்தில் இன்றும் ஆதர்சமாக அமைந்து இன்றும் வழிகாட்டிக்கொண்டு இருப்பவர் ஆங்கில நாவல் இலக்கிய மேதை James Joys. இந்த முழு சாமுத்திரிகா இலட்சணங்களும் பொருந்தியதான ஒரு படைப்பு என்று எடுத்துக்கொண்டால் அது எப்படிச் சம்பவிக்கின்றது? ஏனைய படைப்புகள் எல்லாம் அந்தத் தனித்துவமான படைப்பைப் படைப்பதற்கான ஒரு பயிற்சி என்றுகூடச் சொல்லலாம். எத்தனை பெயர் ஒலிம்பிக் விளையாட்டிலே தங்கப் பதக்கம் பெறுவது இலக்கு. இந்தத் தங்கம் பெறுவதற்கான நூறு மீற்றர் ஓட்டத்திலே ஒரு நிமிஷத்துக்குள் ஓடிமுடிக்கும் சாதனை. இந்த ஒரு நிமிடத்துக்குள் ஓடக்கூடிய சாதனையை அந்த ஒரு ஓட்டக்காரன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் எத்தனைமுறை சாதிக்கின்றான்? மற்ற அனைத்து முறைகளிலும் இந்த ஒரு நிமிடத்துக்குள் ஓடிமுடிக்கக்கூடிய அந்தத் திறனை பெற்றெடுப்பதற்கான பயிற்சி. அதேபோன்றுதான் படைப்பு இலக்கியக்காரன் அந்த உச்சமான படைப்பை படைத்தெடுப்பதற்கு நீண்டகாலமான ஒரு பயிற்சியாகவே மற்றைய படைப்புகளையும் எழுத்துக்களையும் நோக்குகின்றான், செய்கின்றான். எனவே ஆகச்சிறந்த படைப்பு வந்துவிடவேண்டும் என்பதல்ல. அது நோக்கிய பயணம் என்ற பிரக்ஞையுடன் என்ற சோதனையுடன், என்ற நம்பிக்கையுடன் ஒரு உண்மையான எழுத்து ஊழியன் தன்னுடைய எழுத்தை முனைந்து முன்னெடுத்துச் செல்லுகின்றான். அத்தகைய ஒரு எழுத்தாளன்தான் வெற்றி சாதிக்கின்றான்.

இன்னொரு குறிப்பையும் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எழுத்தாளன் தான் எழுதியது எல்லாம் அற்புதம் அவை அனைத்துமே அச்சில் ஏற வேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடாது. என்னுடைய நீண்ட எழுத்து அனுபவத்திலே நான் எழுதிய எழுத்துக்கள் பல, பல சிறுகதைகள் குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசப்பட்டன. நான் எப்பொழுதும் ஒரு கதையை எழுதியவுடன் அனேகமாக அதைப் பிரசுரத்துக்கு அனுப்புவதற்கு இடையில் ஒரு காலக்கடனை வைத்திருக்கிறேன். ஒரு கதையை எழுதிப்போட்டு ஒரு File ல் போட்டு மறந்துவிடுவதும் உண்டு. பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே இவ்வாறான ஒரு கதை எழுதினேன் என்ற எழுச்சி வரும்பொழுது அந்தக்கதையை திருப்பி எடுத்து வாசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தக்கதை உண்மையில் கலைநுட்பம் பெற்றிருக்காவிட்டால் நான் அந்தக் கதைகளைக் கிழித்து எறிந்திருக்கிறேன். எனவே இந்த எழுதுப்பயிற்சி என்பது பிரசுரம் ஆகவேண்டும் என்பது அல்ல பிரசுரம் ஆகாமலும் இருக்கக்கூடும். இன்னொன்று உண்மையான Serious எழுத்தாளனுக்கு உள்ளது. அந்தக் குறிப்பை பேர்ணாட் ஷாவிடம் இருந்து நாங்கள் பெறவேண்டும். அவர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே 'இந்தக் கடிதம் நீண்டதாக இருப்பதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். காரணம் சுருக்கி எழுதுவதற்கு எனக்கு நேரம் தோதுப்படவில்லை' என்று குறிப்பிட்டார். எனவே பல பக்கங்களிலே அமைந்த படைப்புகளை சிற்பி ஒரு சிலையைச் செதுக்கி எடுக்கும் பொழுது மேலதிகமான ஒவ்வொரு துணிக்கைக் கல்லையும் செதுக்கி

சிதைத்து எறிவதுபோல அவன் அந்த இலக்கியப் படைப்புகளிலே உள்ள ஊழைச் சதைகளையும் தேவையற்ற விஷயங்களையும் தூக்கி எறிந்து எழுதி நிறைவு செய்தல் வேண்டும். எனவே எழுந்தடி மடக்காக நான் எழுதுவேன் அவர்கள் பிரசுரிப்பார்கள். ஒரு எழுத்தாளன் இருக்கிறார் சென்னையிலே. அவர் எனது நண்பர். அவர் எழுதுவதெல்லாம் கொம்பியூட்டரில் போட்டதும் அவை இலக்கியம் ஆகின்றன. அவ்வாறான ஒரு படைப்பு நிபுணத்துவத்தை நான் பெரிதாகக் கருதுவதில்லை It is impossible. You will have to sleep with that அந்தப் படைப்புடன் நீங்கள் படுத்துக்கிடக்க வேண்டும். எனக்குச்சில படைப்புகளில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது, இரவும் பகலும் சில சமயம் தூக்கத்திலும் கூட அந்தப் படைப்பை பற்றியே நினைவுகள் இருக்கும். காலமை எழும்பும் பொழுது அந்தப்படைப்பில் சிதைக்கப்பட எடுக்கப்படக்கூடிய கூறுகளைப்பற்றி என் நினைவுடன் எழும்பி அதைச் செய்திருக்கிறேன். It's தியானம் அது ஒரு பக்தி. கூன்ற பக்தி. வேறெந்தப் பராக்குகளும் அவனுடைய அந்த படைப்பு ஓர்மத்தையும் உந்துதலையும் சிதைக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட பக்குவங்கள் தோன்றுதல் வேண்டும் எழுத்தில் அதே பக்குவம் இல்லாதவர்களை பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை சொல்வார். அபக்குவர் என்று. இந்த அபக்குவருடைய எழுத்து காலத்தை எதிர்த்து நிற்கமாட்டாது.

திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலும் நீங்கள் சிலகாலம் பணிபுரிந்ததாக அறிகிறோம். அந்த அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலே நான் பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு உறுப்பினராகச் சிலகாலமும் பின்னர் அந்தக் குழுவின் தலைவராகவும் பணியாற்றியது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது. இலங்கை திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதே தென்னிந்திய சினிமாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சிங்கள சினிமாவை மீட்டெடுத்து தேசிய நலங்கள் பாதுகாக்கும் சிறிலங்காவுக்கே உரித்தான ஒரு சினிமா பண்பினை தோற்றுவிக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் பல அதற்குப் பின்னணியாக இருந்தன. இந்த எண்ணங்கள் வெளியாற் சொல்லப்பட்ட காரணங்கள் உள்ளார்ந்தமாக உட்கூழியாக இருந்த காரணங்கள் அந்தக் காலகட்டத்திலே சிங்கள சினிமாத் தயாரிப்பிலும் இலங்கையின் சினிமா தயாரிப்பு மூலதனங்களையும் வளங்களையும் குறிப்பிட்ட சில யாழ்ப்பாணத் தமிழ் முதலாளிகள் தங்கள் வசம் வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் பிட்யூயில் இருந்து விடுதலை பெற்றால்தான் தேசிய அடையாளம் உள்ள ஒரு சினிமா உருவாகும் என்று சினிமாக்கலைஞர்கள் சிங்கள அரசியல்வாதிகளை நம்ப வைத்தார்கள். அதனால்தான் அந்தக் கூட்டுத்தாபனம் உண்டானது. நெல்லுக்கு இறைக்கும் நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம் என்பது போல கலை இலக்கிய விவகாரங்களிலே சிங்கள மொழி மூலம் முன்னெடுக்கப்பட்ட சில செயல்கள் தமிழ் மொழிக்கும் அங்கே உதவக் கூடியதாக இருந்தது. சாகித்திய மண்டலங்கள் அப்புறம் கலைக்கழகத்தின் தமிழ் நாடகக்குழு போன்றவற்றைச் சொல்லலாம். அவ்வாறுதான் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் அழைத்தபொழுது உள்ளூரில் தமிழ்ச் சினிமாவையும் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற கோஷத்தையும் உபகோஷமாக வைத்தது. இதற்குப் பிரதான காரணம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து எம் ஜி ஆர் படங்களும் சிவாஜி படங்களும் இலங்கைக்கு வந்து வசூலில் சாதனைகள் படைத்து சிங்கள சினிமாவைத் தலையெடுக்க முடியாமல் செய்தது. எனவே இந்தத் தென்னிந்தியப் படங்கள் தலையிடுவதைக் குறைப்பதற்கு வழியைத் தேடியபொழுது உள்ளூர் தமிழ்ச் சினிமாவை ஊக்குவிப்பதும் ஒரு வழி என்று உணரப்பட்டது. அவ்வாறு ஊக்குவிப்பதன் மூலம் உள்ளூர் சினிமா இரசிகர்கள் தமிழ் தேசியம் காரணமாக தமிழ்நாட்டுச் சினிமாவுக்கு எதிரான ஒரு மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்ளக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வாறான பல சிக்கல்கள் நிறைந்த ஒரு சிந்தனையினாலேதான் இந்தத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் நிறுவப்பட்டது. அதுவும் சிறிமாவோ காலத்திலேதான் உருவாக்கப்பட்டது பின்னர் ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனா தலைவராக அதிபராக வந்தபொழுது சோஷலிச கருத்துள்ள திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பெரும்பதவிகளை அமைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களை நீக்கி தன் கட்சிக்கு சார்பானவர்களை போட்டார்கள் இந்த Reorganization நடந்த பொழுது பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு ஒன்று சிங்களத்தில் அமைப்பது போலவே உள்ளூர் தமிழ் சினிமாவை ஊக்குவிப்பதற்காக தமிழிலும் ஒரு பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு உருவாக்குதல் வேண்டும் என்று உந்தப்பட்டது. அந்தக் குழுவிலே என்னை ஒரு உறுப்பினராக நியமனம் செய்வதற்கு மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த Edward என்ற ஒரு சிங்களப்

பிரமுகர் காரணமாக இருந்தார். அவர் வாழைச்சேனை பேப்பர் பக்ரறி முகாமையாளராக இருந்த படியாலும், அந்தத் திரைப்படக்கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவராக இருந்த மாரா சிங்கவுடன் அவருக்குத் தொடர்பு இருந்தபடியாலும் ஒரு பிரதிமதிப்பீட்டுக்குழு உருவாக்கப்பட்டபொழுது அதில் மட்டக்களப்பு நலன்களைப் பேணுவதற்கு ஒருவர் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று அதற்கு ஏற்ற ஒருவர் நான்தான் என்று சிபார்சு காரணத்தினால் நான் அதன் உறுப்பினராக வந்தேன். நான் அதன் உறுப்பினராக இருந்தகாலத்தில் மாராசிங்கா விலகி அன்றன் விக்கிரம சிங்கா என்பவர் தலைவராக வந்தார்.

இவர் அமெரிக்காவிலே குடியேறிய ஒரு தொழிலதிபர். அவரும் ஜே. ஆருடைய உடன்பிறந்த தம்பியும் ஒரே சுவர் பிரித்த அடுத்த அடுத்த வீடுகளிலே வாழ்ந்தவர்கள். ஜே. ஆர் ஜயவர்த்தனாவின் குடும்ப நண்பர், அவர் வந்த பொழுதுதான் என்மீது மிகுந்த பற்றுதல் வைத்தார். நான் தமிழ் சினிமா மட்டுமல்லாமல், சிங்கள தமிழ் சினிமா முயற்சிகளுக்கிடையில் ஒரு புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தும் ஒரு சக்தியாக இருப்பதையும் அவர் விரும்பி உணர்ந்து கொண்டார். இதன் காரணமாக என்னை பிரதிமதிப்பீட்டுக்குழுத் தலைவராக அல்லாமல் இயக்குநர் சபை உறுப்பினராக மாற்றவேண்டும் என்று சிபார்சு செய்தார். இந்தச் சிபாரிசுகள் செயல்படும் கட்டத்திலே ஒரு காலத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி அவர்களுடைய அணி சோசலிச அரசாங்கங்கள் இருந்தபோது செய்ததுபோல யு. என். பி அரசியல்வாதிகளைப் பிரீதி செய்யக்கூடியதான சிலர் நான் ஒரு கொம்யூனிஸ்ட் என்று பல காரணங்களைக் கூறி என்னை அந்த இயக்குநர் சபையில் பேசக்கூடாது என்று ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனாவிடம் மொட்டைக் கடிதங்களும் பலவும் செய்தார்கள். ஆனபடியால்தான் நான் அதனுடைய இயக்குநர் சபையின் அங்கத்தவனாக வரமுடியவில்லை. ஆனால் ஒரு தமிழரைக் கட்டாயம் போடவேண்டும் என்ற காரணத்தினால், எனக்கு பதிலாக நாவற்குழியூர் நடராசாவை நியமிக்கப்போவதாக என்னிடம்கூறி அவரை நியமிக்கச் செய்தார். இதிலே பதிவாகக்கூடிய உண்மை என்னவென்றால் விக்கிரமசிங்கவுக்கும் எனக்கும் இருந்த நல்லுறவின் காரணமாகத்தான் முதன்முதலாக இலங்கைத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலே ஒரு தமிழன் இயக்குநர் சபையில் நியமனம் பெற்றான் என்பது. தமிழில் திரைப்படம் எடுப்பதற்கு திரைப்படப் பிரதிகளை நாங்கள் மதிப்பீடு செய்து, A, B, C என்ற பகுதிகளிலே போடலாம் அன்றேல் நிராகரிக்கலாம்.

A Grade இலே நாங்கள் சிபார்சு செய்யும் பிரதியைத் தயாரிப்பதற்கு, அந்தப் பிரதியை சமர்ப்பித்தவருக்கு அன்றேல் அவருடைய பிரதியைத் தயாரிக்க விரும்பவர்களுக்கு நூறு சதவீதமான கடன்வசதி கொடுப்பதற்கான திட்டங்களும் வைத்திருந்தார்கள். பல பிரதிகள் வந்தன. நான் உணர்ந்தது என்னவென்றால் பெரும்பாலான பிரதிகள் இலங்கை மண்ணிலே கதைகள் நடப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளாத ஒரு பாங்கம் இருந்தது. இரண்டாவதாக ஒரு விஷயத்தை இந்தக்கட்டத்திலே நான் சொல்லுகிறேன். பொன்மணி என்ற திரைப்படம் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகளுடன் முற்போக்கு இலக்கிய வட்டத்தின் உச்சக் கலைஞர்களும் யாழ்ப்பாண வளாகமும் இணைந்து எடுத்தது போன்று, யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் புத்தி ஜீவிகளையும் இணைத்து எடுக்கப்பட்ட படம் படுதோல்வி அடைந்தது. அது ஒன்றைமட்டும் எண்பித்தது என்னவென்றால், நிச்சயமாக சிங்கள மொழி மூலம் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் சினிமாப்பண்புகளையும் போக்குகளையும் அனுசரித்து ஈழத்தின் தமிழ்ச்சினிமாக்கலை வளர்த்தெடுக்கப்படமுடியாது என்பது உணரப்பட்டது.

எனவே எங்களுக்கு பாக்கு நீரிணையின் அப்பாலுள்ள சினிமாவும் வேண்டாம், பக்கத்தில் உள்ள சினிமாவும் வேண்டாம். அப்போ எப்படிப்பட்ட திரைக்கதைகளை நாங்கள் உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ஒரு Work Shop Seminar ஒன்றை இரண்டு நாள் பண்டாரநாயக்கா சர்வதேசிய மண்டபத்திலே நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த முழு ஏற்பாடுகளையும் நிர்வாகத்தையும் அமைப்புகளையும் நடத்தும் முழுப் பொறுப்பையும் அன்றன் விக்கிரமசிங்கா என்னிடம் தந்திருந்தார். அது பயனுள்ள ஒரு பட்டணியாக இருந்தது. அதற்குப் முன்னரே நல்ல திரைப்படத்திற்கான பிரதியாக்கங்களை ஊக்குவிப்பதற்காக அகில இலங்கை ரீதியாக தமிழ்த் திரைக்கதை பிரதிப் போட்டி ஒன்று நடத்தப்பட்டது. இலங்கையில் திரைப்பட கதைகள் சம்பந்தமாக, சிங்களத்திலும் தமிழிலும் எப்பொழுதும் நடந்த போட்டிகளில் இது ஒன்றுதான் நடத்தப்பட்டது. இதை நான் சொல்வதற்கு காரணம் தமிழ்மொழி மூலம் நல்ல சினிமா பிரதிகள் தேறவேண்டும் அந்த வழியிலே ஆரோக்கியமான சிந்தனைகள் - இந்தத் திரைப்படப் பிரதியாக்கம் என்பது சாதாரணமாகப் பத்திரிகை ஊடகத்திற்கு

எழுதும் பிரதிகளிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகிறது என்பதை எல்லாம் எங்கள் கலைஞர்கள் உணர்ந்து எழுதவேண்டும் என்று எடுத்த முயற்சி. நான் அந்தத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் என்னுடைய சேவையை அறுப்பதற்கான பிரதான காரணம் இடையில் எனக்கு நைஜீரியாவில் வேலை கிடைத்தபடியால் அந்த உத்தியோகத்திற்கு நான் போகவேண்டும் என்று சொன்னபொழுது மிக ஒரு நண்பனை இழக்கும் ஒரு துன்பத்துடன் எனக்கு விடைதந்தார் அன்ரன் விக்ரமசிங்கா. அதுமட்டுமல்ல நான் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஆற்றிய சேவைகளை மதித்து அதைப்பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லி என்னை திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் சார்பாக கொழும்பில் ஹோட்டல் ஒப்ரோயில் பிரிவுபசார விழா ஒன்றை நடத்தி என்னைக் கௌரவித்து அனுப்பினார். என்னுடைய இலக்கிய வாழ்விலும் ஊழியத்திலும் இவ்வளவு மனப்பூர்வமாக என்னுடைய பிரிவை ஒரு விலகலை பாராட்டிக் கௌரவித்தது அந்தச் சிங்களப் பிரமுகரான அன்ரன் விக்ரமசிங்கா மட்டும்தான். இப்பவும் அது இனிமையாகவும் பசுமையாகவும் இருக்கிறது.

நைஜீரியாவுக்கு ஏன் திடீரென்று போகவேண்டி ஏற்பட்டது?

திடீரென்று அல்ல, பட்டதாரி ஆசிரியரானேன். அதன் பின்னர் நான் டிப்ளோமா முடித்து கிழக்கு மாகாணச் சேவையிலே என்னைப் போன்று மூத்த சேவையாளன் யாருமே இல்லாதநிலையில், எனக்கு தரப்படவேண்டிய பதவி உயர்வுகள் அனைத்துமே அரசியல் காரணங்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. நான் வாழைச்சேனையிலே அதிபராகச் சிலகாலம் பணியாற்றினேன். வாழைச் சேனையில் நான் அதிபராகப் பணியாற்றிய காலத்திலே அந்தப் பாடசாலையை ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலையின் தரத்திற்கு உயர்த்துதல் வேண்டும் என்பதிலே தீவிரமாக உழைத்தேன். அந்த வாழைச்சேனை தமிழ் மகாவித்தியாலயத்திற்கு முதல் முதலாக மாடிக்கட்டிடமொன்று பெற்றுக்கொடுத்த அதிபர் நான்தான். என் பின்னர்தான் அந்த வாழைச்சேனைக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்த பின்னர்தான் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏனைய எந்தப்பாடசாலைக்கும் ஒரு மாடிக் கட்டிடம் ஒதுக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டியது. அத்துடன் உடற்பயிற்சியுடன் சேர்ந்துதான் பாடசாலை முன்னேற வேண்டுமென்று சொல்லி வாழைச்சேனை தமிழ்வித்தியாலயத்தினுடைய விளையாட்டு மைதானத்தைக்கூட செப்பணிடுவதற்குப் பெருந்தொகையான பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்யும்படி என்னுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். இவை அனைத்துக்கும் மாறாகச் சைவமும் தமிழும் என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்நூர் மைந்தர்கள் என்று போக்குக் காட்டியவர்கள் அரசியலைப் பயன்படுத்தியவர்கள் என்னை யாழ்ப்பாணத்தான் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

1977ஆம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலிலே ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையில் யூ.என்.பி பிரசாரம் நடந்த பொழுது வாழைச்சேனையை உள்ளடக்கிய கல்குடா தொகுதியில் போட்டியிட்ட ஜே. டபிள்யூ தேவநாயகத்திடம் உள்நூர் தமிழ் அரசியர்களும் அரசியலை வழிநடத்துவார் என்று பேர்பண்ணினவர்களும் இரண்டு கோரிக்கைகளை முன்வைத்தார்கள். ஒன்று வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலையின் தலைவராக இருக்கும் கே. எஸ். தங்கராசாவையும் வாழைச்சேனை தமிழ் வித்தியாலயத்தின் அதிபராக இருக்கும் எஸ். பொன்னுத்துரையையும் கல்குடா பகுதியிலிருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தார்கள். வாக்குப் பெறுவதற்காக அவற்றைச் செய்வேன் என்று தேவநாயகம் வாக்குக் கொடுத்தார்! வாக்குக் கொடுத்ததில்படி அவர் அமைச்சரானதும் என்னை வாழைச்சேனை தமிழ் வித்தியாலயத்திலிருந்து மாற்றினார்,

மாற்றியபின்னர் என்னை மட்டக்களப்பிலுள்ள கோட்டைமுனை மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகவோ அன்றேல் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை அதிபராகவோ நியமனம் பெற்றுத் தருவதாக வாக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தேன். ஆனால் இந்த நியமனங்களிலே அமைச்சர்களாகிவிட்ட தேவநாயகமும் ராஜதுரையும் பரஸ்பரம் போட்டி போட்டதினால், நான் மீண்டும் ஓர் உதவியாசிரியனாக அவமதிக்கப்படக்கூடிய நிலைமைகள் இருந்தன. அந்தநேரத்திலும்கூட நான் அவமதிப்பில்லாமல் ஓரளவுக்கு கௌரவமாகப் பணியாற்றக்கூடியதாக உதவி செய்தது சிங்கள நண்பர்கள் தான். அதனால்தான் சிலகாலம் சேவைக்கால ஆலோசகராக பணியாற்றினேன். பின்னர் எனக்குக் கீழ் மிகக் கீழ் இருந்த என் மாணவர்கள் கூட அதிபர்களாகவும் கல்வி இலாகாவின் உயர் அதிபர்களாகவும் வந்து நான் அவர்களை சேர் சொல்ல வேண்டிய ஒரு மிக இக்கட்டான நிலைமைக்கு

உள்ளாக்கப்பட்டேன். இந்த அவமதிப்புகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரே ஒரு வழி, ஆபிரிக்கா நாடுகளிலே புதிதாக ஆசிரியர்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பயணத்திலே நானும் இணைந்துகொள்ளலாம் என்று முயற்சி செய்தேன். என் வரலாற்றில் வாழ்தலிலே அவற்றைப்பற்றி நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன். அந்த விபரங்களில் அதிலே வாசித்துக் கொள்ளலாம். இலங்கையின் அரசியல்வாதிகளினால் நான் பட்ட அவமதிப்புகளிலிருந்து விடுதலை பெறவும் என்னுடைய கல்வி ஞானத்திற்கான உரிய அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவும் நான் நைஜீரியாவுக்கு ஆசிரியராக செல்ல நேர்ந்தது. அங்கே உண்மையிலேயே என்னுடைய ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. நான் சென்ற சில காலத்துக்குள்ளேயே நான் ஆங்கிலத் துறையின் தலைவராக கிட்டத்தட்ட 1500 மாணவர்கள் படிக்கக்கூடிய ஆசிரிய கலாசாலை ஒன்றின் ஆங்கிலத்துறைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டு கௌரவமாகப் பணியாற்றினேன்.

உங்களுடைய நைஜீரிய வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்

நைஜீரிய வாழ்க்கை அனுபவங்கள் பலவகைத்தானது. சுமார் 8 வருஷகாலம் அங்கே வாழ்ந்தேன். முற்றிலும் மாறுபட்ட கலாசாரப்பின்னணிகளைக் கொண்ட இருண்ட கண்டம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட ஆபிரிக்காவிலே நைஜீரியாவில் மட்டுமல்ல அண்மையில் இருந்த நாடுகள் சிலநாடுகள் சிலவற்றிற்கும் சென்று அந்த மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களுடைய கலாசாரம் பற்றி நிறையவே நான் வரலாற்றில் வாழ்தலிலும் எழுதியிருக்கின்றேன். அவர்கள் பாராட்டிய ஒழுக்க விழுமியங்கள் மிகவேடிக்கையானவை. அவற்றைத் தவிர்த்து என்னுடைய வாழ்க்கையில் பிரதான ஞானஒளி ஒன்று பிறந்தது நைஜீரிய வாழ்க்கையிலேதான். அது என்னவென்றால் நைஜீரியாவுக்குச் செல்லும்வகையிலே ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலே ஒரு வளமான படைப்பிலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதைப் பற்றிய எவ்வித அறிவும் இல்லாதவனாகவே அங்கு சென்றேன்.

அதுவரையில் முதல் உலக நாடுகளான அமெரிக்கா இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளும் அதைத்தவிர ஓரளவுக்கு பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் மேதைகளினுடைய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகளுமே உச்சமான இலக்கியப் படைப்புகளெனப் படித்தவர்கள் மத்தியிலே குறிப்பாக ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் மத்தியிலே ஒரு நிலைப்பாடு இருந்துவந்தது. இந்த நிலைபாட்டிலிருந்து சற்றே வேறுபட்டதாக மார்க்சிய சிந்தனைகளை ஏற்ற பின்னர் உணரத் தொடங்கினேன். இரண்டாவது உலகநாடு என்று சொல்லப்பட்ட கொம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலே உள்ள எழுத்து முயற்சிகளும் முதலாவது உலகத்தைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவ இலக்கியங்களிலும் பார்க்க மேம்பட்டதாக கட்சித் தோழர்களினால் வர்ணிக்கப் பட்டன. அது மட்டுமல்லாமல் DR. டோல்ஸ் ரோய், மார்க்சிம் கோர்க்கி போன்று இந்த ரஷ்ய இலக்கிய மேதைகளினுடைய இலக்கியப் படைப்புகளிலேயும் நாங்கள் கருத்து ஊன்றக் கூடியதாக இருந்தது. மாஸ்கோவிலிருந்து வெளியிடும் அயல்நாட்டு மொழிகளின் பிரசுரத் துறையிலே மிகப்பழமூப்பான கவர்ச்சியான பதிப்புகளாக இந்த ரஷ்ய இலக்கியங்கள் எங்களுக்குக் கிடைத்தன. இந்த ரஷ்ய இலக்கியங்களையும் அவற்றினுடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் விநியோகித்து மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தவேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத்தினாலேதான் நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல பாரதி புத்தகசாலை தொடங்கப்பட்டது.

ஆனால் நான் நைஜீரியாவில் ஆங்கில ஆசிரியன் என்றாலும் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஒரு ஆசிரியனாகவே தெரிவு செய்யப்பட்டுச் சென்றிருந்தேன். ஆங்கில இலக்கியம் என்று அவர்கள் சொன்னது English Literature அல்ல, அவர்கள் அங்கே Literature in English என்றுதான் சொல்வார்கள். இதில் வித்தியாசம் என்னவென்றால் இங்கிலாந்து அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலே எழுதப்படும் இலக்கியம் அவர்களைப் பொறுத்த மட்டிலே English Literature - Literature in English என்பது ஆபிரிக்கா நாடுகளிலே வாழ்ந்த சுதேசி எழுத்தாளர்கள் ஆபிரிக்க கதைகளை ஆங்கிலத்திலே எழுதியது. நான் 8 ஆண்டுகாலமும் ஆபிரிக்கக் கண்டத்தினுடைய இலக்கியங்களை மிக ஈடுபாட்டுடன் அதன் சுவையிலே தோய்ந்து வாசித்தவன். இந்த Literature in English என்னும் பொழுது நான் ஷேக்ஸ்பியருடைய இலக்கியங்களும் இங்கிலாந்திலுள்ள இலக்கியங்களையும் கற்பிப்பதுபோலவே அதேமூச்சில் வோலஸ்லோவொங்கோவுடைய நாடகங்கள், ஷிமச்சிபேயுடைய நாவல்கள் ஆகியவற்றையும் மாணவர்களுக்கு கற்பிக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்கு மேலே ஆபிரிக்கக் கவிஞர்களுடைய

கவிதைகள் முக்கியமாக தென்னாபிரிக்காவில் கறுப்பு இன மக்களுடைய விடுதலையை நாடி எழுதிய ஆபிரிக்கக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் இவை அனைத்துமே போதிக்கப்பட்டன. கென்யா நாட்டிலே நைஜீரியாவிலே நல்ல சிறந்த ஆங்கில இலக்கியம் படைத்தவர்கள் இருந்தார்கள். உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் ஆபிரிக்கக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த இருவர் இதுவரையில் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்த ஆபிரிக்கக் கண்டத்தைப் பற்றிப்பேசும்போது நான் ஒரு விஷயத்தை சற்று விரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆபிரிக்காக் கண்டத்தின் இலக்கியப் போக்குகளை நான்காகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று வடபால் உள்ள நாடுகள் எகிப்து சுடான், அந்த நாடுகளிலே உள்ள இலக்கியம். இந்த நாடுகளிலே எல்லாம் அரபு மொழி மக்களுடைய தொழில் மொழியாக வழங்குகின்றது. இஸ்லாத்தினுடைய பரம்பலினால் ஏற்பட்டது. அந்தநாடுகளிலே அரபு மொழியிலேதான் இலக்கியம் இயற்றப்படுகிறது எனவே அந்த நாட்டு இலக்கியங்கள் தனித்தன்மையானது அவை இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளைப் பேணுவது மட்டுமல்லாமல், பாலைவனம், பேரிச்சம் தோட்டம், ஓட்டகப் பயணம் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய பாடுகளையும் சொல்லுகின்ற இலக்கியமாக இருக்கிறது.

அதிலேகூட சூடான் தேசத்தை வைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு நாவல் அதனைத் தமிழ்ப்படுத்தவேண்டும் என்று நான் தெரிவு செய்து வைத்திருந்தேன். இவற்றைத் தவிர இந்த வடபால் உள்ளதைவிட மெயின் ஆன ஆபிரிக்கக் கண்டத்தினுடைய இலக்கியப் போக்குகள் இரண்டு வகைத்தாக இருந்தன. ஒன்று Angular Phone இலக்கியம் என்றும் மற்றது Franco Phone இலக்கியம் என்றும் சொல்லப்படும். ஆங்குலபோன் இலக்கியம் என்பதிலே கென்னியா நைஜீரியா போன்ற முன்னைய பிரிட்டிஷ் ஆளுடைய குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்து ஆங்கிலமொழி மூலம் ஆட்சி நடத்தப்பட்ட நாடுகளிலே புணையப்பட்ட இலக்கியம் ஆங்கிலபோன் இலக்கியம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டது. ஆபிரிக்கக்கண்டத்திலே பல நாடுகளிலே பெரிய ஒரு குடியேற்ற நாடுகளை வைத்திருந்தது பிரான்ஸ். அந்த பிரான்ஸின் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்த செனகல், கமரூப் போன்ற நாடுகளிலே இந்த பிரெஞ்சு மொழியிலேயே இலக்கியம் எழுதப்பட்டது. அந்த பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்டு பின்னர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இலக்கியத்தை பிரான்சுபோன் இலக்கியம் என்றுதான் வகைப்படுத்திச் சொல்வார்கள். அந்த பிரான்சுபோன் இலக்கியத்தில் உச்சமாகச் சொல்லப்படுவது The Dark Child அல்லது Affrican Child. அது நான் இருந்தகாலத்திலே ஒரு பாடநூலாக நைஜீரியப் பாடசாலைகளிலே கற்பிக்கப்பட்டது.

நான்காவது வகை ஆக்கீழே ரொடஷியா பொஸ்வானா, தென் ஆபிரிக்கா இந்த நாடுகள் வெள்ளைக்காரர்களுடைய குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தன. எனவே வெள்ளைக்காரர்களுடைய இலக்கியம் மட்டும்தான் ஓர் இலக்கியமாகவும் அதற்கு எதிரான இலக்கியம் என்று விடுதலை நோக்கிய இலக்கியம் ஆகவும் வகைப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு நான்கு பிரிவுகள் இருந்தன. இலக்கியநயத்திலே பார்க்கப் போனால் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஆங்கிலபோன் இலக்கியத்திலும் பார்க்க பிரான்சுபோன் இலக்கியம் மிக நேர்மையானது. அந்த நாட்டு மக்களுடைய கலாசார இயல்புகளை வெளிக்கொணர்ந்தன என்று கருதுகிறேன். ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில் நான் பெற்ற அனுபவங்களில் இன்னொன்று வொலஷெயங்கோ, ஹினு அக்கபே போன்ற ஆங்குலபோன் நாடுகளிலே வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் பலரும் அற்புதமான கதைகளை ஆங்கில மொழியிலே எழுதினார்கள். ஆங்கில மொழியிலே எழுதியபோதும் அவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த சூழ்நிலையிலுள்ள மக்களை கதாபாத்திரங்களாக வைத்து எழுதியதினால் உள்ளூரில் வழங்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளையும் மரபுச் சொற்றொடர்களையும் ஆங்கிலத்திலே கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். எனவே இந்த ஆங்குலபோன் இலக்கியம் என்றவகையில் ஆபிரிக்கா கண்டத்தில் எழுத்தாளர்கள் எழுதியதினால் ஆங்கிலம் பிறிதொரு வடிவம் பெற்று அங்கே நிலைத்தது. அந்த அளவுக்கு இந்தியாவில்கூட ஆங்கிலமொழி மூலம் எழுதிய படைப்பாளிகள் ஆங்கிலத்தைப் பதப்படுத்தவில்லை என்ற ஒரு குறிப்பு முக்கியமானது. இதன் காரணமாகத்தான் நான் நம்புகின்றேன். ஆபிரிக்காக் கண்டத்தில் ஆங்கில மொழிமூலம் எழுதக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் இந்த நோபல் பரிசு பெறக்கூடியதாககூட இருந்தது. வொலஷெயங்கோவினுடைய தனித்தன்மையைப் பற்றி நாங்கள் எடுத்துச் சொல்வதாக இருந்தால் அவருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியும். ஆங்கில நாடக மரபுகள் தெரியும் ஆகவே அவர் கல்விகற்றார். இவை அத்தனைக்கும் மேலாக அவர் வாழ்ந்தது நைஜீரியாவில் ஜூருபா பகுதியிலே. இந்த ஜூருபா பகுதியாரிடையிலே Talking Drum என்று ஒரு இசைக்கருவி உண்டு. பேசும் மத்தளம். அந்த இசை நுட்பங்களையும் அந்த ஜூருபா மக்களுடைய தனித்துவமான கலை

விழுமியங்களையும் வொலஷெயங்கோ தன்னுடைய ஆங்கில நாடகத்தில் புகுத்தியபொழுது ஒரு புதிய சுவையினை நாடக ஆர்வலர்களுக்கு அவர் முன்வைத்தார். இதன் காரணமாகவே அவர் ஒரு மேதையாகவும் போற்றப்பட்டார். மொழிக்காகவும் இலக்கியத் தேடல்களுக்காகவும் இவர்கள் தங்களுடைய நாட்டினுடைய சுதேச மக்களுடைய இயல்புகளை கொச்சைப்படுத்தாமல் அந்த இயல்புகளை மேன்மைப்படுத்தி வந்தனை செய்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனவே நைஜீரிய வாழ்க்கையிலே இந்த இரண்டு உலக இலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல மூன்றாவதாக மண்ணை நேசித்து அந்த மண்ணிலே வாழும் மக்களை நேசித்து எழுதும் மனிதநேய இலக்கியம் ஒன்று உண்டு. அந்த மனிதநேய இலக்கியத்தை நோக்கித்தான் எதிர்கால எழுத்துக்கள் பயணிக்க வேண்டும் என்ற நூனமும் எனக்கு ஆபிரிக்கக் கண்ட வாழ்க்கையிலே நைஜீரிய வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்டது என்று கூறவேண்டும்.

2006 டிசம்பர் மீனாட்சி (ஆகஸ்ட் 2006)

இந்த ஆபிரிக்க இலக்கியங்களை தமிழில் தரும் முயற்சிகளில் நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றீர்கள்?

ஆறு ஏழு வருஷங்களாக நேசித்து ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் பல்வேறு நாடுகளின் மிகச் சிறந்த நாவல்களை கிட்டத்தட்ட 24 நாவல்கள், அவற்றைத் தனியாகவே ஒரு பெட்டியில் கட்டி என்னுடன் சென்னைக்கு கொண்டு வந்தேன். இவற்றை நான் சேகரித்த பொழுது அவை பெரிய நாவல்கள் அல்ல அவற்றை 6 மாதத்திற்கு ஒரு நாவல் மொழிபெயர்க்கக்கூடியதாக இருந்திருக்கும். என்னுடைய ஓய்வு பெற்ற வாழ்க்கையில் மட்டக்களப்பில் ஒரு சிறிய அச்சகத்தைத் தொடங்கி இந்த நூல்களை மொழிபெயர்த்து அவற்றை பிரசுரித்து முக்கியமாக ஆபிரிக்க மக்களுடைய மண்ணேசத்தையும் மனித நேசிப்பையும் தமிழ் படைப்பாளிகள் உணரத்தக்க விதத்தில் பயனுள்ளதாகவாக்கலாம் என்று திட்டமிட்டு இருந்தேன். ஆனால் அந்தத் திட்டம் நிறைவேறுவதற்கு 1986ஆம் ஆண்டில் என்னுடைய போராளி மகனாக மித்ர அவனுடைய இயக்கப்பெயர் அர்ச்சுன மாவீரனானான். என் பிள்ளைகளில் எனது இலக்கிய நேசிப்புக்கு ஆதர்சமாக உடன் இருந்து உயிர்ப்பாக இருந்தவன் இந்த மித்ரதான்.

அந்த இழப்பு என்னுடைய வாழ்க்கையை மிகவும் பாதித்தது. அதற்கு பிறகு என்னுடைய குடும்பமே போராளிக் குடும்பம், புலிக்குடும்பம் என்று குறிசுடப்பட்டு அரசியல் இராணுவ நெருக்குவாரங்களுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறுதான் மட்டக்களப்பிலே வைத்தியனாகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த அநுர எனது மூத்த மகனைக் கைதுசெய்ய இலங்கை ராணுவம் முயன்று கொண்டிருந்த அந்தக்கட்டத்திலே அவனுடைய மனைவியினுடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தினால் கொழும்பு வந்து அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து குடியேறினான். இவ்வாறு என் பிள்ளைகள் மட்டக்களப்பிலிருந்து விலகி ஓடியதனால் அந்தக் கட்டத்திலே எனது மூன்றாவது மகனான புத்ர எங்கே இருக்கிறான் என்று கூட தெரியாத ஒரு கட்டமாக இருந்தது. இவையெல்லாவற்றையும் யோசித்து மீண்டும் இலங்கைக்கு சென்று எவ்வாறு இலக்கியப் பணியை தொடங்குவது என்று அச்சமுள்ளதாக இருந்தது. இதே கட்டத்திலே நைஜீரியாவில் என்னுடன் உடன்சார் ஆசிரியர்களாக இருந்த பலரும் கண்டாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் சென்று அகதி அந்தஸ்து கோரி குடியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். 88ஆம் ஆண்டில் நான் நைஜீரியா பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றது என்று கூறமுடியாது.

அந்த நைஜீரியாவில் எனக்கு இலங்கை ஆசிரிய சேவையில் தராத உத்தியோக உயர்வும் தந்து கௌரவத்தைத் தந்து ஒரு Double Promotion தந்து, மீளவும் எனக்கு அவர்கள் ஒப்பந்தம் தந்தபொழுது கூட நான் அதனை விட்டுவிட்டு என்னுடைய இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்தல் வேண்டும் என்ற விடாப்பிடியான ஒரு நம்பிக்கையாக யோசித்தேன். என்னுடைய தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆபிரிக்கக் கண்டத்து நாவல்கள் அடங்கிய பெட்டிகள் ஏனைய எழுத்து முயற்சிகளையும் சென்னையில் என்னுடைய நண்பன் ரஹ்மானுடைய இடத்தில் விட்டுவிட்டு நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பயணமானேன். என்னுடைய மகன் இருப்பதினால் அங்கு வந்து ஒரு வாழ்க்கையை வாழமுடியுமா என்ற தேடலுடன் வந்தேன். வந்த எனக்கு அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையில் ஒன்றக்கூட்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் இருப்பதை

உணர்ந்து நான் அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறத் தீர்மானித்தேன். நான் அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேற எனக்கு உதவியாகவும் ஊக்கமாகவும் இருந்தவர் சாந்தகுமார் என்பவர். அவரை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே மிகவும் நன்றியுறியுடன் நினைவு கூருகிறேன். இந்த அவுஸ்திரேலியா அகதி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு அவுஸ்திரேலியா நிரந்தர வாசியாக இருக்கக்கூடிய நிலைமைகள் உருவாகிய பொழுது, என்னுடைய இலக்கியப் பணியினுடைய முதன்மைகள் வேறுபடத் தொடங்கின. ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலிருந்து நான் கொண்டு வந்த அந்த நாவல்களை நான் மொழிபெயர்த்து பிரசுரிப்பதினால், சாதிப்பதிலும் பார்க்க புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே அகதிகளாகச் சீரழிந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய தமிழர்களுடைய பிறந்த மண்ணின் கலை இலக்கிய விழுமியங்களை நாற்று நட்டு அவற்றைப் பராமரித்து ஒரு காலத்தில் தேசிய இலங்கைக்கு அவற்றைக் கொண்டு செல்லக்கூடிய ஒரு பாரியகடமை தேசியக் கடமை மண்பக்திக் கடமை இருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். எனவேதான் நான் புலம்பெயர்ந்தோர் தமிழ் இலக்கியம் என்று ஒரு கோஷத்தை முன்வைத்து அதைப்பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கினேன். புலம் பெயர்ந்த இலக்கியம், அந்தத் Tamil Diaspora என்னுடைய இலக்கியத்திற்கு புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற பெயர் சூட்டியதே நான்தான். இக்கட்டத்திலிருந்து ஒரு தொடர்ச்சியைக் கொண்டு வரக்கூடிய ஒரு முழுக்கடமை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய தமிழர்களுக்கு உண்டு என்பதை உணர்ந்து என்னுடைய புதிய இலக்கிய வாழ்க்கையைத் திட்டமிடத் தொடங்கினேன். எனவே 1988ஆம் ஆண்டு நைஜீரியாவை விட்டு நான் வெளியேறிய பிறகு இருந்து 1990ஆம் ஆண்டு நான் அவுஸ்திரேலியக் குடிமகனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வகையில் இருந்த இலக்கிய நினைவுகளும் விழுமியங்களும் Priorities உம் 90க்குப் பிறகு வேறுபடத் தொடங்கியது. ஆனால் மீண்டும் சென்னையை என்னுடைய தளமாக வைத்து இலக்கியப் பிரசுரங்களை நான் முன்னெடுக்க முயன்ற காலத்திலே நான் நைஜீரியாவிலே இருந்து கொண்டு வந்த நாவல்கள் என்னுடைய மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்ட சில மூலம் ஆகியவற்றைத் தேடியபொழுது பெரும்பான்மையானவற்றை இழந்து விட்டேன். அதனுடைய பெறுமதியை அறியாமல் குப்பையாகச் சேர்க்கப்பட்ட கவனிப்பார் இன்றி வாசிப்பவர்கள் இல்லாத ஒரு புத்தகக் குவியல் போன்று அது நடத்தப்பட்டதனால் பல அரிய நாவல்களை நான் இழந்துவிட்டேன்.

அது மட்டுமல்லாமல் The Dark Child நான் வாசித்த நாவல்களிலே அற்புதமான ஒரு மனிதநேய நாவல். அதை நான் முழுமையாக மொழிபெயர்த்திருந்தேன். அதனை இந்த வருஷம் நான் எடுத்துப்பார்த்த பொழுது அந்த தாள்களே சுண்டல் மடிக்கப் போறது போல சிதைக்கப்பட்டு நூறுபக்கங்களில் அமைந்த அந்த நாவல் 10, 12 பக்கங்கள் மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தன. இருந்தபோதிலும் ஹால என்ற செனகல் நாட்டு நாவல் தமிழிலே வந்து ரொம்ப நல்ல வரவேற்பை பெற்றது. ஒரு ஆண்டுக்கிடையிலே அதனுடைய முழுப்பிரதிகளும் விற்பனையாகிவிட்டன. அதேபோன்று சென்னைய நாட்டின் 'தேம்பி அழுதே பாப்பா' என்ற நாவல் மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் வரவேற்கப்பட்டது. இன்றும் கூட பல வட்டத்தைச் சேர்ந்த Accodemics ஆக இருக்கக் கூடிய நண்பர்கள் இந்த ஆபிரிக்க நாவல்களைத் தொடர்ந்து மொழிபெயர்த்துத் தந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்கிறார்கள். சின்மாசிபேயினுடைய Man of the people என்பதை தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருந்தேன் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று. You can't have the cake and eat the cake ஆனபடியால் இழப்புகளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு பக்குவம் வந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அவுஸ்திரேலியாவைத் தளமாகக் கொண்டு புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தை முன்னெடுப்பதற்கு நீங்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகள் என்ன?

இங்கு முருகபூபதி, சிட்னியில் மாத்தளை சோமு, சுந்தரதாஸ், மெல்பேர்னில் பானு நித்தியானந்தன், டொக்டர் காசிநாதன் போன்ற பலர் இலங்கையிலும் இலக்கிய ஆர்வம் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்து அறிமுகம் ஆனவர்கள். அவர்களுடைய அறிமுகம் ஆரம்பத்தில் கிட்டியது. அவர்கள் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற நாட்டத்தை விட்டு இலங்கையில் மேற்கொண்ட இலக்கியச் சிந்தனைகளின் நீட்சியாக புலம்பெயர்ந்த நாட்டின் புதிய அநுபவங்களைக் கதை கருக்களாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். முக்கியமாக நான் நம்புகிறேன் முருகபூபதி, மாத்தளை சோமு ஆகியோர் இந்த புலம்பெயர்ந்த நிலைமையை முதன்மைப்படுத்தி சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவ்வாறே மெல்பேர்னில் வாழும் அருண் விஜயராணியும் எழுதியிருக்கிறார்.

இதற்கு அப்பாலான ஒரு முகம் ஒன்று இருக்கிறது புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்திற்கு என்பதை நான் வலியுறுத்தத் தொடங்கினேன்.

இந்த நேரத்தில்தான் மரபு என்ற சஞ்சிகையை அரவிந்தன் ஆரம்பித்து அதனைத் தொடர்ந்து மெல்பேனில் இருந்து யாழ். எஸ். பாஸ்கர் என்பவர் அக்கினிக் குஞ்சு என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும் என்றும் ஆர்வம் கொண்டு இருந்தார்கள். இந்த மரபிலே நான் நனவிடை தோய்தல் என்ற புத்தகத்தின் ஆரம்பக் கட்டுரைகள் ஐந்தாறு தொடராக வெளிவந்தன. அப்பொழுது எனது படைப்பு இலக்கியம் பற்றிய பார்வை வேறுபடத் தொடங்கிவிட்டது என்பதற்கு அடையாளமாக நனைவிடை தோய்தல் அமைந்துள்ளது. அதுவரையில் சிறுகதை வடிவத்தை முதன்மையான படைப்பு உருவம் என்று கொண்ட நான், இழந்துபோன யாழ்ப்பாணத்தை மீட்டெடுக்கும் ஒரு வகையை நாடிய பொழுது அதை சிறுகதை என்ற வடிவத்திலே ஆவணப்படுத்தி விட முடியாது என்பதை உணர்ந்து இந்தக் Creative essays என்ற இந்த வடிவத்தை உண்டாக்கி அதைச் செப்பனிட்டேன். எனவே இந்த புலம்பெயர்ந்த நிலையில் வாழத்தொடங்கி புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் சிந்தனைகளை சோதனை பூர்வமாகவும் புத்தி பூர்வமாகவும் நான் மேற்கொண்டேன் என்பதற்கு நனவுடை தோய்தல் என்ற என்னுடைய படைப்பு ஒரு உதாரணம் ஆகிறது. அதற்குமேல் இந்த இலக்கியம் மட்டுமல்லாமல் விட்டு வந்த மண்ணின் உடைய கலைப் பாரம்பரியங்களை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே தக்கவைக்கவேண்டும் என்பதிலே நான் ஆர்வமுடையவனாக இருந்தேன். ஒரு துக்கமான சம்பவத்தை நான் கண்டேன். இந்து அடையாளம் என்றால் என்ன? தமிழ் அடையாளம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிய சிந்தனை அற்ற ஒரு நிலைமை குறிப்பாகச் சிட்னியில் நிலவியதை நான் கண்டேன். சாயிபாபா பக்தர்களாக இருப்பதில் தப்பில்லை. ஆனால் சாயிபாபாவினுடைய மொழி தெலுங்கு. அவருடைய போதனைகள் இந்து கலாசாரம் மருவியது எனவே இந்து கலாசாரத்தினுடைய அடையாளம் தெலுங்கு மொழியைப் பிரதானமாகக் கொண்டு செய்யப்படும் ஒரு இயக்கத்தின் மூலம் தமிழ் அடையாளம் பெறப்படும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதே போன்று சிட்னியில் பிரதானமாக அந்தக்காலத்திலே கெலன்ஸ் பேக்கில் உள்ள வெங்கடேஸ்வரர் ஆலயம் அந்த ஆலயம் திருப்பதி ஆதினத்தினுடைய பிரதிபலிப்பாகவும் செல்வாக்காகவும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனவே தமிழ் அடையாளத்தை நாடிச் செல்பவர்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ தமிழ் அற்ற இந்து சமய அடையாளங்களை தமிழ் அடையாளங்கள் என்று பிழையாக கருதக்கூடிய ஒரு நிலை இருந்தது.

அதற்கு எதிராக நான் எழுத வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. அந்த எழுத்துக்கள் அக்கினிக் குஞ்சிலே கொண்டோடி சுப்பர் என்ற புனைபெயரிலே என்னுடைய விமர்சனங்களாக வந்துள்ளன. ஆனால் இவற்றின் மத்தியிலும் நாம் விட்டு வந்து மண்ணினுடைய கலாசார பாரம்பரியத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத்தில் நாடகத் துறையிலும் என்னுடைய நண்பர்கள் சிலரையும் இணைத்து 'பவர்' என்ற ஒரு கலை இலக்கிய நிறுவனத்தை தோற்றுவித்தேன். அது என் ஆலோசனையிலும் என் முயற்சியிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. எப்பொழுதுமே நான்முன்னர் சொன்னதுபோல எந்த இயக்கத்திலும் எந்தச் சங்கத்திலும் நான் பதவிகளுக்காக இருந்தது கிடையாது. இந்த 'பவர்'க்கு எனக்குத் தலைவர் பதவி தந்தபோதிலும் நான் ஒதுங்கி இணைய தலைமுறையினர் அதை நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லி அதன் Creative Consultant ஆக மட்டும், அங்கத்தவன் அற்ற முறையிலே உதவுவதாகச் சொல்லி அந்த பவருக்கு நான் ஊக்கம் கொடுத்தேன். நாடு, வீடு, வெளி என்று Triology இன் மூலம் இலங்கையினுடைய கலை இலக்கிய பாரம்பரியங்களை மட்டுமல்லாமல் அதனுடைய வரலாற்றையும் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையின் கோலங்களையும் நாடகத்திலே செய்து காட்ட வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறி முதற்கட்டமான நாடு நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டது.

இந்த நாடு நாடகம் நிச்சயமான புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு வினோதமான முயற்சியாகும். அந்த நாடகத்திலே பாடலும் ஆடலும் இணைக்கப்பட்ட போதிலும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்களுக்கு வித்திட்ட வரலாற்றையும் அதே காலத்தில் தமிழர்கள் போராளிகளாக மாறவேண்டிய வரலாற்றையும் நாடு நாடகம் முதன்மைப்படுத்தி சொல்கிறது. இந்த நாடு நாடகம் நடைபெற்ற பிறகு இங்கே இந்த நாடகத்துள் மட்டும் முடக்கிக் கொள்ளாமல் எங்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுக்கும் வகையில் சென்னையில் சென்று ஒரு பிரசுரகளைத்தை நிறுவவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அங்கு மித்ர பதிப்பகத்தை நிறுவினேன். புலம்பெயர்ந்த நாட்டின் இலக்கியங்களை தொகுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதன் ஒரு எழுச்சியாக பனியும் பணையும் என்ற முதலாவதான

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் தொகுக்கப்பட்டது. இந்தத் தொகுப்பு முயற்சியிலே நான் மட்டுமின்றி தமிழ்நாட்டையும் இணைத்து செயற்படவேண்டும் என்ற ஆசையினால் அந்தத் தொகுப்புப் பணியிலே இந்திரா பார்த்தசாரதியையும் இணைத்துக்கொண்டேன். மூன்று கண்டங்களைச் சேர்ந்த கனடா, ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலியா என்று வகைப்படுத்தி அந்த நாடுகளிலே வாழும் எழுத்தாளர் அந்த நாட்டின் வாழ்க்கையை பிரதிபலித்து எழுதக்கூடிய எழுத்துக்களை அதிலே தொகுத்துக் கொடுத்தோம்.

அது உண்மையிலே வரவேற்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து பல தொகுதிகள் வரலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. என்னுடைய சிந்தனையோட்டம் என்னவாக இருந்தது என்றால் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் தமிழ் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் தமிழ் நேசிப்பினால், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்கள் நூல்களாக வந்தால், அந்த நூல்களை வாங்குவார்கள். அந்த வாங்குதல் என்பது Sponser ship – போஷகம் போல நடக்கும் எந்த வில்லங்கமும் இல்லாமல் அதை அவர்கள் செய்வார்கள். ஒரு அர்ச்சனைத் தட்டை வாங்குவதற்குப் 10 டொலர்கள் செலவழிக்க கூடியவர்கள் இயல்பாகவும் சந்தோஷமாகவும் செலவழிக்கக் கூடியவர்கள், எங்களுடைய நாட்டு மண்ணினுடைய இலக்கியத்தைப் பேணும் ஒரு அர்ச்சனையிலே சந்தோஷமாக அந்தப் பிரதிகளை வாங்கிச் செல்வார்கள் என்றும் அவ்வாறு வாங்குவார்களேயானால் அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு நூறு பிரதியும் கனடாவில் ஒரு நூறு பிரதியும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நூறு பிரதியும் விலைப்பட்டால் எந்த வித வில்லங்கமும் இன்றி புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் கௌரவமான சேமமாக மிகவும் விலையுயர்ந்த பதிப்பாக யாரும் கண்டு அதிசயிக்கக்கூடிய விந்தை படைக்கக்கூடிய படைப்பாக வரும் என்ற கற்பனையிலே நான் திளைத்து இந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டேன். ஆனால், துன்பமான அனுபவம் என்னவென்றால், இந்தப் பணியும் பணையும் தொடர்ந்து நூல்களை நான் வெளியிட்ட பொழுது என் நண்பர்களாக நடித்துக் கொண்டவர்கள் புலம்பெயர்ந்த இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தல் வேண்டும், ஈழத்தில் இழக்கப்பட்ட உணர்வுகள் அனைத்தையும் நாங்கள் மீள உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள்கூட என் முதுகுக்குப் பின்னால், இவர் சென்னையில் புத்தகம் அடித்து எங்களுக்கு வியாபாரம் செய்கின்றார் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இத்தகையவர்கள் தமிழை நேசிக்கவில்லை என்று அதிலிருந்து நான் என்னுடைய எந்த நூலையும் அவுஸ்திரேலியா மண்ணிலே வெளியிட்டது கிடையாது.

சென்னையை மையமாகக் கொண்டு உங்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை எவ்வாறு முன்னெடுக்கின்றீர்கள்?

என்னதான் இலக்கியத்தில், ஈழத்து புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் 21 ஆம் நூற்றாண்டில் தலைமை தாங்குவார்கள் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்த போதிலும் ஓர் உண்மையை நான் மறந்து பேசவில்லை. தமிழ் மொழியின் 2000-ஆம் ஆண்டு பாரம்பரியம் உள்ள இலக்கிய இலக்கண முதுசொத்துக்கு என்னை உருத்தாளியாக்கும் பேருபகாரியாகத் தமிழ்நாடு இன்றளவும் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த தமிழ் நாடு 6 கோடி மக்களினால் தமிழ் பாதுகாக்கப்பட்டு, பேணப்பட்டு போஷிக்கப்பட்டு வருகிறது என்ற நிலைமையும் நாங்கள் மறந்து விடுதல் ஆகாது. எவ்வளவுதான் வியாபாரரீதியாக தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் சோரம் போய்விட்டார்கள் என்று நாங்கள் குற்றம் வைத்தபோதிலும் தமிழ் நாட்டின் கிராமங்களில் சிதறுண்டு வாழும் அனைத்து தமிழ் மக்களும் தமிழை நேசித்து தமிழை சுவாசித்து தமிழ் மணம் பரப்பி வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை இருக்கும்படி தமிழ் வாழும். எனவே எங்களுடைய இலக்கிய முனைப்புகளை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு கட்டத்தில் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுதலும் வேண்டும். 6 கோடி தமிழ் மக்களுடைய கோ நகராரச் சென்னை இருக்கும் வரையில் அந்தச் சென்னையிலேதான் எங்களுடைய இலக்கிய படைப்புக்களையுடைய அறிமுகப்படுத்தி அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுதல் வேண்டும் என்பதிலே நான் தெளிவாக இருந்தேன்.

இரண்டாவதாக இந்திய நாட்டிலே தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு சட்டம் ஒன்று உண்டு. அது என்ன சட்டம் என்றால் இந்திய மொழிகளிலே அச்சிடப்படும் சஞ்சிகைகளோ நூல்களோ வர்த்தக ரீதியாக இந்தியாவுக்குள் இறக்குமதி செய்யப்படக்கூடாது என்பது. எனவே புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கியமோ ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கியங்களோ தமிழ் நாட்டு வாசகர்களுக்கு சென்றடைவதில் தடை இருந்தது. உண்மையில் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த கைலாசபதி,

சிவத்தம்பி, டானியல், ஜீவா, செ. கணேசலிங்கன் போன்றவர்களைத் தவிர ஏனையோர்களைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று தமிழ் நாட்டு வாசகர்களோ, தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களோ அறிந்திருக்காததற்குக் காரணம் இவர்களுடைய படைப்புகள் அவர்களைச் சென்றடையவில்லை என்பது தான். எனவே புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியம் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் தலைமை தாங்குதல் வேண்டும் என்றால் அந்த இலக்கியத்தின் சிறப்பு அம்சங்களையும் உயிர்ப்பிணையும் எவ்வாறாயினும் தமிழ் நாட்டு படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் கல்விக்கூடங்களும் அங்கீகரிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிர்ப்பந்தம் உண்டு.

அவர்களுடைய கவனத்தைக் கவருவதாக இருந்தால் தென் தமிழ் நாட்டு சென்னையில் இருந்து இந்த நூல்கள் வெளிவர வேண்டும் என்பதிலே நான் தெளிவாக இருந்தேன். எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் எவ்வளவோ சோதனைகளுக்கு மத்தியில் எவ்வளவோ இழப்புகளுக்கு மத்தியில் கடந்த ஒரு தசாப்தமாக, ஒரு பத்தாண்டு காலமாக ஒரு நூறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். அது மட்டுமல்லாமல் எழுத்தாளர் என்ற முறையிலும் பார்க்கிலும் ஒரு பிரசுரகர்த்தா என்ற முறையிலே தமிழ் நூல்கள் வெளியிடுவதிலே அமைப்பு முறையிலும் ஏனையவற்றிலும் புதுமைகள் சாதிக்கக்கூடியதாக கடந்த 10 ஆண்டுகள் உழைத்து வருகிறேன் என்பது மட்டுமல்லாமல் இவற்றின் உச்சமாக இந்த ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் சென்னையிலே இரண்டு முழு நாட்கள் நடத்திய இலக்கியம் 2004 என்ற விழாவை நடத்தியதுடன் அதில் தமிழ் நாட்டில் வாழக்கூடிய அனைத்து இலக்கிய வட்டாரங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் பங்குபற்றச் செய்ததுடன் புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியங்களுடன் தமிழ் நாட்டுப் படைப்பாளிகளுடைய 12 நூல்களையும் இணைத்து வெளியிட்டது ஒரு பெரிய சாதனை என்றே நான் நினைக்கின்றேன். இந்த சாதனை எஸ். பொ. வினாடைய சாதனையோ வெற்றியோ அல்ல. எத்தனையோ காலமாகத் தமிழ் படைப்பாளிகளுக்கும் தமிழ் நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய படைப்பாளிகளுக்கும் இடையில் ஏற்படுத்தக்கூடிய அவசியமான புரிந்துணர்வினைத் தொடர்ந்து தக்க வைத்து வளர்ப்பதற்கு ஒரு நுழைவாயிலாகவே இந்த இலக்கிய விழா அமைந்தது. அத்துடன் சென்னையை மையமாகக் கொண்டு நான் நடத்தக்கூடிய புத்தகப் பிரசுரப்பணி உண்மையிலேயே ஒரு புதிய வரவேற்பையும் புதிய அங்கீகாரத்தையும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்க வகை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதிலே நான் மகிழ்கின்றேன்.

இந்த உண்மைகளை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய படைப்பாளிகள் எல்லோரும் புரிந்து கொண்டார்கள் என்று நான் உரிமை கோரவில்லை. அவர்களில் பலர் பெயருக்காக, ஒரு புகழுக்காக, ஒரு சமூக அங்கீகாரத்துக்காக தங்களுடைய புத்தகங்களும் வெளிவரவேண்டும் என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அந்த நூல்கள் எவ்வளவு தூரம் இலக்கிய தரத்தை எய்தியனவாக அமைகின்றன என்பதிலே கவனஞ் செலுத்தாதவர்களாக புத்தகங்கள் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கனடாவிலும் சரி, ஐரோப்பா, ஜேர்மனியிலும் சரி இலங்கையிலே மட்டக்களப்பிலும் சரி, அவுஸ்திரேலியாவில் மெல்போனிலும் சரி இந்த மணிமேகலைப் பதிப்பகக்காரர்கள் வந்து உங்களுடைய நூல்களைப் பிரசுரிக்கிறோம் என்று சொல்லி செய்து வரும் பித்தலாட்டத்திற்கு எதிராக நான் சென்னையிலே புத்தகங்கள் பிரசுரித்துக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இதற்கான காரணம் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய எங்களுடைய படைப்பாளிகள் தங்களுடைய மனசாட்சிகளைத் தொட்டுப் பார்த்து நீங்கள் இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்களாக இருந்தால் எந்த வகையிலே நீங்கள் மணிமேகலைப் பிரசுரம் ஓர் இலக்கியப் பிரசுராலயம் என்று கருதுவீர்கள். தென் தமிழ் நாட்டில் உள்ள புதுமைப்பித்தன் தொடக்கம் ஜெயகாந்தன் வரையிலும் ஜெயகாந்தனுக்கு அப்பால் சுந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன் என்று வரக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் யாராவது ஏன் பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் யாராவது மணிமேகலை பிரசுரத்திலே புத்தகம் பிரசுரித்திருக்கிறார்களா? வாஸ்த்து சாஸ்திரமும், சமையல் கலையும், தையல்கலை போன்ற புத்தகங்கள் வெளியிடக்கூடிய ஒரு நிறுவனத்திடம் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய இலக்கியத்தரங்களை நிர்ணயிக்கும் உரிமையையும் தகமையையும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பது எங்களுடைய படைப்பு ஓர்மத்திற்கு செய்யப்படும் துரோகம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

புத்தக வெளியீடுகளிலே பிரசுரங்களிலே நீங்கள் முழுக்க முழுக்க ஈடுபட்டிருப்பதினால் உங்களுடைய படைப்பு இலக்கியம் தடைப்பட்டு இருக்கிறது என்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்கள்?

இல்லை. மாறாகக் கூர்மைப் படுத்தப்படுகிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நனவிடை தோய்தலைத் தொடர்ந்து அவா என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். இந்த அவா என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலே பல புதிய கதைகளும் இணைக்கப்பட்டு உள்ளன. புலம் பெயர்ந்த இலக்கிய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தைச் சித்தரிக்கும் கதையும் அதில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் குறிப்பாக முன்னர் சரஸ்வதியில் வந்து பிரசித்தம் ஆகாத கதைகளை தொகுத்து அவா என்ற சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் மீளவும் தமிழ் நாட்டு வாசகர்கள் என்னைச் சிறுகதை எழுத்தாளராக இனங்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். அந்த ஆண்டில் பிரசுரமான அனைத்து புனைகதைத் தொகுதிகளிலும் பார்க்க என்னுடையதே தலைசிறந்ததாக இருந்தது என்று முதுபெரும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் சிபாரிசு செய்தது மட்டுமல்லாமல் கோவையிலுள்ள தேவசிகாமணி பரிசும் அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டது பின்னர், ஆண்மை என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை நான் வெளியிட முனைந்தபொழுது அதற்காக பலகதைகளை நான் புதுக்கி எழுதினேன் புதுக்கி எழுதினேன் என்றால் ஆண்மையிலேயே பழைய கதைக் கருக்களை அவ்வாறே வைத்துக்கொண்டு புதிய தொனிப்பொருள்கள் தோன்றுமாறு பலகதைகளைப் புதுக்கி எழுதியுள்ளோன். அந்தக் கதைக்குள் உண்மை என்ற கதைத் தொகுதியிலே சேர்க்கப்பட்ட 15ஆவது கதைதான் மித்ர மகனுடைய கதை. ஆண்மைத் தொகுதியுடன் இணைந்து ஏழு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. அந்த ஏழுநூல்களில் ஒன்று முறுவல் நாடகப் பிரதி. அந்த முறுவல் நாடகப் பிரதிக்கு முன்னுரை அளித்தவர் தற்கால நாடகத் துறையில் என்றும் தடம் பதித்த பேராசிரியராக விளங்கும் ராமாநாஜம். அந்த ஏழு நூல்களில் இன்னொன்று நீலாவணன் நினைவுகள். நீலாவணன் நினைவுகள் என்ற கட்டுரை 1972 ஆம் ஆண்டில் நீலாவணன் மறைந்த பொழுது ஒரு நினைவுகூரும் ஒரு கட்டுரை தொடராகத்தான் எழுதப்பட்டது. அதனை மீண்டும் நூலாக்கிய பொழுது நீலாவணன் காலத்து கவிதைப் பரம்பரையினுடைய விமர்சன நூலாகவும் அதை ஆக்கிக் கொடுத்தேன். மித்ர வெளியீட்டின் ஏழுநூல்கள் ஒரே மேடையில் அசோக ஹோட்டேலில் நடத்தப்பட்டது பெரும் புதுமையாகக் கருதப்பட்டது அதுமட்டுமல்லாமல் அந்த விழாவிலே கலந்து கொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் இரவுப் போசனம் கொடுத்ததும் அதுவே முதல்முறையாகும். இந்த விழாவிலே சாலை இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, சுஜாதா, கோவை ஞானி, ஜயகாந்தன், விட்டல் ராவ், ஞானக் கூத்தன், அசோகமித்திரன், தஞ்சைப் பிரகாஷ் ஆகிய பல வட்டங்களையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். இது நடந்தது 1984 அல்லது 85 ஆக இருக்கவேண்டும்.

இது நடந்ததன் பிறகு இந்திய எழுத்தாளர்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளும் உறவுகளும் ஏற்படலாயின. இதன் மூலம் என் மீது பரப்பப்பட்டிருந்த தப்பிப்பிராயங்கள் லேசு லேசாக அகலத் தொடங்கியது. தி. க. சி, இங்குலாப் போன்றவர்கள் மார்க்சிய சிந்தனை வழியில் வந்தவர்கள் என்னை கொம்மியூனிச விரோதி என்று பார்த்ததிலிருந்து விலகி நண்பர்களாக ஏற்று உறவு புணர்த்த தொடங்கினார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய ஊழியர்களில் அல்லது தமிழ் ஊழியர்களிலே ஒற்றை வழிப்பாதை ராசியானது அல்ல, அது இருவழிப்பாதையாக இருக்கவேண்டும் கொடுத்தலும் பெறுதலும் ஏககாலத்தில் நடைபெறுதல் வேண்டும்.

எனவே நான் தமிழ் நாட்டில் சென்னையில் தங்கியிருக்கும்போதெல்லாம் அங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், கல்விமாண்கள், தமிழறிஞர்கள், ஓவியர்கள், ஆகியோர்களுடன் கொண்டுள்ள உறவுகளினாலும் நட்பினாலும் எத்தனையோ துறைகளிலே என்னுடைய அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதுடன் அனுபவத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதுடன் பக்குவத்தை அடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. இந்தச் சமூகச் சூழல் தொடர்ந்து வருங்காலத்திலேயும் தொடருமேயானால் உண்மையிலேயே உலகளாவிய தமிழ் இலக்கியம் என்கிற ஒரு கொள்கை வாஸ்தவமாகப் பயிலப்படக் கூடிய சூழ்நிலை உருவாகும் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்த நிலைமை உருவாகுதல் வேண்டும். அந்த நிலைமை உருவாகும்போது அந்த நிலைமையைப் பார்ப்பதற்கு இருப்பேனோ தெரியாது. ஆனால் நிச்சயமாக அந்த நிலைமை உருவாகுவதற்கு நான் என்னுடைய வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலங்களை மிகவும் பாடுபட்டு பயன்படுத்தி வருகிறேன் என்பது பதிவாகும் என்று நம்புகிறேன்.

2006 ஏப்ரல் ஞாயம் (ஆத்ம் இல. 70)

அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்த இலக்கியப் பவருக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்புகள் இருந்தன. இப்பொழுது அதன் செயற்பாடுகளிலிருந்து விலகிவிட்டீர்களா?

உண்மையில் பவர் என்ற நிறுவனத்துடைய ஸ்தாபகர் நானேதான், அந்த பவர் என்கிற கலை இலக்கிய சம்பந்தமான ஒரு அமைப்பு அவுஸ்திரேலியாவில் வாழக்கூடிய தமிழ் Diaspora வுக்கு இருக்கவேண்டும் என்றும் அவ்வாறான அமைப்பின் மூலம் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழக்கூடியவர்களுடைய கலை இலக்கியமுன்னெடுப்புகளைத் தமிழில் மட்டுமல்ல ஆங்கிலத்திலும் முன்னெடுக்கும் பொழுது சில பல அரசு உதவிகளையும் பெறுதல் சாத்தியம் என பிலிப்பா எனக்கு அறிவுறுத்தியதின் பெயராலும் அவ்வாறான ஒரு அமைப்பினைத் தோற்றுவிக்க நான் பாடுபட்டேன். பிலிப்பா என்பவர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அகதிகளாக வருபவர்களுக்கு குடியரிமை பெற்றுத்தருவதற்கு உதவி செய்த ஒருவர். பின்னர் அவரே குடியரிமை வழங்க மறுக்கப்பட்டவர்களுடைய மீளாய்வுகளை முடிவு செய்யும் குழுவுக்குத் தலைவராகவும் இருந்தார். நிறைய கலை இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவர் அவருடைய கணவர் நிக் ஒரு நல்ல ஓவியர் ஆவார்.

அந்த நிக் என்பவர் வரைந்து தந்த Logo தான் இன்னும் பவருக்கு அடையாளமாகக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. பவர் உண்மையிலேயே நாடகம் போன்ற நிகழ்த்துதல் கலைகளை மட்டுமற்றி இலக்கிய முனைப்புகளிலும் ஈடுபட்டு காலப் போக்கிலே அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள எழுத்து ஆர்வங்களை நூல்களாக வெளியீடும் பணியையும் மேற்கொள்ளும் என நம்பியிருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துப் பணிகள் காரணமாக நான் சென்னையில் அதிக காலம் தங்க நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் பவருடைய உத்தியோகத்தர்கள் அதனை வெறும் கூத்தாடிகள் மடமாக மாற்றிவிட்டார்கள் போல தெரிந்தது. இலக்கிய முன்னெடுத்தலிலே எவ்வித அக்கறையும் அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இவைக்கு மேலாக ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே என்னுடைய நூல்கள் சிலவற்றை இங்கே வெளியிட வேண்டுமென்று நான் முனைந்த பொழுதுகூட மிக பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்களை என் முதுகுக்குப் பின்னால் அவர்கள் சொன்னார்கள். எனவே என்னுடைய வாழ்க்கை பூராவுமே நான் என்னுடைய இலக்கிய அமைப்புகளுக்கு முன்னோடியாக உழைத்ததும் பின்னர் கறையான் எடுத்த புற்றிலே பாம்புகள் குடியேறி வாழ்வது போல நீண்டதாகவே நடந்துவிட்டது.

எனவே அவுஸ்திரேலியாவிலே இந்தப் பவர் சம்பந்தமான ஒரு அதிகாரப் போட்டியிலே என்னை ஈடுபடுத்திக் சிரழித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. இதன் காரணமாக நான் ஆதாயம் அடைந்துள்ளேன். இங்கே ஒரு சமூக அந்தஸ்துப் பெறுவதற்காக ஓடித்திரியும் ஒரு எலி ஓட்டத்திலே என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் முதிர்ந்த ஒரு கலை ஞானம் உள்ளவனாக புதிய ஆர்வங்களை நெறிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பக்குவனாக தமிழ் நாட்டில் வாழக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை நான் ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இந்தப் பவரில் இருந்து விலகியதும் ஊக்கம் தந்தது என்று நான் பதிவு செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கின்றேன். ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய தமிழர்கள் தங்களுடைய கலை இலக்கிய நேசிப்புகளை, தங்களுடைய இருத்தலை சமூகம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு சுருக்கிக் கொள்ளுதல் கூடாது இந்த நாட்டுக்கு அப்பாற்படவும் கனடா ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் தங்களுடைய கலை இலக்கிய பகிர்வுகளை பகிர்ந்துகொள்ள படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள்.

அந்தப் படைப்பாளிகளுடன் இணைந்து இவர்கள் செயற்படுதல் வேண்டும் இந்த எண்ணத்தை மீண்டும் வலியுறுத்தக் கூடியதாக பவர் சார்பில் நடத்தப்பட்ட நாடகப் பட்டறை ஒன்றிலே உணரக்கூடியதாக இருந்தது. கருத்துக்களை நாங்கள் மாநிலம் மாநிலமாக Inter state இலே உள்ளவர்கள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிப் பகிர்ந்து கொள்வது மட்டுமல்லாமல் அடிக்கடி வெளிநாட்டு படைப்பாளிகளுடனும் எங்களுடைய கருத்துக்களைக் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை எனக்கு வாய்ப்பாகக் கிடைத்தது. இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் அனைத்து தமிழர்களின் சார்பாக 1999ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் விழாவுக்கு நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். இதனை இங்குள்ள தமிழர்கள் தங்களுக்கு கிடைத்த கௌரவம் என்பதை உணரத் தவறிவிட்டார்கள். எதிர்வரும் செப்டம்பர் மாதம் 10,11 ஆம் திகதிகளில் சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் நாடகம் சினிமா, சங்கீதம் படைப்பிலக்கியம் ஆகியன

சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பெரிய அகில உலகக் கருத்து அரங்கிலே இலங்கைத் தமிழர்களின் சார்பாகவும் அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களின் சார்பாகவும் நான் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கூட்டங்களிலே நான் கலந்து கொள்வதினால் பல்வேறு நாடுகளிலும் முகிழ்ந்துவிடும் தற்கால கலை இலக்கிய வளர்ச்சிகள் குறித்த சிந்தனைகளை உள்வாங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு காலத்திலே கிணத்துத் தவளைகளாக வாழ்ந்து நானும் தட்டானும் என்று சுயநலமாக வாழ்ந்து விட்டோம் அந்தச் சுயநலப்போக்கிலிருந்து இழுத்து சிங்களவன் தந்த அடி உதை பொறுக்க முடியாமல் ஓடி ஓடி பல்வேறு நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்த பிறகும் இங்கு கிடைக்கக்கூடிய டாலர்களிலே சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டு புதிய ஞாயங்கள் பேசுதல் நாங்கள் பிறந்த மண்ணுக்கு செய்யக்கூடிய ஒரு வந்தனையாக இருக்க மாட்டாது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் என்னுடைய தமிழ் நேசிப்பு என்பது இன்னொரு வகையில் எடுத்துப்பார்த்தால் நான் ஈழத்திலே தமிழ்ப் பிரதேசத்திலே தமிழனாக பிறந்தேன். அந்த அடையாளம் என் சந்ததியாருக்கும் நிலைத்து நிற்கவேண்டும் என்பதற்கு இலக்கியம் ஒரு பயன்படுத்தக் கூடிய ஒரு ஊடகமாகவும் இருக்கின்றது.

தங்களுடைய பிரசுர முயற்சிகளின் தலைமை நிலையத்தைச் சென்னையில் நிறுவியதன் காரணம் என்ன?

நான் ஏற்கனவே வேறு ஒருவிதமாக அதற்கு விடைதந்திருக்கிறேன் போலத் தோன்றுகிறது. நாங்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே கனடாவைத் தவிர ஆயிரக் கணக்கானவர்களாகத்தான் வாழுகின்றோம். உலகத்தில் பரவிவாழக்கூடிய எங்களுடைய ஈழத்தமிழர்களுடைய எண்ணிக்கை சில லட்சங்களாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் ஆறுகோடிக்கு அதிகமான தமிழ் வாசகர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தத் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களுடைய அரசியல் தலைமைத்துவம் வாழ்வில் சிதைந்து இருக்கிற போதிலும் அடுத்தடுத்து திராவிட இயக்கங்களினுடைய ஆட்சிகள் பதவியில் அமர்ந்திருந்த போதிலும் ஹிந்தி எதிர்ப்பு என்ற கோஷத்தில் ஆங்கில மோகிகளாக மாறி தமிழ்த் தேசியத்தைத் தொலைத்து அவதியுறுகிறார்கள் என்கிற நிலை இருக்கிற போதிலும் கூட கிராமங்கள் தோறும் ஆங்கில அறிவோ ஆங்கிலத்தினுடைய கலை இலக்கியத் தாக்கங்களோ அற்ற கோடிக்கணக்கான மக்கள் இன்னும் தமிழ் நேசர்களாகவும் தமிழ் மூலமே வாழ்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள், அது மட்டுமல்லாமல் யார் என்ன சொன்ன போதிலும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வயதுடைய தமிழ் என்ற பெருமையை சங்ககாலத் தமிழ் தொடக்கம் இன்று வரை நாவலர் சென்று நிலை நாட்டிய பெருமைகள் என்று சொல்லக்கூடியவரை அன்றேல் பழந்தமிழ் நூல்களைப் போதிக்கும் தலையைத் தென்நாட்டவர்களுக்கும் போதித்தார். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை என்று சொல்வது வரை தமிழ்நாட்டுத் தொடர்புடன்தான் தமிழ் முயற்சிகள் பின்னிப் பிணைந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியல் சூழ்நிலைகள் காரணமாகவும் என்ன மாறுதல்கள் நிகழ்ந்த போதிலும் தமிழ்நாட்டில் இன்னும் பன்னெடுங்காலத்திற்கு தமிழர்களுடைய தொழில் மொழியாகவும் குடும்ப மொழியாகவும் வீட்டுமொழியாகவும் தமிழ் பயிலப்படும்.

எனவே அந்தத் தமிழ் நாட்டின் தலைநகராகிய சென்னைதான் நான் பார்க்கக்கூடிய எதிர்காலத்தின் பல நூற்றாண்டுகளுக்கும் மையமாக இருக்கக்கூடிய ஒன்றாக இருக்கும். மறைவாகப் பழங்கதைகள் நமக்குள்ளே பேசுவதில் பெருமை இல்லை. எனவே ஈழநாட்டவர் அதைச் செய்தார்கள் இதைச் செய்தார்கள் என்று எங்களுக்குள் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதோ அன்றேல் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளுள்ளே நாங்கள் கலையிலே விண்ணைத் தொட்டோம் மண்ணைக் கிளறினோம் என்று சூழரைகள் சொல்வதை விட இவற்றை எங்களுடைய பணிகளை தமிழ் நாட்டு கலை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்று அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும். எங்களுடைய உழைப்பின் மூலம் அவர்களுடைய நாட்டிலே பிறக்காத ஆனாலும் தமிழர்களுடைய படைப்புகளை அங்கீகரிக்கக் கூடிய ஒரு அரும் உணர்வையும் தமிழ்நாட்டிலே ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். ஒரு மாமங்க காலம் என்பது ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு சொற்பமான காலந்தான்.

கடந்த ஒரு மாமங்க காலமாக நான் தமிழ் நாட்டிலிருந்து என்னுடைய இலக்கிய முன்னெடுத்தல்களை மித்திர ஆர்ட்ஸ் அன்ட் கிரியேஷன் என்ற நிறுவனத்தின் மூலம் முன்னெடுத்த பொழுது ஆரம்பத்தில் சந்தேகமாகப் பார்த்த கலைஞர்களும் படைப்பாளிகளும் இன்று என் உறவினர்களாகும் படைப்பாளிகளாகவும் சகாக்களாகவும் தோழர்களாகவும் நண்பர்களாகவும்

ஏற்றிருக்கிறார்கள். இன்று தமிழ் நாட்டிலே இலங்கைப் படைப்பாளி யாருடைய ஒரு நூலை வெளியிடுவதாக இருந்தாலும் அந்த விழாவிலே கலந்துகொள்ளக்கூடிய தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் நூற்றுக்கணக்கானோர் கலந்து கொள்ளவும் பேசவும் ஆதரிக்கவும் முன்வருபவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த ஒரு மனநிலையை ஏற்பட்ட ஒரு மாற்றத்தை என்னால் சாதிக்க முடிந்தது என்னுடைய எழுத்து வாழ்க்கையின் ஊழிய வெற்றி என்றே கருதுகிறேன்.

இலக்கியத்தின் பயன்பாடு பற்றிப் பலரும் பேசிவிட்டார்கள். உங்களுடைய பழுத்த அனுபவத்திலிருந்து படைப்பு இலக்கியம் பற்றிக் கூறங்கள்.

உண்மையில் இலக்கியம் என்பது இலக்கு என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. எனவே இலக்கியப் படைப்புக்குச் சில இலக்குகள் உண்டு என்றெல்லாம் வைக்கப்பட்ட விவாதங்களைக் கேட்டு வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். பின்னர் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்கள் கூட தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாகவும் மேன்மைப்படுத்துவதாகவும் இலக்கியம் படைக்கப்படுதல் வேண்டும். எனவே இலக்கியத்திற்கு ஒரு மனித மேம்பாட்டு அம்சமும் இருக்கிறது என்று சொல்லவும் கேள்விப்பட்டோம். இடையில் இலக்கிய உருவம் சார்ந்ததா உள்ளடக்கம் சார்ந்ததா என்று கட்சி பிரிந்தும் கலை கலைக்காகவே என்றும் இல்லை கலை மக்களுக்காகவே என்றும் சுருக்கமாகக் கோஷங்கள் வைத்து எங்களுடைய சாமர்த்தியங்களை நாங்கள் காட்டிக் கொண்டோம். கலை மக்களுக்காக என்று சொன்னவர்கள் ஒன்றை மறந்து விட்டார்கள். கலை மிருகங்களுக்காக படைக்கப்பட்டது கிடையாது. அது மக்களுக்காகப் படைக்கப்படுவதுதான்.

மக்களுடைய ஜீவியத்தின் அர்த்தங்களை மேன்மைப்படுத்திக் காட்டும் ஒரு பயணம்தான் கலை இலக்கிய பயணம், அதை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். கலை கலைக்காகவே என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் ஒன்றை மறந்துவிட்டார்கள். என்ன மறந்துவிட்டார்கள் என்றால் தங்களுடைய வித்துவங்களை மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தும் ஒரு போக்கை கையாளத் தொடங்கினார்கள். அதாவது வேலியிட்டு சிலருக்கு மட்டுமே சில பல கதைகள் உரியன என்பது போன்ற அடையாளங்களை போகித்தவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். இவை அனைத்துப் போக்குகளுமே தவறானவை. என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே என்னுடைய கலை ஆர்வங்கள் இன்று என்னுடைய இருத்தலை அறிவிக்கக் கூடிய ஒரு கருவியாகப் பயன்படுகிறது. என்னுடைய இருத்தல் என்பது எஸ். பொ வினுடைய இருத்தல் அல்ல. அப்படி அர்த்தத்தைச் சுருக்கிப் பார்க்கக்கூடாது. எஸ். பொ என்கிற ஒரு ஈழத் தமிழன் தமிழ் நேசிப்பு உள்ளவனாக வாழ்கின்றான் என்ற இருத்தலை உன்னுடைய இனம் நீ எந்த நாட்டவன் என்று கேட்கும் பொழுது நான் தமிழன் என்று அடையாளப்படுத்தல் வேண்டும் என்பதை என்னால் பிரகடனப்படுத்தக் கூடியதற்கு என்னுடைய இலக்கிய ஊழியம் உதவுகிறது. எனவே மொழிசார்ந்ததாக மட்டும் அல்லாமல் அந்த மொழி பேசிய மண்ணிலே வாழ்ந்த மைந்தர்களுடைய உணர்வுகளும் அவர்கள் காலம் காலமாகக் கட்டிக்காத்த சில விழுமியங்கள் சேர்ந்த கலைகளையும் இன்னொரு தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கான ஊடகமாகவே நான் கலை இலக்கியப் படைப்புகளைத் தரிசிக்கின்றேன்.

இந்த கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் தமிழுக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட வயசு என்று நிர்ணயிக்கப்படும் பொழுது அந்த வயசு நிர்ணயித்தல் எதற்கு நிகழ்கிறது. தமிழ் மூலம் செய்யப்பட்ட கலை இலக்கியப் படைப்புகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் வரலாற்று ரீதியான வயது. எனவே என்னுடைய இனத்தினுடைய பெருமைகளை நான் பறைசாற்றுதல் வேண்டுமென்றால் என்னுடைய கலை இலக்கிய உணர்வுகள் தக்க வைக்கப்படுதல் மட்டுமல்லாமல் அடுத்தும் மேற்கொண்டும் எடுத்துச் செல்வதற்கு ஏற்றதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு மேலே இன்னொன்றையும் நாங்கள் மனதில் வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். மொழி என்பது யாருடைய மொழி? சங்ககால மக்கள் யாருடைய மொழியிலே இலக்கியம் படைத்தார்கள். சங்ககால படைப்பாளிகள் யார், அந்த சங்ககாலப் படைப்பாளிகள் உண்மையில் தலித்துகள் என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

தலித் என்றால் மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர் என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். பாணர், பாடுபவர்களாகவும் அவர்கள் மனைவியர் விறலியர் ஆடுபவர்களாகவும் கூத்தர்களாகவும் மதங்களாகவும் பொருளர்களாகவும் வாழ்ந்த இவர்கள் மேட்டுக்குடியினர் வாழ்ந்த நகரங்களிலேயோ கிராமங்களிலேயோ வாழ்ந்தவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பாணர் சேரிகளிலே வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் விளிம்பு நிலை மக்களாகவே கருதப்பட்டார்கள். எனவே அவர்களுடைய கலை இலக்கிய முன்னெடுத்தல்

மண்ணின் மக்களுடைய இயல்பான சுவாசங்களையும் எழுச்சிகளையும் உணர்வுகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தன. அவற்றின் உயிர்ப்பாக இருந்த ஒரு அம்சம் மனிதநேயம். அவர்கள் புரவலர்களிடம் சென்று ஆடிப்பாடி பொருள் சம்பாதித்து அவற்றை அடுத்த தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்லாமல் அன்றைய நாளை மகிழ்வாகக் கழிப்பதற்கு செலவு செய்தார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கை முறையால் ஒரு நாளுக்காவது குபேரர்களாக வாழ்ந்து அனுபவித்தார்கள். அந்தக் குபேர அனுபவத்தை என் தனிப்பட்ட ஒருவனுக்கு தரும் அந்த விநாடி எதுவென்றால் கலை இலக்கியப் படைப்பில் ஒன்றை அற்புதமாகச் செய்துவிட்டேன் என்று கிடைக்கக்கூடிய திருப்தி. இந்த திருப்தியை பணத்தால் வாங்கமுடியாது, பதவியால் வாங்கமுடியாது, அந்த திருப்தி உள்ளார்ந்த ஒளியாக வருவது. அத்தகைய நேசிப்பு கலை இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் நேசிப்பு அந்த நேசிப்புக்களையும் உள்வாங்கியதாக என்னுடைய ஆன்மீக ஈடேற்றமும், ஆனந்தமும், அதுதான் கலை இலக்கியப் படைப்பாளியின் தர்மம்.

2006 றீய ஞானம் (ஆகஸ்ட் 06. 71)

எஸ்.பொ. நேர்காணலில் பல உண்மைகள் வெளியாகியுள்ளன. நேர்காணலில் கூறப்படும் கருத்துக்களுக்கு மாற்றுக் கருத்துக்கள் இருப்பின் அவற்றை எழுதியனுப்பினால் ஞானம் பிரசுரிக்கும் என்ற ஆசிரியரின் குறிப்பும் வெளியாகிறது. ஆனாலும், ஒருவராவது மாற்றுக் கருத்துக் கூற முன்வரவில்லை. இதிலிருந்து ஒன்று வெளிப்படையாகிறது. உண்மைக்கு முகம் கொடுக்க பலர் தயங்குகின்றனர்.

- என். சசிதரன், ஐனவாலை மேற்கு
2006 றீய ஞானம் (ஆகஸ்ட் 06. 71)

எஸ்.பொ. வின் கருத்துக்களுக்கு மாற்றுக் கருத்துக்கள் யாரும் எழுதாததால் அவர் கூறுவது அத்தனை உண்மை என்பது இல்லை. அவர் வார்த்தை ஜாலங்களால்... சில பொய்மைகளை உண்மையாகப் பார்க்கிறார். அவரோடு சில காலம் நெருக்கமாக பழகியவன் என்ற காரணத்தால் சொல்கிறேன். அவர் எல்லா விடயங்களிலும் தன்னை முன்னிலைப் படுத்துவது கேலிக்கூரியதாகும். எஸ்.பொ. மீது எனக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் இன்றும் உண்டு. கடந்த ஆண்டு தமிழகம் சென்ற பொழுது அவரை நேரில் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தேன். அவரே சமகாலத்தில் வாழ்பவர்.... இது பற்றி எழுதலாம்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- அந்தனி ஜீவா
2006 ஜூன் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 06. 72)

ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த எஸ்.பொ.வுடனான தொடர் நேர்காணல் 'தீதும் நன்றும்' என்ற தலைப்பில் 2007இல் நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

- ஜார்யர்

இந்த நேர்காணல் வரதருடன் கடைசியாகச் செய்யப்பட்ட நேர்காணல். என்னுடைய கல்வித்தேவை ஒன்றிற்காக அவரை நேர்கண்டேன். தொலைபேசியில் பல தடவைகள் பேசினேன். 'நேரே வந்தால் ஆறுதலாகப் பேசலாம்' என்றார். அவரது வீட்டிற்குச் சென்றேன். ஐந்து நாட்கள் தொடர்ச்சியாகச் சென்றேன். ஆழமான, அகலமான, மூலமான பல பணிகளைச் செய்த அவர் அமைதியாகப் பேசினார். மிகவும் அமைதியாகப் பேசினார். தனது நினைவுகளை மிகவும் சிரமப்பட்டு மீட்டெடுத்துத் தந்தார். அவரை நான் மிகவும் சிரமப்படுத்தி விட்டேன். மறுமலர்ச்சிக்கால நினைவுகள் பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தார். 'மறுமலர்ச்சி' இலக்கியத்தில் எங்களது இளமையும் கலந்திருக்கிறது, என்றார். 80 வயதைத் தாண்டியவர், அவர். அவரின் பேச்சில் திமிரோ, முதுமை உணர்வோ உள்ளவரும் தலைகாட்டவில்லை. அமைதியாகப் பேசினார். காற்றுக்கும் வலிக்காத பேச்சு. அவரை நான் சந்தித்த போது 'எழுதுவதற்கு விரல்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை' என்றார். 'கொஞ்ச நேரங் கூட எழுதமுடியவில்லை' என்றார். 'பரவாயில்லை நீங்கள் நினைவுபடுத்திச் சொல்லுங்கோ, நான் எழுதிறேன்' என்றேன். மெளன இடைவெளிகளில் நினைவின் ஆழ்வெளிக்குச் சென்றார். நினைவுகளை மீட்டுக்கொண்டு வந்தார். பின்னர் அந்த மெளனத்தையே கலைக்காது பேசினார். நான் ஐந்து நாட்கள் தொடர்ச்சியாகச் சென்றேன். 'நேற்றிரவு கஸ்ரப்பட்டு நினைச்சு சிலதை எழுதினேன்' என்று கூறியவாறு தான் எழுதிய பல தாள்களை என்னிடம் நீட்டினார். மனதுக்குச் மிகவும் கவலையாக இருந்தது. இந்த நேர்காணலின் பெரும்பகுதி எனது கேள்விக்கு அவர் கைப்பட எழுதிய பதிலே. எழுதி முடித்த நேர்காணல் பிரதியை அவரிடம் காட்டினேன். வாசித்துக் காட்டச் சொன்னார். வாசித்துக் காட்டினேன். 'இதை உங்கட குரலில் பதிவு செய்யுமா?' என்றேன் 'ஓம்' என்றார். ஆனால் அன்று Tape Recorder இடம் கொடுக்கவில்லை. 'இன்னொரு நாளைக்கு' என்றார் 'ஓம்' என்றேன். அதன் பின்னர் சந்திக்க முடியவில்லை. தொலைபேசியில் சில தடவைகள் பேசினேன். இன்று (21.12.2006) அவருடன் கதைக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. மாலை 4.30 மணிக்கு தொலைபேசி எடுத்தேன். அவரது வீட்டிலிருந்து அழுகையோடு வந்தது செய்தி. தாங்க முடியவில்லை. காலையிலேயே அவர் காலமாகிய செய்தி இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது. அவர் வரலாறு ஒன்றின் மூலமும் கடைசியுமான கதை சொல்லி, வரலாற்றை ஆக்கிய கதை சொல்லி. அவருக்கு இளைஞரது சார்பில் எனது அஞ்சலிகள். பண்டிதத் தனத்தை உடைத்துத் தமிழை மறுமலர்ச்சி அடையச் செய்ய வேண்டும் என்ற அவரது நோக்கம் இந்த நேர்காணலிலும் இருக்கிறது. அவருடன் இறுதியாகச் செய்யப்பட்ட நேர்காணல் முதல் முறையாக இங்கு பிரசுரமாகிறது. (செ.சு)

நேர்கண்டவர்: செ.சுதர்சன்

மறுமலர்ச்சி இதழைத் தனியொருவராக முயற்சி செய்து நடாத்தினீர்களா?

இல்லை, மறுமலர்ச்சி இதழ் இப்போது ஒரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பொருளாகிவிட்டது. நாங்கள் இல்லை, அதைத் தொடங்கியபோது அதற்கு இவ்வளவு பெறுமதி இருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அந்த இதழை நான்தான் தொடங்கினேன் என்ற தவறான கருத்தும் பலரிடம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. உண்மையில் அது ஒரு கூட்டுமுயற்சி. அப்படி ஒரு இதழைத் தொடங்க வேண்டும் என்று முதலில் விரும்பியதும் ஐந்து இலக்கியகாரர்களை ஒன்று கூட்டியதும், அதன் கடைசி இதழ்வரை அதனோடு நின்றுபிடித்தது மட்டும்தான் என்னுடைய பங்கு. உண்மையில் அதைக் கூட்டாக நடத்தியவர்கள் என்னோடு நாவற்குழியூர் நடராசன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, வ.இ. சரவணமுத்து(கவிஞர் சாரதா) எனது நண்பரும் சிறந்த இலக்கிய வாசகருமான க.கா. மதியாபரணம் என்பவரையும் சேர்த்து ஐவரும்்தான். மறுமலர்ச்சியின் நினைவோடு இந்த ஐந்து பேரையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

மறுமலர்ச்சிக் காலப் பத்திரிகைச் சூழல் பற்றி...

நான் என்னுடைய பதினைந்தாவது வயதிலேயே ஈழகேசரி “கல்வி அனுபந்தத்தில்” எழுதத்தொடங்கி அடுத்த ஆண்டிலேயே ஈழகேசரியின் இதழில் சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் எழுதத்தொடங்கி விட்டேன். என்னைப் போலவே இன்னும் சில எழுத்தாளர்களும் அந்த வழியில் வந்தவர்களாவர். அப்போது ஈழகேசரியில் ஆசிரியராக இருந்த சோ. சிவபாதசுந்தரம் என்ற இளைஞர் எங்களை எல்லாம் உற்சாகப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்தார் என்றே சொல்லாம். இந்த சிவபாதசுந்தரம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பயிற்சி உள்ளவராக இருந்த போதிலும், புதிய மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஆர்வம் உள்ளவராக இருந்தார். அப்போது தமிழ் நாட்டில் பிரபலமாக இருந்த கல்கி முதலியவர்கள் எங்களுடைய கதாநாயகர்களோடு எல்லாம் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் தெரிகிறது. ஈழகேசரிக்குப் புதிய தமிழ் இலக்கியப் பாதையைக் காட்டியவரும் அவர்தான் என்று நினைக்கிறேன். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த உதயதாரகை. சத்திய வேதபாதுகாவலன், இந்து பாதுகாவலன் முதலிய சமயச் சார்பான பத்திரிகைகளில் இருந்து ஈழகேசரி வேறுபட்டிருந்தது. இதைவிடத் “தமிழ் மகள்” என்ற சஞ்சிகையை திருமதி மங்களம்மாள் மாசிலாமணி என்ற ஒரு முதிய பெண்மணி மகளிர் முன்னேற்றும் கருதி அந்தக் காலத்திலேயே நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தகையதொரு பத்திரிகைச் சூழலில் மறுமலர்ச்சியை நீங்கள் வெளியிட முன்வந்ததற்கான காரணம் யாது?

ஈழகேசரி தனது இலக்கியத்துறையில் பழைய பண்டிதத்தனத்தில் இறுகக் காலான்றி இருந்தது, புதிய இலக்கியத்துறையில் ஓரளவே அக்கறை காட்டியது. இதனால் புதிய இலக்கியத்துக்கான பத்திரிகையை வெளியிட வேண்டிய தேவை இருந்தது.

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்துக்குப் ‘புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம்’ என்ற பெயரும் பயன்படுத்தப்படுவது பற்றி...?

ஈழகேசரியின் இளம் எழுத்தாளராக இருந்த அ.செ. முருகானந்தன், நாவற்குழியூர் நடராஜன், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா போன்ற சிலர் என்னுடன் அஞ்சல்வழி நண்பர்களாயினர். இவ்வாறான இலக்கிய நண்பர்களை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்துச் சங்கம் அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று எனது மனதில் ஓர் ஆசை துளிர்விட்டது. எனது அஞ்சல் வழி நண்பர்களுக்கு இதனைத் தெரிவித்தபோது அவர்களும் உற்சாகத்தோடு எனது எண்ணத்திற்கு உடன்பட்டனர். 1943 ஆம் ஆண்டு யாழ் நகரில் பல இலக்கிய நண்பர்கள் ஒன்று கூடினர். நாங்கள் அமைக்கப் போகும் சங்கத்திற்கு “புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம்” என்று பெயர் சூட்டுவது என்றே தீர்மானித்தேன். என்னோடு இருந்த நண்பர்களும் ஆமோதித்தார்கள். ஆனால் கூட்டத்தைக் கூட்டிப் பெயரைத் தீர்மானிக்கும்போது அங்கே இருந்த பெரும்பான்மையினர் “பித்தர்கள்” என்ற

சொல் சங்கத்தின் பெயரில் வருவதை விரும்பவில்லை. அதன் காரணமாகத் “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” என்று அதற்குப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. இலக்கியத்தில் புதுமை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட எங்கள் சிலரின் வேகத்திற்கு தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கம் என்ற பெயர் கட்டுப்பெட்டித்தனமாகவே இருந்தது. ஆயினும் ஒரு இலக்கியச் சங்கத்தை அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே முதன்மை பெற்றிருந்ததால் பெரும்பான்மைக் கருத்திற்கு ஒப்புதல் அளித்துவிட்டோம்.

மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் அதன் இதழ் என்பவை பற்றிக் கூற முடியுமா?

முதலாவது கூட்டத்தில் சங்கத்திற்குத் தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர் என்ற உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இப்பதவிகளை அக்காலத்தில் அக்கிராசனர், காரியதரிசி, பொக்கிசாதிபர் என்று குறிப்பிடுவதே வழக்கம். அன்றைய பொதுவான வழக்கப்படி பத்திராதிபர் என்ற ஒருவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அந்த வகையில் மறுமலர்ச்சி என்ற இதழ் ஆசிரியராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையை நான் முதலில் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையாகத்தான் எழுதி வெளியிட்டேன். எத்தனை சஞ்சிகைகள் எழுதி வெளியிட்டேன் என்பது என் நினைவிலில்லை.

சிறிது காலத்தின் பின் மறுமலர்ச்சி இதழை அச்சுப் பத்திரிகையாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு ஏற்பட்டது. எங்களுடைய அன்றைய தகுதிக்கு அது ஒரு எட்டாத கொம்பு. ஆயினும் அந்தக் காலத்தில் எனக்கிருந்த ஆர்வத்தின் மிகுதியால் அந்த எட்டாத கொம்பையும் எட்டிப்பிடிப்பதற்கு வழிகண்டேன்.

மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் மூலம் மறுமலர்ச்சி இதழை அச்சுப் பத்திரிகையாக வெளியிட வசதி இருக்கவில்லை. எனவே, முன்பு குறிப்பிட்ட ஐந்து நண்பர்களையும் ஒன்றிணைத்து ஆளுக்கு ரூபா ஐம்பது வீதம் முதலிட்டு ரூபா இருநூற்றைம்பது மூலதனத்தோடு மறுமலர்ச்சி இதழை வெளியிட ஏற்பாடு செய்தேன். முதல் இதழ் ஐநூறு பிரதிகள் அச்சிடுவதற்கு ரூபா இருநூற்றைம்பது செலவாயிற்று. சுமார் ஓராண்டு காலத்திற்கு முன்பே ரூபா இரு நூற்றைம்பது மூலதனமும் சந்தாவாகக் கிடைத்த பணமும் கலைந்துபோக, மீண்டும் ஆளுக்கு ரூபா ஐம்பது வீதம் முதலிட்டு நடத்தினோம். எப்படியோ மூன்று ஆண்டு காலத்தில் இருபத்து மூன்று, இருபத்துநான்கு இதழ்களை எம்மால் வெளியிட முடிந்தது. நாங்கள் இப்போது மறுமலர்ச்சிக்காக இட்ட மூலதனம் ரூபா இரண்டாயிரத்து எழுநூற்றைம்பது. இன்று மூன்று லட்சத்துக்குச் சமனாக இருக்கும். நினைத்துப்பார்த்தால் அந்தச் சிறிய மூலதனத்தோடு நாம் ஒரு பெரிய சாதனையைச் செய்துவிட்டோம் என்று தோன்றுகிறது. பணத்தைவிட எங்கள் உழைப்பு மிகப் பெரியதாக உள்ளது.

மறுமலர்ச்சி இதழின் நோக்கம் யாது?

அப்போது 1940 களில் ஈழகேசரிப் பத்திரிகை ஓரளவு எங்கள் புத்திலக்கிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைத்தாலும் அது எங்களுக்குத் திருப்தியாக அமையவில்லை. ஈழகேசரி முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல பழைய பண்டிதத்தனத்தில் இறுகக் காலான்றியிருந்தது. அக்காலத்தில் செய்யுள் நடையில் அமைந்த பழம் பெரும் காவியங்களும் அவ்வழி வருபவையுமே இலக்கியம் என்றும் மற்றும் சிறுகதை, நாவல் முதலியன வெறும் பொழுதுபோக்குச் சில்லறைகள் என்றும் ஒருகருத்து படித்தவர்கள், பண்டிதர்கள், வித்துவான்களிடமிருந்தது. அதை மறுத்துச் சிறுகதை, நாவல், கவிதை முதலிய படைப்புக்களும் நல்ல இலக்கியங்களே என்று நிலைநாட்டுவதுதான் மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது. ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களிடம் இலக்கியம் என்பது பழைய சங்கப் பாடல்களும் சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் போன்றவையுமே. பொதுவாக இலக்கியம் என்பது செய்யுள் வடிவத்தில் மட்டுமே இருப்பதாகக் கருதினார்கள். செய்யுள்களிலும் இலகுவில் கருத்து விளங்காத பெருவழக்கற்ற, புணர்ச்சியினால் பின்னப்பட்ட, சொற்களாற் புணையப்பட்ட செய்யுள்களே இலக்கியம் என்ற கருத்து பலரிடம் இருந்தது. பாரதி பாடல்கள்கூட அவர்களால் உயர்ந்த இலக்கியம் என ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. நிகண்டு,

தொல்காப்பியம் முதலான நூல்களைக் கற்ற பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும் மட்டுமே இலக்கியம் செய்யத் தகுதியுடையவர்கள் என்று கருதினார்கள். சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பன பொழுது போக்காகப் பாமர மக்கள் படிக்கும் விடயம் என்று கருதினார்கள்.

இந்தக் கருத்தை உடைக்க வேண்டும் சிறுகதை, நாவல், பாரதியார் கவிதை வழிவந்த கவிதைகள் எல்லாம் நல்ல இலக்கியங்கள்தாம் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற வெறி எங்களுக்கு இருந்தது. எங்கள் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதற்கான கருவியாகவே மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கினோம்.

உங்கள் 'மறுமலர்ச்சி' ஏனைய இதழ்களிலிருந்து என்னென்ன மாற்றங்களைச் சாதித்ததாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதில் மறுமலர்ச்சி இதழுக்கு ஒரு காத்திரமான பங்கு உண்டு என்றே கருதுகிறேன். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்திய செல்வாக்கு, அது மலர்ந்து சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் கழிந்த இன்றைய நிலையிலும், இன்றும் கூட அதுபற்றிப் பேசுவதிலிருந்தே புரிந்துவிடலாம்.

தமிழ் மொழி மூலமாகச் சைவத்தைப் பரப்புவதற்கான ஒரு உத்தியாகத்தான் நீங்கள் இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதாகச் சிலர் கூறுகிறார்களே...?

மறுமலர்ச்சி சமயச்சார்பற்ற ஒரு சஞ்சிகையாகவே அக்காலத்தில் இருந்தது. அதில் எழுதிய சிலர் சைவசமயத்தையும், தமிழையும் தொடர்புபடுத்தி எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் வேறு ஒரு சமயத்தை இழிபடுத்தி சைவசமயத்தை உயர்த்திக் காட்டும் நிலைமை நிச்சயமாக இருக்கவில்லை. இன்றைய எனது கருத்துப்படி மதங்களின் நடைமுறைகள் அனைத்தையுமே நான் வெறுக்கிறேன். ஏனெனில், மனித குலத்தைப் பிளவுபடுத்தும் சக்திகளில் மதம்தான் இன்று முன்னணி வகிக்கிறது.

மறுமலர்ச்சியில் எழுதியவர்கள் வேறு எந்தப் பத்திரிகைகளில் அந்தக் காலத்தில் எழுதினார்கள்?

குறிப்பாகச் சொல்வதானால் ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் முதலிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுதினார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் ஏராளமாகத் தமிழகச் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதினார்கள். மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்த முக்கியஸ்தர்களில் ஒரு சிலர் ஈழகேசரி வழிவந்தவர்கள் என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்வேன்.

ஆறுமுகநாவலர், பாரதியார், காந்தி முதலியவர்களை நீங்கள் எழுத்துக்கள் மூலம் முதன்மைப்படுத்தக் காரணம் யாது?

ஆறுமுக நாவலர் சைவத்தைவிடத் தமிழையும், பாரதியார் தமிழ்க் கவிதைகளையும், மகாத்மா காந்தி மனிதர்களின் பண்புகளையும் மறுமலர்ச்சி செய்ய உதவியவர்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்களை முதன்மைப்படுத்தினோம்.

பாரதியாரை முதன்மைப்படுத்திய தாங்கள் பாரதிதாசனை முதன்மைப்படுத்தவில்லையே? திராவிடக் கொள்கையினின்றும் நீங்கள் மாறுபட்ட போக்குடையவர்களா?

பாரதிதாசன் அக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமாகவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஆனால், வேண்டுமென்றே அவர் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கமாட்டார். திராவிடக் கட்சியினதும் கொள்கைகளும் பெரும்பாலும் எமக்கு ஆதரவாகவே இருந்தன.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் இதழுடன் வைத்திருந்த தொடர்புகள் பற்றி?

வல்லிக்கண்ணன், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, பி. கோதண்டராமன் போன்ற சில எழுத்தாளர்கள் எங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள்; இதழில் எழுதினார்கள்.

வையாபுரிப்பிள்ளையின் 'தமிழின் மறுமலர்ச்சி' நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் உங்கள் இதழ்க்காக எழுதப்பட்டதாகவும் பின்னர் உங்கள் இதழின் வெளியீட்டுத் தாமதத்தால் நூலாகியதாகவும் கருத்து ஒன்று அழகுபுகிறது. அதுபற்றிய உங்கள் கருத்து?

அப்படி ஏதும் நிகழ்ந்ததாக நினைவில் இல்லை.

இலக்கிய இதழான மறுமலர்ச்சியில் "பொருளாதாரம்" தொடர்பான கட்டுரைகளும் வேறுபல அம்சங்களும் வெளிவந்தனவே?

வெளிவந்திருக்கலாம்; அப்படியான கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கக் கூடும். காரணம் சமூகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் மறுமலர்ச்சி பேசியது. சமூக மறுமலர்ச்சியை பிரதிபலிப்பது தானே மறுமலர்ச்சி இலக்கியம்!

மறுமலர்ச்சி இதழ்க்கு முன்னோடியாக அமைந்த இதழ் எதாவது உண்டா?

நினைக்கவில்லை.

தாங்கள் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை நடத்தியபோது எவ்வெவ் இதழ்களினுடைய வாசகராக இருந்தீர்கள்?

வீரகேசரி, ஈழகேசரி, இந்துசாதனம், ஆனந்த போதினி, பிரசண்ட விகடன், ஆனந்த விகடன், சந்திரோதயம், கிராம ஊழியன், கலைமகள், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலாமோகினி, சூறாவளி முதலிய சஞ்சிகைகளின் வாசகனாக இருந்தேன். பாரதம், இராமாயணம் முதலிய நூல்களைப் படித்திருந்தேன். அல்லியரசாணி மாலை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலியவற்றையும் படித்திருந்தேன். கல்கி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. நா.பா. காண்டேகர் முதலியோரின் எழுத்துக்களைப் படித்திருந்தேன். கவிதையைப் பொறுத்தவரையில் பாரதியார், சோமசுந்தரப்புவர், மஹாகவி, சில்லையூர்ச் செல்வராசன், நாவுகுழியூர் நடராஜன் ஆகியோரின் கவிதைகள் மிகவும் பிடிக்கும். இவர்களில் மஹாகவி மிகவும் தனித்துவமானவர். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் இவற்றை வாசித்திருந்தனர்.

மறுமலர்ச்சியின் வாசகர்கள் யார்? அது எங்கெல்லாம் சென்றது?

இதழின் வாசகர்களாக தமிழாசிரியர்களும் அவர்களது தரத்தில் இருந்தவர்களும் விளங்கினர். எல்லாப்பிரதேசங்களுக்கும் பத்திரிகை சென்றது. குறிப்பாக கிழக்கு, மலைநாடு, வன்னி, கொழும்பு முதலிய இடங்களுக்குப் பத்திரிகை சென்றது. தமிழகத்திற்கும் அனுப்பினோம்.

நீங்கள் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலையை எவ்வாறு விளங்கிக் கொண்டீர்கள்?

பழைய தமிழ் இலக்கியத்தைப் புதியபாதையில் கொண்டுவருதல். மலர்ந்திருந்ததை புதியபாதையில் மலரச்செய்தல் என்பதுதான் மறுமலர்ச்சி.

மறுமலர்ச்சி இதழ் வெளிவந்த காலத்தில் இலக்கியம் பற்றிய உங்களது நிலைப்பாடு என்ன? இன்றைய நிலைப்பாடு...?

இலக்கியம் என்பது எல்லோரும் படிக்கக் கூடியதாக எளிய உரைநடையில் இருக்க வேண்டும். படிப்பதற்குச் சுவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதே அன்றைய எனது கருத்தாக இருந்தது. இன்று மக்கள் மனங்களில் மனிதாபிமான உணர்வுகளை வளர்த்து அவர்களிடம் நல்ல பண்புளை ஆக்குவதற்கு இலக்கியம் உதவவேண்டும் என்ற கருத்தே உள்ளது. அதே சமயம் முன்பு கூறியது போல படிப்பதற்கு எளிமையாகவும், செம்மையாகவும் இருக்கவேண்டும் என்றும் கருதுகிறேன்.

சமூகம் இலக்கியம் இவற்றிற்கிடையிலான உறவு பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? மறுமலர்ச்சி இந்த உறவைப் பிரதிபலித்ததா?

சமூகமும் இலக்கியமும் பிரிக்கமுடியாதவை. சமூகத்தின் நலனுக்காகவே இலக்கியங்கள் படைக்கப்படவேண்டும். மறுமலர்ச்சி அந்தக் கடமையைச் செய்திருக்கிறது என்றே நினைக்கிறேன்.

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களைத் திட்டமிட்டுத்தான் எழுத்துக்களில் வழத்தீர்களா?

அதுவே எங்கள் நோக்கமாக இருந்தது. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பழைய பண்டிதர்களின் பிடியிலிருந்து மீட்டு மறுமலர்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்பதே எங்கள் விருப்பமாக இருந்தது.

உங்களது அக்கால அரசியல் நிலைப்பாடு என்ன?

அரசியலில் அன்றும் சரி, இன்றும் சரி நான் தீவிர பக்தனாக இருந்ததில்லை. அந்தக் காலத்தில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியும் ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்ற அரசியற் கட்சிகளாக இருந்தன. தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி அதன் தனிப்பெரும் தலைவரின் பேச்சு வன்மையாலும், கெட்டித்தனத்தாலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. தமிழரசுக் கட்சிக்குத் தமிழர் நலன் குறித்த ஒரு கொள்கை இருந்தது. மெல்ல மெல்ல தமிழரசுக் கட்சியே தமிழ் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றது. என்போன்ற பலரும் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவே இருந்தனர். இதைத்தவிர இக்காலத்தில் சமசமாசக் கட்சியும், கொமியூனிஸ்ட் கட்சியும் ஆங்காங்கே ஆதரவாளர்களைக் கொண்டிருந்தபோதும் அவை பெரும் பலம் பெறவில்லை. தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஒருபிரிவினரும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஒரு பகுதியினருமே இந்த இடதுசாரிக் கட்சியைப் பெரிதும் ஆதரித்தனர். புத்திஜீவிகள் சிலரிடமும் இந்தக் கட்சிகளுக்கு ஆதரவிருந்தது. ஆயினும், அவை முன்னணிக்கு வரமுடியவில்லை. இனவாதம் என்ற புயலின் முன்பாக அவர்களால் நின்றுபிடிக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், பேரினவாதம் என்பது அப்போது தமிழர்களைப் புறக்கணிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதை மக்களிடையே எடுத்துக் காட்டுவதிலும் எதிர்த்து முகம் கொடுப்பதிலும் தமிழரசுக்கட்சி மக்களிடையே இடம் பிடித்துக்கொண்டது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளனாவே இருந்தேன். தளபதி அமுதலிங்கம், கொமியூனிஸ்ட் வி. பொன்னம்பலம் முதலியவர்கள் என்னோடு வந்து நெருக்கமாக இருந்தபோதிலும் நான் எந்தக் கட்சிகளிலும் தீவிரப்பங்கு கொள்ளவில்லை.

மறுமலர்ச்சிப் படைப்பாளிகளின் அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றி...?

நான் கொண்டிருந்த நிலைதான் மறுமலர்ச்சிப் படைப்பாளிகளின் நிலையாகவும் இருந்தது.

மார்க்சியக் கொள்கையை எவ்வளவு தூரம் நீங்கள் அங்கீகரித்தீர்கள்?

நான் மார்க்சியக் கொள்கையை மட்டுமல்ல வேறு எந்த இசங்களையும் ஆழ்ந்து படித்ததில்லை. நான் எனக்கென்று ஒரு இசத்தை வைத்திருக்கிறேன். அது மனித நேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

பல பத்திரிகைகளை நடாத்திய தாங்கள் அவற்றை இடையிலே நிறுத்திவிடுவதற்கான காரணம் யாது?

மறுமலர்ச்சி தொடங்கிய காலம் தொட்டே சஞ்சிகை நடத்தவேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்னுடைய மனத்தில் இருந்துவருகிறது. ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவதற்கு ஓரளவு மூலதனம் தேவை. எம்மிடமுள்ள ஒரு மூலதனத்தை வைத்துக்கொண்டே ஒரு சஞ்சிகை தொடங்குவதும் அந்த மூலதனம் முடிவடைய அச் சஞ்சிகையை முடித்துவிட்டு மறுபடியும் என்னிடம் ஓரளவு பணம் சேர்ந்ததும் அடுத்த சஞ்சிகையைத் தொடங்குவதும் எனது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால், ஒருபோதும் முன்பு நடத்திய சஞ்சிகையின் பெயரில் மீண்டும் அதைத் தொடங்கியதில்லை. அன்று எனது மனநிலையைப் பொறுத்து புதிய சஞ்சிகையின் தோற்றமும் பெயரும் அமைந்தது.

ஈழகேசரிப் பண்ணையிலிருந்து நீங்கள் பிரிந்ததாகக் கூறப்படுகிறதே இதற்கான காரணம்?

ஈழகேசரியிலிருந்து நாங்கள் பிரிந்தோம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எங்கள் சொந்தக் கருத்துக்களைப் பழைய பண்டிதத்தனத்தை விட்டு இன்னும் சற்று விரிவாகவும் சுதந்திரமாகவும் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவலினால்தான் மறுமலர்ச்சியைத் தொடங்கினோம்.

அக்காலத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி முதலியோர் உங்கள் மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகை பற்றிப் பேசினார்களா?

பாரதிதாசனைப் பற்றிச் சொன்னது இவர்களுக்கும் பொருந்தும். மறுமலர்ச்சிக் காலத்திற்குப் பின்னர் இவர்கள் இவரும் என்னால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர்கள். என்னிலும் மிகுந்த அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர்களாக விளங்கினர்.

தனக்குப் பின்னர் தோன்றிய சஞ்சிகைகளுக்கு உங்கள் 'மறுமலர்ச்சி' எவ்விதத்தில் முன்னோடியாக அமைந்தது?

பல வகைகளில் முன்னோடியாக அமைந்தது. பிறகு தோன்றிய ஞானம் முதலிய சஞ்சிகைகளுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏதோ ஒரு வகையில் முன் உதாரணமாக அமைந்திருக்கும் இது நிச்சயம்!

விமர்சனம் பற்றிய உங்கள் கருத்து.....?

இன்று, வெளியாகும் நூல்களை விமர்சிப்பவர்களையே விமர்சகர்கள் என்று பொதுவாகக் கருதுகிறார்கள். உண்மையில் பொதுவான இலக்கியத்தின் தரத்தையும் அதன் போக்கையும் விமர்சிப்பவர்களையே இலக்கிய விமர்சகர்கள் என்று கூறவேண்டும். அப்படியான விமர்சனம் செய்வதற்குப் பரந்துபட்ட நூலறிவும், ஆழ்ந்த சிந்தனைத் தெளிவும் இருக்க வேண்டும்.

2007 ஜனவரி ஞானம் (ஆகஸ்ட் 2007)

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

வீ. அரசு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகவும் தமிழ் மற்றும் இலக்கியத்துறைத் தலைவராகவும் விளங்குகிறார். 25க்கு மேற்பட்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கும் (Ph.D), நூற்றுக்கு மேற்பட்ட M.Phil. பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கும், 50 முதுநிலைப்பட்ட (Diploma) ஆய்வாளர்களுக்கும் மேற்பார்வையாளராக விளங்கிய தகைமைபுடையவர். பல ஆய்வு நூல்கள் கட்டுரைகள், தொகுப்பு நூல்கள் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்.

தமிழ்நாட்டில் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய அறிகை எத்தகையதாக இருக்கிறது?

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், ஈழத்துக்கும் தமிழ் நாட்டுக்குமான உறவு என்பது 250,300 ஆண்டுகளாக ஒரு தொடர்ச்சியான உறவுமுறை இருக்கிறது. அதற்கு முன் இருக்கிற உறவு முறைகள் வேறு வடிவத்தில் இருந்தன. கடந்த 18,19,20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு தொடர்ச்சியான உறவு இருப்பதனால் ஈழத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பல நூல்கள் அச்சிடப்படும் இடமாகவும் தமிழ்நாடு இருக்கிறது. குறிப்பாக நாவலர் இதனை முதலில் ஆரம்பித்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு அச்சுக்கூடம் வைத்தது போலவே தமிழகத்தில் சிதம்பரத்தில் சென்னையில் அச்சுக்கூடத்தை அவர் நிறுவினார். இப்படியான உறவுமுறையின் தொடர்ச்சியாக ஈழத்தைச் சார்ந்த இலக்கியங்கள், படைப்பாளிகள் சார்ந்த அறிமுகங்கள் மிக இயல்பாக அங்கு இருக்கின்றன. 20ஆம் நூற்றாண்டில் அதன் பரிமாணம் வேறு வடிவத்தில் வந்தது. குறிப்பாக இதழியல்துறை வளர்ச்சி, பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கம், அவற்றில் இந்தத் தமிழ்த் துறைகள் ஆய்வுகள் என

வரும்போது அந்தப்பரிமாணம் முன்னர் சமயம் மரபு சார்ந்து, மடங்கள் சார்ந்து இருந்த உறவுமுறை விரிவடைந்தது. தமிழ் அமைப்புகள் என்று சொல்லக் கூடிய தமிழ்ச் சங்கங்கள் பல்கலைக்கழகங்கள் இவற்றி னூடாக இந்த உறவு வளர்ச்சி யடைந்தது. அதில் குறிப்பாக இதழ் துறையைச் சொல்லலாம். 1930 களில் இருந்து தமிழ் நாட்டில் வெளிவருகின்ற ஒரு இதழ் சிறுபத்திரிகையாக இருந்தாலும்,

அவற்றில் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய படைப்பும் இடம்பெற வேண்டும் என்பது ஒரு எழுதப்படாத நியதியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனை மணிக்கொடி பத்திரிகையிலிருந்து பார்க்க முடியும். வெகு ஜனப் பத்திரிகை நடத்துபவர்கள் கூட ஒரு மலர் போடும்போது அந்த மலருக்கு ஈழத்திலிருந்து சில படைப்புகளை வாங்கிப் போடவேண்டும் என்ற மரபு இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனால் அந்தக் காலத்திலிருந்து தொடர்ச்சியான மரபு இருந்ததனால் நிறைய ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் தமிழகத்தில் அறிமுகமாகியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அண்மைக்காலத்தில் பார்த்தால் அது குறைவடைந்திருக்கிறது. ஈழத்துப் படைப்புகள் தமிழ்நாட்டில் வெளிவருவது முன்போல் இல்லாது குறைந்துள்ளது. இப்போது என்ன நிலைமை என்றால் ஈழத்தவர்களுக்கென்றே தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் இங்கும் இருக்கிறது. உலகம் முழுவதும் இருக்கிறது. இவர்களே பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வெளியிடுகிறார்கள். அது ஒரு முக்கியமான காரணம். மிக அண்மைக் காலத்தில் உருவாகியிருக்கும் ஊடகத் தொடர்பு வளர்ச்சி காரணமாக ஈழத்தில் வருகின்ற எந்த நூல்களும் பதினைந்து இருபது நாட்களுக்குள்ளேயே தமிழ் நாட்டுக்குத் தெரிய வருகிறது. அதுபோல தமிழ் நாட்டில் வெளிவருகிற நூல்கள் ஈழத்தின் சில பகுதிகளுக்கு உடனேயே தெரியவந்துவிடுகின்றன. உதாரணமாகக் கொழும்புக்கு உடனேயே தெரியவந்து விடுகிறது. ஆகையால் ஈழத் தமிழக எழுத்து உறவு என்பது தொடர்ச்சியான உறவாகத்தான் இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் எப்படி ஈழத்து எழுத்துக்களைப் படிக்கிறார்கள் என்றால் புனைகதைகளைப் படிக்கிறார்கள். இன்னொன்று தமிழ்ப் பாடத்திட்டங்களில் இளங்கலை, முதுகலை என்று சொல்லக்கூடிய வகுப்புகளில் ஒரு கவிதைப் பாடம் வைப்பதானால் அதில் ஈழத்துக் கவிதை ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற மரபு இருக்கிறது. அது மாதிரி ஈழத்து நாவல் ஒன்றைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற மரபு இருக்கிறது, இன்று ஒருபடி மேலேபோய் மலேசியா சார்ந்த ஒரு நாவல், மலையகம் சார்ந்த ஒரு நாவல் அல்லது சிங்கப்பூர் சார்ந்த ஒரு நாவல் வைக்க வேண்டும் என்கிற அளவுக்கு தமிழ்நாட்டுப் பாடத்திட்டத்தில் நிறைய விரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதன் மூலமாக மாணவர்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களை விரிவாக அறிந்து கொள்கிறார்கள். இரண்டாவது ஈழத்திலிருந்து வரக்கூடிய எல்லாப் படைப்பாளிகளுக்கும் அங்கு உள்ள ஊடகங்கள் நல்ல இடம் அளிக்கிறது, எடுத்துக்காட்டாக ஜெயபாலன், அல்லது சேரன் இவர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வரும்போது வெகுஜனப்பத்திரிகையில் ஒரு பேட்டி வந்துவிடுகிறது. ஆனந்தவிகடன் தொடங்கி எல்லாப் பத்திரிகையிலும் வந்துவிடுகிறது. வெகுஜனத்தளத்தில் உடனே அறியப்படுவதாக இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரை தமிழ் நாட்டில் வாசிக்கும் பழக்கம் உள்ள எல்லா இளைஞர்களும் ஜெயபாலனையோ, சேரனையோ தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். பழைய காலத்தில் முருகையன், மஹாகவி போன்றவர்களைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது போல இப்போது இவர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியான இலக்கியத் தொடர்பு, அறிவு தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்.

நமது நாட்டு விமர்சகர்களான கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் தமிழ் நாட்டு இலக்கியத் தளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் எத்தகையது?

பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இரண்டு பேரும் 1950 களிலிருந்து தொடர்ச்சியாகத் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் எழுதுபவர்களாக இருந்தார்கள். குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் 1950 களின் இறுதியில் தாமரை என்ற ஒரு பத்திரிகை உருவாகியது. ஏறக்குறைய அதே காலப்பகுதியில் விஜயபாஸ்கரன் சரஸ்வதி என்ற பத்திரிகையை நடத்தினார். அதே காலப்பகுதியில் சாந்தி என்ற பத்திரிகையை ரகுநாதன் நடத்தினார். சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி சிவத்தம்பி ஆகியோரது ஆக்கங்களை வெளியிடுவது என்பது ஒரு தொடர்ந்த மரபாக இருந்தது. பின்னர் சி.சு. செல்லப்பா நடத்திய எழுத்து பத்திரிகையிலுங்கூட இவர்களுடைய கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆக, இந்த அணிசேர்க்கை இல்லாமல் எல்லாத்தரப்பிலும் இவர்களுடைய எழுத்துக்கள் பிரசுரம் பெற்றன. அதற்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பகங்களான தமிழ்ப் புத்தகாலயம், பாரிநிலையம் போன்ற நிறுவனங்கள் இவர்களுடைய நூல்களை வெளியிடுவதை ஒரு

தொடர்ச்சியான மரபாகக் கொண்டிருந்தன. நூல்கள் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடுவதனால் அங்கு எல்லோருக்கும் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் இருந்தது. இதைவிட இன்னுமொரு சமூக இயங்குதளம் என்னவென்றால் இந்த பின்காலனிய காலமாகிய 50 களுக்குப் பிறகு 60களில் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் ஏற்பட்ட பெரிய மாற்றங்கள், குறிப்பாக அங்கு உருவாகிய கலை இலக்கியப் பெருமன்றம், அதுபோல பேராசிரியர் நா.வானமாமலை அவர்களால் நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகை, பின்பு பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டங்களில் புதிய விஷயங்களைச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற நிலைமை, இப்படி பல புதிய அம்சங்கள் வருகின்ற போது ஒரு மார்க்ஸிய கருத்தியல் சார்ந்த ஒரு சிந்தனை முறைமைக்கும் இடமளிக்க வேண்டும் என்பது எல்லாத் தளங்களிலும் மிக விரிவாக உருவாகியது. அப்பொழுது இந்தப் பேராசிரியர்களுடைய எழுத்துக்கள், இவர்களுடைய கருத்துக்கள் விரிவாக வாசிக்கப்பட்டன. இப்போதும் வாசிக்கப்படுகிறது. இந்தப் பின்புலத்தில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்களின் புத்தகங்களை வாசிப்பதுபோலவே கைலாசபதி சிவத்தம்பி ஆகியோரது நூல்களை வாசிப்பது தமிழ் நாட்டு கல்வியியலாளர் மத்தியில், பல்கலைக்கழகங்கள் மத்தியில் இருக்கிறது. எல்லாப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டங்களிலும் இவர்களுடைய நூல்களைப் பரிந்துரை நூல்களாக, பாடப்படிப்பு நூல்களாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பது மிகச் சாதாரண வழக்கமாக உள்ளது என்பதைப் பார்க்க முடியும். இப்படித்தான் தமிழ் நாட்டில் இந்தப் பேராசிரியர்களின் பங்களிப்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. இதன் விளைவாக இவர்கள் மேற்கொண்ட ஆய்வு நெறிமுறை தமிழ் நாட்டில் உள்ள பல இளைஞர்களுக்கு மார்க்ஸிய தத்துவம் சார்ந்து உருவாகி வருபவர்களுக்கு ஒரு உந்துதல் தரக்கூடியதாகவும் இருந்தது. ஏனென்றால் தமிழ்நாட்டில் இருப்பவர்களான நா. வானமாமலை, பின்னால் வந்த கேசவன் இவர்களுடைய தன்மைகளிலிருந்து இவர்களுடைய பார்வை ஒரு கல்வியியல் சார்ந்ததாக - கூடுதல் கல்வியியல் சார்ந்ததாக இருக்கின்ற ஒரு பின்புலத்தில் இவை கூடுதலான செல்வாக்கை கல்வியியலாளர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியதை நாங்கள் பார்க்கிறோம். அந்த வகையில் தமிழ் நாட்டுக் கல்விப் புலத்தில் மாணவர்கள் மத்தியில் அல்லது சிறுபத்திரிகை வாசிப்போர் மத்தியில் இவர்களுடைய தாக்கம் மிக அதிகமாக இருப்பதாக நான் சொல்ல முடியும்.

ஈழத்தமிழ் போர்க்கால இலக்கியங்கள் பற்றிய உங்களது கணிப்பு யாது?

தமிழுக்கு இதனால் ஒரு புதிய பரிமாணம் கிடைத்திருக்கிறது. நமது சங்க இலக்கியங்கள் பற்றி பேசுகிறபோது அவற்றில் பேசப்படுகிற பல்வேறு புறம் சார்ந்த செய்திகளை இலக்கிய மரபாக வாசிக்கின்ற ஒரு மரபு உண்டு. அந்த அகம், புறம் என்பதில் புறம் என்பது வீரம் சார்ந்த ஒரு செந்நெறி மரபு இலக்கியம் என்பதால் அது சார்ந்த செய்திகளைப் பேசிய மரபு தொடர்ச்சியாக நமக்கு இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் இப்போது அண்மைக் காலங்களில் யதார்த்த வாழ்க்கையில் நடந்துகொண்டிருக்கிற இனங்களுக்கிடையான இந்தப் போராட்டத்தில் ஒரு மிக வீச்சான இலக்கியம் தமிழில் உருவாகியுள்ளது. அதில் ஒன்று ஈழத்தில் உருவாகியுள்ள போர்சார்ந்த கவிதைகள். இந்தக் கவிதைகள் இதற்குமுன் இருந்த தமிழ்க் கவிதையினுடைய பல பரிமாணங்களை எல்லாம் மாற்றி ஒரு புதிய பரிமாணத்தை அது கொடுத்திருக்கிறது. எப்படியென்றால் இதற்குமுன் தமிழ்நாட்டில் கவிதை எழுதுகிறவர்களும் சரி, ஈழத்தில் கவிதை எழுதுகிறவர்களும் சரி கவிதை என்பது ஒரு கற்பனைத் தளத்திலேயே போய்க் கொண்டிருந்தது என்ற நிலைமைமாறி, இன்றைக்கு இவர்களுக்குக் கற்பனை தேவை இல்லை வாழ்க்கையில் நேரடியாக எதிர்கொள்வற்றை ஒரு கவிதை மொழியில் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு கவிதை வந்திருக்கிறது. அந்தக் கவிதை ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனுடைய உணர்வு சார்ந்த பதிவாகவும் இருக்கிறது. இது பாலஸ்தீனத்தில் உருவான கவிதைகள் போலவும், ஆபிரிக்காவில் காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக உருவான அந்த “யுகதிவாத்தியாங்கோவின்” கவிதைகள் போன்றும் அப்படியான நேரடியான வாழ்க்கையின் ஒரு இலக்கிய வடிவாக்கமாக தமிழ்க் கவிதை ஈழப்போரினால் உருவாகியுள்ளது. இது ஒரு புதிய பரிமாணம். அதேபோல கவிதைகள் உருவான அளவிற்கு போர்சார்ந்த புனைகதைகள் உருவாகி இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால்,

உருவாகியிருக்கின்றன என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் அளவீர்தியாகக் குறைவுதான். அதனுடைய தன்மையும் இதுவரை இருந்த தமிழ்ப் புனைகதை மரபிலிருந்து ஒரு புதிய மரபாக உருவாகியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். குறிப்பாகப் போராளிப் பெண்கள் எழுதக்கூடிய சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் என்பவை தமிழுக்குப் புதியவை, இதற்குமுன் இப்படி ஒரு மரபில் இந்த வடிவம் உருவானதாக நம்மால் சொல்ல முடியவில்லை. இந்தப் பிரிவுனுடைய இன்னுமொரு வடிவமாக போரினால் புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்களிடமிருந்து வேறொரு பரிமாணத்தில் புதிய இலக்கியமும் உருவாகிவருகிறது. அதனை ஒரு காலத்தில் “புலம் பெயர் இலக்கியம்” என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அச்சொற்றொடர் அவ்வளவு பொருள் சார்ந்ததாக இல்லை என்ற விமர்சனம் வந்ததினால் இப்பொழுது அதிகமாக அச்சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால் அது போர்சார்ந்த இலக்கியம்தான். போரினால் வெளியேறி அகதிகளாக வாழ்ந்தவர்களின் அகதி மனநிலைசார்ந்த ஒரு இலக்கியம் என்பதும் தமிழுக்குப் புதிய பரிமாணமாகக் கிடைத்துள்ளது. இந்த அகதி மனநிலை என்பது அதுதான் அந்த Diasapora என்று கூடச் சொல்லுகிறார்கள். அதைத்தான்

“அலைவு உழல்வு” என்று சொல்கிறோம். யூதர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக கி.பி.9,10 இல் தொடங்கி உலகம் முழுவதும் அலைக்களிக்கப்பட்டு அவர்கள் வாழ்கிற வாழ்வு முறை சார்ந்து ஒரு புதுவகையான அறிவுசார்ந்த செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். உலகில் மிக அதிகமான விஞ்ஞானிகள், அறிவாளிகள் அந்த இனத்திலிருந்து உருவாகியிருக்கிறார்கள் என்பது வரலாறு, அதைப்போலவே இந்தத் தமிழ் அலைவு உழைவினால் உலகம் முழுவதும் சென்று அகதிகளாக வாழக்கூடிய இந்த மனிதர்களிடமிருந்து புதுவகையான பல இலக்கிய வடிவங்களும் வகைகளும் நமக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வகையில் தமிழில் இந்தப் போரினால் புதுவகையான ஆக்கங்களுக்கான ஒரு மிகுந்த விரிந்த பரிமாணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

2006 டிசம்பர் ஜூன் (ஆம் 06.79)

2

இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கிய கர்த்தாக்களில் சிலர் ஈழப்போராட்டத்துக்கு எதிரான படைப்புக்களைத் தரும்பொழுது தமிழகப் பத்திரிகைகள் அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பெரிதுபடுத்திக் கொண்டாடுகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதுபற்றி என்ன சொல்ல்கிறீர்கள்?

இந்தச் செய்தியை நீங்கள் எந்த அடிப்படையில் இருந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக் கூடிய ஊடகங்களில் இருப்பவர்கள் இந்த ஈழப்போராட்டத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிற செய்தி அது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற ஊடகங்களில் பெரும்பகுதியான சிறுபத்திரிகைகள், ஊடகங்கள் ஈழப்போராட்டத்துக்கு முழுமையான ஆதரவு உடையவை என்று சொல்லமுடியாது. ஈழப்போராட்டத்தை அவர்கள் வேறு முறையிலேதான் அணுகுகிறார்கள், விமர்சனம் செய்கிறார்கள். இங்கு நடக்கக் கூடிய போராட்டம் பற்றி அவர்களுடைய பார்வையில் இதை ஒரு பாசிசம் என்றும் தனிமனிதம் சார்ந்த ஒரு செயல்வாடை என்றும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அந்தப் பின்புலத்தில் எழுதக்கூடிய பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாகத் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தொடர்ச்சியான குறிப்பிட்ட ஆதிக்க சாதி சேர்ந்த ஊடக அணுகுமுறை என்பது இங்கு உண்டு. அந்தக் குறிப்பிட்ட பிரிவினர் இந்த ஈழப்போராட்டத்தை முற்றுமுழுதாக விமர்சனம் செய்கிறார்கள். இந்தப் பின்புலத்திலேதான் புலம் பெயர்ந்து வரக்கூடியவர்கள், யாழ்ப்பாணத்துக்கோ அல்லது கொழும்புக்கோ வருவது அவர்களுக்குச் சிக்கலானது. சென்னை நகரத்துக்கு வருவது அவர்களுக்கு மிக எளிதானது. சென்னை மாநகரத்தில் அவர்கள் வந்திருக்கும் பொழுது அவர்கள் எழுதியிருக்கிற நூல்களை இங்கு வெளியிடுவதும் அது குறித்த விமர்சனங்களைப்

பரப்புவுதும் பேசுவதும் ஒரு இயல்பான வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனை நாங்கள் எப்படிப்பார்க்கவேண்டுமெனில் எந்தவொரு இயக்கம் பற்றியும் இரண்டு கருத்துக்கள் இருப்பது என்பது தெளிவு. இந்த இரண்டு வகையான கருத்துக்களில் எது சரி எது தப்பு என்பதைக் காலந்தான் தீர்மானிக்கும். அந்தக் கட்டத்தில் ஜனநாயக பூர்வமாக இந்த விஷயங்களைப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு தன்மையை நாங்கள் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இதுக்காக ஒரு எதிர் நிலைப்பட்டது அல்லது சார்புநிலைப்பட்டது என்ற இந்தத் தன்மை யார் செய்கிறார்களோ அவர்களுடைய அடையாளமாகத்தான் அதனை நாங்கள் பார்க்கவேண்டுமே தவிர, இது ஒரு திட்டமிட்ட அல்லது ஒட்டுமொத்தமான தன்மையாக அங்கு நிலவுவதாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படிச் சொல்வதற்கான வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் தமிழ் நாட்டில் வெகுசனத் தளத்தில்- சிறுபத்திரிகைகள் போன்ற ஊடகத்துறையில் இல்லாத மக்கள் பெரும் பகுதியாக ஈழப்போராட்ட ஆதரவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த ஊடகம் சார்ந்த தன்மையில் உள்ளவர்கள் ஈழப்போராட்டத்துக்கு ஆதரவு குறைவானவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மத்தியில் ஊடகம் சார்ந்த பதிவுகள் வரும்போது ஊடகங்களில் விரிவாகப் பதிவு செய்கிறார்கள். அதுதான் உண்மை. அங்கு தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை உள்ளார்ந்த தொடக்க காலத்திலிருந்து திராவிட இயக்கம், அது சார்ந்த தமிழ் பற்றிய பார்வைகள், தமிழர்கள் பற்றிய பார்வைகள் அதிலொரு முரண்பட்ட தொடர்ச்சியான பார்வையுண்டு. அதேவேளை இந்தத் திராவிடக் கருத்து நிலைப் பார்வைகளுக்கு எதிரான போக்கு சக்திகள் இருப்பதையும் காணலாம். இவர்கள் தமிழ்த்தேசிய எதிர்ப்புநிலை எடுத்துவருவதில் ஆச்சரியமில்லை. அதனுடைய தொடர்ச்சியாகத்தான் நீங்கள் இதைப் பார்க்கவேண்டும்.

போர்க்கால இலக்கியம் பற்றி, புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிப் பேசினோம். ஈழத்து இலக்கியம் தற்போது இவற்றை முதன்மைப்படுத்தி இருக்கிறது. இந்நிலையில் தமிழக இலக்கியங்களோடு இவற்றை ஒப்பிட்டுக் கூறுவார்களா?

தமிழகத்தில் உருவாகிவருகிற இலக்கியங்களில் பல பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக 1990களுக்குப் பிறகு கடந்த ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளில் உருவாகிற இலக்கியத்தின் முறைமைகள் என்பது முற்றுமுழுதாகப் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டதாக உருவாகி வருகின்றன. குறிப்பாகத் தலத்தியம் சார்ந்து உருவாகும் இலக்கியம், பெண்ணியம் சார்ந்து உருவாகும் இலக்கியம் இவைகள் எல்லாம் மிகுந்த செல்வாக்குடைய அங்கீகரிக்கக் கூடியவகையில் நாவல்களும் புனைகதைகளும் நிறைய உருவாகி வருவதைப் பார்க்கிறோம். அண்மைக்காலங்களில் தமிழில் மிக அதிகமான பெண் கவிஞர்களும் உருவாகிவருகிறார்கள். இப்படியான தன்மைகளில் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய உருவாக்கம் என்பது மிக வளமாக இருக்கிறது என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் அந்தத் தன்மைகளோடு ஈழத்து இலக்கியத்தின் தன்மைகளை ஒப்பிடுவதற்கான அடிப்படைகள் என்பது கூட இல்லை. ஏனெனில் இது ஒரு போர்சார்ந்த வாழ்க்கை நெருக்கடி சார்ந்து அதனுடாக உருவாக்கப்படுகின்ற ஒரு இலக்கிய மரபு உருவாகிவருவதைப் பார்க்கமுடியும். அது ஒரு வகை, இது ஒரு வகை. இரண்டுக்குமான உறவுகளைப் பார்ப்பதற்கான அடிப்படை மிகக் குறைவாக இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

இந்த ஒப்பீட்டை, கருத்தியல் முறைமை, கருத்தியல் வெளிப்பாடு போன்ற அம்சங்களில் வைத்து உங்களுடைய கருத்தினைக் கூறுவீர்களா?

குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் 90களுக்குப் பிறகு புனைகதைகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு ரொம்ப இறுக்கமான செழுமையான மொழி என்பது உருவாகியிருக்கிறது. ஒரு புதிய கதை சொல்லல் மரபு உருவாகி வருகிறது. எடுத்துக் காட்டாக அறுபது எழுபதுகளில் சிறுகதை வடிவம் என்பது ஒரு பதினைந்து பக்கம் இருபது பக்கம் எழுதுகின்ற ஒரு மரபிலிருந்து இன்றைக்கு நான்கு ஐந்து பக்கத்திலேயே அதே விஷயத்தை அதைவிட ஆழமாக, நுட்பமாகச் செல்லக்கூடிய ஒரு மொழி தமிழ்நாட்டுப் புனைகதை உலகத்திலே உருவாகியுள்ளது. அது ஒரு மிகப்பெரிய செழுமை. அதைப்பார்க்க முடிகிறது. அதில் சொற்கள் பயன்படுத்துகிற

தன்மை, அதற்காக படைப்பாளிகள் கொடுக்கிற பொருள்பரிமாணம் இவைகளெல்லாம் வேறு தன்மைக்கு வந்துள்ளது. இது மொழி வளர்ச்சியடைந்த பின்பே இந்தத் தன்மை கிடைக்கும் அது கிடைத்திருக்கிறது. அதே வகையில் புனைகதைகள் என்பது அவ்வளவுக்கு ஒரு செழுமையான மரபாக இருக்கிறது. முதலில் நான் கூறியது போன்று புனைகதைகளில் ஒடுக்கப்பட்ட தலித்தியம் சார்ந்த மனநிலைமைகள், அதேபோல ஒடுக்கப்பட்ட பெண்ணியம் சார்ந்த மனநிலைமைகள் இவற்றையெல்லாம் படைப்பாக்கம் செய்வதில் அண்மைக்காலம்தான் சிறப்பாக இருக்கிறது. இதற்கு முன்பு அப்படி இருக்கவில்லை. அது காலத்தேவை அடிப்படையிலும் உருவாகிவந்துள்ளது. ஆனால் கவிதையைப் பொறுத்தவரை வேறொரு வகையான சிக்கல் உருவாகியுள்ளது. என்னைப் பொறுத்தவரை கவிதை எழுதுகின்ற இளைஞர்களைப்பற்றி அதாவது ஈழத்தில் வரும் கவிதைகள் என்றால் அவை போர் சார்ந்தும் வாழ்க்கை சார்ந்தும் வரும். அது கவிதையாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் கவிதை எழுதுகின்ற இளைஞர்களில் இரண்டு பிரிவினர் இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். ஒரு பிரிவினர் இலக்கியம் படைக்கிறது என்று சொன்னால் கவிதை எழுதுகிறவர்களாக இருக்கின்றனர். உலகத்தில் கவிதை எழுதாத மனிதனே இல்லை இல்லையா! அப்படி கவிதை எழுதுகிற ஒரு குழு இருக்கிறது. அந்தக் குழுக்களுக்கு இந்தப்பத்திரிகைகளின் Layout structure பத்திரிகை உருவாக்கம் மிக வசதியாக அமைந்து விடுகிறது. எந்தப் பத்திரிகையிலும் நாலு வரி மூன்று வரிக் கவிதை எழுதினால் பிரசுரமாகிவிடுகிறது. அப்போ அவர் படைப்பாளியாகிவிடுகிறார். அந்த மாதிரி உருவாகிற கவிதை மரபு ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. இன்னுமொரு பக்கம் தமிழ்நாட்டில் அண்மைக் காலங்களில் கவிதை எழுதுகிற இளைஞர்கள் சுத்தமாக அரசியல் மனநிலையென்று சமூகம் தொடர்பான எந்தவிதமான தேடுதலுக்குள்ளே அது சார்ந்து விஷயங்களுக்குள்ளே போகாமல் ஒரு தனித்துப் போக்கிய, உள்ளுக்கு உள்ளுக்குப் போகக்கூடிய ஒரு மனநிலைமை சார்ந்து தங்களையே உள்ளுக்குப் போய்த் தேடிக் கொள்கிற ஒரு தனிமைப்பட்ட மனநிலையையோடு இருக்கிறது. எனக்குத் தெரியும் நிறைய இளைஞர்கள் அரசியல் சார்ந்த கருத்தாக்கத்தை முன்வைப்பதுகூட இலக்கியத்துக்குச் செய்யும் துரோகம் என்று பேசுகின்ற இளைஞர்கள்தான் மிக அதிகமாகத் தமிழ் நாட்டில் இன்று கவிதை எழுதுகின்றார்கள். இந்த இளைஞர்களுக்கு நிறையப்பத்திரிகைகள் ஆதரவு கொடுக்கின்றன. ஏனென்றால் அந்தப்பத்திரிகைகளுக்கும் எந்தவிதமாக அரசியலும் இல்லை. அந்தப்பத்திரிகைகள் உருவாக்கப்படுவது அரசியல் அற்ற எந்தச் சிக்கலும் இல்லாத தனிமனித மனநிலையோடு வாழக்கூடிய மனிதர்களை ஊக்கப்படுத்துவதுதான் தங்கள் வேலை என்றும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இது தமிழ் நாட்டில் மிக மோசமாக உருவாகியுள்ள நிலைமை. இதனைப் பின்னடைவாகவும் கருதலாம் என்று நான் கருதுகிறேன். சக மனிதனைப்பற்றிய எந்த அக்கறையும் இல்லாமல் நான் எங்கேயோ ஒரு பெரிய உலகத்தில் தனித்திருக்கிறேன் என்கின்ற ஒரு ஞானி மனநிலையையில் கவிதை எழுதக் கூடிய இளைஞர்கள் கூட்டம் தமிழ் நாட்டில் பெருகியிருக்கிறது. இது ஒரு பயங்கரச் சீரழிவு. இந்தச் சீரழிவு அங்கு ஊடக வளர்ச்சியூடாக மேலும் மேலும் கவிதையில் வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் புனைகதையில் வேறு மாதிரி. இவை இரண்டுமே நேர் முரணான ஒரு விஷயமாக இருப்பதை தமிழ்நாட்டினுடைய அண்மைச் சூழலில் பார்க்க முடியும். ஆனால் இப்படி எழுதுகிற கவிதைகளுக்குள்ளான அந்த மொழி, அது சொல்லப்படுகின்ற தன்மை இவற்றையெல்லம் பார்த்தால், ரெம்ப வேறுபட்டதாகவும் இருப்பதை அவற்றிலே பார்க்க முடியும். ஆனால் உள்ளுக்குச் சொல்லப்படுகின்ற விஷயமும் குறிப்பிட்ட அந்த நபர்களுடைய செயற்பாடுகளும் நான் முன்னர் சொன்னது போல் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு அவசியம் என நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

இது ஒரு நல்ல கேள்வி, முக்கியமான கேள்விதான். தமிழ்நாட்டினுடைய படைப்பாளிகள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது கொண்டிருந்த உறவு குறித்த வரலாறு, பூர்வீகக் குறிப்பைச்

சொல்லி இன்றைக்கிருக்கிற இளைஞர்களுக்கு அது எப்படித் தேவை என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய படைப்பாளிகள் புதுமைப்பித்தன், அழகிரிசாமி, ரகுநாதன் இந்தப் பாரம்பரியத்தில் வரக்கூடிய படைப்பாளிகளைப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு உலகத்தினுடைய நவீன நிகழ்வுகள், நவீன படைப்புக்கள், நவீன விஷயங்கள் எந்த அளவுக்குத் தெரிந்ததோ, அதற்குச் சற்றும் குறையாத அளவுக்கு பாரம்பரிய தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய வாசிப்பு உடையவர்களாகவும் தெரிந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய எழுத்துக்களிலே அவற்றை நீங்கள் மிக விரிவாகப் பார்க்க முடியும். ஆனால் இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால் படைப்புலகிலே ஈடுபட்டு வந்த குறிப்பாக விமர்சகர்களாகவும் படைப்பாளிகளாகவும் இருந்து வந்த நா.ச., சி.ச. செல்லப்பா, வெங்கட் சாமிநாதன், பின்னால் வரக்கூடிய பலருக்கும் இப்படியான பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த பயிற்சிகள் இருந்ததற்கான வாய்ப்பில்லை. அதைப்பற்றி அவர்கள் எழுதவுமில்லை, படிக்கவும் இல்லை, பதிவு செய்யவுமில்லை. சிலநேரங்களில் தொல்காப்பியம் பற்றிக் கூட சி.சு செல்லப்பா போன்றவர்கள் எதிர்மறையான கருத்துக்களைச் சொல்லியிருப்பதை நாங்கள் பார்க்கலாம். ஆனால் இந்த மரபு மிக அண்மைக்காலத்தில் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்ப்போமானால், சங்க இலக்கியம் பற்றி நவீன படைப்பாளிகள் மத்தியிலே மிகப்பெரிய ஒரு மரியாதை இருக்கிறது. அண்மைக்காலத்தில் இளைஞர்களாக இருந்து படைப்புலகில் ஈடுபட்டு வருபவர்கள் சங்க இலக்கியத்தைப் படிக்க வேண்டும் சங்க இலக்கியம் தொடர்பான செய்திகளை நாம் பேசவேண்டும், தொல்காப்பிய இலக்கணத்திலே இருக்கின்ற செய்திகளை எல்லாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு உத்வேகத்தோடு அந்த இளைஞர்கள் பேசுவதையும் அது சம்பந்தமாக அதற்குள் போவதையும் பார்க்கமுடிகிறது. சங்க இலக்கியக் கவிதை வடிவத்தை அவர்கள் ரெம்பவும் சிலாகித்துப் பேசுகிறார்கள். நவீன கவிதை வடிவத்தோடு அதற்கு இருக்கிற உறவு பற்றியும் விரிவாகப் பேசுவதையெல்லாம் நாம் பார்க்க முடியும். கவிஞர்கள் மரபிலே பார்த்தோமானால் ஞானக்கூத்தனில் தொடங்கி தமிழ் படிக்காத கவிஞர்களுக்குக் கூட சங்க இலக்கிய மரபுகள் பற்றி, தொல்காப்பியம் பற்றி விதந்து பேசுவதை நாம் பார்க்கலாம். அதையே படித்து வந்த கவிஞர்கள் அந்த மரபிலே பேசுவது என்பது வேறுவிடயம். இன்குலாப், சிற்பி, தமிழன்பன் அந்த மரபிலே வந்தவர்கள். இன்றைய இளைஞர்களில் இந்தப் பழைய மரபுபற்றி ஒன்றுமே தெரியாத அதனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையே இல்லாத ஒரு பெருங்கூட்டமும் இருக்கிறது என்பதையும் நாங்கள் பார்க்கமுடியும். எல்லாக் காலங்களிலும் இந்த இரட்டைத் தன்மை என்பது தொடர்த்தான் செய்யும் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். ஆனால் கண்டிப்பாகப் படைப்புலகத்தில் ஈடுபடுபவர் எவருக்கும் இந்தப் பழந்தமிழ் இலக்கிய பயிற்சி அவசியம் என்பதுதான் எனது கருத்து.

2007 டிசம்பர் 11 ஆண்டு (ஆம் 01)

3

காலனியம், பின்காலனியம் என்று பார்க்கும்போது பின்காலனிய காலத்தில் வந்த புதிய அணுகுமுறைகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

இதுவொரு நீண்ட பெரிய விடயத்தை அடக்கும் கேள்வி. அதாவது நமது தமிழ்ச்சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் நமது அறிவுப்புலத்தின் செயற்பாட்டில் இந்த ஐரோப்பியர்களால் நமக்குக் கிடைத்த பல்வேறு விதமான வாய்ப்புகள், வசதிகள் என்று நாம் பார்க்கிற பொழுது காலனிய காலத்தில் கிடைத்தவை என்பது நமது மொழிபற்றிய புரிதல், அதுசார்ந்த அச்சிடுதல் பணி என்பனவும், அதுசார்ந்த புரிதலில் உருவாகிவந்த பல்வேறுவகையான சீர்திருத்த மரபுகளும் அதற்குள் வந்தன. ஆனால் ஐரோப்பியர்கள் தமது ஆட்சிஅதிகாரத்தை விட்டுப்போனபிறகு நாம் ஆட்சி செலுத்துகின்ற இந்தப் பின்காலனிய காலமாகிய இன்று, அது ஏறக்குறைய 50களின் இறுதியில் 60களில் அது தொடங்குகிறது என்று சொல்லலாம். 60களிலிருந்து 80கள்வரை இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஒரு முக்கியமான காலகட்டம் என நான்

கருதுகிறேன். இந்தக் காலகட்டத்திலே உலக அளவில் கீழைத்தேயம் என்ற கருத்தாக்கம் பற்றி எட்வெட்செயின் போன்றவர்கள் பேசக்கூடிய ஒரு சூழல் வருகிறது. இன்னொருபக்கம் இந்த மானிடவியல் துறை சார்ந்த அறிஞர்கள், இந்த மானிடவியலை மொழியியலோடும் தத்துவவியலோடும் இணைத்து மொழிசார்ந்த விஷயங்களைப் பற்றி, ஒரு தத்துவ மரபு சார்ந்து பேசத்தொடங்குகிறார்கள். அப்பொழுது கிரான்ஸ்கீ போன்றவர்களுடைய மொழிசார்ந்த அணுகுமுறைகள் கோட்பாடுகள் என்பவை ஒரு புதிய அணுகுமுறையில் வருவதைப் பார்க்கிறோம். அங்கே இந்த மொழியினுடைய அமைப்பு, இவைசார்ந்த விடயங்கள் எல்லாம் அமைப்பியல் (Structuralism) என்று பேசக்கூடிய ஒரு மரபு வருகிறது. இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால் இந்த லெவிநாஸ் என்று சொல்லக்கூடிய மானிடவியல் அறிஞரும் மொழியோடும் அல்லது தத்துவத்தோடும் இணைந்து பல விஷயங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லக் கூடிய அதன் தொடர்ச்சியில் சூர் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு மொழியியல் அறிஞன், இந்த மொழியின் அமைப்புக்கள் குறியீடுகள் சார்ந்திருப்பது பற்றிய கருத்துக்களைக் கொண்டுவந்தார். சூர் உடைய பங்களிப்பு மிக முக்கியமான பங்களிப்பு. இப்படி பல்வேறு விதமான சிந்தனை அணுகுமுறைகள் உருவாகி உருவாகி அது பற்றிய கல்விப்புலங்களில் தத்துவார்த்த விவாதங்கள் கோட்பாட்டு விளக்கங்கள், இந்த வாத விவாதங்களில் புதிய கோட்பாட்டு உருவாக்கங்களில் மார்க்சியம் சார்ந்தவர்களின் பங்களிப்பும் குறுக்கீடும் ஆழமாக உள்ளன. இந்த மார்க்சியம் பற்றிப் பேசப்பட்ட சொல்லாடல், கருத்தாடல்களில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பாதிப்பையும் விளைவையும் ஏற்படுத்துகின்ற சூழல் என்பது சோவியத் நாடு தளர்ச்சியோடு மிகவேகமாக நம்மைப் போன்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வருகிறபொழுது நமது இளைஞர்களும் இங்கு உள்ளவர்களும் இதற்கு மாற்றான சிந்தனை மரபுகளையும் இவற்றினுடைய விமர்சன மரபுகளையும் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். குறிப்பாக ஐட்ரூஸ் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். அல்ஸ்கோ பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். தெரிதா பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். இவற்றில் பேசக்கூடிய இந்த செய்திகளையெல்லாம் அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு Post Modernism என்று சொல்லக்கூடிய பின்நவீனத்துவம் பிறகு அதனுடைய வளர்ச்சியான பின்-பின் நவீனத்துவம் என்ற கருத்தாக்கங்களையும் கோட்பாடுகளையும் உருவாக்கி வருகின்றார்கள். இது வந்து இலக்கியத்தை அல்லது வாழ்க்கை முறையை அல்லது சமூகத்தை புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு புது முறையான அணுகுமுறையாக, ஒரு கருவியாக நாம் பயன்படுத்துகிற பொழுது அதிலே பல விஷயங்கள் விளங்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் இவற்றைத் தத்துவ விவாதங்கள் என்றும், இவற்றைத் தத்துவங்களோடு இணைத்துத்தான் பார்க்கவேண்டும் என்றும் பேசுகிறபோது அதிலே பல சிக்கல்கள் இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அது தமிழ்ச்சூழலைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு கட்டத்தில் ஒரு புதுவகையான அறிதல் என்கின்ற முறையில் மிக விரிவாகப் பேசியதும் அது பற்றி விவாதித்ததும் நடந்தது. இப்பொழுது அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து அவற்றினுடைய உள்ளார்ந்த தன்மைகளாக இப்போ பெண்ணியம் என்று சொன்னால் அது ஒரு சமூகத்தினுடைய முக்கியமான ஒரு உரையாடல் என்று சொல்லி, ஒடுக்கப்படுதல் என்று சொன்னால் அது ஒரு முக்கியமான உரையாடல் என்று சொல்லி அதை நோக்கி இது மாறியிருக்கிறது. ஆனால் இதெல்லாம் இப்படி உருவாகி மாறிவருவதற்கு முன்னர் பேசிய இந்த சிந்தனை அணுகுமுறைகள் பெரிதும் உதவியிருக்கின்றன. இதற்கான தத்துவ விளக்கங்களை நாம் தேடவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். மார்க்சியம் இவற்றை எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும், மார்க்சியம் இதனை எப்படி உள்வாங்க வேண்டும், இதற்குள் மார்க்சிய செயற்பாடுகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற அளவிற்கு நம்முடைய நிலைமைகள் உருவாகி இருக்கின்றன. இந்தப் பின்காலனிய சமூகத்தில் நடந்த உரையாடல்கள் தமிழ்ச்சூழலில் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன என்று நாம் விரிவாக சிந்திக்கவேண்டிய கட்டத்திற்கு வந்துள்ளோம்.

இந்த இஸங்கள் பற்றி ஒரு படைப்பாளி கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமா? அல்லது இந்தப் படைப்புகள் பற்றி புரிந்து கொள்வதற்கு வாசகன் இவற்றையெல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டுமா?

அறிவுத்தேடல், அறிவு சம்பந்தப்பட்ட புதிய செய்திகளை வாசித்தல் அது சம்பந்தமான உரையாடல்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுதல் என்பன எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. ஒரு படைப்பாளிக்கு வேண்டாம் அல்லது வாசகனுக்கு வேண்டாம் அல்லது வாசகனுக்கு அது இருக்க வேண்டும் படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டும் என்கிற கட்டுப்பாடுகள் அடிப்படையில் பொருளற்றவை. ஆனால் தேடித் தேடி புதிய விடயங்களில் ஒரு தேடுதலை உருவாக்குகின்ற ஒரு மனநிலைமை எல்லோருக்கும் அவசியம். அந்தத் தேடுதலில் நமக்கு ஏற்படுகின்ற புரிதல் அது சேர்ந்த செயற்பாடு அவசியம். அதில் வேண்டும் வேண்டாம் என்பதெல்லாம் ஒரு படைப்பாளியின் உணர்வு சார்ந்த தலைப்பில் அவர் செயற்படுகின்ற வேறொரு முறைமையாக இருக்கும்பொழுது அவரிடம் நாங்கள் கட்டாயப்படுத்தி இந்த விடயங்கள் இல்லாது நீங்கள் என்னதான் படைக்கிறீர்கள் என ஒரு அதிகாரச் செயற்பாட்டை நிகழ்த்த முடியாது. அவருடைய படைப்பைச் சமூகம் எதிர்கொள்ளப் போகிறது அது எப்படி இருக்கிறது என்பதை சமூகம் சொல்லப் போகிறது. அதற்காகப் படைப்பாளி கவலைப்பட வேண்டும் என்கிற அவசியமில்லை. காலம் அதனைத் தீர்மானிக்கும். நிறைய விடயங்கள் காலத்திலேதான் தங்கியுள்ளது எமது விருப்பப்படி நடப்பதில்லை.

மார்க்ஸியம் பெண்ணியத்தை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறது?

மார்க்ஸியத்திற்கும் பெண்ணியத்திற்குமான உறவு என்பது பின்காலனியகாலம் தொடங்கி அதாவது 1950 அளவில் தொடங்கி ஒரு குடும்பத்திற்குள் நடக்கும் சண்டைபோலத்தான் தொடர்ந்து நடந்துவருவதாக நான் கருதுகிறேன். இதில் பெண்ணைப் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது மிக முக்கியம். இந்தப் பெண் என்ற ஒரு உயிரி நமது சமூகத்தில் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கும் நிலைமைகள் என்பவை மிகமிக மோசமானவை. கேவலமானவை. இவை ஒரு பண்பாட்டு மனநிலையையோடு எல்லா ஆண்களிலும் ஊறியிருப்பவை. ஒரு ஆணாக இருப்பவன் பெண் என்ற உயிரியை தனது பணியாளாக தனது பொருளாக நேரடியாகப் பார்க்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். நேரடியாகப் பார்க்காமல் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் மூலம் அதனை நடைமுறைப்படுத்துபவர்களும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த முன் வகையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நேரடியாக இவையெல்லாம் தெரியாது. சமைக்கிறதற்கும் குழந்தைகள் பெறுவதற்கும் கடவுளால் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் தான் பெண் என அவர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்தப் பண்பாட்டுத்தளத்தில் மார்க்ஸியம் பற்றிய உரையாடல் வரும்போது மார்க்ஸியம் வேலைப் பிரிவினையை விமர்சனம் செய்கிறது. ஒரு பெண் செய்ய வேண்டிய வேலையை ஒரு ஆணும் செய்யலாம். ஆணும் செய்ய வேண்டும் பெண்களை ஒடுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து அவர்களுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்பதை மார்க்ஸியம் விரிவாகப் பேசுகிறது.

எல்லாக் காலத்திலும் பேசியிருக்கிறது. ஏங்கல்ஸினுடைய குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு என்ற நூலில் அவர் விரிவாக அதனைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். ஆனால் என்ன சிக்கல் என்றால், பண்பாட்டு நுண் தன்மைகளின்படி, அது சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு விதமான பதிவுகள் மிக ஆழமானவை. குறிப்பாக ஒப்பனைகள் சார்ந்த விடயங்கள், ஒரு பெரியவர் கூட்டத்தில் பேசுகிறார், ஒரு பெண் முடியை வெட்டி விட்டால் அவளை நான் பெண் என்று சொல்லமாட்டேன் பிசாசு என்று சொல்வேன் என்று எழுபது எண்பது வயதுடைய பெரியவர் ஆக்குரோசத்துடன் ஒரு கருத்தரங்கில் பதிவு செய்கிறார். அவருடைய மனநிலையைப் பாருங்கள் இது இப்படிப் பதிவாகியுள்ளது. பெண் எப்படிப் பாதிக்கப்படுகிறாள். ஒரு பெண்ணுடைய சாதாரண சின்னச் சின்ன ஆசைகள் கூட இப்படியான பதிவு முறைகளால் ஒடுக்கப்படுகின்ற தன்மை மிக ஆழமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயங்கள் பற்றி மார்க்ஸியம் அவ்வளவு தீவிரமான விவாதத்திற்கு எடுத்துக்

கொள்வதில்லை. கட்சி அமைப்பு சார்ந்து அவர்கள் செயற்படும்போது ஒரு அமைப்பாகச் செயல்படுவதற்குப் பல்வேறு விதமான விட்டுக் கொடுத்தல்கள் தேவைப்படுகிறது. இந்த விட்டுக் கொடுத்தலில் அவர்கள் மிக அதிகமாக விட்டுக் கொடுப்பது இந்தப் பெண்சார்ந்த விடயங்களைத்தான். ஏனென்றால் அது பண்பாடு சார்ந்த விடயம். பண்பாட்டு விடயங்களில் கைவைக்கும்போது நிறைய சிக்கல்கள் வரும். அது ஒரு அமைப்புக்குப் பெரிய சிக்கல்தான். அந்த அடிப்படையிலேதான் மார்க்ஸியத்தில் பெண்ணியம் சம்பந்தமாக ஒரு தீவிரமான பெண்ணியம் பேசக்கூடிய பெண்கள் யாரும் மார்க்ஸிய அமைப்புக்களை முழுதாக ஏற்றுக்கொள்வது என்பது குறைவாகத்தான் உள்ளது. கடுமையான விமர்சனங்களோடுதான் அந்த அமைப்புகளிலே செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை நாங்கள் பார்க்க முடிகிறது. இது அண்மைக் காலத்தில் தமிழ்ச் சூழலைப் பொறுத்தவரை தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை இது பற்றிப் பேசுபவர்கள் பலபேர் இன்று உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வளமான சிந்தனை உரையாடல் மரபு இன்று தோன்றியிருப்பதாகக் கருதுகிறேன்.

தமிழ்ச் சூழலும் தலித்தியமும் பற்றிய உங்கள் கருத்தினைக் கூறுங்கள்?

தலித்தியம் என்ற ஒரு செயற்பாடு இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை இரண்டு தளத்தில் நடந்தது. அது வட இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை மராட்டி, மஹாராஷ்டிரம் அல்லது கன்னடம், தாம்பரத்தின் சில பகுதிகள் சில ஹிந்தி பேசும் பகுதிகளில் 1970 களிலேயே இந்த தலித் சிறுத்தைகள் அமைப்பு மூலம் உருவாகி அதற்கெனத் தனி இலக்கியவகைகள் கவிதைகள் உருவாகி வந்த வரலாறு இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் உண்டு. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை மராட்டிய மொழியில் இது ஒரு வளமான மரபாக இருந்தது. ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை 1900ல் அம்பேத்கார் நூற்றாண்டையொட்டிய ஒரு மிகப்பெரிய எழுச்சி தலித் மக்கள் மத்தியிலே உருவாகியது. குறிப்பாக தமிழ் புத்திஜீவிகள் மத்தியிலே அது உருவாகியது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் வேறு பல ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்த பலரும் அல்லது நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பலரும் இந்தக் கருத்தாக்கத்திற்கு மிகப்பெரிய ஆதரவோடு பெரிதும் வரவேற்று அது பற்றிய விவாதத்திற்கு உள்ளாக்கினார்கள். அது சார்ந்து இளைஞர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மிக விரிவாகப் புனைகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதினார்கள். எழுதிக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். 90களில் வந்து 2002, 2003க்குப் பிறகு அது வேறொரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. அது என்னவென்றால் இன்று தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை இந்தத் தலித் அமைப்பு முறை, சிந்தனை முறை எழுத்து அளவில் இருந்தது, படைப்பு அளவில் இருந்தது என்பது மாறி அது ஒரு அரசியல் கட்சியாகவும் இன்று உருப்பெற்றிருக்கிறது. குறிப்பாக திருமாவளவனுடைய தலைமையில். தலித்தியம் சார்ந்த விடயங்களைக் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக பேசிக்கொண்டிருந்த ரவிக்குமார் போன்ற படைப்பாளிகள் விமர்சகர்கள் திருமாவளவனுடைய அமைப்பில் சேர்ந்து சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் இன்று இருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் இன்று தலித்தியம் என்பது கட்சி சார்ந்த அமைப்பாகவும் உருவாகியிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை மிகப்பெரிய சிக்கல் என்னவென்றால் சாதிய அடிப்படையிலான கட்சிகளின் உருவாக்கம் என்பது 90 களுக்குப் பின்பு வந்த “வோட்டு” சார்ந்த அரசியலில் ஒரு முக்கியமான செயல்பாடாக இருக்கிறது. இப்பொழுது தலித்துகளின் ஒருங்கிணைப்பு என்பது தங்களுடைய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான ஒரு அணுகுமுறை என்பது ஒரு பக்கம் மிக முக்கியமான எழுச்சியாகக் கருத வேண்டும். ஆனால் வரும் காலத்தில் இவர்கள் ஒரு சாதிக்கட்சியாக இருக்கப் போகிறார்களா அல்லது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுபவர்களாக இருக்கப் போகிறார்களா? இன்னொரு சாதியைச் சேர்ந்த- உதாரணமாக வன்னியர் என்ற சமூகத்தைச் சேர்ந்த தலைவராக ராமதாஸ் இருக்கிறார். அதைப்போலவே இன்னொரு ஒடுக்கப்பட்ட கட்சியைச் சார்ந்தவராக திருமாவளவன் இருக்கப் போகிறாரா? இந்த ராமதாஸ் செயற்பாடுகளிலிருந்து திருமாவளவன் செயற்பாடுகள் எங்கே வேறுபடப்போகிறது என்பதிலே தான் தமிழ் நாட்டினுடைய தலித்தியம் சார்ந்த விஷயங்களை எதிர்காலத்தில் நாம் பார்க்க வேண்டும் என் நான் நினைக்கிறேன்.

தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகர் டானியல் என அ.மார்க்ஸ் பதிவு செய்திருக்கிறார். இது பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

டானியல் ஒரு யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைப் பற்றிய புதினங்களை உருவாக்கிய இடதுசாரி அமைப்பைச் சார்ந்த படைப்பாளி. இடதுசாரிக் கருத்துக்களால் உள்வாங்கப்பட்டு மாவோ இஸம் போன்ற கருத்துக்களுக்காகத் தன்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் நம்பி செயல்பட்ட ஒரு படைப்பாளி. அவருடைய படைப்புக்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினுடைய ஒரு அதிகாரம் எப்படிச் செயற்படவேண்டும் என்பது பற்றி ஆதிக்க சாதியைச் சேர்ந்தவர்களை அவர் எப்படிச் சித்தரிக்கிறார் என்பது பற்றிய முரண் மிக விரிவாக இருப்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். தமது இறுதிக்காலங்களில் டானியல் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து குறிப்பாக மார்க்ஸ் வீட்டில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். அவரது உடல் நலமற்றபோது மார்க்ஸ் வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தார். அவர் இறந்ததுகூட மார்க்ஸ் வீட்டிலேதான். அவருடைய கல்லறையை தஞ்சாவூரில் மார்க்ஸும் அவருடைய நண்பர் வேலுச்சாமிபுயம் சேர்ந்து உருவாக்கினார்கள். இப்படியாக டானியலின் இறுதிக்கால நெருக்கமான உறவு இருந்தது. இந்த உறவு சார்ந்து அந்தக்காலங்களில் “நிறப்பிரிகை” என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த இவர்கள் தலித்தியம் தொடர்பான மிகவிரிவான உரையாடல்களை நடத்தினார்கள். அப்படி நிகழ்த்தும் பொழுது டானியல் படைப்புகள் பற்றியும் பேசினார்கள். இப்படியான ஒரு அமைப்புமுறை இருந்தது என்பதும் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் மிகமுதன்மையாக 70களிலிருந்தே உருவாகி வந்த ஒரு மரபாக இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் அவர் தலித்திலக்கியத்தின் பிதாமகன் என்று மார்க்ஸ் சொல்லியிருக்கக்கூடும். அது ஒரு வரலாற்றுப்பூர்வமான வளர்ச்சியில் டானியலுடைய படைப்புகளை மார்க்ஸ் அணுகுகிற முறைசார்ந்து அவர் அதைச் சொன்னதாகத்தான் நாம் அதைக் கருதவேண்டும்.

டானியலின் படைப்புகளுக்கும் தமிழ் நாட்டில் வந்திருக்கின்ற தலித் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் எத்தகைய வேறுபாட்டை நீங்கள் பார்க்கின்றீர்கள்?

இது ரொம்ப முக்கியமான கேள்வி. டானியல் மார்க்ஸிய தத்துவம் சார்ந்து அதிலிருந்து வர்க்க முரண்பாடுகள் வர்க்கப் பிரிவுகள் என்பவற்றையும் நம்பி அந்த வர்க்க முரண்பாடுகளுக்குள் சாதிய முரண்பாடுகள் செயல்படுகின்ற ஒரு போக்காகக் கொண்டு தனது படைப்புக்களை உருவாக்கினார். அவருக்கு வர்க்கம் பற்றிய ஒரு மிகத் தீவிரமான நம்பிக்கை ஈடுபாடு மார்க்ஸியம் பற்றியதோடுதான் அவர் தனது படைப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் உருவாக்கியிருக்கிறார் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இன்று தலித்தியம் பற்றி எழுதுகின்றவர்கள் அநேகமானோர் மார்க்ஸிய தத்துவம் பற்றி நம்புகிறவர்களாகவோ அல்லது அதனை மதிப்பவர்களாகவோ இருக்கிறார்களா என்பது சந்தேகம். ஒரு சில நண்பர்கள், ரவிக்குமார் போன்றவர்கள் அந்தத் தத்துவார்த்த மரபிலிருந்து உருவாகித்தான் தலித்தியம் பற்றி முன்னெடுத்துப் பேசினார்களே தவிர மற்றைய தலித்தியம் சார்ந்த படைப்பாளிகள் மார்க்ஸியம் என்பதை ஒரு கட்சி என்று புரிந்துகொள்ளும் அளவிலேதான் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய வோட்டுக் கட்சிபோல அந்தச் செயல்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவிலேதான் அவர்களுடைய எழுத்துக்களிலும் படைப்புக்களிலும் அவர்கள் செயல்படுகிறார்கள். இங்குதான் ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட மனிதனுக்கான மார்க்ஸியம் தருகின்ற கூறுகளை எந்த அளவுக்கு இவர்கள் உள்வாங்கியிருக்கிறார்கள் அல்லது இல்லை என்ற சிக்கல் வருகிறது. இதில் மார்க்ஸியம் பேசுகின்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கும் ஒரு பங்களிப்பு இருக்கிறது. இவர்கள் இந்தத் தன்மைகளை எப்படி உள்வாங்கிச் செயல்பட்டார்கள் என்பதற்கான விவாதங்களும் நாம் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அளவில் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் தலித்தியம் பற்றித் தலித்தியத்தினுடைய தனித்த ஒடுக்குமுறைகள் பற்றிப் பேசுவது என்பதில் மார்க்ஸிய கட்சி அமைப்புகளுக்கு மத்தியிலேயே முரண்பட்ட தன்மைகள் இருந்தன என்பதும் ஒரு வரலாற்றுத் தன்மைதான். ஏனென்று சொன்னால் தஞ்சாவூர் கீழைத் தஞ்சை என்ற பகுதியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பதே ஒடுக்கப்பட்டோர் கட்சியாக இருந்தது

என்பதுதான் வரலாறு. அந்தப் பகுதியிலுள்ளவர்கள் அந்தச் கட்சியைச் சொல்லுகிறபோது குறிப்பிட்ட சாதியினுடைய பெயரைச் சொல்லித்தான் சொல்வார்கள். அந்தப் பின்புலத்தில் செயல்பட்ட கட்சி சார்ந்த தலித்துகள் சார்ந்த உறவு முறைகளும் இன்று அந்த தன்மைகளில் மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றபொழுது ஏற்பட்டிருக்கின்ற பல்வேறு விதமான தன்மைகளையும் நாம் ஒரு வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது மார்க்சியத்திற்கும் நவீனமாக தலித்திய இலக்கியம் எழுதுவதற்குமான கூறுகள் என்பது அவ்வளவு செழுமையாக இருக்கிறது என்று நான் சொல்லமாட்டேன். ஒரு சிலரைத் தவிர்த்து.

புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டுவிழா இப்போது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் புதிய தலைமுறையினர் புதுமைப்பித்தனுக்கு எத்தகைய வரவேற்பினை அளிக்கிறார்கள்?

புதுமைப்பித்தனுடைய இந்த நூற்றாண்டு விழாவில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வு என்று சொன்னால் அவருடைய நூல்கள் தமிழக அரசினால் நாட்டுடமை ஆக்கப்பட்டன. இதனால் அவருடைய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் பதிப்பாளர்கள் பல தளத்திலும் பல பல தொகுதிகளாக வெளிக்கொணர்கிறார்கள். சிலருக்கு அது நல்ல வணிகமாகவும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு நல்ல தொகை கிடைக்கிறது. இது ஒரு புதிய வகையாகப் புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டில் நமக்குக் கிடைத்த புதுமைப்பித்தன் எழுத்துக்கள் வெளியுலகுக்குப் போகிற முறையாக அமைகிறது. புதுமைப்பித்தன் வாசிப்பு என்பது புதுமைப்பித்தனை தமிழ்ப்புனைகதையினுடைய ஒரு மிகமுக்கியமான முன்னோடியாகவும் தவிர்க்க முடியாதவராகவும் புதுமைப்பித்தனிலிருந்துதான் பல விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதிலும் தொண்ணூறு சதவீதமானோருக்கு முரண்பாடு இல்லை. ஆனால் சிலபேர் அடாவடித்தனமாகப் பேசுவது, அதன் மூலமாக இந்த ஊடகங்களில் ஒரு விளம்பரத்தைத் தேடுவது என்று இருக்கிறார்கள். அவர்கள், என்ன புதுமைப்பித்தன் செய்துவிட்டான் என்று எழுதுவதும் அதனைப் பத்திரிகைகளில் போடுவதும் எனச் சில வேலையாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனை ஓர் ஊடக விளையாட்டு என்றுதான் கருதுவேனே தவிர சிரத்தையாகக் கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய விஷயமாக எனக்குப் படவில்லை.

2007 மார்ச் - ஜூன் (ஆத்ம் 08.82)

1

தங்கள் இளமைக்காலம் பற்றி நினைவு கூர்ந்து சொல்வீர்களா?

எனது தகப்பனார் அக்காலத்தில் பிரபலமான சதேசவைத்தியராயிருந்தார். ஆஸ்பத்திரியோ மருந்தகங்களோ இல்லாத காலமாகையால் தகப்பனாருக்கு ஓய்வு குறைவு. எனக்கு ஏடுதுவக்கிய பின்பு எனது கல்வி விஷயமாய் என் தகப்பனார் கவனிக்க முடியவில்லை. பிராமணச் சிறுவன் கிரந்தம் படிக்க வேண்டுமென்று கூறி உறவினர் ஒருவரிடம் அனுப்பினார். அவர் வேண்டா வெறுப்பாக ஏதோ சொல்லித் தந்தார். ஆனால் “விட்ட குறை தொட்ட குறை” என்பார்களே, அந்த வகையில் கிரந்த எழுத்துக்களையும் தமிழெழுத்துக்களையும் மிக விரைவில் வாசிக்கப் பழகிவிட்டேன்.

அண்மையில் சைவப் பாடசாலை இல்லாமையால் ஆரம்பத்தில் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகவில்லை. ஏழெட்டு வயதிலேதான் மிஷன் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். இரண்டுநாள் முதலாம் வகுப்பிலிருந்தேன். தடையின்றி நான் வாசிப்பதைப் பார்த்து விட்டு, ஆசிரியர், என்னை இரண்டாம் வகுப்புக்கு அனுப்பிவிட்டார். அங்கும் 3,4 நாட்கள் தானிருந்தேன். எனது வாசிப்பு வேகம் என்னை மூன்றாம் வகுப்புக்குத் தள்ளிவிட்டது. வகுப்பேற்றப் பரீட்சை வரையில் அவ்வகுப்பிலிருந்தேன். ஆனால் கணக்குப்பாடந் தெரியாமல் மிகக் கஷ்டப்பட்டேன். ஆசிரியப் பயிற்சி பெறாதவரும் 60 வயதை எட்டியவருமான ஒருவரே ஆசிரியராயிருந்தார். கணக்குகளை விளக்கப்படுத்தாமல் ஏசுவதும் குட்டுவதும் அடிப்பதுந்தான் அவருடைய போதனாமுறை. நான்காம் வகுப்பில் நான் அதிக நாள் படிக்கவில்லை. எனக்குப் பூனூல் போட்டதோடு பாடசாலைப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி இடப்பட்டது.

யாழ்.
பல்கலைக்கழக மாணவன்
ஒருவருக்கு
ச. பஞ்சாட்சர சர்மா வழங்கிய இந்நேர்காணல் இதவரை எங்கும் பிரசுரமாகவில்லை. ‘மறுமலர்ச்சி’ சஞ்சிகை பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட திரு. செ. சுதர்சன் அவர்கள் (தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளர்) திரு. பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மகனான கோப்பாய் சிவத்திடம் இதனைப் பெற்று ஞானத்துக்கு வழங்கினார்.

-ஆசிரியர்

ஈழத்தின் முதலாவது சிறுசஞ்சிகையான ‘மறுமலர்ச்சி’யை வெளிக்கொணர்ந்த ஐவரில் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவும் ஒருவர். இவர் சமஸ்கிருத, தமிழ் பண்டிதர். ஆங்கிலம், மலையாளம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளில் பரீட்சமம் உள்ளவர். இவரே மறுமலர்ச்சிக் குழுவில் அதிகம் படித்தவர். ஸ்ரீமையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு புதுமை இலக்கியத்தை ஆக்கியும் ஊக்கியும் தொழிற்பட்டவர். நவீன இலக்கியத் துறையில் கட்டுரை, புனைகதை மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் பங்களிப்புச் செய்தவர். 2001ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழக மாணவி செல்வி செல்வராணி வேலுப்பிள்ளை இவரது வாழ்வும் பணியும் பற்றி ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றுள்ளார். 1987ல் இவரது வாழ்க்கையும் பணியும் ஆக்கங்களும் சேர்ந்த தொகுப்பாக ‘பஞ்சாக்ஷரம்’ என்ற நூல் யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. 1996ல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் இவருக்கு மறுமலர்ச்சிக்கான விருதுவழங்கி பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

திண்ணைப் பள்ளிக் கூடமுறையில் ஒரு கோயிலில் நடந்த பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டேன். சிறியவர்களும் சற்று வளர்ந்தவர்களுமாக 10,12 பிராமணச் சிறுவர்கள் காலை முதல் பொழுது மறையும் வரை படித்தோம். பூரணை அமாவாசைகளில்தான் விடுதலை. அப்போதுதான் வீட்டில் விளையாடலாம். ஆசிரியரான அந்தணப் பெரியார் கடுமையான சட்ட திட்டங்களைக் கையாளுவார். கையில் எந்த நேரமும் தடி இருக்கும். மாணவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசக்கூடாது. 2,3 அடி இடைவெளிவிட்டுத் தூரமாகப் பாய்த்தடுக்குகளிலும் பலகைகளிலும் இருந்து படிக்க வேண்டும். ஆசிரியர் அமர்ந்திருக்கும் இடத்திற் போய்க் கைகட்டி நின்று பாடமாக்கியதை ஒப்பிக்க வேண்டும். அச்சப் புத்தகங்கள் இருந்தாலும், சில பாடங்களைப் பனையோலையேட்டில் எழுதிப் படிக்க வேண்டும். (நான் எழுத்தாணியால் எழுதிப் படித்த சில ஏடுகளை இப்போதும் வைத்திருக்கிறேன்.) நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் வயதுமான எங்களை மாதத்தில் ஒருதரம் மணலில் அரிவரி எழுதும்படி சொல்வார் வாத்தியார். எழுத்துமுறை மறவாமலிருக்கவே இந்த முறை. ஆத்திகூடி, கொன்றை வேந்தன், வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி என்னும் நீதி நூல்களும் இவை போன்ற வடமொழி நீதி நூல்களும், இலக்கண வினாவிடை, நாவலர் பால பாடங்களும் இவை போன்ற வடமொழி இலக்கண நூல்களும் நிகண்டுகளும் அப்போது நாங்கள் பாடமாக்கிய நூல்கள். இவற்றில் எதையும் “வாத்தியார்” எங்களுக்கு விளக்கியதில்லை. பாடமாக்குவிப்பதே அவர் வேலை. “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்றபடி அப்போது மனனஞ் செய்தவை பின்பு நான் சுன்னாகத்திலும் திருநெல்வேலியிலும் உயர்தரக் கல்வி கற்றபோது மிக மிகப் பயன்பட்டன.

அந்தக் காலத்தில் கோயில்கள் தோறும் புராணப்படிப்பு சில மாதங்களுக்குத் தொடர்ந்து நடக்கும். கலியாணப் படிப்பு முதலிய விசேஷ படிப்பு நடக்கின்ற நாட்களில் பிற ஊர்களிலிருந்தும் பிரபலமான புராண படனகாரர் அழைக்கப்படுவார்கள். சிலர் புராணப் பாடல்களை அழகிய இராகங்களில் வாசிப்பார்கள். அறிஞர்களான சிலர் அந்தப் பாடல்களுக்குப் பொருள் சொல்லி விளக்குவார்கள். ஒருவர் கூறிய பொருளை மறுத்து இன்னொருவர் வேறு பொருள் கூறுவார். போட்டி ஏற்பட்டுவிடும். ஒரு கோயிலில் தொடங்கிய போட்டி வேறு கோயிற் படிப்பிலும் தொடர்ந்து நடக்கும். பாட்டு வாசிப்பவர்கள் குரல் வளமும் இராக ஞானமும் உடையவர்களாயிருப்பார்கள். பாட்டுக்களை வெவ்வேறு இராகங்களில் வாசிப்பார்கள். அவர்கள் வாசித்த அதே இராகத்தில் பயன்சொல்பவர்கள் பொருள் விளக்க வேண்டும். வித்துவானாயிருந்தாலும் இராக ஞானம் இல்லாதவர் அவமானமடைவது முண்டு. சமயப் பேச்சு கதாப் பிரசங்கம் சங்கீதக் கச்சேரி ஆகியவை அக்காலத்தில் கோயில்களிலோ சங்கங்களிலோ நடப்பது மிகக் குறைவு. வானொலி இல்லாத காலம். பேசும் படமென்னும் சினிமா பிரபலமடையாத காலம். ஆகவே கிராம மக்களுக்கு சமயஞானம் பெறுவதற்கும் சங்கீதம் கேட்டுச் சுவைப்பதற்கும் புராணபடனத்தை விட வேறு வாய்ப்புகள் இல்லாததால், அதிகமான மக்கள் கூடுவார்கள். சிறு வயதில் இந்த இசையில் ஈடுபட்டேன். அவர்களைப்போல் நானும் பாட்டு வாசிக்கலாமென்று தோன்றும். வீட்டுக்கு வந்து வாசித்துப் பார்ப்பேன். பாட்டை வாசிக்க முடிகிறது. ஆனால் இராகம் எதுவும் வரமாட்டாது. பெரிய ஏமாற்றத்தோடு புராணப் புத்தகத்தை வைத்து விடுவேன். பிள்ளைகளுக்குப் புராண படனம் பழக்குமாறு கோயிற் பாடசாலை ஆசிரியரைப் பெற்றோர் சிலர் கேட்டனர். அந்த ஆசிரியர்க்கும் ராக ஞானமில்லாதபடியால், அவர், பெற்றோரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவில்லை. இதிலும் எனக்கு வாய்ப்பில்லை.

எங்கள் வாத்தியாருக்கு வடமொழியில் பாஷாஞானம் இல்லை. அதே போல வடமொழிக்குரிய தேவநாகரி என்னும் எழுத்தும் தெரியாது. அக்காலத்தில் தேவ நாகரி எழுத்தும் சமஸ்கிருத பாஷையையும் அறிந்தவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சிலரே இருந்தனர். மற்றவர்கள் கிரந்த எழுத்தில் பூசை மந்திரங்களை எழுதி படித்தவர்களாயிருந்தனர். (இக்காலத்திலுங்கூட இங்கே இலக்கிய இலக்கணத்தோடு சமஸ்கிருதம் படித்த குருமார்தொகை மிக மிகக் குறைவு. சைவ பொதுமக்களுக்கு உண்மை தெரிவதில்லை.) என்னுடைய உறவினரொருவருக்கு நாகரியெழுத்துத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் சலபமாய் அந்த எழுத்தைப் பழகிக் கொண்டேன். இவ்வாறு மூன்று நான்கு ஆண்டு கோயிற் பாடசாலையிற் கழிந்தது.

வெளியூரவரான எங்கள் வாத்தியார் முதுமைகாரணமாய் வராதிருந்து விடவே பாடசாலை மூடப்பட்டது. நான் வீட்டில் வீண் பொழுது போக்கினேன். என் வாசிப்புப் பசிக்கு ஏற்ற நூலுணவு கிடைக்கவில்லை. முன்பு மிஷன் பாடசாலையில் சேர முன்னம் பஞ்சாங்கங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு 60 வருஷங்களின் பெயர்களையும், மாதம், வாரம், நட்சத்திரங்களின் பெயர்களையும் வாசித்துப் பொழுது போக்கியது போலவே, இப்போது தகப்பனாருடைய அலுமாரியிலிருந்து அவரில்லாத நேரங்களில் பகவத்கீதையையும் தமிழ் வைத்திய நூல்களையும் எடுத்து வாசித்துப்பார்ப்பேன். ஒன்றும் விளங்காது. இத்தருணத்தில் C.M.S. ஆங்கில பாடசாலையின் (இப்போதைய கிறிஸ்தவக் கல்லூரி) ஆசிரியரொருவரின் தூண்டுதலால் என்னை ஆங்கில பாடசாலையிற் சேர்க்கத் தகப்பனார் உடன் பட்டார். எனது தூரதிரஷ்டம்! பின்பு தகப்பனாரின் மனம் மாறிவிட்டது. சில வாரமோ மாதமோ வீணான பின்பு எனது பூர்வஜன்ம புண்ணியப் பயனாய், சுன்னாகத்திலிருந்த பிராசீன பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டேன்.

இவ்விடத்தில் அந்தப் பிராசீன பாடசாலையையும் (Oriental School) அதை நிறுவிய மகானாகிய முகாந்திரம் தி. சதாசிவையரையும் பற்றிச் சிறிதாயினும் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகும். சதாசிவையர் அளவெட்டியூரவர். தமிழ் சமஸ்கிருதம் ஆங்கிலமாகிய மும்மொழியும் கற்ற அறிஞர். பல நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர். செய்யுளிலும் வசனத்திலும் நூல்களியற்றியவர். இவர் இளமையில் ஆங்கில ஆசிரியராயிருந்த போது, கொழும்பில் ஆங்கில ஆசிரியர்க்கான பயிற்சிக் கலாசாலை நிறுவப்பட்டது. அங்கு போய்ப் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஆசிரியர்கள் ஆர்வங் கொள்ளாதிருந்ததால் கல்வியதிக்காரிகள் சிலர் நாடெங்கும் போய்ப் பிரசாரம் செய்து இளம் ஆசிரியர்களைக் கூட்டிச்சென்றபோது, கொழும்புக்குப் போய்ப் பயிற்சி பெற்றவர்களுள் சதாசிவையரும் ஒருவர். பயிற்சிக் கல்லூரியில் சுவாமி விபுலானந்தர் இவரோடு சக பாடியாயிருந்தார். அப்போது விபுலானந்தர் மட்டக்களப்பிலிருந்து மயில்வாகனம் என்னும் பெயரோடு B.Sc. என்னும் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாசிரியராய் பயிற்சிக்கு வந்திருந்தார். அவர் பயிற்சி முடிந்ததும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோற்றி ஈழத்தின் முதலாவது பண்டிதர் என்ற பெருமதிப்போடு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியப் பணிபுரிய வந்தார். சதாசிவையரை வடபெரும்பாகத் தமிழ் வித்தியாதரிசி என்ற கல்வியதிக்காரிப் பதவி தேடி வந்தது. இந்த இரு நண்பர்களும் வேறு பல தமிழறிஞர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு 1921ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கம் என்னும் அறிஞர் சபையை நிறுவினார்கள். பல நூறு பிரவேச பாலபண்டித, பண்டிதர்களைத் தோற்றுவித்த இந்தச் சங்கத்தைப் பற்றி இங்கு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் இந்தப் பரீட்சைகளுக்காக மாணவரைத் தயாரித்த பிராசீன பாடசாலையைப் பற்றி நீங்கள் அறிய வேண்டும்.

சதாசிவையரது தனிப்பட்ட முயற்சியால் சுன்னாகத்தில் காணி வாங்கிக் கட்டிடங்கள் கட்டித் தொடக்கப்பட்டது இப்பாடசாலை. மகாவித்துவான் கணேசையரும், கேரள (மலையாள) நாட்டவரான வேத விசாரதர் வி. சிதம்பர சாஸ்திரிகளும் ஆசிரியர்களாயிருந்து தமிழும் வடமொழியும் கற்பித்தார்கள். வேறு உதவியாசிரியர்களும் இருந்தனர். விடுதிக் கட்டிடங்களும் இருந்ததால் பிறவூர் மாணவர்கள் இங்கு தங்கியிருந்தும் படித்தார்கள். ஏறக்குறையப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பெரும் பணிபுரிந்த இப்பாடசாலை பின்பு மாணவரில்லாமையால் மூடப்பட்டது.

இந்தப் பிராசீன பாடசாலை தொடங்கிப் பத்து ஆண்டுகளின் பின் 02.11.1931இல் எனது 15ம் வயதில் இங்கு சேர்க்கப்பட்டேன். பக்கத்துக் கோயிற் குருக்களின் வீட்டில் தங்கியிருந்து பாடசாலையிற் படித்தேன். அடுத்து வந்த பிரவேச பரீட்சையில் (1932) சித்திபெற்றேன். என் வாழ்வில் ஒரு பரீட்சைக்கு விண்ணப்பமனுப்பி வினாத்தாளுக்கு விடையெழுதியதும் சித்தியெய்தியதும் இதுவே முதல் முறையாகும். பிரவேச வகுப்பின் சில பாடங்களையே வித்துவான் கணேசையரிடம் படித்தேன். அடுத்த ஆண்டு பாலபண்டித வகுப்பில் இலக்கண பாடங்கள் எல்லாவற்றையும், சிறுபாணாற்றுப்படை திருக்குறள், இரகுவம்சம், கலிங்கத்துப்பரணி என்பவற்றையும் அப்பெரியவரிடம் பாடங் கேட்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. பரீட்சைகிட்டிவிட்டது. நாள்போதவில்லை. கம்பராமாயணம் பாலகாண்டத்தையும் மண்ணியற் சிறுதேர் நாடகத்தையும் எங்களையே உரைபார்த்து ஆயத்தம் செய்யும்படி சொல்லிவிட்டார். பதினாறு வயதுப் பையன் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடலுள்ள பால காண்டத்தைத் தன்னந்தனியே இருந்து

உரை பார்த்துப் படித்து முடித்துப் பரீட்சையும் தேறினேன் என்று சொல்லும் போது இன்றைய மாணவர் நம்பமாட்டார்கள். எனது கையெழுத்தின் தெளிவையும் எனது அவதான சக்தியையும் கவனித்த வித்துவானவர்கள் தமது எழுத்து வேலைகளை - முக்கியமாக இரகுவம்ச உரை வேலையையும் என்னைக் கொண்டே பிரதி செய்வித்தார். நானும் என்னோடு படித்த ஏழெட்டு மாணவருமே பிராசின பாடசாலையின் இறுதிக்கால மாணவர்கள். மாணவரின்மையாலும் சாஸ்திரியார் இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டதாலும் பாடசாலை நின்று விட்டது. மீண்டும் ஏமாற்றம்.

வீட்டில் வந்திருக்கும்போது இந்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீநிவாசாஸ்திரி என்பவர் எங்களுடில் வந்து படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். அவரிடம் போய்ப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது S.S.C என்றும் சிரேஷ்டதராத்ரப் பத்திரப் பரீட்சையென்றும் சொல்லப்பட்ட கடைசிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தி பெற்றேன். தொடர்ந்து தமிழாசிரியர் தராதரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியெய்தினேன். படிப்பிக்கப் பாடசாலையிற் சேர்வதாயின் பாடசாலை முகாமையாளருக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு என் தகப்பனார் உடன் படாததால் வீட்டில் வீண் பொழுது போக்கினேன். இந்தச் சமயத்தில் மலையாளம், தெலுங்கு, ஹிந்தி, இங்கிலிஷ் பாஷைகளைப் புத்தகங்களின் உதவியோடு சுயமுயற்சியாகப் படிக்கத் தொடங்கினேன். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நடத்திய காவிய பாடசாலையில் சிங்களம் படிப்பிக்கப்படுவதையறிந்து அங்கே (திருநெல்வேலிக்கு) போக அங்கு பண்டிதமணி என்னைத் “தடுத்தாட்கொண்டு” புத்திமதி கூறி அங்கே சமஸ்கிருதம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த சிரோமணி சீதாராமசாஸ்திரிகளிடம் “ஆற்றுப்படுத்தி”ச் சேர்த்துவிட்டார். அங்கு சனிக்கிழமை தோறும் நடந்த வகுப்பில் சாஸ்திரியாரிடம் கஷ்டமான வியாகரண சாஸ்திரத்தையும் காவிய நாடகங்களையும் கற்று பிரவேச, பால பண்டித, பண்டித பரீட்சைகளை சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிப் பட்டம் பெற்றதும் முன்செய்த நல்வினைப் பயனையாகும். நான்கு ஆண்டுகள் சீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் இலவசமாகப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதி செய்து தந்த பண்டிதமணியின் கருணையை என்றென்றும் நினைவு கூருவேன்.

வயது வந்த பெரியவர்களிலும் பலர், சிறுவயதிலிருந்து படித்த தமிழ் எழுத்தையே வாசிக்க முடியாமல் தடக்குகிறார்கள். இவர்கள் இன்னொரு பாஷையின் எழுத்தைப் படிக்கப் பழகமாட்டார்கள். சிறுவயதிலே பலமொழி எழுத்துக்களையும் பழகி வாசிப்பதில் ஆர்வமும் ஆற்றலும் இருந்தது. சன்னாகத்திற் படிக்கும் போது மலையாள நாட்டவரான சிதம்பர சாஸ்திரிகளின் சிறுபிள்ளைகள் மலையாள பாலபாடம் வைத்துக் கொண்டு படிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அதை வாங்கி விரைவில் மலையாளம் வாசிக்கவும் விளங்கவும் பயின்றிகொண்டேன். இப்படியே தேவநாகரி அரிவரிப் புத்தகமொன்றில் பக்கத்தில் தெலுங்கு எழுத்துக்களும் அச்சிட்பருந்ததைப் பார்த்துத் தெலுங்கு மொழியின் எழுத்தையும் வாசிக்கப் பழகிக் கொண்டேன். சகபாடிகளும் உறவினரும் உடனாசிரியரும் எனது இந்த ஆற்றலைப் பார்த்து வியப்படைவது வழக்கம். பின்பு ஆங்கிலம் ஹிந்தி, சிங்களம் முதலியவற்றையும் படித்தறிந்தேன்.

எனது இளமை நினைவுகள் இவ்வளவு விரிவாகச் சொன்னதற்குக் காரணமுண்டு. இன்றைய சிலருக்கும் இளைஞருக்கும் படிப்பதற்கு எவ்வளவோ வசதிகளிலிருந்தும் உயர்கல்வி கற்காதிருப்பதையும், அக்காலத்தில் வசதிகளில்லாதிருந்ததோடு, இருந்த வசதிகளையும் பயன்படுத்த முடியாதபடி எத்தனை தடைகள் ஏற்பட்டன என்பதையும், அந்தத் தடைகளையும் மீறி நான் முன்னேற வேண்டியிருந்ததையும் ஒப்பிடச் செய்வதே காரணம்.

நீங்கள் பாடசாலையிற் கற்குங் காலத்தில் எழுத்துத் துறையில் இறங்க வில்லையென்று தெரிகிறது. அப்படியானால் எப்போது எவ்வாறு எழுதத் தொடங்கினீர்கள்?

பத்திரிகைகளில் எழுதுபவர்களெல்லாம் நன்கு படித்தறிந்த அறிஞர்களாயிருப்பார்களென்று நான் நினைத்திருந்ததால் நானும் எழுதலாம், எழுத வேண்டும் என்று நினைக்கவேயில்லை. ஏனெனில் சன்னாகத்தில் படிக்கும்போது வித்துவான் கணேசையருக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து அவருக்கு அனுப்பப்பட்டுவந்த “செந்தமிழ்” என்ற மாத இதழில் வித்துவானும் அவரைப் போன்ற அறிஞர்களுமே எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த “ஆனந்த போதினி” “லோகோபகாரி” என்னும் பத்திரிகைகளிலும் சாதாரணமான கட்டுரைகளும் கதைகளும் வெளிவந்தனவாயினும் அவற்றை எழுதியவர்களின் பெயர்களுக்கு முன்னே பின்னே

ஏதாவது பட்டங்கள் காணப்படும். அப்போது சன்னாகத்தில் வெளிவந்த “ஈழகேசரி”யில் எங்கனோடு பிராச்சீன பாடசாலையில் பாலபண்டித வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சிவலிங்கமென்பவரும் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார் என்று அறிந்தபோது எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. நானும் எழுதலாமென்று துணிவு வந்த போதிலும் எதை எழுதுவதென்று தெரியாமலே காலம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது தொடங்கிச் சில காலத்தில் நின்றுவிட்ட “இலங்கை விகடன்” பத்திரிகைக்கு கதையனுப்பினேன். அது அச்சேறி வெளிவந்தது 1939ம் ஆண்டில். இதன் பின்பு நான் பல பரீட்சைகளுக்குத் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்ததால் எதுவும் எழுதவில்லை. 1943ம் ஆண்டில் பின்பு பிரபல எழுத்தாளராய் வளர்ந்த அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன், தி. ச. வரதராசன், நாவற் குழியூர் நடராஜன் என்னும் மறுமலர்ச்சி நண்பர்களின் கூட்டுறவே என்னை எழுதத் தூண்டியது. தொடர்ந்து இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினேன்.

உங்கள் எழுத்துக்கள் எந்தெந்தப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன?

கலாமோகினி, நவசக்தி, வீரசக்தி, பாரததேவி ஆகிய இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும், இலங்கை விகடன், ஈழகேசரி, ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, ஆனந்தன், காந்தீயம், வானொலி மஞ்சரி, மறுமலர்ச்சி என்னும் இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் என்னுடைய ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. இவற்றுள் “மறுமலர்ச்சி” என்பது முன்பு சொன்ன நண்பர்கள் நூலைந்து பேரும் நானும் சேர்ந்து தொடங்கி நடத்திய மாத இதழ். இதிலேதான் என்னுடைய பலதுறை எழுத்துக்கள் வெளிவந்தன. இவற்றை விட விசேஷ மலர்களில் கும்பாபிஷேக மலர், பாராட்டு விழா மலர், நினைவுமலர் முதலியவற்றிலும் எழுதியிருக்கிறேன்.

நீங்கள் சொந்தப் பெயரில் எழுதினீர்களா? புனைபெயரிலும் எழுதியதுண்டா?

பல புனை பெயர்களில் எழுதியிருக்கிறேன். எழுதப்படும் விஷயத்தின் தன்மைக்கும் வெளியிடும் பத்திரிகைக்கும் ஏற்றவாறு சொந்தப் பெயரோ புனைபெயரோ உபயோகிப்பது என்று தீர்மானித்து எழுதுவேன். “மறுமலர்ச்சி”யின் ஒரே இதழில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விஷயங்களை எழுதிய போது வெவ்வேறு புனைபெயர்களில் மறைந்திருந்து எழுத வேண்டியிருந்தது. மறுப்பு வரக்கூடிய விஷயங்களுக்கும் புனை பெயர்களை உபயோகித்தேன். இந்த வகையில் ஓர் இதழில் ஆட்சேபத்துக்குரிய புதிய கருத்தொன்றை எழுதி வெளியிட்டு விட்டு அடுத்த இதழில் அதற்கு மறுப்பொன்றை வேறொரு புனைபெயரில் நானே எழுதி விவாதத்தை கிளப்பிவிட்டேன். வேறுமொருவர் இவ்விவாதத்தில் பங்குபற்றினார் “மாறும் இலக்கணம்” என்ற கட்டுரைத் தொடர் இப்படி எழுதப்பட்டதே.

சொந்தப் பெயருக்கு அடுத்தபடியாக, நச்சினார்க்கினியன், ஐயாறன் என்ற பெயர்களை அதிகம் உபயோகித்தேன். பரம், அகூர்ம், சர்மா என்ற பெயர்களிலும் சில ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. நக்கீரன், பாரத்துவாஜன் என்னும் புனைபெயர்களைக் கண்டனம் எழுதவும் “வாத்தியார்” என்னும் பெயரைச் சிறுவர் இலக்கியம் படைக்கவும் கையாண்டேன். என் ஊரவரும் “சாரதா” என்னும் பெயரில் கவிதைகள் எழுதியவருமான க. இ. சரவணமுத்து என்பவரும் நானும் சேர்ந்து சில கட்டுரைகளை எழுதினோம். அதற்கு “இரட்டையர்” என்ற புனைபெயரை வைத்திருந்தோம்.

2007 ஏப்ரல் ஞாயிறு (ஆழ் 08.03)

2

உங்கள் எழுத்தாற்றலை எந்தத் துறையில் அதிகம் வளர்த்தீர்கள்?

கட்டுரைத் துறையிலேயே எனது கவனம் அதிகம் சென்றது. பலவிதமான கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறேன். அடுத்தபடியாக மொழிபெயர்ப்புத்துறையிலும் ஈடுபட்டேன். எதிர்காலத்திலும் சில மொழிபெயர்ப்புக்களை வெளியிட எண்ணியிருக்கிறேன். மொழிபெயர்ப்பின் மூலம் ஒரு மொழியை வளம்படுத்தலாமென்பது எனது எண்ணம்.

உங்கள் ஆக்கங்கள் நூல்வழவில் வெளிவந்திருக்கின்றனவா?

நூல் வெளியிடுவதென்பது எளிதான காரியமல்ல. ஈழத்தின் பிரபலமான பழைய எழுத்தாளரான சி. வைத்திலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் நூலுருவம் பெறவில்லை. எனது கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், நாடகங்கள், சிறுவரிலக்கியம், வானொலிப் பேச்சுக்கள் என்பவற்றைத் தொகுத்து என்னுடைய மகன், எனது 70ம் ஆண்டு நிறைவின் போது “பஞ்சாட்சரம்” என்ற பெயரில் ஒரு நூலைச் சில ஆண்டுகளின் முன்பு வெளியிட்டிருக்கிறார். இதற்கு முன்பு S.S.C. வகுப்பு மாணவர்களுக்கான சமய பாடத்தொகுப்பு நூலொன்றை எழுதினேன். இதை நண்பர் வரதர் தமது வெளியீட்டகத்தின் மூலம் வெளியிட்டார். இது பலபதிப்புகளாக வெளிவந்து வெளியீட்டாளருக்கு நல்ல வருவாயைக் கொடுத்தது. சைவ பரிபாலன சபையும் எனது சமய பாடநூலொன்றை வெளியிட்டது. பரீட்சைக்குப் பாடநூலாயிருந்த கும்பகர்ணன் வதைப்பலத்துக்கு நானும் நண்பரொருவரும் சேர்ந்தெழுதிய உரைக்குறிப்பு நூலும் வரதர் வெளியீடாக வெளிவந்தது.

நீங்கள் சாகித்திய மண்டலம் முதலிய நிறுவனங்களின் பரிசுகள் பாராட்டுக்களைப் பெற்றிருக்கிறீர்களா?

இத்தகைய நிறுவனப் பரிசுகளையோ பாராட்டையோ பெறவில்லை. ஆனால் அறிஞர்கள் எழுத்தாளர் பலரின் பாராட்டுக்கள் பல கிடைத்தன. பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை, செங்கைஆழியான், சொக்கன் முதலியவர்களின் பாராட்டுக்களைப் ‘பஞ்சாட்சரம்’ என்னும் தொகுப்பு நூலிற் பார்க்கலாம்.

உங்களுக்குக் கவிதையில் ஈடுபாழல்லையா? மரபுக்கவிதை புதுக்கவிதை என்பன பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ஆரம்ப காலத்தில் கவிதைகள் இயற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன். அவை எனக்கே திருப்தியளிக்காததால் அவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப நான் விரும்பவில்லை. சிறந்த கவிதை நூல்களையும் கவிதை விமர்சனங்களையும் சிறுவயதிலேயே படித்துச் சுவைத்திருந்ததோடு பரீட்சைக்காக யாப்பிலக்கணமும் படித்திருந்ததால் விமர்சன நோக்கில் என் கவிதைகளைப் பார்த்தபோது யாப்பும் பிழையில்லாமல் புறவுருவம் சரியாயிருக்கும். உள்ளடக்கம் உயர்ந்ததாய் கற்பனை நயமுடையதாய் அமைவதில்லை. எனவே, அந்தத் துறையில் முயற்சி செய்யாமல் விட்டுவிட்டு நண்பர்களான நாவற்குழியூர் நடராஜன், “சாரதா” சரவணமுத்து முதலியோரைத் தூண்டிவிடுவேன். எனது கவிதையார்வம் என் மகனான கோப்பாய்ச் சிவத்தில் பிரதிபலித்திருக்கிறது. தனிக்கவிதைகள், சிறுகாவியம், இசைப்பாடல்கள் என்று ஏராளமாகப் பாடியிருக்கிறார்.

இனி, புதுக்கவிதை பற்றிய கருத்து. சங்ககாலத்திலிருந்து அண்மைக்காலம் வரையில் எத்தனையெத்தனை வடிவங்களில் அளவுகளில் ஆயிரக் கணக்கில் கவிதைகள் தமிழில் இருக்கின்றன. இவற்றைப் படித்துச் சுவைக்கவே காலம் போதாமலிருக்கிறது. இவற்றிலில்லாத இக்காலத்துக்குரிய புதிய விஷயங்களை சாதாரண வாசகர் விளங்குவதற்காகப் பழகு தமிழிற் புதிய கவிதைகள் பாடப்படலாம். ஆனால் அவற்றிற்குப் பழைய யாப்பு வடிவமில்லாவிட்டாலும் ஏதாவதொரு ஒழுங்குமுறையில் கவிதை வடிவம் அமைய வேண்டும். ஒரு சொல்லை, ஒன்றரைச் சொல்லை ஒரு வரியாக மடித்து மடித்து வசனத்தை எழுதினால் அது கவிதையாகிவிடாது. என்றாலும், புதுக்கவிதையாளர் சிலர் கையாண்டிருக்கும் சொற்றொடர்களையும் புதிய சிந்தனைகளையும் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். இத்தகைய புதுக்கவிதைகள் மிக மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்தன. இப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவருவனவற்றுள் குண்டுமணிகளுண்டா என்று தேடிப்பார்க்க எனக்கு நேரமில்லை.

நீங்கள் பல துறைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களென்று தெரிகிறது. இவற்றுள் உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த துறை எது? அதில் ஏதாவது சாதனை நிலை நாட்டியிருக்கிறீர்களா?

இரண்டு மூன்று துறையளவில் நில்லாமல் பலதுறையிலும் பயிற்சி பெறவேண்டுமென்று நான் விரும்பியதும், அவற்றில் முயற்சியையும் காலத்தையும் செலவிட்டதுந்தான் நான் செய்த தவறான காரியம். பாஷைகளைப் படிப்பதிலும், பாஷைகளின் எழுத்துக்களை (லிபிகளை) படிப்பதிலும் சிறுவயதிலிருந்தே எனக்கு ஆர்வமும் ஆற்றலும் இருந்தது. இதனால் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றோடு சமஸ்கிருதத்தின் பழைய பேச்சு மொழிகளான பிராகிருதம், பாளி என்பவைகளையும் இன்றைய வழங்கு மொழிகளான மலையாளம், ஹிந்தி என்பவைகளையும் படித்துக் காலம் போக்கினேன். இவற்றுக்குப் பதிலாக ஆங்கில மொழியை ஆசிரியரோடு படித்துத் தேறியிருந்தால் அவ்வறிவு எனக்குப் பலவகையிலும் பயன் பட்டிருக்கும். இந்தப்பாஷைகளின் எழுத்துக்களைவிட, சிங்களம், தெலுங்கு, மராத்தி, குஜராத்தி, வங்காளி மொழிகளின் எழுத்துக்களை(பாஷைகளையல்ல) வாசிக்கவும் பழகினேன். இந்தியாவுக்குப் போகாமலே இந்திய மொழி எழுத்துக்களின் பயிற்சி பெற்றிருப்பதை ஒரு சாதனை என்று நான் சொன்னால் அதை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களோ தெரியாது. ஆனால் தமிழர் தமிழ்மொழி மூலமாக வடமொழி எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் ஒரு சில நாட்களில் மிக எளிதாகக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய புதிய முறையில் நூலொன்று ஆக்கியிருக்கிறேன். அச்சுவசதி, பணவசதிகளில்லாமையால் அது இன்னும் அச்சிடப்படாமலிருக்கிறது. அது வெளிவரும்போது அது ஒரு சாதனையாகக் கருதி மதிக்கப்படுமென்று நம்புகின்றேன்.

இனி, பல துறைகளில் எனக்குப் பிடித்த துறை என்று சொல்லக் கூடியது ஆரிய திராவிட ஒற்றுமை முயற்சியே. அதாவது, வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இடையில் தேவையற்ற வீணான பகைமையை மூட்டி வளர்த்து விடுவார்கள் ஒரு சாரார். இவர்களது துவேசப் பிரசாரத்தினால் வடமொழிக்கு ஒரு சிறிதும் நஷ்டமேற்படவில்லை. அரிய இலக்கியச் செல்வங்களையும் தத்துவ ஞானப் பொக்கிஷங்களையும் வெறுத்தொதுக்குவதால் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும்தான் பெரிய இழப்பு. இந்தியத் தமிழ்நாட்டில் கல்வியால் முன்னேறிய பிராமணருக்கும் கல்வியில் பின்தங்கிய பிராமணரல்லாதார்க்கும் இடையே ஏற்பட்ட உத்தியோகப் போட்டி பொறாமைகள் இனவெறுப்புக்கும் மொழிவெறுப்புக்கும் காரணமாகியது. மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாடும் பின்தங்கிய தமிழ்மக்களைத் தங்கள் சமயத்துக்கு இழுப்பதற்காக இந்த இனமொழிப்பகைமையைத் தூண்டி வளர்த்தார்கள். இது தமிழ்நாட்டளவில் நில்லாமல் இங்கும் பரப்பப்படுகிறது. மேடைப்பேச்சாளருக்கும் வெறும்வாய் சப்புகிறவனுக்கும் அவல் கிடைத்த மாதிரி இந்த மொழித் துவேசந்தான் வாய்ப்பான விசயம். சாதாரண மக்கள் ஏமாந்தாலும் அறிஞர்கள் உண்மையை உணர்கிறார்கள். ஆதார பூர்வமாய் உண்மையுணர்த்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். இதனைப் பாராட்டி, யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கும் சிவானந்த குருகுல பரிபாலன சபை என்னும் நிறுவனம் 15 ஆண்டுகளின் முன்பு “அமர பாரதி” என்ற பட்டத்தை வழங்கி கௌரவித்தது. அந்தப்பட்டச் சான்றிதழில் மதிப்புக்குரிய அறிஞர் மூவர்கையொப்பமிட்டிருந்ததால், அதை மறுக்கமுடியாமல் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நீங்கள் யாரையாவது முன்மாதிரியாகக் கொண்டு எழுதுகிறீரா? அல்லது முன்மாதிரியான போக்குண்டா?

இந்திய இலங்கையறிஞர்களிடமும் எழுத்தாளர்களிடமும் எனக்கு அதிக ஈடுபாடுண்டு. என்றாலும் இவர்களில் எவருடைய எழுத்துச்சாயலும் என் எழுத்தில் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. எழுதும் விஷயத்துக்குத் தக்கவாறு எனது வசனநடை மாறுவதுண்டு.

உங்கள் இலக்கிய முயற்சிக்கு உங்கள் குடும்பங்கத்தவரின் ஒத்துழைப்பு எப்படியிருந்தது?

இவ்விஷயத்தில் நான் அதிஷ்டசாலி. “இவரின் இலக்கியப் படைப்புக்களின் முதல் ரசிகையும் விமர்சகியுமாக இருப்பவர் மனைவியே” என்று எனது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில் (பஞ்சாக்ஷரம் பக்கம் 6) குறிப்பிட்டிருப்பது மனைவியின் ஆதரவைத் தெரிவிப்பதற்குப் போதியதாகும். பிள்ளைகள் சிறுவயதிலிருந்தே நல்லாதரவு தருகிறார்கள். சிவானந்த சர்மா(சிவம்) என்னும் இரண்டாம் மகனுடைய முயற்சியாலேதான் எனது ஆக்கங்கள் நூலுருப்பெற்றன.

இலக்கியத்துறையில் உங்கள் பிள்ளைகளும் உங்கள் இடத்தைப் பிழப்பார்களா?

நிச்சயமாக உயர்ந்த இடத்தைப் பிடிப்பார்கள். இப்போதே இவர்களில் இருவர் நான் ஈடுபடாத இலக்கியத் துறைகளில் இறங்கிப் பெயர்பெற்றிருக்கிறார்கள். சிறுகதை, கவிதை, ஆகியவற்றில் “சௌமினி”யும் “சிவமும்” பல பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். சௌமினியின் எழுத்துக்கள் நூல்வடிவில் வரவில்லை. சிவத்தின் பலதுறை ஆக்கங்கள் நூலுருவம் பெற்றிருக்கின்றன. மூத்தமகள் “ஆனந்தன்” என்ற பெயரில், பள்ளிக்கூட மாணவப்பருவத்திலேயே விஞ்ஞானக்கட்டுரைகளும் சிறுவர்க்கான கதைகளும் எழுதியவர். இளைய மகன் எழுதிய குறுநாவல் வெளிவராதிருக்கிறது. இளைய மகள் கலைத்துறைச் சிறப்புப்பட்டதாறி. பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்.

இந்திய இலக்கியப்படைப்புக்கள் பற்றியும் ஈழத்து இலக்கியப்படைப்புக்கள் பற்றியும் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இரண்டிடத்துப் படைப்புக்களிலும் அறிஞரின் படைப்புக்களும் எழுத்தாளரின் படைப்புக்களும் என்று இரண்டு வகையான நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களின் பெரும் பான்மையோரின் ஆக்கங்கள் பயனுள்ள உயர்தரப் படைப்புக்களாயிருந்தன. இக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களின் பலர், மனக்கோளாறுள்ளவர்கள்போல. இனத்துவேஷ, மொழித்துவேஷகளையும் பகுத்தறிவு வாதங்களையும் பரப்புகின்ற ஆக்கங்களைப் படைத்துப்பரப்புகின்றனர். அங்கே வெளியீட்டகங்கள் இவர்களின் படைப்புக்களை அழகாக வெளியிட்டுவகின்றன.

இனி, தமிழகத்துப் பழைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவை தமிழை வளப்படுத்திய சிறந்த இலக்கியங்களென்று மதிக்கப்பட்டு இலக்கியவரலாற்றிலும் இடம் பெற்றவை. இத்தகைய படைப்புக்களின் மேல் சேற்றைவாரி வீசும் முயற்சியில் இன்றைய தமிழ் நாட்டுப் படைப்பிலக்கிய விமர்சகர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய தமிழ்நாட்டு படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர்களோ ஆற்றலுள்ளவர்களாயிருந்தும் உயர்ந்த இலக்கியப் படைக்காமல் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு சினிமாத் தயாரிப்பாளர் போல ஐனரஞ்சக இலக்கியப் படைக்கிறார்கள். வெளியீட்டாளர் காசைக் கொடுத்து இவற்றை வாங்கி ஆபாசப்படங்களுடன் அச்சிட்டுப் பரப்பிப் பணத்தேடுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் செக்குக்கும் சிவலிங்கத்துக்கும் வேறுபாடுகாணாதவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

ஈழநாட்டுப்படைப்புக்களின் நிலமை மாறுபடாததாயிருக்கிறது. முந்திய தமிழறிஞர்களுடைய உயரிய ஆக்கங்கள் இன்று கிடையாதனவாய்விட்டன. மறுபதிப்பு வெளிவருவதில்லை. இன்றைய தமிழறிஞர்கள் நல்ல ஆராய்ச்சிகளையும் வேறு இலக்கியங்களையும் படைக்கிறார்கள். அவை பத்திரிகைகளில் மலர்களில் வெளிவருவதோடு நின்றுவிடுகின்றன. பல்கலைக்கழகக் பேராசிரியர்கள் விரிவுரையாளர்களின் சிலரின் ஆக்கங்களே நூலுருப் பெற்றன. இனி இங்கு சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்னும் இலக்கியவகைகளைப் படைக்கும் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பற்றி நாம் பெருமைப்படலாம். தமிழகத்துப் படைப்புக்களிலும் பார்க்க உயர்ந்த கருத்தமைந்த ஆக்கங்களை ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் படைத்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் இலக்கியத்தின் உருவம் பற்றி இவர்களின் பலர் கவனிப்பதில்லை. எழுதிமுடித்தவுடனே அச்சேற்றிவிட அவசரப்படுகிறார்களே தவிர, மீண்டும் வாசித்து திருத்த அழகு படுத்த நினைப்பதில்லை. கதாபாத்திரங்களின் உரையாடலைச் சுவையாக எழுதும் ஆற்றல் எங்கள் எழுத்தாளர்களுக்குக் குறைவென்றே கூறலாம். உரையாடலில் பேச்சுத்தமிழை எழுதும் போது தம்மை அறியாமலே இலக்கியத் தமிழ்ச் சொற்களை- கூறுகின்றேன், கருதுகின்றேன் என்பன போன்றவற்றைக் கலந்தெழுதுவார்கள். பிரபல எழுத்தாளரிடமும் இக்குறைபாடுண்டு.

ஈழநாட்டுப் படைப்புக்களுக்குப் பிரசுரவசதியில்லாமையே பெருங்குறையாகும். எழுத்தாளர்களே ஒன்றுகூடி பிரசுராலயம் அமைத்து நூல்களை வெளியிடுவதே பரிகாரமாகும்.

நூல்களை வெளியிட்டதற்கான முதலீட்டுச் செலவை நூல் விற்பனை மூலமாகப் பெற்றிருக்கிறீர்களா? இல்லையென்றால் இப்பிரச்சினை பற்றிய உங்கள் திட்டமென்ன?

ஈழத்தில் இலக்கியவகை நூல்களை வெளியிட விரும்பும் எழுத்தாளர் முதலீட்டுப்பணம் முழுவதையும் மீள்பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு தொடங்க முடியாது! பேர் பெற்ற எழுத்தாளர்களும், அச்சக வசதியுள்ளவர்களும், வீரகேசரிப்பிரசுரம் போன்ற பத்திரிகைப் பிரசார வசதியுள்ளவர்களும் மாத்திரம் கைப்பொறுப்பில்லாமல் நூல்வெளியிட முடியும். மற்ற எழுத்தாளர், பின்னாள்களின் இசையரங்கேற்றம் நாட்டிய அரங்கேற்றங்களை வருவாயை எதிர்பாராமல் பெருஞ்செலவில் நடத்தும் பெற்றோர் போல, முதலீட்டை மீள்பெறும் எண்ணமின்றி நூலை வெளியிடவேண்டியதுதான். பணவசதியுள்ள எழுத்தாளர், தமது படைப்பையும் தமது பெண்பின்னையாகக் கருதி வெளியிட முன்வந்தால் முதலீட்டிழப்பற்றி கவலைப்படாநேராது. பரீட்சைகளுக்குப் படிப்போர்க்கு உடனுதவும் பயிற்சிநூல்களையும் சிறுவரிலக்கியங்களையும் வெளியிடுவோர் துணிந்து முதலீடு செய்யலாம். இவ்வகை நூல்கள் விரைவாயும் அதிகமாயும் விற்பனையாவதால் இவற்றில் முடக்கிய பணம் விரைவில் கிடைத்துவிடும்.

சிறிய நூல்களை வெளியிடுவோர் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு மூன்று நூல்களை வெளியிட்டால் விளம்பரச்செலவு, ஏற்றுமதிச் செலவு பிரயாணச் செலவு என்பன குறையும். நூல்கள் வெவ்வேறுதுறைசார்ந்தவையென்றால் ஒன்றினால் வருகின்ற லாபம் மற்றதில் வரும் இழப்பை ஈடுசெய்யக் கூடும் என்று இந்த ஆலோசனையைப் பிரபல வெளியீட்டாளராயிருந்த “சக்தி” கோவிந்தன் கூறியது நினைவில் வருகிறது.

பணவசதியுள்ள எழுத்தாளர் துணிந்தால் இப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் வசதியில்லாத எழுத்தாளர்கள் பலர் தங்கள் ஆக்கங்களை வெளியிட இயலாமல் இருக்கிறார்களே—இவர்கள் என்ன செய்யலாம்?

பிரசுராலயங்கள் இவர்களுக்கு உதவவில்லையென்றால், இத்தகைய எழுத்தாளர்களுக்குள்ள ஒரே வழி, இவர்கள் தங்கள் குழுமனப்பான்மை, கட்சிக்கண்ணோட்டம், போட்டி பொறாமைகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் கைவிட்டுப் பொறுமையுடன் ஒன்றுகூடிக் கூட்டுறவு முறையிலான நூல் வெளியீட்டகம் ஒன்றை நிறுவி அதன் மூலம் நூல்களை வெளியிடுவதுதான். இந்தியாவில் கேரள நாட்டில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொடங்கிய எழுத்தாளர் கூட்டுறவு வெளியீட்டகம் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை வெளியிட்டு இலாபத்தோடு இயங்குகிறதே இங்கே ஏன் இப்படிச் செய்ய முடியாது. இதனால் வங்கிக்கடன் பெற முடியும். எழுத்தாளர் மாத்திரமே இதில் உறுப்பினராக நிர்வாகிகளாக இருக்க வேண்டும். முதலாளிகள் இதில் புகுவதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. கூட்டுறவின் பெயரோடு நூற்பதிப்பு விற்பனைக்கழகம் ஒன்று முன்பு இங்கு தொடங்கி நல்ல நூல்களை வெளியிட்டது. கூட்டுறவியக்க மேற்பார்வை இல்லாததால் நிறுவனம் நின்றுவிட்டது. திட்டமிட்டு நல்ல முறையில் நடத்தினால் வெற்றிகரமாக இயக்கலாம்.

நீங்கள் பல சமூக சமய நிறுவனங்களிற் பணியாற்றியிருப்பதாய் அறிகிறோம். அந்த நிறுவனங்கள் பற்றியும் அவற்றில் நீங்கள் பெற்ற அநுபவங்கள் பற்றியும் அறியலாமா?

கட்டாயம் நீங்கள் அறியவேண்டும். இளைஞர்களாகிய நீங்கள் வருங்காலத்தில் சமய சமூக சேவைகளில் ஈடுபடும்போது எனது அநுபவம் மிகவும் பயன்படும். சிறுவயதிலிருந்தே எனக்குச் சேவை மனப்பான்மை வளர்ந்து வந்தது. காரணம், டோல்ஸ் டோயின் “இனி நாம் செய்ய வேண்டுவது?” விடுதலை வீரர் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் எழுதிய “இளைஞன் கனவு” என்னும் நூல்களை மாணவனாயிருக்கும் போதே வாசித்திருந்தமைதான். எனது ஊரிலிருந்த பல தாபனங்களிற் சேர்ந்து தொண்டாற்றியிருக்கிறேன். நான் பேச்சாளனல்ல, ஆகையால் நான் எவரோடும் போட்டியிடப் போவதில்லை. நான்தான் முன்னுக்கு நிற்க வேண்டுமென்று எண்ணாமல் பின்னாலிருந்து பணியாற்றுவேன். நான் பலகாலம் தலைவராயிருந்த ஒரு சமயச் சங்கம் இப்போது என்னைக் காப்பாளராக வைத்திருக்கிறது. இந்த நிறுவனங்களில் கசப்பான அநுபவம் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

இதன் பின்பு எனது சமூக முன்னேற்றத்துக்காகப் பல ஆண்டுகளின் முன்பு ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தோன்றி நல்ல பணி செய்த இரண்டு நிறுவனங்களிற் சேர்ந்தேன். இச் சங்கங்களில் நானே வயது குறைந்தவன். இவற்றைத் தொடங்கி அயராதுழைத்த பெரியவர்களின் சேவையை சமூகம் உணரவில்லை. மதித்து ஆதரிக்கவில்லை. அடுத்தடுத்து இரு சங்கமும் நின்றுவிட்டன. இந்த சமூகம் முன்னேறப் பாடுபடுவது வீண்முயற்சி என்ற அநுபவத்தோடு சமயப்பணிபுரியும் அகில இலங்கை ரீதியான சமய நிறுவனங்களிற் சேர்ந்து அலைந்துலைந்து தொண்டாற்றினேன். இவற்றிற் பணியாற்றிய தொண்டர்களைப் போற்றிப் பாராட்டாவிட்டாலும் குற்றமில்லை. ஆராயாமல் குறை கூறவுந் தொடங்கினர் வெளியிலிருந்தோர். ஆகவே போதும் இந்தப்பணி என்று ஒதுங்கிவிட்டேன். முந்தியவர்களைக் குறை கூறிக் கொண்டு வந்து கையேற்றவர்களும் இன்று கைவிட்டுவிடுவார்கள் போல் நிலைமையிருக்கிறது.

பணப் புழக்கமுள்ள நிறுவனங்களில் தொண்டுபுரிபவர்கள் மற்றையோர் பார்வையில் சந்தேகத்துக்குரியவராகவே காணப்படுவர். நாம் எமது பசுவின் பாலைத்தான் குடித்தாலும் அதைப் பனைமரத்தின் கீழிருந்து குடித்தால் அந்தப்பால் கள்ளென்றுதான் கருதப்படும்.

இப்போது 10,12 ஆண்டுகளாகப் பழைய கல்வி நிறுவனமான ஆரிய திராவிடபாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தில் கல்விப்பணியாற்றி வருகிறேன். 2,3 ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கிடைக்கின்ற சிறு தொகையைப் பிரயாணப் படியாகப் பெற்றுக்கொண்டு சிக்கல் மிகுந்த இந்தப் பணியை - பரீட்சைச் செயலாளர் என்ற பணியை - ஆற்ற எவரும் முன்வராததால் இந்த முதிர்ந்த வயதிலும் இதைச் செய்கிறேன். இங்கு கவரவத்தோடிருந்து கடமையாற்றுவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. முந்திய கூட்டரசாங்க காலத்தில் 55 வயதில் கல்லூரியாசிரியர் வேலையிலிருந்து கட்டாய ஓய்வு பெற்ற போதிலும், அதற்குப் பின்பும் சென்ற 20 ஆண்டுகளாக எனக்கு விருப்பமான கல்விப்பணியிலே ஈடுபட்டிருப்பதாலேதான் இந்த வயதிலும் இயங்கிக் கொண்டிருக்க முடிகிறது.

முதன் முதலாகக் கதை கவிதை முதலியவற்றை எழுதி எழுத்தாளராக விரும்பும் இளைஞர்க்கு நீங்கள் கூறும் ஆலோசனை என்ன?

படைப்பாற்றல் என்பது சிலரிடம் மிக்க இளம் பராயத்திலேயே தோன்றிவிடுவது. ஆகையால் நல்ல கருத்துக்கள் புதிய சிந்தனைகள் தோன்றும்போது மறந்து மறைந்து விடாதிருப்பதற்காக அவற்றைக் குறித்து வைத்தல் வேண்டும். பின்பு ஆறுதலாயிருந்து சிந்தித்து அவற்றை உருவாக்க வேண்டும். உடனே பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப அவசரப்படக்கூடாது. பிரசித்திபெற்ற நல்ல எழுத்தாளர் எழுதியவற்றை அடிக்கடி வாசிக்க வேண்டும். வாசிப்புப் பயிற்சியினால் எவ்வளவோ நன்மை பெறலாம். வாசிப்பு அநுபவந்தான் படைப்புக்களுக்கு நல்ல உருவங்கொடுக்க உதவும். எழுதியவற்றை மீண்டும் வாசித்துத் திருத்தம் செய்வதும், நல்ல மனமுள்ள பெரியவர்கள் அல்லது நண்பர்களுக்குக் காட்டி ஆலோசனை பெறுவதும் முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

இளைஞர்கள் தங்கள் நற்செயல்களுக்காகவும், படைப்பாற்றலுக்காகவும் பெருமைப்படலாம். தலைநிமிர்ந்து நிற்கலாம். ஆனால் விணான தற்பெருமையால் தலைவீக்கங் கொள்ளக் கூடாது. நாடும் இனமும் மொழியும் மதமும் இளைஞர்களையே நம்பியிருக்கின்றன. அவர்கள் சுயநலவாதிகளாய் விடாமல், தங்கள் எழுத்தாற்றலால் இயன்ற பணிபுரியத் திடசங்கற்பம் பூண வேண்டும்.

இவையே அவர்களுக்கு என் ஆலோசனைகள்.

2007 ஜூன் ஞானம் (ஆழம் ௨௦. 85)

ஈழத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் இவரே அதிகமாக எழுதியவர். நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும் நாற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளையும் இவர் படைத்திருக்கிறார். இவரது எட்டு நூல்கள் இலங்கை அரசின் சாகித்தியப் பரிசியைப் பெற்றுள்ளன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக வாசக வட்டத்தைக் கொண்டவரும் இவரே. மறுமலர்ச்சிக்கதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் போன்ற பல முக்கியமான தொகுப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினை எழுதியவர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவரது உழைப்பும் பங்களிப்பும் அபாரமானது. அற்புதமானது இவரது படைப்பு முயற்சிகள். ஆய்வு முயற்சிகள், தொகுப்பு முயற்சிகள் யாவும் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு செழுமை சேர்ப்பவை.

ஈழத்தின் மிக முக்கியமான புனைகதை இலக்கியப் படைப்பாளியான உங்களது ஆக்க முயற்சிகளை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு உங்களது ஆளுமையின் உருவாக்கப் பின்னணி பற்றி அறிவது மிக அவசியமானதெனக் கருதுகிறேன். அங்கிருந்து உங்களது நேர்காணலைத் தொடங்குவோம்.

என் தாயின் உதரத்திலிருந்து இந்த மண்ணில் விழுந்தபோது நான் பிரிர்த்தானிய ஆதிக்கத்தின் அடிமைக்காற்றினத்தான் சவாசித்தேன். இலங்கை மண்ணைவிட்டு அவர்கள் வெளியேறுவதற்கு அன்று இன்னமும் நான்கு ஆண்டுகள் இருந்தன. இன்று நான் அறுபத்தாறு அகவையில் காலடி வைத்திருக்கும்போது, ஈழத்தின் அரசியல் சமூக பொருளாதார விடயங்களில் பல்வேறு மாறுபாடுகளை எதிர்கொண்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்து அனுபவித்த நினைவுத்தடங்கள் குதூ கலப்பதிவுகளாகவும், மாறாத துயர வடுக்களாகவும் எஞ்சி நிற்கின்றன. என்னை உருவாக்கிய அல்லது உருவாக்கும் முக்கிய காரணியாக விளங்குவது சமூக வரலாறே ஆகும். நான் வாழும் காலத்தில் வாழும் சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களிலான முரண்பாடுகள் எனது ஆளுமை உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. நேரத்திற்கு அடிமையாக நான் என்றும் இருந்தவனல்லன். காலத்தையும் நேரத்தையும் நான் எப்போதும் என்

வசத்தில் வைத்திருந்தமையால் இன்று பல துறைகளிலும் உயர நேர்ந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தையும் நான் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

என் ஆளுமை உருவாக்கத்தின் அடுத்த காரணர் என் தந்தையாவார். என் தந்தையார் யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடையில், முன்னர் விளங்கிய சொக்கட்டான் வடிவச் சந்தைக் கட்டடத்தில் நிலத்தில் சாக்கு விரித்து வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை என்பனவற்றைப் பரப்பி வியாபாரம் செய்தார். அந்த அடிமட்ட நிலையிலிருந்து வந்தவன் நான். செங்கை ஆழியானின் இன்றைய இலக்கினை அடைவதற்கு அவன் எவ்வளவு தூரம் உழைத்திருக்கிறான் என்பது என்னுடன் பழகிய சிலருக்குத் தெரியும். நான் வந்த பாதையைச் சொல்ல எப்போதும் வெக்கப்பட்டவனல்லன். என் இளவயதின் நடவடிக்கைகளுக்கு என் குடும்பத்தில் எவரும் தடைக்கற்களாக இருக்கவில்லை. என் கல்வி தடைப்படாது என் தந்தை பார்த்துக் கொண்டார். பாடசாலைக்குத் தேவையான சகலவற்றையும் முகம் சுளிக்காது பணக்கஷ்டம் இருந்தாலும் வாங்கித் தந்தார். அந்நிலைமை பல்கலைக்கழகம் வரை தொடர்ந்தது. மாலைவரை விளையாட்டு. நேரம் கிடைக்கும் போது ஊர் சுற்றுவது. எந்தவித தடைகளும் எனக்கு இருக்கவில்லை. அவர் என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஓர் அற்புதமான மனிதராக விளங்கினார். நான் கைநிறைய உழைத்தபோது கூடத் தனக்கென எதுவும் என்னிடம் அவர் கேட்டதில்லை. நான் குடும்பத்தில் எட்டாவது பிள்ளை. கடைசிப்பிள்ளை. செல்லப்பிள்ளை. அம்மா, அக்காமார், அண்ணன்மார், அனைவரும் என் ஆளுமையை உருவாக்கினர். உழைப்பு, முயற்சி, கிடைக்கும் சொற்பநேரத்தையும் பயனுள்ள விதத்தில் செலவிடும் பிடிவாதம் இவைதாம் என் வெற்றியின் காரணிகள்.

தங்கள் ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சி பற்றிக் கூறுங்கள்

எனது கல்லூரிக் காலத்திலேயே எழுத்து முயற்சிகள் தொடங்கிவிட்டன. 1957களில் எனது கட்டுரை, கல்லூரி சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு எனது ஒரு பக்கச் சிறுகதை ஒன்று தவேந்திரராஜா என்ற எனது கல்லூரிப் பெயருடன் தமிழ்வாணனின் 'கல்கண்டி'ல் வெளிவந்தது. அக்கதைக்கு கல்கண்டின் யாழ்ப்பாண விற்பனை முகவராகவிருந்த தம்பித்துரை என்னை அழைத்து கல்கண்டின் சார்பில் ஒரு ரூபா சன்மானமாக வழங்கினார். அதே ஆண்டு கலைமகள் காரியாலயத்தின் சிறுவர் சஞ்சிகையான 'கண்ணன்' நடாத்திய சிறுவர் நாவல் போட்டியில் கலந்து கொண்டேன். அந்த நாவலின் பெயர் 'ஆறுகால் மடம்'. 'மஞ்சள் பங்களா' என்ற ஐயராமன் என்பவரின் நாவல் பரிசில் பெற்றது. ஆனால் கண்ணன் ஆசிரியர் ஆர்வி தன் கைப்பட 'உமது நாவல் சிறப்பாகவிருந்தது' எனப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார். மகிழ்ந்து போனேன். ஆனால் அப்போட்டியில் பங்கு பற்றிய அனைவருக்கும் அவர் அப்படியேமுதி உற்சாகப்படுத்தினார் எனப் பின்னர் அறிந்தேன். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் எங்களுக்குக் கல்வி போதித்த ஆசான்கள் எங்களுக்கு- (செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், சோ. பத்மநாதன், து. வைத்திலிங்கம், முனியப்பதாசன் என பட்டியல் நீளும்) இலக்கியம் பற்றியும், சமூகம் பற்றியும் பரிச்சயம் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். முக்கியமாக 'ஈழத்துறைவன்' என்ற புனைப்பெயரில் புனைகதைகள் எழுதிவந்த வை. ஏரம்பமுர்த்தி, சிவராமலிங்கம், சுப்பிரமணியம் போன்றவர்களிடம் இலக்கியம், இலக்கியநூல்கள், இலக்கியப்படைப்பாளிகள் பற்றித் தெரிந்து கொண்டோம். பொதுவுடமை வாதியாக வாழ்ந்து காட்டிய பெருமகன் கார்த்திகேசன், அற்புதரெத்தினம் ஆகியோரிடம் சமூகம் பற்றிய விளக்கம் கிடைத்தது. இவர்களின் மாணவனாக இருக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தமை எனது ஆரம்பகால எழுத்துகளுக்கு மட்டுமல்ல இன்றைய படைப்புக்களுக்கும் உந்து சக்தியாகவுள்ளது. எனது வாசிப்புப்பழக்கம் மிகச்சிறுவயதிலிருந்தே ஆரம்பமாகிவிட்டது. எனது அண்ணர் புதுமைலோலன் ஒரு படைப்பாளியாக விளங்கியதுடன் பல்வகை நூல்களையும் விலைக்கு வாங்கிப்படிப்பவராகவும் விளங்கினார். புதுமைப்பித்தனிலிருந்து கல்வி, கி. வா. ஜகந்நாதன் உட்பட தி. மு. க எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும் நூல்கள் என் வீட்டில் இருந்தன. பெரிய எழுத்து விக்கிரமதித்தன் கதையிலிருந்து மதனகாமராசன் கதையுட்பட ஆயிரத்தொரு இரவுகள் வரை என் வீட்டில் இருந்தன. கல்கி, ஆனந்தவிகடன், பிரசண்டவிகடன், கலைமகள், மஞ்சரி, கரும்பு, கண்ணன், அம்புலிமாமாவரை என்னால் வாங்கிப் படிக்கப்பட்டன. நிறைய வாசிக்கும்

பழக்கம் என்னையும் அவ்வாறு படைக்கத் தூண்டியது. பல்கலைக்கழகத்துக்குச் செல்லும்வரை பெரியளவில் என் படைப்புக்கள் சஞ்சிகைகளிலோ, பத்திரிகைகளிலோ பிரசுரமாகவில்லை.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற காலத்தில் பெரியதொரு எழுத்தாளர் கூட்டமே பேராதனையிலிருந்தது. எங்களுக்கு மூத்தவர்களாக மு. தளையசிங்கம், அ.சண்முகதாஸ், காசிநாதன், ஜெபநேசன், அந்தோனிமுத்து முதலானோர் விளங்கினர். நான், செம்பியன் செல்வன், நவசோதி, அங்கையன், யோகேஸ்வரி, க. பரராசசிங்கன், குந்தவை, செ.யோகநாதன், கலா பரமேஸ்வரன், மௌனகுரு என ஒரு எழுத்தாளர் அணியே இருந்தது. அது ஈழத்திலக்கியத்தின் புத்தெழுச்சிக் காலமாக விளங்கியது. புத்திலக்கியம் படைப்பதற்கான சூழல் அங்கிருந்தது. பழமையையும் நவீனத்துவத்தையும் வரவேற்கின்ற பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பழமையையே கட்டிப் பேணிய கலாநிதி சதாசிவம், நவீன இலக்கியச் சிந்தனையாளர்களான பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் முதலானோரின் பாதிப்பு எம்மில் இருந்தது. இலக்கியத்தில் மரபுப் போராட்டம் அக்கால கட்டத்தில்தான் உருவானது. இலக்கியத்தில் மரபு மீறக்கூடாதென சதாசிவம் குரல் தந்தார். இலக்கியத்தில் மரபு மீறப்படலாமென கைலாசபதி எடுத்துரைத்தார். இலக்கிய மரபினைத் தெரிந்தவனே மரபை மீறலாமென வித்தியானந்தன் மறுத்துரைத்தார். வித்தியானந்தனின் கருத்துக்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. அத்துடன் இலக்கியம் என்று வந்தால் அதில் ஒரு கலையழகும் தேடலும் இருக்க வேண்டுமென்ற வித்தியானந்தனின் கருத்துக்கள் என்னை ஆக்கிரமித்தன.

பல்கலைக்கழகக் காலகட்டத்தில் நான் நிறையவே எழுதினேன். அவை பல பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகின. நான்கு ஆண்டுகள் மாணவனாகவும் இரண்டாண்டுகள் உதவி விரிவுரையாளனாகவும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்துள்ளேன். மாணவனாக விளங்கிய நான்கு வருடங்களிலும் 'கதைப்பூங்கா', 'விண்ணும்மண்ணும்', 'காலத்தின் குரல்கள்', 'புகம்' என நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளை எழுத்தாள நண்பர்களின் துணையுடன் வெளியிட்டேன். அவற்றில் பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. அக்காலகட்டத்தில் 'ஆச்சி பயணம் போகிறாள்' என்ற இன்றும் பலரால் நினைவு கூரப்படுகின்ற நகைச்சுவை நாவலும், 'நந்திக்கடல்' என்ற வரலாற்று நாவலும் எழுதப்பட்டன. ஈழத்தின் அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் என் சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. அவ்வகையில் இராஜ அரியரெத்தினம் (ஈழநாடு), சிற்பி சிவ சரவணபவன்(கலைச்செல்வி) ஆகியோரின் வழிகாட்டல் முக்கியம் மறுக்கப்படக் கூடியதல்ல. பல்கலைக்கழகப் படைப்பாளிகளில் நானும் செம்பியன் செல்வனும் இரட்டையர்களாகக் கருதப்பட்டோம். அதற்கு முக்கிய காரணம் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் நானும் அவரும் இணைந்து 'நிழல்கள்' என்றொரு நாவலை மாறிமாறி ஒவ்வொரு அத்தியாயமாக எழுதினோம். சுதந்திரன் ஆசிரியராக விளங்கிய 'சங்கர்' அதனை விரும்பிப் பெற்று வெளியிட்டார்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் தங்களதும், தங்கள் சமகாலத்தவரினதும் காலம் மிக முக்கியமானது எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. நீங்கள் கூட அக்காலத்தை புத்தெழுச்சிக் காலம் என வகுத்து ஓராய்ந்துள்ளீர்கள், உங்கள் காலப்பகுப்பு படைப்பாளிகளினைக் கருத்திற் கொண்டா, படைப்புக்களைக் கருத்திற் கொண்டா வகுக்கப்பட்டது?

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினை காலவரன்முறையில் வகுக்கும்போது அங்கு கருத்தியல் அம்சங்களே முக்கியமான சுட்டியாக அமைகின்றன. அதாவது படைப்பாளிகளைவிட படைப்புக்களே கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. ஈழத்தின் சிறுகதை வரலாற்றில் 1900 ஆண்டிலிருந்து 1949 வரையிலான காலகட்டம் சமுதாயச் சீர்திருத்தக் காலம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. சமூகச் சீர்திருத்தத்தை மனதிற்கொண்டு ஈழத்தின் முன்னோடிச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களை எழுதியுள்ளனர். அவர்களுக்குத் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஆகிய ஈழத்துப் பத்திரிகைகளும் களமமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. என்னால் அடையாளம் காணப்பட்ட இருபத்தைந்து முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் தரமான சிறுகதைகள் என்னால் தொகுக்கப்பட்டு 'முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள்' என்ற பெயரில் பூபாலசிங்கம் பதிப்பகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

1950 கனிலிருந்து 1960 வரையான காலகட்டத்தை முற்போக்குக்காலம் என வகுத்துள்ளேன். முற்போக்குச் சிந்தனைகள் சிறுகதைகளில் இடம் பிடித்த காலகட்டமிதுவாகும். சமூகம் விமர்சிக்கப்பட்டதோடு சிறுகதை இலக்கியம் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவிற்கானதாக மாறியகாலமிது. இம்முற்போக்குக் காலத்தை முன்னெடுத்துச் சென்ற பெருமை சுதந்திரன், தினகரன், கலைச்செல்வி போன்ற பத்திரிகைகளுக்குரியதாகும். இம்முற்போக்குக் காலத்தில் மார்க்சியக் கட்சியை வரித்துக் கொண்ட டானியல், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன், நீர்வைப் பொன்னையன், செ. கணேசலிங்கம், எஸ். பொன்னுத்துரை போன்ற படைப்பாளிகளும், வேறு முற்போக்குக் கருத்தியற் கோட்பாடுகளை வரித்துக் கொண்ட வ. அ. இராசரத்தினம், பித்தன், சொக்கன், சிற்பி, கனகசெந்திநாதன், வரதர், நந்தி போன்ற படைப்பாளிகளும் நிறையவே எழுதியுள்ளனர். முற்போக்குக் காலம் என்பது மார்க்சிய எழுத்தாளர்களுக்குரியது என்ற தப்பான எண்ணம் இன்றுமுள்ளது. முற்போக்குச் சிந்தனைகள் இக்கால கட்டத்தில் எழுதிய படைப்பாளிகள் அனைவரினதும் சிறுகதைகளிலும் காணப்படுகின்றது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பின் கீழ் ஒன்றுபட்டு எழுதியவர்கள் அனைவரும் தாங்கள் எழுதியவை மட்டுமே முற்போக்கானவை எனக் கூறிக்கொண்டார்கள். இப்போர்வைக்கு வெளியே எழுதிய ஏகலைவர்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பீஷ்மர்கள் அங்கீகரிக்க விடவில்லை. 'முற்போக்குக்காலச் சிறுகதைகள்' என்றொரு தொகுதி என்னால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவரவுள்ளது. அது இந்த மாயையைத் தகர்த்துவிடும் என நம்புகிறேன். படைப்பாளிகளைக் கொண்டல்ல, படைப்புக்களைக் கொண்டே இக்காலப் பிரிவு அமைகின்றது.

1961 இலிருந்து 1982 வரையிலான காலகட்டத்தைப் புத்தெழுச்சிக்காலகட்டம் எனலாம். சிறுகதைப்பரப்பில் கருத்து வளத்தோடு கலைவளமும் இணைந்த காலமிது. சாதியம், வர்க்கியம், இனத்துவம், பெண்ணியம் போன்ற பல்வேறு கருத்துநிலைகள் இக்காலகட்டத்தில் சிறுகதைகளின் தொனிப்பொருளாக அமைந்தன. சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, கலைச்செல்வி, விவேகி, மலர், வசந்தம், சிரித்திரன், மல்லிகை, தேசாபிமானி, போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், என்பன சிறுகதைகளுக்கு வீறுடன் களமமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. இப்புத்தெழுச்சிக் காலகட்டத்தின் வரவுகளில் நானுமொருவன். இக்காலகட்டத்தில் முற்போக்குக் காலகட்டப்படைப்பாளிகள் அற்புதமான சிறுகதைகளைத் தந்தார்கள். வரதர், டொமினிக் ஜீவா, நந்தி, சொக்கன், கே.வி நடராஜன், கனக செந்திநாதன், சு.வே ஆகியோர் இக்காலகட்டத்தில் எழுதினர். ஆனால் புத்தெழுச்சிக்காலகட்டப் படைப்பாளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகும். 100 படைப்பாளிகளுக்கு மேல் தேறும். ஞானசேகரன் என்ற படைப்பாளியும் அக்கால கட்டத்துக்குள்ள்தான் வருவார்.

எவ்வகையில் 1961-1982 காலகட்டத்தைச் சிறுகதையின் புத்தெழுச்சிக் காலம் என்பீர்கள்?

புத்தெழுச்சிக் காலம் எனக் கொள்வதற்குப் பல காரணங்களுள்ளன. 1960 களில் சுயமொழிக்கல்வி முதன்மை பெற்றது. தாய் மொழி மூலமான சிந்தனை தரமான சிறுகதை எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியது. இக்காலத்தில் இனங்களுக்கிடையிலான முறுகல்நிலை உச்சமடைந்தது. சிங்கள இடதுசாரிகளின் முகமூடிகள் கிழிந்துபோன காலம். பேரினவாதத்தின் முன் தமிழ் இடது சாரிகளின் தேசியவாதம் தளர்ந்து போனது. முற்போக்கு எழுத்தாளரின் தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு தகர்ந்து போனது. சிறுகதைகள், சாதியத்தாலும், இனத்தாலும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாக ஒலிக்கத்தொடங்கியது. சர்வதேச அரசியலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மொஸ்கோ பிரிவு, சீனப்பிரிவு என இரண்டாகப் பிளவுபட்ட பரிதாபம் நிகழ்ந்தது. இலங்கையிலும் மார்க்சிய எழுத்தாளர் இரண்டுபட்டனர். இக்கால கட்டத்தில் இலங்கை முழுவதும் தமிழ்ச்சிறுகதைப்படைப்பாளிகள் உருவானார்கள். யாழ்ப்பாணத்திற்குள் சிறைப்பட்டிருந்த சிறுகதை நங்கை மலையகம், கிழக்கிலங்கை, மேற்கிலங்கை, தென்னிலங்கை எங்கணும் நடனமிடத் தொடங்கினாள். மல்லிகை, சிரித்திரன் முதலான சஞ்சிகைகள் இக்கால கட்டத்தில் வெளிவரத் தொடங்கின. சமூக, அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள் ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. விமர்சகர்களின் வழிகாட்டலும் கட்டுப்பாடுமின்றிச்

சிறுகதைகள் பூரண சுதந்திரத்துடன் படர்ந்த காலம் இதுவாகும். சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கத்தில் சாதியம், வர்க்கியம் ஆகிய பண்புகள் குறைந்து இனத்துவம், பெண்ணியம், சூழலியம் என்பன முதன்மை பெறத் தொடங்கிய காலம். கருத்து வளம் மட்டும் நல்லதொரு சிறுகதையாகாது. அத்தோடு கலைவளமும் அவசியமென உணரப்பட்ட காலம். முன்பிருந்த பிரசாரத்தொனி, வறட்சி, நீங்கிய காலம். மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் தமது பார்வையை அகல்வித்துக் கொண்ட காலம். நிறைவாக ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் சிறுகதைகள் அகலமாயும் ஆழமாயும் பரவிய காலம், ஆகவே புத்தெழுச்சிக் காலமாகின்றது.

2007 ஜூலை ஜூன் (ஆத்ம் 08.06)

~ ~ ~

முற்போக்குக் காலத்தை 1950-1960 ஆகிய பத்தாண்டுகளுக்குள் அடக்கிவிட முடியுமா?

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் இந்தப் பத்தாண்டுகளில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை ஒதுக்கிவிட முடியாது. 1930களில் பிரக்ஞை பூர்வமாக நவீனசிறுகதைகள் எழுத்தாக்கம் பெற்றன. ஆங்கிலச் சிறுகதைகளின் உருவ உத்தி அமைப்பிலும் தமிழ்நாட்டின் சிறுகதைகளிலும் பரிச்சயமுள்ள படைப்பாளிகள் அவ்வாறான சிறுகதைகளை எதிர்பார்த்தனர். காந்தியம் காட்டிய சாதி ஒழிப்பு, மதசமரசம், சாத்வீக எதிர்ப்பு ஆகிய காந்தியக் கொள்கைகளாலும், பெரியாரியம் சுட்டிய மூட நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான கருத்துக்கள், பெண்ணடிமைத்தனம், விதவாவிவாகம்-பூரண இதிகாசங்கள் பேசும் நம்பகமற்ற மூடநம்பிக்கைகள், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, அடக்கு முறைகள், நாஸ்திகம் சம்பந்தமான கருத்துக்களாலும் பாதிப்புற்ற நிலையில் ஈழத்தின் களத்தில் அவற்றைப் பொருத்திச் சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். இலங்கையர்கோனிலிருந்து (1930) கு. பெரியதம்பி உட்பட (1947) சு. இராஜநாயகன் வரை (1949) இருபத்தைந்து வரையிலான படைப்பாளிகள் இப்பிரிவில் அடங்குவர். இவர்களுக்கு ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, கலைமகள், கிராமஊழியன். பாரததேவி முதலான சஞ்சிகைகள் களம் அளித்தன. இவர்கள் ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகள் என்று இன்றும் மதிப்பிடப்படுகின்ற அற்புதமான சிறுகதைகளைப் படைத்தனித்துள்ளனர். தண்ணீர்த்தாகம் (ஆனந்தன்), பாற்கஞ்சி (சி. வைத்தியலிங்கம்), வெள்ளிப்பாதசரம் (இலங்கையர்கோன்), கற்சிலை (நவாலியூர் நடராஜன்), வண்டிச்சவாரி (அ.செ. முருகானந்தன்), வெள்ளம் (இராஜ அரியரெத்தினம்) ஒருபிடிசோறு (கனக செந்திநாதன்) குருவின்சதி (தாழையடி சபாரத்தினம்), ஆசைச்சட்டம்பியார்(பவன்), நல்லமாமி (சோ.தியாகராஜன்), பாற்காவடி (சு. வே), அம்மான் மகள் (கு. பெரியதம்பி) ஆகியன முற்போக்குக் காலத்துக்கு முந்திய காலகட்டத்தின் நல்ல விளைவுகளாகும். இச்சிறுகதைகளில் மண்வாசனை, தேசிய இலக்கியம், யதார்த்தம் முதலான பண்புகள் விரவிக் காணப்பட்டன. இப்பண்புகள் சிறுகதைகளில் அமைய வேண்டும் என்பதை அறியாமலேயே அவர்கள் இச்சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர். 1950களில் முற்போக்குக்காலம் ஆரம்பமாகியபோது நவீனசிறுகதைகள் அமைய வேண்டிய செல்நெறிகளை இலக்கிய ரீதியாக அறிமுகப்படுத்திய பெருமை முற்போக்குக் காலத்துக்குரியதாகும். மண்வாசனை, தேசிய இலக்கியம், ஈழத்திலக்கியம், சோசலிஷ் யதார்த்தம் முதலான பண்புகள் சிறுகதைகளில் காணப்படவேண்டுமென வலியுறுத்தின. அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவிற்கான குரலாகச் சிறுகதைகள் ஒலிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தியலை வலியுறுத்தின. ருசிய, சீன நிலமானிய முறையில் நிலவிய வர்க்க முரண்பாடுகளைச் சாதிய அடிப்படையிலமைந்த இலங்கைச் சமூகத்தில் இனங்காணுமாறு வழிகாட்டல் செய்த காலம் முற்போக்குக் காலமாகும். மார்க்சிய முற்போக்கு அணியின் முக்கியஸ்தர்களான பிரேம்ஜி, கே. கணேஷ், ராமநாதன் முதலானோர் புறந்தள்ளப்பட்டு பேராசிரியர் கைலாசபதி பிதாமகராக மாறிய காலம் இதுவாகும். அறிவு ஜீவிகளான. எஸ். பொன்னுத்துரை, வ. அ. இராசரெத்தினம் முதலானோர் மார்க்சிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க அணியிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்ட காலம். இப்பத்தாண்டுச்

சிறுகதைப் படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை சாதிய அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பின. இலக்கியம் மக்களுக்கானது. மக்களின் விடுதலைக்கும் விடிவிற்குமானது என்ற குரல் படைப்புக்களில் தொனித்தன. கலை கலைக்காக என்ற கோஷம் அழுத்தப்பட்ட காலம். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத் துயரங்களை இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். சுரண்டல்களையும் சமூக அடக்குமுறைகளையும் ஒழித்து, ஏற்றத்தாழ்வற்ற உன்னதமான ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்க இலக்கியம் படைக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டது. சாதிக்கொடுமை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, வறுமை, இனவொடுக்குமுறை, சீதனக் கொடுமை, பெண்ணடிமைத்தனம் முதலான சமூக அநீதிகளுக்கு எதிராகச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்ட காலம் இதுவாகும். மரபு வாதம், அதனை அடுத்து மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் சாகித்ய மண்டல விழாவைக் கூழ் முட்டை எறிந்து குழம்பிய இலக்கிய அயோக்கியத்தனம், மார்க்சிய முற்போக்குவாதம், இடது சாரி எதிர்க்கருத்துவாதம், தமிழ்த்தேசிய வாதம் ஆகியன இக்காலகட்டத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்தன. எனவே முற்போக்குக் காலத்தைத் தெளிவாக அப்பத்தாண்டுகளில் அடையாளம் காணலாம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் இதனைச் சேர்த்துக் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாது. முற்போக்குக் கால கட்டத்தின் அப்பத்தாண்டுகள் அடுத்து வரும் புத்தெழுச்சிக் காலத்துக்கு அடிகோலாக அமைந்தன. அக்காலத்தில்தான் கருத்தியல் வடிவங்களாகவிருந்த முற்போக்குக்காலச் சிறுகதைகள் கலையழகோடு வெளிவரத் தொடங்கின.

தங்களுடைய படைப்புக்களை ஜனரஞ்சக எழுத்துக்கள் எனச் சிலர் கூறுகின்றார்களே?

இது ஒரு நல்ல கேள்வி. ஜனரஞ்சக எழுத்துக்கள் என்பதற்குப் பல விளக்கங்கள் உள்ளன. நிறைய வாசகர்களால் வாசிக்கப்படுகின்ற எழுத்துக்கள். Readable படைப்புக்கள். வாசகர்களின் மலினமான உணர்வுகளுக்கு அதாவது செக்ஸ், கிரைம், கிள்கிளப்பு போன்றவற்றிற்குத் தீனிபோடுகின்ற எழுத்துக்கள். குமுதத்தில் வருகின்றவைபோன்ற ஒருபக்கக் கதைகள், விகடனில் வருகின்றவை மாதிரி நிமிடக்கதைகள் இவை அனைத்தும் ஜனரஞ்சக வகைக்குள் அடங்கும். ஈழத்தில் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் வாசகனின் விருப்பிற்குத் தீனி போடுகின்றவர்களல்லர். பணத்திற்காக எழுதுகின்றவர்களல்லர். ஆரம்பத்திலிருந்தே இலக்கியம் வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. நான் யாருக்காக எழுதுகின்றேனோ அவர்களை அவை இலகுவில் சென்றடைந்து விடுகின்றன. பத்துப்பன்னிரண்டு பேருக்காக எழுதுபவன் நானல்லன். என்னுடைய நாவல்களினதும் ஏனைய படைப்புக்களினதும் விற்பனை அளவைக்கண்ட ஒரு சில மதிப்பீட்டாளர்கள் செங்கை ஆழியனின் எழுத்துக்கள் ஜனரஞ்சகப் படைப்புக்கள் எனக் கூறிவிடுகின்றனர். இந்த மாயை நேற்று இன்று ஏற்பட்டதன்று. செங்கை ஆழியானுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதன்று. மார்க்சிய அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை இவை யாருக்காக எழுதப்பட்டனவோ அவர்களில் ஒரு சிலரைக் கூட அடையாவிட்டாலும், தம் அணியைச் சேர்ந்தவர்களின் எழுத்துக்கள், எண்ணிக்கையில் குறைவான எழுத்துக்கள், தாம் கருதுகின்ற மிகச்சிறிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எழுத்துக்கள், தம் பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டவை என்பதால் அவற்றினை இலக்கியத்தரமானவையாக ஏற்றுக்கொண்ட மனப்பான்மை கைலாசபதியிலிருந்து சிவத்தம்பி உட்பட, முற்போக்கு எழுத்தாளர் எனக் கூறிக்கொண்டு இன்று எழுத்திலிருந்து ஒதுங்கி பழைய தம் படைப்புக்களை இரமைக்கும் ஒரு சிலரின் பார்வையில் ஈழத்தின் எழுத்தாளர் பலரும் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்தாம். இவர்கள் தம் அணியைச் சாராதவர்கள், எவரின் படைப்புக்களையும் வாசிப்பதில்லை, எனத்திடமாகக் கூறுவேன். நான் எழுதிய செருப்பு, கஞ்சித்தொட்டி, ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச்சன்னங்களும் என்பன ஜனரஞ்சக எழுத்துக்களா? கணையாழியில் பரிசு பெற்ற குறுநாவல் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமம் ஒன்று, கணையாழியில் வெளிவந்த இன்னொரு குறுநாவல் சாம்பவி, கலைமகள் பரிசுக் குறுநாவல் மீண்டும் ஒரு சீதை என்பவற்றினை இவர்கள் படித்திருப்பார்களா? எனது காட்டாறு, மரணங்கள் மலிந்த பூமி, ஓ அந்த பழைய அழகிய உலகம் போன்றன சாதாரண படைப்புக்களா? நான் நிறைய எழுதுகின்றேன் என்பதால் வாசகனால் வாசிக்கப்படுகிறேன்

என்பதால் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளன் என்றால் எண்ணிக்கையில் தமிழகப்படைப்பாளிகளான ஜெயகாந்தன், நா. பார்த்தசாரதி, கல்கி, இந்துமதி, நீலபத்மநாதன் முதலானோரின் எண்ணிக்கையில் நான் 50 சதவீதத்தைக்கூடத் தொடவில்லை. ஈழத்தில் நான் தொடர்ந்து இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இறைக்க இறைக்கத்தான் கிணறு ஊறும். கற்பனை வறண்டு, காலத்திற்குப் பயந்து தம் பேனாக்களின் மூடிகளைத் திறக்காதவர்கள், அவர்களின் வார்த்தையாடல்கள் இவையாகத்தான் இருக்கும். இலக்கியத்தின் தரத்தினை நிர்ணயிக்கும் ஆற்றல் என் போன்ற மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கேயுண்டு. எனக்கு இப்போது அறுபத்தாறு வயது. தொடர்ந்து உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மாதத்திற்கு ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணத்திற்கும் கொழும்பிற்கும் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் அதிதி விரிவுரையாளராக இருக்கிறேன். படைப்பிலக்கியம், ஆய்வு நூலாக்கம், தொகுப்பாக்கம், பாடநூலாக்கம் எனப் பலபரிமாண முயற்சிகளில் ஓயாது ஈடுபட்டுழைக்கிறேன். இந்த இலக்கினை அடைவதற்கு நான் செலுத்திய அயராத உழைப்பு சொற்பமல்ல. சந்தர்ப்பம் எனக்கு மட்டுமுடையதன்று. அனைவருக்கும் உரியதே. எவரும் அதற்குத் தடையாகவில்லை. இன்றைய உலகின் சவால் கல்விப் புலமையே. நேரத்தின் பெறுமதியை அறிந்தவன் நான். அதனால் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளில் வசதியாக இருப்பவன் ஆதலால் பலரின் கண்ணடிக்கு உட்பட்டுள்ளேன். செங்கை ஆழியானின் படைப்புக்களைக் கொச்சைப்படுத்த அந்த வாக்கியம் அவர்களுக்கு உதவுகின்றது. இலக்கியம் வாசிக்கப்பட வேண்டும்.

தங்களின் சிறுகதை முயற்சிகளை நான்கு கட்டங்களாக வகுக்கிறேன். முதலில் தங்களது ஆரம்பகாலச்சிறுகதைகள், தொடக்கம்- வளர்ச்சி- முழுவது என்ற ரீதியில் உருவ உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டிருந்தன. அவ்வாறான சிறுகதைகளைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நல்லதொரு கணிப்பீடு. எனது சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல ஏனைய ஆரம்பச் சிறுகதைகளும் பொதுவாக தொடக்கம் வளர்ச்சி முடிவு என்ற கட்டமைப்பினைக் கொண்டிருந்தன. ஓர் இடத்திலிருந்து அல்லது ஒரு சம்பவத்திலிருந்து தொடங்கி வளர்ந்து ஒரு வியப்பான அல்லது எதிர்பார்க்காத முடிவினைக் கொண்டமைவனவாக இருந்தன. பொதுவாக நல்ல சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கத்தை நோக்கும்போது அவற்றின் தொடக்கமும் வளர்ச்சியும் முடிவும் வாசகனைக் கவர்ந்து விடுவனவாகவுள்ளன. ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம், இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம், கனக செந்திநாதனின் ஒரு பிடி சோறு என்பன வாசகனை அப்படியே கதையோடு ஒன்றவைத்து கதையின் இறுதியில் வாசகனை நிமிர்ந்து அமரவைத்துவிடும். இப்பாணியில் என்னால் எழுதப்பட்ட அனைத்துச் சிறுகதைகளிலும் சிலவற்றினை எடுத்துக் கொள்வோம். எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'இதயமே அமைதி கொள்'னிலுள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளும் இத்தகையவை. 'கேவலம் நாய்கள்' என்றொரு சிறுகதை இத்தொகுதியிலுள்ளது.

மைத்துனர்கள் இருவர் சச்சரவுப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். கதையின் முடிவில், வழக்கமாகச் சண்டையிடும் அயல் வீட்டு நாய்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தம் ஆள்புலத்துள் பிரவேசித்த பிறிதொரு நாயைக் கடித்து விரட்டுகின்றன. அதனைப் பார்த்த மைத்துனர்களின் மனம் மாறுவதாகக் கதை முடிகின்றது. மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட மகனைத் தன் மரணத்தின் பின்னர் யார் பாதுகாக்க, எவருமில்லை என்று துயருறும் ஒரு வயோதிபத் தாய்க்கு இயற்கையில் நிகழும் ஒரு சம்பவம் தெளிவைக்கொடுக்கின்றது. இறகு ஓடிந்து நிலத்தில் விழுந்த காகம் ஒன்றை ஏனைய காகங்கள் கூடிக் கொத்திச் சாகடிக்கின்றன. 'இயற்கையின் கர்ப்பத்'தில் இந்த உள்ளடக்கத்தை சித்தரித்துள்ளேன். பலரின் மனங்களைக் கவர்ந்த சிறுகதை. வயோதிபர்களின் துயரங்களை முன்னிறுத்தி நான்கு சிறுகதைகள் என்னால் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை திக்விஜயம், சிற்பியும் முத்தும், யாககுண்டம், கங்குமட்டை என்பனவாம். மனைவி இறந்ததும் தன் இறுதிக்காலத்தைத் தம் மூன்று பிள்ளைகளுடன் மாறி மாறி வாழ்ந்து கழிக்கலாம் என்று திக்விஜயம் மேற்கொள்ளும் கனகசபை மாஸ்ரர் ஏமாற்றத்தோடு இறுதியில் தனித்து வாழத் தன்வீட்டிற்கே திரும்பி வருகிறார்

என்பதைத் திக்விஜயம் கூறுகின்றது. எல்லாவகையிலும் தன் மனைவியே உயர்ந்தவள் என்றெண்ணிப் பெருமையுடன் வாழும் சின்னத்தம்பியர் ஒரு கட்டத்தில் தன் மகள் ஞானத்தின் உயர்ந்த மனப்பான்மையை உணர்கின்றார். சின்னத்தம்பியருக்கு இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்புள்ளது என்று பிறர் கூறக்கேட்ட அவன் மனைவி அன்னம் கதறிக் குமுறி நடந்து கொண்டமுறைக்கும், அவ்வாறான ஒரு நிலை ஏற்பட்டபோது அவர் மகள் ஞானம் அதனை நம்பாது, 'எனக்கு அவரைத் தெரியும்' என்று அலட்சியமாக ஒதுக்கிவிடும் தன்மையையும் காண்கின்றார். அன்னத்தைச் சிப்பியாகவும் ஞானத்தை முத்தாகவும் அச்சிறுகதையில் சித்தரித்திருந்தேன்.

அன்புமணியின் மலரில் நான் எழுதிய நல்லதொரு சிறுகதை 'யாக குண்டம்' என்பதாகும். பிள்ளைகளால் சரிவரப் போஷிக்கப்படாத சாம்புத்தாத்தா முதியோர் இல்லமொன்றில் அடைக்கலம் புகுகிறார். நினைவோடை உத்தியில் இக்கதை வளர்கின்றது. கதையின் நிறைவில் தன் சடலத்தைக்கூடப் பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டாமெனச் சாம்புத்தாத்தா கேட்டுக் கொள்கின்றார். இச்சிறுகதையை மிக விதந்து மூத்த எழுத்தாளர் சு. இராஜநாயகன் மலரில் விமர்சனம் எழுதியிருந்தார். 'இச்சிறுகதையை எங்காவது ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தில் இருக்கும் வயோதிபர் இல்லத்தில் அங்குள்ள எல்லோரையும் கூட்டி வைத்து வாசித்துக் காட்டுங்கள். யாராவது ஒரு வயோதிபர், அவர் மலடு ஆகவிருந்தால் கூட, கண்ணீர் விடவில்லை என்றால் செங்கை ஆழியான் மட்டுமல்ல அவரை ஒத்த மற்றையோரும் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொள்ளட்டும்' என்று முடித்திருந்தார். இச்சிறுகதை 1970 இல் மலரில் வெளிவந்தது. இச்சிறுகதையை பற்றி இன்னொரு சுவாரஸ்யமான தகவலையும் இவ்விடத்தில் நான் தெரிவிக்க வேண்டும். 'ஈழத்துச் சிறுகதைகளைத் தமிழ் நாட்டவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நிச்சயம் அடிக்குறிப்புத் தேவை' என்ற கருத்தினைக் கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜகந்நாதன் தெரிவித்திருந்தார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அதன் பின்னர் நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. பூமிப்பந்தெங்கும் யாழ்ப்பாண மக்கள் பரவிவிட்டார்கள். அவர்களின் பரந்த சந்தை வாய்ப்பிற்காகத் தமிழகப் பத்திரிகைகள் ஈழத்தெழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை விரும்பிக் கேட்டுப் பிரசுரித்து வருகின்றன. நாங்கள் அகதிகளாகக் கொட்டும் மழையில் தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயர்ந்த காலத்தில் கலைமகள் எனக்கொரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தது. அதில் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் எழுதிய சிறுகதை அவ்வாண்டுத் தீபாவளி மலரில் வெளியிடத் தேவை எனவும் கேட்டிருந்தது. இக்கடிதம் எனக்கு இரண்டுமாதக் கழிவின் பின்னரே கிடைத்தது. சிறுகதை அனுப்பச் சாத்தியமற்றுப் போனது. ஆனால் அதிசயம் என்னவென்றால் நான் 1972களில் கலைமகளுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்த யாககுண்டத்தை எப்படியோ தேடி எடுத்து, 1992 தீபாவளி இதழில் வெளியிட்டிருந்தார்கள். அதனைப் பார்த்து நான் அசந்து போனேன். அதன் பின்னர் என் சிறுகதைகள் கலைமகளில் சில வெளிவந்துள்ளன. கலைமகளின் குறுநாவல் போட்டியில் 'மீண்டும் ஒரு சீதை' என்ற குறுநாவல் முதற் பரிசும் பெற்றது.

ஈழநாடு பத்தாண்டு நிறைவுச்சிறுகதைப் போட்டியில் எனது 'கங்கு மட்டை' முதலாம் பரிசினைப் பெற்றது. அதுவும் ஒரு வயோதிபரின் மனத்துயரங்களை சித்தரிப்பதாக அமைந்தது. ஆனால் அதனை நான் எழுதிய உத்தியும் எடுத்துக் கொண்ட பரந்த களமும் விரிந்த காலமும் (ஒரு சம்பவம் அன்று, முழு வாழ்க்கை)வித்தியாசமான உருவ உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறுகின்றேன். தொடக்கம் வளர்ச்சி முடிவு என்ற வகையில் இதயமே அமைதி கொள் என்ற தொகுதியில் உச்சிப்பொழுது, விளைபூமி, ராசாத்தி, வேள்வித் தீ முதலான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். தகுந்த மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லை எனக் கண்ணிப் பருவத்தில் எவ்வகையான மாப்பிள்ளையாயினும் சரியென ஒப்புக்கொள்கின்ற மனநிலையை உச்சிப் பொழுதில் சித்தரித்தேன். விளைபூமி ஒரு சிக்கலான சமூக விமர்சனம். சாதியத்தால் சமூகத்தில் தாழ்வாகக் கருதப்படுபவை, கல்வி உயர்வால் தகர்க்கப்படும் என்பதை வேள்வித் தீ சுட்டுகின்றது. இறுதியில் வாசகனை நிமிர்ந்து உட்கார வைக்கும் முடிவுகள் கொண்ட சிறுகதைகள் அதாவது திடீர் திருப்பங்களுடன் முடிவுறும் சிறுகதைகளை ஒஹென்றி பாணிச்சிறுகதைகள் என்பர்.

அதன் பின்னர் தங்களின் சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாண மக்களின் பல்வேறு துயரங்களையும் பண்பாடுகளையும் பேசுவனவாக அமைந்தன எனக் கருதுகின்றேன்.

ஒரு படைப்பாளி தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தைவிட்டு தன் படைப்புக்களை எழுதிவிட முடியாது. கற்பனை என்று கூறிக்கொண்டாலும் அல்லற்படும் மக்களின் துயரங்களும் தான் வாழும் சமூகத்தின் கலாசார மாற்றங்களும் யதார்த்தமாக அவன் படைப்புக்களில் வந்துவிடும். தன் மனதில் அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் சம்பவங்களை அவற்றிற்கான விடைகளுடன் இறக்கி வைக்கும் இடமாக எழுத்து அமைந்து விடுகின்றது. என் சிறுகதைத் தொகுதிகள் இதுவரை ஐந்து வெளிவந்துள்ளன. அவை இதயமே அமைதிக்கொள், யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள், இரவு நேரப்பயணிகள், கூடல்லாத நத்தைகளும் ஓடல்லாத ஆமைகளும், குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம் என்பனவாம். இன்னொரு தொகுதி வெளிவரவுள்ளது. யாழ்ப்பாண இராத்திரிகளிலுள்ள பெரும்பாலான சிறுகதைகள் நீங்கள் சொன்னமாதிரி யாழ்ப்பாண மக்களின் துயரங்களைப் பேசுவன. யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்க்கையை எனது சிறுகதைகள் பேசும்போது போராட்ட காலத்தில் அவர்களின் நிலைமைகளையும் அதனை அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சவால்களையும் சேர்த்தே நோக்கவேண்டியுள்ளது. மண்ணில் சரியும் விழுமியங்கள், கங்குமட்டை, நிம்மதியாகச் சாகவாவது விடுங்கள், விடியாத இரவும் ஒரு மனிதனும், கறுப்பியைக் காணவில்லை முதலான சிறுகதைகள் அத்தகையன. அவமாகச் செத்துப்போவதால் நட்பு கிடைக்கும் என்பதால் எமது விழுமியங்களையே தூக்கியெறியும் யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பங்கள் சில மண்ணில் சரியும் விழுமியங்களில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

சிறுகதை என்பது ஒரு அரை மணி ஒரு மணி நேரத்துக்குள் வாசித்து முடிக்கப்பட வேண்டும் என்பார் எட்கார்ட் அலன்போ. சிறுகதை என்பது ஒரு சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்க்கும் பார்வை போன்றது என்பார் புதுமைப்பித்தன். ஒரு சம்பவத்தை அல்லது ஒரு சுவையைச் சித்தரிப்பது சிறுகதை என்பார். ஒரு சம்பவத்தை மட்டும் சித்தரிப்பது சிறுகதை என்பாரும் அதேவேளை ஒரு முழுவாழ்க்கையையும் கூட ஒரு சிறுகதையில் சித்தரித்துவிட முடியும் என்பாருமுள்ளார். முழுவாழ்க்கையையும் ஒரு மைய உள்ளடக்கத்தின் ஊடாக நனவோடையில் ஒரு சிறுகதையாகச் சித்தரித்து வெற்றி கண்டவர் உளர். அவ்விடத்தில் சிறுகதை பெயருக்கேற்ப சிறிய வடிவமாக இருக்க வேண்டும் என்ற விதியைக் கடந்து விடுகின்றது. ஹெமிங்வேயினுடைய கடலும் கிழவனும் என்ற நோபல் பரிசு பெற்ற நாவல் ஒரு நீண்ட சிறுகதையே. வாஷிங்டன் இர்வின் என்பாரின் நிப்புவான் விங்கில் ஒருவனுடைய முழு வரலாற்றையும் விபரிக்கும் சிறுகதையாகும். அவ்வாறே எனது கங்குமட்டை என்ற சிறுகதை அமைந்துள்ளது. சின்னாச்சிக் கிழவரின் நனவோடையூடாக அவரினதும் அவர் தங்கையுடையதுமான முழு வாழ்க்கையும் இச்சிறுகதையில் கூறப்படுகின்றது. தந்தைக்கு, மனைவிக்கு, தங்கைக்கு, பிள்ளைகளுக்கு அடங்கி வாழ்ந்து பழகிவிட்ட சின்னாச்சிக்கிழவர் ஒரு கட்டத்தில் எல்லாவற்றையும் தூக்கி வீசிவிடுவதை மையக்கருவாக இச்சிறுகதை கொண்டுள்ளது. ஈழநாட்டு பத்தாண்டு நிறைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளில் ஒன்று. ஈழநாடு தொகுதியாக வெளியிட்ட பரிசுக்கதைகளில் இடம் பிடித்துக் கொண்டது. செ. யோகநாதன் தொகுத்து தமிழ்நாட்டில் வெளியிட்ட வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற பெரும் சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம் பிடித்துக் கொண்டது.

யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள் என்ற சிறுகதை பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும். பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு குலசிங்கம் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தாய் சகோதரங்களைக் காணவருகிறான். யாழ்ப்பாணத்தின் போர்க்காலச் சூழலில் வறுமையோடு வாழ்கின்ற குடும்பங்களில் ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் துயரங்களோடும் கஷ்டங்களோடும் வாழ்கின்ற பெற்றாரையும் சகோதரங்களையும் கவனியாது வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்ற பிள்ளைகளில் குலசிங்கம் ஒருவன். யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவதற்கு கிளாலியில் தங்கி நிற்பவர்களில் ஒருவனாகக் குலசிங்கம் இருக்கின்றான். மச்சாளை மணம் செய்து கொண்டு திரும்பும் சுயநலத்தோடு யாழ்ப்பாணம் வருகின்றான். யாழ்ப்பாணத்து நிலமை தெளிவாகின்றது. வள்ளம் ஏறிக் கடலைக்கடந்து வீட்டிற்கு வருகின்றான்.

“அம்மா பத்து வரியத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறன்”

அம்மா எதுவும் பேசவில்லை.

“எங்க ஒருத்தரையும் காணவில்லை?”

“ஆரைக்கேக்கிறாய் தம்பி?”

“தம்பிமாரை தங்கச்சிமாரை...”

“அவர்கள் எவருமிங்கில்லை. வயிறு ஒன்றிருக்கிறதே? மூத்தவளை ஒருத்தன் விரும்பிக் கேட்டான். சோத்தைக் குடுத்துவிட்டன். பொடியன் இப்ப சயிக்கினில் விறகு இழுத்துச் சீவிக்கிறான். மூத்த தங்கச்சி அநாதை மடத்தில் தொண்டு செய்து வயித்தைக் கழுவுகிறான். தம்பி ஒருத்தன் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். எங்கெண்டு தெரியாது. கடைசித்தம்பி ஷெல் பட்டு எப்பவோ செத்துப் போனான். நான் இங்கை இருக்கிறன்.”

குலசிங்கம் துடித்துப்போய் எழுந்திருந்தான்.

“அம்மா ஏன் இதையெல்லாம் எழுதவில்லை?”

“உனக்கெழுதி என்ன புண்ணியம் தம்பி? உனக்குக் கடிதம் எழுத முத்திரைக்குக் காசிருந்தால் ரெண்டு றாத்தல் பாண் வாங்கி ஒரு நேரம் சமாளிச்சிடுவம்.”

“அம்மா பத்து வரியத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறன்...”

“சரி.. ரெண்டு நாள் இருந்தீட்டுப் போ,,” என்றாள் அம்மா.

யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள் சிறுகதை வீரகேசரியில் வந்தபோது, இப்படியும் பிள்ளைகள் உள்ளனரா எனப் பலர் கேட்டனர். பெற்றாரும் சகோதரர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் இடரோடு வாழ வெளிநாட்டில் குடி வெறியோடு வாழ்கின்ற பிள்ளைகளை அடையாளம் காட்ட நேர்ந்தது. கடும் பிரச்சினையான காலத்தில் பணம் அனுப்பினால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வராது போய் விடும் என்று தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்த இளைஞர் பலரை எனக்குத் தெரியும். “இப்ப காச அனுப்பினால் வீணாகச் செலவழித்து விடுவீர்கள். தங்கச்சிமாருக்கு பாங்கில போட்டு வாறன். கலியாணத்துக்கு அனுப்புறன்” என்று ஏமாற்றிய தம்பிமாரையும் எனக்குத் தெரியும். யாழ்ப்பாணத்தின் துயரங்களை வைத்து நிறையவே எழுதியிருக்கின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை எனது சில சிறுகதைகள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம் என்ற எனது சிறுகதைத் தொகுதியில் அவ்வாறான சிறுகதைகள் சில இடம் பிடித்துள்ளன. வெளிச்சம் சஞ்சிகையில் யாழ்ப்பாணம் பாரீர் என்ற தலைப்பில் இச்சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. ஆடுகால் துலா, ஆவுரோஞ்சிக்கல், வேலிப்பொட்டு என்பன அவையாம். நமது நாளாந்த வாழ்க்கையில் ஆடுகால் துலா மிக முக்கியமானது. கிணற்றில் வானியால் அள்ளிக் குளிக்கின்ற சுகம் தனி என்பார்கள். பழைமையை விரும்பிப் புதுமையை ஏற்க மறுக்கும் வயோதிபர் ஒருவரின் மனவுணர்வை ஆடுகால் துலா விபரிக்கின்றது. தலைமுறை இடைவெளி வேறுபாட்டினை இச்சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது. அதேபோல நமது கலாசாரத்தில் உறவுகளின் மிக நெருக்கமான உறவையும் இணைப்பையும் காட்டும் அடையாளம் வேலிப்பொட்டு ஆகும். அக்காலத்தில் வேலிப்பொட்டு வகித்த பிணைப்பை இச்சிறுகதை அலசுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து வீதியோரங்களில் இன்று சிதிலமடைந்து காணப்படும் துரவுகளும் ஆவுரோஞ்சிக் கற்களும் நாம் இழந்து கொண்டிருக்கின்ற எங்களது பெருமைகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாறான ஒரு துரவையும் ஆவுரோஞ்சிக் கல்லையும் காப்பாற்ற ஒரு முதியவர் படும் அவஸ்தையை ஆவுரோஞ்சிக்கல்லில் விபரித்துள்ளேன்.

2007 அக்டோபர் ஜூன் (ஆத்ம் 08.07)

~ ~ ~

அதன் பிறகு உங்களது சிறுகதைகள் போராட்டக்கால அவலங்களைக் கருவாகக் கொண்டமைந்தன. அவை உண்மையில் ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றில் மிக முக்கியமானவை எனக்கருதுகின்றேன். தங்களை முழுமையாக அடையாளம் கண்ட சிறுகதைகள் அவை. ஆவணமாகும் சிறுகதைகள் எனவும் கொள்ளலாம். இல்லையா?

ஈழத்துச் சமூகப் பொருளாதார அரசியலில் 1977 களில் முகிழ்ந்து 1980 களில் பெரு விருட்சமாக அடர்ந்துவிட்ட இளைஞர்களின் ஆயுதப்போராட்டம்

ஈழத்து இலக்கியத்திலும் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பேரினவாதத்தின் இராணுவ அடக்கு முறைகளும் இனக்கலவரங்களும் ஆரம்பத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழரைப் பாதிக்கத் தொடங்கி, இன்று இலங்கை எங்கும் வாழும் மக்களின் மரணங்கள் மலிந்த பூமியாக இலங்கையை மாற்றி விட்டது. இனத்தின் அடையாளம் பேணலிற்கான ஆள்புலப்போராட்டமாக மாறிவிட்ட நிலையில், சவால்களை எதிர்கொண்ட மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் தம் கருத்து நிலைகளை மாற்றி, இன்றைய சமூகப் பிரச்சனையின் குவிமையத்தை அடையாளம் கண்டு, அதற்கு வடிவங்கொடுக்க வேண்டியவர்களாகிவிட்டனர். ஆரம்பத்திலேயே இனவாதச் சிறுகதைகளை எழுதிவந்தவர்கள் புதிய செல்நெறிக்குத் தம் சிறுகதைகளின் போக்கை மாற்றிக் கொள்வதில் சிரமமிருக்கவில்லை.

யுத்தச்சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டு அந்த வாழ்வியல் நெருக்கடிகளை இலக்கியமாகப் பதிவு செய்கின்ற கடப்பாடு சிறுகதையாசிரியர்களுக்கு ஏற்பட்டபோது, மூத்த எழுத்தாளர்களின் பேனாக்கள் இறுக மூடிக்கொண்டன. இளைஞர் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகவோ எதிராகவோ கருத்துத் தெரிவிக்க நேரின், அவற்றின் விளைவாக எதிர்கொள்ள வேண்டிய அபாயம் எச்சரிக்கை செய்தது. இக்கால கட்டத்தில் ஈழத்தமிழர் சமூகத்தில் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ நடந்தேறிவிட்டன. பேரினவாதத்தின் விளைவான இனக்கலவரங்கள், தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தின் விளைவான அவலங்கள், இந்திய, சிங்கள இராணுவத்தின் உயிர், சொத்து அழிப்பு நடவடிக்கைகள், அகதி வாழ்க்கையின் தாங்கொணாத் துயரங்கள், பிறந்த மண்ணை விட்டு வெளிநாடுகளுக்கான புலம் பெயர்வு, வடமாகாணத்திலிருந்து முஸ்லீம்களை வெளியேற்றிய சங்கதி, கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழருக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் கலவரங்கள், இவ்வளவு பிரச்சனைகளுக்குமிடையில் சமூகத்தைத் தொடர்ந்து பாதிக்கும் சாதியத்தின் அடக்குமுறை வடிவங்கள், பெண்ணடிமைத்தனம், கல்விப்பாதிப்புகள், வறுமை, உள்ப் பாதிப்புகள், போக்குவரத்து தொலைத்தொடர்புகளின் தடைகள் அனைத்தும் இக்கால கட்டத்துப் படைப்பாளிகளின் இலக்கியக் கருக்களாக மாறிவிட்டன. இவற்றினால் பாதிக்கப்படாது தன் பேனாவை இறுக மூடி வைத்துக் கொண்டு காதல் உறவுக் கதை பேசும் எழுத்துக்கள் இன்று எமக்குத் தேவையில்லை. அவற்றைத் தமிழக எழுத்தாளர்கள் நிறையவே செய்கின்றார்கள். நாங்கள் சவால்களுக்கிடையே வாழ்பவர்கள். எங்கள் எழுத்துக்களில் வாழ்வுக்கான நம்பிக்கை ஒளிப்புள்ளி ஏதாவது தெரிய வேண்டும். எழுத்தாளர்கள் அதனை எப்போதும் மறந்துவிடக் கூடாது.

இவற்றினை ஒதுக்கிவிட்டு ஈழத்துச்சிறுகதை இலக்கியத்தால் காதல் உறவுகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. உண்மையில் இக்கால கட்டத்தில் ஈழத்துச்சிறுகதைகளில் இவ்வாறான அம்சங்களை உள்ளடக்கிய சிறுகதைகள் கைவிரல் மடித்து எண்ணக்கூடிய அளவிற்கே வெளிவந்துள்ளன. போராட்டத்தின் விளைவாக அமைந்த மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும், அவலங்களையும், இலக்கியப்பதிவுகளாக்கவும், இப்படி வாழும் சமூகம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வுக்கருத்தைச் சமூகச் செய்திகளாகவும் எனது போராட்ட காலச் சிறுகதைகளில் பதிக்க விரும்பினேன். 1983 களிலிருந்து இவ்வகையான பல சிறுகதைகள் என்னால் எழுதப்பட்டன. அவை எழுதப்பட்ட காலகட்டத்து சமூக நிலைப்பாட்டையும், என் கருத்தியல் நிலைப்பாட்டையும் பிரதிபலிப்பனவாகவுள்ளன.

எனது போராட்டகாலச் சிறுகதைகள் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. கூடல்லாத நத்தைகளும் ஓடல்லாத ஆமைகளும், இரவு நேரப் பயணிகள் என்பன அவையாம். எங்கள் அரிய சொத்தான வீடுகளைக் கைவிட்டு ஐந்து இலட்சம் மக்கள் கூடல்லா நத்தைகளாகவும் ஓடல்லாத ஆமைகளாகவும் கொட்டும் மழையில் இடம்பெயர்ந்த மானிட சோகத்தை கூடல்லாத நத்தைகள் சித்திரித்துள்ளன. குறியீடாகப் பலவற்றை இச்சிறுகதையில் கூறியுள்ளேன். நான் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளராக இருந்தபோது இந்தியாவிலிருந்து வந்த பெண் நிருபர் ஒருத்தி, இந்திய இராணுவத்தின் யாழ்ப்பாணச் செயற்பாட்டை நியாயப்படுத்தியபோது, பிரம்படியில் இந்திய இராணுவம் நடாத்திய அட்டூழியங்களை அழைத்துச் சென்று காட்டினேன். இந்திய இராணுவத்தின் மறுபக்கத்தை அப்பெண் புரிந்து கொண்டாள். அதனை வைத்து நான் எழுதிய சிறுகதை தான் 'நாணயத்தின் இருபக்கங்கள்' என்பதாகும். யுத்தகாலத்தில் தெற்கே எங்களுக்கான

ஓரே நம்பிக்கையான போக்குவரத்து நக்ரோமா என்ற கப்பலாகும். குடல் குலுங்க வாந்தி எடுத்தபடி நாம் தெற்கே பயணப்பட்ட அவலத்தை நக்ரோமா என்ற சிறுகதை விபரிக்கின்றது. என்ன உறவு, அரவங்கள், ஓநாய்கள், வெளவால்கள், எங்கள் பூமி, மார்க்கண்டேயர், கனலும் புனலும், மறைகாய், பொய்ப்பிஞ்சு, சீனவெடி, அலைகடல் தாண்டி முதலான சிறுகதைகள் போராட்டகால மக்களின் பல்வேறுபட்ட அவலங்களைப் பேசுகின்றன.

மல்லிகையில் 'இரவுநேரப் பயணிகள்' என்ற பொதுத் தலைப்பில் நான் எழுதிய சிறுகதைகள் பலரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. சமகால நிகழ்வுகளையும் அவலங்களையும் ஆவணப்படுத்தச் சிறுகதைகள் உதவுகின்றன என்று கூறும்போது அவை வெறும் கருத்துக்களோடு மட்டும் படைக்கப்படக் கூடாது. அவை சிறுகதைக்குரிய உருவம், உள்ளடக்கம், பாத்திரவார்ப்பு, உத்தி என்பனவற்றோடு கலையழகு கொண்டதாகவும் அமைய வேண்டும். அவ்வகையில் இரவு நேரப் பயணிகள் என்ற எனது சிறுகதைத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் எனது வழமையான சிறுகதைப் பண்புகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. மெஜிகல்றியலிசம் உத்திச் சிறுகதைகள் சில. திடீர் திருப்பத்துடன் நிறைவு பெறும் ஓ ஹென்றிப் பாணிச்சிறுகதைகள் சில. இச்சிறுகதைகளில் மிருகங்கள், பட்சிகள் என்பன பாத்திரங்களாக வரும். இதனால் இச்சிறுகதைகள் குறியீட்டுச் சிறுகதைகளாக அமைகின்றன. பொதுவாக இச்சிறுகதைகள் அனைத்தும் தமிழ் மக்கள் படுகின்ற அவலங்களையும், அந்த அவலங்களைச் சந்திப்பதால் வன்மம் பெறுகின்ற உள்ளங்களையும் சித்தரிக்கின்றன.

தெருவிளக்கு, ஊரியான் பாதை, விறகு, தாயும் குஞ்சுகளும், கஞ்சிப்பொழுது, எங்கட கிராமம், இரவுப்பூச்சிகள், சிறுபிள்ளை வேளாண்மை, புடையன் குட்டி, மோதிரவிரல், மேற்கும் கிழக்கும், ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும், குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம், மனிதம் என்பன இவ்வகைப் படைப்புக்களாகும். மின்சாரம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு முற்றாகத் தடைப்பட்டிருந்த காலத்திலும் மண்ணெண்ணெய் அரிதாக இருந்த காலத்திலும் இருண்டு கிடந்த யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒளிதந்தவை சிக்கனவிளக்குகளும் குப்பிவிளக்குகளும். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டை நினைவு படுத்தும் தெருவிளக்குகள் வீதிச்சந்திகளில் யாழ் மாநகர ஆணையாளர் பாலசிங்கத்தால் மாட்டப்பட்டன. தான் இரவில் படிப்பதற்காகப் பெரும் பிரயத்தனம் பட்டுச் சிக்கன விளக்கொன்றைச் செய்வித்துக்கொண்ட ஒரு சிறுவன் அதனைத் தெரு விளக்காக வீதியில் மாட்டிய சேவையைத் தெருவிளக்கில் எழுதியுள்ளேன். இச்சிறுகதை ராவய சிங்களப் பத்திரிகையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது. ஆணையிறவுப்பாதை போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டபோது தெற்கே செல்வதற்கு நமக்கு உதவிய ஊரியான் கொம்படிப் பாதைகளில் இரவுகளில் பயணப்பட்டு நம் மக்கள் அனுபவித்த துயர்களை ஊரியான் பாதை சிறுகதை விபரிக்கின்றது. வற்றுக்கடல் ஊடாக இரண்டு காளையாடுகளை யாழ்ப்பாணத்திற்கு மருமகனுக்காக சிவசம்பர் கொண்டு வருகிறார். ஹெலி சுட்டுக் கலைக்க சிவசம்பரும் எருதுகளும் தெறிகட்டு ஊரியான் தீவுகளில் ஒதுங்குகிறார்கள். சிவசம்பர் தனது எருதுகளைத் தேடிச் செல்கிறார்.

'முத்துக்கறும்பன் நிலத்தில் சரிந்து கிடப்பதும் அதன் அருகில் விழிகளில் நீர் கோர்க்கச் சிவலை நின்றுருப்பதும் தெரிந்தது. "ஐயோ" என்ற சிவசம்பர் அலறினார். சென்றியில் நின்றுருந்த பண்டாராவுக்குத் திடீரென விழிப்பு வந்தது. சினைப்பரின் தொலைகாட்டியூடாகக் கடல் நீரேரியை அளவிட்ட போது, எதிர்த்தீவின் கரையில் நின்றுருந்த ஒரு 'புலி'யின் தலை தெரிந்தது. அது ஒரு எருதின் அருகில் நின்றுருப்பதும் தெரிந்தது. 'கொட்டியா' என்றபடி சினைப்பரின் விசையை இழுத்தான்' என ஊரியான் பாதைக்கதை நிறைவு பெறுகின்றது.

ஊரியான் பாதையும் தடைப்பட்டபோது கிளாலிப்பாதை திறந்தது. இரவு நேரப் பயணங்களின் அவலங்கள் தொடர்ந்தன. ஓரே வள்ளத்தில் முழுக்குடும்பமும் சென்றால் எவருமே சில வேளைகளில் மிஞ்சமாட்டார்கள் என்ற நினைவால் இரண்டு வள்ளங்களில் பிரிந்து செல்லும் ஒருதாயை, 'தாயும் குஞ்சுகளும்' சிறுகதை சித்தரிக்கின்றது. கஞ்சிப்பொழுது, இரவு நேரப் பூச்சிகள் ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளும் விலங்குகளை வைத்துக் குறியீடாக எழுதிய கதைகளாகும். எங்கட கிராமம், புடையன் குட்டி என்பன திடீர் வியப்பான திருப்பம் கொண்ட மெஜிக்கல் றியலிஷ்ச் சிறுகதைகளாகும். மோதிர விரல் சிறுகதை முடிந்த பின்னரே ஆரம்பமாகின்றது.

ஷெல்லடிகளுக்கும் ஹெலிசுருகளுக்கும் இடையே கிளாலிக் கடலைக் கடந்து யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டிய அவலங்களைச் சந்திக்க விரும்பாத வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பையன் கிளாலியைக்கடக்காமல் திரும்பிச் செல்ல, மேலைத்தேய மருமகள் ஒருத்தி தன் மாமன் மாமியைச் சந்திக்கக் கிளாலிக் கடலைக் கடக்கிறாள் என்பதை மேற்கும் கிழக்கும் விபரிக்கின்றது. ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும் முற்றிலும் வித்தியாசமான சிறுகதை. மல்லிகை, சுபமங்களா, மேலைத்தேயத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகள், ராவய சிங்களப்பத்திரிகை என்பவற்றில் வெளிவந்தது. ஷெல் துண்டுகளைப் பொறுக்குவதற்காகச் ஷெல்லடிக்காகக் காத்திருக்கின்ற ஒரு ஏழைச்சிறுவனைப்பற்றிய கதை. சுஜாதாவால் குமுதம் அவார்ட் பெற்ற சிறுகதை. இவ்வாறான சிறுகதைகளை ஈழத்தவர்களைத் தவிரப் பிறரால் எழுத முடியாதெனச் சுஜாதாவால் பாராட்டப்பெற்ற கதை. சர்வதேச தரம் வாய்ந்த சிறுகதை என டொமினிக் ஜீவாவால் விதந்துரைக்கப்பட்ட சிறுகதை. போராட்ட கால அவலங்களை கலாபூர்வமாக என்னைப்போல எவரும் சிறுகதைகளில் எழுதவில்லையெனக் கூறிக்கொள்வதில் பெருமைப் படுகின்றேன். புனைகதைகளை யதார்த்தபூர்வமாகப் படைப்பதற்குச் சிறந்த அவதானிப்பு தேவை. பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் தேவை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அக்களத்தில் சாட்சியாக வாழ்கின்ற அனுபவம் தேவை. பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் கிளிநொச்சியில் உதவி அரசாங்க அதிபராகவும், மேலதிக அரசாங்க அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளேன். ஒவ்வொரு கிழமையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் கிளிநொச்சிக்கும் சயிக்கிலிலும் மண்ணெண்ணெய் ஸ்கூட்டரிலும் சங்குப்பிட்டிப் பாதை, ஊரியான் பாதை, கிளாலிப்பாதைகளில் இரவு வேளைகளில் மக்களோடு மக்களாகப் பயணப்பட்டிருக்கிறேன். இத்தகைய சவாலான அனுபவம் வேறு எந்த எழுத்தாளனுக்கும் கிடைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. என் மூன்றாம் கட்டச் சிறுகதைகளின் வெற்றிக்கு இந்த அனுபவம், அவதானிப்பு, தேடல் அவற்றை உள்வாங்கி கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் திறன் என்பன காரணமாக அமைந்தன. இது சுயமெச்சுற் புராணமன்று; உண்மை.

இன்றைய உங்களது நான்காம் கட்டச் சிறுகதைகள் உங்களது வாழ்க்கை நினைவுத் திடங்களை இரை மீட்பனவாக அமைந்து வருகின்றன என நம்புகிறேன். அது சரியா?

மிகவும் சரியான கணிப்பு. 66 வருட வாழ்க்கை அனுபவம் எனக்குள்ளது. அந்தக்காலத்தில் எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களும் வாழ்க்கை வசதிகளும் இக்கால எம் பிள்ளைகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இது போராட்ட காலம். நாம் வாழ்ந்த காலம் அமைதியும் சமாதானமும் நிலவிய காலம். ஆகவே அக்காலத்தை இரை மீட்பது புதியதொரு அனுபவமாக இருக்கின்றது. தன்மையில் கதாசிரியன் தன்னை முதன்மைப்படுத்திக் கதையாடல் புரிவது தமிழுக்குப் புதிதன்று. பல எழுத்தாளர்கள் ஏற்கனவே தம் நினைவுத்தடங்களை எழுதிப்போயுள்ளனர். குறிப்பாக லா.ச. ராமாமிர்தம் எழுதிய சிந்தாந்தி இவ்வகைக்கு தக்க உதாரணமாகும். அடிவளவுப் புளிய மரம், சைவக்கார ஆச்சி, குஞ்சி அம்மா, அளவெட்டி மாமி, பால்குடிச்சிறுவன், ஒரு தேவதை, வேலணை அக்கா, ஆசைக்கொரு அண்ணன், ஐந்து வயதுச்சிநேகிதி, ஜெயில் கார்ட் அத்தான், மலட்டுப்பலா, ஐயாவின் நேசம் முதலான சிறுகதைகள் இவ்வாறானவை. இவை அனைத்தும் என் நினைவுத்தடங்களை இரை மீட்பனவாகவுள்ளன. ஒரு புனைகதை ஆசிரியன் படைக்கின்ற எழுத்துக்களில் அவனை எங்காவது ஓரிடத்தில் அடையாளம் காண முடியும். அவன் வாழ்வின் ஒரு துளி அனுபவம் அல்லது வாழ்வுப் பகுதி அங்கிருக்கும். என் எழுத்துக்கள் அதற்குப் புறநடையல்ல.

நீங்கள் பல நகைச்சுவைக்கதைகள், விஞ்ஞானக் கதைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். அவற்றைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

கதாசிரியர்களின் இயல்பான வசன நடையில் நகைச்சுவைப் பண்பு கலந்திருப்பதைக் காணமுடியும். தனியவே நகைச்சுவையைப் பிரதானமாகக் கொண்டு சிறுகதைகள், உரைச்சித்திரங்கள் எழுதியவர்கள் உள்ளனர். சமூகத்தின் அறியாமையையும், சமூகத்தில் சிலரின் அடாவடித்தனமான நடத்தைகளையும் பார்க்கும்போது அவர்களை எள்ளி நகையாட நகைச்சுவை

அவசியமாகின்றது. கறுப்பியைக் காணவில்லை. ஊர் பார்க்க வந்த யானைகள், கிராமத்துக்குள் புகுந்த மாயமனிதன், மாணவரும் மாடுகளும் என்பன நான் எழுதிய நகைச்சுவைப் பண்பு நிறைந்த சில சிறுகதைகளாகும். முட்டைக்கோழியொன்றைத் தொலைத்து விட்டு ஆச்சி படும் அவஸ்தைகளைக் கறுப்பியைக்காணவில்லை சிறுகதையில் சித்தரித்துள்ளேன். இக்கதை மூலம் யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டுத் தகவல்கள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் ஒவ்வொரு கறவைப்பசு வழங்குவதாக மந்திரி அறிவித்திருந்தார். அவ்வாறு வழங்கில் யாது நிகழும் என்பதை மாணவரும் மாடுகளும் விபரிக்கின்றது.

அறிவியற் கதைகள் புனைகதை வரலாற்றில் முதன்மை பெற்றிருக்கின்றன. இன்றும் விஞ்ஞானக் கதைகளுக்கு மேலைத்தேச இலக்கியத்தில் முதன்மை கொடுத்துள்ளார்கள். நம்ப முடியாதவாறு விபரிப்பது மந்திரிக்கதைகள், நம்பகத் தன்மையோடு விபரிப்பின் அறிவியற்கதைகள். சேதுபந்தனம், கண்ணுக்குத்தெரியாத தளை, என்னைத்தேடி, அபகமம், நிசப்த நகரம், பிரபஞ்ச இரகசியம், தண்ணீர் தண்ணீர், ஓ வெள்ளவத்தை என்பன நான் எழுதி கலைமகள், கலைக்கதிர், நுண்ணறிவியல், அறிவுக்களஞ்சியம் ஆகிய புத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவையாகும். குந்தியிருக்க ஒரு குடி நிலம் என்ற தொகுதியிலும் இச்சிறுகதைகள் இடம்பிடித்துள்ளன.

கணையாழியில் 'செருப்பு' என்றொரு சிறுகதை எழுதியிருந்தீர்கள். அது பலராலும் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே? எழுத்தாளர் சிற்பி கூட அதனை விதந்துரைத்திருந்தார். அது முதலில் மல்லிகையில் தானே பிரசுரமாயிருந்தது?

மல்லிகையில்தான் பிரசுரமாகியிருந்தது. எனது சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை இலங்கையிலும் அதேவேளை தமிழ்நாட்டுப் புத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாயிருக்கின்றன. அதில் ஏதோ தவறிருப்பதுபோலப் பேசிக் கொள்பவர்களும் உள்ளனர். என்னைப் பொறுத்தளவில் பரந்த வாசகர் கூட்டத்தை அடைவதற்குத் தமிழகத்தில் வெளி வருவது அவசியம். அவை தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதும் எழுத்தாளனைக் காவிச்செல்லும். என்ன கேட்டீர்கள்? செருப்பு பற்றி. . . . உண்மையில் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட சிறுகதை. அண்மையில் கூட, தமிழகத்திலிருந்து பிரகாஷ் என்பவர், தான் நடாத்த இருக்கின்ற புதிய சஞ்சிகைக்குச் சிறுகதை கேட்ட போது, தான் கணையாழியில் இருந்தபோது செருப்புச்சிறுகதையை வெளியிட்டதாக நினைவு படுத்தினார். அண்மையில் மலைநாட்டிலிருந்து ஒரு அன்பர், பெயர் நினைவு வர மறுக்கிறது. வயோதிபம், செருப்புச் சிறுகதையைப் பாராட்டியிருந்தார். செருப்பு சிறுகதை பாரம் பரியச் சிறுகதை மரபுக்கு வேறுபட்டது. திடீரெனச் செருப்பு ஒன்றின் வாரறுந்துவிடுகின்றது. அந்த நிலையில் ஒருவன் படும் அவஸ்தையை அச்சிறுகதை சித்தரிக்கின்றது. சிறப்பாக அமைந்துவிட்ட சிறுகதைப் படிமம்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் குறித்து உங்களது கணிப்பு யாது?

தமிழ் இலக்கிய ஆக்கங்களை இலகுவில் அடையாளம் காண்பதற்காகவும், வகைப்படுத்திக் காண்பதற்காகவும் தமிழ்நாட்டு இலக்கியம், மலேசிய இலக்கியம், ஈழத்து இலக்கியம் என்று அவற்றினைச் சுட்டிப் பெயரிட்டு அழைக்கின்றோம். அதே போல ஈழத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து ஆக்குகின்ற எழுத்துக்களை புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் என்று அழைக்கின்றோம். ஈழத்தில் வாழ்வது பாதுகாப்பில்லையென்ற பயத்தினால் சிலரும், பொருள் தேடும் நோக்கினோடு சிலரும் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். அவர்களில் ஈழத்தின் உன்னதமான எழுத்தாளர்களும் அடங்கினர். கனடாவிலும், ஜேர்மனியிலும், பிரான்சிலும், இங்கிலாந்திலும், நேர்வேயிலும் அதே போன்று வேறு நாடுகளிலும் அகதிகளாக அடைக்கலம் புகுந்த கையோடு அவர்கள் எழுதிய ஆக்கங்கள், தமது மனக்காயங்களைப் படைப்புகளில் இறக்கி வைத்து வடிகால் காணும் ஈழம்சார் படைப்புகளாக உயிர்த்துடிப்போடு விளங்கின. அவை ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு அணி சேர்த்தன.

இன்று முதன்மை பெற்று வருகின்ற புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் இரு வகையான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டுள்ளன. ஆரம்பகால இலக்கியங்கள் ஈழம் பற்றிய

புனைகதைகளாகவும், கவிதைகளாகவும் இருந்தன. ஈழத்தில் தம் அனுபவங்களையும் வாழ்ந்த வாழ்வின் இனிமைகளையும் அவை பேசின. பின்னர் அவர்கள் ஈழம் பற்றி எழுதியவை பார்வையாளரின் குறிப்புகளாக இருக்கின்றன. ஈழத்தின் துயரங்களை, இன்றைய வாழ்வியலை இத்துயரங்களுக்கிடையில் வாழாமல் பதிவு செய்ய முடியாது. பட்டினி தேசமாக மாறிவிட்ட யாழ்ப்பாணத்தின் துயரங்கள் தெரியுமா? தீ விட்டெரியும் கிழக்கின் அவலங்களைக் கற்பனையில் காணமுடியுமா? நாசி முகாம்களுக்கு இழுத்துச் செல்வது போன்ற அவலங்களை அனுபவிக்க முடியுமா? வீதிகளில் அவமே செத்துக் கிடக்கும் இளைஞர்களின் சடலங்கள் வெளியிடும் கனவுகளை உணர முடியுமா? இன்னமும் எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் கேள்வி ஞானங்களையும் தம் முன்னைய அனுபவங்களையும் வைத்து எம்மவரின் தாங்கொணாத் துயரங்களைப் புனைகதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் வடித்து தமிழ் நாட்டின் அப்ளாஸைப் பெறப் போகிறார்கள்? அவை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களல்ல. ஈழம் பற்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள். அது அ. முத்துலிங்கத்திற்கும் பொருந்தும். அதேபோல எஸ். பொன்னுதுரை, வி. கந்தவனம், அரவிந்தன், ஷோபா சக்தி, ஜெயபாலன், சேரன் முதலான ஆற்றல் வாய்ந்த புலம் பெயர் இலக்கியம் படைக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தும். சவால்களுக்கிடையில் வாழ்ந்துகொண்டு எரியும் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டு படைக்கப்பட்டு வருகின்ற இன்றைய ஈழத்து எழுத்துக்கள் புலம் பெயர் படைப்பாளிகளின் சர்வதேசத்தளத்திற்கும், இடப்பெயர்வில் எதிர்கொண்ட பலதரப்பட்ட அனுபவத் துயரங்களுக்கும், அவர்களின் மனக் காயங்களின் பாசாங்கற்ற மொழிக்கும் ஈடு கொடுக்க முடியாதவைதான். ஈழத்து எழுத்துக்கள் கால பயத்துக்கு உட்பட்டவை. அவற்றில் ஈழத்துச் சமூக வாழ்வின் அவலங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டாலும் களத்தின் உண்மை நிலைமைகளைப் பூரணமாகப் பேசத் தயங்குகின்றன. ஆனால் புலம்பெயர் படைப்பாளிகளுக்கு பூரணமான எழுத்துச் சுதந்திரம் இருக்கின்றது. உயிருக்குப் பயந்து இந்த மண்ணை விட்டு அகன்றாலும் உயிர் வாழ்ந்துலுக்கான உத்தரவாதம் அந்நாடுகளில் இருக்கின்றது. எதையும் எப்படியும் அவர்களால் எழுதிவிட முடிகின்றது. ஈழத்து எழுத்தாளனின் கரங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாத தளையினால் இறுகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறான தளையை ஈழத்துப் படைப்பாளி தனக்குத்தானே இட்டுக் கொண்டுள்ளான்.

ஈழத்தில் பிறந்து எழுத்தாளர்களாக மாறியவர்கள் பலர் ஏதோ தாங்கள் ஈழத்தில் இருந்தால் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என்று பேட்டிகளிலும் மற்றும் உரையாடல்களிலும் பொய் கூறி தம்மையும் ஏமாற்றி மற்றவர்களையும் ஏமாற்றி வருகின்றனர். தமது வெளிநாட்டு இருப்புக்கு இவ்வாறான காரணத்தைத் தாமாகக் கற்பித்து திருப்திப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். மூத்த படைப்பாளி அ. முத்துலிங்கம் ஒரு பேட்டியில் கூறுகிறார்: 'ஆபிரிக்காவில் வேலை கிடைத்தது. திரும்பிப்பாராமல் ஓடி வந்து விட்டேன்' என்கிறார். இந்த வார்த்தைகள் எஸ். பொன்னுதுரை, கவிஞர் கந்தவனம், கவிஞர் ஜெயபாலன் போன்ற பலருக்கும் பொருந்தும். இவர்கள் இலங்கையில் தமது தலைகளுக்கு மேல் கத்திகள் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பதாகக் கற்பித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஓடியது பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகத்தான். இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அல்லாதோரிலும் 50 சதவீதமானோர் பொருள்தேடி வெளிநாடுகளுக்கு ஓடி அதற்குக் காரணமாக ஈழத்தின் அவலத்தைக் காரணமாகக் காட்டியவர்கள் தாம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு ஓடிய டொமினிக் ஜீவாவும் இக்காரணங்களைத்தான் கூறுகிறார். ஈழம் யுத்த பூமிதான். வாழ முடியாத நாடு அல்ல. இது மரணங்கள் மலிந்த பூமிதான். ஆனால் இது நாம் பிறந்து திரிந்து வாழ்ந்த மண். இந்த மண்ணின் காற்றைச் சுவாசிப்பதிலும், கிணற்று நீரை அள்ளிக் குடிப்பதிலும் இருக்கின்ற ஆனந்தம் வேறெங்குமில்லை. எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள்.

புலம்பெயர் படைப்பாளிகளில் புனைகதைத்துறையில் ஷோபாசக்தி கவனத்தைக் கவர்ந்த படைப்பாளியாகவுள்ளார். அவர் மனம் ஈழத்தில் கண்டுள்ள கடுங்காயங்கள் அவரின் படைப்புக்களின் ஆத்மாவாகவுள்ளன. சாதிய அடக்கு முறைகளையும், அகதி வாழ்வின் மனநிலைப் புலம்பல்களையும், போர், புகலிடம், தேசியவாதம் என்பனவற்றை விமர்சிக்கும் படைப்புகளாகவுள்ளன. அவர் தனது புனைகதைகளில் பயன்படுத்தும் மொழி பாசாங்கற்ற

மொழியாகும். தேடிப் பெற்ற வார்த்தைகள் அல்ல. தாமாக விழுந்த வார்த்தைகள். இவற்றினால் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளார். ஆனால் அவர் ஒட்டுமொத்தமாக தமது புனைகதைகளிலும், வார்த்தைகளிலும் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரை கே. டானியல் போலத் தூக்கி வீசுவது படைப்பாளியின் சமநிலைத் தளும்பலாகப் படுகின்றது. 'உலகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஈழத்தவர்கள் தலைமை தாங்குவார்கள்' என்ற பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கூற்று ஏற்றதாக மாறலாம். ஏனெனில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் சவால்களுக்கிடையில் வாழ்கின்றனர்.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்கின்ற புதிய படைப்பாளிகளில் பலர் இன்று தாம் வாழ்கின்ற நாட்டில் தாம் அனுபவிக்கும் துயரங்களை எழுதிவருகின்றார்கள். பிரான்சியச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இதற்குத்தக்க உதாரணம். முழுமையாகப் புலம் பெயர் எழுத்துக்களைப் படிக்கின்ற வாய்ப்பு ஈழத்தவர்களுக்கு இல்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும். ஆனால் படிக்கக்கூடாத படைப்புக்கள் எங்களுக்கு பரிச்சயமில்லாத களமாகவுள்ளன. அதனால் அவை நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. அதேவேளை அவை கனேடிய தமிழ் இலக்கியமாகவும், ஜேர்மனிய தமிழ் இலக்கியமாகவும், பிரான்சிய தமிழ் இலக்கியமாகவும், அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கியமாகவும் உள்ளன. புலம் பெயர் தமிழ் இலக்கியம் இன்று எழுதுகின்ற பரம்பரையுடன் முற்றுப் பெற்று விடும். அதன் பின்னர் வருவது அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் ஈழத்துத் தமிழரின் வம்சாவழியினரின் எழுத்துக்களாக அமையும். அவர்கள் தமிழில் எழுதப் போவதில்லை.

2007 செப்டம்பர் ஜூன் (ஆகஸ்ட் 2007)

'இலங்கையில் தமிழ் கிடையாது. தமிழ்கள் தான் உண்டு' என்று அண்மையில் 'பெருவெளி' சஞ்சிகையின் நேர்காணலில் தமிழக அ. மார்க்ஸ் திருவாய் மொழிந்திருக்கிறாரே? இது பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

அவர் கருத்து அர்த்தமில்லாத வழமையான கருத்துத்தான். டானியலையும் ஷொபா சக்தியையும் சிவத்தம்பியையும் கைலாசபதியையும் மட்டும் ஈழத்தில் அறிந்த அவர் என்ன கூறுகிறார் என்பது புரியவில்லை. நுணுகிப்பார்க்கில் ஈழத்து இலக்கியம் என்று ஒன்று இல்லையாம். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் என்றுள்ளனவாம். மலையக இலக்கியம், தீவக இலக்கியம் எனத்தமிழ் வேறுபடுகின்றதாம். மேலும் இலங்கை எழுத்துக்களில் (டானியலைப் படித்து விட்டு) சிந்தனையாளர்களிடமும், எழுத்தாளர்களிடமும் சைவக் கருத்தியல்புகள் மிகுந்திருப்பதாகக் கூறியுள்ளார். இலங்கை எழுத்தாளர்களையும் எழுத்துக்களையும் மட்டமாகக் கருதுகின்ற மனப்பான்மை தமிழக எழுத்தாளர்களிடம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. என்றோ ஏற்பட்டுவிட்டது. யாரோ ஒரு பைத்தியக்காரன், இந்தியாவைத் தாய் நாடு என்றும் இலங்கையைச் சேய்நாடென்றும் கூறிவைத்தான். அதனால் வந்த இழக்காரம். தமிழக எழுத்தாளர்களை அழைத்து, அவர்களது இலக்கியத்தரம் அறியாமல், இந்திரர்கள் என்றும் சந்திரர்கள் என்றும் வார்த்தைகளால் புகழ்ந்தேற்றி பாதபூசை செய்ததால் வந்த விளை. ஈழத்திலக்கியம் பற்றி அடிக்கடி திருவாய் மலர்ந்து விடுகிறார்கள். 1967களில் கங்கை என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய பகீரதன் என்பார் இலங்கைக்கு வந்தார். வரதரின் சிறுகதைத் தொகுதியான கயமை மயக்கம், நாவுகுழியூர் நடராஜன் கவிதைத் தொகுதியான சிலம்பொலி ஆகிய நூல்களின் வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டார். பகீரதன் வெளியீட்டுவிழாவில் 'இலங்கை எழுத்தாளர்கள் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களைவிடப் பத்து வருடம் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கின்றார்கள். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் வளர்ந்து வரும் மேல் நாட்டு இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டும். சிறுகதை எழுதும் உத்தி முறைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். என்று உபதேசித்தார். 1962 இல் இலங்கைக்கு வந்திருந்த கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜகந்நாதன் 'ஈழத்துச் சிறுகதைகளுக்கு அடிக்குறிப்புகள் தேவை. யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழைப் புரிந்து கொண்டு சிறுகதையைப் படிக்க அடிக்குறிப்புகள் இடப்படவேண்டும்.' என்று கூறிச்சென்றார்.

‘ஈழத்திலக்கியங்களுக்கு அகராதி வேண்டும். இலங்கை இலக்கியத்தை இங்கு எல்லாரும் புரிந்து கொள்ள இலங்கைப் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சில சொற்கள் இடையூறாக விருக்கின்றன. சிறு அகராதி தயாரித்து வெளியிடலாம்’ எனத் தமிழக எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன் கருத்துத் தெரிவித்தார். ‘இது தமிழ் இலக்கியமே அல்ல. மொழி தமிழ் என்பதற்காக இத்தோடு கலக்கத் தேவையில்லை. வெறும் ஈழ இலக்கியம் என்றே கூறிவிடலாம். ஈழ இலக்கியம் அங்கீகாரம் பெற ஒரு இருபது வருடம் போகவேண்டும்’ என விக்கிரமதித்தன் என்ற தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர் வாய் மொழிந்தார். ‘ஈழத்து இலக்கியம் கடந்த இருபது வருடங்களாக அரசியல் தன்மைபெற்றுத் திரிந்துவிட்டது. இலக்கியம் இலக்கியமாக இருக்க வேண்டும். இலக்கியத்தில் அரசியலைத்தேடுவதும், அரசியலில் இலக்கியத்தைத் தேடுவதும் அபத்தமானது. இலக்கியம் என்ற போர்வையில் அரசியல் கோஷங்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் கதை மாதிரியும் கவிதை மாதிரியும் எழுதிப் ... பண்ணி ஏமாற்றுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்’ என வண்ணநிலவன் எடுத்துரைத்தார். ‘நாவலரா அவர் யார்? எங்களுக்கு தமிழக நாவலர் நெடுஞ்செழியனைத்தான் தெரியும்’ என்றார் மணியன். ஆகவே அ. மார்க்ஸின் கருத்துக்கு நாம் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை. அவர் நமது படைப்பாளி டானியலின் எழுத்துக்களைத் தமிழகத்தில் நன்கு அறிய வைத்தவர் என்பதை நன்றியாக நினைவு கூரலாம்.

ஈழத்தின் சிறுகதை வரலாற்றினைக் குறித்து விரிவான ஒரு நூல் தாங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள். ஈழத்தின் சிறுகதை உலகு எவ்வாறுள்ளது?

நமது இலக்கிய இருப்புக்களைச் சரிவரத் தேடி எடுத்துக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதை ஒரு இலக்கியக் கடமை என நான் நினைத்தேன். இருப்பை அறிந்த பின்னரே வளர்ச்சி பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இருப்பை அறியாமலேயே மதிப்பீடும் விமர்சனங்களும் நிறைய வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாறு என்ற நூலை ஆக்குவதற்கும் தகவல் திரட்டுவதற்கும் அனைத்துச்சிறுகதைகளையும் கூடியவரை படிப்பதிலும் அதிக காலத்தை நான் எடுத்துக் கொண்டேன். 400 க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைப் படைப்பாளிகளையும் 275 வரையிலான சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியான சுமார் எண்ணாயிரம் வரையிலான சிறுகதைகளையும் தேடிப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. இலேசான காரியமன்று. அதன் பின்னரே ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றை எழுதினேன்.

மதிப்பீடு என்பது அவரவர் சுவை சார்ந்த விடயமாகும். ஒரு துறைக்குத் தம் பங்கினைச் செய்தவர்களை அடையாளங்காணாது விடுவதும் அவர் தம் படைப்புக்களை பதிவு செய்யாது விடுவதும் இலக்கிய வரலாற்றுத் தவறாகுமென்பது எனது கருத்தாகும். அச்சிறுகதைகளைப் படிக்காமலேயே மதிப்பீட்டுக்கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு வந்துள்ளன. ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு என்ற எனது நூல் கூடியவரை பூரணமானதாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றதெனக் கருதுகின்றேன். இந்நூல் ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றை மட்டும் கூறுகின்றது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஈழத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சியைத் தொட்டுக்காட்டியுள்ளபோதிலும் பூரணமாக ஆராயவில்லை. ஈழத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சியை இன்றைய இலக்கிய அளவு கோல்களைக் கொண்டு மதிப்பீடு செய்து எழுதவேண்டும். மரத்தடியில் சொரிந்து கிடக்கின்ற ஓராயிரம் சருகுகளிடையே அரிதாகக் கிடைக்கின்ற பத்து இருபது கனிகள் போல ஈழத்தின் படைப்புகள் தேறும்.

ஈழத்தின் சிறுகதை உலகு வளர்ச்சி அடையவில்லை எனக் கூறிவிடமுடியாது. உலகின் உன்னதமான சிறுகதைகளாக அடையாளம் காணப்பட்டவற்றிற்கும், தமிழ் நாட்டின் உன்னதமான சிறுகதைகளாக அடையாளம் காணப்பட்டவற்றிற்கும், ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகள் என அடையாளம் காணப்படுபவை ஒன்றும் குறைந்தவையல்ல. ஒப்பீட்டு ரீதியாக இவை மதிப்பிடப்பட வேண்டும். ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகள் கற்பனை ரதத்திலேறி சஞ்சரிக்கின்ற சிறுகதைகள் ஏராளமாக எழுதியுள்ளார்கள் என்றாலும், தாம் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும் தீர்வுகளையும் சமூகப்பொறுப்போடு பல தரமான சிறுகதைகளில் சித்தரித்துள்ளனர் என்பதை மறுத்தற்கில்லை. சமூகத்தின் எரியும் பிரச்சினைகள்

அவர்கள் சிறுகதைகளில் வெளிவந்துள்ளன. குடும்ப உறவுகளின் ஊடலும் கூடலும் மிக நுனிமமாக அவர்கள் சிறுகதைகளில் பரவியிருக்கின்றன. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும் திருப்தியையும் ஊட்டக்கூடிய செய்திகள் அவர்கள் சிறுகதைகளில் பொதிந்திருந்தன. அவர்கள் சிறுகதைகளில் சொல்லிய விடயங்களிலும் சொல்லாத சங்கதிகள் பல தொக்கிநிற்கின்ற திறனை அவர்கள் சிறுகதைகளில் காணலாம். நம்பிக்கை வறட்சியை ஏற்படுத்தாது வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிமானத்தினை அவை சுட்டிநிற்கின்றன. இலக்கியத்தேடலும் கலையழகும் ஆங்காங்கு விரவியுள்ளமை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் சமூகத்தினைப் புரிந்துகொண்டு சமூகத்திற்காக எழுதினார்கள்.

1930 - 1949 காலகட்டத்திலேயே ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகள் என அடையாளம் காணத்தக்க சில சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம், சம்பந்தனின் துறவி, சி. வைத்தியலிங்கத்தின் பாற்கஞ்சி, இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம், அ.செ. முருகானந்தனின் வண்டிச்சவாரி, கனக செந்திரநாதனின் ஒரு பிடி சோறு, தாழையடி சபாரத்தினத்தின் குருவின் சதி, சு. வே.யின் பாற்காவடி முதலான சிறுகதைகள் தேறவில்லையா? 1950 - 1960 களில் முற்போக்குக் காலகட்டத்தில் வரதரின் கற்பு, வ. அ. இராசரத்தினத்தின் தோணி, எஸ். பொன்னுத்துரையின் தேர், என். கே. இரகுநாதனின் நிலவிலே பேசுவோம், டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும், சிற்பியின் கோயில் பூனை, அ. முத்துலிங்கத்தின் பக்குவம், மு. தளையசிங்கத்தின் தேடல் முதலானவை தேறவில்லையா? 1961 - 1983 காலகட்டத்தில் நந்தியின் அசுரனின் தலைகள், செங்கை ஆழியானின் செருப்பு, முனியப்பதாசனின் ஆத்மீகத் தேர்தல், செம்பியன் செல்வனின் சர்ப்ப வியூகம், க. பரராஜசேகரத்தின் வியாபாரம், தெளிவத்தை யோசப்பின் பொட்டு, கோகிலா மகேந்திரனின் சட்பொருள் என்று நினைப்போ? முதலான சிறுகதைகள் தேறவில்லையா? 1983 - 2000 காலகட்டத்தில் நந்தியின் கேள்விகள் உருவாகின்றன செங்கை ஆழியானின் ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும், செ. யோகநாதனின் சரணபாலாவின் பூனைக்குட்டி, தெளிவத்தை யோசெப்பின் பந்து, கோகிலா மகேந்திரனின் மனதையே கழுவி, தி. ஞானசேகரனின் அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும், அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளையின் யாழ்ப்பாணம், க. தணிகாசலத்தின் பிரம்படி, சட்டநாதனின் குமிழ், ரஞ்சுகுமாரின் கோசலை, ஓட்டமாவடி அறபாத்தின் விருட்சம், எஸ். ஏச். நி. மத்தின் அடையாள அட்டையும் ஐந்து ரூபாவும் என்பன உன்னதமான சிறுகதைகளாகக் கொள்ளத்தக்கன அல்லவா? இவ்வாறு இன்னமும் பல படைப்பாளிகளை இனங்காணலாம்.

இன்று போராட்ட காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு பங்காளிகளாகவும் விளங்கிச் சிறுகதைகள் படைக்கின்ற பல எழுத்தாளர் உள்ளனர். முற்போக்குக் காலத்தின் ஆரம்பகால எழுத்துக்கள் போன்று குறித்த கருத்தியலை வலியுறுத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட பிரச்சாரச் சிறுகதைகளாக அவை அமைந்துவிடுகின்றன. அவற்றின் தேவையும் அதுதான். இந்த அணிக்கு வெளியே பல எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். இன்று பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகின்ற பல சிறுகதைகளில் சிறுகதைகளுக்குரிய செப்பம் இல்லை. அழுக்குகளோடு பிறந்த சிசுக்களாகவுள்ளன. பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் கூட அவற்றினைச் செப்பனிடவதிலும் அக்கறை கொள்வதில்லை. ஒரு இராஜ அரியரெத்தினம் போல, ஒரு எஸ். டி. சிவநாயகம் போல, ஒரு கலைச்செல்வி சிற்பி போல, ஒரு கைலாசபதி போல பத்திரிகைகளுக்கு வருகின்ற எழுத்துக்களை திருத்துவதில்லை. அவ்வாறே பிரசுரத்திற்குக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைப்பவர்களை தக்கவாறு வழிகாட்ட வேண்டியது பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் கடனாகும். அவை நுட்பமாகச் செப்பனிடப்பட வேண்டும். 'ஞானம்' இப்பணியைச் செவ்வையாக இன்று ஆற்றிவருகின்றது.

ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி குறித்து இதுவரை வெளியிடப்பட்ட தகவல்கள் எவ்வாறமைந்தன?

பெரும்பாலும் கேள்வி ஞானத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்தன. நமது பழம் பெரும் பத்திரிகையான ஈழகேசரியையும், சுதந்திரனையும், அது ஒத்தவற்றையும் படிக்காமலும், மறுமலர்ச்சி போன்ற சஞ்சிகைகளைப் படிக்காமலும் தாம் படித்தவற்றையும் கேள்விப்பட்டவற்றையும் கொண்டு கருத்துக்கள் எழுதப்பட்டன. சில அம்சங்களைக் குறிப்பிடலாம்:

1. ஈழத்தின் சிறுகதை மூலவராக இலங்கையர்க்கோன், சம்பந்தன், சி. வைத்தியலிங்கம் ஆகிய மூவரும் அடையாளங்காணப்பட்டனர். அல்லன்ஸ் குப்புசாமி முதலியார் தனது கதைக்கோவையில் இம்மூவரின் சிறுகதைகளை வெளியிட்டு முதன் முதல் இவர்களை அடையாளப்படுத்தி வைத்தார். அது ஒரு வாய்ப்பாடாகப் பின்னர் தொடர்ந்தது. ஆனால் இவர்களுடன் சுயா, பாணன், ஆனந்தன், கோ. நடேசையர், கோ. சிவபாதசுந்தரம், பவன் முதலானோர் கவனிக்கப்படவேண்டியவர்கள்.

2. இலங்கையர்க்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தர் ஆகிய மூவரும் மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தையோ, இலக்கியத்தின் உட்பரிவுகளையோ, புதிய புதிய பரிசீலனைகளையோ அதிகம் வளர்த்தனர் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆங்கில விமர்சகர்கள் கூறும் 'ரோமாண்டிசம்' என்னும் கனவுலகக் காட்சிகளிலும் மயங்கி எழுதினர் என கைலாசபதி போன்றோரின் கூற்றுக்களில் எதுவித உண்மைகளும் இல்லை. முற்போக்குக் காலத்துக்கு முதல் மண்வாசனை, தேசிய இலக்கியம், ஈழத்திலக்கியம் என்ற பண்புகளில்லை என ஒரு மாயையை உருவாக்குவது அவசியமாகவிருந்தது. வெள்ளிப்பாதசரம், கடற்கரைக்கிளிஞ்சல், வஞ்சம், பாற்கஞ்சி, மச்சாள், நெடுவழி, பிரயாணி, மதம் முதலான சிறுகதைகள் கனவுலகக் கற்பனைகளல்ல. இவர்கள் ஒரு பத்தாண்டு காலத்தில் ஏற்படுத்திய சிறுகதைத்துறையின் தாவலை, ஐம்பது வருடங்களாக எழுதப்பட்டு வரும் இன்றைய சிறுகதைகளில் ஒரு பெரும் பாய்ச்சலாகக் காணமுடியவில்லை. இதனை ஏற்பது சங்கடமாயினும் உண்மையாகும்.

3. மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையைக் கண்ணாலும் காணாமல் பலரை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாகவும், மறுமலர்ச்சிப் படைப்புகளை புதுமைப்பித்தனின் மணிக்கொடிக்காலப் படைப்புகளுக்கு நிகராகவும் மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். அ. செ. முருகானந்தன், வரதர், சொக்கன், சு. இராசநாயகன் ஆகியோரில் முன்னிருவர் மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையை நாடாத்துவதில் பங்கு கொண்டவர்கள். பின்னிருவர் சஞ்சிகையில் எழுதியவர்கள். ஆனால் ஈழகேசரிப் பண்ணையில் நிறையவே எழுதி வளர்ந்தவர்கள். மறுமலர்ச்சியில் அ. ந. கந்தசாமியின் ஒரு சிறுகதைதானும் வெளிவராத நிலையில் அவரை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளராக இனங்காண்பது இலக்கிய வரலாற்றுத் தவறாகும். மறுமலர்ச்சி உருவாக்கிய எழுத்தாளர்கள் என ஆக இருவரான தாழையடி சபாரத்தினத்தையும், பெரியதம்பியையும் குறிப்பிடலாம். மெல்லிய மன உணர்வுகளை எளிதான வசன நடையில் சிறுகதையாகக் கூறும் ஆற்றல் பெரியதம்பியிடம் உள்ளது. அம்மான் மகள் அற்புதமான ஒரு சிறுகதை. மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் என்று என்னால் தொகுக்கப்பட்ட தொகுதி வெளிவருவதற்கு முன்னர் பெரியதம்பி சிறுகதை உலகில் அறியப்படவில்லை. உலகளாவிய தரத்திற்கு மறுமலர்ச்சியின் சிறுகதைகள் அமையாவிட்டாலும் அவை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் சிறுகதையின் வடிவத்தையும் செழுமையையும் புரிந்துகொண்டு படைக்கப்பட்ட ஆக்கங்கள் அதிலுள்ளன.

4. 'நமது சிறுகதை முன்னோடிகளின் படைப்புகளை ஆராயும்போது அவை நம்மைப்புடமிடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களைத் தருகின்றன. சிலவேளைகளில் வளர்ச்சி என்ற பெயரில் நாம் கட்டி வைத்திருக்கும் போலியான கட்டுமானங்களைத் தகர்க்கவும் செய்யலாம். போதாமையை உணர்த்தவும் செய்யலாம்.' என்ற சுந்தரம் டிவகலாலாவின் கூற்று இவ்விடத்தில் சிந்திக்கத்தக்கது. மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைத்தொகுதியை வடகிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டு அமைச்சு வெளியிட்டது. அதன் பதிப்புரையில் அதன் செயலாளர் டிவகலாலா மேற்கண்டவாறு தெரிவித்திருந்தார். ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சியின் பங்களிப்பு அதிகம் என மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகளை அறியாமலேயே விமர்சகர்கள் மதிப்பிட்டுள்ளனர். மறுமலர்ச்சியின் 24 இதழ்களில் மொத்தம் 52 சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அந்த 24 இதழ்களும் இன்று இருவரிடம் தாமுள்ளன. ஒன்று கோப்பாய் சிவத்திடம், மற்றையது என்னிடம். ஆகவே நான் ஆதாரத்துடன் தான் பேசுகின்றேன். அ. செ. முருகானந்தனின் மாடுசிரித்தது, இலங்கையர்க்கோனின் சக்கரவாகம், து. உருத்திரமூர்த்தி (மஹாகவி)யின் தூக்கணாங்குருவிக் கூடு, கு. பெரியதம்பியின் அம்மான்மகள், தாழையடி சபாரத்தினத்தின் தெருக்கீதம் என்பன மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்த பெருமை சேர்க்கும் சிறுகதைகளாகும்.

5. ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றில் முற்போக்குக்காலகட்டம் (1950 - 1960) விமர்சகர்கள் சிறுகதைச் செல்நெறியை ஒழுங்கு படுத்தவும், மதிப்பீடு செய்யவும் முன்வந்த காலமாகும். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, கனகசெந்திநாதன், சில்லையூர்ச் செல்வராஜன், எஸ். பொன்னுத்துரை முதலானோர் இக்காலகட்டத்தின் விமர்சகர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். முதலிருவர்கள் இலக்கியத்தில் மார்க்சியம் பார்த்தார்கள். மார்க்சியக் கருத்துக்கள் கொண்ட சிறுகதைகளையும் அவற்றினை எழுதியவர்களையும் தூக்கிவிட்டார்கள். இலக்கிய வடிவமோ, கலையழகோ கவனிக்கப்படவில்லை. மார்க்சியம் தழுவாத எழுத்தாளர்களை முற்றுமுழுதாகத் தூக்கி ஒதுக்கிவிட அவர்களால் முடிந்தது. அவர்களின் பெயர்களைக் கூடக் குறிப்பிடாது பார்த்துக் கொண்டார்கள். அதற்கொரு தேவை அப்போது இருந்ததாகச் சிவத்தம்பி இப்பொழுது கூறுகிறார். இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் ஒரு அப்பாவி விமர்சகர். இலக்கியக் கணிப்பீடு என்று வரும்போது எவரையும் ஒதுக்கிவிட அவரால் முடியாது. மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையிலும் வாசம் கண்டார். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது பக்கம் சார்ந்ததன்று. கட்சி சார்ந்ததன்று. நடு நிலையானது எனக் கனக செந்திநாதன் கருதிச்செயற்பட்டார்.

6. ஆங்கில அறிவுடையவர்கள் பலர் நம்மிடையே இருந்தாலும் ஆங்கில இலக்கியப்புலமை உடையவர்களாகப் பேராசிரியர்கள் கைலாபதி, சிவத்தம்பி, ஏ. ஜே. கனகரெட்னா ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். கைலாசபதி நிறைய வாசிப்பதில் விருப்புடையவர். தான் வாசித்து உணர்ந்தவற்றை பிறர் அறிய வைப்பதில் ஆவலுடையவராகவிருந்தார். சிந்தித்து ஆராய்ந்து நிறைய எழுதினார். கனகரெட்னா நிறைய வாசித்தாலும் பேசினாலும் அவருடைய பெரும்பொழுது ஆக்கமாகக் கழியாது அவமே கழிந்தது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்குப் பல சோலிகள். இலக்கியத்துக்கு அவர் ஒதுக்கிய நேரத்திலும் கூடிய நேரத்தைப் பொதுப் பணிகளில் செலவிட்டுள்ளார். என்று அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் தலைவரானாரோ அன்றே ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் செல் நெறிகளைச் சுட்டுவதாக வெளிவந்த நூல்களை மனம் வைத்து வாசிப்பது அரிதாகியது. முன்னுரைக்காக அனுப்பிய நூல்களையும் வெளியீட்டு விழாக்களில் பேசுவதற்கான நூல்களையும் தவிர சமகாலத்து நூல்களை வாசித்துக் கணிப்பு செய்ய முடியாது போயுள்ளது. இது ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஓரிழப்பாகும்.

2007 ஒக்டோபர் ஜூனம் (ஆகஸ்ட் 2007)

~*~*~*~

தங்களது “ஓ வெள்ளவத்தை” சற்று வித்தியாசமான சிறுகதையாகும். அதன் நம்பகத்தன்மை எப்படி?

விஞ்ஞானரீதியான சிறுகதைகளில் ஓரளவு நம்பத்தகுந்த சங்கதிகள் இருக்கும். சனாமிக்குப் பிறகு தென்னிலங்கையைத் தாக்கப்போகின்ற பெரும் இயற்கை இடர் புவிநடுக்கமாகும். இப்பொழுது வெள்ளவத்தைப் பிரதேசத்தில் கட்டப்படும் மாடிகள் 3.5 நிச்டர் புவிநடுக்க அலைகளுக்கே தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியன. இந்த அளவிற்கு மேல் புவிநடுக்கம் ஏற்படில் வெள்ளவத்தைக் கட்டிடங்கள் தகர்ந்து விடும். இப்பொழுது தென்னிலங்கையிலும் மலைநாட்டிலும் 2 நிச்டர் அளவில் புவி நடுக்க அலைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மலைநாட்டின் மகாவலி நீர்த்தேக்கங்களில் 4 நிச்டர் அளவிற்கு மேல் புவிநடுக்க அலைகள் ஏற்படில் நீர்த்தேக்கங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. இது அறிவியல் உண்மைகள். புவியியலாளன் என்ற வகையில் இந்தத் தகவல்களை வைத்து நான் எழுதிய சிறுகதை தான் ஓ வெள்ளவத்தை ஆகும். இது ஒரு எச்சரிக்கையே.

தங்கள் சிறுகதைகளில் “குளவிக் கூட்டைக் கலைக்காதீர்கள்” என்பது எண்பதுகளின் இறுதியில் தோன்றிய தமிழர் அரசியல் போக்கைப் விமர்சிப்பதாக அமைந்தது எனக் கூறப்படுவது பற்றித் தங்கள் கருத்து யாது?

என்னுடைய சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை கடந்த இரு தசாப்தங்களாகத் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்து வருகின்ற துயரங்களைக் கருவாகக் கொண்டவை. அவ்வகையில் வரலாற்றுப்

பதிவிற்கான ஆவணமாக அமைபவை. எனது 'இரவு நேரப்பயணிகள்' அவ்வகையில் பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்ட சிறுகதைத்தொகுதி. பெருநிலப்பரப்பிற்கான பாதைகள் அடைக்கப்பட்ட நிலையில் யாழ்ப்பாண மக்கள் ஊரியான் பாதையூடாகவும், கிளாலிப் பாதையூடாகவும் இரவு நேரத்தில் பயணப்பட்டு அனுபவித்த தாங்கொணாத் துயரங்களை என்னைப் போல இலக்கியத்தில் ஆவணப்படுத்தியவர்கள் எவருமில்லை எனத் துணிந்து சொல்வேன். ஏ9 பாதை திறந்து போக்குவரத்துச் சீரான சூழலில் என் இரவு நேரப் பயணிகளை எடுத்து வாசித்தால் ஒரு கால கட்டத்தில் நாம் அனுபவித்த காயங்களின் வடுக்கள் தெரியும். நாம் நடந்தவற்றினை இலகுவில் மறந்துவிடுகின்ற சாதி. அவ்வாறான வரிசையில் அடங்கும் ஒரு சிறுகதைதான் குளவிக் கூட்டைக் கலைக்காதீர்கள். நான் கிளிநொச்சியில் மேலதிக அரசாங்க அதிபராகப் பணியாற்றியபோது அரசாங்க விடுதியில் தங்கியிருந்தேன். அக்காலத்தில் கிளிநொச்சி நகரத்தில் இராணுவ முகாமிருந்தது. பல போராளிக் குழுக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் இராணுவ முகாம் ஏதோ ஒரு குழுவினால் 'சொட்டப்பட்டது. சில இரவுகளில் இரும்புத் தகடுகளால் கவசமிடப்பட்ட லொறி பெரும் கடமுடாச் சத்தத்துடன் இராணுவ முகாமை நோக்கி வரும். இராணுவ முகாமை நோக்கி இரண்டொரு சூடுகளை நாடாத்தி விட்டு அதே கடமுடாச் சத்தத்துடன் திரும்பிச் செல்லும். அவ்வாறான செயல்கள் நடந்தேறிய மறுநாள் இராணுவத்தினர் அவ்வழியால் வருபவர்களை வயது வித்தியாசமின்றித் துன்புறுத்தவார்கள். இது என் மனதில் படிந்து கனத்தது. இராணுவ முகாம் ஒரு குளவிக் கூடு. குளவிக் கூட்டை முற்றாகக் கொளுத்தி விட வேண்டும். கலைக்கக்கூடாது. இச்சிறுகதையைக் குறியீட்டு முறையில் எழுதி வைத்திருந்தேன். யாழ்ப்பாணக் கோட்டை தாக்கப்பட்ட சமயத்தில் இச்சிறுகதை 'மல்லிகை'யில் பிரசுரமானது. அதனால் அச்சிறுகதை பலத்த கண்டனத்தைப் பெற்றது. யாழ் கோட்டையை குளவிக் கூடாகக் கருதியதால் வந்த வினை. அச்சிறுகதையில் குறியீட்டுப்படிமம் அற்புதமாய் விழுந்திருந்தது. Symbolism வகைச் சிறுகதைக்குத் தக்க உதாரணம் குளவிக் கூட்டைக் கலைக்காதீர்கள் ஆகும். இரவுப்பூச்சிகள், கஞ்சிப்பொழுது போன்ற எனது ஏனைய சிறுகதைகளும் இவ்வாறானவை. இராணுவ நெருக்கடிகளும் போராளிகளின் பயமும் இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் கதாசிரியன் தான் சொல்ல விரும்புகின்ற கருத்திற்குக் குறியீட்டைக் கைக்கொள்கிறான். அக்குறியீடு கலையழகோடும் ஆயிரம் அர்த்தங்களோடும் அமைந்து விடுகின்றது. பயம் தந்த இலக்கிய உருவாக்கமாகிவிடுகின்றது. Ken Kesey தனது One Over the Cuckoo's Nest இல் அமெரிக்காவை பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியாகச் சித்தரிக்கவில்லையா?

தங்கள் சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்

நெஞ்சமே அமைதி கொள், யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள், இரவுநேரப்பயணிகள், ஓடில்லா ஆமைகளும் கூடில்லாத நத்தைகளும், குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம் ஆகிய ஐந்து சிறுகதைத்தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. எனது முதிரா இளமைக்கதைகள் 'நெஞ்சமே அமைதி கொள்' தொகுதியில் இடம்பிடித்துள்ளன. யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள் எனது இருபத்தைந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. காகிதம் இல்லாத கால கட்டத்தில் கொப்பிப் பேப்பரில் அச்சிடப்பட்டவை. எனக்குப் பெருமை சேர்க்கும் பல கதைகள் இதில் உள்ளன. வன்னிப் பிரதேசத்தின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடிக்கும் பல கதைகள் இதிலுள்ளன. 'ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்' என்ற, பலராலும் விதந்து பேசப்பட்ட சிறுகதை. இதில்தான் வெளிவந்தது. இரவு நேரப்பயணிகள் ஒரு களம்சார் கதைகள். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும்மிடையிலான பயணப்பாதை தடைப்பட்டபோது மக்களின் அவலம் நிறைந்த பயணத்தை அச்சிறுகதைகள் சித்தரிக்கின்றன. ஊரியனூடாகவும், கிளாலி ஊடாகவும், சங்குப்பிட்டி ஊடாகவும் மரணபயத்துடன் செய்த பயணங்கள் அதில் பதிவாகியுள்ளன. பலராலும் பாராட்டப்பட்ட விமர்சகர்களின் விதந்துரைப்புக்குள்ளான சிறுகதைகள் அதிலுள்ளன. அதனைத்தொடர்ந்து வெளிவந்த நான்காவது தொகுதியில் எனது அண்மைக்காலக் கதைகளும் முன்னைய கதைகள் சிலவும் உள்ளன. எனது சிறுகதைகள் பற்றிச் சொல்வதானால் நிறையக் கூறலாம். ஒவ்வொரு கதையின் பின்னால் ஒவ்வொரு வரலாறுண்டு. நான் திரிந்த களம்

பெரிது. பழகிய மாந்தர்கள் விதம் விதமானவர்கள். எனது அவதானிப்பு வித்தியாசமானது. நான் மக்களை நேசிப்பவன். எவரும் எனக்கு எதிரியல்லர். எல்லாரும் படைப்பாளி செங்கை ஆழியானின் கருணைக்குரியவர்கள். மூன்று தசாப்தங்கள் காட்டுக்கிராமப் பஞ்சப்பட்ட மக்களுடன் பழகிப்பழகி அவர்களின் துயர துன்பங்களில் பங்கு கொண்டவன். எனது சிறுகதைகள் அதனால் இந்த மண்ணில் புரள்பவர்களையே பேசின. எனது சிறுகதைகளின் பிரசுரங்களும் உலகளாவியது. இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் எனது சிறுகதைகள் அனைத்தையும் இந்தியாவில் தாமரை விரும்பிப்பிரசுரித்தது. கணையாழி, சுபமங்களா, கலைமகள் ஆகிய சஞ்சிகைகளில் பல சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. கனடா, ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து முதலான நாடுகளில் என் அனுமதி பெற்றும் அனுமதி பெறாமலும் என் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. எனது நாவல்கள் அனைத்தும் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளில் மறுபிரசுரமாகியுள்ளன. இப்போது கனடாப் பத்திரிகையான 'தமிழ்த் தென்றலில்' எனது வாடைக்காற்று தொடராக வெளிவருகிறதாம். கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அதனைத் தெரியப்படுத்தினார். எனது 'கடல் கோட்டை'யை மறுபிரசுரம் செய்ய விரும்பி பிரான்ஸ் ஈழநாடு பெரிதாக விளம்பரம் தனது பத்திரிகையில் செய்தது. 'யாழ்ப்பாணக் கோட்டைத் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்த நாவல்' எனக் குறிப்பிட்டது. பிரான்சிய அரசு அந்த நாவல் வெளிவருவதைத் தடைசெய்ய கட்டளை பிறப்பித்தது. யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைப் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கைப்பற்ற ஒல்லாந்தத் தளபதி கொழுசாறி பான்ஸ் கூன்ஸ் மூன்று மாதங்கள் முற்றுகையிட்டுப் பணியவைத்து வெற்றி கொண்டான். விடுதலைப்புலிகளும் அவ்வாறான முற்றுகையை இட்டிருந்தனர். வரலாறு திரும்பும் என்பது வரலாறு. இன்னொரு தொகுதி போடக்கூடிய சிறுகதைகள் என்னிடமுள்ளன. எனது பல சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இரவு நேரப் பயணிகள் முழுமையாக சிங்களத்தில் 'ராத்தியா நொனசய்' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது.

தமிழகப்படைப்பாளிகளின் முழுப்படைப்புக்களும் பெரும் தொகுப்புக்களாக வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் அதேபோல அழகிரிசாமி, இந்தமதி, வாசந்தி, திலகவதி, சுஜாதா எனப்படும் நூலும் நீளும் பெருந்தலையணை நூல்கள். நீங்கள் அப்படியொன்றை வெளியிடலாமே?

எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களைப் பெருந்தொகுப்புகளாக வெளியிட அச்ச வசதிகளும் பதிப்பக வசதிகளும் தமிழகத்தில் இன்றுள்ளன. ஈழத்தின் மூத்தபடைப்பாளி கே. டானியல் படைப்புகள் தமிழகத்தில் 1132 பக்கங்கள் கொண்டதாக வெளிவந்துள்ளது. மறைந்த படைப்பாளி டானியலின் ஆறு நாவல்கள் இதிலுள்ளன. அதேபோல மூத்தபடைப்பாளி மு. தளையசிங்கத்தின் படைப்புகள் ஒரே தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. தளையசிங்கத்தின் சிறுகதைகள், குறுநாவல், நாவல், ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி போன்ற கட்டுரை, அவருடைய அரிய மெய்ஞானக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் இதில் உள்ளன. தளையசிங்கத்தின் முழுமையான படைப்புக்கள் இதில் அடங்குகின்றன. ஈழத்தின் புகழ் மிக்க படைப்பாளி எஸ். பொன்னுத்துரையின் சிறுகதைகள் பலவும் எஸ்.பொ. கதைகள் என்ற பெயரில் பெருந்தொகுப்பாக 867 பக்கங்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் தமிழகப் பதிப்புகள். ஈழத்தில் டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள் அனைத்தும் ஒரு தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. 50 சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பிலுள்ளன. அதேபோல தி. ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் பலவும் ஒரு தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. 250 ரூபா உற்பத்தி விலை கொண்ட அந்நூலை 100 ரூபா அடக்கவிலையில் விற்பனைக்கு விட்டிருப்பது வியப்பிற்குரியது. செங்கை ஆழியான் தனது மூன்று குறுநாவல்கள், பத்துக்குட்டிக்கதைகள், பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்றை 1978இல் செங்கை ஆழியான் கதைகள் என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். 1992இல் தனது ஆறு நாவல்களைச் செங்கைஆழியான் நாவல்கள் என்ற தொகுப்பாகத் தந்துள்ளார். இவ்வாறான முயற்சிகள் நடந்துள்ளபோதிலும் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புகள் பெருந்தொகுதியாக வெளிவரும்போது அப்படைப்பாளி ஜெயகாந்தன் மாதிரி எழுத்துலகிலிருந்து ஒதுங்கியவராக அல்லது அழகிரிசாமி போன்று அமரரானவராக இருக்கவேண்டும். தொடர்ந்து எழுதுகின்ற

நிலையில் அவ்வாறான தொகுப்புகள் எவ்வளவு தூரம் படைப்பாளியை முழுமையாக அறிய வைக்கும் எனக் கூறமுடியாது. இவ்வாறான பாரிய தொகுப்புகளை முழுமையாக வாசிக்கும் பொறுமை இன்றைய வாசகர்களுக்கு இருக்கப் போவதில்லை. அவை நூல்கங்களை அலங்கரிப்பனவாக விளங்குகின்றன. எனினும் ஈழத்தில் அமரர்களான வரதர், நந்தி, சொக்கன், செம்பியன்செல்வன் ஆகியோரின் படைப்புகளை முழுமையான தொகுப்புகளாக வெளியிட அவர்களின் தரமான படைப்புகள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக வரதரின் தரமான 20 சிறுகதைகள், மூன்று குறுநாவல்கள், காவோலையில் பசுமை என்ற நாவல், புதுக்கவிதைகள், யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர் என்ற காவியம், பசுமைநினைவுகள் என்ற கட்டுரைகள் அனைத்தையும் வரதரின் படைப்புகளாக வெளியிடலாம். முழுமையான படைப்புகளை வெளியிடும்போது அவர்களின் ஆரம்ப எழுத்துக்களைத் தரம் பாராது வெளியிட்டு அவர்களின் பிற்காலப் பண்பட்ட எழுத்துக்களைக் குறைவாக மதிப்பிட வைக்கக்கூடாது. பெருந்தொகுதி வெளியிடக்கூடியளவிற்கு நம்மவர்களிடம் படைப்புகள் இல்லை.

யாழ்ப்பாணத்து இலக்கிய நிகழ்வுகள் அண்மைக் காலத்தில் சோர்வு கண்டுள்ளது போன்றுள்ளதே?

முற்றாக அவ்வாறு கூறவிடமுடியாது. ஈழத்தின் சமூக அரசியல் முரண்பாடுகள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் நம்பகமற்ற சூழல் படைப்பாளிகளையும் கலைஞர்களையும் இலக்கிய நிகழ்வுகள் நடாத்தத் தயக்கத்தைத் தந்துள்ளன. முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா அடிக்கடி ஏதாவது இலக்கியச் சந்திப்புகளை நடாத்துவார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிகழ்வுகள் போன்றிருக்கும். ஜீவாவின் கொழும்புப் பெயர்வோடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் காணாமல் போய்விட்டது. யாழ் இலக்கியவட்டம் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதன் முக்கிய பிரமுகர்களான வரதர், செம்பியன்செல்வன், சொக்கன், புத்தொளி சிவபாதம், தில்லைச்சிவன், ஆகியோரின் இழப்புக்களால் ஓரளவு தன் செயற்பாட்டில் குன்றிப்போயுள்ளது. தனித்து அதன் தலைவர் செங்கை ஆழியானால் எவ்வளவு காலம் தான் தாக்குப்பிடிப்பது? யாழ் இலக்கியவட்டத்திற்குப் புது இரத்தம் பாய்ச்ச வேண்டியுள்ளது. யாழ் இலக்கியவட்டத்தின் அங்கமான இலங்கை இலக்கியப்பேரவையின் பரிசளிப்பு விழா நடாத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. கனகசெந்தி கதாவிருது வழங்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாண்டு சம்பந்தன் விருதுக்கான தெரிவு நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. அத்துடன் சமூகவியலாளர் அ.பொ. செல்லையா நினைவாக 2006ஆம் ஆண்டின் சிறந்த கட்டுரையியல் நூல் ஒன்றிற்கு விருது வழங்க அவர் மகன் செந்தில் முன்வந்துள்ளார். அதேபோல் மூத்தஎழுத்தாளர் நாவேந்தன் நினைவாக 2006ஆம் ஆண்டின் சிறந்த சிறுகதை நூலிற்கு நாவேந்தன் விருது வழங்க அவரது சகோதரர்கள் முன்வந்துள்ளனர். அதற்கான விண்ணப்பங்கள் கோரப்படவுள்ளன. தெல்லிப்பளை கலை இலக்கியவட்டம் அடிக்கடி கூட்டங்கள் நடாத்தியது. கோகிலா மகேந்திரனின் அவுஸ்திரேலிய புலம் பெயர் நோக்குடனான கொழும்பு இருக்கை தெல்லிப்பளை கலை இலக்கிய வட்டத்தை ஸ்தம்பிக்க வைத்துவிட்டது. தாயகம் க. தணிகாசலம் கலை இலக்கியப் பேரவையின் சார்பில் இலக்கியச் சந்திப்புகள் நடாத்தி வந்தார். மௌனமாகிவிட்டார். எனினும் அண்மையில் இலக்கிய நிகழ்வுகள் அரங்கேறியுள்ளன. நயினைக் கிருபானந்தாவின் பூரணிக் குழுவினர் கலைப்பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை விருதினை (2007) கலாபூஷணம் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளைக்கு வழங்கிய நிகழ்வு நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் நடந்தேறியது. செங்கைஆழியான் தலைமை தாங்க பேராயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன், பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, ஆறு திருமுருகன், கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் முதலானோர் கருத்துரை வழங்கினர். அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை இலங்கையில் நாடறிந்த வானொலி நாடக ஆசிரியர். 500க்கு மேற்பட்ட நாடகப்படைப்புகள் இவருடையவை. தேசிய ரீதியிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் பல பரிசில்களைப் பெற்றவர். சிறுகதை, நாவல், புனைகதைசாராப் படைப்புக்களை எழுதியவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஜீவநதி என்ற இருமாத இதழ் ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. அதன் வெளியீட்டு விழா வடமராட்சியில் நடந்தேறியது. சின்னராஜா விமலன், கலாமணி, பரணீதரன்,

துரைராஜா ராஜவேல் என்போரை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு ஜீவநதி வெளிவந்துள்ளது. ஜீவநதியின் ஆசிரியர்கள் துடிப்பான இளைஞர்கள். மூத்தபடைப்பாளி தெனியான் தலைமையில், வெளியீட்டுரையை செங்கைஆழியான் நிகழ்த்தினார். மதிப்பீட்டுரை செய்த கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் சிறுசஞ்சிகைகளின் வடிவமைப்பில் ஞானம் சிறந்து விளங்குகின்றது எனப் பாராட்டினார். வடிவமைப்புக்கு ஞானம் சிறந்த உதாரணம் என்றும் கூறினார். எழுத்தாளர் பொ. ஷண்முகநாதனின் நகைச்சுவைக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பான சிரிப்போம் சிந்திப்போம் நூலின் அறிமுகவிழா ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் நடாத்தியது. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினார். நெல்லை ஆனந்தராணியின் எதிர்பார்க்கைகள் என்ற வானொலி நாடக நூல் வெளியீட்டு விழா கட்டைவேலி பலநோக்குக் கூட்டுறவு சங்க மண்டபத்தில் நடந்தது. கட்டைவேலி ப.நோ.கூ. சங்க கலாசார கூட்டுறவுப் பெருமன்றத்தின் தலைவர் த. சிதம்பரப்பிள்ளை தலைமை தாங்கினார். ஈழத்துப் படைப்புகளைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி விநியோகித்து வருகின்ற அரும் பணியைச் சிதம்பரப்பிள்ளை தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார். செங்கை ஆழியான், கலாமணி, குப்பிளான் சண்முகம் ஆகியோர் விழாவில் கலந்து உரையாற்றினர். இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்காங்கு இலக்கிய விழாக்கள் ஒன்றும் இரண்டுமாக நடந்துவருகின்றன.

2007 நவம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 2007)

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் விமர்சனச் சிந்தனைகள் எவ்வளவு தங்கள் எழுத்துக்களில் செல்வாக்கு, பாதிப்பு ஏற்படுத்தின?

தூரத்திற்கு

நான் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்ற காலத்திலும் கற்பித்த காலத்திலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி அங்கிருந்தார். கற்ற காலத்தில் அவருடன் எனக்கு இலக்கிய உறவிருந்தது. நானும் நவசோதியும் தொகுத்து வெளியிட்ட 'கதைப்பூங்கா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்குப் பேராசிரியர் கைலாசபதியே முன்னுரை வழங்கியிருந்தார். பல்கலைக் கழக எழுத்தாளர்களில் இரு அணியினர் உருவாக அவரே காரணமாகினார். மார்க்ஸிச சிந்தனைகளில் ஊறியிருந்த அவரது ஆரம்பக்காலக் கருத்துக்கள் படைப்பிற்கான செல்நெறியை எமக்குக் கூறிய போது வெறும் பிரச்சாரக் கருத்துக்களாகத் தெரிந்தது. ஒரு இயக்கம் சார்ந்து எழுத்தாளன் இருக்கவேண்டும் என அவர் விரும்பினார். அவரது கருத்துக்கள் படைப்பாளியைக் கட்டுப் படுத்துவதாகவும் படைப்பாளியின் தேடலிற்கு இடமளிக்கவில்லையெனவும் நான் கருதினேன். சாதியத்தால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் பாட்டாளி மக்களினதும் விடிவிற்கானதாக படைப்பு இருக்கவேண்டும் என்றார். நான் அவற்றிற்கு மாறானவனல்லன். அத்தோடு இன ரீதியாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் விடிவிற்கும் படைப்பு வழிகாட்டவேண்டும் எனக் கருதினேன். முன்னைய கருத்து நிலைப் படைப்பாளிகளே முற்போக்காளர் என்றார். படைப்பிலக்கியத்தில் முற்போக்கு என்ற சொல் மார்க்ஸிச எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பதாகவும் மற்றவர்கள் பிற்போக்காளர் என்பதாகவும் நீண்ட காலம் நிலவிய மாயை பெரும் தவறென அண்மையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒரு பேட்டியில் தெரிவித்துள்ளார். பேராசிரியர் கைலாசபதி தனது கருத்தியல்புகளுக்கு இணக்கமான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை அவை கலை அழகில்லாதிருந்தாலும் வெறும் பிரச்சாரப் படைப்புக்களாக இருந்தாலும் உயர்த்தி எழுதத் தொடங்கினார். 'அது அன்று ஒரு அவசிய தேவையாக இருந்ததென பின்னர் சிவத்தம்பி ஒப்புக்கொண்டார். பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு ஜீனியஸ், பேரறிஞர் இதில் இரு கருத்துக்கள் இல்லை. அவரது பிற்காலச் சிந்தனைகள் சமூக மேம்பாட்டிற்கு உதவியுள்ளன. ஆனால் தூரதீர்ஸ்டவசமாக அவர் ஒரு பக்கம் சார்ந்த விமர்சகராக இருந்ததால் அவரது கணிப்பிற்குள் எம் போன்றோர் உள்ளாகாது போயினர். சுருக்கமாகக் கூறில் பேராசிரியர் கைலாசபதி நம்பிய சிந்தனைகள் என் படைப்புக்களில் பெரும்

செல்வாக்கினைச் செலுத்தின எனக் கருதவில்லை. ஆனால் ஒரு படைப்பினை ஆக்கும்போது கைலாசபதியின் கருத்துக்கள் மனதிற்பதிந்து என் சமூகப் பார்வையை செம்மைப் படுத்தியிருக்கின்றன; எச்சரித்திருக்கின்றன. பார்வையை அகலமாக்கியிருந்தன.

முற்போக்கு எழுத்துக்கள் தங்கள் எழுத்துப் போக்கை நிர்ணயித்தனவா?

இலங்கையில் புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் சங்கம், இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒன்றியம் எனப் பல எழுத்தாளர் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மார்க்சியக் கருத்துக்களையும், அக் கருத்துக்களை தம் படைப்புக்களில் சித்தரிப்பவர்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றும் உரிமை பாராட்டிக் கொண்டது. இது இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்பட்ட சோகம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இல்லாத படைப்பாளிகள், ஆரம்பத்தில் அச்சங்கத்தில் இருந்து விலகிய படைப்பாளிகள் (புதுமை லோலன், வ.அ. இராசரெத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை, முதலானோர்) அத்தனை பேரும் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்ற கருத்து நிலை உருவாகிவிட்டது. முற்போக்குச் சங்கத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் முற்போக்கான படைப்புக்களை படைத்தவர்கள் என்றோ, முற்போக்குச் சங்கத்தில் இல்லாதவர்கள் எல்லோரும் முற்போக்கு அல்லாத படைப்புக்களை எழுதினர் என்றோ சொல்ல முடியாது. அற்புதமான முற்போக்குப் படைப்புக்கள் வெளியில் இருந்தே கலாபூர்வமாக வெளிவந்துள்ளன. முற்போக்கு எழுத்துக்கள் என்பது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க அங்கத்தவர்களால் எழுதப்படுபவை என்று கொள்ளக்கூடாது. முற்போக்கு எழுத்து என்பது என்ன? அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவிற்காகவும் மானிட மேம்பாட்டிற்காகவும் படைக்கப்படுகின்ற எழுத்துக்கள். ஈழத்தின் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் வெறும் கற்பனாவாதக் கனவுகளல்ல. நான் நிறைய வாசித்தேன். காண்டேகர், பக்கிம்சந்தர், கல்கி, புதுமைப் பித்தன், அழகிரிசாமி, அகிலன், பார்த்தசாரதி, ஜெயகாந்தன், தகழி, மார்க்கிம்கோர்க்கி, டால்ஸ்ராய், ஹெமிங்வே எனப் பட்டியல் நீளும். இவை அனைத்தும் ஏதாவது ஒவ்வொரு வழியில் மானிட மேம்பாட்டினைச் சுட்டின. அவற்றில் சில மனோரதியப் படைப்புக்களாக விளங்கினாலும் அவற்றில் மானிட நேயத்திற்கான, மானிட நல்லுறவிற்கான ஒரு கருத்து தொக்கிக்கிடந்தது. நான் படித்த நூல்களை முற்போக்கானவை, அவ்வாறில்லாதவை என வகுத்துப் பார்ப்பதற்கு என்னால் முடிந்தது. அந்த வகையில் என்னால் இனங்காணப்பட்ட முற்போக்கான எழுத்துக்கள் என் படைப்பின் போக்கினை நிர்ணயிக்கத் தவறவில்லை.

உலக இலக்கியப் போக்குகள் தங்கள் எழுத்துக்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிக் கூறுங்கள்?

இலக்கிய ரசனை காலத்திற்குக் காலம் அவரவர் விருப்பிற்கேற்ப வேறுபடும். என்னை வாசக நிலையில் இருந்து பார்க்கும்போது அது எனக்குச் சாலப் பொருந்துவதை மறுக்க மாட்டேன். புதுமைப்பித்தனை தெரிந்து கொண்ட அளவிற்கும் மேலாக கல்கியைத் தெரிந்து கொண்டதான் நான் எழுத்துலகில் கால் பதித்தேன். உலக இலக்கியத்தின் நவீன வடிவங்களும் வகைகளும் போக்குகளும் இந்திய இலக்கியப் போக்கினை காலதாமதமாக வந்தடைந்தன. அங்கிருந்து ஈழத்துப் படைப்புக்களுக்கு இன்னும் தாமதமாக வந்து சேர்ந்தன. நவீன இலக்கியத்தில் Fiction, Non Fiction என்ற வகைகளுள் அடங்குகின்ற நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், பயண விபரணம், தினக்குறிப்புக்கள், சுயசரிதைகள், கடிதங்கள், வரலாறு ஆகிய வகைகள் அனைத்திலும் கவிதை தவிர்ந்த ஏனையவை அனைத்தும் மேலைத்தேயத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்ட இலக்கிய வகைகளாம். (Fiction - என்பது புனைகதைகளான நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் மட்டுமே குறிக்கும் என வாதிடுவோரும் நம்மிடையே உளர்) எங்களுக்குள் ஒரு புதிதான ஒரு நவீன இலக்கிய வகையோ வடிவமோ இருக்கவில்லை. எனவே முற்று முழுதாக உலக இலக்கியப் போக்குகள் தமிழ் இலக்கிய உலகின் போக்கினை நிர்ணயித்துள்ளன. நான் அதற்கு விதிவிலக்கானவனல்லன். எனக்கு முதல் முதல் அறிமுகமான

ஆங்கில நூல் ஸ்ரீவின்சனின் Treasure Island ஆகும். அது அக்கால Romance Age உக்குரிய வீரதீரச் செயல்கள் நிறைந்த நாவல். புதையல் தீவிலுள்ள பொக்கிஷங்களை அடையப் பயணப்படுகின்றவர்களின் சாகசங்களைக் கூறும் கதை. சிரேஷ்ட தராதர பத்திர வகுப்பின் பாடநூலாக இருந்ததால் இந்நாவல் எங்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்டது. என்னைக் கனவுலகில் மிதக்க வைத்து நிஜவாழ்வில் நிகழ முடியாத அற்புதங்களைக் கற்பனை செய்யவைத்தது. அடுத்து நான் வாசித்து வியந்த நாவலாக Defore இன் 'றொபின்சன் குருசோ' அமைந்தது. அதன் பின்னர் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஆங்கில நாவல்களில் பலவற்றினைப் படிக்கமுடிந்தது. சாமுவேல் றிச்சார்ட்சனின் புகழ் பூத்த நாவலாகக் கொள்ளப்படும் 'Pamela' வைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தேன். ஒரு பெண் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள எடுக்கின்ற சிரமங்களை அந்த நாவல் விபரித்தது. 1740 களில் எழுதப்பட்ட அந்த நாவல் பெண்ணியக் கருத்துக்களை அன்றே கையாண்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் இருந்து ஒரு காலகட்டத்தில் வெளிவந்த ஆரணி குப்புசாமி, ரங்கராஜா போன்றோரின் தழுவல் துப்பறியும் நாவல்களும் பேய்பிசாசுக் கதைகளும் ஏற்படுத்திய உணர்வால் அவ்வாறான ஆங்கில நாவல்களைப் படிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. மேலைத்தேய வாசகர்களை ஆக்கிரமித்திருந்த 'Gothic Novels - பேய் பிசாசுக் கதைகளை படிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டதால் Mary Selly உடைய 'Frankenstein' என்ற இறந்த மனிதனின் உடல் உறுப்புக்களை பொருத்தி உருவாக்கிய பயங்கர மனிதன் பல நாட்கள் உறக்கத்தைக் கெடுத்துள்ளான். Bram Stoker என்பவருடைய 'Dracula' என்ற இரத்தம் குடிக்கும் பிசாசின் கதை மனதைக் கலக்கியது உண்மை. இவ்வாறு கதைகளை எழுதும் ஆர்வம் என்றும் எனக்கிருந்ததில்லை.

நான் வாசித்த முதலாவது யதார்த்தப்பண்பு கொண்ட Realistic நாவல் சார்ள் டிக்கின்சின் 'ஓலிவர் ருவிஸ்டர்' ஆகும். ஒரு அனாதைப் பையன் ஒரு கைத்தொழில் நகரத்தில் வாழும் போது எதிர்நோக்கும் அவலங்களை இந்த நாவல் சித்தரிக்கின்றது. கைத்தொழில் நகரங்களில் நிலவும் சமூக முரண்பாடுகளையும் விழுமியக் கட்டவிழ்ப்புக்களையும் இந்த நாவல் கூடியவரை யதார்த்தமாக விபரிப்பதாக கூறுவர்.

Thomas Hardy யினுடைய ஓரிரு நாவல்களை வாசித்துள்ளேன். இவர் Romantism தோடு Realism கலந்து தனது படைப்புக்களை எழுதியமை எனக்குப் பிடித்தன. (Romantism இல் காதல் ஒரு முக்கிய அம்சம், வீரதீர் சாகசங்கள் போல) புனைகதைகளில் யதார்த்தம் என்ற பண்பு மேலைத் தேசத்தில் 1850 களில் உருவாகிவிட்டது. உண்மையும் சற்றும் பிழைக்காத தகவல்களும் இதன் முக்கிய அம்சங்கள். இலங்கை இலக்கியத்தில் 1950-1960 களில் தான் இது வலியுறுத்தப்படுகின்றது. அக்கால கட்டத்தில் நான் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்தமையால் எனது படைப்புக்களில் யதார்த்தம் முக்கியமானதாகியது. Realism என்பதற்குப் பின்னர் பல 'இசங்கள்' இலக்கியத்தில் புகுந்தாலும் எனது படைப்புகளில் இப்பண்பு விரவியே காணப்படுகிறது. எனது நாவல்களான 'வாடைக்காற்று' முதல் 'காட்டாறு' உட்பட 'போரே நீ போ' வரை இப்பண்பு அவற்றிலுள்ளது. மேலைத்தேய இலக்கியத்தில் Naturalism என்ற முக்கிய இயல்பை அறிமுகப்படுத்தியவர் பிரான்சிய எழுத்தாளரான எமிலி ஜோலா ஆவார். மக்களது வாழ்வினை பாரம்பரியத்தோடு சூழலும் இணைந்தே நிர்ணயிக்கின்றது. மனிதர்கள் சூழ்நிலையின் கைதிகளாகவுள்ளனர் என்பது சூழலியம் ஆகும். எமிலி ஜோலாவின் 'Germinal' இவ்வாறான ஒரு நாவல். ஒரு காலகட்டத்தில் எமிலி ஜோலாவின் நாவல்கள் வாசகர்களைத் திகைப்படைய வைத்தன. இன்று அவை வரலாறாகிவிட்டாலும் இலக்கியத்தில் அவரே இயற்பியல் - சூழலியல் வாதத்தைத் தொடக்கி வைத்தவராவார். ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் பாரம்பரியம் எவ்வளவு தூரம் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறதோ இல்லையோ சூழல், அது பெளதீகச் சூழலாக இருந்தாலும் சரி பண்பாட்டு சூழலாக இருந்தாலும் சரி அவனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. அவன் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பது சூழலியம் ஆகும். நான் புவியியலாளன் ஆகையால் இதில் தெளிவாக இருக்கின்றேன். எனது வன்னிப் பிரதேச நாவல்களில் இப்பண்பினைக் காணலாம். குறிப்பாக 'ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்' என்ற நாவலில் இதனைப் பூரணமாக கையாண்டுள்ளேன்.

1800 களிலேயே தனது புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கினை (Colloquial) ப் பயன்படுத்திய முதல்வராக அமெரிக்க எழுத்தாளரான Mark Twain கருதப்படுகிறார். அவரின் The adventures of

Huckleberry Finn என்ற நாவல் தக்க உதாரணம். ஈழத்தின் மண் வாசனை இலக்கியக் கோட்பாட்டு புனைகதைகளில் பேச்சு வழக்கின் முக்கியத்துவம் பற்றி முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. ஐரில் எழுத்தாளரான James Joyce எழுதிய Ulysses என்ற நாவலை வாசிக்குமாறு எங்களுக்கு வழிகாட்டியவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆவார். அதற்குக் காரணம் நனவோடை உத்தியினை (Stream of Consciousness), இலக்கியத்தில் முதன் முதல் பயன்படுத்தியவர் மார்க் ருவைன். நனவோடை உத்தியினை பயன்படுத்தி சிறுகதைகள் பல எழுதியுள்ளேன். நாவல்களில் (மரணங்கள் மலிந்த பூமி, சாம்பலி) ஓரளவு கையாண்டுள்ளேன். Ulysses ஐப் புரிந்து கொள்வதற்கு நான் பட்ட சங்கடம் எனது வாசகர்களும் படக்கூடாது என்ற நோக்கில்லை.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் எனக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட இன்னுமிரு நாவலாசிரியர்கள் ருசியாவினதும் உலகத்தினதும் தலை சிறந்த படைப்பாளிகளான Leo Tolstoy, Fyodor Dostoevsky ஆவர். முன்னவரின் War and Peace பின்னவரின் Crime and Punishment என்னை மிகக் கவர்ந்தன. யதார்த்த நாவல்களுக்கு அவை எடுத்துக் காட்டுக்களாகவுள்ளன. ரோல்ஸ்ரோயின் Anna Karenina நான் மிகப் பொறுமையாக வாசித்த நாவல். இது ஒரு துயரமான காதல் கதை. ரோல்ஸ்ரோயின் நாவல்களில் விபரணையும் கதைகூறலும் நன்கு அமைந்திருக்கும். எனது போரே நீ போ, மரணங்கள் மலிந்த பூ ஆகிய நாவல்களில் இவ்வாறான நாவல்களின் தாக்கம் இருப்பதாகப்படுகின்றது.

உலக புனைகதைகளில் குறியீட்டியல் (Symbolism) குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய இயக்கமாகப் பின்பற்றப் பட்டிருக்கின்றது. ஆங்கில நாவலாசிரியையான வேர்னி யாவூல்ப் தனது நாவல்களில் நனவோடை உத்தியோடு குறியீட்டியலையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். சமூகப் பெறுமானங்களின் உடைவைச் சித்திரிக்கும் அவரின் To the Light House என்ற நாவல் தக்க உதாரணம். குறியீட்டியல் நாவல்களில் சமூகப் பிரமுகர்கள், சாதாரண சமூக மாந்தர்கள் பாத்திரங்களாக வருவர். ஆனால் அவர்கள் உயிரினங்களாகச் சித்திரிக்கப்படுவர். George Orwell என்பவருடைய Animal Farm தக்க மிகச் சிறப்பான நான் படித்த குறியீட்டு நாவலாகும். கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் இந்த நாவலை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். மாந்தர்களை மானாகவும் வெளவால் களாகவும் குறியீடாகக் கொண்டு நான் இரவு நேரப் பயணிகள் என்ற தொகுதியில் முறையே கஞ்சிப் பொழுது, இரவுப் பூச்சிகள் போன்ற சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். பிரச்சினையாகப் பேசப்பட்ட 'குளவிக்கூட்டைக் கலையாதீர்கள்' என்ற சிறுகதையில் நான் கூற விரும்பிய கருத்திற்குக் குறியீடு உதவியுள்ளது. அமெரிக்க எழுத்தாளரான Ken Kesey எழுதிய One Over the Cuckoo's Nest என்ற ஒரு நாவலைப் படித்திருக்கிறேன். சாதாரணமாகப் படித்தால் ஒரு மனநோய் ஆஸ்பத்திரியும் அதில் ஓர் மன நோயாளியும் எனக் கதை விரியும். விமர்சகரின் கருத்துடன் படித்தால் அதில் வரும் கதாநாயகன் நவீன அமெரிக்காவின் குறியீடாகக் காட்சி அளிப்பான். அந்த ஆஸ்பத்திரி அமெரிக்காவாகக் காட்சி தரும்.

பேரன் பக் என்பாரின் Good Earth, ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே என்பாரின் Farewell to Arms, கடலும் கிழவனும் ஆகிய நாவல்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. சுறா வேட்டைக்காரரான கிழவன் ஒருவனின் ஓர்மத்தை கடலும் கிழவனிலும் காணலாம். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான போராட்டத்தில் மனிதனின் வெற்றியை இந்த நாவல் சுட்டுகிறது. ஹெமிங்வேக்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன் Herman Melville என்பவர் எழுதிய Moby-Dick என்ற ஒரு நாவலில் வரும் Ahab தனது காலின் இழப்பிற்குக் காரணமான திமிங்கிலம் ஒன்றினை வேட்டையாடப் புறப்பட்டு, அதனுடன் போராடி அப் போராட்டத்தில் உயிரை இழக்கின்றான். இங்கு இயற்கையுடன் போராட்டத்தில் மனிதன் அழிகிறான். இவ்விரு நாவல்களையும் குறியீட்டு நாவல்களாகக் கொள்ள முடியும். ஹேர்மன் மெல்லிலாவின் படைப்பனுவத் தாக்கம் ஹெமிங்வேக்கு இருக்குமானால் தன் காதல் மனைவியைக் கொன்ற யானையை வேட்டையாட கானகத்துள் அலையும் செங்காரனை என் நாவலான 'யானை' யில் சித்திரிக்கும் எனக்கு அவர்களின் தாக்கம் இருந்திருக்கும். ஆம். எனது யானை நாவலில் மனிதனுக்கும் விலங்குக்குமிடையிலான போராட்டத்தில் மனிதன் வெற்றிபெறுவதைக் காட்டியுள்ளேன். இயற்கை கம்பீரத்துடன் அழிவதைக் காட்டியுள்ளேன்.

நான் புனைகதை சாரா நாவல்கள் சில எழுதியுள்ளேன். Non Fiction Novel என்ற வார்த்தையை முதன் முதல் 1970 களில் பயன்படுத்தியவர் அமெரிக்க எழுத்தாளரான Truman Capote என்பவராவார். உப்புச் சப்பற்றிருந்த புனைகதை சாரா எழுத்துக்களுக்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தார். உண்மையான சம்பவங்களை ஆவணமாக்கும் தன்மையுடன் விபரிக்கும் போது அதற்கு புனைகதை நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்தி ஆவணமா நாவலா என்ற இருமைச் சுவையை வழங்கினார். அவரின் In Cold Blood அவ்வாறான ஒரு படைப்பு. அவ்வகையில் இன்று ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. இடி அமீனின் ஆசீர்வாதத்துடன் பணயம் வைக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் பயணிகளை விடுவித்த 'Operation Entebe' ஒரு உச்சமான புனைகதை சாரா நாவலாகும். தன்னுடைய பாரம்பரிய அடி வேரைத் தேடிப் பயணப்படும் Alex Haley இதனுடைய 'Roots' ஓர் அற்புதமான புனைகதை சாரா நாவலாகும். Larry Collins சும் Dominique Larere வும் இணைந்து எழுதிய Freedom at Midnight, The Fifth Horseman ஆகியவை என்னால் விரும்பி வாசிக்கப் பட்டவை. ஆவணப்பதிவோடு நாவலின் சுவை கலந்து எழுத முடியும் என்பதற்கு இவை எடுத்துக்காட்டுக்கள். தொழிற் றுறைசார் இரகசியங்கள், சுழிவு நெளிவுகளை நாவல்களில் சித்திரிப்பதில் Arther Hailey திறமைசாலி. The Evening News, Strong Medicine, Hotel என்பன சுவையும் தகவலும் தரும் புனைகதை சாரா நாவல்கள். இவற்றினை ஆர்தர் ஹெய்லி நாவலெனவே குறிப்பிடுகிறார். புனைகதை சாரா நாவல்களை ஈழத்தில் எழுதிய ஓரிருவரில் நான் ஒருவன். (மற்றவர் நாவண்ணன்). களம் பல கண்ட கோட்டை, 24 மணிநேரம், மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது, கடற்கோட்டை என்பன இவ்வாறானவை. இவற்றினை எழுதுவதற்கான 'இம்பிளேசன்' தாக்கம் எங்கிருந்து வந்திருக்குமென சொல்லத் தேவையில்லை.

இன்று Magical Realism என்ற இலக்கியக் கருத்து அறிமுகமாகியுள்ளது. இது 1965 களில் ஆசெந்தீனா நாவலாசிரியரான Jorge Luis Borges என்பவர் தனது நாவலில் கையாண்டார். புராதனமான கதைகளை அதிக கற்பனையுடன் மாந்தர்களுடன் கலந்து ஒரு விநோதமான உலகினை புனைகதைகளில் சித்திரிப்பது மெஜிக்கல் றியலிசம் ஆகும். விக்கிரமதித்தன் கதைகள், ஆயிரத்தொரு இரவுகள் ஆகிய வழிமுறைக் கதைகளுக்கும் இதற்கும் இடையிலான வித்தியாசம், மெஜிக்கல் றியலிசத்தில் அறிவியல் சங்கதிகளும் மானிட மனவுடைவுகளும் மிகுந்து நிற்கும். பல தலைமுறைகளை நாவல் இலக்கியத்தின் வழி வழி வந்த முறைகளுக்கு மாறாக இவை சித்திரிப்பனவாகவுள்ளன. Maruez எழுதிய 'One Hundred years of Solitude' மெஜிக்கல் றியலிசத்திற்குத் தக்க உதாரணமாகும். தமிழில் ஜெயமோன் எழுதிய விஷ்ணு புரத்தினைக் குறிப்பிடலாம். உதாரணமாவதால் அது உன்னத படைப்பு என்று அர்த்தமாகாது. மெஜிக்கல் றியலிசப் பண்பினை என்னால் எழுதப்பட்ட சிறுவர் நாவலான 'பூதத்தீவுப் புதிர்கள்' எனும் நூலில் ஓரளவு காணமுடியுமென நம்புகிறேன். கற்பனவாதத்தின் உச்சமாகவும் வாசகனை அதியற்புத உலகில் சஞ்சரிக்க வைப்பனவாகவும் இவற்றின் பண்பிருப்பதாக நான் கருதுகின்றேன். இன்று 1950 களின் பிற்கூற்றில் மேற்கே பேசப்பட்ட பயிலப்பட்ட 'Postmodernism' பின் நவீனத்துவம் என்ற கருத்துக்கள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் பேசப்படுகின்றன. பாரம்பரிய இலக்கிய இலக்கணங்களில் இருந்து கட்டவிழ்வதும் புதிய பரிமாணங்களை உள் வாங்குவதும் பின் நவீனத்துவத்தின் பிரதான அம்சங்கள். இலக்கியத்திற்கு இந்த அம்சங்கள் முக்கியமானவைதான். ஆனால் தமிழில் அவை எவ்வளவு தூரம் படைப்பிலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன என்பது ஐயத்திற்குரியவை. படைப்பாளிகள் தமிழுக்கென ஒரு புதிய இலக்கிய உரை நடை வடிவத்தையும் சிந்தனையையும் அறிமுகம் செய்து கொள்ளவேண்டிய காலம் வந்து விட்டதெனக் கருதுகிறேன்.

கிளிநொச்சியில் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மேலதிக அரசாங்க அதிபராக பணியாற்றிய காலத்தில் என்னுடன் உணவுக்கட்டுப்பாடு அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம் எனது இலக்கிய செல்நெறியைச் செம்மைப் படுத்தினார். அவர் வாசிக்கும் நல்ல பல ஆங்கில நூல்களை, அவை பெரிதும் புனைகதை சாரா நாவல்கள், எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அவருடன் கிளிநொச்சியில் ஒரே விடுதியில் தங்கி வாழ நேர்ந்தமையை நான் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஆங்கில இலக்கியம் என்பது ஒரு மாபெரும் சமுத்திரம். அதில் தேடிப்படித்தவை ஒரு சிறு சிறு துமியளவுமில்லை. நான் வாசித்ததாகக் குறிப்பிடும் நூல்களில் பெரும்பாலானவை எனது சொந்த நூலகத்தில் உள்ளவை.

உலக இலக்கியப் போக்குகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்மாற்றப் போக்குகள் காலதாமதமாகவே கீழைத் தேசங்களுக்கு அறிமுகமாகின்றன. எவ்வாறாயினும் அவை நாவல், சிறுகதை என்பவற்றில் புதியதொரு வகையை அறிமுகம் செய்ததாகக் கொள்ள முடியாது. வாசகன் விரும்பியவற்றைப் படிக்கிறான். சிலவற்றினை மனதில் கொள்கிறான். விமர்சகன் மட்டும் படைத்தவற்றிற்கு இலக்கணம் காண்கிறான்; வித்துவச் செருக்குடன் விளக்கம் தருகிறான்.

2007 டிசம்பர் ஞாண் (இதழ் 08.91)

செங்கை ஆழியான்..... நீங்களாமா? (ஓர் எதிர்வுரை)

-ல. முருகபுத்த

புலம் பெயர்ந்தவர்களைப்பற்றியும் - அவர்கள் மத்தியிலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருப்போர் குறித்தும் ஈழத்திலிருக்கும் -தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் எம்மவர்கள் (இங்கு எம்மவர்கள் என நான் சுட்டுவது எழுத்தாளர்களைத்தான்) சிலர் காலத்துக்குக் காலம் மேம்போக்காக ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள்.

அந்தவரிசையில் இப்போது செங்கைஆழியானும் சேர்ந்துகொண்டார்.

ஜெயகாந்தன்- புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமா, அது புலம்பல் இலக்கியம் - என்றார். (இதுபற்றி-தினக்குரலில் நான் எழுதிய மறுபக்கம் என்ற தொடரில் (02-செப்-2000) பதிவுசெய்துள்ளேன்.

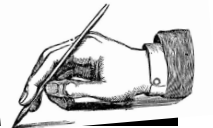
மல்லிகைஜீவா- ஒரு வாசகரின் கேள்விக்கு -பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து பிறந்த நாட்டையும் வாழ்ந்த வீட்டையும் இனசனங்களையும் விட்டு பிறதேசம் ஓடும் காகக்கூட்டத்தைப்பற்றி நினைத்துத்தான் நான் அடிக்கடி பச்சாதாபப் படுவதுண்டு- என்று பதிலளித்தார். (ஞாண்டில் கேள்வி-பதில்)

கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் -புலம்பெயர்ந்து சென்றோர் தாயகம் திரும்புவது கண்டு -வராதே வரவல்லாய்... என்று எழுதினார்.

கவிஞர் புதுவை ரத்தினதுரை தமது கவிதை ஒன்றில் வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்தவர்களை கிண்டல் செய்திருந்தார்.

இப்பொழுது, செங்கைஆழியான் - புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களே எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள்.- என்று சொல்கிறார்.

இந்த வசனத்தை ஞானம் ஆசிரியர் முக்கியத்துவம்கொடுத்து இதழ் முகப்பிலும் குறிப்பிட்டு நேர்காணலில் தடித்த எழுத்துக்களில் பதிவு செய்கிறார்.

சொங்கைஆழியானின் கருத்தை அழுத்தம் திருத்தமாகசொல்வதற்காகவா அல்லது, இயந்திரமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் சற்று நின்று அதற்கு பதில்சொல்லிவிட்டு ஓட்டும் என்றா என்பது தெரியவில்லை.

எனினும் எனது கருத்துக்களைச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மேம்போக்காக உணர்ச்சிவசப்பட்டு சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் எப்பொழுதும் நிதானமிழந்தே பரவும். காலம்கடந்து யோசிக்கும்போது அந்த நிதானமிழப்பு புரியவரும்.

ஜெயகாந்தனின் கருத்தை பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை. அவர் இலக்கிய உலகிலிருந்து அந்நியப்பட்டுப்போனவர்.

'யாரை காக்கக்கூடம்' என்று ஜீவா வர்ணித்தாரோ இந்தப்பறவைகள்தான் அந்நியம் புகுந்தாலும் ஆகாயத்தில் பறந்தாலும் தான் பிறந்த மண்ணை மறக்கவில்லை என்பதற்கு சாட்சியாக மல்லிகை அவுஸ்திரேலியா சிறப்பு மலர் வெளிவர ஆவனசெய்தன.

ஜீவாவை ஐரோப்பாவுக்கு அழைத்து மரியாதை செலுத்தி கௌரவித்தன.

இத்தகவலை எனது மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் நூலில் (பக்கம்-120) (அக்டோபர் 2001) பதிவு செய்துள்ளேன்.

புதுவை ரத்தினதுரையின் - கவிதையில் கேலி செய்யப்பட்ட புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள்தான் அவரது 'பூவரசம்வேலியும் புலுனிக் குஞ்சுகளும்' கவிதை நூலுக்கு மகோன்னதமான வரவேற்புக் கொடுத்த தமிழர்கள். தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகள்தோறும் வெளியீட்டு விழாக்கள் நடத்தினர்.

ஜீவாவின் சுயசரிதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதும்-அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்துதான் (மொழி பெயர்த்தவர் நல்லைக்குமரன் க.குமாரசாமி)

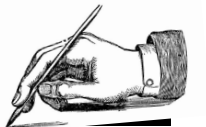
கம்பவாரிதியின் கருத்துக்கு எதிர்வினையாக என்ன நடந்ததென்பதை மீண்டும் பதிவு செய்து அவரை அசிங்கப்படுத்த விரும்பவில்லை.

புலம் பெயர் இலக்கியம் பற்றிப்பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் முன்பு நாம் இடம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் குறித்தும் சிந்திக்க வேண்டும்.

யாழ். குடாநாட்டுக்குள்ளேயே இடம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் எழுதிய இடம்பெயர்வு இலக்கியங்கள் ஏராளம். யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வெளியேறி உள்நாட்டிலேயே வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்றவர்களும் இலக்கியம் படைத்துள்ளனர்.

அவ்வாறு கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்தவர்தான் மல்லிகைஜீவா. அவர் ஏன் இடம்பெயர்ந்தார்.?

கவிஞரும் விமர்சகருமான எம்.ஏ.நுஃமான் ஏன் இடம்பெயர்ந்தார்? இடதுசாரி சிந்தனையாளரும் சண்முகதாஸன், டானியல் ஆகியோரின் நண்பருமான இக்பால் தென்னிலங்கைக்கு ஏன் இடம்பெயர்ந்தார்?

ஒவ்வொருவரதும் இடப்பெயர்வுக்கும் அந்நியதேச புலப்பெயர்வுக்கும் ஏதோ ஒரு நியாயமான காரணம் இருக்கு

1988 இல் வெளிவந்த எனது 'சமாந்தரங்கள்' கதைத்தொகுதிக்கு மல்லிகை ஒக்டோபர் இதழில் விமர்சித்த செங்கைஆழியானே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:- 1987ஆம் ஆண்டு ஈழத்து அரசியல் நிலைமைகள் அடித்தளத்தோடு ஆட்டம் கண்டபோது, அழிவுகள் நிதர்சனமாக எஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. இத்தாங்கொணாத் துயரத்திலிருந்து விடுபட்டு தாய்நாட்டை விட்டு அந்நிய நாடொன்றுக்குத் தப்பிச்சென்றுவிடவிழைந்த ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களில் ஒருவராக முருகபூபதி அவஸ்திரேலியாவுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றார்;

செங்கைஆழியானின் இந்த வாக்குமூலம் புலப்பெயர்ந்த ஏனைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் பொருந்தும்.

ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்ல உலக நாடுகளில் பல எழுத்தாளர்கள் இவ்வாறு புலப்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள்.

சொலமன் ருஷ்டி, சொல்சனிட்சின், விலடிமீர் நபகோவ், ஆன்ஃபிராங்... இப்படி பலரைப் பட்டியலிடலாம். ஈழத்திலிருந்தால் தமது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என்று பலர் பேட்டிகளிலும் உரையாடல்களிலும் பொய்கூறுவதாக செங்கைஆழியான் சொல்கிறார். நானறிந்தவரையில் தமிழக இதழ்களில் எஸ்.பொ. அ. முத்துலிங்கம், கவிஞர் அம்பி, ஷோபாசக்தி, சேரன், ஜெயபாலன், புஷ்பராஜா, முதலானோர் பேட்டி அளித்துள்ளனர்.

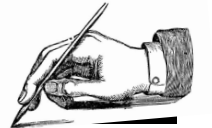
ஒருவரைப் பேட்டிகாண்பதென்பது இதழின் தேவையைப் பொறுத்த விடயம். அதாவது செங்கை ஆழியானினதும், எஸ்.பொ.வினதும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியினதும் நேர்காணல்களை 'ஞானம்' இதழ் வெளியிட்டதுபோன்று தமிழக இதழ்களும் மேலே குறிப்பிடப்பட்டவர்களின் நேர்காணல்களை வெளியிட்டன. அவர்களின் இலக்கியப்படைப்புகளிலிருந்தே அவர்களின் புலப்பெயர்வுக்கான காரணங்கள் தெளிவானது.

'எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள்; -என்று போதனாசிரியர் போன்று செங்கைஆழியான் சொல்கிறார்.

புலப்பெயர்ந்த ஈழத்துப்படைப்பாளிகளினால் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த வரவு ஏராளம். இந்த சாதகமான அம்சங்களைப்பாராமல் மேம்போக்காக கருத்துச்சொல்கிறார். அவரது வாதத்தின்பிரகாரம் பார்த்தால், அவரும் எமது தமிழ்மக்களின் அவலங்களையே தமது இருப்புக்காகவும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

முத்துலிங்கத்திற்கு ஆயிரிக்காவில் வேலைகிடைத்தது. போனார்.

செங்கைஆழியானுக்கு தாய்நாட்டுக்குள்ளேயே அடுத்தடுத்து நல்ல பதவிகளுடன் வேலை கிடைத்தது. அவ்வளவுதான். அந்தப்படைப்பாளி சென்ற இடத்தில் எப்படி இருந்தான் என்ன எழுதினான் என்று பாருங்கள்.

சொங்கைஆழியான் நெடுந்தீவுக்குச்சென்றார் 'வாடைக்காற்று' கிடைத்தது. செட்டிகுளம் சென்றார் 'காட்டாறு' கிடைத்தது.

முத்துலிங்கம் ஆபிரிக்கா உட்பட பலநாடுகளுக்கும் சென்றார் 'வியத்தலும் இலமே' 'பூமியின்பாதிவயது' கிடைத்தது. ஷோபாசக்தி ஐரோப்பா சென்றார். எமக்கு கொரில்லா, தேசத்துரோகி, 'ம்' என்பன கிடைத்தன.

அம்பியும் பலநாடுகளுக்குச்சென்றார் 'உலகளாவிய தமிழர்' வரவாகியது.

புலம்பராஜா பிரான்ஸ் சென்றார் ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் கிடைத்தது. இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டேபோகலாம்.

எமது புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் ஐரோப்பிய மொழிகளைக்கற்றுத்தேர்ந்து நேரடியாக அம்மொழியில் இலக்கியம்படைக்கின்றார்கள், மொழி பெயர்க்கின்றார்கள்.

அவலங்களை அனுபவித்து எழுதும் எழுத்து பற்றியும் சொல்கிறார்.

வியட்நாமுக்குச் செல்லாமலேயே சிறந்த சிறுகதைகள் எழுதியவர்கள் செ. கதிரகாம நாதன், தாமரைச்செல்வி.

பீஜித்தீவுக்குப் போகாமலேயே 'கேட்டிருப் பாய் காற்றே...' பாடினார் பாரதியார்.

இலங்கையின் மலையகத்தை எட்டிப் பார்க்காமலேயே 'துன்பக்கேணியில் படைத்தார் புதுமைப்பித்தன்.

சிறந்த படைப்புகள் வாழும். தரமற்றவை மறக்கப்பட்டுவிடும் என்ற இலக்கிய அரிச்சுவடி சொங்கை ஆழியானுக்குத் தெரியாததல்ல.

"புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் இன்று எழுதுகின்ற பரம்பரையுடன் முற்றுப்பெற்று விடும். அதன்பின்னர் வருவது அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் ஈழத்துத் தமிழரின் வம்சாவழியினரின் எழுத்துக்களாக அமையும். அவர்கள் தமிழில் எழுதப்போவதில்லை." என்று தீர்க்கதரிசியாகவும் சொல்லிப்பார்க்கிறார்.

சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாம் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மண்வாசை, பிரதேசமொழிவழக்கு, தேசியஇலக்கியம்.

பிறகு 'போர்க்கால இலக்கியம்' 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்று எப்பொழுது முதல் பேசத்தொடங்கினோம்; நடப்பது நடக்கும். உலகம் சுருங்கும். அப்பொழுது நானோ சொங்கைஆழியானோ இருக்கமாட்டோம்.

(ஞானம் இதழ் 89, 2007)

செங்கை ஆழியான்..... நீங்களுமா?

ஞானம் ஓக்டோபர் 2007 இதழில் 'செங்கை ஆழியான் நீங்களுமா' என்ற முருக பூபதியின் கட்டுரை படித்தேன். இப்படியாக மாறுபட்ட கருத்துக்களை அது ஞானம் ஆசிரியருக்கு எதிரானதாக இருந்தாலும் நீங்கள் பிரசுரிப்பதால் உண்மையிலேயே பலருடைய கருத்துக்களை அறியும் வாய்ப்பு வாசகர்களுக்கு உண்டாகிறது.

புலம் பெயர்ந்து போவதற்கும் புலம் பெயராமல் இருப்பதற்கும் பல் வேறு காரணங்கள் உள். ஒரே நாட்டில் இருந்தாலும் சில இடங்களைப் போல் எல்லா இடங்களிலும் பிரச்சினை உக்கிரமாக இருக்கவில்லை. கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்தவர்கள் முதலில் புலம்பெயர்ந்தார்கள். ஒரு உதாரணம். அடுத்தது அவர்களுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புக்கள். பிற நாட்டில் இருக்கும் உறவினர், பிரயாணத்திற்கான பொருளாதார வசதி.

சுருங்கக் கூறின் புலம்பெயர்ந்தவர்களெல்லாம் பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து போனவர்களெல்லாம். புலம்பெயராமல் இருப்பவர்களெல்லாம் நாட்டுப் பற்றாளர்களெல்லாம்.

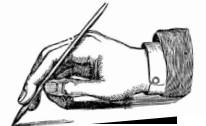
மக்கள் கடத்தப்படுவதும் இனம் தெரியாதவர்களால் நடத்தப்படும் கொலைகளும் நிகழும் ஒரு நாட்டுக்குத் திரும்பிவர ஒரு புலம் பெயர்ந்தவர் விரும்புவது தற்கொலைக்குச் சமானம் அல்லவா! இன்னும் ஒன்றையும் நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும். புலம் பெயர்ந்தோர் அந்நாடுகளில் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடக் கூடிய அளவு கருத்துச் சுதந்திரம் இங்கே நம்மவர்களுக்கு இருக்கிறதா? செங்கை ஆழியானின் கருத்துக்களையும் முற்றாக மறுப்பதற்கில்லை.

- P.P. அந்தோனிப்பிள்ளை
(ஞானம் இதழ் 90, 2007)

செங்கை ஆழியானின் நேர்காணல் பல சுவையான தகவல்களைத் தருகிறது. சூடான பல விடயங்களைத் துணிந்து கூறி அவர் வாங்கிக் கட்டுகிறார். ஆனாலும் அவரது கூற்றுக்களில் சில உண்மைகள் இருப்பதை மறுக்க முடியாது.

-ஆர். தவமணி, தியத்தலாவை
(ஞானம் இதழ் 91, 2007)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

சம்பந்தத்தில் நடைபெற்ற வடமாகாண இலக்கியவிழாவில், இலக்கிய நூல்கள் வரிசையில் பரிசு பெறுவனவாக உணவும் போசனையும், சமூகப் பொருண்மைகள் ஆகிய நூல்கள் அடங்கியுள்ளனவே? இது எவ்வகையில் பொருத்தமான தெரிவுகளாகும் எனக் கருதுகின்றீர்கள்?

இலக்கிய நூல்களுக்கான தெரிவுகளில் இலக்கியவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்தாத ஒரு நிலை, டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீருக்கும் முதன் முதல் வழங்கிய சாகித்ய மண்டலப்பரிசிலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அது சவாலுக்கு அப்பாற்பட்ட, ஒரு தகுதியான சிறுகதைத் தெரிவு. ஆனால் அதன்பின்னர் பரிசுத் தெரிவுகளில் அபிப்பிராய பேதங்கள் பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நாவல், சிறுகதை, கவிதை, காவியம், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் போன்றவற்றைத் தாம் இலக்கிய நூல்களெனக் கருதி வருகின்றோம். ஆனால் வடக்கு மாகாணம் இலக்கியம் என்பதில் உணவும் போசனையும், மற்றும் பாடநூல்களும் அடங்கும் என்ற இலக்கணத்தைத் தந்துள்ளது அதிசயம்தான். பாடநூல்களுக்கும் பரிசு கொடுத்து வருவது வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சிலரைத் திருப்திப்படுத்த அவசியமோ தெரியவில்லை. பல்துறை என்பது பாடநூல்களல்ல இலக்கியப் பரிசுகளுக்கு இவை நீங்கள் கருதுவது போலப் பொருத்தமான தெரிவுகளல்ல.

சிறுகதை எழுதுவதிலிருந்து நாவல் எழுத்து முயற்சிகள் தொடங்கியது பற்றிக் கூறுங்கள்.

பெரும்பாலான படைப்பாளிகள் முதலில் சிறுகதைகள் எழுதிப் பின்னர் நாவலிலக்கியத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். தனது சமூகம்சார் கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் சிறுகதையென்ற சிறிய இலக்கிய வடிவத்திற்குள் அடக்கிவிட முடியாது போகும்போது நாவல் என்ற விரிந்த பரந்த இலக்கிய வடிவம் கைகொடுக்கின்றது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் சிறுகதைகள் எழுதிய ஆரம்ப காலத்திலேயே நாவல்களையும் எழுதியுள்ளேன். கல்கண்டில் வெளிவந்த ஒரு பக்கச்சிறுகதைக்குப் பின்னர் நான் எழுதியது 'ஆறுகால் மடம்' என்ற சிறுவருக்கான நாவலாகும். பல்கலைக்கழகத்தில் சிறுகதைகள் எழுதிய அதே காலகட்டத்தில் ஆச்சி பயணம் போகிறாள், நந்திக்கடல், நிழல்கள் என்ற நாவல்களை எழுதியிருக்கிறேன். இன்றும் கூட சிறுகதைகள் எழுதிக்கொண்டே எனது நாவல்களையும் படைக்கின்றேன். நூறுதொட்டு நூற்றைம்பது வரையிலான சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். நாற்பது வரையிலான நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறேன். இலக்கிய உலகம் என்னை நாவலாசிரியனாக வகைப்படுத்தியிருப்பதில் எனக்கு முழுச்சம்மதமில்லை. எனக்குச் சம்மதமில்லை என்பதற்காக வாசகனினதும் விமர்சகனினதும் தேர்வை மறுதலிக்குமுரிமையும் எனக்கில்லை. சிறுகதையென்ற வகையினதும் நாவல் என்ற வகையினதும் வடிவச்செம்மையையும் உள்ளடக்கப் பரப்பையும் நான் நன்கு அறிவேன். அவை எவ்வாறு சொல்லப்பட வேண்டும் என்பதில் எனக்குள்ள தெளிவே எனது பரந்த வாசகர்களின் எண்ணிக்கைக்குக் காரணம் என்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல. மனிதனை ஊசிமுனை போலக் குத்துகின்ற சமூக வலியைச் சிறுகதையாகப் படைத்துவிடும்போது அந்த வலி அற்றுப்போய்விடுகிறது. மனிதனைக் காயப்படுத்தி ரணமாக்கி அழுத்துகின்ற பெரும் சமையை நாவலாகப் படைத்துவிடும்போது அந்த வலி இல்லாது போகின்றது. பொதுவாக என் மனச்சமையகளை சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்ற வடிவங்களில் என் வாசகர்களிடம் இடம் மாற்றி விடுகின்றேன். நாங்கள் சமூகத்திற்குக் கூற விரும்புகின்றவற்றினை பரந்த தளத்தில் விரிவாகக் கூற நாவல் நல்லதொரு வடிவம்.

தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை போன்ற சிந்தனைகள் செல்வாக்குச் செலுத்திய காலத் தங்களது எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நவீன இலக்கியத்தினை இலங்கையில் தொடக்கிவைத்த முன்னோர்களில் சிறுகதை என்ற இலக்கியத்தின் சரியான வடிவையும் உள்ளடக்கத்தையும் புரிந்து கொண்டு 1949 களிலேயே சிறுகதைகளை எழுதிய சம்பந்தன், சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், ஆனந்தன் முதலானோரில் பின்னவர் மூவரும் அக்காலத்திலேயே தேசிய இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனையோடு,

படைத்த சிறுகதைகள் பலவும் தாம் வாழ்ந்த, தரிசித்த பிரதேசத்தினதும் மனிதர்களினதும் யதார்த்த வாழ்வினையே சித்திரித்துள்ளன. அவர்களின் பாதையில் சிறுகதைத்துறையில் காலகளைப் பதித்த வ.அ. இராசரெத்தினம், அ.செ. முருகானந்தன் முதலானோரும் தம் படைப்புகளை வெறும் கற்பனையாக எழுதிவிடவில்லை. மண்வாசனையோடேயே படைத்தளித்தனர். பாற்கஞ்சி, வெள்ளிப்பாதசரம், தண்ணீர்த்தாகம், தோணி, வண்டிச்சவாரி என்ற சிறுகதைகள் தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை எனும் கோஷங்கள் முன் வைக்கப்படுவதற்கு முன்னரே படைக்கப்பட்டுவிட்டன. இலக்கியம் தோன்றிய பின்னரே அதற்கான இலக்கணம் தோன்றியது. 1960களில் முழுவீச்சோடு தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை எனும் சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. முன்னர் இலக்கணமின்றி உருவான ஒரு கலைக்கு இச்சிந்தனைகள் இலக்கணம் வகுத்தன. இச்சிந்தனைகளை உள்வாங்கி வெளிவரத் தொடங்கிய படைப்புகள் பெரும்பான்மையாக அமைந்தன. இக்காலகட்டத்திற்குப் பின்னரே நாவல்களில் இச்சிந்தனைகள் இடம்பிடித்தன என்பது மறுப்பதற்கில்லை. இச்சிந்தனைகள் இடம்பெற்ற காலகட்டத்திலேயே எனது படைப்புகள் ஆக்கப் பட்டமையால் எனது படைப்புகளில் இயல்பாகவே அவற்றினை உள்வாங்கிக் கொண்டன. மண்வாசனைச் சிந்தனையை ஏற்ற எனது படைப்புகள் 'தேசியம்' என்ற கருத்தியல் நிலையில் முரண்பட்டன. பேரினவாதிகளின் அடக்கி ஒடுக்கல் நடவடிக்கைகள், தேசிய இலக்கியம் பேசிய கம்யூனிஸ்டுகளின் நிலைதடுமாறல் என்னைத் 'தமிழ்த் தேசியம்' பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தன. அதனால் அக்கால கட்டத்தில் என்னை இனவாத எழுத்தாளனாக அடையாளம் காட்ட முயன்றனர். ஆனால் வரலாறு நானெடுத்துக் கொண்ட முடிவினைச் சரியென இன்று நிரூபித்துவிட்டது. தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை என்ற சிந்தனைகள் எனது படைப்பிலக்கியத்தின் செல்நெறியைச் சரியாகத் தடமிட்டன என்பதில் இரு கருத்திலலை. அதனால் எனது சிறுகதைகளும் நாவல்களும் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களின் சமூகப் பிரச்சினைகளை அந்த மண்ணின் பகைப்புலத்தில் சித்திரிப்பனவாக அமைந்தன. எனது படைப்புகளில் எனது படைப்புகளின் களங்கள் வேறுபடும். மாந்தர்கள் வேறுபடுவர். இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் அரசு அதிகாரியாகக் கடமையாற்றியதால் எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் பல படைப்பாளிகளுக்குக் கிடைத்திருக்கவில்லை. தாம் வாழ்கின்ற குறுகிய பரப்பில் சந்திக்கின்ற மாந்தர்கள் பற்றி அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சமூக அடக்கு முறைகள் பற்றி எழுதி முடிந்ததும் படைப்பனுபவ வறட்சிக்கு உட்பட்டுவிடுகின்றனர். அவர்களால் தொடர்ந்து படைக்க முடிவதில்லை. என்ன கேட்டீர்கள்... மண் வாசனை? எனது சிறுகதைகள் அவ்வப்பிரதேசத்தைப் பற்றியே பேசின. அப்பிரதேச மக்கள் பற்றியே கவலைப்பட்டன. அப்பிரதேச மக்கள் தாம் எவ்வகையில் அடக்கு முறைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனரென எடுத்துரைத்தன. சமூகநாவல்களில் மண்வாசனை இருப்பது போல நீங்கள் எழுதிய வரலாற்று நாவல்களில் (நந்திக்கடல், கடற்கோட்டை, கந்தவேள் கோட்டம், ஈழராஜா எல்லாளன்) என்பனவற்றில் மண்வாசனை எப்படி வந்தது எனக் கேட்கலாம். எனது வரலாற்று நாவல்களை வாசிக்காமலே கருத்துச் சொல்பவர்கள் பலர் உள்ளனர். எனது மேற்குறித்த நாவல்கள் வரலாற்றுணமைகளை கலையழகோடு எடுத்துரைக்கின்றன. சமகால நிகழ்வுகளோடு வரலாற்று நிகழ்வுகள் எவ்வாறு பொருந்துகின்றன என்பதும், வரலாறு திரும்பும் என்பதும் எனது வரலாற்று நாவல்களின் செய்திகள்.

தங்கள் படைப்புகளில் குறிப்பாகக் கூறப்படும் 'காட்டாறு' நாவல் எழுந்த பின்னணியும் அது தோற்றுவித்த எதிர் விளைவுகளும் எப்படி அமைந்தன?

இலங்கை நிர்வாக சேவையில் 1971 இலிருந்து 1992 வரையிலான காலகட்டத்தில் பெரும் பகுதியை வன்னிப் பிரதேசங்களில் கழி(ளி)த்தவன் நான். வன்னிப் பிரதேசத்திற்கு நான் ஆற்றி பணிகளிலும் பார்க்கப் பல மடங்கு அதிகமாக என் இலக்கியத்திற்கு வன்னி நிலைக்களனாகி உதவியுள்ளது. காடும் கழனிகளும், நீரும், வறள் தரைகளும், காட்டு மரங்களும் காட்டு விலங்குகளும், அழகும் அழிவும், புராதன வன்னி மக்களும் குடியேற்றவாசிகளும், ஆணவமும், அறியாமையும் அரசோற்றும் பிரதேசங்கள் அவை. கிண்ணியா, செட்டிக்குளம், துணுக்காய், பாண்டியன்குளம், கிளிநொச்சி என வன்னிக்குள்ளேயே இருதசாப்தங்களுக்கு மேலாகக்

கழித்துள்ளேன். நான் அவதானித்தவை, கண்டவை, கேட்டவை, உணர்ந்தவை அனைத்தும் என் மனதில் பெரும் சமையாகி அழுத்தின. அப்பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற அப்பாவி மக்களின் வறுமையும் இயற்கையுடனான போராட்டமும், அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய வளங்களைச் சுரண்டும் கூட்டமும் என் மனதைக் கனக்கச் செய்தன. எங்கு பார்த்தாலும் எதில் பார்த்தாலும் சுரண்டல், மோசடி, ஊழல், மனதில் பெரும் சமையாக அவை அழுத்தின. கொட்டித் தீர்க்காவிடில் நான் அழிந்து விடுவேனோ என்ற பயம். அச் சத்திய ஆவேசத்தின் வெளிப்பாடாகக் காட்டாறு பிறந்தது. தட்டச்சின் முன் அமர்ந்து ஏழு நாட்களில் கிடைத்த நேரங்களையெல்லாம் பயன்படுத்தி காட்டாற்றினை தட்டச்சில் எழுதி முடித்தேன். 'முற்றும்' என தட்டச்சில் பொறித்த பின்னர்தான் நிம்மதியடைந்தேன். என்னை அழுத்திய பாரங்கள் அப்படியே வழிந்து ஓடிவிட்டன போன்ற உணர்வு. மனம் இலேசாகியது. நியலிசமும் நச்சுரலிசமும் கலந்த நாவல் காட்டாறு. செட்டிகுளத்தை நான் கடலாஞ்சி என்ற கற்பனைக் கிராமமாகக் குறித்திருந்த போதிலும் அருவியாறும் கல்லாறும் அங்குள்ள நீர்பாசனக் குளங்களும் அங்கு நடமாடிய மாந்தர்களும் அக்கதையின் களம் செட்டிக்குளம் தானென அடையாளம் காட்டிவிட்டன. அதனால் அக்கதை சுட்டிய சமூகவிரோதிகள் கொதிப்படைந்தனர். எனக்கெதிராப் போர்க்கொடி தூக்கினர். அதிர்ஸ்டவசமாக அப்பிரதேசப் பொலிஸ் அதிகாரம் என்னிடமிருந்ததால் அவர்கள் முயற்சியில் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. என்னை அப்பிரதேசத்தைவிட்டு இடமாற்றம் செய்வதில் வெற்றி கண்டனர். காட்டாற்றில் வரும் ஆசிரியர் எனமீது ஒரு இலட்சம் ரூபா கோரி மானநஷ்ட வழக்கொன்றினை வவுனியா நீதிமன்றத்தில் வைத்தார். வழக்கு நடந்தது. ஒருகட்டத்தில் அவர் அதனை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டார்.

காட்டாறு வீரகேசரி நாவல் போட்டியில் பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டது. இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசினைச் சவீகரித்துக் கொண்டது. 1984 வரையிலான கால கட்டத்தில் இலங்கையில் வெளிவந்த நாவல்களில் மிகச்சிறந்தது என்று சான்றோர் குழுவால் தெரிவு செய்யப்பட்டு இலங்கை இலக்கியப் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் முன்னுரையுடன் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தது. இலக்கிய விமர்சகர்களின் பார்வையில் அதிகம் பட்டதும் அவர்களின் கவனயீர்ப்பிற்கு அதிகம் உள்ளானதும் காட்டாறாகும்.

'வாடைக்காற்று' நாவலாகவும் பின்னர் அது ஈழத்தின் முக்கிய திரைப்படமாகவும் உருவாகியபோது அது வழங்கிய அனுபவங்கள் எவை?

என்னை வாசகர் மத்தியில் பரவலாக எடுத்துச் சென்ற நாவல் வாடைக் காற்றாகும். அது வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்து ஒவ்வொரு கிராமத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் பேசப்பட்ட நாவல். அது நெடுந்தீவினை நிலைக்களனாகக் கொண்டு உருவாகியது. நெடுந்தீவின் பௌதீக சமூக அம்சங்கள், வாடைக்கு இடம் பெயர்ந்து வரும் மீனவரும் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் சைபீரியாவிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வரும் பெலிகன் எனப்படும் கூழைக்கடாக்களும் இந்த நாவலின் அம்சங்களாகின. எழுத்தாளனுக்குரிய யதார்த்த நோக்கும், புவியியலானுக்குரிய சூழலியல் பார்வையும், மீன்பிடி குறித்து எனது முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்கு செய்யப்பட்ட ஆய்வாளனின் தேடல் நோக்கும் இந்த நாவலில் ஒருங்கே சந்தித்தன. கதாபாத்திரச் சித்தரிப்பு, பிரதேச வருணனை, மீன்பிடிமுறைகள் என்பன இந்த நாவலில் மிகச்சிறப்பாக பதிவாகின. இந்த நாவல் 'அலையின் கீதம்' (இதே பெயரில் இப்பொழுது ஒரு நாவல் 'சத்தியவேதபாதுகாவலனில்' வெளிவந்து கொண்டிருப்பது வேறு கதை) என்ற பெயரோடு 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகைக்கு வழங்கினேன். அங்குதான் வாடைக்காற்று புயலான கதை தொடங்கியது. நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த எம்.எஸ். ஜெயபாலன் என்பவர் ஒரு கொலை வழக்கின் சந்தேக நபராக யாழ்ப்பாணச்சிறையில் தங்கி இருந்தபோதும். பல்கலைக்கழக மாணவனாக என் தாயாரின் வீட்டின் ஓர் அறையில் தங்கி இருந்தபோதும் என்னால் மிகவும் போஷிக்கப்பட்டவர். அவர் சிரித்திரன் பணிமனைக்குச் சென்று கையெழுத்துப் பிரதியாகவிருந்த நாவலைப் படித்தார். எங்கேயும் கொஞ்சம் அறிமுகமானால் போதும் கூடுதலான சுதந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்வார். அந்த நாவலைப் படித்தார். 'நான் கூழக்கடா பற்றி ஓர் சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன். இவரென்ன அதை வைத்து ஒரு நாவல் எழுதுவது? இந்த நாவலைச் சிரித்திரனில் வெளியிட்டால் அச்சஞ்சிகைகளை றோட்டில் போட்டுக் கொளுத்துவேன்' எனச்

சத்தமிட்டார். சிரித்திரன் சுந்தர் பயந்தே விட்டார். அழாக் குறையாகக் கண்கலங்கியபடி நாவலை என்னிடம் திருப்பித் தந்தார் அதனை. 'வாடைக்காற்று' என்ற பெயரோடு வீரகேசரிப் பிரசுரத் தேர்விற்கு அனுப்பி வைத்தேன். வீரகேசரிப்பிரசுரமாக வெளிவந்தது. செட்டிசுளம் விழாக்கோலம் பூண்டு அந்த நாவலை வெளியிட்டது. இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செம்பியன் செல்வன் முதலானோர் அதில் கலந்துகொண்டனர். ஜெயபாலன் அந்தளவோடு நிற்கவில்லை. நெடுந்தீவுப் பெருமக்களில் சிலரை அணுகி, 'வாடைக்காற்று நாவல் நெடுந்தீவை இழிவுபடுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நாங்கள் கண்டிக்க வேண்டும்' என்றார். அவர்களில் சிலர் நாவலைப் படிக்காமலேயே நெடுந்தீவுப்பெண்களை டச் குதிரை வளர்ப்புக்காரன் நோளானின் குணங்குறியோடு சித்தரித்துள்ளதாக அறிவித்தனர். உண்மையில் வாடைக்காற்றில் அப்படி ஓரிடமும் வரவில்லை. நோளானைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருந்த நான் எம்மக்களை எவ்விதத்திலும் இழிவு படுத்தக் கூடாதென்பதற்காக அவனது பெயரை எவ்விடத்திலும் பயன்படுத்தவில்லை. ஏற்கனவே எனக்கு ஒரு அனுபவம் இருந்தது. முன்னைய மாகாணக் கல்விச் செயலாளர் க. பரமேஸ்வரனின் ஆய்வொன்றிற்காகச் சில நாட்களை அவருடன் நெடுந்தீவில் கழிக்க நேர்ந்தது. அவருடைய ஆய்வுக்கட்டுரை 'தினகரனில்' தொடராக வெளிவரும்போது இடைநடுவில் நெடுந்தீவிலுள்ள ஒரு சிலரால் நிறுத்தப்பட்டது. வரலாற்றில் உள்ள ஒன்றை மீளச் சொல்லக் கூடாதெனத் தடுப்பதில் அவர்கள் வெற்றி கண்டனர். அந்த அனுபவம் வாடைக்காற்றினை எழுதும்போது எனக்கு எச்சரிக்கையாகவிருந்தது. அதனால் வாடைக்காற்றில் அவற்றினைத் தவிர்த்திருந்தேன். தவிர்த்தவற்றினை இருப்பதாகக் கண்டறிந்து ஊதிப் பிரளயமாக்கியதில் ஜெயபாலன் வெற்றி கண்டார். வாடைக்காற்றுக்கு எதிராகவும் ஆதரவாகவும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு வெளியிடப்படன. நெடுந்தீவில் நடந்த விழாவில் 'வாடைக்காற்று' பிரதி தீயிடப்பட்டது. வீரகேசரி அச்சிட்ட 7000 பிரதிகளும் விற்றுத் தீர்ந்தன. இப்பொழுது வாடைக்காற்றின் இரண்டாவது பதிப்பினை பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

வாடைக்காற்று திரைப்படமான கதை தனியான நெடுங்கதை. 'திரைப்படத்திற்கு நல்லதொரு கதை தேடுவோருக்கு வாடைக்காற்று பெரிதும் கைகொடுக்கும்' என இலங்கை வானொலிக் கலைக்கோலத்தில் பேராசியர் கைலாசபதி கூறிச்சென்றார். அதனைப் படமாக்க நாடக நடிகர் ரகுநாதன் அனுமதிக்கேட்டு என்னிடம் ஓடிவந்தார். திரைப்படபிரதியை செம்பியன் செல்வன் தயாரித்தார். திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் முதல் தரப் பிரதியாக விதந்துரைத்தது. ரகுநாதன் படத் தயாரிப்பை கமலாலயம் முவிசிடம் கையளித்தார். அவர்கள் என்னுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் ரகுநாதன் நடிகர் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். படம் வெளிவந்தது. திரைக்கதை வசனம் எழுதியவராக வானொலி வாசகர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தார். அதற்கு ஏதோதோ சமாதானம் சொன்னார்கள். வாடைக்காற்று மூல நாவலின் முழுமையை சித்திரிக்கவில்லையாயினும் மிகச்சிறந்த படமாகத் தெரிவாகி ஜனாதிபதி பரிசினைப் பெற்றது.

அக்காலவேளையில் தமிழகத்திலிருந்து சுந்தரராஜனின் நாடகக்குழு இலங்கை வந்தது. நடிகர் சுந்தரராஜன் வாடைக்காற்று திரைப்படத்தைப் பார்த்துப் பாராட்டினார். அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தபோது அவர் என்னைச் சந்திக்கவிரும்புவதாகத் தகவல் வந்தது. தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்தவரும் எனது மனைவியின் சிறிய தந்தையும், கண்ணாடி மாளிகை, திருவள்ளூர் ஆகிய திரைப்படங்களை எடுத்துக் கரத்தைச் சுட்டுக் கொண்டுவருமான இராஜரத்தினம் என்னைச் சுந்தரராஜனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். 'வாடைக் காற்றுப் பிரதியை தனக்குத் தரும்படியும் அதனைத் தான் இந்தியாவில் திரைப்படமாக்குவதாகவும்' என்னிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார். அதனைப் பாரதிராஜாவிடம் கையளித்ததாகப் பின்னர் இராஜரத்தினம் அறியத்தந்தார். 'கல்லுக்குள் ஈரம்' என்ற திரைப்படமாக பாரதிராஜாவால் உருமாறி வெளிவந்தது. வாடைக்காற்றில் இரு மீனவர்கள் தொழில்செய்ய வருகிறார்கள். கல்லுக்குள் ஈரத்தில் இரு போட்டோகிராபர்கள் படம் பிடிக்க வருகிறார்கள். இது ஒன்றுதான் மாற்றம். மற்றப்படி ஏனைய பாத்திரங்கள். நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் அற்புதமாக பாரதிராஜாவால் பிரதி பண்ணப்பட்டிருந்தது. யாது செய்வது? பத்திரிகைகள் இதைப் பற்றி எழுதின.

2008 ஜனவரி ஞாபகம் (ஆத்ம் 08.92)

“ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” ஒரு நகைச்சுவை நாவலாக ஈழத்து நாவல் துறையில் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

அப்படியொரு பெரிதான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எவராவது செங்கையாழியான் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது ஆச்சி பயணம் போகிறாளை நினைவு படுத்துகின்றனர். அது ஒரு உண்மை விபரணை. என் அம்மாவும் காதுலி நிலையிலிருந்து என் மனைவியும் நானும் கோண்டாவிலிருந்து கண்டியூடாகக் கதிர்காமத்திற்குச் செய்த பயணம் அது. யாழ்ப்பாணத்திற்குள் முடங்கிக் கிடந்த வயோதிபப் பெண்ணொருத்தி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியேயுள்ள மண்ணையும் மனிதரையும் சந்திக்கும் போது ஏற்படுகின்ற உணர்வு நிலைகளை அந்த நாவலில் நகைச்சுவையாகச் சித்தரிப்பதில் வெற்றிகண்டேன். மக்களை இலக்கியம் சென்றடைவதற்கு நகைச்சுவை தக்க மார்க்கம். வாசகர்கள் எண்ணிக்கையைக் கொண்டவர்கள் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்கள். அவர்களின் எழுத்துக்களால் சமூகப் பயனில்லை என ஓரிரு கதைகளை எழுதித் தோற்றுப் போனவர்களின் புலம்பல். இலக்கியம் படிக்கப்பட வேண்டும். யாருக்காக எழுதுகின்றோமென்ற சிந்தனை தேவை. மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக பொறுப்பில்லாமல் எழுதுகின்ற எழுத்தாளன் எனும் ஈழத்திலில்லை. பிரசுரகளம் கிட்டாத வறட்சியாளன்தானே சிறு சஞ்சிகை ஒன்றினை உருவாக்கி அதில் பத்தி எழுத்துக்களை வெளியிட்டு வாசகன் படிக்கவில்லை. தன்னைப்பற்றிப் பேசவில்லை என்ற மனவுடைவில் ‘தரமான இலக்கியம் ஓரிருவரால்தான் படிக்கப்படும்’ என்ற உயரவுள்ள திராட்சை புளிக்கும் என்ற கதையைப் பரப்பி சுய திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதைக் காணலாம். அல்லாவிடின் மக்கள் எழுத்தாளர்களை, சமூகத்தில் மதிக்கப்படும் கணிக்கப்படும் விமர்சகர்களை எதுவும் தெரியாதவர்களென விமர்சிப்பதன் மூலம் தம்மைப் பெரியவர்களாகக் காட்ட முயலும் பரிதாபமும் இங்குதான் உள்ளது. பேராசிரியர் கைலாசபதியையும், பேராசிரியர் சிவத்தம்பியையும் நாவலாசிரியர் டானியலையும் விமர்சித்து முடிந்து இப்பொழுது செங்கை ஆழியாண்டிமும் தன் பார்வையை திருப்பி விட்டுள்ளனர். கருத்துச் சொல்பவன் தன் கல்விப்புலமையைச் சிந்திப்பதில்லை. தன் எழுத்துப் பயிற்சியைச் சிந்திப்பதில்லை. இலக்கியம் என்பது என்ன அகராதியைப் பார்த்து ஆங்கிலக் கவிதை மொழி பெயர்ப்பு வேலையா? மனிதனை நாய் கடித்தால் அதனை திருப்பி மனிதன் கடிப்பதில்லைத்தான். ஆனால் விசர் நாயாயின் அவற்றை வெளியில் விடுவது ஒருவருக்கும் நல்லதல்ல. இலக்கிய வக்கிரகங்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவர்களால் இலக்கியத்திற்கு வரும் பெரும் ஆபத்து யாதெனில் வேலையற்ற இவர்கள் எழுத்தாளர்களாக வர விரும்பும் இளம் பிள்ளைகளுக்கு வலுக்கட்டாயமாகச் சித்தாந்த இலக்கியப்பாடம் போதிப்பதுடன் தாம் விரும்பாத பிரபல்யங்களைப் பற்றி விமர்சிக்க வைப்பதும், தான் எப்பொழுதோ எழுதிய கதைகளைத் தூசு தட்டி விமர்சனம் எழுத வைப்பதும்தான். செங்கையாழியான் யார் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். அவனால் ஆச்சி பயணம் போகிறாளையும் எழுத முடியும், காட்டாறையும் எழுதமுடியும், மரணங்கள் மலிந்த பூமியையும் படைக்கத் தெரியும்.

‘யானை’ வன்னிப் பிரதேசத்து காட்டுச் சூழலையும் மக்கள் வாழ்வையும் படம் பிடித்தது. அது ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. உங்களது மற்றைய நாவல்களைவிட இது பெறும் முக்கியத்துவம் என்ன?

என்னுடைய நாவல்கள் ஒவ்வொன்றினதும் களங்கள் வித்தியாசமானவை. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு களங்களையும் வன்னிப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு களங்களையும் அவை பேசுவன. அந்த வகையில் யானை தம்பலகாமத்திலிருந்து அருவியாறு வரையிலான யானைகளின் தடப்பாதையை (Elephant Corridor) பற்றி விபரிக்கின்றது. இந்தத் தடப்பாதையில் பயணம் செய்த அனுபவம் என்னைப் போல வேறு படைப்பாளிகளுக்கு கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. காட்டின் அழகும், பயங்கரமும், அமைதியும் அல்லலும் அந்தப் பாதையில் நான் அனுபவித்தவை. காடு போன்ற அமைதியான சூழல் வேறெங்குமில்லை. சூழலியல் (Naturalism) அந்த நாவலில் யதார்த்தத்தோடு (Realism) பின்னிப் பிணைகின்றது. கதைக்கு அப்பால் அந்த நாவலில் நான்

சொல்ல விரும்பிய சங்கதி ஒன்றுண்டு. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையிலான போராட்டத்தில் மனிதனின் தற்காலிக வெற்றிபற்றி நாவலில் பேச விரும்பினேன். தன் காதலியைப் பலியெடுத்த தனியன் யானை ஒன்றினைப் பழிவாங்க காடு மேடெல்லாம் அலையும் ஒரு மனிதனின் கதை. ஹோமிங்வேயின் கிழவன் ஓர்மத்துடன் சுறா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டதுபோல எனது நாவலில் செங்காரன் பழிவாங்கும் உணர்வுடன் யானை வேட்டைக்குப் புறப்படுகின்றான். ஒரு மனிதனையும் ஒரு யானையையும் வைத்துக் கொண்டு நூறு பக்க நாவலை நான் எழுதியிருக்கிறேன். போராளிகள் பலரை யானை மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது. 'நான் காட்டில் இருந்தபோது பல தடவைகள் நான் படித்த நாவல் யானை' என்றார் பத்மநாபா. இதனை 'புவியியல் விவரணம்' என்றனர் சில விமர்சகர். இது 'நாவலேயல்ல வேறொன்று' என்றனர் சிலர். நான் இவர்கள் கூறிய இரண்டையும்தான் எழுதினேன். எனக்கு இந்துக்கல்லூரியில் வரலாறு போதித்தவர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீநிவாசன். என் ஆசிரியர். ஒரு நாள் என்னைத் தேடி வந்தார். 'உன்னுடைய நாவல் யானையை நான் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் போகிறேன்' என்றார். 'மொழி பெயர்க்கிறதென்றால் என்னுடைய காட்டாறை செய்யுங்கள்' என்றேன். அவர் சிரித்தார். 'றொமான்டிசமும் அட்வென்சரும் இணைந்த நியலிஸ்டிக் நாவல் யானை தான். The Beats என்ற பெயரில் மொழி பெயர்க்கப்போகிறேன். என்னுடைய மொழி பெயர்ப்பில் இயற்கை யோடு போராட புறப்பட்ட அந்தக் கூறுகெட்ட மனிதன்தான் Beast விலங்கு, யானை அல்ல என்றார். அது புதிய பார்வை. அவர் கூற்று என் நாவலாக்கத்திற்கு கிடைத்த அங்கீகாரம். அவ்வகையில் என்னுடைய யானை நாவல் ஏனைய நாவல்களிலும் வித்தியாசமானதுதான்.

யாழ்ப்பாண மண்ணின் சாதியக் கொடுமைகளைச் சித்தரிக்கும் நாவல் 'பிரளயம்' அப்படியானதொரு நாவலை எழுதும் உந்துதல் எப்படி ஏற்பட்டது?

சாதியம் பற்றி முதன் முதல் நாவலாக்கிய பெருமை மூதறிஞர் சொக்கனுக்குரியது. அதனை அடுத்து சாதியத்தினைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பமொன்றின் சமூகப் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்த நாவல் என்னுடைய பிரளயம். அதற்குப் பின்னரே டானியலின் பஞ்சமர் நாவல்கள் வெளிவந்தன. இது வரலாறு. என்னுடைய வண்ணார்பண்ணைக் கிராமத்தினைக் களமாகக் கொண்டு இந்த நாவல் ஆக்கப்பட்டது. இது ஒரு யதார்த்த நாவல்தான். நான் கண்ட கேட்ட உணர்ந்த அனைத்தும் இந்த நாவலில் அலசப்பட்டுள்ளன. இந்த நாவல் முதன் முதலில் 'மயானபூமி' என்ற தலைப்பில் சிரித்திரனில் தொடராக வெளிவந்தது. நரியன்குண்டும் கலட்டி அம்மன் கோயிலும் அவற்றின் சூழலும் இந்த நாவலில் சித்திரமாகின. வீரகேசரிக்கு இந்த நாவலைப் பிரளயம் என்ற தலைப்பில் அனுப்பி வைத்தேன். நூலுருவாக வெளிவந்தது. இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசினை எனக்கு முதன் முதலில் பெற்றுத் தந்த நாவல் பிரளயமாகும். எனக்கு இந்த நாவலை எழுதுமாறு தூண்டிய உந்துதல் பற்றிக் கேட்டீர்கள். என் கிராமத்தின் சாதிக் கொடுமைகளை வெற்றிகொண்டு கல்வி மூலம் அவர்கள் உயர்ந்தமையையும் பரம்பரைத் தொழிலைக் கைவிட்டு புதிய தொழில்களையும் அரசு உத்தியோகங்களையும் தேடிக் கொண்டமையையும் அதனால் அவர்களின் சமூக நிலை உயர்ந்ததையும் நான் கண்டேன். சாதியம் என்ற கொடுமையை நீக்குவதற்கு ஜெகப்பரட்சி தேவையில்லை. கல்வியறிவில் உயர்வதும் தொழில் மாறுவதும், கலப்பு மணமும் அவர்களின் அந்தஸ்த்தினை உயர்த்தும் சமூக காரணிகளாக எனக்குப் பட்டன. எங்களது உரிமைகள் பிறர் தருவதில்லை. நாமாகவே எடுத்துக்கொள்வதென்பதை உணர்ந்தேன். அதனைக் கூற பிரளயம் நாவல் எனக்கு இடமளித்தது.

யாழ்ப்பாண மத்தியதரப் பெண்ணின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் பற்றி விபரிக்கும் 'இரவின் முடிவு' நாவல் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெற்றுக்கொண்ட வரவேற்பு எந்தளவிற்கு உங்களது பின்னாளைய எழுத்துக்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

ஈழநாடு பத்திரிகையின் பத்தாவதாண்டு நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசில்களைப் பெற்ற இரு நாவல்களில் அது ஒன்று. 'போராடப்பிறந்தவர்கள்' என்ற தலைப்பில் பரிசு பெற்றது. நூலாக வரும்போது இத் தலைப்பு நான் எழுதவிருந்த வேறொரு நாவலுக்கு மிக ஏற்ற தலைப்பாக எனக்குப்பட்டதால் இந்நாவலின் தலைப்பை 'இரவின் முடிவு' என மாற்றிக் கொண்டேன்.

இப்பொழுது நான் திட்டமிட்டபடி 'போராடப்பிறந்தவர்கள்' என்ற நாவலை எழுதி முடித்து விட்டேன். யாழ்ப்பாணத்துச் சுருட்டுத் தொழில் பற்றியும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் துயர வாழ்வு பற்றியும் இரவின் முடிவு நாவலில் சித்தரித்தேன். எனது மாமன்மார் புகையிலை வியாபாரிகள். சுருட்டுத் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடாத்தியவர்கள். சிறு வயதில் என் ஒன்று விட்ட அண்ணனுடன் சென்று 'வால்சுத்துக் கட்டிய அனுபவம் எனக்குண்டு. சுருட்டுக் கொட்டிலில் நடந்தேறும் சகல விடயங்களையும் அறிந்தவன். அதனை நாவலாக மக்களிடம் தந்தேன். அந்த நாவலில் யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதரப் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் சமூகச் சவால்களை விபரித்தேன். சுருட்டுத் தொழிலின் தொழில்நுட்பங்களை கதையின் இயல்நிலை மாறாது அதில் கூறியுள்ளேன். 'சுருட்டுக் கைத்தொழில்' என்றொரு ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சதந்திரனில் தொடராக எழுதிப் பின்னர் கனகசெந்திநாதனின் முன்னுரையுடன் அதனை நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளேன். அதில் ஒரு பிரதிகூட இப்பொழுது என்னிடமில்லை.

நாவல் ஒன்றினை எழுதுவதாயின் அது சித்திரிக்கின்ற களம், அதில் கூறப்படும் உள்ளடக்கத்தின் தெளிவு எழுத்தாளனுக்கிருக்க வேண்டும். யானையைப் பற்றிய நாவலாயின் யானையைப் பற்றி சகல இயல்புகளும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். மீனவக் களமாயின் மீனவ வாழ்க்கை, மீன்பிடி நுட்பங்கள் அனைத்தும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நான் ஒரு நாவலை எழுதத் திட்டமிட்டால் அந்த நாவலின் களம், அது பேசப் போகும் பொருள் அனைத்தும் சம்மந்தமாக ஆராய்ந்த பின்னரே எழுத ஆரம்பிப்பேன். நான் எழுதிய நாவல்கள் அனைத்தும் துறைசார் ஆய்வின் பின்னரே மலர்ந்தவை. குடியேற்றத்திட்ட நாவலாக இருந்தாலும் சரி, காட்டுக் கிராமங்கள் பற்றிய படைப்புக்களாக இருந்தாலும் சரி, வரலாற்று நாவலாக இருந்தாலும் சரி முழுமையான அறிவின்றி நான் எழுதுவதில்லை. தட்டச்சின் முன் உட்கார்ந்ததும் கற்பனைக்குதிரையைத் தட்டி செங்கை ஆழியான் விடுவதில்லை. ஒரு நாவலின் முழுப்பரிமாணம் மனதில் விழுந்த பின்னர்தான் நான் தட்டச்சின் முன் உட்காருவேன். (இப்பொழுது கணனி முன்) அதன் பின்னர் படைப்பு பிறப்பதற்கு எதுவித காலதாமதமுமில்லை.

எனக்கு கிடைத்த அனுபவ வாய்ப்புக்கள், பல்வேறு பிரதேசங்களில் பணியாற்றக் கிடைத்த பேறு, பல்வேறு மாந்தர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம், கிடைக்கின்ற நேரத்தைப் பயனுள்ளதாக பயன்படுத்திக் கொள்ளும் மனநிலை அனைத்தும் எனக்கு உதவியுள்ளன. நான் ஊற்று வற்றித் தூர்ந்து போன கிணறல்லன். இறைக்க இறைக்க நன்நீர் கொப்பளிக்கும் நீர்நிலை நான். என்னிடம் கற்பனை வறட்சியில்லை. மற்றவர்களைப் பார்த்து வயிறொரியும் குணமுமில்லை. என் முன்னைய படைப்பாளிகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருவதும் என் பின் எழுந்துள்ள இளம் எழுத்தாளர்களை கருகவிடாது உயர்த்தி விடுவதுமான எண்ணமும் கொண்டவன். அவ்வாறில்லாவிட்டால் என் படைப்புக்களை நூலாக்குவதற்கு அப்பால் ஏனைய படைப்பாளிகளின் தொகுப்புக்களை வெளியிட்டிருக்க மாட்டேன். கதைப் பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள், மண்ணின் மலர்கள், சம்பந்தன் சிறுகதைகள், மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், முன்னோடிச் சிறுகதைகள், முனியப்பதாசன் கதைகள், புதுமை லோலன் கதைகள், சதந்திரன் சிறுகதைகள், தேவன்-யாழ்ப்பாணம் சிறுகதைகள், சிரித்திரன் சுந்தர் இப்படி பட்டியல் நீளும். என் நேரத்தையும், கௌரவத்தையும், செல்வாக்கையும், வாய்ப்புக்களையும், பூரணமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டேன். தூங்குவதற்கு நான் எடுக்கும் நேரம் மிகக்குறைவு. ஓயாது பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே இருப்பவன். உழைப்பவனுக்குத்தான் இந்த உலகம் சொந்தம். உறங்குவவனுக்கல்ல. என் இடையறா உழைப்பினால் கிடைத்த பேறாக எழுத்தாளர்களில் நான் வசதியாகவுள்ளேன். இருபத்தி நான்கு மணிநேரம் எல்லாருக்குமானதுதான். ஒருவரின் நேரத்தை இன்னொருவன் பறித்துக்கொள்ள முடியாது. இந்த உலகத்தின் சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாருக்குமுரியவை. அவற்றினை அவமாக இழந்துவிட்டு வீண்பேச்சில் காலத்தைக் கழிக்கின்ற மூத்த எழுத்தாளர்களும் இடைமட்ட எழுத்தாளர்களும் பலருள்ளனர்.

'கிருகுவேலி' எழுந்த பின்னணி என்ன?

ஈழ நாட்டில் தொடராக வெளிவந்தபோது பரபரப்பாக பேசப்பட்ட நாவல் கிருகுவேலி ஆகும். கூடப்பிறந்த சகோதரிகளைக் கரைசேர்ப்பதற்காக வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிச்செல்லும்

எங்கள் இளைஞர்கள், அங்கு அவர்கள் சொல்லணாக் கஷ்டங்களுடன் உழைக்கின்ற பணத்தின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் வியர்வைத்துளிகளை கருத்திற் கொள்ளாது அதனை அவமாகச் செலவிடும் பெற்றோர்கள், வெளிநாட்டுப் பணவருகையால் தன் முகத்தோற்றத்தினை மாற்றிக் கொண்டுவரும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள், இவற்றிடையே யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த இராணுவ அட்பூழியங்கள் என்பவற்றினைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு கிருகுவேலி நாவலை நான் ஒரு ஊடகமாகப் பயன்படுத்தினேன். யாழ்ப்பாணத்தில் வகை மாதிரிப் பாத்திரங்கள் யதார்த்தமாக அதில் வந்து போயினர். எனது நாவல்களில் கதை அம்சம் எப்பொழுதும் தூக்கலாகவே இருக்கும். அந்த வகையில் கிருகுவேலியின் ஆரம்பத்திலேயே தாம்பத்திய சிக்கல் ஒன்று உருவாகிவிடுகின்றது. அச்சிக்கலை அவிழ்ப்பதில் என் நாவல் நகர்கின்றது. நாவலுக்கு கதை அம்சம் அவசியமா? நாவலில் கதையை மட்டும் சொல்கின்ற பண்பு மாறிவிட்டது. ஆனால் நாவலாசிரியன் தான் சொல்லவிரும்புகின்ற விஷயங்களுக்கு கதை அவசியமாகிறது. கதை சொல்வது நாவலாசிரியனின் பணியல்ல. சமூகத்திற்கான செய்தியினைக் கதையினூடாகச் சொல்லுவது இன்று நாவலாசிரியனின் கடனாகிவிட்டது. கிருகுவேலி அவ்வாறானதுதான்.

தங்களின் 'தீம்தரிகிடத்தீத்தோம்' அரசியல் நாவல் என்று கூறலாமா?

1956 ஆம் ஆண்டு காலிமுகத்திடலில் தமிழர்கள் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் நடாத்திய சத்தியாக்கிரகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட புனைகதை சாரா நாவல்து. அச்சத்தியாக்கிரகத்தில் எனது அண்ணர் புதுமைலோலனும் கலந்து காயப்பட்டவர்களில் ஒருவர். வெளியே சாதாரண மக்கள் அடித்துக்கொள்ளும் போது இரு இனத் தலைவர்களும் சினேகிதமாக 'பார்டி' ஒன்றில் கலந்து கொள்கிறார்கள். தமிழ்த்தேசியம் பற்றி இந்த நாவலில் சிந்தித்ததால் இனவாதியாக அழுத்தமாக முத்திரை குத்திக்கொள்ள வைத்த நாவல்து. மார்க்சிசவாதமென்றும் முற்போக்கு அணியென்றும் அன்று பேசித்திரிந்தவர்கள் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆரம்பத்திலிருந்தே கொள்கைப்பிடிப்புடன் இருந்தவர்களுக்கு போதிக்கவும் தொடங்கி விட்டார்கள். இருக்கட்டும். தீம்தரிகிடத்தீத்தோம் அரசியல் அபத்தங்களைச் சித்திரிக்கும் நாவலாக எனக்குப்படுகிறது. ஈழத்து நாவல்களை பகுப்பாய்வு செய்வதற்கு வசதியாக விமர்சகர் சமூக நாவல்கள், வரலாற்று நாவல்கள் எனவும், அவை பேசுகின்ற களம் குறித்து கிராமிய நாவல்கள், பிரதேச நாவல்கள் எனவும், பொருள் குறித்து நகைச்சுவை நாவல்கள் எனவும் பலவாறாக வகுத்து ஆராய்வர். அவ்வகையில் அரசியல் நாவல் என்ற பிரிவும் அடங்கலாம்.

தங்களது முந்தைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம், கனகசெந்திநாதன், வ.அ.இராசரெத்தினம், எஸ். பொ. துணையசிங்கம், இளங்கீரன், டானியல், நந்தி ஆகியோரது எழுத்துக்கள் மீதான தங்கள் பிரதிபலிப்புகள் அல்லது அவை தங்கள் எழுத்தில் செலுத்திய தாக்கம் எப்படிப்பட்டது?

ஈழத்தில் புனைகதை இலக்கியத்தினை புது மூச்சுடன் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறுகதை மூலவர்களாகக் கொள்ளப்படும் இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம் ஆகியோராவர். இலங்கையர்கோனும் வைத்திலிங்கமும் தமிழகப் பத்திரிகைக்கான முறையில் சிறுகதைகளைப் படைத்த போதிலும் இந்த மண் சார்ந்த நல்ல சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளனர். அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களைத் தத்ருபமாகச் சித்தரிப்பதில் வெற்றி கண்டவர்கள். அவர்கள் கதை சொல்கிற பாங்கு நேர்த்தியானது. மக்கள் பேச்சு மொழியை அளவோடு தம் படைப்புக்களில் பயன்படுத்தினர். சம்பந்தனின் மொழி நடை வெகு கம்பீரமும் தூய்மையுமானது. அவர் எழுத்தின் ஓர் அட்சரத்தைக்கூட எழுத்தாளர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளும் சிலரால் எழுதிவிட முடியாது. இவர்கள் முறையே படைத்தளித்த வெள்ளிப்பாதசரம், பாற்கஞ்சி, துறவி ஆகிய சிறுகதைகள் அவர்களின் பெயரை என்றும் நிறைவுபடுத்துவன. பின்னவர்களாக புனைகதைத் துறைக்குள் காலடி எடுத்துவைத்த கனகசெந்திநாதன், இராசரெத்தினம், எஸ். பொ. ஆகியோர் ஈழத்தின் சிறுகதைத் துறைக்கு

அணி சேர்த்தவர்கள். அவர்கள் படைத்த செம்மண், தோணி, தேர் ஆகிய சிறுகதைகள் நெஞ்சில் நிலை கொண்டவை. ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்கு ஒரு படைப்பாளி நல்லதொரு சிறுகதையைத் தந்தாலே போதும். அதை அவர்கள் செய்தார்கள். இளங்கீரன் நாவலுலகை நவீன முறைக்கு ஈழத்தில் எடுத்துச் சென்றவர். அதனை உச்சப்படுத்தியவர் டானியல். சமூகவியல் பார்வையோடு மக்களின் பேச்சு மொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தைத் தந்தவர். இவர்கள் அனைவரும் எனக்கு முதலே ஈழத்திலக்கியத்தில் கால்களை ஊன்றியவர்கள். இவர்களது படைப்புக்களை நான் கற்றிருக்கிறேன். படித்திருக்கிறேன் என்பதிலும் கற்றிருக்கிறேன் என்பது சாலப் பொருந்தும். அவர்கள் ஈழத்து படைப்பிலக்கியத்திற்கு அணி சேர்த்தவர்கள். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை அவர்களைவிட்டு எவரும் எழுதிவிட முடியாது. அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் எனக்குப் பிடித்தமானவை. ஆதலால் அவர்களின் செல்வாக்கின் அருட்டுணர்வு என் படைப்புக்களில் இல்லாது போகாது. நமது இலக்கிய மரபையும் அவற்றின் தர நிலையையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் எழுத்துத் துறையில் எவரும் ஈடுபடமுடியாது. மரபு தெரிந்தவன்தான் மரபை மீறமுடியும்.

2008 பெப்ரவரி சூழல் (ஆத்ம் 08.93)

~*~*~

நீங்கள் புகழ் பெற்ற ஒரு நாவலாசிரியர். அதனால் கேட்கிறேன். நவீன நாவலின் ஆக்கக்கூறுகள் என்னவென நினைக்கிறீர்கள்?

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்குள் புகுந்த புதியதொரு வடிவம் நாவலாகும். செய்யுள் வடிவில் தன நூறு தனிப்பாடல்களாகவும் காவியங்களாகவும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த வடிவம் சிலப்பதிகாரத்தில் 'உரை நடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகி' இன்று நாவல் என்று சொல்லப்படுகின்ற வசன காவியமாக உரை நடை வடிவமாக இலக்கியத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளது. பொது மக்கள் விரும்பிப்படிக்கும் இலக்கிய வகையாக இன்று நாவல் மாறிவிட்டது. நாவல் என்பது உரைநடையிலானது. உலகானுபவத்தை ஒட்டியது. சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையே நாவலின் பொருளாக அமையும். சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சித்தரிக்கும் பாத்திரங்களைக் கொண்டமையும் உரையாடல்கள் பழகு தமிழில் பெரிதும் காணப்படும். எனவேதான் மரபுமீறும் விபரீதப் போக்குகள் நவீன நாவல்களில் காணப்படும் என்பர். நல்லதோர் நாவலில் பாத்திர வார்ப்பு உண்மையான மனிதரின் சித்திரங்களாக அமைய வேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கும் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கும் அமைய உயிர்த் துடிப்புள்ளதாக அமைய வேண்டும். தொகுத்துக்கூறின் நல்லதொரு நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளாக கதைப்பின்னல், கதைக் கரு, பாத்திரப் படைப்பு, கதைப்பின்னணி அல்லது கதைக்களம், கதை விபரிக்கும் மொழி நடை, கதைஞர் நோக்குநிலை, என்பன அமைகின்றன. பாத்திர வார்ப்பும், ஏற்ற உரை நடையும், ஆகிய இவ்விரு ஆக்கக்கூறுகளும் நாவல்களில் சிறப்பாக அமைவது அரிதும் அற்புத அனுபவமுமாகுமென்பர்.

தமிழில் உள்ள நாவல்களை எவ்வாறு வகுக்கலாம்?

1876 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2005 ஆம் ஆண்டு வரையிலான தமிழ் நாவல்களை அவற்றின் உள்ளடக்கம், முக்கியத்துவம், உருவம், இயற்பண்பு, உலகியல் முதலானவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருமாறு வகுத்து ஆராயலாம்: 1. மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை காலம் 2. ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் காலம் 3. கல்கி கிருஸ்ணமூர்த்தி காலம் 4. ஜெயகாந்தன் காலம் 5. நடப்பியல் காலம். ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் ஒவ்வொருவர்

முதன்மை பெற்று விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தம் எழுத்துக்களின் சமூகத் தாக்கத்தினால் அல்லது நாவல்களின் எண்ணிக்கையால் அல்லது சமூகத்தில் அவர்களுக்கிருந்த எழுத்துலக செல்வாக்கினால் அவ்வாறு கருத வைத்துள்ளார்கள். ஆனால் அவர்களுையொத்த வகையில் அல்லது வேறான பண்புடையபடையில் பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வக் காலத்தில் இருக்கின்றனர்.

தமிழில் வழங்கிவருகின்ற நாவல்களை மூன்று தரத்தினவாக வகுத்து நோக்க முடியும். ஒன்று இலக்கிய நாவல்கள், இரண்டு இரசனை நாவல்கள், மூன்று மலின நாவல்கள் என அவ்வகுப்புக்கள் அமைகின்றன. இலக்கிய நாவல்கள் காலத்தால் அழியாது மக்களால் என்றும் பேசப்படுகின்றவையாகவும், நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைச் செழுமையாகக் கொண்ட இலக்கிய முழுமையாகவும், தமிழ் இலக்கியத்தில் காலத்தை வென்று நிற்கின்ற இன்றைய பழந்தமிழ் காவியநூல்கள் போன்றும் நாவலாசிரியர் ஹார்டி சொல்வது போல 'இந்த உலகத்தை ஆட்டுவிக்கின்ற குரூரசக்தி'யைச் சீர்ப்படுத்துகின்ற வகையில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வசன காவியங்களாகும். இவை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துச் சுவைக்கத் தூண்டுவன. இவை புகழ் பெற்ற நாவல்களாக இருக்கின்றன. இரசனை நாவல்களோ மக்களின் மனங்களைக் கவர்ந்து, வாழும் சமூகத்தின் குற்றங்குறைகளை வாசகனுக்கு ஓரளவாவது உணர்த்தி உலக வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ள வைத்து, மனிதத்தோடு வாழவும் பயனுள்ளதாகப் பொழுதைச் செலவிடவும் வைப்பவை இரசனை நாவல்களாகும். இவையும் நாவல் இலக்கணத்தின் ஆக்கக் கூறுகளை ஓரளவேனும் கொண்டமைந்திருக்க வேண்டும். வாசிப்பதால் வியப்புணர்வு, பாலுணர்வு போன்ற உணர்வுகளை ஏற்படுத்தி கனவுலகில் சற்றுவேளை உலவவிடும் கதைகள் மலின நாவல்களாகவுள்ளன. அவை வாசித்துவிட்டு தூக்கி அப்பால் வீசிவிடும் புத்தகங்களாக உள்ளன.

தமிழ் நாவலின் ஆரம்ப காலம் எப்படியிருந்தது?

மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை காலத்தில் தமிழ் ஆரம்ப நாவல்கள் தோன்றின. நூற்றுக் கணக்கான நாவல்கள் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த போதிலும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம், தீனையாளு என்பன தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப நாவல்களாகத் தேறுகின்றன. அவற்றோடு நொறுங்குண்ட இருதயமும் சேர்த்து நோக்கப்படலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் முதல் கால் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் வீழ்ச்சிக் காலமாகும். இது ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரின் காலமாகும். புற்றீசல்கள்போல ஆயிரக்கணக்கான கதைப் புத்தகங்கள் நாவல் என்ற பெயரில் வெளிவந்தன. இந்த யுகத்தை ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை ஆரணியாருக்கே சேரும். வாசகர்களின் மலின உணர்வுக்குத் தீனி போடும் நூல்களாக அவை அமைந்தன. கொலை, கொள்ளை, திருட்டு போன்ற குற்றச் செயல்கள் நாவல்களின் கருப்பொருளாக அமைந்து துப்பறியும் கதைகளாகவும் தழுவல் நாவல்களாகவும், மொழி பெயர்ப்பு நாவல்களாகவும் மலிந்தன. இந்த வீழ்ச்சிக் காலத்தில் கதை உலகில் செங்கோலோச்சியவர்கள் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் கே. துரைசாமி ஐயங்கார், ஜே. ஆர். ரங்கராஜ் ஆகிய மூவராவர். இவர்களின் நூல்கள் அக்கால வாசகர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டன. ஆரணியார் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக 43 நூல்களை வெளியிட்டார். வடுவூர் கே. துரைசாமி ஐயங்காரின் 47 நாவல்களும் இவ்வகையினவே. இவை வாசகர்களை விழுந்து விழுந்து படிக்க வைத்தன. மிக மிக மலினமான படைப்புகளாக அவை அமைந்தன. 21 ஆம் நூற்றாண்டின் ரமணிச்சந்திரனுக்கு கோதைநாயகி அம்மையார் நிகரானவர். கோதை நாயகி அம்மாளின் 60 க்கு மேற்பட்ட நாவல்களில் விதவைகள் துயர், வயதான ஆண்களை மணம் முடிக்கும் பெண்களின் துயரம், நவ நாகரீக மோகம், இளம் வயதுத் திருமணம், இலஞ்ச ஊழல், போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகள் எடுத்துக் கையாளப்பட்டுள்ளன. அக்கால நாவல் அரசியாக அவர் கூறப்பட்டார்.

கல்வி கற்ற மத்தியதர வகுப்பாருக்கு வாசிப்புப் பழக்கம் மிகுந்தேற்பட்ட நிலையில் இலகுவாகவும், எளிமையாகவும் தாமே படித்துணர்ந்து கொள்ளத்தக்கதும், இன்னொருவர் படித்துக் கருத்துச் சொல்லி தெளிவுபடுத்த அவசியமற்றதுமான உரைநடையில் விபரிக்கும் கதை நூல்களின் தேவை அதிகரித்த காலமாதலால் புற்றீசல்கள்போல நாவலென்ற பெயரில்

பலர் கதை நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட காலமாக ஆரணியார் காலம் அமைந்தது. அந்த இருண்ட காலத்தில் ஈழத்தவர்கள் பின்னிற்கவில்லை. 50 க்கு மேற்பட்ட நாவல் புத்தகங்களை எழுதித் தந்தனர். சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை - உதிர பாசம், விஜயசீலம், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை - சுந்தரன் செய்த தந்திரம், செம்பொற் சோதீஸ்வரன் செல்லம்மாள் - இராசதுரை, இராசாம்பாள் - சரஸ்வதி அல்லது காணாமற்போன பெண்கள், வரணியூர் இராசையா - பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம், அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி, நல்லையா - சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியர் நட்பு, காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி, என விரியும் இவை அனைத்தும் மலின நாவல் வகைக்கு அடங்கி விடுவனவாம்.

நாவலுலகிற்கு கல்கி வருவதற்கு முன் நாவல் இலக்கியத்தரமான நாவல்கள் வெளிவர வில்லையா?

ஏன் இல்லை..? தமிழ் நாவல் உலகில் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வருகையுடன் இருண்ட காலம் மறைந்து ஒளி பரவலாயிற்று. துப்பறியும் கதைகளுடன், வியப்புத்தரும் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, மர்மக்கதைகளுடன் மலினமான நாவல்களில் மயங்கிக்கிடந்த தமிழ் வாசகர்களை விழிப்படைய வைத்து, புதியதொரு தடத்தில் வழி நடாத்திய பெருமை கல்கிக்குரியதாகும். கல்கியின் நாவல் காலத்தை கல்கியின் யுகம் எனில் தவறில்லை. வாசகர்களை நாவல் இலக்கியத்தின் சரியான தடத்தில் திருப்பிவிட்ட பெருமை அவருக்குரியதாகும். எனினும் கல்கிக்கு முதல் இரு நாவலாசிரியர்கள் அதற்கான பாதையைச் செப்பனிட்டுத் தந்தார்கள் என்பதை இவ்விடத்தில் நினைவு கூர்ந்தேயாக வேண்டும். ஒருவர் வ. ராமசாமி ஐயங்கார் எனப்படும் வ. ரா. ஆவார். மற்றையவர் கா. சி. வெங்கட்ரமணியாவார். இவர்களோடு நாராயண துரைக்கண்ணன் என்பவரையும் குறிப்பிடலாம். வ. ரா. அவர்கள் 'சுந்தரி, விஜயம், கோதைத் தீவு, சின்னச்சாம்பு' ஆகிய நான்கு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். வ. ரா. அவர்கள் ஒரு சமூகவியலறிஞராகவும், சமூகப்புரட்சியாளராகவும் விளங்கியுள்ளார். தனது பூணூலை அறுத்தெறிந்து விட்டு தலித்துக்களுடன் தன் இல்லத்தில் சமபோசன விருந்துண்டார் என அறியக்கிடக்கின்றது. சாதி வேறுபாடற்ற சரிநிகர் சமமான சமூகத்தை உருவாக்க அவர் கனவு கண்டார். தமிழின் ஆரம்ப நாவல்கள் அனைத்தும் உயர்குடிப்பிறந்த, கல்வி வாய்ப்புப் பெற்றவர்களால் தான் எழுதப்பட்டன. வ. ரா. வின் வருகையோடு தலித்துக்களின் துயரங்களும் பிரச்சினைகளும் நாவல்களில் பேசப்படலாயின. அவரது நாவல்கள் ஒரு வகையில் சமூக அறிவூட்டல் செய்வனவாகவுள்ளன. அவ்வகையில் நாராயண துரைக் கண்ணனின் 'உயிரோவியம்' நவீன நாவலின் ஆக்கக் கூறுகளை அறிந்து ஆக்கப்பட்டுள்ளன. கா. சி. வெங்கட் ராமனின் நாவல்களான 'முருகன் ஓர் உழவன், 'தேசபக்தன் கந்தன்' எனும் அற்புதமான இரண்டு நாவல்களை ஆக்கியுள்ளார். அவரின் நாவல்களுடன் அரசியல் நாவல்கள் தமிழில் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன. தேசியப் பற்றுள்ள படைப்புக்கள், ஒரு சில கிராமங்களையும் தனி மனிதர்களையும் சுற்றி நின்ற நாவல் இலக்கியம் தனது சிந்தனைப் பரப்பை வெங்கட் ரமணியின் நாவல்கள் மூலம் அகல்வித்துக் கொள்கின்றது. இச்சூழலில்தான் கல்கியின் நாவல்பிரவேசம் அமைகின்றது.

1937 களில் கல்கி நாவலுலகில் கால் பதித்தார். திசை கெட்டு இருந்த தமிழ் வாசகர்களை ஓரளவு சரியான தடத்தில் திருப்பிவிட்ட பெருமை கல்கிக்குரியது. நாவலுலகில் அவர் சாதித்தவை அனைத்தும். யார் எதைக்கூறினாலும் அந்த மனிசனின் அகர சாதனைகளை தமிழ் நாவல் உலகிலிருந்து ஒதுக்கிவிட முடியாது. நாவல் என்பது நெடுங்கதை என்றும், அதுவே தலையாய சிறப்பியல்பு என்றும் மனதில் கொண்டு கதை எழுதினார் கல்கி. காவிய மரபில் கதையை எழுதிக் கொண்டு நாவலுக்குரிய உரை நடையையும் ஏக காலத்தில் எழுதுவது நடவாத காரியம் என்பார் பேராசிரியர் கைலாசபதி. உண்மையில் தமிழின் கவிதை மரபைத் தெரிந்து, காவியக்கதை ஒழுங்கைப் புரிந்து கொண்டு வசன காவியத்தைக் கல்கி படைத்தார் எனலாம். கல்கி சமூக நாவல்களையும் வரலாற்று நாவல்களையும் படைத்தளித்தார். வரலாற்று நாவல்களாக பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன் ஆகிய மூன்று மகோன்னதமான படைப்புக்களைத் தந்தார். தமிழில் முதன் முதல் வரலாறு நாவலை எழுதிய

பெருமை திருகோணமலை சரவணமுத்துப் பிள்ளையையே சாரும். மோகனாங்கி என்பது அந்நாவலாகும். வரலாற்று நாவல்களை எழுதுவதற்கு மிக்க கூடிய ஆய்வும், வரலாற்று உணர்வும், பொறுப்புணர்ச்சியும், கற்பனைத்திறனும் தேவை. அவை கல்கிக்கு நிறையவே இருந்தன. 1938ல் முதன் முதல் அவர் எழுதிய நாவல் கள்வனின் காதலி என்பதாகும். தியாக பூமி, சோலைமலை இளவரசி, அலை ஓசை, மகுடபதி, அமரதாரா முதலான சமூக நாவல்களை ஆக்கினார். அலை ஓசையில் நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பின்னணியாக வைத்து சித்தரித்தார். காந்தியக்கொள்கைகளைத் தன் சமூக நாவல்களில் அவர் ஆங்காங்கு முன்வைத்தார். கல்கியைப் போல பரந்ததொரு வாசகர் கூட்டத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு எவராலும் இயலவில்லை. பெரும்பாலானவை பத்திரிகையில் தொடர் கதைகளாகக் கல்கியால் எழுதப்பட்டன. வாராவாரம் எதிர்பார்ப்பை வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தும் வகையில் அவை அமைவதால் நாவல் என்ற கட்டுக்கோப்புக்கள் அவை வரா என்பார் உளர். கல்கியின் சித்திரிப்பு உரைநடையிலுள்ள இனிமையும் எளிமையும், தத்ரூபமும், வரலாற்று நாவல்களில் உள்ள செம்பாங்கான பாத்திர உரையாடலும் சமூக நாவல்களில் உள்ள கிராமிய உரையாடலும் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன. கிராமப்புறங்களில் உள்ள பேச்சு வழக்கிலுள்ள கொச்சைகளை அவர் தவிர்ந்தார்.

கல்கியின் காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்கள் யாவரெனக் கருதுகிறீர்கள்?

கல்கியின் காலத்தில் தமிழ் நாவல் உலகில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு நாவலாசிரியர் தேவன் ஆவார். அவர் எழுதியவை வெறும் இரசனை நாவல்களாக அமைந்தன. இக்காலத்தில் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் காத்திரமான ஒரு எழுத்தாளர் கூட்டம் எழுத ஆரம்பித்தது. சங்கரராம், பி. எம். கண்ணன், க. நா. சுப்பிரமணியம், தி. ஜானகிராமன், ஆர்வி, கு.ராஜவேலு, அகிலன், மாயாவி, மு. வரதராசன், ஜெகதிரப்பியன், நா. பார்த்தசாரதி (மணிவண்ணன்), ஆர். சண்முகசுந்தரம், சிதம்பர ரகுநாதன், மணியன், அனுத்தமா, லக்ஷ்மி, விந்தன், ராஜம் கிருஷ்ணன், லா. சா. ராமாயிர்தம், சோமு, ரா. கி. ரங்கராஜன், கி. ராஜநாராயணன், கோவி மணிசேகரன், விக்கிரமன், சாண்டிலியன் எனப்பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இக்காலத்தில் இலங்கையில் இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன் ஆகிய இருவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களில் ஒவ்வொரு வரும் தத்தம்மளவில் சிறப்பான படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர். நாவலிலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளைப் புரிந்து கொண்டு இவர்கள் நாவல்களை எழுதினர். இவர்கள் எழுதியவைகளில் பெரும்பாலானவை இரசனை நாவல்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்கின. ஒரு சில இலக்கிய நாவல்களாகவும் விளங்குகின்றன.

தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் ஜெயகாந்தன் காலம் எவ்வாறிருந்தது?

தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு காலகட்டத்தில் பலராலும் பேசப்பட்டவரும் விதந்துரைக்கப்பட்டவரும் ஜெயகாந்தன் ஆவார். தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் ஜெயகாந்தனின் பங்களிப்பு மிக அதிகம். நாவலாக்கக் கூறுகளைக் கலைத்துவத்தோடு தனது படைப்புகளில் அவர் கையாண்டார். நாவலிலக்கியத்துக்குச் சரியான படிமம் கொடுத்த பெருமை அவருக்குரியது. சிறுகதைத்துறையிலும் சரி, நாவலிலக்கியத் துறையிலும் சரி ஜெயகாந்தனின் இடத்தை இன்னமும் எவராலும் தகர்க்க முடியவில்லை. சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள், பாரிஸுக்குப்போ, சினிமா பார்த்த சித்தாளு, ஜயஜயசங்கரா போன்ற தரமான படைப்புகளைத் தந்துள்ளார். கதைகளின் களமும், பாத்திரங்களின் முரண்பாடுகளற்ற ஊடாட்டமும் இயல்பான பாத்திரங்களின் உரையாடல்களும் அவருக்குக் கைவந்திருந்தன. முற்போக்குச் சிந்தனைகளால் பீடித்திருந்த ஜெயகாந்தனின் நாவல்களில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அடிமட்டமக்களிலிருந்து வசதி படைத்த மாந்தர்வரை இருந்தனர். ஜெயகாந்தனின் காலத்தில் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் உண்மையில் காத்திரமான படைப்பாளிகளாக இருந்தனர். இந்திரா பார்த்தசாரதி, தி. ஜானகிராமன், நீலபத்மநாதன், சா. கந்தசாமி, ஹெப்சிபா யேசுதாசன், கு. சின்னப்பாரதி, சு. சமுத்திரம், சுஜாதா, ர. சு. நல்லபெருமாள், டி. செல்வராஜ், பொன்னீலன், ப. சிங்காரம், பா ஜெயப்பிரகாசம், சி. சு. செல்லப்பா, அசோகமித்திரன், சிவசங்கரி, இந்துமதி, பாலகுமாரன்

இலங்கையில் கே. டானியல், செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன், தி. ஞானசேகரன் என அப்பட்டியல் நீளும். இந்த நாவலாசிரியர்கள் அனைவரும் நாவல் இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளை நன்கு அறிந்துள்ளனர். அவர்கள் தம் நாவலுக்கு எடுத்துக்கொண்ட சூழல் களங்கள் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தனிமனித சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்டு சமூகம், நாடு, உலகம் என்ற பரந்த சிந்தனைக்குள் பாத்திரங்கள் செல்கின்றன. புதுமை நோக்கமும் புரட்சிகரச்சிந்தனைகளும் கொண்ட பெண்கள் இந்நாவல்களில் வருகின்றனர். பாலுறவையும் பக்குவமாகப் பயன்படுத்தும் எழுத்துக்கள் வெளிவந்துள்ளன. உளவியல், அறிவியல் சம்பந்தமான சிந்தனைகள் நாவல்களில் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. சமூகக் கட்டவிழ்ப்பு நாவல்கள் இவற்றில் உள்ளன. காந்தியக் கொள்கைகள், மார்க்சியக் கோட்பாடுகள், பெரியாரிசம் முதலான சிந்தனைகள் இந்த நாவல்களில் காணலாம். மக்களின் பேச்சு மொழி சிறப்பாக இந்த நாவல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வட்டாரத் தமிழ் இந்நாவல்களில் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. உத்தி, உருவம், நடை என்பனவற்றில் புதிய போக்குகளை இந்நாவல்களில் காணலாம். சமூகத்துக்கும் பிரதேசத்துக்கும் ஒட்டிய பாசாங்கற்ற உரையாடலை இந்த நாவல்களில் காணலாம். பாத்திர வார்ப்புக்கேற்ற உரையாடலைக் காணலாம்.

நடப்பியல் காலத்து நாவலிலக்கியம் எவ்வாறுள்ளது?

நடப்பியல் காலத்தில் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் எண்ணிக்கையில் அதிகமான படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இக்காலத்தில் மேலோங்கி நிற்கின்ற இயல்பு தலித் சிந்தனைகளாகவுள்ளன. ஆதலால் இதனைத் தலித்காலம் எனவும் வகுக்கலாம். சாதியச்சிந்தனைகள் தமிழகத்தில் இன்று முனைப்புப் பெற்ற சமூகப் போராட்டமாவும் இலக்கிய அம்சமாகவும் விரிவடைந்துள்ளது. நடப்பியல் காலப் படைப்பாளிகளில் ஜெயமோகன், வண்ணநிலவன், அஸ்வகோஷ், வண்ணதாசன், அம்பை, பிரபஞ்சன், பாவண்ணன், தோப்பில் முஹம்மது மீரான், ஐசக் அருமைராசன், ராஜ் கௌதமன், பூமணி, இமையம், பாமா, அறிவழகன், மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி, எஸ். ராமகிருஷ்ணன், அழகிய பெரியவன், ஆ. மாதவன், ஷோபாசக்தி முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். மார்க்சியப் பார்வையுடன் இந்தப் படைப்பாளிகள் சமூகத்தைப் பார்த்தார்கள். தமது ஏமாற்றங்களையும் வேதனைகளையும் வலிகளையும் தம் படைப்புகளில் விமர்சித்தார்கள். வர்க்க முரண்பாடுகளையும் சாதிய இழிநிலைப் பிரச்சினைகளையும் தம் நாவல்களின் பொருளாகக் கொண்டார்கள். அருவருப்போடு இதுவரை பயன்படுத்தாது ஒதுக்கிவிடப்பட்ட சில சொற்கள் இவர்களின் நாவல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன. தீட்டுப் பொருள் என்பது இவர்களிடம் இருக்கவில்லை. இவர்களின் தேடலிலும், பார்வையிலும், அவதானிப்பிலும் முன்னைய படைப்பாளிகளிடம் காணாத சங்கதிகள் என்பன அடங்கியிருந்தன. கதாபாத்திரங்கள் உயிரோட்டமானவையாக அமைந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில் ஈழத்தைப் பொறுத்த மட்டில் கே. டானியல், செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன், தி. ஞானசேகரன், தெனியான், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி, தேவகாந்தன் முதலானோர் நவீன நாவல் இலக்கியத்தில் தம் பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர்.

சுந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன், கோணங்கி ஆகியோரின் பரிட்சார்த்த நாவல்கள் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நாவல்கள் என்ற பெயரில் சுந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன். கோணங்கி என்போர் பரிசோதனைப் படைப்புக்களை எழுதியுள்ளனர். சுந்தரராமசாமியின் ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள், ஜெயமோகனின் விஷ்ணுபுரம், கோணங்கியின் எழுத்துக்கள் ஆகிய பரிசோதனைப் படைப்புகளை நாவல் என்ற பெயரில் எழுதித் தந்துள்ளனர். உண்மையில் கூறுவதாயின் இவை நாவல்களேயல்ல. இவர்களது நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்பு இருக்காது. “மனம்போன போக்கில் கிறுக்கி வைத்ததை வாசகர்கள் மீது சுமத்துகின்ற மனப்பாங்கு இருக்கின்றது. தமிழில் இதுவரை வெளிவந்திருக்காத, நாவல் இலக்கியத்துடன் இலக்கணரீதியாக ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியாத, தான் தோன்றித்தனமாய் தன்னை வடிவமைத்துக் கொண்டு வெளிவந்திருக்கிறது” என த. ராசு

போன்றோர் சுந்தர ராமசாமியின் ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவர். சுந்தரராமசாமி துதி பாடுவோர் தமக்கு விளங்கியதாகக் கூறிப் போற்றிக் கொள்வர். நிர்வாணமாக நிற்கும் அரசன் தான் கண்களுக்குத் தெரியாக ஆடை அணிந்திருப்பதாகச் சொல்வது போலவும் அதனை நம்பிக்கொள்வது போலவும் நடிக்க வேண்டும். விஷ்ணுபுரமும் இந்தக் கருத்துக்குச் சோடை போனதல்ல. இப்படைப்புகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஆசிரியர் கூடவே இருந்து விளக்கம் தந்தால்தான் முடியும். இவை தமிழ் நாவல் துறையில் வந்திருக்கும் பரிசோதனைகளாயின், நாவல் என்ற சம்பிரதாய அமைப்புக்கு அப்பாற்பட்டவையாயின் அதில் எமக்கு உடன்பாடே. ஆனால் நாம் நல்ல இலக்கிய நாவல்கள் என்று கருதுவனவற்றிற்கு அப்பால் சிறப்புடையனவாக வற்புறுத்துவார்களாயின், தமிழிலக்கியத்தில் நாவலுக்கு அடுத்ததாக ஒரு புதிய இலக்கியத்துறை வரும்போது, (அறிமுகமாகும்போது), அத்துறையின் ஆரம்ப முயற்சிகளாக இந்நாவல்கள் நிச்சயம் இடம் பெறும்.

அவ்வாறாயின் தமிழில் நாவல்கள் தேறவில்லையா?

அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாது. தமிழில் வெளி வந்திருக்கும் இலக்கியத்தரமான மிகச் சிறந்த நாவல்களாகவும், நாவல் இலக்கியத்தின் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆக்கவறுப்புக்களைச் சிறப்பாகக் கொண்டமைந்தனவாகவும், அமையாவிடத்தும் 18 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சொரிந்து கிடக்கின்ற ஏராளமான சருகுகளிடையே நாவல் மலர்களாக எஞ்சியிருப்பவை வ. ரா. வின் சுந்தரி, கல்கியின் அலையோசை, சுந்தர ராமசாமியின் ஒரு புளிய மரத்தின் கதை, ஜெயகாந்தனின் சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள், சிதம்பர ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும், நீல பத்மநாதனின் பள்ளிகொண்டபுரம், சா. கந்தசாமியின் சாயாவனம், ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனின் புத்தம் வீடு, கு. சின்னப்பாரதியின் தாகம், சு. சமுத்திரத்தின் சத்திய ஆவேசம், தி. ஜானகிராமனின் மோகமுள், பொன்னீலனின் கரிசல், அசோகமித்திரனின் பதினொட்டாவது அட்சரக்கோடு போன்ற இலக்கியத் தரமான நாவல்களை பெருமைப்படும் வகையில் நாம் பெற்றுள்ளோம். ஈழத்தில் டானியலின் கானல், செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு, தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலை, செ. யோகநாதனின் கிட்டி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

2008 மார்ச் ஞானம் (இதழ் 08.94)

டிசம்பர் இதழ் கண்டேன். செங்கை ஆழியானின் செவ்வியில் முற்போக்கு எழுத்துக்கள் என்பது அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவிற்காகவும் மானிட மேம்பாட்டிற்காகவும் படைக்கப்படுகின்ற எழுத்துக்கள் என்ற கருத்து நிலையை நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். தமிழ்த் தேசியவாத எழுத்தாளன் என்று முத்திரை குத்தப்பட்ட என்போன்றவர்களின் படைப்புகளும் முற்போக்கானவையே. சாதீய ஒடுக்கு முறை போன்றதே இன ஒடுக்கு முறையும். இன்று சாதீயம் நீறு புத்த நெருப்பாக இருக்கிறது. இனத்துவம் ஜுவாலை விட்டெரிகிறது.

- வன்னியன்

(ஞானம் இதழ் 92, 2008)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

சாதிப்பிரச்சனை ஒழிப்பிற்கு கலப்புத் திருமணம் சாத்தியமான தீர்வா?

ஞானம் இதழ் 93ன் நேர்காணலில் சொங்கை ஆழியானின் கருத்து பற்றிய தெளிவு தேவைப்படுகின்றது. 'சாதியப் பிரச்சனைகளை ஒழிப்பதற்கு அல்லது சாதியம் என்ற கொடுமையை நீக்குவதற்கு ஜெகப்பரட்சி தேவையில்லை.' என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் எங்களது உரிமைகள் பிறர் தருவதில்லை. நாமாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருந்தார். எமது உரிமைகளை பிறர் தம் கைக்குள் வைத்திருப்பதால், எம்மை ஆதிக்கம் செய்வதனால்தான் எமது உரிமைகளுக்காகப் போராடவேண்டி உள்ளது. எழுபதுகளில் நடைபெற்ற 'ஜெகப் புரட்சி வடிகால் திறந்து விட்டதனால்தான் இன்று ஓரளவுவேனும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தமது உரிமை கொண்டு வாழ முடிகின்றது. அது கலப்புத் திருமணத்தினால் நிகழ்ந்ததல்ல அதன் பின்பே கல்வி வளர்ச்சி, உயர் பதவி எல்லாம் சாத்தியமாயின. சொங்கை ஆழியான் கல்வியில் உயர்ந்தவர், உயர் அரசு பதவி வகித்தவர் என்ற முறையில் அவர் போன்று கல்வி, பதவிகளில் உயர்ந்த ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் தனது பிள்ளைக்குத் திருமண பந்தத்தை ஏற்படுத்த அவர் உடனடியாகத் தயாராக இருக்கிறாரா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது.' எழுத்து ஒரு சமூக மாற்றத்துக்கான கரு. அதனை வெறுமனே ஜனரஞ்சகத்திற்காக, பொழுது போக்காக பயன்படுத்துவது தவறு. சமூகத்தின் அடித்தளத்தை உணர்ந்து சாத்தியமான ரீதியில் பிரச்சனைகளை இருதய சுத்தியுடன் அணுகவேண்டும். வெறுமனே வெளிப்புச்சாக பேசிவிட்டும் எழுதி விட்டும் போவது ஒரு எழுத்தாளனின் பணியாக இருக்க முடியாது. வர்க்கம், தொழில் என்று பார்க்கும்போது அது அந்த மனிதனின் அடையாளம் வாழ்தலுக்கான இருப்பு ஆகும். அதனைக் கைவிடுவது என்பது மொத்த மனித சமூகத்தின் இயக்கத்தைக் குழப்புவது ஆகும். எனவே அந்த அந்தத் தொழில்கள் பறிக்கப்படுவதுடன், நவீன மயப்படுத்தல், தரத்தால் உயர்த்தப்படுதல் போன்ற செயற்பாடுகளினால் உயர்ச்சி, எழுச்சி பெற வேண்டும். அதனால் தொழில் வளம் பெருக வேண்டும் இதற்கு கல்வி மூலாதாரமானது. இன்று சாதியக் கொடுமை இல்லை. அது நீங்கி விட்டது. அதனைப் பற்றிப் பேசத் தேவையில்லை என்று ஒரு சாரார் நழுவிப் போவதைக் காண முடிகின்றது. ஆனால் அது இன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே ஐரோப்பிய, அமெரிக்கா, ஸ்கன்டினேவியா நாடுகளிலும் வீறுகொண்டு வேரோடிக் கிடக்கிறது. அதனை இல்லாது ஒழிப்பதானால் அடிப்படையில் மனிதன் மனிதனை மனிதனாக மதிக்கின்ற மனப்பாங்கு உருவாக வேண்டும். சொங்கை ஆழியானின் கருத்தில் நின்று மறுதலையாகப் பார்த்தால் இலங்கை இனப் பிரச்சனைக்கும் தீர்வு - கலப்புத் திருமணம்தான் என்று வைத்துக்கொண்டால், அல்லது தமிழர்களின் உரிமை தாமாக எடுத்துக் கொள்வதொன்று என்று கூறினால் அது எந்தளவு தூரத்துக்கு சாத்தியம் ஆனதாக இருக்கும் அல்லது குழிபறிப்பாக அமையாதா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

- மாவை வரோதயன்
(ஞானம் இதழ் 94, 2008)

வரலாற்று நாவல்களின் இலக்கியத் தரம் விமர்சகர்களின் பார்வையில் ஆரோக்கியமாக இல்லை. சரித்திர நாவல்களால் சமூகப்பயன் எதுவுமில்லை. வெறுந் தலையணை நாவல்கள் எனச் சில விமர்சகர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

எல்லா வரலாற்று நாவல்களையும் ஒரே அணியில் சேர்த்து விட முடியாது. கல்கியை வெறுமனே தூக்கி எறிந்துவிட முடியுமா? வரலாற்று நாவல்களை எல்லாப் படைப்பாளிகளாலும் படைத்துவிட முடியாது. அதற்கு மிகுந்த கல்விப் புலமை தேவை. ஆய்வுநிலை அறிவு தேவை. கற்பனை வளந்தேவை. வெறும் பத்தாந்தரப் படிப்போடு கற்பனைக் கதை எழுதுகிற

வேலையல்ல வரலாற்று நாவல் எழுதுவது. வரலாற்று நாவல்களின் சமூகப் பயன் பற்றிய விமர்சகர்களின் கருத்து மாற்றிக் கொள்ளப்பட வேண்டியகாலம் வந்துவிட்டது. ஈழத்தின் போராட்ட வரலாற்றின் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் தனது இம்மாபெரும் போராட்டத்திற்கு ர.க. நல்லபெருமானின் நாவலும் வரலாற்று நாவலாசிரியர் சாண்டில்யனின் 'கடல்புறா' வும் ஒரு வகையில் காரணமாகவிருந்தன எனக் கூறியுள்ளார். இதைவிடவா வேறு அங்கீகாரம் சாண்டில்யனுக்குத் தேவை? கல்கியின் வரலாற்று நாவலின் ஒரு வரியைக்கூட இந்தச் சிறு சஞ்சிகை விமர்சகர்களினால் தொட்டெழுதிவிட முடியாது. போகட்டும். நான் எழுதுகின்ற சமூக நாவல்கள் எல்லாம் ஒரு வகையில் வரலாற்று நாவல்களே என்பேன். இன்றைய நிகழ்வுகள் நாளை வரலாறு என்பர்.

நான் மிக இளம் வயதில் முதன் முதல் எழுதிய வரலாற்று நாவல் 'நந்திக்கடல்' என்பதாகும். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் புகழ்பூத்த மன்னன் சங்கிலி செகராஜ சேகரனின் கதை அது. கல்கியையும், ஜெகசிற்பியனையும், சாண்டில்யனையும், அகிலனையும் படித்ததனால் ஏற்பட்ட அவசரத்தினால் நந்திக்கடல் பிறந்தது. அதுவே எனது முதல் நாவல். கலைச்செல்வி நாவல் போட்டியில் பாராட்டினைப் பெற்றது. கந்தவேள் கோட்டம், கடல் கோட்டை ஆகிய இரண்டும் வரலாற்று நாவல்கள் அல்ல. நாவலாக்கப்பட்ட வரலாறுகள். குவேனி ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு. பாரம்பரியமாக வழங்கி வருகின்ற மகாவம்சத்தின் Myth (Legend) கட்டுக்கதையை வைத்து சிங்ஹள விஜயனின் வருகைக்கு முன்னர் வாழ்ந்த எமது மூதாதையர்பற்றியும் அவர்கள் விட்ட தவறுகள் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறேன். பலரினதும் பாராட்டைப் பெற்ற நாவல் இது. ஈழராஜா எல்லானளில் நம்மவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய உண்மைகளைச் சொல்லியிருக்கிறேன். இதில் வரலாற்றை நாவலாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். பொதுவாக எனது இவ்வகை நாவல்களில் கற்பனை மிகமிகக் குறைவு. இவ்வகை நாவல்களின் சமூகப் பயன் என்னவென்பதை முன்னர் ஒரு கேள்வியில் சொல்லியிருக்கிறேன். 'எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி' இருந்த முன்னைய காலக் கதைகளை அறிவதில் மக்களுக்கான ஆர்வம் இன்னமும் குறையவில்லை. வெறும் கற்பனையின்றி இந்நாவல்கள் எழுதப்பட்டால் அவற்றின் பயன் அதிகமே. கல்கியின் நாவல்கள் மூலந்தான் இளஞ்சந்ததி சோழரையும் பல்லவரையும் அறிந்து கொண்டது. ஈழப்போராட்டத்திற்குப் பிரபாகரனுக்கு உந்துதல் அளித்த நாவல்களில் ஒன்று சாண்டில்யனின் 'கடல்புறா'.

தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் எழுதப்பட்ட 'மரணங்கள் மலிந்த பூமி' நாவல் பற்றியும் அது சார்பாகக் கிளப்பப்பட்ட விவாதங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுங்கள்.

எனது புனைகதை சாரா நாவல் (Non Fictibn Novel) மரணங்கள் மலிந்த பூமியாகும். 1995 இல் வலிகாமமே கொட்டும் மழையில் வீடுவாசல்களைவிட்டு இடம் பெயர்ந்தது. அத்துயரத்தின் கூட்டு வடிவமாக இந்த நாவல் உருவாகியது. இந்த நாவலில் உயிருடன் நம்மோடு வாழும் மாந்தர் அப்படியே யதார்த்தமாக வருவர். வகைமாதிரிக் கதாமாந்தர் பலர் வருவர். எனக்குத் திருப்தியைத் தந்த நாவல்களில் அது ஒன்று. அந்த நாவலை நான் எழுதியிராவிட்டால் என் இதயம் அதன் கன அழுத்தத்தால் வெடித்திருக்கும். அந்த நாவல் கனடா 'உதயன்' பத்திரிகைக்காக அதன் ஆசிரியர் லோகேந்திரலிங்கத்தின் வேண்டுகோளின்படி எழுதப்பட்டது. அதனை இங்கிருந்து கூரியர் மூலம் அனுப்பும்போது இலங்கை துப்பறியும் பொலிஸ் பிரிவினரால்

கைப்பற்றப்பட்டது. எனக்காக தபாலில் அனுப்பக் கொண்டு சென்ற நண்பர் கைதாகினார். நீதிமன்ற விசாரணையில் நாவல் திருப்பித் தரப்பட்டது. கனடாவிற்கு நான் நேரில் எடுத்துச் சென்றேன். அங்கு நிகழ்ந்த விழாவில் 1000 கனேடிய டொலர் தந்து அதனை லோகேந்திரலிங்கம் வாங்கிக் கொண்டார். பின்னர் நூலாக வெளிவந்தது. இலங்கை சாகித்ய மண்டலப்பரிசினைப் பெற்றது. தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் இதனைச் சிறந்த நாவலாகத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாரதி விழாவில் எட்டையபுரத்தில் பரிசில் வழங்கிக் கௌரவித்தது. இலங்கை இலக்கியப் பேரவை பரிசிலும் விருதும் தந்தது. இந்த நாவலின் முடிவில் முக்கிய கதாபாத்திரம் 'தம்பிமாரே, புத்தாமாரே' உங்கள் கைகளிலுள்ள துப்பாக்கிகளைக் கீழே போடுங்கள்' எனக் கதறுகின்றது. அது என் குரல்தான். யுத்தத்தினால் அழிந்து வரும் எம்பிள்ளைகளின் மரணங்களை என்னால் ஒருபோதும் நியாயப்படுத்த முடியவில்லை. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முதல் நான் எழுதி வெளிவந்த 'அக்கினிக்குஞ்சு' குறுநாவலில் வரும் கதாநாயகன் - இன்னும் எவ்வளவு நாட்களுக்கு இந்தப் துப்பாக்கி கையில் கணக்கப்போகிறது என எண்ணுகிறான். அன்றும் என் குரல்துவாகத் தான் இருந்தது. சத்தியன், சதீஸ் என்ற அருமையான இரு பேரப்பிள்ளைகளை விஸ்வமடு யுத்தத்திலும் கோட்டை யுத்தத்திலும் இழந்த சோகத்தின் சுவடு மாறாதவன். என் பெறாமகன் மதியழகனை இந்திய இராணுவம் நடு றோட்டில் சுட்டுப் போட்டதைக் கண்டு துடித்தவன். என் ஒன்றுவிட்ட அண்ணியையும் அண்ணரையும் இந்திய இராணுவம் சுட்டுக் கொன்று சடலங்களின் மீது புளொக் செயினை ஏற்றிக் கூழாக்கிவிட்ட இறைச்சிக் குவியலை அள்ளிப் பெட்டியிலிட்டவன் நான். இந்த சோகங்கள் ஏன் ஏற்பட்டன என்பதற்கு அரசியல் காரணங்கள் பல விருந்தாலும் அவமான அல்லது காரணத்தோடான அகால மரணங்களை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அதுவே மரணங்கள் மலிந்த பூமியின் முடிவாகியது. சமாதானத்தின் அல்லது யுத்த நிறுத்தத்தின் நலன்களை அனுபவிக்கும் நிலையில் அந்த நாவலின் முடிவு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே. இவ்வாறான நாவல்களாக எனது 'போரே நீ போ', 'வானும் கனல் சொரியும்' 'மெல்ல இருள் விலகும்', 'மீண்டும் வருவேன்' ஆகிய அண்மைக்கால நாவல்களையும் குறிப்பிடலாம்.

தங்களது தொகுப்பாக்கப்பணிகளை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் மறந்துவிடாது குறைத்தும் மதிப்பிடாது. மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள், மல்லிகைச் சிறுகதைகள், முன்னோடிச் சிறுகதைகள், முனியப்பதாசன் சிறுகதைகள், புதுமைலோலன் சிறுகதைகள், சம்பந்தன் சிறுகதைகள் எனப் பல்வேறு ஈழத்துத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டதற்கான காரணம் யாது? ஈழத்து இலக்கியச் சூழலில் அவற்றிற்கான வரவேற்பு எப்படியிருந்தது?

என்னால்தான் இப்படியான தொகுதிகளைத் தொகுக்க முடியும். வெளியிட முடியும் என்பதில் எனக்கு பூரண நம்பிக்கையுள்ளது. அதற்கான வாய்ப்புகள், வசதிகளையுடைய எழுத்தாளன் நான். இதனை ஆணவமான வார்த்தைகள் என்று கொள்ளவேண்டாம். எழுத்தை ஒரு வேள்வியாகக் கொண்டவன் நான். என் எழுத்துக்கள் மட்டும் மக்களிடம் செல்வதில் எனக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லை. எனது முன்னோர்கள், சமகாலத்தவர்கள் என்போரின் படைப்புக்களும் மக்களிடம் செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினேன். 1961 களிலேயே எனக்கு அப்படியான எண்ணம் இருந்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கின்ற வேளையிலேயே கதைப்பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள், யுகம் ஆகிய தொகுப்புக்களை வெளியிட்டேன். நண்பர்களின் உதவியிருந்தாலும் நான் முயன்றிருக்காவிடில் அவை வெளிவந்திருக்கவே முடியாது. எங்களது பல்கலைக்கழக வெளியேற்றத்திற்குப் பின்னர் எத்தொகுதியாவது இன்று வரை வெளிவந்தனவா? யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுதியான மண்ணின் மலர்கள் வெளியில்வருவதற்குக்கூட செங்கை ஆழியான் குணராசா என்ற பதிவாளர் தேவைப்பட்டிருக்கிறார். முன்னைய படைப்பாளிகளினதும் சக எழுத்தாளர் களினதும் ஆற்றலை மதிக்க வேண்டும். முன்னோடிகளுக்கு எதுவுமே தெரியாது எனப் பிதற்றுகின்ற இலக்கிய அறிவிலிகள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் எங்களிடம் எதுவுமேயில்லை எனும் எண்ணங்கொண்ட இலக்கிய மனநோயாளிகள். எங்களிடம் என்ன இல்லை? மறுமலர்ச்சிச்

சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள் என்பன வெளிவந்தபின்னர் விமர்சகர்களின் இலக்கியப் பார்வையே மாறிவிட்டது. மூலத்தைப் பார்க்காமலேயே விமர்சித்தவர்கள் ஈழத்திலக்கியத்தின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் இத்தொகுதிகளிலிருந்து தெரிந்து கொண்டார்கள். மண்வாசனை இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முன்னரேயே எங்கள் முன்னோடிகள் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துத் தம் படைப்புகளில் எழுதிவிட்டார்கள். இது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அற்புதமான சிறுகதைகளை அத்தொகுதிகள் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன. முனியப்ப தாசன் என்ற அற்புதமான படைப்பாளியை வெளிக்கொணர் உதவியது நான் தொகுத்து வெளியிட்ட 'முனியப்பதாசன்' சிறுகதைகள்தான். எங்களது மூத்த விமர்சகர்களின் பார்வையில் முனியப்பதாசன் என்ற படைப்பாளி தட்டுப்பாடாது போனது அவர்களின் பார்வையை முழுமையாக்கிவிட உதவவில்லை. சிரித்திரன் சுந்தரின் படைப்புக்களைத் தொகுத்தளித்திருக்கின்றேன். மூத்த எழுத்தாளர் தேவன் - யாழ்ப்பாணம் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது. அதற்கான நிதியை ஆறு திருமுருகன் அளித்துள்ளார். தையிட்டி இராசதுரை என்ற தரமான எழுத்தாளனை இலக்கிய உலகு மறந்துவிட்டது. கடந்த ஒன்றரை தசாப்தமாக தையிட்டியில் இராணுவ மத்தியில் அவரும் மனைவியும் 'வாழ்ந்த மண்ணைவிட்டுச் செல்ல மாட்டோம்' என்ற பிடிவாதத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறார். அவர்களை வெளியேற்ற இராணுவத்தாலும் முடியவில்லை. அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதியையும் (அகதி அரிசி) வெளியிட்டுள்ளேன். அத்தோடு 'ஈழநாடு சிறுகதைகள்', 'சுடர் சிறுகதைகள்' தொகுப்புப் பணிகளில் முன்னது நிறைவேறிவிட்டது. இவற்றினால் மறைக்கப்பட்ட எழுத்தாளரும் அவர்களின் எழுத்துக்களும் வெளிச்சத்திற்கு வருகின்றன. இத்தொகுப்புக்கள் மக்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பினைப் பெற்றுள்ளன. மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் இரண்டும் முடிவடைந்துவிட்டன. ஆய்வு மாணவர்கள் அவ்விரு நூல்களுக்காக ஆலாய்ப் பறக்கிறார்கள். மறுபதிப்புகளின் அவசியம் எழுந்துள்ளது. கோவை மகேசன் ஆசிரியராகவிருந்து நடாத்திய 'சுடர்' முழு இதழ்களையும் தேடிப் பெற்றுள்ளேன். 'மறுமலர்ச்சிக் களஞ்சியம்' வெளியிடப் பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் முன்வந்துள்ளார். கலைச்செல்வி களஞ்சியத்தைச் சிற்பி உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை நிலவுகின்றது.

இலக்கியம் தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளிலும் நீங்கள் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். புவியியல், வரலாறு ஆகிய துறைகளில் உங்கள் நூல்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. அவற்றினைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

புவியியல் துறையில் நான் பாடநூல்கள் பலவற்றினை எழுதியுள்ளேன். கடந்த நாற்பது வருடங்களாக எனது நூல்களே பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்ற சங்கதி ஒன்றும் ஆரோக்கியமானதன்று. பாடநூல்கள் எழுதுவதில் பல்கலைக்கழக புவியியல் விற்பன்னர்கள் என்போர் தயாராகவில்லை. அது இலேசான காரியமுமல்ல. உயர்தர வகுப்பு, பட்டப்படிப்பு என்பவற்றிற்கான நூல்கள் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. புவியியலைத் தமிழில் இலகுவாக்கியவன் நான் என்பது பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயம். அண்மையில் தேசப்படத் தொகுதியொன்றினை பலவண்ணப்படங்களில் ஓரளவு சர்வதேசத்தரத்திற்கு நிகராக வெளியிட்டுள்ளேன். இதற்காகக் கணினியில் 'போட்டோ சொப்' கற்றுத் தயாரித்துள்ளேன். எனக்கு மிகமிகப் பிடித்தமான துறை வரலாறு. ஈழத்தவர் வரலாறு, நல்லைநகர் நூல். The Jaffna Dynasty என்பன அவற்றில் முக்கியமான நூல்கள். The Jaffna Dynasty என்ற ஆங்கில நூல் சிங்கப்பூரில் வெளிவந்தது. அந்த நூலின் ஆய்விற்காகவும் எழுதி வழங்கியமைக்காகவும் ஒரு இலட்சம் ரூபாய்களைச் சன்மானமாக எனக்குச் சிங்கப்பூர் தாபனம் வழங்கியது. மயில்வாகனப்புலவரின் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையின் யாழ்ப்பாண சரித்திரம், ஜோனின் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் ஆகிய நூல்கள் மீள் வாசிப்புடன் மறுபிரசுரமாகி வந்துள்ளன. இலங்கை வரலாற்றுப் பனுவலான மகாவம்சத்தினை மொழிபெயர்த்து விபரித்துள்ளேன். இன்றைய சமூகத்திற்கு குறிப்பாக மாணவ சமூகத்திற்குச் அத்தியாவசியமான பணிகளாக இவற்றினைக் கருதுகின்றேன் 'தமிழர் தேசம்' என்றொரு நூலினை இப்பொழுது எழுதிக்

கொண்டிருக்கிறேன். இவற்றினை விட புவியியல், நுண்ணறிவியல் ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்துள்ளேன். விவேகி, மாலைமுரசு, அறிவுக்களஞ்சியம், மீண்டும் மறுமலர்ச்சி ஆகிய சஞ்சிகைகளின் இணை ஆசிரியராக இருந்துள்ளேன்.

நீங்கள் எழுதி முடித்திருக்கும் புதிய நாவலான 'போராடப்பிறந்தவர்கள்' (மீண்டும் வருவேன்) எத்தகைய நாவல்?

1972களில் வீறுகொண்ட ஓர் இளைஞர் கூட்டம் ஈழப்போராட்டத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. குறிப்பாக நாற்பத்திரண்டு இளைஞர்கள் தீவிரவாதிகளாக இப்போராட்டத்தில் செயற்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவன் என்னுடன் கூடப்பிறந்த அக்காவின் மகன் சபாலிங்கம். அவனுடைய ஆரம்ப காலக் கதை போராடப் பிறந்தவர்கள். இவர்களில் தேசியத்தலைவர் பிரபாகரனைவிட ஏனைய அனைவரும் இன்ஸ்பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளையால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டவர்கள். சிறைச்சாலையின் கொடுமையிலிருந்து தப்பி ஓட முயன்று சபாலிங்கம் தன் முதுகெலும்பை உடைத்துக் கொண்டான். இருபது நாட்கள் 'கோமா' நிலையில் கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தான். போராளி குட்டிமணிதான் சபாவிற்கு இரத்தம் வழங்கினார். முருங்கனில் பஸ்தியாம்பிள்ளையினதும் பொலிசாரினதும் கொலைக்குப் பின்னர் இந்த இளைஞர்கள் மீண்டும் தேடப்பட்டனர். அவன் தலைமறைவாகக் கரந்துறைந்த கிராமத்தின் கதை இதில் வருகின்றது. அக்கிராமத்தில் அவனைச் சுற்றி இயங்குகின்ற மனிதர்கள் இக்கதையில் சபாவிற்கு இணையான பாத்திர அந்தஸ்துடன் இதில் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். என் மனதில் நன்கு பதிந்துபோன அக்கிராமத்தின் சூதுவாதற்ற மாந்தரை அவர்களின் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் இதில் சேர்த்துள்ளேன். மிக்க துயரத்தோடு என் மருமகனின் கதையை அதில் நான் வரைந்துள்ளேன். பஸ்தியாம்பிள்ளையின் மரணத்துக்காக தேடப்படும் 'பயங்கரவாதிகள்' எனப் பொலிசார் அச்சடித்து விட்ட சுவரொட்டியில் பிரபாகரனுக்கு அடுத்ததாக சபாலிங்கத்தின் படம் அமைந்தது. சபா தப்பி ஓடி அலைந்து திரிந்து வெளிநாட்டிற்கு ஓடநேர்ந்த கதையைப் போராடப்பிறந்தவர்கள் நாவல் சித்தரிக்கின்றது. சபா பிரான்சில் சகோதரப் போராளிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்ட பகுதி வாழ்க்கை இதில் சொல்லப்படவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த சபாலிங்கன் மட்டுமே இதில் நடமாடுகிறான். இது நாவலா எனச் சிலர் கேட்கலாம். அது எனக்குப் பிரச்சினையில்லை. ஏனெனில் இது சொல்லப் படவேண்டிய சங்கதி. எந்த வடிவத்தில் இருந்தால்தான் என்ன? மக்களைச் சென்றடைந்தால் சரி.

ஈழத்து நாவலுலகு ஆரோக்கியமாகவுள்ளதா?

ஆம் ஈழத்து நாவல்களை ஆரம்பத்திலிருந்தே படித்தவன் நான். 1949களுக்கு முன்னர் ஈழத்தில் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட நாவல்கள் நூலுருவாக வெளிவந்துள்ளன. மங்களநாயகியின் நொருங்குண்ட இருதயம், இடைக்காடரின் நீலகண்டன், திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் காசிநாதன் எனும் அக்கால நாவல்கள் மேலைத்தேய நாவலிலக்கணத்தின் அடியொற்றி எழுதப்பட்டவை. மேலைத்தேய ஆரம்ப நாவல்களைப்போல அவையும் றொமான்ஸ் ஊடாக அறநெறி போதித்தன. ஆனால் அவற்றில் எடுத்தாளப்பட்ட சமூக நடவடிக்கைகளும் ஒழுக்க நெறிகளும் இந்த மண்ணிற்குரியனவாக இருக்கின்றன. அவர்களை அடுத்து சச்சிதானந்தன், சம்பந்தன், வ.அ. இராசரெத்தினம், தேவன் - யாழ்ப்பாணம் போன்றோர் ஈழத்து நாவல்களை நவீன நாவல்களின் போக்கிற்கு எடுத்துச்செல்ல முயன்றுள்ளனர். சீராகக் கதை சொல்பவர்களாக இவர்கள் இருந்தபோதிலும் அவை ஈழத்து நாவல்களாகவே இருந்துள்ளன. இளங்கீரனின் வருகை ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தின் புதிய கதவுகளைத் திறந்துவைத்தது. Realistic Novel களை அவர் தந்துள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்து ஈழத்து நாவலிலக்கியம் வீறுநடை போட்டு முன் நோக்கிச் செல்கின்றது. மார்க்சியத்திற்கு கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம், போர்க்கோலம் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தன. தலித்தியத்திற்கு டானியலின் பஞ்சமர் வரிசை நாவல்கள் உதாரணங்களாகவுள்ளன. பெண்ணியத்திற்கு கோகிலா மகேந்திரனின் 'துவானம் கலையும்' நாவல் தக்க உதாரணமாகிறது. Naturalism துக்கு எனது யானை, காட்டாறு தக்க உதாரணங்கள்.

சூழலியலிற்கு 'ஓ, அந்த அழகிய பழைய உலகம்' மிகச் சிறந்த உதாரணம். பாலமனோகரனின் நிலக்கினி, எஸ்.பொ.வின் சடங்கு என்பன Romance நாவலிற்குத் தக்க உதாரணங்களாகப் படவில்லையா? மக்களின் போராட்டத்தை சித்தரிக்கும் நாவல் தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலை

ஈழத்து நாவல்களில் மிகச்சிறந்த பத்து நாவல்களைத் தெரிந்தெடுக்கில் அவை தனித்துவமானவையாகவும் உலகின் சிறந்த நாவல்களுக்கு இணையாகவும் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஈழத்தின் தமிழ் நாவல்களை இந்தியத் தமிழ் நாவல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்ற பிரதேச மனப்பான்மை மாற வேண்டும். இரண்டிற்கும் ஊடக மொழி ஒன்றென்பதற்காக ஈழத்து நாவல்களை தமிழ்நாட்டு நாவல்களுடன் ஒப்பிடுவது ஏற்றதாகாது. நாங்கள் அவர்கள் மாதிரி எழுதுவதில்லை. நாங்கள் தேசியத்திற்கும் மண்வாசனைக்கும் முக்கியம் அளிப்பவர்கள். நாங்கள் சவால்களுடன் வாழ்பவர்கள். எங்களது நாவல்களின் பகைப்புலம் வித்தியாசமானது. அவர்களால் அனுபவிக்க முடியாதது. மேலைத்தேய நாவல்களுக்கு நிகராக அல்லது அவற்றின் போக்கிலிருந்து விலகி நாவலாக்கப்பட்ட வரலாறுகளையும். புனைகதை சாரா நாவல்களையும் ஈழத்து எழுத்தாளர் படைத்து வருகின்றனர். இன்று ஈழம் பற்றிய நாவல்கள் பலவும் ஈழத்து நாவல்களுடன் சேர்ந்துள்ளன. மேலை நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து குடியேறி விட்ட ஈழத்தவர், ஈழத்தை நிலைக்காளாகக் கொண்டு நாவல்கள் எழுதியுள்ளனர். தமது உணர்வுகளையும் ஏக்கங்களையும் கொட்டுவதற்கு நாவல் என்ற வடிவத்தினை ஊடகமாக அவர்கள் எடுத்துள்ளனர். வரன்முறை இலக்கணக் கட்டினை மீறும் படைப்புக்கள் அவை. ஈழத்தில் நாவல்கள் ஆரோக்கியமான பங்களிப்புகளாகவுள்ளன.

2008 த்ரல் ஞானம் (ஆத்ம் 08.95)

ஞானம் நேர்காணலின் நிறைவுக்கட்டத்திற்கு வந்துள்ளோம். புனை கதைத்துறையை ஒரு மீள்பார்வை பார்ப்போம். இலங்கையின் சிறுகதைத்துறை இன்று அடைந்துள்ளநிலை வளர்ச்சியைச் சுட்டுகின்றதா? தேக்க நிலையைக் குறிக்கின்றதா? சிறுகதைத் துறையின் போக்கு எப்படியுள்ளது? சிறுகதைத் துறையின் புதிய வரவுகள் நம்பிக்கை தருகிறார்களா? அவர்களுக்கு நீங்கள் யாது சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

ஒரே தடவையில் நிறையவே ஐயங்கள் எழுப்பியுள்ளீர்கள். இவற்றிற்கு விளக்கமாகவே விடைதர விரும்புகின்றேன். ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் நமது முன்னோடிகளால் 1939இல் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டன. நமது முன்னோடிகளாக ஒரு 25 படைப்பாளிகள் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர். நம் முன்னோடிகளின் சிறுகதைகளை வகைக்கு ஒன்றாகத் தெரிவு செய்து 'முன்னோடிச்சிறுகதைகள்' என்றொரு தொகுதி வெளியிட்டுள்ளேன். ஆனந்தன், சம்பந்தன், வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், முருகானந்தன், இராஜ அரியரத்தினம் முதலானோர் தேறினர். இம்முன்னோடிகளின் சிறுகதைகள் தென்னிந்தியப்படைப்பாளிகளின் வழியொட்டியதாகவிருந்தாலும் அவர்களில் சிலருக்கு ஆங்கில அறிவு இருந்ததால் மேலைத்தேசப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைப்போக்கும் தெரிந்திருந்தன. நமது மூத்த விமர்சகர்கள் கூறுவதுபோல அவர்களின் படைப்புகள் முழுவதும் கற்பனாவாதப் படைப்புகளாகவும், மண்வாசனை அற்றனவாகவும், யாதார்த்தநிலை தாண்டியனவாகவும் இருக்கவில்லை. பெரும்பாலான சிறுகதைகள் ஈழத்து மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் ஒவ்வாதனவாக அமைந்தாலும் அவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள் ஈழத்தின் தனித்துவத்தைச் சுட்டுவனவாக அமைந்தன. அவ்வகையில் ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம், சம்பந்தனின் துறவி, சி.வைத்தியலிங்கத்தின் பாற்கஞ்சி, இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம், நவாலியூர் சோ.நடராசனின் கற்சிலை, இராச அரியரெத்தினத்தின் வெள்ளம் ஆகிய ஆறு சிறுகதைகள் ஈழத்துச்சிறுகதை உலகுக்குப் பெருமை தருவனவாக இருக்கின்றன. அக்கால கட்டத்தில் தமிழகச்சிறுகதைகளுக்கு தரத்தில் நிகரானவையாகவும் உலகத்தரத்தனவாகவும் அமைந்திருந்தன.

ஈழத்துச்சிறுகதையாளர்களில் முன்னோடிகள் பலரிருக்கின்றார்கள். கோ.நடேசையர், சோ.சிவபாதசுந்தரம், சுயா, பாணன், பவன், கோ.தியாகராஜன், அ.ந. சுந்தசாமி, கசின், நாவற்குழியூர் நடராஜன், சொக்கன், தேவன் - யாழ்ப்பாணம், கு. பெரியதம்பி என்பட்டியல் நீளும். இவ்வாறிருக்க நீங்கள் ஆக ஆறு பெயர்களுடனும் சிறுகதைகளுடனும் முன்னோடிப் படைப்பாளிகளையும் படைப்புகளையும் முடித்துக் கொள்வது எப்படி நியாயமாகும்?

காலத்தைவென்ற மனதில் மெல்லிய அதிர்வை உண்டாக்கக்கூடிய சிறுகதைகளாக இந்தச்சிறுகதைகளே எனக்குப் படுகின்றன. நான் குறிப்பிட்ட படைப்பாளிகள் எண்ணிக்கையில் பல சிறுகதைகள் எழுதியிருந்த போதிலும் அவை மரத்தினடியில் சொரிந்த சருகுகளே. இந்த ஆறே ஆறு சிறு கதைகள்தாம் கனிகளாக எமக்கு எஞ்சுகின்றன. நீங்கள் குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களும் அவர்களது எழுத்துக்களும் எண்ணிக்கைக்கணக்கில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டியன.

யார் இந்த ஆனந்தன்? நீங்கள் தான் சிறுகதை உலகில் ஆனந்தனையும் கு. பெரியதம்பி என்பவரையும் கண்டறிவித்தீர்கள்? ஆனந்தனின் படைப்பில் என்ன சிறப்பு இருக்கின்றது?

இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்தான் ஆரம்பத்தில் ஆனந்தன் என்ற புனைபெயரில் சிறுகதைகள் எழுதிவந்தார். ஈழத்தின் சிறந்த கவிஞர். பத்து வரையிலான சிறுகதைகள் அவர் எழுதியுள்ள போதிலும் தண்ணீர்த்தாகம் ஒன்றே அவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் உன்னதமானது. ஏனையவை தூக்கித் தள்ளி ஒதுக்கிவிடத்தக்கவை. தண்ணீர்த்தாகம் எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தையும் அது கூறுகின்ற சமூகச்செய்தியையும் கவனத்திற்கு எடுக்கும்போது வியப்பும் பெருமிதமும் ஏற்படும். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதியக் கொடுமையை முதன் முதலில் கருப்பொருளாக்கி, மக்கள் முன் தூக்கி வைத்தவர் அவர். சமூகத்தின் எரியும் பிரச்சினையை அவர் கையாண்டிருக்கும் முறைமையையும் அதனூடாக அவர் கூறும் செய்தியும் 1956களின் பின்னரும் ஈழத்தின் சிறுகதை ஆசிரியர்களால் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம் சாதிய அடக்கு முறை அவலத்தையும், மானிட நேயத்தையும் சித்தரிக்கின்றது. 'தண்ணீர்த்தாகத்தினால் வாடிய ஹரிஜனப் பெண்ணொருத்தி' ஐயர் வீட்டுக் கிணற்றுக்கட்டிலே விளக்கி வைத்த செம்பில் நிறைய இருந்த குளிர்ந்த ஜலத்தைக் கண்டு பருக முயல, 'ஓடிவந்த ஐயர்,' என்னடி செய்தாய் பாதகி? எனச் செம்பைப் பறித்து அவள் நெற்றியில் அடித்துவிடுகிறார். இரத்தம் நெற்றியில் இருந்து பீறிட அவள் ஓடிவிடுகிறாள். தீண்டாமை அசுரனின் அசுரத் தன்மை அவள் பிறை நுதலில் இரத்தத்தை வாங்கிவிட்டது. ஆண்டுக் கழிவில் நோய்வாய்ப்பட்ட ஐயர் ஆஸ்பத்திரியில், 'அம்மா தண்ணீர் நாலை வரட்டுகிறது' என அரற்றுக்கிறார். ஒரு பெண் தாதி அவர் அருகில் வருகிறார்.

“ஐயா, பறைச்சி தொட்ட தண்ணீர் தந்தால் குடிப்பீர்களா, தாங்கள் பிராமணரல்லவா?,”

“அம்மா பிராமணனானால் என்ன பறையனாலாலென்ன. நீ கொடம்மா. கொடிய மரண தாகம் நெஞ்சை அடைக்கிறது.” அவள் யாரென ஐயருக்குத் தெரிகிறது. “என் மரண தாகத்தை நீக்கிய கரங்களுக்கா அன்று இரத்தக்கறை ஏற்படவேண்டும்?” ஐயர் அவள் காலடியில் விழ எழுந்தார். 1939 களில் இவ்வாறான சமூகப்பிரச்சினை கொண்ட சிறுகதையாகத் தண்ணீர்த்தாகம் எழுதப்பட்டுள்ளதென்பது மிகமுக்கியமான அம்சமாகும். சாதியரீதியான அடக்கியொடுக்கல் உச்சமாக விளங்கிய ஒரு காலகட்டத்தில் ஆனந்தன் துணிந்து இவ்வாறான சிறுகதையைப் படைத்துள்ளமை இவரின் சமூகப் பார்வையின் புரட்சிகரச் சிந்தனையைத் தெளிவு படுத்துகிறது. சிறுகதையின் உருவ அமைப்பைப் பொறுத்தளவில் தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற பழைய வாய்ப்பாடு பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. உத்தி முறையிலும் இரண்டு கால கட்டங்களும் நீண்ட கால இடைவெளியும் சிறுகதையில் வருகின்றன. எனினும் ஈழத்தின் முதலாவது அற்புதமான சிறுகதை அது என்பது மறுப்பதற்கில்லை. மறுமலர்ச்சி கண்டெடுத்த சிறுகதை ஆசிரியர் கு.பெரியதம்பி நினைவில் நிற்கக் கூடிய சிறுகதைகள் ஒன்று இரண்டு எழுதியுள்ளார்.

சம்பந்தனின் துறவி, சி.வைத்தியலிங்கத்தின் பாற்கஞ்சி, இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம், முருகானந்தனின் வண்டிச்சுவாரி எனும் சிறுகதைகள் தமிழுக்கு நன்கு அறிமுகமான அற்புதச்சிறுகதைகள்தாம். பாற் கஞ்சியும் வெள்ளிப்பாதசரமும் வண்டிச்சுவாரியும்

யாழ்ப்பாணத்தின் மண்வாசனையை அக்கால கட்டத்திலேயே தமிழில் நிரூபித்த சிறுகதைகள். இவர்களுடைய ஏனைய சிறுகதைகள் உன்னதமானவையாகவில்லையா?

சி.வைத்தியலிங்கத்தை பாற்கஞ்சியுடன் நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும். வேண்டுமாயின் இலங்கையர்கோனின் மச்சாள், தாழைமரநிழலில், வஞ்சம் எனும் மூன்றும் ஓரளவு தரமானவை எனக் கருதப்படலாம். சம்பந்தனின் கவிதா நடைக்காக மதம் என்ற சிறுகதை தேறும். மற்றையபடி அப்படியொன்றும் அற்புதமாகவோ உன்னதமாகவோ அவர்கள் படைத்துவிடவில்லை.

ஈழத்துச்சிறுகதைத்துறையில் அதிகம் பேசப்படாத, அதிகம் சிறுகதைகள் எழுதாத நவாலியூர் சோ.நடராசாவின் கற்சிலையில் அப்படியென்ன சிறப்புள்ளது?

புனைகதைப்படைப்பாளியின் கணிப்பு அவர் எழுதுகின்ற படைப்புகளின் எண்ணிக்கையில் தங்கியிருக்கவில்லை. கணிப்புக்குரியதாக, படித்தவனின் மனதில் பசுமரத்தாணிபோல பதிந்துவிட்ட ஒன்றிரண்டு படைப்புகள் தந்தாலே போதுமானது. அவ்வாறுதான் நவாலியூர் சோ.நடராசாவின் கற்சிலையும் அமைந்துவிட்டது. அக்காலத்திலேயே அல்லயன்ஸ் குப்புசாமியின் கதைக்கோவையில் சிறப்பான கதையாக இடம் பிடித்துக்கொண்டது. கற்சிலை கலைத்துவமான சிறுகதையாகும். தான் கல்லிற்செதுக்கிய அந்தச்சிலை அழகுக்கோலமாக நின்றதைக்கண்ட சிற்பி கணேசாச்சாரி இதுவரை வெளிவராதா ஓர் உணர்ச்சியிலீடுபட்டுத் தன்னை மறந்து போகின்றான். அகலிகையைக் கனவிற்கண்ட இந்திரன் போல, தான் சிருஷ்டித்த இந்த அற்புதச்சிலையை வேகமுற்ற தன் கைகளாற் கட்டித் தழுவிக்கொள்கிறான். விழிப்பு ஏற்படுகின்றது. பவளம்போன்ற அச்செவ்வதரத்தில் அமைந்த மந்தகாசத்தை இன்னும் சிறிது சோபிக்கச்செய்வேனென எண்ணி உளியால் அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு சிறிய பொறிபோட, அச்சிலை வெடித்துச் சுக்கு நூறாக உடைந்து கல்லோடு கல்லாய் அச்சிற்பச்சாலையெங்கும் சிதறுகின்றது என இச்சிறுகதையை நவாலியூர் சோ.நடராசன் வரைந்துள்ளார். மிக இயல்பாகவும் கவித்துவமான சொற்களுடனும் இச்சிறுகதை வடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் கவிஞராகையால் அக்கதையில் பயன்படுத்திய சொற்களும் தேர்ந்த சொற்களாகவும் சுவை பயப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன. பிரம்ம அவஸ்தையை அற்புதமாச் சித்தரித்துள்ளார்.

ஈழகேசரி, ஈழநாடு, சிந்தாமணி என்பனவற்றின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, நல்லபல படைப்பாளிகளை உருவாக்கிவிட்டதைத் தவிர சிறுகதைத்துறையில் இராஜ அரியரத்தினம் அப்படியென்ன அற்புதங்களை ஆற்றிவிட்டார்?

மல்லிகை ஜீவாபோல, ஞானம் ஞானசேகரன் போல தமது படைப்பாற்றலை பத்திரிகைத்துறைக்கு அர்ப்பணித்தவர்களில் ஒருவர் இராஜ அரியரத்தினம் ஆவார். எனினும் அவர் எழுதிய வயலுக்குப்போட்டார் அல்லது வெள்ளம் என்ற சிறுகதை இலக்கியத்தில் நிலைத்து நிற்கும் பாங்கானது. ஈழகேசரியில் வயலுக்குப் போட்டார் என்ற பெயரோடு எழுதிய சிறுகதை, சிற்பி தொகுத்து வெளியிட்ட ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதியில் வெள்ளம் என்ற பெயரோடு வெளிவந்தது. கிராமத்தில் வெள்ளம் போடுகின்றது. அந்த மழையில் தனது வயலைப் பார்க்கச் செல்லும் கமக்காரர் வெள்ளத்துள் பலியாகும் சம்பவத்தை மனதை உருக்குமாறு இராஜ அரியரத்தினம் விபரித்துள்ளார். தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தைகள் புகைப்புல வர்ணனை, உரையாடல் என்பன கலாபூர்வமாக அமைந்துள்ளன. நல்லதொரு சிறுகதை எடுக்கவேண்டிய கதைப்பரப்பு, காலநீட்சி என்பனவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வெள்ளம் படிக்கவேண்டும்.

முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் நூற்றுக்கணக்கான சிறு கதைகளில் உங்களின் கணிப்பின்படி 6படைப்புகள் தாம் தேறுகின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து முற்போக்குக் காலகட்டம் வருகின்றது. அல்லது இடையில் மறு மலர்ச்சிக் காலகட்டம் வருகின்றது. இதில்...

முன்னோடிகளுக்குப் பிறகு முற்போக்குக்காலகட்டம்தான் அமையும். நீங்கள் எல்லாரையும் போன்று முற்போக்குக் காலம் என்பது மார்க்சிஸ்ட் படைப்பாளிகளின் காலம் எனக் கருதுகின்றீர்கள் போல இருக்கின்றது. அப்படியல்ல, அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக அது சாதியமாக இருக்கலாம் அல்லது இனத்துவமாக இருக்கலாம் எதுவாக இருந்தாலும் சரி

தம்படைப்புகளை இம்மக்களின் விடிவுக்காக எழுதிய படைப்புகள் அனைத்தும் இவ்வகைக்குள் அடங்கும். இக்கால கட்டத்தில் வரதர், வ.அ. இராசரெத்தினம், எஸ்.பொன்னுத்துரை, கனக செந்திநாதன், சு.வேலுப்பிள்ளை, சு.இராஜநாயகன், சொக்கன், தாயையடி சாபாரத்தினம், பித்தன், என்.கே. ரகுநாதன், கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, அகஸ்தியர், சோமகாந்தன் அன்புமணி, சிற்பி, அ.முத்துலிங்கம், மு. தளையசிங்கம், நீர்வை பொன்னையன், நந்தி, கே.வி.நடராஜன், பாவானி எனப் பல படைப்பாளிகள் எழுதினர். நிறையவே எழுதினர். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பார்கள். அவற்றில் எத்தனை தேறியது? நல்ல சிறுகதைகள் என ஒரு நூறுகதைகளைத் தெரிவு செய்யலாம். ஆனால் காலத்தால் மெச்சப்பட்டு எஞ்சி நிற்கும் சிறுகதைகளென இவர்களிடமிருந்து எத்தனை தேறும்? முகமனுக்காக ஒரு பட்டியலிட்டுக் காட்ட முடியும். இக்கால கட்டத்தின் உன்னத சிறுகதைகள் எவையென ஒரு சிறந்த வாசகன் கேட்டால் எவற்றைத் தூக்கி முன் போடலாம்? வ.அ. இராசரத்தினத்தின் தோணி, எஸ். பொன்னுத்துரையின் தேர், என்.கே. ரகுநாதனின் நிலவிலே பேசுவோம், டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும், வரதரின் கற்பு, சிற்பியின் கோயில் பூனை, மு. தளையசிங்கத்தின் பெப்ரவரி 4, அ.முத்துலிங்கத்தின் பக்குவம், நீர்வை பொன்னையனின் உதயம், பவானியின் மன்னிப்பாரா?, சோமகாந்தனின் ஆகுதி, கனக செந்திநாதனின் ஒரு பிடி சோறு, சு.வேலுப்பிள்ளையின் பாற்காவடி முதலானவற்றினைவிட வேறு தேறுவன யாவை?

முற்போக்குக் காலகட்டத்தில் இவ்வளவு சிறுகதைகள் தாம் தேறாமா? ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை. செ.கணேசலிங்கம், கே. டானியல், பத்மா சோமகாந்தன், குறமகள், பித்தன், சு. இராஜநாயகன், கே.வி.நடராஜா, அகஸ்தியர், தேவன்-யாழ்ப்பாணம், புதுமைலோலன், நாவேந்தன் அன்புமணி, த. ரேபல், இ. நாகராஜன், வன்னியூர்க்கவிராயர் முதலானோரை எப்படி சிறுகதைத் துறையிலிருந்து ஒதுக்கிவிட முடியும்?

இவர்கள் நல்ல பல சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். அதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. உதாரணமாக பித்தனின் இருட்டறை, புதுமைலோலனின் அப்பேலங்கா, கே.டானியலின் வள்ளி, செ.கணேசலிங்கனின் விளம்பரம் காவிகள், அகஸ்தியரின் கொக்குதவம், சு.இராசநாயகத்தின் நாகதோசம், அன்புமணியின் இதயக்குரல், கே.வி.நடராஜனின் வேலி, பத்மா சோமகாந்தனின் கடவுளின் பூக்கள், சொக்கனின் கடல் முதலானவை நல்ல சிறுகதைகள், நீங்கள் கேட்டது உன்னதமான ஈழத்துச் சிறுகதைகள். என்னுடைய இரசனையில் உன்னதமான படைப்புகளாக நான் முன்னர் சொன்னவைதாம் படுகின்றன. அவைதான் மனதில் எஞ்சிநிற்கின்றன. வரதரின் கற்பு என்ற சிறுகதையைக் கூட புதுமைப்பித்தனின் அகலிகை, சாபவிமோசனம் என்ற கதைகளைப் படித்ததால், 'சந்தர்ப்பம் சதி செய்தால் பேதை நீ' என்ன செய்வாய்' என்ற கதைகளின் அவலம் எனக் குரல் எழும்புகிறது. களம் மாறினாலும் கருத்து ஒன்றுதான் என்கிறார்கள்.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஓர் புத்தெழுச்சிக்காலம் இருக்கின்றது. அது உங்களைப் போன்றோரின் காலம். அக்காலத்தில் நீண்ட ஒருதொகைப் படைப்பாளிகள் உள்ளனர். இக்காலகட்டத்தில் முற்போக்குக் காலகட்டப்படைப்பாளிகளும் எழுதியுள்ளனர். இக்காலகட்டத்தில் நீங்கள், செம்பியன்செல்வன், செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், அங்கையன், குந்தவை, தெணியான், பெனழக்பாலன், க.பரராசசிங்கம், சிதம்பரபத்தினி, கே.எஸ். சிவகுமாரன், து.வைத்திலிங்கம், என்.எம்.எஸ். ராமையா, முனியப்பதாசன், தெளிவத்தை யோசப், தையிபூ அ.இராசதுரை, ஆரையம்பதி ஆ.தங்கராசா, மு.பொன்னம்பலம், யாழ்நங்கை, முல்லைமணி, வண்ணை கே. சிவராஜா, தி.ஞானசேகரன், முதலான படைப்பாளிகளோடு முன்னைய படைப்பாளிகளான நந்தி, நீர்வை பொன்னையன் முதலானோரும் எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் படைப்புகள் நிறையவே வெளிவந்துள்ளன. நல்லபல சிறுகதைகளை இவர்கள் எழுதியுள்ளனர். 1960 - 1970 களில் இவை வெளிவந்துள்ளன. இவர்களின் படைப்புகளில் உன்னதமானவையாகத் தேறுபவை எவை?

நீங்கள் குறிப்பிட்டமாதிரி 1960 - 1970 இடைப்பட்ட காலகட்டத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இக்காலகட்டத்தில் மனதில் நிற்கின்ற சிறுகதைகளாக நந்தியின் அசுரனின் தலைகள், செங்கைஆழியானின் யாககுண்டம், செருப்பு, செ.யோகநாதனின் சோளகம், க.பரராசசிங்கத்தின்

வியாபாரம், து.வைத்திலிங்கத்தின் கிணறு, என்.எம்.எஸ். ராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து, முனியப்பதாசனின் சந்திரிகா, ஆன்மீகத்தேர்தல், தெளிவத்தை ஜோசெப்பின் பொட்டு என்பன அடங்குகின்றன. உன்னதமான சிறுகதை உள்ளடக்கத்தில் புதுமையானதாக பாத்திர வார்ப்பில் இயல்பானதாக உரை நடையில் சிறப்பானதாக அமையவேண்டும். அது சமூகத்துக்கு நல்லதொரு சங்கதியைச் செய்தியாகக் கூற வேண்டும். படித்ததும் மனதில் ஓர் அதிர்வை உண்டாக்க வேண்டும். அப்படி எத்தனை சிறுகதைகள் வெளிவருகின்றன? வெறும் கதை கூறுவது சிறுகதையன்று. செம்பியன் செல்வனின் சர்ப்பவியூகம், செ.கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது, குந்தவையின் சிறுமைகண்டு பொங்கு வாய், நெல்லை க.பேரனின் ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறாள், க.பாலசுந்தரத்தின் உயரே உயரும் அன்ரனாக்கள், முல்லைமணியின் கொக்கிளாய் மாமி, தி.ஞானசேகரனின் அல்லேசனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும், தெணியானின் நான் ஆளப்படவேண்டும் முதலானவை தமிழில் வெளிவந்த நல்ல சிறுகதைகளாக எனக்குப்படுகின்றன. நீங்கள் கருதுகின்ற உன்னதங்களல்ல.

1970 - 1980 காலகட்டத்தில் நல்ல பல படைப்பாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள். புதிய வீச்சோடு சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார்களே?

இக்காலகட்டத்தில் காவலூர் எஸ்.ஜெகநாதன், கே.ஆர். டேவிட், க.சட்டநாதன், கோகிலா மகேந்திரன், திக்குவலை கமால், சுதாராஜ், குப்பிளான் ஐ.சண்முகம், சாந்தன், ப. ஆபீன், ச.முருகானந்தன், புலோலியூர் சதாசிவம், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், க.தணிகாசலம், புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன், தாமரைச்செல்வி, கே.விஜயன், நந்தினிசேவியர், முத்துமீரான், மாத்தளைசோமு போன்ற பலர் பிரவேசித்தாகக் கருதுகின்றேன். சொந்த மண்(காவலூர்), என்நண்பன் பெயர் நாணக்கார (சாந்தன்), சமாந்திரங்கள் (முருகபூபதி), குருட்டுவெளிச்சம் (திக்குவல்லை கமால்), ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப்பொழுதுகள் (சுதாராஜ்), ஒரு பாதையின் கதை (குப்பிளான் ஐ. சண்முகம்), யுகப்பிரவேசம் (புலோலியூர் சதா சிவம்), மீன்குஞ்சுகள் (ச.முருகானந்தன்), நந்தினி சேவியரின் வேட்டை முதலான நல்ல பல சிறுகதைகள் வெளிவந்த காலம்து. நினைவிலிருந்து சொல்கிறேன் இன்னும் சில இருக்கலாம். ஆனால் உன்னதமான சிறுகதைகள் எனும்போது சட்டநாதனின் உலா, கோகிலா மகேந்திரனின் சடப்பொருள் என்று நினைத்தாயோ? க.தணிகாசலத்தின் பிரம்படி, புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோனின் வேட்டை முதலியனவே தேறுகின்றன.

2008 மே ஜூன் (ஆத்ம இல. 96)

தமிழ் தேசியவுணர்வுக் காலத்தில் அதாவது போராட்டக் காலத்தில் அற்புதமான படைப்புகள் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. உங்கள் மனதில் அதிர்வை ஏற்படுத்திய சிறுகதைகள் எவை?

சிறுகதைகளின் நவீன போக்குகளை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட காலம்து. சவால்களுக்கிடையில் வாழ்கின்ற சூழலும் நமது படைப்பாளிகளைப் பாதித்தது. ஓயாத உண்ணாட்டு யுத்தம், இடப்பெயர்வு, அகதி வாழ்க்கை, உணவுப்பஞ்சம், பிரச்சினைகளோடான கல்வி, இனநெரியாத கடத்தல்களும் கொலைகளும் என்பனவெல்லாம் எழுத்தில் ஆர்வம் உடையவர்களைப் பாதித்தன. பங்களிகளாகவிருந்த போராட்டக் கலைஞர்களும் அதற்கு வெளியே பார்வையாளராக விருந்த படைப்பாளிகளும் இந்த படைப்பு யாகத்தில் பங்கு பற்றினர். 1983இன் பின்னர் எழுதிய எந்த எழுத்தாளனாலும் போராட்ட சமகாலத்தை விட்டு எழுதமுடியவில்லை. இக் காலத்தில் பழைய படைப்பாளிகளான எஸ். பொன்னுத்துரை, வரதர், பத்மா, சோமகாந்தன், அ. முத்துலிங்கம், நந்தி, செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ. யோகநாதன், மு. பொன்னம்பலம், தெளிவத்தை யோசெப், கோகிலா மகேந்திரன், யோ. பெனடிசுப் பாலன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை, தி. ஞானசேகரன், சுதாராஜ், தெணியான், கே.ஆர். டேவிட், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், மண்டுர் அசோகா, தாமரைச்செல்வி, க. தணிகாசலம், லெ. முருகபூபதி முதலானோரை

இனங்காணமுடியும். இவர்கள் சமகாலப் பிரச்சினைகளை சிறுகதைகளாக்கியுள்ளனர். இவர்கள் முறையே ஆண்மை, கடவுள் இருக்கிறாரா?, உயரப்பறந்தாலும், வம்சவிருத்தி, பதுங்கு குழி, யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள், காண்டீபம், இந்த நெருப்பு, கடலும் கரையும், பந்து, சர்ப்பமரணம், ஒரு வண்டியில் பூட்டிய மாடுகள், தீருமா? யாழ்ப்பாணம், அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும் (இக்கதை இந்தப் பகுதிக்குள்ள்தான் சேரவேண்டும்) மழைக்கால இரவு, பிரம்படி, வெளிச்சம் முதலான சிறுகதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவை ஈழத்துக்குப் பெருமை தரக்கூடிய நல்ல சிறுகதைகள், தீவிர வாசிப்புக்குரிய உன்னதமான சிறுகதைகளென எவற்றைக் குறிப்பிடலாம்? ஆண்மை (எஸ்.பொ), கேள்விகள் உருவாகின்றன. (நந்தி), ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும் (செங்கை ஆழியான்) காண்டீபம் (செம்பியன்செல்வன்), சரவணபாலாவின் பூனைக்குட்டி (செ. யோகநாதன்), பந்து (தெளிவத்தை யோசெப்), மனதையே கழுவி (கோகிலா மகேந்திரன்), பிரம்படி (க. தணிகாசலம்) முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வேறு புதிய படைப்பாளிகள் இவ்வரிசையில் வாராரா?

ஏன் இல்லை. ஆற்றலும் சுய அனுபவமும் வாய்ந்த படைப்பாளிகள் பலருள்ளனர். இவர்களுடைய சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கமும் வடிவமும் பாத்திர வார்ப்பும் வியப்பைத் தருவன. ஆனால் கலை வடிவம் என்று பார்க்கும்போது சிலரின் சிறு கதைகள் சோடை போகின்றன. பார்வையாளர்களாகவிருந்து சிறுகதை எழுதியவர்களில் ரஞ்சகாமார், உமா வரதராசன், தாட்சாயணி, திருக்கோவில் கவியகன், ஓட்டமாவடி அறபாத் என்போர் எழுதிய சிறுகதைகளான கோசலை, அரசனின் வருகை, ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும், நனைதலும் காய்தலும், விருட்சம் என்பனவற்றை உன்னத சிறுகதைகளாகக் குறிப்பிடலாம். பங்காளிகளாக இருந்து கொண்டு சிறுகதைகள் படைக்கின்ற ஒரு எழுத்தாளர் படை உள்ளது. முல்லை யேசுதாசன் (ஒரு அகதியின் நாள்), பிரகலாத் ஹேமந்த் (வம்சக் கனவு), விவேக் (சிறைமீட்பு), நா. யோகேந்திர நாதன் (நான் நலம், மிகுதி நேரில்), மலைமகள் (ஒரு கோப்பை தேநீர்), வன்னிமகள் (கௌரவம்), முல்லைக் கோணேஸ் (தீப்பிடித்த நினைவோரம் பாயும் ஆறு), வளநாடன் (கோடைவழி), ந. சத்தியபாலன் (அப்பாவும்தான் சமகாலமும்) சு. மகேந்திரன் (அவன்) ஆகியோரின் படைப்புகள் அற்புதமாகவும் மனதில் படித்த பின்னர் ஓர் அதிர்வை ஏற்படுத்தவனவாகவும் உள்ளன.

சென்னையில் தங்கியுள்ள எஸ் பொன்னுத்துரையுடன் இணைந்து அவரின் மித்ரா வெளியீட்டின் மூலம் சில இலக்கிய முயற்சிகளில் தாங்கள் ஈடுபட்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. விபரமாகக் கூறமுடியுமா?

ஈழத்தின் முன்னோடிப்படைப்பாளி எஸ். பொன்னுத்துரை ஆவார். ஈழத்துப் புனைகதை வரலாற்றில் சண்முகம் பொன்னுத்துரை ஒரு மைல் கல்லாவார். அவரின் இலக்கிய ஆற்றல் பல்வேறு துறைகளிலும் வெளிப்பட்டுள்ளது. கற்பனை வளமும் தனித்துவமான சொல்லாட்சியும் அவருக்கேயுரியவை. எஸ். பொன்னுத்துரை பல்வேறு புனைபெயர்களில் புனைகதைகள், கட்டுரைகள் என்பனவற்றினை எழுதியுள்ளார். எஸ்.பொ. பல்வகையான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி உருவம், உத்தி, நடை என்பனவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். 'தேர்' என்ற சிறுகதை, சிறுகதை இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும். அவருடைய சிறுகதைகளின் தொகுதிகளாக ஏற்கனவே வீ, அவா, ஆண்மை 'எஸ். பொ. கதைகள்' ஆகிய தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. எஸ்.பொ. ஒரு நாவலாசிரியராவார். தீ, சடங்கு, மாஜினி என்பன குறிப்பிடத்தக்க நாவல்கள்... மத்தாப்பு, மணிமகுடம் என்பன அவர் ஏனைய எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்தெழுதிய நாவல்கள். சூடிக் கழிக்காத மலர் என்ற தலைப்பில் அவர் கலைமகளில் எழுதிய உருவகக் கதைத்தொடர் விதந்துரைக்கப்பட்டது. நனவிடை தோய்தல், வரலாற்றில் வாழ்தல் ஆகிய இரு நூல்கள் அன்னாரின் அற்புதமான சுய சரிதப்படைப்புகளாகும். அவர் சென்னையில் தங்கி ஈழத்தவரின் பல படைப்புகளை நூலுருக் கொடுத்துள்ளார். இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின் செம்மண் சிறுகதைத் தொகுதி, ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு, இ. நாகராஜனின் நிறைநிலா சிறுகதைத் தொகுதி, வ.அ. இராசரெத்தினம் ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது என்ற பூரண சிறுகதைத்தொகுதி, துறைக்காரன் நாவல், சசிபாரதியின் மனிதன் சிறுகதைத் தொகுதி, செங்கை ஆழியானின் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள்

என்ற குறுநாவல் தொகுதி, சு.வே. யின் மணற்கோவில் உருவக்கதைத் தொகுதி, சித்தனோடு சேர்ந்து யுக மாஜினி என்ற மாதசஞ்சிகை எனப்பல இலக்கிய முயற்சிகளிலீடுபட்டுள்ளார். தனது இலக்கிய நூல்கள் அனைத்தையும் வெளியிட்டுள்ளார். அவர் இப்போது ஈழத்தவரின் சிறுகதைகள் என்ற ஒரு பெருந்தொகுதியை என்னைத் தொகுத்துத் தருமாறு கேட்டுள்ளார். 224 சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் எத்தனை அவரின் தெரிவில் இடம்பெறுமெனத் தெரியாது. அனைத்துச்சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் புகைப் படங்களும் இடம் பெறவுள்ளன. எனினும் பின்வருவோருடைய படங்களைப் பெறமுடியவில்லை. பவானி, காவலூர் இராசதுரை, பொ. தம்பிராசா, இளையவன், பூரணி, நாகேசு தர்மலிங்கம், ரஞ்சகமார், உமா வரதராஜன், கலைவாதி கலீல், ரூபராணி ஜோசெப், வடகோவை வரதராஜன், இரா. சடகோபன், அருண் விஜயராணி, எம்.எஸ். அமானுல்லா, யூ.எல் ஆதம்பாவா, கலா பரமேஸ்வரன், எம். ஏ. நு. மான், செந்தாரகை, இரா. சிவலிங்கம், மு. புல்பராஜன், பிலிப் யேக்கப், மாத்தளை சோமு, பா. ரத்னசபாபதிஜயர், சி. பன்னீர்செல்வம், ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன், நந்தினி சேவியர், பெரி சண்முகநாதன், கனகசபை தேவகடாட்சம், திருமலை சந்திரகாந்தி, சாந்தா ராஜ், பாலரஞ்சினி சர்மா, பேராதனை நார்புன்னிசா, முல்லைக் கோணேஸ், வளநாடன், கருணாகரன், வன்னிமகள், சு. மகேந்திரன், ஆதிலட்சுமி சிவகுமார், நா. யோகேந்திரநாதன், விவேக் ஆகியோராவர். 224 எழுத்தாளர்களில் 40 பேருடைய படங்கள் கிடைக்கவில்லை. உரியவர்கள் அல்லது வைத்திருப்பவர்கள் எனக்கு அனுப்பி வைத்தால் (75/10 A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்) ஸ்கான் பண்ணிவிட்டுத் திருப்பியனுப்பி வைப்பேன். ஈழத்தவர் சிறுகதைத் தொகுதியோடு ஒரு குறுநாவல் தொகுதியையும் போடவுள்ளார்.

அதில் இடம்பெறும் குறுநாவல்கள் எவை?

குறுநாவல்களில் தொகுப்பாளர் இருவரில் நான் ஒருவன். ஆனால் எக்குறுநாவல்கள் அத்தொகுதியிலிடம் பெறப்போகின்றன என்பது யாருக்குத் தெரியும்? ஈழத்தில் பல படைப்பாளிகள் குறுநாவல் முயற்சியிலீடுபட்டுள்ளனர். முதன் முதலாகக் குறுநாவல் ஒன்றினை எழுதியவர் மூத்த படைப்பாளி அ.செ. முருகானந்தன் என நினைக்கிறேன். அதற்கு முதல் கசின் நாவல் என்ற எண்ணத்தில் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். குறுநாவல் தன்மைகள் அவற்றில் அதிகம். நல்லதொரு குறு நாவலுக்கு இலக்கணம் வகுப்பதாயின் அ. செ. முருகானந்தத்தின் புகையில் தெரிந்த முகம் என்பதைக் கொள்ளலாம். ஈழத்தமிழகத்தில் முதன் முதல் வெளிவந்த குறுநாவலது வாகும். திருகோணமலை எரிமலைப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக அது வெளியிடப்பட்டது. அக்கால கட்டத்தில் அ.செ.மு. நடாத்திய சஞ்சிகையின் பெயர் எரிமலையாகும். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பழக்கவழக்கங்கள் சமூகக்குறைபாடுகள் என்பனவற்றை இக்குறுநாவல் சித்திரிக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் மண்வாசனை அக்குறுநாவலில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பாத்திரங்கள் மண்ணோடு இயைந்து யதார்த்த பூர்வமாக அமைந்துள்ளன. பகைப்புல வருணனை இயற்கையோடு இணைந்ததாகவும் சுவை பயப்பனவாகவும் விளங்குகின்றது. 1940-1950 பத்தாண்டுகளில் வெளிவந்த நாவல்களில் அ.செ. முருகானந்தத்தின் புகையில் தெரிந்த முகம் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாகும். அக்குறுநாவலிலிருந்து வகைக்கு ஒரு வருணனையைப் பார்ப்போம்.- 'அமாவாசை வந்த பதினமூன்றாம் நள்ளிரவு. செக்சோதியான நிலவு காயும் காலம். யாழ்ப்பாணத்தின் வடகோடியில் பரந்து கிடக்கும் அந்த நீண்ட மணற் பிரதேசத்தை பகல் வேளையில் தகிக்கும் வெய்யிலில் அக்கினிக் குண்டமாகவே மாற்றிவிடும்.' என வருணனை விரியும். அ.செ. முருகானந்தத்தின் உரைநடை எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்ததாகும். பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளோடு முரண்படாது ஆற்றொழுக்காக அமைந்திருக்கும். ஆனால் இந்தக் குறுநாவல் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை. இருப்பவர்கள் தந்தால் நன்றியுடையோம். மூத்த படைப்பாளி வ.அ. இராசரெத்தினம் ஈழநாடு இதழில் அறுவடை என்றொரு குறுநாவலை எழுதியுள்ளார். ஈழத்தின் முன்னணிப்படைப்பாளி எஸ். பொன்னுத்துரை பல குறுநாவல்கள் எழுதியுள்ளார் அவா என்பது குறிப்பிடத்தக்க குறுநாவல். தேவன் - யாழ்ப்பாணம் சுத்தவாளி என்றொரு குறுநாவலையும், எஸ். அகஸ்தியர் பல நல்ல குறு நாவல்களையும் எழுதியுள்ளனர். செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன் ஆகியோர் பத்துக்கு மேற்பட்ட குறுநாவல்களைப் படைத்துள்ளனர். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் என்பது செங்கை ஆழியானினதும், இரவல் தாய்நாடு செ. யோகநாதனினதும் புகழ் பெற்ற குறுநாவல் தொகுதிகள். இவை இரண்டும் தமிழ் நாட்டில்

வெளிவந்தன. செங்கை ஆழியானின் குறுநாவல் தொகுதியை தமிழ்நாட்டு அரசு 1000 பிரதிகள் வாங்கி விநியோகித்தது. தெளிவத்தை ஜோசெப் பாலாஜி என்ற குறுநாவல் தொகுதியையும், சாரல்நாடன் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள் என்ற ஒரு தொகுதியையும், தி. ஞானசேகரன் கவ்வாத்து என்றொரு நல்ல தொகுதியையும், சாந்தன், சட்டநாதன் ஆகியோர் சில குறுநாவல்களையும் படைத்துள்ளனர். கே.ஆர். டேவிட், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி ஆகிய எழுத்தாளர்களும் குறுநாவல்கள் படைத்துள்ளனர். இப்படிப் பல படைப்பாளிகள் குறுநாவல் படைப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களை விட ஜேர்மனியிலுள்ள கருணாகரமூர்த்தி, அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள கந்தராசா முதலான ஈழத்தவர்கள் நல்ல குறுநாவல்களைப் படைத்துள்ளனர். மறந்து விட்டேன். நெல்லை க. பேரன், இராஜ மகேந்திரன், அன்புமணி ஆகியோரையும் குறிப்பிடவேண்டும்.

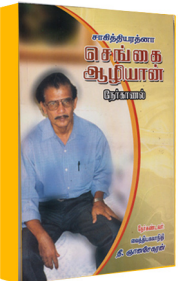
உங்களுடைய முன்னைய நேர்காணலில் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் குறித்து தெரிவித்த கருத்து அவர்களது மனதினைச் சிறிதளவு பாதித்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அது குறித்து...

புலம் பெயர்ந்தவர்களில் சாதாரண மக்கள் உள்ளனர். எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். நான் குறிப்பிட்டது அந்தப் படைப்புப் பிரமாக்களில் ஒரு சிலரைப் பற்றியே. இந்த ஒரு சிலரில் சிறிய எண்ணிக்கையினர் உண்மையாகவே ஈழத்தின் யுத்த நிலைமை காரணமாக இங்கு வாழ உத்தரவாதமில்லையென அகதியாகப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள். ஒரு சில படைப்பாளிகள் அவ்வாறல்லர். பொருளாதார வாய்ப்புகளுக்காக இடம் பெயர்ந்தவர்கள். அதைத் தவறென நான் குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள் அடிக்கடி கொழும்புக்கும் சிலபொழுது யாழ்ப்பாணத்துக்கும் வந்து போகிறார்கள். இவர்கள் தம் பேட்டிகளில் கூறுகிறார்கள்: “யாழ்ப்பாணம் மனிதர் வாழ ஏற்ற இடமன்று. உயிருக்கு உத்தரவாத மில்லை. ஓடி வந்து விட்டோம்” என்று. அதனைத் தான் நான் குறிப்பிட்டேன். அகதி அந்தஸ்துகோரும் சாதாரண மகன் அப்படிக் கூறலாம். படைப்பாளியல்லன். யாழ்ப்பாணம் இன்று பஞ்சம் பசியில்லாமல் இருக்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எம் பிள்ளைகள் உழைப்பதுதான். வெளிநாட்டுப் பணம் தான்; நானறிவேன்.

நிறைவாக ஈழத்தின் மூத்த ஒரு படைப்பாளியாகிய உங்களிடம் கேட்கிறேன். ஞானம் சஞ்சிகை குறித்து உண்மையாக நீங்கள் என்ன கருதுகின்றீர்கள்?

ஈழத்தின் சஞ்சிகை உலகில் காலத்துக்காலம் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தோன்றி இன்னும் எம் மனதில் பதிந்துள்ளன. கலைச்செல்வி, மலர், மறுமலர்ச்சி, விவேகி, மல்லிகை, சுடர், சிரித்திரன் எனப்பட்டியலிடலாம். இவை தமக்கெனச் சில எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியுள்ளன. இலக்கியப்பணி ஆற்றிச் சென்றுள்ளன. அவ்வகையில் இன்று ஞானம் இருக்கின்றது. ஈழத்தின் உன்னதமான ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகையாக ஞானமுள்ளது. அதன் இலக்கிய வளர்ச்சி படிப்படியாக அதன் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் தெரிகின்றது. ஞானத்தின் ஆரம்ப இதழ்களுக்கும் அண்மைக்கால இதழ்களுக்கும் இருக்கின்ற மாற்றம் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. ஞானம் தனக்கென ஒரு புதிய ஆற்றல்மிகு எழுத்தாளர்களை உருவாக்கி வருவது ஆரோக்கியமான செயற்பாடு. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் போல, கலைச்செல்வி எழுத்தாளர் போல, சுடர் எழுத்தாளர் போல, மல்லிகை எழுத்தாளர் போல, ஒரு காலகட்டத்தில் ஞானம் படைப்பாளிகள் பேசப்படுவார்கள். உண்மையில் ஞானம் ஈழத்து நல்ல இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றது. நீண்டதொரு நேர்காணலைச் செய்தமைக்காகவும் இத்தனை இதழ்களை ஒதுக்கித் தந்தமைக்காகவும் நன்றி கூறுகின்றேன். வணக்கம்.

2008 ஜூலை ஞானம் (ஆதம் 08.98)

ஞானம் சஞ்சிகையின் செங்கை ஆழியானுடைய நேர்காணல் தொடர் 2013இல் தொகுப்பு நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

- ஆசிரியர்

செங்கை ஆழியானுடனான நேர்காணல் - மிக்க பயனுள்ளது. பாராட்டுக்கள். சகல அம்சங்களும் - ருசிகரமானவையே! வாசகர்களின் உலக - ஞானம் வளர, உங்கள் 'ஞானம்' பெருமளவு உதவும். உதவட்டும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு.

-யோகா பாலச்சந்திரன், கனடா
இதழ் 95, 2008.

❦ ❦ ❦

காலத்தின் தேவைதனைக் கருத்திற்கொண்டு நீங்கள் ஆற்றிவரும் இலக்கியப்பணிக்கு என் இறைவியின் அருள் பாலிப்பதாகுக! ஈழத்தமிழர்களின் இதய ஓலங்களையும் இழப்புக்களையும், இடம்பெயர்வுகளையும் அறிவு உலகத்தின் முன்னேவைத்து தன் ஆளுமையை வரலாற்று ஆவணங்களாக நிலைக்கவைத்த எம் மூத்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் அவர்களின் செவ்வியை தவறாது படித்துவருகிறேன். எல்லாம் வல்ல அவரது செவ்வி ஆழமாகவும், காரமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. நீங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ள இந்தச் சந்திப்பு இன்னுமொரு இலக்கியப் படையாலாகிறது. எதிர்காலத்தின் இலக்குகளை எட்ட உதவிடுமென எண்ணுகிறேன்.

எனது மனக்குறையொன்றை மறைக்காது சொல்லுகிறேன் இதுவரை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் சொல்லிவந்த புதிவுகளிலே 'தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம்' 'தகவம்' பற்றிய எந்தத் தகவலுமில்லை. ஏன் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது? "தகவத்தின் சிறுகதைத் தெரிவுகள் என்றும் சர்ச்சையை உருவாக்கியதில்லை" என்று பேராசான் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியாயின் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய 'மாஸ்டர்' அவர்கள் ஏன் இதுவரை குறிப்பிடவில்லை. மனதுக்கு சிறிது புளுக்கமாக இருக்கிறது; நன்றி.

மிக்க அன்புடன், மா. குலமணி
(ஞானம் இதழ் 96, 2008)

❦ ❦ ❦

கடந்த 98ஆவது இதழில் முற்றுப்பெற்ற செங்கை ஆழியானுடைய நேர்காணல் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இலங்கை சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு எதிர்காலத்தில் ஒரு தரவாக இந்த நேர்காணலைப் பயன்படுத்த முடியும். வேறு பல சிற்றிலக்கிய இதழ்களில் பல்லாண்டுளாக எழுதிவரும் எழுத்தாளர்களின் படங்களைச் செங்கை ஆழியன் பிரசுரித்துள்ளார். இது ஒரு அபூர்வ சேவையாகும். அதுபோல் ஞானம் இதழ்களிலும் இனியாவது இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும்.

சிறுகதை, குறுநாவல் துறைகளில் கிழக்கில் அதிக ஆண்டுளாக எழுதிவருபவரும் கவிஞருமான செ. குணரத்தினத்தை செங்கை ஆழியான் மறந்துபோனார் போல் இருக்கின்றது. அவ்வாறு மறந்திருந்தால் எதிர்காலத்திலாவது இடம்பெறச் செய்தல் நன்று.

திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்

(ஞானம் இதழ் 101, 2008)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

நேர்காணல்

இசைநாடகக் கலைஞர் அல்வாயூர் மா. அனந்தராசன்

அல்வாய்க் கிராம கலை வளர்ச்சி பற்றி சற்று விபரமாகக் கூறுங்கள்?

எமது கிராமம் பாரம்பரிய கலைகளுக்கு இசைவாக விளங்கியது எமது ஊரின் ஆலயமாகிய அல்வாய் சாமணந் துறை ஆலடிப்பிள்ளையார் ஆலய அரங்கு பல கலை வெளிப்பாடுகளைத் தந்து மகிழ்வித்துள்ளது. அதிலும் வருடா வருடம் ஆலய அரங்கிலே நாடக விழா நிகழ்வது வழக்கம். அதில் கூடுதலாக பாரம்பரிய கலைகளான கூத்துக்கள் இசை நாடகங்களாக, ஆட்டக் கூத்துக்களாக, சிந்து நடைக் கூத்துக்களாக, சமூக நவீன நாடகங்களாக மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன. இதனாலேயே எமதுாரில் பல கலைஞர்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளார்கள். நடிகமணி ஏ. ஏ. வைரமுத்து, சந்திரமதி, மு. ஏ. ரத்தினம், சத்தியகீர்த்தி, ஏ. நற்குணம் போன்றவர்கள்கூட இங்கு வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்றால் மிகையாகாது.

தங்கள் கிராமத்து கலைத்துறை முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் யார்?

எனது சிறிய தந்தையாகிய அமரர் அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்கள் எமது தாரின் கலைத்துறை முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர். கவிதை - இசை - நாடகம் - சோதிடம் ஆகியவற்றில் மிகவும் ஆர்வம் மிக்கவராக விளங்கியவர். அவரது “வளர்ப்பிறை” கவிதை நூலுக்கு இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள் “கவிதை வானில் ஓர் வளர்ப்பிறை” என்ற விமர்சன நூலை எழுதியிருந்தார். ஒரு கவிதை நூலுக்கு வெளிவந்த முதல் விமர்சன நூல் என்று கூறுவதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன். கவிஞர் செல்லையாவின் கலை வாரிசுகளான அமரர்

அல்வாய் எனப் பெயர் சொன்னால் அல்வாயூர் கவிஞர். மு. செல்லையாவே நினைவில் வருபவர். கல்விமான்கள் - வைத்தியர்கள். பொறியியலாளர்கள். கலைஞர்கள் என்று பலர் வாழ்ந்தாலும் எல்லோருக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் கவிஞர். மு. செல்லையா. அவரது வாரிசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட கலைஞர்களுள் ஒருவராக அல்வாய் மா. அனந்தராசன் கலைத்துறையில் சிறந்து விளங்குகின்றார். நாடக நடிகர். இயக்குனர். பாடலாசிரியர். ஆர்மோனியம் வாத்தியக் கலைஞர். திருமுறைப் பாடகர் என்று கலையோடு சங்கமிக்கும் ஒரு கலைஞராவார். இலங்கை மின்சார சபையின் ஊழியராக கடமையாற்றுகிறார். ‘காத்தான் கூத்து’ என்று மக்களால் பேசப்பட்ட கூத்து முறையை மாற்றி சிந்து நடைப் பாங்கில் இலங்கையின் பல பாக்கத்திலும் மேடையேற்றியும், இலங்கை வானொலி, ரூபவாஹினி, ஆகியவற்றிலும் ஒலி, ஒளிபரப்பப்பட்ட ‘காத்தவராயன்’ இசை நாடகத்தில் “ தொட்டியத்துச் சின்னான்” பாத்திரமேற்று நடத்தும் புகழ் பெற்ற திரு. மா. அனந்தராசன் அவர்களை கொடும்பில் சந்தித்தபோது நடைபெற்ற நேர்காணலை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றோம்.

சந்திப்பு: வதிரி சி. ரவீந்திரன்

மு. பொன்னையா, அமரர் ச. தம்பிஐயா ஆகிய இருவர் மூலமாகவும் கலையை வளர்த்து வந்தார். இவர்கள் இருவரும் ஊரவர்களுக்கு நாடக இசைத்துறைகளில் பயிற்சியளித்து நாடகங்களை மேடையேற்றி வந்தார்கள்.

கலைத்துறையில் எப்படித் தங்களுக்கு ஆர்வமேற்பட்டது.?

எனது சிறிய தந்தையார் மு. பொன்னையா ஒரு அண்ணாவியார். ஒரு ஆர்மோனிய வாத்தியக் கலைஞருமாவார். அவருடைய ஆர்மோனிய இசையே என்னை உந்தியது. உயரமான ஆர்மோனியம் “புட்பலஸ்” ஒன்றை உயர்த்தி அதில் பாடல்களை இசைப்பார். அதில் சொக்கி விடுவேன். என்னையும் அறியாமல் அவ்விடத்திற்குச் சென்று விடுவேன். என்னை அழைத்து ஆர்மோனியத்துடன் சேர்ந்து ஏதாவது பாட்டுப்பாடு என்று சொல்ல சந்தோஷத்துடன் பாடல்களைப் பாடுவேன். அப்போதிருந்தே இசை நாட்டம் இசையில் ஈடுபட வைத்தது.

தங்களது முதலாவது நாடக அரங்கம் எப்போது இடம்பெற்றது?

எனது எட்டாவது வயதில் கொற்றாவத்தை என்ற கிராமத்தில் “அரிச்சந்திரா மயானகாண்டம்” என்ற நாடகத்தை எனது மைத்துனர்களாகிய தேவரையாளி த. ஐயாத்துரை, செ. கனகசபாபதி அவர்களும் என் அண்ணா மா. அழகானந்தன் அவர்களும் நடத்தினார்கள். அதில் லோகிதாசனாக நான் நடத்தேன். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நாடகங்களில் நடித்து வருகின்றேன்.

நாடகத்துறையில் தங்களை வளர்த்துவிட்ட பெருமை யாருக்குரியது?

அந்தப் பெருமைக்குரியவர் சகோதரன் அமரர் நடிக நாத்தமணி மு. செ. விவேகானந்தன் அவர்களாவார். அவருடன் சேர்ந்து அவரின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட அல்வாயூர்க் கவிஞர் நாடக மன்றத்தினூடாக பல நாடகங்களை நடித்து வந்தோம். இவற்றிலே அரிச்சந்திரா மயானகாண்டம் பல போட்டி மேடைகளில் ஏறி முதலிடம் பெற்று தங்கப்பதக்கம் போன்ற பரிசில்களையும் பெற்றுக் கொண்டது. இதைப்போன்று காத்தவராஜன் சிந்து நடைக்கூத்து இலங்கை வானொலியிலும் ஒலிபரப்பப்பட்டது. இலங்கை வானொலியின் பொன்விழா வெளியீடாக “காத்தவராஜன்” இறுவட்டு ஒன்றையும் வெளியீடு செய்திருந்தனர். இலங்கை ரூபவாஹினியிலும் ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டு ஒளிபரப்பப்பட்டு வருகிறது. இந்நாடகம் கொழும்பில் லும்பினி மண்டபம், கதிரேசன் மண்டபம், இராம கிருஷ்ண மண்டபம் ஆகியவற்றில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

தாங்கள் நடித்த “பூதத் தம்பி” இசை நாடகத்திற்கு யாழ் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்ததாக அறிய முடிகிறதே?

நான் இப்போது கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களது நெறியாள்கையில் அரங்கேறும் நாடகங்களிலும் நடித்து வருகிறேன். பூதத் தம்பி, வாலி வதை ஆகிய நாடகங்களையும் திரு. கலாமணியே நெறியாள்கை செய்து அரங்கேற்றினார். இந் நாடகங்களில் நடித்தவர்கள் அனைவரும் நல்ல பாடகர்கள். கலாநிதி கலாமணி, வி. கே. பாலசிங்கம் ஆகியோர் பாடி நடித்தனர். இந்நாடகங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டுமல்ல அரங்கேறிய இடங்களிலெல்லாம் பாராட்டைப் பெற்றுக்கொண்டது.

இசை நாடகங்கள் - சமூகநாடகங்களென்று நடித்துள்ளீர்கள். இதில் மூத்த கலைஞர்களுடன் நடித்த அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்?

அமரர் நடிகர் திலகம் ச. தம்பிஐயா, அமரர் கலாவினோதன், எம். பி. அண்ணாச்சாமி ஆகியோர் மூத்த கலைஞர்கள். இவர்களைப் போல் உச்சஸ்தாயியில் எம்மால் பாடமுடியாது. வசனங்களைச் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றவாறு அமைத்து பேசும் திறமை கொண்டவர்கள். சின்னமணி, இ. சிவபாதம், செல்வம் தைரியநாதன், ஏ. கூ. செல்வராசா, அரசரத்தினம்,

ஏ. சூ. செல்வராசா, சிங்கராசா ஆகியோருடனும் இசை நாடகத்தில் பங்கேற்றுள்ளேன். சமூக நாடகங்களென்று அமரர் பரமானந்தன், கணேசலிங்கம், விநாயகமூர்த்தி, எம். இராசரத்தினம், விஜயபாஸ்கரன் எனப் பலருடன் நடத்த அனுபவமும் உண்டு. இதுவரை இசை-சமூக-நகைச்சுவை நாடகங்களென்று பதினேழு நாடகங்களுக்கு மேல் நடத்துள்ளேன். இளைஞர்கள் யுவதிகளுக்காக ஐந்து நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளேன்.

தற்போதைய காலத்தில் தங்கள் நாடகப் பங்களிப்பு எந்த நிலையில் உள்ளது?

இப்போ பல நாடக மன்றங்களுடன் இணைந்து செயற்படுகிறேன். கலாநிதி தம்பிஐயா கலாமணி அவர்கள் நெறிப்படுத்தும் நாடகங்களிலும், புலோலியூர் இளங்கோ நாடக மன்றத்தினருடனும், கொடிகாமம் ஏ. வி. எம். புரட்சன் குழுவினருடனும் அதிகமாக இணைந்து நடத்து வருகிறேன். இப்போதும் அல்வாய் சமாணந்துறை ஆலடிப்பிள்ளையார் ஆலய அரங்கில் சிவராத்திரி மற்றும் விசேஷ நிகழ்வுகளில் மேடையேறிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். யாழ் இந்துக் கல்லூரி, யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி, சண்டிக்குழி மகளிர் கல்லூரி, என்று நான் பங்கேற்கும் குழுக்களோடு அரங்கேறியுள்ளேன். வரணி சுட்டிபுரம் அம்மன் கோவில், முல்லைத்தீவு, நெல்லியடி என்று பல இடங்களில் மேடையேறியுள்ளேன்.

தங்களை கலையுலகில் வளர்த்துவிட்ட அமரர் மு. செ. விவேகானந்தன் பற்றிக் கூறுங்கள்?

சகோதரன் மு. செ. விவேகானந்தன் அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையாவின் சிரேஸ்ட புதல்வன். சிறந்த பாடகர், நடிகர், கவிதை பாடும் வல்லவர். உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் உடுப்பிட்டி சிவசிதம்பரத்தின் அரசியல் மேடைகளில் தனது பாடல்களினால் “உடுப்பிட்டி” சிவாவுக்கு ஆதரவு தேடியவர். அப்போ அவர் சிறுவன். தந்தையார் பாடல் எழுதி இசையமைத்துக் கொடுக்க இவர் பாடுவார். சிறுவயதில் இவரை ஒரு பாடகனாக வருவார் என்று மக்கள் அப்போ பேசிக்கொண்டனர். பின்பு தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட இவர். இந்தியாவிற்கு கர்நாடக இசையை அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கச் சென்றிருந்தார். இரண்டாவது வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவரது தந்தையார் காலமாகிவிட்டார். தூரதில்ட வசமாக தனது கல்வியை இடை நடுவில் நிறுத்திக் கொண்டார். கற்று முடித்திருந்தால், மிகச் சிறந்த கர்நாடக இசைக்கலைஞராக வந்திருப்பார். அது அவரின் விதி!. காத்தான் கூத்து என்று அழைக்கப்பட்டு விடியும் வரை விழிப்பிருந்து பார்த்த இந் நாடகத்தை மிகச்சுருக்கமாக ஒரு மணித்தியாலத்தினுள் இசை, ஆடல், பாடல்களுடன், சிந்து நடைக்கூத்தாகத் தந்து கலை உள்ளங்களில் பதிந்து கொண்டவர். இந்நாடகம் இறுவட்டு வடிவில் இலங்கை வானொலியால் வெளியிடப்பட்டது. இலங்கை ரூப வாஹினியில் “காத்தவராஜன்” இசை நாடகம் பல தடவை ஒளிபரப்புச் செய்யப்பட்டது. இவர் வானொலியில் பாடிய “அழகுநிலா வானத்திலே பவனி வரும் வேளையிலே” என்ற மெல்லிசைப் பாடல் ரசிக உள்ளங்களைக் கவர்ந்த பாடல்களில் ஒன்றாகியது. “பக்த ரஞ்சனி” நிகழ்ச்சிக்காக “வேவிலந்தை பதியிலமர் முத்துமாரி” என்ற பாடலைப் பாடியிருந்தார். அப்பாடலும் பிரபலம் பெற்றது. இவரது நினைவாக “சிறுவர் பாடல்” தொகுப்பொன்றையும் (இவர் யாத்த சிறுவர் கதை) வெளியீடு செய்தோம்.

இன்று நாடகங்களின் நிலை எந்த அளவில் உள்ளது?

யுத்த சூழல் காரணமாக முன்புபோல் இல்லாவிடினும் இடையிடையே நாடகங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தொலைக் காட்சியின் தாக்கம் இந்நாடகங்களைப் பாதித்துவரினும் இடையிடையே செய்துவரப்படும் இந் நாடகங்களுக்கு வரவேற்பும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

பெண் வேடம் தரிப்பவர்கள் இல்லாததால் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதில் தயக்கம் சமூக ஓடுக்கு முறைகளுக்குள் பெண் வேடம் தரிப்பதில் பெண்கள் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. இருப்பினும் இன்று இந் நாடகக் கலையானது பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு கற்கை நெறியாக்கப்பட்டதனாலும், பாடசாலை மட்டங்களில் நாட்டுக் கூத்துப் போட்டிகள் நிகழ்வதாலும் இந்நாடகங்கள் புத்துயிர் பெறுகின்றன.

போட்டி நாடகங்களில் பங்கு கொள்ளும் மாணவர் சமூகம் கூத்துக்கள் மேடையேற்றப்படும் இடங்களுக்குச் சென்று அவற்றைப் பார்த்து தாமும் அதே போல் செய்ய முயற்சிப்பதால் பாடசாலை மட்டங்களில் இக்கூத்துக்கலை வளர முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை. அத்துடன் அனுபவமிக்கவர்களிடம் இவர்கள் பயிற்சிகள் பெறவேண்டும் என்பதும் எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

தங்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஒரு கலைஞன் தனது திறனை வெளிப்படுத்தி முன்னே வரும்போது அவனைத் தேடி பாராட்டுக்களும், கௌரவங்களும் கிடைப்பது சகஜம். அந்த வகையில் கரவெட்டி பிரதேச சபை, கரவெட்டி பிரதேச செயலாளர் பிரிவு மட்டங்களில் நடைபெற்ற கலை விழாக்களில் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளேன். இவற்றையெல்லாம்விட நமது கலைத்திறனை வளர்த்து நாம் முன்னே வரவேண்டும்.

திறமை வயது இந்த அடிப்படையில் பதவிகளும் வந்து சேர்ந்துவிடும். தங்களது சமூக சேவைப் பதவிகளை பற்றிய கருத்து என்ன?

இலங்கை மின்சார சபை ஊழியன். அந்த வகையில் பெரு மகிழ்வு. வாழ்க்கையை வழி நடத்த இறைவன் தந்த தொழில். மற்றயவைகள் சேவைகள் தான். அல்வாயூர்க் கவிஞர் நாடக மன்றத்தின் தலைவர். அல்வாய் மனோகராகான நாடக சபா உறுப்பினர், புலோலியூர் இளங்கோ நாடக மன்ற உறுப்பினர், கரவெட்டி பிரதேச செயலர் பிரிவு கலாசாரப் பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர், யாழ்மாவட்ட கலாசார பேரவை செயற்குழு உறுப்பினர், இவற்றுடன் அல்வாயூர் சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் கோயில் பரிபாலன சபைத் தலைவர். இவற்றினூடாகவும் எனது செயற்பாடுகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

2007 டிசம்பர், சூனம் (ஆறு ௮௭.91)

நேர்காணல்

செவிவந்தை ஜோசப்

தங்களுக்கு இலக்கியத்தில் ஓர் ஆர்வம், எழுத வேண்டும், எழுத்தாளன் ஆகவேண்டும் என்னும் நினைவு ஏற்படுவதற்கு காரணமாய் இருந்த சூழல் அல்லது பின்புலம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

தேசப்படத்தில் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஊவாக் கட்டவளை என்னும் தோட்டத்தில் 1934ல் பிறந்திருக்கின்றேன்.

34தான் என்று எனக்கெப்படித் தெரியும்! எங்கள் ஆளு ஜெபப்புத்தகத்தில் உள் அட்டையில் எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

16.2.1934. இரண்டாவது மகன் ஜோசப் என்று. என்னுடைய பெயருக்கு மேலே இருக்கிறது அண்ணனுடைய பெயர் - ஞானப்பிரகாசம் 1931 என்று. எனது பெயருக்குக் கீழே மேலும் நான்கு பெயர்களை ஆளு எழுதி வைத்துள்ளார்கள். பெயர் பிறந்த திகதி இத்தியாதி விபரங்களுடன்.

அகராதி போன்ற அந்த தடித்த ஜெபப் புத்தகத்தின் சிவப்பு நிற அட்டை நாள்பட, நாள்பட நிறம் மாறி மண் நிறமாகிவிட்ட நாட்களில்தான் அந்தக் கடைசி அட்டையைத் திருப்பிப் பார்க்கும் பக்குவம் எனக்கு வந்திருந்தது.

அந்தியானதும் எல்லாரும் முகம் கை கால் அலம்பி உள்ளறையில் வரிசையாக அமர்வோம். பட்டியில் இருந்து வரும் ஆளு வாசற்படியில் கிடக்கும் சாக்கில் சரக்சரக்கென்று கால்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஜெபப் புத்தகமும் கையுமாக வந்து எங்களுடன் முழங்காலிட்டு அமர்வார்.

சந்திப்பு:
தி. ஞானசேகரன்

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் அறுபதுகளில் மேற்கிளம்பிய உத்வேகக் காலகட்டத்துடன் தன்னையும் பிணைத்துக் கொண்டு எழுத்து வாழ்வை ஆரம்பித்தவர். ஐம்பது வருட இலக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்த அனுபவல்தர். தீவிரமான வாசிப்பும் தேடலும் மிக்க இலக்கிய ஆவணச் சேகரிப்பாளர். சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், விமர்சனம், ஆய்வு, திரைப்படக்கதை, தொலைக்காட்சி, வானொலி நாடகம் என்று தனது தளத்தை விஸ்தாரப்படுத்தி உழைத்து வருபவர். சாகித்திய விருது, சம்பந்தன் விருது, கலாபூஷண விருது உள்ளிட்ட பல விருதுகள், பரிசுகள் பெற்றவர். இவரின் நூல்களாக :-

- காலங்கள் சாவதில்லை - நாவல் - 1974
  - நாயிருக்கும் நாடே - சிறுகதைத்தொகுதி - 1979
  - பாலாயி - குறுநாவல் தொகுதி - 1997
  - மலையகச் சிறுகதை வரலாறு - ஆய்வு இலக்கியம் - 2000 ஆகியன வெளிவந்துள்ளன. பல நூல்களின் தொகுப்பாசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.
  - குடைநிழல் - நாவல்
  - நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் - நாவல்
  - மலையக நாவல் வரலாறும் வளர்ச்சியும் - ஆய்வு
  - இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இதழியல் - ஆய்வு
- மலையகம் என்னும் உணர்வுக்குத் தன் எழுத்தாற்றலால் உருவம் கொடுத்தவர். மலையக இலக்கியத்தின் அடையாளத்துக்கும் தனித்துவத்துக்கும் இவரின் எழுத்தும் ஆய்வுப் பணிகளும் தக்க பங்களிப்புச் செய்துள்ளன.

இந்த ஓரத்தில் ஆளு, அந்த ஓரத்தில் அம்மா, நடுவில் நாங்கள். ஆளுதான் புத்தகமும் கையுமாக ஜெபம் படிப்பார். நாங்கள் பதில் ஜெபம் சொல்வோம்.

முழங்காலில் வலிக்கிறது என்று யாராவது தரையமர்ந்துவிட்டால் ஆளு ஒரு பார்வை பார்ப்பார்கள். முழங்கால்கள் தானாக நிமிர்ந்து கொள்ளும்.

ஜெபம் முடித்து ஆளு அம்மாவின் முன் முழந்தாளிட்டு சிலுவை வாங்கிக்கொண்டு எழுந்த பிறகு 'கடவுளிடம் மன்றாடும்போது உடல் வருந்த வேண்டும். அதற்காகத்தான் முழந்தாளிடவேண்டும்' என்று ஆளு கூறுவார்கள்.

ஜெபம் சொல்வது கூட ஏதாவது ஒரு சாமிப் படத்தை மாட்டி அல்லது ஒரு மாதா சொருபத்தை வைத்து அதன் முன் அமர்ந்து ஜெபம் சொன்னதில்லை. அந்த சின்ன இரண்டறை வீட்டில் நாளுக்கொரு இடத்திலமர்ந்து ஜெபம் சொல்லச் செய்வார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமல்ல எல்லா இடத்திலும் கடவுள் இருக்கின்றார் என்பார்கள்.

எங்கள் ஆளுவிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள எனக்கு நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன. மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ தெரியவில்லை.

நான் ஆளு என்று கூறுவது எங்கள் தந்தையைத்தான்.

மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை ஆளு என்கின்ற பதம் மிகவும் அந்நியமானதே. முழு இலங்கையிலும் அப்படித்தான் என்று நினைக்கின்றேன். ஆனாலும் தமிழ்நாட்டில் கிறிஸ்தவர்கள் அதிலும் குறிப்பாக உயர்வகுப்பினர் அப்பாவை ஆளு என்றே அழைக்கின்றனர். அது ஒரு பாரம்பரிய பண்பாட்டு மரபு. அங்கிருந்து வந்தவர்கள், இவைகளை எல்லாம் சுமந்துகொண்டேதான் வந்தார்கள்.

ஒரு சில தமிழ் அகராதிகளைப் பாருங்கள். ஆளு என்ற சொல்லுக்கு தந்தை, தகப்பன் என்று பொருள் கூறுகின்றன.

ஆனாலும் தோட்டத்தில் ஆளு என்று அப்பாவைக் கூப்பிட்டதால் அது என்ன ஆனா ஆவன்னா என்று நண்பர்கள் கேலி செய்தார்கள்.

எங்கள் ஆளு தோட்டத்துப் பாடசாலை ஆசிரியர். இந்தியாவிலிருந்து கோச்சேறி கப்பலேறி பிறகும் கோச்சேறி ஓடிவந்ததே இந்த ஊவாக்கட்டவளையின் வாத்தியார் உத்தியோகத்துக்காகத்தான்.

தோட்டத்துப் பாடசாலைகள் பற்றியும் வாத்தியார்கள் பற்றியும் கல்வி பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர்கள் நிறையவே கூறியுள்ளார்கள். அதில் குறிப்பாகத் தோட்டத்துப் பாடசாலை ஆசிரியர்களின் மிகக் குறைவான சம்பளம் பற்றியும் குறிக்கின்றனர்.

ஆளுவுக்குத் தோட்டம் கொடுத்த சம்பளம் நூறுரூபாய். அதில்தான் குடும்பம் நடக்கவேண்டும். முப்பதுகளில் நூறு ரூபாய் என்பது பெரிய காசுதான் என்றாலும் தனி ஒருவருக்குச் சரி. எட்டுப்பேர் கொண்ட குடும்பத்துக்கு?

இருந்தும் அவர் மிக அற்புதமாகக் குடும்பம் நடத்திக் காட்டினார்.

ஹாலி-எல்லை (Hall-Ela) கடந்து பதுளையின் நகரப் பாடசாலைக்கு எங்களை அனுப்பிப் படிக்க வைத்தார். சம்பளத்தைத் தவிரவும் கிம்பளம் அது இதுவென்று வேறு வருமானம் தேடிக்கொள்ள வாய்ப்பில்லாத உத்தியோகம் இந்தத் தோட்டத்து வாத்தியார் வேலை.

ஆனாலும் ஆளு தன்னுடைய கடுமையான உழைப்பால், நேர்மையால் நெறிப்படுத்திக்கொண்ட தனது வாழ்க்கை முறைமைகளால் மிகக் கண்ணியமாகத் தனது குடும்பத்தை நடத்திக் காட்டினார்.

தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து எங்கள் வீடுவரை நிறைய காலியான நிலம் கிடந்தது. சலசலத்தோடும் தண்ணீர்க்கான் இருந்தது.

காய்கறித்தோட்டம், சேனைப்பயிர்ச்செய்கை, மாடு, ஆடு, கோழி வளர்த்தல் என்று தன்னுடைய உத்தியோக வருமானக் குறையை மிகவும் கண்ணியமாகவும், நேர்மையாகவும் செய்துகொண்ட அவரது உழைப்பு ஆச்சர்யத்திற்குரியது.

எங்கள் ஆளு ஒரு கடுமையான உழைப்பாளி. தோட்டம் நிறைந்த காய்கறி, சேனை நிறைந்த மரவள்ளி, சோளம், குரக்கன், கொள்ளு என்று பருவங்களுக்கேற்ற பயிர்வகைகள், பட்டி நிறைந்த பசுக்கள், பால், தயிர், மோர், நெய் என்று.

‘பாடசாலையின் நான்காம் ஐந்தாம் வகுப்பின் வளர்ந்த மாணவர்கள் வாத்தியாரின் காய்கறித் தோட்டத்திலும், மாணவிகள் சமையலறையிலும் வேலை செய்வார்கள்’ என்பது போன்ற ஆய்வாளர்களின் கூற்றுக்களுக்கும் குறிப்புக்களுக்கும் எதிர்மறையாகவும், விதிவிலக்காகவும் வாழ்ந்து காட்டியவர் அவர்.

எங்கள் எட்டுப்பேரைத் தவிர்ந்த எவரையுமே அவர் தோட்டத்துக்குள்ளோ, சேனைக்குள்ளோ, பட்டிக்குள்ளோ வரவிட்டதில்லை. நமது வேலைகளை நாமே செய்ய வேண்டும் என்னும் குறிக்கோள் ஆளுவினுடையது.

பீடி, சிகரட், வெற்றிலை, மதுவகைகள் என்று எதையுமே அவர் தொட்டதில்லை.

வார்த்தைகளால் அன்றி வாழ்க்கையால் வாழ்ந்து காட்டிய விதத்தால் எங்கள் ஆளு எனக்கு ஓர் உதாரணமாகவும் ஊக்கமளிக்கும் சக்தியாகவும் இருந்திருக்கின்றார்.

பிந்திய காலங்களில் நான் வாசித்து மகிழ்ந்த நால்களின் அப்பாக்களில், மிகவும் குறிப்பாக சுந்தர ராமசாமியின் புளிய மரத்தின் கதையில் வரும் முதியவரில், ஜெயமோகனின் பார்த்தீனியம் குறு நாவலில் வரும் மாடு குளிப்பாட்டும் அப்பாவில் நான் ஆளுவைக் கண்டு வியந்திருக்கின்றேன்.

மாலைவேளைகளில் வேஷ்டியை முழங்கால் வரை சுருட்டி ஒரு முனையை கால்களுக்கிடையில் நுழைத்து, பின்னால் சொருகிவிட்டு வெறும் மேலுடன் அவர் தோட்டத்துக்குள் நிற்கும் ஆகிருதியோ அலாதி அழகு.

தோட்டத்துத் துரை பள்ளிக்கூட வளவில் காரை நிறுத்திவிட்டு மாஸ்டர் என்று பலத்துக் குரல் கொடுத்தால் எங்கள் மாடுகள் சிலிர்த்துக் கொள்ளும். அலட்டிக் கொள்ளாமல் ஆளு ‘எஸ் சர்’ என்று பதில் குரல் கொடுத்துவிட்டு வேகமாக வீட்டுக்கு வந்து ஒரு சட்டையை மாட்டியவண்ணம் காரை நோக்கி நடப்பார். வேஷ்டி தரை கூட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

திரும்பி வந்து அம்மாவிடம் குசுகுசுப்பார். ஐந்து போத்தல் நெய்ப்பையுடன் மறுபடியும் மேலே நடப்பார். காரில் துரைசாணியும் இருக்கும். எங்காவது விருந்தாட செல்வார்களாக இருக்கும்.

அம்மாவின் கையில் நூறு ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் வேஷ்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து விடுவார்.

நூறு ரூபாய் என்றதும் ஒரு மாதச் சம்பள மாயிற்றே என்று யாரும் கணக்குப் போட்டுவிடக்கூடாது.

இந்த ஐந்து போத்தல் நெய்க்காக ஆளுவும் அம்மாவும் இந்தப் பசுக்களுக்கும் பட்டிக்குமாக ஒரு ஆறேழு மாதம் உழைத்திருப்பார்கள். பாலாகக் குடித்தது போக, உறையிட்டு மோர் கடைந்து ஒரு கையளவு வெண்ணெய் உருட்டி சேர்த்துச் சேர்த்துச் சேர்த்து...

அம்மா நெய் உருக்கும் பக்குவமே ஒரு கலை. முருங்கை இலைபோட்டு கருகக் கருக உருக்கி பொன்னிறத்தில் வடித்து போத்தலில் ஊற்றி... அம்மாவின் நெய்வாசனை மைல் கடந்து பதுளை வரையும் வீசியுள்ளது. கடை முதலாளிகள் கூட தேடி வருவார்கள்.

எங்கள் ஆளு மிகவும் அன்பானவர். எங்களுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்.

இரவில் தூங்கப் போகுமுன் ஏதாவது கதை வாசிப்பார். விளக்கைச் சுற்றிப் பாயில் அமர்ந்து நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். அம்மா உட்பட! வீரகேசரியின் தினசரித் தொடர்கதைகளாக அவைகள் இருக்கலாம் என்று இப்போது யூகிக்கின்றேன்.

நமது சோ. சிவபாதசுந்தரமும், புதுமைப்பித்தன் காலத்து சிட்டியும் சேர்ந்தெழுதிய தமிழ் நாவல் நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும் என்னும் நூலில் எச். எச். நெல்லையாவின் வீரகேசரியின் விற்பனைக்காக எழுதப்பட்ட தினசரித் தொடர்கதை பற்றியும் பேசுகின்றனர்.

முப்பதுகளின் காலையிலிருந்து நாற்பதுகளின் அந்திவரை இப்படி நிறைய நாவல்களை நெல்லையா வீரகேசரியில் எழுதியுள்ளமையை இதனுடன் இணைத்துப்பார்த்தால் ஆளு எங்களுக்கு வாசித்துக் காட்டியதில் இதில் ஏதாவது ஒன்றாகவும் இருக்கலாம் என்னும் நினைவு எழுகிறது.

எங்கள் ஆளுவும் எங்கள் குடும்பமுமே ஒரு பல்கலைக்கழகமாகி என்னைச் செப்பனிட்டு எனக்குள் ஒரு எழுத்தாளனை, இலக்கியக்காரனை மெதுமெதுவாக உருவாக்கி இருக்கிறது என்று எண்ணுகின்றேன்.

தீவிரமான வாசிப்பு என்னை எழுதத் தூண்டியது என்றெல்லாம் கூறாமல் உங்கள் தந்தையின் வாழ்வுமுறை உங்களை உருவாக்கியுள்ளதாக ஒரு வித்தியாசமான முறையில் கூறியுள்ளீர்கள். உங்கள் ஆளுவின் பூர்வீகம் பற்றி அவர் ஏன் இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்தார் என்பது பற்றிக் கூறுங்கள்?

எங்கள் ஆளுவின் சொந்த ஊர் திருச்சி. சூசையப்பர் கல்லூரியில் (Trichy St. Joseph's College) பத்தாவது வரை படித்தவர். அம்மா இறந்து விட்டதால் அவரது ஆளு இரண்டாவது திருமணம் செய்துள்ளார். சித்தியின் கொடுமைகள் காரணமாக வீட்டை விட்டு ஓடிவிடவேண்டும் என்னும் மனநிலையிலேயே இருந்திருக்கின்றார்.

அங்கேயே எங்காவது ஓடிப்போனால் தேடி வந்து அடித்திழுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்பது தெரியும். ஆகவே எங்காவது கண்காணாத சீமைக்கு ஓடிவிடவே நினைத்துள்ளார்.

கண்காணாத சீமையாகக் கண்டிச்சீமையே அமைந்து விட்டது.

ஒரு இடப்பெயர்வுக்கான காரணிகளாக இரண்டைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள் சமூகவியலாளர்கள். ஒன்று ஈர்க்கும் சக்தி - (Pulling Factor) நாம் குடியேறும் நாட்டின் ஈர்ப்பால்-கவர்ச்சியால் நடைபெறுவது.

மற்றது தள்ளும் சக்தி- (Pushing Factor) நாம் இருக்கும் இடத்தின் சங்கடங்களால் விரட்டப்படுவது. இலங்கையில் ஈர்ப்பால் ஆளு புலம்பெயரவில்லை என்பது புலனாகிறது.

திருச்சி ரயில் நிலையம் என்பது ஒரு பெரிய சந்தி (Junction). ஒரு நாலைந்து ஊர்களில் இருந்து ஓடிவரும் ரயில்கள் சந்தித்து மாறும் இடம்.

இலங்கைக்கு ஆள் கட்டும் ஏஜெண்டுகள் திருச்சி ரயில் நிலையத்திலும் விளம்பரம் வைப்பதுண்டு. இன்னாருடன் இப்படித் தொடர்பு கொள்ளவும் என்று.

ஊவாக்கட்டவளைக்கு ஒரு ஆசிரியர் தேவை என்னும் விளம்பரம் ஆளுவின் ஓடிப்போ ஓடிப்போ என்று உறுத்திய மனதின் வலியால் தேடித் திரிந்த கண்களில் பட்டுவிட்டது. மனத்துணிவுடன் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

1997ல் துரைவி வெளியிட்ட எனது பாலாயி என்னும் குறுநாவல் தொகுதியினை எனது ஆளுவுக்கும் அம்மாவுக்கும் பின்வருமாறு சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன்.

“தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு
வாத்தியார் தேவையென்று
திருச்சி ஸ்டேஷனில் தொங்கிய
போர்ட் கண்டு
சித்திக்குத் தெரியாமல்
திருட்டுத்தனமாய் ரயிலேறி
ஊவாக்கட்டவளை எனும்
தோட்டத்துக்கு ஓடிவந்து
வாத்தியாராகித் திரும்பவும்
ஊர்சென்று
திருமணம் முடித்து அம்மாவுடன்
திரும்பிவந்து
ஊவாக்கட்டவளையே தனது
ஊர் உலகமாக்கிக் கொண்டு
மலைநாட்டான் என்னும் என்
பெருமைக்கும் அதன்பின்
தெளிவத்தை என்னும் என்
பெயருக்கும் மதிப்புக்கும்
வித்தாய் இருந்து இன்று
தெய்வமாகிப் போய்விட்ட
ஆளு சந்தனசாமிப்பிள்ளைக்கும்
அம்மா பரிபூரணத்துக்கும்”

என்று சமர்ப்பித்துள்ளேன்.

உங்களுக்குள் ஓர் இலக்கியவாதி உருவாகிக் கொண்டிருந்தது பற்றிக் கூறினீர்கள். அதன் வெளிப்பாடு எப்படி நடந்தது?

எங்கள் ஆளு ஒரு தோட்டத்து வாத்தியார் என்று கூறியிருந்தேன். ஆனால் வீடு பாடசாலைக்கருகில் இருந்த லயத்தில்தான் அமைந்திருந்தது. அவர் ஊவாக்கட்டவளையைத் தேடிவந்தடைந்தபோதே துரை 'பள்ளிக்கூடம் இதுதான்' என்று ஒரு அரைச்சுவர் கட்டிடத்தைக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் விளம்பரம் கூறியபடி வீடு இருக்கவில்லை. வீடு பற்றிக் கேட்டபோது பாடசாலையை ஒட்டியிருந்த ஒரு வெற்று நிலத்தைக் காட்டி 'இங்குதான் ஒரு அழகிய வீடு வரவிருக்கிறது. கட்டித் தருவேன். அச்சம் வேண்டாம். அதுவரை....' என்று காட்டிய இடம்தான் இந்த லயத்தின் முதல் இரண்டு காம்ப்பிராக்கள். இஸ்தோப்பின் அரைச்சுவற்றை முழுச்சுவராக எழுப்பி ஆளுவை அதற்குள் கிரகப்பிரவேசம் செய்வித்துவிட்ட துரை எத்தனை கெட்டிக்காரன்.

தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றி எழுதுகின்றவர்கள் 'பாடசாலையைச் சுற்றியுள்ள வெற்றிடத்தில் பாடசாலைச் சுவருடன் ஒட்டியபடி இரண்டு அல்லது மூன்று அறைகள் கொண்டதாக வாத்தியாரின் வீடு இருக்கும் என்றெழுதும் வரலாறுகளை பொய்யாக்கிக் காட்டியவன் அந்த வெள்ளைக்காரன்.

அது ஒரு ஒன்பது காம்ப்பிரா லயம். இந்தத் தொங்கலின் இரண்டு காம்ப்பிரா வாத்தியாருக்கு. அந்தத் தொங்கலின் கடைசிக் காம்ப்பிரா பிச்சமுத்து பாபருக்கு. பாபர் வீட்டுக் கோடிப்பக்கம் ஒரு பொட்டல். அங்குதான் சிகையலங்காரச் செயல்கள் நடக்கும்.

இந்தத் தொங்கலும் அந்தத் தொங்கலும் பெரட்டுக்குப் போய் நிற்பதில்லை.

எங்கள் வீட்டின் முன்னால் லைசன் கல்லில் ஒரு கதிரைபோட்டு ஆளுவுக்கு பிச்சமுத்து நின்றபடி முடிவெட்டும் பணிவும் அழகும் மறக்கமுடியாதது.

இருவரும் பேசிக்கொள்வதை அருகில் நின்றபடி கேட்டிருக்கின்றேன்.

சிறுசிறு நோய்களுக்கு பிச்சைமுத்து பரிகாரம் கூறுவார். முழங்கால் வலி, இடுப்பு வலி, சிரங்கு, சேற்றுப்புண் போன்றவைகளுக்கு.

ஆளு 'உம்' கொட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். நோய்களுக்கான பரிகாரம் செய்வதனால் தான் இவர்களுக்குப் பரிகாரி என்றும் அது திரிந்து 'பரியாரி' என்றும் வந்துள்ளது என்றும் பின்நாட்களில் நான் பகுத்தாய்ந்து கொண்டேன். பாபரைப் பரியாரி என்றழைக்கும் பழக்கம் தோட்டங்களில் மிகக் குறைவு.

முடி திருத்தி முடிந்ததும் ஆளு எழுந்து 'கொஞ்சம் இரு பிச்சை' என்று உள்ளே வருவார்கள்.

'பரவாயில்லீங்கய்யா...' என்று கூறியபடி பிச்சைமுத்து முடிவெட்டிய இடத்தை சுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஆளு சின்னதாக ஒரு காசையும் கொஞ்சம் வெற்றிலையையும் அவர் கையில் திணித்துவிடுவார்கள்.

எனக்கு இந்தப் பரிமாற்றம் அப்போது புரியவில்லை. பிறகு பிறகு புரிந்தது.

பாபருக்கும் டோபிக்கும் தோட்டத்தில் சம்பளம் இல்லை.

தோட்டத்துச் செக்ரோலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள ஆட்களின் விபரப்படி தலைக்கு இவ்வளவு என்று கழித்து அதன் கூட்டுத்தொகையைத்தான் டோபி பாபர் சம்பளமாகத் தோட்டம் வழங்கும். பாபருக்கான சம்பளக் கழிவு பெண்களைத் தவிர்ந்தே மேற்கொள்ளப்படும்.

எங்கள் ஆளு தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்! செக்ரோலுக்குச் சம்பந்தமில்லாதவர். ஆளுவுக்கான பிச்சைமுத்துவின் உழைப்பிற்கான ஊதியத்தை தோட்டம் அவருக்கு வழங்காது. அப்படியென்றால்...! அதுதான்... அதுதான்...! அந்தப் பரிமாற்றம்.

எங்கள் ஆளுவின் இது போன்ற சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் கூடக் கடைப்பிடித்த நேர்மை நியாயங்கள்தான் இந்த எழுபத்திஆறு வயதிலும் என்னை நடந்து திரிய - ஓடித் திரிய ஒரு சக்தி கொடுத்து வைத்திருக்கிறது என்பதை நிச்சயமாகவே நம்புகின்றேன்.

டோபி, பாபர் சம்பளம் குறைந்தால் அவர்கள் போய் ஆபீசில் கிளாக்கரய்யாவிடம் கேட்பதுண்டு.

அய்யாவும் செக்ரோலைப் புரட்டி சில விளக்கங்கள் சொல்வார்.

தபால்காரக் கந்தனின் எட்டுப்பேருக்கும் டோபிக்காக பிடிக்கலை. நீ அவன் குடும்பத்துக்கு வெளுக்கிறதில்லையாமே என்பதுபோல் சில பெயர்களைக் கூறுவார்.

எனக்கு டோபி காசு பிடிக்காதீங்க... எனக்கு பாபர் காசு பிடிக்காதீங்க என்று அவர்கள் ஆபீசில் கூறுவதை வைத்தே இந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

‘அடப்பாவி! போன மாசம் ரெண்டு வெள்ளாவி குடுத்தேனே’ என்று அவர்கள் புலம்புவதுண்டு.

‘அரிசிக்காசு - கோவில்காசு - டோபி பாபர் - தவிர்ந்த வேறெதனையும் செக்ரோல் மூலம் தொழிலாளர் சம்பளத்திலிருந்து கழிக்க முடியாது. அதற்கான அதிகாரம் துரைக்குக் கிடையாது என்று மலையகத் தொழிற்சங்கத் தந்தை என்று போற்றப்படும் கோ. நடேசய்யர், அவர் வெளியிட்ட நூல் ஒன்றில் குறிக்கின்றார். ‘தொழிலாளர் சட்டப் புத்தகம்’ என்னும் நூலாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

ஆனால் இன்றுள்ள தொழிற்சங்கங்கள் சந்தாவைக் கூட செக்ரோலில்தான் கழித்தெடுக்கின்றன. சட்டத்தின் ஓட்டைகள் சரியான இடங்களில் அடைக்கப்பட்டிருக்கலாமோ தெரியவில்லை.

தனக்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகள் சரியாகச் செய்யப்படவில்லை என்பதற்காக டோபி - பாபர் காசை வெட்டச் சொன்னவர்கள், தங்களுக்காக வேலை செய்யாத - உழைக்காத - பாடுபடாத தொழிற்சங்கங்களின் சந்தாவை ஏனோ வெட்டச் சொல்வதில்லை.

இந்த ஒன்பது காம்பிரா லயத்துக்கு பாபர் லயம் என்னும் பெயர் இல்லாமல் போனதற்கான காரணமே இந்தத் தொங்கலில் இருந்த வாத்தியார் வீடுதான்.

வாத்தியார் லயம் என்றே பெயர் பெற்றுவிட்டது.

கீழே ஊமையாற்றின் அருகாமையில் இருக்கும் லயம் வண்ணான் லயம் என்றே அழைக்கப்பட்டது.

ஆளு மாதத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று தடவை தோட்டத்தை விட்டு வெளியே செல்வார்.

சம்பளம் கிடைத்தவுடன் ஆலி-எலைக்கு. ஒரு மாதத்துக்குத் தேவையான சாமான் வாங்கிவரச் செல்வார். அவரிடம் ஒரு ஹெர்கியுலிஸ் சைக்கிள் இருந்தது. தோட்டத்தின் கரடுமுரடான பாதைக்கும் சாமான் சுமக்கவும் ஹெர்கியுலிஸ்தான் சரி என்பார். ‘ரலி சொகுசு ஓட்டத்துக்கும் ஹெர்கியுலிஸ் பாரமான வேலைகளுக்கும்’ என்னும் கருத்து அப்போதைய பைசிக்கிள் ஓட்டிகளிடம் பரவலாகவே இருந்தது.

பிறகு ஒரு தடவை பதுளைக்குப் போவார்கள். ‘கூட்டம் இருக்கிறது’ என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு. என்ன கூட்டம் என்று பிறகு பிறகு தெரிந்து கொண்டேன். அந்தப் பகுதியின் தோட்டத்து ஆசிரியர்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடுவார்களாம். தோட்டத்து வாத்தியார் சங்கம் என்று ஏதாவது இருந்திருக்கலாம்.

ஒருமுறை அப்படிச் செல்கையில் சில பொம்மைகள் செய்து கொண்டுபோன நினைவு எனக்கு வருகிறது.

படுத்திருக்கும் பசு! நிமிர்ந்து நிற்கும் காளை! துதிக்கை தூக்கியபடி யானை என்று கொஞ்சம் பொம்மைகள். களிமண் தேடிப்பிசைந்து பொம்மைகள் செய்து அவைகளைக் காயவைத்து வர்ணம் பூசி... மிக அழகாகவும் அற்புதமாகவும் உருவாகியிருந்தன அவைகள்.

ஆளுவுக்குள்ளும் ஒரு கலைஞன் ஒளிந்திருக்கின்றான் என்று இப்போதுதான் தெரிகின்றது. ஞானத்துக்கான இந்தச் சம்பாஷனையின்போது ‘சைக்கிள் சரிவராதே’ என்று நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள் பொம்மைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு.

4 ½ மைல் நடந்து ஆலி எலைக்குப் போய் பிறகு ஏதாவதொரு பஸ் ஏறி 3 ½ மைல் பதுளைக்கு. கட்டவளை றோட்டில் எல்லாம் அப்போது பஸ் ஓட்டம் கிடையாது.

திரும்பி வரும்போது பொம்மைகள் வரவில்லை. கல்வி அதிகாரி அவைகளைக் காட்சிக்காக வைத்துக் கொண்டாராம். ஆளுவுக்கு சர்டிபிக்கேட் கிடைத்திருக்கிறது.

பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கு ஆளு பின்னல் கோலாட்டம் பழக்குவார்கள்.

வெள்ளை வெள்ளைக்கயிறுகளை ஒரு கொத்தாக உத்தரத்தில் கட்டி மறுமுனையில் கோலாட்டக் கம்புகளின் அடியில் இணைத்து பாட்டுக்கேற்ற ஆட்டமும் கோலடியுமாக சுற்றிச்சுற்றி இடம் மாறி இடம் மாறி வரும்போது உச்சியில் கோத்திருக்கும் கயிறுகளில் சில உருவங்கள் பின்னிவரும்.

பாட்டு மாறி, மெட்டுக்கள் மாறி, ஆட்டத்தில் விரைவு ஏற்பட்டு...

கல்விக் கந்தோரில் இருந்து நிறைய ஆபீசர்கள் வந்து பார்த்து மகிழ்ந்து பாராட்டுக் கூறுவார்கள்.

மிகவும் சிரமப்பட்டு யோசிக்கையில் பாட்டின் ஓரிரு அடிகள் நினைவில் எழுகின்றன.

‘ஏறுமயில் ஏறி விளையாடும் முகம் ஒன்று
ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசும் முகம் ஒன்று..’

சில இடங்களில் கம்புடன் கம்பு படாத படி மெதுவாகவும் சில இடங்களில் மிகவும் பலமாகவும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாணவக்கரங்களின் கோல்கள் அடிபடும்போது... அற்புதமான இசை அது. பிள்ளைகளைப் பழக்குவதற்காக கூட்டத்தின் நடுவில் சென்று பின்னிவரும் நூல்கள், கைகள், கோல்களிடையில் மாட்டிக்கொண்டு மெதுவாகத் தரையிலமர்ந்து பிள்ளைகளின் கால்களுக்கடியில் நகர்ந்து நகர்ந்து ஆளு வெளியில் வருவார்கள்.

தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுடன் தானும் ஒரு பிள்ளையாகி இணைந்திருக்கும் அந்த ஒன்றிப்பு... ஆசிரியர் - மாணவர் என்ற அந்நியமற்ற ஒற்றுமை... என் இளமனதில் ஊன்றப்பட்ட நல்விதைகள்.

வெளியே சென்று வரும்போது ஆளு ஒரு கல்கியோ, அல்லது கலைமகளோ அல்லது ஒரு பேசும் படமோ வாங்கி வருவார்கள்.

கல்கியையும், கலைமகளையும் எழுத்து விடாமல் வாசிப்பேன் என்றாலும் எழுதத் தொடங்கியது பேசும் படத்துக்குத்தான்.

அந்த நாளைய பேசும் படத்தில் ‘நான் ரசித்த காட்சி’ என்றொரு பகுதியும் ‘வெட்டுங்கள் வெட்டுங்கள்’ என்று ஒரு பகுதியும் இருக்கும். இப்போது பேசும் படம் வருகிறதா என்று கூடத் தெரியவில்லை. அது ஒரு காலம். பேசும் படம் வாசித்த காலம்.

இந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் வாசகர்களின் கடிதங்கள் இருக்கும். தான் பார்த்த படங்களில் தனக்குப் பிடித்தமான காட்சியை ‘ரசித்த காட்சிக்கும்’ பிடிக்காத அல்லது அபத்தமான காட்சிகளை வெட்டியெறியக் கோரும் வெட்டுங்கள் வெட்டுங்கள் பகுதிக்கும் வாசகர்கள் எழுதி இருப்பார்கள்.

நான் பார்த்த படங்களின் காட்சிகள் பற்றி இரண்டு பகுதிக்கும் எழுதத் துணிந்தேன். தோட்டத்தின் எல்லையில் ஊன்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பெயர் காட்டும் பலகையில் மட்டுமே இருந்த ஊவாகட்டவளை என்னும் பெயர் பேசும் படத்தின் பளபளப்பான காசித்தத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

எஸ். ஜோசப், ஊவாக்கட்டவளை - என்று! இரண்டு அல்லது மூன்று கடிதங்கள் போல் வந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன். சரியாக நினைவில்லை. என்றாலும் நல்லதை ரசிக்கவும் நல்லதல்லாதைக் கண்டிக்கவும் ஆவலுறும் மனம் கொண்டவனாகவே நான் இருந்திருக்கின்றேன். எழுத்தும் அப்படியே ஆரம்பித்திருக்கிறது.

பேப்பர் தேடி, பேனை தேடி எழுதி, கவர் தேடி உள்ளடக்கி, பேசும் படக் காரியாலயத்தின் விலாசம் தேடி முகவரியிட்டு முத்திரை தேடி ஒட்டி தபாலிலிடும் பக்குவம் எனக்கு எப்படியோ வந்திருந்தது.

பேப்பரில் பெயர் வந்துவிட்டது! பிறகென்ன... எழுத்து வெளிப்பாடு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

அந்தப் பேசும்பட இதழ்கள் என்னிடம் இல்லை. இருந்தால் உங்களுக்கும் காட்டி மகிழ்வேன்.

அந்த இதழ்கள் இல்லை என்னிடம் என்று கூறுகையில் வேறொரு ஞாபகமும் வருகிறது.

1979ல் யாழ் மண்ணில் என்னுடைய நாமிருக்கும் நாடே தொகுதியின் வெளியீட்டு விழா நடக்கிறது. கவிஞர் முருகையன் தலைமை. பேராசிரியர் கைலாசபதி, மற்றும் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா விமர்சன உரை, வெளியீட்டுரை மு. நித்தியானந்தன் - வைகறை மூலம் இந்த நூலை வெளியிட்டவர்.

பேராசிரியர் தனதுரையின் போது இப்படியும் ஒரு குற்றச்சாட்டை முன் வைத்தார்.

‘தன்னுடைய எழுத்துக்களை - சிறுகதைகளை பேணிக் காக்காத - சேர்த்து வைக்காத எழுத்தாளர்...’ என்று.

என்னுடைய எழுத்துக்களை என்னைவிடவும் மற்றவர்கள் சேர்த்துவைத்திருக்க வேண்டும், பேணிக் காக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறவன் நான். மற்றவர்களுடைய எழுத்துக்களை நான் பேணிப் பாதுகாப்பது போல.

தொகுதி ஒன்றிற்கான வேலையைத் தொடங்கும் எத்தனை எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை ஒன்றுக்காக கவிதை ஒன்றுக்காக என்னைத்தேடி வந்திருக்கின்றனர். பிறகு தங்கள் தொகுதிகளில் நன்றி கூறியிருக்கின்றனர்.

ஒரு உதாரணத்துக்கு நண்பர் பெனடிக்ட் பாலன், தாமரையில் வெளிவந்த தனது விபசாரம் செய்யாது இருப்பாயாக - யாழ்ப்பாணத்துக்கிழவி போன்றவைகளுக்காகப் பட்ட சிரமங்கள். சுவடிகள் திணைக்களத்திலும் தேடி அலுத்த கதைகள்...

கிழக்கிலங்கையின் முன்னோடி எழுத்தாளர் வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் வத்தளையில் எனது இல்லம் தேடி வந்து நின்றார். நான்தான் வனா ஆனா என்றபடி. 59ல் தாமரையில் வெளிவந்த அவருடைய 'அன்னை' கதைக்காக தாமரை அலுவலகத்துக்கே போய்த் தேடித் தோற்ற கதையைக் கூறினார்.

தாமரை இதழை அவரிடம் கொடுத்தேன். பூரித்துப் போனார். அந்தக் கண்களில் தெறித்த மகிழ்வு. இந்தக் கதை கிடைக்காததால் அதைத் தன் தொகுதியில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாத ஏக்கம்...

என் கதைகளை நான் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ள முடியாவிட்டால் என்ன! சக படைப்பாளிகளின் அகமகிழ்விற்கு முன் அவைகள் தூசுதான்.

கலைமகளின் வெளிவந்திருந்த எனது 'அது' என்ற கதையை இலக்கியச் சிந்தனைக்காரர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி கி. வா. ஜ ஒரு அவசரக் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அந்தக் கலைமகள் அந்தக் கதை என்னிடம் அப்போது இருக்கவில்லை.

பாலாயி குறுநாவல் தொகுதிக்காக கலைமகளில் வெளிவந்த எனது 'ஞாயிறு வந்தது' குறுநாவலுக்காக நான் பட்ட பாடு! மக்கத்துச் சால்வை எஸ். எல். எம். ஹனிபா தான் கலைமகள் பைண்டிங்கையே கொடுத்துவினார்.

இவைகள் சகஜமாக நடப்பவைகள்! அதை எல்லாம் ஒரு குற்றம் சுமத்தும் குரலுடன் மேடையேறி முன்வைத்த கொடுமைகள்...!

வேண்டாத பெண்டாட்டி கைபட்டாலும் குற்றம் கால் பட்டாலும் குற்றம் என்பது போல...

என்ன திடீரென 40களில் இருந்து எண்பதுகளுக்குப் பாய்ந்து விட்டீர்கள் என்று நீங்கள் யோசிப்பது புரிகிறது. அதுதான் நினைவின் வேகம். ஒளியைவிட விரைவான வேகம் அது!

நினைவுப்பாதை நெடுக உலாவரவும், அசை போடவும், பகிர்ந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பளிப்பது தானே நேர்காணலின் முறைமை.

உங்கள் தந்தையார் தோட்டத்து உபாத்தியாயர் என்பது தெரிகிறது. உங்களுடைய பழப்பின் ஆரம்பம் எப்படி இருந்தது.... எப்படித் தொடங்கியது. எப்படி வளர்ந்து.... எப்படி விரிவடைந்தது...?

தொடக்கம் ஊவாக்கட்டவளைத் தோட்டத்துப் பாடசாலைதான். நானும் அண்ணன் ஞானப்பிரகாசமும் ஆஞாவிடம்தான் கல்வியைத் தொடங்கினோம். அணில் ஆடு இலை ஈட்டி என்று எழுத்துடனும், ஓரொன்று ஒன்று ஈரொன்று ரெண்டு என்று எண்ணுடனும் ஆரம்பமானதுதான். 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்று கறுப்பு வர்ணம் பூசப்பட்ட உத்தரத்து சவுக்குப் பலகைகளில் ஆஞா அழகாக எழுதி வைத்திருந்தார்.

கறுப்புக் கறுப்பான அந்த பறாளைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஓளவையின் ஆத்திகூடி, கொன்றைவேந்தன் வரிகள் 'அறம் செய விரும்பு' என்று தொடங்கி அன்னையும் பிதாவும் என்று தொடர்ந்து...

பாலபோதினி புத்தகத்திலிருந்து மாத்திரம் பிள்ளைகளை வாசிக்கப் பண்ணாமல் கொடி போஞ்சிக்கு ஊன்றும் வரிச்சி போல் நீண்ட கம்பைக் கையில் கொடுத்து ஒவ்வொன்றாக வாசிக்கச் செய்வார்கள்.

டெஸ்க்கைப் போட்டு அதற்குமேல் வாங்கைப் போட்டு ஏறி உச்சியில் உள்ள உத்தரச் சட்டங்களில் தமிழ் நீதிநூல் வரிகள் எழுதி... பிள்ளைகளை வாசிக்கச் செய்து... ஏதோ

வந்துவிட்டோம் என்றில்லாமல் செய்கின்ற தொழிலை ஒரு அர்ப்பணிப்புடனும், மதிப்புடனும் மகிழ்வுடனும் செய்தவர் அவர்.

தோட்டத்துப் பாடசாலையைப் பொறுத்தவரை எத்தனை பிள்ளைகள் என்றாலும் ஒரே ஆசிரியர் தான். எத்தனை வருடம் என்றாலும் ஐந்தாவது வகுப்புவரை தான்.

என்னையும் அண்ணனையும் வேறு பாடசாலைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்னும் அவா அவர்களுக்குள் கனன்று கொண்டே இருந்திருக்கிறது.

அண்மித்த நகரம் ஊவாவின் தலைநகர் பதுளைதான். போக்குவரத்துக்குப் பஸ் ஏதும் கிடையாது. பிறகு எப்படி.

இரவுகளில் ஆளுவும் அம்மாவும் வாக்குவாதப் படுவார்கள். எங்கள் ஆளு அன்பானவர் என்பதைப் போலவே மிகவும் கோபக்காரர். நாங்கள் நிறையவே அடிவாங்கி இருக்கின்றோம். எங்களைக் காப்பாற்றும் எத்தனிப்பில் அம்மாவும் அடிபட்டதுண்டு.

லயத்து வாசலின் லைசன் கல்லில் எங்களை முழங்காலிடச் சொல்லி கையில் அம்மிக்குழுவியைக் கொடுத்து விட்டு ஆளு பள்ளிக்கூடம் சென்று விடுவார்கள். முழங்கால் உறுத்தி உறுத்தி வேதனை தரும். கைகளை ஊன்றவும் இயலாது. அம்மா அழுது கொண்டு நிற்பார்கள். ஆளு அடிக்கொரு தடவை வந்து பார்த்துக் கொள்வார்கள். தண்டனை ஒழுங்காக நிறைவேற்றப்படுகிறது என்று.

லயத்தின் மற்ற மற்றக் காம்பிராக்களின் வாசலில் வேலைக்குப் போகாதவர்கள் கன்னத்தில் கைவைத்தபடி கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் எங்களுடைய பார்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள்.

இரண்டு மூன்று தடவை என்று ஆளு வந்து சென்று விட்டு அடுத்த முறை வரும்போது ஒவ்வொருவராக எங்களிடம் வந்து நிற்பார்கள். 'பாவங்கய்யா... பச்சைப் புள்ளைங்க... போதுங்கய்யா...' என்று வக்காலத்துக் கேட்பார்கள்.

"சரி சரி" என்று கூறிவிட்டு ஆளு நடக்கத் தொடங்கியதும் டக் டக்கென்று குழவிக்கல்லை வாங்கி அடுத்தவரிடம் நீட்டிவிட்டு எங்களைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு முழங்கால்களைத் தடவிவிட்டு, முகத்தில் வழியும் வியர்வையைத் துடைத்து...

முத்துவீரன் மனைவி சின்னப்பிள்ளை பெருமாக்கா என்று நாங்கள் கூப்பிடும் காமாட்சி, அஞ்சலை, வள்ளி, பெரியசாமித் தலைவர் மனைவி பாப்பாத்தி, பிச்சைமுத்து பாபரின் மனைவி, என்று எத்தனை அன்புச் சீவன்கள்.

ஆளுவின் கோபம் தெரிந்த அம்மாவும் கூடுதலாக வாதிடுவதில்லை. இரண்டொரு தினங்களில் இருவருமே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

சிரிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் போலத்தான்! பிரச்சினை எங்களைப் பற்றியதுதான் என்றாலும் சின்னப் பயல்கள்தானே என்று எங்களை யாரும் கேட்கவில்லை.

அடுத்த வாரமே, அம்மாவும் நாங்கள் இருவரும் ஊருக்குப் போகும் இன்னும் இரண்டொரு குடும்பங்களுடன், துணைக்கு வரும் தோட்டத்துக் கங்காணியுடன் ஆலி எலயில் கோச்சேறி விட்டோம்.

அம்மாவின் ஊர் கும்பகோணத்துக்கு அருகே உள்ள வடகரை கிராமம்.

அம்மாவின் பெற்றோர், பெரியப்பா, சித்தப்பா, அக்காள் தங்கை, அண்ணன் தம்பி என்று அவர்களே கூடி நிற்கும் கிராமம் அது.

கிராமத்தின் எல்லைக்கோடாக ஓடும் ஆறு. இரண்டு மூன்று தெருக்கள், ஒரு மாதாகோவில், பிராமணர்களுக்கான ஒரு அக்கிரஹாரம், கோயில் குளம், மா, தென்னைத் தோப்புகள் என்று ஒரு அச்சொட்டான கிராமம் வடகரை.

தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்த சிறுவனான எனக்கு இந்தப் புதிய சூழல் ஆச்சர்யமாகவும் இருந்தது. ஆனந்தமாகவும் இருந்தது.

இது தாத்தா, இது அம்மாச்சி, இது பெரியம்மா, இது சித்தி, இது பெரிய மாமா, இது சின்ன மாமா என்று அறிமுகங்கள் கிடைத்தன.

ஊர் புதிதாக இருந்தாலும் அறிமுகம் கொண்ட உறவினர்கள் புதியவர்களாக இருக்கவில்லை. எங்களுடன் ஓட்டி உறவாடிய, தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொஞ்சிய லயத்து மக்களைப் போலவே - தோட்டத்து மக்களைப் போலவே இருந்தனர். இதுபோன்ற கிராமங்களில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்தவர்கள்தானே எங்கள் தோட்டத்து மக்கள்.

எங்கள் அம்மாவுக்கு அதாவது அம்மாவின் பெற்றோருக்கு - எனது தாத்தா - அம்மாச்சிக்கு வயல்கள் இருந்தன. வீடு இருந்தது. ஒரு விவசாயக் குடும்பம் - வயல் வரப்பு உழவு - நெல் - அறுவடை என்று நானும் ஓடித் திரிந்திருக்கின்றேன். உள்வாங்கப்பட்டிருக்கின்றேன்.

தாத்தாவின் பெயருக்குப் பின்னால் படையாட்சி என்று ஒரு பெயர்த்தொடர்பு வருகிறது. ரத்தினசாமி படையாட்சி, துரைசாமி படையாட்சி என்று. எந்தப் படையை ஆட்சி செய்தார்களோ தெரியவில்லை.

ஒரே மாதிரியான மக்கள் என்று கூறியதில் ஒரு சில வித்தியாசங்களும் இருந்தன.

எங்கள் சின்னமாமா! ஆறு ஏழு அடி உயரம். ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். முழுக்கால் சட்டையும் முரட்டு சப்பாத்துமாகத்தான் கிராமத்துக்குள்ளேயும் நடப்பார்.

பட்டாளத்துக்காரர். டில்லி - டேராடூன், பெங்களூர் என்று சுற்றுபவராம். விடுமுறையில் டேராடூன் கேம்பிலிருந்து வந்திருக்கின்றாராம்.

‘பயலுகளை கொஞ்சம் சித்தப்பாவின் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போய் காட்டிட்டு வாயேன்... வந்து ரெண்டு நாளாச்சி கொண்டாந்து காட்டினானுகளா என்று கோபிப்பார் - குறைபடுவார்.’ என்று அம்மா சின்னமாமாவிடம் கூற...

‘எனக்கேலாது.. நீ கூட்டிக்கிட்டுப் போக்கா, நீயும் பாத்துட்டு வந்ததா இருக்கும்’ என்று மறுக்கின்றார்.

‘வாம்மா... உள்ளே போ... பிள்ளைகளைப் படிப்புக்காக விட்டுட்டுப் போகப் போறியாமே... ஓங்க சித்தி சொன்னா...’ என்று முழுக்கதையையும் தெரிந்து வைத்திருக்கும் இவர்தான் சின்னத் தாத்தா.

‘தாத்தா என்று கூப்பிடக் கூச்சமாக இருக்கும் ஒரு இளமையான தோற்றம் அவருடையது.

எங்கள் சின்ன மாமாவின் இன்னொரு அண்ணன் போல் இருந்தார் அவர். நெளிநெளியாக வளர்ந்த கருங்குந்தலை வளைத்துப் போட்டுக்கொண்ட சின்னக் கொண்டை, அழகிய சிவந்த முகம், எடுப்பான தோற்றம்... ஒரு பண்ணையார் மாதிரி... தோட்டத்துப் பெரிய கங்காணியின் ஊட்டத்துடன்...

அவருடைய வீடும் அப்படித்தான் இருந்தது. எங்கள் தாத்தாவினது போன்றதாக இருக்கவில்லை. கல்வீடு! வைக்கோல், தென்னோலைக் கூரை இல்லை! சிரித்துச் சிரித்துக் காட்டும் சிவப்புநிற ஓடு வேயப்பட்ட கூரை.

மோர் கடைந்த மத்தை பானையில் இட்டபடி ஈர்க்கைகளை சேலையில் துடைத்தவண்ணம் ‘வா... வா... எங்க பயலுக்... அவரு கண்டாரா’ என்றபடி எழுந்தோடி வந்தார் அம்மாவின் சித்தி - எனக்கு சின்ன அம்மாச்சி.

இந்த சின்ன அம்மாச்சி எனக்கு இன்னொரு விதத்தில் அத்தை - அதாவது ஆளுவுடன் கூடப்பிறந்த ஒரே தங்கை. இந்தத் துரைச்சாமி படையாட்சியின் அருமை மனைவி.

அவர்களுக்கு அண்ணனையும் என்னையும் போல் எங்கள் வயதிலேயே இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள். மூத்தவர் அமலதாஸ், இளையவர் அருமைநாதன். எங்களுக்குப் பள்ளித் தோழர்கள் ஆனவர்கள்.

2008 ஏப்ரல் சூன் (ஆதம் 08.106)

“ஏய் யாரங்கே என்று அரசவைப் பாணியில் ஒரு அதிகாரக்குரல் கொடுத்தார் சின்னத் தாத்தா.

“வந்திட்டேங்க ஆண்டை” என்று அவர் முன் ஓடி வந்து நின்றான் ஒரு கறுத்த மனிதன்.

மடித்துக் கட்டிய வேஷ்டி - சமுத்திரம் கதைகளில் வருவது போல் அழுக்கு வேஷ்டி. சட்டை இல்லாத வெற்றுடம்பு. சுருள் சுருளாய் கெண்டைச் சதையில் குலுங்கும் ஸ்பிரிங் முடிகள் சகிதம் கைகட்டி நின்றான் அவன்.

“டேய் சவுரி இந்த சின்ன ஆண்டைகளைக் கூட்டிக்கிட்டு போய் தோப்பைக் காட்டு இளணி எறக்கி வெட்டிக்குடு...”

நண்பர்கள் கிடைத்த குஷியை ஒரு கூச்சத்துடன் சுமந்து கொண்டு நாங்கள் நால்வரும் “சளவுரி” என்கின்ற சவரி முத்துவுடன் தென்னந்தோப்பிற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

பச்சைக் கடலலை போல் காற்றிலாடும் தேயிலை மலைகளும், சவுக்கு முருங்கை, கருப்பைந்தல மரங்களுமே கண்டு கண்டு கிடந்த கண்களுக்கு இந்தத் தென்னந்தோப்பு ஒரு வித்தியாசமான மகிழ்வைக் கொடுத்தது.

அந்த மகிழ்ச்சிக் குதூகலத்தில் வழிகாட்டி போல் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்த சவரிமுத்துவின் கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டேன். பாம்பைத் தீண்டியவனைப் போல் திடுக்கிட்டு என் கையை உதறிவிட்டான்.

எனக்குத் திக்கென்றிருந்தது. என்னை யாரும் அப்படி உதறிவிட்டதில்லை. ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அழுது விடுகின்ற ஒரு வேதனையுடன் என் முன் குனிந்தான்.

“நீங்கல்லாம் எங்களைத் தொடக் கூடாதுங்கசாமி... நாங்கள்ளாம் பறைச்சாதிங்க... பெரிய ஆண்டைக்குத் தெரிஞ்சு போச்சதுன்னா என்கையை வெட்டிப்புடுவாருங்க... என்னத் தொட்டதா சொல்லிப்புடாதீங்க... சாம்...” என்று கெஞ்சினான்.

தமிழ்நாட்டின் சாதீயத்தடிப்பு அது!

தென்னை மரமேறி இளநீர் குலைவெட்டி சர்ரென்று இறங்கி வந்து, இளநீர் வெட்டிக் குடிக்கக் கொடுக்கின்றான். ஆனால் எங்கள் மேல் கை பட்டுவிடாத கவனத்துடன் இருக்கும் அவனை நினைக்கையில் எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கும்.

தாங்களே அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் அடங்கிப் போகும் தன்மை! இந்த அடங்கிப் போகும் தன்மைகளுடன் புலம்பெயர்ந்து கண்டிச்சீமை வந்த பிறகும், கங்காணிகள், பெரிய கங்காணிகள், தொழிற்சங்கவாதிகள் துரைமார்கள் என்று அத்தனை பேரையும் ஆண்டைகளாகவே எண்ணி, எதிர்ப் பேச்சுப் பேசாமல் நூறாண்டு காலமாக அடங்கிப்போய்... அடங்கிப் போய்...!

‘ஆண்டை’ என்ற இந்த சொல்லுக்கு தலைவர் எசமான், என்று அர்த்தம் கூறும் தமிழ் அகராதி தேளின் கொடுக்கு என்றும் கூறுகிறது.

மலைநாட்டைப் பொறுத்தவரை இந்த அர்த்தம் மிகவும் பொருந்தியதாகவும் இருக்கின்றது. ஆண்டைகளாக இவர்கள் நம்பியவர்கள் எல்லாம் தேளின் கொடுக்குகளாகவே இருந்துள்ளதை வரலாறுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள் அனைத்தும் ஒரு ‘சிலுவை’ வடிவிலேயே அமைக்கப்படுகின்றன. உங்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமான ஏதாவதொரு கோவிலை - கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோவில், கொட்டாஞ்சேனை புனிதலூசியாஸ் தேவாலயம் என்று ஏதாவதொன்றை மனதில் நிறுத்திப் பாருங்கள் - நடுவில் பாதிரிமார் நின்று பூஜைவைக்கும் பீடம் - முன்னால் நீளமான கோவில்! பீடத்தின் இரு பக்கமும் இரு சிறு சிறு துண்டுகள் ஆட்கள் அமர்ந்து பூஜை காண! அதே அளவான ஒரு இடம் பீடத்தின் பின்னாலுமுண்டு. பாதிரிமார்கள் பூஜைக்கான உடை அணிய பூஜைக்கான புனித பொருட்கள் வைக்க... என்று மொத்தத்தில் இந்த ஆலயங்கள் எல்லாமே சிலுவை வடிவில்தான் இருக்கும்.

எங்கள் அம்மாவின் கிராமமாகிய வடகரை மாதா கோவிலும் இதே சிலுவை வடிவில் தான்!

பீடத்தின் முன்னால் நீண்டு கிடக்கும் இடம் இந்தக் கிராமத்தின் ஆண்டைகளுக்கு, அதாவது உயர் சாதிக்காரர்களுக்கு, பீடத்தின் இட வல புறத்திலமைந்துள்ள சின்ன இரட்டைத்துண்டுகளும் தலித்துகளுக்கு - அதாவது சவரிமுத்துக் குழுவினருக்கு.

அவர்களில் யாராவது ஒருவர் இந்த முன்பக்கக் கோவிலுக்குள் வந்துவிட்டால் அன்று பூஜை நடக்காது! பூசும்பம்தான் வெடிக்கும்.

தொடக்கூடாது, தீண்டக்கூடாது, போன்ற சாதீயக் கெடுபிடிகள் இலங்கையிலிருந்து சென்றிருந்த சிறுவர்களான எங்களுக்கு வியப்பாக இருந்ததைப் போலவே விளங்காததாகவும் இருந்தது.

ஆதி மனிதன் ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் ஏடன் தோட்டத்தில் ஒரு விலக்கப்பட்டகனிமரம் இருந்ததைப் போலவே ஊவாக்கட்ட வளைத்தோட்டத்தில் எங்களுக்கு ஒரு விலக்கப்பட்ட பாதை இருந்தது.

அது தோட்டத்துரையின் பங்களா பாதை! தோட்டத்து மக்களுக்குத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தபாதை! “பங்களா” என்ற ஒரு கைகாட்டிப் பலகையும் பொதுப்பாதையல்ல என்ற ஒரு போர்டும் ஊன்றப்பட்டிருக்கும். அதற்குள்ளாக யாரும் நடக்கக்கூடாது.

நானும் அண்ணனும் ஒரு முறை அதனுடாக நடந்து துரைசாணியிடம் மாட்டிக் கொண்டோம். பொமனேரியன் நாய்க்குட்டி போல் நய்நய்யென்று அந்தம்மாள் ஆங்கிலத்தில் குரைக்கத் தொடங்கி விட்டது. நாங்கள் வந்த வழியே தலை தெறிக்க ஓடினோம்.

வடகரையிலும் அப்படி ஒரு விலக்கப்பட்ட பாதை இருந்தது.

நானும் அண்ணனும் அதற்குள் நடந்து அங்கும் மாட்டிக் கொண்டோம்.

அது அய்யர்மார்கள் வசிக்கும் தெருவாம். பிராமணர்களைத் தவிர்ந்த ஏனையோர் அதற்குள் நடமாடக் கூடாதாம்! நாங்கள் என்னகண்டோம்.

காயும் பழமுமாக எலந்தை மரங்கள் வளர்ந்து நிழற்பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. மரநிழல்களில் வரிசையாக சின்ன சின்னதாக நாலைந்து ஓட்டு வீடுகள்.

வெள்ளுள்ளவை மீன்போல் வெள்ளை வெளேர் என்று பூணூலும் வெறும்மேலுமாக வெளியே வந்த ஒரு அய்யர் ஏதோ பாம்பைக் கண்டு விட்டதைப் போல மீண்டும் உள்ளே ஓடி சுற்றுச் சுவருக்கு மேலாகக் கத்துகின்றார்.

‘ஒத்தேண்டா... மூதேவி...’ என்று சத்தமிடுகின்றார்.

எங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

நின்று நிதானமாக அவரை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். உள்ளே ஓடிய வேகத்தில் கொண்டை அவிழ்ந்து நெஞ்சுத் தோள் என்று கருங்குந்தல் அலைமோதிக் கிடந்தது.

‘ஒத்திப்போடா’ மீண்டும் கத்தினார்.

அந்த சப்தம் கேட்டுச் சாளரங்கள் தோறும் தாமரைகள் பூக்கத் தொடங்கின.

திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி ஓடத் தொடங்கினோம். அதன் பிறகே அவர் வெளியே வந்து எங்கள் தலை மறைந்துவிட்டதா என்று கழுத்தை நீட்டி நீட்டி எட்டிப் பார்த்து நோட்டம் விட்டதை இந்த ஜென்மத்தில் மறக்கமுடியாது.

அது அக்ரஹாரமாம். பிராமணர்களின் தெருவாம். நாங்கள் அதற்குள் நடப்பது தீட்டாம். பிறகு அம்மா சொன்னார்கள். ஓடிப்போய்க் குளித்திருப்பான் என்று முடித்தார்கள்!

நாங்கள் இவர்களுக்குத் தீட்டு!

சவரிமுத்துக் குழுவினர் எங்களுக்குத் தீட்டு!

இன்னும் யார் யாரோ யார் யாருக்கோ தீட்டு!

சாதிப் பிரிவுகளால் முக்கியத்துவம் பெறும் சமுதாய அமைப்பின் கோலங்கள் இவை. கோரங்கள் இவை!

இத்தகைய ஒரு சமூக அமைப்பினால், அந்நிய ஆட்சியின் கீழ், கைத்தொழில் புரட்சிகளின் மத்தியில் தொடர்ந்தும் தன் கட்டுப்பாடுகளை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஆங்கில ஆட்சியாளர்களால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட புதிய அரசியல், பொருளாதாரத் திட்டங்களால் பரம்பரை பரம்பரையாக செழித்திருந்த கிராமிய அமைப்பு - சாதீய தொழில் முறைகள் ஆகியவை சீர்குலையத் தொடங்கின. இந்தச் சீர்குலையால் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நிலமற்ற விவசாயிகள்.

இந்தச் சூழ்நிலைகள் பட்டினியால் வாடும் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தை உருவாக்கியது.

இந்திய விவசாயத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியும் இலங்கையில் கோப்பி - தேயிலை போன்ற பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையின் வளர்ச்சியும் இந்தப் பட்டினிக் கூட்டத்தினரை இலங்கை நோக்கி குடிபெயர வைத்தன.

ஆரம்பத்தில் குடிபெயர்ந்தவர்களில் கூடுதலானவர்கள் சாதியில் குறைந்தவர்கள். சாதிமுறைத் தொழில் அடிப்படையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் - என்பதை வரலாறுகள் காட்டுகின்றன.

தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு ஆள் பிடிக்கும். கங்காணி ஒருவன் பறைச் சேரியில் 'இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டம் இவ்வுலக வாழ்க்கையின் மோட்சம்' என்று கூறிக் கொண்டிருந்தான் என்று துன்பக் கேணியில் பிரஸ்தாபிக்கின்றார் புதுமைப்பித்தன்.

'கண்டி கண்டி என்காதிங்க
கண்டி பேச்சே பேசாதீங்க
சாதி கெட்ட கண்டியிலே
சக்கிலியன் கங்காணி'

என்கிறது ஒரு நாட்டார் பாடல்.

கடல் தாண்டிவரத் துணிந்தவர்கள் - பிரியப்பட்டவர்கள் இலங்கை வந்து இங்கே திறந்த வெளிச்சிறைகளுக்குள் அடிமைபோல் கிடந்தார்கள்.

கடல் தாண்டத் துணியாதவர்கள், பிரியப் படாதவர்கள் சவரிமுத்துபோல் அங்கேயே அடங்கிக் கிடந்தார்கள்.

பட்டாளத்துக் காரரான சின்ன மாமாவுடன் கும்பகோணம் சென்று லிட்டில் பிளவர் ஹை ஸ்கூலில் (Little Flower High School) எங்களை சேர்த்துவிட்டதன் பின்னர் அம்மா இலங்கைக்குக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

மாமா டேராடுன் கிளம்பி விட்டார்.

நாங்கள் கும்பகோணம் கிளம்பிவிட்டோம்.

அம்மா சென்றுவிட்ட பிறகே எனக்குள் ஒரு தனிமை தலைதூக்கியது. சுற்றிலும் கூட்டமாக சுற்றம் இருந்தது. ஆனாலும் நான் தனித்து விடப்பட்டு விட்டதாக உணர்ந்தேன். அம்மாவையும் ஆளுவையும் முதல் முறையாகப் பிரிந்த ஏக்கம் என்னை நிழல்போல் தொடர்ந்தகதை துன்பமானது.

சின்னமாமா டேராடுன் சென்றுவிட்டபின் எங்கள் தாத்தாவின் அந்த சின்ன வீடும் அந்தச் சின்னக் கிராமமும் ஆளில்லாதது போன்ற ஒரு அமைதி கொண்டது. அவரது ஆர்ப்பாட்டமும் ஆரவாரத்துடனான அதிகாரமும், சின்னச் சின்ன கோபங்களுக்கும் வீட்டுச் சாமான்களை பூட்டல் காலால் எத்தி விடும் எதேச்சாதிகாரமும் வீடு எப்போதுமே கலகலப்பாயிருந்தது.

அவர் பயணமான டேராடுன் ஜில்லா சிறைச்சாலையில் இருந்துதான் நேருவின் உலக சரித்திரம் - மகள் இந்திராகாந்திக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்கள் - உருவாயிற்று.

பிந்திய நாட்களில் நேருவின் உலக சரித்திரத்தை வாசிக்கக் கிடைத்தபோது, அன்பான கண்மணிக்கு டேராடுன் சிறையிலிருந்து என்னும் வரிகள் என்னை பட்டாளத்து சின்ன மாமாவின் நினைவுகளைத் தேடிக்கொண்டு வடகரைக்குக் கூட்டிச் செல்லும்.

கும்பகோணத்தின் லிட்டில் பிளவர் ஹைஸ் ஸ்கூலின் மூன்றாம் வகுப்பு என்னையும் நான்காம் வகுப்பு அண்ணனையும் அடக்கிக் கொண்டது. Little Flower High School கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்களால் நடத்தப்படும் ஒரு கல்விக்கூடம்.

கல்வி என்பது வெறுமனே ஒரு பிள்ளையை வருங்கால வாழ்வின் மேன்மைக்காகத் தயார் படுத்துவதல்ல - (நல்ல ஒரு உத்தியோகம் தேடிக்கொள்ள - நல்ல சீதனத்துடன் ஒரு பெண்ணை மணந்து வாழ்வை உயர்த்திக்கொள்ள - என்று வரிசையாக நிறையக் கூறலாம்) மாறாக அது ஒரு கலாசாரச் செயற்பாடு. கலாசாரத்துக்கு ஏற்றாற் போல் மாணவர்களை சமூக மயப்படுத்தும் செய்கைமுறை என்பதை ஒரு அக்கறையுடன் மேற்கொண்ட கல்விக் கூடங்களாக இந்தக் கத்தோலிக்க பாதிரிமார்கள் நடத்திய பாடசாலைகளை நான் காண்கின்றேன்.

நான் கல்வி கற்ற கும்பகோணம் லிட்டில் பிளவர் ஹை ஸ்கூல், பதுளை சென் பீட்டர்ஸ் ஆகியவைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

வடகரையிலிருந்து கும்பகோணத்துக்கு தினசரி போய்வர இயலாது என்பதால் கும்பகோணத்தில் அறை எடுத்து தங்கி பாடசாலை செல்லவும் வார இறுதியில் வீடு வரவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

கும்பகோணத்தில் தங்கி இருந்து படித்த நினைவுகளை உங்களுடனான நேர்காணல் உரையாடலின் மூலம் நினைவு படுத்திக் கொள்கையில் எத்தனை குதூகலமாக இருக்கிறது.

கும்பகோணத்தில் எங்கே தங்கியிருந்தோம் என்பது நினைவில் வர மறுக்கிறது. அரைக் கால்சட்டையுடன் திரிந்த பிஞ்சு வயது அது! ஆனாலும் மகாமகக் குளத்தின் அருகே என்பதுவும், எங்களுக்கு சமைத்துப்போட்டுப் பார்த்துக் கொண்ட பாட்டி உச்சக் குரலெடுத்துக் கத்தக் கத்த ஸ்டீல் போட்டு ஏறி ஜன்னல் வழியாக சின்னச் சமுத்திரம் போன்ற அந்த மாமாங்கக் குளத்தை எட்டிப் பார்த்து வியந்த கணங்களும் நினைவில் வந்து நிற்கின்றன.

மாமாங்கம் என்பது மகாமகம் என்பதன் திரிபு. மகாமகம் இந்துக்களின் புனித காலங்களுள் ஒன்று என்றும் பெருவிழா - மகாபௌர்ணமி என்று பொருள் படுவது என்றும் கலைக் களஞ்சியம் விளக்கம் கொடுக்கிறது.

மேலும் 'குரு சிம்மராசியில் இருக்கும் மாசி மாதப் பெளர்ணமி நாளே மகாமகநாள் ஆகும். குரு - சிம்மராசி, மாசிமாதம், பெளர்ணமி என்ற அனைத்தும் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறையே இணைவதால் இந்த மகாமகப் பெரு நீராடல் விழா பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே வருகிறது என்றும் குறிக்கிறது. நாங்கள் கும்பகோணத்தில் இருந்தபோதும் மகாமகம் வந்தது.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே இது வரும் என்று பாட்டி கூறியது - பேசக் கேட்டது ஆகியவற்றிற்கு விளக்கம் தந்தது கலைக் களஞ்சியமே!

வாசிப்பு போன்றதொரு வரப்பிரசாதம் வேறு எதுவுமே இல்லை - எதை வாசிப்பது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால்!

கும்பகோணத்துக்குக் குடந்தை என்றொரு பெயருண்டு. திருக்குடந்தைத் தலபுராணம் இந்த மாசிமாதப் பெருநீராடல் பற்றியும் மகாமகத்தின் பெருமைபற்றியும் விரிவாகப் பேசுவதாகவும் கலைக்களஞ்சியம் குறிக்கின்றது.

நான் கண்டதெல்லாம் இரண்டு கடல்கள்தான் - ஒன்று ஜலக்கடல் மற்றது ஜனக்கடல்!

பாட்டி கதவைப் பூட்டி வைத்துக் கொண்டார். வெளியே போனால் காணாமல் போய் விடுவோமாம். ஜனம் என்றால் ஜனம் அப்படி ஒரு ஜனம்! கும்பகோணம் நசங்கி நாராகப் போய்விடும் நாள் இந்த மகாமக நாள்.

கும்பகோணம் பிரசித்தி பெற்றது இந்த மகாமகத்தால் என்று குறிக்கின்றதாம் குடந்தைத்தல புராணம்.

என்னைப் பொறுத்தவரை அதைவிடவும் முக்கிய காரணிகள் உண்டு.

நாங்கள் இருந்த தெருவின் பெயர் தெரியவில்லை என்று முன்னரே கூறினேன்.

ஆனால் கும்பகோணம் பிள்ளையார் கோவில் தெருவும் அதில் அடுத்தடுத்த வீடுகளில் வசித்த கு.ப.ராவும் - ந. பிச்சமுர்த்தியும் கும்பகோணத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள்.

தமிழாசிரியர்களாக கும்பகோணம் வந்த தி. ஜானகிராமனும், கரிச்சான் குஞ்சு என்று பெயர் கொண்ட நாராயணசாமியும் கொஞ்சக் காலம் கும்பகோண வாசியாக இருந்தவர்கள்.

மௌனியை எழுதுவதற்கு இழுத்துவரக் காரணமாக இருந்ததே கும்பகோணமும் அதன் மகாமகமும் தான்.

1933ல் நடந்த மகாமகத்தின் போது பி.எஸ். ராமையா மௌனியைக் கண்டு மணிக்கொடிக்குக் கதை எழுதும்படி கூறியதும், அவர் தனது முதல் கதையை மணிக்கொடியில் எழுதியதும் இலக்கிய வரலாறாகி நிற்கின்றது..

கும்பகோணத்துக்கு இத்தனை இலக்கியப் பெருமைகள் இருக்கின்றன.

மௌனியும் பி.எஸ். ராமையாவும் சந்தித்துக் கொண்ட மகாமகத்துக்கு அடுத்த மகத்தில் நான் கும்பகோணத்தில் இருந்திருக்கின்றேன் என்கின்ற நினைவு எத்தனை இனிமையானது.

இவைகள் ஒன்றும் தெரியாத ஒரு பத்து வயதுச் சின்னப் பயலாக அன்றிருந்தாலும் இப்போது நினைக்கையில்... இத்தனை இலக்கியப் பிரமாக்கள் நடைபயின்ற சாலைகளில் என்னுடைய

சின்னக் கால்களும் நடந்திருக்கின்றன... அவர்கள் குளித்தெழுந்த குளத்தில் நானும் நீராடி மகிழ்ந்திருக்கின்றேன் என்னும் நினைவு... எப்படி இனிமையானதாக இல்லாதிருக்கும்!

பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்த ஒரு ஆண்டு விழாவின்போது மேடையில் ஏறி பாட்டுப்பாடி இருக்கின்றேன். தனியாக அல்ல. அண்ணன் ஞானப்பிரகாசத்துடன்.

எங்கள் அத்தையின் - (ஆளுவின் தங்கையும் சின்னத்தாத்தாவின் மனைவியுமான திரேசம்மாள்) - மகன்களான அமலதாசும் அருமைநாதனும் எங்கள் இருவரினதும் பள்ளித் தோழர்கள்.

நானும் அருமை நாதனும் சின்னவர்கள்.

அண்ணனும் அமலதாசும் எங்களை விடப் பெரியவர்கள்.

நாங்கள் இருவரும் அமைதியாக வீடும் பள்ளிக்கூடமும் என்றிருந்தோம். அவர்கள் இருவரும் திடீர் திடீரென்று காணாமல் போய்விடுவார்கள். பாட்டி கிடந்து கத்தித் தீர்க்கும்... ஒன்றையுமே காத்தில் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

தியாகராஜ பாகவதரின் ஹரிதாஸும் பி.யூ. சின்னப்பாவின் ஜகதலப்பிரதாபனும் கும்பகோணத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அண்ணன்மார்கள் இருவரும் நிறையத் தடவை பார்த்துவிட்டார்கள் என்று தெரிய வந்தது.

நானும் அருமைநாதனும் அவ்வளவாக அக்கறை கொண்டிருக்கவில்லை. படம் பார்த்தோமா என்ற நினைவும் இல்லை. ஆனாலும் ஹரிதாஸ் படத்தின் பாடலை எந்த நேரமும் பாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

நான் நன்றாகப் பாடுவேன் என்பது உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்! அண்ணன் அருமையாக ஆர்மோனியம் வாசிப்பார். கும்பகோணத்தில் அல்ல - ஊவாக் கட்டவளைக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு.

அண்ணன் ஆர்மோனியம் வாசிக்க, பணிய லயத்துப் பறக்கறுப்பன் தபேலா அடிக்க நான் பாட்டுப் பாட இரவுகள் கல கலப்பாகக் கழியும் நாட்கள் அவை.

பாட்டுக்காக ஓடிய படம் ஹரிதாஸ்! கும்பகோணத்தில் 365ஆவது நாள், என்று போர்ட் வைத்திருந்தார்கள். இப்போது நூறு நாள் என்று ஓட்டிக்காட்டுகின்றார்கள். அப்போது வருடக் கணக்கில் ஓடிக்கொண்டிருந்த படங்கள் அவை.

'என்னுடல் தனில் ஒரு ஈ மொய்த்த போது என்று தொடங்கும் பாடல் ஒன்று ஹரிதாசில் இருக்கிறது. தியாகராஜ பாகவதருக்கு பெயர் சேர்த்த பாடல்களில் முக்கியமான பாடல்.

பெற்றவர்களைப் போற்றித் துதிக்கும் பாடல்.

அன்னையும் தந்தையும் தானே - பாரில்

அண்ட சராசரம் கண்கண்ட தெய்வம்...'

என்று ஆரம்பிக்கும் அது பல்லவி பாடலின் உச்சம்.

ஒலி பெருக்கியில் றோட்டு றோட்டாகக் கேட்ட பாடல் எப்படியோ மனதில் பதிந்திருந்தது.

'தாயுடன் தந்தையின் பாதம் - சென்று

தலை வணங்காதவன் நாள் தவறாமல்

கோவிலில் சென்று என்ன காண்பான்!'

என்று வரும் வரிகள் அற்புதம்.

பந்தடிக்கும் பொட்டலில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது நானும் அண்ணனும் இந்தப் பாடலின் சில வரிகளைப் பாடி இருக்கின்றோம். நினைத்துப் பாடுவதல்ல... சுவாசிப்பது போல் எங்களுக்கே தெரியாமல் முனகுவோம். பலமாக முனகிவிட்ட ஒரு பொழுதில் பாடசாலை ஆசிரியரான ஒரு பாதர் அதைக் கேட்டிருக்கின்றார். பெரிய பாதரின் அறைக்கு வரும்படிக்கூட்டிச் சென்றார். நாங்கள் பயந்தே போனோம்.

பாடசாலை கிறவுண்டில் அமர்ந்து சினிமாப் பாட்டுப் பாடிய குற்றத்துக்காக எங்களைத் தண்டிக்கக் கூட்டிப் போவதாகவே எண்ணி மயங்கினோம்.

சினிமா என்பது ஒரு விலக்கப்பட்ட துறையாகவே கருதப்பட்ட காலம் அது.

எங்களை வெளியே விட்டு அறைக்குள் நுழைந்தவர் ஒரு ஐந்து நிமிடம் கழித்து எங்களை உள்ளே அழைத்தார். பெரிய பாதர் பிரம்பை எடுக்கவில்லை. பாடிக்கூட்டச் சொன்னார். தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் பாடச் சொன்னார். பிறகு போகச் சொன்னார்.

அன்றிலிருந்து ஒரு ஆறேழு நாட்கள் பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு எங்களை நிறுத்தி வைத்துப் பாடச் செய்தவர், சொற்களை உச்சரிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தவர், தைரியம் சொன்னவர் சின்ன பாதர்.

ஆண்டு விழாவின்போது புது அரைக்கால் அரைக்கை சட்டையுடன் மேடையில் ஏறி, சொல்லிக் கொடுத்தது போல் குனிந்து கும்பிட்டு, 'அன்னையும் தந்தையும் தானே...' பாடிய என்னையும் அண்ணன் ஞானப்பிரகாசத்தையும் பெரிய பாதிரியாரே மேடைக்கு வந்து தட்டிக் கொடுத்துப் பாராட்டியதை எப்படி மறக்க முடியும்.

இதுபோன்ற சின்னச் சின்ன செயற்பாடுகள் மூலமாகவும் சிறுவர்களை சமூகமயப்படுத்தும் கல்விச் செயற்பாடுகளை இக்கல்விச்சாலைகள் முன்னெடுப்பது மிகவும் குறிப்பிடக் கூடியதுதான்!

அண்ணனை எல்லோரும் ஞானம் என்றேதான் கூப்பிடுவார்கள். அவரும் தனது எழுபத்தொன்பதாவது வயதில் ஒரு பைபிள் உபதேசியராக கண்டி, ஹட்டன், நாவலப்பிட்டி என்று சுற்றி வருகின்றார்.

பெற்றவர்கள் செய்த பாவங்கள் பிள்ளைகளின் தலையில் விழும் என்பார்கள். அது உண்மையானது என்றால் பெற்றவர்கள் செய்கின்ற நல்வினைகள்...

நான் ஐந்தாம் வகுப்பிலும் அண்ணன் ஆறாம் வகுப்பிலும் இருந்தபோது நாங்கள் மீண்டும் இலங்கை வரும்படி நேர்ந்துவிட்டது.

வடகரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததிலிருந்து அந்த மூன்று வருடம் நான் தாத்தாவீட்டாருக்கு ஒரு தொந்தரவாகவே இருந்திருக்கின்றேன்.

மாந்தோப்பு, தென்னந்தோப்பு, வயல், வரப்பு, வைக்கோற்போர், கோவில், குளம், சவரிமுத்துக் குழவினரின் கூட்டாளித்தனம் என்று குதூகலமாகவே இருந்திருக்கின்றேன் என்றாலும் ஆஞா அம்மாவைப் பிரிந்த ஏக்கத்தால் சுகவீனமுற்றவனாகவே இருந்து பெரும் தொந்தரவாக இருந்திருக்கின்றேன்.

2009 மே ஞானம் (ஆத்ம் 06.106)

தென்னிந்தியக் கிராமங்களில் இருந்து தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு வந்த இந்த மக்கள் பற்றிய கதைதான் மலையக வரலாறு! நீங்கள் தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கிராமத்துக்குச் சென்றுள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் எப்படி இருந்தது?

மலைகள் மலிந்த, மலைகளால் சூழப்பட்ட தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்து, மலைகள், குன்றுகள், மேடு பள்ளங்கள் என்று ஏறி இறங்கி, வரக்கட்டுகளில் சறுக்கி விழுந்தெழுந்து நெஞ்சுமுட்டும் படிக்கட்டுகளையும் குலைநடுங்கும் பள்ளத்தாக்குகளையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிய இடத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டின் ஒரு மூலையில் மலைகளோ குன்றுகளோ அற்ற கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை ஒரே சமதரை இடமும் தமிழைத் தவிர வேறு மொழியே பேசாத மக்கள் நிறைந்த எங்கள் அம்மாவின் கிராமமுமாகிய வடகரையின் நினைவுகளும் அந்த நினைவுகளுடே பொங்கி வரும் அனுபவங்களும் புதுமையானவைதான்.

கல்விக்கான பாடசாலை கோவில்கள் நிறைந்த கும்பகோணத்தில்தான் என்றாலும் விடுமுறை நாட்களைக் கழித்த வடகரைக் கிராமமே என்னை ஆட்கொண்டிருந்தது; உள்வாங்கியிருந்தது.

வெள்ளி மாலை வீடு வந்ததால் சனி, ஞாயிறு என்றும் தவணைக்கான விடுமுறை என்றால் மூன்று வாரம் அல்லது ஒரு மாதம் என்றும் அந்தக் கிராமமும் அதன் சுற்றுச் சூழலும் கும்பகோணத்தில் இருந்து பஸ் அல்லது ரயில் ஏறி ஆடுதுறையில் இறங்கினால் சின்னத் தாத்தாவின் ஓற்றை மாட்டு வில்வண்டி வந்து நிற்கும். அமலதாஸ், அருமைநாதன் என்னும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்காகத்தான் அந்த வண்டி. நாங்கள் இருவரும் பாட்டியுடன் ஏறிக்கொள்வோம். ஏதோ எங்களுக்காகவும் வில்வண்டி வந்திருப்பதான நினைவுடன்.

கிராமத்தில் வில்வண்டி வைத்திருப்பவர்கள் மேல் நிலையில் உள்ளவர்கள்.

வண்டிச் சக்கரம் ஓடி ஓடி மண்பாதையின் இரு புறமும் பள்ளமாகவும் நடுவில் மேடாகவுமே இருக்கும். நாங்கள் தங்கியிருக்கும் 'தாத்தா' வீட்டைத்தாண்டித்தான் சின்னத்தாத்தாவின் வீடு இருக்கிறது என்றாலும் எங்கள் வீட்டைக் கடந்தோடி வரும் வண்டி நேராக சின்னத் தாத்தாவின் வீட்டிலே வந்து நிற்கும். அங்கிருந்து நாங்கள் திரும்பி நடந்து 'தாத்தா' வீட்டுக்கு வருவோம்.

அம்மாச்சி, பெரியம்மா, சித்தி என்று பெண்கள் மூவரும் எங்களுக்காகக் காத்து நின்று வாரித்தூக்கிக் கொள்வார்கள்.

'மீன் கொழம்பு ஆக்கி வச்சிருக்கேன்' என்பார் பெரியம்மா. கணவனைப் பிரிந்து தாய் வீட்டுடன் வந்துவிட்ட எங்கள் அம்மாவின் அக்கா!

'வாங்கடா போய் பணம்பழம் பொறுக்கிட்டு வருவோம்' என்று ஊர்த்தோப்புக்குக் கூப்பிடுவார் சித்தி. இன்னும் திருமணமாகாத அம்மாவின் தங்கை.

பதன் பதன்... என்று தலைச்சும்மாடும் பாணையுமாக இருகை வீசி வரும் பதநீர் விற்கும் பெண்ணை நிறுத்தி, முந்தானை முடிச்சவிழ்த்து சில்லறை எண்ணிக் கொடுத்து கிளாஸ் நிறைய நுரையுடனே மேலேழும் வெள்ளைப் பதநீர் வாங்கிப் பருகத் தருவார் சித்தி.

பனை மரத்தின் பாளை சீவி சுண்ணாம்பு தடவிய கலையம் கட்டி சுரந்த நீர் சேர்த்துச் சேர்த்து விற்பதே பதநீர். சுட்டெரிக்கும் கிராமத்தின் வெய்யிலுக்குச் சுகமான பாணம் இந்த பதநீர். ஆனால் சுண்ணாம்பு மணம் பழக்கமில்லாத எங்களுக்கு வாந்தி வருவது போல் இருக்கும். சுண்ணாம்பு கலவாமல் சுரக்கும் நீர் விற்றால் 'கள்' விற்பதாக போலிஸ் பிடிக்கும் என்று சித்தி கூறுவார்.

வீட்டுக்கு வீடு மாடுகள் நிற்கும். வண்டிக்கான காளைகள், பசுக்கள், கொம்பு வளைந்த சாம்பல் நிற எருமைகள் கூட்டம் கூட்டமாகத்திரியும்! றோட்டோரத்துச் செடிகளில் இலை தேடித் தேடி கடித்து மேயும் ஆட்டுக் கூட்டம் இன்னொரு பக்கம்.

உலக நாடுகளில் கால்நடைச் செல்வம் கொண்ட ஒரு முக்கிய நாடாகக் கருதப்படுவது இந்தியா என்பது குறிப்பிடக் கூடியது. உலகத்து மொத்த கால்நடை எண்ணிக்கையில் இருபத்தைந்து வீதத்தை இந்தியா கொண்டிருப்பதாக கால்நடை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகள் கூறுகின்றன.

சாணி மெழுகிய கீழ்த்தட்டுக்குரித்தான தரை கொண்ட வீடுதான் எங்கள் தாத்தாவினுடையது என்றாலும் முன்கதவோரம் இருக்கும் திண்ணை மட்டும் வழவழப்பான சிமிந்தியாலானது . அதில் தான் தாத்தா கால் மடக்கி அமர்ந்திருப்பார்.

வீட்டின் கால் வாசியை அடைத்து கொண்டிருப்பது குதிரை, நெல் சேகரித்து வைக்கும் கூடு. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்தக் குதிரை இருக்கும். மேலே குறுகியும் கீழே அகன்றும் ஒரு கோவில் மணி உருவத்தில் இருக்கிறது குதிரை.

ஊருக்குப் போன புதிதில் எனக்கே எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது. அது என்ன நட்ட நடு வீட்டில் இப்படி ஒரு கூடு என்று. பிறகுதான் தெரிந்தது அதன் பயன்.

“அப்பன் குதிருக்குள் இல்லே” என்னும் ஒரு சொல்லடை கிராமங்களில் உண்டு.

ஒரு மனிதன் உள்ளிறங்கி ஒளிந்து கொள்ளும் அளவு உயரமானது, பருமனானது இந்தக் குதிரை.

அறுவடைக் காலத்தில் வரிக்காகக் கொடுத்த நெல் போக மிகுதியை இந்தக் குதிரில் சேகரித்து வைத்துக் கொள்கின்றனர். அடுத்த அறுவடைவரை அதுதான் உணவு. குதிரின் உச்சி ஒரு ஆள் இறங்கும் அளவான வாயுடன் குடத்தின் வாய்போல் அழகாக உருவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன்வழியாகத்தான் நெல்லை உள்ளே கொட்டுவார்கள். அடியில் தரையுடன் ஒரு கை நுழையும் அளவான ஓட்டை வைத்து மூடி போட்டிருக்கும்.

அன்றாட பாவனைக்கான நெல்லை அந்த ஓட்டையின் வழி சளகில் அள்ளி உரலிலிட்டு குற்றிப் புடைத்து, உமி வேறு தவிடு வேறு அரிசி வேறு குருணை வேறாகப் பிரித்துக் கொள்வது வீட்டுப் பெண்களின் வேலை.

நீரிட்டு மாவாட்ட ஆட்டுக்கல். நீரிடாமல் காய்ந்த மாவரைக்க திருகைக்கல், அம்மி குழவி என்று சகலதும் வீட்டுக்குள் இருக்கின்றன.

குதிரின் அருகே ஒரு சின்னக் குதிரை போல் பிரம்பாலான ஒரு கூடையும் இருக்கிறது. வட்டமான அடிப்பாகம். ஒரு இரண்டடி அகலமிருக்கலாம். நுனிப்பாகம் ஒரு அரையடி வட்டமாக கை நுழைக்கும் அளவில் இருக்கிறது. கை நுழைக்கும் போது பிரம்புகளின் நுனி கீறிக்கிழித்து விடாமல் பிரிமனைபோல் வட்டமாக வைக்கோல் பிடித்து அழகாக இருக்கிறது. மேலேயும் ஓட்டை கீழேயும் ஓட்டை என்றால் இந்தக் கூடை ஏன் என்பது எனக்கு ஆரம்பத்தில் புரியவில்லை.

எங்கள் வீட்டுக் கொல்லைப்புறம் ஒரு வாய்க்கால் ஓடுகிறது. கிராமத்தின் எல்லையாக ஓடும் ஆற்றிலிருந்து கிளை பிரிந்து ஓடிவரும் வாய்க்கால் இது. வாய்க்காலுக்கு மேலாகப் பாதையோடும் இடங்களில் மதகுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

எங்கள் வீட்டிடம் இருக்கும் மதகின் சுவற்றில் ஏறி அமர்ந்து வாய்க்காலில் தூண்டிலிட்டு மீன் பிடித்திருக்கிறேன் நான். வீட்டுக்கு மீன் வந்ததா என்பது வேறு கதை.

கொழும்பாக்க மீன் இல்லேப்பா என்று பெரிய மாமாவிடம் அம்மாச்சி கூறிய ஒரு நாள் மாலை மாமா கொல்லைப்புறம் சென்றார். வைக்கோல் போரிலிருந்து கொஞ்சம் வைக்கோல் பிடுங்கி ஈரம் உலராத சாணம் கொஞ்சம் எடுத்து இரண்டையும் ஒன்றாப் பிசைந்து பிசைந்து ஒரு வட்டமாகப் பிடித்துக் கொண்டார். இப்போது வைக்கோல் தெரியவில்லை. வட்டமாக சாணம் மட்டுமே தெரிகிறது. கொஞ்சம் அரிசிக்குருணை வாங்கிவரச் சொன்னார். ஒரு சிரட்டை நிறைய குருணல் பொட்டுக் கொடுத்தார் அம்மாச்சி மாமாவிடம் நீட்டினேன். சாணி பிசைந்த கையில் குருணையைக் கொட்டி வைக்கோல் பிசைந்த சாணி உருண்டையில் தூவித் தூவி தேய்த்துத் தேய்த்து அழுத்திவிட்டார். வெள்ளையும் பச்சையுமாக அரிசி ஓட்டிய சாணிப்பந்தை இரண்டு கைகளாலும் தூக்கிக் கொண்டு வாய்க்காலை அடைந்து சலசலத்தோடும் தண்ணீரில் இறங்கி மெதுவாக அந்தச் சாணி உருண்டையை நீரடியில் கரையேராத் தரையில் வைத்து வேலியோரத்தின் நொச்சிக் கிளை ஓடித்து ஊன்றி அடையாளம் இட்டு கை கால் முகம் அலம்பி மேலேறி வந்தார். நிழலைப் போல நானும் அவர் பின்னால் திரிந்தேன். உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

கொஞ்ச நேரம் சென்ற பின் எழுந்தார், நானும் எழுந்தேன். அந்த சின்னக் குதிர் போன்ற கூடையை எடுத்துக் கொண்டார். வாய்க்கால் நோக்கி நடந்தார். நானும் நிழலானேன்.

திரும்பி என்னைப் பார்த்து உதட்டில் விரலை வைத்து சத்தமிடக்கூடாது என்று சைகை செய்தார். அடையாளத்துக்கிட்ட நொச்சிக்கிளை ஆடி அசைகிறது. நீர்மட்டம் தளும்பித் தளும்பி ஒலிவிடுகிறது. மீன்கள் அரிசியை ருசிக்கின்றன. என்று மெதுவாக என்காதிடம் கூறிய பெரிய மாமா மறுபடியும் உதட்டில் விரல் வைத்து எச்சரித்து விட்டு கூடையுடன் வாய்க்காலில் மெதுவாக இறங்கி அடையாளமிட்ட இடத்தில் நங்க் கென்று கூடையை ஊன்றி சேற்றுக்குள் அழுத்திக் கொண்டார். நீருக்கு மேல் ஒரு அரையடி உயரத்தில் இருக்கிறது கூடையின் மேல்வாய். அதற்குள்ளாக கையை விட்டு உள்ளே துளாவிய மாமா நெற்றியுயர்த்தி மகிழ்ச்சியாகத்தலையாட்டினார். ஒரு பாத்திரம் கேட்டுவரச் சொன்னார்.

கையளவு கைளவான மீன்கள் ஒரு பத்துப்போல் பாத்திரத்திரத்தில் விழுந்தன! கெளுத்தி, கெண்டை, உளுவை என்னும் பெயர்களுடன்.

வலை வீசாமல் மீன் பிடிக்கும் மாயமான வித்தைகள் இவைகள்.

ஆடு, மாடு, அம்மி, குழவி, குதிர், கூடை என்று சகலதும் இருக்கும் இந்த கிராமத்து வீடுகளில் கழிவறை, குளியலறை என்று எதுவுமே இல்லை!

பனந்தோப்பு, தென்னந்தோப்பு, வயல்வெளி நீர்வற்றிக் காய்ந்து கிடக்கும் குளம் குட்டை என்று சர்வமும் கழிவறைகள்தான்!

ஆறு, குளம், வாய்க்கால், நீர்நிலைகள் அனைத்தும் குளியலறைகள்தான். திறந்தால் நீர்வடியும் பைப் அல்லது பீலி என்ற ஒன்றை நான் பார்த்ததே இல்லை!

மரம் செடி கொடிகள் முளைத்து வளரும் கிராமம் போல் அல்லாமல் கட்டிடங்கள் முளைத்து முளைத்து வளர்ந்து வரும் - நாங்கள் கல்விக்காகப் போய்ச் சேர்ந்த கும்பகோணம் போன்ற பட்டினங்களில் கழிப்பறைகள், குளிப்பறைகள் பைப் இத்தியாதி அத்தியாவசியங்கள் இருக்கவே செய்தன.

வாய்க்கால் மறித்து வயலுக்கு நீர்பாய்ச்சி எருதுகள் இரண்டு கட்டி ஏர்பூட்டி உழுது நாற்றாங்காலில் இருந்து பிடி பிடியாய் நாற்று கட்டிக் கொண்டு வந்து உழுத வயலுக்குள் நடவுக்காக நிற்கும் பெண்களிடம் வரப்பில் நின்று கட்டுகளை வீச லாவகமாய்ப் பிரித்து நடுகின்ற விரைவும் அலாதி! அழகும் அலாதி!

நாற்று நட்டு வளராத தொடங்கியபின் களை எடுத்து, குரல்வளை பெருத்து பூக்களை வெளியே தள்ளி நெல்மணி கோர்த்து ஒரு கொத்தை உருவி வாயில் பொட்டு மென்றால் உள்ளே அரிசி கடிபடாது. பிசு பிசு வென்று வாய்க்குள் பால்வடியும்.

முற்றிப் பொன்னிறம் கொண்டு குனிந்து கிடக்கையிலே குருவிகள் விரட்டி அறுவடை காலத்தில் களத்து மேடு, மாடுகள் கட்டியோ, தரையில் அடித்தோ நெல் மணி பிரித்து காற்று வீசும்பக்கம் பார்த்து தூற்றி சுத்தம் செய்து... மரக்கால் கொண்டு அளந்து...

கண்பார்வைக் கெட்டிய தூரம் வயல் வயல்தான்...

வயல் தொழிலின் சகல மட்டத்துறையுடனும் வேலை செய்வோருடனும் நானும் இருந்திருக்கிறேன். இணைந்து உள்வாங்கப் பட்டிருக்கிறேன்!

எள்ளுதான் எண்ணெய்க்குக் காய்கிறது இந்த எலிப்புளுக்கை ஏன் காயுது... என்று பெரிய மாமா என்னை வீட்டுக்கு விரட்டுவார். நான் போகமாட்டேன்.

இந்த வடகரைக் கிராமத்தின் செல்வச் செழிப்புக்களும், சிறப்புக்கள், அழகுகள், அசிங்கங்கள் என்று எத்தனையோ இன்று இல்லாமல் போயிருக்கலாம். சில அழிந்து போயிருக்கலாம். வேறு சில மாற்றமடைந்திருக்கலாம்.

ஒரு அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலான அந்த நாட்களின் நினைவுட்டல்களுக்காகவும் பதிவுகளுக்காகவும். இந்த எலிப்புளுக்கையும் எள்ளுடன் அன்று காய்ந்திருக்கிறது என்று நினைக்கையில் நெகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

எங்கள் தாத்தா வீட்டுக் கொல்லை அடியில் ஓடும் வாய்க்காலைத் தாண்டி ஒரு பொட்டல் வெளி இருந்தது. கிராமத்துப் பையன்கள் பிள்ளையார் பந்தடிக்கப் பயன்பட்ட இடம் இது. ஊர்க்கதை பேசவும் உட்கார்ந்து இளைப்பாறவும் உறக்கம் வந்தால் காற்றோட்டமாக கால் நீட்டி படுத்துக் கொள்ளவும் ஒரு சத்திரம் இருந்தது.

சத்திரத்தின் கூரைக்குக் கூரையாக நிழல் பரப்பி நிற்கும் புளியங்கிளையின் அடிமரம் தூரத்தில் இருக்கிறது. புளிய மரத்தடியில்தான் ஒரு தடவை காளை மாட்டுக்கு லாடம் அடித்தார்கள்.

லாடக்காரன் லாவகமாக அந்தத் காளையின் கால்களுக்குச் சுருக்குக் கயிறு போட்டு தடால் என்று தரையில் வீழ்த்தும் காட்சி மறக்க முடியாதது. பூஸ் பூஸ் சென்று பெருமூச்சு விட்டபடி விழி பிதுங்க இந்த ராட்சத உருவம் பிரண்டு கிடக்கும்.

லாடத்தின் ஓட்டைகளுக்குள் ஆணி செருகி மாட்டின் குளம்புடன் பொருத்தி சுத்தியலால் அடித்திறக்கும் கோரம்... மாடு துள்ளித் துள்ளி எழப்பார்க்கும்...

கோவில் வேண்டுதலுக்காக தீ மிதிக்க இந்தப் பொட்டலில்தான் தீ மூட்டுவார்கள். நீண்ட பாத்திபோல் ஒரு அரையடிக்கு மண் தோண்டி, கொன்றை, மா, கருவேலங் கட்டைகளைப் போட்டுத் தீ மூட்டி எரிய விட்டு பாளம் பாளமான நெருப்புத் துண்டுகளை இரும்புக் கம்பிகளால் உடைத்துப் பரப்பி தக தகவென்று வைத்திருப்பார்கள். தீ மிதிக்கும் பக்தர்கள் அதன் மேல் தான் ஓடுவார்கள். ஓடுவார்கள் என்பது தப்பு, நடப்பார்கள்.

இந்தப் பொட்டலைத்தாண்டியதும் இருக்கிறது வடகரையின் குளம். படித்துறை நிறைய பெண்கள் துணி துவைப்பதும் குளிப்பதுமாக! எருமை மாடுகளும் தலையையும் மூக்கின் துளைகளையும் நீருக்கு மேல் நீட்டிக் கொண்டு நீந்திக் கொண்டிருக்கும். எருமைகளின் முதுகில் ஏறி குளத்தின் மறுகரை வரை வாண்டுப் பயல்கள் நாங்கள் நீந்திக் செல்வோம். உடலைக் குலுக்கிக் குலுக்கி எருமைகள் எங்களை தண்ணீரில் உதறிவிடும். மீண்டும் தொத்தி ஏறி நீருள் அமிழ்ந்து நீந்தி வருவோம்.

இப்படி எல்லாம் ஒன்றித்துப்போய் இருந்தாலும் கூட ஆளு அம்மாவின் பிரிவும், ஏக்கவும் என்னை அலைக்கழித்தே வந்துள்ளன.

ஒரு எத்தியோப்பியக் குழந்தை போல் இருந்திருக்கின்றேன். உடல் கை கால்கள் மெலிந்து வயிறு மட்டும் பெரிதாகி - சூனை விழுந்த பலாப் பிஞ்சுபோல்.

'வந்து கூட்டிக் கொண்டு போய் விடுங்கள்... இல்லா விட்டால் ஏதாவது ஏடா கூடமாக நடந்துவிடும்' என்று ஊவாகட்டவளைக்குக் கடிதம் எழுதிப் போட்டிருக்கின்றார்கள் பெரியம்மா.

2009 ஜூலை ஞானம் (ஆழ்மீ 08.109)

வடகரை கிராமத்தில் ஒரு மேரிமாதா ஆலயம் இருந்தது. கிராமமே அதிர்வது போல் காலை - மாலை ஆலய மணி ஒலிக்கும்.

பங்குக் குருவானவர் 'பாதர் ஏபிரஹாம்' கனிவும், மனத்திடமும் கொண்டவர்! வெள்ளை அங்கியின் கறுத்த இடுப்புப் பட்டியையும் தாண்டி நிற்கும் அவரது அடர்ந்த தாடியை விரல்களால் வருடியபடி கிராமத்தின் எல்லா தெருக்களிலும், எல்லா வீடுகளிலும் அவர் பிரசன்னமாவார்.

மக்களுடன் மக்களாகப் பழகிவரும் அவருடைய நல்ல மனம் அவரை ஒரு கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் என்னும் வேலி அடைப்பில் இருந்து வெளியே

கொண்டு வந்திருந்தது.

சின்னத்தாத்தாவுக்கு எனோ அவரைப் பிடிப்பதில்லை. பறைத்தெருவுக்கெல்லாம் அவர் போய் வருவது பிடிக்காததனாலும் இருக்கலாம்.

எனக்கு அவரை மிகவும் பிடித்திருந்தது!

காலை பூஜைக்கும் மாலையில் நடக்கும் ஜெபமாலைப் பிரார்த்தனைக்கும் பிரசன்னமாவதையும், பங்குகொள்வதையும் ஒரு கட்டாயமாகவே நான் கொண்டிருந்தேன். கிராமத்தில் தங்கி இருக்கும் நாட்களில் கூடுதலான நேரங்களைக் கோவிலிலேயே, பாதர் ஏபிரகாமுடனேயே கழித்திருக்கின்றேன்.

வெள்ளை சிகப்பு அங்கிபோட்டு, பூஜைக்கு உதவி செய்யும் சீடர்களைப் பழக்கும் குழுவில் நானும் இருந்தேன். பிறகு பிறகு பூஜைக்குதவும் சீடர்களில் பிரதம சீடன்போல் என்னை பாதர் பராமரித்தார்.

"எங்கே சின்னவனைக் காணோம்" என்று தாத்தா வீட்டில் தேடும்போது போய்ப் பார்த்துக் கூட்டி வா கோவில் அறை வீட்டில் இருப்பான்" என்று பெரியம்மா பதில் கூறும் அளவுக்கு என்னுடைய கோவில் இருப்பு பிரசித்தம் பெற்றிருந்தது.

கிராமத்தின் கிறிஸ்துவ வீட்டில் ஏதாவதொரு மரணம் என்றால் கோவில் மணி ஒலிக்கும். மரண ஊர்வலத்தின் போது சுவாமியாருடன் உயரமான வெள்ளிச்சிலுவையைத் தூக்கிக்கொண்டு நானும் முன்னால் நடப்பேன். கோவிலுக்குத் திரும்பி வந்து உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு 'பாதர்'ரிடம் விடைபெறும் போது 'இந்தா ஜோசப் ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிடு மிகவும் களைத்திருக்கின்றாய்' என்று இரண்டணா நாணயம் ஒன்று தருவார். அப்படியே கொண்டு வந்து பெரியம்மாவிடம் கொடுப்பேன். "வா" என்று குளத்துக்குக் கூட்டிப் போய் குளிப்பாட்டி ஈரமுலர்த்தி யானைக்கால் ராவுத்தர் கடைக்குக் கூட்டிப்போய் முறுக்கும் சிவப்புக் கலர் பொரி உருண்டையும் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள் பெரியம்மா.

மாலை ஆறுமணிக்கு தினசரி ஆரம்பமாகும் இரவுப் பிரார்த்தனையும் ஜெபமாலையின் ஐம்பத்துமுன்று மணிச் செபமும் குருவானவரின் புனித நற்கருணை ஆசீர்வாதத்துடன் இரவு எட்டு மணிக்கு முடியும்.

கூட்டமாக வெளியேறும் அனைவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கி நடப்பார்கள். தங்கள் தங்கள் தெருமுனைகளில் பிரிந்து பிரிந்து செல்ல கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூட்டம் குறைந்து எங்கள் வீடு வரும்போது நாங்கள் நாலைந்து பேர் மட்டுமே இருப்போம். வானத்து நிலவும் நிலவில்லா நாட்களில் நட்சத்திரக் கூட்டமும் தருவதுதான் தரைக்கு வெளிச்சம். அதையும் கூட தானாய் வளர்ந்து கிடக்கும் கிராமத்து மரங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். மாட்டு வண்டி ஓட்டத்தால் இரண்டு பக்கம் பள்ளமும் நடுவில் மேடுமாகக் கிடக்கும் அந்தப் பாதை கூட 'கருங்கும்' மென்றிருக்கும். அந்த இருட்டுக்குள் நடக்கும் பயத்தில்தான் ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கி நடப்பது! கொஞ்சம்போல் ஆண்கள் பின் தொடர கூட்டமாகப் பெண்களும் சிறுவர்களும் பயம் தெளிய ஊர்க் கதைகள் பலமாகப் பேசிக் கொண்டு நடப்பார்கள்.

மேடும் பள்ளமுமான இந்தப் பாதையில் கால்களை சிராய்த்துப் புண்ணாக்கிக் கொள்ளாமல் நடப்பதே ஒரு தனிக்கலை. வீடுகளுக்குத் திரும்பும் தெருப்பாதைகள் இப்படி மேடும்பள்ளமுமாக இருப்பதில்லை. வெளியூர்களிலிருந்து ஓடிவந்து கிராமத்துக்குள் நுழைந்து அடுத்தடுத்த ஊர்கள் நோக்கி ஓடும் இந்தப் பிரதான பாதை மட்டுமே இப்படி நடக்கச் சிரமம் கொடுக்கும்.

மரங்கள் இல்லாத எங்கள் தாத்தா வீட்டும் நிலவொளி தண்ணென்றிருந்தது. யாரோ சப்தமிட்டபடி ஓடி வருவது தெரிகிறது. மாமா, பெரியம்மா, சித்தி என்று உள்ளிருந்து ஓடி வந்து விசாரிக்கின்றார்கள்.

வீட்டுக்குப்போய்தான் பார்த்திருக்கின்றார்கள். பிள்ளையைக் காணவில்லையாம். ஒரு பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். பெண்பிள்ளை அதைத்தான் காணவில்லை. தூக்கக் கலக்கத்தில் எங்களுடன் வந்திருக்கலாமோ என்று அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கின்றார்கள்.

“உங்களுடன் பிள்ளை வந்து கொண்டிருந்ததா, எதுவரை வந்தது! போன்ற கேள்விகள், கோவிலிலேயே தூங்கிப்போய் கவனிக்காமல் வந்துவிட்டோமோ போன்ற யூகங்கள் கொண்ட பதில்கள்...”

“கோவிலைப் பூட்டியிருப்பார்களோ” என்று பரபரப்புடன் எல்லோரும் ஆலயம் நோக்கி ஓடுகின்றார்கள். நானும் பின்தொடர்கின்றேன்.

நல்லவேளை பாதர் பீடத்தின் முன் அமர்ந்து ஜெபம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இரண்டொரு மெழுகுதிரி வெளிச்சத்தில் சுவாமியாரின் நிழல் முழுக் கோவிலையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. பூதம் கிளம்பி நிற்பதுபோல்! உதாரணம் சரியில்லைதான். ஆனாலும் உள்ளத்தில் தோன்றிநின்றது அதுதான்!

சத்தம் கேட்டுத்திரும்பிய குருவானவர் எழுந்து வந்தார். விசாரித்து செய்தி அறிந்து கொண்டு உள்ளறைக்குச் சென்று டோர்ச்சுடன் திரும்பி வந்தார்.

கொளுத்திய மெழுகுதிரியுடன் விழித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை நாலுபக்கமும் தேடப் பணித்தார்.

‘ஜோசப்’ என்றவாறு டோர்ச்சுடன் நடந்த பாதரை பின் தொடர்ந்து ஓடினேன். அவர் காலணிகளுடன் இருந்தார். நான் வெறுங்காலுடன் தொடர்ந்தேன்.

வீடுகள் எதுவுமே இல்லாத முட்செடிகள் அடர்ந்த, சரசரவென ஒலி எழுப்பும் இரண்டொரு பனை மரங்கள் நிற்கும் அந்த குறுகிய பாதைக்குள் அவர் நடக்கின்றார். வாய்க்காலை ஓட்டிய இந்த ஒற்றையடிப் பாதை பகலிலும் இப்படித்தான் இருக்கும். பேயுலாவும் புதர்க்காடு மாதிரி. மலசலத்துக்காக ஆட்கள் ஒதுங்குவார்கள். மற்றபடி கொம்புகளை ஆட்டி ஆட்டி எருமைகள் தான் குலவித்திரியும். உள்ளே கூப்பிடுதூரத்தில் முட்புதர்களுக்குள் வெளியே தெரியாமல் ஒரு மதகு இருக்கிறது. மதகடியில் வாய்க்காலோ, தண்ணீரோ கிடையாது. முன்னொரு காலத்தில் இருந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

ஆட்களரவமே அற்ற இப்பிரதேசத்தில் இரவின் பயங்கர அமைதியில், ஆண்பேயும் பெண்பேயும் அந்த மதகில் அமர்ந்து காதல் புரிவதாக கிராமமக்கள் கதை கூறுவார்கள்.

இரண்டு பக்கமும் முட்செடிகள் புதராய் மண்டி ஒற்றையடிப் பாதையில் நடப்பவர்களின் கால்களைக் கீறிக்காய்ப்படுத்தும். கிராமத்தின் ஒரு மர்மப் பிரதேசம் அது! அதற்குள்தான் பாதர் விரை நடை போடுகின்றார்.

தரை வரையிலான அங்கி கால்களில் கென்வாஸ்... அவரை முட்செடிகள் கீறாது...

அரைக்கால் சட்டையும் வெறும்காலுமாக பின்தொடரும் எனக்கு...

‘கவனமா வா... முள்ளில் கீறிக்கிடாதே...’ என்று எச்சரித்தபடி முன் விரையும் அவரை இடைவெளி விடாமல் பின் விரைகின்றேன் நான். கொஞ்சம் இடம் விட்டு நடந்தாலும் அவருக்கும் எனக்குமான அந்த இடைவெளியில் வெண்மையான ஆடை உடுத்து பேய் நின்று பயங்காட்டும் என்கின்ற உள்மன உறுத்தல் வேறு!

எட்டிக் கை நீட்டி பாதரின் அங்கியைத் தொட்டுப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

“பயமாருக்கா முன்னுக்கு வந்துறு’ என்று என்னை இழுத்து முன்னால் நடக்கவிட்டார். டோர்ச் ஒளி வீசும் இடம் தவிர இருள் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தது. வெளிச்சத்துக்கு வெளியே சின்னச் சின்ன முட்செடிகள் குட்டிக் குட்டிப் பூதங்களாய் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. எனக்குப் பயம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கையளவு கறுத்தச் சிலுவையும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஏசுவும் பாதரின் கறுப்பு இடைப்பட்டியில் சொருகப் பட்டிருக்கிறது.

இடது கையில் டோர்ச்சையும் வலது கையில் சிலுவையையும் பிடித்தபடி நடக்கின்றார் பாதர்.

வளைந்து நிற்கும் அந்த வாகைமரக் கிளையடியில் அதோ தெரிகிறது மதகு.

மதகு என்றால் வாய்க்காலுக்கு மேலாக சின்னதாக சிமிந்தியாலும் செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டுள்ள ஒரு நீர்த்தேக்கி. முழங்காலளவு உயரத்தில் இரண்டுச் செங்கல் அகலத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மதகுகளின் மேல் இரண்டு மூன்று பேர் காத்தாட அமர்ந்திருக்கலாம்.

ஆனால் செடிகொடிகளாலும், முட்புதர்களாலும் மறைந்து கிடக்கும் இந்தக் காட்டு மதகின்மேல் யாரும் அமர்ந்து களைப்பாறுவதில்லை. காற்று வாங்குவதில்லை. ஏறத்தாழ பேய்கள் உலாவரும் ஒரு பாழடைந்த பகுதி இது.

மதகை அண்மித்ததும் டோர்ச்சின் ஒளியை மதகின்மேல் ஏகமாக விசிறுகின்றார் பாதர். இடுப்பிலிருந்த சிலுவை இப்போது அவர் கையில் இருக்கிறது.

வாகைக் கிளை மறைவில், இருட்டுக்குள், தாவாயைக் கைகளில் ஏந்தியபடி பாவாடையும் சட்டையுமாக மலங்க மலங்க விழித்தபடி உட்கார்ந்திருக்கின்றான் அந்தப் பெண்.

காணோம் காணோம் என்று அவர்கள் தேடித்திரிந்த அந்தச் சிறுமி இந்தக்காட்டு மதகின் மேல்! வலது கையின் சிலுவைப் பிடியை சிறுமியின் உச்சந்தலையில் அழுத்தினார். உதடசைவு ஏதோ பிரார்த்திக்கின்றார் என்பதை உணர்த்துகிறது.

‘எழுந்து வா... என்று பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து இழுத்தபடி திரும்பி நடந்தார்.

கொஞ்சதூரம் நடந்தபிறகு ‘ஏன் இந்த இருட்டுல இந்த பாழடைந்த இடத்துக்கு வந்தே... அங்கே எல்லாரும் பதுறுறாங்க உன்னைக் காணமனு..’ என்று அந்தச் சிறுமியின் கேட்டேன்.

‘தூக்கம் தூக்கமா வந்துச்சா... அதுதான் வந்து குந்தி தூங்கிட்டேன்..’ என்றது சிறுமி.

பாதர் என் கையைப் பிடித்து அழுத்தினார். மேலே ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் என்னும் சைகை அது.

ஆலயம் வந்து சேர்ந்ததும் பிள்ளையை பெற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். ‘ஏசுக்கூடாது, அடிக்கக் கூடாது’ என்று எச்சரித்தார்.

மந்திரிச்ச அனுப்புங்க சாமி என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

எனக்கும் ஏபிரஹாம் பாதருக்குமான அந்த நெருக்கம் அற்புதமானது! அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய அந்த நாட்கள் அவரைப்போல என்னையும் ஒரு குருவானவராக மாற்றிவிடும் மனநிலையை உருவாக்கியிருந்தது.

செமினரி (Seminary) எனப்படும் வேதம்பயில்விக்கும் குருக்கல்வி நிலையம் கும்பகோணம் லிட்டில் பிளவர் ஹைஸ் கூலின் ஒரு பகுதியாக இயங்கியது. அதில்சேர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்னும் எனது ஆர்வம் ஆசை - பாதர் ஏபிரஹாம் அவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டது.

ஆளுவை, அம்மாவைப் பிரிந்ததனால் ஏற்பட்ட ஏக்கம், சுகவீனமுற்று ஒரு நோஞ்ஞான் பிள்ளையாகி விட்ட நிலைமைகள், பெரியம்மா கட்டவளைக்கு எழுதிப் போட்ட ‘சின்னவனுக்கு ஏதாவது ஆகிறுமோன்னு பயமாறுக்கு’ என்னும் எச்சரிக்கைக் கடிதம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து என்னுடைய கும்பகோணக் கல்வி, மற்றும் செமினரிக் கல்விக்கான நினைவு ஆகியவைகளுக்கு பெரியதொரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது.

செமினரியில் சேர்ந்து, வேதம் படித்து, குருப்பட்டம் பெற்று இறையுழியம் செய்வதற்கான கடவுளின் அழைப்பு எனக்குக் கிட்டவில்லை என்றுதான் இப்போது நான் உணருகின்றேன்.

‘பெருங்கடல் வழி நிலப்பரப்பான கலிலேயக் கடலோரமாய் இயேசு நடந்து கொண்டிருந்தார். எத்தனையோ மனிதர்களைக் கடந்து சென்றவர் கடலில் வலை வீசிக் கொண்டிருந்த இரண்டு மீனவர்களைத் தாண்டும்போது அவர்களைப் பார்த்து ‘கை வலையை அப்படியே கடலில் விட்டு விட்டு என் பின்னே வாருங்கள்’ என்றார். அவர்களும் அப்படியே அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

இயேசுவின் பன்னிரண்டு சீடர்களின் முதல் இருவரான பீட்டர் எனப்படும் சீமோன் பேதுருவும் அன்ட்ரூ எனப்படும் அந்திரேயரும் ஆகிய இரு மீனவச் சகோதரர்கள் அவர்கள்.

எத்தனைபேர் இருந்தார்கள். ஆனால் இறைவனின் அழைப்பு மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்த பீட்டருக்கும் அன்ட்ரூவுக்கும் கிடைத்தது. அதுதான் இறையுழியத்துக்கான கடவுளின் அழைப்பு!

எனக்கு அது வாய்த்திருக்கவில்லை. கட்டவளைச் சந்தியிலிருந்து பதுளைக்கு பஸ் ஓடத் தொடங்கியுள்ளதாகவும் கூடிய விரைவில் பிள்ளைகள் இரண்டையும் கூட்டிவரப் போவதாகவும் ஆளு கடிதம் எழுதி இருந்தார்கள்.

நான் மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தேன்.

அம்மா வருகின்றார்கள் - அண்ணனையும் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோக, என்கின்ற நினைவு தந்த மகிழ்வு அது.

பாதர் ஏபிரஹாமிடம் நான் இலங்கை செல்வது பற்றி கூறியபோது முதலில் அதிர்வு கொண்டாலும் பிறகு ஆசுவாசமடைந்தார்.

‘எல்லாக் காரியங்களும் ஏசுவின் திட்டப்படியே நடைபெறும், நீ பயமில்லாமல் போய்வா’ என்றார்.

‘அம்மாவுடன் போவதற்கு எனக்கு என்ன பயம்’ என்று நான் நினைக்கையில் ‘இறையுழியம் செய்ய வருவாய் என்று எண்ணினேன்... கிறிஸ்துவின் கிருபை... அதுவல்லவோ தெரியவில்லை’ என்றபடி என் தலையில் தீர்த்தம் உதறித் தெளிந்து ஆசீர்வதித்தார்.

எழுத்தாழியம், இறையுழியத்துக்குக் குறைந்ததல்ல என்று இப்போது உணர்கின்றேன்! இறையுழியம் செய்கின்றவர்களுக்கு கிடைக்கும் வசதிகள் வாய்ப்புக்கள் எழுத்தாழியர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை என்கின்ற போதும்.

எஸ்.பொ. வின் “தீ” நாவலில் ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் வருகின்றார்.

யோசெப் சுவாமியார் என்று எஸ்.பொ.வால் பெயரிடப்பட்ட பாதர் - நாவலின் கதாநாயகன் சிறுவனாக, பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோது... பாடசாலை போர்டிங்ஹவுஸ் பாதர் அவனைப் பிழையாகப் பெண்ணாகப் பாவித்ததாக அந்த மாணவனே கடந்த கால நினைவுகளை அசை போடுகின்றான்.

ஜெயமோகனின் ‘ரப்பர்’ நாவலிலும் ஒரு பாதிரியார் வருகின்றார். அவருடைய பெயரும் ஜோசப்தான். ஜோசப் ராஜேந்திரன்.

படுத்த படுக்கையாகிவிட்ட ஒரு ஆகிருதியும், ஆதிக்க மனமும் கொண்ட முரட்டுக்கிழவரான பண்ணையார் - அவரது விருப்பப்படியே பேரன் பிரான்சிஸ் பாதர் ஜோசப் ராஜேந்திரனைக் காரில் கூட்டி வருகின்றான்.

கிழவர் பாதரை கண்டபடி ஏசி போடா நாயே வெளியே என்று விரட்டிவிடுகின்றார்.

கூட்டி வந்த பிரான்சிஸ் செய்வதறியாது திகைத்துப்போய் தாத்தாவை ஒன்றும் செய்ய முடியாத அச்சத்துடன் பாதரை சமாதானப்படுத்தி வெளியே இழுத்து வருகின்றான். பாதரும் விட்டபாடில்லை. ‘சர்ச்சுக்கு தெரிஞ்சா என்னவாகும் தெரியுமா...’ என்று சீறுகின்றார்.

‘கோவிக்காதீங்க பாதர்... கிறிஸ்து பேரால் மன்னிச்சிறுங்க...’ என்கின்றவனை இடைமறித்து பாதர் கத்துகின்றார் ‘கிறிஸ்து நொட்டினாரு நான் இதுக்கு ஒரு வழி பண்ணுறேன்’ என்று. எஸ். பொ.வின் ஜோசப் சுவாமியார் தராத அதிர்ச்சியை ஜெயமோகனின் ஜோசப் ராஜேந்திரன் பாதர் எனக்குத் தந்தார்.

கிறிஸ்துவின் பேரால் மன்னித்துவிடுங்கள் என்று ஒரு சராசரி மனிதன் கூறுகின்றான்.

ஆனால் கிறிஸ்துவுக்காக ஊழியம் செய்ய வந்துள்ள பாதிரியோ ‘கிறிஸ்து நொட்டினாரு’ என்கின்றார்.

இந்த நொட்டுதல் என்னும் சொல்லாடல் நாம் அனைவரும் கையாள்வதுதான். ‘நீங்க நொட்டுனது போதும்...’ சும்மா நொட்டிக்கிட்டே இருந்தா எப்படிப்பொறுப்பது... என்பதுபோல.

பேச்சு மொழி - வாய் மொழி என்னும் வரையறைகளுக்கும்ப்பால் எழுத்து மொழியாகவும் தமிழ் அகராதிகள் அர்த்தம் கற்பிக்கும் சொல் இந்த நொட்டுதல்.

ஏமாற்றுதல், புணர்தல் என்று அர்த்தம் காட்டுகிறது என்னிடம் உள்ள அகராதி.

பாதர் ஜோசப் ராஜேந்திரனின் கிறிஸ்து நொட்டினாரு என்னும் கோபவரிகளின் கோரம் - கொடூரம். லேசானதல்ல. எனக்கேற்பட்ட அதிர்வுக்கான காரணம் இப்போது புரிந்திருக்கும்.

புனைவுகளில் வரும் இந்தப் பாதிரிகளை விடவும் என்னுடன் நேரில் பழகிய, நெருங்கிப் பழகிய, வரமுடியாவிட்டாலும் ஏதாவதொரு வழியில் ஏசு உன்னை வழிநடத்துவார் என்று ஆசீர்வதித்தனுப்பிய பாதர் ஏபிரஹாம் எவ்வளவு ஏதார்த்தமானவர்.

ஏபிரஹாம் பாதரின் நினைவு என்னை சிலிர்த்துச் சில்லிட வைக்கின்றது.

ஓநாய்களின் மத்தியில் ஆட்டுக்குட்டிகளைப் போல் உங்களை அனுப்புபுகின்றேன் என்று கூறி இயேசு அனுப்பிய சீடர்கள் வழிவந்த ஆட்டுக்குட்டிச்சீடர் இந்த ஏபிரகாம்.

அவரைப்பற்றிய இந்த நினைவுகளைக் கிளறிவிட்ட உங்களுக்கும் ஞானத்துக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

சின்ன வயதில் படிக்கச் சென்ற தமிழகத்தின் ஒரு கிராம அனுபவம் பற்றிய உங்கள் கேள்வி என்னை இந்த நினைவுப் பாதைவழி நீண்ட நடைபோட வைத்துவிட்டது.

ஆங்கிலேயரிடமிருந்து இந்தியா விடுதலை பெற்ற ஆண்டில் அம்மாவும் அண்ணனும் நானும் வடகரைக்கும் கும்பகோணத்துக்கும் வணக்கம் கூறி இலங்கைக்குக் கோச்சேறினோம்.

2009 ஆகஸ்ட் ஞாய்ம் (ஆதம் 08.110)

அந்நாட்களில் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் மண்டபம் முகாமினாடாக வரவேண்டும் என அறிகின்றேன்... உங்களுக்கு மண்டப முகாம் அனுபவம் கிடைத்தா?

ஆண் துணையின்றி அம்மா தனியாக வருவதால் தோட்ட நிர்வாகம் மூலம் இந்தியா சென்று திரும்பிவரும் தோட்டத் தொழிலாளர்களைக் கூட்டிவரும் ஒரு கங்காணியுடன் கும்பகோணம் ரயில்வே நிலையத்தில் நாங்கள் மூவரும் - அம்மா - அண்ணன் - நான் - இணைத்துவிடப்பட்டோம்.

கண்காணம் - கண்காணிப்பு - என்ற இரு சொற்களும் மேல்விசாரணை, மேற்பார்வை, காவல் என்றவாறாக அர்த்தம் கற்பிக்கின்றன.

நாங்கள் சேர்த்துவிடப்பட்ட கறுப்புக்கோட் கட்டைக் கால்சட்டை கங்காணியும் இவை மூன்றையும் மிக அருமையாகச் செய்தார்.

முதலில் விசாரித்தார், அப்புறம் மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். ஹாலிஎலை ரயில் நிலையத்தில் கடைசியாக இறக்கிவிட்டு ஆளுவிடம் ஒப்படைக்கும்வரை காவலாக உடன் வந்தார்.

கங்காணி என்ற சொல்லின் மூலமே கண்காணமும் - கண்காணிப்பும் தான்!

மண்டபம் கேம்பில் ஒரு வாரம் தங்காமல் பயணத்தைத் தொடர அம்மா எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. கங்காணியும் அதற்கு ஒத்துழைக்கவில்லை.

“நான் கூட்டிக்கிட்டுப்போற ஆளுகல்லாம் மண்டபத்துல ஏழு நாள் தங்கித்தான் போகும்! அம்மா மாத்திரம் தம்பிமார்கனோட இப்பவே போகணும் ஏத்தி விடுன்னா எப்படி... கூட வாறது யாரு... ஏதாவது ஆயிட்டா எங்கப்பன் வெள்ளைக்காரனுக்கு பதில் சொல்லுறது யாரு” என்பது கங்காணியின் வாதம்.

“கேம்பில் தங்காமல் போகவேண்டும் என்றால் அதற்கான சில வழிமுறைகள் உண்டு. மலேரியாக் காய்ச்சல், அம்மைநோய், வயிற்றோட்டம், ஆகியவைகள் கிடையாது என்பதற்கான, பயணத்துக்கு முந்திய மெடிக்கல் றிப்போர்ட் இருக்க வேண்டும்” என்பது மண்டபம் முகாம் உத்தியோகத்தர்களுடைய வாதம்.

அம்மாவின் முறைப்பாடுகள், எதிர்வாதங்கள் ஒன்றும் சரிப்படாத நிலையில் மண்டபம் கேம்பில் தொழிலாளர்களுடன் ஏழு நாள் தங்கல் ஊர்ஜிதமாயிற்று.

கடற்கரைபோல், மெத் மெத்தென்று ஊன்றிய பாதத்தை உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும் மணற் பிரதேசம் இந்த கேம்ப்.

பருத்து, உயர்ந்து கிளைபரப்பி நிற்கும் வேப்பமரக்காடு. வீசும் காற்று வேப்ப மர உச்சிகளில் விளையாடி மகிழ்வதால் எழும் சலசல ஓசை, தரைநோக்கி மிதந்துவரும் பழுத்த வேப்பிலைகள். இலைகளை முந்திக்கொண்டு மெல்லிய பொத் பொத்தென்ற ஒலியுடன் மெத்தை மணலில் விழுகின்ற வேப்பம் பழங்கள்.

கட்டை விரல் மொத்தமான இந்தப் பழங்களைப் பொறுக்கிச் சேர்ப்பதும், காம்பு பிய்ந்த இடத்தில் ஓட்டிக்கிடக்கும் மணலை ஊதி ஊதி அகற்றிவிட்டு வாய்க்குள் வீசிச் சப்பிச் சுவைப்பதும் எங்கள் இருவருக்கும் மகிழ்வான தருணங்கள்.

ஒரு இனிமை கலந்த கசப்புடனான அந்தவேப்பம் பழச்சுவை - மண்டபத்தின் கொழுத்தும் வெய்யிலுக்கு இதம் தருவது.

முகாம் மண்டபத்தின் சிமிந்தித்தரையில், பாய் விரித்து அமர்ந்திருக்கும் அம்மாவைச் சுற்றி ஆறேழு பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஏழு நாள் பொழுது போகவேண்டுமே! கதைகள் வேண்டாமா! பொழுது போகவும் கதைகள் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் இருந்திருக்கின்றனதான்! அதற்கான தேவையும் இருந்திருக்கின்றதுதான்!

இதோ அம்மாவும் அவர்களைச் சுற்றி ஆறேழு பெண்களுமாக - எத்தனை கதைகள்.

பொழுதுபோக்குக் கதைகள். புகார்க்கதைகள் எதிர்ப்புக் கதைகள், ஏளனக் கதைகள்...

இவைகள் எல்லாவற்றிலுமிருந்து மீண்டெழுந்து வரும் கதைதான் 'சிறுகதை' என்னும் வகை. கதைக்கும் சிறுகதைக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் உண்டு. சிறுகதை என்பது தன்னளவில் முழுமைபெறும் ஒரு தனி வடிவம்.

தமிழின் முதல் சிறுகதையாளர்களாகக் கொள்ளப்பட்ட மூவரில் முதியவரான அ. மாதவ்யா அவர்கள் ஹிந்து ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் 1910இல் வாரம் ஒரு கதையாக எழுதிய கதைகள் இரு தொகுதிகளாக Kusika's Short Stories என்று வெளியிடப்பட்டன. இந்த நூல் பற்றிய விமர்சனத்தை எழுதிய றிச்சர்ட் கென்னடி என்னும் அமெரிக்க விமர்சகர் 'மாதவ்யாவுக்கு சிறுகதை என்பது ஒரு தனியான இலக்கிய வடிவம் என்ற உணர்வு இருந்ததில்லை: Short Story என்பது சின்னதான கதை அல்ல குட்டிக்கதையும் அல்ல அது ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவம் என்கின்றார்.

மாதவ்யாவின் கதைகள் வெறுமனே தகவல்களைத் தரும் செய்திகள்தான் என்று வேதசகாயகருமார் கூறுகின்றார். தனது தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு நூலில்.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் இவருக்கிருந்த அறிவு காரணமாக இவருடைய சிறுகதைகளில் உருவம் சிறப்பாக அமைந்து விடுவதாகக் குறிக்கின்றார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி.

சிறுகதைகள் போலவே இந்த விமர்சனங்களும் எந்த இலக்கணத்துக்கும் கட்டுப்படாதவைகள்.

மண்டபம் கேம்பிலிருந்து மாதவ்யாவிடம் ஒழிப்டீர்கள்...

நினைத்தேன்! இப்படிக்கேட்பீர்கள் என்று நினைத்தேன்! அம்மாவுடன் அந்தப் பெண்கள் கதை பேசிக்கொண்டிருந்ததால் கடிவாளம் அறுந்துவிட்டது. கதை - சிறுகதை என்று எங்கோ ஓடிவிட்டேன். பேசிக்கொண்டிருந்த பெண்களின் கால்களுக்கடியில் தெரிந்த அம்மாவின் பாதங்களைச் சுரண்டி கை நிறைந்த வேப்பம்பழங்களைக் காட்டினோம். வேண்டாம் என்று தலையாட்டியபடி "போய் வெளையாடுங்க... தூரப் போகக்கூடாது. இப்ப மருந்துக்கழைப்பானாக..." என்றார்கள் அம்மா. காலையில் தேத்தண்ணி நல்லாவே இல்லை.. களனித்தண்ணியாட்டம்... என்று ஒரு பெண் அம்மாவிடம் கூறிக்கொண்டிருந்ததை காதில் வாங்கியபடி மணலில் குதித்து ஓடினோம்.

முட்கம்பி வேலி அடித்துள்ள வேம்பின் எல்லை வரை சென்று விளையாடிய நினைவு இருக்கிறது. திரும்பி வரும்போது சில பெண்கள் கூட்டமாக நின்று வேப்பம்பழம் சப்பிச் சுவைத்து முகத்தைக் கோணலாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த இனிப்பும் கைப்பும் முகத்தை அப்படி வைத்துக் கொள்ளத்தான் செய்யும். முகத்தையும் சுளித்துக்கொண்டு அதைச் சுவைக்காவிட்டால் என்ன என்று கேட்கக்கூடாது. மனித இயல்பு அது.

பயமாக இருக்கும் என்று தெரிந்து கொண்டே காசு கொடுத்து ஏன் பயங்கரப் படங்களைப் பார்க்கப் போகின்றோம். நம்மைப் பயமுறுத்திக் கொள்வதில் நமக்கு ஒரு சுகம் இருக்கிறது. இதுவும் அதைப்போலத்தான்! 'ஸ்வீட் அன்ட் சவர்' ஹோட்டல்கள் போல.

முகம் சுளித்த பெண்கள் எங்களைக் கண்டதும் வேப்பங்காய்களை மணலில் உமிழ்ந்து துப்பிவிட்டு 'தம்பி தம்பி' என்று அழைக்கின்றார்கள். அண்ணன்தான் என்னக்கா என்று கேட்டார்.

"கம்பிக்கு வெளியே கடைகள் ஏதாவது இருக்கிறதா?"

"ஓ, இருக்கே... கம்பிக்கு வெளியே கொஞ்சம் தூரத்தில் தேத்தண்ணிக்கடை கூட இருக்கு"

"கம்பிக்குள்ளால பூந்து போய் கொஞ்சம் வடை வாங்கியாறியா தம்பி..."

நாங்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். மாட்டேன் என்று மறுத்து ஓடிவிடுவோமோ என்ற அச்சம் அவர்களின் முகத்தில் தெரிகிறது.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் ஆளுக்கொரு வடை எடுத்துக்கிறுங்க...” என்கின்றார்கள்.

இந்தத் தூண்டிலில் அண்ணன் வசமாகவே மாட்டிக் கொண்டார். இருவருமாக ஓடினோம் முட்கம்பி எல்லைவரை. முட்கம்பியை உயர்த்தி நுழைந்து எல்லை தாண்டி ஓடி வடைப் பார்சலுடன் அண்ணன் திரும்பி வருகின்றார். சுற்றும் முற்றும் பார்த்து டக்கென உள்நுழைந்து எங்கள் வருகைக்காக காத்து நிற்கும் பெண்களிடம் வந்தோம். பார்சல் கை மாறியது. முதலில் மறுத்தாலும் பிறகு ஆளுக்கொரு வடை பெற்றுக்கொண்டோம். வேப்பமர நிழலில் அமர்ந்து சிறிது நேரம் கழித்து வெறும் கையுடன் அம்மாவிடம் வந்தோம்.

வடை தின்ற கதை அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் தொலைந்தோம்.

மற்றப் பெண்களுடன் அம்மாவும் ஊசி குத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். “எங்கே போனீர்கள்? மருந்து கொடுக்கத் தேடுகிறார்கள். கங்காணி ஒரு பக்கம் தேடுகின்றார்” என்று எங்களை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றார் அம்மா.

மண்டபம் முகாமில் சகவீனச் சோதனைக்காகத் தங்கவைத்திருக்கும் ஆட்களுக்கு கேம்பிற்குள்ளே காலையில் தேநீர், பிறகு காலை உணவு, பகல் சாப்பாடு, இராச் சாப்பாடு என்று சகலதும் வழங்கப்படுகின்றது. வெளியில் இருந்து சாப்பாட்டுப் பொருள் ஏதும் உள்ளே கொண்டு வரக்கூடாது என்பது சட்டம். சட்டத்தை மீறிய இரண்டு குற்றங்கள் எங்கள்மேல் இருப்பதாக எனது சின்ன மனம் குத்திக் காட்டுகிறது.

காலையில் கொடுத்த தேநீர் களனி நீர்போல் இருந்ததாக அந்தப் பெண் அம்மாவிடம் முறையிட்டார்.

அம்மாவிடம் கூறி என்ன செய்ய! ஆபீசர்மார்களிடம் கூறவேண்டும். அந்த வடை கேட்ட பெண்களுக்கும் பசியாக இருக்க வேண்டும். அல்லது வழமையான அவர்களது உணவு சலிப்பைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அதற்குத்தான் அந்த குறுக்கு வழி - சட்ட மீறல்.

அதுவும் குற்றம்தான். பொறுப்பானவர்களிடம் முறையிட்டிருக்க வேண்டும். மாற்றுணவுக்காக கம்பிகளுக்குள் நுழைய முடியும் என்பதற்காக சின்னப் பையன்களை பலிக்கடாவாக்குவதா! எல்லை தாண்டும்போது மாட்டிக் கொண்டால்...

மாட்டிக்கொண்டால் என்ன மூன்றாவது நாள் வடையுடன் வந்து நுழையும் போது முரட்டுக்கரம் ஒன்று பற்றி இழுத்துக் கொண்டது.

அண்ணன் பிடிபட்டதும் முட்கம்பியோரம் நின்ற நான் மணலில் புதையுண்டு புதையுண்டு தலைதெறிக்க ஓடிவந்தேன். வடையுடன் அண்ணனை காவல்காரன் பிடித்துக்கொண்ட விஷயம் தெரிந்ததும் வாங்கிவரச் சொன்ன அந்தப் பெண்கள் மாயமாய் மறைந்து போயினர். ஓடிவந்த நான் அம்மாவிடம் கூறினேன். அம்மா ஆபீஸ் ரூமை நோக்கி ஓடினார்கள். கங்காணி அங்கே காவலாளியுடன் சமரசம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

வடை பறிமுதலாகிவிட்டது. அண்ணனை விட்டுவிட்டார்கள்.

“ஏன்மா சின்ன பிள்ளையாட்டம்” என்னும் கங்காணியின் கேள்விக்கு அம்மாவால் பதில் கூற முடியவில்லை. கவிழ்ந்த தலை நிமிரவில்லை!

குற்ற உணர்வு எங்களைக் கொல்கிறது.

‘இன்னமுது ஊட்டி, இன்பத்தாலாட்டி எங்களை ஆளாக்கிய அன்னை... அண்ட சராசரம் கண்கண்ட தெய்வம்...’ என்று கும்பகோணம் லிட்டில் பிளவர் ஹைஸ்கூலில் மேடையேறிப் பாடிய பாடல்... எனது நினைவுகளில் வந்தது. அம்மாவின் மௌனம் என்னையும் அண்ணனையும் சித்திரவதை செய்தது.

அடுத்த நாள் “வா விளையாடப் போவோம்” என்றழைத்தார் அண்ணன்.

நேற்றைய நிகழ்வு - அதனால் அம்மாவுக்கு ஏற்பட்ட தலைக்குனிவு ஆகியவை அண்ணனுக்கு மறந்து போய் விட்டதோ என்கின்ற கோபத்துடன் உடன் நடந்தேன்.

கங்காணியார் இருக்கும் அறை நோக்கி நடக்கின்றார் அண்ணன். மூன்று நாட்கள் நடந்த சட்ட மீறல் பற்றி - எல்லை மீறிய கம்பி நுழைவு பற்றி விரிவாகக் கூறி விளக்குகின்றார். கங்காணியைக் கவர்ந்துவிட்ட அண்ணனுடைய விபரிக்கும் திறமை எனக்கு வியப்பளிக்கவில்லை! அமலத்தானும்

அண்ணனும் S.I.R. என்கின்ற சவுத் இன்டியன் ரயில்வேக்காரர்களையே கதிகலக்கியவர்கள் ஆயிற்றே! இந்த கங்காணி எந்த மூலை!

‘அவளுகளா... நம்ம பேட்ச் இல்லையே... சரியான இவளுகளாயிற்றே என்று குறைபட்டுக் கொண்டவர் அம்மாவிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார். அம்மா மௌனமாகப் புன்னகைத்தார்கள்.

ஆறு நாட்கள் முடிய ஏழாவது நாள், தரையில் காலூன்ற முடியாத உச்சி வெயிலில் ஓடி ஓடி கோச்சேறி, கப்பல் ஏறி, மீண்டும் கோச்சேறி பொல்காவலை ஜங்ஷனில் இறங்கி பதுளை ரயில் வரும் வரை அங்குள்ள தங்குமடத்தில் தங்கி ரயிலேறி ஹாலி எல்லையில் இறங்கினோம்.

வேஷ்டியும் கோட்டும் சிரித்த முகமுமாக ஆளு நிற்கின்றார்கள். பெட்டியிலிருந்து குதித்திறங்கிய கங்காணி அண்ணனின் கையைப் பற்றி ஆளுவின் கைக்குள் திணித்து “பிடிங்கய்யா உங்கள் பிள்ளைகளை... போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது எனக்கு” என்றபடி “வற்றேங்கம்மா” என்று அம்மாவிடமும் விடைபெற்று விசிலடித்து நகரும் ரயில் வண்டியில் தொத்தி ஏறிக்கொள்ளுகின்றார்.

பிந்திய எழுபதுகளில் தேடலும் ஆவணச் சேகரிப்புமாக நான் இருந்த நாட்கள் ரம்மியமானவைகள்.

அமரராகிவிட்ட தேசாபிமானி பி. ராமநாதன் அவர்கள் கோ. நடேசய்யர் வெளியிட்ட சில நூல்களைப் பார்வைக்காகக் கொடுத்தார்.

அதில் ஒரு நூலில் அய்யர் இப்படிக் குறிக்கின்றார்.

‘மண்டபம் கேம்பில் சுமார் ஆறு நாட்கள் வரை தங்கி இருக்கவேண்டும். பூச்சி மருந்து கொடுத்தும் அம்மைப்பால் குத்தியும், 6 நாட்கள் வைத்திருந்து யாதொருவித சுகவீனமும் இல்லாதிருந்தால் இலங்கைக்கு அனுப்புவார்கள்.

மண்டபம் கேம்பில் ஏற்படும் சாப்பாட்டுச்செலவு தொழிலாளி கொடுக்கவேண்டியதில்லை. காலையில் தேநீரும், ரொட்டியும், பகல் சாப்பாடும், இராச்சாப்பாடும் இலங்கை கவர்ன்மெண்டார் கணக்கில் கொடுப்பார்கள். சாப்பாடு திருப்தியில்லாவிட்டால் அங்குள்ள உத்தியோகத்தர்களிடம் தெரிவிப்புகள். அதற்குப் பயப்பட வேண்டாம் தொழிலாளர்களின் சௌகரியத்தைக் கேட்கத்தான் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். தொழிலாளர்கள் புகார் சொல்லுவது குற்றமாகாது. நீங்கள் புகார் செய்யாவிட்டால் அங்குள்ள கஷ்டங்கள் எப்படித் தெரியும். அவற்றை எப்படிப் போக்க முடியும்.

அங்குள்ள குறைகளைச் சொல்லியும் யாரும் கவனிக்காவிட்டால் கீழ்க்கண்ட உத்தியோகத்தர் களுக்கு எழுதுங்கள்.

1. இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் ஏஜெண்ட்
2. கண்ட்ரோலர் ஆப் லேபர், கொழும்பு
3. கோ. நடேசய்யர், சட்டசபை அங்கத்தினர் - ஹட்டன்.

இந்த மக்களுக்கு உணர்வூட்டலை விடவும் அறிவூட்டல் முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்திருந்த ஒரு மக்கள் தொண்டன் அவர்.

இந்த மக்களின் பிரதிநிதியாக சட்டசபையில் இருக்கும் ஒருவருக்கு இந்த மக்களின் குறைகள், கஷ்டங்கள், பிரச்சினைகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாக இருந்தவர் அவர். அதனால்தான் உங்கள் குறைகளை, கஷ்டங்களை எனக்கு எழுதுங்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார் அவர்.

சட்டமன்ற விவாதங்களின்போது இவைகளும் அவருக்குப் பக்கபலமாக அமைகின்ற குறிப்புக்களாகும்.

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வருபவர்கள் அங்குள்ள தொற்றுநோய் போன்றவைகளை இங்கும் கொண்டுவந்து விடாமல் இருக்கும் தற்காப்பு நடவடிக்கையே இந்த மண்டப முகாம் என்கின்றபோது இலங்கை அரசாங்கமே அதற்கான செலவுகளையும் ஏற்கவேண்டும் என்பதுதான் நியதி.

அதையும் தன்னுடைய நூலில் பதிந்து வைக்கின்றார் நடேசய்யர்.

‘ஆறாவது நாள் பகல் இரண்டு மணிக்கு உங்களைக் கப்பலில் கொண்டுபோய் ஏற்றுவார்கள். ரயில் ஏறும்போதோ, கப்பலில் ஏறும்போதோ நீங்கள் அவசரப்படத் தேவையில்லை. அடித்துப் பிடித்துக்கொண்ட ஏறத் தேவையில்லை. உங்களுக்காகவே போடப்பட்டுள்ளவை இவை. உங்களை விட்டுவிட்டு அவைகள் போகாது’ என்றும் எழுதுகின்றார் அய்யர்.

மண்டபம் முகாமிலிருந்து வெளியேறியதும், ஒருவரை ஒருவர் முந்திக்கொண்டும், பைகளுடன் முட்டி மோதிக் கொண்டும், அவசரத்தில் படி தவறி விழுந்து காயப்படுத்திக் கொண்டும் இந்த மக்கள் கோச்சேறும் காட்சி என் மனதில் தோன்றி மறைகின்றது.

இந்த அவசரப்படுதல் தேவையற்றது. அறியாமை காரணமாக நிகழ்வது என்பதை அய்யர் நினைவுறுத்தும் பாங்கு எதார்த்தமானது. மக்களுடன் மக்களாக நெருங்கி நின்றவர் அவர்.

உங்கள் குறைகளை எழுதி அனுப்புங்கள் என்று நடேசைய்யர் மூன்று பேரைக் குறிக்கின்றார். அதிற் கடைசியாக அவர் பெயரும் இருக்கிறது.

இந்திய கவர்ன்மென்ட் ஏஜென்ட்டுடன் தன்னையும் இணைத்து எழுதிக்கொள்ள அய்யருக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது என்றவொரு பிரச்சினை அய்யரின் எதிரிகளால் பூதாகாரமாகக் கிளப்பிவிடப்பட்டது!

1947ல் பிரித்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறை அமுல்படுத்தப்பட்டது. தேர்தல் வந்தது. கோ. நடேசைய்யர் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவாகவில்லை.

2009 செப்டெம்பர் ஞாயம் (ஆழ் 06.11)

1947 என்பது பாரதாரமான அரசியல் நிகழ்வுகளையும், வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினையும் கொண்ட ஒரு ஆண்டு! இந்தியா சுதந்திரமடைந்த ஆண்டு. இலங்கையின் சுதந்திரம் வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கட்டியம் கூறிய ஆண்டு.... அதே 47ல்தான் இலங்கைக்கு மீள்வருகை செய்துள்ளீர்கள்... ஒரு சிறுவனாக அந்த ஆண்டின் நினைவுகள் ஏதாவது?

தேர்தல் ஒன்று வந்தது என்பது நன்றாகவே நினைவிருக்கிறது. அப்போது எனக்கு பதின்மூன்று வயதிருக்கும். விபரம் தெரிகின்ற வயதுதான்! இப்போதைய அனுபவங்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கையில் ஒரு சங்கிலிபோல்

அந்த நினைவுக் கோர்வை இணைந்து இணைந்து உருவம் கொள்கிறது.

நீங்கள் குறிப்பிட்டது போலவே 1947 அரசியல் முக்கியத்துவம் கொண்ட ஆண்டுதான்.

1931இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின்படி 1931இலும் 1936இலும் அரசாங்க சபைக்கான தேர்தல்கள் நடந்தன, அரச சபையின் ஆட்சிக்காலம் ஐந்தாண்டுகள் என்னும் நியதிக்கமைய!

ஆனால் அடுத்த தேர்தல், அதுவும் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்படி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நாடாளு மன்றத்துக்கான முதல் தேர்தல் 1947இல் தான் நடைபெற்றது. அப்படி என்றால் 36இல் தெரிவான அரச சபை உறுப்பினர்கள் 1947 வரையிலான பதினொரு ஆண்டுகள் பதவியிலிருக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றார்கள். மலையகத்திலிருந்து தெரிவானவர்களுள் ஒருவரான நடேசைய்யருக்கும் இந்த வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இப்போதும் கூட ஆட்சிக்கால நீடிப்பு - அதற்கெதிரான குரல்கள் என்பது நாமறிந்ததுதான். இந்த விதமான குரல்கள் ஏதும் இல்லாமலே அப்போதும் அரசவை நீடிப்பு நடந்துதான் இருக்கிறது.

பாராளுமன்றத்துக்கான இந்த முதல் தேர்தலே மலையக மக்கள் தங்களுக்காக நாடாளுமன்றத்துக்கு ஒரு பிரதிநிதியை தெரிவு செய்யும் கடைசித் தேர்தலாகவும் அமைந்திருந்தது. 1947இன் பாரதாரமான வரலாற்றின் ஒரு துளி இது.

மக்களைத் தேடித் தலைவர்கள் வரும் காலம் தேர்தல் காலம்!

ஆளு தோட்டத்துக்குள் இருக்கின்றார்கள். பண்டாரவளைப் பகுதியிலிருந்து- இடம் சரியாக நினைவில்லை என்றாலும் - விவசாயப் பண்ணை ஒன்றிலிருந்து ஒரு வாழைக்கன்று கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

அதுபற்றிய செய்திகள், வியாக்கியானங்கள் விமர்சனங்கள் எல்லாம் முதல்நாள் இரவே நடந்தேறின.

‘இது ஆனைவாழை போலவோ, மற்ற வாழைகள் போலவோ உயரமாக வளராது. உச்சியில் தாரைப் போட்டுக் கொண்டு நமக்குப் பயம் காட்டாது. தொந்தரவு கொடுக்காது.

உயரமாக வளர்ந்து தார்போட்டு முற்றி, முதல் சீப்பில் இரண்டொருகாய் மஞ்சளாகி லேசாகி அணில்கள் கொறிக்கத் தொடங்கியதும் குரல்வளைக்குச் சற்று கீழே ஈட்டியால் குத்தி மரத்தை மடித்து தார்வெட்டி... தார் முற்றிக் கொண்டு வருகையில், ஒரு கணக்கில்லாமல் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள மரம் லேசான காற்றுக்கும் ஓடிந்து விடுமோ என்னும் அச்சத்தில் தார் தொங்கும் பக்கத்தில் இரண்டு மூன்று முட்டுக்கள் கொடுத்து எத்தனை சிரமங்கள், எவ்வளவு சங்கடங்கள்... இதில் அதொன்றும் இல்லை. ஐந்து ஐந்தரை அடிக்கு மேல் வளராது. தார்போடும். முற்றியதார் கிட்டத்தட்ட மரத்தின் உயரமே இருக்கிறது... தரையில் நின்றபடியே தார் வெட்டலாம்.... ‘கட்டை வாழை’ என்று பெயர் சொன்னார்கள்...’ என்று ஆளு விளக்கம் கூறினார்கள்.

சின்னவனான நான் கேட்டேன்.... ‘பழம் எப்படி இருக்கும்...’

வாழை மரத்தின் பயன் அது தரும் பழத்தில் தானே இருக்கிறது! என்னும் நினைவு.

ஆளு கூறினார்கள் ‘முதலில் நடுவோம், வேர் விட்டடும், குருத்தடிக்கட்டும், வளரட்டும், தார் போட்டடும், முற்றிப்பழுக்கட்டும் அப்புறம் பழம் எப்படின்னு பார்ப்போம்’ என்று.

‘உன் பணியைச் செய்! பலனை எதிர்பாராதே’ என்று ஒரு ரிஷியைப் போல் ஆளு கூறவில்லை.

எந்த ஒரு கிரியையின் பயனும் அது தரும் பயனில்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணிய எனது சின்ன மனதிற்கு ‘பயன் வரும்... நீ எண்ணுவது போல் உடனே அல்ல... காலத்தின் நடப்பில்’ என்று எனக்கு உணர்த்துவது போல் இருந்தது.

தாளுண்ட நீரை தலையிலேந்தி தருவது போல். முழங்காலளவு குழிவெட்டி உரம்போட்டு முதல் நாளே தயார் நிலையிலிருந்த குழியில் வாழையை நிறுத்தி சுற்றி மண்போட்டு கால்களால் மிதித்தமுக்கி தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டு ஆளு தோட்டத்துக்குள் நிற்கையில் தான் தலைவர் பெரியசாமி வந்து ‘ஐயா’ என்றார்.

‘ஆளு தோட்டத்துக்குள்’ என்றபடி படி இறங்கி தோட்டத்துக்குள் ஓடினேன்.

‘ஏனாம் என்றார்கள். பிறகு நிக்கச்சொல் வறேன் என்றார்கள்.’

‘செலாங்கையா...’ என்ற தலைவரும் ஆளுவும் கொஞ்ச நேரம் பேசினார்கள்.

தேர்தலில் வாக்களிக்கும் முறைபற்றி தோட்டத்து மக்களுக்கு அறிவூட்டும் நிகழ்விற்காக ஜில்லாவிலிருந்து தலைவர்கள் வருகின்றார்களாம்.

இஸ்டோர் லயங்கள் முடித்து ஓட்டுலயங்கள் முடித்து கோவில் லயங்கள் முடித்து, பெறட்டுக்கள லயங்கள் முடித்துக் கொண்டு, இந்தப் பக்கப் பணிய லயங்களுக்கு வருகின்றார்களாம்.

பள்ளிக்கூடப் பக்கம் ஒரு ஏழெட்டு லயங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஏழெட்டு லயங்களுக்கும் தலைவர்மார்களைப் போக விடாமல் ஆட்களை பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரச் சொல்லலாமா... என்று கேட்கத்தான் தலைவர் ஆளுவைத் தேடி இருக்கின்றார்.

‘பள்ளிக்கூடம் வேண்டாம் பெரியசாமி அது ஏதாவது நசல்ல வந்து முடியும்.... நம்ம தொரையைப்பத்தித் தெரியும் தானே... பள்ளிக்கூடம் என்னுதா இல்லே ஒன்னுதானு மொரட்டுத்தனமா ஒரு கேள்வி கேப்பான்...’

‘அதுஞ் சரிதாங்க.... தொரைகிட்ட கேக்கலியே...’ என்றவர் என்ன செய்யலாம் என்று திகைத்திருக்கையில் ஆளு கூறுகின்றார் ‘ஓட்டு கேக்கத்தானே... போகட்டுமே லயத்துக்கு லயம்.... போனா என்னவாம்...’

‘மேலேல்லாம் காம்புறா காம்புறாவா போனாங்கதான் இப்ப நேரமாயிறிச்சி.... இன்னம் கொஞ்சத்துல இருட்டிறும் அதான் இப்படி ஒரு யோசனை...’

‘யோசனை சரி எடுத்தான் தப்பு...’ என்று கூறிய ஆளு ‘இங்கேயே வச்சிக்கிறுவமே... பொட்டல் மாதிரி எடம் இருக்குது தானே’ என்றதும் மகிழ்ந்துபோனார் அவர்.

இஸ்தோப்பில் இருந்த மேசை வெளியே வந்தது. எங்கள் வீட்டின் இரண்டு கதிரைகள், உட்பட நாலைந்து கதிரைகள் தேடிப் போட்டு மேசைக்கு ஒரு வேஷ்டியை மடித்து விரித்து... பெரியசாமித்தலைவர் சுறுசுறுப்பானார்.

‘பள்ளிக்கொடத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று வாங்கைத் தூக்கியாந்து மேசை முன்னாடி போட்டுக்கிட்டா ஆளுகளை உட்காத்திவச்சுப் பேசலாம். சிம்ணி லாம்புக்கு நெறைய லாம்பெண்ணை ஊத்தி வச்சிக்கிட்டா தேவையின்னா பத்தவச்சிக்கிறலாம்..’ என்று ஆளு கூறியதும் பெரியசாமி உற்சாகமடைந்தார்.

பள்ளிக்கூடத்திடம் காரை நிறுத்திவிட்டு அவர்களைக் கூட்டி வந்தார்கள்.

முன்னால் நடந்து வந்தவர்தான் எஸ்.எம். சுப்பையா, இந்தத் தேர்தலில் போட்டியிடுபவர். அவருடன் இரண்டு மூன்று பேர் வந்தாலும் மனதில் நிற்பவர், மனைதைத் தொட்டவர் ஒருவர். சூம்பிப்போய் ஊனமுற்றிருக்கும் ஒரு காலுடன் இழுத்து இழுத்து நடந்தாலும் மற்றவர்களுடன் ஈடு கொடுத்து நடந்து வரும் அவர் ஒரு செயல் வீரர்தான்! ஜில்லாச் செயலாளர் கந்தசாமி என்றால் ஜில்லாத் தலைவர்களை விடவும் பிரபல்யமானவர். கந்தசாமி என்றதும் அவரது கால் ஊனம் யாருக்கு கண்களில் படாது. கரிசனை மிகுந்த அவரின் செயற்பாடுகளே மனதில் படும். கந்தசாமியைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அவைகளைப் பதிந்துவைக்க வேண்டும்.

தலைவரும் அவருக்கு உதவியாக வந்திருந்த ஒரு சிலருக்கும் மேசை நாற்காலிகளை ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஆளு முகம் கைகால்கள் அலம்பி வேட்டி சட்டையுடன் வந்து நின்றார்கள்.

வந்தவர்கள் ஆளுவுக்கு கரம்சுப்பி வணக்கம் கூறினார்கள். ஆளுவும் பதில் வணக்கம் செய்தார்கள்.

இந்த 1947 தேர்தலில் தான் சின்னங்களுக்கு நேராகப் புள்ளடி போடுகின்ற தேர்தல் முறைமை அறிமுகமானது. அதுபற்றித் தொழிலாளர்களுக்கு விளக்குவதற்காகத்தான் இந்த அமர்வு.

தேர்தல் முடிவு வந்தபோது காங்கிரஸிலிருந்து அறுவரும் சுயேட்சை வேட்பாளர் இருவருமாக எண்மர் மலையகத்திலிருந்து நாடாளு மன்றத்துக்குத் தெரிவாகி இருந்தனர். இந்த எண்மரிலும் ஒரு அதிக வித்தியாசத்திலான கூடுதல் வாக்குகளுடன் வெற்றி பெற்று நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தவர் திரு. எஸ்.எம். சுப்பையா அவர்களே. அதற்கான பெருமையின் ஒரு கணிசமான பங்கு கந்தசாமிக்கே உரித்தாகலாம்.

எஸ்.எம். சுப்பையா என்றதும் என் மனம் முழுக்க ஓடி வருபவர் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா தான்.

மலையக நாவல் இலக்கியத்துக்கு, ஒரு வரலாற்று நோக்குடனான - மண்ணின் மக்களின் வாழ்வியல் வீச்சுடன் அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர் கோகிலம் சுப்பையா. ஆம் தூரத்துப் பச்சை நாவலை நமக்குத் தந்த திருமதி கோகிலம் சுப்பையா.

1947இல் பதுளையிலிருந்து பாராளுமன்றம் சென்றவர் திரு எஸ்.எம். சுப்பையா.

1949இல் புத்தளத்தின் உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்தவரின் மகளான கோகிலத்தை மணந்து திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவாக்கிக் கொண்டார்.

நகர்ப்புறத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து படித்தவர் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா. ‘பொது மக்கள் மத்தியில் பழகச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் வீட்டுக்கு வெளியே போகவிடாமல் பொத்திப் பொத்தி வளர்க்கப்பட்டவள் நான்’ என்றும்

‘பதுளை கண்டிராத மிகப் பெரிய கல்யாணம் எங்கள் கல்யாணம் என்று வந்திருந்தோர் பேசிக் கொண்டதாகவும், மேளதாளங்கள், பூமாலைகள், சீர்வரிசைகள், வரவேற்புக் கூட்டங்கள் என்று பதுளையைச் சுற்றியுள்ள சகல தோட்டத்து மக்களும், அரசியல் வாதிகள் உட்பட மூன்று நான்கு நாட்கள் அமர்க்களமாகிவிட்டது’ என்றும்

‘பதுமணத் தம்பதிகளான எங்களை வரவேற்று தோட்டங்களில் கூட்டம் போட்டார்கள், நான் இப்படிக் கூட்டங்களைக் கண்டதில்லை. சில இடங்களில் என்னைப் பேசச் சொன்னார்கள். எனக்கு மேடைகளில் பேசி பழக்கமில்லை, அதுவும் தமிழில் பேசிப் பழக்கமில்லை. உங்கள் வரவேற்புக்கும், அன்புக்கும் மிக்க நன்றி என்று வெட்கத்துடன் கூறி அமர்ந்து விடுவேன்’ என்றும் ஒரு நேர்காணலில் குறித்துள்ளார் இவர்.

எழுத்துத்துறைகளில், இலக்கியப் படைப்புத் துறைகளில், சமூக சேவைத் துறைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பெண்களுக்குத் திருமணம் ஒரு முட்டுக் கட்டையாகவும் சவாலாகவும் அமைந்து

விடுகின்றது என்னும் குரல்களே ஓங்கிக் கேட்கும் சூழலில் இந்தக் கோகிலம் சுப்பையா அவர்கள் ஒரு வித்தியாசமானவர்தான்.

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா ஆன பிறகுதான் தொழிலாளர்களுடனான பழக்கமும் பரிச்சயமும் கிடைத்திருக்கிறது. தன்னுடையதும் அவர்களுடையதும் இரு வேறு உலகங்கள் என்னும் உணர்வு எழுந்திருக்கிறது.

'தொழிலாளர்கள், அதிலும் குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளர்களின் துன்பங்கள், அவைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்ந்து காட்டும் அவர்களது தைரியம், அவலம் நிறைந்த வாழ்க்கையின் முடிவற்ற துயரங்கள் ஆகியவற்றால் அந்தப் பெண்களின்மேல் ஒரு மதிப்பும் இரக்கமும் என்னுள் எழுந்தன. தொழிற்சங்கங்கள் ஆண்களின் பிரச்சினைகளையே கவனித்தது. ஆண்களின் அடிமைகள் போலவே இப்பெண்கள் நடத்தப்பட்டனர்.

இப்பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்காக, விழிப்புணர்வுக்காக மாதர் சங்கத்தை தொழிற்சங்கத்தின் முக்கிய அம்சமாக வற்புறுத்தினேன். அமைத்தேன். ஆரம்பித்தேன். என்றெழுதுகின்றார் இவர்.

1949இல் வெளி உலகம் தெரியாத பெண்ணாக இருந்தவர் திருமணத்தின் பின் ஒரு தீவிரமான பெண்ணியவாதியாக மாறியுள்ளார். தொழிற்சங்கம் மூலமான இவருடைய மாதர் சங்க நடவடிக்கைகள் செயற்பாடுகள் காரணமாக வெளிநாட்டு மாதர் சங்கங்கள் இவருக்கு அழைப்பு விடுத்தன.

முதன் முதலாக 1955இல் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாக இவர் மேற்கொண்ட பயணம் இவரை ஒரு எழுத்தாளராகவும் மாற்றி இருக்கிறது.

கம்யூனிச நாடான செக்கோஸ்லவாக்கியாதான் இவர் சென்ற முதல் வெளிநாடு.

மாதர் சங்க மகாநாட்டில் இவர் ஆற்றிய ஆங்கில உரையை செக் மொழியில் மொழிபெயர்த்த மரியா என்னும் பெண் இவர் இந்தியத் தமிழ்ப் பெண், இலங்கையின் மலை நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்றறிந்து இந்திய மொழிகளை ஆராய்ச்சி செய்யும் பேராசிரியர் 'கமில் சுவலபில்' அவர்களை சந்திக்கச் செய்துள்ளார். இவைகள் இவருடைய எழுத்துலக சமூக, வாழ்வின் திருப்பு முனைகள்.

பதுளையில் கோரத் தாண்டவமாடிய 1957இன் இனக் கலவரம் கோகிலம் சுப்பையாவைப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு தமிழ் நாடேக வைத்தது. பிளைகளை அங்கே படிக்கப் போட்டு விட்டு இலங்கை வந்தார். வருவதும் போவதுமான வாழ்வுதொடர்ந்தது.

பதுளையின் இலக்கியப் பதிவுகள் எழுதிய மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் பெண்ணியச் சிந்தனையின் முன்னோடி இவர் என்று பதிந்து வைக்கின்றார்.

விரிவான வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் இவருக்கு நிறைய அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றன.

'மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் மாதர்கள்' என்று ஒரு சிறிய நூலை 1958ல் வெளியிட்ட பிறகே மலையகப் பெண் தொழிலாளர்களின் சரித்திரத்தை எழுத ஆசைப்பட்டதாகக் கூறுகின்ற கோகிலம் சுப்பையாவின் மனதில் தூரத்துப் பச்சைக்கான உருவாக்கம் நிகழ ஆரம்பித்திருக்கிது.

மலையக இலக்கியம் என்கின்ற பதம் அழுத்தமாக விழ ஆரம்பித்த அறுபதுகளிலேயே தூரத்துப் பச்சையின் கையெழுத்துப் பிரதி இவரிடம் இருந்திருக்கிறது. அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் பேராசிரியர் 'கமில் சுவலபில்' அவர்கள் சென்னை வந்திருந்தபோது தன்னுடைய நாவல் பிரதியை வாசிக்கக் கொடுத்துள்ளார்.

வாசித்து முடித்த பிறகு இது கட்டாயம் நூலாக வெளிவரவேண்டும். தமிழ் புத்தகாலயத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டு போங்கள் நானும் அவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்வேன் என்றாராம்.

1964ல் தமிழில் புத்தகாலய வெளியீடாக தூரத்துப் பச்சை நாவல் வெளிவந்தது.

விமர்சகர்களால், ஆய்வாளர்களால், வரலாற்றாசிரியர்களால், சிலாகித்துப் பேசப்பட்ட நாவல் இது.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பற்றி எழுதிய கலாநிதி நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களும் மலையக நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம் எழுதிய கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்களும் 'தூரத்துப் பச்சை' நாவலை விதந்துரைக்கின்றனர்.

புதுமைப் பித்தனின் துன்பக் கேணி சிறுகதையின் ஒரு விரிவாக்கம் போலிருக்கும் இந்த நாவல், மலையகத்தின் நான்குதலைமுறைகளின் சோக வரலாறு என்று இரு கலாநிதிகளுமே குறிக்கின்றனர்.

வாசகர்கள் மத்தியிலும் கவன ஈர்ப்பு கொண்ட நாவல் இது.

எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளைய தலைமுறையினர் மத்தியிலும் கூட இந்த தூரத்துப் பச்சை சலனமேற்படுத்தியுள்ளது என்பதறிய மகிழ்வாக இருக்கிறது.

சென்ற மாதம் ஒரு மாலைப் பொழுதில் பம்பலப்பிட்டி விஜித யாப்பா புத்தக சாலை அருகே உள்ள பஸ் தரிப்பில் கொழும்பு நோக்கி ஓடும் பஸ் ஒன்றில் ஏறுகின்றேன். சனமில்லாத நேரம்! ஓடத் தொடங்கிய பஸ்ஸுக்குள் சீட் தேடி அமரத் தடுமாறும் வேளை... 'ஐயா நீங்கள்...' என்று விளிக்கும் வினாக்குரல். திருப்பிப் பார்க்கின்றேன்..

எழுந்து நின்றால் பஸ்ஸை முட்டும் உயரம் நெடு நெடு வென்றிருக்கும் இளைஞன். புலோலியூர் இரத்தினவேலோனை நினைவுபடுத்தும் உடல் வாசு.

'... தெளிவத்தை ஐயா தானே...' குரலில் ஆர்வம் என்னை ஆனந்திக்கின்றது. முன் இருக்கையில் அமர்ந்தபடி 'நீங்கள்...?' என்றேன்.

'என் பெயர் வினோதரன், அய்யா உங்களுடைய ஞானம் நேர்காணல்களை ஒரு லயிப்புடன் வாசிக்கிறவன். அந்தப் படத்தின் மூலம் தான் உங்களை இனங்கண்டு, நீங்களாக இருக்கலாமோ என்னும் நினைவுடன்...' என்று தொடர்ந்தவர் 'மண்டபம், வேப்பம்பழம்' பற்றி எல்லாம் பிரஸ்தாபித்து விட்டு கோகிலம் சுப்பையாவிள் தூரத்துப் பச்சையை வாசிக்கும் உணர்வேற்பட்டது" என்றார்.

தூரத்துப் பச்சை பற்றிப் பேசுகின்ற அளவுக்கு இலக்கியம் அறிந்திருக்கும் அந்த இளைஞன் என்னை ஆகர்ஷித்தார்.

ஏதாவது எழுதுகின்றீர்களா என்று கேட்டேன்.

சென்ற ஞானத்தில் ஒரு கதை வந்திருக்கிறது என்றதுடன் புதியவர்களுக்கு ஞானம் களம் கொடுப்பது பற்றியும் களிப்புடன் உரையாடினார் வினோதரன்.

1948இல் இலங்கை சுதந்திரமடைந்தது. மலையக மக்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது.

பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த மலையக சமூகத்தினரை அரசியல் அநாதைகளாக்கி அலையவிட்ட கொடுமை உலகின் வேறு எந்த ஒரு நாட்டிலும் நடைபெறாதது.

மலையக அரசியல் வாதிகளின் அரசியல் தலைவர்களின் தீர்க்க தரிசனமற்ற தன்மைகளையும் இதற்கான காரணியாகக் கொள்ளலாம். என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஒருவேளை நடேசய்யர் நாடாளுமன்றத்துக்குள் இருந்திருந்தால் 57இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் வேறொரு முகத்துடன் 47இலேயே வந்திருக்கலாமோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. 1947 ஜூனில் சுதந்திரன் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டவர் கோ. நடேசய்யர். பிரேமஜியும், சில்லையூர் செல்வராசனும், அ.ந. கந்தசாமியும் உதவி ஆசிரியர்கள்.

1947 செப்டம்பரில் தேர்தல் வந்தது. நடேசய்யர் நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெறவில்லை.

1947 நவம்பரில் நடேசய்யர் அமரர் ஆனார். வாக்குரிமையைப் பறித்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டபோது அவர் உயிருடன் இருக்கவில்லை.

2009 ஓக்டோபர் ஞானம் (ஆத்ம் 08.112)

109ஆவது ஞானம் கண்டேன். ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்தபின் இக்கடிதம். எழுத்தாளர் தெளிவத்தையின் நேர்காணல் அருமையான, நேர்த்தியாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவரது எழுத்தைப்போல சுவாரசியமான அனுபவங்கள், நெஞ்சை உறைய வைக்கும் நினைவுகள், ஒரு குறுநாவலை ஒத்த நேர்காணல் மிக அருமை.

வாசகர் பேசுகிறார்

- சுதர்ம மகாராஜன், கண்டி.
(ஞானம் இதழ் III, 2009)

தோட்டத்துப் பாதையில் பஸ் ஓடத்தொடங்கி விட்டது என்றதும் தான் உங்களை தமிழ் நாட்டிலிருந்து உங்கள் ஓட்டு கூட்டி வந்ததாகக் கூறினர்! தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஓடுவது என்பது ஒரு புதுமையான அனுபவம்! நீங்கள் பதுளைப் பாடசாலைக்குக் கல்வி கற்கச் சென்றமைக்குக் கூட இந்தப் பஸ் ஓட்டமும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது... உங்கள் தோட்டத்துக்கு பஸ் ஓடத் தொடங்கிய அனுபவம் எப்படி இருந்தது.

தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஓடுவது என்பது ஒரு மாயை போன்றது தான். தோட்டத்துப் பாதைகள் மிகவும் குறுகலானவை. துரையின் காருக்கும், தோட்டத்தில் கொழுந்தேற்றும் லொறிக்குமே அந்தப் பாதைகள் இடம் கொடுக்கும். பேருந்து என்று பெயர்கொண்ட பஸ்களுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கும் வல்லமை இந்தப் பாதைகளுக்குக் கிடையாது.

தோட்டங்களை அண்மித்துள்ள மலையக நகரங்களை இணைக்கும் பாதைகளிலேயே பஸ் ஓட்டம் தொடங்கப்பட்டது.

கட்டவளைச் சந்தி என்பது ஒரு சிறுபட்டினம். சிறு பட்டினம் என்று சொல்லலாமா என்றும் தெரியவில்லை. அந்த நாற்பதுகளில் ஒரு தேநீர் கடையும் ஒரு பலசெலவுக் கடையும் தான் இருந்தன. இருந்திருந்து றோட்டோரத்தில் ஒரு கார் நிற்கும். யாராவது ஹயர் தேடி வருவார்களா என்று காத்துக்கொண்டு. அதுதான் கட்டவளைச்சந்தி.

கீழே நாராங்கொலையிலிருந்து ஓடிவரும் பாதையும், மேலே கந்தகெதரையிலிருந்து ஓடிவரும் பாதையும், ஹாலிஎலைக்கும், அதுதாண்டி பதுளைக்கும் ஓடும் பாதையும் ஒன்றுசேரும் சந்தி இது - இந்த மூன்று பாதைகளையும் விட்டு நான்காவதாகப் போகும் சின்னப்பாதைதான் ஊவா கட்டவளைத் தோட்டத்துக்குப் போகும் பாதை.

சட்டுவிரல் நீட்டி ஊவாகட்டவளை என்று ஆங்கிலத்தில் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெயர்ப்பலகை றோட்டோரத்தில் நிற்கிறது.

பதுளையில் இருந்து நாராங்கொல்லைவரை பஸ் ஓடத் தொடங்கியிருந்தது. நாராங் கொல்லை என்ற பெயரில் ஒரு தேயிலைத்தோட்டமும் இருக்கிறது. அங்குதான் நண்பர் ஒரு கூடைக்கொழுந்து என்.எஸ்.எம். ராமையா கணக்குப்பிள்ளை உத்தியோகம் பார்த்தார்.

கொங்கா தன்னை, சாரணியா, கந்தகெதர என்று மற்றப்பக்கம் செல்வோர் கட்டவளைச்சந்தியில் பஸ் இறங்கி மூட்டை முடிச்சகளுடன் நடைபோட வேண்டியதுதான். ஊவாக் கட்டவளைப்பக்கம் நாங்கள் நடப்பது மாதிரி.

கந்தகெதரையில் இருந்த தமிழ்ப்பாடசாலையில்தான் நண்பர் பெனடிக்ட் பாலன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவருடைய மலையகச் சிறுகதைகள், மற்றும் சொந்தக்காரன் நாவலுக்கான பின்புலம் அந்த வாத்தியார் உத்தியோகம்தான்.

ஊவா மாகாணத்தின் தலை நகர் பதுளை. சுற்றி மலைகளும் மலைகளினடியில் ஒரு பேசின் வைத்தது போலவும் உருவாகியுள்ள நகரம் பதுளை.

ஜில்லென்று பதுளையைச் சுற்றியோடும் பதுளைஓயா சிற்றாறு... சிலுசிலுவென்று வீசும் காற்று, பசுமரங்கள், பூந்தோட்டங்கள் என்று ஒரு அழகிய நகரம் பதுளை. பதுளை நகரத்தை சுவர்க்கமாக்கியவர்களும் மனிதர்கள்தான். பிறகு பிறகு நரகமாக்கியவர்களும் மனிதர்கள்தான். தேவ மனிதர்களும், அசுர மனிதர்களும்!

பதுளையிலிருந்து ஒருபக்கம் பசறை. அந்தப்பக்கம்தான் தெளிவத்தை இருக்கிறது. மறுபக்கம் ஹாலிஎல்லை.

ஹாலி எல்லையிலிருந்து ஒரு பாதை கட்டவளை, கந்தகெதர, நாராங்கொல்லை. இன்னொரு பாதை அட்டாம்பிட்டி, வெளிமடை, நுவரெலியா இன்னொரு பிரதானமான பாதை எல்லை, பண்டாரவளை, தியத்தலாவை கொழும்புவரை.

எனக்குத் தெரிய இரண்டு பஸ் கம்பெனிகள் பதுளையில் பஸ் ஓட்டின. ஒன்று பணக்காரக் கம்பெனி. Q.M.S. என்று வட்டத்துக்குள் பொறித்துக்கொண்ட இளம்பச்சை நிறப் பஸ்கள் அவை. பஸ் ஓடும் அழகைப்பார்த்தாலே அவர்களது பொருளாதாரப் பலம் புரியும். ஹாலி எல்லையைக்

கடந்து பண்டாரவளை றோட்டில் கொழும்புவரை பஸ் ஓட்டும் அதிகாரம் பெற்றிருந்த கம்பெனி அது. 'பாணதுறை மோட்டார் டிரான்ஸ்போர்ட்' என்பதன் சுருக்கமே அந்த பி.எம்.டி.

பதுளையில் படிக்கவந்த நாட்களில் எங்கள் மனதில் எழும் சின்னச் சின்ன ஆசைகளில் ஒன்றாக இருந்தது இந்த பச்சை வண்ணப் பஸ்களில் ஒன்றில் ஒரு தடவையாவது ஏறமாட்டோமா என்பது.

எங்கள் தோட்டப்பக்கம் ஓடாத பஸ்ஸில் நாங்கள் எப்படி ஏறலாம். ஹாலி எல்லைக்கு வந்ததும் அவர்கள் கொழும்புப் பாதைக்குள் திரும்பி விடுவார்கள்.

இப்படிச் செய்தால் என்ன. ஹாலி எல்லையில் இறங்கி எங்கள் பாதை பஸ்ஸில் ஏறிக் கொள்வோம் என்று தீர்மானித்து ஒரு நாள் அந்த அழகிய பச்சை வண்ண பஸ்ஸின் மடியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டோம். அமர்வும் சாய்வும் மெத் மெத்தென்றிருந்தது. அப்படி ஒரு சுகம், அப்படி ஒரு சொகுசு. அத்தைமடி மெத்தையடி என்பது போல.

கண்டக்டர் வந்தான். எங்கே என்றான். ஹாலி எல்லைக்கெல்லாம் ஏத்தமாட்டோம், பண்டாரவளைக்கு அந்தப் பக்கம் மட்டும்தான் எறங்கு என்று எங்கள் ஏக்கத்தை வலுவாக்கி விட்டு ஓடிப்போனான்.

ஜி.ஓ.சி. (G.O.C) என்ற மூன்றெழுத்தைப் பொறித்துக் கொண்டு பதுளையிலிருந்து கட்டவளை றோட்டிலும் வெலிமடை றோட்டிலும் பஸ் ஓட்டியவர்கள் ஜெனரல் ஓம்னிபஸ் கம்பெனியார் (General Omnibus Company) சிவப்புக் கலரடித்த இந்த பஸ்கள் ஒரு ஏழ்மைத் தன்மை கொண்டவை. ஏழைகளுக்கேற்ற எள்ளுருண்டை என்பதைப் போல! அதனால்தான் சிவப்படித்துக் கொண்டார்களோ தெரியவில்லை.

வண்ணங்களில் சிவப்பு வாலிபமும் வீரியமும் கொண்டது. அதனால்தான் உதிரம் அந்தக் கலரில் இருக்கிறது.

ஆனால் இவர்கள் இந்தப் பஸ்களுக்கு அடித்திருப்பதோ ஒரு மண்கலர் கலந்த சிவப்பு. கண்ணுக்கு ரம்யமற்றது.

அந்த நாட்களில் அரசு பஸ் சேவை கிடையாது. தனியார் கம்பெனிகளை அரசு பதிவு செய்து அனுமதிப்பத்திரம் வழங்கும்.

அதற்கான சட்டமூலம் நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த சட்டத்தின் படி பஸ் சேவைக்கான அனுமதிக்கோரும் விண்ணப்பதாரர் இலங்கையராக இருக்க வேண்டும். இலங்கையர் என்னும் சொல்லின் பொருள் சிங்களவர் - பவுத்தர் என்பதுதான்.

இந்தியத் தமிழ் மக்களின் செல்வாக்குகளைக் கட்டுப்படுத்துவதே சிங்களத் தலைவர்களின் குறிக்கோளாக இருந்தகாலம் அது.

இப்போது இந்திய என்கின்ற சொல்லை மட்டும் எடுத்து விடலாம்.

1930களுக்கு முன்பிருந்தே இந்த இந்தியத் தமிழர் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் அரசு தலைவர்களால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செயற்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

மக்களின் பாதுகாப்புக்காகவும் விடிவுக்காகவுமே சட்டங்கள் இயற்றப்படுகின்றன. ஆனால் இலங்கையில் தமிழ் மக்களைப் பொதுவாகவும், தோட்ட மக்களைக் குறிப்பாகவும் விலங்கிட்டு வைக்கவே சட்டங்கள் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளதை வரலாறுகள் சட்டி நிற்கின்றன.

'பேருந்துச் சேவை அனுமதிச்சட்டம்' பெரும் பணக்காரர்கள் இல்லாத ஒரு சில சிங்கள முதலாளிகளுக்கும் பஸ் சேவை நடத்தும் ஆவலை உண்டு பண்ணியது. அதன் விளைவுதான் இந்த GOC பஸ் கம்பெனி.

நாராங்கலை என்று போர்ட் போட்டுக் கொண்டு பதுளையிலிருந்து கட்டவளையூடாக பஸ் ஓடத் தொடங்கியதும் ஒரு வரலாறுதான்.

நீங்கள் ஆரம்பத்தில் கேட்டது போன்ற, தோட்டத்துப் பாதைகளில் பஸ் ஓடிய அனுபவம் எப்போது கிடைத்ததென்றால் 1956இன் ஆட்சிமாற்றத்துக்குப்பின் தெளிவத்தை றோட்டில் பஸ் ஓடத் தொடங்கியபோதே கிடைத்தது என்று கூறுவேன். பதுளையிலிருந்து பசறை நோக்கிய பாதையில் இரண்டாம் கட்டையில், பாரதி கல்லூரிக்கு முன்னால் இடப்பக்கமாகத் திரும்பி உள்ளே ஓடும் பாதையே தெளிவத்தைக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை.

பிரதான பாதையை விடவும் சீராகவும், சிமிந்திபோட்டது போல் வழுவழுப்பாகவும் இருக்கும் அந்த தோட்டத்துப் பாதையில் பெரிய துரையின் காரும் சின்ன துரைமார்களின் கார்களும், தோட்டத்துக்குச் சொந்தமான லொறிகளும் மட்டுமே ஓடும். வேறு வாகனங்கள் தோட்டத்துப் பாதையில் ஓட முடியாது. துரை விடமாட்டார்.

தெளிவத்தைக்கு உள் நுழையும் எல்லையில் ஒரு பெரிய கேட்டும் பூட்டும், காவற்காரனும் எல்லா நேரங்களிலும் இருப்பது பெரிய துரையின் உத்தரவின்படியே.

உள்ளே ஒரு பத்து மைலுக்கு மேல் பரந்து கிடக்கும், கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் ஏக்கரும் நான்கு டிவிஷன்களும் கொண்ட பெரியதோட்டம் தெளிவத்தை. தோட்டத்தின் மற்ற எல்லைக்குமப்பால் கெந்தக்கொல்லை என்னும் சிங்களக் கிராமம் இருக்கிறது. அந்த மக்களின் ஓட்டு அரசியல்வாதிகளுக்குத் தேவையாயிருந்தது.

‘தெளிவத்தையின் கேட்டை உடைத்து தோட்டத்து பாதையினூடாக இந்தக் கிராமத்துக்கு உங்களின் வீட்டிக்கு பஸ்ஸைக் கொண்டு வருவோம்’ என்று S.W.R.D. பண்டாரநாயகாவின் கட்சிக்காரர்கள் தேர்தல் பிரச்சார மேடைகளில் சூளுரைத்தார்கள்.

1956 இன் தேர்தலில் அவர்களே வென்றார்கள். ஆட்சி அமைத்தார்கள்.

அரசியல் கோழிமுட்டை அம்மிக்கல்லையும் உடைக்கும் என்பது ஒரு பழமொழி. இவர்களும் தான் உடைத்தார்கள். தெளிவத்தையின் கேட்டை!

மேடைபோட்டுப் பேசி, மைக்கில் பாட்டுக்கள் பாடி பஸ் ஒன்றுக்கு நீலக்கலர் காகிதப்பூ மாலை அணிவித்து தெளிவத்தையின் கேட் திறந்து கெந்தக்கொல்லைக்குப் பஸ் ஓட்டினார்கள்.

தெளிவத்தை தோட்டத்துப் பாதையின் இரு பக்கத் தேயிலைகளையும் உரசித் தேய்த்துக் கொண்டு பஸ் ஓடத் தொடங்கிய காட்சி அற்புதமானது. மறக்க முடியாதது. லயத்தோரங்களில் நின்று தோட்டத்து மக்கள் வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

தெளிவத்தையின் கேட்டுடைத்து பஸ் ஓடிய வரலாற்றை எனது “மாறுதல்கள்” என்னும் அஞ்சலி இதழ் தொடர் நாவலில் பதிந்து வைத்திருக்கின்றேன்.

நாவலின் ஒரு ஆறு அத்தியாயத்துடன் அஞ்சலி நின்று போனதால் நாவலும் நின்றுபோய் விட்டது.

இந்தப் பஸ்களில் தோட்ட மக்கள் பயணம் செய்யப்படும் அவஸ்தைகளை ‘பயணம்’ என்னும் சிறுகதையாக கலைமகளில் எழுதியிருந்தேன்.

கட்டவளைக்குப் பஸ் ஓடிய காலத்தில் நான் சிறுவனாக இருந்ததுடன், தோட்டத்துக்கு வெளியேதான் இந்த பஸ் சேவைகள் நடந்தன என்பதும் என் மனதில் பாதிப்பெதையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

கட்டவளையில் பஸ் இறங்கி நானும் அண்ணனும் நடப்போம், நடப்போம், நடப்போம் வீடு வராதா! ரெட்டை வாங்கி தாண்டி, மாரியம்மன் கோவில் வந்து படி இறங்கத் தொடங்கினால் முன்னூற்று சொச்சம் படிகள் இறங்கி வீடு வந்துசேர இருட்டிக் கொண்டுவரும்.

இப்போது இறங்கும் இந்த 300 சொச்சம் படிகளை காலையில் ஏறியாக வேண்டும்.

கும்பகோணம் லிட்டில் பிளவர் ஹைஸ்கூலில் இருந்து ஐந்தாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்துள்ளதாக எனக்கும் ஆறாம் வகுப்பில் சித்தி என்று அண்ணனுக்கும் சர்ட்டிபிக்கேட் இருந்தது.

ஆளு செயிண்ட்ஸ்டீஸ் ‘Saint Bedes’ கல்லூரிக்குச் சென்று பிரின்சிபலைக்கண்டு பேசினார்கள்.

நாங்கள் இருவரும் டிரக்டர் ரும் வாசலில் நிற்கின்றோம் பிறகு பெரிய பிரதர் எங்களைக் கூப்பிட்டார். பேசினார்... எழுதச் சொன்னார், ஜெபம் கூறச் சொன்னார். பிறகும் ஏதேதோ சம்பிரதாயங்கள் நடந்தேறின. ஆளுவிடம் கொஞ்சநேரம் பேசினார்.

வெளியே வந்த பிறகு ஆளு கூறினார்கள் ‘எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தேன் சரிவரவில்லை’ என்று

எங்களுக்கு திக் கென்றிருந்தது.

பிறகு ஆளு கூறினார்கள் ‘ஆறாம் வகுப்பிற்கும் ஏழாம் வகுப்பிற்கும் தான் வாதாடிப் பார்த்தேன். முடியவில்லை. நான்காவதிலும் ஐந்தாவதிலும் சேர்த்துக் கொண்டார். ஆங்கிலம் போதாது என்று கூறினாராம்.

இந்திய ஆங்கிலம் இலங்கைக்கு ஒத்துவராதுதான்.

எனக்கும் ஒரே ஏக்கமாகத்தான் இருந்தது. எத்தனை தடவைகள் தான் நான்காவதில் படிப்பது.

அளந்ததை அளந்தால் குறையும் என்பது பழமொழி. எதைக்கொண்டு எங்கள் கல்வித்தராதரத்தை அளக்கின்றார்களோ தெரியவில்லை. அங்கேயும் குறைவு என்றார்கள். தோட்டப்பாடசாலையில் ஐந்தாவது சித்தியுடன் சென்ற என்னை நான்காவது வகுப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். சரி என்று மீண்டும் ஒரு முறை நான்காவதையும் ஐந்தாவதையும் படித்து சித்தி பெற்ற அத்தாட்சியுடன் வந்தால் இங்கேயும் குறைகிறது என்கின்றார்கள்.

புனித பீட்ஸ் கல்லூரியின் நான்காம், ஐந்தாம் வகுப்புக்கள் என்னையும் அண்ணனையும் உள்வாங்கிக் கொண்டன. அந்த வருட இறுதிப் பரீட்சையில், எனக்கு இரட்டைச் சித்தி கிடைத்தது.

ஐந்தாவது படிக்காமலே ஆறாம் வகுப்பேற்றப்பட்டேன். ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து அண்ணனும் நான்காம் வகுப்பிலிருந்து நானும் ஆறாம் வகுப்புக்கு வந்து சேர்ந்ததால் இருவரும் ஒரேவகுப்பில் வாசிக்கும் வசதி பெற்றிருந்தோம்.

இதில் என்ன வசதி என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். இலவசக்கல்வி இலவசம் பாடப் புத்தகம் என்பதெல்லாம் தெரியாத காலம் அது.

பள்ளிக்கூடக் கட்டணம், பஸ் செலவு என்று செலவுகள் ஆளுவை அழுத்தும். உத்தியோகத் துக்கான எட்டு மணிநேரத்திலும் ஆளு பள்ளிக்கூடத்தில்தான் இருப்பார்கள். ஒரு பகற் பொழுதின் பன்னிரண்டு மணிநேரத்தில் மீதமிருக்கும் நான்குமணி நேரமும் ஆளு காய்கறித் தோட்டத்திற்குள்ளும், ஆடுமாடுகளுடனும் தான் இருப்பார்கள். வெய்யிலும், வியர்வையும், உழைப்பும் அவர்களை உறுதி கொள்ளச் செய்திருந்தன.

பள்ளிக்கூட நேரத்தில் வாத்தியாரை அங்கே கண்டேன், இங்கே கண்டேன் என்று யாரும் பிராது பண்ணமுடியாது. தோட்டத்துமக்கள், தோட்டத்தலைவரிலிருந்து மற்ற உத்தியோகத்தர், துரை வரை அனைவரும் ஆளுவின் நேர்மையிடம் சரணடைந்தவர்களே.

வருடாவருடம் எங்கள் இருவருக்கும் புதுப் புத்தகங்களை வாங்க வேண்டும். அது ஒரு அடிசனல் செலவுதான்.

பாடப் புத்தகங்களிலிருந்து, கொப்பிகள்வரை இவ்விரண்டு வாங்கியாக வேண்டும்.

இருவரும் ஒரே வகுப்புக்கு வந்ததன் பின்னர் பாடநூல்கள் ஒவ்வொன்றில் சமாளிக்கக் கூடியாத இருந்தது. ஒரு சில பாடப்புத்தகங்கள் வாங்காமலே நாங்கள் படித்திருக்கின்றோம். திறமைச்சித்தி பெற்றிருக்கின்றோம்.

நாராங்கொலைக்குப் பஸ் ஓடத்தொடங்கிய சிறிது காலத்தின் பின் கந்தகெதரைக்கும் ஒரு பஸ் ஓடத் தொடங்கியது. அதன் பிறகு பதுளை செல்ல எங்களுக்கு இரண்டு பஸ் இருந்தது.

கல்லூரிப் படிப்பின் கூடுதல் செலவினங்களைச் சமன் செய்ய ஆளு ஒரு புதுவழி தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நிர்ப்பந்தங்கள் மனிதனை புதுப்புது தேடுதல் நோக்கி விரட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

ஆளு காலை நான்கு மணிக்கு எழும்புவார்கள். பட்டி சுத்தம் செய்து, பசுக்களை இடுப்புக்குக்கீழ் கழுவி, பால் கறக்கத் தொடங்குவார்கள்.

இந்தப் பால் கறக்கும் படலம் கவனத்திற்குரியது. கழுவி காயவைத்திருக்கும் ஒரு செம்பு. அதேபோல் காயவைத்திருக்கும் ஒரு கைவாளி. கொஞ்சம்போல் வெண்ணெய் கொண்டிருக்கும் ஒரு குப்பி. இவை மூன்றும் பால் வைக்கும் அந்த அட்டாலின் மூலையில் காலை, மாலை இருக்க வேண்டும். அது அது அதனதன் இடத்தில் இல்லா விட்டால் வீட்டில் ரகளைதான். இந்த மூன்றுடன் இன்னொரு கைவாளியில் கைதாங்கும் சூட்டுடன் வெந்நீர்.

இவைகளுடன் ஆளு பட்டிக்குச் செல்வார்கள். பசுவின் மடியின் கீழ் குத்துக்கால் போட்டமர்ந்து சுடுதண்ணீரை கையிலள்ளி மடியில் அறைந்தறைந்து, மடிசுற்றித்தேய்த்து, மீண்டும் மீண்டும் சுடு நீரடித்து காம்புகள் நான்கையும் உருவி விட்டு, ஈரக்கை துடைத்து, குப்பியிலிருக்கும் வெண்ணெய்யை விரலில் தொட்டு காம்புகளில் தடவுவார்கள்.

பின் தொடைகளுக்கிடையில் பிதுங்கி நிற்கும் மடி அடி வயிறு வரை பூரித்து நிற்கும். காம்புகள் நான்கும் சிவந்து புடைத்து நிற்கும்.

உணர்ச்சி தாங்காமல் பசு மெதுவாகத் தலை திருப்பி ஆளுவின் தோளை உரசும். தோளில் தலை சாய்த்து மகிழ்வு கூறும். சரி... சரி... என்று அதன் மகிழ்வை ஏற்று இடது கையால் கழுத்தை தட்டிக்கொடுத்து விட்டு பால் கறக்கத் தொடங்குவார்கள்.

கழுவிக்காய்ந்திருக்கும் பால் செம்பை முழங்காலில் இடுக்கி வைத்து, காம்பை அழுத்தி உருவி இழுக்கையில் ஒரு வெண்கல ஓசையுடன் பால் சீறிப்பாயும் செம்புக்குள். வலக்கையும் இடக்கையுமாகச் சீராக மாறி மாறி இயங்க கிளிங் கிளிங் கென்று கேட்கும் ஒலி, செம்பு நிறைய நிறைய சர் சர்ரென்று ஒலியுடன் நுரைத்து நிற்கும். செம்பு நிறைந்ததும் சற்றே தூரத்தில் வைத்திருக்கும் அந்தப் பால் வாளியில் ஊற்றிவிட்டுக் காலியான செம்பில் மீண்டும் வெண்கல ஒலி கேட்கும்.

இந்த ஒலி தந்த இசை இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கும் ரீங்கரிக்கும் சக்தி கொண்டது.

இதேபோல் மூன்று பசுக்கள் பால் தருகின்றன. எப்படியும் பதினைந்து போத்தல் பால் தேறும். கூடுமே தவிரக் குறையாது. மாலையில் சில வேளை குறையலாம். காலைக் கறவையில் குறைய வாய்ப்பே இல்லை.

பதுளை நோக்கி ஓடும் பஸ் ஹாலி எல்லை தபாற்கந்தோர் தாண்டியதும் கொஞ்சநேரம் நிற்கும். தபாற் கந்தோர், அருகே ஒரு சிங்களவரின் தேநீர்க்கடையும் பேக்கரியும் இருந்தன.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் பத்துப் போத்தல் பால் தருவதாக ஆளு அந்த பேக்கரி முதலாளியுடன் பேசி முடிவெடுத்திருக்கின்றார்கள்.

மூடிபோட்ட குறுகிய வாயும், அகன்ற வயிறும், நீண்ட கைப்பிட்யும் கொண்ட ஒரு பால் வாளி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது.

பத்துப் போத்தல் பால் அளந்து ஊற்றி துடைத்து மூடி போட்ட பால்வாளி நாங்கள் பாடசாலைக்குக் கிளம்புகையில் தயார் நிலையில் இருக்கும். இந்தப் பால் வாளியுடன்தான் அந்த முன்னூற்றிச் சொச்சம் படியேறுவோம். அண்ணனும் நானுமாக மாறி மாறித்தூக்கிக் கொள்வோம். கட்டவளைச்சந்திவரை ஓட்டமும் நடையுமாகி, பஸ் ஏறி போஸ்ட் ஆபீசிடம் பஸ் நின்றதும் இறங்கி ஓடி பால் வாளியைக் கொடுத்துவிட்டு ஓடி வந்து பஸ் ஏறிக் கொள்வோம்.

இன்றைக்கு நான், நாளைக்கு நீ என்று 'டைம்டேபிள்' போட்டுக் கொள்வோம் நானும் அண்ணனும்.

ஒரு நாளாவது, பால் கொடுக்க நாங்கள் இறங்கி ஓடிய நேரங்களில் எங்களை விட்டு விட்டு இந்தப் பஸ் ஓடிப்போனதே இல்லை. சில நிமிடம் காத்திருந்தும் ஏற்றிக் கொள்ளும் நல்லவர்களாக பஸ் கண்டக்டர்கள் இருந்த நாட்கள் அவை.

மாலையில் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும்போதும் அப்படியேதான். தபாலாபீஸ் தரிப்பில் இறங்கி ஓடி தயாராய் இருக்கும் வெற்று வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வந்து ஏறிக்கொள்வோம். கல்வி என்னும் பயிருக்குக் கண்ணீர் என்னும் மழை வேண்டும் என்றொரு சொல்லாடல் தமிழில் உண்டு.

வாத்திமாரிடம் அடிவாங்குவதால் அழுகையில் வரும் கண்ணீர் மட்டும் அல்ல அது.

கல்விக்காகப் படும் கஷ்டங்களும் கண்ணீர் என்னும் குறியீட்டுக்குள் அடக்கம்தான்.

தமிழ்வாணனின் கல்கண்டும் அவருடைய சங்கர்லாலும் மாணவர் மத்தியில் சங்கமமாகி இருந்த பெயர்கள். கொலையும் கொலையைத் துப்பறிந்து கண்டு பிடிப்பதுவுமே சங்கர்லால் கதைகளின் மையம்.

'பால்காரப் பையன்' என்றொரு துப்பறியும் கதை எழுதி அதைக் கல்கண்டு தமிழ்வாணனுக்கு அனுப்பிவைத்த நினைவு என்னில் பசுமையாக இருக்கிறது.

நான்தான் பால்காரப் பையன். நானே தான் சங்கர்லால் என்பதாக எண்ணி எழுதிய கதை அது. கல்கண்டு அதை எல்லாம் போடாது என்பது அப்போது தெரியவில்லை.

கல்கண்டு ஒரு சின்னப் பத்திரிகை. தமிழ்வாணனின் கேள்வி பதிலும் அவருடைய சங்கர்லால் துப்பறியும் கதைகள் மட்டுமே கொள்ளக்கூடிய ஒரு சின்னச் சஞ்சிகை.

ஆனாலும் கதை எழுதுகின்ற ஒரு மனம், ஒரு நினைவு பால்வாளியுடன் பஸ் ஏறிய அந்தச் சின்ன வயதிலேயே இருந்திருக்கிறது.

2009 நவம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 2013)

இலங்கையின் சட்டங்கள் சிறுபான்மை மக்களுக்கு விலங்கிடும் வகையிலேயே, அதற்காகவே உருவாவதாகவே கூறினீர்கள்! அதுபற்றிக் கூறினீர்களா! அதை எப்படி உணர்கின்றீர்கள்?

கைப்புண்ணுக்கு கண்ணாடி தேவையில்லைத்தான்! 1883இல் சிங்கள பெளத்தம் என்ற விழிப்பு நிலையில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு கெதிரான வன்முறைக் கலவரம். 1915இல் முஸ்லீம்களுக்கு கெதிரான வன்முறைகள். 1930இல் மலையாளிகளை நாட்டை விட்டு விரட்டுவதற்கான, ஏற்பாடுகள் அதையொட்டிய கலவரங்கள் 1948இல் மலையகத் தமிழர்களை நாடற்றோர் ஆக்கிய பிரஜாஉரிமைச் சட்டம், 1956இல் தமிழர்களுக்கெதிரான இனக்கலவரம் என்று சிறுபான்மையினரை அடக்கி வைக்க பெரும்பான்மை இன அரசியல் தலைவர்கள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் ஒளிவு மறைவு அற்றவை. 1983இன் ஆடிக் கலவரம் இதன் உச்சம்.

சிங்கள இனம் 2500 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட சான்றாதாரமுள்ள தொடர்ச்சியான வரலாற்றைக் கொண்டது. இலங்கைச் சிங்களவரின் வரலாற்றை விடப் பழமையான வரலாறு இவ்வலகில் வேறெதுவுமில்லை. இலங்கை சிங்களவருக்குரிய நாடு என்பது வரலாற்றுச் சான்றுகள் கொண்டது என்பது போன்ற கருத்தியல் பிரச்சாரங்கள் எல்லாக் காலங்களிலுமே முன்னெடுக்கப்பட்டவை, முன்னெடுக்கப் படுகின்றவைகள்தான்.

இலங்கையின் அரசியல் சட்டங்கள் இவைகளை இந்த சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்கத்தை செழுமையுடன் வளர்த்தெடுக்க ஒரு வேலியாகவும் பசளையாகவுமே ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டவை கள்தான்.

இந்தியத் தமிழராகிய தோட்டத் தொழிலாளருக்கு பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று சிபார்சு செய்த 1928இன் டொனமூர் ஆணைக்குழு பற்றிய சட்ட நிர்வாக சபையின் வாதப்பிரதிவாதங்களின்போது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமைப் பிரேரணை சிங்களவர்களின் அழிவிற்கான ஆரம்பம் என்றே அத்தனை அங்கத்தவர்களும் பேசியுள்ளனர்.

இது ஒரு அபாய அறிவிப்பு என்று கூறிய டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்கள் தொடர்ந்தும் 1948இல் பிரஜாஉரிமை சட்ட மூலத்தைக் கொண்டுவந்து அமுல்படுத்திக் கொண்டதுவரை இந்தியத் தமிழர்களுக்கெதிராகப் பொதுவாகவும், தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கெதிராகக் குறிப்பாகவும் மேற்கொண்ட இனத்துவேச நடவடிக்கைகள் வரலாற்றில் ஆறாத்தமும்பாகப் பதிந்துள்ளவை.

- காணிச்சீர்திருத்தச் சட்டம் - 1935

நிலமற்ற விவசாயிகள் மற்றும் மத்தியதர வகுப்பினருக்கு அரசகாணிகளைப் பகிர்ந்தளிக்கும் சட்டம் இது. நிலமற்றவர்கள் - மத்தியதரவகுப்பினர் என்ற வரையறைக்குள் இந்தியத் தமிழர்கள் வரமாட்டார்கள் என்று கூறிய சட்டம் இது.

- கிராமியக்கமிட்டிச் சட்டம் 1889 - திருத்தப்பட்ட கிராமசபை மசோதா சட்டம் 1937. இச்சட்டத்தின் மூலம் கிராமியக் கமிட்டிகளில் பங்கு பற்றும் உரிமையும் கிராமப்புறத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கும் உரிமையும் தோட்டப்புற மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது.

- மீன்பிடிச்சட்டம் - 1940. இந்தச்சட்டத்தின்படி இலங்கைக் கடலில் மீன் பிடிக்கும் உரிமை இலங்கையருக்கு மாத்திரமே உண்டு என்பதை வலியுறுத்தியசட்டம் இது.

இன்று ஊடகங்கள் மூலமாக அதிகம் பேசப்படும், இலங்கை மீனவர்கள் - இந்திய - தமிழக மீனவர்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கான ஒரு சட்ட மூலமாக இதனைக் காண்பதை விடவும் இன்னொரு நோக்கமும் இந்தச் சட்டத்துக்கு உண்டு.

இலங்கை வாழ் இந்தியர்களுக்கெதிரானதுதான் இந்தச் சட்டமும் என்றால் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு கொஞ்சம் சங்கடமாகத்தான் இருக்கும்.

மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு கொண்டு வரப்பட்ட மக்கள் மன்னார் ஊடாகத்தான் கொண்டுவரப்பட்டார்கள் என்னும் வரலாறு நாம் அறிந்ததே.

மண்டபம் முகாமில் அவர்கள் தங்கவைத்து காலரா தடுப்பூசி அடித்துத்தான் இலங்கை அரசாங்கம் அவர்களைக் கூட்டிவந்தது.

கள்ளன் பெரிதா காப்பான் பெரிதா என்று தமிழில் ஒரு கேள்வி உண்டு.

இலங்கை அரசின் அத்தனை காப்புறுதிகளையும் மீறி மன்னார் மாவட்டத்தின் கரையோரப் பகுதிகளை காலராநோய் காவு கொண்டுள்ளது.

‘காட்டாஸ்பத்திரியில் இந்தியாக்காரருக்குக் காலரா தடுப்புப் போட்டுத்தான் மலைநாட்டுக்கு அனுப்பியது அரசாங்கம்... போகிறபோக்கில் பாழாய்ப்போன காலரா இங்கிருந்த சாமிகளையும் தின்னுட்டுத்தான் மலையேறுச்சு... பொத்து பொத்தெண்டு செத்துச் செத்துத்தான் விழுந்ததுகள்...’ என்று தன்னுடைய ‘லோமியா’ நாவலில் எழுதிச் செல்கின்றார் மன்னார் படைப்பாளி எஸ்.ஏ. உதயன். பிந்திய இருபதுகளில் காலரா, முப்பதுகளின் முதலிரண்டு ஆண்டுகளில் சூறாவளி என்று மன்னார் தீவின் நீண்ட கடலோர மக்கள், கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பலியானதைத் தொடர்ந்து மீன்பிடித்தொழில் ஸ்தம்பித்து விட்டது!

கடற்றொழிலுக்கு ஆட்களின்றி சம்மாட்டிமார்கள் கவலை கொண்டு சோர்ந்தனர்.

இழுவைக்கு ஆட்களின்றி கரைவலைகள் குவிந்து கிடந்தன. தேனெடுப்பவன் புறங்கை நக்குவதுபோல், மலைநாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவர்களில் சிலர் பேசாலைக்குத் திரும்பிவிடப்பட ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் கடலே தெரியாத அவர்கள் கடலோடி மீன் பிடிக்கும் தொழிலுக்குச் சரிவரமாட்டார்கள் என்பதால் அது கைவிடப்பட்டது. ராமேஸ்வரம் பக்கமிருந்து மீன்பிடிக்காரர்கள் அரச சம்மதத்துடன் சட்ட பூர்வமாகக் கூட்டிவரப்பட்டனர். நல்ல தோணிமூலம் ஐம்பது பேர் என்றால் கள்ளத்தோணி மூலம் நூறு பேர் என்று மன்னாரைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்கள் கடற்றொழிலால் ஜொலிக்கத்தொடங்கியது. முப்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இந்த இந்திய மீனவர் வருகை தொடங்கியது.

இலங்கைக் கடலில் மீன்பிடிக்கும் உரிமை இலங்கையருக்கு மாத்திரமே உண்டு, மற்றவர் மீன்பிடிக்க அனுமதி கேட்டு விண்ணப்பிக்க வேண்டும் என்று கூறும் மீன்பிடிச்சட்டம் 1940இல் அமுலாக்கப்படுகின்றது என்னும்போது இந்தியர்களின் தொழிலை கட்டுப்படுத்த ஏற்பட்டதுதான் இது. பேருந்து சேவை அனுமதிப்பத்திரம் சட்டம் 1942இல் அமுலுக்கு வருகின்றது. இலங்கையில் பஸ் ஓட்டும் உரிமை இலங்கையருக்கே உண்டு என்பதை வலியுறுத்திய சட்டம் இது என்பதை முன்பே கூறினேன்.

இலங்கையருக்கே உரியது. இலங்கையரையே உள்ளடக்குகிறது என்று இயற்றப்பட்ட இச்சட்டங்கள் இலங்கையர் அல்லாதோருக்கு எதிராகவே செயல் படுவதற்கான ஒரு விசையாகவே அமைந்தது.

யார் இந்த இலங்கையர் அல்லாதோர் என்பதற்கு ஒரு விளக்கமாகவும் விடையாகவும் வந்தது தான் இலங்கைக் குடியரிமைச் சட்டம் - 1948.

மலையகத் தமிழருக்கெதிரான அனைத்துச் சட்டங்களினதும் உச்சம் இது.

இதைச் சமர்ப்பித்து உரையாற்றிய பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்கள் “நாம் எமது சொந்த பிரஜா உரிமைச் சட்டங்களை வைத்திருப்பது அவசியம்” என்றார்.

இந்தியர்கள் தங்களை விழுங்கிவிடுவார்கள் என்கின்ற அவருடையதும் அவரைச் சார்ந்தோரதும் அச்சம் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் தவிர்ந்துக் கொண்டது.

‘ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட சுதந்திரத்தை இந்தியர்களின் கைகளில் ஒப்படைக்க மாட்டேன் என்று சூளுரைத்தவர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா. பிந்தி வந்த டட்லியோ ராமசாமிக்கும் மீனாட்சிக்கும் வாக்குரிமையைத் தடுத்ததன் மூலம் இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழரின் தொல்லைகளை நாங்கள் இலகுவாகத் தீர்த்துக்கட்டிவிட்டோம் என்றார்.

பிரஜா உரிமைச்சட்டம் 1948 ஆகஸ்டிலும் இந்திய பாகிஸ்தானியர் குடியிருப்பாளர்சட்டம் 1948 டிசம்பரிலும் கொண்டுவரப்பட்டபோது அவை பற்றிய விவாதங்கள் பாராளுமன்றத்திலும் செனட்சபையிலும் நடந்தன.

செனட்டர் பெரி சுந்தரம் அவர்கள் பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ‘அவர் எனது நண்பராக ஒருகாலத்தில் இருந்தார். ஆனால் சமீபகாலங்களில் இனத்தீவிரவாதிகளிடம் அடிபணிந்திருக்கின்றார். அவர் இந்த நாட்டின் பிரதமராக, ஜனாதிபதியாக, சக்ரவர்த்தியாக வேண்டுமானாலும் வரட்டும். அதற்காக நீதி நியாயங்களுக்கு புறம்பாகச் செயற்படக்கூடாது’

என்றும் நீங்கள் கொண்டுவரும் ஒவ்வொரு சட்ட மூலமும் ஏதோ ஒரு வகையில் எம்மக்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதாகவே அமைகிறது... இலங்கையர் அல்லது சிங்களவர் என்று பெருமை கொண்டாடும் அனைவரும் ஏதோவொரு காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களே என்றும் குறிக்கின்றார்.

பாராளுமன்றத்தில் இச்சட்ட மூல விவாதத்தின் போது, கம்யூனிஸ்ட்கட்சியின் பீட்டர் கெனமன், லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் என்.எம். பெரேரா, கொல்வின் போன்றவர்கள் இந்தப் பிரஜாஉரிமைச்சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தவர்கள் ஹிட்லருக்குச் சமமானவர்கள் என்றும் இனவாத நோக்கம் கொண்டவர்கள் என்றும் குற்றம் சுமத்தினர்.

அறுபது வருடங்களின் பின்பு, அண்மையில் வீரகேசரியில் 'சகல இனங்களையும் அரவணைத்துச் செல்லும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி' என்று கொட்டை கொட்டை எழுத்தில் தலையங்கம் இட்டு டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் படத்துடன் கட்டுரை எழுதுகின்றார்கள். நாமும் சகித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

சகிப்புத் தன்மைக்குப் பெயர் பெற்றவர்களாயிற்றே நாம்.

அந்த நாட்களில் வெளிவந்த வீரகேசரியின் முதல் ஆசிரியரான எச். நெல்லையா அவர்கள் எழுதிய சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு என்னும் நாவல் சிங்கள அரசியல் வாதிகளின் மலையகத்தமிழர் மீதான இனக்குரோத நடவடிக்கைகள் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது. கண்டியில் நடந்த ஒரு தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் ஒரு அரசியல்வாதி இந்தியத் தமிழர்களின் கடைகளை எமது சிங்களச் சகோதரர்கள் பகிஷ்கரிக்கவேண்டும் என்று முழங்குகின்றார்.

எந்த ஒரு காலகட்டத்திலும் அந்த அந்தக் காலத்து வாழ்வின் யதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிப்பவையாகக் கலை இலக்கியங்கள் இருக்கவேண்டும் என்னும் நியதிக்கொப்ப நியாயத்தின் பக்கம் நின்று காலத்தைப் பதிவு செய்துள்ள கம்பீரம் இந்த நாவலுக்கும் உண்டு.

கணக்கிலடங்காத் துண்டுப்பிரசுரங்கள், இரண்டுபக்க மூன்றுபக்க இலவசக் கை ஏடுகள், ஒரு சதம் விலையில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு சிங்களப் பத்திரிகை போன்றவைகள் மூலம் இனத்துவேச விஷம் கக்கப்பட்ட விதங்கள் பற்றியும் இந்த நாவல் பேசுகிறது.

கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தனா அவர்கள் எழுதியுள்ள Ethnic and Class Conflicts in Sri Lanka என்னும் நூலில் பிந்திய முப்பதுகளில் ஏ.ஈ. குணசிங்க வெளியிட்ட குறைந்தவிலை தொழிற்சங்க ஏடான 'வீரயா' பற்றியும் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களை சிறுபான்மையினருக் கெதிராக அது தூண்டிவிட்ட விதம் பற்றியும் எழுதிச் செல்கின்றார்.

இலங்கையின் இன, வர்க்க முரண்பாடுகள் என்னும் பெயருடன் இந்த நூல் தமிழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. (1987இலும் 1995இலும்) குமரன் பதிப்பகம் வெளியிட்ட இந்த நூலைத் தமிழ்ப் படுத்தியவர்கள் செ. கணேசலிங்கன், மு. நித்தியானந்தன், சித்திரலேகா மௌனகுரு ஆகியோர் என்பதும் நமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டியதே.

அதிகம் அறியப்படாத, நாவலான எச். நெல்லையாவின் இந்த நாவல் பற்றிய ஒரு விரிவான அறிமுகக் குறிப்பை "ஞானம்" சஞ்சிகையில் நான் எழுதியது உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்.

எனக்கு நான்கு வயதாக இருக்கும்போது வெளிவந்த நாவல் இது. 1940ல் வெளிவந்த இந்த நாவலை ஒரு ஐம்பது ஆண்டுகளின் பின் எனக்கு 'வாசித்துப் பாருங்கள் அது பற்றி எழுதுங்கள்' என்று வீடு தேடி வந்து கொடுத்தவர் அமரர் தேசாபிமானி பி. ராமநாதன் அவர்கள். கே. கணேஷ் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பரான ராமநாதன் அவர்கள் கணேஷையும் கூட்டிக் கொண்டு என்னைத்தேடி வந்ததை வீட்டுக்கு வந்தபோது நான் அதிர்ந்துதான் போனேன். இரண்டும் இரண்டு இலக்கியச் சுரங்கங்கள். தோண்டத்தோண்ட இலக்கியச் செய்திகளும், தகவல்களும், நிகழ்வுகளும், வந்து கொட்டிக் கொண்டே இருக்கும். அவர்களிருவரும் என் வீட்டின் முன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு கடவுளைக் கண்டுவிட்ட பக்தனைப் போல் எனது தடுமாற்றம் கண்ட அவர்கள் என்னை ஆசுவாசப்படுத்தினார்கள்.

அவர்களை வீட்டினுள் நான் அழைத்துச் செல்வதற்குப் பதிலாக அவர்கள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தார்கள்.

எழுத்தாளர்களிடையே இலக்கியவாதிகளிடையே இது போன்ற சந்திப்புகள் மிகவும் அத்தியவசியமானவைகள், ஒரு இலக்கியத்தொடர்ச்சிக்கான செழுமைமிகு அத்திவாரங்கள் இச் சந்திப்புக்கள்.

நான் பெரியவன் நீ சின்னவன் என்பது போன்ற தாழ்வுச்சிக்கல்களற்றதும், பரஸ்பரம் அன்பும், அந்நியோன்யமும், மதிப்பும் கொண்ட இதுபோன்ற இலக்கியக் காரர்களின் சந்திப்புக்கள் சக்தி மிக்கவை. ஒரு தொடர்ச்சியான இலக்கியச் செயற்பாட்டுக்கும், வளர்ச்சிக்கும், செழுமைக்கும் கைகொடுக்கும் வல்லமை கொண்டவை.

அறுபது எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அப்போதைய வசதிக்கும் வளத்துக்கும் ஏற்ப அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள், வெளியிட்ட இதழ்கள், நூல்கள் பற்றிய செய்திகள், மட்டுமன்றி பார்வைக்கும் அவைகளில் ஒன்றிரண்டு கிடைப்பது எத்தனை மகிழ்வானது.

இலக்கியத் தேடல்களுக்கான வழிமுறைகள் மூடப்பட்டும், வசதிகள் வாய்ப்புக்கள் மிகவும் அரிதாகவும் இருக்கின்ற நமது தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இதுபோன்ற மூத்தவர்களின் தொடர்பும் நட்பும் எத்தனை முக்கியத்துவம் கொண்டவை.

இந்தத் தொடர்புகள் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நான் எவ்வளவோ இழந்தவனாகி இருப்பேன். மூத்தவர்கள் மட்டுமன்றி சமகாலத்தவர்களின் தொடர்பும் நட்பும்கூட எனக்கு ஒரு சக்தியாகவும் அமைந்துள்ளது.

வைத்தியக் கலாநிதி எம்.கே. முருகானந்தன் அவர்கள் என்னைப் பார்க்க ஒரு நாள் இல்லம் நோக்கி வந்தபோது அவர் கையில் ஒரு பாரசல் இருந்தது. தனக்கே உரித்தான சிரிப்புடன் உங்களுக்குத்தான் என்றார்.

ஆவலுடனும் நன்றியுடனும் பெற்றுக் கொண்டேன். பிரித்துப் பார்த்தேன். ஆனந்தக் கடல் என்று ஒன்று இருக்குமாயின் அது அதுதான்!

1914ல் வெளிவந்த மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவலின் புதிய பதிப்பொன்று. உங்களிடம் இருப்பதுதான் பயனுள்ளது என்று கூறிக் கொடுத்தார்.

ம.வே. திருஞானசம்பந்த பிள்ளை அவர்கள் 1927இல் வெளியிட்ட கோபல நேசரத்தினம் நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பின் போட்டோ கொப்பி ஒன்றினை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் அனுப்பிவைத்திருந்தார்.

இந்த நாவலைப்பற்றிய விரிவான குறிப்பொன்றை மல்லிகையில் எழுதி இருக்கின்றேன். மல்லிகை என்றதும் நினைவு வருகிறது.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் 81ஆவது பிறந்த நாள் பரிசாக நான் அவருக்குக் கொடுத்தது என்ன என்று நினைக்கின்றீர்கள்! நான் பத்திரமாகவும் கௌரவத்துடனும் பாதுகாத்து வைத்திருந்த அவருடைய முதல் சிறுகதை நூலாகிய தண்ணீரும் கண்ணீரும்தான். அது அவரிடம் இல்லை என்பதையும் தேடுகின்றார் என்பதையும் நண்பர்கள் மூலம் அறிந்திருந்தேன்.

அவருடைய வதனம் காட்டிய மகிழ்வின் வசீகரம் இன்னும் என் மனதில் பதிந்திருக்கிறது.

2009 நவம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 2014)

பாடசாலை அனுபவங்கள் பாடசாலையில் இருந்து வெளியேறிய கால நினைவுகள், எப்படி எழுத்துலகுக்கு வந்தீர்கள் என்பதை ஞானம் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வீர்களா?

பதுளையில் மூன்று பெரிய கல்லூரிகள் இருந்தன. ஒன்று நான் படித்த சென் பீட்ஸ். கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்கள் நடத்தியது. இன்னொன்று ஊவா கல்லூரி. அதில் கல்வி பெற்றவர்தான் இலக்கிய ஆர்வலரும், ஆய்வாளருமான திரு.மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள். மூன்றாவது 'தர்மதாத' கல்லூரி. பௌத்தத்துக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் முக்கியத்துவமீந்த கல்லூரி.

இவைகள் தவிரந்து இரண்டு பெண்கள் கல்லூரிகள் இருந்தன. ஒரு முஸ்லீம் பாடசாலையும் இருந்தது. இந்த முஸ்லீம் பாடசாலையில்தான் கவிஞர் சாரணாகையும் ஆசிரியப் பணியாற்றினார்.

பாடசாலையில் இருந்து திரும்பிய ஒரு நாள் மாலை பால்வாளியை எடுப்பதற்காக பேக்கரிக்கு ஓடியபோது, ஆவி பறக்கும் பனிஸ்களுக்குள் இருந்து வெறும்மேலும் வியர்வையுமாக வெளியே

வந்த முதலாளி 'தம்பி அப்பாவுக்குச் சொல்றது பால் கொஞ்சம் தண்ணி மாதிரின்னு... சாய்ந்தரத்துக்குப் பால் இல்லாமப் போயி' என்றார்.

எனக்கும் ஒரு அசௌகரியம் ஏற்பட்டதுதான்! ஒரு கையில் புத்தகங்கள் மறுகையில் பால் வாளி, தோளில் இருட்டு என்று மூன்றையும் சுமந்து கொண்டுதான் ஒவ்வொரு நாளும் வீடு வருவோம்.

இப்போது மாதிரி ஒன்றரைக்குப் பாடசாலை விடுவ தில்லை. மாலை நாலரை மணிதான். அதன் பிறகு பஸ் ஏறி கட்டவளையில் இறங்கி நடை, நடை, நடை என்று நடந்து வீடு வரும்போது இருட்டையும் சுமந்து கொண்டுதான் வருவோம்.

அன்று நாங்கள் வரும்போது ஆளு சேனையில் சோளத்துக்கு மண்ணைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். படிக்கட்டிற்றங்கும் போதே ஆளுவின் தலை தெரிந்தது.

பச்சைப்பசேல் என்று சேனை முழுக்க அரையாள் உயரத்துக்கு வளர்ந்து நின்ற சோளப்பயிர்கள் மண்ணுக்கு மேல் இருக்கும் சிவப்புக் கணுக்களில் இருந்து மண்ணை நோக்கி வேர்விட்டுக் கொண்டிருந்தன. வேர்விடும் கணுக்களை மூடி மண் அணைக்க வேண்டும். முழுச் சேனைக்கும் மண் அணைக்க மூன்று நான்கு நாட்களாவது ஆகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு மண்வெட்டியைக் கழுவி பட்டிச்சுவற்றில் மாட்டிவிட்டு மேல் கழுவித் துடைத்தபடி ஆளு வீடு வர இருள் மேலும் கருமை அடைந்து நிற்கும்.

அம்மா ரொட்டி சுட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆளு அடுப்படியில் அமர்ந்து குளிர்காய்ந்து கொண்டிருக்கின்றார். ஜெபம் சொல்லிமுடித்து நாங்கள் பாடசாலை வீட்டுவேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

கடைக்காரர் கூறியதை செவிமடுத்த ஆளுவுக்கு முகம் சரியில்லாமல் போய்விட்டது. அம்மாவை ஒரு கேள்வியேந்திய முகத்துடன் பார்க்கின்றார்கள்.

பால் கறந்து கொண்டுவந்து வைப்பது ஆளுதான் என்றாலும் அளந்து வாளிக்கூற்றுவது அம்மாதான்.

ஆளுவின் பார்வைக்குப் பதிலாக அம்மா கூறுகின்றார்கள் 'எனக்கு அப்படி ஒன்றும் வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை' என்று இப்படி ஏதாவது கதை வரும்னு நான் நெனைச்சேன்... பால்மாடு மூணும் பட்டி முழுக்க கழிஞ்சி அதுலயே படுத்து வாவை அடிச்சி அடிச்ச... முணையும் கழுவி பட்டியைக் கழுவி... அப்படித்தான் பாலெடுத்தேன்...

"நேத்து பில்லறுக்கலியே சடையன் கொண்டாந்த தண்ணீக் கொடிதானே மூணுநேரமும் அதுதான் பசுக்களோட வயிறும் சரியில்லை பாலும் சரியில்லை..." என்கின்றார் ஆளு.

தண்ணீர்க்கொடி என்பது நீருற்றுக்களைச் சுற்றியும் நீரோடைக் கரைகளிலும் கானோரங்களிலும் காடாக மண்டி வளர்கின்ற ஒரு தாவரக்கொடி. சூரிய வெப்பம் ஊற்றுக் கண்களை காய வைத்துவிடாமல் காப்பாற்றும் ஒரு காட்டுத் தாவரம். கொடியின் அடிமண் எப்போதுமே ஈரலிப்பு மிகுந்து சளசளவென்றிருக்கும்.

மலை உச்சியில் இருக்கும் துரை பங்களாவுக்கு பள்ளத்தாக்கில் இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அருகே உள்ள காட்டருகே நிறைந்து காணப்படும் ஊற்றுக்களில் இருந்து நீர் விநியோகம் நடக்கிறது.

பெரிது பெரிதாக இரண்டு நீரணை (Tank) நிர்மாணித்து ஊறிவரும் நீரைச் சேகரித்து ஒரு எஞ்சின் போட்டு டங்கியிலிருந்து தண்ணீர் மேலே போகிறது.

நீருற்றுக்கள் நிறைந்திருப்பதால் தோட்டத்தின் நடுவே அந்தச் சின்னக்காடு காடாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பள்ளிக்கூடத்துக்கும் காட்டுக்கு மிடையே குடு குடென்று இருட்டுக்குள் ஒரு படிக்கட்டோடுகிறது. படி இறங்கி அந்த காட்டுக்குள் நுழைந்தால் காட்டு மரங்களும் அவற்றில் நுழைந்தால், கட்டுப்பாடின்றி, வளர்ந்து தொங்கும் காட்டுக் கொடிகளும், செண்பகக் சுவலும் ஆந்தைகளின் அறலும், பறவையொலிகளும், வண்டுகளின் விநோதமான ஓசைகளும் பயமுறுத்தும்.

இத்தனைக்கும் நடுவே அந்த இரண்டு பெரிய நீரணைகள், அதை ஒட்டினாற்போல் ஒரு எஞ்சின் காம்பிரா, உள்ளே ஓசையுடன் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு எஞ்சின், எண்ணெய் ஓழுகி ஓழுகி துடைத்து, துடைத்துக் கறுப்பாகிக் கிடக்கும் முன் சுவர், டேங்களிலிருந்து எஞ்சின் காம்பிராவுக்குள்ளே ஓடும் பைப்பின் மேல், ஒரு பேயின் முகம் போல உருவம் காட்டும் எண்ணெய் துடைக்கும் கந்தல் துணிப் பந்து...

உள்ளே இருந்து இன்னொரு பேய் முகம் போல் தலையை மட்டும் ஜன்னலாடாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் எஞ்சின் காம்பிரா ராமலிங்கம்.

பங்களாவுக்கான நீர் விநியோகம் சீராக நடப்பதற்காக தோட்டக்கணக்கில் சம்பளம் கொடுத்து துரை வைத்திருக்கும் வேலையாள் இந்த ராமலிங்கம்.

தோட்டம் துரையின் ஆட்சிக்குள்ளே இருப்பதைப் போல இந்தச் சின்ன அடவிப்பகுதி ராமலிங்கத்தின் ஆட்சிக்குள்ளே இருக்கிறது.

எஞ்சின் காம்பிரா சாவி அவரிடம். மெஷின் ஓட விடுவது நேரம் பார்த்து நிற்பாட்டுவது. பழுதடைய விடாமல் அந்த எஞ்சினைப் பராமரித்துக் கொள்வது. பங்களாவுக்குச் சென்று தண்ணீரின் விநியோக நிலை பற்றி ஆராய்வது என்று அவருக்கென ஒரு வட்டம். பங்களா குசனி வரை செல்லும் உரிமை கொண்ட ஒரு சிலரில் இந்த ராமலிங்கமும் ஒருவர். காட்டு மரங்களின் இலைகள் டங்கி நீரில் விழுந்து அழுகி, நீரை அசுத்தப்பட்ச் செய்யாதிருக்க டாங்கிக்கு தகர மூடி போட்டுக் கொண்டார். நீரணையைச் சுற்றி வளர்ந்து மண்டிக் கிடக்கும் தண்ணீர்க் கொடிகளை இரண்டு மூன்று மாதத்துக்கொருதடவை நறுக்கிச் சுத்தம் செய்து கொள்வார். பெரிய கிளார்க் மூலமாக பெரட்டிலிருந்து அதற்காக ஒரு ஆள் தள்ளப்படுவதுண்டு.

பாதை ஓரங்களில் வளர்ந்து நிற்கும் காட்டு மரங்களின் அடியில் சின்னதாகத் தகரம் அடித்து அதற்குள் ஒரு வேலை நட்டு பூமாலை போட்டு சிவப்பில் பொட்டிட்டு றோதை முனி கும்பிடுவார் ராமலிங்கம். இன்னொரு மரத்தடியில் ஒரு கல்லைநட்டு சந்தை குங்குமப் பொட்டு வைத்து விளக்கெல்லாம்கூட பற்றவைத்திருப்பார். அந்த இடத்தின் இருளையும் தனிமையையும் பயத்தையும் இவைகளும்கூட கூட்டிக் காட்டும் சக்தி கொண்டவை.

லயத்தாட்கள் தண்ணீர்தேடி இந்த எஞ்சின் காம்பிரா காட்டுப் பகுதிக்குப் போகமாட்டார்கள். பயம், தூரம், லயத்தருகிலேயே பீலி இருத்தல் ஆகியவை இதற்கான காரணங்கள்.

லயத்துப் பீலி உடைந்தபோது இந்த எஞ்சின் காம்பிராவின் காட்டுப் பீலிக்கும் தண்ணீர் எடுக்கச் சென்ற பெண்ணை பேயடித்தது பற்றியதுதான் எனது 'பீலிமேலே போகிறது' சிறுகதை. முதலில் சிந்தாமணியிலும் பிறகு 'இந்தியா டு டே'யிலும் வெளிவந்து - பேசப்பட்ட கதை இது.

இந்த எஞ்சின் காம்பிரா சுத்தம் செய்தபோது ஒரு நாலைந்து கட்டு தண்ணீர்க் கொடிகளை சடையன் கொண்டுவந்து எங்கள் பட்டியில் போட்டுவிட்டு அம்மாவிடம் பால் தேநீர் வாங்கி அருந்திவிட்டுப் போய் விட்டான்.

அதைத்தான் ஆளு கூறுகின்றார்கள். உள்ளே செல்லும் ஆகாரம் உடலை எப்படிப் பாதிக்கிறது! பால் எப்படி மெலிவுற்றது! என்று.

ஒரு சாதாரணத் தோட்டத்து வாத்தியாரிடமிருந்து இப்படியானதொரு விஞ்ஞானபூர்வமான விளக்கம்...

பிந்திய நாட்களில் என்னை வியப்படைய வைத்தது.

எங்கள் சேனை மற்றும் காங்கறித் தோட்டம் பெரியது - விசாலமானது. அதில் அரைவாசிக்கும் மேலாக பசுத்தீவனமான புல் வளர்கின்றது. பாடசாலை செல்வதுடன் புல் அறுப்பதும் எங்களுடைய வேலைகளில் ஒன்று. வரகன் புல் சீமைப்புல் லண்டன் புல் என்று கால் நடைகளுக்கான புல்வகைகள் வளர்ந்திருக்கும் தோட்டம் எங்களுடையது.

ஒரு தொங்கலில் இருந்து அறுக்கத் தொடங்கினால் மறு தொங்கல் முடிக்கப்படும்போது முதலில் அறுத்த இடம் வளர்ந்து அறுவைக்குத் தயாராய் இருக்கும்.

இந்தப் புல் வகைகளையே உண்டு உண்டு புதிதாகத் தண்ணீர்க் கொடி உண்டதால் பசுக்களின் வயிறு பிழைப்பட்டுப் போய்விட்டது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் பால் வானியுடன் சென்றபோது ஹோட்டல் முதலாளி அதைப்பற்றி மறந்துவிட்டவராகவே இருந்தார்.

தோட்டத்துத் தபால்காரன் வேலன் கந்தன். தோட்டம் அவருக்கு ஒரு பைசிக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தது. அவர் என்று வேலன் கந்தனை நான் விளித்தால் அந்த நண்பனை அந்நியனாக்கியவனாவேன்.

பாடசாலைக்கும் கீழிருக்கும் பணிய லயத்தைச் சேர்ந்த பறையர் பையன் அவன். ஆளுவிடம் படித்தவன். எங்கள் வயதுதான் இருக்கும். தோட்டத்தில் பெயர் பதிந்து புல்வெட்டு, பாசம் துடைத்தல் என்று அடிபட்டு இப்போது தபால்காரன் என்ற பெயருடன் தோட்டத்துப் பாதையில் சைக்கிள் ஓட்டுகிறான்.

அதிகாலையில் ஆட்கள் பெறட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பே அய்யாமார்கள் மாதிரி அவனும் ஆபீஸ் போய்விடுவான்.

கூட்டிப் பெருக்கி, மேசை நாற்காலிகள் துடைத்து, பாத்ரூம் கழுவி முடித்து, ஒன்பது மணிபோல் சைக்கிளுடன் கிளம்பி ஹாலி எல்லை போஸ்ட் ஆபீசுக்குப் போய் தோட்டத்துத் தபால்களைக் கொண்டுவருவது அவனது வேலை. சைக்கிளில் டவுனுக்குப் போவதால் துரையின் பேப்பரிலிருந்து பலவிதமான வேலைகளை அவன்மேல் அய்யாமார்கள் சுமத்திவிடுவார்கள். அத்தனையையும் சமாளித்துக் கொள்ளும் கெட்டிக்காரன் அவன்.

தோட்டத்துப் பாதைகளில் சைக்கிள் ஓட்டுவதே ஒரு சாதனை என்றால் கட்டவளை ஹாலி எல்லைப் பாதையில் சைக்கிள் ஓட்டுவது இன்னொரு சாதனை.

தோட்டத்தின் மண் பாதையில் ஓடிவந்து இடது பக்கம் திரும்பி தார் றோட்டில் இறங்கியதும் ஹாலி எல்லைவரை குடு குடு பள்ளம்தான். தலைகுப்புறத் தள்ளும் அந்தப் பள்ளத்தில் சைக்கிள் கட்டுக்கடங்காமல் ஓடும்.

திரும்பி வரும்போது நெஞ்சு முட்டும் ஏற்றத்தில் நாக்கைத் துருத்தியபடி எழுந்து நின்று மிதிக்க வேண்டும் அல்லது இறங்கித் தள்ளிக் கொண்டு வரவேண்டும்.

வேலன் கந்தனின் லயத்துக்குப் பாதை கிடையாது. படிக்கட்டுக்கள்தான். ஆகவே, பைசிக்கிளை எங்கள் வீட்டில் போட்டுவிட்டு இறங்கிப் போய்விடுவான்.

தேயிலைகளுக்கு மேலாக தூரத்தில் இடுப்புக்கு மேல் தோளும் தலையும் ஓடிவரும் அழகே அலாதி. றோட்டில் எங்களுக்கருகே பிறேக் அடித்து சொகுசாக ஒரு காலை தரையில் ஊன்றி பாரில் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு வட்டம் அடித்துத் திரும்பி வருவான்.

நானும் அண்ணனும் சைக்கிள் ஓடக் கற்றுக் கொண்டதே அவனிடம்தான். பிறகு பிறகு அதே ஆலிஎல்லை றோட்டில் நான் சைக்கிளில் சாகசங்கள் புரிந்துள்ளேன்.

ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும்போது ஆளு அண்ணனுக்கு ஒரு பச்சைக்கலர் ரலி சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அண்ணன் சைக்கிளில் போக நான் பஸ்லில். பஸ்ஸுக்கான காசை வாங்கிக்கொண்டு கட்டவளையில் இருந்து நானும் அண்ணனும் ஒரு சில நாட்களில் டபில்ஸ் ஓடுவோம். பஸ் காசை பொக்கட் மணியாக்கிக் கொள்வோம்.

சொகுசான புது ரலி - அதுவும் பச்சைக் கலர் என்பது அந்த நாட்களில் ஒரு பெரிய விஷயம்தான். விசேஷம்தான்!

அண்ணனுக்கு ஒருவரும்தான் அந்தப் புது சைக்கிளில் ஓடக் கிடைத்தது. அதன்பிறகு கட்டவளை ஆபீசில் வேலை பழக துரை அனுமதி கொடுத்தார்.

நான் படிப்பைத் தொடர்ந்தேன். பச்சைக் கலர் ரலி சைக்கிள் பதுளை - கட்டவளை றோட்டில் தூள் கிளப்பிய சைக்கிளோட்டம் அது.

கட்டவளைச்சந்தி தாண்டி 'அத்தாமி' என்னும் இடத்தில் ஒரு சிங்களக் கலவன் பாடசாலை இருக்கிறது. றோட்டோரக் கிராமத்துச் சிங்களப் பிள்ளைகள், ஆண்களும் பெண்களுமாக வெள்ளைக் கவுணும் வெள்ளைச் சாரம் சட்டையுமாக கூட்டம் கூட்டமாக றோட்டின் இரு மருங்கிலும் நடப்பார்கள்.

அதேநேரம்தான் எனது சைக்கிளும் பறக்கும். கிணுகிணுவென மணியொலியுடன் ஜிவ்வென்று பாயும் சைக்கிள் கண்டு மாணவ மாணவிகள் சிதறி ஓடுவார்கள் பாதையின் ஓரம் தேடி.

ஓட்டுபவர் விரும்பினாலோ விரும்பாவிட்டாலோ அந்தக் குடுகுடு பள்ளத்தில் சைக்கிள் அப்படித்தான் ஓடும். கிறீச் கிறீச்சென்று பிறேக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தப் பாதைகளில்

சைக்கிள் ஓட்ட முடியாது. ஓடும் வேகத்துக்கு அதைவிட்டு ஓடிந்தும் நெளிந்தும் லாவகமாக வளைந்தும் அமர்ந்து பாதசாரிகள் பயந்து ஓரத்துக்கோட பைசிக்கிள் ஓட்டிப் பழக்கப்பட்டவன் நான்.

அத்தாமி சிங்கள ஸ்கூல்தாண்டி, ஐ. ஆர். கே. ராமன் கள்ளுக்கடைதாண்டி, கீரியகொல்லை பி. டபிள்யூ. டி. ஓவசியர் செல்லதுரை பங்களா தாண்டி, குயின்ஸ்டவுன் என்று ஆங்கிலத்திலும் அதிகாரவத்தை என்று தமிழிலும் போர்ட் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் அதிகாரவத்தை தேயிலைத் தோட்டக் கேட் தாண்டி, ஆடுபாலம் தாண்டி, முன்பு பால் கொடுத்த பேக்கரி இருந்த இடம் தாண்டி, போஸ்ட் ஆபீஸ் தாண்டி ஜிவ்வென்று பறந்து வரும் சைக்கிள் பதுளை ரோட்டை அடைந்ததும் பிறேக் பிடிக்காமலே நின்றுவிடும்.

இனி மிதித்தால்தான் ஓடும்! அதுவும் ஒரு ஐந்து நிமிடம்தான். அமிர்தவல்லி பிச்சைமுத்து மாஸ்டர் வீடு தாண்டிய பிறகு பதுளை வரை மீண்டும் பள்ளம்தான்.

ஆறுகாமம் தோட்டம் தாண்டியதும்வலது புறம் கீழே பாதையுடன் ஓடிவரும் ஆறும் ரயிலோடும் தண்டவாளமும், பதுளை சுரங்கமும் தோன்றி மறைய நீதவான் மலை வந்ததும் பள்ளத்தில் பதுளைதான்.

ஆறுகாமத்திலிருந்து சமதரையில் ஓடிவந்த பாதை குப்புற விழுந்தடித்துக்கொண்டு பதுளை நோக்கி ஓட சைக்கிளும் அப்படியே விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கும்.

நீதவான் மலைதாண்டியதும் 'பீங்கராவை' கள்ளுக்குதம் கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா பங்களா, பதுளை பெரியாஸ்பத்திரி, துங்கிந்தை நீர்வீழ்ச்சிக்கேகும் இடதுபுறப் பாதையின் சிறிது தூரத்தில் செயின்ட் பீட்ஸ் கல்லூரி வந்துவிடும்.

நீலநிறக் கால்சட்டையும் வெள்ளைச் சட்டையுமே எங்களது பாடசாலை யூனிபோம். துங்கிந்தை செல்லும் பாதை திரும்பியதுமே ஒரே நீல வெள்ளை மாணவர் கூட்டம்தான் பாதை முழுக்க நடை பயிலும்.

கோட்டும் சூட்டும் டையுமாக நடந்து கொண்டிருப்பவர் எங்களது ஆங்கில ஆசிரியர் மணி. மணி மாஸ்டர் என்றே அவர் பிரசித்தம் பெற்றிருந்தாலும் அவருடைய பெயர் மாசிலாமணி என்பதே.

மாசு இல்லாத மணியான மாஸ்டர் அவர். மேல் வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிப்பவர். அவர் கற்றுத்தந்த ஆங்கிலம்தான் எனக்கு ஆங்கிலத் துரைமார்களிடமும் உரையாடும் வல்லமைகளைக் கொடுத்திருந்தது.

மாணவர்களிடம் மிகவும் கண்டிப்பாகவும் அதே நேரம் கௌரவமாகவும் அன்பாகவும் நடந்து கொள்பவர். யாருடனும் குறிப்பாக மாணவர்களுடன் வகுப்பறைக்கு வெளியே வாய் திறக்கமாட்டார். பேசுவதற்கு மட்டுமல்ல - சிரிப்பதற்குக் கூடத்தான்.

கட்டவளை பெரிய டீமேக்கர் வீட்டுக்கு நான் அடிக்கடி போவதுண்டு. பால் கொடுக்கப் போய் ஏற்பட்ட பழக்கம்தான்! பிறகு அம்மாவும் பிள்ளைகளும் என்னுடன் ஓட்டிக் கொண்டார்கள். கூட்டாளிகளாகி விட்டார்கள்.

அம்மா மிகவும் அழகு! நான்கு பிள்ளைகள். செக்கச் செவேல் என்று, தொட்டு நெற்றியில் இட்டுக் கொள்ளும் நிறம். அம்மாவின் தங்கையும் அழகுதான் என்றாலும் அம்மாவின் அழகு வராது. தங்கைக்கு ஒரு இருபது வயதிருக்கும். அம்மாவின் தங்கையிடம் இருந்தது அந்த இருபது வயதின் இளமைக்கான அழகுதான். அம்மாவின் நீல நயனங்கள் வீசும் ஒளி மிக்க அழகு அல்ல.

நானே கூட சில சமயங்கள் நினைப்பதுண்டு. பதுளை கோவிலில் இருக்கும் மாதாவின் சொரூபம் போல் என்று.

ஒருநாள் மாலை நான் பெக்டரியிடம் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு பால் காசு வாங்க அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது காசைக் கொடுத்தவர்கள் ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்தார்கள். என்விலப்புக்குள் போட்டு ஓட்டப்பட்டிருந்த கடிதம் அது.

விழித்த எனது முகத்திடம் குனிந்து, "நன்றாக மடித்து சட்டைப்பைக்குள் வைத்துக் கொள். யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். இப்போ நீ மேலே ஏறிப் போகும்போது அய்யாவிடம் ஏதும்

கூறிவிடாதே. சிலநேரம் அம்மாவைப் பாத்தியா என்ன சொன்னாள் என்றும் கேட்பார் மூச்சு விடாதே” என்று கூறிக்கொண்டிருந்த அம்மாவை வியப்புடன் பார்த்தேன். என் கையில் இருந்த கடித்ததை எடுத்து இரண்டாக மடித்து ‘இந்தா கால்சட்டைப் பைக்குள் பத்திரமாக வைத்துக்கொள். நாளை காலை ஸ்கூலுக்குப் போனதும் உன் இங்கிலீஸ் மாஸ்டர் மணியிடம் கொடுத்துவிடு’ என்றார்கள்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன யோசனை.. உங்க மணிமாஸ்டர் எங்க அய்யாவோட அண்ணன். இது அப்பவே ஒழுங்கா படிக்காமல் இப்படி தோட்டக்காட்டுல வந்து சீரழியுது. ஆடு மாடுகள் மாதிரி என்று கோபமாகக் கூறினார்.

நான் மேலே ஏறிவந்ததும் சைக்கிளிடம் பெரியய்யா நிற்பதைக் கண்டு திடுக்குற்றேன்.

அம்மா சொன்ன மாதிரியே துருவித் துருவி சில கேள்விகள் கேட்டார்.

இல்லியே, தெரியாதே, என்று எல்லா கேள்விகளுக்கும் சமாளித்துவிட்டுக் கிளம்பினேன்.

பெண்கள் விஷயத்தில் பெரியவர் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அல்ல கூடவே பலவீனமானவர் என்று பிறகு தெரிந்து கொண்டேன்.

அம்மாவின் தங்கை அம்மாவிடம் அழுதிருக்கிறது. கூட்டி வந்து கூட்டிப்போகும்படி அம்மா தகவல் அனுப்பியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் பிறகு தெரிந்து கொண்டேன்.

சின்ன வயசிலிருந்தே மாஸ்டருக்குத் தம்பியைப் பிடிக்காததால் டீமேக்கரய்யா வீட்டுக்கெல்லாம் அவர் வரமாட்டார் என்று பிறகு அம்மா கூறத் தெரிந்து கொண்டேன்.

யாருடனுமே சிரித்துக் கதைக்காதவர் அந்தக் கடித்ததின் பின் என்னிடம் லேசாகச் சிரிப்பார். ஒரு நாள் கேட்டார் ‘நாம் இருவர்’ படம் பார்த்தாயா என்று. ஏவிஎம்மின் நாம் இருவர் அப்போது பதுளை மொடர்ன் தியேட்டரில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இல்லை என்றேன்.

ஒரு காட்சியை விவரித்தவர், ஸ்டேசனுக்கு ரயில் வருவதைக் காட்டுவார்கள். அந்த ரயிலில் கதையில் மனிதர்கள் சிலர் ஏறுவதாக ஒரு காட்சி. ரயில் ஓடிவந்து நிற்கையில் வாயிற்படியில் இரண்டுபுறமும் கைகளால் பிடித்தபடி வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நான் நிற்கிறேன். நான் பயணம் செய்த ரயிலைத்தான் ஒரு காட்சிக்காக எடுத்திருக்கின்றார்கள். ஓடும் ரயில் இல்லாமல் நிற்கின்ற ரயில் என்பதால் நான் தெளிவாகத் தெரிகின்றேன். பார்க்கும்போது கவனித்துப் பார் என்றார்.

சினிமாத்திரையில் தோன்றுவது என்பது ஒரு கௌரவமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

என் பெயர் கூடத்தான் திரையில் வந்தது. அதே பதுளை அதே மொடர்ன் தியேட்டரில் வி.பி. கணேசனின் புதிய காற்று காட்டப்பட்டபோது ‘கதை வசனம்’ தெளிவத்தை ஜோசப் என்று திரையில் போட்டுக் காட்டினார்கள். முழுத் தெளிவத்தையுமே திரண்டுவந்து பார்த்து மகிழ்ந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்போது நான் கொழும்பில். அண்ணன் ஞானப்பிரகாசம் தெளிவத்தையில்.

ஆசிரியர்மார்கள் மாணவர்களாகிய எங்களுடன் வகுப்பறைகளுக்கு வெளியே ஏதாவது பேசிவிட்டால் உச்சி குளிர்ந்து மகிழ்ந்து போவோம். நானும் அப்படித்தான் ஆகி இருந்தேன்.

இன்றைய மாணவ - ஆசிரிய உறவுகளுக்கும் நாங்கள் படித்த கால உறவுகளுக்கும் ஏராளமான வித்தியாசங்கள் உண்டு.

தோமஸ் என்று ஒரு கேரளாக்காரர் இருந்தார். அவர் ஒரு புதிர். பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் கிடையாது. வீடு வாசல் கிடையாது. கல்லூரி அவருக்கு ஒரு ஆடம்பர அறை கொடுத்திருந்தது. அதில்தான் வாழ்க்கை.

பொட்னி அல்ஜீப்ரர் ஜியாமட்றி மூன்றும் அவருடைய பாடங்கள்.

இந்தப் பாடங்கள் அட்டவணைக்குள் வருவதே ஆறாம் வகுப்புக்கு மேல்தான்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழ் பிள்ளைகள் தனியாகவும், சிங்களப் பிள்ளைகள் தனியாகவும் படிப்பார்கள். ஆறாம் வகுப்பு இரு மாணவர்களையும் இணைத்துக் கொள்ளும் மிக முக்கியமான வகுப்பு.

தோமஸ் மாஸ்டரை மாணவர்கள் நேர்கொள்ளும் வகுப்பும் இதுதான்.

தோமஸ் மாஸ்டர் என்றால் மாணவர்கள் நடுங்குவார்கள். அவர் ஒரு பயங்கரம் - அவருடைய சப்ஜெக்டுகள் போலவே.

நாங்கள் ஆறாவதற்கு வருமுன்பே பெரிய மாணவர்கள் அல்ஜீப்ரா பற்றி ஜாமட்றியின் பைத்தகரஸ் தியரி பற்றி, பொட்னி பற்றி தோமஸ் மாஸ்டரின் கொடூரங்கள் பற்றி எல்லாம் கதை கதையாகச் சொல்லி எங்களைப் பயமுறுத்தி வைத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பயங்களுடன்தான் நாங்கள் ஆறாம் வகுப்பையும் தோமஸ் மாஸ்டரையும் முகம் கொண்டோம்.

திசையில் வெளிவந்த என்னுடைய நினைவுகள் சிறுகதை தோமஸ் மாஸ்டரை வெளிக்கொண்டு வரும் ஒரு முயல்வே.

அவர் பொட்னி (தாவரவியல்) படிப்பிக்கும் முறையே அலாதியானது.

2010 ஜனவரி ஞாயிறு (ஆத்ம் 08.116)

பொட்னி என்பது தாவரங்களின் விஞ்ஞானம். தரைக்குமேலுள்ள பகுதி, தரைக்குக் கீழுள்ள பகுதி இலை, கிளை, தண்டு, குருத்து, பூ, காய், ஆணிவேர், பக்கவேர், சல்லி வேர் என்று பகுதி பகுதியாக அதன் உள்ளாழ்ந்து ஒரு லயிப்புடன் கரும்பலகையில் படம் வரைந்து வரைந்து அவர் பாடம் கற்பிக்கும் வாவகமே அலாதியானது.

அவர் நிறைய கேள்விகள் கேட்பார்! மாணவர்கள் பதில் கூறும் விதத்தில் இருந்து தன்னுடைய கற்பித்தலில் எவ்வளவுதாரம் கவனம் செலுத்தியுள்ளனர் என்பதைக் கண்டு கொள்ளும் சக்தி அவருக்கிருந்தது.

பதில் கூறத் தெரியாமல் தடுமாறுபவர்களையும், சமாளிப்பவர்களையும் மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிப்பார்.

வாயின் இரண்டு ஓரங்களிலும் வெள்ளைப்புள்ளியாக எச்சில் நுரைத்து நின்றால் கோபமடைந்திருக்கின்றார் என்று அர்த்தம்.

நாவின் நுனியால் எச்சில் நுரையைத்துடைத்துத் துடைத்து விட்டபடி பதில் கூறாமல் விழித்து நிற்கும் மாணவனை நெருங்கி அரைக்கை சட்டையின் அடியால் கெண்டைச்சதையைத் தனது இடது விரல் நகங்களால் பிடித்து ஒரு அசைவுடன் அழுத்திக் கிள்ளினார் என்றால் 'ஸ்ஸ்' என்ற வலியொலியுடன் அந்த மாணவன் உயர்ந்த மனிதரான தோமஸ் மாஸ்டரின் தோளுக்கு மேல் உயர்ந்து எழும்புவான். கண்கள் கலங்கி நிற்கும்.

கிள்ளியை கையை அவர் எடுத்த உடன் டக்கென மறுகையால் கிள்ளப்பட்ட அந்த இடத்தைத் தடவு தடவென்று தடவிக் கொடுத்தாலும் அந்த நகம் ஏற்படுத்திய அடையாளம் மறைய சற்று நேரம் எடுக்கும்! ஏறக்குறைய வகுப்பு முடிந்த பிறகும் அந்த வலி இருக்கும். தடவும்போது அது ஏற்படுத்திய பள்ளமுமிருக்கும்.

யாராவது ஒரு மாணவன் சரியான பதிலைச் சொல்லிவிட்டமட்டானா என்னும் ஏக்கம் அவருடைய முகத்தில் எப்போதுமே தொக்கி நிற்கும். அதுவே அவருடைய ஆசிரியத்துவ மகிமை!

படிப்பில் கவனமற்ற மாணவர்கள்மீது அவர் கொள்ளும் கோபம் கொடூரமானது.

'பெற்றோரின் அபிலாசைகளையும் கஷ்டப்பட்டுழைக்கும் காசையும் ஏன் இங்கு வந்து வீணடிக்கின்றீர்கள்.

'எங்காவது போய் கழுதை மேயுங்கள்'

'போய் மசாலவடை சாப்பிடுங்கள் அதற்குத்தான் நீங்கள் லாயக்கு' என்னும் முன்றும் அவர் அடிக்கடி வகுப்பறையில் உதிர்க்கும் கோப வசனங்கள்.

மசால வடை என்பது கேரளாக்காரர்களுக்குப் பிடிக்காத ஒன்றோ தெரியவில்லை.

ஒரு முறை Weeds என்பது பற்றிப் படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். பயிர்களிடையே வளரும் பயனற்ற களைகள் பற்றிய பாடம்.

'Any useless, unwanted, Troublesome plant is Called A Weed என்று விளக்கம் கொடுத்தார். 'Like Some of you Donkies' என்று முடித்தார்.

புல் எப்படி பயிர்கள் மத்தியில் வளர்கின்றது. எப்படி அளவுக்கதிகமாக பரவுகின்றது. கணக்கின்றி பூத்துக் கணக்கின்றி தன் இனத்தை விருத்தி செய்து மற்ற தாவரங்களுக்கு ஒரு சவாலாகவும் தொந்தரவாகவும் அமைகிறது. என்றெல்லாம் கூறிச் சென்றவர், புல் பூண்டுகளை அழிக்க மனிதன் குறிப்பாக விவசாயி படுகின்ற சிரமம் பற்றியெல்லாம் கூறியவர் திடீரென எங்களைப் பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

‘புல்லின் அதிக வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த நாம் எப்படிக் முறையைக் கையாள வேண்டும்..’

கடைசி வரிசை மாணவர்களிடம்தான் முதலில் கேட்கத் தொடங்குவார்.

‘You’ என்றார்.

எழுந்த மாணவன் ஏதோ கூறினான். Go and Eat Masalavade என்று கோபமாகக் கூறியவர் யூ... யூ... என்று முழுவகுப்பின் முக்கால் வாசிப்போரை நிற்பாட்டி வைத்து விட்டார். அவர் எதிர்பார்க்கும் அந்தப் பதிலை இதுவரை யாரும் கூறாத ஏமாற்றம் கோபமாகி முகம் சிவந்து உத்தோரங்களில் எச்சில் நுரைக்க ஒரு இராட்சதன் போலாகிவிட்டார்.

நான் உட்பட இன்னும் ஒரு நாவைந்து பேர் அவருடைய ‘யூ’ விற்கான பாக்கிகள்!

மேலும் இருவரை எழுப்பியாகிவிட்டது.

என்னை நோக்கி யூ என்றார்.

எழுந்தேன். மனம் நடுங்குகின்றது. சர்வாங்கமும் செயலிழக்கும் நிலை.

‘புல்லின் அத்த வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த நாம் செய்ய வேண்டியது... நாம் செய்ய வேண்டியது என்று தடுமாறியபடி யூ யூக்கும் முன் அவைகளைப் பிடுங்கிவிடுதல்’ என்று முடித்தேன்.

அவர் நினைத்த பதில் வந்துவிட்டது!

மனதின் மகிழ்வு முகத்தில் விரிகிறது.

முகத்தில் கொடூரச் சிவப்பில்லை

வாயில் எச்சில் நுரையில்லை.

உடல் லேசாகி விட்ட உவப்பில் ‘ஆல் சிட்டவுன்’ என்றார்.

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அடுத்ததான எனது பேரரிட் சப்ஜெக்ட் பொன்னிதான்.

எஸ்எஸ்சி பரீட்சையில் இரண்டுக்குமே டிஸ்டிரிங்ஷன்தான்.

மல்லிகை ஆண்டுமலரில் (2009 ஜனவரி) வெளிவந்த என்னுடைய ‘சாம்பல்’ சிறுகதையும் இந்த தாவரவியல் வகுப்பு பற்றிப் பேசுகிறது. எனது மூத்த மகனுக்கு நாங்கள் இட்ட பெயர் தோமஸ்.

தமிழ் இலக்கியம் கற்பிக்க பொன்னம்பலமும், இலக்கணம் கற்பிக்க சின்னையாவும், ஜந்தாம் வகுப்பு வரையிலான தமிழ்ப்பகுதியின் பொறுப்பாளரான முருகேசுவம் மூன்று முத்தான ஆசிரியர்கள். மூவரும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்.

பொன்னம்பலம் மிகவும் அழகானவர். நாங்கள் அவரை ஜெமினி என்றழைப்போம். தமிழ்ச்சினிமா உலகின் மன்மதனாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தவர் ஜெமினி கணேசன்.

பொன்னம்பலம் சாரும் அழகில் மன்மதன் என்பதால்தான் ஜெமினி என்று பெயர் வைத்தோம்.

சின்னையா மாஸ்டர் சுமாருக்கும் வெகுசீழ். இருவரும் இரட்டையர் போல் சேர்ந்தே இருப்பார்கள். சேர்ந்தே நடப்பார்கள். சின்னையா மாஸ்டரின் உடன் வருகை கூட பொன்னம் பலத்தாரின் அழகை இரட்டிப்பாக்கிக் காட்டவே உதவிற்று.

முருகேசு மாஸ்டர் மிகவும் குள்ளமானவர். ஒரு மாணவனின் உயரம்தான்.

அவருடைய பாதணி ஒரு குமிழ் வைத்த கட்டை. கட்டை விரலுக்கு மேல் அந்தக் குமிழ் எப்படி நிற்கிறது என்று நாங்கள் வியந்ததுண்டு.

டக்,டக்,கென்று அந்தக் கட்டை ஒலி எழுப்ப விஸ்க், விஸ்க் கென்று வேகமாக முருகேசு மாஸ்டர் நடக்கும் நடையே தனித்துவமானது. கண்டிப்பில் இவர் இன்னொரு தோமஸ்.

அவருக்கு நாங்கள் இட்டிருந்த பட்டப் பெயர் கட்டையர்.

காலிலிருக்கும் கட்டைக்கும் உயரத்துக்குமான ஒரு குறியீடு இந்தப் பட்டப் பெயர்.

பதுளை சரஸ்வதிக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அதன் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியேற்றவர் எங்கள் முருகேசு மாஸ்டர்தான்.

எனக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர்கள், இந்த யாழ்ப்பாணத்து வாத்திமார்களே.

ஆறாம் வகுப்பிற்கு என்னைத் தயார்ப்படுத்தியவர் முருகேசு மாஸ்டர்... ஒரு தோட்டத்துப் பையன் என்கின்ற பேதங்கள் ஏதுமின்றி என்னைத் தனதில்லத்தில் உபசரித்த மாஸ்டரய்யாவின் மனைவி. மறக்க முடியுமா இவர்களை. ஒருநாள் பகல் சாப்பாட்டிற்காக வீடேகியிருந்த முருகேசு மாஸ்டரை ஏதோ அவசரத் தேவைக்காகப் கூட்டிவரும்படி பெரிய பிரதர் கூற அவரது வீடு நோக்கி நடந்தேன்.

கல்லூரியை அடுத்துள்ள பதுளைக் கச்சேரிக்குப் பின்னால் போலீஸ் ஸ்டேசனுக்குக் கீழே உள்ள வீட்டு வரிசையில் ஒரு பலகைக் கிராதி அடித்த வீடு முருகேசு மாஸ்டருடையது.

வீட்டை அடைந்த என்னை வரவேற்று உபசரித்த அம்மா 'சாப்பாட்டு நேரம் இது உட்கார்' என்று வலுக்கட்டாயமாக அமரச் செய்து அன்னமிட்ட நினைவு அற்புதமானது. இரண்டாவது சாதமிட்டு ரசம் ஊற்றி 'இன்னும் கொஞ்சம் இரசம் வார்க்கட்டே' என்று அருகிருந்து கேட்ட அந்த உபசரிப்புக் குரல் இன்றும் ரீங்காரமிடும் சக்தி கொண்டது.

ரசத்துடன் சோறுண்பது வித்தியாசமானதல்ல. ரசமும் வித்தியாசமானதல்ல இரண்டு முறை சோறுண்பது வித்தியாசமானதல்ல.

முதல் சோறு, கறி, குழம்பு, காய்கறி என்றும் இரண்டாம் சோறு ரசம் அல்லது 'மோர்' என்றும் வருவது ஒரு பரம்பரை மரபு.

ஆனாலும் 'ரசம் ஊத்தவா' என்றே பழக்கப்பட்டு விட்ட செவிகளுக்குள் 'இரசம் வார்க்கட்டே' என்ற அம்மாவின் சொல்லாடல் வித்தியாசமானது! செவிக்குணவாய் சிலிரக்க வைத்தது! இன்னும் மனதாழத்தில் பதிந்து நிற்கும் பலம் கொண்டது.

ஆறாம் வகுப்பிற்கும் பிறகு முருகேசு மாஸ்டர் எங்களுக்கு வகுப்பெடுக்காவிட்டாலும் ஆறாவதிலிருந்து எஸ்.எஸ்.சி. இறுதி ஆண்டு வரையிலான இன்னொரு ஆறாண்டு கால கல்விக்கான ஒரு பலமான அஸ்திவாரத்தைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கீனும் பொறுப்பு முருகேசு மாஸ்டருடையது.

அந்தப் பலமான அத்திவாரத்தில் இருந்து எழும்பியவன் நான்.

பொன்னம்பலம் மாஸ்டரும் சின்னையா மாஸ்டரும் என்னை உருவாக்கியவர்கள். அவர்கள் கற்றுத் தந்த தமிழ் எனக்கும் எனது எழுத்துக்கும் ஒரு பலமாக நிற்கிறது.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஆசிரியர்களாக உத்தியோகம் பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து வாத்திமார்கள் பற்றி பேசுகின்ற படைப்பு என்னுடைய சோதனை என்னும் சிறுகதை.

மல்லிகையில் பிரசுரம் பெற்று 'நாமிருக்கும் நாடே...' என்னும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியின் முதல் கதையாக இடம் கொண்ட படைப்பு இது.

இந்தக் கதையைச் சுற்றி நிறைய கதைகள் இருக்கின்றன.

ஈழ நாட்டில் 'புது அய்யா' என்ற எனது சிறுகதை வந்தது. கணக்குப்பிள்ளை பற்றிய கதை இது. இந்தக் கதைக்குப்பிறகு எனது நேர்காணல் வந்தது. எனது நினைவு சரி என்றால் ஈழநாட்டுக்காக என்னைச் சந்தித்தவர் புலோலியூர் இரத்தினவேலோன் என எண்ணுகின்றேன். இந்த இரண்டும் என்னிடம் இல்லை. முடிந்தால் எனக்கு எடுத்துத் தர உதவும்படி செங்கை ஆழியான் அவர்களிடம் கூறிவைத்துள்ளேன்.

இவை இரண்டிற்கும் பிறகு ஈழநாடு என்னிடம் ஒரு கதை கேட்டிருந்தது.

சோதனையை அனுப்பினேன். கிணற்றில் விழுந்த கல்லாகிப் போய்விட்டது.

கேட்டு வாங்கிய கதை என்பதால் போட முடியாத விடத்து திருப்பி அனுப்பிவிடவேண்டிய ஒரு பத்திரிகா தர்மம். அதுவும் நடக்கவில்லை.

கணக்குப் பிள்ளையின் கதையைப் பிரசுரித்த ஈழநாடு ஏனோ வாத்தியார் கதையைப் பிரசுரிக்க முன்வரவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியார் பற்றியது என்பதால் சங்கடங்கள் வரலாம் என்று நினைத் திருக்கலாம்.

1966இல் சிந்தாமணி ஆரம்பித்திருந்தபோது இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் உடனே ஒரு சிறுகதை வேண்டும் என்றார். சிந்தாமணியில் பணியாற்றிய நண்பர் ஈழவாணன் என்னை அடிக்கடி சந்திப்பார் இலக்கியம் பேச.

சிந்தாமணி ஆசிரியரின் வேண்டுகோளை கவிஞர் ஈழவாணன் மூலமாக சோதனைக்கதையூடாக நிறைவேற்றிக் கொண்டேன்.

சுவற்றிலடித்த பந்தைப்போல் 'சோதனை' திரும்பி என்னிடமே வந்துவிட்டது. 'இது வேண்டாமாம் வேறு ஒரு கதை கேட்கின்றார். எங்கள் பெரியவர்' என்றார் ஈழவாணன்.

'ஏனாம்' என்றேன்.

என்னை விட்டுவிடுங்கள் 'தெரியவில்லை' என்றார்.

அதற்காக கோபித்துக் கொண்டா இருக்க முடியும். உள்ளம் குமுறி வெளியேறத் துடிக்கும் உணர்வுகளுக்கு வடிகால் வேண்டுமே!

சோதனையை வாங்கி மேசையில் வைத்துக் கொண்டேன்.

அமரர் இராஜ அரியரத்தினம் ஒரு அருமையான மனிதர். அறுபதுகளில் சிந்தாமணியை ஒரு சிற்றிதழ் போல் நடத்திக் காட்டியவர்.

எழுத்துலகில் மறக்க முடியாத சம்பவம் என்று ஒரு தொடர் வெளியிட்டார். ஈழத்து முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் இருந்து முக்கியமான படைப்பாளிகளிடம் இருந்து அவரவர் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் பற்றி எழுத வைத்தார். என்னிடமும் கேட்டிருந்தார். லில்லி, பீலிமேலே போகிறது, மீன்கள் ஆகிய எனது சிறுகதைகளை சிந்தாமணி வெளியிட்டது.

ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் எனக்கு இடம் தேடிக்கொடுத்த படைப்புக்கள் இவை. இருந்தும் 'சோதனையை' 'வேண்டாம் தெளிவத்தை' என்று திரும்பி அனுப்பிவிட்டார்.

மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவாவும் ஒரு கதை கேட்டிருந்தார். கொழும்பு வரும் போதெல்லாம் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஒரு இலக்கியக் கோபத்துடன் கூறுவார்.

சோதனைக் கதையைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டேன்.

அடுத்த இதழிலேயே 'சோதனை' வெளிவந்து விட்டது.

சோதனை என்றால் என்ன!

தோட்டத்துப் பாடசாலைகளில் ஆண்டுக்கொரு தடவை மாணவர்களை வகுப்பேற்றிவிட நடத்தப்படும் பரீட்சை.

பிராந்தியக் கல்வித்திணைக்களத்திலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் வருவார். அவர் நடத்தும் சோதனை பற்றிய ஒரு விவரணம்தான் இந்தக் கதை.

ஒரு தொலைக்காட்சி நேர்காணலின் போது ஒரு நண்பர் தொலைபேசியூடாக 'மலையகப் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் படிப்பித்துக் கொடுக்கவே இல்லை என்றா சொல்கின்றீர்கள்' என்று கேட்டார்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிற்கும் தோட்டத்துப் பாடசாலைகள் வேறு, மலையகப் பட்டினங்களில் உள்ள பாடசாலைகள் வேறு. புதுளைப் பாடசாலையில் எனக்குப் படிப்பித்தவர்களே, தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்தவர்களே யாழ்ப்பாணத்து மாஸ்டர்கள் தான், என்று நான் அவர்களுக்குக் கூறினேன்.

தோட்டக் குழந்தைகளுக்கு கல்வி தேவை இல்லை என்ற உணர்வுடன்தான் இந்த தோட்டத்து பாடசாலைகள் நடத்தப்பட்டன. அந்த உணர்வுக்கு வலு சேர்ப்பவர்களாகவே பெரும்பான்மையான தோட்டத்து வாத்தியாசிரியர்கள் இருந்தார்கள்.

இந்தப் பெரும்பான்மையிலும் பெரும்பான்மையினர் யாழ்ப்பாணத்தவர்களே.

'கையில் சொரண்டியுடனும் தலையில் கூடையுடனும் மலையேறத்தான் போகின்றீர்கள். படித்துக் கிழிக்கப் போவது ஒன்றுமில்லை' என்னும் மனப்பான்மையே மிகுந்திருந்தது.

தோட்டத்துப் பாடசாலைகளுக்கு ஆண்டுதோறும் மானியம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. Grant என்று சொல்லப்படும் இந்த அரசு நிதி உபகாரம். சோதனைக்காக வரும் இன்ஸ்பெக்டர் போடும் புள்ளிவிக்கிதத்தைப் பொறுத்து கூடவும் குறையவும் செய்யும்.

சோதனை முடிந்து பிள்ளைகளை எல்லாம் அனுப்பிவிட்ட பிறகு பிஸ்கட் கொறித்து குளிப்பாணம் ருசித்தபடி ஆசுவாசமாக அமர்ந்து டயரியில் குறிப்பெழுதுவார் இன்ஸ்பெக்டர்.

சோதனை முடிந்தகையுடன் “Log Book” என்னும் இந்த குறிப்புப் புத்தகம் துரையின் பார்வைக்காக ஆபீசுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.

எத்தனை பிரசென்டேஜ் என்பதைத்தான் முதலில் துரை பார்ப்பார். பிறகுதான் என்ன எழுதி இருக்கின்றார் என்று பார்ப்பார்.

‘Very good’: ‘good’: ‘Keep it up’: அல்லது ‘Try to Improve’ என்று சிவப்பில் எழுதி கையொப்பமிட்டு டயரியை மீண்டும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பிவிடுவார் துரை.

பாடம் எதுவுமே படிப்பிக்காமல், எழுத்தே சொல்லிக் கொடுக்காமல் காலத்தை ஓட்டினாலும் வாத்தியாரும் சோதனையிட வரும் இன்ஸ்பெக்டரும் ஒரே ஊர்காரர்களாக இருப்பார்கள். ஊர்க்கதைகள் கதைத்து முடித்து ‘வாறன் மாஸ்டர்’ என்றெழும்பும்வரை பணிவுடனும் பவ்வியத்துடனும் கார்வரை சென்று வழியனுப்பிவிட்டு ஓடிவந்து Log Bookகைப் புரட்டிப் பார்த்தால் ‘நூற்றுக்கு தொன்னூற்றேழு வீதம் சித்தி’ என்று பேர்சென்டேஜ் போட்டு மாஸ்டரின் செயற்பாடுகள் பற்றி ஒரு பாராட்டுப் பட்டமும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். வெரி குட் என்று முற்போக்குமையில் எழுதி கையொப்ப மிட்டிருப்பார். வெள்ளைக்காரத் துரை.

இத்தனை செயற்பாடுகளும் ஒரு சமூகத்தின் எதிர்கால வாரிசுகளின் கண்களைக்குத்தி வைக்கும் செயற்பாடுகளே என்பதைக் கூறும் கதை இந்த சோதனை.

‘ஒப்பரேஷன் சக்ஸஸ்: பேஷண்ட் டெட்’ என்னும் ஆங்கிலப் பழமொழி இந்தச் செயற்பாடுகளுக்கே அச்சொட்டாகப் பொருந்துகிறது.

என்னுடைய “நாமிருக்கும் நாடே...” சிறுகதைத் தொகுதியின் முதற்கதையான இந்த ‘சோதனை’ வெளியீட்டு விழாவின் போதே நிறைய வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தி விட்டது. 1979 டிசெம்பரில் யாழ் நிறம்மர் மண்டபத்தில் அமரர் கவிஞர் முருகையன் தலைமையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி, மல்லிகையாசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரின் விமர்சன உரைகளுடன் இந்த வெளியீட்டு விழாவினை ஏற்பாடு செய்திருந்தார் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள்.

வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தியவர் வைகறையின் மூலம் இந்த நூலை வெளியிட்ட நித்தியானந்தன் அவர்களே.

முதல் முறையாக நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தேன்.

‘யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லன்’ என்னும் கருத்து பேராசிரியரால் முன் வைக்கப்பட்டது.

பாவசங்கீர்த்தனம் என்னும் கலைமகளில் வெளிவந்த கதையும் இத்தொகுதியில் இருக்கிறது. தோட்டத்தில் தொழில் புரியும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கர் பற்றிய கதை இது.

தமது சுய நலன்களுக்காக எப்படியும் வாழலாம் என்னும் இரண்டு சராசரி குடும்பத்தினரின் கதை.

ஒருவர் சிங்களவர். தோட்டத்தின் மகராஜா போன்றவர். மற்றது யாழ்ப்பாணக் குடும்பம். இந்த இரண்டு கதைகளும் திரிபுபடுத்தப்பட்ட கருத்துக்களுடன் பெரிதுபடுத்திக் காட்டப்பட்டன. தெளிவத்தை ஒரு யாழ்ப்பாண விரோதக் கதைக்காரர் என்னும் முத்திரை குத்தலுக்கான முயல்வுகள் அரங்கேறின.

இதற்கான அவசியம் என்ன?

அணி சேராத தன்மைதான்!

முற்போக்கு இலக்கிய அணி! அந்த அணியில் இல்லாதவர்கள் எவரும் இலக்கிய வாதிகள் இல்லை. முற்போக்கு அணியின் முக்கியத்துவங்களுடன் ஓடித்திரியாத எவரும், உதட்டின் மீது விரலை வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கூறுவதற்கெல்லாம் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிராத எவரும் எழுத்தாளர்கள் இல்லை. அவர்களை வளர விடக்கூடாது என்பது மட்டுமல்லாமல் எழுத்துலகில் இருந்தே விலக்கி வைத்துவிடும், விரட்டிவிடும் ஒரு ஏதேச்சாதிகாரம் அவர்களிடமிருந்தது.

நமது அரசியலைப் போலத்தான்! ஆட்சியாளர்களின் அணியில் இருப்பவர்கள் கூறும் அபத்தங்கள் கூட தேசாபிமான வசனங்கள். மற்றவர்கள் கூறுவதெல்லாம் தேசத்துரோகக் கருத்துக்கள். அவர்கள் எல்லாம் தேசத்துரோகிகள்.

அரசு என்கின்ற சிம்மாசனம் கொடுக்கும் அதிகாரச் செயற்பாடுகள் இவைகள்.

இதோ அதிகார அரசியலைத்தான் முற்போக்கு அணியினர் இலக்கியத்தில் செய்துகாட்டிக் கொண்டிருந்தனர் அந்த அறுபது எழுபதுகளில்.

‘அப்போது அது தேவையாக இருந்தது’ என்னும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பின் கூற்று எனக்கு புரிவதாக இல்லை.

ஒரு சமூகத்தின் கல்விக்கண் குருடாக்கப்படும் ஒரு சமுதாயக் கூனலை வெறுமனே, ஏதேச்சாதிகாரத் தொனியுடன் ‘யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு வில்லன்’ என்னும் திசை திருப்பல் எதைக் காட்டுகிறது!

நமது முன்னோடிகளில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தன் அவர்கள் தனது ‘காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை’ என்னும் கதையில் இப்படி எழுதுகின்றார்.

‘தனக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருப்பதை தெரிவிக்க தோட்டத்து ஆபீசக்கோடிய காளிமுத்து ஜன்னல் முன் பவ்வியமாகக் குனிந்து நின்று உள்ளே இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க்கரிடம் ‘ஐயா எனக்கொரு ஆம்பளைப்பிள்ளை பிறந்திருக்கிறது, கறுப்பையா என்று பெயர் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்’ என்கின்றான்.

உள்ளே இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க்கரியா கோபமாக அவனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றனர் ‘அது என்னடா கறுப்பையா, கறுப்பு அய்யா... தொரை எப்ப அய்யா வானீர்கள்’. சின்னக் காளிமுத்துன்னு சொல்லு என்று கூறியபடி ரெஜிஸ்டரில். சி.கா. என்று மட்டும் எழுதிவைக்கின்றார்.

அவனது குழந்தைக்கு ‘கறுப்பையா’ என்று பெயர் வைக்கக்கூட அவனுக்கு உரிமை மறுக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கரின் அராஜகப் போக்கை எழுதிக்காட்டிய அ.செ.மு.வை ஏன் யாழ்ப்பாண விரோதக் கதைக்காரர் என்று அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை.

என்னை அப்படி அடையாளப்படுத்த முயன்றதில் ஏதோ சூதிருக்கிறது தானே!

டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் அதே முற்போக்கு அணி சார்ந்தவர்தான். ஆனாலும் வறட்டுத்தனமான பிடிவாதங்கள் அற்றவர்.

தான் உரையாற்றத் தொடங்கியதும், யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி தெளிவத்தைக்கு மட்டுமல்ல எங்களுக்கும் வில்லன்கள்தான். உழைக்கும் மக்கள் கூட்டத்துக்கே வில்லன்கள்தான் என்றார். உங்களுக்கெல்லாம் கல்வி ஒரு முதுசொம். ஒரு சொத்து அது ஏழை எளியவர்களுக்கும், உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கும் போய்விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் ஒரு வில்லத்தனம்தான் என்று அடித்துக் கூறினார் திரு டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

செயின்ட் பீட்ஸ் கல்லூரியில் ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புக்களில் படிக்கும்போது கல்லூரியின் இன்றியமையா மாணவர் சிலரின் முன்வரிசை மாணவன் நான்.

கீழ் வகுப்புக்கான ஆசிரியர்கள் வராத பொழுதுகளில் அந்த வகுப்பை ஏற்று நடத்தும் பொறுப்பை எனக்குத் தருவார் பெரிய பிரதர்.

எஸ்.எஸ்.சி. இறுதி ஆண்டில் அரசு பரீட்சை எழுதிய கையுடன் மாணவர்கள் பிரிந்து சென்று விடுவார்கள். இரண்டு மூன்று மாதங்களின் பின் நிசல்ட் வெளிவரும் செய்தி அறிந்த பின் கல்லூரிக்கு வந்த நிசல்ட் பார்ப்பார்கள்.

எக்ஸாம் எழுதிய பிறகும் என்னை கல்லூரிக்கு வரும்படிப் பணித்தார் அதிபர்.

நிசல்ட் வரும்வரை கல்லூரிக்கு வா - நிறைய வேலைகள் இருக்கின்றன.

‘ஆசிரியர்கள் வராதபோது வகுப்பெடுக்கலாம். அலுவலக வேலைகள் கிடக்கின்றன. தங்கிப் படிக்கும் மாணவர்களின் வரவு செலவு கணக்குகள் அப்படியப்பட்டே இருக்கின்றன’ என்ற ஏகப்பட்ட அலுவல்கள் இருந்தன.

இதே கால கட்டத்தில்தான் எனது மூத்த சகோதரர் ஞானப்பிரகாசம் ஒரு கிளார்க்காகத் தெளிவத்தைக்குள் பிரவேசித்தார்.

அண்ணனுக்குத் துணையாகவும், சோறாக்கிப் போட்டுக் கவனித்துக் கொள்ளுவதாக ஆளுவும் அம்மாவும் என்னையும் தெளிவத்தைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

2010 ஸ்பரவரி ஞானம் (ஆம் 06.17)

என்னை தெளிவத்தை ஜோசப் ஆக்கியதில் ஒரு கணிசமான பங்கு அண்ணன் ஞானப்பிரகாசத்துக்குமுரியது.

அவர் 'தெளிவத்தை' என்கின்ற அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு உத்தியோக நிமித்தம் சென்றதால்தான் நானும் அங்கு சென்றேன்.

அண்ணனுக்கும் எனக்குமாக கூட்டாஞ்சோறு மாதிரி ஒரு சின்ன சோறு கறி வைத்து முடித்து விட்ட பிறகு முழு நாளும் என் முன்னால் நீண்டு கிடக்கும். என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல்!

அதிகாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் அண்ணன் ஆபீஸ் போய்விடுவார்.

அண்ணனுக்குத் தோட்டம் கொடுத்திருந்த வீடு இரண்டு அறைகள், ஒரு ஹால், ஒரு விராந்தை, ஒரு சிறிய முன்னறை, ஒரு சமையலறை கொண்டிருந்தது.

பனி பெய்யும் அந்தக்காலை ஆறு மணியிலிருந்து நான் அந்த வீட்டில் தனியாக என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் சுற்றிவருவேன்.

காலி, காலியான அந்தப் பெரிய பெரிய அறைகள் என்னைப் பயமுறுத்தும்.

வெளியே போய் விடுவோம் என்று எண்ணினால் பல்லுடன் பல்மோதும் பனி, காலியான அறைகளை விடவும் பயமுறுத்தும்.

'தலைவரை போர்த்திக் கொண்டு படுத்துக் கிடக்கலாம்' என்றால் ஒரு எட்டு எட்டரைக் கெல்லாம் யாராவது வந்து 'அய்யா தேத்தண்ணி வாங்கியாறச் சொன்னாரு' என்று சமையலறைச் சன்னலைத் தட்டுவான். இரண்டு மூன்று தட்டல்களுக்குப் பதில் வராவிட்டால் ஜன்னல் உடைந்து விடும் அளவிற்குத் தட்டுவான்.

கத கதவென்று கம்பளிப்போர்வைக்குள் படுத்தால் தூங்கிப்போய் விடுவேனோ என்ற பயம் முந்தியவைகளை விடப் பயமுறுத்தும்.

தெளிவத்தையின் உச்சியில் இருக்கிறது பெரிய துரையின் பங்களா. பக்கத்தில் பெரியாபீஸ். அடுத்து தேயிலை தயாரிக்கும் அந்த பெக்டரி.

பெக்டரியிடம் போய் நின்றால் முழுத் தோட்டமுமே பள்ளத்தை நோக்கித்தான்.

எல்லாத் தோட்டங்களிலுமே துரை பங்களாக்கள் உச்சியில்தான் கட்டப்பட்டிருக்கும். உயரத்தில் இருப்பதையே விரும்பும் வெள்ளைக்காரர்களின் நினைவுகளைப் போல.

அண்ணன் வேலை செய்யும் ஆபீஸ் பெரியாபீஸ் என்றே அழைக்கப்பட்டது. அது தவிர்ந்து இரண்டு டிவிசனல் ஆபீஸ்கள்; ஒற்றைக் கிளாக்கருடன், சின்ன துரைமார்களுடன் இருக்கின்றன.

நான்கு டிவிசன்களிலிருந்து அந்தந்த டிவிசனின் கைச் செக்ரோல், பெரிய துரைக்கான சின்ன துரைமார்களின் முதல்நாள் வேலைகள் பற்றி செய்திகள், போன்ற பலவிதமான புத்தகங்கள், கடிதங்களுடன் பெரியாபீசுக்கு வரும் தபால் பையன்கள், பெரியதுரை அவைகளைப் பார்த்து, குறிப்புகள் எழுதி, கையொப்பமிட்டுக்கொடுக்கும் வரை பெரியாபீசின் வராந்தையில் சோம்பலும் அரட்டையுமாக பொழுதைக் கழிப்பதுண்டு.

அவர்களில் யாராவது ஒருவர்தான் ஓடிவந்து அண்ணனுக்குக் காலைச் சாப்பாடு எடுத்துப் போவான். சின்ன பிளாஸ்கில் தேநீரும், சிற்றுண்டியும் அவனிடம் கொடுத்தனுப்ப அவன் வந்து ஜன்னலைத் தட்டுவதற்கு முன்பதாகவே தயார் பண்ணி வைத்திருக்க வேண்டும்.

பிறகெப்படி கத கதவென்று போர்வைக்குள் புதைந்து கிடக்க முடியும்.

அன்றாடக் கடமைகள் அட்டவணையிட்டதுபோல் முடிவடைந்த பின்னும் ஆஜானுபாகுவாக விஸ்வரூபம் எடுத்து என்முன் நிற்கும் பொழுதுகளை என்ன செய்யலாம்!

இருபதுகளின் சற்றுமுன் பின்னான அந்த வயதில் எத்தனை பசாசுகள் வந்து சுற்றி நின்று சோதனையிடும்.

'An Idleman's mind is the Devils Workshop' என்பார்கள்.

நான் என்னுடைய மனதை சோம்பி இருக்க விடவில்லை.

எழுதத் தொடங்கினேன்! எங்களுடைய ஆளு எனக்குள் ஒரு கலைஞனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உருவாக்கியிருந்திருக்கின்றார்கள் என்று ஆரம்பத்திலேயே கூறி இருந்தேன். அந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக்கு என் முன் நீண்டு கிடந்த பொழுதுகள் மெது மெதுவாக உருவம் அமைக்கத் தொடங்கின.

பிந்திய ஐம்பதுகளில் உமாவுக்கு ஒரு கதை அனுப்பினேன். ஜி. உமாபதி நடத்திய ஒரு தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகை உமா. அட்டைப் படத்துக்கான ஒரு கதை கேட்டிருந்தார்கள். மனதில் பட்டதை எழுதி அனுப்பியிருந்தேன். அட்டைப்படத்துக்கான கதை என்று அதைத் தான் போட்டிருக்கின்றார்கள். என்னுடைய கதை உமாவில் வந்த விஷயம் எனக்கு பிந்திய அறுபதுகளில்தான் தெரிய வந்தது.

பிந்திய அறுபதுகளில் எனது பெயர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கொஞ்சமாகத் தெரிய வந்திருந்தது.

உமாவில் கதை வந்திருக்கிறது என்பது தெரியாமலே தொடர்ந்து கல்கண்டு கதம்பம் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கு எழுதி அனுப்பி இருக்கின்றேன்.

கதம்பத்தில் வந்த கதைகளை அண்ணனுடன் ஆபீசில் வேலை பார்க்கும் நண்பர்களுக்குக் காட்டி ஆனந்தப் பட்டிருக்கின்றேன்.

மாரியப்பன் தில்லன், பொன்னுச்சாமி மொகமட், என்று ஆபீஸ் நண்பர்களும் முத்துசாமி, முர்த்தி என்ற பெக்டரி நண்பர்களும் எல்லாரும் ஒரு வயதினர். பெக்டரி நண்பர்கள் ஒரு சில நாட்களிலும் ஆபீஸ் நண்பர்கள் அன்றாடமும் அந்தி நேரங்களில் அண்ணனுடன் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள்.

பாட்டுக் கச்சேரி, அரட்டைக் கச்சேரி, சீட்டுக் கச்சேரி (முந்நூற்றி நாலு) என்று நடுச்சாமம் வரை நடக்கும்.

இவர்களுள்ளும் குறிப்பாகத் தில்லனும் மாரியப்பனும் எனக்குப் பிடித்தவர்களாக இருந்தார்கள்.

பொன்னுச்சாமியும் முத்துசாமியும் பாடசாலை நண்பர்களும் கூட.

முந்திய இருவரும் என்னைக் கவர்ந்ததற்கான காரணமே அவர்கள் கையிலிருக்கும் புத்தகங்கள்தான்.

மாரியப்பன் ஏதாவதொரு ஆங்கில நூல் வைத்திருப்பார். தில்லன் தமிழ்ப்புத்தகம் வைத்திருப்பார். மு. வரதராசனார் நாவல், கரித்துண்டு, கயமை, நெஞ்சில் ஒரு முள் கள்ளோ காவியமோ என்று ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாகக் கொண்டு வருவார்.

இதுதான் டாக்டர் மு.வ.வின் புதுநாவல் என்று நெஞ்சில் ஒரு முள்ளை வாசிக்கும்போது இது அவருடைய முந்தைய நாவல் என்று கரித்துண்டை எனக்கு வாசிக்கக் கொடுப்பார்.

அவர் புத்தகங்களை வைத்திருக்கும் விதமே அலாதியானது! பக்கங்களில் விரல் அழுக்குக் கூடப் படாமல், ஏடுகள் கசங்காமல், அட்டை அழுக்குப் படாமல் பிரெளன் பேப்பர் கவர்போட்டு ஒரு குழந்தையைத் தாய் பத்திரப்படுத்துவது போல் பத்திரமாக வைத்திருப்பார்.

மு.வ. நாவல்கள் மட்டுமன்றி பாரதிதாசன் கவிதை நூல்கள், ஜெயகாந்தனின் முத்திரைக் கதையுடனான ஆனந்த விகடன் என்று நிறையவே தமிழ் வாசிப்பவராக தில்லன் இருந்தார்.

'புத்தகம் கவனம் புத்தகம் கவனம்' என்ற எச்சரிச்சகையுடன்தான் என்றாலும் மு.வ.வின் நாவல்களுக்குள் மூழ்கிக் கிடந்த நாட்கள் அவை. ஜெயகாந்தனின் ஆனந்த விகடன் கதைகளில் லயித்துக் கிடந்த நாட்கள் அவை.

வாசிக்கக் கொண்டு வந்த ஆங்கில நூலைக் கதிரையில் கை மறதியாகப் போட்டு விட்டு மாரியப்பன் சில நாட்கள் சென்றுவிடுவார்.

மறுநாள் இரவு வரும்போதுதான் அதை எடுத்துச் செல்வார். அதற்குள் நான் ஒரு கால்வாசிப் புத்தகத்தை வாசித்திருப்பேன்.

தமிழ் நூலைப் போல் விரைவாக வாசிக்க முடிவதில்லை. என்னதான் ஆங்கில மீடியத்தில் கல்வி பயின்றிருந்தாலும் விரைவாக நாவல் வாசிக்கும் அளவுக்கு எனது ஆங்கிலம் விருத்தி அடைந்திருக்கவில்லையோ தெரியவில்லை.

சிரமப்பட்டு சிரமப்பட்டு வாசித்திருப்பேன். கைமறதியாகக் கதிரையில் போட்டு விட்டுப் போகும் பழக்கம் எல்லாம் தில்லனிடம் கிடையாது. ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் மிகக் கவனமாக இருப்பார் அவர்.

நான் வாசித்து முடித்துக் கொடுக்கும் நூலை மிக நுணுக்கமாகப் பார்வையிடுவார். அதில் அவருக்கேற்படும் திருப்தியைப் பொறுத்ததே எனக்கு வரப்போகும் அடுத்த நூல்.

பொன்னைப் போல் பெண்ணைப் போல் புத்தகமும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்னும் பண்பைக் கற்பித்த நண்பர் அவர்.

பெண்ணைப் பாதுகாத்தல் என்றதும் அவசரப் பெண்ணியக்காரர்கள் (Instant) கோபம் கொள்வார்களோ தெரியவில்லை.

பாதுகாத்தல் என்பதை பேணுதல் என்று கொள்தல் உசிதமானது.

என்.எஸ்.கிருஷ்ணனின் பழைய பாடல் ஒன்றில் இப்படி ஒருவரி வருகின்றது.

சரியில்லே... மெத்தச் சரியில்லே... என்பது பாடல்.

'புத்தகம், பொன், பெண் மூன்றையும்

மாற்றாவிடம் கொடுத்து

காப்பாற்றச் சொல்லுறதும்

சரியில்லே - மெத்தச் சரியில்ல..'

மாரியப்பன் புண்ணியத்தில் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் வாசிக்கும் ஒரு ஆர்வமும் ஏற்பட்டது. அண்ணனுக்கு 'சலீம்' என்றொரு நண்பர் இருந்தார். பதுளை பஜார் வீதியில் சின்னதாக ஒரு தையல் நிலையம் வைத்திருந்தார். ஆண்களுக்கான நீளக்கால்சட்டை, சட்டை தையலில் நிபுணர் அவர். ரெடிமேட் ஆடைகள் பிரபலப்படாத காலம் அது.

அண்ணனும் நண்பர்களும் கால்சட்டை தைப்பதற்காகக் கொண்ட பழக்கம் நாளடைவில் அவரையும் குடும்பத்தினரையும் எங்கள் குடும்ப நண்பர்களாக்கி இருந்தது.

சலீம் ஒரு வசீகரன்! வித்தியாசமானவர்! சின்ன உருவம். சின்ன உடல். சிரிப்புடன் சிவந்து நெளியும் சின்னச் செண்டுக்கள் கொண்ட வசீகரிக்கும் சின்னமுகம்.

அவரை நான் கால்சட்டையுடன் கண்டதில்லை. செருப்பை மறைக்கும் கணுக்கால் வரையிலான தூய வெள்ளைச்சாரம். ஒரு வெள்ளைச்சட்டையுடனே எப்போதும் காட்சிதருவார்.

தொழில் தவிர்ந்ததான அவருடைய உரையாடல்கள், செயற்பாடுகளுடன் மிகவும் அந்நியமானது அவரது உடை.

ஆங்கில நூல்கள் பற்றிப் பேசுவார். எழுத்தாளர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவார். இப்போது தான் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் நூல் இது என்று ஒன்றைக் காட்டுவார். அந்த நூலாசிரியரின் ஏனைய நூல்கள் பற்றிப் பேசுவார்.

அளவு கொடுத்த கால்சட்டை, மேற்சட்டைகளை வாங்கிக் கொண்டு போக அவசரமாக வந்து அந்த சின்னக் கடைக்குள் நிற்கும் நண்பர்கள் ஒரு திரிசங்கு நிலையில் இருப்பார்கள். தமிழ்ப்படங்களை விடவும் கூடுதலாக ஆங்கிலப் படங்கள் பற்றிப் பேசுவார் சலீம்.

பதுளையில் இரண்டு படமாளிகைகள் இருந்தன. ஒன்று 'கிங்ஸ் தியேட்டர்' மற்றது 'மொடர்ன் தியேட்டர்'

கிங்ஸ்தியேட்டரில் ஆறுமணிக்காட்சி ஆங்கிலப்படம். ஒன்பது மணிக்குத் தமிழ்ப் படம்.

மொடர்னில் இரண்டு காட்சியுமே தமிழ்ப் படம்தான். ஞாயிறு தினங்களில் காலை பத்துக்கு, பகல் இரண்டரைக்கு என்று மொத்தமாக நான்கு காட்சிகள் நடக்கும். பகல் காட்சிகள் நடப்பது பெரும்பாலும் சுற்றியுள்ள தோட்டத்து மக்களுக்காகத்தான்.

பதுளைவாசியான சலீமுக்கு ஆங்கிலப் படங்கள் பார்க்கும் வாய்ப்பு அதிகம்.

ஆங்கிலப் படங்கள், ஆங்கில நூல்கள் பற்றி எல்லாம் அளவளாவும் சலீம் எங்களை, குறிப்பாக என்னை ஒரு வித்தியாசமான உலகிற்குள் இட்டுச் செல்வதுண்டு.

ஒரு தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது நான் பாவிக்கும் முன் அறையில் நண்பர் மாரியப்பனின் ஆங்கில நூல்கள் இரண்டு மூன்று, என் வாசிப்பிற்காக வைத்திருந்ததைக் கண்டார்.

ஒரு அலட்சியத்துடன் அவைகளை நோட்டமிட்டவர் 'இவைகளை வாசிக்காதீர் ஜோ... ஒன்றுமில்லாத காதல் நவீனங்கள் எழுதும் பெண் இவர்... (பெயர் நினைவில் வர மறுக்கிறது) வரிசை, வரிசையாக இவரது நூல்கள் வரும், எல்லாவற்றிலும் காதலும், மென்மையும், விதவிதமாக வரும்' என்று கூறினார்.

அவர் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகத்தை எனக்குக் காட்டினார். டி.எச்.லோரன்ஸ் - எழுதிய லேடி சார்ட்லீஸ் லவர் என்னும் நாவல். D.H. லாரன்ஸ் பற்றி அவருடைய முந்திய நாவலான 'சன்ஸ் அன்ட் லவர்ஸ். பற்றி, அது படமாக எடுக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி எல்லாம் கூறினார்.'

மூன்று சிறுகதைகளை இணைத்து ஒன்றாக ஒரு படம் வந்திருந்தது. அருமையான படம்! ஒவ்வொரு கதைக்கும் அரைமணி நேரம் என்று மொத்தமாக ஒன்றரை மணி நேரம்தான். தமிழ்ப்படம் போல் மூன்றரை நான்கு மணிநேரம் உள்ளே அடைத்து வைத்திருக்கமாட்டார்கள் என்று கூறியவர், நான் உங்களுக்கு வாசிக்க Sons and Lovers தருகின்றேன். ஞாயிறு கடைக்கு வருவீர்கள் தானே... என்றார்.

D.H. லோரன்ஸின் என்பவரின் பெயர் எனது நினைவில் இவ்வளவு காலங்களுக்குப் பிறகும் மறக்காமல் இருப்பதற்கும், அந்த மற்ற எழுத்தாளரின் பெயர் நினைவில் வர மறுப்பதற்கும் காரணம் என்ன.

காலமே மதியினுக்கோர் கருவி என்பது தான். எழுதி, எழுதி, நூல், நூலாக, வெளியிட்டிருந்தாலும் காலம் எத்தனை பெயர்களை மனதில் பதியச் செய்கிறது.

D.H. லோரன்ஸ் Lady Chatterley's Lover. நாவலும் அவருடைய பெரும்பான்மையான நூல்கள் போலவே தடை செய்யப்பட்ட நூல்தான்.

கூடுதல் பாலியல் என்பதற்காகத் தடை செய்யப்பட்ட இந்த நூலை அறிஞர் அண்ணா வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்று குற்றம் சாட்டி தி.மு.க.விற்கு எதிரான தேர்தல் பிரச்சாரங்களை காங்கிரஸ் மேற்கொண்டிருந்த செய்திகள் என் நினைவில் வருகின்றன.

தேர்தல் காலப் பேச்சுக்களும், குற்றச் சாட்டுக்களும் அப்படித்தான்.

லேடி சர்ட்லீஸ் லவர் வாசிப்பதுகூட குற்றம் தான்!

தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாதவாறு பாலியல் செயற்பாடுகளின் உச்சம்வரை செல்கின்ற தடை செய்யப்பட்ட - லேடி சர்ட்லீஸ் காதலன் என்கின்ற பாலியல் நூலுக்குள் ஆழ்ந்திருக்கும் அண்ணாத்துரை போன்ற ஒருவரை நம்பி வாக்களித்து நாடாளுமன்றத்துக்கு தமிழக மக்கள் அனுப்ப மாட்டார்கள் என்று பேசியவர்களதும் சிரஞ்சீவி ஜெகசிற்பியன் போன்றோரது சின்னச்சின்ன எட்டணா செக்ஸ் புத்தகங்களை ஆசிரியருக்குத் தெரியாமல் டெஸ்க்கடியில் மறைத்து வைத்து வாசிக்கும் மாணவர்களைப் போல் "லேடி சர்ட்லீஸ் லவர்" வரை சயனவறைத் தலையணைக்கடியில் மறைத்து வைத்து வாசித்தவர்கள்தான்!

அண்ணாத்துரை வித்தியாசமானவர்.

ஒரு தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது இலங்கையில் இருந்து சென்றிருந்த தமிழ் அமைச்சர் ஒருவர் மண்டபத்தில் படுக்கை வசதி இல்லாதது பற்றி பெருங்குறைபட்டுக் கொண்டாராம்.

விழா அமைப்பாளர் ஒருவரிடம் "நான் யார் தெரியுமா... ஒரு அமைச்சர்! இலங்கையின் மூன்றாவது பிரஜை! என்னைப் போய் தரையில் பாய்விரித்துப் படுக்கக் கூறி..." என்று கொதித்திருக்கின்றார்.

விழா அமைப்பாளர் 'என்னுடன் வாருங்கள்' என்று அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். கட்டில் கிடைக்கப் போகின்றது என்று அவரும் பின்தொடர்ந்தாராம்.

வரிசை வரிசையாகப் படுத்திருப்பவர்களை ஒதுக்கித்தாண்டியபடி மண்டபத்தின் மறு மூலைக்கு வந்துவிட்டவர், கூனிக் குறுகியபடி ஒரு சால்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு தலையணையாகக் கையை மடித்து வைத்துப்படுத்து நித்திரையாகிவிட்டிருந்த ஒரு மனிதரைக் காட்டினாராம்.

'நீங்கள் இலங்கையின் அமைச்சர். மூன்றாவது பிரஜை. உங்களுக்குப் பாய் தலையணை, போர்வை எல்லாம் இருக்கிறது. இவர் தமிழகத்தின் முதல் அமைச்சர், முதல் பிரஜை...' என்று கூறினாராம்.

மறு பக்கமாக முகம்வைத்துப் படுத்திருந்தவர் அறிஞர் அண்ணாவாம்.

அண்ணாத்துரை வித்தியாசமானவர்தான்.

எழுத்துடன் சம்பந்தப்படாத அந்த சலீம் என்கின்ற டெய்லர் நண்பரின் நினைவு மலையக எழுத்துலகுடன் நெருக்கமான உறவு கொண்டிருந்த இன்னொரு தையற்கலைஞரின் நினைவுகளையும் இழுத்து வருகின்றது.

அவர்தான் 'யார் கொலைகாரன்' என்னும் குறுநாவலை 1954இன் ஆரம்பத்திலேயே புத்தகமாக வெளியிட்ட மு.வே.பெ. சாமி அவர்கள்.

தெமொதர உடுவரைத் தோட்டத்தில் 1929ல் முத்து - வேம்பு தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தவர் சாமி. பெற்றோர் இட்ட பெயர் பெரியசாமி.

முத்து வேம்பு பெரியசாமி என்பதே மு.வே.பெ. சாமியாக நிலைத்துவிட்டது.

அந்த நாட்களில் இளைஞர்களைக் கவர்த்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இவரையும் ஆகர்ஷித்துக் கொண்டதில் வியப்பேதும் இல்லை.

அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகள் சிறுசிறு வெளியீடுகளாக வந்து கொண்டிருந்த காலம் அது.

அவைகள் கொடுத்த ஊக்கம், தி.மு.க. ஏடுகளின் கருத்துக்கள், அவர்கள் வெளியிட்ட திரைப்படங்கள், வேலைக்காரி - ஓர் இரவு - பராசக்தி போன்றவை இங்குள்ளவர்களிடமும் ஒரு புத்துணர்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

சாமி என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட இவர் ஒரு சமூகப் பணியாளனாகத் தன்னை இனம் காட்டியவர்.

‘சமூக முன்னேற்றம்’ இவர் நடத்திய ஒரு மாத இதழ். அந்த இதழுக்கு 1950களில் கலைஞர் மு. கருணாநிதியிடம் இருந்து ஒரு கதை வாங்கிப் போட்டுள்ளார்.

அமரராகிவிட்ட கவிஞர் தமிழோவியனிடம் இந்தக் கருணாநிதியின் கதை வந்த விஷயம் பற்றிக் கூறி மகிழ்ந்ததாக தமிழோவியன் என்னிடம் கூறினார்.

தமிழோவியன் தெளிவத்தையில் பிறந்தவர். நான் தெளிவத்தையில் உத்தியோகநிமித்தம் குடியேறியவன்.

பதுளையில் இரண்டு புத்தகக் கடைகள். ஒன்று மீனாம்பிகா - மற்றது கே. அன். கே. பதுளை லோவர் வீதியில் மொடர்ன் படமாளிகைக்கு முன்னால் மீனாம்பிகா - பக்கத்தில் கே.அன்.கே.

இந்த கே. அன். கே.க்கு அருகேதான் சாமி தையற்கடை வைத்திருந்ததாகவும் தமிழோவியன் என்னிடம் கூறினார்.

மீனாம்பிகா பெரிய புத்தகக்கடை. அவர்கள் புத்தக வியாபாரிகள் மட்டுமே.

கே.அன்.கே பெரி. கந்தசாமியுடையது. படங்களுக்குச் சட்டம் அடிப்பது (Picture Framing) அவரின் பிரதான செயல். புத்தகம் விற்பது ஒரு துணைச் செயற்பாடு.

அமரர் பெரி. கந்தசாமி அவர்கள் பதுளையின் முக்கியமான இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். வீரகேசரியின் செய்தி நிருபர்.

வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி ஆரம்பத்துக்கும், மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியின் அத்திவாரத்துக்கும் ஒரு சக்தியாக நின்றார்.

முதல் சிறுகதைப் போட்டிக்கான பரிசுப்பணத்தை பதுளை மொடர்ன் தியேட்டர் உரிமையாளரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொடுத்தவர்.

1963ல் முதல் மலையகச் சிறுகதைப்போட்டியின் பரிசளிப்பு விழாவும் “மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்துக்கான ஆரம்பப் பேச்சு வார்த்தைகளும் பதுளை மொடர்ன் படமாளிகையிலேயே நடைபெற்றது நினைவுக்கு வருகின்றது.

நானும் எழுதத் தொடங்கி திரை அரங்கில் பரிசும் வாங்கியபின் மெது மெதுவாகக் கந்தசாமி அவர்களின் புத்தகக் கடைக்குள் அறிமுகம் ஆனேன்.

அப்போது மு.வே.பெ. சாமியின் கடை அங்கு இருக்கவில்லை. அப்படி ஒருவர் இருந்ததாகவும் யாரும் கூறவில்லை.

பெரி. கந்தசாமி உட்பட! கந்தசாமியின் படக் கடையில் மல்லிகைக் காதலன் சட்டமடித்துக் கொண்டிருப்பார்.

சின்னச் சின்ன கொண்டைகளுடனான சின்ன ஆணிகள் அவர் உதடுகளில் வரிசை கோர்த்து நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். பல்லால் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் அவைகளை ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக உருவி சின்னச் சக்தியலால் பிரேமில் தட்டிக் கொண்டிருப்பார்.

‘தெளிவத்தையில் இருந்து கதை எழுதியிருக்கும் ஜோசப் நீதானே’ என்று உள் நுழைந்த என்னிடம் கந்தசாமி வினவியதும், உதட்டிலிருந்து உருவிய ஆணியை அடிக்க மறந்து விட்டவராய்

ஒரு ஆவலுடன் ஆர்வத்துடன் என்னைப் பார்த்த மல்லிகைக் காதலன் உடனே பார்வை தாழ்த்தி பிரேமடிக்கத் தொடங்கினார்.

'You wait I will run to the Bank and Come' என்று கந்தசாமி வெளியேறினார்.

நீங்கள் என்று கூற விரும்பாமையும் நீ என்று கூறக் கூச்சமாகவும் இருப்பதில் இருந்து விலகிக்கொள்ளவே ஆங்கிலத்தில் கூறியதாக நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஆங்கிலம் எத்தனை வசதியான மொழி

அவர் வெளியேறியதும் உதட்டோர ஆணிகளை உதறித்துப்பிவிட்டு எழுந்தோடி வந்து என்னைக் கைகுலுக்கி வரவேற்றார்.

2010 மார்ச் ஜூன் (ஆழ் 08.11)

'என் பெயர் மல்லிகைக் காதலன், இந்தப் போட்டிக்கு நானும் கதை அனுப்பி இருந்தேன். ஆனால் ஒன்றும் சரி வரவில்லை. உங்கள் கதையை வாசித்தேன். என்னால் எல்லாம் கிட்டக்கூட வரமுடியாது' என்றார்.

எனக்கு அவரை மிகவும் பிடித்திருந்தது. மு.வே.பெ. சாமி பற்றி அவரிடம் கேட்டிருந்தால் தகவல் கூறியிருப்பார். அப்போது சாமி பற்றி எனக்கே தெரியாதபோது அவரிடம் எப்படிக்கே கேட்பேன்.

இந்த மல்லிகைக் காதலன், பிந்திய ஐம்பதுகளிலேயே 'நினைவு' என்ற ஒரு இதழையும், பிறகு மல்லிகை என்ற ஒரு இதழையும் வெளியிட்டவர். மல்லிகை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. 'நினைவு' நீண்ட தேடலின் பின் ஒரு இதழ் கிடைத்தது. நினைவு இரண்டு இதழ்களே வெளிவந்தன.

அது பற்றிய ஒரு விரிவான குறிப்பை மல்லிகையில் அண்மையில் எழுதியிருந்தேன்.

அறுபதுகளில் குறிஞ்சிப்பண்ணை என்னும் பதிப்பமைப்பை உருவாக்கி வெளிமடைக்குமரனின் 'தூவானம்' என்னும் கவிதைத் தொகுதியை 1967இல் வெளியிட்டார்.

ஒரு இலக்கியக்காரர், இலக்கிய செயற்பாட்டாளர், சிற்றிதழ் ஆசிரியர், இலக்கியக்காரர்களை நேசிக்கும் நல்லிதயம் கொண்டவர் இப்படி ஒரு கண்ணாடிக் கடையின் மூலையில் குந்திக் கொண்டு...!

கொழும்பில், ஆமர்வீதியில், கெப்பிட்டல் தியேட்டர், கெப்பிட்டல் சலூன் இத்தியாதிகளுக்கு முன்பக்கமாக கிளை பிரிந்தோடும் பழைய சோனகத்தெருவின் ஒரு இரும்புக் கடைக்குள் என்.எஸ்.எம். ராமையாவும் இப்படித்தான் குந்தி இருந்தார். இதுபோல் இன்னும் நிறைய உண்டு இலக்கிய உலகில்.

இந்தியாடுடேயின் ஆசிரியராகவிருந்த வாஸந்தி அம்மையாருக்கு கையில் சாப்பாட்டு பொட்டலமும், கக்கத்தில் பிளாஸ்குமாக பின்னோடிவந்து காரின் முன்கதவை பவ்வியத்துடன் திறந்து மூடும் பணியாளராக சிலகாலம் அசோகமித்திரன் இருந்ததாக ஒரு திடுக்கிடும் தகவலை என்னிடம் கூறியவர் ஜெயமோகன் அவர்கள்.

மல்லிகைக்காதலன் கண்ணாடிக் கடைக்குள் உட்கார்ந்திருப்பது ஒன்றும் அதிசயமில்லைதான்.

1963 நான் கூடுதலாகக் கதைகள் எழுதிய ஆண்டு. வீரகேசரி, மலைமுரசு, அல்லி, மலைப்பொறி செய்தி, தேனருவி, கலைச் செல்வி, கதம்பம், ஈழமணி, புதிய உலகம் என்று நிறையவே எழுதினேன்.

இந்தப் பத்திரிகைகளில் வீரகேசரியைத் தவிரந்த மற்றவை அனைத்தும் சிறு சஞ்சிகைகள்.

மலைமுரசு, மலைப்பொறி, அல்லி, ஈழமணி, செய்தி ஆகியவை மலையகச் சஞ்சிகைகள்.

இந்தப் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் பெரி. கந்தசாமி அவர்களின் கே. அன். கே. ஊடாக வாசகர்களுக்குக் கிடைப்பவைகளே.

ஒரு வகையில் மலையகத்து வாசகர்கள்மத்தியில் என்னைக் கொண்டுசென்ற பணி இந்த சஞ்சிகைகளினுடையது. என் ஊரான பதுளையைப் பொறுத்தவரை கே. அன். கே. வினுடையது.

மலை முரசுவில் 'நாம் இருக்கும் நாடே' மலைப் பொறியில் 'தீட்டு ரொட்டி' 'போலித்திருப்தி' செய்தியில் 'கம்பளித் துண்டு', 'கடலுக்கு அப்பால்' அல்லியில் 'கூனல்' ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி மலையகத்தவர்களுக்காக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிக்கு முன்பதாகவே மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியை அறிவித்த பெருமை மலைமுரசுவின் ஆசிரியர் க.ப.சிவம் அவர்களுடையது.

வீரகேசரியின் மலையகச் சிறுகதைப்போட்டி பிந்தியே அறிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் வீரகேசரியின் விரிந்த தளம், பரவலான வாசகர் கூட்டம் கூர்மையான விநியோகக் கட்டமைப்புப் போன்ற பெரும்பத்திரிகைக்கான வாய்ப்புக்கள், மலைமுரசு போன்ற மலையகச் சஞ்சிகைகளைப் பின்னொதுக்கிவிட்டு மலையகப் பகுதிகளில் பிரசித்தம் கொள்ளத் தொடங்கியது.

மலை முரசு நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற கதைதான் எனது நாமிருக்கும் நாடே...

மலை முரசு ஆண்டு மலரில் இந்தக்கதை வந்திருந்தது. மலைப் பொறியில் வெளிவந்த போலித்திருப்தி படங்களுக்கு பிரேம் அடிக்கும் கண்ணாடிக்கடை பற்றியது. அந்தக் கதை வெளிவந்த மாதத்தில் ஒரு ஞாயிறு பதுளைக்கு வந்திருந்த நான், கே அன் கேக்குள் நுழைகின்றேன் - தெளிவத்தையில் இருந்து நாங்கள் பதுளை வருவது ஞாயிறு விடுமுறையன்று மட்டுமே.

கடைக்குள் நுழைந்த என்னை வரவேற்ற மல்லிகைக் காதலன் 'நல்ல நேரம் பொஸ் இல்லை...' என்றார். சிரித்தபடி.

"ஏன்" என்றேன்.

"நீங்கள் அவர் கடைக்குள்ளேயே கதை தேடுகின்றீர்களாம்... வந்தால் கொடுக்க வேண்டிய பேப்பர் புத்தகங்களைக் கொடுத்து ஆளை அனுப்பிவிடு, வெட்டிக் கதைகள் பேசிக்கொண்டிருக்காமல்..." என்று கோபத்துடன் கூறி வைத்துள்ளதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

'நான் ஒன்றும் கதை தேடிக்கொண்டு உங்கள் கடைக்குள் வருவதில்லை. கதைதான் என்னைத் தேடி வந்தது - வருகின்றது. சாதாரணமாக வந்து போகையில்தான் அந்த பொறி தட்டியது.. இந்த மக்களின் வெகுளித் தனங்கள் விற்பனையாகும் விதங்கள்... பற்றிய பொறி...' என்று கூறி வைத்தேன்.

சற்குருநாதன் - பூங்குன்றம் சஞ்சிகை நடத்தியவர் மொடர்ன் பிரிண்டர்ஸ் என்னும் அச்சக உரிமையாளர் - பதுளையின் இலக்கியப் பணியாளர் - 1983இல் அடிபட்டு மட்டுநகருக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்.

பாரதி ராமசாமி, முத்துவீரன், நடனசபாபதி, தேவராசன் ஆகிய பாரதி கல்லூரியின் ஆசிரியர்கள் போன்றவர்கள் பதுளையில் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளும் இடமாக கே அன் கே இருந்தது.

அப்போதுதான் எழுத ஆரம்பித்திருந்த எனக்கு இந்த நண்பர்களின் தொடர்புக்கும், இலக்கியம் பேசுவதற்குமான ஒரு இடமாகவும் கே.அன்.கே. இருந்தது.

அப்போதுதான் எழுத ஆரம்பித்திருந்த எனக்கு இந்த நண்பர்களின் தொடர்புக்கும், இலக்கியம் பேசுவதற்குமுன் ஒரு இடமாகவும் கே.அன்.கே. இருந்தது.

இப்போதும்சூட என்னிடம் இருக்கும் ஒரு சில நூல்களில் உள்ள கே.அன்.கே. என்னும் அந்த முத்திரை இந்த முகங்களை நிழலாடச் செய்யும்.

தொழிலாளர் உலகம் என்னும் ஒரு பக்கப் பகுதியினை தினகரனில் செய்து வந்த திரு. மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் இந்த 'போலித்திருப்தி' என்ற கதையை மீள் பிரசுரம் செய்திருந்தார். கதையைத் தந்துதவிய சற்குருநாதன் அவர்களுக்கு நன்றி என்னும் குறிப்புடன். 1970ஆக இருக்கலாம். சரியாக நினைவில்லை.

அப்போது நான் கொழும்பில் இருந்தேன்.

கொழும்பு நோக்கிய உங்கள் நகர்வு எப்படி சித்தித்தது. ஏன் நடந்தது. பொதுவாகவே எல்லோரும் செய்வது போன்ற வாழ்வின் முன்னேற்றம் கருதியா... அல்லது முக்கியமான காரணங்கள் ஏதாவது உண்டா குறிப்பாக இலக்கியக் காரணங்கள்?

உங்களுடைய கேள்விகள் நீண்ட பதில்களையே கோரி நிற்கின்றன. இந்தக் கேள்வியும் அப்படித்தான். ஆனாலும் ஒரு அருமையான கேள்வி! இதுவரை யாருமே என்னிடம் கேட்டிராத கேள்வி இது!

1956இன் ஆட்சி மாற்றம் ஈழத்தின் கலை இலக்கியத் துறையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியது. கலாசார அமைச்சு.. சாகித்திய மண்டலம் என்று அரசியல் ரீதியான கரிசனையும், கவனிப்பும், உற்சாகமுடனும் கலை இலக்கியத்துறைகளை கலகலக்கச் செய்தன. ஆட்சி மொழியாக இருந்த ஆங்கிலம் கீழிறக்கப்பட்டது. சிங்களம் அந்த முடிக்குரிய அந்தஸ்தைப் பெற்றது.

ஆங்கிலத்தில் எழுதியதால் மேலோர்களாக கணிக்கப் பட்டிருந்த எழுத்தாளர்கள் கலங்கிப் போனார்கள். சிங்கள மக்களிடமிருந்து தாங்கள் தூரமாகிப் போவதை - அந்நியமாக்கப்படுவதை உணர்ந்து அல்லாடிப் போனார்கள். சிங்களத்தில் எழுத முயன்றார்கள் - எழுதிப் பழகினார்கள்.

ஆங்கிலம் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டதைப் போலவே ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டவையும் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டன. ஆங்கிலத்தில் எழுதியதால் கர்வமுற்றிருந்தவர்களும் அலட்சியப் படுத்தப்பட்டனர்.

1959ல் இருந்து சிங்கள நூல்களுக்கு அரசு சாகித்திய விருதளித்துக் கௌரவித்தது.

1960களிலிருந்து தமிழ் நூல்களுக்கும் சாகித்திய விருதுகள் வழங்கப்பட்டன.

1960ஆம் ஆண்டில் மூன்று தமிழ் நூல்களுக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்தது.

புனைகதைத் துறைக்கான பரிசு டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் தண்ணீரும் கண்ணீரும் சிறுகதை நூலுக்குக் கிடைத்தது. 1961ஆம் ஆண்டு ஒரே ஒரு தமிழ் நூல் அதுவும் மொழிபெயர்ப்பு - புனைகதைத் துறை இல்லை.

1962ஆம் ஆண்டு 6 தமிழ் நூல்கள் பரிசு பெற்றன. புனைகதைத்துறைக்கு அமரர். வ.அ. இராசரத்தினத்தின் 'தோணி' பரிசு பெற்றது.

வடக்கு கிழக்கு எழுத்தாளர்கள் நூல்கள் வெளியிட்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் பெற்ற 1960, 1961, 1962ஆம் ஆண்டுகளில் மலையக இலக்கியம் என்று பெரிதாக ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

சி.வி. அவர்களும் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர்தான்! S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் சிம்மாசனம் ஏறியபோது ஆங்கிலம் கீழிறக்கப்பட்ட வேளைகளில் சி.வி. யும் தமிழில் எழுத நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். வீடற்றவன் நாவலை வீரகேசரியில் தமிழில் எழுதினார். வாழ்வற்ற வாழ்வை ஆங்கிலத்திலிருந்து அவரே தமிழில் மொழிபெயர்த்து தினகரனில் வெளியிட்டார்.

ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட 'எல்லைப்புறம்', 'பார்வதி' ஆகிய நாவல்கள் பொ. கிருஷ்ணசாமி அவர்களால் தமிழாக்கப்பட்டு தினகரனில் தொடர் நாவல்களாக வெளிவந்தன.

'உங்களைப்பற்றி எழுதக்கூட நாங்கள்தான் வரவேண்டி இருக்கிறது' என்று அமரர் டொக்டர் நந்தியவர்களின் ஒரு பாத்திரம் மலைக்கொழுந்து நாவலில் பேசுகின்ற அந்த காலகட்டத்தில்தான் 'பாட்டி சொன்ன கதை' மூலம் சிறுகதைத் துறைக்குள் பிரவேசிக்கின்றேன்.

1960இல் அமரர் செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே' கல்கியில் பரிசு பெற்று பிரசுரம் கொண்டது.

1961இல் அமரர் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து தினகரனில் வெளிவந்தது.

1962இல் வீரகேசரியின் மலைநாட்டுச் சிறுகதைப் போட்டிக்குக் கதை எழுதும்போது இவைகள் எதனையுமே நான் வாசித்திருக்கவில்லை. அதை ஒரு பலமாகவே இன்றும் எண்ணுகின்றேன். ஒருவேளை அவைகளை வாசித்திருந்தால், செந்தூரனின் அந்தப் பாத்திரம் போல். என்.எஸ்.எம். மின் இந்தப் பாத்திரம் போல் என்று குழம்பி இருப்பேனோ தெரியவில்லை.

வாசிக்காமையினால் எனக்கென்று ஒரு கதை சொல்லும் பாணி வந்துவிட்டது. வெற்றியும் கண்டது. என்னுடைய அறுபதுகளின் படைப்புக்களில் இருந்து அண்மைக் காலப் படைப்புக்கள் வரை இந்த என்னுடைய கதை சொல்லும் பாணி எனது ஒவ்வொரு கதையிலும் இருக்கும்.

வீரகேசரியின் முதல் சிறுகதைப் போட்டிக்கு (1962) நான் ஆறு கதைகள் அனுப்பி இருந்தேன். எதற்குப் பரிசு கொடுக்கலாம் என்று நடுவர்கள் திண்டாடி இருப்பார்கள் என்று இப்போது எண்ணிக் கொள்வேன்.

பாட்டி சொன்ன கதை தவிர்ந்த மற்ற ஐந்து கதைகளும், கலைமகள், சுதந்திரன், கலைச்செல்வி, தேனருவி, ஈழநாடு என்று வந்துவிட்டன.

ஆனால் வீரகேசரியின் இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக்கு (1964) புதிதாக ஒரு கதை எழுதி அனுப்பினேன். கதையின் பெயர் 'பழம் விழுந்தது'. இரண்டாவது போட்டிக்கு ஒரு கதை மாத்திரமே அனுப்பினேன். அதற்குத்தான் முதல் பரிசும் கிடைத்தது.

1958இன் இனக்கலவரத்தின்போது நான் தெளிவத்தையில் இருந்தேன். 1959இல் பண்டாரநாயக்கா சுடப்பட்டபோது தெளிவத்தையில் வாத்தியாராகி விட்டிருந்தேன். தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகி இருக்கவில்லை. வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி வாசிக்க ஆரம்பித்திருந்தேன். ஞாயிறு பத்திரிகை வாங்குவதற்காகவே ஞாயிறுதோறும் பதுளை வர நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டேன்.

சின்னச்சின்ன கட்டுரைகள் தோட்ட மஞ்சரியில் வெளிவரத் தொடங்கியது. பேப்பரில் பெயர் வந்தபோது மகிழ்வாக இருந்தது.

மலையகத்தில் இருந்து இங்கொருவர் அங்கொருவராக தோட்ட மஞ்சரியில் எழுத ஆரம்பித்திருந்தனர். கட்டுரைகளை விடவும் கதைகள் எழுதுவதையே நான் விரும்பினேன்.

படிப்... பூ! என்றொரு சின்னஞ்சிறுகதை. தோட்ட மஞ்சரியில் வெளிவந்தது.

'வாழ்வு வந்தால் அனைவரையும்...' 'வஞ்சம் கரைந்தது' என்னும் இரண்டு கதைகள் மலை முரசுவில் வந்தன.

மலையக உணர்வு மிக்கவரான க.ப சிவம் அவர்கள் கவிஞர் ஈழக்குமாருடன் இணைந்து வெளியிட்ட மாத இதழ் மலைமுரசு.

இளைஞர் தளபதி என்று போற்றப்பட்ட இர. சிவலிங்கம், செந்தூரன், மலைநாட்டு எஸ். நடேசன், மாணவமன்னன் பி.டி. ராஜன், பாரதி கல்லூரி ராமசாமி போன்றவர்கள் முன்னின்று நிறுவிய மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ ஏடாகத் திகழ்ந்தது மலைமுரசு.

மலைநாட்டிலிருந்து எழுத ஆரம்பித்தவர்களை ஊக்குவிக்கவும் எழுத இடம் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தவும் முன் நின்ற சஞ்சிகை மலைமுரசு.

1962ல் தோட்ட மஞ்சரி மலையகச் சிறுகதை போட்டிபற்றி அறிவித்தது.

1963 மார்ச்சில் போட்டி முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டன.

முதல் பரிசு - பாட்டி சொன்ன கதை - என்னுடையது.

இரண்டாவது பரிசு - கால ஓட்டம் - சாரல் நாடன்.

மூன்றாவது பரிசு - காயம் - தங்கபிரகாஷ்.

மூன்றாவது பரிசு பெற்ற தங்கபிரகாஷை அதன் பிறகு காணவில்லை.

பாட்டி சொன்ன கதை வீரகேசரியில் இரண்டு வாரம் வந்தது. பொதுவாகவே என்னுடைய சிறுகதைகள் நீளமானவைகள்தான்.

பாட்டி சொன்ன கதையைத் தொடர்ந்து மளமளவென்று கதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். வீரகேசரி மலைமுரசு, செய்தி, மலைப்பொறி, கலைமகள், கலைச்செல்வி, தேனருவி,

கதம்பம், புதிய உலகம் என்று 1963 ஏப்பிரலுக்கும் 1964 ஏப்பிரலுக்கும் இடையான ஒரு வருட காலத்துக்குள் பதினெட்டு கதைகள் எழுதி இருந்தேன்.

பழுத்திருக்கும் மரத்தை உலுக்கினால் கொட்டுமே அப்படிக் கொட்டியவைகள்தான்.

ஒவ்வொன்றும் ஏதாவதொரு பிரச்சினை பற்றியதாகத்தான் இருக்கும் என்றாலும் கதை சொல்லும் கலைத்துவத்தை மீறி அந்த செய்தி படைப்பில் துருத்திக்கொண்டு நிற்பதில்லை.

எனக்கு நிறைய கடிதங்கள் வரத் தொடங்கின. பாராட்டுரைகள், வாழ்த்துக்கள், கதை பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் ஆகியவற்றுடன் சில பத்திரிகையாசிரியர்களிடம் இருந்து கதை கேட்கும் கடிதங்கள், என்று மகிழ்வூட்டுபவைகளாகவே அவைகள் இருக்கும்.

ஒரு கடிதம் 'தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தினரிடம் இருந்து வந்திருந்தது.

அவர்கள் வெளியிடப்போகும் ஈழத்துப் பரிசுக் கதைகள் என்னும் தொகுதிக்கு எனது பாட்டி சொன்ன கதையைக் கேட்டிருந்தார்கள்.

தயவு செய்து வீரகேசரியுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி நான் அவர்களுக்கு எழுதினேன்.

பரிசுக் கதைகளை தாங்கள் வெளியிடப் போவதாகவும் ஆகவே தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத் தொகுதிக்கு பாட்டி சொன்ன கதையைத் தர வசதியில்லை என்றும் வீரகேசரி கூறிவிட்டதாக அவர்கள் எனக்கு அறிவித்தார்கள்.

எனக்கும் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது! செந்தூரன் அவர்களது 'உரிமை எங்கே'யுடன் என்னுடைய பாட்டி சொன்ன கதையும் வந்திருக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது.

பரிசு பெற்ற ஒன்பது கதைகளுடன் அந்தத்தொகுதி 1963இறுதியில் வெளிவந்திருந்தது.

மாதா மாதம் வெளிவந்த மலைமுரசுவின் ஆறு இதழ்களை வாங்கி வாசிக்கக் கொடுப்பது என் வழக்கம்.

நான் ஆசிரியனாகவிருந்த இரண்டு டிவிசன் பாடசாலைகளில் ஒன்று கெந்தகொல்லை. மற்றது "வெஸ்ட்மோர்லாண்ட்" என்னும் மொறக்கொல்லை.

வீடு மொறக்கொல்லையில் இருந்தது.

காலை ஏழுமணிபோல் வீட்டிலிருந்து கிளம்பினால் எட்டேகால் போல் கெந்தகொல்லை பாடசாலையை அடைவேன். பாதையில் வாசித்துக் கொண்டே நடப்போன். பட்டினத்துப் பாதைகள் போல் வாகன ஓட்டமா இருக்கிறது. எதிரே யார் வருகின்றார்கள் என்பதுகூடத் தெரியாமல் வாசித்துக் கொண்டே நடப்பேன்.

'செலாங்கையா' என்று யாராவது குரல் கொடுத்தால் மட்டுமே தலைதூக்கிப் பார்ப்பேன்.

கெந்தகொல்லையில் பள்ளிக்கூடம் செல்லும் பாதையில் சின்னதாக ஒரு வாசிகசாலை வைத்திருந்தார்கள். மூன்று மலை முரசை அங்கே வைப்பேன். மற்ற மூன்றை மொறக் கொல்லையில் வாசிக்கக் கூடியவர்களுக்கு எனது மாணவர்கள் மூலம் கொடுத்தனுப்புவேன்.

மொறக்கொல்லை டிவிசன் மக்கள் கூடுதலான தி.மு.க. பக்தர்கள். அதிலும் இளைஞர் யுவதிகள், இராப்பள்ளிக்கூடம், தையல் வகுப்பு, சீர்திருத்தம் செயற்பாடுகள் என்று வலம் வருவார்கள்.

அந்த மாத மலை முரசுவில் என்னுடைய சீர்திருத்தம் என்னும் கதை வந்திருந்தது.

திரு. க.ப. சிவம் அவர்கள் 'சிந்தனைச்சிற்பி தெளிவத்தை ஜோசப்' என்று போட்டு சீர்திருத்தம் கதையை அழகாக வெளியிட்டிருந்தார்.

அந்தக்கதை இவர்களை நேரடியாகத் தாக்கி இருக்கிறது. கோபம் கொண்டு குமுறச் செய்திருக்கிறது.

'என்ன சார் எழுதி இருக்கின்றீர்கள், எல்லோரும் லயம் லயமா குசுகுசுன்னு பேசிக்கிறாங்கள்... எங்களைப்பற்றி எழுதியது மட்டுமல்லாமல் எங்களிடமே கொண்டு வந்து கொடுத்து வாசிக்கவும் சொல்லுகின்ற இவனை... என்று ஊத்தைப் பேச்சில ஏசுறாங்க சார்...' என்று என்னுடைய மாணவர்கள் ஏங்கினார்கள்.

அடுத்தநாள் ஓடிவந்து சோத்தங்கையை வெட்டிப்புடனும்னு பேசிக்கிறாங்கள் சார்' என்று அழுதார்கள்.

நான் பாதையில் நடக்கையில் 'சிந்தனைச்சிற்பி... மசிறாண்டி' என்று என் காதுபடக் கூறிவிட்டு குறுக்கில் இறங்குவார்கள்.

அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் சிந்தனைச்சிற்பி என்றால் சி.பி. சிற்றரசுதான்! எனக்கு மிகவும் அசௌகரியமாக இருந்தது. யாரிடமும் சொல்லி ஆறுதல் தேடக்கூட முடியாமல் எனக்குள்ளாகவே புழுங்கிக் கிடந்தேன். அண்ணனிடம் கூறினால் 'அப்பவே சொன்னேன் இந்தக் செரைக்கிற வேலை வேண்டாம் என்று' என்பார்.

தோட்டத்துப் பாதை முழுக்க தலையுயர்த்தி நடந்து திரிந்தவன் நான். இப்போது நடக்கவே பயமாக இருந்தது.

ஒரு நாள் மாலை ஆபீஸ் முடித்து வீடுவந்த தில்லன் அவர்கள் ரகசியமாக என்னிடம் சில மடிக்கப்பட்ட தபாலட்டைகளைக் கொடுத்தார்.

பதுளையில் இருந்து வரும் தபால்களை பிரித்தனுப்புபவர் தில்லன்தான். எனக்கு வரும் கடிதங்களை அண்ணன் மூலம்தான் அனுப்புவார். ஆனால் இவைகளை ஏன் இப்படி மடித்து ரகசியமாக...

ஒரு தபாலட்டையைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். 'டேய் சோசப்' என்று ஆரம்பித்திருந்தது.

அன்புள்ள அய்யா... மதிப்பிற்குரிய அய்யா... என்றே கடிதம் பார்த்துப் பழகிய மனம், டேய் சோசப்பு... என்றதும் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்.... யாராக இருக்கும் என்று அடியில் பார்த்தால் 'நலம் நாடி' என்றிருந்தது. அப்படி என்றால் மொட்டைக்கடிதம்.

கேவலமான மொழியில் எழுதப்பட்ட மொட்டைக் கடிதங்கள் அதன்பின் மளமள வென்று வந்தன.

2010 ஏப்ரல் சூனம் (ஆத்ம் 08.119)

'சோத்தாங்கை இருந்தால் தானே எழுதுவாய்... வெட்டித் தொங்க விட்டு விட்டால்...'

என்று முடிந்திருந்தது ஒரு தபாலட்டை.

பெரிய கங்காணிமார்கள், கணக்கப்பிள்ளைமார்கள், தோட்டங்களில் வெட்டப்பட்ட கதைகள் ஏராளம்.

பதுளை பஸ் ஸ்ராண்டில், தோட்டத்து மக்களால் திமுதிமுக்கும் பஸ்களைச் சுற்றிச் சுற்றி சோப்பு, சீப்பு, கண்ணாடி விற்கும் வியாபாரிகள் மத்தியில் பாட்டுப் பாடி பாடி பாட்டுப் புத்தகமும் ஜில் வெற்றிலையும் விற்கும் ஜில் சுல்தான் பற்றி என்னுடைய 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்' கதை பேசுகிறது.

பிரபலமான சினிமாப் பாடல் மெட்டுக்களில் அவரே எழுதிப் பாடும் பாடல் பற்றியும் குறிக்கிறது அந்தக் கதை.

"கோணக் கொல்லைத் தோட்டத்துல

போட்ட போடுங்க - கணக்கன்

கொடல் சரிய குப்புற விழுந்த

பாட்டைக் கேளுங்க..."

பெரும்பாலான அவருடைய பாடல்கள் இந்த வெட்டுகின்ற வீரம் பற்றிய பாணிகளாகவே இருப்பதுண்டு.

அமரர் என். எஸ். எம் ராமையாவும், நானும் சாரல் நாடனும் இணைந்தெழுதிய 'பலி' என்னும் குறுநாவலின் கருவே, கணக்கப்பிள்ளையை வெட்ட முயலும் கதைதான்.

எஸ். பொ. வெளியிட்ட 'காந்தீயக் கதை'களுக்காக நான் எழுதிய 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி' யும்கூட கணக்கப்பிள்ளையின் கை வெட்டுப்பட்ட கதைதான்.

இப்போது இவர்கள் எனக்கே கை வெட்டும் மிரட்டல் அனுப்புகின்றார்கள்.

'மேல் மொடக்கில் உன்னை வெட்டி தண்ணி டங்கிக்குள் போடுவோம்'. என்பது போன்ற மொட்டைக் கடிதங்கள் ஒவ்வொருநாளும் வரும்.

ஒரு டிவிசனிலிருந்து மற்ற டிவிசன் பாடசாலைக்கு நடக்கும்போது புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டே நடந்து பழகியவன் நான்.

டங்கி இருக்கும் மேல் மொடக்கு மிகவும் அமைதியான இடம். பட்டப்பகலில் கூட சோவென்று கொட்டும் தண்ணீரிரைச்சலுடன் இருட்டின் அமைதியுடனும் பயத்துடனும் கிடக்கும் இடம். கத்தினால் ஓடிவர ஒரு சுடுகுஞ்சு கிடையாது. காற்றில் அலையும் கருப்பந்தைல மரங்கள் பயமுறுத்தும் இடம் அது.

முன்னர் எல்லாம் அந்த இடம் ஒரு பொருட்டே அல்ல. நான் பாட்டுக்கு நடப்பேன். மொட்டைக் கடிதம் வந்த பிறகு அந்த மொடக்குத் தாண்டி நடக்க நடுக்கமாக இருந்தது. வாசிப்பெல்லாம் கிடையாது. ஏதாவது சத்தம் கேட்கிறதா... தேயிலை சரசரக்கிறதா... யாராவது முன்னால் குதித்து என்னைச் சற்றிக் கொள்கின்றார்களா என்பது போன்ற அச்ச உணர்வுடனேயே நடப்பேன்.

‘இப்படி இன்னும் எத்தனை நாள்’ என்பதே என்னுள் பெரிதாக எழுந்து நின்ற கேள்வி.

‘கடிதங்கள் வராத நாட்களே கிடையாது! ஒரு நாள் வீட்டின் கண்ணாடி ஜன்னல் அத்தனையும் கல்லெறிந்து உடைத்திருந்தார்கள்.

வீடு தோட்டத்தினுடையது. ஒரு கண்ணாடி உடைந்திருந்தால் ஆபீசில் சொல்லி காரணம் காட்டி இரண்டு மூன்று மாதங்களில் பின் பாஸ் வந்து கண்ணாடி போட்டுக் கொடுப்பான்.

ஒரே மாதிரியாக ஏழெட்டுக் கண்ணாடி என்றால் என்ன காரணம் சொல்லலாம்.

என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை! இதற்கிடையில் மொட்டைக் கடிதங்கள் ஏகமாகவும் கொலைப் பயமுறுத்தல்களுடனும் வரத்தொடங்கவும் நண்பர்களும், அண்ணனும் ஏதோ மந்திராலோசனைகள் எல்லாம் செய்திருக்கின்றார்கள்.

பெரியவரிடம் பேசி, துரைவரை போய்... அதுவும் ஒரு விதத்தில் நல்லதுதான்! ஒன்று கிடக்க ஒன்று என்று ஏதாவது நடந்து விட்டால்...

பெரியதுரையின் தலையீடு நிலைமைகளைக் கொஞ்சம் சுமுகமாக்கியதுதான் என்றாலும் என்னை ஆபீசுக்குக் கூப்பிடுவார் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

‘குடித்துப் பார்ப்பதற்காக ஒரு பிடி-ஒரே ஒரு பிடி ‘பெனிங்ஸ்’ தேயிலைத்தூளைத் திருடிய பெக்டரி தொழிலாளி அகப்பட்டுக் கொண்ட போது டீமேக்கர் முன் ‘சாக்கடையில் நெளியும் சிறு புழு போல்’ நின்றான் என்று என்னுடைய கூனல் கதையில் எழுதி இருக்கின்றேன்.

ஜன்னல் முன் நின்ற என்னை அப்படி ஒரு புழுவைப் பார்ப்பது போல் தான் பெரியதுரை பார்த்தார்.

‘உனக்கு ஏன் இந்த தேவை இல்லாத வேலை எல்லாம் உத்தியோகத்தைப் பார்த்தோமா சம்பளத்தை வாங்கினோமா என்றில்லாமல்...’ என்கின்ற ஒரு அசட்டை அந்தப் பார்வையில் இருந்தது.

‘நிறைய உபதேசம் பண்ணினார். ‘எழுதுகின்ற வேலையை விடு... நிறுத்திக் கொள்’ என்றவர் ‘யூகேன் கோ’ என்றார்.

‘மொட்டைக் கடித விவகாரங்களை துரை கவனித்துக் கொள்வார். பாடசாலையை வேண்டுமானால் மாற்றிக் கூடக் கொடுப்பார்...’ என்பதில் அண்ணன் உட்பட நண்பர்கள் அனைவருக்கும் திருப்திதான்! கைவெட்டு, கால்வெட்டு, கொலை என்பதெல்லாம் இனி வராது. வர வாய்ப்புமில்லை.

‘கை இருந்தால் தானே எழுதுவாய். கையைத்தா’ என்றார்கள் அவர்கள்.

“கை எல்லாம் வேண்டாம் பேனையைத்தா என்கிறார்கள்” இவர்கள்.

உரலுக்கு ஒரு பக்கம் இடி மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் இடி என்றொரு பழமொழி உண்டு.

நான் மத்தளம் போலானேன். அண்ணன், ஆபீசில் சிங்களவர், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர், முஸ்லீம், கிளார்க்மார்களுடன் வேலை செய்பவர். பெரியதுரை சின்ன துரைமார்களுடன் அன்றாடம் ஊடாடுபவர்.

என் நிலைமை வித்தியாசமானது. எனது மாணவர்களும் நானும்தான். எனது நண்பர்கள் தவிர்ந்த ஆபீசர்களை எப்போதாவது பாதையில் கண்டால் உண்டு. பெரியதுரையைக் கூட ஒரு நாலைந்து தடவையே சந்தித்துள்ளேன் அந்த நலைந்து வருடத்தில்.

என்னைப் பற்றிய எந்த விஷயமும், விவகாரமும், சின்னதோ பெரியதோ, மற்றவர்கள் முன்னிலையில் அண்ணனை அசௌகரியப்படுத்தும் நிலையையே உருவாக்க வல்லனவாக இருந்தன. குறிப்பாக எனது எழுத்துக்கள்.

தோட்டத்தில் உள்ள சகல உத்தியோகத்தர்களும் என்னுடைய கதைகளில் பாத்திரங்களாக வந்து நிற்பவர்களே.

‘சிறுகதை இலக்கியம் என்பது நொந்து போன, கஷ்டப்பட்டவர்களினதும், அழுக்கப்பட்டவர்களினதும் குரல் என்பது மேல் நாட்டவர்களின் கருத்து, அது ஓரளவு எமது இலக்கியத்துக்கும் பொருத்தமானதுதான்!

கிளார்க்கைப் பற்றியும் மத்தியதர மக்களது வாழ்வு பற்றியுமே இன்றும் இலக்கியங்கள் எழுக்கின்றன. இது ஒரு பொது விதி என்றே கருதுகின்றேன். இந்த இலக்கியக் கோட்பாட்டின் சகட்டு மேனியான போக்கு தெளிவத்தை ஜோசப்பின் கதைகளில் மிளிர்வதைக் காணலாம்’ என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு முறை குறைபட்டிருந்தார்.

அதாவது கிளார்க்காரைப் பற்றியும், கண்டக்டர், டிமேக்கர், கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணிகள் வாத்தியார் போன்ற மத்தியதர வர்க்க உத்தியோகத்தவர்கள் பற்றியும் எனது கதைகள் கூடுதலாகப் பேசுகின்றன என்பதுவே அவருடைய குறைபாடாக இருக்கலாம்.

ஆனால் துரை என்கின்ற மேலோர் வட்டத்தினராலும் உத்தியோகத்தர்கள் என்கின்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினராலும் இந்த அப்பாவி மக்கள் எப்படிச் சுரண்டப்படுகின்றார்கள் என்பதையே அவைகள் பிரதானப்படுத்துகின்றன என்பது ஏனோ கவனம் பெறவில்லை.

என்னுடைய கதையில் வரும் கணக்குப்பிள்ளை ‘தான் தான்’ என்று எங்கள் தோட்டத்துக் கணக்குப்பிள்ளை எண்ணிக் கொண்டால் பாதையில் என்னைக் கண்டதும் மறுபக்கம் தான் திருப்பிக் கொள்வார். எப்போதாவது பெரியாபீஸ் வந்தால் “என்னங்க சார் உங்கதம்பி...” என்று பற்ற வைத்துவிட்டும் போவார்.

வீட்டுக்கு வரும்போதே முகத்தை இழுத்துக் கொண்டுதான் வருவார் அண்ணன்.

இவைகள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை!

கொழும்பில் ஒரு வேலைதேடிக் கொண்டு உத்தியோகத்திலிருந்து விலகிக் கொள்வதாகத் துரையிடம் அறிவித்துக் கொண்டேன். ஒரு ஐந்து வருடம் வாத்தியாராக இருந்த தெளிவத்தை என்னை தெளிவத்தை ஜோசப் ஆக்கிக் கொண்டது. வெளியே அனுப்பி வைத்தது.

1964 ஜூலையில் கொழும்புக்கு வரக் கோச்சேறினேன். தோட்ட வாழ்க்கையே வேண்டாம் என்று கொழும்பு வந்து அதன் பின் கதை எழுதத் தொடங்கியவர் என். எஸ். எம். ராமையா அவர்கள் .

கதை எழுதத் தொடங்கியதால் தோட்டம் விட்டு வந்தவன் நான்.

இதுதான் கொழும்பு நோக்கிய எனது நகர்வு; நகர்வுக்கான காரணமும்.

கொழும்புக்கு வந்த பிறகு தெளிவத்தையுடனான தொடர்புகள் நீடித்ததா....?

அண்ணன் அங்கே இருந்ததால் போக்குவரத்து இருந்தது. மாதத்துக்கு இரண்டு தடவை என வார முடிவில் பதுளை வந்து விடுவேன்.

நான் தெளிவத்தையை விட்டு வெளியேறியபோது தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் சங்கம் (Telledde Estate Staffs Union) மூலமாக ஒரு பிரியாவிடை வைத்தார்கள். தெளிவத்தையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. இரண்டு டாக்டர்மார்கள். ஒரு ஆயம்மாள். என்று மூன்று உத்தியோகத்தர்கள். பெரிய சிறிய டாக்டர்மார்கள் இருவரும் சிங்களவர்கள். ஆபிசிலும் கூட பெரியவர்கள் எல்லாம் அவர்கள்தான். வீரபாகு, டேவிட் போன்ற ‘பெரியவர்கள் வரிசைத்’ தமிழர்கள் ஆபிசில் இருந்து முதுமை காரணமாக ஓய்வு பெற்றதும் அண்ணன், பொன்னுசாமி, மாரியப்பன், தில்லன் போன்றவர்களைப் பதவி உயர்த்தாமல் வெளியிலிருந்து அதிலும் பெரும்பான்மை இனத்தினராகக் கொண்டு வந்தார்கள்.

பிந்திய ஐம்பதுகளின் இலங்கை அரசியலின் பேரினவாதப் போக்கு தோட்டங்களுக்குள்ளும் பரவத் தொடங்கிய காலகட்டம் அது. தெளிவத்தை மட்டும் விதிவிலக்கா! ஆபீசில் பெரியவர்கள்

அவர்கள் ! ஆஸ்பத்திரியில் பெரியவர்கள் அவர்கள்! :.பீல்ட் ஆபீசர்கள் எனப்படும் கண்டக்டர்கள், கணக்குப்பிள்ளைகள், சுப்பர்வைசர்களில் பெரியவர்கள் அவர்கள்! இவைகள்போக பெக்டரி என்னும் தொழிற்சாலைப் பகுதி ஒன்றிருக்கிறது. தேயிலை உற்பத்தியின் உயிர் நாடியே அதுதான்.

தெளிவத்தையின் பெக்டரியில் நான்கு டீமேக்கர்கள். பெரியவர்களில் இருந்தது நான்காவதான கடைசி வரை தமிழர்கள். அதுவும் வட பகுதித் தமிழர்கள்.

மற்றப்பகுதித் தலைமைகளை விட்டுவிடாமல் அவர்கள் பற்றிக் கொள்வதைப் போலவே பெக்டரிப்பகுதித் தலைமைகளை இவர்களும் விட்டு விடுவதில்லை.

தெளிவத்தையில் ஒரு விளையாட்டு கழகம் இருந்தது (Sports Club) அதன் தலைவர் பெரிய டாக்டர். செயலாளர் ஆபீஸ் பெரியவர்களில் ஒருவர். நாங்கள் எல்லாம் உறுப்பினர்கள். மாலைவேளைகளில் பெட்மிண்டன், கேரம் என்று விளையாடுவதுண்டு. இந்த ஸ்போர்ட்ஸ் கிளப்பிற்கு டீமேக்கர்மார்கள் யாரும் வந்ததாக நான் அறிந்திருக்கவில்லை. 'விளையாட்டிற்கெல்லாம் எங்களுக்கு ஏது நேரம்' என்பதெல்லாம் ஒரு சாட்டு மாத்திரமே என்று எண்ணிக் கொள்வேன்.

ஊவாப் பகுதிதோட்டங்களுக்கிடையிலான தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் விளையாட்டுப் போட்டி பதுளைக் குதிரைப் பந்தயத் திடலில் நடக்கும்போது தெளிவத்தை ஸ்போர்ட்ஸ் கிளப் மூலமாக லொறியிலேறி நாங்களும் பதுளை செல்வோம்.

ஒரு இரண்டு வருடம் போல் கேரம் சாம்பியன் பட்டமும் கோப்பையும் என்னிடம் இருந்தது.

இந்த ஸ்போர்ட்ஸ் கிளப் மூலமாகத்தான் எனக்கான பிரியாவிடை நிகழ்வு ஏற்பாடாகி இருந்தது.

“இவரு(னு)க்கு மட்டும் என்ன பிரியாவிடை... வீரபாகு போனபோது, டேவிட் விலகிய போது வைத்தோமா..’ என்று ஒரு குரல் கிளம்பியது.

கிளப்பின் தலைவர் பெரிய டாக்டர். இந்தப் பிரியாவிடைப் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தவரே அவர்.

பெரிய டாக்டர் என்பவர் தோட்டத்தின் ஒரு பெரிய சக்தி. எவ்வளவுதான் பெரியவராக இருந்தாலும் பெரிய கிளார்க்கை விடவும் மதிப்பும் மரியாதையும் டாக்டர் எனப்பட்டவருக்கு உண்டு.

என்னுடைய பெயர் பேப்பர்களில் வரத்தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் அவரது இல்லத்துக்கு என்னை வரச் சொன்னார். தோட்டத்தில் வாத்தியார் என்பது அவ்வளவாக மதிக்கப்படாத ஒரு உத்தியோகம். டாக்டர் என்பது உயர் தொழில். எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது! வரவேற்று, உட்கார்ச் சொல்லி, தேநீர் கொடுத்து, பிறகு ஆஸ்பத்திரியின் தன்னுடைய அலுவலகத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

தோட்ட மக்களின் சுகாதாரத்தில் அக்கறையுள்ளவராக அவர் இருந்தார். லயத்துச் சூழல்களை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது பற்றி, தேயிலைக்குள் போகாமல் மலசல கூடங்களைப் பாவிப்பது பற்றி, தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்து குடிப்பது பற்றி எல்லாம் பேசினார்.

அவர் அடிக்கடி பாவித்த 'கக்கூசு' என்பதை மலசலகூடம் என்று கூறும்படி சொல்லிக் கொடுத்தேன்.

ஆஸ்பத்திரி சுவர்களில் தொங்கவிட கார்போட்டுகளில் படம் வரைந்து தமிழில் விளக்கங்கள் எழுதிக் கொடுத்தேன். என்னுடைய உத்தியோக ஓய்வு நேரங்களில் தன்னுடன் ஒரு சில லயங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்று அவர் கூறவிரும்புவதை என் மூலம் கூறுவார்.

அவருடைய அர்பணிப்பு எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

எனக்கான பிரியாவிடை நிகழ்வு பெரிய டாக்டர் கொண்டு வந்தது என்பதால் எதிர்ப்புக் குரல்கள் எடுபடவில்லை.

வீரபாகுவிற்கு ஏன் வைக்கவில்லை டேவிட்டுக்கு ஏன் வைக்கவில்லை என்பதெல்லாம் அவர்கள்மேல் கொண்ட பாசத்தினால் அல்ல! இவனுக்கேன் என்னும் ஒரு பேரினவாத அசட்டையினால் என்பது எனக்குப் புரிந்திருந்தது.

படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றது இப்போது (அறுபதுகளில்) உச்சமடைந்திருக்கும் பேரினவாத அரசியல் நெடி தோட்டங்களில் வேரோடும் வேகம் அரசியல் அநாதைகளாக்கப்பட்டுவிட்ட இந்தத்

தோட்டத்து மக்களை என்ன பாடு படுத்தப்போகிறதோ என்னும் ஆதங்கத்தில் எழுந்ததுதான் “காலங்கள் சாவதில்லை” நாவல். “இனத்துவேசம் கக்கும் மூன்றாந்தர நாவல்” என்று முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்களால் தூக்கி எறியப்பட்ட நாவல். பெரும்பான்மையினர் பேசினால் அரசியல். நாங்கள் பேசினால் இனத்துவேசம்!

சின்னதாக ஒரு தேநீர் விருந்துடன் பிரியாவிடை நடைபெற்றது.

“ஜோசப்பின் பிரிவு உங்களைப் பொறுத்தவரை எப்படியோ... என்னைப் பொறுத்தவரை இந்தப் பிரிவு பெரும் பாதிப்பைத் தருகின்றது” என்று பேசினார் பெரிய டாக்டர் பெர்னான்டோ.

தெளிவத்தையின் ஆஸ்பத்திரிச் சரிதத்தை மாற்றியமைத்துப் பெரிய டாக்டரான பெருமைக் குரியவர் யாழ்ப்பாணத்து டாக்டர் சிவம்-உமாபதி சிவம்! எண்பதுகளாக இருக்கலாம். நான் தெளிவத்தையை விட்டேகி ஒரு இருபது வருடங்களின் பின் பெரிய டாக்டராகப் பதவி ஏற்று தெளிவத்தைக்குள் நுழைந்து தெளிவத்தை ஜோசப்பைத் தேடிய முதல் மனிதரும் டாக்டர் உமாபதி சிவம் அவர்களே.

இதுதான் தெளிவத்தை என்றால் தெளிவத்தை ஜோசப் என்ற அந்த மனிதர் இங்கேதானே இருக்க வேண்டும் என்று தேடி அலைந்திருக்கின்றார். யார் யாரிடமோ விசாரித்து “தெரியாதே” என்ற பதிலால் ஏமாற்ற மடைதிருக்கின்றார்.

என்னுடைய வலது கையை வெட்டப் போவதாக மிரட்டல் விட்ட மொரக்கொல்லை டிவிசனைச் சேர்ந்த ஒரு நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க மனிதரிடம் ஒரு நாள் கேட்டிருக்கின்றார்.

தெரியும்ங்க என்ற பதிலால் திகைத்துப் போய் விட்டவர் “இங்கே இல்லை ஆனால் எங்கே என்று தெரியாது” என்ற பதிலால் மீண்டும் ஏமாற்றமடைந்துவிட்டாராம்.

ஆனால் அந்த மனிதர் ஒரு “க்ளு” கொடுத்துள்ளார். ஞானப்பிரகாசம் கிளாக்கரய்யா அவருடைய அண்ணன்தான். அவரிடம் கேளுங்களேன் என்று.

அதுபோதாதா சிவத்தாருக்கு. அண்ணனைத் தேடிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயுள்ளார்.

பொதுவாகவே மற்றவர்கள்தான் டாக்டரைக் தேடிப்போவதுண்டு. இங்கே பெரிய டக்டரே தன்னைத் தேடிக் கொண்டு, அதுவும் வீட்டுக்கே வருவதென்றால். அண்ணனுக்கும் ஆச்சரியம் தான். “நீங்கள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் அண்ணனா” என்பதுதான் முதல் கேள்வி.

“எஸ் டொக்டர்” அண்ணனுக்குப் நாக்கு நுனியில் ஆங்கிலம்தான் வந்து நிற்கும். “புதுமைப் பித்தனின் அப்பாவா நீங்கள் என்று யாராவது கேட்டு விட்டால் கோபத்தால் முகம் சிவக்க “இல்லை... என்னுடைய மகன் அவன் என்று கூறுவார்” என்று சிதம்பர ரகுநாதன் புதுமைப்பித்தன் வரலாற்றில் குறிக்கின்றார்.

அண்ணன் என்ன நினைத்துக் கொண்டாரோ தெரியவில்லை.

“நான் அவருடைய வாசகன், அவர் படைப்புக்களை எல்லாம் படித்திருக்கின்றேன். என்னுடைய அபிமான எழுத்தாளர்” என்றெல்லாம் கூறி இருக்கிறார் டாக்டர் சிவம்.

“இன்னொரு பைத்தியக்காரன்” என்று அண்ணன் நினைத்துக் கொண்டாரோ தெரியவில்லை.

ஆனால் டாக்டர் உமாபதி சிவம் அவர்களை தெளிவத்தை மண்ணில் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்த அந்த ஓரிரு நாட்கள் மகத்தானவை. மறக்க முடியாதவை.

2010 மே ஞானம் (ஆம் 08.120)

நீங்கள் குறிப்பிடும் உமாபதிசிவம் என்னுடைய நண்பரும் கூட! மருத்துவக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்து அறை நண்பர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் நாங்கள். அவரைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டது ஆச்சர்யமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது...

அப்பொழுதெல்லாம் நான் அடிக்கடி பதுளைக்கோ தெளிவத்தைகோ போவது கிடையாது. திருமணம் முடித்து நான்கு குழந்தைகளுடன் பொறுப்புக்கள் கூடிய ஒரு குடும்பத் தலைவனாகி விட்டிருந்தேன்.

அண்ணன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு டொக்டர் உமாபதிசிவம் பற்றிக் கூறினார். ஒரு முறை தெளிவத்தை வந்து உமாவின் தொந்தரவில் இருந்து தன்னை மீட்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

எனக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது! அறுபதுகளில் 'தெளிவத்தை விரும்பு போய்த் தொலைந்து இந்தத் தொந்தரவுகளில் இருந்து என்னைக் காப்பாற்று' என்று கத்தியவர், இப்போது ஒரு முறை தெளிவத்தைக்கு வந்து டொக்டர் தொந்தரவில் இருந்து தன்னைக் காக்கும்படி கூறுகின்றார்.

இரண்டுமே தொல்லைகள்தான் என்றாலும் பிந்தியது அன்புத் தொல்லை.

எனக்கும் மகிழ்வாகவும் இருந்தது. ஆச்சர்யமாகவும் இருந்தது.

எனக்கும் ஒரு அபிமான வாசகர்கள் என்பதில் மகிழ்வு. அதுவும் யாழ்ப்பாணத்து டொக்டர் என்பதில் ஆச்சர்யம்.

விரைவில் வருகின்றேன் என்று அண்ணனிடம் கூறியதைப் போலவே ஒரு சனி, ஞாயிறு முடித்து வெள்ளியும் திங்களும் லீவு போட்டு வியாழன் இரவு கோச்சேறினேன்.

நான் வருகின்ற செய்தி டொக்டருக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

அவருக்காக நானும் எனக்காக அவரும்.... என்ன ஒரு அபூர்வமான சந்திப்பு அது.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பெரும்பாலான படைப்புக்களை நான் படித்துள்ளேன். என்னுடைய அபிமானத்துக்குரிய எழுத்தாளர் அவர். அவருடைய வாசகன் நான். இந்த மண்ணில் அவரைச் சந்திப்பதை அவருடன் உரையாடுவதை ஒரு பெருமையாகக் கருதுகின்றேன் என்றெல்லாம் அவர் கூறியதாக அண்ணன் எனக்கும் கூறி இருந்தார்.

முகமே தெரியாத அந்த அபிமான வாசகராகிய டொக்டரைத் தேடிக் கொண்டு கொழும்பி லிருந்து செல்கின்றேன் நான்.

இலக்கிய டொக்டர்கள் சிலர் பற்றி நான் அறிந்தவன் தான்! ஈழத்து இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்தவர்கள் அவர்கள். டொக்டர் நந்தி, நீங்கள் (தி. ஞானசேகரன்) புலோலியூர். க. சதாசிவம் போன்றோர். டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தம், ச. முருகானந்தன் போன்றோர் பிறகு தெரிய வந்தவர்கள்.

ஆனாலும் நான் சந்திக்கச் செல்லும் இந்த டொக்டர் தெளிவத்தையின் வைத்திய அதிகாரி ஒரு புதுமையான இலக்கிய டொக்டர் தான்.

கொழும்பு கோட்டையில் இருந்து இரவு எட்டேகாலுக்கு பதுளை நோக்கி புறப்படும் 'ராக்கோச்சி' பலபலவென்று விடியும் அதிகாலை ஐந்துக்கும் ஐந்தரைக்கும் இடையில் பண்டாரவளையை அடைந்துவிடும். ஆட்களை இறக்கிவிட்ட வேகத்துடனேயே பின்னுக்கிழுத்து லைன் மாற்றிப்போட்டு விட்டு டிரைவர் இறங்கிப்போய் விடுவார். இனி கோச்சி எட்டுக்குத்தான் அசையும்.

பண்டாரவளைக்கும் பதுளைக்கும் இடையே தண்டவாளத் துண்டில் மணி அடிக்கும் குட்டிக்குட்டி ஸ்டேசன் மூன்றிருக்கிறது. தெமோதர, எல்லை, ஹாலிஎல்லை என்னும் மூன்று. பதுளைக்கு ஒரு அரைமணி நேர ஓட்டம் தான். ஆனால் ஐந்துக்கு பண்டாரவளையை அடையும் இந்த இரவு ரயில் எட்டரைக்குத்தான் பதுளையை அடையும்.

ஆகவே குடும்பமாகவும் மூட்டை முடிச்சுக்களுடனும் பயணம் செய்பவர்களைத் தவிர்ந்த என்போன்ற பையும் கையுமான தனிமனிதப் பயணிகள் மூன்று மணிநேரம் உட்கார்ந்திருப்பதில்லை. பதுளைக்கே டிக்கட் எடுத்திருந்தாலும் கையும் பையுமாக இறங்கி பண்டாரவளை ஸ்டேசனை விட்டு வெளியேறி குறுக்குப் பாதையில் இறங்கினால் பஸ் நிலையம். பதுளை, பதுளை என்று திறந்த கதவும் காலி ஆசனங்களுமாக காத்து நிற்கும் பஸ்வரிசை ஒன்றில் ஏறி உட்கார்ந்தால் சில்லென்று முகத்திலேடிக்கும் தென்றலுடன் ஆறுக்கெல்லாம் பதுளை. ஏழு ஏழரைக்கு தெளிவத்தை.

தனியாகப் பயணிக்கும் போதெல்லாம் நானும் அப்படித்தான்.

தெளிவத்தைப் பாலம் தாண்டி 'தம்' பிடித்து அனர்த்திக்கொண்டு கங்காணி லயம் தாண்டி கருப்பந்தைலக் காட்டினூடாக மேலேறி பஸ் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போது குசனி ஜன்னலூடாகத் தலையை நீட்டி அண்ணி பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அண்ணன் ஆபிஸ் போக உடுத்திக் கொண்டிருப்பார்.

'டார்லிங் மொத பஸ் வருது... வீட்டுக்குமேலே பஸ் நின்று ஜோசப் வந்திறிச்சி... இல்லேன்னா அடுத்ததுதான்.... பதினொன்றுதான்... பெல்லடிக்கிற சத்தம் கேக்குது.... வந்திறிச்சி... போலிருக்கு மேலே போங்கனோன்...'

"சரி சரி தொண தொணக்காம கெடங்க... இவ்வளவு தூரம் வந்தவனுக்கு இந்தப்படி எறங்கி வரத் தெரியாதா... நேரமாச்சேன்னு நானே தடுமாறிக்கிட்டு இருக்கேன்....?" என்பார் அண்ணன்.

பஸ்ஸுக்குள் இருக்கும் எனக்கு இந்த அண்ணி-அண்ணன் சம்பாஷனை எப்படித் தெரியும் என்று கேட்கின்றீர்களா... தேச வழமை, நாட்டு வழமை என்பது போல் இது தான் வீட்டு வழமை... எனக்குத் தெரியாததா!

நான் படி இறங்கும்போது அண்ணன் படி ஏறுகின்றார். ஆபீசை நோக்கி. என்னைத் தாண்டும் போது 'அப்பாடா வந்து சேர்ந்திட்டியே... போய் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு...' என்றவாறு குடுகுடுவெனப் படி ஏறுகின்றார்.

ஆறரை ஏழுக்கொல்லாம் ஆபீசில் இருக்க வேண்டியவர் ஏழரை பிந்தியும் வீட்டில் இருக்கின்றார் என்றால் எனது வருகைக்காகத்தான். ஆனாலும் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்.

'அப்பாடா வந்து சேர்ந்துட்டியே' என்ற வரிகளில் வைத்திய அதிகாரி சிவம் கொடுத்த வதை வெளியேறி நின்றது.

ஆபீஸ் போனதும் ஆஸ்பத்திரிக்கடித்து நான் வந்துள்ளதைக் கூறிவிடுவார்.

'தேநீரைக் குடித்துவிட்டு குளித்துவிட்டு கொஞ்சம் படுத்தெழும்புங்கள். டொக்டர் உமாபதிசிவம் வந்து விட்டால் உங்களுக்குக் களைப்பாற முடியாது?' என்றார் அண்ணி.

'ரெஸ்ட் எடு' என்று அண்ணன் கூறியதற்கும் அதே அர்த்தம்தான்.

உமாபதிசிவம் அவர்கள் வந்தால்தான் என் ராப்பயணக் களைப்பே தீரும் என்பது இவர்களுக்கெங்கே புரியப் போகின்றது.

குளிர குளிரக் உடல் கழுவி கடச்சுடச் தேநீர் உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கையில் மேலே மோட்டார்பைக் சத்தம் கேட்கிறது.

'வந்துட்டார் வந்துட்டார்... இந்த மனுசனுக்குச் சொன்னேன் போனதும் சொல்லாதீங்கன்னு..' என்று புலம்பியபடி அண்ணி வெளியே நடக்கையில் 'எந்த மனுசனுக்கு' என்றேன். 'ஓங்க அண்ணனுக்குத்தான்?' என்றபடி வெளியே ஓடி 'குட் மோர்னிங் டொக்டர் கம், கம்... யுவர் பிரண்ட் ஜஸ்ட்கம்..' என்றபடி முன் ஹாலில் உட்கார வைத்து விட்டு உள்ளே வந்து தேநீர் கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டு இனி ரெஸ்ட் எடுத்த மாதிரிதான் என்று குசனிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

ஷர்ட்டை மாட்டிக் கொண்டு நான் முன் ஹாலுக்கு வந்தேன்.

திரை விலகியதுமே எழுந்து நின்று கொண்டார்.

வணக்கம் கூறிபடி ஒருவிநாடி அப்படியே நின்றோம்.

கண்கள் பேசிக்கொண்ட போது உடலளந்தோம். உருவளந்தோம்.

என்னைவிட உயரம் என்றாலும் அண்ணார்ந்து பார்க்கும் உயரம் அல்ல. அளவான உயரத்துக்கேற்ற உடல். அழகான சாந்தமான முகம். அழகினால் சாந்தமா அல்லது அந்தச் சாந்தத்தால் வந்த அழகா என்று ஆராய்ந்தேன். ஒரு சின்ன ஜெமினி போல் இருந்தார்.

கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். மனங்கள் பேசத் தொடங்கிய போது மௌனமானோம்.

'சினிமா என்றால் இசை எல்லாம் போட்டு நம்மை கைகுலுக்க வைத்திருப்பார்கள். என்று சிரித்தப்படி அமர்ந்தேன்.

பிறகு பேசத் தொடங்கினோம். அவர் தெளிவத்தைக்கு வந்த கதை பற்றிக் கேட்டேன்.

என்னை மாஸ்ட்ராக்கிக் கொண்ட அந்தப் பயங்கரத்துரை இப்போது இல்லை.

இப்போது இருப்பவர் முன்பு முகாமையாளராக இருந்த தோட்டத்தில் சிவமும் டொக்டராக இருந்தவாரம். இங்கு தெளிவத்தையில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் பெறுப்பான பதவிக்கான வெற்றிடம்

வந்தபோது 'நீ தான் சரி' என்று நிர்ப்பந்தித்து எடுத்துக்கொண்டாராம் தெளிவத்தையின் பெரியதுரை.

பெரியதுரையே தலையிடாவிட்டால் என்ன ஆகி இருக்கும். இன்னொரு சிரிசேனவையோ, குணசேகரவையோ கொண்டு வந்து ஆஸ்பத்திரி தலைமைப் பொறுப்பின் பாரம்பரியத்தைக் காத்திருப்பார் பெரிய கிளார்க்.

இந்த உமாபதிசிவம் வந்து அதை உடைத்திருக்கின்றார்.

இதுதான் தெளிவத்தை என்பது இங்கு வரும்வரை அவருக்கே தெரிந்திருக்குமோ தெரியவில்லை.

ஆங்கிலத்தில் Telbedde 'தெல்பெத்த' என்பார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் டெல்பெடி' என்பார்கள்.

சில தோட்டங்களின் பெயர்கள் அப்படித்தான். ஆங்கிலத்தில் 'Queens Town' என்பார்கள் தமிழில் 'அதிகாரவத்தை' தான். Yel Verton ஆறுகாமம். Serendib கொங்காதன்னை இப்படி நிறைய உண்டு Telbedde யும் அப்படித்தான்.

'நான் டியூட்டியில் இருக்கின்றேன். கெந்த கொல்லை, மொரக்கொல்லை விசிட் இன்று காலை.

நீங்களும் களைத்துப்போயிருக்கின்றீர்கள். தூங்கி எழும்புங்கள் லஞ்சுக்குப் பிறகு வருகின்றேன். உடுத்திருங்கள் மோட்டார் பைக்கில் வெளியே போய் விடுவோம் என்று எழுந்தார்.

'அண்ணீ...' என்றான்.

'கம்மிங் வித் டீ...' என்றபடி டிரேயுடன் வந்தார் அண்ணி.

'நீங்களும் லஞ்சுக்கு வாருங்களேன் டொக்டர்? என்றார் அண்ணி.

'லஞ்சாம்மா முக்கியம்' என்றவாறு கிளம்பினார்.

களைப்பாறத் தூங்கி எழுந்து பகல் சாப்பாடு முடித்து நான் உடுத்துத் தயாராகும் முன்பே அவர் மோட்டார் சைக்கிளுடன் வந்து நின்றார்.

நாம் எங்கே போகின்றோம் தெரியுமா! என்றார்.... தெரியாது... நீங்கள் சொல்லவில்லை என்றோன்.

'நாம் எங்கும் போகப் போவதில்லை.' என்று தொடங்கியவர் 'இந்தத் தெளிவத்தை மண் உங்களால் பெயர் பெற்றது பெருமை கொண்டது ஆகவே இந்தத் தெளிவத்தை முழுதும் உங்களைக் கூட்டிச் செல்லப் போகின்றேன் என்றார்.

மோட்டார் பைக்கில் என்னையும் ஏற்றிக் கொண்டு தேயிலைகளுக்குள்ளாக ஓடும் பாதைகளில் அவருடன் செய்த சைக்கிள் சவாரி ஒரு சுகமான அனுபவம்.

நான் ஆசிரியத்துவம் செய்த அந்த கெந்த கொல்லை மொரக்கொல்லை டிவிசன்கள் மலங்காமி, தெளிவத்தை ஆகிய மற்ற இரு டிவிசன்கள், தேயிலைகளுக்குள் பதுங்கியோடும் அந்த தார்ப்பாதைகள்...

நினைவுகளின் மீட்சி எத்தனை அற்புதமானவை. இந்த மனிதருக்கு நான் எப்படி நன்றி கூறுவேன்.

மறு நாள் சனிக்கிழமை. காலையிலேயே ஒரு பத்து மணிபோல் வந்தார். இன்று தெளிவத்தையின் எல்லைகளுக்கு வெளியே என்றார்.

தோட்டத்துப் பெரிய டாக்டர் என்றால் ஊருக்கு ராஜா மாதிரி. அவருக்கென்று சில எடுப்புக்கள் இருக்கும் தோரணைகள் இருக்கும்.

பிந்திய ஐம்பதுகளில் நான் வாத்தியானபோது இருந்த பெரிய டாக்டர் மிஸ்டர் பெர்ணாண்டோவிலிருந்து எல்லாப் பெரியவர்களிடமும் அந்த எடுப்பை தோரணையைக் கண்டவன் நான்; அனுபவித்தவன் நான்.

ஒரு சாமான்யனான என்னிடம் இந்த பெரிய டாக்டர் எடுப்புக்கள் தோரணைகள் ஏதுமின்றி ஒரு குழந்தையைப் போன்ற குதூகலத்துடன் நெருங்கும் இந்த மனிதரின் மனது எத்தனை மகத்தானது.

'குழந்தைகளை என்னிடம் வரவிடுங்கள். எனது சாம்ராஜ்யம் அவர்களுக்கானது. அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கானது' என்கின்றார் இயேசு.

பைக்கில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன். 'கெட்டியாகப் பிடித்தக் கொள்ளுங்கள் வேகமாகவும்

ஓட்டுவேன்..' என்னும் எச்சரிக்கை அறிவுறுத்தலுடன் பைக் கிளம்பியது.

தெளிவத்தையின் எல்லை தாண்டி, இரண்டாம் கட்டை பாரதி கல்லூரிதாண்டி பதுளை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

பின் சட்டை படபட வென்று ஒலியுடன் பலூன் மாதிரி உப்பி உப்பி வடிகிறது. தன்னுடைய சைக்கிளோட்டும் திறமையை பறைசாற்றுவது போலவும் பட்டது.

பதுளையை எனக்குச் சுற்றிக்காட்டுவது போல் வட்ட மடித்து உள்நுழைந்து பிறகு வெளியேறி பறக்கிறது பைக்.

ஹாலி எல்லை, தாண்டி கட்டவளை வருகிறது. கட்டவளைச் சந்தியில் இடதுபுறம் தாண்டி ஊவாகட்டவளை. அதையும் ஒரு வட்டமடித்து வெளியே வந்து சார்ணியா நோக்கி ஓடுகிறது பைக்.

ஓட்டத்தினூடாகவும் நிறைய இடங்களில் நின்று ஓரக்கல்கள், பாலங்கள் என்று அமர்ந்து இயற்கையை ரசித்துச் சந்தோசித்து...

சார்ணியா தமிழ்மகா வித்தியாலயத்திடம் பைக் நிற்கிறது.

சனிக்கிழமையானதால் பாடசாலை ஈயோடிக்கிடக்கிறது.

முன்பு பெனடிக்ட் பாலன் அவர்கள் பணியாற்றிய பாடசாலை. இப்போது பாரதி கல்லூரி யின் முன்னைநாள் ஆசிரியர் தேவராஜ் தலைமை ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் வித்தியாலயம்.

யாரையுமே காணவில்லை. அது எங்களுக்கு ஏமாற்றமாகவும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் யாரையும் எதிர்பார்த்து நாங்கள் வரவில்லை.

இப்படித்தான் ஒரு தடவை மானுடத்தின் தமிழ்க் கூடலுக்காக 2002 என எண்ணுகின்றேன். யாழ் சென்றிருந்தபோது ஏறுங்கள் காரில் என்று என்னையும் சில எழுத்தாள நண்பர்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிக் காட்டினார் செங்கை ஆழியான் அவர்கள்.

பருத்தித்துறையில் டொக்டர் முருகானந்தன் அவர்களை முதல் முறையாகக் கண்டு பேசி மகிழ்ந்து பருத்தித்துறை வடை கடித்துச் சுவைத்து ஏறுங்கள் காரில் என்று கூட்டிவந்தார்.

சார்ணியாப் பாடசாலையை சுற்றிப்பார்த்து, வாங்குகளில் அமர்ந்தெழுந்து திரும்பி வந்தோம்.

தெளிவத்தை ஆஸ்பத்திரியில் அரை நாள் கழிந்தது.

அதே ஆஸ்பத்திரி மணம்! சுற்றிலும் உயர்ந்து நிற்கும் சீராக வெட்டப்பட்ட அடர்த்தியான சப்பாத்துச் செடிவேலி.

தோட்டக்காரனின் கத்திரிக்குத் தப்பிய செடிகளின் குருதி நிறப்பூக்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தப்படி...

அதே ஆஸ்பத்திரி என்றாலும் நிறைய முன்னேற்றகரமான மாற்றங்கள் தெரிந்தன.

பிரசவவார்டின் தரைகளுக்கு மார்பல் டைல்கள்... தங்கி சிகிச்சை பெறும் நோயாளிகளுக்கு கூடுதல் அறைகள்.

ஒரு தோட்டத்துக்குள் இப்படி ஒரு ஆஸ்பத்திரியா என்று வியக்க வைக்கும் செயற்பாடுகள்.

டொக்டர் உமாபதிசிவம் அவர்களுடன் கழிந்த அந்த மூன்று நாட்களும் மூன்று யுகங்களாக மனதில் நிற்கின்றன.

ஏறத்தாழ எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் எனது பேனா மூடிக்கொண்டது. எழுத்துலகில் இருந்து நான் காணாமல் போய் விட்டிருந்தேன்.

ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின் பிந்திய எண்பதுகளில், நான் மீண்டும் கதை எழுத ஆரம்பித்து எழுதிய முதல் கதை ஒரு புதிய உயிர்.

அமரர் கே. கணேஷ், பி. பி. தேவராஜ் ஆகியோரின் கோரிக்கையைத் தட்டமுடியாமல் 'சௌமியம்' முதல் இதழுக்காக எழுதிய கதை இது.

தெளிவத்தை ஆஸ்பத்திரியும் டொக்டர் உமாபதிசிவமும் பூத்து நிற்கும் கதை ஒரு புதிய உயிர்.

2010 ஜூன் ஞாண்ட் (ஆதம் 08.121)

ஊத்தாழ எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் எனது பேனாமூழக்கொண்டது என்றும் கிட்டத்தட்ட ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளின் பிறகு மீண்டும் ஒரு சிறுகதை எழுதியதாகவும் குறிப்பிட்டீர்கள்! எழுபதுகளில் ஏன் எழுதுவதை நிறுத்தினீர்கள்? எழுதுவதைவிட முடியாது என்று தானே தெளிவத்தையை விட்டே வெளியேறினீர்கள்?

உண்மைதான். எழுதுவதை நிறுத்திக்கொள்ள நான் அறுபதுகளில் இணங்கவில்லைத்தான். எங்களைப் பற்றி எழுதினால் வெட்டுவோம் என்றார்கள் அவர்கள். எழுதுவதை நிற்பாட்டிக்கொள் பேசாமல் உத்தியோகத்தைப் பார் என்றார்கள் இவர்கள். அவைகள் இரண்டுமே எனக்கான அச்சுறுத்தல்கள். ஒன்று உயிருக்கான அச்சுறுத்தல். மற்றது உத்தியோகத்துக்கான அச்சுறுத்தல்.

அங்கிருந்து கொண்டு எழுதினால்தானே வெட்டுவார்கள் ஆகவே வெளியே வந்துவிட்டேன். மேலிடம் உத்தியோகத்தைக் காட்டியது. ஆகவே வேறொரு உத்தியோகம் தேடிக்கொண்டேன். பிந்தியது என்னுடைய எழுத்தின் மீதான அச்சுறுத்தல். என்னுடைய எழுத்துக்கான அச்சுறுத்தல்கள்! பிற்போக்குவாதி என்றார்கள். இனத்துவேசி என்றார்கள். அதிலும் குறிப்பாக அண்டியாழ்ப்பாணக்காரன் என்றார்கள். பாலியல் கதைக்காரன் என்றார்கள். என் எழுத்தை வைத்துத்தான் இந்தப்பட்டங்களைப் பறக்க விட்டார்கள். இதைத்தான் எனது எழுத்தின் மீதான அச்சுறுத்தல் என்றேன். அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இயல்பாகவே யாரும் என்னை ஏசுவது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. ஏச்சு வாங்காமல் வளர்ந்தவன் நான். வீட்டில் பெற்றோரிடம், பாடசாலையில் ஆசிரியர்களிடம், உத்தியோகத்தில் மேலவர்களிடம் என்று யாரிடமுமே நான் ஏச்சு வாங்கியதில்லை. எழுத வந்து இவர்களிடம் ஏன் ஏச்சுவாங்க வேண்டும் என்னும் எரிச்சலை என்னுள் ஏற்படுத்தியது முற்போக்கு அணியினரின் அந்த எதேச்சாதிகார அச்சுறுத்தல்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் 'இவ்வளவு நடக்கிறது யாருமே வாய்த்திறக்கிறார்கள் இல்லையே' என்று இப்போது ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொள்கிறதைக் கேட்கிறோம் தானே! ஏன் பேசுகிறார்கள் இல்லை! அச்சுறுத்தும் பலம்தான்!

அதே அச்சுறுத்தும் பலம்தான் என்னையும் பேணவை மூடி வைக்கச் செய்தது.

எழுத வந்த இடத்தில் ஏன் ஏச்சு வாங்க வேண்டும் என்றீர்கள். அது பற்றி கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறுவீர்களா?

யாரும் என்னை ஏசுவது இயல்பாகவே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை என்றுதான் கூறினேன். விமர்சிப்பது பிடிப்பதில்லை என்று கூறவில்லை. விமர்சனம் என்பது கண்டனமும் அல்ல. ரசனைக் குறிப்பும் அல்ல. அது ஒரு எழுத்தாளனை நெறிப்படுத்தும் முறைமை. முற்போக்கு அணிசார் விமர்சகர்கள், எழுத்தாளனை நெறிப்படுத்துவதை விடவும் தங்களுக்குச் சாதகமானவனாக அவனை உருவாக்கும் செயற்பாட்டினையே மேற்கொண்டார்கள். அதைத்தான் "காயடித்து விட்டார்கள்" என்று எஸ். பொ. சாடினார்.

1966ல் சிந்தாமணி வெளிவரத் தொடங்கியது சிந்தாமணியின் ஆசிரியர் திரு இராஜஅரியரத்தினம் இரண்டாவது இதழிலேயே "எங்கள் மலைநாடு" என்னும் பகுதியை ஆரம்பித்துக் கொண்டார்.

கினிகத்தேனையை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கே. பெருமாள் என்னும் தமிழ்மாறன் எங்கள் மலைநாட்டின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றினார். தினபதியில் எஸ். டி. சிவநாயம் அவர்களிடம் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் அமரர் தமிழ்மாறன் "எங்கள் மலைநாடு" என்னும் மலையகத்துக்கான பகுதி ஆரம்பமானதும், பொறுப்பை அவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார் சித்தாமணி ஆசிரியர்.

சிந்தாமணியில் வெளிவந்த எனது முதல் கதை 'லில்லி' எங்கள் வீட்டுப் பசமாட்டைப் பற்றிய கதை. பாலால் எங்களை அபிஷேகித்த 'பசு'வின் கதை. ஆரம்பகால சுந்தரராமசாமி அவர்களின் அருமையான படைப்பான 'கிடாரி'யுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசப்பட்ட கதை.

1964ல் கலைமகளில் வெளிவந்தது என்னுடைய 'அது' என்னும் கதை. இந்தக் கதையின் பிரதானபாத்திரம் ஒரு குரங்கு.

இலக்கியச் சிந்தனைக்காரர்கள் கலைமகள் ஆசிரியரிடம் கேட்டு, கலைமகள் காரியாலயம் எனக்கு எழுதியிருந்தது 'அது' வந்த கலைமகளை அவர்களுக்கு அனுப்பும்படி...

பிரதி என்னிடம் இல்லாததால் என்னால் அனுப்ப முடியவில்லை.

வீரகேசரியில் 1967ல் 'கடைசிவேளை' என்றொரு கதை எழுதி இருந்தேன். மரணம் கள்வனைப்போல் வரும்! விழித்திருங்கள்! என்னும் பைபிள் வாசகத்தை மையமாகக் கொண்ட கதை இது. மரணத்துக்காகக் காத்திருத்தல் என்பது மனதைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் என்பதுதான்.

என்னுடைய சோதனைபற்றி பாவசங்கீர்த்தனம் பற்றி ஏற்கனவே கூறியிருக்கின்றேன். இவ்விரு கதைகளாலும் 'Anti Jaffna Man' என்று முற்போக்குப் பெரியவர்கள் விலக்கி வைக்கமுனைந்தார்கள். மலையகத்தைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழக வருகைகள் தெளிவத்தையும் ராமையாவும் என்னத்தை எழுதுகின்றார்கள். என்று கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

அந்தக் காலத்துக் கலைமகள் போன்றதொரு சஞ்சிகையில் கதை வருவதே ஒரு பெரிய விஷயம். எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவிருந்ததுதான். அந்த சந்தோஷத்தை எல்லாம் இவர்கள் சாகடித்தார்கள்.

இவர் என்ன எழுதுகின்றார். எதற்காக எழுதுகின்றார். ஏன் எழுதுகின்றார் என்று பலமாக சத்தமிட்டு கேட்டார்கள்.

இங்கே மனிதர்கள் சாகின்றார்கள் இவர் குரங்கைப் பற்றி எழுதுகின்றார். மாட்டைப் பற்றி எழுதுகின்றார். என்று இழிவு செய்தார்கள்.

'கடைசி வேளை' கதை வந்தபோது ஒரு கிண்டலும் கேலியும் கலந்த குரலில் ஒழுங்காகப் பார்த்துப் பாதையைக் கடக்காவிட்டால் பஸ் அடித்துச் செத்துப்போவாய் என்பதைக் கூற வீரகேசரியின் ஒன்றரைப் பக்கத்தை வீணடித் திருக்கின்றார் இந்த தெளிவத்தை ஜோசப் என்றார்கள். 'இத்தனை காலமாக எழுதுகின்றீர்! எந்த ஒரு தொழிலாளியின் சம்பளமாவது ஒரு ஐந்து சதத்தால் உயர்த்திருக்கிறதா' என்று கேட்டார்கள்.

எனக்கு ஒன்றுமே புலனாகவில்லை. புரியவுமில்லை. மிகவும் சோர்ந்து போய் இருந்தேன். எழுதுவது பிடிக்காமல் போன காலம் இதுதான்.

என்னுடைய படைப்புக்கள் பற்றிய சாதகமான குரல்கள் மெலிந்தும் பாதகமான குரல்கள் பலத்தும் ஒலித்தன.

பலமான குரல்களால், கோஷங்களால் தாங்கள் சொல்வதே சரி என்று நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும் ஒரு அதிகார பலம் அவர்களிடம் இருந்தது.

என்னுடைய படைப்புக்களின் மீதான அந்த அதிகார அச்சுறுத்தல் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை பேணையை மூடி வைத்து விட்டேன்.

தமிழ்முது சஞ்சிகையை வெளியிட்ட சரவணையூர் மணிசேகரனும், மாணிக்கம் நடத்திய கைலாசபிள்ளை அவர்களும் எனக்குத் தொந்தரவுக்கு மேல் தொந்தரவுகள் கொடுத்து தங்கள் சஞ்சிகைகளுக்காக இரண்டு கதைகள் பெற்றுக் கொண்டனர்.

தமிழ்முது எக்ஸீமா 1972, மாணிக்கம் மண்ணைத்தின்று 1974.

எழுத்துலகின் எனது முதற்கால கட்டத்தின் கடைசிக் கதைகள் இந்த இரண்டுந்தான். அதன்பிறகு நான் எழுதவில்லை

என். எஸ். எம். ராமையாவையும் ஓசினார்கள் என்றீர்களே...?

அவர் ஏன் எழுதுவதை நிறுத்தவில்லை என்னும் தொனி உங்கள் கேள்வியில் இழைகிறது.. அப்படித்தானே...! என். எஸ். எம். மின் 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' 1961 தினகரனில் வெளிவந்தது. அப்போது நான் எழுத ஆரம்பித்திருக்கவில்லை. தினகரன், வீரசேகரி போன்ற பேப்பர்களிலும் கதை எழுதலாம். என்பதுகூட எனக்குத் தெரிந்திருக்காத காலம் அது. வானொலிக்கு நாடகங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த ராமையாவை தனது வானொலித் தொடர்புகள் மூலம் அறிமுகம் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், தான் தினகரனின் பிரதம ஆசிரியர் ஆனதும் அழைத்து தினகரனுக்கு ஒரு மலைநாட்டைப் பற்றிய கதை எழுதித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டதும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பிரதேசவாரியான படைப்புக்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததும் ஒரு இலக்கிய வரலாறு. 1959இல் பேராசிரியர் இக்கோரிக்கையை ராமையாவிடம்

வைத்துள்ளார். கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்களின் பின் 1961ஆனில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் ஜாம் ஜாம் என்று ஒரு கூடைக் கொழுந்து பிரசுரம் கொண்டது. ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகத் தலையை உடைத்துக் கொண்டு அந்தக் கதையை எழுதி முடித்து பேராசிரியரிடம் சேர்ப்பித்த கதையை ராமையா கதைகதையாக என்னிடம் கூறுவார்.

அமரர் ரெயின்போ கனகரத்தினத்தை அடுத்து எம். எஸ். எம்மிடம் கூடுதலாகவும், நெருக்கமாகவும் அந்தரங்க சுத்தியுடனும் பழகியவன் நான். 1964இல் நான் கொழும்பு வந்த பிறகே கார்மேகம் மூலமாக ராமையாவைத் தெரிந்து கொண்டேன். அதிலிருந்து 1990 ஆகஸ்டில் அவர் மரணிக்கும் வரையும் ஒரு கால் நூற்றாண்டு காலம் அவருடன் பழகியுள்ளேன்.

அவரும் பதுளை, நானும் பதுளை, நான் கட்டவளைத் தோட்டம் அவர் கட்டவளைக்குக் கீழே உள்ள நாராங்கொல்லைத் தோட்டம். அவரும் கதை எழுத்தாளர், நானும் கதை எழுதுகிறவன் போன்றவைகளால் உண்டான நட்பும் நெருக்கமும் அந்நியோன்யமுமாகவும் இருக்கலாம்.

பதுமைப்பித்தன் கு. ப. ரா, மௌனி, பிச்சமுர்த்தி, ரகுநாதன், ஜானகிராமன், இந்திரா பார்த்தசாரதி என்று எனக்கு வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தவர் அவர். 1961இல் ஒரு கூடைக் கொழுந்தை எழுதிய என். எஸ். எம். 1962இல் நிறைவு, 1963இல் தீக்குளிப்பு என்று தினகரனில் வருசத்துக்கு ஒரு கதை எழுதியவர்.

முற்போக்கு அணியினரின் கொள்கை பரப்புச் செயற்பாடுகளுக்கு ஒத்துவராதவைகள்தான் ராமையாவின் கதைகள் என்றாலும் அவர் கூடுதலாக எழுதாதவர் என்பதாலும் கைலாசபதியால் தினகரனில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டவர் என்பதாலும் கண்டனக்குரல்கள் ஆக்ரோஷமாகக் கிளம்பவில்லை.

1963இல் வீரகேசரியில் பரிசு பெற்ற பாட்டி சொன்ன கதை மூலம் ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்குள் பிரவேசித்த நான் 1963இல் மட்டும் பதினைந்து சிறுகதைகள் எழுதி இருந்தேன். 1967 வரையிலான ஐந்து வருட இடைவெளியில் முப்பது கதைகள் எழுதியிருந்தேன்.

ஆகவே கூடுதலாக எழுதிய என்னை நோக்கித்தான் கூடுதலான கணைகள் வீசப்பட்டன.

எங்களுடைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு வெளியே சுதந்திரமாகவும் எதேச்சையாகவும் இப்படியே இவனை வளரவிட்டு விடக்கூடாது என்றும் அமைப்பியல் அம்சம்தான் காரணம்.

பதுளைக்காரரும், பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வரை என்னுடைய அபிமான வாசகரும் ஆய்வாளரும் விமர்சகருமான மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள், ராமையாவும் தெளிவத்தையும் என்னத்தை எழுதுகின்றார்கள் என்று கூக்குரலிட்ட குழுவின முதல்வராகத் திகழ்ந்தவர்.

எழுதுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகள் மலர்கள் போன்றவற்றில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பற்றி இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் ஆய்வுகளில் என்னுடையதும் ராமையாவினுடையதுமான பெயர்கள் இடம் பெறுவதில்லை.

ஒரு கூட்டம் நடந்தது. உங்களை நார் நாராய் பிய்த்தார்கள். கிழித்தார்கள் என்று யாராவது ஒரு நண்பர் எனக்கு அறிவிப்பார். அல்லது எழுதுவார். இது வழக்கமான நிகழ்வாகி விட்டது.

1974இல் நான் பேனையை மூடி மூலையில் போட்டதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவரே மு. நித்தியானந்தன் அவர்களும் அவருடன் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பட்டதாரியாக வெளியேறிய அவருடைய என்னுடைய ஒரு சில நண்பர்களுமே என்பது எத்தனை வேதனைதரும் அனுபவம்.

என்னுடைய விரலெடுத்தே என்னுடைய கண்ணைக் குத்திவிட்ட முற்போக்குத் தலைமைகளின் அடக்கியாளரும் அரசியல் சாணக்கியம் எத்தனை கடுமையானது.

இந்தக் கண்டனங்கள், குறைகூறல் பற்றி எல்லாம் நானும் ராமையாவும் கதைத்துக் கொள்வதுண்டு.

நீங்கள் அதிகமாகத்தான் எழுதுகின்றீர்கள் என்பார். அவசர அவசரமாகவும் எழுதுன்றீர்கள் என்பார்.

“அதற்காக...” என்பேன் கோபத்துடன். அதற்குத்தான் இந்த ‘டொனிக்’ கொடுக்கின்றார்கள் என்பார்.

‘வாயை மூடிக்கிட்டிருக்கீங்களா’ என்பேன்.

வலது கையை உயர்த்தி வாயைப் பொத்திக் கொள்வார். இருவரும் சிரித்து மகிழ்வோம். என். எஸ். எம். எத்தனை அற்புதமான மனிதர்.

2010 ஐஃகை சூனம் (ஆத்ம் 08.122)

உங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதியான நாமிருக்கும் நாளே நூலை வெளியிட்டவரும் நீங்கள் குறிப்பிடும் அதே மு. நித்தியானந்தன் தானே?

ஆமாம். அவரேதான்! 1978இன் இறுதியில் அல்லது 79ன் ஆரம்பத்தில் என்னைக் காணவந்திருந்தார்.

‘யாழ் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து நித்தியானந்தன் என்னும் ‘சர்’ உங்களைக் காண வந்திருக்கின்றார்’ என்று செக்யூரிட்டி ஆபீசர் வந்து எனது அலுவலக மேசை முன் நின்றார்.

திக்கென்றிருந்தது எனக்கு. ‘இவர் ஏன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு’ என்னும் வியப்பு ஒரு பக்கம். அகத்தின் திகில்களை முகத்தில் காட்டாமல் ‘எங்கே அவர் கேட்டிலேயே நிப்பாட்டி விட்டாயா அல்லது வரவேற்பறையில் அமரச் செய்திருக்கிறாயா.... உன்னைப்போல் என்னைப்போல் அல்ல பெரிய மனிதர் ஒரு ஒரு ஓடிப்போய் கூட்டி வா....’ என்று பரபரத்தேன்.

செக்யூரிட்டி ஆபீசர் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டான். அவனைப் பொறுத்தவரை நானும் பெரிய மனிதன்தான். ‘கெம்பல் ஜாப்னா என்றதுமே உள்ளே கூட்டி வந்து விட்டேன், சர்... இதோ அழைத்து வருகின்றேன்’ என்று விரைந்தான். விரைந்தோடிய வேகத்தில் அழைத்து வந்தான்.

அதே நித்திதான்.... கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கறுத்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. யாழ்ப்பாணச் சூடாக இருக்கலாம். மலையகம் போல் குளிர் பிரதேசம் இல்லைத்தான்!

கரம் கோர்த்துக் குலுக்கி, வணக்கங்கள் கூறி சேஷமம் விசாரித்து அமர்ந்தபின் அவரே பேசத் தொடங்கினார்.

330 நாவலர் வீதி, நல்லூர் யாழ்ப்பாணம் என்னும் முகவரியில், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள் சிலர் இணைந்து ‘வைகறை’ என்னும் வெளியீட்டகம் ஒன்றை ஆரம்பித்திருப்பதாகவும் அதன் முதல் வெளியீடாக என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை வெளியிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்திருப்பதாகவும், என்னுடைய சம்மதம் வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

‘கரும்பு தின்னக் கூலியா... போட்டுக் கொள்ளுங்கள் தாராளமாக.... ஆனால்’ என்று இழுத்தேன்.

‘என்ன ஆனால்? என்றார். ‘பணம் ஏதும் கேட்காது வைகறை, எங்களுக்கு வேண்டியது உங்களது சம்மதம் மட்டுமே... அது கிடைத்துவிட்டது... மகிழ்ச்சியே’ என்றார்.

‘காசு கேட்டாலாவது கொஞ்சம் டைம் தாருங்கள் கம்பெனியில் லோன் போட்டுத் தருகின்றேன் என்பேன். என்னுடைய கதைகளை கேட்டீர்கள் என்றால் எங்கே போவேன் கடன் கேட்க...’ என்றேன்.

‘அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். உங்களுடைய அத்தனை கதைகளும்.... கடைசியாக வந்த மண்ணைத் தின்று உட்பட என்னிடம் இருக்கிறது. பன்னிரண்டு கதைகள் போடத்தான் பொருளாதாரம் இடம் தந்திருக்கிறது’ என்றார்.

எல்லாக் கதைகளும் இருப்பதனால்தானே அப்படி என்னைப் பியக்க முடிந்திருக்கிறது. அதுவும் ஒரு விதத்தில் நல்லதாகவே முடிந்திருக்கிறது.

குறை தேடி குறை தேடி மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கப்போய் என்னுடைய எழுத்தின் குறைகளை விடவும் அவை குறிக்கும் சமுதாயக் குறைகள் மனிதவியற்குறைகள், வாழ்வியல், குறைகள் போன்றவைகளே மிஞ்சி நின்று, மனதை அழுத்தி அழுத்தி,

‘என்ன யோசிக்கின்றீர்கள்’ என்றார்.

‘ஒன்றுமில்லை’ என்றேன்.

‘என்ன பெயர் வைக்கலாம்’ என்றார்.

‘எல்லாமே நான் வைத்த பெயர்கள்தான். ஏதாவதொன்றை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று கூறினேன்.

‘பாட்டி சொன்ன கதை உங்களை வெளி உலகுக்குக் காட்டிய கதை. கூனல் எனக்குப் பிடித்த கதை. ஆனாலும் ஒரு இருபது வருட எழுத்துழைப்பின் அடையாளமாக முதன் முதல்

வருகின்ற தொகுதி. கூனல் என்ற பெயர் வேண்டாம் என்று நானே தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.... எதற்கும் வைகறை நண்பர்களுடன் பேசி முடிவெடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பேன் மாற்றம் இருந்தால் தயங்காமல் கூறுங்கள்' என்று விடை பெற்றார்.

இந்தச் சந்திப்பு 1979 ஜனவரி அல்லது பெப்ரவரியில் நடந்திருக்கலாம்.

ஓரிரு வாரங்களின் பின் நித்தி தொலைபேசியில் அழைத்தார். நாமிருக்கும் நாடே..... என்னும் பெயரே கூடுதல் விருப்புத் தலைப்பாக நிற்கிறது உங்களுக்கு ஏதும் ஆட்சேபனை இல்லையே என்று கேட்டார்.

ஆட்சேபனை என்ன ஆட்சேபனை. ஒரு விதத்தில் ஆனந்தமே என்றேன்.

அறுபதுகளில் மலையகத்துக்கென முதன் முதலாக ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை அறிவித்த மலைமுரசுவில் முதல் பரிசு பெற்ற எனது சிறுகதை நாமிருக்கும் நாடே....

வீரகேசரியில் பாட்டி சொன்ன கதை வந்த மறு மாதமே மலைமுரசு ஆண்டு மலர் ஏப்பிரல் 1963 என்னுடைய நாமிருக்கும் நாடே சிறுகதையை வெளியிட்டது.

வீரகேசரிபோல் ஒரு பரந்த தளம் இல்லையாயினும் மலையகமெங்கும் எழுத்துடனும் வாசிப்புடனும் மலையகம் என்கின்ற உணர்வுடனும் இயங்கிய சகலர் மத்தியிலும் எனக்கொரு அறிமுகத்தையும் அந்தஸ்தையும் பெற்றுக்கொடுத்த ஏடு மலைமுரசு.

அதற்கான ஒரு கௌரவமாகவும் இந்தத் தொகுதிக்கான தலைப்பு அமைகிறது என்பது மகிழ்ச்சிகரமானதுதான்.

அதன் பிறகு பேச்சே இல்லை! கப்சிப்பென்று காலம் கடந்தது. மாதங்கள் நகர்ந்தன. 1979 நவம்பர் வந்தது. முன்பு ஒரு நாள் வந்தது போலவே நித்தி வந்தார்.

அவருடைய கையில் 'நாமிருக்கும் நாடே' தொகுதி இருந்தது.

கே. கே. ராஜாவின் அழகான, அடக்கம் மிகுந்த, அர்த்தம் பொதிந்த அட்டைப்படம், நித்தியின் அருமையான, ஆழமானதொரு முன்னுரை. உள்ளே பதினொரு கதைகள் 125 பக்கங்கள். விலை 7ரூ 50 சதம். வெளியீடு வைகறை - 330 நாவலர் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம். டிசம்பர் 1979. எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இரண்டு பிரதிகளுடன் ஒரு அச்சடித்த தபாலட்டையையும் கொடுத்தார்.

நாமிருக்கும் நாடே

நூல் வெளியீடு,

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பதினொரு சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுதி.

யாழ் நிம்மர் மண்டபம்.

28-12-1979 வெள்ளி மாலை 4.30 மணி தலைமை :- கவிஞர் இ. முருகையன்.

வெளியீட்டுரை :- மு. நித்தியானந்தன், விமர்சனம் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி

திரு. டொமினிக் ஜீவா.

இதுதான் தபாலட்டை.

நீங்கள் கட்டாயம் வருகின்றீர்கள் என்றதொரு கட்டளையுடனான அழைப்பு.

நான் போவதாக இல்லை. என்னுடைய உத்தியோக லட்சணம் அது. பெரிதாக ஒன்றும் இருக்காது. ஆனால் நான் எல்லா நேரமும் இருந்தாக வேண்டும். ஆகவே நித்தி தொலைபேசியில் பேசிய போதும்சூட வர வசதிப்பாது என்றே நினைக்கிறேன், நீங்கள் சமாளிக்க மாட்டீர்களா என்று கேட்டேன்.

கூட்டத்தை சமாளிப்பேன் ஆனால் டொமினிக் ஜீவாவை சமாளிக்க முடியாது. எங்கே மாப்பிள்ளை, மாப்பிள்ளை இல்லாத ஒரு திருமணமா... என்று கத்துவார்.

ஆகவே கட்டாயமாக வருகின்றீர்கள் உடனே திரும்பிப் போய் விடலாம் யாழ்ப்பாணம் என்ன ஆயிரம் மைலுக்கப்பாலா இருக்கிறது... என்றார் சிரித்தப்படி.

போய் சேர்ந்தேன்.

அதற்கு முன் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருக்கின்றீர்களா அல்லது இது தான் முதல் முறையா?

அதுதான் முதல் தடவை! நன்றாகக் கேட்டீர்கள்... பேராசிரியர் கைலாசபதியும் நான் நிம்மர் ஹாலுக்குள் நுழைந்து அமர்ந்ததும், இதே கேள்வியைத்தான் கேட்டார்.

‘இல்லை அய்யா, இதுதான் முதல் தடவை என்றேன்.’

மு. நித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு நான் நிறையவே நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கின்றேன்.

வலுக்கட்டாயமாக அவர் என்னை யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரவழைத்தார்.

‘கொழும்பில் ஏறி இங்கே இறங்குங்கள், நண்பர்கள் ரயிலடியிலிருந்து உங்களை வீட்டுக்குக் கூட்டிவருவார்கள்’ என்று கூறி வைத்திருந்தார். அப்படியே நடந்தது.

நிர்மலா, பாலேந்திரா, ஆனந்தராணி என்று வீட்டில் சந்தித்தேன்.

எழுதிய நானே மறந்துவிட்ட எனது கதைகளின் சிற்சில வரிகளைக் கூறிக் கூறி ‘மறக்க முடியாத வரிகள்’ என்று என்னை மலைக்க வைத்தார் நிர்மலா நித்தியானந்தன்.

கண்ணாடி வார்ப்புக்கள் நாடகத்தில் மனவளம் குன்றிய மகளாகத் தோன்றும் ஆனந்த ராணியின் அம்மாவாக நடித்த நிர்மலாவையும், அந்தப் பாத்திரத்திற்கு உயிருட்டிய அவருடைய குரல்வளத்தையும் மறக்கவா முடியும்.

ஒரு அரை மணி நேரம் போல் வீட்டில்,.. பிறகு வெளியீட்டு விழா மண்டபத்துக்குள்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களை முதன்முதலாக சந்தித்து உரையாடிய தினமும் அதுதான். 28-12-1979.

கவிஞர் முருகையன், டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்களை ஏலவே சந்தித்து உரையாடியுள்ளேன்.

பேராசிரியர் என்னிடம் கேட்ட முதல் கேள்வியே இதற்கு முன் யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கின்றீர்களா என்பதுதான். நீங்களும் அதைத்தான் கேட்டீர்கள். ‘இல்லை’ என்ற என்னுடைய பதில் பேராசிரியின் உரையின் போது பெரிதுபடுத்தப்பட்டது, எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சோதனை என்கின்ற என்னுடைய கதையில் யாழ்ப்பாணம் என்ன ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பாலா இருக்கிறது, ராத்திரிக்கோச்சில எறினா அடுத்த நாள் விடிய ஊரில் என்று ஒரு வரி வருகிறது.

பாவசங்கீர்த்தனம் என்னும் கதையில் யாழ்ப்பாணம் என்ன கிட்டவா இருக்கிறது. கோச்சிக்காரனே கடன்காரனாக்கி விடுவானே என்று ஒரு வரி வருகின்றது.

முதல் கதையில் ‘தோட்டத்துப் பாடசாலை சோதனை பரபரப்பில் மனுசியின் கடிதத்துக்குப் பதில் போடவில்லை என்னும் ஆதங்கத்தை மாஸ்டர் அந்த வரியின் மூலம் சரிக்கட்டிக் கொள்ளுகின்றார்.

இரண்டாவது கதையில் யாழ்ப்பாணத்தில் வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கும் சின்னக் கிளாக்கரய்யா பெரியவரின் வீடுதேடிப் போய் மனைவியும் தானும் ஊருக்குப் போய்வர தனக்கு லீவு கேட்கின்றார். ‘இருவருமாக ஏன் போக வேண்டும் நீ மட்டும் போ, அம்மா இங்கிருக்கட்டும் என்னும் தனது விருப்பத்தை அந்த வரி மூலம் சரிக்கட்டிக் கொள்ளுகின்றார் பெரியவர்.

இதொன்றையும் கவனம் கொள்ளாமல் அந்த இரண்டு வரிகள் மட்டுமே கூறி முன்னெப்போதும் யாழ்ப்பாணம் வந்திராத தெளிவத்தை, இன்று தான் முதன்முறையாக யாழ் வந்துள்ள தெளிவத்தை, யாழ்ப்பாணம் கிட்ட இருக்கிறது தூர இருக்கிறது என்று முரண்பாட்டுக் கருத்துக் கூறும் தெளிவத்தை, யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியை வில்லனாகவும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கரை - அவரது மனைவியை - பொல்லாதவர்களாகவும் காட்ட முனைகின்றார் என்று ஒரு தினுசாகத் காட்ட முயன்றது எனக்கும் பிடிக்கவில்லை.

திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் பேசத் தொடங்கியதுமே ‘ஒரு மலை நாட்டுச் சிறுகதைத் தொகுதி யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முறையாக வெளியிடப்படுவது ஒரு இலக்கிய வரலாற்று நிகழ்வு. இந்த நிகழ்வை பெருமைப்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் வந்தேன். தெளிவத்தைக்காக வரவில்லை என்றார்.

கொழும்பில் நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு நான் போவதில்லை என்னும் குறை அந்த நாட்களில் ஜீவா அவர்களுக்கு இருந்தது. அதுதான் எனக்காக வரவில்லை என்னும் சினம்.

‘என்னை எப்படையும் இரவு ரயிலின் ஏற்றிவிட்டு விட வேண்டும்’ என்னும் நிபந்தனையுடன் தான் கூட்டத்திக்குச் சென்றிருந்தேன்.

நித்தியும் அதற்கு உடன்பட்டு ஏற்பாடுகளுடன் இருந்தார்.

என்னுடைய பதிலுரை முடிந்ததும் என்னைக் கூட்டிப்போய் ரயிலேற்றிவிட நண்பர்களை தயார் செய்து வைத்திருந்தார்.

ஜீவா பேசி முடிந்ததும் என்னுடைய பதிலுரை.

இந்த நூலைக் கொண்டு வந்தமைக்காகவும், யாழ்ப்பாணத்தில் இப்படியானதொரு வெளியீட்டு நிகழ்வை இலக்கிய முக்கியத்துவம் வாழ்ந்தவர்களின் பங்களிப்புடன் நடத்தியமைக்காகவும் நன்றி கூறுவதாகவே எனதுரை அமைந்தது.

எனது படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனங்களுக்குப் பதில் கூறும் பக்குவம் அப்போது எனக்கு வந்திருக்கவில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க அதைவிடவும் நித்தி என்று நான் உரிமையுடன் விளிக்கும் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களுக்கு நன்றி கூர்வதை முக்கியமானதாகக் கருதினேன்.

எண்பதுகளுக்குப் பிந்தியதான எனது எழுத்துலக இரண்டாம் வருகையை மேலும் ஆழமானதாகவும் அர்த்தமானதாகவும் ஆக்கிய பெருமை இந்த நூல் வெளியீட்டுக்கும் தொடர்ச்சியாக அவர் நடத்திய வெளியீட்டு விழாக்களுக்கும் உரித்தானது.

இனி எழுதுவதில்லை என்று பேணையை மூடி வைத்துவிட்ட ஒரு கால கட்டத்தில், தங்களுடன் இணைந்தோடாத, தங்களுக்குக் கட்டுப்பாடாத, தங்களுக்கு வேண்டாத ஒருவனை தொலைத்தாகிவிட்டது என்று சிலர் திருப்தி கொண்டிருந்த சூழலில் இந்த நாமிருக்கும் நாடே... தொகுதியை வெளியிட்டதன் மூலம் என்னை எழுப்பிவிட்டது மாத்திரமன்றி, அலங்காரங்களுடன் முன் ஆசனமிட்டு அமரச் செய்தவர் நித்தி.

‘ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப்பரப்பில் ஜோசப்பிற்கு இணையாக எழுதக்கூடியவர்கள் என்று ஓரிருவரை மட்டுமே கூறமுடியும்’ என்று இந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் ஓரிடத்தில் குறிக்கின்றார், அவர்.

நித்தி யாரோ எவரோ அல்ல! யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் அப்போதைய விரிவுரையாளர். புத்திஜீவி, அறிவியல் வாதி, முற்போக்குப் பாசறைக்குள் வளர்ந்தவர். பாசத்துடன் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவர், ஆய்வாளர், விமர்சகர்.

தங்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஒருவனை நித்தி இப்படி அலங்காரங்களுடன் தூக்கிப் பிடித்தால் சுமமா இருப்பார்களா?

நித்தியும் விட்டபாடில்லை. இந்த வெளியீட்டு விழாவிற்குப் பிறகு விமர்சனக் கூட்டம், அறிமுக விழா என்று நான்கு கூட்டங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக்கழகம் உட்பட நான்கு இடங்களில் நடத்தினார். முற்போக்கு அணியின் முக்கியத்துவங்களையே உரையாற்றவும் அழைத்தார்.

கவிஞர் சோலைக்கிளியின் ஒரு மல்லிகைக் கவிதைக்காக ‘கடுங்கோபத்துடன் ஒரு கடிதம்’ என்று அமரர் முருகையன் மல்லிகைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி இருந்தார்.

அதே கடுங்கோபங்களுடன் மேற்கிளம்பிய விமர்சனங்களுக்கும் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக் களுக்கும், காரசாரமாகவும், மூர்க்கமாகவும், கிண்டலாகவும் பதிலளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு நித்தியுடையதாகிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு திருக்கோணமலை என்றும், கொழும்பு, கண்டி, ஹட்டன், நாவல்நகர், கம்பளை பண்டாரவளை என்றும் தொடர்ச்சியாகக் கூட்டங்கள் நடத்திக் களைப்படைந்தவர் நித்தி.

கம்பளைக் கூட்டத்தில் நீங்களும் உரையாற்றியிருந்தீர்கள்.

நன்றி கூறுவதன் மூலம் என் பொருட்டு நித்தி பட்ட பாடுகளை நிறை செய்துவிடமுடியாது. ஆகவேதான் நித்திக்கு நான் நிறைய நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாகக் கூறினேன்.

1979இல் என்னுடைய நூலை வெளியிட்டபின் 80இல் என். எஸ். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்தையும், 1981இல் சி. வி. யின் வீடற்றவன் நாவலையும் ‘வைகறை’ மூலம் வெளியிட்டார் நித்தி.

பிந்திய இரண்டு நூல்களுக்கும், என்னுடையதை வெளியிட்டுப்பட்ட சிரமங்களையும் அவர் படவில்லை!

தரமான ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் நாமிருக்கும் நாடேயும் ஒன்று என்பதில் அபிப்பிராய பேதங்கள் இல்லை. இன்றைய இளம் வாசகர்களுக்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும் அது வாசிக்கத் கிடைக்கிறதா? இல்லையே!

உண்மைதான்! என்னிடம் கூட ஒரு பிரதி இல்லை. உங்களிடம் இருந்ததைத்தான் இப்போது வைத்திருக்கின்றேன். குமரனுக்காக!

புனைவகம் மூலம் அதனை மீள்பதிப்புச் செய்யும் முயற்சியில் குமரன் புத்தக இல்லம் ஈடுபட்டிருக்கிறது. வாழ்த்துக்கள் கூறுகின்றேன்.

2010 செப்டம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 124)

உங்களது சிறுகதைகளில் செக்ஸ் இருப்பதாகவும், 'நான் செக்ஸ் கதைகளை எழுதி இருப்பதாக நீங்களே ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகவும்' வந்துள்ள கருத்துக்கள் பற்றி என்ன கூறுவீர்கள்

என்னுடைய 75ஆவது வயதுநிறைவையொட்டி நீங்கள் ஒரு பவள மலர் வெளியிட்டிருக்கின்றீர்கள். அதற்கான எனது மனமகிழ்வையும் நன்றியையும் நான் நேராகவே உங்களுக்குக் கூறியிருக்கின்றேன் என்றாலும் இந்த இந்த நேர்காணலின் மூலமாக அந்த நன்றியறிதலை எழுத்தில் பதிந்து வைக்கவும்

ஆசைப்படுகின்றேன்.

எழுத்தில் பதிந்து வைத்தல் என்பது வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான பணியாகிறது. ஆவணமாக்கல் பணி.

அந்த ஞானம் பவள மலரில் கட்டுரைகளாக, கவிதைகளாக, சிறுசிறுகுறிப்புக்களாக ஏறக்குறைய ஒரு அறுபது இலக்கிய வாதிகளின் என்னைப் பற்றிய - எனது எழுத்துக்கள் பற்றிய - கருத்துக்கள் பதியப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் அனைவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகளைக் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

என்னைப் பற்றி இலக்கிய உலகு என்ன விதமான கருத்துக்கள் கொண்டிருக்கிறது என்று நான் அறிந்து கொள்ள 75 ஆண்டுகள் காத்திருந்திருக்கின்றேன்.

இந்த பவள மலரின் அத்தனை அத்தனை கருத்துக்களுக்குள்ளும் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் குறிப்பில் மட்டுமே - (1979ல் நாமிருக்கும் நாடே வெளியீட்டு விழாவில் கூறியவை)

'... தெளிவுத்தை ஜோசப்பின் கதைகளில் பாலியல் இல்லை என்று நான் கூறமாட்டேன். படித்துக் கொண்டு போகும் போது எனக்குக் கூட ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது உண்மைதான்' என்னும் ஒரே ஒரு வரி இருக்கிறது.

'இப்படிப் பொத்தாம் பொதுவாக பாலியல் இருக்கிறது என்று கூறுவது பொறுப்புள்ள விமர்சனம் ஆகாது. எந்தக் கதையில், எந்த முறையில் செக்ஸ் வருகின்றது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டும். அப்படி குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடியாது. ஏனெனில் பாலியலைப் பிரதானப் படுத்தும் கதைகள் ஏதும் இதில் இல்லை...' என்று அன்றே திரு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் தன்னுடைய உரையில் கூறிவைத்துள்ளார்.

என்னுடைய படைப்புக்கள் பற்றிய குறை கூறல்களுக்குப் பதில் கூறும் பக்குவம் அப்போது எனக்கு இருக்கவில்லை என்று முன்னரும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். என்னுடைய அந்தச் சிலுவைகளையும் - வைகறை - அதன் மூலம் வெளிவந்த என்னுடைய முதல் வெளியீடு, பணமுடை - வாங்கிய சம்பளத்தை மொத்தமாக பதிப்பகத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு செலவுக்கு நண்பர்களைத் தேடி ஓடிய சஞ்சலம், வெளியீட்டு விழா, விமர்சன, அறிமுகக்கூட்டங்கள் என்று அலைச்சல் ஆகியவற்றுடன் இந்த பதில் கூறும் சிலுவையையும் சேர்த்து சுமந்தவர் விரிவுரையாளர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள்.

கதையில் பாலியல் இருக்கிறது என்பதும், பாலியல் கதை என்பதுவும் இரண்டு வெவ்வேறான விஷயங்கள்.

என்னுடைய பெரும்பான்மையான கதைகளில் பெண் பாத்திரங்கள்கூட இருப்பதில்லை. பெண்களைப் பாத்திரமாகக் கொண்ட பெரும்பான்மைக் கதைகளிலும்கூட ஒரு மனைவியாக, தாயாக, பாட்டியாகவே அவர்கள் செயற்படுவதுண்டு.

பாலியலால் முனைப்புறுகின்ற வாழ்க்கைப் பிரச்சனை, சமூகக் கோளாறுகள் போன்றவற்றைப் பேசும் 'பாட்டி சொன்ன கதை' - 'மீன்கள்' - 'மண்ணைத்தின்று' - 'பாவசங்கீர்த்தனம்'

போன்றவைகளிலும் கூட முக்கியத்துவம் பாலியலுக்கா, அல்லது அதனால் மேலெழும் பிரச்சனைக்கா என்பதை வாசிக்கும் அனைவரும் உணர்வர்.

வாலிப மயக்கத்தால் ஏற்படுகின்ற பாலியல் உந்துதல் பற்றிப் பேசும் எனது பாட்டி சொன்ன கதை 'கதைக் கணிகள்' என்னும் தொகுப்பில் வெளிவந்திருந்தபோது அந்த நூல்பற்றி எழுதிய டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள் இந்தத் தொகுதியின் சிகரமாக அமைகிறது 'பாட்டி சொன்ன கதை' என்று சிலாக்கிக்கின்றார்.

கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள், 'இலங்கைச் சிறுகதையின் உன்னத நிலையை எடுத்துக் காட்டும் முதல்வரிசைப் படைப்புக்களில் இந்த பாட்டி சொன்ன கதையும் ஒன்று, என்று குறிக்கின்றார்.

கட்சி அரசியலில், ஆளும் கட்சித் தலைவரே கூறிவிட்டார் என்றதும் அதைத்தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டும், அதிலேயே தொங்கிக் கொண்டும் கூத்தடிக்கும் அரசியல் கட்சித் தொண்டர்களைப் போல் 'தெளிவத்தையின் கதைகளில் பாலியல் இல்லை என்று நான் கூறமாட்டேன்' என்னும் பேராசிரியரின் கூற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு சிலர், தெளிவத்தை பாலியல் கதைக்காரர் என்று முத்திரை குத்த ஓடித்திரிந்ததுதான் இலக்கியத்தின் மென்னியைத் திருகுவது போன்றது.

உங்கள் கேள்வியின் இரண்டாவது தொனி நானே ஒத்துக் கொண்டுள்ளதாக வந்திருந்தது பற்றியது.

திருமறைக் கலா மன்றம் திரு அம்புறோஸ் பீற்றர் அவர்களின் கலாசுரபியூடாக 'ஞானம் தெளிவத்தை ஜோசப் பவள விழா மலர்' அறிமுகக் கூட்டம் ஒன்றினை அண்மையில் நடத்தியது.

ஞானம் பவளவிழா மலரில் வெளியாகி இருந்த பேராசிரியரின் இந்தக் குறிப்பு பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

நான் ஏற்புரை ஆற்றும்போது திசையில் நான் எழுதியிருந்த சிறுகதை பற்றியும் கூறினேன். நினைவுகள் என்னும் அந்தக் கதை பாடசாலை நான் நினைவுகளை மீள் கொண்டு வரும் ஒரு படைப்பு.

எங்கள் பொட்னி மாஸ்டர் தோமஸ் தாவரவியல் கற்பிக்கும் நேர்த்திபற்றி, கரிசனைபற்றி, அர்ப்பணிப்பு பற்றிய நினைவுகளையும் பதிந்திருந்தேன்.

'பறங்கிக் கொடியில் பூத்திருக்கும் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் பற்றியும் அதில் ஆண் பூ, பெண் பூ என்று இருப்பது பற்றியும் விளக்கிக் கூறினார் தோமஸ் மாஸ்டர்.

'பூக்களிலும் பெண் பூ, ஆண் பூ' வா என்று!

ஒரு மேலோட்டமான அடையாளமாக இருப்பது பெண் பூவினடியில் இருக்கும் பிஞ்சு! ஆண் பூவின் அடியில் பிஞ்சு இருக்காது என்றெல்லாம் கூறியவர், இந்த ஆண் பூவினுள் இருக்கும் மகரந்தம், பெண் பூவுக்குள் வந்து சேரவேண்டும். அந்த சேர்க்கைதான் பெண் பூவினடியில் இருக்கும் பிஞ்சை முற்ற வைக்கிறது.

மனிதனுக்குப் பயன்படும் காயாக்குகிறது.

பொதுவாகவே ஒரு கொடியில் பூக்கும் கணிசமான பூக்களில் இருக்கும் பிஞ்சுகள் வெம்பி விழுந்து விடுவதை நீங்கள் அவதானிக்கலாம். ஒழுங்கான மகரந்த சேர்க்கை இன்மையே இதற்கான காரணம் என்றெல்லாம் வியாக்கியானம் செய்தார்' என்று கூறினேன்.

'இதுவே செக்ஸ் தான்' என்ற குரல் சபையின் முன் வரிசையில் இருந்து வந்தது ஒரு கலகலப்புடன்.

அதை நான் எழுதி இருக்கிறேன் என்று கூறினேன்.

இதுதான் நான் ஒத்துக் கொண்ட கதை!

மா. பாலசிங்கம் அவர்கள் எனது இனிய இலக்கிய நண்பர்.

எனது எழுத்துக்களில், படைப்புக்களில், செயற்பாடுகளில் மிக்க ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் கொண்டவர். அவர் எழுதி இருந்த இந்தக் கூட்டம் பற்றிய குறிப்பிலும் இந்த ஒத்துக்கொள்ளல் தவறுதலாக வந்திருந்தது என்றே எண்ணுகின்றேன்.

1934ல் நான் பிறந்திருக்கின்றேன். 1963இல் பாட்டி சொன்ன கதை மூலம் ஒரு படைப்பாளனாக அறிமுகம் பெற்று தீவிரமாக புனைகதைத்துறையில் ஈடுபட்டு 1964இல் ஒரு

புனைகதையாளனாக ஸ்திரம் பெற்றிருக்கின்றேன். அப்படி என்றால் எனது முப்பதாவது வயதில் என்றாகிறது. ஒரு முப்பது வயது இளைஞனின் பொறுப்புணர்வுடனேயே எனது படைப்புக்கள் எழுந்திருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

என்னுடைய நண்பரும் வாசகருமான ஒரு அன்பர் என்னிடம் கேட்டார் 'ஏன் கிழடுகளைப் பற்றியே எழுதுகின்றீர்கள்' என்று.

அவர் அப்படிக்கேட்டதன் பிறகுதான், அது எப்படி அமைந்தது என்ற சிந்தனை எனக்கே எழுந்தது. எனது கதைகள் பற்றி நானே ஒரு சுயஆய்வு செய்யும் மனம் வரத் தொடங்கியது. பாட்டி சொன்ன கதை - ஒரு பாட்டி.

பழம் விழுந்தது - ஒரு கிழவன் ஒரு கிழவி.

பாலாயி - ஒரு பைத்தியக்காரக் கிழவி.

நாமிருக்கும் நாடே - தள்ளாத வயதில் உணவுக்காகப் போராடும் ஒரு கிழவன்.

ஊன்றுகோல் - ஒரு வயோதிபத் தம்பதிகள்.

நான் உருவாக்கிவிட்ட பாத்திரங்கள் பற்றிய ஒரு சிந்தனை ஒரு அலசல் அந்த நண்பரின் கேள்வியால் எழுந்திருந்ததுதான்.

ஒரு படைப்பாளியிடம் கேள்விகள் கேட்கப்படவேண்டும். அவனுடைய படைப்புக்கள் பற்றி அபிப்பிராயம் கூறவேண்டும். அது அவனை மேலும் ஸ்திரப்படுத்தும். ஆழப்படுத்தும்.

அதற்கு வாசிக்க வேண்டும். நிறைய வாசிக்க வேண்டும்..... இப்போதெல்லாம் யார் வாசிக்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டு அபிப்பிராயம் கூறுபவர்கள்தான் இருக்கின்றார்கள்.

ஒரு சிறுகதையாளராகத் தான் அறிமுகம் கொண்டீர்கள். குறுநாவல்கள், நாவல்கள் என்று எழுதினீர்கள். பிறகு எப்படித் திடீரென இலக்கியத்தியத்தின் மற்ற மற்ற துறைகளுக்குள் தடமிட்டீர்கள்?

எழுபதுகளில் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டாலும், படைப்புலகில் இருந்து ஒதுங்கி இருந்தாலும் இலக்கியத்திலிருந்து ஒதுங்கி இருக்க இயலவில்லை. அது ஒரு தவம் போல், பிரார்த்தனைபோல், சுவாசம் போல் என்னுடன் கலந்திருக்கிறது எனக்கே தெரியாமல்.

இலக்கிய வாசிப்பில் நிறைய கவனம் செலுத்தியுள்ளேன்.

கவிஞர் சு. வில்வரெத்தினம் அவர்கள் இறப்பதற்கு முன் வாசிகம் என்னும் ஒரு கை நூலை வெளியிட்டார். வாசிப்புப் பண்பாட்டுக்கான ஒரு கை விளக்கு இது என்னும் குறிப்புடன்.

வாசிப்பின் முக்கியத்துவம் பற்றி இந்த நூல் விரிவாகப் பேசுகின்றது. வாசிப்புப் பண்பாடு என்றொன்று இருக்கிறது. பண்பட்ட வாசிப்பு என்பது இன்னொன்று.

இந்த இலக்கிய வாசிப்பு என்பது பொழுது போக்குவதுடனோ, இலக்கிய ரசனையுடனோ நின்று விடுவதில்லை. ஒரு அடுத்த கட்ட நகர்வுக்கு வாசிப்பவனை உந்தித்தள்ளுகிறது. அந்தத் தள்ளுதல் எனக்குள்ளும் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று எண்ணுகின்றேன்.

இலக்கிய வரலாறு தேடல் என்னும் நினைவு எழுந்தது. என்னுடைய ஆரம்பத்துறை சிறுகதை என்பதால் சிறுகதைகள் பற்றிய தேடல்களே முதலில் நிகழ்ந்தது. அமரர் செம்பியன் செல்வன் வெளியிட்டிருந்த 'ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்' என்னும் நூல் எப்படியோ கிடைத்துவிட்டது.

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள சி. வைத்தியலிங்கம் அவருடைய 'பாற்கஞ்சி' -ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த இலங்கைச் சிறுகதை. இலங்கையர் கோனின் 'வஞ்சம்', சம்பந்தனின் 'துறவு' ஆகியவற்றுடன் வரதரின் 'கற்பு' அ. செ. முருகானந்தனின் 'காளி முத்துவின் பிரஜாஉரிமை'

தாளையடி சபாரத்தினத்தின் 'ஆலமரம்'

அ. ந. கந்தசாமியின் 'இரத்த உறவு' ஆகிய ஏழு கதைகள் இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன.

இந்த ஏழு கதைகளுடன் அந்த ஏழு கதைகளின் படைப்பாளிகள் பற்றிய ஒரு விரிவான விவரணக்குறிப்பையும் இந்த நூல் கொண்டிருந்தது.

எனக்குள் ஒரு மகிழ்வையும் ஒரு உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்திய நூல் இது.

அந்தச் சந்தோச மின்னலுடன் இன்னொரு சந்தேகக் கீறலும் எழுந்தது.

அறுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கியவன் நான். எழுபது வரையிலான ஒரு பத்தாண்டு காலத்தில் கல்கி, கலைமகள் உள்ளிட்ட பல ஏடுகளில் நாற்பது சிறுகதைகள் போல் எழுதியவன். ஏச்ச வாங்கியவன், பரிசுகள் பெற்றவன், எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டவன்.

இத்தனை அனுபவங்களுக்குப் பிறகு நமது இலக்கிய வரலாறு, நமது முன்னோடிகள், அவை பற்றிய தகவல்கள், குறிப்புகள் பற்றிய உணர்வு இப்போதுதான் ஏற்பட்டுள்ளது.

எனக்குப் பிந்திய நாட்களில், பிந்திய அறுபதுகளில் எழுபதுகளில், எழுத ஆரம்பித்தவர்களுக்கு இவைகள் தெரிந்திருக்குமோ என்னும் சந்தேகம், தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆதங்கம் எழுத்தொடங்கியது.

ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாருமே என்னைப் போல் கிணற்றுத்தவளைகளாக இருக்க மாட்டார்கள் என்னும் நினைவுகளையும் மீறி அப்படி இருப்பவர்களுக்காவது நானறிந்த செய்திகளைச் சொல்லி வைக்க வேண்டும் என்னும் நினைவும் எழுந்தது.

இலக்கியக் குறிப்புகள் என்று தினகரனில் ஒரு பத்தி எழுதத் தொடங்கினேன்.

புனைகதைகளுக்கப்பால் புதிதாக நான் எழுதத் தொடங்கிய பகுதி இது. இதுவே பிறகு இலக்கியத் தகவல்கள் என்று வரத்தொடங்கியது.

1979இல் என்னுடைய நாமிருக்கும் நாடே தொகுதியை வெளியிட்ட நித்தி, வைகறையின் இரண்டாவது நூலாக என். எஸ். எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்தை வெளியிட்டார். அதன் வெளியீட்டு விழா கொழும்பில் நடைபெற்றபோது நானும் பேசினேன்.

குறைவாக எழுதியவர் ராமையா. இருபது வருடத்தில் பன்னிரண்டு கதைகளை மட்டுமே எழுதி இருக்கிறார். ஆனால் நிறையவே பேசப்பட்டவர். நிறைவாகப் பேசப்பட்டவர். மௌனி போல் என்று கூறினேன்.

சபையில் இருந்த கவிஞர் ஒருவர் அப்போதுதான் எழுத ஆரம்பித்தவராகக் கூட இருக்கலாம். பக்கத்தில் இருந்த இன்னொரு கவிஞரான நண்பரிடம் மௌனி என்றால் என்ன சாமான் என்று தனது கிண்டல் மொழியில் வினவியுள்ளார்.

இது எப்படி எனக்குத் தெரியவந்தது!

கேட்ட கவிஞருக்குப் பக்கத்தில் தினகரனில் இலக்கிய உலகம் பகுதி செய்யும் ஒருவரும் இருந்திருக்கின்றார். தினகரனின் இலக்கிய உலகம் நிறையவே இலக்கியச் செய்திகள் தரும் பகுதி. மௌனி என்றால் என்ன சாமான் என்ற கவிஞரின் கேள்வியும் தனியாகக் கட்டமிட்டு வந்திருந்தது.

எனக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை. துக்கம் வந்தது. புதிதாக எழுதவரும் ஒரு இளைஞன் இலக்கிய வரலாறு தெரிந்துகொண்டா வருவான். பாவம் இவர்கள். மட்டம் தட்டக் கூடாது. கற்பிக்க வேண்டும் என்னும் உணர்வு எழுந்தது. அப்போதைய தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதனுடன் தொடர்பு கொண்டேன். நேரில் வாருங்கள் என்றார்.

‘வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து’ என்னும் பகுதியை செய்யத் தொடங்கினேன்.

இந்த வாரம் வைத்தியலிங்கம், அடுத்தவாரம் கு. ப. ரா., அடுத்து இலங்கையர்கோன் அடுத்த வாரம் மௌனி என்று இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களை அவர்களுடைய ஒரு சிறுகதையுடன் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

சந்திர ராமசாமியின் ‘சன்னல்’ கதையும் அவர் பற்றிய குறிப்புகளும் தினகரனில் வந்திருந்தபோது பத்மநாப ஐயர் எனக்குப் போன் பண்ணினார்.

‘சந்திர ராமசாமி தன்னுடன் தொடர்பு கொண்டு கோபம் கலந்த வருத்தம் தெரிவித்ததாகக் கூறினார். ‘என்னுடைய கதை, என்னைப்பற்றிய தகவல் மகிழ்வு தான். ஆனால் எனக்குச் சொல்ல வேண்டாமா, அனுமதி பெற வேண்டாமா..... காசுக்குத் தானே செய்கின்றார்கள்’ என்று கோபித்தாராம்.

‘காசு என்பதெல்லாம் கடலுக்கு அப்பால் இங்கே காசுக்காகவெல்லாம் எழுதமுடியாது. காசும் கிடைக்காது ஒரு இலக்கியச் செயற்பாடு மட்டுமே’ என்று அவருக்குக் கூறியதாகவும் ஐயர் என்னிடம் கூறினார்.

எனக்கு மகிழ்வாகவும் இருந்தது.

இந்தப் பகுதியை நான் என்னுடைய சொந்தப் பெயரில் செய்யவில்லை. புனை பெயரைத்தான் பாவித்தேன். நான்தான் என்பது நெருக்கமான சில இலக்கிய நண்பர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

என்னுடைய கதையையும் போடச் சொல்லுங்கள் என்னும் கோரிக்கைகள் தினகரனுடாக எனக்கும் வந்து சேர்வதுண்டு.

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு நூலைச் சிட்டியுடன் இணைத்தெழுதிய நமது சிவபாத சுந்தரம் அவர்கள் இந்தக் குறிப்புகளைக் கேட்டு எனக்கெழுதியிருந்தார்.

விமர்சகரும், எழுத்தாளருமான கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களே இந்தப் பகுதியை செய்வது நீங்கள் என்றும் உங்கள் விவாசமும் தந்தார் என்றும் சோ. சி. எழுதியிருந்தார்.

நானும் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பிவைத்தேன். கடல்தாண்டும் தபால்கள் தீவிமான கண்காணிப்பிற்குட்பட்ட காலம் அது. உள்ளூர் செய்திகள் வெளியே போகின்றன என்னும் கோபத்துடன் அரசு மேற்கொண்ட கண்காணிப்பு இது. அச்சடித்த ஏதோ தமிழ் விஷயம் கடல் தாண்டப் பார்க்கிறது என்று கிழித்து வீசியிருக்கலாம்.

இந்தத்தகவல்கள் அவர்களுக்குக் கிடைத்ததற்கான அடையாளங்கள் ஏதும் அவர்கள் வெளியிட்ட நூலில் இருக்கவில்லை.

அறுபதுகளில் வீரகேசரி எனக்குக் கொடுத்திருந்த முக்கியத்துவத்தை தினகரன் எண்பதுகளில் இன்றுவரையும் கொடுத்து வருவதை நான் நன்றியுடன் நினைவு கூற வேண்டும்.

ஒரு நல்ல நூலை ஒரு நல்ல வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்னும் அவாவில் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழ்களில் 'பாலம்' என்றொரு பகுதியையும் சிறிதுகாலம் செய்து வந்தேன்.

இவைகள் புனை கதைகளுக்கப்பாலான எனது செயற்பாட்டுக்கான தூண்டுதல்கள்.

2010 ஒக்டோபர் ஞாயிள் (ஆகஸ்ட் 125)

புனைவிலக்கியத்துக்கு அப்பாலான உங்களது பணிகளில் உங்களுக்கு மகிழ்வதற்கு பணியாக எதைக் கூறுவீர்கள்?

வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து தினகரன் பாலம், வீரகேசரி, இலக்கியக் குறிப்புகள் - தினகரன், மித்திரன் வாரமலர் போன்றவைகள் எல்லாம் இலக்கியத்துறைக்குள் புதிதாகப் பிரவேசம் செய்யும் இளைஞர்களை மையப்படுத்தியே செய்யப் பட்டவை.

இந்த செயற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் இலக்கிய ஆர்வலரும் மலையகத்தின் மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் ஒரு தொழிலதிருமான துரைவிஸ்வநாதன் அவர்களுடைய அறிமுகமும் நெருக்கமும் கிடைத்தது. 95 அல்லது 96 ஆக இருக்கலாம். டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களுமே என்னை துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுடன் இணைத்து விட்டனர்.

துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் 'துரைவி' என்னும் பெயரில் ஒரு பதிப்பகம் ஆரம்பிக்கப் போவதாகவும் அதன் முதல் நூல் மிகவும் பின் தாங்கியுள்ள மலையக வெளியீட்டுத்துறையினை ஒரு உத்வேகத்துடன் முன்னெடுத்துச் செல்லும் என்றும் முன்மொழிவுகள் கிடைத்தன.

எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. ஏதோ ஒரு இலக்கிய ஆர்வத்தில், உங்களுடைய கதைகளை நூலாக்கித் தருகின்றேன் என்று கிளம்பி பிறகு, பாவம் அந்த எழுத்தாளனுடைய கதைகளும் காணாமல் போய், தானும் காணாமல் போய்விட்ட கதைகள் பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டவன் நான்.

அதனால் ஏற்பட்டதுதான் அந்த நம்பிக்கையின்மை.

ஆனாலும் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் இடைவிடாத அக்கறை ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. அடுத்த சந்திப்பின்போது மலையகத்தில் இருந்து வெளியாகியுள்ள அனைத்து எழுத்தாளர்களில் சிறுகதைகளையும் அத்தொகுப்புக்குள் கொண்டுவர வேண்டும் என்னும்

ஆலோசனை முன்வைக்கப்பட்டது. அதற்கான பொறுப்பும் என்னிடம் கொடுக்கப்பட்டது.

ஐம்பதுகளுக்கும் பிந்திய மலையகச் சிறுகதைகளைத் தேடுவது பற்றிய பிரச்சினை எனக்கு இல்லை. கே. கணேஷ் (1949)பொ. கிருஷ்ண சாமி (1960) த. ரு.பேல் (1960) போன்ற அறுபதுகளுக்கு முந்தியவர்களதும், இரா.சிவலிங்கம், செந்தூரன், என்.எஸ்.எம்.ராமையா என்று எனது காலத்தவர்களதும் கதைகள் என்னிடம் இருந்தன.

கே.கணேஷ் அவர்களுக்கு முந்தியவர்களாக முப்பதுகளில் நாற்பதுகளில் சிறுகதை எழுதிய மலையகத்தவர்கள் பற்றி தேடல் சிரமம் கொடுத்தது. பிரச்சினையும் கொடுத்தது.

அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம் செ.கணேசலிங்கம் என்றும் மலையகச் சிறுகதைகள் கைகளுக்குள் வந்தன.

மற்றப் பிரதேசத்தவர்களின் மலையகச் சிறுகதைகளைத் தனியாக வெளியிடுவோம். என்ற முடிவினை துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் தெரிவித்தார்.

கே. கணேஷுக்கு முந்திய கால கட்டத்தில் ஏதாவது சிறுகதைகள் மலையகத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றதா என்று தேடுகையில் ஆய்வாளர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியில் எழுதியிருந்த மலையகத்தின் முதல் சிறுகதை பற்றிய கட்டுரை நினைவில் வர அதைத் தேடினேன். மலையகத்தின் முதல் சிறுகதை கோ. நடேசய்யர் அவர்களது 'திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்பதுவரை செய்திகள் கிடைத்தன. அந்த வீரகேசரி கிடைக்க வில்லை.

தேசாபிமானி பி. ராமநாதன் அவர்களுடைய நட்பு கிடைத்தது. கே. கணேஷைப் போலவே ராமநாதனும் ஒரு இலக்கியச்சுரங்கம்.

கோ. நடேசய்யரின் கதை பற்றிக் கூறியபோது அது ஐயரின் அகவெழுச்சி நூல்கள் என்று அவராலேயே வெளியிடப்பட்ட 'நீ மயங்குவதேன்' என்னும் நூலில் இருக்கிறது நாளைக்குக்கொண்டுவந்து தருகின்றேன் என்றார். அப்போது அவர் வத்தளை உணுப்பிட்டியில் இருந்தார். நானும் வத்தளையில்தான் இருந்தேன் என்பதால் என்னைத் தேடி அவரும் அவரைத்தேடி நானும் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. கோ. நடேசய்யரின் கதை கிடைத்த மகிழ்வை உடனே துரைவி அவர்களிடம் கூறினேன். அவரும் மகிழ்ந்துபோனார்.

ஒரு ஐம்பது கதையாவது சேர்த்து ஒரு பெரிய தொகுதியாகப் போட்டுவிட வேண்டும் என்பது அவரது ஆசையாக இருந்தது.

துரைவியின் பிறந்த நாள் பெப்ரவரி 28. ஆகவே துரைவி பதிப்பகத்தின் முதல் நூலையும் 1997 பெப்ரவரி 28ஆம் திகதி யன்றே வெளிக்கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பது எங்களதும் அவரதும் விருப்பமாயிருந்தது.

1996இன் ஜன் ஜூலையில் தான் இந்த துறவி பதிப்பக எண்ணம் உதயமாயிற்று. பதிப்பகச் செயற்பாடுகளுக்கு ஒரு இரண்டு மாதங்களை ஒதுக்கிவிட்டாலும் ஆறுமாத இடைவெளிதான் உண்டு. அதற்குள் கதைகளைத் தேடிக்கொடுக்காவிட்டால் மலையகத்தின் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி வராமல் போய்விடும். கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திச் கொள்ளாத, இழந்து விடுகின்ற அவலம் நிகழ்ந்து விடலாம்.

ஆகவே சுறுசுறுப்படைந்தேன். உழைப்பு எத்தனை கடினமானதோ அத்தனை களிப்பானதும் கூட! ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாகத் தேடித்தேடி 33 சிறுகதைகள் சேர்த்து விட்டேன். ஐம்பது என்கின்ற இலக்கு எட்ட முடியாததாகி விட்டது.

33 சிறுகதைகள், சிறுகதைஆசிரியர்கள் பற்றிய ரத்தினச் சுருக்கமான குறிப்புகள், நூலுக்கான முன்னுரை என்று அந்த ஊழியத்தின் மெய் ஆன்மவலிகள் அந்தச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுழைப்பவர்களுக்கே புரியும்.

அத்தனையும் செய்து முடித்து கட்டைத்தூக்கி துரைவி அவர்கள் கைகளில் கொடுத்தபோது பெயர் என்ன வைப்போம் என்றார். மலையகச் சிறுகதைகள் என்று எழுதி வைத்திருப்பதாகக் கூறினேன்

கையை மடித்து கட்டை விரலை உயர்த்தி காட்டினார்! எத்தனை அற்புதமான மனிதர் துரைவி.

1997 ஜனவரி இறுதியில் துரைவி ஊரிலிருந்து திரும்பி இருந்தார். அவரது வருகையை அறிந்து கொண்ட நெருங்கிய நண்பர்கள் துரைவியின் முதல் நூலைப் பார்க்கும் ஆர்வத்துடன்

வந்திருக்கின்றனர். எனக்குப் போகக் கிடைக்கவில்லை.

தெளிவத்தைக்குக் காட்டிய பிறகே உங்களுக்கோ மற்றவர்களுக்கோ காட்டுவதுதான் நியாயம். உழைப்பு அவருடையது என்று கூறினாராம் துரைவி. உழைப்பை கௌரவிக்கத்தெரிந்த அற்புத மனிதர்வர்.

நான் கொழும்புக்கு வந்த பின் பதுளைநோக்கிப் பயணிக்கும் வேளைகளில், கோச்சென்றாலும் பஸ் என்றாலும் ஒரு பக்கத்தின் வானெட்ட உயர்ந்திருக்கும் மலைகளும் மறுபக்கம் குடுகுடு வென்று பாதாளம் நோக்கிய பள்ளங்களும் தேயிலைச் செடியின் பசுமையுடன் மிளிர்வதைக்கண்டு வேதனையுடனான மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கின்றேன்.

கண்ணுக்கும் எட்டாத கற்பனைக்கும் எட்டாத அந்த மலையுச்சிகளிலும், உயிரைக்குடிக்கும் அந்தப் பள்ளத்தாக்குகளிலும், எப்படி இந்த மக்கள் உழைத்து -உயிரைப் பணயம் வைத்து இந்த மண்ணைப் பொன்னாக்கிக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள்.

மகத்தான அவர்களுடைய அந்த உழைப்பிற்கான மரியாதைகள், கௌரவங்கள், கள்ளத்தோணிகள் என்றும் உரிமையற்றவர்கள் நாடற்றவர்கள் வீடற்றவர்கள் என்று அரசியல் அநாதைகளாக்கப்பட்ட கொடுமைகள். எளியோரை வலியோர் வதைத்தால் வலியோரைத் தெய்வம் வதைக்கும் என்பது இன்னமும் ஏட்டளவிலேயே இருக்கிறது.! என்னும் நினைவுகள் தரும் வேதனை அது.

அவர்களுடைய வருகையும் உழைப்பும், உயிர்த்தியாகங்களும் வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டியவை. மாறாக என்ன நடந்தது; நடக்கிறது; நடக்கப்போகிறது..!

துரைவியின் முதல் நூலான மலையகச் சிறுகதைகள் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கும் துரைவி பதிப்பகத்துக்கும் ஏகோபித்த புகழையும், பிரபலயத்தையும் ஏற்படுத்தியக் கொடுத்தது.

பத்திரிகைகள், ரேடியோ, தொலைக்காட்சி விமர்சகர்கள், ஆய்வாளர்கள் என்று ஏகோபித்த புகழ். பூரித்துப் போனார் துரைவி!

மலையக சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு மற்றப்பிரதேச எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு கூடுதலாக உள்ளது. அதற்கான செயற்பாடுகள் எப்படி இருந்தது என்று கூறுவீர்களா?

அந்த இடத்துக்குத்தான் வந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பணிகள் இரு சாரர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஒன்று மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள்-என்னைப் போல. மற்றது மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாது இந்த மண்ணுடன் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் தொடர்பு கொண்டவர்கள்- உங்களைப் போல.

மலையகச் சிறுகதைகள் படைத்துள்ள மற்றப்பிரதேச எழுத்தாளர்களையும் கனம் பண்ண வேண்டும் என்பது துரைவியவர்களின் நினைவாகவே இருந்தது.

முதல் தொகுதிக்குக் கிடைத்த வரவேற்பும் அதனால் முகிழ்ந்த பூரிப்பும் உடனே அடுத்த நூலை வெளியிட அவரைத் தூண்டியது. பிந்திய எழுத்தாளர்களையும் ஒரு தொகுதிக்குள் கொண்டுவருவோம் என்றார்.

இரண்டாவது தொகுதியின் இரண்டாம் பாகமாக மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதிய மற்றைய பிரதேச எழுத்தாளர்களையும் சேர்த்திருந்தேன்.

560 பக்கங்களில் முதல் தொகுதியை விடவும் காத்திரமான, அழகான தொகுதியாக இது அமைந்து விட்டது.

உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் என்று பெயரிடப்பட்ட இந்த தொகுதியின் முதல்வராக அமரர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையைக் கொண்டிருந்தோம்.

பிற பிராந்திய எழுத்தாளர்களின் முதல் படைப்பாகப் புதுமைப்பித்தனின் துன்பக் கோணியை கொண்டிருந்தோம்.

மலையகத்தைப் பற்றி எழுதிய மற்றப்பிரதேசத்தவர்களாக ஒரு பதினைந்து அல்லது பதினாறு படைப்பாளர்களைச் சேர்த்திருந்தேன். சரியாக நினைவில்லை அதில் இணைப்பதற்காக உங்களிடமும் கதை கேட்டிருந்தேன். நினைவிருக்கிறதோ தெரியவில்லை..

நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அதற்காகவே ஒரு புதிய சிறுகதை எழுதிக் கொடுத்திருந்தேன்.

ஆமாம் 'சீட்டரசி' என்னும் மலையக் கல்வி தொடர்பான ஒரு நல்ல படைப்பைத் தந்திருந்தீர்கள். உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் என்னும் அந்தப் பாரிய தொகுதியை சீட்டரசியும் அலங்கரித்தது.

புதுமைப் பித்தனின் துன்பக்கேணி சிறுகதையா குறுநாவலா என்னும் கேள்வி எழுப்பப் பட்டது.

என்னைப் பொறுத்தவரை 'துன்பக்கேணி' சிறுகதையா என்பதை விடவும் மலையகத்தின் துன்பமயமான வாழ்க்கையை ஒரு படைப்பு முதல்வனின் - பாரதியுடன் சமமாக உரைநடையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகின்ற அந்த மகத்தான மனிதனின் இந்த மக்கள் பற்றிய சோகக் கதையை அந்தத் தொகுதிக்குள் சேர்த்துக் கொள்ள கிடைத்ததே ஒரு பாக்கியம்தான் என்று கருதினேன்.

பெரிதாகப் பேசுகின்ற தமிழக அரசியல் வாதிகளுக்கே, தெரியாத, புரியாத மலையகத்தின்- அந்த மக்களின் துன்பகீதம் புதுமைப் பிதனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது! புரிந்திருக்கிறது! தொகுதியின் முதல் கதையாக நான் போட்டிருந்தது சி.வி. யினுடையது. அதுவும் சிறுகதை இல்லைதான். சி.வி. அவர்களை ஒரு சிறுகதை படைப்பாளியாக நான் என்றுமே கருதியதில்லை.

அவருடைய Born to Labour படைப்புக்களை மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தார். அந்த மொழி பெயர்ப்பு நூலை துரைவி தனது 13ஆவது நூலாக 2003ல் வெளியிட்டது.

இந்த மொழி பெயர்ப்பு நூலுக்குத் தலைப்பைத் தெரிவு செய்யும் முயற்சியின்போது மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் சிவியின் சிறுகதைகள் என்று வைப்போமே என்றார். எனக்கு அதில் சம்மதம் இல்லை.

தன்னுடைய ஆங்கில மூலத்தில் நிறைய இடங்களில் Tea Country என்னும் பதத்தை சி.வி. உபயோகித்துள்ளதை குறிப்பிட்ட மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் 'தேயிலை தேசம்' எப்படி என்றார். அதுதான் பெயர் என்று ஆனந்தித்தோம்.

'தேயிலைதேசம்' அந்த ஆண்டின் மொழி பெயர்ப்பு நூலுக்கான சாகித்திய விருதினையும் மு.சிவலிங்கம் அவர்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

மலையக மக்களின் துயரார்த்த வாழ்வை ஆங்கில வாசகர்களுக்கும் கொண்டு சென்ற ஒரு மகத்தான படைப்பாளி, மக்கள்கவிமணி சி.வி. அவர்களை இந்தத்தொகுதி மூலம் கௌரவம் செய்வதையே முக்கியமானதாகக் கருதினேன்.

புனைகதைகளுக்கப்பாலான எனது பணிகளில் மிக்க மகிழ்வையும் ஆத்ம திருப்தியையும் தருவதாக அமைவது துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுடன் இணைந்து செயற்படக் கிடைத்த அந்த சிறியதும் மூன்றாண்டுகளுமே கொண்டதுமான இலக்கியச் செயற்பாடுகள்தான்.

'துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் வெளியிட்ட மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியும் உழைக்க பிறந்தவர்கள் தொகுதியும் மொத்தமாக 89 சிறுகதைகள் கொண்ட மாபெரும் தொகுதிகள். இவை தெளிவத்தை ஜோசப்பினால் தொகுக்கப் பட்டவை.

அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயரின் தொகுதிகளுக்கு ஈடான தொகுதிகள் இவை என்று குறித்து வைக்கின்றார் கலாநிதி செங்கை ஆழியான் அவர்கள்.

செங்கை ஆழியான் அவர்களும் இவை போன்று பாரிய தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கின்றார். அல்லலா!

நினைக்கவே சிலிர்க்கும் பணிகள் அவருடையவை. செம்பியன் செல்வனுடன் இணைந்து வெளியிட்ட சம்பந்தன் சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள், மல்லிகைச் சிறுகதைகள், பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் வெளியிட்ட முன்னோடிச் சிறுகதைகள் என்று அவருடைய படைப்புக்களையும் மீறி மேவிக் கொண்டு நிற்கின்றன அவருடைய இது போன்ற இலக்கியப் பணிகள்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களை வெளிக்கொண்டு வரும் மகத்தான பணிகள் செங்கை ஆழியான் அவர்களுடையது.

2010 நவம்பர் ஜூன் (இதம் 08.126)

பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் அவர்களுக்காக செங்கை ஆழியான் தொகுத்தளித்த ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள் ஒரு வரலாற்றுத்தடம்.

இந்தத் தொகுதியுடன் இலக்கிய நூல்களாக ஒரு ஆறு அல்லது எழு நூல்களை பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது என்று நினைக்கின்றேன். நீர்வை பொன்னையனின் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகள் - 'பாதை' - 'வேட்கை'

தெனியானின் இரண்டு நாவல்கள் - 'மரக்கொக்கு' - 'காத்திருப்பு'

மரக்கொக்கு ஒரு வித்தியாசமான நாவல்! முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில்

தெனியானின் வித்தியாசம் போல மரக்கொக்கு என்னும் தலைப்பு தி. ஜானகிராமனின் மரப்பசுவை நினைவுபடுத்தினாலும் கூட.

கே. விஜயனின் 'மனநதியின் சிறு அலைகள்' நாவல். சிங்களம், பௌத்தம் என்று மொழியின் பெயராலும் மதத்தின் பெயராலும் பேரினவாதம் வளப்படுத்தப்படத் தொடங்கிய காலங்களில் இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கங்களின் தோற்றம் செயற்பாடுகள் பற்றிப் பேசுகின்ற நெசவாலைத் தொழிலாளர் பற்றிய நல்லதொரு நாவல் விஜயனுடையது.

இந்த வரிசையில் பூபாலசிங்கம் வெளியிட்ட ஈழத்து "முன்னோடிச் சிறுகதைகள்" நூல் செங்கை ஆழியான் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட ஒரு எழுபது என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளை, அவற்றை எழுதிய கதாசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தேடுவது, தொகுப்பது என்பது எத்தனை கடினமான காரியம். இந்த நூலின் ஒரு சில கதாசிரியர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் இது அன்னாரின் புனை பெயர். அவருடைய இயற்பெயரை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று ஒரு வேதனையுடன் குறிக்கின்றார் செங்கை ஆழியான் அவர்கள். ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் எதிர்கொள்ளும் ஒரு பாரதூரமான பிரச்சினை இது.

ஒரு எழுபது என்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஒரு எழுத்தாளன் பற்றிய விபரங்களை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பற்றவர்களாகவே நாம் இருக்கின்றோம். இவைகள் தனி மனித முயற்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவைகள்.

ஆவணக் கூடங்கள், சுவடிகள் காப்பகம் போன்ற நிறுவன ரீதியான அமைப்புக்கள் செய்ய வேண்டிய பணிகள் இவை! துரதிஷ்டவசமாக நம் மத்தியில் அவைகள் இல்லை. பல்கலைக் கழகங்கள் இவை பற்றிய அக்கறையற்றவைகளாகவே இருக்கின்றன.

அரச ரீதியாக இயங்கும் இந்நிறுவனங்கள் - தேசிய நூலகம் போன்றவைகளின் தமிழ்ப் பிரிவுகள் 'தமிழ்தானே' என்னும் ஏனோ தானோ நிலையிலேயே இயங்குகின்றன.

ஒரு பத்து வருடத்துக்கு முன் வந்த படைப்புக்களைத் தேடிக் கொள்வதே பெரும்பாடாக இருக்கிறது நமக்கு. இத்தனைக்கும் மத்தியில், செங்கை ஆழியானின் தனிமனித முயற்சி தந்திருக்கும் இதுபோன்ற தொகுதிகள் மெய்சிலிர்த்துச் செய்பவைகள்தான்.

துரைவியின் 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' 1997ல் வெளிவந்தது. வெளியீட்டு விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் இப்படி ஒரு தொகுதி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எப்போதோ வந்திருக்க வேண்டியது என்று குறிப்பிட்டார்.

2001ல் 'ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள்' தொகுப்பை வெளியிட்டதன் மூலம் ஸ்ரீதரசிங் அவர்களும் செங்கை ஆழியான் அவர்களும் அந்தப்பணியினை சிறப்பாகச் செய்துள்ளனர்.

பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் ஈழத்து இலக்கியத்துக்காக இன்னும் நிறையச் செய்திருக்கலாம் என்னும் ஆதங்கம் எனக்குண்டு.

ஒரு வருடத்துக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நூல்களையாவது வெளியிட இலக்கிய மனம் கொண்ட அவர் முன்வரவேண்டும். கையைச் சுட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று நான் கூற முன்வரவில்லை. புத்தக விநியோகத்தில் கரை கண்டவர் நீங்கள். மணிமேகலை ரவிக்கு முடியுமென்றால் - நம்மவர்களின் நூல்களை வெளியிட்டு கையைச் சுட்டுக்கொள்ளாமலிருக்க - உங்களால் முடியாதா என்றுதான் கூற முனைகின்றேன்.

துரைவியின் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் வெளியான அதே 1997ல் செங்கையாழியான் தொகுத்த மறுமலர்ச்சிக்கதைகள் வெளிவந்தது. வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்ச இந்த நூலுக்கான நிதியுதவியைத் செய்துள்ளது.

அமைச்சின் செயலாளர் சுந்தரம் டிவகலாலா அவர்களின் இலக்கிய மனம் இதைச் செய்யத்தூண்டியிருக்கிறது.

சுந்தரம் டிவகலாலா அவர்கள் விரிந்த இலக்கிய மனம் கொண்டவர்.

மல்லிகையின் வெள்ளி விழா மலர் வெளியீட்டு நிகழ்வுக்காக கொழும்பிலிருந்து நானும் மேமன்கவி, திக்குவல்லைக்கமால், அந்தனி ஜீவா, ஆப்டீன், அல் அஸ்மத், தர்மசீலன் ஆகிய இலக்கிய நண்பர்களும் யாழ் சென்றிருந்தோம். 1990 மார்ச்சாக இருக்கலாம்.

அப்போது யாழ் மாவட்ட உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளராக இருந்தவர் சுந்தரம் டிவகலாலா அவர்கள். கொழும்பிலிருந்து ஒரு இலக்கிய நண்பர் குழாம் மல்லிகைக்காக யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறது என்று மகிழ்ந்து போனவர். அவரது இல்லத்தில் எங்களுக்கு இராப்போஜன விருந்தளித்துக் கௌரவித்தார். சு. டிவகலாலா என்று கை எழுத்திட்டு ஆளுக்கொரு நூல் கொடுத்தார். எனக்குக் கிடைத்த நூல் அமரர் பானியலின் தண்ணீர் நாவல்.

2002இல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் மூலமாக சுதந்திரன் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 750 பக்கங்களில் ஒரு பெருந்தொகுதியை உருவாக்கி இருக்கின்றார் செங்கை ஆழியான்.

சுதந்திரனில் வெளியான 109 சிறுகதைகள் கொண்ட பாரிய தொகுதி இது.

இதற்கான நிதியினை வழங்கியவர் வடக்குப் புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு மற்றும் தமிழ்முலாக்கல் அமைச்சர் டக்லஸ் தேவானந்தா அவர்கள் என்ற செய்தியையும் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் பதிந்து வைத்துள்ளார் அந்த நூலில்.

மலையகத்திலும் மாகாண சபைகள் இருக்கின்றன. அமைச்சர்கள் இருக்கின்றார்கள். அரசு நிதியும் இருக்கலாம். இதுபோல் இலக்கியத்துக்காக இலக்கிய நூல்களை வெளியிடுவதற்காக ஏதாவது உதவி செய்துள்ளார்களா என்பதுதான் தெரியவில்லை!

பிந்திய 90களில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் பதிவாளர் நாயகமாக செங்கை ஆழியான் அவர்கள் ஏற்றிருந்த பதவியும் ஈழகேசரி மறுமலர்ச்சி, சுதந்திரன், ஈழநாடு போன்றவைகளின் தேடுதலுக்கான ஒரு சக்தியாக, வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தமையும் குறிப்பிடக்கூடியதே.

இதுபோன்ற தொகுப்புக்களுக்கப்பாலும் அவரது எழுத்துப் பணிகள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றுச் செழுமை தேடும் பணிகளாக மிளிர்ந்துள்ளன.

2000ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் அவர் மல்லிகையில் எழுதிவந்த 'ஈழத்து முன்னோடி நாவல்கள், பற்றிய கட்டுரைத்தொடர் எத்தனை முக்கியத்துவமானது.

1856இல் வெளிவந்த காவலப்பன் கதையில் இருந்து அவர் எழுதி வந்த குறிப்புக்களும் பட்டியலும் அதற்கு முன் ஈழத்து நாவல்கள் பற்றி வெளியிடப்பட்ட நூற்பட்டியலிலிருந்து வேறுபட்டதாகவும் கூடுமானவரை பூரணத்துவமானதாகவும் அமைந்திருந்தது.

மலையகத்திலிருந்து 1937இல் வெளிவந்த மல்கெலியா ஆ.போல் அவர்களது 'சுந்தரமீனாள் அல்லது காதலின் வெற்றி' என்ற நாவலும்.

1940இல் இரத்தினபுரி இதியல்லையைச் சேர்ந்த G.S.M. சாமுவேல் அவர்கள் வெளியிட்ட 'கண்ணனின் காதல்' என்ற நாவலும் அவரது பட்டியலுக்குள் இடம் பெறவேண்டும் என்றும் மல்லிகையூடாக அறிவித்ததுடன் 'இலக்கிய கரிசனையுடனான தேடுதல் உழைப்பு மட்டுமல்லாமல் யாராவது செய்துதான் ஆகவேண்டும் என்னும் வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்களும் இவை' என்று பாராட்டியும் மல்லிகைக்கு எழுதி இருந்தேன்.

உங்களது ஞானத்தில் கூட ஆரம்ப இதழ்களில் ஈழத்து இலக்கிய நம்பிக்கைகள் என்று இளம் புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்யும் தொடர் ஒன்று எழுதினார்.

அவரைத் தொடர்ந்து அன்புமணி, இக்பால் ஆகியோரும் இளம் எழுத்தாளர்களை இந்த நம்பிக்கைகள் வரிசையில் ஞானத்தில் அறிமுகம் செய்தனர்; பதிவிலிட்டனர்.

வரலாறு என்பது வரலாறு படைத்தவர்கள் படைத்தவைகள், மட்டுமல்ல வரலாறு படைக்கப் போகின்றவர்களையும் சார்ந்ததே என்பதை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தவர்தான்.

ஈழத்து இலக்கிய நம்பிக்கைகளில் அவர் அறிமுகம் செய்திருந்த ஒருவர் கவிஞர் கனிவுமதி.

மலையகக் கவிதை உலகில் பிந்திய எண்பதுகளில் பிரவேசித்து 90களில் பத்திரிகைகளில் கவிதைகள் பிரசுரித்துத் திடீரென 2003இல் மல்லிகைப் பந்தலினூடாக 'அப்புறமென்ன' கவிதை நூலை வெளியிட்டுக் கொண்டவர் இன்று கனிவுமதியாகியிருக்கும் புஷ்பராஜ்.

கவிஞர், கனிவுமதி, ஓவியர் புஸ்பா என்பதெல்லாம் என்னைப் பொறுத்தவரை இரண்டாம் பட்சமே! எனக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் புஷ்பராஜ்தான்.

பிந்திய எழுபதுகளில் நான் ரஜமல்வத்தையில் இருந்தேன். ரஜமல்வத்தை என்பது மட்டக்குளியின் நுழைபாதை போன்றது.

ரஜமல்வத்தையில் நான் இருந்த வீட்டில் ஒரு சிறிய அனெக்ஸ் இருந்தது. நான் குடியேறும்போது வீட்டுக்காரருடைய உறவினர் ஒருவர் அதில் இருந்தார். அவர் போனபின் அது காலியாகக் கிடந்தது. வீட்டுக்காரர் வாடகையை கொஞ்சம் கூட்டி அனெக்ஷில் யாரையாவது வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார்.

திரு. திருமதி அன்னலெட்சுமி ராஜதுரை கொஞ்ச காலம் இருந்தனர். தீர்த்தக்கரை சாந்திசுமார் சில மாதங்கள் இருந்தார். சாந்திசுமார் திருமணமாகாதவர். அவருடைய சகோதரியின் பிள்ளைகள் இருவர் படிக்கும் பிள்ளைகள் அவருடைய பராமரிப்பில் இருந்தனர். ஒரு பையனும் பொண்ணுமாக.

எனது மூத்த மகளுக்கு 12 வயதிருக்கும், மற்ற மூன்றும் பத்து வயதுக்குக் கீழ்தான். அனெக்ஸில் இருந்த இரண்டும் கிட்டத்தட்ட அதே வயதுதான். படிப்பிற்காக எங்களுடன் விடப்பட்டிருந்த அண்ணனின் மூன்று பிள்ளைகளும், மனைவியின் அக்காள், அண்ணன் பிள்ளைகள் என்று வீடு ஜே.ஜே. என்றிருக்கும். பிள்ளைமடுவம் போல்.

ஆண் பிள்ளைகள் எல்லாரும் வீட்டின் முன்னாலிருக்கும் ரஜமல்வத்தை சந்தியில் பிள்ளையார் பந்தடிப்பார்கள்.

முகத்துவாரம் இந்துக்கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த புஷ்பராஜ் இந்தப் பந்தடிக்கும் கூட்டத்துடன் சேர்ந்திருந்தார்.

அரைக்கால் சட்டை போடுகின்ற வயது அது.

அவருடைய உறவினர்கள் நானிருந்த வீட்டின் அருகே இருந்திருக்கின்றனர். அங்கே வந்து எங்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகளுடன் பந்தடித்துப் பிறகு என்னிடம் வந்து சேர்ந்தவர் அவர்.

வகுப்பு உயர உயர பந்தடிப்பதை விடவும் படம் வரைவதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஒரு சங்கோஜத்துடன் சுருட்டிக்கொண்டு வந்த படங்களை விரித்து விரித்து என்னிடம் காட்டுவார்.

அவருடைய ஓவியம் வரையும் ஆர்வத்தைக் குறைத்து விடக்கூடாது என்பதை உணர்ந்திருந்தேன் என்றாலும் ஓவியம் என்றால் பெண்களை அழகாக வரைவது என்பது மட்டுமல்ல என்று கூறி இருக்கின்றேன்.

பெண்களே இல்லாத ஒரு கதைக்கு எப்படிப் படம் வரைவது என்பதற்காக கதையையே நிராகரித்து விடும் சங்கதிகள் நானறிந்ததே!

பிறகு ஒரு நல்ல ஓவியராக வருவார் என்பதை அவருடைய அந்த சிறுவயது ஓவியங்கள் எனக்குணர்த்தின.

ஞானம், மல்லிகை மற்றும் இலக்கிய நூல்களுக்கான அட்டை ஓவியம் என்று தன்னை நிலை நாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார் அல்லவா! ஞானத்தின் ஒரு சில இதழ்களின் முன் அட்டைகளை அவருடைய ஓவியங்கள் அலங்கரித்துள்ளன. கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வம் மிக்கவராகவே இன்றைய கனவுமதியை அன்று நான் கண்டிருக்கின்றேன்.

சில நாட்களின் பிறகு ஒரு அப்பியாசக் கொப்பியைக் கொண்டு வந்து மெதுவாக நீட்டினார். என்ன என்றேன். ஒரு சில கவிதைகள் எழுதி இருக்கின்றேன் என்றார்.

நான் யாருக்கும் வாத்தியாராக இருக்கப் பிடிக்காதவன், விரும்பாதவன் இருந்தாலும் அவரிடம் 'கவிதை' எல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். முதலில் படிப்பில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றேன். பிறகு படிப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றேன். படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் வாங்கிச் செல்வார். 90களில் பத்திரிகைகளில் கவிதைகள் எழுதினார்.

திடீரென மல்லிகைப் பந்தலூடாக ஒரு கவிதை நூலையும் 'அப்புறமென்ன...' அடுத்ததாக கம்பவாரிதியின் முன்னுரையுடன் 'கட்டாந்தரை' என்னும் அற்புதமான லேஅவுட்டுடன் அருமையானதொரு கவிதை நூலையும் வெளியிட்டுக் கொண்டவர் கனிவுமதி.

பத்மநாப ஐயர், மேமன்கவி, அமரர் பெனடிக்ட் பாலன் ஆகியோரும் அப்போது மட்டக்குளி வாசிகளே. அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவார்கள்.

முருகபூபதி, அமரர் மு. கனகராஜன், ஷம்ஸ், அல் அஸ்மத் என்று அடிக்கடி ரஜமல்வத்தை வீட்டின் முன் அறையில் எங்களது இலக்கியக் கச்சேரி நடைபெறுவதுண்டு.

முருகபூபதி அவர்கள் 'நான் அஷஸ்திரேலியா போகின்றேன் ஜோ' நாளை மறுநாள் பயணம் என்று திடீரென ஓடிவந்து கூறியதும் இந்த ரஜமல்வத்தை வீட்டில்தான்.

மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களும் அடிக்கடி வருவார்.

அமரர் பெனடிக்ட் பாலன் எத்தனை அற்புதமான மனிதர்!

மாத்தளை கார்த்திகேசு தன்னுடைய குறிஞ்சி வெளியீடு மூலம் பெனடிக்ட் பாலனின் 'தலை விதியைப் பறிகொடுத்தோர்' சிறுகதைத் தொகுதியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை.

பெனடிக்ட் பாலன் என்னிடம் கூறினார். 'தெளிவத்தை என்னுடைய ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி கூட இன்னும் வரவில்லை. மாத்தளை ஒரு தொகுதியைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். ஆனால் இப்போது தினக்குரல் சாமி ஒரு தொகுதிக்கான நிதி உதவியைத் தருவதாக உறுதி அளித்திருக்கின்றார்...' என்று இழுத்தார்.

'இரண்டும் வரட்டுமே மகிழ்ச்சி தானே என்றேன்'

மகிழ்ச்சி என்ன மகிழ்ச்சி, கதைகள் வேண்டுமே ஆர்க்கைவில் தேடி எடுப்பது சரிப்படாது என்றார். கூடுதலான கதைகள் தாமரையில் வந்தவைதான் என்றார். 'விபச்சாரம் செய்யாது இருப்பாயாக' என்பதுதான் இந்தத் தொகுதிக்கான தலைப்பு என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன், அதே இல்லை என என்னிடம் என்றார். ஆறேழு கதைகளே இருக்கின்றன என்றார். என்னிடம் இருக்கிறது என்றேன். ஆனால் தேட வேண்டும். நூலைந்து நாள் தாருங்கள் என்றேன். அந்த நூலைந்து நாட்களுக்குள் தினசரி இரவு எட்டு மணிபோல் 'கேட் கொண்டி' ஒலிவிடும்.

அவர் நிற்பார்.

முதல் நாளே என்னிடம் கூறினார். 'தெளிவத்தை எனக்கு மருந்து உங்கள் வீட்டைத் தாண்டிப் போய் தான் அருந்த வேண்டும். நான் வியாதிக்காரன். மருந்து தீர்ந்து விட்டதென்றால் இப்படியேதான் போகவேண்டும்... மருந்து வாங்க... மற்றப்படி கதை கிடைத்ததா என்று கேட்டு உங்களை சங்கடப் படுத்த அல்ல... என்னுடைய மருந்துக்காக...' என்றார்.

அவருடைய மருந்து என்ன என்பது எனக்குத் தெரிந்ததுதான்.

ஒரு நாள் என் அழைப்பை ஏற்று உள்ளே வர மறுத்து கேட்டிடமே நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஏன் வெளியேயே நிற்கின்றோம் என்று கேட்டேன்.

'மருந்து கொஞ்சம் கூடிவிட்டது தெளிவத்தை அம்மா கோபிப்பா உள்ளே வந்தா' என்றார். என்ன அற்புதமான மனிதர் பெனடிக்ட் பாலன்.

விபச்சாரம் செய்யாதிருப்பாயாகக் கதையைத்தான் முதலில் தேடிக் கொடுத்தேன். பிறகு ஒரு ஆறு கதைகள் போல் ஒரே வாரத்தில் தேடிக் கொடுத்தேன். மகிழ்ந்து போனார்.

இந்தத் தொகுதி வருகிற தென்றால் அது உங்களால்தான் என்றார்.

'அப்படி என்றால் சாமி அவர்கள்' என்றேன்.

'இரண்டு கை சேர்ந்தால்தான் தட்டலாம் ஒலி எழுப்பலாம் - சக்கரங்கள் இரண்டும் ஒன்றாக இயங்கினால் தான் வண்டி ஓடும் என்று சிரித்தார்.

இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்து அவரை களிப்படையச் செய்தன.

விருந்தும் மருந்தும் மூன்று வேளை என்பார்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக! கூடிவிட்ட மருந்தே அவருக்கு எமனாகவும் வந்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

ஒரு எழுபது எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய விபரங்களைக் கூடத் தேடிக் கொள்ள முடியாத பாரிய பிரச்சினை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு இருக்கிறது என்று கூறினீர்கள். அதற்கான விடிவு அல்லது மாற்று வழி ஏதாவது இருப்பதற்காகக் கருதுகின்றீர்களா?

தமிழ் மொழி ஒரு அதிகார மொழியாக அரசு மொழியாக - ஆட்சி மொழியாக அமைய வேண்டும். அதற்கான செயற்பாடுகள் மிகுந்த - தேர்ந்த - அரசியல் சாணக்கியத்துடன் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்.

அரசாங்கத்தில் ஆளும் அணியில், தமிழர்கள் அமைச்சர்களாக, உயர் பதவியாளர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் தமிழ்மொழி இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். கண்டி மன்னன் தமிழில்தான் கையொப்ப மிட்டிருக்கின்றான் என்று நாம் பெருமையுடன் நமக்குள்ளே பேசிக் கொண்டிருக்கையில் கண்டி காணாமல் போய்விட்டது. இன்னும் புதிது புதிதாக வெவ்வேறு இடங்கள் காணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. உலகில் தமிழ் வழங்கிய எத்தனையோ நாடுகளில் இன்று தமிழ் காணாமல் போயிருக்கிறது. இலங்கைத் தமிழன் உலகமெங்கும் இருக்கின்றான் என்று நாம் பெருமைப்படலாம். ஆனால் அங்கெல்லாம் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குத் தமிழ் இருக்கும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

அங்கெல்லாம் எப்படியாவது போய் விட்டும். இங்காவது நமது மொழியை நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.

அஷ்டப் சிஹாப்தீன் அவர்கள் ஸ்ரீலங்காவில் இருந்து ஸ்ரீரங்கப் பட்டினம் வரை என்னும் ஒரு சிறிய பயண அனுபவ நூல் வெளியிட்டிருக்கின்றார். அதில் கேரளத்துக்குப்போன அனுபவம் பற்றி எழுதும் போது (பக்கம் 5) சேரமான் பெருமான் நிறுவிய சேர ராஜ்யமாக இது இருந்தபோது இங்கு தமிழ் மொழி பேசப்பட்டது என்பது வரலாறு என்று குறிக்கின்றார்.

இன்று கேரள மானிலத்தின் மொழியாக கோலோச்சுவது 'இலக்கியச் செழுமையும் உலக இலக்கியத்துக்கு அணி செய்யும் மொழி' என்றும் பெருமைப்படும் மலையாள மொழி. தமிழ் அங்கிருந்து காணாமல் போய்விட்டது.

இன்று சிங்கள மொழியின் சீர்மை, செழுமை, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றிய சிறப்பான வெளிவருகைக்கான காரணம் அது இந்த நாட்டின் அதிகார மொழி - ஆட்சி மொழி என்பதிலும் உள்ளடங்கியே இருக்கின்றது.

2010 டிசம்பர் ஜூன் (இதம் 08.127)

மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியூடாக நடத்திய நான்கு சிறுகதைப் போட்டிகளில் (1963 - 1970) முதல் மூன்று பரிசுகள் பெற்ற சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நூலாக்கும் பணியினை மேற்கொண்டிருந்தது.

வீரகேசரிப் பிரசுரம், மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்ற வெளியீடு என்பதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான். முழுக்க முழுக்க அமரர் எஸ். எம். கார்மேகத்தின் உழைப்பு இது. அமரராகிவிட்ட கே. கோவிந்த ராஜுவும், மாத்தளை செல்வா என்று அறியப்பட்டிருந்த H.H. விக்கிரமசிங்கவும் இந்த நூல் வெளியீட்டில் கார்மேகத்தின் இருகரங்களாய் இருந்தனர்.

அந்த எழுபதுகளில் இன்றைக்கு 40 ஆண்டுகளின் முன் ஒரு சிறுகதை நூலை வெளியிடுதல் என்பது லேசுப்பட்ட காரியம் அல்ல.

அதைக் கார்மேகம் செய்து காட்டினார். வீரகேசரியின் எழுபதுகள் கால ஓவியர் 'ஸ்ரீகாந்த்' இரண்டு மூன்று ஓவியங்கள் வரைந்திருந்தார் அட்டைப் படத்துக்காக. நானும் கார்மேகம், கோவிந்தராஜ், விக்கிரமசிங்கவுடன் நீண்ட நேரம் இரவிரவாகக் கிடந்திருக்கின்றோம் வீரகேசரி மெஸ்ஸில்.

கார்மேகம் ஓவியங்களைக் காட்டினார். இருவருமாக ஒரு ஓவியத்தை தெரிவு செய்து கொண்டோம்.

தொகுதியின் தலைப்பு 'பாட்டி சொன்ன கதை' முதல் இரண்டு போட்டிகளிலும் முதல் பரிசு பெற்றவர் நீங்கள். உங்களுடைய முதல் கதையின் பெயரையே இந்தத் தொகுதியின் பெயராகவும் வைப்போம் என்றார் கார்மேகம்.

எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான். ஆனாலும் நான் அவரிடம் கூறினேன் 'இந்தப் பெயர் வேண்டாம். கார், உள்ளே பன்னிரண்டு கதைகளும் பத்துப் படைப்பாளிகளும் இருக்கின்றனர், அதனால் வேண்டாம் என்றேன்.

சாரல் நாடன், எம். வாமதேவன், குன்றவன், மு. சிவலிங்கம், பரிபூரணன், சி. பன்னீர் செல்வம் மாத்தளை வடிவேலன், அ. சலமன்ராஜ், தங்கபிரகாஷ், என்று என்னுடன் பத்துப்பேரின் பன்னிரண்டு கதைகள் இருக்கின்ற தொகுதி இது.

கார் மேகம் உடனே கூறினார் 'அப்படி என்றால் நீங்களே ஒரு பெயர் கூறுங்கள் என்று. நான் இரண்டு பெயர்கள் சொன்னேன். கதைக்கனிகள் அல்லது மலையகப்பரிசுக் கதைகள் என்று வைப்போம் என்றேன்.

கதைக்கனிகள் என்னும் பெயர் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

மலையகப் பின்னணியில் கொழுந்தாயும் கைகளும் ஒரு கூடையுமாக ஸ்ரீகாந்த் ஒரு அருமையான ஓவியம் வரைந்திருந்தார். எங்களுக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் புத்தகம் வந்தபோது அந்த ஓவியம் வரவில்லை.

ஒரு விரித்து வைத்த புத்தகமும் அருகே நாலைந்து பழங்களுமாக ஒரு அட்டை ஓவியம்.

என்னவாயிற்று கார் என்றேன். ஒரு விகடப்புன்னகையுடன் கூறினார் 'எங்கள் பெரியவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஓவியரைக் கூப்பிட்டுச் சத்தம் போட்டு, கதைக்கனிகள் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறது வேர் இஸ் த கதை... வேர் இஸ் த கனிகள் என்றாராம். ஓவியர் போட்டுக் கொடுத்த கதையும் கனியும்தான் இது' என்று.

1971 ஜனவரியின் அட்டன் புனித பொஸ்கோஸ் கல்லூரியில் பொங்கல் நாளன்று கதைக்கனிகள் வெளியீட்டு விழா நடந்தது. அமரர் எச். எம். பி. மொகிதீன் சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டார். மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவர் ரா. மு. ராமநாகலிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் மு.சிவலிங்கம் வரவேற்புரை நிகழ்த்த திருவாளர்கள் அமரர் இரா. சிவலிங்கம், செந்தூரன், ஏ.பி.வி.கோமஸ் ஆகியோர் நூல் விமர்சன உரையாற்றினர்.

'கதைக் கனிகள் என்ற தொகுதி மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு ஒரு பதமாக அமைந்துள்ளது. என்றார் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

'இலங்கைச் சிறுகதையின் சில போக்குகளையும் ஒரு புதிய பகுதியினர் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறைக்குள் வந்திருப்பதையும், அவர்களது வருகை தமிழ் எழுத்துத் துறைக்கு நல்ல நம்பிக்கை தருவதாகவும் அமைந்திருக்கிறது என்ற ஒன்று போதும். கதைக்கனிகள் என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் வளத்தைக் காட்டுவதற்கு, என்று குறித்தார் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள்.

'கதைக்கனிகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு மலைநாட்டை சிறப்பாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது என்று எழுதிவைக்கின்றார் செம்பியன் செல்வன்.

எஸ். எம். கார்மேகம், கே. கோவிந்தராஜ், எச். எம். பி.; இரா.சிவலிங்கம், செந்தூரன், கோமஸ், கைலாசபதி, இரா தண்டாயுதம் செம்பியன் என்ற அனைவருமே இன்று நம்முடன் இல்லை! ஆனாலும் நம்முடன் வாழ்கின்றனர். அவர்களை அவர்தம் பணிகளை நினைவு கூர்கின்றோம். எழுதி மகிழ்கின்றோம். பேசிக்களிக்கின்றோம்.

1971இல் வெளியிடப்பட்ட இந்த நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை இருபது வருடங்களின் பின் 1991இல் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள் வெளியிட்டார்.

அவர் குறிஞ்சி வெளியீடு என்று ஒன்றை ஆரம்பித்த புதிதில் குறிஞ்சி வெளியீட்டின் முதல் நூலாக கதைக்கனிகளை வெளியிட விரும்பி என்னிடம் வந்தார்.

'சரி போடுவோம்', என்றேன்.

வீரகேசரி வெளியீடு என்பதால்தான் அச்சமாக இருக்கிறது. நூலை வெளியிட்ட பிறகு ஏதாவது பிரச்சினை பண்ணினால்... என்றார்.

திரு வென்சஸ்லாஸ் அவர்கள் வீரகேசரியின் எம். டி. யாக இருந்த நாட்கள் அவை.

'ஒன்றும் யோசிக்காதீர்கள். கதைக்கனிகள் தேடப்படுகின்ற ஒரு காலத்தில் அது யாரிடமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே புதிய பதிப்பொன்று வருவது அத்தியாவசியம். போடுங்கள் வீரகேசரியை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்' என்றேன்.

கிணற்றில் விழுந்த கல் என்பார்களே. அதைப் போல இந்த இரண்டாம் பதிப்புக் கதையும் ஆழத்தில் விழுந்து விட்டதைப் போன்று பேச்சே இல்லை.

திடீரென ஒரு நாள் மாத்தளை கார்த்திகேசு வந்து நின்றார்.

கையில் கதைக்கனிகள் இரண்டாம் பதிப்பு நூல் இருந்தது. மிகவும் மகிழ்வாக இருந்தது. மறக்க முடியாத மனிதர் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள்.

அவருடைய வழி பிறந்தது நாவல், மு. சிவலிங்கத்தின் மலைகளின் மக்கள், மாத்தளை ரோகினி என்னும் பெயரில் எழுதிய ஐயாத்துரையின் ' உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' மற்றும் இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள் நாவல் இளங்கீரன், அருணாசெல்லத்துரை, சோமகாந்தன் என்று பத்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை தனது குறிஞ்சி வெளியீட்டின் மூலம் வெளியிட்டு சாதனை படைத்தவர் இவர்.

தொண்ணூறுகளில் நாள் துரைவியவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகிய காலங்களில் ஒரு தடவை துரைவி என்னிடம் கேட்டார் 'நான்கு போட்டிகள் மும்மூன்று பரிசுக்கதைகள் என்றால் பன்னிரண்டு இருக்கவேண்டுமே.. நீங்கள் பதினொரு கதைகளைத்தானே தொகுத்துள்ளீர்கள்' என்று.

'ஆஹா கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா' என்றேன்.

இரண்டாவது போட்டியில் (1965) மூன்றாவது பரிசு பெற்ற குன்றவனின் 'சுவை' என்ற கதை இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெறவில்லை.

காரணம் கதை கிடைக்கவில்லை.

1965ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்த கதையை ஒரு ஐந்தே வருடங்களின் பின் (1970ல்) வீரகேசரியின் பிரதம துணை ஆசிரியரான கார்மேகம் அவர்களால் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்றால் அது எதைக் காட்டுகிறது. வீரகேசரி போன்றதொரு பலம் வாய்ந்த பத்திரிகை நிறுவனத்தின் நிர்வாகப் பலவீனத்தையா!

1983க்குப் பிறகென்றால் இனக்கலவரத்தீயின் மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிடலாம்.

இந்த இன அகங்காரத்தின் கோர அடையாளங்கள் பெருந்தீயாக மட்டுமல்லாமல் சின்னச் சின்ன பொறிகளாகவும் செயற்படுவதை நம்மால் வெகு சலபமாக புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. களஞ்சியப் பொறுப்பாளர் தமிழ்நியாதவராக பெரும்பான்மையினத்தவராக இருப்பார்.

அவருடைய பணியாட்களும் அப்படியே. களஞ்சிய அறை நிரம்பிக்குவிந்து கிடக்கும். வைப்பதற்கு இடமில்லாமல்.

'இவைகளை எங்கே அடுக்குவது.. இடம் எங்கே இருக்கிறது' என்னும் பணியாளர்களின் முனகல்களுக்கு களஞ்சிய மேலாளர் முகாந்திரம் தேடியாக வேண்டும். ஆண்டைப் பார்ப்பார்... அடேயப்பா இத்தனை பழககளை யார் தேடப்போறா... அள்ளிக் கொண்டு போய் பின்னுக்குப் போடு என்பார்.

பின்னுக்கு அனுப்பிவிட்டால் அவ்வளவுதான். யாருக்கும் தேட முடியாது.

தமிழ்ப் பேப்பர் தானே என்னும் அசட்டை மனப்பான்மை.

பிந்திய அறுபதுகளில் 'காதலினால் அல்ல' என்று வீரகேசரியின் துணை வெளியீடான மித்திரன் வாரமலரில் ஒரு நாவல் எழுதினேன். என்னுடைய முதல் நாவல் அது.

அதன் பிறகு எழுதியதுதான் 'காலங்கள் சாவதில்லை' வீரகேசரி நூலாக வெளியிட்ட நாவல் (1974)

என்னுடைய முதல் நாவலைத் தேடி எடுக்க நாள் படாத பாடு இல்லை.

உள்ளே இருந்த கார்மேகத்துக்கே ஒரு சிறுகதை வந்தபேப்பரைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ள முடியாதபோது வெளியே இருக்கும் என்னால் ஒரு தொடர் நாவலை எப்படத்தேடி எடுக்க முடியும்.

குன்றவன் என்னும் பெயரில் எழுதிய கே. முருகேசு என்பவருடைய இந்தப்பரிசுக்கதைக்காக கார்மேகம் மிகவும் சிரமப்பட்டார்.

கதை வைத்திருப்பவர்களை அனுப்பி உதவுமாறு தோட்ட மஞ்சரியில் தொடர்ந்து அறிவித்தல் போட்டார் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

குன்றவனின் கதையான சமை உரிய காலத்தில் வந்து சேராததால் இத்தொகுதியில் இடம் பெறவில்லை என்று தனதுரையில் ஒரு வரி எழுதிக் கொண்டார் கார்மேகம். ஒரு தனியார் கம்பெனியிலேயே இந்த நிலை என்றால் அரசு நிறுவனங்களில் தமிழ் என்ன பாடு படும்.

இலங்கை வானொலியின் தமிழ் பிரிவுப் பொறுப்பாளர்கள் கிடைப்பதற்கரிதான முக்கியமான ஒலி நாடாக்கள் சீரான முறையில் பாதுகாப்பாகக் களஞ்சியப் படுத்தப்படாமையினால் பாவிக்க முடியாமல் பழுதடைந்துபோவது பற்றியும் அது பற்றி மேலிடத்துக்கு முறையிடும்போது காட்டப்படும் அலட்சியப் போக்கு பற்றியும் விசனப்படுவதை நானறிவேன்.

தொலைக்காட்சி தேசிய சுவடிகள் கூடம் என்று சகல மட்டத்திலும் தமிழ் தானே என்னும் அலட்சியப் போக்கும் அசட்டையுமே நிலை நிறுத்தப்படுகின்றது.

இந்த நிலையிலிருந்து தமிழை மீட்சி பெறச் செய்ய நிறைய பாடுகள் படவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

வென்றடக்கல், கொன்றொழித்தல் என்று எதுவுமே சரிவரப் போவதில்லை என்பதை சரித்திரம் நமக்கு நன்றாகவே கற்பித்திருக்கிறது.

தேசிய மொழிகளின் இலக்கிய அபிவிருத்திக்காக வென்றும் கலை, கலாசாரம் மொழி, இலக்கியம், சமயம் ஆகியவற்றின் மலர்ச்சிக்காக வென்றும் 1956ல் தனியாக ஒரு கலாசார திணைக்களம் அமைக்கப்பட்டது. அதே 1956இல் தான் 'சிங்களம் மட்டுமே அரசகரும மொழி' என்னும் நிலைப்பாட்டை அமரர் பண்டாரநாயக்கா நிறுவினார். நாடாளுமன்றம் இம்மசோதாவை ஏற்றுக் கொண்டது.

சிங்களமும் - தமிழும் சம அந்தஸ்துகொண்டவை என்று பேசியும் வாதாடியும் வந்த அவர் திடீரென 'சிங்களம் மட்டுமே' என்று பிரச்சாரம் செய்து வெற்றியீட்டி நாட்டின் தலைவர் ஆனார்.

'பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் மிகவும் தீர்க்கமாக இதையே கோருகின்றனர் என்பது ஒரு உண்மை, அவர்களது கோரிக்கை நியாயமானதா என்பது வேறொரு பிரச்சினை' என்று விளக்கம் கூறினார் அவர்.

இது நியாயமற்றதுதான் என்பதையும் நியாயங்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் இந்த நாட்டின் தலைவராக முடியாது என்பதையும் மிகவும் சூட்டிசுமமாகத் தெரிவிக்கின்றார் அவர்.

தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து என்னும் அந்த நியாயத்துக்கான போராட்டமே தமிழின் இருப்பிற்கான, அடையாளத்துக்கான ஒரே வழி என்பதைத்தான் தமிழ்மொழி ஒரு அரச மொழியாக அமைய வேண்டும் என்று கூறினேன்.

2011 பெப்ரவரி ஞானம் (ஆம் 08.129)

நீங்கள் ஒரு திரைப்படத்திற்கும் கதை வசனம் எழுதியிருக்கிறீர்கள் அல்லவா. அதுபற்றிக் கூறுவீர்களா! இந்த ஞானம் நேர்காணலுக்கு முன்பதாகவும் நிறையவே பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் உங்களை நேர்காணல் செய்திருக்கின்றன. அப்போதும் கூட உங்கள் திரையுலக அனுபவம் பற்றிப் பேசியதாக நினைவில்லையே ஏன்?

என்னை நேர்காணல் கண்டவர்கள் அது பற்றிக் கேட்கவில்லை, ஆகவே நானும் அது பற்றிப் பேசவில்லை என்று ஒரு சுருக்கமான பதிலை நான் கூறிவிடலாம். ஆனாலும் ஏன் கேட்கவில்லை என்னும் இன்னொரு கேள்வி அதில் தொங்கி நிற்கின்றது. அதுதான் தமிழ் சினிமா ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள இலக்கிய வெற்றிடம். உலகப் புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியர் முலக் ராஜ் ஆனந்த் அவர்கள் தன்னுடைய 'அன்டர்ஸ்பிள்ஸ்' நாவலை அது ஒரு தீண்டத்தகாதவன் பற்றிய கதை என்பதால் காந்தியிடம் வாசித்துக்காட்டி அபிப்பிராயம் கேட்க எண்ணி லண்டனிலிருந்தே காந்தியுடன் தொடர்பு கொண்டு நேரம் பெற்று, கை எழுத்துப் பிரதியுடன் கப்பலேறி இந்தியாவை அடைந்து சபர்மதி ஆசிரமத்தில் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறார். 1927இல் இது நடந்திருக்கிறது. 'நான் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ஏன் என்னைக் காண நேரம் கேட்டாய்' என்று கேட்டாராம் காந்தி.

நான் ஒரு நாவல் எழுதியிருக்கிறேன் அய்யா அதை உங்களிடம் வாசித்துக்காட்டி .....? என்று இவர் தொடங்கியதுமே இடைமறித்த காந்தி 'ஓ நாவல் ஒரு பெண்ணும் பையனும் சேர்ந்து காதல் செய்வது பற்றி எழுதியிருக்கின்றாய்' என்றாராம்.

'அப்படி இல்லை ஐயா' என்று முலக் ராஜ் மகாத்மாவுக்கு விளங்கப்படுத்தியிருக்கலாம். அதுவேறுகதை.

ஆனால் நாவல் என்று கூறினாலே "அது மக்களை கனவுலகில் ஆழ்த்தி வைப்பது. பாலுணர்வைச் சீண்டி மக்களை தீயவழியில் செல்லத்தூண்டுவது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் காதல் செய்வதை எழுதுவது' என்னும் ஒரு தப்பான அபிப்பிராயம் இருபதுகளின் தமிழ் நாவல்துறை மீது கறையாகப் படிந்து விட்டது.

தமிழ் நாவல் என்றாலே முகம் சுழிக்கும் அசூயை வளர்த்து விட்டிருந்தது. அந்தக் கறைப்படிந்த அத்தியாயத்திலிருந்து தமிழ் நாவல் துறை சிலிர்த்துக் கொண்டு மேலெழுந்த கதை பிறிதொன்று.

நாவல் என்றதுமே முகம் சுழிக்கும் நிலை தமிழ் சினிமாவுக்கும் பொருந்துவதே! ஆணும் பெண்ணும் ஓடி ஓடிக்காதல் பண்ணுவது பாலுணர்வைத் தூண்டுவது கனவுலகில் சஞ்சரிக்க விடுவது இத்தியாதிகள் தான் தமிழ் சினிமா. கலைத்துவ அல்லது இலக்கிய வெற்றிடம் கொண்டது. எனது கருத்தும் அதுவே. என்னை நேர்காணலுக்காகச் சந்தித்த இலக்கிய வாதிகளின் கருத்தும் அதுவாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் ஆகவேதான் எனது சினிமா அனுபவம் பற்றிக் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள். சினிமா என்றாலே காததூரம் ஓடும் நான் ஒரு சினிமாப்படத்துக்குக் கதை வசனம் எழுதி இருக்கின்றேன் என்றால் அது வியப்பானதுதான்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எனது பெயரும் பிரபலம் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்த எழுபதுகளில் ஒரு நாள் எனக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அலுவலகத்துக்குத்தான். ஒரு எண்பது வீதம் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளுமில்லாத ஒரு சுதந்திரமான அலுவலக அதிகாரி நான். மற்ற இருபது வீதம் எனது பொறுப்புணர்வின் நிமித்தம் (Responsibility) நானே எனக்குப் போட்டுக் கொள்ளும் கட்டுப்பாடு.

'ஜோசப் மாத்தியாட்ட என்ட் கியான்ட்' என்று எங்கள் பெரியவர் குளிர் அறைக்குள் இருந்து பியூனைக் கூப்பிட்டுக் கூறினார். 'யாரோ விசிட்டர்களுடன் இருக்கின்றார் சர்' என்று அவன் கூற 'அவர்கள் போனதும் வரச்சொல்' என்று மட்டுமே பெரியவர் கூறுவார். பெரும்பாலான விசிட்டர்கள் கலை இலக்கிய நண்பர்கள்தான். தொலைபேசியில் என்னுடன் பேசியவர் தன்னை வி.பி. கணேசன் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். வந்தால் சந்திக்கலாமா என்று கேட்டார். சரிவாருங்கள் என்றேன்.

வந்தவர் கூறிய விஷயங்கள் இவைதான். 'நான் ஒரு தமிழ் சினிமா படம் எடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். அதற்கான ஒரு கதை வேண்டும். அதற்காகத்தான் உங்களிடம் வந்தேன்....' எனக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. எனக்குப் படம் பார்க்கத் தெரியும்! அதன் குறைநிறைகள் பற்றிப் பேசத் தெரியும். ஒரு எழுத்தாளனாவதற்கு முன்பே தமிழ் நாட்டின் பேசும் படம் இதழுக்கு எனக்குப் பிடித்த காட்சி பிடிக்காத காட்சி என்னும் பகுதிகளுக்குக் கடிதம் எழுதியவன் நான். எனக்கும் சினிமாவிற்குமான தொடர்பு அவ்வளவே. என்னைப் போய் ஒரு சினிமாபடத்துக்குக் கதை எழுதக் கூறுகின்றாரே. குருவியின் தலையில் பனங்காயைத் தூக்கி வைக்கிற மாதிரி.... என்று யோசிக்கத் தொடங்கி விட்டேன்.

'என்ன மௌனமாகி விட்டீர்கள்... அவசர மில்லை.... நன்றாக யோசித்துச் சொல்லுங்கள் யோசிக்க என்ன இருக்கிறது. நீங்கள்தான் எழுதுகின்றீர்கள். ஒரு நல்ல நாளாகப் பார்த்துத் தொடங்குங்கள்... எனக்கு போன் பண்ணுங்கள்... இரண்டு நாளில் நீங்கள் பேசாவிட்டால், நான் பேசவேன்... அல்லது வருவேன்...' என்று விடை பெற்றார்.

நிறைய விஷயங்கள் என்னைக் குழப்பின. இலங்கையில் தமிழ்ப் படம் எடுக்க முடியுமா. அதற்கு நான் கதை எழுத வேண்டுமா.... எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. மதிய அறுபதுகளில் பதுளை மொடர்ன் படமாளிகையில் தோட்டக்காரி என்னும் இலங்கைப் படத்தை தெளிவத்தை ஆபீஸ் நண்பர்களுடன் பார்த்தேன். ஒன்றுமே தெரியவுமில்லை. புரியவுமில்லை. லைட்போட்டதும்

வெளியே வந்தோம். நண்பர்கள் பேயடித்தவர்கள் மாதிரி இருந்தனர். 'என்ன ஜோ' என்றார். தில்லன் "தலைவலி தாங்க முடியவில்லை" என்றார் மாரியப்பன். பார்ப்போமே என்று கூட்டிப்போனவனே நான்தான். 'தலைவலி போகணும்னா இன்னொரு படம் பார்க்கணும்' என்றார் மாரியப்பன். பதுளையில் இன்னொரு பட மாளிகை லிபர்ட்டி. அதில் சிவாஜி கணேசனின் 'சபாஷ் மீனா' போட்டிருந்தார்கள். மூவருமாக சபாஷ் மீனா பார்த்தோம். கொழும்புக்கு வந்து பிறகு கடமையின் எல்லையிலிருந்து டக்லி டிரைவர், மஞ்சள், குங்குமம், மீனவப் பெண் என்று குத்துவிளக்கு வரை பார்த்திருக்கிறேன்.

சினிமா என்பது ஒரு சிறுகதையோ, நாவலோ எழுதுவது போன்றது அல்ல. புத்தகம் கோட்டுக் கொள்வது போன்றது அல்ல, எண்ணிலடங்காத நிறைய விஷயங்கள் கொண்ட ஒரு தனித்துறை அது. எந்த ஒரு தனிமனிதனின் தனிப்பட்ட திறமைகள் செல்லுபடியாகாத துறை அது. பல திறமையாளர்களின் கூட்டுத் திறமைகள் ஒன்றாகப் பரிணமிக்க வேண்டிய துறை அது. நிறையவே குழம்பிப் போயிருந்தேன். திருவாளர் கணேசன் விடை பெற்றுச் சென்றகையுடன் வீரகேசரிக்கு டெலிபோன் செய்தேன். கார்மேகத்துடன் பேசினேன். கார்மேகம் சொன்னார். 'ஜோ இதில் யோசிப்பதற்கெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. கணேசனைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது. எடுத்த காரியத்தை முடித்துக் காட்டுபவர் அவர். ஒரு சினிமாப்படம் எடுப்பதற்கான நிறைய தகுதிகள் அவரிடம் இருக்கின்றன. கதை எழுத மாட்டேன் என்று நீங்கள் கூறினால், 'கதை வசன பையுடன் போய் அவர்முன் வரிசையிட நிறையப் பேர் இருக்கின்றார்கள். ஆகவே முதலில் சரி என்று சொல்லுங்க மற்றவைகள் பிறகு. உங்கள் ஆபீஸ் முடிந்ததும். எங்கள் ஆபீசுக்கு வாருங்கள், இன்றும் நான் நைட்' என்றார்.

கார்மேகம் எத்தனை அற்புதமான மனிதர். வி.பி. கணேசன் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கணிப்பு எவ்வளவு சரியானது. நூலைந்து நாள் கழித்து கணேசன் மீண்டும் வந்தார். எழுதத் தொடங்கி விட்டார்களா என்றார். ஆம் என்றேன். முன்பு மாதிரி கதை இருக்கிறது. என்று படப் பிடிப்பை ஆரம்பித்து விட முடியாது. திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு டைப் செய்து மூன்று கொப்பிகள் அனுப்ப வேண்டும் அவர்கள் அப்ரூவ் செய்து சர்டிபிக்கேட் தருவார்கள். அதன் பிறகு தான், நமது வேலை ஆரம்பமாகும் அதுவரை உங்கள் வேலைதான் என்றார். பிறகு கூறினார். 'நீங்கள் எழுதிக் கொண்டே போங்கள்... ஒரு இருபது முப்பது பக்க உரையாடல்கள் வந்ததும் நான் வந்து வாங்கி கொண்டு போய் டைப் செய்து கொப்பிகள் எடுத்துக் கொள்கின்றேன். நீங்கள் எழுதி முடிக்க முடிக்க டைப் செய்து கொண்டே இருந்தால் கால விரயம் குறையும்' என்றார்.

இதுவும் கூட்டுழைப்பின் ஒரு அங்கம்தான். பிறகு கூறினார் நீங்கள் நம்புவீங்களோ தெரியாது எப்படியோ நான் சினிமாப்படம் எடுக்கக் கதை தேடுவது வெளியாகி ஒருவர் டைப் செய்தகதை பைலுடன் ஆபீஸ் வந்து கொடுத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார். கொழும்பையும் நீர்கொழும்பையும் சுற்றி வருகின்ற கதை என்றார். கார்மேகத்தின் முகம்தான் என் மனத்திரையில் பளிச்சிட்டது. மௌனமாகப் புன்னகை செய்து வைத்தேன். ஆபீசுக்கும் வீட்டுக்குமாக காரில் வந்து எழுத எழுத எடுத்துக் கொண்டு போய் டைப் செய்து, கொப்பி எடுத்துப் பெற்றுக் கொண்டது வரையிலான உழைப்பும் ஆர்வமும் கணேஷ் பிலிம்ஸ் உரிமையாளர் கணேஷனுடைய அர்ப்பணிப்பு. திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் அனுமதி கிடைத்தவுடன் 'அப்ரூவல் கெடைச்சிறுச்சி' என்று மகிழ்வுடன் தெரிவித்தார். ஸ்டோரி டிஸ்கஷன் வைத்திருக்கிறேன். டைரெக்டரும் கேமராமேனும் நீங்களும் நானும் தான். மருதானை ஹோட்டல் ஹாலிமாரில் வந்து விடுங்கள் என்றார். இயக்குநர் எஸ். ராமநாதனையும், ஒளிப்பதிவாளர் வினித கொஸ்தாவையும் அன்றுதான் சந்தித்தேன். அவரவர் துறைகளில் தனித்திறமை கொண்டவர்கள் என்பதனையும் அறிந்து கொண்டேன்.

படப்பிடிப்பு இலங்கையின் பல இடங்களிலும் கூடுதலாக மலையகத்திலும் நடந்தது. படப்பிடிப்பு எதிலும் கலந்து கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. எனக்கு அலுவலக ஓய்வும் இல்லை. பிரயாண வாய்ப்பும் இல்லை என்பதுடன் பிரியமும் இல்லை என்பதே காரணம். படப்பிடிப்பு நடந்து கொண்டிருந்த போது எனக்கு ஒரு மகிழ்வானதும், வியப்பானதும், அற்புதமானதுமான செய்தி கிடைத்திருந்தது. இன்றைய பிரபல எழுத்தாளரும், இலக்கிய வாதியும் ஒரு காலத்தில்

என்னுடன் ஸ்டார் டொபி நிறுவனத்தில் சக உத்தியோகத்தராக இருந்தவருமான இலக்கிய நண்பர் மு.சிவலிங்கம் அவர்களும் தயாரிப்பாளர் வி. பி. கணேஷன் அவர்களுடன் புதிய காற்று படப்பிடிப்பில் உதவியாளராக செயற்படுகின்றார் என்னும் செய்திதான் அது. எங்கள் ஆபீசில் இருந்து விலகிய பின் மு. சிவலிங்கம் அவர்கள் அஸ்ஸ் அவர்களின் ஜனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரசின் ஏடான 'காங்கிரசின்' ஆசிரியராகப் பணியாற்றி இருக்கிறார். ஜி. தே. க. வின் பொதுச் செயலாளர்தான் திரு. வி. பி. கணேசன் அவர்கள். கணேசனுக்குப் படம் எடுக்கும் ஆர்வம் வந்ததும் மு. சிவலிங்கத்திடம்தான் கதை எழுதக் கூறினாராம்.

திகைத்துப் போன மு.சி. எனக்கு அது பெரிய விஷயம் சார். தெளிவத்தை ஜோசப்பிடம் கேளுங்கள் என்று ஆபீஸ் டெலிபோன் நம்பரை எல்லாம் கொடுத்திருக்கிறார். தொழிற்சங்க வாதிகளுடன் தொடர்பே இல்லாத என்னை ஒரு முக்கிய தொழிற்சங்க வாதியான வி.பி. அவர்கள் எப்படி நெருங்கினார் தொடர்பு கொண்டார் என்று நானே ஆரம்பத்தில் வியப்படைந்தேன். மூல காரணம் மு. சிவலிங்கம் என்பது பிறகுதான் தெரிந்தது. படப்பிடிப்புகளில் கலந்து கொண்டு, மாயாண்டி என்னும் தோட்டத் தலைவராக ஒரு முக்கியமான சிறு பாத்திர மேற்று நடத்து, நெறியாள்கையில் உதவி, கதைவசனக்கர்த்தாவான என்னையும் காத்து என்று புதிய காற்றுடன் கலந்து நின்றிருக்கின்றார் மு. சிவலிங்கம் அவர்கள். கதை வசனங்கள் எழுதிமுடித்து, தட்டச்சு செய்து கோவையாக்கி முடித்தபின் வி.பி அவர்கள் என்னிடம் கேட்டார் என்ன பெயர் வைக்கப் போகின்றோம் என்று கதாநாயகனின் பெயர் கண்ணன் எனக்கு இரண்டு பெயர்கள் மனதில் இருக்கின்றன ஒன்று 'புதிய காற்று', மற்றது 'கண்ணன் ராதை' என்று கூறினேன். புதிய காற்று என்னும் பெயர் அவருக்கும் பிடித்திருந்தது.

'மலை நாட்டில் ஒரு மாற்றம், தரவேண்டும் புதிய காற்று' என்னும் பாடலுடன், ஓஹோ என்னாசை ராதா ஆஹா என்னாசைக்கண்ணா என்னும் பாடலும் பிரபல்யம் கொண்டவை. மேதினம் இன்று மேதினம் என்னும் பாடலும் இன்றும் இனிமையுடன் ஒலிக்கும் பாடல். விளம்பரங்களுக்காகவும் வி. பி. அவர்கள் நிறையவே செலவு செய்தார். அதை எல்லாம் கவனத்தில் கொள்ளாததும் நமது சினிமாவின் தோல்விக்கான ஒரு காரணம். கணேஷ் பிலிம்சார் அதில் மிகக்கவனமாக இருந்தனர். பேப்பர், வானொலி, கலந்துரையாடல், பேட்டி என்று கலகலத்துக்கிடந்தது புதிய காற்று.

ஒரு முறை வீரசேகரியில் ஒரு அரைப்பக்க விளம்பரம் வந்திருந்தது. அதில் மூலக்கதை வி. பி. கணேசன்: கதைவசனம் தெளிவத்தை ஜோசப் என்றிருந்தது. வானொலியிலும் அது நிலைநாட்டப்பட்டது. எனக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது. போனை எடுத்தேன். மறுமுனையில் அவர்தான். வணக்கம் என்றார். வணக்கம் இருக்கட்டும் புதிய காற்று கதை உங்களுடையதா என்னுடையதா என்றேன். உங்களுடையதுதான் அதில் என்ன சந்தேகம் என்றார். சந்தேகம் வருகிறதே! பேப்பரில் மூலக்கதை என்று ஒன்று வருகிறதே அது என்ன என்று கேட்டேன். அப்படியா ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது. நீங்கள் ஒன்றும் யோசிக்காதீர்கள் என்று எனது கோபம் தவிர்த்தார், அதன் பிறகு வந்த விளம்பரங்களிலும் கடைசியாகத் திரையிலும் கதைவசனம் தெளிவத்தை ஜோசப் என்றே வந்தன. படம் முடிவுற்றதும் கெப்பிட்டல் தியேட்டரில் ஊடகவியலாளர்களுக்கும், முக்கியஸ்தர்களுக்குமாக ஒரு திரையிடல் நிகழ்வு இடம்பெற்றது.

2011 மார்ச் ஞானம் (இதழ் 08.130)

தெளிவத்தையுடனான நேர்காணல் இம் முறை தொடர்ந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

தெளிவத்தை ஒரு நேர்மையான, செம்மையான, புடமிடப்பட்ட இலக்கியவாதி அவர் தினகரனில், வரைந்த "மலையகச் சிறுகதை வரலாறு" ஆவணப்படுத்தலுக்குரியது. அதிகமாய், முதியவர்கள் அவர்தம் கதை மாந்தராய் இடம்பெற்றமை குறித்த தொடரும் நேர்காணலில் இயலுமாயின் கேளுங்கள்!

வாசகர் பேசுகிறார்

சா. சீதரன், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
(ஞானம் இதழ் 127, 2010)

படம் திரையிடப்பட்டபோது நிலைமைகள் எப்படி இருந்தன.

1975இல் பலமான விளம்பரங்களின் பின் புதியகாற்று செல்லமஹால் தியேட்டரில் திரையிடப்பட்டது. பத்திரிகைக்காரர்களுக்கான காட்சி கெப்பிட்டல் பட மாளிகையில் நடைபெற்றபின் புதிய காற்று பற்றி விமர்சனங்கள், அறிமுகங்கள் என்று நிறையவே வெளிவந்தன. வானொலியும் நிறைய பங்களிப்பு செய்தது. இவைகள் மக்களிடம் ஒரு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. ஒரு திரைப்படத்தின் வெற்றிக்கு இவைகள் மிகமுக்கியமானவைகள், அதைப் படத்தயாரிப்பாளர் அமரர் வி. பி. கணேசன் உணர்ந்திருந்தார்.

செல்லமஹால் படமாளிகை பெரிய பெரிய கட்அவுட்டுக்கள் போஸ்ட்டர்கள் வாழை மரங்கள் என்று அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. கிங்ஸ்லியில் என்ன காட்டினார்கள் என்பது நினைவில்லை. ஆனால் கெப்பிட்டல் படமாளிகையில் எம்.ஜி. ஆரின் ரிக்ஷாகாரன் போட்டிருந்தார்கள். இலங்கைத் தமிழ் திரைப்படத் துறையை வளர விடாது தடுத்துக் கொண்டிருந்ததில் தென்னிந்திய தமிழ்ப் படங்களை இலங்கையில் வெளியிடும் இலங்கையர்களான திரைப்பட விநியோகஸ்தர்களும் பெரும்பங்காற்றியிருக்கின்றார்கள். இவைகளை எல்லாம் மீறி மேவிக் கொண்டு ஓடிக்காட்டியது புதிய காற்று. கெப்பிட்டலில் முதல் நாள் முதல் காட்சி ஜனக்கூட்டம் செல்லமஹாலைச் சுற்றிப் பின்னிக் கிடக்கின்றது. கூட்டத்துடன் நானும் கார்மேகம் மற்றும் சில நண்பர்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். செல்லமஹாலில் பெல்கனி இருந்தது. டிக்கட் வாங்கி சீட்டை உறுதி செய்து கொண்டே வெளியே நிற்கிறோம்.

மாலை 6 1/2க்கு முதற்காட்சி, 6. 20 போல் “ஹவுஸ் புல்” போர்டை மாட்டினார்கள். அப்போது ஒரு கூட்டம் உள்ளே நுழைகின்றது. கெப்பிட்டலில் ரிக்ஷக்காரனுக்கு டிக்கெட் கிடைக்காமல், ஓடிவந்த இளைஞர் கூட்டம் அது. உரையாடலில் தெரிந்தது. இங்கேயும் ஹவுஸ் .:புல் போர்டைப் பார்த்ததும் தாங்கமுடியவில்லை அவர்களால். தங்களுக்கே உரித்தான ஊத்தைப் பேச்சுக்களால் ஒரு திரை விமர்சனம் செய்தார்கள். “அங்கே தான் அப்படி ...! இலங்கைப் படம் தானே ஈயோட்டிக்கிட்டு இருப்பானுகள் இங்கே வந்து பார்த்தா ஹவுஸ் புல்லா...! என்று தங்களுக்குள்ளாகவே கொதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒம்பதுக்கு வருவோம்டா என்று திரும்பிப் போனார்கள். மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

கொழும்பில் செல்லமஹாலிலும் வெள்ளவத்தை பிளாசாவிலுமாக கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் வெற்றிநடை போட்ட திரைப்படம் இது. இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை என்றும் மலையகத்திலும் நன்றாகவே ஓடியது. பதுளையில் காட்டப்பட்டபோது தெளிவத்தை என்ற பெயர் முக்கியத்துவம் கொண்டது. தெளிவத்தைத் தோட்ட மக்கள் கூட்டமாக வாகனங்கள் பிடித்துப் போய்ப் பார்த்து மகிழ்ந்ததாக தெளிவத்தை நண்பர்கள் கூறக் கேட்டேன். தெளிவத்தை என்ற பெயர் திரையில் காட்டப்பட்டபோது எழுந்து நின்று கைதட்டி ஆரவாரித்தார்களாம். அது எனக்காக அல்ல என்னுடைய பெயருடன் இணைந்து கொண்ட அவர்களுடைய மண்ணுக்கான கைதட்டல். நம்ம மாஸ்டரய்யாவொட்பேர் என்று சந்தோஷித்திருக்கின்றார்கள்.

இந்த இடத்தில் ஒரு குறுக்குக் கேள்வி கேட்கலாம் என்று எண்ணுகின்றேன். “தொழிற் சங்கங்களைக் கிண்டல் செய்து எழுதியவர் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பை சம்பாதித்துக் கொண்டவர் என்றெல்லாம் உங்களைப் பற்றி விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன...

பிறகெப்படி தெளிவத்தை மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாகனம் பிடித்துக் கொண்டு போய்... திரையில் பெயர் வரும் போது எழுந்து நின்று கைதட்டினார்கள் என்றுதானே கேட்க வருகின்றீர்கள்! அந்த விமர்சனங்கள் வெறும் குற்றச் சாட்டுக்கள். அவைகள் உண்மைக்குப் புறம்பானவை வஞ்சகம் நிறைந்தவை என்பதை காலம் நிரூபணம் செய்கிறது. தொழிற்சங்கங்களை - அவைகளின் செயற்பாடுகளைச் சாடிய எனது எழுத்துக்களின் கிண்டல்கள் என்னை நிறுவன ரீதியான அமைப்புக்களுக்கு எதிரானவன் என்னும் மயக்கத்தை இவர்களுக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தால் அதைவிட பிற்போக்குத் தனமான எண்ணம் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.

படிப்பறிவற்ற ஒரு உழைக்கும் மக்கள் கூட்டத்துக்கு அவர்களுடைய அடிப்படையான, தேவைகள், உரிமைகள் இத்தியாதிகளைப் பெற்றுத் தருவதற்காக உருவான அமைப்புக்களே தொழிற்சங்க இயக்கங்கள், வேலிகளே பயிரை மேய்வதைப் போல் “இந்த மக்களின்

சகலவிதமான பாதுகாப்பிற்காகவும் என்று பறையடித்துக் கொண்டு வந்த இவர்களே இந்த மக்களின் அறியாமைகளில் ஊஞ்சலாடத் தொடங்கினால், சாடாமல் கிண்டல் செய்யாமல் என்ன செய்யலாம்! கோ. நடேசய்யர் இந்த மக்களுக்காகத் தொழிற் சங்கம் அமைத்துச் செயற்பட்டவர். மலையகத் தொழிற்சங்கங்களின் தந்தை என்று போற்றப்பட்டவர். சி.வி. வேலுப்பிள்ளை இன்னொரு தொழிற்சங்கவாதி. இந்த மக்களின் உயர்ச்சிக்காக எழுச்சிக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டவர்கள். அவர்களை அவர்களது பணிகளை எனது எழுத்துக்கள் சிலாகித்தே வந்துள்ளன. அப்படி இருக்கையில் நிறுவன ரீதியான இயக்கங்களை கிண்டல் செய்கின்றவர் என்னும் கூற்றில் என்ன உண்மை இருக்கிறது. எனது மூன்றாவது மனிதன் நேர்காணல் டிசம்பர் 2001இல் வெளிவந்தது. 2002இல் அதற்கொரு மறுப்பு வந்திருந்தது. புனைபெயரில் அது வெளிவந்திருந்ததால் யார் எழுதியது என்று யூகிக்க முடியவில்லை நானும் பெரிதாக அக்கறை கொள்ளவில்லை.

அதில் அவர் முன் வைத்திருந்த ஒரு குற்றச் சாட்டு 'தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் சுமங்கலாவும் இணைந்து நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில் இவருடைய 'குடை நிழல்' பரிசுபெற்றிருந்தது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு தன்னுடைய குறுநாவலுக்குக் கிடைத்ததாக இவர் ஒரு இடத்திலும் குறிப்பிடமாட்டார். சுமங்கலா பரிசு பெற்ற நாவல் என்றே கூறிவருகின்றார். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களுடன். நெருக்கமான தொடர்புகள் கொண்ட அமைப்பு என்பதால் அதுபற்றி இவர் ஒன்றுமே பிரஸ்தாபிக்கமாட்டார். என்பதாகும்.

இந்தக் குற்றச்சாட்டை மறுப்பு எழுதிய ஒரு கொடி பிடிக்காரர் முன்வைத்தது 2002இல் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் (சரியாக நினைவில்லை) அதற்கு முன்பதாகவே தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஒரு ஆண்டு விழாவில் 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்' பற்றி நான் ஆய்வுரை நிகழ்த்தியுள்ளேன். 'தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் தாயகம்' என்னும் தலைப்பில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் இரண்டு வாரக்கட்டுரை எழுதி இருக்கின்றேன்.

2000ம் ஆண்டு துரைவி வெளியீடாக வெளிவந்த எனது 'மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் நூலில்' தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நூல்கள் என்னும் அறிவிப்பில் அச்சில் இருக்கும் நூல் என்று இரண்டு நூல்கள் இடம் பெறுகின்றன. அதில் முதலாவது நூல் குடைநிழல் - சுமங்கலா - தேசியக்கலை இலக்கியப் பேரவை பரிசு பெற்ற நாவல் அச்சில் வந்திருக்கின்றது.

இவை இப்படி இருக்க தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பற்றி இவர் எதுவுமே பேசமாட்டார் என்று குற்றம் சாட்டுவது எத்தனை போலியானது. அதுவும் மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சு போடுவது போல் பேராசிரியர் கைலாசபதியையும் வளைத்திழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு பெற்ற இந்த நாவல் 'குடைநிழல்' இப்போதுதான் டிசம்பர் 2010இல் கொடகே வெளியீட்டாளர்களால் நூலாக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எனது முதல் நன்றியை, இந்த நாவல் உருவாக்கக் காரணமாக இருந்த தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்கே சமர்ப்பிக்கின்றேன். அண்மையில் வெளிவந்த குடை நிழல் நூலை விட்டுவிட்டாலும் முந்தியவைகள் எதையும் குற்றம் சொன்னவர் வாசித்திருக்க மாட்டார் போல் தெரிகின்றது. வாசிக்காமலே கருத்து சொல்லும் வல்லவர்களாயிற்றே!

என்னளவில் எனக்குத் தவறென்றுபடுகின்ற சமூக அந்திகள் பற்றியே எனது படைப்புக்கள் பேசின; பேசுகின்றன. என்னைத்தான் சொல்கின்றான், என்று கோபப்பட்டவர்கள் பலரகத்தினர். பல தரத்தினர், அப்படிப் பாதிப்பிற்குள்ளானவர்களில் தொழிலாளர்களும் இருந்தனர். அப்படிக்கோபம் கொண்ட ஒரு சிலர்தான் எழுவதற்கு கையில்லாமல் செய்வோம் வெட்டுவோம் கொத்துவோம் என்று மொட்டைக்கடிதம் போட்டார்கள்.

இதுதான் நான் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டவன் என்று இவர்கள் கட்டிக் கொண்ட கதை! காட்ட முயன்ற கதை! உங்கள் குறுக்குக் கேள்வி தான் என்னை திசை மாற்றி விட்டது. வாகனங்கள் பிடித்து கூட்டமாய்ப் போய், 'புதிய காற்று' படம் பார்த்தார்கள் என்று தெளிவத்தை நண்பர்கள் கூறியதும் என் மனதில் எழுந்து நின்றது. எழுபதுகளில் சரவணையூர் மணிசேகரன் வெளியிட்ட 'தமிழ்முது' சஞ்சிகைக்கு நான் எழுதிய 'ஒரு தோட்டத்துப் பையன்கள் படம்பார்க்கப் போகின்றார்கள்' என்னும் சிறுகதைதான். கடனுக்குக் கார் பிடித்துப் பதுளைக்கு எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி படம் பார்க்கப் போகும் பையன்களின் அறியாமைகள் பற்றிய கதை அது.

இப்போது கார் பிடித்துத்தான் போயிருக்கின்றார்கள்.... இதை எதில் சேர்க்கப் போகின்றேன். என்று எனக்குப் புரிய வில்லை.

அறுபதுகளில் நான் எழுதிய 'புரிய வில்லை' என்ற கதை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கடவுள் நம்பிக்கைப் பற்றியது. புதிய காற்றின் வெற்றி கொடுத்த நம்பிக்கை அடுத்தடுத்து தமிழ்ப் படங்கள் உருவாகக் காரணமாக இருந்தது. 1976இல் திரையிடப்பட்ட 'கோமாளிகள்' எஸ். ராமதாஸ் கதை வசனத்துடன் வெளிவந்து நன்றாக ஓடி இந்த நம்பிக்கையை வலுப்பெற வைத்த திரைப்படம். அறுபதுகளில் நான் வீரகேசரியில் எழுதிய புரியவில்லை என்ற கதையை நடிகர் ராஜபாண்டியனின் இணைவுடன் ராம்தாஸ் அவர்கள் தொலைக்காட்சி நாடகமாகத் தயாரித்தார். காணிக்கை என்ற பெயரில் ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பான நாடகம் இது.

என்னுடைய 'பாட்டி சொன்ன கதையை' ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா அவர்கள் தொலைக்காட்சி நாடகமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். பாவாயி குறுநாவலை பிரபல நடிகர் காமினி பொன்சேகாவிடம் வாசித்துக் காட்டியதாகவும் அதில் வரும் வெள்ளைக்கார பெரிய துரை பாத்திரம் அவருக்கு நன்றாக பிடித்துப் போயிருந்ததாகவும் அந்தப் பாத்திரமாக நடிக் ஆசைப்பட்டதாகவும் செய்தி கொண்டு வந்தவர் டைரக்டர் எம். வி. பாலன் அவர்கள். அமரர் வி. பி. கணேசன் அவர்கள் என்னைத் தேடி வந்தது போலவே, பாலனும், ரஞ்சனும், சிலோன் சின்னையாவும் ஒரு நாள் வந்தனர்.

காமினி பொன்சேக்காவின் படங்கள் சிலதை இயக்கியுள்ளதாக பாலன் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். 83 இனக்கலவரத்தின்போது ஒரு தோட்டத்து மக்களை காப்பாற்றும் தோட்டத்துரை கதாபாத்திரம் காமினி பொன்சேகா அவர்களுக்கு. 'ஏன் இந்த உறவு' என்பது பெயர். கதை வசனம் எல்லாம் முடிந்து கொம்பனி வீதி கோவிலில் பூஜை நடத்தினார்கள். காமினியும் வந்திருந்தார். அந்த ஆரம்ப பூஜைக்கு பிறகு ஒரு ஓசையுமே காணவில்லை, ஆட்களையும் காணவில்லை. இவை நான் சினிமாவுக்குக் கதை எழுதிய அனுபவங்கள். என்னைப் பற்றி, என் இளமைக்கால பள்ளிக்கூட நாட்கள் பற்றி, எழுத்துலக ஆரம்பம் பற்றி, எழுத்துக்கள் இலக்கிய உலக அனுபவங்கள் பற்றி எல்லாம் உங்களுடன் பேசவும் உரையாடவும், அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ளவும், ஞானம் அமைத்துக் கொடுத்த இந்த விரிவான கலந்துரைக்காக ஞானத்துக்கும் அதன் ஆசிரியரும் இனிய நண்பருமான திரு. ஞானசேகரன் அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியுடனான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

நான் ஒரு சாதாரணமான எழுத்தாளன் எனக்கு தெரியாமலே எழுபத்தேழு வயதினை அடைந்திருக்கின்றேன்.

எனது பவள விழா வயதான 75ஐக் கடந்த போது ஞானம் ஒரு பவள விழா மலர் வெளியிட்டது. 'எனது எழுத்துலகம்' என்னும் படைப்பாளிகளுக்கான தொடரை ஞானம் தொடங்கிய போது நீங்கள் ஆரம்பித்து வையுங்கள் என்று எழுதச் சொன்னார், நிர்ப்பந்தித்தார்.

பெப்ரவரி 16 ஆம் திகதி 2009ல் எனது 76 வது வயது தொடங்கிய போது அடுத்த மாதத்தில் இருந்து உங்களது நேர்காணல் ஞானம் தொடங்கும் என்று சில கேள்விகளைக் கையளித்தார். மார்ச் 2009 இல் இந்த நேர்காணல் ஆரம்பம் கொண்டது. இந்த மூன்று சந்தர்ப்பத்தின் போதும் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் 'உங்களைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது தெளிவத்தை' என்று கூறினார்.

அந்த நம்பிக்கைக்கும் அபிமானத்திற்கும்கூட நான் நன்றி கூறவேண்டும். ஞானம் ஊடாக நீண்ட நாட்கள் உங்களுடன் உரையாடி இருக்கின்றேன். அதனால் வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு ஏதாவது பயன் இருந்ததோ தெரியவில்லை. ஞானம் வாசகர் கடிதம் மூலமாகவும், நேராகவும், தொலைபேசியூடாகவும் நிறையவே இந்த நேர்காணல் பற்றிப் பேசியுள்ளீர்கள்.

ஒரு நாவலைப் போல் சென்ற இந்த நேர்காணல் அமைந்திருந்தது என்றும் ஒரு நண்பர் கூறி மகிழ்ந்திருக்கின்றார். மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் எனது ஆய்வினைக்கூட ஒரு நாவலைப் போல் விறுவிறுப்பாக இருக்கின்றது என்று கூறக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். முதலில் நான் ஒரு படைப்பாளி! பிறகுதான் மற்றவைகள் உங்கள் அனைவருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

2011 மே ஞானம் (ஆத்ம் இல. 132)

பேராசிரியராக, பதிப்பாளராக, மொழி பெயர்ப்பாளராக, மார்க்சிய விமர்சகராக, எழுத்தாளராக என தங்கள் பணிகள் விரிந்து கிடக்கின்றன. தங்களை எப்படி அடையாளம் படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

ஒருவருக்கும் ஒற்றை அடையாளம் இல்லை. நம் எல்லோரது அடையாளமும் பன்முகப்பட்டதுதான். தொழிலைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு பேராசிரியன். மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டுவதிலே, ஆய்வுத் துறையில் ஈடுபடுவதிலே ஒரு திருப்தி இருக்கின்றது. ஒரு சில மாணவர்களையாவது வித்தியாசமாக, விமர்சனபூர்வமாகச் சிந்திக்கப் பயிற்றுவிக்க முடிந்திருக்கிறது. எனது புலமைத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பல்கலைக்கழகப்பணி ஒரு தளமாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. தமிழ் மொழி, இலக்கியக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை இரண்டொரு பல்கலைக் கழகங்களிலாவது பாடத்திட்டங்களைப் புதிய முறையில் வடிவமைக்கும் வாய்ப்பு இத்தொழிலால் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த வகையில் ஒரு பேராசிரியன் என்ற அடையாளத்துக்கு என்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன்.

பதிப்புத் துறையில் நான் செய்தது மிகவும் சொற்பம். 1960களின் இறுதியில் எனது நண்பர் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் உதவியுடன் “கவிஞன்” என்ற ஓர் இதழைத் தொடங்கி நான்கு இதழ்கள் வெளியிட்டேன். ஐந்தாவது இதழை ஒரு தனிநூலாக - மஹாகவியின் கோடை - வெளியிட்டேன். எனது பதிப்புத்துறை முயற்சிகள் இப்படித்தான் தொடங்கியது. “கவிஞன் வாசகர் சங்கம்” என்ற பெயரில் பின்னர் சில நூல்களை வெளியிட முடிந்தது. மஹாகவியுடனும் அவரது குடும்பத்தினருடனும் எனக்கு இருந்த நெருக்கமான நட்புக் காரணமாக அவருடைய மறைவின் பின்னர் அவரது நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அந்த முயற்சி இன்னும் தொடர்கின்றது. ஆயினும் என்னை ஒரு பதிப்பாசிரியனாக அடையாளப்படுத்தும் அளவுக்கு எனது அறுவடை போதாது என்றே சொல்வேன்.

மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் எனது ஈடுபாடு பிறமொழிக் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தின் ஊடாகப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியின் ஒரு உபவிளைவாகவே தொடங்கியது. ஒரு கவிதையை ஆங்கிலத்தில் படிப்பதை விட அதனைத் தமிழாக்கிப் படிப்பது அதனுடன் அதிக நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக உணர்ந்தேன். அவ் வகையிலேயே 1970களின் தொடக்கத்தி் லிருந்து சில கவிதைகளை மொழி பெயர்க்க முனைந்தேன். அதன் மூலம் மொழி பெயர்ப்பின் தேவையையும் அதிகம் உணர முடிந்தது. மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு பண்பாட்டுப் பாலம் தான். இரண்டு பண்பாடுகளுக்கிடையே மொழிபெயர்ப்பு ஒரு பாலமாக அமைகின்றது. குறிப்பாக இலங்கை போன்ற இனமுரண்பாடு தீவிரமடைந்த ஒரு பன்மொழிச் சமூகத்தில் இது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழிபெயர்ப்பை ஒரு கற்கை நெறியாகப் பயிலவும் பயிற்றுவிக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டபோது அதுபற்றி கோட்பாட்டு ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது.

“இலங்களை” விமர்சன ரீதியில் அணுக வேண்டும்!

கலாநிதி எம்.ஏ. நு:மான்

நேர்காணல்: ம. நவீன்
(நன்றி :வல்லினம், ஜூன், ஆகஸ்ட் 2008)

மொழிபெயர்ப்பை ஓர் இலக்கியப் பணியாக மட்டுமின்றி ஒரு சமூக, அரசியல் பணியாகவும் நான் கருதுகின்றேன். எனது மொழிபெயர்ப்புகள் அத்தகையனதான். எனது மொழி பெயர்ப்புகள் பெரும்பாலும் மூன்றாம் உலகப் படைப்புகள் தொடர்பானவைதான். நான் மொழிபெயர்த்த பலஸ்தீனக் கவிதைகள் பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எனது ஆதரவை தெரிவிப்பதாக மட்டுமன்றி எல்லா நாடுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்ட உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் உள்ளன. அவ் வகையில் ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளன் என்ற அடையாளம் எனக்குத் திருப்தி தருவதுதான்.

என்னை மார்க்சிய விமர்சகன் என்பதைவிட, ஒரு நடுநிலையான விமர்சகன் என்ற அடையாளத்தையே நான் பெரிதும் விரும்புவேன். மார்க்சிய விமர்சனத்தில் மேலோங்கி இருந்த வரட்டுப்போக்கை நான் தீவிரமாக விமர்சித்திருக்கிறேன். “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்ற எனது நூல் அதன் விளைவுதான். இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனப் பார்வைகளும், கொள்கைகளும் பல. அதில் ஒன்றுதான் மார்க்சியப் பார்வை. இலக்கியத்தின் சமூக வேர்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்ததில், இலக்கியத்தை ஒரு உன்னத நிகழ்வாக அன்றி ஒரு சமூக உற்பத்தியாக (Social Product) நிறுவியதில் மார்க்சியத்தின் பங்கு முக்கியமானது. ஆயினும் இலக்கியத்தில் எல்லா அம்சங்களையும் அதனால் விளக்கிவிட முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை. பல்வேறு விமர்சனக் கொள்கைகளில் நமக்குப் பயனுள்ளவற்றை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

எழுத்தாளன் அல்லது படைப்பாளி என்ற அடையாளத்தையே எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானதாக நான் கருதுகின்றேன். கவிஞன், சிறுகதை ஆசிரியன் என்ற வகையில்தான் நான் எழுத்துத்துறைக்கு அறிமுகமானேன். 1960,70-களில் ஈழத்துக் கவிதைத்துறையில் நானும் குறிப்பிடத்தக்க சில படைப்புகளைச் செய்திருக்கின்றேன். அதிகம் இல்லையென்றாலும் சில சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால் 1980களில் ஆராய்ச்சி, விமர்சனத்துறைகளில் எனது ஈடுபாடு படைப்பாளி என்ற அடையாளத்தை மெல்ல விழுங்கிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அது எனக்குக் கவலைதரும் ஒரு விடயம்தான்.

பொதுவாகவே இலக்கியத்தை ஒட்டிய மார்க்சியப் பார்வை ஒரு கட்டமைப்பிற்குள் இருப்பதாகவும் பிரச்சாரங்களை விரும்புவதாகவும் இருக்கிறது. மார்க்சிய பார்வை கொண்ட நீங்கள் இன்றைய நவீன இலக்கியத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் எப்படி சுவீகரித்துக் கொள்கிறீர்கள்?

இலக்கியத்தை ஒட்டிய மார்க்சியப் பார்வை ஒரு கட்டமைப்புக்குள் இருப்பதாகவும் பிரச்சாரங்களை விரும்புவதாகவும் ஒட்டுமொத்தமாகக் கூற முடியாது என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன். தமிழிலே மேலோங்கியிருந்த ஒரு வரட்டு மார்க்சியப் பார்வையின் எதிர்வினையாகவே இத்தகைய கருத்துருவாக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறலாம். “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்ற நூலில் நான் இதுபற்றி விரிவாகவே விளக்கியிருக்கின்றேன். இலக்கியத்தை ஓர் அரசியல் ஆயுதமாக மட்டும் நோக்கியதன் விளைவு இது. மார்க்சியத்துக்கு மட்டுமின்றி தேசியம், சாதியம் போன்ற எல்லாச் சித்தாந்தங்களுக்கும் இது பொருந்தும். இன்று தமிழ்த் தேசியப் பார்வை அல்லது தலித்தியப் பார்வை இலக்கியத்தை எவ்வாறு நோக்குகின்றது என்பதை அவதானித்தால், நீங்கள் சொல்லும் மார்க்சியப் பார்வையுடன் அவை ஒரு வகையில் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். மார்க்சியத்தை ஓர் அரசியலாக அன்றி சமூகக் கோட்பாடாக (Social theory) நோக்கினால் அதன் ஒளியில் இன்றைய சமூகத்தையும் அதன் கலாசார நடவடிக்கைகளையும் நாம் புரிந்து கொள்ளமுடியும் என்று நினைக்கின்றேன். இன்றைய சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அதன் இலக்கியத்தையும் ஏனைய பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

இன்றைய இலக்கியம் இன்றைய சமூகத்தின் உற்பத்திதான். இன்றைய சமூகத்தின் பல்வேறு வளர்ச்சிநிலைகள், முரண்பாடுகள், மோதல்கள் எல்லாம் இன்றைய இலக்கியத்தில் வெளிப்பாடு கொள்கின்றன. மேலை சமூகங்களுக்கும் நமது சமூகங்களுக்கும் இடையில் உள்ள

வேறுபாட்டையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் மூன்றாம் உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மேலைச் சமூகங்களைப் போல் நவீனத்துவம் அல்லது பின் நவீனத்துவ சமூகங்களாக அன்றி பின் காலனித்துவ சமூகங்களாகவே நாம் நம்மை அடையாளப்படுத்த வேண்டும். பின்காலனித்துவ பண்பாட்டு நெருக்கடிகளுக்கு நாம் முகம் கொடுக்கிறோம். காலனித்துவ செல்வாக்கில் இருந்து நாம் இன்னும் முற்றாக விடுபடவில்லை பதிலாக பண்பாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் வலையில் நாம் இறுக்கமாகச் சிக்குண்டிருக்கின்றோம். மரபுக்கும் நவீனத்துவத்துக்கும் இடையில் நாம் தத்தளிக்கின்றோம். இவற்றின் வெளிப்பாடாகவே இன்றைய இலக்கியத்தை நான் புரிந்து கொள்கின்றேன்.

ஒரு மொழித் தகவலை ஒரு கலைப்படையாக ஆக்குவது எது என நினைக்கிறீர்கள்?

இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. ருஷ்ஷிய உருவவியலாளர்கள் எழுப்பிய கேள்வி. உருவவியல் சிந்தனையின் முன்னோடிகளுள் ஒருவரான ரோமன் ஐகோப்சன் இக்கேள்வியை எழுப்பினார். இது தொடர்பாக “மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்ற எனது கட்டுரையில் பேசியிருக்கிறேன். விடையளிப்பதற்கு மிகவும் சிக்கலான கேள்வி இது. இலக்கியத்தின் மூலப்பொருள் மொழிதான். மொழி இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை. அவ்வகையில் இலக்கியத்தை ஒரு மொழிக்கலை என்று சொல்லலாம். ஏனைய கலைகளுக்கு மொழி ஒரு அடிப்படைக் கூறாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் மொழியை நாம் இலக்கியப் படைப்புக்கு மட்டுமன்றி பல்வேறு தேவைகளுக்கும் பயன்படுத்துகின்றோம். உதாரணமாக ஒரு கட்டுரை, விளம்பரம், மரண அறிவித்தல், கவிதை, சிறுகதை எல்லாவற்றின் மூலப்பொருள் மொழிதான். இவையெல்லாம் மொழித் தகவல்கள்தான். ஆனால், ஒரு கட்டுரையில் இருந்து ஒரு கவிதையை வேறுபடுத்துவது எது? உருவவியலாளர்கள் இதற்கு விடையளிக்க முயன்றார்கள். ஐகோப்சன் மொழியின் கவித்துவச் செயற்பாட்டை (Poetic function) அதன் பிற செயற்பாடுகளில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்ட முயன்றார். எல்லா மொழித் தகவல்களிலும் கவித்துவச் செயற்பாடு இருக்கலாம் எனினும், இலக்கியப் படைப்பில் அது குவிமையமாக இருக்கிறது என்று அவர் விளக்கினார். ஆயினும், பின் நவீனத்துவம் முதன்மைப்படுத்தும் பிரதிக் கோட்பாடு இலக்கியத்துக்கும் இலக்கியம் அல்லாதவற்றுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை அதிகம் பொருட்படுத்துவதில்லை. பிரதிக் கோட்பாட்டைப் பொறுத்தவரை ஒரு விளம்பரமும் கவிதையும் பிரதிகள்தான். இவற்றை ஒருவர் எவ்வாறு பொருள் கொள்கிறார் என்பதிலேயே அது அதிக அக்கறை கொள்கின்றது. இலக்கியம், கவித்துவம் என்பதெல்லாம் நவீனத்துவயுகத்துக்குரிய சங்கதிகள். பின்நவீனத்துவ யுகத்தில் செல்லுபடியாகாது என்பது பிரதிக் கோட்பாட்டின் உட்கிடை எனலாம்.

ஒரு கட்டுரையில், ‘புதிதாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் தேவையும், அதன் இயல்புகளுமே நவீன உரைநடையின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணி’ என்கிறீர்கள். இதை சற்று இன்னும் தெளிவாக விளக்க இயலுமா?

கைத்தொழில் புரட்சிக்கு முந்திய விவசாய சமூகங்களில் உரைநடையின் தேவையும் பயன்பாடும் பெருமளவில் இருக்கவில்லை. செய்யுளே அதன் இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. உரைநடையின் பயன்பாடு வரையறுக்கப்பட்டதாகவே இருந்தது. அதனால் உரைநடை ஒரு முக்கியமான தொடர்பாடல் ஊடகமாக வளர்ச்சியடையவில்லை. ஆனால் கைத் தொழில் புரட்சியோடு வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை மொழிமூலமான அதன் தொடர்பாடல் தேவை அபரிமிதமாக வளர்ச்சியடைந்தது. கைத்தொழில் பெருக்கம், வர்த்தக வளர்ச்சி, நகர மயமாக்கல், வெகுஜனக் கல்வி, எழுத்தறிவு வளர்ச்சி, அச்சியந்திரத்தின் வருகை, பத்திரிகைகளின் தோற்றம் இவையெல்லாம் ஒன்றில் இருந்து ஒன்று பிரிக்கமுடியாதவை, பின்னிப் பிணைந்தவை. இவை உரைநடையின் வளர்ச்சியையும் பயன்பாட்டையும் தவிர்க்க முடியாதவை ஆக்கின. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை தமிழில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த உரைநடையோடு, கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டு வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இது புரியும்.

இன்று செய்யுள் பொதுப் பயன்பாட்டில் இருந்து மறைந்து விட்டது. கவிதைக்குக் கூட செய்யுள் அவசியம் இல்லை என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது. இதனை வளர்ச்சியின் இயக்கவியலாகவே கருத வேண்டும்.

அமைப்பியல் வாதம் பற்றி விமர்சிக்கும் நீங்கள், ஆசிரியரின் மரணம் பற்றியும் பிரதி வாசகனால் புரிந்து கொள்ளப் படுவது பற்றியும் பல்வேறு கோணங்களில் விமர்சிக்கிறீர்கள். ஒரு படைப்பு தரும் அர்த்தத்தை வாசகன் தீர்மானிப்பது அவன் உரிமை தானே. அது பாரதி கவிதையாக இருந்தாலும்..... நேரடி அர்த்தம் தரும் கவிதையாக இருந்தாலும் வாசகனுக்கு அதன் அர்த்தத்தை வேறொரு கண்ணோடு பார்க்க உரிமை உண்டுதானே?

அர்த்தத்தை வாசகன் தீர்மானிப்பது, அது அவனது உரிமை என்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் விசயத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதில் தடையாக அமைந்து விடலாம். உதாரணமாக “இன்று ஏப்ரல் முதலாம் திகதி” என்று நான் சொன்னால், அதை “இன்று மார்ச் முப்பதாம் திகதி” என்று நான் சொல்வதாகத் தீர்மானிப்பதற்கு உங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று கருதமாட்டீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன். எனது கூற்றுக்கும் நீங்கள் பொருள் கொண்டதற்கும் எந்த விதமான தொடர்பும் இல்லை. ஆனால் “இன்று ஏப்ரல் முட்டாள் தினம்” என்பதை நான் நினைவூட்டுவதாக நீங்கள் பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது அந்தத் திகதியில் நீங்கள் பிறந்திருந்தால் உங்கள் பிறந்த தினத்தை நினைவூட்டுவதாக நீங்கள் பொருள் கொள்ளலாம் அல்லது ஒரு முட்டாள் பிறந்த பிறந்த தினம் என்று நான் உங்களைக் கிண்டல் செய்வதாகக் கூட நீங்கள் பொருள் கொள்ளலாம். இவை இந்தக் கூற்றோடு தொடர்புடைய விடயங்கள். முற்றிலும் நீங்கள் உருவாக்கிய பொருள் அல்ல. பிரதியின் அர்த்தத்தை வாசகன் தீர்மானிக்கிறான் என்பதை விட அவன் புரிந்து கொள்கிறான் என்பதே சரியானது என்று நான் நினைக்கின்றேன். பிரதியின் அர்த்தத்தை வாசகன் எவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறான்? ஏன் அவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறான்? என்பன முக்கியமான கேள்விகள். இது பிரதிக்கும் வாசகனுக்கும் இடையிலான உறவு தொடர்பான பிரச்சனை. ஓர் இலக்கியப் பிரதியை வாசகர்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் பிரதி சார்ந்ததாக அல்லது வாசகர் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். வாசகனை மட்டும் மையமாகக் கொண்டு நோக்கினால், வாசகனின் இலக்கியப் பரிச்சயம், அவனது உலக ஞானம், அவனது மொழித்திறன், அவனது சமூக அரசியல் கண்ணோட்டம் போன்ற பல காரணிகள் அவனது புரிதலைத் தீர்மானிக்கின்றன. பிரதியும் அத்தகைய புரிதல்களுக்கு இடம் கொடுக்கின்றது. இவ்வாறு நோக்குவதைவிடுத்து பிரதிக்குப் பொருளே இல்லை வாசகன் எதைப் புரிந்து கொள்கிறானோ அதுதான் அதன் பொருள் என்று வாதிடுவது ஒரு இலக்கிய அராஜகவாதம்தான். பின்நவீனத்துவ விமர்சகர்கள் பலர் இந்த நிலைப்பாட்டை எடுத்திருக்கிறார்கள். இதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

உங்கள் பதில் மூலமும் இலக்கியம் குறித்தான உங்கள் கட்டுரைகளின் வழியும் நீங்கள் பின் நவீனத்தை ஏற்கவில்லை எனப் புகிறது.

பின்நவீனத்துவத்தை ஏற்கிறேனா அல்லது ஏற்கவில்லையா என்பதைவிட பின்நவீனத்துவத்தை நான் எவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறேன் என்பதுதான் முக்கியம். உலக மயப்பட்ட முதலாளித்துவத்துக்கு அனுசரணையான ஒரு சித்தாந்தமாகவே நான் அதைப் புரிந்து கொள்கிறேன். இரண்டு உலக யுத்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏகாதிபத்திய சமூகம் எதிர்நோக்கிய அரசியல் பொருளாதார நெருக்கடியின் விளைவாகத் தோன்றிய கலாசார நெருக்கடியின் விளைவாகத்தான் நவீனத்துவம் அல்லது நவீனவாதச் சிந்தனை மேற்கில் தோன்றியது. இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்பின் புதிய முகத்துடன் எழுச்சியடைந்த நவகாலனித் துவமும் அதன் உலகமயக் கோட்பாடும் மேற்கில் தோற்றுவித்த சமூக நெருக்கடிகளின் விளைவுதான் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனை என்று நான் புரிந்து கொள்கிறேன். பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் சாராம்சத்தில் உலக மயப்பட்ட முதலாளித்துவத்திற்கு அனுசரணையாகவே அமைகின்றன. சாராம்சம் என்ற சொல்லையே பின்நவீனத்துவ வாதிகள் சாராம்சவாதம் என்று ஒதுக்கி விடுவார்கள்.

உலகத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்பது ஒரு முக்கியமான பின்நவீனத்துவக் கருத்து. இது மிகப்பழைய ஐய வாதத்தத்துவத்தின் பிறிதொரு வடிவம்தான். உலகத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள அல்லது விளக்க முயலும் தத்துவங்களைப் பெருங்கதையாடல் (metaNarrative) என பின்நவீனவாதிகள் ஒதுக்கி விடுகின்றனர்.

அதற்குப் பதிலாகக் கூறுபடுத்தல் (fragmentation) கொள்கையை முன்வைக்கின்றனர். இதன் நடைமுறை விளைவு சமூகத்தை இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் அடிப்படையில் கூறு படுத்துவதாகவே அமைகின்றது. ஏகாதிபத்தியம் தனது பொருளாதார நலன்களைப் பூகோள மயப்படுத்துவதற்கு நாடுகளை அரசியல், சமூக அடிப்படையில் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்து அடையாள அரசியலை ஏகாதிபத்தியம் ஊக்கப் படுத்துவதன் நோக்கம் இதுதான். பின் நவீனத்துவச் சித்தாந்தம் அடையாள அரசியலுக்குச் சாதகமாகவே இருக்கின்றது.

இலக்கியத் தளத்தில் குறிக்கோள் உள்ள எழுத்தை முற்றாக நிராகரித்து, பிரதி தரும் போதையே (Pleasure of the text) இலக்கியத்தின் பயன் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. ஆசிரியனை முற்றாக நிராகரித்து வாசகனை அதன் இடத்தில் நிறுத்துகின்றது. பிரதிக்கு வாசகனே பொருளைத் தருகிறான் என்ற கொள்கையை முன்வைக்கின்றது. ஆசிரியன் வாசகனுக்கு எதையும் சொல்ல முடியாது என்பது இதன் உட்பொருள். பத்தாயிரம் பேர் ஒரு பிரதியைப் படிக்கும்போது பத்தாயிரம் வெவ்வேறு பிரதிகளாக அது மாறுகின்றது. இவ்வாறு பிரதிபற்றிய ஒரு மாயாவாதத்தை பின்நவீனத்துவம் முன்மொழிகின்றது. இத்தகைய ஒரு கோட்பாட்டின் உட்புதைந்திருக்கும் அரசியல் எனக்கு முக்கியமானதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த அரசியல் செயலற்ற நிலைக்கு உங்களை இட்டுச் செல்லும் அரசியல். பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையை விழுங்கிக்கொண்டு பிரதி வித்தை காட்டும் சில அதிநவீன தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் படித்தால் அவர்களின் அரசியலை மறுக்கும் அரசியலை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஜெயமோகனின் 'பின் தொடரும் நிழலின் குரலில்' நீங்கள் தெளிவாக இதனைக் காணலாம். விடுதலைக்காக, உரிமைக்காகப் போராடுவதெல்லாம் எவ்வளவு அர்த்தமற்றது, பைத்தியக் காரத்தனமானது என்பதை நிரூபிப்பதற்கு அவர் நூற்றுக் கணக்கான பக்கங்களில் சொல்வித்தையாடுகிறார்.

எல்லாச் சித்தாந்தங்களையும் போலவே பின் நவீனத்துவமும் சமூகத்தை, அரசியலை கலை இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு சில கலைச் சொற்களையும் கருத்தாக்கங்களை யும் நமக்குத் தந்திருக்கின்றது. நமது தேவைக்கும் புரிதலுக்கும் ஏற்ப நாம் அவற்றைப் பயன்படுத்தலாம். அதேவேளை எல்லா சித்தாந்தங்களையும் வழிபாட்டு ரீதியில் அன்றி விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் அணுக நமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

இலங்கையின் போர்ச்சூழல் காரணமாகத்தான் இலக்கியம் மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று கருதுகிறீர்களா? சமூகப் பிரச்சனை சாராத எழுத்துக்கு இடமில்லையா?

அப்படி இல்லை. இலங்கையில் போர்ச்சூழல் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த 1950, 60களில் இருந்தே இலக்கியம் சமூகச் சார்புடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை நாங்கள் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறோம். இது எழுத்தாளனின் சமூகக் கடப்பாடு சார்ந்த விடயம் அவனுடைய அறநோக்கு சார்ந்த விடயம். உலகின் மிக முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் இந்தக் கடப்பாடு உடையவர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். எழுத்தாளன் இந்தக் கடப்பாட்டுக்கு அப்பாலானவன் என்று கூறுவோர் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. தமிழில் இத்தகையவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினர்தான். தமிழ் நாட்டில் அதி நவீன எழுத்தாளர்கள் என்று தம்மைக்காட்டிக்கொள்ளும் மிகச்சிலர்தான் சமூக அக்கறையற்று புனைவு தரும் போதையில் மூழ்கி இருக்கிறார்கள். இவர்களின் பிரக்கூயில் புனைவு மட்டும் தான் இருக்கிறது. மனிதர்களும் அவர்களின் வாழ்க்கை பிரச்சனைகளும் இல்லை. ஆனால், இன்றைய பெரும்பான்மையான ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தின் அமெரிக்க எழுத்துகள் இன்றும் சமூக அக்கறை உடையதாகத்தான் இருக்கிறது. அதுதான் தற்கால இலக்கியத்தின் பிரதான போக்காகவும் இருக்கிறது. நான் இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் இலக்கியத்தில் சமூகப் பிரச்சனை சாராத எழுத்துக்கு இடமில்லை என்று கூறுவதாகாது. எல்லா வகையான மனித உணர்வுகளும்

இலக்கியத்தில் வெளிப்பாடு பெற்றே வந்துள்ளன. என் சமூக அக்கறையும் தனி உணர்வுகளும் எனது கவிதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் 80க்குப் பிந்திய எனது கவிதைகள் பெரும்பாலும் எனது அரசியல் எதிர்ப்புணர்வு சார்ந்ததாகவே அமைந்திருக்கின்றன. இது எமது வாழ்க்கை யதார்த்தத்தின் தவிர்க்க முடியாத வெளிப்பாடு என்பேன். அது எனது தார்மீக உணர்வு சார்ந்த தேர்வு.

எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் 'இயல்' விருது குறித்து தனது எதிர்வினையில் தங்களைக் கடுமையாகத் தாக்கியுள்ளார். நவீன இலக்கியத்தோடு தாங்கள் தொடர்பற்றவர் என்றும் 'இயல்' விருது குறித்தான மதிப்பீட்டையும் கேள்விக்குறியாக்குகிறார். இதில் தங்கள் நிலை என்ன?

விருதுகள் பற்றி எப்போதுமே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. வெங்கட் சாமிநாதனுக்கு “இயல்” விருது வழங்கப்பட்டபோது நான் அதைக் கடுமையாக விமர்சித்தேன். ஜெயமோகன் என் கருத்தை மறுத்து சாமிநாதனுக்கு ஆதரவாக இருந்தார். இப்போது லட்சுமி ஹோம்ஸ்ரம் விருது பெற்றிருக்கிறார். இவர் விருதுக்குத் தகுதியற்றவர் என்று ஜெயமோகன் கருதுகிறார். அவ்வாறு கருதுவதற்கு அவருக்குள்ள உரிமையை நான் நிராகரிக்க மாட்டேன். சாமிநாதனுக்கு விருது வழங்கப்பட்ட போது நான் நடுவர் குழு பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. சாமிநாதனின் தகுதி பற்றி மட்டுமே நான் பேசினேன். ஜெயமோகன் நடுவர் பற்றி விமர்சிக்கிறார். லட்சுமிக்கு விருது வழங்கப்பட்டதைவிட நடுவர் குழுவில் எம்.ஏ.நு.மான், ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி இருவரும் இடம் பெற்றிருந்ததுதான் அவருக்கு அதிகம் பிரச்சினை என்று தோன்றுகின்றது. அதுபற்றி நான் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை. அவரது மனத்தடையை அவரால் தாண்ட முடியும் என்று தோன்றவில்லை.

2008 ஒக்டோபர் ஞாண் (ஆத்ம் 08.101)

2

ஒரு இலக்கியப் படைப்புக்கான தகுதி காலத்திற்கு காலம் மாறுபடும்போது, விமர்சனத்திற்கான அவசியம்தான் என்ன?

ஒரு இலக்கியப் படைப்புக்கான இடம் காலத்திற்கு காலம் மாறுபடுகின்றது என்பதே ஒரு விமர்சன நோக்குதான். விமர்சன ரீதியாகத்தான் நாம் இந்த வேறுபாட்டைத் தீர்மானிக்கின்றோம். இலக்கியத்தின் உடன் விளைவுதான் இலக்கிய விமர்சனம். இலக்கியம் தோன்றும்போதே இலக்கிய விமர்சனமும் தோன்றிவிடுகின்றது. இது உலகப் பொதுவான ஓர் உண்மை. கிரேக்க இலக்கியம் இல்லாவிட்டால் அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதையில் கோட்பாடு இல்லை. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் சங்க இலக்கியம் பற்றிய விமர்சன அழகியல் கோட்பாடுகளைத்தான் பேசுகின்றது. காலம் தோறும் இலக்கியப் பொருளிலும் வடிவத்திலும் ஏற்படும் வேறுபாடுகள்தான் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், விமர்சனப் பார்வைகள் என்பவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக அமைகின்றன. அவ்வகையில் இலக்கியம் என்ற ஒன்று இருக்கும்வரை விமர்சனம் இருக்கும். இலக்கியத்தின் உள்ளார்ந்த அம்சங்களையும், அதன் இயக்க விசையையும் புரிந்து கொள்வதற்கு விமர்சனம் தேவைப்படும். இலக்கியத்தின் தேவையும் வளர்ச்சியுமே விமர்சனத்தின் தேவையையும் வளர்ச்சியையும் தீர்மானிக்கின்றது என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

சுய அனுபவத்தைப் படைப்பாக்குதல், சமூக சீர்திருத்தத்திற்காக எழுதுதல், படைப்பை ஒரு புனைவாக மட்டுமே அணுகுதல் என படைப்பாளிகள் பல்வேறு அணுகுமுறையோடு இலக்கியத்தை நெருங்குகின்றனர். இதில் இன்றைய காலத்தின் தேவையாக எதைக் கருதுகிறீர்கள்?

எல்லாக் காலத்திலும் பல்வேறு இலக்கியப் போக்குகளுக்கு இடம் இருந்திருக்கின்றது. ஒரு காலத்தின் சமூக, அரசியல் சூழலை ஒட்டி இவற்றில் ஏதாவது ஒரு போக்கு, அணுகுமுறை முனைப்பாக இருக்கலாம் மற்றவை பின்னடைந்திருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில்

இலக்கிய உற்பத்தியில் எத்தகைய சமூக சக்திகள் முன்னணியில் இருக்கின்றன, எத்தகைய சமூக அரசியல் முரண்பாடுகள் முனைப்புற்றிருக்கின்றன என்பதைப் பொறுத்து இது அமைகின்றது. ஒரு காலத்தில் மேலோங்கி இருக்கும் இலக்கிய மரபு இதன் விளைவு என்றுதான் கூற வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் இதனை உணர்த்துகின்றது. காதலும் போரும் சங்க இலக்கியத்தின் பிரதான பாடுபொருள் என்பது நமக்குத் தெரியும். இரண்டும் அன்றைய சமூக வாழ்வின் எதிர்வினைகள்தான். இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிர் நிலையானவை எனினும் ஒரு கவிஞனே இரண்டையும் கவிப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கிறான். அதை அடுத்துவந்த காலத்தில் அறப்போதனையும் சீர்திருத்தமும் முனைப்பாக இருந்தாலும் அக உணர்வு புறந்தள்ளப்படவில்லை. அறமும் பொருளும் பாடிய வள்ளுவரே காமத்தையும் சுவைபடப் பாடியிருக்கிறார். பண்டையப் புலவர்கள் இலக்கியத்தைக் கூறுபடுத்தி நோக்கவில்லை என்று தெரிகின்றது. தாம் இலக்கியம் படைக்கிறோம் என்ற பிரக்கிரமம் அவர்கள் படைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள் என்றும் கூறமுடியாது.

இலக்கியம் சுய அனுபவ வெளிப்பாட்டுக்கு மட்டும் உரியது என்பதோ, சமூக சீர்திருத்தமே இலக்கியத்தின் பிரதான பணி என்பதோ, அல்லது இலக்கியம் வெறும் புனைவு விளையாட்டுத் தான் என்பதோ நம் காலத்துக்குரிய பிளவுண்ட மனதின் வெளிப்பாடுதான். இத்தகைய சித்தாந்தங்களுக்குப் பின்னால் உள்ள அரசியலையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

சுய அனுபவம் மட்டுமே இலக்கியப் படைப்புக்கு உரியது என்னும் போது, அது தனிமனித அனுபவத்தையே பிரதானப்படுத்தி சமூக அனுபவத்தைப் புறக்கணித்து விடுகின்றது. இங்கு இலக்கியம் சமூகப் பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுபட்ட ஒன்றாகிவிடுகின்றது. பதிலாக, சமூகச் சீர்திருத்தத்துக்காகவே படைப்பு என்று கூறும்போது இலக்கியம் மனித வாழ்வின் ஏனைய அம்சங்களை விட்டும் விலகிவிடுகின்றது. மறுபுறத்தில் படைப்பை ஒரு புனைவாக மட்டுமே அணுகுவோர் இலக்கியத்தை ஒரு சொல்வித்தையாகவே மாற்றி விடுகின்றனர். கோணங்கியின் பிற்கால எழுத்துக்கள் இத்தகைய சொல்வித்தைக்குச் சிறந்த உதாரணம் என்பேன். இலக்கியம் பற்றிய இத்தகைய பிளவுண்ட அணுகுமுறைகளில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இலக்கியத்தை வெறும் புனைவாக, சொல்வித்தையாக நான் கருதவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை தனிமனித அனுபவத்தையும் சமூக அனுபவத்தையும் பிரித்து நோக்க முடியாது. படைப்பாளி சமூக வேர்களை அறுத்துக் கொண்டு புனைவு என்னும் வித்தையுள் புதையுண்டு போகக் கூடாது. ஒரு படைப்பு, வாழ்க்கை பற்றிய - மனித அனுபவத்தின் அர்த்தம் பற்றிய கண்டுபிடிப்பாக, வாழ்க்கை பற்றிய நமது புரிதலை வளப்படுத்துவதாக அமைய வேண்டும். இத்தகைய படைப்புகளே நமக்குத் தேவை. அவற்றையே நல்ல படைப்புகள் என்பேன்.

இலக்கியத்தில் 'இசங்களைப்' பற்றிய தங்களின் பார்வை அல்லது அரிப்பிராயம்....

“இசங்கள்” என்பது அறிவுத் துறைகளை, சமூகக் கோட்பாடுகளைக் குறிக்கின்றது. இவை சமூக இயக்கங்களின் உடன் விளைவுகள். வாழ்க்கையை மட்டுமின்றி, இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், இலக்கியம் பற்றிய நமது பார்வையை வளப்படுத்துவதற்கும் இலக்கியப் படைப்பை மேற்படுத்துவதற்கும் இந்த இசங்கள் வெவ்வேறு அளவில் உதவுகின்றன என்றே நான் கருதுகின்றேன். இலக்கியம் பற்றிய எனது சமூகப் பார்வையை வளப்படுத்துவதற்கு “மார்க்சியம்” எனக்குப் பெரிதும் உதவியிருக்கின்றது. 1950க்குப் பிந்திய தமிழ் இலக்கிய உற்பத்தியில் இதன் செல்வாக்கு கணிசமானது. 1980க்குப் பிந்திய தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெண்ணியம் முக்கியப் பங்களிப்பு செய்திருக்கின்றது என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. மொழி, இலக்கியம் பற்றிய எனது பார்வையில் பெண்ணியம் தாக்கம் செலுத்தியிருக்கின்றது என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். 1960-களின் இறுதியில் “கவிஞன்” என்ற இதழை நான் தொடங்கினேன். பெண்ணை வெளி ஒதுக்கும் - ஆண் முனைப்புள்ள இத்தலைப்பை இன்று நான் தேர்வு செய்யமாட்டேன். அன்று இந்தப் பிரக்கிரமம் நமக்கு இருக்கவில்லை. இந்த பார்வை மாற்றம் பெண்ணியத்தின் செல்வாக்கு என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆயினும் எல்லா “இசங்களும்” எல்லாக் காலத்திலும் உடன்பாடான செல்வாக்கை செலுத்துகின்றன என்று கூறமுடியாது. ஒரு காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் முற்போக்கான விடுதலைக்

கருத்தியலாக இருக்கும் ஒரு கோட்பாடு பின்னொரு காலத்தில் பிறிதொரு சூழலில் பிற்போக்கான அடக்குமுறை கருத்தியலாக மாறிவிடுவதுண்டு. மார்க்சியமும் இதில் இருந்து தப்பவில்லை. தேசியம் பயங்கரமான சமூக விளைவுகளை ஏற்படுத்தியதற்கு உலக வரலாற்றில் ஏராளமான உதாரணம் உண்டு. தமிழ்நாட்டில் சாதியத்தின் சமூக விளைவுகள் நாம் அறியாததல்ல. எந்த “இசத்தையும்” வழிபாட்டு ரீதியில் அன்றி, விமர்சன ரீதியில் நோக்க வேண்டிய அவசியத்தையே இவை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

இலங்கை, தமிழகம் தற்பொழுது மலேசியா என நெடிய வாசிப்பு அனுபவம் உள்ள தாங்கள் இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் போக்கு பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் போக்கு என்று ஒருமையில் கூறுவதை விட போக்குகள் என்று பன்மையில் கூறுவதே பொருத்தமானது. பன்முகப்பட்ட இலக்கியப் போக்குகளை நாம் இன்று காண்கின்றோம். தமிழ் பல்வேறு நாடுகளில், பல்வேறு சூழல்களில், பல்வேறு சமூகங்களில் வழங்கும் மொழி என்பதனால் தமிழ் இலக்கியமும் பல்வேறு பட்டதாக இருப்பது இயல்புதான். பல்வேறு இன, மத, சாதி வர்க்கப் பிரிவினரின் எழுத்துக்கள் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு பன்முகத் தன்மையைக் கொடுக்கின்றது. ஆயினும் இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டிய வெகுசனரசனைக்குத் தீனிபோடும் ஜனரஞ்சக வர்த்தக எழுத்து பிரதானப் போக்காக இன்னும் நிலைத்திருக்கிறது. இது பிரதானமாகத் தமிழ் நாட்டின் வர்த்தக இதழ்களால் ஊட்டி வளர்க்கப்படுவது. தமிழ் சினிமா இதன் விளைதளமாக உள்ளது. தீவிர இலக்கியமும் தீவிர இலக்கிய இதழ்களும் நமக்கு இன்னும் சிறுபான்மை போக்குதான். வர்த்தக இதழ்கள் சில லட்சங்களை தாண்டும்போது, தீவிர இதழ்கள் சில ஆயிரங்களைத் தாண்ட முடியாத நிலை உள்ளது. தமிழ் பேசுவோர் தொகை சுமார் ஆறு கோடி என்றாலும் நல்ல நூல்கள் இன்னும் ஆயிரம் பிரதிகள்தான் அச்சிடப்படுகின்றன. வர்த்தக இலக்கியத்தின் முதன்மை, உலகப் பொதுவான ஒன்றுதான் எனினும் வர்த்தக எழுத்துக்கும் தீவிர எழுத்துக்கும் இடையிலான நுகர்வோர் இடைவெளி தமிழில் மிக மிகப் பெரிது என்றுதான் கூறவேண்டும்.

வர்த்தக எழுத்தை கணக்கில் எடுத்து நீங்கள் இந்தக் கேள்வியை கேட்டிருக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். என்றாலும் தமிழ் இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி பொதுவாகப் பேசும்போது அதன் இருத்தலை புறக்கணித்துவிட முடியாது. தீவிர இலக்கியப் போக்குகள் பல்வேறு கருத்து நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. 1960,70-களில் கவர்ச்சி காட்டிய மார்க்சிய கருத்து நிலையின் பின்னடைவு 1980க்குப் பிறகு தமிழ் தேசியம், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்ற கருத்து நிலைகளுக்கு வழிவிட்டிருக்கின்றது. அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல் கருத்து நிலைகளும் இக்காலப்பகுதியிலேயே தமிழில் நிலைகொள்ளத் தொடங்கின. கடந்த சுமார் 20 ஆண்டுகளில் தமிழ் படைப்பிலக்கியத்திலும் விமர்சன சிந்தனையிலும் இவற்றின் செல்வாக்கு முனைப்பாகத் தெரிகிறது. தமிழ் நாடே இப்போக்குகளின் பிரதான தளமாக அமைந்தது. நவீனத்துவத்தை தாண்டி, எதார்த்தவாதத்தைத் தாண்டி பின்நவீன யுகத்துக்குள் நுழையும் ஒரு போக்கு - ஒரு சிறுபான்மை போக்காக தமிழக இளம் படைப்பாளிகளிடம் முனைப்பாக வெளிப்படுகின்றது. புனைவு தரும் போதையை எழுத்தின் பிரதானப் பணியாக இவர்கள் கருதுவதாகத் தெரிகின்றது. இது இலக்கியத்தின் சமூகப் பணியை நிராகரிக்கும் போக்கு என்றே நான் கருதுகின்றேன். பெண்ணிய, தலித்திய எழுத்துக்கள் பாலியல், சாதி ஓடுக்குமுறைக்கு எதிரான எழுச்சி என்ற வகையில் முக்கியமான இலக்கியப் போக்குகள் என்றே கருதுகிறேன். இலங்கையில் உக்கிரமடைந்த இனப்போராட்டம் 1980க்குப் பிறகு ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பெரிதும் பாதித்திருக்கின்றது. அரசியல் உள்ளடக்கம் கொண்ட எதிர்ப்பு இலக்கியம் இலங்கையில் எழுச்சி அடைவதை இது ஊக்குவித்தது. இன்றைய மூன்றாம் உலகின் பொதுவான இலக்கியப் போக்குடன் ஈழத்து இலக்கியத்தை ஒன்றிணைத்ததில் இது பிரதான பங்களித்தது. சமகாலத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு புதிய பரிணாமத்தை வழங்கும் புலம் பெயர்ந்தோரின் இலக்கிய முயற்சிகள் ஈழத்து இன முரண்பாட்டின் உப விளைவுதான். மலேசிய - சிங்கப்பூர் எழுத்தை நான் சம்பந்தில்தான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அது வெளிபடுத்தும் வாழ்வு அனுபவம் வித்தியாசமானது. தமிழகத்தின் ஜனரஞ்சக எழுத்தின்

செல்வாக்கில் இருந்து அது இப்போதுதான் விடுபட தொடங்கியுள்ளது என்று நினைக்கின்றேன். “வல்லினம்” சஞ்சிகை அதன் ஒரு வெளிப்பாடு என்றே கருதுகின்றேன்.

தாங்கள் வாசித்த வரையில் மலேசியாவில் பொருட்படுத்தும்படியான நாவல்கள் வந்துள்ளனவா?

நான் வாசித்த மலேசிய நாவல்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவுதான். பெரும்பாலான நாவல்கள் கதையம்சத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவையாக உள்ளன. வாசகருசியைத் தூண்டும் கதைப் பின்னல் ஜனரஞ்சக நாவல்களின் அடிப்படை பண்பாகும். தீவிரமான தமிழ் நாவல் 1960-களிலேயே இதிலிருந்து விடுபட்டு விட்டது. மலேசிய தமிழ் நாவல் அப்போக்கிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை என்று நினைக்கிறேன். நான் படித்தவற்றுள் சீ. முத்துசாமியின் “மண்புழுக்கள்” கோலங்காட் ரங்கசாமியின் “நினைவுச் சின்னம்” ஆகியவை வேறுபட்டவை எனலாம். “மண்புழுக்கள்” வாசிக்க சிரமம் தருவது எனினும் கதை ருசியை புறந்தள்ளி சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட தோட்டப்புற வாழ்வின் உண்மையான சித்திரத்தைத் தர முயல்கின்றது. “நினைவுச்சின்னம்” ஓர் ஆவணத்தன்மை வாய்ந்த வரலாற்று பதிவு. இதனை ‘Documentary Novel’ என்று சொல்லலாம். யுத்தகால அவலம் பற்றிய அனுபவத்தை விவரிக்கும் நாவல் என்ற வகையில் தமிழில் இது ஒரு வித்தியாசமான முயற்சி என்பேன். மலேசிய எழுத்து தமிழுக்கு புதிய வளம் சேர்க்கும் என்ற நம்பிக்கையை இவை தருகின்றன. மலேசிய நாவல்கள் எல்லாவற்றையும் தேடிப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் இவை தூண்டுகின்றன.

இன்றைய மலேசிய இலக்கிய சூழலை ஒட்டிய தங்கள் பார்வை அல்லது விமர்சனம்....

மலேசிய இலக்கியச் சூழலுடன் எனது பரிச்சயம் மிகவும் சொற்பம்தான் என்றாலும் நான் எதிர்பார்த்ததை விட அது ஆரோக்கியமானதாக இருக்கிறது. நான் சந்தித்த புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளர்கள் உற்சாகத்துடன் இருக்கிறார்கள். மரபு சார்ந்த கட்டுப்பெட்டித்தனம் அவர்களிடம் இல்லை. ஒரு தேடல் இருக்கிறது. புதியவற்றைத் தேடி நிறையப் படிக்கிறார்கள். அரசியல், சமூகம் சார்ந்த விழிப்புணர்வு அவர்களிடம் இருக்கிறது. நான் படித்த “வல்லினம்”, “காதல்”, “செம்பருத்தி” முதலிய இதழ்கள் நம்பிக்கை ஊட்டும்படியாக இருக்கின்றன. இவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவுதான் எனினும் எதிர்காலத்தில் இவர்கள் அதிகம் சாதிக்க முடியும் என்று நம்புகின்றேன்.

தமிழ், மலாய், சீன மொழிகளுக்கிடையில் கொடுக்கல் வாங்கல் இல்லாமலிருப்பது ஏமாற்றமாய் இருக்கிறது. பிற சமூகங்களை புரிந்து கொள்வதற்கும் நமது இலக்கியத்தை வளப்படுத்துவதற்கும் இது அவசியம் என நான் நினைக்கின்றேன். “வல்லினம்” இதில் முயற்சி எடுக்கலாம்.

எழுத்தைத் தவிர்த்து வேறு எந்த கலை வடிவங்களில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

இலக்கியம்தான் எனது கலை ஈடுபாட்டின் மையமாக இருக்கின்றது. ஆயினும் பிற எல்லாக் கலை வடிவங்களிலும் எனக்கு அக்கறையும் ஆர்வமும் உண்டு. இளமைக் காலத்தில் ஓவியம் வரைவதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தேன். பள்ளிக் காலத்திலும் பிறகும் இரண்டொரு நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறேன். இவற்றில் எனது நேர் பங்குபற்றல் இவ்வளவுதான். ஆயினும் ஒரு கலைஞன் என்ற வகையில் இசை, நடனம், ஓவியம், நாடகம், திரைப்படம் ஆகியவற்றை ஆர்வத்துடன் நான் அனுபவிக்கின்றேன். அவைபற்றிய விமர்சன நோக்கை வளர்த்துக் கொள்ள முயல்கின்றேன்.

இன்றைய சூழலில் இலக்கணத்தைத் தனி ஒரு பாடமாகப் போதிக்கும் கல்வித்திட்டம் ஏற்படையதா? சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் இலக்கணத்தைத் தனிப் பாடமாகக் கற்பிக்காமல் மொழிப்பாடத்துடன் இணைத்தே கற்பிக்கின்றனர். காலத்திற்கு ஏற்ப இலக்கணம் போதித்தலில் மாறுதல்கள் செய்வது முறையாகுமா?

இலக்கண கல்வி பற்றிய நமது பார்வை முற்றிலும் மரபு சார்ந்ததாகவே இருக்கின்றது.

மரபு இலக்கணத்தை - தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்றவற்றில் கூறப்படும் இலக்கண கருத்துகளை மாணவர்களுக்கு கற்பிப்பதையே இலக்கணக் கல்வி என்று நாம் பொதுவாகக் கருதுகின்றோம். மாணவர்களின் மொழித்திறன் வளர்ச்சியில் இதன் பங்கு என்ன என்பது பற்றி நமக்குத் தெளிவு இல்லை. இலக்கணம் பற்றிய நவீன சிந்தனையைத் தரும் மொழியியல் பற்றி நமது பள்ளிகளில் கற்பிப்போருக்கு எதுவும் தெரியாது. ஒரு வாய்ப்பாடு போல் பழைய செய்திகளை நம் மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். அதனால் மாணவர்களுக்கு எவ்வித பயனும் இல்லை. அவ்வகையில் இலக்கணக் கல்வி அவர்களுக்கு ஒரு சுமையாகவும் இருக்கின்றது.

மொழியியல் நோக்கில் இலக்கணம் என்பது மொழியின் அமைப்பையே குறிக்கும். மாணவர்கள் அந்த அமைப்பை புரிந்து கொண்டு அதில் தேர்ச்சி பெறும் வகையில் மொழி கற்பிப்பதே அதிக பயனுடையது. அவ்வகையில் மரபு ரீதியான இலக்கணத்தைத் தனியாகக் கற்பிப்பதை விட மொழி கற்பித்தலின் உள்ளார்ந்த ஒரு அம்சமாக அதைக் கற்பிப்பது பயன் தரும் என்று நான் கருதுகின்றேன். சிங்கப்பூரில் இதை எவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்று எனக்கு தெரியாது. ஆனால் இலக்கணத்தை தனியாக அன்றி மொழிப்பாடத்துடன் இணைந்ததாகக் கற்பிப்பதை நான் ஆதரிக்கிறேன். மேலை நாடுகளில் கற்பித்தல் இலக்கணம் (Pedagogic grammar) என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. பள்ளிகளில் கற்பிப்பதற்கு மரபு ரீதியான இலக்கணத்தை விட இது உகந்தது. ஆனால் தமிழ் சூழலில் நமக்கு அது இன்னும் அறிமுகமாகவில்லை.

காலம்தோறும் மொழி மாற்றமடைகின்றது. அந்த மாற்றத்தை புரிந்து கொண்டு, தற்கால மாணவர்களின் மொழித்தேவையை மனங்கொண்டு, தற்கால மொழியியலில் அவர்களைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். அவ்வகையில் இலக்கணம் பற்றிய நமது சிந்தனையில், இலக்கணம் கற்பித்தலில் மாற்றம் வேண்டும். இது தொடர்பாக கடந்த 25 - 30 ஆண்டுகளாக நான் பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறேன். “ஆரம்ப இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல்: ஒரு மொழியியல் நோக்கு” என்ற எனது நூலில் நான் இதைப்பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளேன். “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” என்ற எனது நூலும் காலத்துக்கு ஏற்ப இலக்கணச் சிந்தனையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உள்வாங்கி உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்டது. இலக்கணம் கற்பித்தலில் ஏற்படவேண்டிய மாற்றங்கள் பற்றி அந்நூலின் முன்னுரையிலும் நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இலக்கணம் பற்றி நூல்கள் எழுதியுள்ள தாங்கள், இலக்கியத்தில் முற்றிலும் மரபு மீறிய ஒரு தளத்தில் பயணிக்கிறீர்கள். இது முரண் இல்லையா?

நான் முன்குறிப்பிட்ட இரண்டு நூல்களும்தான் இலக்கணம் தொடர்பாக நான் எழுதியவை. இன்னும் சில நூல்கள் எழுதும் திட்டம் உண்டு. இலக்கணம் மொழி தொடர்பாக நம் மத்தியில் நிலவும் மரபு ரீதியான, பழமைவாத சிந்தனைகளை உடைக்கும் முயற்சிகள்தான் இவை. நான் ஒரு மொழியியலாளன் என்ற வகையில் மொழி பற்றிய அறிவியல் பார்வையையே முன்வைக்கிறேன். இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி மொழி இலக்கணம் பற்றியும் எனது பார்வை மரபான பார்வை அல்ல. இலக்கணம் மொழி பற்றிய எனது கட்டுரைகளைப் படித்தால் இது புரியும். இங்கு முரண் எதுவும் இல்லை.

ஒரு மொழியியலாளர் என்ற வகையில் மொழி பற்றிய, குறிப்பாகத் தமிழ் மொழி பற்றிய உங்கள் பார்வை என்ன?

தமிழ் சூழலில் மொழி பற்றிப் பேசுவதே சிக்கலானதாக உள்ளது. இங்கு மொழி பற்றிய பார்வை அறிவு சார்ந்ததாக அன்றி உணர்ச்சி சார்ந்ததாகவே இருக்கின்றது. மொழியைத் தனது இனத்துவ அடையாளமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தில் மொழி ஒரு புனிதத்தன்மையையும் பெற்று விடுகின்றது. தாயாகவும் தெய்வமாகவும் வழிபடப்படுகின்றது. மொழியைப்பற்றிய ஏராளமான ஐதீகங்கள் கட்டமைக்கப் படுகின்றன. மொழிக்காக உயிரை கொடுக்கவும் தயாரான ஒரு கூட்டம் உருவாகி விடுகின்றது. இத்தகைய சூழலில் மொழி பற்றி அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திப்பதும் பேசுவதும் அத்தனை எளிதல்ல. கடந்த நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழி பற்றி நடந்த

சர்ச்சைகளையும் போராட்டங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தால் இது புரியும். என்றாலும், இந்த உணர்வு நிலையைத் தாண்டி மொழி பற்றி அறிவியல் பூர்வமாகச் சிந்திப்பதற்கு மொழியியல் நமக்கு உதவுகிறது.

மொழியியலைப் பொறுத்தவரை மொழி ஒரு கருவிதான். சக்தி வாய்ந்த செய்தி பரிமாற்றக்கருவி அதற்கு வேறு புனிதத்தன்மைகள் இல்லை. அது ஒரு சமூகத்தின் படைப்பு என்ற வகையில் சமூகத்தின் மாற்றத்துடன், வளர்ச்சியுடன் மொழியும் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அடைகின்றது. அந்த வகையில் மொழி மாற்றம் இயல்பானது. தவிர்க்க முடியாதது. மாற்றம் அடையாத மொழி வளர்ச்சி அடையாது. வளர்ச்சி அடையாத மொழி இறந்துவிடும். சமஸ்கிருதத்திற்கு, லத்தீன் மொழிக்கு இதுதான் நடந்தது. தமிழ் இன்றும் வாழ்கிறது என்றால் அது தொடர்ச்சியாக மாற்றமடைந்து வளர்ந்திருக்கிறது என்று பொருள். பாரதி பாடல்களைப் படிப்பது போல் சங்க இலக்கியத்தை நம்மால் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. காரணம் அன்றைய தமிழ் வேறு, இன்றைய தமிழ் வேறு. தொல்காப்பியர் இன்று வந்தால் நாம் பேசுவதையோ எழுதுவதையோ கொஞ்சமும் புரிந்துகொள்ள மாட்டார் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இது கால மாற்றத்தினால், சமூக மாற்றத்தினால் மொழியில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் விளைவு.

இந்த மாற்றம் சொற்களில் மட்டுமின்றி, ஒலி அமைப்பு, இலக்கண அமைப்பு எல்லாவற்றிலும் நிகழ்கின்றது. “நீ நல்லை அல்லை” என்றோ “யான் நல்லேன் அல்லேன்” என்றோ நாம் இன்று எழுதுவதோ பேசுவதோ இல்லை. இவை இன்றைய தமிழில் மொழி பெயர்த்தால் “நீ நல்லவன்/நல்லவன் அல்ல” என்றோ “நான் நல்லவன்/நல்லவன் அல்ல” என்றோதான் அமையும். இது மொழி மாற்றத்தின் விளைவு.

தனித்தமிழ், மொழித்தாய்மை பற்றி பேசுபவர்கள் தமிழின் பன்முகத்தன்மையை மறந்து அல்லது மறுத்துவிடுகிறார்கள். தமிழின் வளத்துக்கும், பலத்துக்கும் இந்தப் பன்முகத் தன்மையையும் ஒரு முக்கிய காரணியாகும் என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. தமிழ்க் கல்வியைப் பொறுத்தவரை மொழிப் பழமைவாதம்தான் மேலோங்கி இருக்கிறது. இது ஆரோக்கியமான சூழல் அல்ல.

இன்றைய இலங்கை சூழலைப்பற்றி தங்கள் பார்வை? இதற்கு முன்பு அதன் ஓரளியல் சூழலில் தாங்கள் வைத்திருந்த விமர்சனத்திலிருந்து ஏதும் மாறுபடுகிறீர்களா?

இலங்கை அரசியல் சூழல் தொடர்ச்சியாக மோசமடைந்துக் கொண்டே வருகிறது. நீண்டகால இன முரண்பாடும் யுத்தமும் நாட்டை அழிவுப்பாதைக்கே இட்டுச் சென்றிருக்கின்றது. எமது காலத்தில் இதற்கு ஒரு நியாயமான தீர்வு கிடைக்கும் என்பதில் இப்போது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் எப்போதுமே இனவாதத்தை, இனத்தேசியவாதத்தை எதிர்த்து வந்திருக்கின்றேன். அது மக்களை கூறுபடுத்தி நாட்டு முன்னேற்றத்தை நாசப்படுத்திவிடும் என்பதற்கு இலங்கை ஒரு சிறந்த உதாரணம். இனங்களுக்கிடையே சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தாமல் இனவாதத்தை நாம் அகற்ற முடியாது. சமத்துவம் இல்லாவிட்டால் சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முடியாது. சமாதானம் இல்லாமல் நம் யாருக்கும் சுதந்திரம் இல்லை. சமத்துவம், சமாதானம், சுதந்திரம் மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று வேண்டி நிற்பது. அரசியல்வாதிகள் இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தங்களையும் மக்களையும் தேசத்தையும் அழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் இலங்கையின் எதார்த்தம். இது தொடர்பான எனது பார்வையில் மாற்றம் இல்லை.

2008 ஒக்டோபர் சூனம் (இதழ் 08.102)

துவாரகன். யாழ்ப்பாணம் தொண்டைமானாற்றைச் சேர்ந்தவர். திருமணம் செய்து அல்வாயில் வசித்து வருகிறார். இயற்பெயர் ச. குணேஸ்வரன். கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், ஆய்வு ஆகியவற்றில் தனது ஆளுமையைச் செலுத்தி வருபவர். இவரின் 'மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்' என்ற கவிதைத் தொகுதி 2008ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த கவிதை நூலாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு வடமாகாண இலக்கிய விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது. இவைதவிர 'அலைவும் உலைவும்' என்ற கட்டுரைகளின் தொகுதி ஒன்று இம்மாதம் வெளிவருகின்றது. ஏற்கனவே வெளிவந்த 'வெளிநாட்டுக் கதைகள்', 'அம்மா - தேர்ந்த கவிதைகள்', 'கிராமத்து வாசம்' ஆகிய நூல்களின் தொகுப்பாசிரியர். 'வல்லலைவெளி' (www.vallaivelie.blogspot.com) என்ற தனது வலைப்பதிவில் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளிலும் புகலிடத்திலிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகளிலும், இணைய இதழ்களிலும் இவரது கவிதைகள் கட்டுரைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. இவரை ஞானத்திற்காக மின்னஞ்சல் உடாக ஓர் உரையாடலை ஒழுங்கு செய்திருந்தோம்.

உங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நான் பிறந்து வளர்ந்தது கெருடாவில் என்ற கிராமத்தில். இது தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்திக்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய கிராமம். பெற்றோர் சுப்பிரமணியம் - கமலாதேவி. குடும்பத்தில் மூத்த பையன். எனக்கு ஆரம்பக் கல்வியளித்தது கெருடாவில் இந்து தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை. சாதாரணதரம் வரை தொண்டைமானாறு வீரகத்திப்பிள்ளை மகாவித்தியால யத்திலும் உயர்தரத்தை உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிஷன் கல்லூரியிலும் கற்றேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்பாகப் பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

வவுனியாவில் முன்னர் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தேன். தற்போது அம்பன் அ.மி.த.க பாடசாலையில் பணியாற்றி வருகிறேன்.

எழுத்துத்துறைக்குள் நீங்கள் வந்தது பற்றிக் கூறுங்கள்?

எனது வாசிப்புக்கு ஏற்ற சூழல் எனது குடும்பத்திலிருந்தே எனக்குக் கிடைத்தது. நான் அப்போது 6ஆம் 7ஆம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். எமது வீட்டில் கடை வைத்திருந்தோம். அதன்போது வல்வெட்டித்துறைக்கு கடைக்குப் பொருட்கள் வாங்கச் செல்வது வழக்கம். வாரநாட்களில் அப்பா வைத்திருந்த ஏபோட்டி (A40) வானில் அச்சுவேலி, சுன்னாகம், மருதனார்மடம், சந்தைகளுக்குச் செல்வதும் வழக்கம். அப்போது அப்பா தரும் பணத்தில் காமிக்கல் மற்றும் படக்கதைப் புத்தகங்கள் படிக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அந்த ஆர்வம் தொடர்ச்சியாக வாசிக்க வைத்தது. நான் அறிந்தவரையில் அப்போது அச்சுவேலியிலிருந்து வெளிவந்த

'புத்தெழில்' என்ற சஞ்சிகையும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த 'மல்லிகை'யுமே நான் படித்த ஆரம்பகால இலக்கியச் சஞ்சிகைகளாக இருந்தன. இதன்பின்னர் கொழும்பிலிருந்து வந்த 'குமரன்' சஞ்சிகையும் படித்த ஞாபகம். இவ்வாறே எனது வாசிப்பு ஆரம்பமாயிற்று.

ஞானத்திற்காக உரையாடியவர்: கவிஞர் பெரிய ஜங்கரன்

உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிஷன் கல்லூரியில் படித்தபோது நண்பர்களின் தொடர்பினால் இந்த ஆர்வம் மேலும் வளர்ந்தது. எனது கவிதை அப்போது கல்லூரியில் இருந்த வந்த 'அரங்கம்' கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளியாகியது. எனது ஊரில் இருந்த விவேகானந்தா சனசபை நிலையத்திலிருந்து வெளிவந்த கையெழுத்துச் சஞ்சிகையான 'அறிவொளி'யிலும் சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தேன். தொண்டைமானாற்றில் 'கலை அறிவொளி'யிலும் சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தேன். தொண்டைமானாற்றில் 'கலை இலக்கிய சாகரம்' என்ற அமைப்பினூடாக 'சக்தி' என்ற சஞ்சிகையை எனது இலக்கிய நண்பர்கள் மற்றும் பெரியவர்களின் ஆதரவோடு கொண்டு வந்தோம். இவையெல்லாம் எனது வாசிப்பையும் எழுத்தையும் வளர்க்க வித்திட்டவையாக நான் கருதுகிறேன். எனது எழுத்துப் பணிக்கான ஆரம்பங்கள் இங்கிருந்துதான் தொடங்கியது என்றும் நினைக்கிறேன்.

கவிதை பற்றி யாது கூறுகிறீர்கள்?

கவிதை ஒரு இலக்கிய வடிவம் என்றும் அது உணர்வின் வெளிப்பாடு என்றும் கூறுவது பொதுவான மரபு. ஆனால் அது மனித அனுபவங்களின் ஒட்டுமொத்த பெறுமானம் என்று கூறலாம். ஒரு நல்ல கவிதை நிச்சயம் எம்மைப் பாதிக்கும். அது எமக்குள்ளும் உணர்வுத் தொற்றலை ஏற்படுத்தும். வாழ்க்கையை, அதன் காலங்களை, இலக்கியப் போக்குகளையும் கூட அது வெளிப்படுத்தும்.

ஒரு கவிதை உருவாகும் கணங்கள் மிக முக்கியமானவை என்று எண்ணுகிறேன். எமக்கு முன்னால் ஒவ்வொரு கணங்களிலும் பல நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்தேறி வருகின்றன. எரிநெருப்பு எம்மைச் சுடுவதும், ஒரு இனிய இசை எம்மைக் கொள்ளை கொள்வதும் மாறாக எரிநெருப்பே விருப்புக்குரியதாக மாறுவதும், இனிய இசை எம்மை வருத்துவதும் திரும்பவும் திரும்பவும் நிகழ்ந்தேறி வருகின்றன. இவற்றில் எல்லாம் கவிதையாவதுமில்லை. சில சமயங்களில் பஸ் யன்னலூடாகப் பயணிக்கும் குழந்தையொன்று முகம் தெரியாத எம்மைப் பார்த்து கையசைப்பது போல் கவிதை எமக்குள் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்றுவிடும். அது மகாகவியின் 'புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி' போலவோ அல்லது செழியனின் 'கடலைவிட்டுப் போன மீன் குஞ்சுகள்' போலவோ இருக்கலாம். கவிதையின் எல்லைகள் இழக்கப்படுவதும் அவை வரையறைகளை மீறிக் கடக்கப்படுவதும் நிகழ்ந்தேறி வருகின்றன. இதுபோலவே கவிதை உருவாகும் கணங்கள் சொல்லில் வடிக்க முடியாதவை. பூக்கள் மலர்வதைப் போல.

2008ஆம் ஆண்டு வடக்கு மாகாண இலக்கிய விருது உங்கள் கவிதை நூலுக்குக் கிடைத்தமை பற்றி...?

விருதுகள் பரிசுகள் கிடைப்பதும் கிடைக்காமல் விடுவதும் பெரிய விடயமல்ல. ஆனால் ஒரு படைப்பாளி அல்லது ஒரு படைப்பு கவனிக்கப்படுவதற்கு இவை ஒரு வகையில் காரணமாக இருக்கின்றன. படைப்பாளியை தொடர்ந்து எழுத ஊக்குவிக்கின்றன. அந்த வகையில் எனது கவிதைகள் கவனிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றுதான் கருதுகிறேன்.

நாங்கள் அனுபவித்த துன்பங்கள், வேதனைகள், சோதனைகள், இழப்புகள் எல்லாம் அந்தக் காலங்கள் ஊடாக எனது தொகுப்பிலும் பதிவு பெற்றுள்ளன.

ஒவ்வொரு கவிதைகளிலுமே எனது சூழலும் மக்களின் வாழ்வும் அடிநாதமாக இருந்துள்ளன. நான் தவழ்ந்து திரிந்த என்னார், எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள், அவை என்னுள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் இந்தக் கவிதைகளில் பல இடங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்து விமர்சகர்கள் உங்கள் ஆளுமையை முற்று முழுதாக உணராத நிலையிலே உங்களைப்பற்றி ராஜமார்த்தாண்டன் 'போர்ச்சூழலிலும் இயற்கையின் பால் குதித்தோடும் கவிமனம்' என்று எழுதியது பற்றி?

ஒரு நூலுக்கான மதிப்பீடு என்பது அந்த நூலைப்பற்றிய சிறிய அறிமுகத்தைப் போடுவதுடனோ அல்லது மதிப்புரைகள் எத்தனை வெளிவந்தன என்பதைப் பொறுத்தோ கணக்கிடப்படுவதில்லை. பாரதி பற்றியோ கம்பன் பற்றியோ எழுத்தாளர்களைவிட சாதாரண மக்கள்கூட நிரம்ப அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதேபோல் ஒரு கவிதைத் தொகுப்புப் பற்றிய மதிப்பீடு என்பது எழுதியவற்றைக் கொண்டு மட்டும் கணக்கிடவும் முடியாது.

தமிழகத்தில் காலச்சுவடு சஞ்சிகை இந்நூல் பற்றிய மதிப்பீட்டினை பிரசுரித்திருந்தது. அதனை ராஜமார்த்தாண்டன் எழுதியிருந்தார். ராஜமார்த்தாண்டன் அனுபவங்களுடன் கூடிய ஒரு முதிர்ந்த கவிஞர். ஈழத்திலக்கியத்தின்பால் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதனை பல சந்தர்ப்பங்களில் அவரின் எழுத்துக்கள் ஊடாக அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவர் எழுதிய 'புதுக்கவிதை வரலாறு' வல்லிக்கண்ணனின் நூலுக்கு பிறகு முக்கியமானதொரு நூலாகும்.

ராஜமார்த்தாண்டன் 2000ற்குப் பின்னரான ஈழத்துக் கவிதைப் போக்கைப் பற்றியும் அந்நூலில் எழுதியிருந்தார். போர்க்காலச் சூழலிலும் நாங்கள்கூட பல தொகுப்புகளை வாசிக்கத் தவறியிருக்கிறோம். ஆனால் அவர் சில முக்கியமான கவிஞர்களை ஆரம்பத்திலிருந்தே எழுதியிருந்தார். முருகையன் முதல் எம்.ஏ. நு.மான், சி. சிவசேகரம், மு. பொன்னம்பலம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், அ. யேசுராசா, தா. இராமலிங்கம், சேரன், சண்முகம் சிவலிங்கம், சு. வில்வரத்தினம் ஆகியோரைப் பற்றி ஆழமான பார்வையைக் கொண்டிருந்தது மட்டுமல்லாமல் பின்னவர்களான கருணாகரன், திருமாவளவன், அனாமிகன், அலறி, தீபச்செல்வன் ஆகியோரையும் இனங்கண்டிருந்தார்.

அந்த அடிப்படையில்தான் எனது தொகுப்பு வெளிவந்து சில மாதங்களிலேயே தனது மதிப்புரையையும் எழுதியிருந்தார். இதிலிருந்து ஈழக் கவிதைகளை அவர் எவ்வளவு நுட்பமாக அவதானித்து வந்திருக்கிறார் என்பது தெரியவருகிறது.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் விமர்சகர்கள் படைப்பாளிகள் உட்பட பலரிடம் இத்தொகுப்பு சென்று சேர்ந்திருக்கிறது.

விமர்சகர் கலாநிதி செ. யோகராசா ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றி தொடர்ந்து எழுதி வருபவர். அவர் தனது அண்மைக்கால இரண்டு கட்டுரைகளில் இக்கவிதைகள் பற்றி சிலாகித்திருக்கிறார். ஈழத்தில் முதலில் மேமன்கவி மல்லிகையில் எழுதியிருந்தார். ஞானத்தில் குறிஞ்சிநாடன் ஒரு அறிமுகத்தினை எழுதினார். அதன்பின்னர் புலவர் சீடன் இந்நூல் பற்றி நீண்டதொரு விமர்சனத்தினை திண்ணையில் எழுதியிருந்தார். தீபச்செல்வன் கலைமுகத்தில் எழுதிய விமர்சனம் பல இணைய சஞ்சிகைகளில் மீள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. மற்றும் இராஜேஸ்கண்ணன் அறிவோர் கூடலில் இது பற்றிய விரிவான மதிப்பீடு ஒன்றினைச் செய்திருந்தார். செ. சுதர்சன் ராஜமார்த்தாண்டன் பற்றி ஞானத்தில் எழுதிய கட்டுரையிலும் இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். மற்றும் இணையத்தளங்களிலும் அதிகமான ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் அறிமுகக் குறிப்புக்களை வேறும் பலர் எழுதியுள்ளனர்.

படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் உங்களால் எவ்வாறு மிக இலாவகமாக கையாள முடிகிறது?

கவிஞன் எப்போதும் நான் படிமத்தை வைத்து கவிதை எழுதப்போகிறேன், இல்லை குறியீட்டில் ஒரு கவிதை எழுதிக் காட்டுகிறேன் பார் என்று எழுதுவதில்லை. படைப்புக்கான உந்துதல் ஏற்படும் நேரங்களில் எல்லாம் எழுதிக் கொண்டிருப்பான். நாங்கள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மற்றவர் படைப்புக்களை வாசிக்கின்றோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு எமக்கும் படைப்புக்கான உந்துதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். இதன் நோக்கம் கொப்பி பண்ணுவது அல்ல. குறித்த படைப்பின் வாசிப்பு அனுபவம் எமக்குள் இருக்கும் அனுபவங்களை எழுத வைக்கிறது. அது எமது சொந்த மொழியில் வருகிறது. அந்நேர உணர்வுநிலை, அவனின் மொழியாளுமை, கலைநுட்பம் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு நல்ல படைப்பை உருவாக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்த இலக்கியமாக இருந்தாலும் அதில் ஒரு பயிற்சி வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். கவிதை ஒன்றினை முதலில் எழுதுவதோடு அது முடிந்து விடுவதில்லை. செம்மைப்படுத்துதல் என்ற ஒன்று மிக முக்கியம். அதனுடாக சிலவேளை எனது கவிதைகளில் படிமம் குறியீடு என்பன இலாவகமாக வந்திருக்கலாம்.

நீங்கள் வாசித்தால் தெரியும் அ. முத்துலிங்கத்தின் ஒரு நான்கைந்து வருடங்கள் முந்தைய படைப்புக்கும் தற்போதைய அவரின் படைப்புக்கும் இடையில் சில வித்தியாசங்களை கண்டு கொள்வீர்கள். அவர் தனது கதைகளில் பயன்படுத்தும் உவமை மற்றும் உபகதைகள் பிறமொழியில் தான் பெற்ற அனுபவங்களை உள்வாங்கியதாக இருக்கும். அதேபோல்தான் எனது வாசிப்பு, எனக்குக் கிடைத்த சூழல், எனது கவிதைகளில் படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது போல் தெரிகிறது.

கடந்த பல வருடங்களுக்கு முன்னர் இருந்தது போல் அல்ல இன்றைய இலக்கியம். அது இன்று பன்முகத்தன்மையை ஏற்றுக்கொள்கிறது. நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளை உள்வாங்கிக் கொள்கிறது. சர்ரியலிசம், உளவியல் எல்லாம் இன்று இலக்கியத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவை எல்லாம் எங்கு எங்கு எத்தனை வீதத்தில் வரவேண்டும் என்பது படைப்பையும் படைப்பாளியின் மனநிலையையும் அவனது வாசிப்பையும் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது.

நீங்கள் செய்த புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வு பற்றிக் கூறுங்கள்?

புலம்பெயர் இலக்கியப்பரப்பில் பார்க்கவேண்டிய விடயங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்த வரையில் சில ஆரம்ப முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறேன்.

புகலிடத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் படைப்புக்களைப் பெற்றுக்கொள்வது இதன் முதல் வேலையாக இருக்கின்றது. அவை பற்றிய அறிமுகத்தை முன்வைப்பது அதன் இன்னொரு கட்டமாக இருக்கின்றது. ஏனையவை எல்லாம் அதற்குப் பின்னால்தான். 1983இல் இருந்து வெளிவந்தவற்றுள் சில படைப்புக்களைப் பற்றிய அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், அவை பற்றிய கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதியிருக்கிறேன். புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆளுமைகள் பற்றியும் நோக்கியுள்ளேன். இந்த வகையில் நான் அவ்வப்போது எழுதியவற்றை 'அலைவும் உலைவும்' என்ற நூலாகத் தொகுத்துள்ளேன். அந்நூல் இம்மாதம் வெளிவருகின்றது.

'20ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை புனைகதைகள்' என்ற முதுதத்துவமணி (M.Phil) ஆய்வேட்டினை 2006இல் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களின் நெறியாள்கையில் செய்து முடித்துள்ளேன். இதில் கடந்த கால்நூற்றாண்டாகக் புகலிடத்திலிருந்து வெளிவந்த படைப்புக்களை நோக்கியுள்ளேன்.

இவைதவிர கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்காக புகலிடத் தமிழ் நாவல்களை தனியாக நோக்கும் முயற்சியில் தற்போது முயன்றுள்ளேன். இன்றுவரை புகலிடத்திலிருந்து ஏறக்குறைய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள் / குறுநாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவை பற்றி முழுமையாக இதுவரை நோக்கப்படவில்லை. அதனூடாக புலம்பெயர் படைப்பாளிகளில் முக்கியமான சிலர் இனங்காணப்பட வேண்டியுள்ளனர். குறிப்பாக நாவல்களைப் பொறுத்தவரையில் ஷோபாசக்தி, செழியன், கருணாகரமூர்த்தி, இ. தியாகலிங்கம், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், விமல் குழந்தைவேல் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இந்நாவல்கள் ஊடாக புலம்பெயர்ந்த எமது சமூகத்தின் வாழ்நிலை, அவர்களின் பண்பாட்டுப் பேணுகை முதன்மையான விவாதப் பொருளாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

இவை எல்லாம் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் நான் மேற்கொண்டிருக்கும் சில முன்முயற்சிகள். மேலும் பல வேலைகளைச் செய்யவேண்டியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் அவை கைகூடும் என்று எண்ணுகிறேன்.

புலம்பெயர் கவிஞர்களில் 2000ற்குப் பின்னர் யார் யாரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவீர்கள்?

எப்பொழுதும் ஒரு படைப்பாளியை ஆண்டுக் கணக்கை வைத்து மதிப்பிட முடியாது. வேண்டுமானால் ஒரு வசதிக்காக குறுக்கிக்கொள்ளலாம்.

1983இல் இருந்து பல கவிஞர்கள் எழுதிவருகிறார்கள். அவர்களில் பலரும் பல்வேறு அரசியல் நெருக்கடியான காலங்களில் எழுதியவர்கள், மற்றும் சில விடயத்தை முதன்மைப்படுத்தியவர்கள் என்றெல்லாம் வேறுபடுத்திப் பார்க்கலாம்.

இலக்கியச் சூழலில் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பதே இங்கு முக்கியமாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் ஒவ்வொரு பிரச்சினைகள் மையப்பொருளாக இருந்துள்ளன. அதனை விவாதப் பொருளாக்கியும் அந்தக் காலங்களைப் பதிவுசெய்வதற்காகவும் பலர் முயன்றுள்ளார்கள்.

ஆரம்பகாலங்களில் எழுதிய சேரன், செழியன், செல்வம், இளவாலை விஜயேந்திரன், வ.ஐ.ச. செ. ஜெயபாலன், கி.பி. அரவிந்தன், அருந்ததி, பாலமோகன் (ரவி) போன்றோர் ஒரு கட்டத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்தார்கள். இன்னொரு கட்டத்தில் நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன்,

தா. பாலகணேசன், திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி, இளைய அப்துல்லா, பிரதீபா, மைத்திரேயி போன்றோரும் இப்போது இளங்கோ, வாசுதேவன் ஆழியாள், றஞ்சினி இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள். இப்படிக்கூறிக்கொண்டு போனால் அது ஒரு பட்டியற்படுத்தலாக இருக்கும். ஒவ்வொருவரிடமும் தனித்துவமான சில போக்குகள் இருக்கின்றன. அவை தனித்து நோக்கப்பட வேண்டியவை.

புதிதவர்கள் பலர் இணையத்தளங்களிலும் வலைப்பதிவுகளிலும் காத்திரமாக எழுதி வருகின்றனர். ஆனால் அவை தொகுப்பு வடிவம் பெறும்போதுதான் கூடுதலான வாசகர்களைச் சென்று சேர்க்குடியதாகவும் மதிப்பீட்டினை முன்வைக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும்..

புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள், ஈழத்துக் கவிஞர்கள் எல்லோருக்குமே அணிமேக்காலம் வரை போரியலே பாடுபொருளாக இருந்தது. போர் முடிந்து விட்ட சூழ்நிலையில் பாடுபொருள் எவ்வாறு மாறப் போகிறது?

புலம்பெயர் கவிஞர்கள் எல்லோருக்கும் போரியலே பாடுபொருளாக இருந்தது என்பதை முற்று முழுதாக ஏற்க முடியாது. அவர்களின் கவிதைகளில் போரியல் பற்றிப் பாடுவதும் ஒரு அங்கமாக இருந்துள்ளது. அடக்குமுறையையும் அதிகாரத்தையும் பொதுவாக எல்லோரும் தான் பாடினார்கள். மற்றும்படி அவர்கள் தாம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களையும் கூடப் பாடியுள்ளார்கள். அகதி அனுபவம், தொழிற்தள நெருக்கீடுகள், இனவாதம், நிறவாதம், பண்பாட்டு அதிர்ச்சி, தனிமை, அந்நியம், அனைத்துலக நோக்கு என்றவாறு அவர்களின் கவிதைப் பாடுபொருள் விரிந்து சென்றுள்ளது.

ஆனால் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் மழை விட்ட பின்னரும் தூறல் விட்டபாடிலை என்பது போல் எமது பிரச்சனைகள் இன்னமும் முழுதாகத் தீரவில்லை. மக்கள் மீளவும் தங்கள் சொந்த இடங்களுக்குச் செல்லவேண்டும். அவர்கள் இழந்தவை என்றுமே ஈடுகட்டமுடியாதவை. அது உயிராக இருக்கலாம். அல்லது அவர்கள் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்த சொத்துக்களாக இருக்கலாம்.

ஆனால் அந்தப் போரின் வடு இன்னமும் எங்களை விட்டு முழுதாக நீங்கிவிடவில்லை. மனங்கள் ஆற இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகும் என்பதும் தெரியாது.

எனவே அந்த போரின் வடுவும் மக்களின் வாழ்வுப் பிரச்சனைகளும் இன்னமும் கவிதைகளில் தொடரத்தான் செய்யும் என்று நினைக்கிறேன். எமது அடுத்த சந்ததிகளாவது இந்தக் காயங்களைச் சுமக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு காலங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளில் மாற்றங்கள் பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. அவை தீர்க்கப்படும்வரை அவை பற்றி இலக்கியங்களில் பதிவுபெற்றவண்ணம் இருக்கும். முரண்பாடு இல்லாமல் வாழ்க்கை இல்லைத்தானே. தமிழ் இலக்கிய வரலாறே இதற்குச் சான்றாகவுள்ளது.

தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்கள் ஈழத்து அறிஞர்களிடம் அணிந்துரை வாங்கிய காலம்போய் இன்று ஈழத்துக் கவிஞர்கள் சினிமாப் பாடலாசிரியர்களிடம் அணிந்துரை வாங்கி மகிழ்கிறார்கள். இத்தகைய போக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகரித்து வருகிறது. இது ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையா?

யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்ல. வேறு பிரதேசங்களிலும் இந்த நிலை உள்ளது. ஒன்றை நாங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் இலக்கியத்தில் வெகுஜனத்தன்மை. சீரியஸ் தன்மை என்ற இரண்டு போக்குகள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. வெகுஜனத்தன்மைக்கு பிரமுகத்தனமும் மலினமும் தொடர்ந்த வண்ணமிருக்கும். அதன் நோக்கமே வியாபாரம்தான். மற்றைய சீரியஸ் தன்மையில் காத்திரமும் சமூகநோக்கும் மேலோங்கியிருக்கும், பிரமுகத்தனத்திற்குப் பதிலாக ஒருவரின் ஆளுமையே முதன்மை பெற்றிருக்கும்.

இந்த இரண்டும் தனித்தனியே பயணிக்கும்போது பிரச்சனையில்லை. ஏனென்றால் எல்லாப் படைப்புக்களுக்குமே எப்போதும் ஒரு வாசகர் கூட்டம் இருந்துகொண்டிருக்கும். அதேநேரம் சமூக இயங்கியல் என்பதும் தனியே ஒரு பக்கத்தால் மட்டும் நிகழ்வதும் இல்லைத்தானே. அது சினிமாவாக இருக்கட்டும் இலக்கியமாக இருக்கட்டும். எல்லாவற்றுக்கும் ஒவ்வொரு பொறுப்புணர்வு

மற்றும் கடமைகள் இருக்கின்றன. இங்கு ஒரு வெகுஜன சஞ்சிகை தன் வாசகனுக்கு நல்ல விடயங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக காத்திரமான விடயதானங்களைச் சேர்க்கும்போது அந்த வாசகன் ஒரு தீவிரமான வாசிப்புநிலைக்கு வருவதற்கு சாத்தியம் உள்ளது. ஆனால் அதனை யார்தான் ஏற்படுத்துகிறார்கள். அதிகமானவர்கள் பணம் பண்ணுவதில் தான் குறியாய் இருக்கிறார்கள்.

இந்த இரண்டு போக்கையும் குழப்புபவர்கள்தான் ஒரு வகையில் பிரச்சினைக்குரியவர்கள். காத்திரமான ஒரு படைப்பைச் செய்துவிட்டு எதற்காகப் பிரபலங்களைத் தேடி ஓடவேண்டும். ஒரு மட்டமான படைப்புக்கு பிரபலமான ஒருவரோ அல்லது தீவிரமாக செயற்படும் ஒருவரோ அணிந்துரை கொடுப்பதால் அந்தப் படைப்பு முதன்மை பெறும் என்று நினைப்பது முட்டாள்தனம். நல்ல படைப்புக்கள் எப்படியாயினும் கண்டுகொள்ளப்படும். அது வாசகர்களைச் சென்று சேரும்.

சினிமாப் பாடல் ஆசிரியர்களைக் குறை சொல்ல முடியாது. இதற்குள் இருந்து வெளிவந்தவர்கள் கூட இருந்திருக்கிறார்கள். கவிஞர் கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் அதற்குப் பின்னர் மேத்தா, அப்துல் ரகுமான், கவிஞர் தாமரை ஆகியோர் இவ்விதத்தில் முக்கியமானவர்கள். மற்றும்படி இன்று எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நல்ல கவிஞர்கள் கூட அதிலிருந்து விடுபட முடியாமல் இருக்கிறார்கள்.

இலக்கியத்தில் இந்த நிலை நீடித்தல் ஆரோக்கியமான போக்கல்ல.

எமது படைப்பாளிகள் மற்றும் படைப்புக்களின் நிலை எவ்வாறு உள்ளது?

உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் எமது பல படைப்பாளிகள் தாங்கள் எழுதியவற்றையே திருப்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் மற்றும் இலக்கியத் தளத்தில் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் வாசிப்பதே மிகக் குறைவு என்பது அவர்களது பேச்சினூடாகவும் எழுத்தினூடாகவும் தெரிகிறது. யாராவது ஒரு குற்றம் கண்டுபிடித்துவிட்டால் மட்டும் தேடிப்பிடித்து தாம் பெரிய படிப்பாளிகள் போல் பந்தா காட்டுவார்கள். அதுவும் குற்றம் கண்டுபிடித்து அந்தப் படைப்பாளியை எந்தந்த விதத்தில் தமது சொந்த காழ்ப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தலாம் என்றே எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். இலக்கியத்தின் நவீன போக்குகளைக்கூட உணராத நிலையிலே எப்போதோ வாசித்ததைக் கொண்டுதான் பலர் இங்கு தம் நிலையை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் அவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்?

உண்மையில் இந்த நிலை மாறவேண்டும். இலக்கியவாதிகள் என்று கூறிக்கொள்பவர்கள் முதலில் ஈழத்துப் படைப்புக்களைப் படிக்க வேண்டும். அது நிறைவானதோ குறைவானதோ அதுபற்றிய கருத்துக்கள் வெளிவரவேண்டும். அதைவிடுத்து தனக்கு வேண்டியவரை தலையில் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாடுவதும் பிடிக்காதுபோனால் தமது காழ்ப்புணர்வைக் கொட்டுவதும் நீங்க வேண்டும் இது இப்போது மட்டும் புதிதானதுமல்ல. பாடசாலை மாணவர்களின் தமிழ் பாடத்திட்டத்தில்கூட இடைநிலைக்கல்விமுதல் உயர்தரம் வரை தரமான பாடத்திட்டம் அண்மைக்காலங்களில் புகுத்தப்பட்டிருப்பது இளையவர்களின் ஆற்றலை மேம்படுத்துவதற்காகவே. இதனை உணர்ந்து பலரும் ஒன்றிணைந்து செயற்பட வேண்டியுள்ளது. இல்லாது போனால் ஒரு வறண்ட இலக்கியத்தலைமுறைதான் எதிர்காலத்தில் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டியிருக்கும்.

ஆனால் பல புதியவர்கள் தற்போது இலக்கியத்தில் தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சியூட்டக் கூடியதாகவுள்ளது. மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். தீவிரமாக வாசிக்கிறார்கள். விவாதிக்கிறார்கள். உலக இலக்கியப் போக்குகளை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். இவை நீடிக்க முதிர்ந்த படைப்பாளிகளும் கூட ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டு எமது படைப்புக்கள் உலகத் தரத்துக்கு உயர பல பணிகளை தொடர்ச்சியாக செய்யவேண்டும். அது காலத்தின் கட்டாயமானதும் கூட. ஏனென்றால் எமது ஒருகட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் சர்வதேசியத் தளத்தில் இருந்துதான் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. அதுதான் புலம்பெயர் இலக்கியம். அதற்குச் சமாந்தரமாக ஈழத்திலும் படைப்புக்கள் முன்னோக்கி நகர வேண்டும்.

2009 நவம்பர் ஞானம் (ஆம் 08.114)

யாழ். வடமராட்சியின் வியாபாரி மூலை என்ற கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நடன கலாவித்தகர் ஸ்ரீமதி உமா ஸ்ரீதரன் அவர்கள் கடந்த பதினொரு வருடகாலமாக மலையகத்தின் தலைநகராம் கண்டி மாநகரில் சத்தியசாயி கலாலயம் என்ற பெயரில் நடனப் பள்ளியொன்றை நடத்தி வருகின்றார். மலையகத்தில் பரதநாட்டியக்கலை துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றமைக்கு திருமதி ஸ்ரீதரனும் முக்கியமான பங்களிப்பை வழங்கி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

யாழ் குடாநாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நீங்கள் கண்டி நகரில் நடனப்பள்ளியொன்றை அமைத்தமைக்கான பின்புலம் என்ன?

அரசு உத்தியோகத்தர் என்ற முறையில் இடமாற்றம் காரணமாகவே நான் கண்டிக்கு வந்தேன். அதன்பின் மலையகத்தில் கலைச்சேவை செய்ய விருப்பம் கொண்டமையால் நடனப்பள்ளியொன்றை உருவாக்கி வகுப்புகளை நடத்தத் தொடங்கினேன். எனக்கு உதவியாக எனது தங்கை யசோதாவும் நடன வகுப்புகளை எடுக்கின்றார்.

வகுப்புக்கள் நடைபெறும் இடம்?

இந்து இளைஞர் மன்றக் கட்டிடம், பேராதனை வீதி, கண்டி.

நீங்கள் ஒரு அரசு உத்தியோகத்தர் என்று கூறினீர்கள். அது பற்றிச் சிறிது கூறுங்கள்

நான் தலவாக்கலை தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் தாவர இனப்பெருக்கப் பிரிவில் பரிசோதனை உத்தியோகத்தராகப் பணியாற்றி வந்தேன். வார இறுதி நாட்களில் ஹட்டன் கிறீஸ்தவ தொழிலாளர் அமைப்பின் ஏற்பாட்டில் தலவாக்கலை நகரில் நடன வகுப்புக்களை நடத்தினேன். 1999ஆம் ஆண்டில் இடமாற்றாகிக் கண்டிக்கு வந்தேன்.

நீங்கள் நடனம் பயிலத் தொடங்கியதற்கு காரணகர்த்தா யார்?

சிறுவயதில் இருந்தே எனக்கு நடனக்கலையில் மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. எனது பாலர் பருவ நடனங்களை அவதானித்த அம்மாவின் அப்பா, தொழிலதிபர் மு. மு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எனக்கு பரத நாட்டியம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று அம்மாவிடம் கூறி அதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தார். அப்பாவும் இத்துறையில் என்னை ஊக்குவித்து வந்தார்.

ஞானம் சஞ்சிகைக்காக சந்திப்பு: கா. தவபாலன்

உங்கள் குரு யார்? அவர் எந்த வகையில் உங்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்கினார்?

எனது குரு திருமதி மங்கையற்கரசி ஆழ்வாப்பிள்ளை ஆவார். இவரிடம் நான் நாலு வயதிலிருந்தே பரதம் கற்கத் தொடங்கினேன். எனக்கு நடனத்தில் ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த பிடிப்பிற்கு இவரே காரணகர்த்தா ஆவார். அற்புதமான பெண்மணி. அர்ப்பணிப்பு, ஆக்கத்திறன், கடின உழைப்பு ஆகியவற்றை இவரிடமிருந்தே நான் கற்றுக்கொண்டேன். இவரது மறைவுக்கு பின்னர் இவரது நண்பியான திருமதி சாந்தினி சிவநேசன் அவர்களிடம் நடனம் பயின்றேன். மரபில் இருந்து வழுவாது படைப்புக்களை உருவாக்க வேண்டும். என்பதில் உறுதியாக இருப்பார். மிகச் சிறந்த நடனமணியும் ஆசிரியையும் ஆவார். மறைந்த மாமேதை திரு. சுப்பையாபிள்ளை அவர்களின் மகளே இவர். இன்றும்சுட இவர் நடனத்துறையில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றார்.

உங்கள் பெற்றோர் உங்கள் நடனத்துறை வெற்றிகளுக்கு எந்த அளவில் பங்குதாரராக இருக்கின்றனர்?

எனது தந்தை சிவராஜசிங்கம் அவர்கள் காணிப்பதிவுத் திணைக்களத்தில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். தாயார் ஆதிமூலம் அவர்கள் குடும்பத் தலைவி. எனது பெற்றோரின் பக்கபலமே இத்துறையில் நான் முன்னேற மிகவும் உதவியாக அமைந்தது. பாடசாலைப் பருவத்தில் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளிலும் வெளி அமைப்புகளின் போட்டிகளிலும் எனக்குக் கிடைத்த வெற்றிகளுக்குப் பெற்றோர்தான் காரணகர்த்தாக்கள் ஆவர்.

நீங்கள் அமைத்த நடனங்களுள் வரட்சி, வெள்ளம், புயல், யுத்தம் போன்று வித்தியாசமான கருப்பொருளை மையமாகக் கொண்ட ரசிகர்களிடம் வரவேற்பைப்பெற்ற நடன நிகழ்ச்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

1. “புலரும் பொழுதினிலே” கவிதைகளால் ஆக்கப்பட்டது. “இன்னாசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்நயம் செய்துவிடல்” எனும் குறளை மையமாகக் கொண்டே மறப்போம் மன்னிப்போம் எனும் பொருள் கொண்ட நடனம்.
2. அலைகள் :- வெற்றியடைய வேண்டுமெனில் எதிர் நீச்சல் போட வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தியது.
3. விடியலை நோக்கி:- போரின் துன்பமும், இடப்பெயர்வினால் மக்களுக்கு ஏற்படும் இடர்களும் பற்றியது.
4. அமைதியும், சமாதானமும் :- சமாதானத்தை வலியுறுத்திய ஆக்கம்.
5. இயற்கை :- இயற்கையின் சமநிலையைப் பேணாதுவிட்டால் மனித இனத்தின் மீது இயற்கை சினம் கொள்ளும்.
6. நிறங்கள் :- பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வில் ஏற்படும் நவரஸ சம்பவங்கள்.
7. குறள் :- திருக்குறளுக்கும் இசையமைத்து அதன்பின் துணையுடன் ஆடப்பட்ட நடனம்.

“கலாஞ்சலி” எனும் பெயரில் ஆண்டிறுதி நிகழ்ச்சிகளை நீங்கள் நடாத்துவதாக அறிகிறேன். இதுபற்றி ஞானம் வாசகர்களுக்கு என்ன கூற விருப்புகின்றீர்கள்?

“கலாஞ்சலி” எனும் பெயரிலான ஆண்டிறுதி நிகழ்வுகளை ஏறக்குறைய 2 1/2 மணித்தியால நிகழ்வாக நடத்துவோம். கடந்த 23.01.2010 இல் கண்டி இந்துக்கலாசார மண்டபத்தில் இக்கலை நிகழ்வுகளை இந்திய உதவித்துதுவர் கௌரவ ச. மு. மிஸ்ரா அவர்களின் தலைமையில் நடத்தினோம். சாஸ்திரீய நடனங்களும், கிராமிய நடனங்களும் வேறு புதிய ஆக்கங்களும் இதில் இடம்பெற்றன. நிகழ்ச்சிகள் ரசிகர்களால் வெகுவாகப் பாராட்டப் பெற்றமை மிகுந்த மனநிறைவைத் தந்தது.

உங்கள் மாணவ மாணவிகளின் திறமைகளை வெளிக்கொணரும் விதமாக அவர்களுக்கு வேறென்ன சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பீர்கள்?

கண்டி இந்திய உதவித் தூதராக நிகழ்ச்சிகள், இலங்கை இந்திய கூட்டு அமைப்பான SLICA வின் நிகழ்ச்சிகள், மற்றும் கலை கலாசார அமைப்புகளின் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றில் பங்குபற்றி எமது மாணவ மாணவிகள் தமது திறமைகளை வெளிக்காட்டியுள்ளனர்.

வருடாந்த கலை நிகழ்ச்சிகளின் போது மாணவ மாணவிகளின் பெற்றோரின் பங்களிப்பு எவ்வளவு அமைகின்றது?

பெற்றோர் பூரணமாக ஒத்துழைக்கின்றனர். அவர்களின் பக்கபலம், ஒத்துழைப்பு நிதியுதவி இன்றி இப்படியான நிகழ்ச்சிகளை மேடையேற்றுவது மிகவும் கடினம்.

உங்கள் மாணவ, மாணவிகளின் உயர்தர வகுப்புகளுக்கு நடனத்தை ஒரு பாடமாகத் தெரிவு செய்தோர் நடனத்துறையில் பட்டம் பெற்றோர் உள்ளனரா?

ஆம், நடன ஆசிரியைகளாகவும் இருக்கின்றனர்.

பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் என்பதன் வரலாலைக்கணம்?

மாணவர் நாட்டிய மார்க்கத்தில் அமையும் முக்கிய உருப்படிகளை சிறப்படன் அரங்கேற்றி தனது திறமையை இறைவன், குரு, சபையோர் முன் சமர்ப்பித்தல்தான் அரங்கேற்றம் எனலாம். மாணவர் தனது முறையான தொடர்ந்த பயிற்சிகளின் பின் அரங்கேற்றம்போது அவர் தரம் வெகுவாக உயர்வது கண்கூடு. பயிற்சி முழுமையற்றிருப்பின் அரங்கேற்றத்தினால் பயனேதும் இல்லை. அரங்கேற்றம் திறமை வெளிப்பாட்டின் ஆரம்பம் மட்டுமே ஆகும். அதைத் தொடர்ந்து மாணவர் தமது ஆற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

உங்கள் மாணவ மாணவிகளை நடனப் பரீட்சைகளுக்குத் தயார்ப் படுத்துகின்றீர்களா?

ஆம். வட இலங்கை சங்கீதசபைப் பரீட்சை, க. பொ. த சாதாரண தர, உயர்தர பரீட்சைகள் ஆகியவற்றுக்கு எனது மாணவ மாணவிகள் தோற்றுக்கின்றனர். சிறந்த பெறுபேறுகளையும் பெறுகின்றனர்.

நடன நிகழ்வொன்றின் வெற்றிக்கு ரசிகர்களின் வரவேற்பு எந்த அளவுக்கு முக்கியமானது?

கலைஞர்களின் படைப்புக்கள் ரசிகர்களைச் சென்றடைந்து வரவேற்பைப் பெறும்போதுதான் படைப்பு முழுமை பெறுகின்றது. தரமான ரசனையுணர்வு உடையவர்களால் படைப்புக்கள் ரசிக்கப்படுவது முக்கியமானது.

நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமைய என்ன உத்திகளை கையாள்கின்றீர்கள்?

நிகழ்ச்சிகளில் புதியவகைக் கருப்பொருளை மையமாகக் கொள்ளல், நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டு இருத்தல், நடனக் கலைஞர்களின் வயது, தோற்றம், நடனத்தில் அவர் கற்றுள்ள அளவு போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடன நிகழ்ச்சியை அமைத்தல் என்பன நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமைய உதவும்.

ஒரு சில நடன உருப்படிகளுக்குத் திரைப்படப் பாடல்களைப் பின்துணையாகக் கொள்வது பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

நல்ல கருத்துள்ள தரமான இசையமைப்புடன் கூடிய திரைப்படப் பாடல்களை நடன உருப்படிகளுக்குப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

எமது மாணவ மாணவிகள் இந்தியத் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று பரதம் பயின்று பட்டம் பெறுவதற்கான வசதி வாய்ப்புக்கள் பற்றி?

ஆம், இந்திய பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் பரதம் கற்றுப் பட்டம் அல்லது டிப்ளோமா சான்றிதழ் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இந்தியத்

தூதரகத்துடன் தொடர்புகொண்டு இதற்கான வசதி வாய்ப்புக்கள் அதிகரித்துக் கொள்வது நல்லது என்று நான் கருதுகின்றேன்.

பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சியின் வெற்றிக்கு கர்நாடக சங்கீதம் மற்றும் பக்கவாத்தியங்களும் எந்த அளவுக்கு முக்கியமானவை?

நடன நிகழ்ச்சி சிறப்பாக அமைய கர்நாடக சங்கீதமும், பக்க வாத்தியங்களும், ஒலி, ஒளி, மேடை அமைப்பு, ஆடை அலங்காரம் ஆகிய அனைத்துமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

உங்கள் கணவர் பிள்ளைகள் பற்றி!

எனது கணவர் விவசாயத் திணைக்களத்தின் பேராதனை தலைமைக் காரியாலயத்தில் உதவிப் பணிப்பாளராகப் (கணக்கு கிளை) பணியாற்றுகின்றார். எனது கலைச் சேவைக்கு இவர் பூரண ஒத்துழைப்பையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வருகின்றார். இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள், மூத்தமகன் பிரவீனன் கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியில் தரம் 13இலும், இளைய மகன் சுரேன் தரம் 10இலும் கல்வி பயில்கின்றனர். இருவருமே கர்நாடக சங்கீதத்தில் திறமைசாலிகளாக இருக்கின்றனர். தற்போது மிருதங்கமும் பயிலத் தொடங்கியுள்ளார்கள்.

பரத நாட்டியத் துறையில் நீங்கள் ஆற்றிய சேவைக்காக கௌரவிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் எவை?

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கத்தாலும், “காமினி பொன்சேகா ஞாபகார்த்த” அமைப்பாலும் விருதுகள் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளேன்.

ஞானம் சஞ்சிகை பற்றி என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள்?

சத்தியசாயி கலாலயத்தின் ஆண்டிறுதி கலை நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகள் ஞானம் சஞ்சிகையின் “சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்” என்ற பகுதியில் நீண்ட காலமாகவே பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றமை தொடர்பில் ஞானம் ஆசிரிய பீடத்தினருக்கு எனது நன்றிகளை முதற்கண் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஞானம் சஞ்சிகையின் தொடர்பாளர் (பேராதனை) மூலம் பிரதிமாதமும் முதலாவது வாரத்தில் ஞானம் எங்கள் கரங்களை வந்தடைகின்றது. நாங்களும், அம்மா, அப்பா, தங்கை ஆகியோரும் இச் சஞ்சிகையினை ஆர்வத்துடன் வாசிப்பது வழக்கம். இதில் வெளிவரும் ஆக்கங்கள் தரம் மிக்கவையாக இருக்கின்றன. இத்தகைய சிறந்த கலை இலக்கிய சஞ்சிகையில் எனது நேர்காணல் பிரசுரிக்கப்படுகின்றமை தொடர்பாக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

வேலைப் பளுவின் மத்தியிலும் இவ்வளவு நேரம் பொறுமையாக இருந்து இந்த நேர் காணலில் கலந்து கொண்டமைக்காக என் சார்பிலும் ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரிய பீடம் சார்பாகவும் நன்றிகூறி விடைபெறுகின்றேன். வணக்கம்

இந்த நேர்காணலை ஒழுங்கு செய்தமை தொடர்பாக உங்களுக்கும், ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் டாக்டர் ஞானசேகரன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைக் கூறி விடை பெறுகின்றேன்.

2010 ஜூன் ஞானம் (ஆத்ம் 08.121)

1-10-2011 அன்று பவளவிழா அகவையை எய்தும் பிரபல திறனாய்வாளர் கே.எஸ் சிவசுப்ரமணியன் அவர்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாக அன்னாரது நேர்காணலைத் தருவதில் ஞானம் மகிழ்ச்சியடைகிறது

தாங்கள் பவளவிழா அகவையை எய்திய நிலையில் இதுவரை காலமும் தாங்கள் மேற்கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகளை எவ்வாறு சுயமதிப்பீடு செய்கிறீர்கள்?

இது ஒரு எக்கச்சக்கமான கேள்வி. ஏனெனில் என்னால் சுயமதிப்பீடுகளைச் செய்ய முடியாதிருக்கிறது. இவற்றைப் பிறரே செய்ய முடியும்.

“இலக்கிய முயற்சிகள்” என்னும்போது “இலக்கியத்தரமான” படைப்புகளை எழுதியவன் என்றும் பொருள்படும்.

இலக்கிய வகைகளுக்குள் அடங்கக்கூடிய சிறுகதைகளை (இவை “இருமை” என்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன) (1958 - 1965 காலப்பகுதியில் எழுதியதுண்டு)

இக்கதைகள் கொழும்புவாழ் மேல்பட்ட சமூகத்தினரின் உளவியல் சார்ந்த கதைகளாகவே பெரும்பாலும் அமைந்திருந்தன.

அக்காலப் பகுதிகளில் இத்தகைய கதைகளை எழுதியவர்களின் எண்ணிக்கை விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியதாகவே இருந்தது.

அக்கதைகளைப் “பத்திரிகை ரகக்” கதைகளாகவே நான் இன்றும் கணிப்பேன், ஆயினும் அவை நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட செட்டான கதைகள் எனவும் விபரிப்பேன்.

அவற்றுள் “இலக்கியச் சுவை” உண்டோ என்பதைப் பிறரே எடுத்துக் கூறமுடியும். சில எழுத்தாள நண்பர்கள் திறனாய்வு நோக்கில் பாராட்டியமை நினைவிற்கு வருகிறது.

(2) இக்கதைகள் தவிர சிறுசிறு கவிதைகளையும் 1960களின் முற்பகுதியில் எழுதினேன். இவற்றை எழுதியதற்கான காரணம், அந்நாட்களில் மேலைத் தரிசனங்களிலும், இந்தியத் தத்துவ தரிசனங்களிலும் அதிக ஈடுபாடுடையவனாக நான் இருந்தமையே.

1959இல் “எழுத்து” என்ற திறனாய்வு ஏடு அறிமுகமாகியது. தொடர்ந்து “வானம்பாடி” இதழும் சிறிது காலம் வந்து கொண்டிருந்தது. இவற்றில் எல்லாம் New Poetry, Verse Libre என்ற மேனாட்டு இலக்கியப் பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்தி “புதுக் கவிதை” என்ற பிரயோகம் அறிமுகமாகியது.

நானும், அந்தப் பிரயோகத்தைப் பயன்படுத்திச் சிலவற்றைப் “புதுக்கவிதைகள்” என்ற பெயரில் பிரசுரித்தேன்.

சிந்தாமணி பத்திரிகையில், “புதுக்கவிதை” தவிர்க்க முடியாதது என்றும் வாதிட்டேன்.

பின்னர்தான் கவிதை, கவிதையேயன்றி வேறொன்றும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

“புதுக்கவிதை” என்ற பெயரிலே சுலோகங்கள், கவிதைப் பண்புகளின்றிப் புற்றீசல்கள்போல பிரசுரமாகி வந்தன. இத்தகையவற்றை நான் காலக்கிரமத்தில் வெறுத்து வந்துள்ளேன்.

அமரர் எச்.எம்.பி.முகிதீன் அவர்கள் இத்தகைய சுலோகங்களுக்கு ஆதரவளித்து “தினகர”னில் பிரசுரித்து வந்தார்.

அந்த விதமான ஊக்குவிப்பினால், “புதுக்கவிதை” எழுதுபவர்கள் என்ற பெயரில் கவித்துவமேயில்லாத சொற்சிலம்பங்களையும், நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத கோஷங்களையும் கிளப்பிப் பலர் எழுதிவரத் தொடங்கினர். அந்த எச்சசொச்சங்களாக இன்றும் பலர் “புதுக்கவிதை”களை எழுதி வருகின்றனர். இவர்களுக்கெல்லாம் அப்துல் ரகுமானும், மேத்தாவும் பெரிய ஆதர்சக் கவிஞர்கள். “இரவிலே வாங்கினோம் விடியவில்லை” என்பது கவித்துவம் வாய்ந்தது என இந்தப் புதுக்கவிதையாளர்கள் தீவிரமாகவே நம்பினர்.

இது இவ்வாறிருக்க, 1960களின் முற்பகுதியில் நான் எழுதிய கவிதைகளைப் படித்துப் பார்த்த தமிழறிஞர்கள் இ.இரத்தினமும், நவாலியூர் நடராசனும் ஒருமுறை அவர்களின் ஆதிக்கத்திலுள்ள சாகித்திய இலக்கியக்குழுக் கூட்டம் ஒன்றில் எனது “புதுக்கவிதை” களைப் படித்துக்காட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் இந்த நிகழ்ச்சி இடம்பெற்றது.

(3) “இலக்கிய முயற்சிகள்” என்று கேட்டபடியால், எனது “சிறுகதைகள், கவிதைகள்” பற்றி இதுவரை கூறினேன். மூன்றாவது முயற்சியாக எனது திறனாய்வு முயற்சிகளைக் குறிப்பிடலாம். “திறனாய்வு” என்று வரும்பொழுது நான் ஏனைய அறிஞர்கள், திறனாய்வாளர்கள், “விமர்சகர்கள்” போன்று ஆழமாகவும், விரிவாகவும் எழுதுவதில்லை என்பதை முதலில் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களைத்தான் நிதானத்துடன் எழுதி வந்திருக்கிறேன். Academic பாணியில் எழுதுவதை வேண்டுமென்றே தவிர்ந்து வந்திருக்கிறேன். “அக்கெடெமிக்” வகுப்பினருக்கும், சாதாரணமான இலக்கிய ரசனையுடைய வாசகர்களுக்கும்மிடையிலான பாலமாகவே இருந்து வருகிறேன். எனது திறனாய்வு எப்படிப்பட்டது என்பதையறிய இதுவரை எழுதப்பட்ட 27 நூல்களில் 25 உங்களுக்கு உதவும். இதற்குமேல் எனது திறனாய்வு இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுவதற்கு வேறொன்றுமில்லை. என்னையும் திறனாய்வாளர் என்று நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் அதற்கு நன்றி.

திறனாய்வு என்பது தமிழ்ச்சொல் எனவும் அதற்கு இணையான வடசொல்லே விமர்சனம் எனவும் தங்களது ‘திறனாய்வு என்றால் என்ன?’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருள்ளீர்கள். ஆனால் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் தமது ‘விமர்சனச் சிந்தனைகள்’ என்ற நூலில் திறனாய்வு என்பது திறனை அல்லது மேன்மையினை அறிந்து கொள்ளும் முயற்சி என்றும் விமர்சனம் என்பது நிறைகளையும் குறைகளையும் எடுத்து நோக்கும் ஒரு மதிப்பீடு எனவும் இரண்டும் வேறு வேறானவை எனக் குறிப்பிடுகிறாரே. தங்கள் கருத்து என்ன?

நீங்கள் சரியாகவே எடுத்துக் கூறியது போல “திறனாய்வு” தமிழ்ச் சொல், “விமர்சனம்” வடமொழிச்சொல். இது சொல்லைப் பற்றிய விவகாரம்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறுவது சரியான விளக்கம். அவர் கூறியதுபோல “விமர்சனம்” என்ற சொல் சுட்டி நிற்கும் (Function) பணி வேறு.

இங்கு “கண்டனம்” மேலோங்கி நிற்கும் என்பது எனது கணிப்பு. தவிரவும் ஆக்க பூர்வமாக அத்தகைய “விமர்சனங்கள்” பெரும்பாலும் அமைவதில்லை என்பதும் எனது அவதானிப்பு. இங்கு முரண்பாடான கருத்து எதுவுமேயில்லை. பொருள்கொண்டு விளக்குபவர்கள்தான் குட்டை குழுப்புக்கின்றனர்.

இதுவரை நான் எழுதிய 27 தமிழ் நூல்களில் இந்தக் கேள்விக்கான பதில்களை வாசகர்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தாங்கள் பேராசிரியர் கைலாசபதி பற்றி எழுதுகையில் “அழகியலும் இலக்கியத்துடன் இணைந்ததுதான் என்று கூறுபவர்கள் சமுதாயப் பார்வைக்கு எதிரானவர்கள் என்று

கைலாசபதி தப்பாகக் கணிக்கிறார்” எனவும், க.நா.சு வை கைலாசபதி கண்முத்ததை ஏற்காமலும் “தோணி வருகின்றது முன்னுரையில் கைலாசபதி மஹாகவி பற்றிக் குறிப்பிடாதது விசனிக்கத்தக்கது எனவும் குறிப்பிடும் நீங்கள் பேராசிரியர் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் இத்தகைய விமர்சனங்களை முன்வைக்காதது சரியானதா?

நீங்கள் கூறுவது சரியானது தானா? பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்த பின்னர் வெளிவந்தது எனது நூல், அதில் சேர்க்கப்பட்ட கட்டுரைகள் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவை என்பதைத் தங்கள் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வரலாமா?

நீங்கள் இவ்வாறு என்னைக் கேட்பது, நீங்கள் எனது பாரபட்சமற்ற இலக்கிய நோக்கைச் சந்தேகிப்பது போல் தெரிகிறது.

எனது இலக்கிய வாழ்நாளில், பக்கச் சார்பு இல்லாமலே எமது எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை அணுகி வந்துள்ளேன்.

எனது அணுகுமுறைகளை அறிந்துகொள்ள எனது நூல்களைத் தேடிப்படித்துப் பார்க்கவும். கைலாசபதி அவர்கள் தமக்கேயுரிய மார்க்சியப் பார்வையில் தமது கணிப்புகளைத் தெரிவிக்கையில், அக்கால கட்டத்தில், சில போக்குகளை முறியடிக்க இந்தத் தந்திரோபாயத்தைக் கடைப் பிடித்திருக்கலாம்.

கைலாசபதி போன்றே, சிவத்தம்பி, செ.கணேசலிங்கன், எச்.எம்.பி.முசுகதீன், இளங்கீரன், பிரேம்ஜி, முகம்மது சயீம் போன்ற மார்க்சிய விமர்சகர்களும் சிலவேளைகளில் “கண்டு கொள்ளாமை”, “கள்ள மௌனம்” போன்றவற்றைக் கடைப் பிடித்திருக்கலாம். விமர்சனம்” திறனாய்வு என்பன முழுக்க முழுக்க Objective ஆக இருப்பது கடினம்தான்.

வரலாற்றுப் பார்வை, சமூகநோக்கு, அழகியல் அக்கறை ஆகிய மூன்றையும் ஒன்றுக்கொன்று அனுசரணையாகவும், ஒன்றையொன்று பின்னிச் சார்ந்தவையாகவும் கொண்டு கலை இலக்கியங்களை ஆராய்தலே சிறப்பானதாகக் கருதும் தாங்கள் நமது நாட்டில் நிலவிவந்த விமர்சன முறையில் எத்தகைய குறை நிறைகளைக் காண்கிறீர்கள்?

நீங்கள் எனது நூல்களை வெகு உன்னிப்பாகப் படித்திருக்கிறீர்கள் என்பதை அவதானித்து மகிழ்கிறேன்.

இலங்கையின் “விமர்சன முறை”களில் எத்தகைய குறைநிறைகளையும் நான் அவதானிப்பதில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கிறேன். ஒவ்வொரு “விமர்சக”ரும் தத்தமது பார்வையில் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பர். இது அவர்களது சுதந்திரம். “போற்றுவார் போற்றட்டும் தூற்றுவார் தூற்றட்டும்”, என்னைப் பொறுத்த மட்டில், நான் எனது வழிகளில் திறனாய்வு சார்ந்த பத்திகளையும், மதிப்பீடுகளையும் எழுதி வருகின்றேன். சிலர் ஏற்பர். சிலர் ஏற்கார். சிலர் எள்ளி நகையாடுவர். சிலர் ஆழமில்லை என்பர். சிலர் மேலோட்டமாக எழுதுபவர் என்பர். சிலர் தாம் அண்மையில்தான் தமிழ்மொழி மூலம் அறிந்துகொண்ட, காலவாதியான மேனாட்டு “இஸம்”களை அளவு கோலாகக் கொண்டு எனது எழுத்தைக் கட்டவிழ்க்க முயல்வர். புதிய எழுத்தாளர்கள் என்மீது எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துவர். சிலர் தமக்குரிய இடம் பொதுஜனங்களிடையே பரவலாகப் பேசப்படவில்லை என்பதாலும் அங்கீகரிக்கப்படாததனாலும், காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டவர்களாய் இருப்பதும் வெளிப்படை.

காலத்துக்குக் காலம் விமர்சன முறைகள் விரிவடைந்து போகின்றன என்பது உண்மையே ஆயினும் “புதுவரவுகள்” என்று கூறக்கூடியவர்கள் அடிப்படைகளைப் புறக்கணித்துத் தத்தமது பார்வைகளைத்தான் பதிய வைக்கின்றனர். பாவம் ஆசிரியன் இவர்களுடைய பார்வையில் “இறந்து” விட்டான்.

சி.சு. செல்லப்பாவின் எழுத்து சஞ்சிகையிலேதான் முதன் முதலில் மு.வரதராசனாரின் நூல்பற்றிய விமர்சனப் பாங்கான கட்டுரையை எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். அன்றைய காலகட்ட விமர்சன அணுகு முறைக்கும் இன்றைய விமர்சன முறைகளுக்கும் உள்ள எத்தகைய மாற்றங்களை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்?

இல்லையே! நான் அப்படிக்கூறவேயில்லை. “நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசனாரின் இடம்” என்ற கட்டுரைத் தொடரை ஆரம்பித்து வைத்தவர் காவலூர் ராசதுரை. அவர் எழுதியதனடிப்படையில், மு.வரதராசனாரின் நாவல் எதனைப் பற்றியும் எனது திறனாய்வை எழுதும்படி தினகரன் ஆசிரியராகவிருந்த க.கைலாசபதி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். எனவே மு.வ.வின் “நெஞ்சில் ஒரு முள்” என்ற நாவல் பற்றி நான் “எழுத்து” இல் அல்ல “தினகரன் வார மஞ்சரி”யிலேதான் எழுதினேன். எனது கட்டுரையின் தலைப்பு “கானகத்தே பூத்த வண்ணமலர்” என்பதாகும்.

எனது திறனாய்வுக் கட்டுரை 1969 இல் வெளி வந்தது. அப்பொழுதுதான் மேனாட்டுத் திறனாய்வு சார்ந்த அணுகுமுறைகள் மெல்லமெல்ல ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறைக்கும் வரத் தொடங்கின.

Practical Criticism என்ற முறையிலிருந்து, மார்க்சியத் திறனாய்வு முறை பரவத் தொடங்கி, இப்பொழுது சிலரிடையே “கட்டுடைப்பு விமர்சனம்” செல்வாக்கு கொண்டிருக்கிறது.

இவை மாறி மாறி மாற்றத்திற்கு உட்படும் போக்குகளுள் ஒன்றாகிப் பின்னர் இந்த Fad மங்கிப் போய்விடும்.

உலகில் எதுவுமே நிச்சயமில்லை என்பது தாங்கள் அறிந்ததே.

முற்போக்கு விமர்சகர்கள் முதலில் சோஷலிச யதார்த்த வாதம் பற்றிப் பேசிவிட்டு பின்னர் விமர்சன யதார்த்த வாதம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்கள். இது தொடர்பான தங்களது கருத்து யாது?

உண்மையைக் கூறுவதாயின் எனக்கு இந்த விமர்சகர்கள் பற்றியோ “வாதங்கள்” பற்றியோ விரிவாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதனைத் தெரிந்து கொள்ளும் விருப்பமோ, புரிந்து கொள்ளும் பக்குவமோ எனக்கில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

இலங்கையில் முகம்மது சமீம் தொடக்கம் பல புதிய “விமர்சகர்கள்” தான் இக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்கக் கூடியவர்கள். ஒருவேளை பேராசிரியர்கள் கிருஷ்ணராஜா, சபா ஜெயராசா, எம்.ஏ.நு.:மான், சி.சிவசேகரம், லெனின் மதிவானம் போன்றவர்களிடமிருந்து இதற்கான பதில்களைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

காலத்துக்குக்காலம் யாவுமே மாறுவது போல, இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகளும் மாறுபட்டு வருகின்றன.

நீங்கள் கூறும் “முற்போக்கு விமர்சகர்கள்” இலங்கையில் ஒருவிதமாகவும், தமிழ் நாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் வேறுவிதமாகவும் தமது பார்வைகளைச் செலுத்தி வருகின்றனர்.

தீவிர “கொம்யூனிஸ்ட்” பார்வையிலிருந்து தமிழ் நாட்டின் ஞானி, தி.க.சிவசங்கரன், ராஜ் கௌதமன் போன்றவர்கள் தரமான திறனாய்வுகளைத் தந்து வந்தனர். பின்னர் அ.மார்க்கு (ஒரு விதத்தில் தமிழவனும் கூட) மற்றும் “தலித்” இலக்கியம் சார்ந்த திறனாய்வாளர்கள் வேறு பார்வை கொண்ட (கட்டுடைப்பு) திறனாய்வாளர்கள் விமர்சகர்களாக இயங்கி வருகின்றனர்.

இலங்கையில் பெரும்பாலான முற்போக்கு விமர்சகர்கள் மேனாட்டு “இலம்”களைத் தழுவி எழுதுபவர்கள் அல்லர். சபா ஜெயராசா இந்த இலம்மகள் பற்றிப் புலமை கொண்டிருந்தாலும், நிதானமாக தமது பணியைச் செய்து வருகிறார். மதுகுதனன் “கட்டுடைப்பில்” அக்கறை காட்டுபவர்.

வீரகேசரி, நவமணி, தி ஜலன்ட் ஆகிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் முறையே இணை ஆசிரியர், பிரதம ஆசிரியர், சிறப்பம்ச - பண்பாட்டுத் துறை ஆசிரியர் பதவிகளை வகித்துள்ளீர்கள். இக்கால கட்டங்களில் இப்பதவிகளினூடாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தாங்கள் ஆற்றிய பணிகள் பற்றி...?

இப்பதவிகளை நான் வகித்தமை பற்றி யாருமே பேசாத நிலையில், தாங்கள் இவற்றை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தமைக்கு நன்றி. இந்த ஊடகங்களிலும், இலங்கை அரசு வானொலி, ரூபவாஹினி போன்றவற்றிலும் நான் பதவிகளை வகித்துள்ளேன். “டெயிலி நியூஸ்” என்ற

ஆங்கில நாளிதழிலும் “Artscope” பகுதிகளுக்கும் பொறுப்பாகவும் இருந்திருக்கிறேன் என்பதையும் இங்கு பதிவு செய்ய அனுமதியுங்கள்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இதழியலாளர்கள் ஆற்றிய பணிகள் பற்றி யாருமே அக்கறை கொள்ளாதது ஒரு புறமிருக்க, என்னைப் பொறுத்த மட்டில் “வளர்ச்சிக்கு” அறிந்தோ, அறியாமலோ “பணிகள்” ஆற்றியுள்ளேனோ என்பதை நான் அறியேன். அக்கறையுள்ளவர்கள் தான் இதற்குப் பதில் அளிக்கவேண்டும். “கள்ளமௌனம்”, “கண்டு கொள்ளாமை”, “கண்டனப் பார்வை” கொண்டவர்களுக்கு எனது தற்பெருமையை ஜீரணிக்க மனம் வருமோ என்பதும் மற்றொரு முக்கிய விஷயம். இல்லாவிட்டால், வெகுஜன ஊடகப் பயிற்சிகளுக்கு வரும் ஆர்வலர்களுக்கு, எனது விரிவுரைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அது நடக்கவில்லை. இருந்தபோதிலும் பேராசிரியர் J.B.திலாநாயக்க கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில மொழி விரிவுரையாளராகவும், அமரர் க.சிவகுரு நாதன் அதே பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழி விரிவுரையாளராகவும் என்னை ஏற்றுக் கொண்டனர். பின்னர் வந்த அப்பல்கலைக்கழக ஏற்பாட்டாளர்கள் என்னை அறியமாட்டார்.

அதே போல, இலங்கை மன்றக் கல்லூரி, Aquinas பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி, இதழியல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஓரிரு விரிவுரைகளை நடத்த அந்த நிலையங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னை அழைத்ததுமுண்டு.

தமிழ், ஆங்கில ஊடகங்களில் நான் பணியாற்றியபோது, THE ISLAND என்ற ஆங்கில இதழில் CULTURE என்ற பகுதிக்கு ஆசிரியனாக இருந்து சிங்கள, தமிழ், ஆங்கில எழுத்துக்கள் தொடர்பான கட்டுரைகளையும், பேட்டிகளையும் பிரமுகர்களிடமிருந்து பெற்றுப் பிரசுரித்தேன். நிறையவே “GLEANINGS” என்ற பத்தியில் எழுதினேன். இந்த கலை, இலக்கியம் தொடர்பான எனது பங்களிப்புகள் “ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி”க்கு நேரடியாக உதவினவா நான் அறியேன்.

ரூபவாஹினியில் “ஊர்க்கோலம்” என்ற கலை நிகழ்ச்சித் தொகுப்பை வழங்கி வந்தேன். சில பேட்டிகளிலும் கலந்து கொண்டேன்.

ஆங்கில வானொலியில், “The Arts Magazine” என்ற நிகழ்ச்சியை வாராவாரம் தொகுத்து வழங்கியதுடன், நானும் பல நிகழ்ச்சிகளில் எனது கலை இலக்கிய மதிப்பீடுகளை ஒலிபரப்பி வந்தேன்.

தமிழ் வானொலியில், திரைப்பட விமர்சனம், புத்தக மதிப்புரை, இலக்கியப் பேச்சுகள் போன்றவற்றை ஒலிபரப்பியதுடன், “கலைக் கோலம்” போன்ற நிகழ்ச்சியிலும் எனது கணிப்புகளை ஒலிபரப்பி வந்தேன். இவை கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவினவா என்பதை “விமர்சகர்கள்” ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

“வீரகேசரி”யில் இணை ஆசிரியராக வெறும் பதவியே எனக்கு இருந்தது. அதன் ஆசிரியர் அதிகாரத்தை நான் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பாததால், நான் விலகிக் கொண்டேன். மதியார் தலைவாசல் மிதிக்க வேண்டாம் எனப் பிரிந்து சென்றேன். அந்தப் பத்திரிகையில் “எண் திசைக் கோலங்கள்” என்ற பத்தி, “பண்பாடு” என்ற கலை இலக்கியப் பக்கம் என்பவற்றை நடத்தி வந்தேன். புனைபெயரில் அரசியல் கட்டுரைகளும் எழுதி வந்தேன். இவை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவினவா? நமது கண்டனக் காரர்களை (விமர்சகர்களை)த்தான் கேட்க வேண்டும்.

“நவமணி” என்ற வார ஏட்டின் ஸ்தாபக ஆசிரியர் நான்தான் என்பதை மறுத்து இருட்டடிப்புச் செய்தவர்கள் சிலர். நான் எனது எழுத்து மூலம் அப்பத்திரிகைகளில் “கலை, இலக்கியப் பணி” செய்தேனோ என்பதை அறிய பிற்தான் கூறவேண்டும். நவமணியில் இருந்து நான் விலகிக் கொள்வதற்கு முதல் காரணியாய் இருந்த ஓர் எழுத்தாளர் Sub Editor இடம்தான் இக்கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும்.

இப்படிப் பற்பல இடர்கள், “கண்டு கொள்ளாமை”, “கள்ளமௌனம்” போன்றவற்றினால் நான் பாதிக்கப்பட்ட போதும், நான் தொடர்ந்து எனது பத்தி எழுத்துக்கள் மூலமும், எனது 27 தமிழ் நூல்கள், இரண்டு ஆங்கில நூல்கள் மூலமும் என்னைப் பிரபல்யப்படுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

2008ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தலைசிறந்த ஆங்கிலப்பத்திரிகை எழுத்தாளன் என்ற விருது எனக்கு வழங்கப்பட்டதை நினைவுகூரலாமா?

காலம் தீர்மானிக்கும் எனது பணிகள் உண்மையில் “பணிகள்”தானா, அல்லது சுயவிளம் பரங்கள்தானா என்பதை.

வானொலியில் செய்தி ஆசிரியனாகவும் ஒலிபரப்பாளனாகவும் சிலகாலம் பணியாற்றி யுள்ளீர்கள். இன்றைய தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிப் பின்னணியில் நமது நாட்டு ஒலிபரப்புத் துறை பற்றிய பார்வை யாது?

இலங்கை வானொலியில் பகுதிநேர தமிழ் அறிவிப்பாளராக 1966இல் வர்த்தக ஒலிபரப்பிலே பதவி வகித்தேன். பின்னர் தேசிய சேவையில் 1970 - 1972 காலப் பகுதியில் அறிவிப்பாளராகவும், செய்தி வாசிப்பாளராகவும் இருந்துவந்தேன். 1972 முதல் ஆங்கில பகுதிநேர அறிவிப்பாளனாகவும் இருந்துவந்ததுடன் செய்தி வாசிப்பாளராகவும் இருந்து வந்தேன். இப்பொழுது ஆங்கில பகுதிநேர அறிவிப்பாளராக ரேடியோ ஸ்ரீலங்காவில் சமயாசமயம் வர்த்தக ஒலிபரப்பில் குரல் கொடுத்து வருகிறேன்.

பகுதி நேர அறிவிப்பாளராக வருமுன்னரே, இளைஞர் மன்றம், கிராம சஞ்சிகை, பேச்சு போன்ற பகுதிகளின் பங்களித்து வந்துள்ளேன். திரைப்பட புத்தக விமர்சனங்களையும் செய்து வந்துள்ளேன். “கலைக் கோலம்” போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலும் எனது பங்களிப்பு இருந்து வந்தது. கல்வி ஒலிபரப்பிலும் சில தொடர் பேச்சுக்களை அளித்து வந்துள்ளேன்.

Dan தொலைக்காட்சியிலும் “வெற்றி” வானொலியிலும் என்னைப் பேட்டி கண்டனர். ரூபவாஹினி I.T.N. போன்ற ஒலிபரப்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் பேட்டிகளில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். “ஊர்க் கோலம்” என்ற நிகழ்ச்சியை முதற் தடவையாக அளிக்கை (Presentation) செய்தேன். “சக்தி” நிலையத்தினரின் கல்வி ஒலிபரப்பு ஒன்றிலும் நீதிபதியாகக் கலந்து கொண்டேன். இப்பொழுது புதியவர்கள் இந்நிலையங்களில் பொறுப்பேற்றிருப்பதனால் அவர்களுக்கு என்னைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லை. “கண்டு கொள்ளாமையும் - கள்ள மௌனமும்” தலை தூக்கியிருக்கும் இவ்வேளையில் நாமெல்லாம் சருகுகள்போல் ஒதுக்கப்பட்டாயிற்று. போகட்டும்.

இனி, உங்கள் கேள்விக்கு வருவோம். “இன்றைய தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிப் பின்னணியில் நமது நாட்டு ஒலிபரப்புத்துறை பற்றிய பார்வை யாது?” என்பதே தங்கள் கேள்வி. நீங்கள் கூறுவது போல தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி என்பது வரவேற்கத்தக்கது. எனது பார்வை என்னவென்றால் இன்று Broadcasting Etiquette எனப்படும். ஒலி, ஒளி பரப்பு நாகரிக அணுகுமுறை எல்லாம் கைவிடப்பட்டு, இளைய பரம்பரையினரின் அபிலாஷைகளை மாத்திரம், அவர்களுடைய நெறிமுறை தவறிய போக்குகளுக்கு அனுசரணையாக இருப்பது தான் கவலை தருகிறது. இவற்றுள் மொழி வளம், விஷய ஞானம், உச்சரிப்புத் திறன் ஆகியவை பெரும்பாலும் கைவிடப்பட்ட போக்கே காணப்படுகிறது.

இலங்கை வானொலி செய்திப் பிரிவில் தமிழ் செய்தி மொழி பெயர்ப்பாளன், உதவி ஆசிரியன் தரம் 02, அதன்பின் செய்திப் பொறுப்பாசிரியன் DUTY EDITOR பதவிகளில் பணியாற்றினேன்.

முதலில் ஆங்கிலப் பிரதிகளே மூலப் பிரதிகளாக இருந்து அவற்றை ஒலிபரப்புத் தமிழில் தரும்பணியிருந்தது. பின்னர் ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் கீழிறக்கப்பட்டு சிங்களம் மூலப் பிரதியாக அமைந்தது.

தமிழ் செய்தி அறிக்கைகளைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பொருத்தமானதாகத் தயாரித்தோம். பின்னர், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூலப் பிரதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தலைப்புச் செய்திகளின் முக்கியத்துவங்களை எமது விருப்புரிமையின் பிரகாரம் தொகுத்து செய்தி வாசிப்பவர்களிடம் ஒப்படைப்போம். மகேசன், ராசையா, வி.நவரத்தினம், காசி நவரத்தினம், நான் ஆகியோரே முன்னர் செய்திகளைத் தயாரித்தோம். இப்பொழுது புதியவர்கள் அந்தப் பணிகளைச் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சிங்களம் தெரிந்திருப்பது ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது.

இலங்கை, மாலைதீவு, ஓமான், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் நீங்கள். அந்நாடுகளில் மாணவர்களுக்கு இலக்கியம் கற்பித்தலில் ஏற்பட்ட அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆசிரியத் தொழில் தொடர்பாக நான் பெற்ற அனுபவங்கள் அதிகம். ஏனெனில் நான் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியன் அல்லன். அந்தத் தொழிலுக்கு நான் வந்ததே ஓர் Accident (விபத்து) தான், இலங்கையின் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் தற்கால ஆங்கில இலக்கியம், கலைகள் பற்றி நான் 1960 கள் முதல் எழுதி வந்ததை அவதானித்த சில கல்விமான்கள் (S.J.சாமுவேல், பந்துல கொடிகார) தங்கள் கல்லூரிகளில் மஜிதியா ஸ்கூல் - மாலே, மாலைதீவு) (ஸ்ரீலங்கன் ஸ்கூல் - மஸ்கட், ஓமான்) ஆங்கிலம், ஆங்கில இலக்கியம் (லண்டன் GCE O/L) ஆகிய பாடங்களைப் போதிக்கும்படி என்னை அழைத்தார்கள்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளிவாரி மாணவனாக நான் ஆங்கிலம், தமிழ், மேலைப் பண்பாடு ஆகிய பாடங்களுக்குத் தோற்றி B.A. பரீட்சையில் தோன்றிச் சித்தியடைந்ததும் வரப்பிரசாதமாய் அமைந்தது.

லண்டன் பரீட்சைகளுக்குப் பாடப் புத்தகங்களாக அமைந்தவை பெரும்பாலும் எனக்குப் பரிச்சயமானவையாக இருந்ததும் அனுகூலமாயிற்று.

எனவே இப்பாடங்களைப் போதிப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டேன். சம்பிரதாய ஆசிரியனாக இல்லாமல் ஒரு Communicator ஆக நான் ஆங்கில இலக்கியத்தைப் போதித்தமை - அதாவது Multi Disciplinary அணுகுமுறையில் போதித்தமை அதியுச்ச வெற்றியை அளித்தது. மாலேயிலும் மஸ்கெட்டிலும் எனது மாணவர்கள் வகுப்புக்கு எனது வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றனர்.

நீங்கள் Facebook ஐப் பார்ப்பீர்களானால், என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு எனக்கு மரியாதை செலுத்துபவர்கள் எனது பழைய மாணவ, மாணவிகளே அதிகம்.

இப்படியிருக்கையில், 2002ஆம் ஆண்டு முதல் 2004 வரை அமெரிக்க நிரந்தர பிரஜையாக இருந்த பொழுது ஒஹையோ மாநிலத்தின் இரண்டாவது பெரு நகரமாகிய சின்சினாட்டியில் உள்ள Forest Hill மாவட்ட உயர்நிலைப் பாடசாலைகளில் மாற்று ஆசிரியராக (Substitute Teacher) நியமனம் பெற்றேன். அதாவது, நிரந்த ஆசிரியர்கள் Leave எடுக்கும் பொழுது, அவர்களுக்காகப் பணிக்கப்படும் பாடசாலைகளில் ஆங்கிலம் மாத்திரமன்றி, எல்லா விதமான பாடங்களையும் படிப்பிக்கும் பணி கொடுக்கப்பட்டது.

நிரந்தர ஆசிரியர் பதவி வகிக்க வேண்டும் என்றால் M.A.பட்டமும் கல்வி Diploma வும் தேவை. என்னிடம் வெறும் B.A. மாத்திரம் இருந்ததனால் Substitute Teacher ஆக ஒரு நேர்முகப் பரீட்சை மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

தெரிவு செய்யப்பட்ட 22 பேரில் நான் மாத்திரமே வெள்ளை நிறத்தவன் அல்லன்.

எனது ஸ்ரீலங்கா B.A. சான்றிதழை நியூயோர்க் அரசு நிறுவனம் ஒன்றிற்கு அனுப்பி, அவர்கள் மதிப்பீடு செய்து, எனது பேராதனியா பல்கலைக்கழக B.A. அமெரிக்க Four years Liberal Arts Degreeக்குச் சமமானது என்று அனுமதி தந்தார்கள். அதன் பின்னரே நான் அமெரிக்கப் பாடசாலைகளில் Substitute Teacher ஆகப் பணிபுரிந்தேன்.

இந்த அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுவதானால் ஒரு சிறிய புத்தகமே எழுத வேண்டியிருக்கும்.

இந்த நாடுகளில் படிப்பிக்கும் முறை இலங்கையில் படிப்பிக்கும் முறைக்கு மாறானது. இலங்கையிலும் அலித்தியா, கொழும்பு தெற்கு, Gateway ஆகிய சர்வதேசக் கல்லூரிகளிலும் ஆங்கிலமும், ஆங்கில இலக்கியமும் படிப்பித்து வந்துள்ளேன்.

இப்பொழுதும் Colombo South International Colloge ஆங்கிலமும் ஆங்கில இலக்கியமும் படிப்பிக்கும் அதே வேளையில், ஆங்கிலப் பகுதித் தலைவராகவும் இந்த ஆண்டு மே மாதம் முதல் பணியாற்றி வருகிறேன்.

ஓமானிலும் மொழித்துறைத் தலைவராகவும் (ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ், உருது) பணிபுரிந்தேன்.

லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் GCE O/A Level பரீட்சைகளை இலங்கையில் நடத்தி வருகின்றனர். இப்பொழுது EDEXEL எனப்படும். பாடங்களுக்கு ஏற்ப நான் ஆங்கிலம் (Specification A) ஆங்கில இலக்கியம் ஆகியவற்றை 9ஆம், 10ஆம், 11ஆம் வகுப்புகளில் படிப்பித்து வருகிறேன்.

இங்குள்ள மாணவர்கள் சிறப்பாகப் பயில்கிறார்கள். மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அக்கறையின்றி வகுப்புக்கு வருகிறார்கள். காலத்தின் கோலம்து.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் தாங்கள் தொடர்ச்சியாகவும் செம்மையாகவும் நீண்ட காலமாக எழுதி வருகிறீர்கள். தமிழ் தெரியாத ஆங்கிலம் தெரிந்த வாசகர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக அறிந்து கொள்வதற்குத் தங்கள் எழுத்துக்கள் பெரிதும் துணை புரிகின்றன. இந்த எழுத்துக்கள் பிறமொழி இலக்கியக்காரர்களில் எத்தகைய வரவேற்பைப் பெறுகின்றன?

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் மாத்திரமல்ல, உலகக் கலைகள், ஆங்கில மொழி வாயிலான உலக இலக்கியங்கள் பற்றியும் நான் பல தசாப்தங்களாக எழுதி வருவதை தமிழ் பேசும் மக்கள் அதிகம் அறிந்திலர். அவர்கள் கூறுவதெல்லாம், “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு இவர் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்” என்பதே.

உண்மையைக் கூறுவதானால் தமிழ்மொழி தெரிந்த தமிழ், முஸ்லிம்கள் வரவேற்பதைவிட, ஆங்கிலம் தெரிந்த சிங்களவரும், பிறமொழி நாட்டவர்களுமே மதிப்புக் கொடுத்து என்னுடன் தொடர்பு கொள்கிறார்கள். தமது படைப்புகளை எனது கணிப்புக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். இலங்கையில் நடைபெறும் ஆய்வில் இலக்கிய மகாநாடுகளில் என்னையும் பேசும்படி அழைக்கிறார்கள். இது தமிழ் மக்களுக்கு அதிகம் தெரியாது. தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் எனது ஆங்கில எழுத்துக்களைப் பொதுவாகப் படிப்பதில்லை ஓரிருவர் மாத்திரம், மனம் திறந்து பாராட்டுவார்கள். அவ்வளவே

ஆனால், பிறமொழி இலக்கியகாரர் தமிழனாகிய எனக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பு என்னை இறும்புதெய்ய வைக்கிறது.

இதற்கெல்லாம் காரணம் நான் எழுதும் தளர்ந்த ஆங்கில எழுத்து நடையே. THE ISLAND, DAILY NEWS பத்திரிகைகளில் கலை இலக்கியப் பகுதிகளுக்கு பொறுப்பாய் என்னை நியமித்துப் பலன் கண்டதே இதற்குச் சான்று. சுருங்கக் கூறினால், ஆங்கில இலக்கியம் மாத்திரமல்ல, தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் பயன்பெற பிறமொழிகாரர் என்னைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

நீங்கள் “A Subliminal Assault” என்ற கவிதையை எழுதி அமெரிக்காவில் சிறந்த கவிதைக்கான பரிசினைப் பெற்றீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்?

அமெரிக்காவிலே, வட மத்தியக் குளிர் பிரதேசமாகிய ஓஹையோ மாநிலத்தின் இரண்டாவது பெரிய நகரமாகிய சின் சினாட்டியில் 2002 - 2004 காலப் பகுதியில் நிரந்தரப் பிரஜையாக வசித்து வந்தேன். Green Card உம் பெற்றுத் தொழில் பார்க்கும் தகுதியும் பெற்றிருந்தேன். தூரதிரஷ்ட வசமாக, விடுமுறைக்கு கொழும்பு வந்த பொழுது, காலவரையையும் மீறி இங்கே தங்கி விட்டேன். உரிய நேரத்தில் அமெரிக்கா திரும்பத் தவறியதனால் எனது Green Card ஐ அமெரிக்கத் தூதரகத்திடம் ஒப்படைக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

அமெரிக்காவில் நான் வசித்த பொழுது, பனிமழையை நேருக்குநேர் கண்டு அனுபவித்து அதன் அழகையும், அது என்னுடலைப் பாதித்த விதத்தையும் மனதிற் கொண்டு ஒரு கவிதையை American Society of Poets நடத்திய போட்டிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அக்காலத்தில் நான் ஓர் இலங்கைத் தமிழன் என்றும், அமெரிக்கா ஓர் புதுமைக் கண்டமாயினும், மனுக்குலம் என்பது எங்கும் ஒன்றே என்ற பொருள்படவும் அக்கவிதை அமைந்தது. அதனை வெற்றிக்குரிய கவிதையாக SNODGRAS போன்ற அமெரிக்கக் கவிஞர்கள் அடங்கிய குழு தெரிவு செய்து, பரிசைப் பெற அமெரிக்காவின் தெற்கு மாநிலம் ஒன்றிற்கு அழைத்தார்கள். தூரம் காரணமாக நான் அங்கு போகவில்லை. பின்னர் அப்பரிசாக சான்றிதழ் ஒன்றையும், ஒரு பெரிய கோப்பையையும் சின்சினாட்டிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அக்கவிதையைத் தொடர்ந்து வேறு சில ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் நான் எழுதியுள்ளேன். கடந்த ஓகஸ்ட் மாதம் கொழும்பில் இடம்பெற்ற Commonwealth literary Conference இல் எனது ஆங்கிலக் கவிதைகளைப் படிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். நானும் படித்துப் பாராட்டுக்களைத் தமிழரல்லாதவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன்.

தமிழில் மரபுக் கவிதைக்கு யாப்பு இலக்கணம் இருப்பதுபோல ஆங்கிலக் கவிதைகளுக்கும் (Meter, Rhymes) இலக்கணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் புதுக்கவிதை என்று வரும்போது, ஆங்கிலக் கவிதைக்காரர்கள் 'பாடுபொருளில்' உடைப்பை ஏற்படுத்த தமிழ்க் கவிதைக்காரர்கள் இலக்கண மீறலில் உடைப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் கவிதை எழுதியவர் என்ற முறையில் இதுபற்றிய உங்கள் அவதானத்தைக் கூறுங்கள்?

ஆங்கில, தமிழ் கவிதைகள் பற்றிய உங்கள் கணிப்பு உங்களுக்கே உரியது. எனவே அதுபற்றிக் கருத்துக் கூறாமல், இருமொழிகளிலும் கவிதை உள்ளடக்கம், உருவம் போன்றவற்றில் ஓரிரு நூற்றாண்டுகளாக மாறிவருவதை நாம் காணலாம். இவை பற்றி விளக்க நீண்ட ஆய்வுக்கட்டுரை, எழுத வேண்டியிருக்கும்.

“அவதானம்” (Caution) என்ற சொல்லைத் தவிர்த்து “அவதானிப்புகள்” (Observations) என்று பார்க்குமிடத்து இரு மொழிகளிலும் நல்லதும், கெட்டதுமாகப் பல கவிதைகள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. தமிழைப் பொறுத்தமட்டில், கவிஞர் திறனாய்வாளர் இ.முருகையன் கூறியதுபோல, பெரும்பாலானவை கவிதைப் பண்புகள் என்று பாரம்பரியமாக ஏற்றுக்கொண்ட பண்புகளுக்கு இணக்கமான “கவிதை”களாக இல்லாமல் “வெளி ஒதுக்கிய கவிதைகளாகவே” இருக்கின்றன.

பாடுபொருள்கள் மாத்திரமன்றி பாடப்படும் முறைகளும், வடிவங்களும் மாறியுள்ளன. மாறி வருகின்றன. இருந்தபோதிலும், மரபோடு இணைந்த விதத்தில் புதுப் பார்வை கொண்ட, புது வடிவங்களில் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலர் நன்மதிப்புப் பெறும் கவிதைகளை எழுதிவருகின்றனர்.

சுலோகங்கள் இப்பொழுது பெருமளவு குறைந்துவிட்டன. கவித்துவமாகச் சிறுசிறு துளிகளில் FaceBook இல் பலர் எழுதுவதை அவதானித்து வருகிறேன். இலக்கியச் சிற்றேடுகள் சிலவற்றிலும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய நல்ல கவிஞர்கள் உள்ளடக்க விஸ்தரிப்பிலும், உருவப் புதுமைகளிலும் எழுதி வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரம், வைரமுத்து மற்றும் புதியவர்கள் சினிமாப் பாடல்களாக மனதைக் கவரும் கவிதைகளை எழுதி வருகின்றனர்.

புதுக்கவிதையில், ஒளிவு மறைவுகள், பழமங்கள் இருண்மைகள் சொற்செட்டுகள் இல்லாமல் சமுதாய உணர்வும் வெளிப்பாடான பரிமாற்றங்களும் இருக்குமானால் அவற்றைக் கவிதைகள் எனக் கருதமுடியாது எனக் கருதுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆரம்பகாலத்தில் க.நா.சு., கி.சு.செல்லப்பா, வெங்கட் சுவாமிநாதன், தருமுகிவராமு போன்றோர் இவர்களில் முக்கியமானவர்கள். இது தொடர்பான தங்களது கருத்து என்ன?

“புதுக்கவிதை” என்று சொல்லப்படுவது பற்றியோ, “மரபுக்கவிதை” என்று சொல்லப்படுபவை பற்றியோ பலர் தத்தமது அறிவு அனுபவம் ஆகியனவற்றிற்கேற்ப கருத்துகள் தெரிவிப்பது இயல்பு. அவை, அவரவர் அபிப்பிராயம் அல்லது பார்வை என்று மாத்திரமே நாம் அக்கருத்துக்களைப் படிக்கிறோம். நீங்கள் குறிப்பிடும் பெயர்களைக் கொண்டவர்கள் நீங்கள் குறிப்பிடுவதுபோல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருப்பதாக நான் இதுவரை அறியவில்லை. நீங்கள் குறிப்பிடும் “ஒளிவுமறைவுகள், படிமங்கள், இருண்மைகள், சொற்செட்டுகள்” ஆகியன புதுக்கவிதையில் இருப்பதாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்.

அதேபோல “சமுதாய உணர்வும், வெளிப்படையாக பரிமாற்றங்களும்” கவிதையில் இருக்கக் கூடாது என்று நீங்கள் குறிப்பிடும் பிரமுகர்கள் கூறியிருப்பதாக உங்கள் மூலம்தான் தெரியவருகிறது. அப்படி மடைத்தனமாக அவர்கள் கூறியிருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

இது சம்பந்தமாக எந்தவித கருத்தும் சொல்ல எனக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆயினும் பொதுப்படையாகக் கூறுவதானால், சமூகத்தின் Complexities ஐ சுட்டிக் காட்ட பல்வேறு உத்திமுறைகள் கவிதையில் இடம்பெறுகின்றன.

தமிழில் மரபுக்கவிதை எழுதுபவர்கள் இலங்கையிலும் இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலும் இருக்கிறார்கள். மரபில் அமைந்த சம்பிரதாயமான நிகழ்ச்சிகளையும், அவற்றின் பாதிப்புகளையும் சித்தரிக்கும் கவிதைகளை இலங்கையரும் எழுதியிருக்கின்றனர்.

புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்ட அண்மைக்காலக் கவிதைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

சினிமா பற்றிய நிறைய விமர்சனங்களை எழுதியுள்ளீர்கள். உலகத் திரைப்பட விழாக்கள் பலவற்றில் பங்கு பற்றியுள்ளீர்கள். உலக சினிமாக்கள் பலவற்றைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள். தற்போது Digital Filming, Computer Graphic போன்ற வற்றின் பிரயோகம் காரணமாக திரைப்பட வடிவமே மாறுதலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. படைப்பின் மையம் சிதறடிக்கப்படும் பின்நவீனத்துவப் பாணியில் வெளியுலகில் சினிமாக்கள் வரத் தொடங்கி யிருக்கின்றன. இது பற்றிய தங்களது கணிப்பு யாது?

ஒரு காலத்தில் (1960களில் வாராவாரம்) இலங்கை வானொலியில் “திரைப்பட விமர்சனம்” செய்ததுண்டு. அபூர்வமாகச் சில தமிழ்ப்படங்கள் பற்றிய எனது பார்வையை வெளிப்படுத்தியது உண்டு. ஆனால், பொதுவாக சினிமாவின் இலக்கணங்கள் பற்றித்தான் அதிகம் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதியதுடன் நான் பார்த்த பிறமொழிப் படங்கள் பற்றித்தான் கூடுதலாக எழுதியிருக்கிறேன். “பின் நவீனத்துவப் பாணி” என்று ஒன்று இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. காலத்துக்குக் காலம் உள்ளடக்கமும், உருவமும் மாறி வருவதுபோல உலக சினிமாவும் மாற்றத்துக்கு உட்பட்டு வருகின்றது. புதிய புதிய உத்திகள், புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புக்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி தமிழ் சினிமா மாத்திரமன்றி, உலக சினிமாவும் மாறி வருகின்றது.

“பின் நவீனத்துவம்” என்று நீங்கள் குறிப்பிடுவது Modernism என்றழைக்கப்பட்ட பண்புகளைத் தொடர்ந்து அந்த புதிய நவீனத்துவப் போக்கினைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என நினைக்கிறேன். இந்தவிதமான போக்குகள் பற்றி “அரைவேக்காட்டு அறிஞர்கள்” என்ன கூறுகிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரிவதில்லை. இந்தக் கேள்விக்கு அவர்கள்தான் ஏதோ பதில் அளிப்பார்கள். என்னால் முடியாதிருக்கிறது என்பதை எற்றுக் கொள்ளவே வேண்டும்.

என்னையும் பொருட்படுத்தி “ஞானம்” இதழ் ஆசிரியராகிய நீங்களே பேட்டி கண்டதற்கு மிக்க நன்றி.

2011 ஒக்டோபர் ஞானம் (இதழ் 08.137)

1

தாங்கள் கல்வி, நுண்கலை, இலக்கியம் எனப் பல்துறை ஆளுமை மிக்கவராக இருக்கிறீர்கள். இந்தப் பின்னணியில் தாங்கள், தங்களை எவ்வாறு அடையாளப்படுத்த விரும்புகிறீர்கள்?

“அடையாளப்படுத்தல்” என்பது பலநிலையில் வெவ்வேறு பொருள் தரக்கூடிய ஓர் எண்ணக்கரு. எடுத்துக்காட்டாக உளவியலில் (அ) உடல் மொழிவழி (ஆ) உளச் செயற்பாடுகள் வழி (இ) மனவெழுச்சிக் கோலங்கள் வழி (ஈ) மொழியாட்சி வழி (உ) உறுபண்புகள் (TRAITS) வழி (ஊ) ஆக்கத்திறன் வழி (எ) உள்ப்பாங்கு (ATTITUDE) வழி (ஏ) உளச்சார்பு (APTITUDE) வழி என்றவாறு அடையாளப்படுத்தல் விரிவடைந்துசெல்லும்.

சமூகவியலிலே அடையாளம் என்பது கூட்டுநிலை அடையாளம், தனி மனித நிலை அடையாளம் என்று விரிவடையும். நாம் ‘தமிழர்’ என்பது கூட்டுநிலை அடையாளம். தனிமனித நிலையில் தனித்துவமான பங்களிப்பு யாதாயினும் என்னால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தால் அது தனிமனித அடையாளம்.

அடையாளப்படுத்தல் என்பது ஒரு சமூகச் செயற்பாடு. அதாவது சமூக வாழ்க்கையே அடையாளப்படுத்தலை உருவாக்கி வந்துள்ளது.

முதலாளிய சமூகத்தில் அடையாளப்படுத்தல் என்பது சுரண்டல் நோக்கிலே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. தனியுரிமைப் பொருளாதாரம் இந்தச் செயற்பாட்டை அதிக அளவில் முன்னெடுத்து வருகின்றது. அடையாளப்படுத்தலும் பொருள் வேறுபடுத்தலும் இலாப நோக்கில் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன.

“பயமுறுத்தல்” என்ற எதிர்வலு முன்னேறும் பொழுது அடையாளப்படுத்தலின் தேவை எழும். எடுத்துக்காட்டாக இனரீதியான பயமுறுத்தல் எழும்பொழுது பாதிப்புக்கு உள்ளான இனம் தமக்குரிய அடையாளங்களைப் பலப்படுத்த முயலும்.

இன்றைய நிலையிலே தோற்றம் பெற்றும் வளர்ச்சியுற்றும் வரும் “புலச்சிதறல்” என்பது அடையாள நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்து வருதலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற் கூறியவற்றின் எழுபுலத்திலேதான் தங்கள் செவ்வி வினாவுக்குரிய விடையைக் கூறவேண்டியுள்ளது. கல்வி, நுண்கலை,

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

இலக்கியம் முதலாம் துறைகளில் எனது ஆக்கங்கள் மீது “பயமுறுத்தல்கள்” எழாதிருக்கும் நிலையில் என்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் தேவை கிளம்பியெழவில்லை.

நீங்கள் கல்வியியல் பேராசிரியராக அறியப்பட்டுள்ளீர்கள் கல்வியியலுக்கு வந்த பின்னணி பற்றிக் கூறங்கள்.

கல்வி என்பது மிகவும் விரிந்த ஒரு பொருள். அது வாழ்க்கை முழுவதும் தொடர்ந்து செல்லும் ஒரு செயல்முறை (LIFE LONG PROCESS). அது பலவாறு பாசுபடுத்தி நோக்கப்படும். வரன்முறைக் கல்வி, வரன்முறைசாராக் கல்வி, தனியாள் கல்வி, கூட்டுக் கல்வி, தற்செயற் கல்வி, நேர்க்கல்வி, நேரில் கல்வி, தொலைக்கல்வி, கணினியிணைப்புக் கல்வி (ON LINE EDUCATION) நனவு நிலைக் கல்வி, நனவிலி நிலைக்கல்வி (அதாவது கனவிலும் ஒருவர் கற்றுக் கொள்ள முடியும்) என்றவாறு விரிவடைந்து செல்லும்.

தமிழ்ப் பாரம்பரியத்திலும் இன்றைய உலகின் அறிவுப் பொருளாதாரச் சூழலிலும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் கல்வியின் முக்கியத்துவம் சிறுவயதிலிருந்தே ஊட்டப்பட்டு வருகின்றது.

கல்வி பற்றிய மனப்பதிவுகள் சிறு வயதிலிருந்தே நிரப்பப்படுகின்றன. அவ்வாறான பதிவுகள் நேர் நிலையிலும் ஊட்டப்படுகின்றன. எதிர்நிலையிலும் (NEGATIVE) ஊட்டப்படுகின்றன. நேர்நிலையில் ஊட்டப்படுபவை தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் ஒருவிதத்தில் எனது கிராமமாகிய இணுவிலின் பண்பாட்டுச் சூழலும், கற்றோரதும் கலைஞர்களது அணுகுமுறைகளும் நேர்நிலை ஊட்டல்களுக்கு இட்டுச் சென்றன.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் நான் படித்தவேளை கல்வியியல் பற்றிய எண்ணக் கருவை ஆங்கில மொழியில் அமரர் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் எடுத்துரைத்தார். யாழ். மத்திய கல்லூரியில் படித்த வேளை அந்த எண்ணக் கருவுக்கு எ.ஈ தம்பர் என்ற பெரும் அறிஞர் வலுவூட்டினார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பயின்றகாலை கல்விமாணிச் சிறப்புப்பட்டக் கற்கை நெறி முதன்முதலாக அங்கே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கல்வியியலிலே விதந்து பேசப்படும் ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கிய பேராசிரியர் ஜே. ஈ. ஜயசூரியா அவர்கள் அந்தக்கற்கை நெறியைத் திட்டமிட்டு ஆரம்பித்தார்.

புதுமை நாட்டத்தில் ஈடுபாடுகொண்ட நானும் நண்பர் சோ.சந்திரசேகரனும் அந்தப் புதிய கற்கை நெறியிலே சேர்ந்து கொண்டோம். இருவரும் புகழ்பெற்ற மார்ஸ் விடுதியில் ஒரே அறையிலே வாழ்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் கற்றோம்.

பின்நாளில் நானும் அவரும் கல்வியியல் பேராசிரியர்களானோம். ஒரே அறையில் இருந்து ஒரே துறையைக் கற்றோர் அதே துறையில் பேராசிரியர்களாக வந்தமை இலங்கையின் உயர்கல்வி வரலாற்றிலே நிகழ்ந்த அபூர்வமான நிகழ்ச்சி.

கல்வியியல் துறையில், எந்தத் துறையில் தங்கள் கவனம் அதிகமானது?

கல்வியியல் என்பது பலகிளைகளைக் கொண்ட ஒரு பெருந்துறை, சில பல்கலைக் கழகங்களில் அது தனித்துறையாகவும் வேறு சில பல்கலைக்கழகங்களில் ஒரு பீடமாகவும் இயங்கி வருகின்றது. அதேவேளை கல்வியியலுக்குமட்டுமுரிய பல்கலைக்கழகங்களும் உள்ளன. கல்வியியலுக்குரிய உயர் நிறுவகங்களும் (INSTITUTES) இயங்கிய வண்ணமுள்ளன.

கல்வியியலில் கல்விக் கோட்பாடுகள், கல்வித்தத்துவங்கள், கல்வி உளவியல், சூழ்நிலை உளவியல், பாடசாலை உளவியல், கல்விச்சீர்மியம், கல்விவழிகாட்டல், கலைத்திட்ட ஆக்கம், கல்வித் திட்டமிடல், கல்வி முகாமைத்துவம், ஒப்பியற்கல்வி, கற்பித்தலியல், கல்விப் புள்ளிவிபரவியல், கல்விக் கணிப்பீட்டியல், கல்வி வரலாறு, கல்வி நுட்பவியல், ஆசிரிய வாண்மையியல், கல்விச் சமூகவியல், கல்விச் சட்டவியல், என்றவாறு பல்வேறு உட்பிரிவுகளும் சிறப்புத்துறைகளும் வளர்ந்தவண்ணமுள்ளன.

கல்விப் பேராசிரியராக இருப்பவர்களுக்கு அனைத்துத்துறைகளும் பற்றிய மூலாதாரமான அறிவு அவசியம். கல்வியின் குறிப்பிட்ட ஒரு துறையிலே பொதுவான அல்லது ஜனரஞ்சகமான ஒரு வினா எழுப்பப்படும்பொழுது அது தனது துறைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று கூறி ஒரு பேராசிரியர் ஒதுங்கிவிட முடியாது.

பொது நிலையிலிருந்து குறிப்பிட்ட ஒரு துறையில் ஆழ்ந்து ஈடுபடும் ஒரு புலமையாளராகவும் ஒரு பேராசிரியர் தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இவை ஒரு பேராசிரியரின் இரு பரிமாணங்கள் என்று குறிப்பிடப்படும்.

யாழ்ப்பாணத்துப் போர்ச்சூழலும் பல்கலைக்கழக ஆளணியின் பற்றாக்குறையும் கல்வியியலின் பல்வேறு பாடங்களிலும் விரிவுரைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய நெருக்குவாரமும் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஈடுபடவேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தியது, இரவுபகலாகக் கண்விழித்து அனைத்துத் துறைகளிலுமுள்ள நூல்களைப் படித்து புதுமைப்படுத்தலையும் இற்றைப்படுத்தலையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதேவேளை எனது சிறப்புத்துறையாகிய கல்வி உளவியலில் ஆழ்ந்து நிற்கவேண்டியும் ஏற்பட்டது.

கல்வியியல் துறையில் ஏராளமான நூல்களை எழுதியுள்ளீர்கள் இதற்கான அழிப்படை உந்துதல்கள் யாவை?

கல்வியியல் என்பது தமிழுக்குப் புதியதோர் அறிவுப் புலமும் புலமைப்புலமுமாகும். கல்வி பற்றிய கருத்துக்கள் தமிழ் இலக்கியங்களிலே விதந்து பேசப்பட்டிருந்தாலும் அது ஒரு கற்கை நெறியாகப் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் அறிமுகமாயிற்று.

ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகள் திறக்கப்பட்டவேளை கல்வியியல் என்ற தனித்துறை பற்றிய பிரக்கை உருவாக்கம் பெற்றது.

தொடர்ந்து ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளை அரசும், பல்வேறு சமய நிறுவனங்களும் திறக்கலாயினர். சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்கள் பெண்களுக்கென ஓர் ஆசிரியர் கலாசாலையை இணுவிலில் உள்ள மருதனார்மடத்திலும் ஆண்களுக்குரிய ஒரு கலாசாலையை திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வளாகத்திலும் திறந்தார். சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தினர் ஓர் ஆசிரிய கலாசாலையைத் திருநெல்வேலி முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலை வளாகத்திலே திறந்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையினர் ஒரு கலாசாலையைக் கொழும்புத் துறையிலே இயக்கி வந்தனர். புரொட்டெஸ்தாந்தினர் நல்லூரில் ஒன்றை இயக்கி வந்தனர். கோப்பாய், அட்டாளைச்சேனை, தர்க்காநகர், பலாலி, முதலாம் இடங்களில் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலைகள் இயங்கத் தொடங்கின.

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிகளின் உருவாக்கம் கல்வியியற் கல்வியை மேலும் விரிவாக்கியது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் முதலியவற்றில் கல்வியியற் கற்கைகள் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கின.

இவ்வாறான பெரும் வளர்ச்சியும், பாய்ச்சலும், கல்வியியல் நூல்களுக்கான தேவையைத் தூண்டியெழச் செய்தன. இத்துறையில் முன்னோடிகளான சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரனார், அதிபர் இராமநாதபிள்ளை, வணபிதா தனிநாயகம் அடிகளார், பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம், பேராசிரியர் ச.முத்துலிங்கம் முதலியோர் ஆரம்ப முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

அவர்களின் அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்து நூலாக்கப் பணி என்னால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இப்பணியை முன்னெடுப்பதற்கு ஆரம்பத்திலே தூண்டுதல் தந்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்களை மறக்க முடியாது. மேலும் வெளியீட்டுப் பணியை உற்சாகப்படுத்திய சதபு. பத்மசீலனையும், செ.மதுசூதனனையும் மறக்கமுடியாது.

உங்களுடைய எழுத்துக்களும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களது எழுத்துக்களும் விளங்குவதில்லை என்று ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. இதற்கான தங்களது நியாயப்பாடு அல்லது விளக்கம் என்ன?

அறிவு தொடர்பான தவறான கருத்துக்களும் எடுகோள்களும் எங்கள் மத்தியில் நிலவுதலின் வெளிப்பாடே “விளங்கவில்லை” என்ற சோம்பேறித்தனமான குரல்.

ஆங்கில மொழியியல் விளங்காத பகுதிகளைச் சிரமப்படும் சொல்லியங்களைப் பார்த்தும் விளங்கும் முயற்சிகள் ஆங்கிலமொழி கற்போரின் பண்பாட்டில் உண்டு.

அறிவு என்பது ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து செல்லும்பொழுது சிக்கலான வடிவை எடுக்கும் என்பது கல்வியியல் விதி. இது அறிவில் மட்டுமல்ல அனைத்துத்துறைகளிலும் காணப்படும்.

தொழில்நுட்பத்துறையில் ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு.

மாட்டுவண்டியின் தொழில் நுட்பச் செயற்பாடு எளிமையானது. அதேவேளை மோட்டார் வண்டியின் தொழில் நுட்பச் செயற்பாடு சிக்கலானது. வினைத்திறன் அதிகரிக்கும் பொழுது சிக்கலாகும் தன்மை இயல்பாகவே ஏற்படும் என்பது விதி.

சிக்கலான விடயங்களைச் சிக்கலாகவே தரிசிக்க வேண்டும்.

எளிமையாக்கும் பொழுது அது நீர்மைப்பட்டு விடும்.

இவ்விடயம் தொடர்பாக ஒரு விஞ்ஞானியின் கருத்தை இங்கே தொடர்புபடுத்துவது முக்கியமானது.

“சிக்கலான அணுக்கோட்பாட்டை எளிமைப்படுத்துதல் அணுக்குண்டை வெடிக்க வைப்பதிலும் ஆபத்தானது” என்பது அந்த விஞ்ஞானியின் வாதம்.

எளிமைப்படுத்துகையில் “திரிபுபடுத்தல்” என்ற செயற்பாடு அதனோடு ஒட்டிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கும். மார்க்சியத்தை எளிமைப்படுத்தியோர் அதன் கட்டுச்செட்டைத் திரிபுபடுத்திவிட்டனர்.

உளவியலில் இது தொடர்பான ஒரு முக்கியமான கோட்பாடு உண்டு. அது “அறிகைச் சிக்கல் அமைப்பாக்கம்” (COGNO COMPLEX FORMATION) எனப்படும். அதாவது அறிவு என்பது மேலும் மேலும் முன்னேறிச் செல்லும்பொழுது சிக்கலான வடிவை எடுக்கும் என்பதை அந்தக் கோட்பாடு விளக்குகின்றது.

ஆகவே விளங்கவில்லை என்பது ஆழ்ந்த அறிவை எட்ட முடியாத சோம்பேறித்தனத்தின் வெளிப்பாடாகும். மேலும் “விளங்கவில்லை” என்ற வாதம் இன்று வலுவிழந்து வருதலையும் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

நீங்கள் ஒரு குறிப்பான கலைச் சொற்களை, எண்ணக் கருக்களைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று “அடம்பிழக்கிறீர்கள்”. இதைப் பற்றி விளக்குங்கள்?

அறிவு வளரும் பொழுது அவற்றை எடுத்தியம்ப புதிய புதிய கலைச் சொற்கள் உருவாக்கம் பெறும். ஆங்கில மொழியில் அறிவு பிரவாகம் எடுத்து வரும் நிலையில் புதிய சொற்கள் நாளாந்தம் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

புதிய சொற்களின் உருவாக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியை மதிப்பிடலாம். வழக்கொழிந்த மொழிகளிலே புதிய சொல்லாக்கம் இடம்பெறுதல் இல்லை.

புதிய புதிய சொற்கள் ஆங்கில மொழியில் உருவாக்கம் பெறும்பொழுது ஆங்கில மொழி வாசகர் குதூகலமும் மகிழ்ச்சியும் அடைவர். ஆங்கில மொழி அகராதிகள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் புதிய சொற்களை உள்ளடக்கிப் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன. புதிய அகராதிப்பதிப்புக்கள் வேகமாக விற்பனையாகின்றன.

தமிழில் இதற்கு எதிர்மறையான நிலை காணப்படுகின்றது. ஒரு புதிய சொல்லைக் காணும் பொழுது தமிழ் வாசகன் குதூகலிப்பதும்மில்லை, மகிழ்ச்சி கொள்வதும்மில்லை. புதிய சொற்களை அவர்கள் சமையாகவும் வேண்டத்தகாதவையாகவுமே கருதுகின்றனர்.

அது ஒரு வகையிலே பின்னடைவுக்குரிய மனோபாவம்தான். ஏற்கனவே இருக்கும் சொற்களே போதும் என்பது வளர்ச்சியை நிராகரிக்கும் “வாழ்தல் வெறுப்பு” மனோபாவம்தான். உளவியலாளர் எரிக்புரோம் அத்தகைய மனோபாவத்தை “நெக்ரோபிலி” என்று குறிப்பிடுவார்.

தமிழ் மொழி வரலாற்றைப் பார்த்தால் காலந்தோறும் புதிய சொற்கள் உருவாக்கம் பெற்றுச் சொற்களின் எண்ணிக்கை வளர்ந்து வந்துள்ளமையை அறியாதவர்களே புதிய கலைச்சொல் ஆக்கங்களைச் சீரணிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கின்றனர்.

பாரதி குறிப்பிடும் “கலைச்செல்வங்களைக் கொண்டு வருதல்”, என்பது கலைச்சொல் ஆக்கங்களின்றி சாத்தியப்படமாட்டாது.

தாங்கள் இளமைப் பருவத்தில் இணுவில் சபா ஜெயராசா என்ற பெயரில் கலைச்செல்வி, சுதந்திரன், ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன் போன்ற பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகள்

எழுதியுள்ளீர்கள். பின்னர் படைப்பிலக்கியத் துறையில் கவனஞ் செலுத்தாமைக்கு காரணம் என்ன?

படைப்பிலக்கியம் என்பதைப் புனைகதை, கவிதை என்ற வடிவத்துக்குள் மட்டும் கட்டுப்படுத்தி விட முடியாது. படைப்பு அல்லது ஆக்க மலர்ச்சி (CREATIVITY) என்பது புனைகதை கவிதை என்பவற்றில் மட்டுமின்றி அனைத்துத் துறைகளிலும் விரவிப் பரவக் கூடியது. விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்கள் கூடப் படைப்பு மலர்ச்சியின் வெளிப்பாடுதான்.

ஆங்கில மரபில் விஞ்ஞான எழுத்தாக்கங்களை “விஞ்ஞான இலக்கியம்” (SCIENCE LITERATURE) என்று கூறும் மரபு உண்டு. மேலும் ஆய்வுகளோடு தொடர்புடைய நூல்களை மீள்நோக்கும் ஆய்வுச் செயற்பாடு “இலக்கிய மீளாய்வு” (REVIEW OF LITERATURE) என்று கூறும் மரபு காணப்படுகின்றது.

மேற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது கட்டுரையாக்கங்களும் படைப்பிலக்கியத்தின் வழிப்பட்டவை என்பதை மனங்கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி உங்களது கேள்விக்கு நேரடியாக வரலாம். கதை எழுதுதல் குறைவடைந்திருக்கலாம். ஆனால் கதை சொல்லல் குறைவடையவில்லை. உளவியல் கற்பிக்கும் பொழுது பலகதைகளை நான் மாணவர்களுக்குச் சொல்வதுண்டு. இந்தமாதம் வெளிவந்த “ஆசிரியம்” சஞ்சிகையில் நான் விரிவுரையிலே கூறிய ஒரு கதைக்கருவை அடியொற்றி எனது மாணவர் ஒருவர் சிறந்த சிறுகதையொன்றினைத் தந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிதை எழுதுதலும் கைவிடப்படவில்லை “நீங்களும் எழுதலாம்”, “ஜீவந்தி” போன்றவற்றில் அவ்வப்போது கவிதைகள் எழுதுதல் உண்டு.

கவிதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவருவதற்குத் தயாராகவுள்ளது.

சிறுவர் இலக்கியத்துறையில் பலநூல்களை எழுதியுள்ளீர்கள். இந்தத் துறையில் ஆர்வம் உள்ளவராக இருக்கிறீர்கள். இதற்கான காரணத்தை விளக்குவீர்களா?

இது தொடர்பான ஒரு சுவையான சம்பவத்தை முதலிலே கூறவேண்டியுள்ளது. நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே எனது அறையிலிருந்த பொழுது எனது நண்பர் ஒருவர் கோபத்துடன் அங்குவந்தார், ஓர் அறிவியற் பட்டதாரி. அவரது கையில் நான் எழுதிய சிறுவர் நூல்கள் இருந்தன. “பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள நீங்கள் முன் பள்ளிகளுக்குரிய நூல்களை எழுதக் கூடாது. அதைச் செய்வதற்குப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். நீங்கள் உயர்கல்விக்குரிய கனதியான நூல்களைத்தான் எழுதவேண்டும்” என்றார்.

இவ்வாறு சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான தவறான அணுகுமுறைகள் எங்கள் மத்தியிலே நிலவுகின்றன.

சமூக வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி என்ற அனைத்தையும் முன்னெடுப்பதற்குரிய தொடக்க நிலையாகச் சிறுவர்களே இருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு அதிக முக்கியத்துவம் பெறும் சமூகப் பிரிவினரைக் குவியப்படுத்தி இலக்கியங்கள் ஆக்கும் முயற்சியை தமிழின் புகழ்பூத்த பெரும் எழுத்தாளர்கள் பலர் மேற்கொள்ளாத வெளி காணப்படுகின்றது.

வளர்ந்தோருக்குரிய இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்களே “எழுத்தாளர்கள்” என்ற தவறான கணிப்பீடுகளும் எங்கள் மத்தியிலே நிலவுகின்றன.

இவ்வகையான எதிர்மறையான விசைகள் பல காணப்படும் சூழல் சிறுவர் இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளுக்குத் தூண்டுதலளித்தது.

மேலும் குழந்தை உளவியலில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடும் அத்துறையிற் கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. குழந்தை உளவியல் அறிவும் ஈடுபாடும் சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு அடிப்படையானவை.

சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படிக்கும் பொழுது வளர்ந்தோர் இலக்கியங்களைப் படிக்கும் பொழுது கிடைக்கப் பெறாத இங்கிதம் எட்டப்படுதலையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.

இத்துறையில் ஆக்கங்களை மேற்கொள்வதற்குப் பல நண்பர்கள் உற்சாகம் தந்தார்கள். யாழ் மாநகரசபையிலே பணிபுரிந்த டாக்டர் தெய்வேந்திரம் மற்றும் ஜேசுரட்ணம் ஆகியோரது தளராத ஊக்கம் விசையைபூட்டியது.

அந்நூல்களை வெளியிடுவதில் நண்பர்கள் சதபு.பத்மசீலன், க.குமரன், பூ.ஸ்ரீதரசிங், தெ.மதுகுதனன், கவிஞர் துரையர் முதலியோர் மிகுந்த உற்சாகம் தந்தவண்ணமுள்ளனர்.

யூனிசெப் நிறுவத்தினர் தங்களது சிறுவர் நூல்களைச் சிறந்தவையாக ஏற்று அவற்றை அச்சிட்டு யாழ். மாநகரசபையூடாக சிறுவர் வாசிப்புக்கு இலவசமாக விநியோகம் செய்துள்ளனர். சிறுவர்களுக்கான நூல்களை எழுதும் தாங்கள் பெரியவர்களுக்கு எழுதும்போது கடினமான நடையில் எழுதுவதன் முரண்தலை பற்றி கூறுங்கள்?

எழுதும்பொழுது இலக்கு மாந்தரைக் குவியப்படுத்தி எழுதுதல் முக்கியமானது. சிறுவர்க்கு எழுதும்பொழுது அவர்களின் மொழி வீச்சு, எண்ணக்கருவாக்க விருத்தி மட்டம், அறிகை முதிர்ச்சி முதலியவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு எழுதுதல் வேண்டும்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும், எழுத்தறிவுமிக் கோரையும் குவியப்படுத்தி எழுதும் பொழுது அறிவின் ஆழத்தையும் சிக்கலையும் கடினத்தன்மையையும் புறக்கணிக்க முடியாதிருக்கும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு முக்கிய விடயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. எமது பட்டதாரிகள் கடினமானவற்றை வாசித்துப் பழக்கப்படாத நிலையில் இலங்கை நிர்வாக சேவைப் பரீட்சை மற்றும் கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சை முதலியவற்றில் வழங்கப்படும் கடினமான கிரகித்தல் பரீட்சையிலே புள்ளிகளை ஈட்டமுடியாது தேர்வில் வெற்றி பெறமுடியாத நிலையும் காணப்படுகின்றது. கடினமான ஆக்கங்களைப் புறக்கணிப்பதால் அந்த அவலமான நிலை உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

எளிதாகச் சிறுவர்க்குக் கூறுதலும், கடினமாக வளர்ந்தோருக்குக் கூறுதலும் தேவை கருதிய முரண்பாடான செயல்கள், கடினமட்டங்கள் அறிவின் உயர்ச்சிக்கு ஏற்ப வேறுபடும். அவ்வாறே எளிதின் மட்டங்களும் சிறுவரின் வயது மற்றும் முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்ப வேறுபடும். அண்மையில் வெளியான எனது படைப்பாகிய “கிராமத்துக் கதைகள்” வளர்ந்த சிறுவர்களைக் குவியப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரையிலான மாணவர்களை இலக்கு மாந்தர்களாகக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கம் என்னும் பொழுது அதிலும் வயது மற்றும் முதிர்ச்சி தொடர்பான படிநிலை வேறுபாடுகளைக் கருத்திலே கொள்ளல்வேண்டும்.

ஈழத்தில் சிறுவர் இலக்கிய முயற்சிகள் ஆரோக்கியமாக இருக்கின்றதா?

தமிழகத்திலிருந்து வந்த என்.சி.பி.எச் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த மணவாளன் என்ற நண்பர் சில முக்கியமான தகவல்களைத் தந்தார். அதாவது தமிழகத்தில் அதிகமாக விற்பனையாகும் நூல்கள் வரிசையில் சிறுவர் நூல்கள் முதலிடம் பெறுகின்றனவென்றும் பிரபல கவிஞர்களின் நூல்களைத் தவிர ஏனைய கவிதை நூல்கள் அதிகம் விற்பனையாவதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார்.

அந்நிலையில் சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கத்திலே புத்தூக்கம் அங்கே தோற்றம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் எமது நாட்டு வெளியீட்டாளர்களைக் கேட்டபொழுது எல்லா வகுப்புக்களுக்குமுரிய பாடப் பயிற்சி நூல்களே அதிகம் விற்பனையாகின்றன என்று கூறுகின்றனர்.

அதாவது “பரீட்சைமையம்” என்ற ஒற்றைப் பரிமாணமே இங்கு மேலோங்கியுள்ளது. அதனால் வெளியீட்டாளர்களும் சிறுவர்க்கான இலக்கிய ஆக்கங்களில் ஈடுபடுவோரும் பயிற்சி நூல்களை ஆக்குவதிலும் வெளியிடுவதிலும் ஊன்றிய கவனம் செலுத்துகின்றனர்.

அவ்வாறான நெருக்குவாரங்களின் எழு புலத்திலே சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கங்களிலே தளராது ஈடுபடும் எழுத்தாளர்கள் எம்மிடையே வாழ்கின்றனர்.

சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைப்போர் குழந்தைக் கல்வி, குழந்தை உளவியல், குழந்தைகளுக்குரிய கற்பித்தலியல், சிறுவர் அரங்கு, சிறுவர் விளையாட்டுக்கள், சிறுவர் அழகியல் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலும் அறிவு மிக்கவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். சிறப்பாக ஜீன் பியாசே அவர்களின் அறிகை உளவியல் மற்றும் விருத்திப் படிநிலைகள் பற்றி அறிந்திருந்தல் வேண்டும். அத்துடன் வைக்கோட்சியின் “அண்மைவிரத்தி வலயம்” (ZONE OF PROXIMAL DEVELOPMENT) பற்றி அறிந்திருத்தல் மிக முக்கியமானது. மேலும் ஸ்கின்னரின் நேர் மீள் வலியுறுத்தற் கோட்பாடு பற்றிய அறிவும் சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோருக்கு வேண்டப்படுகின்றது. அத்தகைய பின்புலத்தில் எழுதுவோர் ஒருசிலரே எங்கள் மத்தியிற் காணப்படுகின்றனர்.

தாங்கள், ஈழத்தமிழர் கிராமிய நடனங்கள், ஆடல் அழகியல், பரதநாட்டிய அழகியல், தமிழர் அறிகையும் பரத நடனமும், அழகியற்கல்வி, இசையும் நடனமும், கலையும் ஓவியமும் போன்ற கலையுடன் சம்பந்தப்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளீர்கள். இத்துறையில் தங்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படக் காரணம் என்ன?

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து இராமநாதன் நுண்கலைத் துறையின் தலைமைப் பொறுப்பு எனக்கு வழங்கப்பெற்றது. பல்கலைக்கழகத்திலே ஒரு துறையின் தலைமைப் பொறுப்பு அரச திணைக்களங்களில் இருத்தல் போன்று வெறும் நிர்வாகப் பொறுப்பு மட்டுமல்ல, புலமைநிலை ஆற்றுகையை மேம்படுத்துவதுடன் இணைந்ததே பல்கலைக்கழகத் துறைத் தலைவர் பொறுப்பு.

அக்காலத்தில் ஒரு முக்கியமான தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தகுதியுடன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து இராமநாதன் நுண்கலைத் துறைக்கு வந்து தேர்வுகளிலே சித்தியடைந்த மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இப்புளோமாச் சான்றிதழுக்குப் பதிலாகப் பட்டச் சான்றிதழ் வழங்குவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

நான்கு ஆண்டுகள் பயின்றும் பட்டம் பெறாது இப்புளோமாவுடன் சென்ற மாணவர்களுக்கு அது குதூகலத்தை ஏற்படுத்தியது.

அச்சந்தர்ப்பத்திலே பட்டப் படிப்புக்குரிய பாடத் திட்டத்தையும் கலைத் திட்டத்தையும் உருவாக்குவதற்கு இசை, நடனம், அழகியல் துறைசார்ந்த பல நூல்களை நான் வாசிக்க நேர்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பல நூல்களை எழுதும் உற்சாகம் பிறந்தது.

புதிய ஆய்வுகளையும் புதிய கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கிய வாசிப்பு நூல்களும் மாணவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டன. அந்நிலையில் நான் பலநூல்களை எழுதினேன். பேராசிரியர் வி.சிவசாமி அவர்களும் பேராசிரியர் எஸ். கிருஷ்ணராஜா அவர்களும் பல நூல்களை எழுதினார்கள்.

மேலும் நான் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த காலத்திலே “சித்திரமும் வடிவமைப்பும்” என்ற புதிய பாடநெறியும் அங்கே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழ்க் கல்வி மரபிலே அது ஒரு முக்கியமான பாடநெறியாகும். அதனைத் தொடர்ந்து ஆற்றல் மிக்க பல இளம் ஓவியர்கள் எம்மத்தியிலே தோற்றம் பெற்று வருகின்றனர்.

2011 நவம்பர் ஜூன் (ஆதம் 06.139)

2

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுண்கலைப் பீடத்தில் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று இந்த நாட்டில் நுண்கலைகள் வளர்வதற்கு சேவையாற்றிய பெருமைக்குரியவர் நீங்கள். அங்கு தாங்கள் செய்த முக்கியமான பணிகள் யாவை?

இசை, நடனம், சித்திரம் வடிவமைப்புப் போன்ற துறைகளிலே சிறப்புப் பட்டப் படிப்பை ஏற்படுத்தியமை பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

அத்துறைகளிலே பட்டப் படிப்பை நிறுவமுயன்றபொழுது பல எதிர்ப்புக்கள் தோன்றின. கர்நாடக சங்கீதம், பரதநாட்டியம், பண்ணிசை போன்றவை நவீன பல்கலைக்கழக முறைமைக்கு இணைந்து வரமுடியாதவை என ஒரு சாரார் எதிர்த்தனர்.

அத்துறைகளிலே விரிவுரைகளை மேற்கொள்வதற்கும், கணிப்பீடுகளை மேற்கொள்வதற்கும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள் எமது நாட்டிலே இல்லை என்று பிறிதொரு சாரார் எதிர்த்தனர்.

குருகுல நிலையிலேதான் அவற்றைக் கற்பித்தல் வேண்டும் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்புக்குள் அவை உள்ளடக்கப்படக் கூடாது என்ற பழைமைவாதக் கருத்துக்களும் காணப்பட்டன.

அவ்வாறான பல நிலை எதிர்ப்புக்களையும், சவால்களையும் முறியடித்து அத்துறைகளிலே சிறப்புப் பட்டப்படிப்பை முன்னெடுத்தமை ஒரு முக்கியமான செயற்பாடாகும். எமது முன் மாதிரியைப் பின்பற்றி விபுலானந்தர் இசைக்கல்லூரியிலும் கர்நாடக இசை, பரதநாட்டியம் போன்ற துறைகளிலே சிறப்புப் பட்டப்படிப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

நாங்கள் மேற்கொண்ட பிறிதொரு பணி அங்கு போதனாசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய இசை நடன ஆசிரியர்களை உதவி விரிவுரையாளர்களாகத் தரமுயர்த்தி மேற்படிப்புக்களில் ஈடுபடுமாறும் அவர்களை ஊக்குவித்தமையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து அவர்கள் இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் சென்று முதுதத்துவமாணி மற்றும் கலாநிதிப் பட்டங்களை இசை நடனத்துறைகளிலே பெற்று வருகின்றனர்.

அத்துறைகளிலே நூல்களை எழுதும் முயற்சிகளுக்கும் தூண்டுதலளிக்கப்பட்டது. அவையனைத்தும் அழகியற் கல்வியில் ஏற்பட்ட முன்னோக்கிய பாய்ச்சல் என்றே குறிப்பிடல்வேண்டும்.

நுண்கலைகள் தொடர்பான சிந்தனைகளும் விமர்சனங்களும் ஈழத்துச் சூழலில் ஆரோக்கியமாக உள்ளதா?

இந்நாட்டில் நுண்கலை தொடர்பான ஆரோக்கியமான சிந்தனைகளைத் தந்தவர்களுள் கலாயோகி ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் முதற்கண் குறிப்பிடத்தக்கவர். அதனைத் தொடர்ந்து கலைப் புலவர் க.நவரத்தினம் அவர்கள் முன்வைத்த சிந்தனைகளும் நுண்கலைத் திறனாய்வு முயற்சிகளும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

பல்கலைக்கழக நிலையில் பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, சு.வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி முதலியோர் நுண்கலைத் திறனாய்வுத் துறையிலே ஆர்வம் காட்டினர். தொடர்ந்து பேராசிரியர்கள் வி.சிவசாமி எஸ்.கிருஷ்ணராஜா பேராசிரியர் எஸ்.மௌனகுரு, ப.கோபாலகிருஷ்ணஜயர், கலைவாணி இராமநாதன், கலாநிதி நொ.கிருஷ்ணவேணி முதலியோர் ஆர்வம் காட்டினர்.

மேற்கூறியவர்களுள் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி எஸ்.கிருஷ்ணராஜா, எஸ்.மௌனகுரு ஆகியோருடன் ஏன் நானும் கூட மார்க்சியத் திறனாய்வு நோக்கிலும், நவீன திறனாய்வுக் கண்ணோட்டங்களிலும் வளமுட்டும் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துள்ளோம்.

கலைத்திறனாய்வு என்பது இலக்கியத் திறனாய்வு போன்ற வளர்ச்சியை இன்னமும் தமிழ்ச் சூழலில் எட்டவில்லை என்றுதான் கூற வேண்டும்.

கலைகளைப் பொறுத்தவரை “புனிதம்” மற்றும் “தெய்வீகம்” என்ற கருத்தேற்றமும் நிலவி வருகின்றது. அந்நிலையில் அவற்றைத் திறனாய்வுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள்களாக அவர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும் செவ்விய கலைகள் என்று குறிப்பிடப்படும் கர்நாடக சங்கீதம், பரதநாட்டியம் முதலியவை மேட்டுக் குடியினருக்குரிய கலைகளாகவே இயங்கி வருகின்றன. நாட்டுக் கூத்துக்களும், நாட்டார் கலைகளும் சமூகத்தின் அடித்தளத்து மக்களுக்குரியவாக இயங்குகின்றன.

அவ்வாறான வர்க்க நிலையின் அடித்தளத்தில் நிகழும் அழகியல் விசைகளைத் திறனாய்வு வெளிக்குள் கொண்டுவரும் முயற்சிகளும் தீவிரம் பெறவில்லை.

எதிர்காலத்தில் நுண்கலைத் துறையை வளர்க்க நாம் என்ன செய்யலாம்?

இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட ஒரு எதிர்மறை நிகழ்ச்சி நுண்கலைத்துறை சில காலகட்டங்களிலே புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக்கப் பட்டமையாகும். 1940 ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து விஞ்ஞான மோகம் பெற்றோரிடத்தும் மாணவரிடத்தும் ஏற்பட்டது. ஆனால் அதற்குரிய உயரிய அறுவடைகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. விஞ்ஞானக் கல்வி வாயிலாக டாக்டர்களாகவும் பொறியியலாளர்களாகவும் வந்தனரே அன்றி அதற்கு மேலே பாய்ந்து நகர்ச்சி கொள்ளவில்லை. அதாவது, நீண்டகால விஞ்ஞானக் கல்வி பெரும் விஞ்ஞானிகளை உருவாக்கவில்லை. உருவாக்கிய ஓரிருவரும் இந்நாட்டுக்குப் பயன்படாது வெளிநகர்ந்து விட்டனர்.

திறந்த பொருளாதாரம், உலகமயமாதல் வர்த்தக வளர்ச்சி ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து வர்த்தகக் கல்வி மீது மாணவர்க்கும் பெற்றோருக்கும் மோகம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அந்தப் பாடநெறிகளைக் கற்றோர் பெருமளவில் வர்த்தகத்துறைகளில் ஈடுபடாது பாடசாலை ஆசிரியர்த் துறையிலேதான் ஈடுபட்டுவருகின்றனர்.

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் நுண்கலை வளர்ச்சியை இந்நாட்டிலே பாதித்துள்ளன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைகள் இரண்டு விதமாகப் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன.

இசை நடனத் துறைகளில் கோட்பாடுகளுடன் ஆற்றுகை மற்றும் அரங்க அளிக்கை சார்ந்த பயிற்றுவிப்பு நிகழ்கின்றது. நுண்கலைத்துறை என்ற பிறிதொரு துறையில் வெறுமனே கோட்பாடுகளும், நுண்கலை வரலாறுமே கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அங்குள்ள நாடக அரங்கியல் துறையில் ஆற்றுகையும், கோட்பாடுகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

பாடசாலைகளில் இசை, நடனம், ஓவியம், நாடகம் முதலியவை ஆற்றுகையுடன் இணைந்த பாடங்களாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

இவற்றின் பின்னணியிலேதான் நுண்கலைகளின் எதிர்கால வளர்ச்சி பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. நுண்கலை வளர்ச்சிக்கு அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு “மெகா”த் திட்டமிடல் அவசியம். இந்நாட்டில் உதிரியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தனித்தனி கலைஞர்களும் அதில் உள்ளடக்கப்படல் வேண்டும். செல்வாக்குமிக் கோர் புகழ்பெறுதலும் ஏனையோர் பின்தள்ளப்படுதலும் ஊன்றிய கவனத்துக்குரியவை.

ஓர் இலக்கியப் படைப்பில் கருத்தியல் ஆழ்கியல் ஆகிய இரு கூறுகளும் எவ்வகையில் பொருந்த வேண்டும். இதில் எந்தக் கூறுக்கு முக்கியத்துவம் உண்டு?

கலை இலக்கியங்கள் எப்பொழுதும் வர்க்கச் சார்புடையனவாகவே தோற்றம் பெற்று வந்துள்ளன. செவ்வியல் இலக்கியங்கள் மேலாதிக்கத்தை நிறுவுவோருக்குத் துணை நின்று வந்துள்ளன. அழகியல் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது மேற்கூறிய கருத்தை முதலில் மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

இலக்கியம் என்பது “கூட்டு மொத்த வடிவம்” கூறுகளைப் பிரித்தறிய முடியாத முழுமை அங்கே மேலோங்கி நிற்கும். இதன் தொடர்பில் உளவியலாளர் குறிப்பிடும் முழுமைப் புல (GESTALT) அணுகு முறை இணைத்து நோக்குதற்குரியது. பகுதிகளின் கூட்டன்று - ஒன்றிணைந்த முழுமையே அங்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“ஐஸ்கிரீம்” உதாரணத்தின் வாயிலாக அதனை மேலும் விளக்கலாம். ஐஸ்கிரீமை நாங்கள் சுவைக்கும் பொழுது அதில் சீனி எவ்வளவு, பால் எவ்வளவு, நறுமணமூட்டல் எவ்வளவு என்றவாறு தனித்தனியாக நோக்குதல், இலக்கியப் படைப்பு ஒன்றை நோக்கும் பொழுதும் அந்த முழுமைப் புல அணுகு முறையே மேலோங்கி நிற்கும்.

கருத்தியல் மற்றும் அழகியல் ஆகியவை இலக்கியப்படைப்பில் ஒன்றிணைந்து பிரிக்க வேண்ணாநிலையில் முழுமை பெற்றிருக்கும். அந்நிலையில் எந்தக்கூறு மேலோங்கி நிற்க வேண்டும் என்ற வினாவுக்கு இடமில்லாமற்போய் விடுகின்றது. நல்ல இலக்கியப் படைப்பில் அந்த இரண்டு கூறுகளும் நீரும் பாலுமாய்க் கலந்து நிற்கும். அதனை நவீன திறனாய்வில் அகவயம் மற்றும் புறவயம் (OBJECTIVITY AND SUBJECTIVITY) ஆகியவற்றுக்கிடையேயுள்ள எல்லைகள் அழிந்தநிலை என்று குறிப்பிடப்படும்.

அழகியல் என்ற எண்ணக்கரு நிலைத்த அல்லது நித்திய சிரஞ்சீவித் தன்மை கொண்டதன்று. பரதமுனி வகுத்த அழகியல் அளவுகோல்கள் நிலமானிய சமூகத்தையும் அந்த அரமுறைமைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவர் உருவாக்கிய உருவ வழி அல்லது காட்சி வழி (CONCRETE) அழகியல் அருவ வழி அல்லது சூக்கும வழி அழகியல் வளர்ச்சியின் போது தகர்ப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது.

அழகின் ஒரு முக்கியமான பரிமாணம் பயனுடைமை (UTILITY) அந்நிலையிலே கலைப்படைப்பு எந்த வர்க்கத்துக்குப் பயன்படுகின்றது என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் கருத்தியலுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதுகிறார்கள் அழகில் அம்சத்தைக் கவனிப்பதில்லை என்று பொதுவாக நிலவும் கருத்துப் பற்றி நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?

மார்க்சியம் பற்றிய விளக்கக்குறையும் திரிபுபடுத்தலும். மலினப்படுத்தலும், வாய்பாடு ஆக்கலுமே எங்கள் மத்தியில் மேலோங்கியுள்ளன.

எதிர்மார்க்சிய எதிர்ப்பு எழுத்தாளர்களது பிற்போக்குக் கருத்தியில் கழிவும், அழகியல் மலட்டுத்தனங்களும் குவியப்படுத்தப்படுதல் இல்லை. அவற்றைப் பற்றிக் கவலை கொள்ள வேண்டியதுமில்லை.

மார்க்சிய எதிர்ப்பு எழுத்தாளர்களது உன்னதப் படைப்புக்கள் என்று சுட்டிக்காட்டப்படுபவை வலுவிழந்த சோடைபோன படைப்புக்கள்தான். மிக உன்னத சிறுகதை என்று குறிப்பிடப்படும் எஸ். பொ.வின் "தேர்" என்ற சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதர வகுப்பினரது மனவுழைச்சலுக்குள் நிற்கின்றதேயன்றி அதற்குமேல் எழுந்து அதனாற் பாயமுடியவில்லை. அத்தகைய பின்னணியிலுள்ளோரே மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் அழகியல் அம்சத்தைக் கவனிப்பதில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

டானியலின் நாவல்களோ யோகநாதனின் சிறுகதைகளோ முருகையனின் கவிதைகளோ கருத்தியல் நிலையிலோ அழகியல் நிலையிலோ எவ்வகையிலும் வீழ்ச்சியடையாத படைப்புக்கள்தான்.

மார்க்சிய அழகியலைத் தவறாக விளங்கிக் கொண்டவர்கள்தான் சூத்திர நிலையிலும் வாய்பாடு நிலையிலும் ஆக்கங்களைத் தரமுயன்றனர். அவர்களின் ஆக்கங்களை அனைத்து மார்க்சிய எழுத்தாளர்களுக்கும் பொதுமைப்படுத்தி விடுதல் தவறானது. அது மலினமான பொதுமையாக்கல் எனப்படும்.

மார்க்சிய எழுத்தாக்கங்கள் புதிய சமூகம் ஒன்றை உருவாக்குதற்குரிய அழகியற் பங்களிப்பைச் செய்ய முடியுமேயன்றி அதற்குமேல் அவற்றால் நகர்ந்து செல்ல முடியாது. அவ்வாறு நகர்த்தினால் அவை வாய்பாடுகளாக மாறிவிடும்.

கோட்பாடு விமர்சன அணுகு முறைகள் எம்மிடையே குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

முதலில் விமர்சனக் கோட்பாடுகள் பற்றிய மூல நூல்களைப் படித்தல் வேண்டும். மூல நூல்களையன்றி வழி நூல்களை மட்டும் படித்துக் கோட்பாடுகளை அடியொற்றிய திறனாய்வுகளை முன்னெடுக்க முடியாது. அவ்வாறு முன்னெடுக்கப்படும்பொழுது அவை ஆழ்ந்த பரப்பைச் சென்றடையாது மேலோட்டமானதாகவே அமையும்.

தமிழில் மூல நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புக்கள் பெருமளவிலே நிகழ்த்தப்படவில்லை. அந்நிலையில் ஆங்கில மொழி வாயிலாகவே மூல நூல்களை அணுக வேண்டியுள்ளது.

குறிப்பிட்ட ஒரு கோட்பாட்டுத் தளத்தில் நின்று எந்த நூலையும் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தலாம். அதேவேளை குறித்த கோட்பாட்டின் பலமும் பலமற்ற நிலையும் தெரிந்து கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

குறித்த கோட்பாடு சமூக நிலையிலே எந்த வர்க்கத்துக்குச் சார்பானதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்ற நுணுகிய நோக்கும் முக்கியமானது.

நிலவரங்களை விளக்கும் கோட்பாடுகள் நிலவரங்களை மாற்றியமைக்கும் கோட்பாடுகள் என்ற பாகுபடுத்தல் மார்க்சியச் சிந்தனைகளை அடியொற்றி வெளிக்கிளம்பியுள்ளது.

சில கோட்பாடுகள் கால நீட்சியில் நின்று நிலைக்க முடியாது வலுவிழந்து நின்றாலையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் வெளிவந்த பின்னவீனத்துவம், மற்றும் பின்காலனியம் முதலியவை தமக்குரியவை மட்டுப்பாடுகளுடன் தயங்கி நிற்பதைக் காணமுடியும். பின்னவீனத்துவம் "ஒரு கோட்பாடு அன்று" என்ற கருத்தும் பின்னவீனத்துவ வாதிட்களால் முன்வைக்கப்பட்டவை அதன் பிறிதொரு பரிமாணமாகின்றது.

சில கோட்பாடுகள் முன்னைய அடிநிலைகளில் இருந்து புத்தெழுச்சி பெற்று வருதலும் குறிப்பிடத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக பிராய்ட்சு அடிநிலையிலிருந்து லகானுடைய கோட்பாடு புத்தெழுச்சி பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறாக ஒவ்வொரு கோட்பாடு பற்றியும் ஆழ்ந்து உட்புகுந்து செல்லாவிடின் கோட்பாட்டு விமர்சன முறைமை சாத்தியப்பட மாட்டாது.

ஒரு படைப்பினைத் தரநிர்ணயம் செய்யும்போது வெவ்வேறு கருத்து நிலை கொண்டவர்களும் தம்முள் முரண்படுகிறார்கள். அப்படியாயின் ஒரு சிறந்த படைப்பைக் கண்டறிவதற்கான அளவுகோல் யாது?

கால நீட்சியின் அடிப்படையிலே சிறந்த படைப்பை அடையாளப்படுத்தும் முறை நீண்ட காலமாக நிலவி வருகின்றது. அதாவது எந்தக் கலைப் படைப்பு காலவோட்டத்தில் நின்று நிலைக்கின்றதோ அதுவே சிறந்த படைப்பாகும் என்பது அந்த அணுகுமுறை.

எது தொடக்க நிலைப் படைப்பாக முகிழ்த்தெழுகின்றதோ அதுவே சிறந்த படைப்பு என்று வரையறுக்கும் பிறிதோர் அணுகு முறையும் உண்டு. உதாரணமாக உலகில் தோன்றிய காவியங்களை உயர்ந்த படைப்புக்களாகக் கொள்ளும் மரபு உண்டு.

சிறந்த படைப்பை இலக்கிய மொழியின் அடிப்படையாக வரையறை செய்யும் மரபு உண்டு. பொதுமொழி வேறு இலக்கிய மொழி (LITERARY LANGUAGE) வேறு. மாற்று இலக்கிய மொழியை, அதாவது மாமூலான இலக்கிய மொழியிலிருந்து மாறுபடும் புதிய இலக்கிய மொழியைக் கொண்ட படைப்பைச் சிறந்த படைப்பாக முன்மொழிதலுமுண்டு.

தமிழ்ச் சூழலிலே பாரதி, மற்றும் புதுமைப்பித்தன் ஆகியோரது இலக்கிய மொழி மாமூலான இலக்கிய மொழியிலிருந்து வேறுபட்டிருந்த நிலையில் அவர்களின் ஆக்கம் சிறந்த ஆக்கமாகக் கருதப்படுகின்றது.

குறிப்பிட்ட ஓர் ஆக்கத்தை மாதிரிகை (MODEL) யாகக் கொண்டு பலர் அதனைப் பின்பற்ற முயலும் பொழுது முன்மாதிரியாகக் கொண்ட படைப்பைச் சிறந்த படைப்பாகக் கொள்ளும் மரபு உண்டு, அது பிறிதோர் அணுகுமுறை.

ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் முன்னோடிப் படைப்பைச் சிறந்த படைப்பாகக் கொள்ளும் பிறிதோர் அணுகுமுறையும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறாகச் சிறந்த படைப்பைக் கண்டறிவதற்கான அணுகுமுறைகள் பன்மை நிலையில் உள்ளன.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இன்றைய நவீனத்துவம், பின்னவீனத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளை மார்க்சியம் எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறது?

மார்க்சியம் எவற்றையும் ஆராயாது எடுத்த எடுப்பில் நிராகரிப்பதில்லை. நவீனத்துவம், பின்னவீனத்துவம் ஆகியவை மார்க்சியச் சிந்தனையாளரால் ஆழ்ந்த ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறித்த கோட்பாடுகள் ஐரோப்பியப் பின்புலத்தில் நிகழ்ந்த சமூக பொருளாதார மாற்றங்களை அடியொற்றிக் கிளம்பியெழுந்தன. கோட்பாடுகளின் ஆக்கங்களைச் சமூக பொருளாதாரப் பின்புலத்திலும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திலும் இயங்கியல் தருக்க அடிப்படையிலும் நோக்குதல் மார்க்சியத்துக்குரிய சிறப்புப்பண்புகளாகும்.

ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்த தொழிற்புரட்சியும், மரபு வழியான கிராமிய வாழ்வின் சிதைவும், நகர வளர்ச்சியும் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்வின் வீழ்ச்சியும் தொழில்நுட்ப வழி எழுந்த புத்தாக்கங்களும் நவீனத்துவம் என்பதை ஓவியம், சிற்பம், இசை, நடனம், இலக்கியம், கல்வி என்றவாறு பலதுறைகளிலும் ஏற்படுத்தின.

நவீனத்துவம் என்பது வெளிப்பாடுகளோடு தொடர்புபட்டு நின்றதேயன்றி வெளிப்பாடுகளின் வேர்களையும் ஆழங்களையும் ஆழ்ந்து தரிசிக்கவில்லை.

பின்னைய முதலாளியத்தின் வளர்ச்சி, கோளமயமாதல், நுகர்ச்சியை முதன்மைப் படுத்தும் பன்மைக் கோலங்கள், தொடர்பாடலமைப்பில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சல்கள் முதலியவை பின்னவீனத்துவச் சிந்தனைகளுக்குத் தளமிட்டன.

பிரச்சினைகளை புதிய மொழியாடல்களினால் விளக்கிய பின்நவீனத்துவம் அவற்றுக்குரிய தீர்வுகளைத் தரமுடியாத தத்தளிப்பு நிலையிலிருந்ததை மார்க்சிய நோக்குத் தெளிவு பெற விளக்குகின்றது.

படைப்பிலக்கியத்துக்கும் விமர்சனத்துக்கும் உள்ள உறவு இன்று எவ்வாறு உள்ளது?

விமர்சனமும் ஒரு படைப்புச் செயற்பாடுதான். விமர்சனம் இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றாக உள்ளடக்கப்படுகின்றது. விமர்சனம் என்பது (COGNITION) மேலோங்கிய படைப்புச் செயற்பாடாகவும் வெளிக்கிளம்புகின்றன. படைப்பு மலர்ச்சி (CREATIVITY) என்பது இரண்டிலும் உள்ளடங்கிக் காணப்படுதலை முதற்கண் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

எமது சூழலில் இந்த விடயம் தொடர்பான தவறான கருத்தும் கண்ணோட்டமும் நிலவுகின்றன. விமர்சனம் என்பது படைப்பு மலர்ச்சி அற்ற ஒரு செயற்பாடு என்ற தவறான கண்ணோட்டம் மேலோங்கியுள்ளது.

நல்ல விமர்சனம் ஒன்றை வாசிக்கும் பொழுது நல்ல படைப்பிலக்கியம் ஒன்றை வாசிக்கும் குதூகலம் ஏற்படும். நூலியம் (TEXT) என்ற நிலையில் இரண்டினுக்குமிடையே ஒப்புமைகள் காணப்படுகின்றன.

விமர்சனம் என்பதை ஒற்றைப்பரிமாண நோக்கில் அணுகமுடியாது. விமர்சனத்திலே பல வகைகள் உண்டு. வலிதான கருத்தியல் தளமும் உண்டு. குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தியல் தளத்தில் நின்று புகழ்ந்துரைக்கப்படும் ஒரு படைப்பிலக்கியம் பிறிதொரு கருத்தியல் தளத்தில் நின்று விமர்சிக்கப்படும் பொழுது புகழ்ச்சி நிராகரிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படலாம்.

விமர்சனம் என்பது கருத்தியற் பின்னணியிலிருந்து எழுவதால் “நடுநிலை விமர்சனம்” என்பது வெறும் பொய்த் தோற்றம்தான். படைப்பிலக்கியத்துக்கும் விமர்சனத்துக்குமுள்ள தொடர்பு மேற் குறித்தவாறு சார்பு நிலையிலேதான் காணப்படுகின்றது.

இன்றைய கலை இலக்கியப் போக்குகள் பற்றிய தங்கள் அவதானிப்பு யாது?

“ஒதுங்குதலும்”, “இணைதலும்” என்ற இருமைப்பாங்கு இன்றைய கலை இலக்கிய ஆக்கங்களிலே மேலெழுந்து வருகின்றன. சமகாலத்தைய பிரச்சினைகளில் இருந்தும் யுத்தத்தின் வருக்களில் இருந்தும் ஒதுங்கி நிற்கும் ஆக்கங்கள் ஒருபுறமும், பிரச்சினைக் குவியங்களோடு இணைந்து சங்கமித்து ஒன்றித்துப் பட்டுத் தெறிக்கும் கலை இலக்கிய ஆக்கங்கள் மறுபுறமுமாகத் துருவப்பட்டு நிற்கின்றன.

பரத நாட்டியக் கச்சேரியைப் பார்க்கும் பொழுதோ அல்லது கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரியைக் கேட்கும் பொழுதோ அவை எவ்வாறு ஒதுங்கி இயங்கும் கலைகளாகத் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை அறிய முடியும். கண்ணகியா மாதவியா பெரும் பாத்திரங்கள் என்ற பட்டிமன்றக் கதையாடல்களும் ஒதுங்கியிருக்கும் கலைச் செயற்பாட்டின் வடிவம்தான். மேற்கூறிய கலைகள் மேட்டுக்குடியினருக்குரிய வடிவங்களாக இருத்தலினால் பிரச்சினைகளிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளும் அவர்களது உள்பாங்குடன் சங்கமமாகி விடுகின்றது.

ஆனால் சமகாலத்தைய புனைகதை மற்றும் கவிதைகளைப் படைப்போர் மேற்குறித்த மேட்டுக் குடித்தளத்திலிருந்து வேறுபட்டிருக்கும் நிலையில் பிரச்சினைகளோடு இணைந்து நிற்கும் கலைப் படைப்புக்களோடு சங்கமித்து நிற்கின்றனர்.

பிரச்சினைகளோடு ஒன்றிணைந்து நின்றலும், பிரச்சினைகளை அணுகுதலும் ஆக்க இலக்கியகாரரிடத்து ஒப்பீட்டளவில் மேலோங்கியுள்ளன. பிரச்சினைகளை நிராகரித்து எந்தப் படைப்பிலக்கியத்தினாலும் மேலெழ முடியாது. ஆனால் எத்தகைய பிரச்சினைகளை நோக்குகின்றனர் என்பதிலிருந்து அவர்களது சமூக நிலைப்பாடு தெளிவுபெறும்.

இங்குள்ள இலக்கியச் சிற்றிதழ்கள் கலை இலக்கிய மரபில் காத்திரமான பங்கு வகிக்கின்றனவா?

உலக இலக்கிய வரலாற்றிலே சிற்றிதழ்களின் தோற்றம் தனித்துவம் மிக்க பங்களிப்புகளுடன் தொடர்புபட்டு நிற்பதைக் காணலாம்.

உலகின் பெரும் எழுத்தாளர்கள் சிற்றிதழ்களின் வழியாவே தோற்றம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழிலும் அதே நிலைதான்.

கனங்காத்திரமான கலை இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்வதிலும் மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கு இடமளிப்பதிலும் இங்குள்ள இலக்கியச் சிற்றிதழ்கள் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றன. ஆனால் மேலும் எழுச்சி கொள்ள இடமுண்டு.

பெருங்கதையாடல்களுக்கு உட்படாது ஓரத்திலும் விளிம்பிலுமுள்ள கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதிலும் சிற்றிதழ்களின் பங்கு முக்கியமானது.

இன்றைய இலக்கியச் சிற்றிதழ்களை ஒரே தரத்திலும் ஒரே பிரிவிலும் அடக்கிவிட முடியாது. கருத்தியல் நிலையிலும் தர நிலையிலும், அச்சுத்தள விரிப்பு நிலையிலும், இலக்கு மாந்தர் அல்லது இலக்கு வாசகர் நிலையிலும் அவற்றிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

சிற்றிதழ்களால் புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்தலும் உற்சாகப்படுத்தலும் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளாகும்.

ஒரே வார்ப்பு நிலையிலே சென்று கொண்டிருக்கும் சிற்றிதழ்கள் தமது யுக்திகளை மாற்ற வேண்டியுமுள்ளன.

சிற்றிதழ்களின் பங்களிப்பு அவற்றின் தரத்தோடு தொடர்புபட்டுள்ளது. பக்கங்களை நிரப்புதல் அல்ல - தரமானவற்றைத் தருதலே முக்கியமானது. சில சிற்றிதழ்கள் இந்தப் பணியைச் செவ்வனே இயற்றி வருதலும் பாராட்டுக்குரியது.

தரமே சிற்றிதழ்களுக்குரிய பலம்.

பல்துறை சார்ந்த நூல்களை அதிகமாக வெளிக்கொணர்ந்தமைக்காக உலகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க நூற்பட்டியல் நிறுவனம் 2004ஆம் ஆண்டுக்கான Man of the year விருதினைத் தங்களுக்கு வழங்கியது. சென்றாண்டில் யாழ் பல்கலைக்கழகம் தங்களுக்கு கௌரவ இலக்கிய கலாநிதி விருதை வழங்கியது. தற்போது இலங்கை அரசு சாஹித்திய இரத்தினா விருதை வழங்கியுள்ளது. இந்த விருதுகளைப் பெறுவதில் தங்களது உணர்வு எத்தகையதாகவுள்ளது?

விருதுகள் முக்கியமன்று. எமது செயற்பாடுகளே முக்கியம். பாரிய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பலநிலையான பாதிப்புக்களும் கொண்ட ஒரு சமூகத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். சமூகத்தைப் புறந்தள்ளிவிட்டு நாங்கள் ஒதுங்கிவாழ முடியாது. சமூகமே எங்களை உருவாக்கு கின்றது. சமூக அநீதிகளோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவும் முடியாது.

எங்களுக்குக் கிடைத்த கல்வியும் தொழிலும் சமூக உழைப்பினால் கிடைக்கப் பெற்றவை.

மிக நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் உறுதி தளராது உழைத்தோம் என்ற மனநிறைவு எத்தனை விருதுகளுக்கும் மேலானது என்ற உணர்வே மலர்ந்து நிற்கின்றது. மேலோங்கியும் நிற்கின்றது.

2011 டிசம்பர் ஞாய்ம் (இதழ் 08.139)

**நவம்பர் டிசம்பர் இதழ்களில் சாகித்திய இரத்தினம்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசாவினுடனானா பேட்டி**

மேற்படி நேர்காணலில் ஐந்தாவது எட்டாவது வினாக்களுக்கான விளக்கங்களிலுள்ள எனது மாறுபட்ட கருத்தை தெரிவிப்பது எனது கடமை. அறிவு என்பது ஆழ்ந்து செல்லும் போது சிக்கலான வடிவத்தை எடுக்கும். சிக்கலான விடயத்தைச் சிக்கலாகவே தரிசிக்க வேண்டும். பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும் எழுத்தறிவுமிக்கோரையும் குவியப்படுத்தி எழுதும்போது இவை தவிர்க்க முடியாதது என்பது உண்மையே. ஆனால் இவற்றில் சிக்கலான விடயத்தைச் சிக்கலாகவே தரிசிக்க வேண்டும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. எவ்வளவோ ஆன்மீக அறிவியல் உளவியல் சம்பந்தமான கட்டுரைகள் பொதுமக்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் எளிய வடிவில் வந்து பாவனையிலுள்ளன. உலகில் பலமொழிகளில் வெளிவரும் 'Readers digest' என்ற ஆங்கில சஞ்சிகையில் பல சிக்கலான விடயங்கள் சாதாரண வாசகர்கள் வாசித்து விளங்கக் கூடிய வகையில் இடம்பெறுகின்றன விளங்கவில்லை என்பது சோம்பேறித்தனமானது என்றால் எளிமைப்படுத்தி எழுதக் கூடியவற்றைச் சிக்கலாகவே எழுதுவதும் அதேதான். பேராசிரியருடன் முரண்படவேண்டும் என்பது எனது நோக்கமல்ல. அதற்குரிய தகுதியும் எனக்கில்லை. வாசிக்கும் விடயங்களை ஆழ்ந்து கிரகிப்பதால் ஏற்படக் கூடிய சந்தேகங்களைத் தெரிவிக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

- பி.பி.அந்தோனிப்பிள்ளை -ஆத்திக்குளி, முருங்கன்
(ஞானம் இதழ் 140, 2012)

கடந்த மாத ஞானம் இதழில் READERS DIGEST சஞ்சிகை பற்றிய தவறான விளக்கம் ஒன்றினை வாசகர் கடிதம் பகுதியில் ஓர் அன்பர் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்தச் சஞ்சிகை பொதுமக்களுக்குரிய ஓர் ஆய்வுச் சஞ்சிகை அன்று. கனதியான விஞ்ஞான விடயங்கள் அதிற் பேசப்படுதல் இல்லை. அவை பற்றிய மேலோட்டமான கருத்துக்களே வாசகர்களுக்குத் தரப்படுகின்றன என்பது வெளிப்படையான உண்மை. அச்சஞ்சிகையை வாசிப்பவர்களுக்கு இது நன்கு தெரியும்.

சபா ஜெயராசா
(ஞானம் இதழ் 141, 2012)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

வெள்ளியே ஆயுதமாக

ஈழத்துப் போர் இலக்கியம்

ஒரு கருத்தாடல்

இக் கருத்தாடலில் பங்குபற்றியோர்:

➤ திரு. டி. தனபாலசீங்கம்

[தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர்]

➤ திரு. மு. பொன்னம்பலம்

[பிரபல கவிஞர், விமர்சகர்]

➤ திரு. தெ. மதுசூதனன்

[விமர்சகர், பிரதம ஆசிரியர் 'ஆசிரியம்', 'சமூகவெளி']

இக்கருத்தாடலை ஆற்றுப்படுத்தியவர்:

'ஞானம்' சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர்

திரு. த. ஞானசேகரன்

போரியல் இலக்கியம் பற்றி குறிப்பிடும் போது, உலக நாடுகள் பலவற்றில் பல்வேறு கால கட்டங்களில் போர்கள் நடந்திருக்கின்றன. அவை தொடர்பான இலக்கியங்களும் வந்திருக்கின்றன. அதே போன்று எமது நாட்டில் நடைபெற்ற போர் பற்றியும் பல இலக்கியங்கள் எழுந்திருக்கின்றன. அந்த இலக்கியங்கள் ஆவணப்படுத்தப்படல் வேண்டும். அவை தொடர்பான வரலாற்று ஆவணமாக 'ஞானம்' 150ஆவது இதழ் அமையவேண்டும் என்ற நோக்குடன் இந்த இதழை வெளிக் கொணர்கிறோம். முதலில் போர்க்கால இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் கருத்தைக் கூறுங்கள்?

மு.வொ.: போர்க்காலம் என்னும்போது அது பற்றிய வரையறைகளை வைத்துக் கொள்வது தடம் புரளாது எம்மைப் பார்த்துக் கொள்ளும். முதலாம், இரண்டாம் உலகமகாயுத்தங்கள் உலக நாடுகளைப் பாதித்ததுபோல் வேறெதுவும் இருந்ததில்லை. அதுபற்றி எண்ணிறந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகள். கொதிக்கும் எரிமலை கக்கும் குழம்பே பயிர் விளைச்சலுக்குரிய பசளையாய் இருப்பதுபோல் யுத்தத்தின் கொடுமைகளே போர் இலக்கியங்களின் விளைநிலமாயிற்று. "போரே நீ போ" என்ற (FAREWELL TO ARMS) நாவலை எழுதினான், முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தில் பங்குபற்றி அதில் காயமடைந்த ஏனென்ற எமிங்வே. ஸ்பானிஷ் சர்வாதிகாரி .:பிராங்கோவை எதிர்த்து நிகழ்ந்த உள்நாட்டுப் போரில் உலகத்தின் அனேகமான புத்திஜீவிகள் பங்குபற்றினர். இலங்கையிலிருந்து பிலிப் குணவர்த்தனா சென்று பங்குபற்றினார். மீண்டும் இதில்வந்து எமிங்வே பங்குபற்றியது மட்டுமல்லாமல் உலகின் தலைசிறந்த நாவல்களில் ஒன்றான FOR WHOM THE BELL TOLLS (யாருக்காக மணி அடிக்கிறது?) என்ற நாவலை எழுதினான். எறிக் மறியா நிமார்க்யூ (ERIC MARIA REMERQUE) என்ற பெயரை படித்தவர்கள் மட்டுமல்ல, அனேகமான நம் எழுத்தாளர்களே அறிந்த திருக்கமாட்டார்கள். முதலாம் உலகப் போர் பற்றிய மிகச் சிறந்த நாவலான ALL QUIET ON THE WESTERN FRONT (மேற்குப் பகுதியில் எல்லாம் அமைதியாக உள்ளது) என்ற ஆக்கத்தை தந்தவர் இவர்தான். 1914இல் 18 வயதில் பாடசாலையிலிருந்து நேரடியாகவே போருக்குச் சென்ற இவர் பட்ட துன்பம் கொஞ்சமன்று. இவர் போரில் இருந்தபோது தாயை இழந்தார். நண்பர்கள் அனைவரும் போரில் கொல்லப்பட்டனர். இவர் யாருமற்ற நிலையில் விடப்பட்டபோது இந்நாவலை எழுதினார். ஜேர்மனியரின் பார்வையில் இது எழுதப்பட்டாலும் போரின் கொடுமையைச் சிறப்பாகக்

காட்டுவதில் இதனோடு எதுவும் போட்டிபோட முடியாது. இன்றைய அமெரிக்க உலகின் மாபெரும் புத்திஜீவியான NORMAN MAILER இரண்டாம் உலகப் போரில் பங்குபற்ற வேண்டுமென்பதற்காக சாதாரண கல்வியறிவுற்ற ஒருவனாக பொய் சொல்லி - அவன் படித்தவன் என்ற உண்மை சொல்லப்பட்டால் அவனைப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பாது எழுத்து (CLERICAL) வேலைகள் ஏதாவது கொடுத்துவிடுவார்கள் என்பதால் - காலாட்படையில் சேர்ந்து கொண்டான். அதன் விளைவாக அவன் எழுதியது உலகப் பிரசித்திபெற்ற THE NAKED AND THE DEAD என்ற நாவலாகும். யப்பானியரின் தாக்குதலுக்குள்ளான பர்மா பகுதியில் விடப்பட்ட அவன், போரின் அவலங்கள் பற்றி அழகாக எழுதிச் செல்கிறான். தாக்குதலுக்கு முன்னேறிச் செல்லக் கட்டளையிடப்படும்போது, சில சிப்பாய்கள் பீதியினால் “வயிற்றாலை அடித்து” மலங்கொட்டக் கொட்ட ஓடுவதும் மயங்கி விழுவதும் என்று நரக வேதனைகள் அங்கே சித்திரிக்கப்படுகின்றன. 1961இல் நடந்த இந்திய - சீனப்போர் பற்றிய படைப்புகள் எதுவும் இந்திய எழுத்தாளர்களால் எழுதப்படவில்லை, ஆனால் அதுபற்றி ஈழத்து எழுத்தாளரான மு.த.வினால் வித்தியாசமான குறுநாவல் “சுஸ்” என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டது. இதைப் படிக்க விரும்புவோர் அவரது முழுத் தொகுப்பும் அடங்கிய நூலில் காணலாம். பிரான்ஸ் தேசம் நாஸிப் படைகளால் முற்று முழுதாகக் கைப்பற்றப்பட்டதை PLAGUE நோய்க்கு குறியீடாக வைத்து ALBERT CAMUS ஆல் எழுதப்பட்ட நாவல் ஓர் அற்புதப் படைப்பாகும். இக்காலத்தில் ஷோன்போல் சாத்தரால் (SATRE) எழுதப்பட்ட ஈக்கள் (FLIES) என்ற நாடகம் மற்றொன்று.

தி.ஞா.: குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்கவும். ஈழத்து ஆயுதப்போர் 30 வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெற்றுள்ளது. அது இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களைக் கூறமுடியுமா?

மு.பொ: அப்படிப் பார்ப்பதானால் தமிழரசுக் கட்சியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தனிச் சிங்களச் சட்டத்துக்கு எதிரான காலி முகத்திடல் சத்தியாக்கிரகம், ஸ்ரீ எதிர்ப்பு போராட்டம் அதைத் தொடர்ந்து வந்த 56, 57, 58, 77, 83 கலவரங்கள் அதன்பின் வந்த ஆயுதப் போராட்ட எழுச்சி என்று நாம் ஆரம்பத்திலிருந்து பார்க்கவேண்டும். ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் போது சுதந்திரன் பத்திரிகையில் “நண்டெழுத்து வேண்டாம் நமக்கு” என்று வெண்பாவில் ஈற்றுடி கொடுத்து கவிதை பாடும்படி வழிப்படுத்தினார் மஹாகவி. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகளில் ஒன்று பின்வருமாறு:

**சங்கத் தமிழுண்டு சங்கிலியன் நெஞ்சண்டு
பொங்கும் மறக்குலப் போர் பண்புண்டு - சுங்கானே
பண்டாவுக்கு இ.து பகர்க பலரறியா
நண்டெழுத்து வேண்டாம் நமக்கு.**

இப்போராட்டம் வடபகுதியில் சூடு பிடித்தபோது, தென்பகுதியில் தமிழ் எழுத்துக்கள் தார்பூசி அழிக்கப்பட்டன. உடனே மஹாகவி கொடுத்த ஈற்றடி “தார்பூசிற் சாமோ தமிழ்” என்பதாகும். 1958 ஆவணியில் அகிம்சைப் போராட்டம் எனக் கூறி அதற்கான மாநாடு கூட்டியபோது நீலாவணன் பின்வருமாறு பாடினார்:

**காவினில் வந்து கருங்குயிலொன்று கதவைத் திறந்திடுவீர்
ஆவணி வந்தது ஆவணிவந்தது ஆழ்துயில் நீங்குமென
கூவிய இன்னொலி கேட்டு மகிழ்ந்தனர் கூடினர் எம்தமிழர்
சாவது போரினில் சர்க்கரை யாம் எனச் சங்கொலி கேட்குதடி**

இதே காலத்தில் பிசிறற்ற நடையில் காசி ஆனந்தன் பின்வருமாறு பாடினார்:

**“தூற்றினார் தமிழை என்னும் துடித்திடும் செய்திகேட்டு
ஆற்றொணா நெஞ்சினோடு அங்கவர் மண்ணுக்கேகி
ஏற்றினாள் சேரன் கல்லை எதிரியின் சிரம்மீதென்ற
கூற்றினைக் கேட்ட பின்னும் கூனுமோ தமிழன் வீரம்!”**

வேறு நாடுகளிலும் இவ்வாறு ஒரே நாட்டுக்குள் இனம், மதம், மொழிநீதியாகப் பிரிந்து விடுதலைக்காகப் போராடிய வரலாறு பல உண்டு. ஐரிஷ், பலஸ்தீனப் போராட்டங்கள் அவ்வகையானவை. அவர்களது போராட்டங்கள் பற்றிய கவிதைகளை பேராசிரியர் சிவசேகரம், பேராசிரியர் நு.:மான் ஆகியோர் மொழிபெயர்த்து போர் இலக்கியங்களுக்கு வலுச் சேர்த்துள்ளனர். மு.பொ.வின் ஆங்கில நெடுங் கவிதையான THE SONG OF A LIBERATED ZONE இல் வரும் தமிழ் மக்களை ஆங்கில விமர்சகர்கள், வட அயர்லாந்திலுள்ள கத்தோலிக்க மக்களோடு ஒப்பிட்டனர். (COULD BE LIKENED TO THE CATHOLICS IN NORTHERN ISLAND DURING ‘THE TROUBLES’). இன்னும் ஏ.சிவானந்தனின் WHEN MEMORY DIES, ஷியாம் செல்லத்துரையின் FUNNY BOY ஆகியோரின் இந்நாவல்களும் இவற்றுள் சேர்ந்து போர்க்கால இலக்கியத்தை விரிவு படுத்தும்.

தி.ஞா.: 80களிலும் அதற்குப் பின்னரும் இப்போர்க்கால இலக்கியங்களில் குறிப்பாகக் கவிதையில் பெரும் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியதாக தமிழக விமர்சகர்கள்கூட கூறியுள்ளார்களே?

மு.பொ.: இந்தப்பாய்ச்சல் கவிதையில் பெருமளவு நிகழ்ந்திருந்தாலும் சிறுகதை நாவல்களிலும்கூட ஏற்பட்டிருந்தன. கவிதையில் “சொல்லாத சேதிகள்”, “மரணத்துள் வாழ்வோம், சு.வியின் “காலத்துயர்”, நிலாந்தனின் “மண்பட்டினங்கள்” நு.:மானின் கவிதைகள், சிவசேகரத்தின் “போரின் முகங்கள்” மு.பொவின் “சூத்திரர் வருகை, சோலைக்கிளியின் கவிதைகள், அஸ்வகோசின் “வனத்தின் அழைப்பு”, கலாவின் “கோணைஸ்வரிகள். இவ்வாறே சிறுகதைகளிலும், போர்க் காலச் சாதனைகளாக தாமரைச் செல்வியின் கதைகள், ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை”, “கோளறு பதிகம்”, மு.தவின் இரத்தம், “ஒரு தனி வீடு” நாவல், உமா வரதராஜனின் “அரசனின் வருகை”, மு.பொ.வின் “பயம் கக்கும் விஷம்”, “வீடும் பல்லக்கும்”, “நோயில் இருத்தல்” நாவல், செங்கை ஆழியானின் “இரவு நேரப் பயணிகள்”, ஞானசேகரனின் “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்”, “காட்டுப் பூனைகளும் பச்சைக்கிளிகளும்”, “கருவறை எழுதிய தீர்ப்பு” ஆகிய சிறுகதைகள், கவியுகனின் “உடைத்துப் போட்டதெரு விளக்கு” திசேராவின் “கபாலபதி” சாந்தனின் “கிருஷ்ணன் தூது” புஷ்பராஜனின் மீண்டும் வரும் நாட்கள் ஆகிய மேற்படி கவிதைகளும், கதைகளும் உலகத்தரத்தை எட்டக் கூடிய போர்க்கால இலக்கியங்கள் எனலாம். இறுதியாக இதையும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். போரின் உச்சக் காலகட்டத்தில் அதுபற்றி சண்டே ரைம்ஸில் எழுதிய அத்தாஸ் முக மாலையில் தீபனின் போர் வியூகத்துக்குள் அகப்பட்ட படைகள் பற்றி அவர் கவிதைப் பாணியில் பின்வருமாறு எழுதினார்: “முன்னுக்குப் போகாதே, முன்னால் போனால் ஜொனி, ஜொனி, பின்னுக்குப் போகாதே போனால் .:பொனி. .:பொனி (FONY) அதாவது முன்னால் போகாதே போனால் JONY கண்ணி வெடிகளுக்குள் அகப்படுவாய், பின்னுக்குப் போகாதே போனால் பொன்சேகாவிடம் (FONY) அகப்படுவாய். அத்தாஸ் இவ்வாறு எழுதியமைக்காக தாக்கப்பட்டார். ஆனால் இவை அனைத்துக்கும் மேலாக தமிழர் போராட்ட எதிர்ப்பிலக்கிய கவிதைகளில் புதுவை இரத்தினதுரை ஒரு சாதனையாளராகவே உள்ளார். அவரின் கீழ்வரும் கவிதையைக் குறிப்பிடலாம்.

தேவி எழுக

தேவி எழுக

இந்தச் சிறு முல்லைக்காட்திர

ஆவி கலங்குமெமை ஆதரிக்க நீவருக

தேவி எழுக

இந்தச் சிறு முல்லைக்காட்திர

கூவும் குயிற்பாட்டெம் குடிமனையிற் கேட்டிடனும்

தூவும் மழைச்சாரல்

சுடுநிலத்தில் வீழ்ந்திடனும்

தவித்த வாயடங்கத் தண்ணீர் பெருகிடனும்

அவித்த கிழங்குண்டு

அந்தரித்த உயிர்களுக்கு

விதித்த தீர்ப்பதனை விலக்கிச் சுகம் தருக

நதியில் இறங்கிடனும் நம்கால்கள்

இற்றை வரை

கொதித்த உடலமெல்லாம் குளிரும் நிலை வரணும்

வாசலெங்கும் கோர வல்லூறின் எச்சங்கள்

வீசும் காற்றினிலும் வெடிமருந்தின் உச்ச மணம்

சாவின் மணம் போதும்

சாக்காட்டின் பூமத்தம்

பூவின் மணம் போதும்

புது வசந்தம் வீசட்டும்

இரந்திரந்து எல்லா இரவற் திண்ணையிலும்

உறங்கியதும்

பட்ட உத்தரிப்பும் போதுமடி

கரம் தொழுதோம் எங்கள் கண்ணீருக் கென்பதில்?

தி.ஞா.: இந்தக் காலகட்டத்தில் கவிஞர் முருகையனின் பங்கு என்ன?

மு.பொ.: அவரை முற்போக்கு ஆதரவாளர்கள் வேறு விதமாகக் காட்ட முனைந்தாலும் அவர் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு ஆதரவாகவே இருந்தார். இதோ அவர் எழுதிய தற்கொலைப் போராளிகள் பற்றிய கவிதை:

“தற்கொடை என்ப தமிழீழ மைந்தர்கள் நிற்கும் புதிய நிலை,

“தன்னுயிரைத் தான் ஈயும் சான்றாண்மை தற்கொடையாம் என்ன நிகர் ஆகும் இதற்கு?”

தி.ஞா.: தமிழ்த் தேசியத்திற்கு ஆதரவாக, அதாவது தமிழர் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக முன்னைய அல்லது இன்றைய முஸ்லிம் கவிஞர்கள் ஏதாவது எழுதியுள்ளார்களா?

மு.பொ.: முல்லை முஷ்ரிபா, உவைஸ் கனி, இளைய அப்துல்லாஹ், ஆகியோரின் கவிதைகளில் இதற்கான கீற்றுக்களை காணலாம். பழந்தலைமுறைக் கவிஞர்களில் ஜின்னாஹ் ஹரிபுத்தீனின் பண்டாரவன்னியன் காவியம் தனிமுத்திரை பதிப்பதாகும். எம்.ஏ.நு. மானின் புத்தரின் படுகொலை, துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும் புகழ்பெற்ற கவிதைகள்.

தி.ஞா.: மதுகூதனன் அவர்களே வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் மு. பொ. அவர்கள் போர்க்கால இலக்கியம் பற்றி விரிவாகப் பார்ப்பதற்கான அடிப்படைகளை வைத்துள்ளார். இந்தப் போரிலக்கியம் பற்றி அறிவியல் ரீதியாகப் பார்ப்பதற்கென சில தகவல்களையும் தந்துள்ளார். இந்தப் பின்புலத்தில் ஈழத்துப் போரியல் இலக்கியம் பற்றி உங்களது கருத்துக்களைக் கூறுங்கள்.

மு.சா.

தனபாலசிங்கம்

மதுசூதனன்

மது: மு. பொ. சொன்னது போல், இலங்கையில் நடைபெற்ற போரின் வரலாற்றைப் பார்க்கும் போது, 56 ஒரு பிரிநிலைக் கோடாகத்தான் இருக்கும். ஏன் அப்படிப் பிரிநிலைக் கோடாக இருக்கிறது என்றால் அக்காலகட்டத்திலேதான் தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதையொட்டிப் பல்வேறு செயற்பாடுகள், கலவரங்கள், வன்முறைகள், எனத் தொடர்ச் சியான நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தன, அதன் உச்சமாக 83 இனக் கலவரம் ஏற்பட்டது, 50களுக்குப் பின்னர் இலங்கை வாழ் மக்களிடையே குறிப்பாகப் “பெரும்பான்மை சமூகம்” என்ற சொல்லாடல்கள் பேச பொருளாக மாறுகின்ற ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. பெரும்பான்மைச் சமூகம் ஒரு ஆளும் அதிகார வர்க்கமாக உருப்பெற்றது. சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் முன்வைக்கக் கூடிய கோரிக்கைகளை அல்லது சாத்தியமான பல்வேறுபட்ட போராட்ட வடிவங்களை ஒடுக்கி நசுக்க முற்படும் நிலையில் இருந்தது. சாத்வீகப் போராட்டங்களை வன்முறை கொண்டு நசுக்க முற்பட்டபோது, எந்த வன்முறை கொண்டு நசுக்க முற்பட்டார்களோ அந்த வன்முறையே சிறுபான்மைச் சமூகம் தனது தற்பாதுகாப்புக்கான ஆயுதமாக எடுக்க முற்பட்டபோதுதான் ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கியது என்பதை நாங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இன்னும் ஒன்று, “இலங்கைத் தேசியம்” என்கிற ஒரு பல்லினச் சமூகத்தை அங்கீகரிக்கக் கூடிய ஒரு ஜனநாயக மரபு இங்கு இருந்திருந்தால், அது பல்வேறுபட்ட தளங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தால், இங்குள்ள சமூகங்களிடையே ஒரு இன ஐக்கியமும், சக மனிதனை, சக மனிதனாக நேசிக்கக்கூடிய தன்மையும், இனம் சார்ந்து அல்லது அடையாளம் சார்ந்து நேசிக்கக்கூடிய தனித்துவங்களை, வித்தியாசங்களை மதிக்கக்கூடிய பல் கலாசாரமும் இயல்பாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இந்த அம்சங்கள் துரதிஷ்டவசமாக ஆட்சி அதிகாரங்களில் இருந்தவர்களால் இனங்காணப்படாத நிலையாக மாறி இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையிலேதான் ஒடுக்கு முறையும், அரச பயங்கரவாதமும், சிங்களச் சமூகம் தவிர்ந்த ஏனைய சமூகங்களிடையே கட்டவிழ்க்கப்பட்ட பொழுது அதற்கு எதிரான பல்வேறு வடிவங்களில் போராட்டம் வெடித்தது,

இந்தப் போராட்டம் விடுதலை அரசியல் சார்ந்த முழுக்கமாக எந்த விதத்தில் இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்பது வேறு விடயம். ஆனால், அது ஏதோவொரு விதத்தில் ஒரு எதிர்ப்பு சார்ந்த அல்லது தற்காப்பு சார்ந்த, அல்லது தன்னுடைய அடையாளங்களை மீட்கின்ற, பாதுகாக்கின்ற அல்லது உரிமை சார்ந்த விடயமாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த அம்சங்களுக்குள்ளேதான் எங்களுடைய இந்த அனுபவங்கள், உணர்வுகள் எவ்வாறு இலக்கியப் பரப்புக்குள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்தல் வேண்டும். சில எழுத்தாளர்கள் போராளிகள் என்ற நிலையில் இருந்து கொண்டு ஆயுதம்

தாங்கிக் கொண்டு, தமது அனுபவங்களை அல்லது கூட்டு அனுபவங்களை, தனி மனிதன் சார்ந்த அல்லது சமூகம் சார்ந்த அனுபவங்களை கவிதைகளாகவோ அல்லது சிறுகதைகளாகவோ அல்லது புனைகதை சாரா கட்டுரை எழுத்தாகவோ வடிக்கக்கூடிய நிலைமை எம் மத்தியில் ஏற்பட்டது. இன்னும் சொல்லப்போனால், நாங்கள் 60களுக்குப் பின்னர் இதற்கான ஒரு எழுத்துப்பரப்பை துல்லியமாக இனங்காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஏனெனில் 56க்குப் பின்னர் தனிச் சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிரான எமது போராட்டங்கள் பல்வேறுபட்ட நிலைகளில் கவிதை சார்ந்த ஒரு மொழிவழித்தேசியத்தை வலியுறுத்துகின்ற அல்லது அதைப் பாதுகாக்கின்ற வகையில் பல்வேறுபட்ட கவிஞர்கள் பல கவிதைகளை எழுதியதை நாம் பார்க்கிறோம். மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் போன்றோர் பல கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். மொழி சார்ந்து பண்பாட்டைப் பேணுகின்ற நிலையில் இவர்களது பல கவிதைகளைப் பார்க்கிறோம். பல சிறுகதைகள் கூட, இவ்வாறு வெளிவந்துள்ளன. வரதர், மு.தளையசிங்கம், வ. அ. இராசரத்தினம் போன்றோர் இத்தகைய சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

எங்களுடைய இந்த எழுத்து மரபு, தமிழ் மொழி பேசக் கூடிய சமூகங்கள் எதிர்கொள்ளக் கூடிய சவால்களை வாழ்வியல் நெருக்கடிகளை பதிவு செய்கின்ற ஒரு முறைமை எங்களிடம் நீண்ட காலமாகத் தொடர்புபட்டு வந்திருக்கிறது. ஏற்கனவே மு.பொ குறிப்பிட்ட “மரணத்தில் வாழ்வோம்” என்ற எண்ணக்கரு எங்களுடைய அக்கால வாழ்வியலுக்குரிய ஒரு குறியீடு. பொதுவாக போருக்கு விடை கொடுப்போம் அல்லது “போரே போ” என்று சொல்கின்ற ஒரு சர்வதேசப் பரிமாணம் இருந்தது போல, நாம் எப்படி வாழ்கிறோம். -- மரணத்துள் வாழ்கிறோம் என்பதாகச் சொல்கின்ற மரபினைக் காண்கின்றோம்.

தி.ஞா.: 80களுக்குப் பின்னரான ஈழத்துப் போர்க்காலக் கவிதைகளின் உள்ளீடுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஆதர்சமாக அமைந்த உலகப் போர்க்காலக் கவிதைகள் என நீங்கள் எவற்றைக் கூறுவீர்கள்?

மது: 1981 இல் இறுதியில் எம்.ஏ. நு.:மான் மொழிபெயர்ப்பில் “பலஸ்தீனக் கவிதைகள்” வெளிவந்தது. இத் தொகுப்பு பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கும் முகமாகவே வெளிவந்தது. இந்தக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்துடன் நேரடியான தொடர்புடையவை. அந்த மக்களின் உண்மையான மனவோட்டங்களை உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இந்த நூல் உதவியது என்றே கூறலாம்.

இலக்கியத்துக்கும் அரசியலுக்கும் இடையேயுள்ள உறவை பிரிக்க முடியாத வகையில் இக்கவிதைகள் மிகவும் ஆழமாக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தின. விடுதலைப்போராட்ட உணர்வின் வெளிப்பாடு இயல்பாக கடத்தப்படும் அனுபவமாகவும் இந்தக் கவிதைகள் அமைந்திருந்தன. இந்தத் தொகுப்பு வெளிவந்த காலம் முக்கியமானது. தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்ட அரசியலில் இளம் தலைமுறையினர் தீவிரமாக உள்வாங்கப்படும் காலமாக இருந்தது. ஈழத்துப் படைப்பாளர்களின் வாசகர்களின் அரசியல் உணர்வின் வெளிப்பாடாக அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் குரலாக தமக்கான அரசியலை வெளிப்படுத்தும் ஊடகமாக இந்தத் தொகுதி அமைந்திருந்தது.

அக்காலத்தில் அரசியல் பிரக்ஞையுடன் கவிதை எழுதத் தொடங்கியவர்களுக்கு இந்தத் தொகுப்பு சிறந்த ஊக்கியாகவிருந்தது. பலஸ்தீன மக்கள் மரணத்துள் வாழ்வு தேடுகின்றனர். அபகரிக்கப்பட்ட தங்கள் தாய் நாட்டிற்காகவும் சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடுகின்றனர் என்ற உணர்வு தமிழர்களுக்கான விடுதலை உணர்வாக அரசியல் சிந்தனையாக தள மாற்றம் பெற்றது. சியோனிசத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் எதிரான போராட்டமாக பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டம் அமைந்திருந்தது. இந்தப் போராட்டம் உலகெங்கும் விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்களின் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் நோக்கப்பட்டது. தமிழ்த் தரப்பும் இந்தப் போராட்டத்தின் இன்னொரு நீட்சியாக இந்த அரசியல் விடுதலை உணர்வை உள்வாங்கிய கவிதை மரபு ஒன்றும் தமிழில் எழுச்சி பெற்றது.

இந்தச் சூழலின் தருக்க ரீதியான விளைவாக “மரணத்துள் வாழ்வோம்” என்னும் கவிதைத் தொகுதி 1985இல் வெளியானது. இந்தத் தொகுப்புக்கு சேரன் எழுதிய முன்னுரை

கவனிப்புக்குரியது. தேசிய ஒடுக்குமுறையும், இராணுவப் பயங்கரவாதம், ஆயுதப்போராட்டம், மரணம், இரத்தம் சிந்தும் அரசியலே இன்று எமது கவிதையின் பிரதான கூறாக அமைகிறது. இந்த வகையில் இவை தரும் சேதிகள் கிளர்ந்தும் அனுபவங்கள் தொற்ற வைக்கும் உணர்வுகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் முற்றிலும் புதிய வாழ்நிலையைக் கொண்டு வருகின்றன. இந்தப் பதிவு காலத்தை- காலங்களைக் கடந்து பதிவாகிறது. இதுவே பின்னர் தமிழ்க் கவிதையின் உள்ளீடுகளின் இயங்கியலை ஆற்றுப்படுத்துபவையாகவும் அமைந்திருந்தன.

இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டியது, இந்த இரண்டு நூல்களும் சமகால அரசியல் பிரக்ஞையும் விடுதலை உணர்வும் கொண்ட கவிதைகளின் வெவ்வேறுபட்ட அனுபவங்களின் விரிவாக்கம் எனலாம். குறிப்பாக 1980களுக்கு பின்னர் வெளிவந்த கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் “அரசியல் கவிதைகள்” என்ற வற்புறுத்தல் சார்ந்து அடையாளம் காணப்பட்டது. தேசிய விடுதலை மட்டுமல்ல சமூக விடுதலையின் விரிதளங்கள் மீதான தேடுகை ஆழமாகவும் நுணுக்கமாகவும் வெளிப்பட்டது. அதுபோல் தமிழ்த் தரப்பாரின் அரசியல் தவறுகள் ஏற்படுத்திய விளைவுகள் மீதான பார்வையும் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டன. இயக்கப் படுகொலைகள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகவே திரும்பிய துப்பாக்கிகளின் கதைகள், முஸ்லிம் மக்கள் மீது நடந்த படு கொலைகள் மற்றும் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் அவற்றின் விளைவுகள் பற்றியெல்லாம் கவிதைகள் உரத்துப் பேசின. தமக்கான அரசியலை முன்வைத்தன. இந்த இடத்தில் “மீஸான் கட்டைகளில் மீன எழும்பாடல்கள்” என்னும் தொகுப்பு குறிப்பிடப்படவேண்டும். இதனை அஷ்ரப் சிஹாப்தீன், ஸதக்கா, நஸீம் ஆகியோர் தொகுத்துள்ளனர். இது 2002ல் வெளியானது. முஸ்லிம் மக்களின் தனித்துவத்தை மறுதலித்ததன் விளைவுகள் - அவை ஏற்படுத்திய விளைவுகள் - அவை ஏற்படுத்திய இழப்புகள், வலிகள் மற்றும் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் மீதான மீள்விசாரணை ஆகியவற்றை இதில் உள்ள கவிதைகளில் சில அடையாளப்படுத்தின. 1985இற்கு பிறகு முஸ்லிம் மக்களிடையே உருவான சமூக அரசியல் எழுச்சி கவிதைகளிலும் ஆழமாக வெளிப்பட்டன. தமிழ் மேலாதிக்கம் தொடர்பிலான எச்சரிக்கையும் விழிப்புணர்வும் முஸ்லிம்கள் இடையே அரசியலாக விரிவாக்கம் அடைந்தது.

தமிழ்க் கவிதை வழி நின்று தமிழ்ச் சமூகத்தின் போராட்ட வரலாறு பேசப்படுவதற்கான ஆய்வு செய்வதற்கான தடயங்கள் நிறைய உள்ளன. வடகிழக்கு முஸ்லிம் மக்களின் தனித்துவமான அரசியல் வெளிப்பாடுகளை புரிந்து கொள்வதற்கான பின்புலங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. நாம் உண்மைகளை வெளிப்படையாக எதிர்கொள்ளவேண்டும். இதற்கான சமூகத் தயாரிப்பு நம்மிடையே வளர்க்கப்படவேண்டும். இவற்றை நமது தமிழ்க் கவிதைப் புலமும் சாத்தியப் படுத்துகிறது.

80களின் ஆரம்பத்தில் யாழ். பல்கலைக் கழகப் பின்புலத்தில் “கவிதா நிகழ்வு” என்ற ஒரு புது நிகழ்ச்சியும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. “எங்கள் மண்ணும் இந்த நாட்களும்” என்ற கவிதா நிகழ்வைக் குறிப்பிடமுடியும். இதனைத் தொடர்ந்து சேரன், ஜெயபாலன், வில்வரத்தினம், முருகையன் போன்றவர்களின் கவிதைகள் கவிதா நிகழ்வாக ஆற்றுகை செய்யப்பட்டுவந்தன. இது ஒரு ஊடகமாகத் தொழிற்பட்டது. தமிழ் நாட்டில்கூட இவ்வாறான கலை வடிவம் தொழிற்பட்டதாக இல்லை.

தி.ஞா.: தங்களது பதில் கவிதைகள் சார்ந்ததாக அமைந்தது. அதேவேளை நாவல் இலக்கியப் பரப்பில் அரசியல் சார்ந்து வெளிப்பட்ட சில எழுத்துக்கள் நமது கவனத்துக்குரியனவாக அமைந்தன. அவைபற்றிக் கூறங்கள்.

மது: 1960களிலேயே மு.தளையசிங்கம் எழுதிய “ஒரு தனிவீடு” என்னும் புனைவு முக்கியமானது. தனிச் சிங்களச் சட்டமும் 1958 சிங்களத் தமிழ்க் கலவரமும் இங்கு முக்கியமாகப் பேசப்படுகின்றன. இலங்கைச் சூழலில் இன முரண்பாட்டின் செல்நெறி இரு சமூகங்களுக்கிடையில் ஏற்படக்கூடிய பிளவுகள் தமிழ்த் தரப்புச் செல்லும் பாதை... என இங்கு பல்வேறு அம்சங்கள் பேசப்படுகின்றன. இது போல் 1977 இனக் கலவரத்தை அடுத்து அருளர் எழுதிய “லங்கா ராணி” என்னும் பிரதியும் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்களின் இருப்புக் கேள்விக் குறியாகி தமக்கான பாதுகாப்பு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில்தான் என்பதை அகதி மன நிலை சார்ந்து வெளிப்படுத்தும் நுட்பம் அதன் அரசியல்

தெளிவானது. அக்கால சமூக அரசியல் வெளியை கோடிட்டுக் காட்டுவதாகவும் அமைந்திருந்தது.

இதை விட 1985இல் கோவிந்தன் எழுதிய “புதியதோர் உலகம்” என்னும் நாவல் அரசியல் ரீதியிலும் அழகியல் ரீதியிலும் தமிழ்ச் சூழலில் மிகுந்த கவனிப்பிற்குரிய பிரதி. தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் உள்நுழைந்த ஜனநாயக மறுப்பும் உட்கொலைக் கலாசாரமும் இயக்கப் போராளிகளது உளவியலும் சமூக விமர்சனமும் போராட்டம் பற்றிய பரிசீலனையும் என அக்காலத்தின் மேற்கிளம்பிய தன்மைகளையும் குறியீடாகவும் தளமாற்றம்பெறும் அரசியல் செல்நெறியாகவும் வெளிப்படுத்திய பிரதியாக இது அமைந்திருந்தது. இதுபோல் செழியன் எழுதிய “ஒரு மனிதனின் நாட்குறிப்பு” இன்னொரு புலப்பாட்டை அரசியல் முகத்தை அடையாளப்படுத்தியது. விடுதலை அரசியல் என்ற பன்முகப்பரிமாணத்தில் இயக்க அரசியலில் முனைப்படைந்த கவனிக்கப்படாத பகுதியாகவும் நாட்குறிப்பு எழுதப்பட்டிருந்தது. புதுசு இரவியின் காலமாகிவந்த கதையும் கூட குறிப்பிடப்படவேண்டிய தொன்று. யேசுராசா தொகுத்த “காலம் எழுதிய வரிகள்” மற்றும் புதுசு கவிதைகள் செம்மணி, ஆனையிறவு முதலான தொகுதிகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. மு. பொ.வின் “பொறியில் அகப்பட்ட தேசம்”, அகிலனின் “பதுங்கு குழி நாட்கள்”, சரமகவிகள் போன்றவையும்கூட சமகால அரசியலின் வெவ்வேறுபட்ட முகங்களை வெளிப்படுத்துவனவாக இருந்தன. “உலகவரலாற்றை ஓங்கி அளக்கும் உன்னத முயற்சி இது”வென “பொறியில் அகப்பட்ட தேசத்”தை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறியது இவ்விடத்தில் முக்கியமானது.

புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்த மலரவன் எழுதிய “போருலா” என்னும் பிரதியும் இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். மணலாறிலிருந்து மாங்குளம் இராணுவ முகாமைத் தாக்குவதற்காய் காடுகளினூடு நகர்கின்ற போராளிகளின் வாழ்வு இதன் மூலம் இயல்பாகப் பதிவுசெய்யப்படுகிறது. மலைமகள் உள்ளிட்ட பெண் போராளிகளால் தொகுக்கப்பட்ட “விழுதுமாகி வேருமாகி” முக்கியமான பதிவாகிறது. குறிப்பாக பெண் போராளிகள் பற்றியது. வரலாற்றில் இருட்டடிப்புச் செய்யும் பகுதிகள் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்க் கவியின் “இனிவானம் வெளிச்சிடும்” என்னும் பிரதியும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

ஷொபாசக்தியின் “கொரில்லா”, “ம்” போன்றவையும் அரசியல் சார்ந்தவை. போராட்டத்தின் வேறுபட்ட சில முகங்கள் விமர்சனங்கள் இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர விமல் குழந்தைவேலின் “வெள்ளாவி”, முதலானவையும் நமது பார்வைக்கு முக்கியம்.

மு.பொ.: (குறுக்கிட்டு) இச்சந்தர்ப்பத்தில் இவற்றோடு சபாஷ் (கவிஞர் பாலகணேசன்) என்பவரால் எழுதப்பட்ட “விடியலுக்கு முந்திய மரணங்கள்” என்ற ஆக்கமே போராளிகள் மத்தியில் தோன்றிய முதல் நாவலாகும். அத்தோடு பெருந்தேசியவாதத்திற்கும் இன ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராக மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்த போராட்டத்தை முதன்முதலில் வெளிக்கொணர்ந்த நாவலாக தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலையைக் குறிப்பிடவேண்டும். மலையக மக்களை அவர்கள் வாழும் மண்ணிலிருந்து வெளியேற்றிவிட்டு சிங்களமக்களை அரசாங்கம் குடியமர்த்த முற்பட்டபோது, மலையகமக்கள் ஒன்று திரண்டு போராடிய மக்கள் போராட்டமாகவும் அதிலே சிவனு லெட்சுமணன் என்ற தொழிலாளி வீரமரணம் அடைந்ததையும் அந்தப் போராட்டத்தில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றதையும் சித்திரிப்பது இந்தக் குருதிமலை நாவல். இது 1979ல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் புலிகளாலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ரணில் பிரதமராக இருந்த போர்நிறுத்த ஒப்பந்தகாலத்தில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக்கழகம் “மானுடத்தின் ஒன்று கூடல் 2002” மாநாட்டினை நடத்தியது. இதில் போர்க்காலம் தொடர்பான நாவல் பற்றிய ஆய்வரங்கிற்கு, பெருந்தேசியத்தை எதிர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட நாவலை எழுதிய ஞானசேகரனை தலைமைதாங்கச் செய்தார்கள்.

மது: (தொடர்ந்து) மேற்குறிப்பிட்ட இந்த புனைவுகள் சார்ந்து “போர் இலக்கியம் மீதான மீள்பார்வை மீள் விசாரணை ஆக்கப்படுகிறது. இயக்க அரசியல், விடுதலை அரசியல் மரபுக்குள் உள்வாங்கப்படுவதற்கான அல்லது தள மாற்றம் பெறுவதற்கான பல்வேறு

செய்திகள் நமக்குள் பழங்கதையாய், பேசாப்பொருளாய் இருக்கின்றன. இவை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவரப்படுகின்றன. இலக்கிய மயப்படுத்தப்படுகின்றன. நாம் அரசியல் சார்ந்து வாசிப்பில் ஈடுபடும்போது நமக்கான வெளி இன்னும் விரிவாக்கம் பெறுகிறது. இவை பற்றியெல்லாம் நாம் இன்னும் ஆழமாக ஆராயவில்லை. இப்போது இதற்கான காலம் உருவாகி உள்ளது.

தி.ஞா.: 1995க்குப் பிறகு வன்னியை மையமாகக் கொண்டதான் இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றன. இது பற்றிக் கூறுங்கள்.

மது: 1995இற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வு குறிப்பாக வன்னிப் பகுதியை மையம் கொண்டிருந்தது. இதில் கணிசமான எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் இருந்தார்கள். இதுதவிர போராட்டத் தரப்பிலிருந்து புதிய எழுத்தாளர்கள் படைப்பாளர்கள் கலைஞர்கள் உருவாகினர். இவர்கள் மத்தியில் உருவான எழுத்துக்கள் படைப்புக்கள் கலைமுயற்சிகள் பற்றிய தெளிவான பார்வைகள் எம்மிடையே உருவாகவில்லை. 1995 - 2005 காலப் பகுதி வரையிலான முக்கியத்துவம் இங்கு பல்வேறு நிலைப்பட்ட பார்வைகளுக்கு இடமுண்டு. ஆனால் அவை யாவும் எழுத்து மரபுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கும் எனக் கருதமுடியாது.

இங்கு நாம் ஒரு மாற்றுப் பார்வைக்கான இடத்தைப் பதிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதாவது போர் இலக்கியம் போருக்கு பிந்திய இலக்கியம் என்று சொல்லும்போது நாம் எழுத்து மரபு வழியான இலக்கியங்களையே குவியப் படுத்துகின்றோம். ஆனால் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுவது எழுத்து மரபு வழிவராத இலக்கியங்களாகும். இக்காலத்தில் வாய்மொழி மரபு இலக்கியங்கள் அதிகமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இவை தொகுக்கப்படாமல் அந்தந்தத் தருணத்தில் வெளிப்பட்டு அந்த வேகத்திலேயே மறைந்திருக்கும். சிலவேளைகளில் இவை எதிர்ப்பு வடிவமாகவும் அரசியல் வழிமுறை பற்றிய விமர்சனங்களையும் முன்வைத்திருக்கும். பொதுவாக உலகப் போர்களைத் தொடர்ந்து வாய்மொழிக் கவிதைகள் வாய்மொழி உரையாடல்கள் பெரும் வடிவங்களாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் இவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கான உந்ததலும் மனவெழுச்சியும் அணுகுமுறைகளும் வரன்முறையாக எம்மிடம் கடத்தப் படவில்லை.

இக்காலங்களில் பல்வேறு நாடக முயற்சிகள் நடந்ததாக அறிய முடிகிறது. ஆனால் இவைபற்றிய சரியான பதிவுகள் எம்மிடம் இல்லை. அதை விட நாடகங்களுக்கான எழுத்து வடிவம் எல்லாவற்றிற்கும் இருக்குமென எதிர்பார்க்க முடியாது. இது எல்லாக் கலை வடிவங்களுக்கும் இருக்கும் பிரச்சினைதான். ஆனால் 80களுக்குப் பின்னர் எமது அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்குச் சமாந்திரமாக நாடகமுயற்சிகள் அதிகம் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இதுபோல எம்மிடையே குறும்படத் தயாரிப்புகளும் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன. எமது பல்வேறு அரசியல் குழுக்கள் மத்தியிலிருந்து இதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால் நாம் இவையாவற்றையும் ஒரு இடத்தில் தொகுத்து வைத்திருக்கிறோமா என்றால், இல்லை என்றே கூறலாம். ஆனால் இவைபற்றிய கவனிப்பும் எமக்கு முக்கியம். இவற்றைவிட எம்மத்தியிலிருந்து பல்வேறு இசைத்தட்டுகளும் வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு இயக்கங்களும் அரசியல் சார்ந்து இசைத்தட்டுகள் வெளியிட்டன. உள்ளூர், தமிழகக் கலைஞர்களைக் கொண்டு இவை தயாரிக்கப்பட்டன. இக்காலங்களில் வெளிவந்த எமது ஓவியங்களும் வெகு சிறப்பாகக் சுட்டிக் காட்டத்தக்கன. புதிய தலைமுறையினர் பலர் அரசியல் பிரக்ஞையுடன் ஓவியங்களைத் தீட்டும் மரபை உருவாக்கினர். ஆனால் இவைபற்றிய பதிவுகளும் ஆங்காங்கு இருக்கின்றன. இவற்றை நாம் இனிமேல்தான் தேடிப்பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு நாடகம், ஓவியம், இசை, சினிமா எனப் பல்வேறு களங்களிலும் புதுமையான முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. எமது சமகால கலை இலக்கிய வெளிப்பாட்டில் இவை புதிய புதிய அர்த்தப்பாடுகளை உருவாக்கியுள்ளன. எமது இந்த உரையாடலில், பதிவுசெய்யும் நோக்குடனே குறைந்த பட்சக் குறிப்புகளே கூறப்பட்டுள்ளன. இவை முழுமையானவையல்ல.

ஆகவே போர் இலக்கியம், போருக்குப் பிந்திய இலக்கியம் என்று வகைப்படுத்தி நோக்கும் போது நாம் இவற்றை ஒரே நேர்கோட்டில் புரிந்து கொள்வது சிக்கலானது. இது பல்வேறு சிக்கல் பாடுகளைக் கொண்டது. இங்கு பல்வேறு குரல்கள் உள்ளன. பலவகையான வெளிப்பாடுகள்

உள்ளன. இவையெல்லாம் நமக்கு மட்டும் பொருந்தக் கூடியவையல்ல. முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு உருவான இலக்கியங்கள் இவற்றை தெளிவாக அடையாளப்படுத்துகின்றன. ரஷ்ய இலக்கியங்கள் நமக்கு இன்னும் பல்வேறு புதிய அனுபவங்களைத் தரத்தக்கன. உதாரணமாக, ரஷ்யக் கவிஞர் அன்னா அகமத் தோவா, தம் தாய்நாட்டின் மீது ஹிட்லரின் ஆக்கிரமிப்புக் கண்டு எழுதிய கவிதைகள் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. இந்தக் கவிதைகள் உலகில் எந்த மொழியிலும் உருவான தேசபக்திக் கவிதைகளையும் விட இன்னும் சிறப்பாக உள்ளன எனவும் கருத்துக்கள் உள்ளன. இதுபோல் சோவியத் ஆட்சியின் இருண்ட பக்கங்கள் எனக் கூறப்படுபவற்றை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவராக அலெக்ஸ்சந்தர் சல் செனித்சின் நன்கு அறியப்படுகிறார். இவர் ஸ்டாலின் காலத்தை எதிர்கொண்டவர். அவற்றைத் தம் படைப்புகளாகவும் தந்தவர். இருப்பினும் இவரது படைப்புக்கள் சோவியத் அமைப்புக்கு எதிரான ஆயுதமாக மேலை நாடுகளால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவருக்கு அளவுக்குமீறிய பிரபல்யம் கொடுப்பதாகவும் குற்றச்சாட்டு உண்டு. எவ்வாறாயினும் முகாம்வாழ்வு பற்றிய இவரது பதிவுகள் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன.

மு.பொ.: (குறுக்கீட்டு) இன்னும், பஸ்ரநாச் எழுதிய டொக்டர் ஷிவாகோ நாவல், ஸ்ரலின் ஆட்சிக்கு எதிராக வந்த சிறந்த நாவலாகும். அவ்வாறே நாஸிகள் ரஷ்யாவை ஆக்கிரமித்த காலத்தில் குடியானவர்களே சேர்ந்து கெரில்லாப்படையொன்றை அமைத்து நாஸிப்படைகளை எவ்வாறு கிராமத்தைவிட்டே வெளியேற்றுகின்றனர் என்பதைச் சித்தரிக்கும் “வானவில்” என்ற நாவல் ஸ்ராலின்கால நாவல்களில் மிக உயிர்த்துவமானது.

மது: (தொடர்ந்து) இந்த மாதிரியான எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அறிமுகமும் அவர்களது படைப்புக்கள் பற்றிய முழுமையான பார்வையும் தமிழுக்கு வந்து சேரும் பொழுதுதான் நாம் வித்தியாசமான படைப்பு அனுபவங்களையும் அவை சார்ந்த அரசியல் வாசிப்புக்களையும் உருவாக்க முடியும். முன்பு அதிகம் சோவியத் இலக்கியம் பேசப்பட்டளவிற்கு தற்போது அதிகம் பேசப்படுவதில்லை. இதனால் அரசியல் சார்புகொண்ட நமது இலக்கிய மரபின் பன்முகப் பரிமாணத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இந்த இடத்தில் நாம் புதுவையின் கவிதைப் பங்களிப்பை மறந்துவிடக்கூடாது 2003இல் வெளியான இவரது “உலைக்களம்” விடுதலைப்பயணத்தின் நேரடிச் சாட்சியாக களநிலைமைகளையும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் போராளிகளது உள் பரிமாணங்களையும் மக்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் ஆவணமாகவும் இருந்தது. பின்னர் வந்த அவரது பெரும் தொகுப்பான “பூவரசம் வேலியும் புலுனிக்குஞ்சுகளும்” குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியதொன்று. தானொரு அரசியற் கவிஞர் என்ற வகையில் புதுவை பின்வருமாறு திருப்தியடைகிறார்:

உடல் விறைத்து
பிணமென்றான பின்பும்
யாரும் கலங்கக் கூடாது
வீட்டிலென் சவமிருக்கும் வரை
என்பாடல்களைப்பாடி
கவிதைகளை உரத்து வாசித்து
எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கக் கடவது.
வந்தேன்
இருந்தேன்
சென்றேனென இல்லாமல்
என்னாலும் இயன்றளவு
செய்தே திரும்பினேன் என
போவேன்
எனக்கிது போதும்

தி.ஞா.: இந்தக் காலகட்டத்தில் போர்க்கால அரசியல் சார்ந்து பல பெண்படைப்பாளிகளும் இயங்கியிருக்கிறார்களே. அவர்களின் படைப்புகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

மது: நிச்சயமாகக் கூறப்படவேண்டியதுதான். “85இல் வெளிவந்த “சொல்லாத செய்திகள்” தொகுப்பு முக்கியமானது. குறிப்பாகத் தமிழ்க்கவிதை மரபில் பெண் மொழி சார்ந்து சமூக அரசியல் வெளிப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் புதிய போக்கை இத் தொகுப்பு அடையாளப்படுத்தியது. இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற சிவரமணி, செல்வி முதலானவர்கள் அக்கால அரசியல் நிலைப்பட்ட பார்வைகளை தமது நிலையில் இருந்து பதிவு செய்ததுடன் மட்டுமல்ல. விமர்சன ரீதியில் அணுகுவதற்கான மாற்றுக்குலங்களையும் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.

அந்தக்கால நெருக்கடியின் அழுத்தங்கள் காரணமாகவும் அதனை எதிர்கொள்வதற்கான தைரியமின்றியும் சிவரமணி தனது உயிரையே மாய்த்துக் கொண்டார். அப்போது, தான் வாழ்ந்ததற்கான அடையாளமே இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் தனது கவிதைகளையே அழித்துக் கொண்டார். பின்னர் அவரை விளங்கிக் கொள்வதற்கு “சிவரமணி கவிதைகள்” என்னும் தொகுப்பு அவரது கவிதை ஆளுமையையும் சமூக நோக்கையும் காட்டுவதாய் அமைகிறது. இது போல் செல்வியின் கவிதைகளும் முக்கியமானவை ஓளவையின் எல்லை கடத்தல், ஆழியாளின் “உரத்துப் பேச, துவிதம் மற்றும் மைதிலி, ஆகர்ஷா போன்றவர்களின் கவிதைகளும் முக்கியமானவை. இவற்றைவிட இக்காலங்களில் பெண் போராளிகளான கப்டன் வானதி, அம்புலி போன்றோரது கவிதைகளும் முக்கியமானவை. ஒரே நேரத்தில் பெண்ணானவள் ஆயுதப்போராளியாகவும் கவிதைப் போராளியாகவும் இணைந்து காணப்படும் தன்மை ஈழத்துக்கே உரித்தானது, தமிழ்நாட்டில் இவ்வாறு நோக்குவதற்கு வாய்ப்புகளே இல்லை.

தி.ஞா.: எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள் என்ற நிலையில் மு.பொ. அவர்களும், மதுகூதனனும் தமது கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். திரு. தனபாலசிங்கம் அவர்களே, நீங்கள் நீண்ட காலம் பத்திரிகைத் துறையுடன் தொடர்புபட்டவர் என்ற வகையில், உங்களுடைய போர்க்கால அவதானிப்புகள், போர்க்காலப் பதிவுகள், போர்க்கால இலக்கியம் ஆகியன பற்றிய உங்களுடைய பார்வை என்ன?

தனபாலா: பத்திரிகையாளன் என்ற நிலையிலேயே உங்களுடைய இலக்கிய முயற்சி பற்றி நான் கூறுகிறேன். இந்த ஆயுதப்போர் முடிவடைந்த பின்பு இலங்கைத் தமிழர் சமூகத்தின் மத்தியிலே நாங்கள் ஒரு சரியான, வலுவான, கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயத்தைக் கொண்டவர்களாக இல்லை. அந்த வகையிலே எதிர்காலத்தில் எங்களுடைய அரசியல் பார்வையை - தமிழ் மக்களுடைய விமோசனத்துக்கான அரசியல் பார்வையை, அதனுடைய நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு அரசியல் தீர்வை நோக்கி எத்தகைய தடத்தில் பயணிக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பிலே நாங்கள் தீர்க்கமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய ஒரு காலகட்டத்திலே இருக்கிறோம். எங்கள் மத்தியிலே ஒரு அரசியல் சமுதாயம் உருவாவதற்கான சூழ்நிலைகள் உருவாக்கப்படவேண்டும். ஆயுதப் போர் முடிந்து மூன்று வருட காலத்திற்குப் பின்பு கூட அந்த ஒரு சூழ்நிலை, அந்த ஒரு ஈடுபாட்டு நிலை இல்லாதிருக்கிறது. இத்தகைய துர்ப்பாக்கிய நிலையில் நாங்கள் வாழ்கிறோம். என்னைப் பொறுத்தவரை கடந்தகாலத்தில் நடந்த அகிம்சைப் போராட்டமாக இருந்தாலென்ன, அடுத்த 30 வருட காலத்தில் இடம்பெற்ற ஆயுதப் போராட்டமாக இருந்தாலென்ன நாங்கள் ஒரு வகையில் தோல்வியை அடைந்திருக்கிறோம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்றும் சொல்லலாம். உண்மையில் எங்களுடைய தந்திரோபாயங்களின் விளைவாகவும் அந்தத்தோல்விக்கு நாங்கள் பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறோம் என்பதை சுயவிமர்சன ரீதியில் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாத பட்சத்தில்

முன்னோக்கி நகர்வதற்குரிய தகுதி கொண்டவர்களாக நாங்கள் எங்களைக் கருதமுடியாது. அந்த வகையில் எங்களது கடந்த காலப் போராட்டங்கள், அரசியல் அணுகுமுறைகள் என்பன அந்தந்தக் காலத்தில் அந்தந்த அணுகுமுறைக்கேற்ப நடைபெற்றுள்ளன. அவை பற்றிய இலக்கியங்களும் படைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அந்த இலக்கியங்கள் உள் நாட்டுப் படைப்பாளிகளாலும், புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளிகளாலும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இலக்கியங்களைத் தொகுக்கின்ற முயற்சியானது, எதிர்காலத்திலே எங்களுடைய இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்படாததன் விளைவாக அது உள்நாட்டுப் போராக மாறி எங்களுக்குத் தந்த அவலங்கள், எங்களது மக்கள் உலகில் எந்த மூலைகளிலும் ஒரு யூத இனம் போன்று வாழ்கின்ற சமூகமாக இருக்கின்ற நிலைமை போன்றவற்றை வெளிக்கொணரும் ஒரு ஆவணமாக அமையும். இந்த நிலைமையில், இந்தத் தொகுப்பு எதிர்காலச் சந்ததிக்கு எமது போராட்ட அணுகுமுறைகள் சரியோ, பிழையோ என முடிவுக்கு வரக்கூடிய ஒரு நிலையைத் தர முடியும். நீங்கள் தொகுக்கப்போகும் இந்த விடயங்களைப் பார்த்து எங்களுடைய இனப் பிரச்சினையை, எங்களுடைய அவலங்களை, உள்நாட்டுப் போரை, வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய தெளிவைப் பெறக்கூடியதாகவும் தவறுகள் எங்கே விடப்பட்டிருக்கின்றன, சரியான அணுகுமுறைகள் எங்கே கடைப் பிடிக்கப்பட்டன அவை ஏன் சரியான முறையில் முன்னெடுக்கப்பட முடியாமல் போயின என்பதைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான விளக்கத்தை கணிசமான அளவுக்குப் பெறக்கூடிய ஒரு தொகுப்பாக இது இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். ஒரு பத்திரிகையாளன் என்ற வகையில் இந்தத் துறைசார்ந்த என்னாலான முழுமையான உதவிகளைச் செய்து தருவதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதையும் இங்கே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி.ஞா.: போர்க்காலம் என்பது ஆயுதப்போர் நடந்த காலத்தைக் குறிக்கும் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால், வேறு சிலர் இந்த உரிமைப்போராணது பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்து வந்துள்ளது எனவும் ஆரம்பத்தில் சாத்வீகப் போராட்டம், அதன் பின்னர் ஆயுதப் போராட்டம் நடைபெற்றுள்ள நிலையில் இன்றும் உரிமைப்போராட்டம் முடிந்து விடவில்லை அது ஒரு சர்வதேசப் பரிமாணத்தை எடுத்துள்ளது எனச் சிலர் கருதுகின்றார்கள். இந்நிலையில் போர் முடிந்து விட்டதா? என்பது ஒரு கேள்விக்குரிய விடயமாக இருக்கிறது. இது பற்றி உங்கள் கருத்தினைக் கூறுங்கள்.

மு.பொ.: போர் முடிந்து விட்டதாக நான் சொல்லமாட்டேன். இப்போதும் பற்பல தளங்களில், பல்வகையான முறைகளில் போர் முன்னெடுக்கப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறது. போருக்கான அடிப்படைக் காரணங்கள் தீர்ந்துவிட்டதெனச் சொல்ல முடியாது. CYBER WARFARE என்ற நிலைக்கு இன்று உலகம் வளர்ந்துள்ளது. நமது நிலை எப்படி? இதையும் இன்று வரும் எதிர்ப்பு இலக்கியங்கள் மூலந்தான் அறிய வேண்டும்.

தி.ஞா.: எதிர்ப்பு இலக்கியங்கள் ஆளும் வர்க்கத்திற்கு எதிராக மட்டுமன்றி தமிழர்களது போராட்டத்திற்கு எதிராகவும் தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றிற்கான காரணங்களை நீங்கள் எவ்வாறு விமர்சிக்கின்றீர்கள் மு. பொ.?

மு.பொ.: நான் “திசை”யில் ஆசிரியராக இருந்தபோது “தமிழ்ப் பேரினவாதம்” என்ற தலைப்பிட்டு முஸ்லிம்கள் பள்ளிவாசலில் கொல்லப்பட்டபோது ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதினேன். இன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லிம்கள் விரட்டப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இரு சிறுபான்மை இனங்களிற்குமிடையே விரிசல் பெரிதாக வளர்ந்துள்ளது. இது இன்று அரசியல்வாதிகளால் மேலும் மேலும் பெரிதாக்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. இந்தப் பிளவை மேலும் வளரவேண்டும் என்ற இரு இனத்தினதும் நலனைப் பேணும் பார்வை பெரியளவு எழுவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். இதனால் முஸ்லிம்கள் தமிழ்த் தேசியத்தையும் புலிகளையும் எதிர்த்து எழுதிய இன்னொரு எதிர்ப்பு இலக்கியம் தோன்றிற்று. அஷ்ரப் சிஹாப்தீனால் வெளியிடப்பட்ட “மீஸான் கட்கைகளின் மீள் எழும் பாடல்கள்” தொகுப்பில் இந்த எதிர்ப்பிலக்கிய ஆக்கங்களையும், அதன் ஆசிரியர்களையும் காணலாம். இதோ அதில் இடம்பெறாத நவாஸ் செளபியின் அங்கதக்

கவிதையின் இறுதி வரிகளை மட்டும் தருகிறேன்:

...இழப்புகளின் முடிவில்
சமாதானம் வந்ததில்
உடன்படிக்கை இருந்தது
எனக்கு தலைவர்கள் இருந்தார்கள்

பேச்சு வார்த்தையு மிருந்தது
இறுதியில்
இனங்களுக்கான தீர்வு வந்ததும்
உரிமை இருந்தது
என்னோடு பிணங்கள் இருந்தார்கள்
ஒரு அடக்குமுறையுமிருந்தது..

மற்றும் தமிழ் போராளிகள் கையில் முஸ்லிம்கள் பட்டபாடு அறபாத்தின் நினைந்தமுதல், ஆண்மரம் ஆகிய தொகுப்புகளிலும் ஏ.ஜி.எம். சதக்காவின் கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் தத்ரூபமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. யாழில் இருந்து முஸ்லீம்கள் வெளியேற்றப்பட்டதை வண்ணை கே. சிவராஜாவின் “இன்ஷா அல்லாஹ்” துயர்தோயச் சொல்கிறது.

இன்று கவிதை எழுதும் இளங் கவிஞர்களான அலறி, மண் கபூர், றியாஸ் குர்னா, மஜீத் மற்றும் பெருவெளி இளைஞர்கள் அனைவருமே முஸ்லிம் தேச எழுத்தாளர்களே. இவர்களின் கோரிக்கைகளையும் உள்வாங்கியவாறே நாம் முன்னேற வேண்டும். மேலும் தமிழ்த்தரப்பு புத்திஜீவிகள் மத்தியிலும் பல்வகைக் கருத்தியல் மோதல்கள் உள்ளன. அண்மையில் பேராசிரியர் சிவசேகரத்தின் சிறுகதைத் தொகுதியான “குழந்தையும் தேசமும்” படித்தேன். அதில்வரும் குழந்தையும் தேசமும் அருமையான கதை. அக்கதை புலிகள் முன்வைத்த தமிழ்த் தேசியத்துக்கு சார்பானதென எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படியிருந்தும் அவரது தனிப்பட்ட அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டால் அவர்கள் முன்வைத்தது “குறுந்தேசிய வாதம்” எனப் புறக்கணிப்பார். ஏன் இச்சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன? எப்படி தமிழ்பேசும் மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடிய இயக்கங்கள் மத்தியில் இத்தகைய குழறுபடிகள் இருந்தனவோ அவையே நம் புத்திஜீவிகள் மத்தியிலும் தொடர்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் புறந்தள்ளியவாறு தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள மக்களின் முற்போக்கு அணியைத் திரட்டி இப்புத்திஜீவிகள் செயற்படக் கூடாதா? ஏற்கனவே ஒவ்வொரு அமைப்புகளைக் கொண்டியங்கும் இவர்களால் ஏன் இது முடியாது போகிறது? இதே சிறுகதைத் தொகுதியில் இன்னும் ஒரு கதை “தம்பரின் இரும்புப் பெட்டி”. இது பெரிய பூட்டால் பூட்டப்பட்டு கனகாலமாக திறக்கப்படாமல் கிடந்த இரும்புப் பெட்டி. கடைசியாக அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தால் பழைய கிழிந்த சால்வை ஒன்றுதான் அதற்குள். இதுதான் சந்திரிகா தமிழர்களுக்கு தருவதாகச் சொன்ன தீர்வு என்று கதை கேலி செய்கிறது. ஆனால் இதை அக்கால வரலாறு தெரிந்தவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். சந்திரிகா கொண்டுவந்த உடன்படிக்கைக்கு நம்தலைமையே எதிராய் இருந்தது. தமிழர்களுக்கு சரியான தீர்வை வழங்க வேண்டும் என்று சந்திரிகா நினைத்தார். பிரபாகரனுடைய பேச்சுக்கள் பலதடவைகள் தொடர்ந்து வானொலியில் ஒலிபரப்பாயின. தமிழ்ப் பெண்கள் “சந்திரிகாவின் காப்பு, சந்திரிகாவின் சாறி” என்று அவர்பின்னே ஓடினர். இவ்வாறு தன்பேரையும் பிரபலத்தையும் மிஞ்சி ஒருவர் போவதை நமது MEGALOMANIAC தலைமைகள் விரும்பவில்லை. இலங்கையை ஆட்சிசெய்த எந்த அரசியல் தலைவரும் ஒரு அரசியல் ஞானியாக (STATESMAN) இருக்கவில்லை. அதாவது மண்டேலா, ஆப்பிரகாம் லிங்கன், ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன், ஜோன் எ.பி கெனடி போன்றவர்கள். 57இல் பண்டா செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட போது பண்டார நாயக்கா அந்தத் தலைமைக்கருகே வந்தார். ஆனால் ஒப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டதும் அது நழுவிப்போனது. சந்திரிகாவும் 94இல் இத்தகைய நிலைக்கருகே வந்தார். அவருடைய படம் தமிழ் பகுதிகளில், வீடுகளில் வைக்கும் நிலை ஏற்பட்டபோது நமது தலைமைகளே அதைக்கெடுத்தன. கண் பறிபோன பின் சந்திரிகாவின் நிலை வேறாயிற்றென்பது வேறு விடயம்.

தி.ஞா.: மதுசூதனன் அவர்களே, மு.பொ. சில அடிப்படையான விஷயங்களைத் தொட்டுச் சென்றிருக்கிறார். நீங்கள் அவற்றோடு தொடர்பான விடயங்கள் எவற்றையாவது கூற விரும்புகிறீர்களா?

மது: ஆம், குறிப்பாக ஒரு தமிழ்த் தேசிய அலைக்குள் தமிழ் இளைஞர்கள் அள்ளுண்டு போகின்ற ஒரு மரபு, ஒரு உணர்ச்சி பூர்வமாக இருந்த அளவிற்கு அது ஒரு அறிவு சார்ந்து அரசியல் சார்ந்து வளர்க்கப்பட்டதா? என்பது ஒரு அடிப்படையான கேள்வி. எல்லா இயக்கங்களும் விடுதலைக்காக போராடுகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் கூட, அந்த விடுதலையை அடைவதற்கான ஒரு தெளிவான சிந்தனையும், பிரக்ஞையும் கொள்கைசார்ந்த அடிப்படையில் இருந்திருக்கிறதா என்பதும் ஒரு கேள்விக்குறிதான். இயல்பாகவே தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் புரையோடி இருக்கின்ற உள்ளக முரண்பாடுகள் அவை ஒரு பிரதேச முரண்பாடாகவோ, சாதிய முரண்பாடாகவோ அல்லது தமிழ், முஸ்லிம் மதம் சார்ந்த முரண்பாடாகவோ இருக்கலாம். இவைகளையெல்லாம் கையாளுவதற்கான பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் அறிவும் இந்த விடுதலை இயக்கங்களிடையே இருக்கவில்லை.

ஆனால், எங்களிடம் இருக்கக்கூடிய முரண்பாடுகளை தமிழ்ச் சமூகம் விளங்கிக் கொண்டிருந்ததை விட, எதிரி அல்லது சிங்கள அதிகார வர்க்கம் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டது. தமிழ்ச் சமூகத்தில் எவ்வாறான முரண்பாடுகள் இருக்கின்றனவோ அந்த முரண்பாடுகளை தமிழ்த் தேசியத்தைச் சிதைக்கும் வகையில் எவ்வாறு கையாள வேண்டும் என்ற தெளிந்த ஞானத்தோடு ஒரு தெளிந்த திட்டத்தை அரசாங்கம் செயற்படுத்தி இருக்கிறது என்பதற்கு பல சந்தர்ப்பங்களைக் கூறலாம். திம்புப் பேச்சுவார்த்தை தொடங்குகின்ற போது முஸ்லிம்கள் தொடர்பான பிரதிநிதித்துவம் பற்றி இயக்கங்கள் மத்தியில் எந்த எண்ணமும் இருக்கவில்லை என்கிற ஓர் உணர்வு இருந்தது. இது இந்தியத் தரப்புக்கும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. அவர்கள் இலங்கை அரசிடம் ஒரு முஸ்லிம் தரப்புப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஜே. ஆர். சொன்ன ஒரே பதில், “முஸ்லிம் தரப்பை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளை திருப்திப்படுத்துவதற்கான-அவர்களை பேச்சுவார்த்தைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சியைக் கவனியுங்கள்” என்பதுதான். ஜே. ஆர். அப்படிக்கூறியதற்கான காரணம் அப்போது விளங்கவில்லை. அதனுடைய பின்புலத்தில் என்ன நடந்தது என்றால், தன்னுடைய மகன் ரவி ஜெயவர்த்தனா தலைமையில் விசேட அதிரடிப்படை என்றொரு படையை கிழக்கு மாகாணத்தில் உருவாக்கினார். இந்த அதிரடிப்படைதான் கிழக்கில் சிவில் சமூகத்தில் குறிப்பாக ஆயுதம் தாங்கிய நடமாட்டங்களையும், அங்கு நடக்கக்கூடிய சின்னச்சின்ன விஷயங்களையும் நசுக்கக் கூடிய வகையில் செயற்பட்டது.

1985க்குப் பின்னர் கிழக்கில் இடம் பெற்ற தமிழ் - முஸ்லிம் மோதல்களின் பின்னால் அரசு படையினர் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் செயற்பட்டுள்ளனர். இங்கு மோதல்களைத் தூண்டு வதில் முஸ்லிம்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்குச் சென்ற முஸ்லிம்களை அரசு படையினர் கொன்று விட்டு அவற்றை இயக்கங்களின் மீது போட்டுள்ளனர். இதனால் தமிழர்களுக்கு எதிராக முஸ்லிம்கள் தூண்டப்பட்டனர். அதே நேரம் தமிழ் இயக்கங்கள் மத்தியிலும் முஸ்லிம் மக்களை அரசியல் ரீதியில் வெல்வதற்கான வேலைத்திட்டங்கள் அப்போது தெளிவாக இருக்கவில்லை. அவர்களமீது ஆயுதங்களையும் பிரயோகித்தனர்.

அன்று கிழக்கில் தமிழ் - முஸ்லிம் நல்லுறவைச் சீர்குலைப்பதும் அவர்களிடையே பகைமையை ஏற்படுத்துவதும் அரசுக்கு அவசியமாக இருந்தது. அன்றைய தேசிய பாதுகாப்பு அமைச்சரான லலித் அத்துலத் முதலியின் தலைமையில் அரசு திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டது. முஸ்லிம் பிரமுகர்களின் கொலைகளின் பின்னால் அரசின் சதி முயற்சிகள் இருந்தன. தமிழ் இயக்கங்களமீது பழி போடக்கூடியதாக இருந்தது. தமிழ் இயக்கங்களின் செயல் என்று கூறி பிரசாரத்தையும் மேற்கொண்டது. கிழக்கில் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையே மோதல்களைத் தூண்டுவதில் அரசாங்கமும் உளவுப்பிரிவும் ஆயுதப் படையினரும் சாதகமான சூழலை உருவாக்கி வந்தனர். இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தமிழ் இயக்கங்களின் வெளிப்படையான அராஜகச் செயற்பாடுகளும் அமைந்திருந்தன. முஸ்லிம்மக்கள் விரோதக்கண்ணோட்டம் தமிழ்

இயக்கங்களிடம் தாராளமாக வெளிப்பட்டன. இதைவிட ஊர்காவல் படை “ஜிகாத்” போன்ற அமைப்புகளின் செயற்பாட்டாலும் தமிழ் முஸ்லிம் உறவை சிதைக்கும் அரசியல் போக்கும் நேரடியாக இருந்தது.

தி.ஞா.: தமிழரின் பேராட்டத்தை முஸ்லிம்கள் காட்டிக் கொடுத்தார்கள். அதனாலேதான் வட புலத்திலிருந்து அவர்கள் கலைக்கப்பட்டார்கள் என்று அக்கால கட்டங்களில் பரவலாகக் கூறப்பட்ட காரணம் எந்தளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது?

மது: பேராட்டத்தை முஸ்லிம்கள் காட்டிக் கொடுத்தார்கள் என்பதெல்லாம் ஒரு அப்பட்டமான பொய். அந்தக் காலத்தில் தமிழ் தரப்பிடமும் காட்டிக் கொடுக்கும் ஒரு நிலைமை இருந்தது. பலரைத் தெரு வீதிகளில் சுட்டுக் கொல்லும் நிலைமை இருந்தது. 83இலிருந்து 87வரை காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்ட ஆட்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால், தமிழ்த் தரப்பிலேதான் கூடுதலாக உள்ளது. தமிழ்த் தரப்பினர் என்பதற்காக அவர்களை காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, கலைப்பதற்கு இயக்கங்கள் துணியவில்லை. ஆனால் முஸ்லிம்கள் காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, அதனால் ஏற்படக்கூடிய நெருக்கடியை கையாளக் கூடிய திராணியில்லாத நிலையில் இயக்கங்கள் இருந்தன. அவ்வாறான ஒரு முடிவை எடுத்ததனுடைய விளைவு பிற்பட்ட காலத்தில் அரசியல் ரீதியான பிரச்சினைகளை முகம் கொடுப்பதற்கு காரணமாக இருந்திருக்கிறது என்பதை இன்று பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. கிழக்கில் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையேயான உளவியல் விரிசல் முறுகல்நிலை உருவாவதற்கு திட்டமிட்டு அரசு உழைத்து வந்தது. இருதரப்பிலுமிருந்த நாசகாரக்கும்பல் இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனால் நிலைமைகள் மோசமாகின. இதன் உச்சக்கட்டமாக வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்க்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர். இயக்கத்தின் இந்த முடிவுக்குப் பின்னால் யாருடைய நலன்கள் இணைந்திருந்தன என்பது நாம் நிதானமாக எழுப்ப வேண்டிய கேள்வி. இது தந்திரோபாயத் தவறு என்பதை விட பாரிய தேசிய அரசியல் தவறு. அதாவது தமிழ்த் தேசிய அரசியலைச் சிதைக்கும் அரசியல்பண்பு கொண்டது. இந்தத் துரோக அரசியல் தமிழ்த் தரப்பு நிலையிலிருந்து வெளிப்பட்டுள்ளமைதான் பரிசீலனைக்குரியது.

தி.ஞா.: இயக்க அரசியல் ஒரு விடுதலை அரசியலாகப் பரிணமிக்கவில்லை என்றா நீங்கள் கூறவருகிறீர்கள்?

மது: இன்று சர்வதேச ரீதியான தலையீடுகள் வந்தபொழுதும் கூட எங்களுடைய இந்தத் தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான ஒட்டுமொத்தமான தமிழ் பேசும் மக்களின் நலன்களை அரசியல் ரீதியாக தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளையும், தந்திரோபாயங்களையும் கையாள்வதற்கு இந்தத் தலைமைகளிடம் முதிர்ச்சியும், அறிவும், ஆற்றலும், அதற்கான மனப்பாங்கும் இருக்கவில்லை. இதனை எதிரி சரியான முறையில் புரிந்து கொண்டதன் விளைவுதான் வெவ்வேறுபட்ட காலங்களிலும் பல சம்பவங்கள் நடந்திருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் இயக்கங்கள் தீவிரமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் சில இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் “நாங்கள் போராடி ஈழத்தைப் பெறுவோம். அமிர்தலிங்கம் போன்ற தலைவர்கள், அதனை அரசியல் ரீதியாக நடத்துவார்கள்” என்று கூறியதை இன்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இது எவ்வளவு தூரம் அரசியல் முதிர்ச்சி அற்ற அப்பாவித்தனமான நிலைப்பாடு எடுப்பதற்கு இவர்களைத் தூண்டியிருக்குமோ? தூண்டுவதற்கான காரணங்கள் இருந்திருக்குமோ? என்பது பின்னர் உள்ள முடிவுகளில் இருந்து காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இன்னும் தேசிய விடுதலை சமூக விடுதலைக்கான முழுப்பரிமாணங்களையும் உள்வாங்கிய ஒன்றாக இருக்கவில்லை. இதற்கு மக்களும் தயார்ப்படுத்தப்படவில்லை.

தி.ஞா.: திரு. தனபாலசிங்கம் அவர்களே, ஒரு பத்திரிகையாளன் என்ற நிலையில் இவர்கள் இருவரும் கூறிய விடயங்களை நீங்கள் எவ்வாறு விமர்சிக்கிறீர்கள் ?

தனபாலா: என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்த தமிழ் தீவிரவாத இயக்கங்களின் போராட்டங்கள் ஆரம்பக் கட்டங்களிலேயே தவறான வழிகளில் செல்வதற்கான அறிகுறிகளைக் காண்பித்தபோதும், அரசு இயந்திரத்துக்கு எதிரான போராட்டம் என்ற வகையில், அவர்களின் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களும் கூட அவர்களை ஆதரித்திருந்தார்கள். குறிப்பாக இடதுசாரி இயக்கக் குழுக்களைச் சொல்லலாம். அரசு இயந்திரத்திற்கு எதிரான போராட்டம், ஒரு ஓடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம், ஒரு சிறுபான்மை இனத்தின் சார்பிலான ஓடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் என்ற முறையில் அந்தப் போராட்டத்தை ஆதரித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். எங்களுடைய இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக தந்தை செல்வாவினால் வைக்கப்பட்டதுதான் தமிழ் ஈழம் என்ற கோரிக்கை. ஆனால் அது, 76 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்துக்கு முன்னரே வவுனியாவில் சுந்தரலிங்கம் எலக்சன் கேட்கும் போது அதனை முன்வைத்து தோற்கடிக்கப்பட்டார். மற்றவர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஈழக்கோரிக்கைக்குக் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாறு இருக்கிறது. அது எந்த கட்டத்திலாவது உள்நாட்டு அரசியல் நிலவரங்களை எதிரிகளால் அங்கீகரிக்கக்கூடிய நேசசக்திகள் யார் என்பதை அடையாளங்கண்டு அவர்களை வென்றெடுக்க வேண்டுமென்று முனைப்புடன் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கை என்று யாருமே சொல்ல முடியாது. தமிழ் கூறும் மக்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கு இறுதியந்தமாக முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வாக அந்தக் கோரிக்கையை முன் வைத்தவர்களுக்கு அடுத்த நாள் என்ன செய்வது என்ற சிந்தனை கூட இருக்கவில்லை. தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி 76ல் அதனைச் செய்தபோது, அடுத்த நாள் என்ன செய்வதென்றுகூட தெரியவில்லை. 78ம் ஆண்டு மே தினத்தில் அமிர்தலிங்கத்திடம் இது பற்றிக் கேட்டபோது அடுத்தமுறை ஈழத்தில் காண்போம் என்று சொன்னீர்களே என்று கேட்டபோது, தலைவர்கள் இப்படித்தான் சொல்லிக்கொள்வார்கள் என்று சொன்னார். ஆயுதம் ஏந்திய இயக்கங்களாக இருந்தால் என்ன, மிதவாத சக்திகளாக இருந்தால் என்ன, எங்களுடைய கோரிக்கைகளை வென்றெடுப்பதற்கான நேசசக்திகளை அணிதிரட்டுவதில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பிழைவிட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அநேகமான போர்க்கால இலக்கியங்கள் என்று வந்திருந்தாலும்கூட கணிசமான இலக்கியங்கள் பக்கச் சார்பு உடையனவாக இருக்கின்றன. எழுத்தாளன், ஏதாவதொரு கோட்பாட்டுக்குச் சார்பானவன், ஒரு நிலைப்பாட்டுக்குச் சார்பானவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற வகையில் நாம் எந்த நிலைப்பாட்டிற்கும் சார்பில்லாமல் ஒரு யதார்த்த நிலையில், அவரவர் எந்தெந்த நிலைப்பாட்டில் இருந்தார்கள் - இஸ்லாமிய தரப்பினர் என்ன நினைத்தார்கள்?, தமிழ் தரப்பினர் என்ன நினைத்தார்கள்?, நாங்கள் விட்ட பிழை என்ன?, அவர்கள் விட்ட பிழை என்ன? என்பதை பரிசீலிக்கவேண்டிய நிலைக்கு வந்துள்ளோம்.

தி.ஞா.: இன்றைய நிலையில் தமிழர்களின் உரிமைப் போராட்டம் முடிந்து விட்டதா? அல்லது அது வேறு வடிவம் எடுத்துள்ளதா? மது, நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

மது : கடந்த 6, 7 தசாப்தங்களாக நடைபெற்றுவரும் சிறுபான்மையினத்தவரின் உரிமைப் போராட்டங்கள் பல்வேறு பட்ட வடிவங்கள் எடுத்துள்ளன. குறிப்பாக மூன்று தசாப்தங்களாக முனைப்படைந்த ஆயுதப் போராட்டம் கடந்த மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. போராட்டம் முடிந்திருக்கிறதா? என்று பார்த்தால், இந்த ஆயுதப் போராட்டந்தான் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. அதேநேரம் சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டு விடயங்களை சிதைக்கின்ற, உளவியல் தளங்களில் ஓடுக்குகின்ற இன்னொரு வடிவில் இந்த யுத்தம் முன்னெடுக்கப்படுகிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தொடர்ந்து போர் உணர்வு மேற்கிளம்பாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் அதேநேரம் இந்தப் போராட்டம் இருப்பதற்கான காரணிகளைத் தளமாற்றம் செய்கின்ற, அதனை இல்லாமல் செய்கின்ற “அரசியல் நீக்கம்” செய்கின்ற நிலைமைகளாகத்தான் பார்க்கவேண்டும். உதாரணத்திற்கு ரணில் காலத்தில் அல்லது சந்திரிகா காலத்தில் குறைந்த பட்சம் இங்கு ஒரு இனப்பிரச்சினை இருக்கிறது என்பதும் இவர்களுக்கு ஒரு சமஷ்டி மூலமான தீர்வு வேண்டும் என்று சொல்லி சிங்கள சகோதரர்கள்கூட உரத்துப் பேசக்கூடிய நிலை இருந்தது. சில சிங்கள குக்கிராமங்களில்கூட பல கருத்தரங்குகள் நடைபெற்ற பல செய்திகளைப் பார்த்

திருக்கின்றோம். ஆனால் இன்று சமஷ்டியை உச்சரிக்கக்கூட முடியாத அளவுக்கு நிலைமை மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல எங்களுக்கு இனப்பிரச்சினை என்பது அபிவிருத்திப் பிரச்சினையாக சுருக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பின்னால் இயங்கிய அரசியல் இல்லாமல் செய்யப்பட்டு வேறு சில அரசியல் நிலைமைகள் திணிக்கப்படுகின்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது.

2009மே மாதத்திற்குப் பிறகு அபிவிருத்தியின் பெயரால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் வளம்மிக்க பிரதேசங்களும் நகர மையங்களும் தென்னிலங்கை சார்ந்த தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன. இங்கு ஒரு வேகம் தெரிகிறது. ஆம்! பெருமளவு காணிகள் இராணுவ முகாம்களாகவும் இராணுவத்தினரின் குடியிருப்புக்களுக்காகவும் எல்லையிடப் படுகின்றது. யுத்தத்தின்பின்னான முதலீட்டு வாய்ப்புகள் பெரும்பாலும் தமிழ் மக்களால் நிரப்பப்படவில்லை. இந்நிலையில் தென்னிலங்கை சார்ந்த முதலாளித்துவ நிறுவனங்களால் நிரப்பப்படுகின்றன. வங்கிகளின் பெருக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டலாம். ஆக தமிழ் மக்கள் தங்களது வேலைவாய்ப்புக்காக இந்த நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் தம்மைக் கொண்டுவருகின்றனர். வாழ்நாள் கொத்தடிமைகளாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். பொருளாதாரத் தளத்தில் தொடரப்பட்டுள்ள யுத்தத்தினை வெவ்வுவ தற்கு தமிழ்த்தரப்பிடம் பொருத்தமான வேலைத்திட்டம் எதுவுமில்லை. மாறிவரும் நிலைமைகள் பற்றிய சரியான கணிப்பீடும் மாற்றுப்பார்வையும்கூடத் தமிழ்ச் சூழலில் இல்லை.

அடுத்தது இன்று நிலைமை மாறியிருக்கிறது. முன்பு வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் சொல்லப்பட்ட நிலைமையும் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையும் வேறாகியுள்ளது. இன்றைக்கு நம்மவர்கள் வாழுகின்ற புவிப் பரப்பினுடைய எல்லைகள் அதனுடைய தன்மைகள் அதன் அரசியல் மாறியிருக்கிறது. ஒட்டுமொத்தமாகத் தமிழ் மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை அரசு இயந்திரம் மிக மோசமாக நசுக்கின்றது. அவர்கள் இந்த ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகத் தங்களுடைய குரலை வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. ஆனால் நாங்கள் என்னவிதமான முறையில் எங்களது எதிர்காலத்தை எப்படித் தீர்மானிக்கப் போகின்றோம்? இந்த மக்களுக்கு என்ன விதமான தீர்வைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான தந்திரோபயமான வழிமுறைகளை அல்லது அரசியல் பொறிமுறைகளை எப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் போகின்றோம்? என்பது பற்றிய ஒரு தேடல் உரையாடல் எங்களுக்கு வேண்டும். தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் தன்னை மீள் சிந்தனைக்கும், மீள்விசாரணைக்கும் அதனடிப்படையிலான மீள்கட்டமைப்பிற்கும் உட்படுத்தப்படுவதன்மூலம்தான் சமகாலத்தில் எதிர்நோக்கும் அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியும். குறிப்பாக முஸ்லிம்மக்களின் அரசியலை விளங்கிக் கொள்ளவும் அங்கீகரிக்கவும் முடியும். போருக்குப் பிந்தியதா? போருக்கு முந்தியதா அல்லது நாங்கள் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதெல்லாம் ஒரு சொல்லாடல் விளையாட்டுத்தான். நாங்கள் எதனைப் பார்க்கவேண்டுமென்றால், இந்த மூன்று நான்கு தசாப்தங்களில் கஷ்டப்பட்டு, தங்களுடைய வாழ்க்கையை இழந்து எவ்வளவோ துன்பத்திற்கு மத்தியில் இருக்கக்கூடியவர்களுடைய எதிர்காலம் நாங்கள் கதைக்கின்ற தீர்வுகளுக்குள் அல்லது பேசப்படுகின்ற இந்த விடுதலைக்குள் ஒன்றுகலக்கின்றதா? என்பது மிக முக்கியமான விடயம். இன்றைக்கும் தேர்தல் களத்தில் வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்வதைப் பார்க்கும்போது அங்கு இனவிடுதலைக்குத் தனது வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்யாதவன் அல்லது ஒரு கல்லைத் தூக்கி எறியாதவன் அல்லது இந்தக்கஷ்டங்களை அனுபவிக்காமல் இருப்பவர்கள்தான் இங்கு வேட்பாளர்களாகத் தெரிவாகும் நிலைமை இருக்கிறது. சாதாரண மக்களின் கண்ணோட்டங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படாத நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்திடக்கூடாது. இதனையும் உள்ளடக்கித்தான், போரியல் இலக்கியம் என்று நாங்கள் பேசுகின்றோம். சில நேரங்களில் இந்த இலக்கியம் என்பதை ஒரு விரிந்த அர்த்தத்தில் பார்ப்பது பொருத்தமாக இருக்குமோ என நான் கருதுகிறேன். வெறுமனே சிறுகதை, கவிதை என்பதை விட இலக்கியம் என்பது ஒரு விரிந்த புதிய பொருள்கோடல் சொல்லுகின்ற ஒரு மரபுக்குள் உள்ளாக்கினால் புனைகதை சாரா விடயங்களையும் உள்ளாக்கினால், நாங்கள் சில வேளைகளில் புதிய அம்சங்களைக் காண முடியும். இந்த மரபுக்கு ஊடாகச் சில பதிவுகள் இருக்கின்றன.

உதாரணமாக ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கக்கூடிய உள்ளக முரண்பாடுகள் எல்லாம் தீர்க்கப்பட வேண்டும் எனப் பல கவிதைகளை எழுத்தாளர்கள்

எழுதியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக ஜெயபாலன் தனது கவிதைகள் சிலவற்றில் பிரதேசவாதத்தின் தன்மையை - குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தாரிடம் புரையோடிப் போயிருக்கக்கூடிய பிரதேசவாதக் கண்ணோட்டங்கள் களையப்படவேண்டும் என்பதை கிழக்கு மாகாணத்தின் கண்ணோட்டத்தில் எழுதியிருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல முஸ்லிம் நண்பர்கள் பற்றிய நிலையை எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதை ஜெயபாலனுடைய கவிதைகள் சொல்கின்றன. சேரன் தனது கவிதைகள் சிலவற்றில், சிங்களச் சகோதரர்கள் பற்றியதோ, இஸ்லாமிய சகோதரர்கள் பற்றியதோ அல்லது ஆதிக்கம் எந்தெந்த வடிவத்தில் வெளிப்பட்டாலும் அது சிங்கள வடிமாக இருந்தாலும் சரி, தமிழ் வடிவமாக இருந்தாலும் சரி அதுவும் கண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் எழுதியிருக்கிறார். இளவாலை விஜேந்திரன் அனுராதபுரப் படுகொலைகள் செய்யப்பட்டபொழுது “இந்தக்கைகளை எந்தக் கங்கையில் கழுவுவேன்” என்று எழுதியிருந்தார். இவ்வாறான பதிவுகள் இருக்கின்றன. அதாவது இந்த இலக்கியப் பதிவுகளுக்கூடாக, இலங்கையினுடைய பல்லினச் சமூகக்காரருடைய ஒரு விடுதலை அரசியலுக்கான அதாவது சிங்களச் சமூகத்தை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும்! முஸ்லிம் சமூகத்தை எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் அல்லது தமிழர்களிடம் புரையோடியிருக்கின்ற சாதிக்குள் சாதி பற்றிய விடயங்களை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும் போன்ற விடயங்கள் வெளிவரவேண்டும். இயக்கங்களுக்கு ஜாதிப் பெயர் சூட்டியிருந்த நிலைமையையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. இதெல்லாம் தமிழ்த் தேசியத்தில் நடக்கக் கூடிய விடயங்களாக இருந்திருக்கின்றன. நாங்கள் நினைக்கக்கூடாது, இந்த ஜாதிகள் எல்லாம் போராட்டத்தால் மறக்கப்பட்டு விட்டதென்று, இடம் பெயர்ந்திருக்கக் கூடிய காலத்தில் தென்மராட்சியில் எத்தனை வீடுகளில் இருக்கும் கிணறுகளில் ஒடுக்கப்பட்ட ஜாதியினர் தண்ணீர் அள்ளினார்கள் என்ற காரணத்துக்காக அதற்குள் குப்பைகளைக் கொட்டிய வரலாறுகள் இருக்கின்றன. பல ஊர்களில் நடந்த இப்படியான பல சம்பவங்கள் இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் நாங்கள் திறந்த மனதுடன் விரிந்து பார்ப்பதற்கான களம்தான் இன்று திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. போராட்டம் இப்போது வாழ்வியல் சார்ந்த போராட்டம், அந்த வாழ்வியலை பிணித்திருக்கக்கூடிய அனைத்துத் தளைகளையும் நீக்குவதற்கான போராட்டம் என்று இன்று பல வடிவங்களில் பேசக்கூடியநிலை இருக்கிறது.

1986களின் ஆரம்பத்தில் “பாவம் மக்கள்” என்னும் தலைப்பில் கவிதைத் தொகுதியொன்று வெளியானது. இயக்க அரசியல் குறித்த விமர்சனம் இளையோடிய தொகுதி. இதனைப் பலரும் மறந்து விட்டோம்.

தி.ஞா.: மு.பொ., உங்களது கருத்தைக் கூறுங்கள்

மு.பொ.: தனபாலசிங்கம் கூறினார், இதனை மக்கள் போராட்டமாக்கியிருந்தால், இது எங்களுக்கு வெற்றி அளித்திருக்கும் என்று. அது உண்மை. அரவிந்தர் இந்தியப் போராட்டத்தின் போது கூறினார், “விடுதலைக்காகப் போராடுகிற ஒரு இனம் முதலில் விடுதலை பெற்றிருக்கவேண்டும்” என்று. அதனை நமது போராட்ட வீரர்கள் மறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் மக்களை ஒரு பார்வையாளர்களாக வைத்திருந்தார்களே ஒழிய அவர்களையும் அதில் பங்குபற்றக் கூடியவர்களாக அவர்களுக்குரிய ஒரு பங்கைக் கொடுக்கக்கூடியவர்களாகவைத் திருக்கவில்லை. இனிமேலும் வரக்கூடிய ஒரு போராட்டத்தில் கூட இத்தகையதொரு பார்வை இருக்கவேண்டும். அது என்ன முறையில் வரும் என்ற சொல்ல முடியாது. பிறநாட்டு உள்நாட்டு அரசியல் மாற்றங்களால் மீண்டும் எமக்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படலாம். அந்த நேரங்களில் நாங்கள் மக்களைத் தழுவியே அந்தப் போராட்டம் நடைபெறவேண்டும் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. ஒருவர் மேலே இருந்து சொல்லக்கூடிய நிலை இருக்கக்கூடாது. அதனாலேதான் நாங்கள் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தனபாலா: போர் முடிந்துவிட்டது, போராட்டம் முடிந்து விட்டது என்று கதைக்கிற விஷயங்களைப் பொறுத்தவரை, போராட்டம் முடிந்து விட்டது என்று ஒருவர் சொன்னால், “அதிலிருந்து நான் விலகிக் கொண்டேன்” என்றுதான் அர்த்தம். போராட்டம் ஒருபோதும்

மனித குலத்திற்கு முடிவுபெறுவதில்லை. நாங்கள் இந்தப் போர்க்கால இலக்கியங்களை ஒரு தொகுப்பாகத் தொகுத்தல் வேண்டும் என்றது கூட நாங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் போராட்டத்தைத் தொடர நினைக்கிறோம் என்றுதான் அடையாளம். எனவே போராட்டம் முடிந்து விட்டது என்று சொன்னால் அவர் அதிலிருந்து பின்வாங்கிவிட்டார் என்றுதான் அர்த்தம். இந்தப் பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்தில் இருக்கக்கூடிய எந்த ஒருவனுக்குமே அந்த உணர்வு இருக்கத்தான் செய்யும். அது வெவ்வேறு வடிவங்களில் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். நாங்கள் செய்கிற இந்த முயற்சிகூட அது ஒரு வடிவிலான முயற்சி. அதைக்கூடப் போராட்டம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. போராட்டம் என்பது ஆளை ஆள் அடிப்பதல்ல. “பிக்கெற்றிங்” செய்வதல்ல. கோஷம் போட வேண்டுமென்பதல்ல. எழுத்துக்குள்ளால் போராட்டங்கள் வந்திருக்கிறது. கருத்தாடல்கள் மூலம் போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. பிரபாகரன் தலைமையில் ஈழம் கண்டிருந்தால் அதில் நிச்சயமாகப் பல விடயங்களுக்காகப் போராட வேண்டியிருந்திருக்கும். அடிப்படை உரிமைகளுக்காகத் தமிழன் போராட வேண்டிய நிலைமை கூட வந்திருக்கலாம். இவைகளை நாங்கள் “சீல்” பண்ண முடியாது. முடிந்தது என்று சொல்லமுடியாது. வரலாற்றில் இந்தக் கட்டத்தில் எங்களது பிரச்சினை ஒரு பரிதாபமான நிலைக்கு நகர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நகர்வுக்கான காரணங்கள் என்ன? அதை இன்னொரு ஆரோக்கியமான தளத்தில் எவ்வாறு முன்னெடுப்பது என்பதற்கான பங்களிப்பாக நாங்கள் இதனை முழுமனதோடு செய்வோம்.

தி.ஞா.: இந்த ஆயுதப் போராட்டக் காலத்தில் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு ‘மனத்தடை’ இருந்தது. எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாத நிலைமை இருந்தது. எனவே இதுவரை காலமும் எமக்குக் கிடைத்த பதிவுகள் இந்த ‘போரியல்’ இலக்கியத்தைச் சரியாகப் பிரதிபலிக்குமா? அல்லது இனிமேல்தான் அவை எழுதப்படவேண்டும் என்ற கேள்வியும் ஒன்று இருக்கிறது. குறிப்பாக ஆயுதப் போராட்டம் நடந்த காலத்தில் எழுத்தாளர்கள் தங்களது கைகளுக்குத் தாங்களே பூட்டுப் போட்டுக் கொண்டு எழுதினார்கள். அந்த நிலைமை இப்போது மாறிவிட்டது. இப்போது ஆயுதப் போராட்டம் இல்லை எனவே இதுபற்றி முழுமையாக எழுதவேண்டும் என்று கூறுகின்ற புத்திக்விடிகள் கூட்டமொன்று இருக்கிறது. இது பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

மு.பொ.: உண்மையில் இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. எங்களுடன் நெருங்கியவர்கள் கூட பெரும் ஆபத்துக்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. நான், என்னோடியங்கிய ச.வி ஆபத்துக்களில் இருந்து தப்பியது ஏதோ ஒருவகை அதிர்ஷ்டம் என்றே கூறவேண்டும். முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டபோது நாங்கள் இயக்கத்துக்கு நேரடியாகவே எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தோம். அப்போது எமது உறவினர்கள், ஊர்ச் சனங்கள் பலரும் இது பெரும் அநியாயம் எனக் கதைத்தது அவர்களுக்கு அசௌகரியத்தைக் கொடுத்தது. சில போராளிகளுக்கும் இதில் உடன்பாடு இருக்கவில்லை. இத்தகைய சூழல் நமக்குரிய ஆபத்தை இல்லாது செய்ததெனலாம். நான் 2002ல் “குந்தி ஷேத்திரம்” நெடுங்கவிதையை எழுதினேன். “துரோணர்” என்ற புனை பெயரில் எழுதினாலும் அதை நான்தான் எழுதுகிறேன் என்பதை வன்னியில் இருந்தவர்கள் மோப்பம் பிடித்தனர். பல கடிதங்கள், தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வந்தன. ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் எனது நண்பர்களும் ஆதரவாளர்களுமே. “குந்திஷேத்திரம்” என்பது குந்தியின் வாய் கட்டப்பட்டிருப்பதாகவும் அவளது வாய் எப்பொழுது கட்டவிழ்க்கப்படுமோ அன்றுதான் உண்மையான போராட்டம் வெடிக்கும் என்றும் மக்கள் போராட்டத்தைக் குறியீடாக வைத்தே எழுதினேன்.

மது: தமிழ்த்தரப்புச் சக்திகள் இருந்தபோது எவ்வாறான ஜனநாயகச் சூழல் நிலவியதோ அதேபோன்ற நிலைமைதான் அரசாங்கத்தரப்பிலும் தொடர்ந்து நிலவுகிறது. கடந்த ஆறு, ஏழு வருடங்களில் பத்திரியாளர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகவே அதிகார வர்க்கம், எழுத்துச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் முதலியவற்றை தனது கடிவாளத்திலேதான் வைத்துள்ளது.

தமிழ்த்தரப்பில் புரையோடிய அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம், ஜனநாயக மறுப்பு, ஆயுதக் கலாசாரம் போன்றவற்றை ஆக்குரோசமாக எதிர்க்கும் நிலை சில தமிழ்ப் புலமையாளர்களிடம் காணப்படுகிறது. ஆனால் இவர்கள் அரச இயந்திரத்திற்கு எதிராக அரச சித்தாந்தத்திற்கு எதிராக இதேவேகத்துடன் கிளர்ந்தெழாத தன்மையையும் நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இவர்களின், ஆழம் அதிகார வர்க்கத்தின் நலன்களை கேள்விக்குட்படுத்தாத போக்கை நாம் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது?

கடந்த காலங்களில் பொதுவாக எழுத்தாளர்கள் தொடர்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். சிலர் எழுதவில்லை அல்லது தங்களது மனதுக்குள் பதியம் போட்டுவிட்டு எழுதாமல் விட்டவர்களும், இருக்கிறார்கள். சில எழுத்துக்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சில விடயங்களைச் சொல்ல முற்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணத்துக்கு “முறிந்த பனை” ஒரு விதத்தில் எங்களுடைய போராட்டம் பற்றி குறிப்பிட்டகாலம் பற்றிய ஒரு சுய விமர்சனமாகப் பார்ப்பதற்கு அல்லது பல் வேறுபட்ட விடயங்களைத் தொகுத்துப் பார்ப்பதற்கு ஒரு முக்கியமான ஆவணம். ஆனால் அதே நேரம் அதிலே சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர் ஒருவர் கொலை செய்யப்படக்கூடிய நிலை வந்தது. குறிப்பிட்ட சிலர் இந்த நாட்டை விட்டு அஞ்சாதவாசம் செய்ய வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. ஆகவே எல்லாக் கருத்துக்களையும் சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு ஒரு திறந்த சூழல் இருக்கவில்லை. அது மிக முக்கியமான ஒருவிடயம். அடுத்தது எழுத்தாளர்கள், - குறிப்பாக லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் ஒரு ஜனநாயக மறுப்பும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகமும் அதிகார நெருக்கடிகளும் இருக்கின்றபோது அவர்கள் வழமையான மரபு ரீதியான இலக்கிய எழுத்து முறைகளிலிருந்து மாற்றான அதை மீறின எழுத்து முறையை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். அதைத்தான் ‘மெஜிக்கல் ரியலிசம்’ என்று சொல்லக்கூடிய நிலை. அவர்கள் சொல்லவேண்டிய விடயத்தை ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய எழுத்து மரபுக்குள் சொல்ல முடியாது. எங்களுடைய நாட்டில் என்ன நடந்ததென்றால், அதிகமானவர்கள் புலம்பெயர்ந்த காரணத்தினால், இங்கு சொல்லமுடியாத பல விடயங்களைப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து சொன்னார்கள். ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய சமூகம் பற்றி, தன்னுடைய மக்கள் பட்ட வாழ்வியல் பற்றிய ஒரு கருத்துநிலை தெளிவு தனக்குள் வைத்திருந்தால் அவனுடைய தரிசனம் அவனுடைய பார்வைகள் அது சார்ந்ததாக அமையும். கருத்துநிலைத் தெளிவில்லை என்று சொன்னால், அவன் எது நோக்கி எதைச் சொல்லப் போகிறான் என்ற குழப்பம் நிச்சயமாக ஏற்படும். அதனுடைய விளைவை நாங்கள் பார்க்கிறோம். உதாரணமாக எங்களுடைய நக்கல் பண்ணி, நளினம் பண்ணி அதை இன்பமாக அனுபவிக்கிற எழுத்தாளர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் எழுத்து என்று சொல்லி நாங்கள் கொண்டாட முடியாது. சில நேரங்களில் எழுதாமல் இருப்பது என்பது வேறு விடயம். ஆனால் இவ்வாறு எழுதி எங்களின் சமூகத்தை ஒரு மோசமான சமூகமாகச் சித்தரிப்பது அல்லது காட்டுவது என்பது ஒரு அடிப்படையான குறைபாடான விடயமாக இருக்கும். நிச்சயமாக இன்று களம் திறக்கப்படுகிறது. இந்தக் களங்களை யார் எப்படி என்ன நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்தப் போகின்றோம் அல்லது எதனை நோக்கி நாங்கள் எழுதுகோலைப் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதில்தான் தங்கியிருக்கிறது.

தி. ஞா.: இன்று களம் திறக்கப்பட்ட நிலையில் எதிர்காலத்தில் வெளிவரவிருக்கும் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

மது: ஏற்கனவே தங்களிடம் எவ்வளவோ எல்லாம் எழுத வேண்டியிருந்தது. எழுதுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை இப்போது தான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது என்று சொல்லி தங்களைப் போராளியாகக் காட்டிக் கொண்டவர்கள், அந்தப் போராளியாகத் தாங்கள் எவ்வாறு வந்தார்கள் தாங்கள் எவ்வாறு ஏமாற்றப்பட்டார்கள். தாங்கள் மக்களை ஏமாற்றியது அதனால்பட்ட துன்பங்கள் இவற்றையெல்லாம் ஒரு சுய விமர்சனமாக எழுதுவதில் ஒரு நேர்மை இருக்கிறது. அதுவேறு விடயம். ஆனால் தாங்கள் பட்டதெல்லாவற்றையும் ஒரு நக்கல் நளினத்தோடை கிண்டல் பண்ணி எழுதுவது என்பது ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு சமூகத்தை கிண்டல் பண்ணுகிற ஒரு விடயம். அது ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிற ஒரு சமூகத்தை இன்னும் கொச்சைப்படுத்துகிறதாக அமையும்.

மு.பொ.: (குறுக்கிட்டு) விடுதலைக்காக போராடுபவர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு இலக்கியம் வருவதுண்டு. இன்று விடுதலைக்காக போராடிய முன்னாள் போராளிகள் சிலரிடமிருந்து இன்னொரு வகை இலக்கியம் வருகிறது. அதுதான் “சிதைப்பு இலக்கியம்”. தம்மைப் பெரியவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ள தாம் வரித்த இலட்சியங்களையே தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளுக்கு விலை கூறிநிற்கும் சிதைப்பு இலக்கியம்!

தி.ஞா: இந்த ஆயுதப்போர் முழுவடைந்த பின்னர் “போருக்குப் பிந்திய” என்ற சொல்லால் பரவலாகப் பாவனையில் உள்ளது. இந்தச் சொல்லால் பாவனையில் உள்ள தாற்பரியத்தை நாம் எவ்வாறு விளக்கிக் கொள்ளலாம்?

மது: இன்று பொதுவாக ஊடகங்களில் போருக்குப் பின் என்ற சொல்லால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்தச் சொல்லால் கருத்தாக்கத்தை யார் அதிகம் - எந்த நோக்கத்திற்காக எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பது நமக்கு முக்கியம்.

போருக்கு பிந்திய என்ற தொடர் எண்ணக் கரு பல்வேறு சிக்கல்பாடுகளைக் கொண்டது. இதனை நாம் ஒற்றைப் பரிமாணத்தில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இதுவரை தமிழ்த்தரப்பு சக்திகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த ஆயுதப் போராட்டத்தை இலங்கை அரசாங்கம் தற்போது முடிவுக்கு கொண்டுவந்துள்ளது. இதன் பின்னர்தான் போருக்கு பிந்திய என்ற எண்ணக்கரு பயன்பாட்டில் தாராளமாக நிலைபேறாக்கம் அடைந்தது.

பொதுவாக போர் என்பது பல்பரிமாணங்களைக் கொண்டது. இது தனித்து ஆயுதப் போரை மட்டும் கொண்டது அல்ல. ஆனால் நடைமுறையில் ஆயுதப்போர் மட்டுமே முழுப்போராட்டமாக காட்டப்பட்டு முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்தது. இதனால்தான் போர் முடிந்ததும் போருக்குக் காரணமான அரசியல் என்பது மறக்கப்பட்டு மக்களுக்கு நேர்ந்த அவலம் துன்பம், இழப்பு, வலி யாவும் பிரச்சினையாக மாற்றப்பட்டது. இங்கு இவை மக்கள் நலம் சார்ந்த வகையில் முக்கியமான பிரச்சினைகள் என்பது எவருக்கும் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால் இவை ஏன் ஏற்பட்டது. எப்படி வளர்க்கப்பட்டது என்பது மறக்கப்பட முடியாத விடயங்கள். எப்போதும் போர் என்பது அரசியலின் தொடர்ச்சியாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும். தேசிய ஒடுக்கு முறை என்ற அரசியலின் தொடர்ச்சியாகவே இந்த ஆயுதப் போராட்டமானது தோன்றியது. அதன் உச்சக் கட்ட விளைவுகளுக்குத்தான் நாம் இன்று முகம் கொடுத்துள்ளோம். அவலங்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளோம்.

ஆக, போர் அனைத்துக்கும் காரணமாகி விட்டது என்பது உண்மைதான். இங்கு நாம் ஒரு அடிப்படையான கேள்வி ஒன்றை எழுப்புவது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும் காரணம் யுத்தம் என்றால் இந்த யுத்தம் ஏன் நடைபெற்றது என்பது முக்கியம். யுத்தம் ஒரு அரசியல் விளைவால் நடந்தது. இந்த அரசியல் தேசிய ஒடுக்குமுறையின் பாற்பட்டது. இந்த ஒடுக்கு முறைக்கு தீர்வுகாண எடுக்கப்படும் எல்லா நடவடிக்கைகளும் இதே விதமான யுத்தங்களையும் நெருக்கடிகளையும் திரும்பத் திரும்ப தோற்றுவிக்கவே வழிவகுக்கும். ஆம், இதற்கான மாற்று வழிவகைகளைக் காண முடியாத அரசாங்கம் இந்த ஒடுக்குமுறையை தொடர்வதாகவே அர்த்தப்படும்.

இலங்கை அரசின் இருப்பே சிங்கள பௌத்தத்தை பாதுகாப்பது, வளர்த்தெடுப்பது என்ற கோட்பாடுகளின் அடித்தளத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒன்று என்ற வகையில் அவற்றைச் செயற்படுத்துவதிலேயே அது தங்கியுள்ளது. இதுவரை மாறி மாறி வந்த அரசாங்கங்களும் இந்த இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதிலேயே தமது தீவிரத் தன்மையையும் அக்கறையையும் முடியுமானவிற்கு காட்டிவந்திருக்கின்றன. இதனைச் சரிவரச் செய்யமுடியாத அல்லது அதில் அக்கறை காட்டாத அரசாங்கம் 1948 சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான எந்த ஒரு அரசாங்கத்தின் மீதும் குற்றஞ்சாட்டிவிட முடியாது. அரசாங்கம் கைமாறுகின்ற போதெல்லாம் அந்தக் கைமாறுதலுக்குப் பிரதான காரணமாக இருந்தவை இந்த விடயங்களில் அதிக சிரத்தை எடுப்பவர் யார் என்ற கேள்வியே சுதந்திரத்திற்கு பின்னான காலங்களில் இருந்தது. 1977இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஜே.ஆர். அரசாங்கம் 1978இல் கொண்டுவந்த புதிய அரசியல் அமைப்பு மூலம் இந்தக் கேள்விக்கு இனிமேலும்

இடமில்லாத வகையில் இவ்விடயம் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டு ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இந்த நிறுவனமயமாக்கலும் ஸ்திரமாக்கலும் தனது சக்தியை வெளிப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கையின் ஒரு விளைவுதான் 1983 இல் நடந்த இனக்கலவரம்.

தமிழர்களை ஒரு இனம் என்ற அடிப்படையில் முழுக்கமுழுக்க ஒதுக்கப் போகிறோம் என்ற செய்தியை இந்தக் கலவரம் எழுதியது. அதுவரை காலமும் இருந்துவந்த கொஞ்ச நஞ்ச அதிகாரப் பகிர்வு வாய்ப்புக்களையும் முற்றாக இழுத்து முடிவிட்டதற்கான ஒரு சமிக்ஞையாக யாவும் நடந்து முடிந்தன. நிலைமைகள் மாறின. இந்த இன ஒதுக்கலுக்கெதிரான எதிர்ப்பு தமிழர்கள் மத்தியில் இருந்து தீவிரமான ஆயுதமேந்திய போராட்டமாக மாறியது.

தேசிய விடுதலை என்ற முழுக்கத்துடன் நடந்த இந்தப் போராட்டம் தமிழ் தேசியத்தினை ஒருமுகப்படுத்தி ஸ்திரப் படுத்தும் செயலை இன்னொரு தள மாற்றத்தை, வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. முரண்பட்ட இருதேசங்களுக்கிடையிலான யுத்தமாக இந்த யுத்தம் மாறியது. வெறும் உள்நாட்டு கிளர்ச்சியாளர்கள் -கலவரம் என்ற நிலைமை மாறி ஒடுக்கப்படும் ஒரு தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்கான ஆயுதப்போராட்டம் என்ற நிலைக்கு இது வளர்ச்சி கண்டது. இன்று இங்குள்ள பிரச்சினை வெறும் சராசரி உரிமைகளுக்கான போராட்டம் என்ற நிலையைக் கடந்ததொன்று என்பதை இந்த வளர்ச்சி நிறுவிக்காட்டியது.

ஆனால் இந்த நிலைமைகளை வளர்ச்சிகளை புரிந்து கொள்ளாமல் பிரச்சினையின் அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ளாமல் சிங்களத் தரப்பு தொடர்ந்து தவறுவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமைகளைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுகிறது. தமிழ்த் தேசியத்தின் உரிமைக்கான போராட்டத்தை “பயங்கரவாதம்” “அதிகார வெறி” போன்ற சொற்களுக்குள் போட்டுக் குழப்புகிறது. தனக்கும் தனது நாட்டிற்கும் தனது சந்ததிக்கும் மாபெரும் அநியாயத்தை ஏற்படுத்துகின்ற யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு இந்த யுத்தத்தை தற்போது முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது.

இந்தப் பின்புலங்களில் நின்று கொண்டுதான் போருக்குப் பின்னான என்ற சொற்பதத்தை எண்ணக்கருவை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அது மட்டுமல்ல தமிழ்த் தரப்பு சக்திகளால் முன்னெடுக்கப்பட்ட விடுதலைப் போராட்டத்தில் உள்நுழைந்த அராஜகமும், பாசிசமும், ஜனநாயக மறுப்பும், சுத்த இராணுவ கண்ணோட்டமும் மேலாட்சி பெற்று விடுதலை அரசியல் பண்பாட்டுக்கு விரோதமான நடவடிக்கைகள் தீவிரப்பட்டு வந்திருப்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்த அம்சங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தை வழிநடத்தும் மனிதாபிமானத்தையும் மாணு உயிர்ப்புக்கான ஜனநாயகப் பண்புகளையும் அறவே இல்லாமல் செய்துவிட்டன. இதன் விளைவுகளையும் நாம் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும்.

விடுதலையின் பெயரால் எத்தனையோ தவறுகள் இழைக்கப்பட்டுள்ளன. எந்த மக்களுக்காக போராட்டம் நடத்தப் பட்டுள்ளதோ அந்த மக்களுக்கெதிராகவும் ஆயுதங்கள் திருப்பப்பட்டன. இதன் உச்ச வெளிப்படாக வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர். நாம் இதனை எந்த ரீதியிலும் நியாயப்படுத்த முடியாது. இதுவரை காலமும் தமிழ்த் தலைமைகள் வடக்குக் கிழக்கு முஸ்லிம்கள் தொடர்பான விடயங்களை அரசியல் ரீதியாக அணுகுவதற்கு தாயாராக இருக்கவில்லை. முஸ்லிம் மக்களது பிரச்சினைகள் அரசியல் பரிமாணம் கொண்டவை. ஆகவே ஆயுதமுனையில் முஸ்லிம் மக்களை வெளியேற்றியமை இரு சமூகங்களுக்கிடையில் முரண்கள் பிளவுகள் தோன்றுவதற்கு காரணமாயிற்று. இந்த நிலைமையை அரசங்கம் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தக் கூடியதாயிற்று.

மொத்தத்தில் போருக்கு பிந்திய என்ற எண்ணக்கரு வெளிப்படுத்தும் அரசியலை நாம் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த அரசியல் கருத்துநிலை சார்ந்த உரையாடல் மூலம்தான் போரியல் இலக்கியம் மீதான நமது கவனத்தை குவிக்கமுடியும். இந்த அரசியல் அம்சங்களையும் உள்வாங்கி பொருள் கோடல் செய்யும் வகையிலேயே நாம் நமது பார்வைகளை விரிவாக்க வேண்டும்.

தி.ஞா.: போராளிகளாக இருந்த பலர் தமது வாழ்வாதாரத்திற்கு வாழ்க்கைத் தெரிவை மேற்கொள்ளும்போது சமூகம் எத்தகைய வரவேற்பை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறது?

எத்தகைய வரவேற்பை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்? போன்ற எழுத்துக்கள் வெளிநாட்டு போரியல் இலக்கியங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அத்தகைய இலக்கியங்கள் எங்கள் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளனவா?

மது: இதில், மிக மோசமான பகுதி என்னவெனில் எங்களுடைய போராளிப் பெண்கள் தொடர்பான பகுதி. அது அதிகமாக இந்தச் சமூகத்தில் பேசப்படாத விடயமாக இருக்கிறது. போர் முடிந்த இந்த மூன்று வருடங்களில் பல பெண்கள் தற்கொலைக்குத் தூண்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காக இந்த சமூகம் அவர்களை எவ்வாறு பார்க்கிறது? அந்தப் பார்வை அவர்களை எவ்வாறு நசுக்குகிறது என்பது மிக மோசமாக இருக்கிறது. இங்கு போராட்டம் தோல்வியில் முடிந்தாலும்கூட சிலர் அங்கவீனர்களாகத் தமது கால் கையை இழந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்களுக்கு எவ்வாறான வாழ்க்கைத் தெரிவை நோக்கிப் போகப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு எமது சமூகம் எப்படிப்பட்ட உந்துதலை ஒரு தெரிவிிற்கான பாதுகாப்பைக் கொடுக்கின்றது என்பதெல்லாம் மிக முக்கியமான விடயம். வியட்நாம் போராட்டத்தில்கூட அதில் கலந்து கொண்ட பெண்கள் பின்னர் அடுப்பங்கரைக்குச் சென்றதாகவும் அது பற்றிய பல எழுத்துக்கள் புனைவுகள் இலக்கியங்கள் வந்திருப்பதை நாங்கள் பார்க்கிறோம். ஒரு சமூகத்தில் தெரிவுசெய்து வாழ்வதற்கான ஒரு சிந்தனைத்தெளிவை ஒரு புலக்காட்சியைக் கொடுப்பதற்கான ஒரு மனப்பாங்கை வளர்ப்பதற்கான உந்துதலை கொடுப்பதற்காகத்தான் எங்களது எழுத்துக்களும் தெரிவுகளும் அமையவேண்டும். அதனை நோக்கித்தான் நாம் சிந்திக்கலாம். இவ்வாறு சிந்திப்பவர்களைத்தான் நாங்கள் முக்கியப் படுத்தலாம். எங்களை நாங்கள் திட்டித் தீர்க்கிறதாலை ஒன்றையுமே நாங்கள் சாதிக்கப்போவதில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

ஒருவர் நல்ல படைப்பாளியாக கலைஞராக இருப்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அதைவிட அவர்நல்ல மனிதராகவும் இருக்கவேண்டும். இதையே மு. தளையசிங்கம் வேண்டினார். அப்போதுதான் அவர் சமூகத்தையும் மனிதர்களையும் நேசிப்பவராக இருப்பார். இதனால் எல்லா வகையான ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்ப்பவராகவும் சாத்தியமான வகையில் போராளிப்பவராகவும் இருப்பார். தொடர்ந்து அனைத்து வித பிற்போக்கு ஜனநாயக விரோத கருத்துக்களுக்கும் எதிரான கருத்தியல் போராட்டத்தையும் வலியுறுத்திக் கொண்டிருப்பார். தன்னிலை சார்ந்து கட்டப்பட்டிருக்கும் தளைகளிலிருந்தும் விடுபடத் துடிக்கும் மனிதராகவும் இருப்பார்.

இந்தப் பண்புகள்தான் ஒருவரைத் தெளிவாக நமக்கு அடையாளம் காட்டும். போரியல் இலக்கியம் என்று தனியாக வகைப்படுத்தி நோக்கப்பட்டாலும் மேற்சொன்ன அம்சங்களையும் பண்புகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் கலைஞர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் மதிப்பிட வேண்டும். அதுதான் நமக்குப் பொருத்தமான ஆரோக்கியமான அணுகு முறையாகவும் இருக்கும்.

தனிமனித ரீதியில் தன்னிலை சார்ந்து எப்படி உணர்கிறோம் என்பது முக்கியம். அதுவே நமக்கான உணர்வாகவும் சிந்தனையாகவும் தேர்வாகவும் அமையும். அப்படிப் பார்க்கையில்தான் ஒடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதியாக நம்மை நாம் இனம் காணமுடியும். இவை சார்ந்த இருப்பியல் கேள்விகள் பாதுகாப்பு உணர்வுகள் நமக்கான அரசியல் வழிமுறைகள் சார்ந்து சுழல்வதற்கான உந்துதலைக்கொடுக்கும். இந்தச் சிந்தனை நமக்கு முக்கியமென்றே கருதலாம்.

தி.ஞா.: புலம்பெயர்ந்து இருக்கிறவர்கள் அவர்களது கைகள் கட்டுப்பாடாத நிலையில் இந்தப் போரியல் இலக்கியத்தைத் தங்களது நிலைப்பாட்டிலிருந்து நிறைவாகச் செய்திருக்கிறார்களா? அது போதுமானதா? ஒருவர் இருவர் அல்லது மூவர்தான் போர்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். அது பற்றி நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

மு.பொ: புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் உண்மையில் எங்களது போரியல் இலக்கியத்திற்கு முழுமையான பங்களிப்பைச் செய்தவர்களாக நாங்கள் கருதமுடியாது. ஷோபாசக்தியை எடுத்துக் கொண்டால், அவர் ஒரு இயக்கத்தில் இருந்த போதும் முழுமையானதைத் தரவில்லை. அதாவது எங்களுடைய போராட்டத்தை வளர்க்கக் கூடியதாக உரிமைகளைப் பெறக் கூடிய ஒரு POSTIVE APPROACH அவரது எழுத்துக்களில் இல்லை. சக்கரவர்த்தி என்பவர் கனடாவில் இருக்கிறார். மதுகுதனன் கூறியது போல் எங்களை மிக கேவலப்படுத்தும் போக்குகளும் அவர் எழுத்தில்

உண்டு. அதுவே தூக்கலாகத் தெரிகிறது. நடுநிலையில் நின்று வித்தியாசமாக எழுதியவர்கள் மிகக் குறைவு. செழியன், கருணாகரமூர்த்தி இவர்களுக்குள் புறநடை. இவர்களிடம் தேவையற்ற எதிர்மறைப் போக்கு (NEGATIVE) இல்லை. பிழைகளைக் கூட இவர்கள் தேவையின் நிமித்தமே சுட்டினர். கோவிந்தன் எழுதிய புதியதோர் உலகம் ஒரு நேர்நிலை அணுகுமுறைக்கான ஒரு விடுதலை அரசியல் முன்னணிப் படைப்பாகக் கொள்ளலாம்.

தி.ஞா.: சேரனுடைய 'காடாற்று' தொகுப்பு பற்றிய உங்களது பார்வை என்ன? அதிலே உள்ள 'காடாற்று' என்ற கவிதைகூட போரினுடைய இறுதி நிலையை கையறு நிலையை கண்ணீரில் கரைத்து எழுதியிருக்கிறார். அது பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

மது: சேரனை மையப்படுத்தியே எங்களது போராட்ட வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டத்தின் பல பரிமாணங்களைப் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்புகள் ஆய்வு ரீதியாக இருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் “இரண்டாவது சூரிய உதயம்” எழுதிய சேரன் இந்தக் “காடாற்று” என்ற தொகுப்பை வைக்கிறபோது, சேரனுக்குள் பல்வேறுபட்ட அனுபவங்கள் பல்வேறு பட்ட அறிவுப்புலங்கள் எல்லாம் உள்வாங்கப்பட்டு ஒரு அறிவுசார்ந்த புலமையாளராக தென்படுகிறார். கவிஞனாக, இறுதிக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய அந்தத் துன்ப துயரங்கள், அந்த நெருக்கடிகள், அந்த நெருக்கடிகளில் ஒரு அங்கமாக அந்த அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்கின்ற அல்லது பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத அந்தத் துயரங்கள் அந்த மனச்சாட்சியின் சான்றாக அந்தக் கவிதைத் தொகுப்பில் சேரன் பதிவு செய்திருக்கிறார் என்பதில் எந்தவித மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. குறிப்பாக காடாற்று என்ற கவிதையை வாசிக்கிறபோது அந்தக் கவிதை வெளிப்படுத்துகிற அந்த உணர்வு ஒவ்வொரு சக மனிதர்களும் தனக்குள் குமுறுகின்ற அந்த உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டதாகத்தான் இருக்கும். இன்னும் பலர் கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படியான கவிதைகளை எழுதுவதினுடாக தன்னை ஒரு அடையாளப்படுத்தக்கூடிய அல்லது ஒரு வித்தியாசமான சமூக அக்கறை உள்ள கவிஞனாகக் காட்டுகின்ற நோக்கில் எழுதப்போய் தோல்வியடைந்த கவிஞர்களும் நம்மத்தியில் இருக்கிறார்கள்.

தி.ஞா.: இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிங்கள இலக்கியவாதிகள் எவ்வளவு தூரம் தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்துக்கு அனுசரணையாக எங்களளுடைய துன்பங்களில் பங்கெடுத்தவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

மு.பொ.: 1956, 58, 77, 83 நடந்த கொலைகள், தமிழருக்கெதிரான ஆக்கிரமிப்புகள், வன்முறைச் சம்பவங்கள் என்பவற்றைக் கண்டித்து பல சிங்களப் புத்திஜீவிகள் எழுதியுள்ளனர். 1958 அவசரகால நிலைமை” (EMERGENCY 1958) என்ற தலைப்பில் தார்சி வித்தாச்சி (TARZI VITACHI) எழுதிய நூலே தமிழருக்கு நேர்ந்த அவலத்தையும் திரைமற்றைவில் நிகழ்ந்தவற்றையும் பகிரங்கப்படுத்தியது. 58இல் இனக்கலவரம் மோசமடைந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த ஆளுநர் ஒலிவர் குணதிலக்கா மிகவும் கவலையுடன் அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்துமாறு பிரதமராய் இருந்த பண்டார நாயக்காவை வற்புறுத்தினார். அதற்கு பண்டார நாயக்கா கொடுத்த பதில், “இல்லை, தமிழர்கள் இதைச் சுவைத்துப் பார்க்கட்டும். (LET THEM TASTE IT) என்பதே. பண்டார நாயக்க அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்த பிந்திய 24 மணித்தியாலங்களில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டன. பெண்கள் பெரும் அவலத்துக்குள் வீழ்ந்தனர். ரெஜி சிறிவர்த்தனா மற்றொரு மேன்மைக்குரியவர். 83 நடந்தவை பற்றி மிகக்கடுமையான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். தென்னிலங்கைக் கவிதைகள் நூலில் பல கவிதைகள் 83 கலவரத்தை பற்றி வந்துள்ளன. பசில் பெர்னாண்டோ என்பவர் எழுதிய கவிதை சிங்களவர்களையே தலைகுனிய வைப்பதாகும். மற்றும் மஞ்சள வெடிவார்த்தனாவின் “லிங்கமாலா” இன்னொரு முக்கிய படைப்பு. கூடவே “ஹிரு” பிரிவினரின் ஆதரவு தனியானது. 83 கலவரத்தை அடுத்து “லங்கா கார்டியனில்” வெளிவந்த பலகட்டுரைகள் பதிவுகளைக்குறிப்பிடமுடியும்.

தி.ஞா.: நிறைவாக ஒரு கேள்வி. உலகப் போரியல் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் எங்களது போரியல் இலக்கியங்கள் எத்தகைய இடத்தை வகிக்கும்? அதற்கு ஒரு இடம் இருக்கிறதா?

மு.பொ.: நிச்சயமாக எமது போரியல் இலக்கியம் உலகத்தரத்துக்குரியது. இது பற்றி ஏற்கனவே முழுமையாகச் சொல்லியுள்ளேன்.

மது: எங்களுடைய போராட்ட இலக்கியம் என்னும்போது, இக்காலத்தில் வெளிவந்த “மரணத்துள் வாழ்வோம்” என்ற தொகுப்பு. அதன் பின்னர் வெளிவந்த பல கவிதைத் தொகுப்புகள் - இவற்றைப் பார்க்கும்போது உலக இலக்கிய தரத்தில் எமது போரியல் இலக்கியம் நிச்சயமாக இடம்பெறும் என்றுதான் சொல்வேன். சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைகள் சில உலக இலக்கிய தரம் வாய்ந்தவை. நு.:மானின் புத்தரின் படுகொலை மிக அருமையான கவிதை. A Country Entrped என்ற மு.பொ.வின் ஆங்கிலக்கவிதைத் தொகுதி சிவசேகரத்தின் “போரின் முகங்கள்” மிக அருமையான கவிதைகள். மூன்றாம் உலக போராட்டக் கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றினை நாங்கள் செய்கின்றபோது அவ்வாறான கவிதைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, எங்களுடைய ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள் அதற்குச் சமாந்தரமாக நிற்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல பலஸ்தீனக் கவிதைகளுடன் எங்களுடைய கவிதைகளை நாங்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் சில அம்சங்களை நாங்கள் கூடுதலாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். குறிப்பாக இந்திய சூழலில் “நக்சலைட்” இயக்கங்கள், மாவோயிஸ்ட்டுகளுக்கு ஊடாக வந்த கவிதை மரபுகள், தெலுங்கான கவிதை மரபுகள் இவற்றுடன் எல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும்போது எங்களுடைய கவிதைகள் பல அவற்றைவிட வீச்சுடன் தெரியும் கவிதைகளாக இருக்கின்றன. சொல்லாடல்கள் உணர்வுபூர்வமாகவும் வரக்கூடிய தன்மைகள் இருக்கின்றன. இக்கவிதைகளின் சரியான மொழிபெயர்ப்புகள் இல்லாத தன்மைதான் குறைபாடாக இருக்கிறது.

தி.ஞா.: திரு.தனபாலசிங்கம் அவர்களே, இந்தக் கருத்தாடலைப் பற்றிய உங்களது எண்ணங்களைக் கூறி நிறைவு செய்யுங்கள்.

தனபாலா: எங்களுடைய இலக்கியமுயற்சி, உலகப் பிரபல இலக்கியங்கள், போர்க்கால இலக்கியங்கள் என்பனவற்றுடன் எந்தளவுக்கு ஒப்பிடக் கூடியதாக இருக்கும் என்பது பற்றி இங்கு கருத்துச் சொல்லப்பட்டது. போராட்ட காலங்களிலேதான் உலக வரலாற்றில் சிறந்த இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எங்களுடைய இந்தப் போராட்ட காலத்தில் நடைபெற்ற இலக்கியங்களுக்கும் அத்தகைய ஒரு அரங்கிலே நிச்சயமாக பெரிய அளவில் இடம் இருக்கும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. அத்துடன் போர்க்கால கட்டத்தில் சிலர் எழுதாமல் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மனத்தடை இருந்தது என்பது பற்றிச் சொன்னீர்கள். அந்த விடயத்தைப் பொறுத்தவரை இலங்கையிலே நாங்கள் முக்கியமான விடயத்தைப் பார்க்க வேண்டும். எங்களுடைய தமிழ் மக்களுடைய ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக ஆயுதத்தை ஏந்திய அதே இயக்கங்கள், தமிழ் மக்களுடைய ஜனநாயகத்தையும் மறுத்தார்கள். அதற்கும் ஒரு வரலாறு இருக்கிறது. என்னுடைய நண்பர் ஒருவர், தமிழகத்திலே ஒரு அறிஞர் கேட்டபோது “புலிகளுடைய தோல்வி தமிழர்களுடைய தோல்விதான். ஆனால் புலிகள் வென்றிருந்தால், அது தமிழர்களுடைய வெற்றியாகக் கொண்டாடப்பட முடிந்திருக்குமா?” என்று பதில் கூறினாராம். அந்த அளவுக்கு எங்களது போராட்டத்தைப்பற்றி பல பார்வைகள் இருக்கின்றன. பல அனுபவங்களைப் பெற்றவர்களாக எங்களுடைய இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் இருப்பதால் எங்களுடைய இலக்கியச் செழுமைக்கு ஒரு தரம் இருக்கவே செய்யும். உங்களுடைய இந்தத் தொகுப்பு முயற்சி மிகவும் காத்திரமாக அமையும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

தி.ஞா.: எல்லோருக்கும் நன்றி.

2012 நவம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 08.150)

நேர்காணல்

**அலைப்பிட்டியிலிருந்து அய்யோப்பா வரையில்
பயணித்த**

இலக்கியப்போராளி ஷோபா சக்தி

தங்களது படைப்புகளின் ஊடாகவே தங்களது சிந்தனைகளை வாசகர்கள் தெரிந்துகொள்கின்றனர். புலம்பெயர்ந்து வாழும் பல படைப்பாளிகளுக்கு மத்தியில் தாங்கள் மிகவும் துணிச்சலுடன் கருத்தாடலில் ஈடுபடுபவர். தங்களாடன் கருத்தியல் ரீதியாக முரண்படுபவர்கள் கூட தங்களின் படைப்புகளை விரும்பிப் படிப்பதாக அறிகின்றோம். ஈழத்து வாசகர்களுக்கு தங்களது எழுத்துலகப் பிரவேசம் பற்றிய [ஆரம்பகாலம்] தகவல்களைச் சொல்லுங்கள்?

மிகச் சிறிய வயதிலேயே எனக்குத் தமிழ் தேசியப் போராட்டத்தின் மீது ஈடுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. அரசியல் முழக்கங்களை உருவாக்கி சுவர்களில் எழுத ஆரம்பித்து, அரசியல் துண்டறிக்கைகள், கவிதைகள், நாடகம் எனப் பரப்புரை எழுத்துகளை எழுதியவாறே நான் எழுத்துத் துறைக்குள் நுழைந்தேன். பரப்புரை எழுத்துகள் என்பதற்கு அப்பால் தீவிர இலக்கியம் நோக்கி நகருவதற்கு ஏதுவான நிலைமைகள் அப்போது என் சூழலில் இருக்கவில்லை.

எனது இருபத்தைந்தாவது வயதில் பாரிஸ் வந்தேன். இங்கே “புரட்சிக் கொம்யூனிஸ்ட் கழகம்” என்ற சர்வதேச ட்ரொட்ஸ்கிய அமைப்போடு தொடர்பு ஏற்பட்டது. அமைப்போடு இணைந்திருந்த அந்த நாட்களில் செவ்வியல் இலக்கியங்களும் நவீன இலக்கியங்களும் எனக்குக் கட்சித் தோழர்கள் மூலமாக அறிமுகமாயின. அந்த நாட்களில் நான் அரசியலில் மாத்திரமல்லாமல் கலை இலக்கியத்திலும் கட்சியால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டேன். பிற்றர் ஸ்வாட்ஸ், நிக் பீம்ஸ், ஸ்டீவ், ஞானா போன்ற மிகச் சிறந்த ஆளுமைகளிடம் கற்றுக்கொள்ளவும் விவாதிக்கவும் எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கட்சித் தோழர்களுடனான விவாதங்கள், உரையாடல்கள் மூலம் நான் எனக்கான எழுத்தைக் கண்டடைந்தேன்.

● “தமிழ் இலக்கிய உலகில் தவிர்க்கமுடியாத பெயர் ஷோபா சக்தி. இலங்கை, இந்தியா மற்றும் புகலிட தீவிர வாசகர்களினதும் விமர்சகர்களினதும் மிகுந்த கவனிப்புக்குள்ளான இலக்கிய ஆளுமை. இலங்கையில் வடபுலத்தில் அலைப்பிட்டி கிராமம் இவரது பூர்வீகம். பலவருடங்களாக பிரான்ஸில் வாழ்ந்துவரும் ஷோபா சக்தி, இதழ்கள், இணையத்தளங்களில் தொடர்ந்து பேசப்படுபவர். விவாதங்களில் வீரியமுடன் ஈடுபடுபவர், சிறுகதை, நாவல், நேர்காணல், விமர்சனம், பத்தி எழுத்து என பல்துறை ஆற்றல்மிக்கவர். தமிழ் திரைப்படத்துறைக்கும் வந்தவர். இவரின் கொள்கை, தேசத்துரோகம், வேலைக்காரிகளின் புத்தகம், எம்.ஜி.ஆர் கொலைவழக்கு என்பன வாசகர், விமர்சகர் பரப்பில் பேசப்பட்டவை. நான் எப்போது அடிமையாயிருந்தேன் என்ற நேர்காணல் தொகுப்பினையும், போர் இன்னும் ஓயவில்லை (பல இதழ்கள், இணையத்தளங்களில் வழங்கிய நேர்காணல்களின்) தொகுப்பையும் வெளியிட்டிருப்பவர். இவரது படைப்புகள் ஆங்கிலம் உட்பட பிற மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

● ஷோபா சக்தியின் படைப்பாளுமைபற்றி முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு பார்க்கவேண்டிய இணையத் தளம்: www.shobasakthi.com

● ஞானம் இதுமின் ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ்க்காக ஷோபா சக்தியுடன் நடத்திய மின்னஞ்சல் உரையாடலை இங்கே பதிவு செய்கின்றோம்.

சந்திப்பு: முருகபூபதி

புலம் பெயர்ந்து சென்ற பின்னரே தாங்கள் எம்மவர் மத்தியிலும் ஏனையோர் மத்தியிலும் (பிறமொழிகளில் தங்கள் படைப்புகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதனால்) நன்கு அறிமுகமானவர். தங்கள் இலக்கியப்பிரதிகள் தொடர்பாகவும் கருத்துக்கள்பற்றியும் வெளியாகும் எதிர்வினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும்போது தங்கள் உணர்வுகளை வீச்சான மொழிகளில் வெளிப்படுத்துகிறீர்கள். அதனால் தங்களது உணர்வுகளின் பின்புலம் (அரசியல் ரீதியாகவும்) பற்றிச்-சொல்ல முடியுமா?

தேசியம், இனம், சாதி, மொழி போன்ற எந்த வடிவில் அதிகாரம் மக்கள்மீது செலுத்தப்பட்டாலும் சமரசமில்லாமல் அதை எதிர்த்து நிற்கவேண்டும். இதுவே எழுத்தாளனுக்கான அடிப்படை அறம். நிறுவப்பட்டிருக்கும் நீதி அமைப்பும், சட்டங்களும், தத்துவங்களும், தேசியம் குறித்த கற்பிதங்களும், பொதுப் பண்பாடும் இச் சமூகத்தின் பெரும்பான்மை மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திணிப்புகள் தேசியத்தின் பெயராலும் மதத்தின் பெயராலும் கலாசாரத்தின் பெயராலும் இனவுணர்வின் பெயராலும் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் நிலையில் இவை குறித்து கேள்வி எழுப்புவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினரே. எனவே கேள்வி எழுப்பும் சிறுபான்மையினர்மீது பெரும்பான்மைப் பொதுப்புத்தியின் அதிருப்தி இருந்தேயாகும். அந்த அதிருப்தி சப்பைக் குற்றச்சாட்டுகளாகவும் சிலவேளைகளில் அவதூறுகளாகவும் வெளிப்படும். கேள்வி எழுப்புவர்கள்மீது பொது அவமானமும் சமூகப் புறக்கணிப்பும் நிகழும். இது ஒரு கருத்துப் போராளி தனது எழுத்துக்காகக் கொடுத்தேயாக வேண்டிய விலை.

நாங்கள் எங்களுக்காக மட்டுமல்லாமல் எங்கள்மீது நிராகரிப்புகளையும் அவதூறுகளையும் கொட்டுபவர்களுக்காகவும் சேர்த்துத்தான் அதிகாரத்திடம் கேள்விகளை எழுப்புகிறோம் என்ற எங்களது உறுதியான நம்பிக்கைதான் எங்களது துணிச்சலுக்கும் எங்களது வீச்சான கருத்துப்போருக்குமான அடிப்படை.

தமிழர்கள் யுத இனத்தவர்கள் போன்று தங்களுக்கென ஒரு நாட்டை உருவாக்கிக் கொள்ளத் தவறிவிட்டார்கள் என்று தமிழ் புத்தி ஜீவிகள் சொல்லிவருகின்றனர். இலங்கையில் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் முஸ்லிம்களும் ஒரே நாட்டிற்குள் ஒற்றுமையாக வாழ முடியாதா? இதுபற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

சிங்களப் பெரும்பான்மை இனத்துடன் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்கள் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து வாழ்வதென்பது சிங்கள இனத்தவர்களின் கைகளிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. சிங்கள மக்களுக்குள்ள அரசியல், பொருளியல், பண்பாட்டு உரிமைகள் ஏனைய இனங்களிற்கும் நீதியுடன் பகிரப்பட்டால் மட்டுமே ஒற்றுமை சாத்தியமாகும். சிறுபான்மை இனங்களின் தனித்துவமான மொழியும் பண்பாடும் பாரம்பரிய நிலமும் பெரும்பான்மை இன அரசால் சிதைக்கப்படக் கூடாது.

இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் சிறுபான்மை இனங்களின் மீது இன வெறுப்பைக் கக்குவதை நிறுத்துவதே இனங்களிற்கிடையேயான ஒற்றுமைக்கான முதல் நிபந்தனை.

தமிழர்களோ மற்றைய சிறுபான்மை இனங்களோ பெரும்பான்மை இனத்தின்மீது அரசியல் ஐயுறவு கொள்ளவும் பிரிந்து செல்வது குறித்து யோசிக்கவுமான காரணங்களை இலங்கை இனவாத அரசுகளே உருவாக்கின. அந்தக் காரணங்கள் இன்னும் அப்படியேதானுள்ளன.

இப்போது “இணக்க அரசியல்” என்றொரு சொல்லாடல் சில தமிழ் அரசியற் தரப்புகளால் முன்வைக்கப்படுகிறது. அரசுடன் இணங்கி மக்களிற்கான அபிவிருத்தித்திட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்கிறார்கள் அவர்கள். அரசிடமிருந்து அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் சமூகநல உதவிகளையும் பெறுவது மக்களது அடிப்படை உரிமை. அதைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசுடைய கடமை.

இந்த அபிவிருத்தித்திட்டங்களிற்காக அரசினுடைய இனவாதப் போக்கைக் கண்டு கொள்ளாமலிருப்பதும் அரசுடைய அராஜகங்களின் முன் வாய்பொத்தி நிற்பதும் இன்னுமொரு படி கீழிறங்கி இலங்கை அரசுக்கு இடதுசாரிப் பாத்திரத்தையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பாராட்டுப் பத்திரத்தையும் இந்த இணக்க அரசியலாளர்கள் வழங்குவது மக்களுக்குச் செய்யும் மோசமான

துரோகமாகும். இணங்கி வாழ்வதற்கும் அடிமைகளாக வாழ்வதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகளுள்ளன. கைகளில் விலங்குடன் இன்னொருவருடன் கைகளைக் குலுக்கிக்கொள்ள முடியாது.

இன்றைய அவலத்திற்கு அரசுகளும் ஆயுதம் ஏந்திய இயக்கங்களும் தான் காரணம் எனில், ஒரு படைப்பாளி என்ற முறையில் அவலங்களிலிருந்து பாதிக்கப்பட்டவர்கள் விடுபடுவதற்கும் மீண்டும் பேரவலங்கள் தோன்றாதிருப்பதற்கும் தங்களது கருத்துக்கள் என்ன?

இலங்கைத்தீவின் இன முரண்களையும் இனங்களிற்கு இடையிலான பரஸ்பர சந்தேகங்களையும் அதிருப்திகளையும் ஒருபோதும் ஆயுதத்தாலோ இராணுவ நடவடிக்கைகளாலோ போக்கிவிட முடியாது என்பதைப் போராடும் சிறுபான்மை இனங்கள் மட்டுமல்லாமல் ஆளும் தரப்பும் பெரும்பான்மை இன மக்களும் விளங்கிக்கொள்வது முக்கியமானது.

இலங்கையின் புவியியல், பொருளியல், பண்பாடு எனத் தீர்க்கமாகச் சிந்திக்கையில் இலங்கை வரலாற்றுரீதியாகவே இந்திய வல்லரசின் கீழேயே இருக்கிறது. இலங்கையின் இறையாண்மை சுயாதீனமானதல்ல. இந்த அரசியல் உண்மையை நாம் கசப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டேயாக வேண்டும்.

இலங்கையில் ஓர் அரசியல் தீர்வு ஏற்பட வேண்டுமெனில் அதற்கு இந்திய அரசினது முழுமையான ஒப்புதல் கிடைத்தேயாக வேண்டும். இனப் பிரச்சினையில் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இஸ்லாமியர்களும் மட்டுமல்லாமல் இந்திய ஆட்சியாளர்களும் ஓர் அசைக்க முடியாத தரப்பே என்ற உண்மையை நாங்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படுவதும் மாகாணசபைகளிற்கு காணி, காவற்துறை உள்ளிட்ட முழுமையான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டு ஓரளவுக்காவது அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்படுவதுமே இன முரண்களைக் களைவதற்கான சரியான தொடக்கமாக இருக்க முடியும்.

மாறாக இலங்கை அரசு வடக்குக் கிழக்கில் காணி பிடிப்பதாலும், போராட்டங்களில் ஈடுபடும் மக்கள் மீது கழிவு எண்ணெய்யை ஊற்றுவதாலும், வெள்ளை வான் கடத்தலாலும், கட்டாயக் குடியேற்றங்களாலும் இனச் சனத்தொகை விதாசாரங்களை மாற்றியமைப்பதன் மூலமும் இனப்பிரச்சினையை முடித்துவிடலாம் என நினைக்கிறது. இதுதான் இலங்கைத் தீவின் நிரந்தரப் பேரவலம்.

அண்மைய காலங்களில் தமிழகத்திற்குச் செல்லும் இலங்கை யாத்திரிகர்கள் மீது நடத்தப்படும் தாக்குதல்களின் பின்னணியில் தொழிற்படும் காரணங்கள் எவையாயிருக்கும் எனக் கருதுகிறீர்கள்?

ஈழத் தமிழர்கள்மீது உள்ள அக்கறையால்தான் இத்தகைய வன்முறைக்கான எத்தனிப்புக்களோ வன்முறைகளோ நிகழ்கின்றன என்பதை நான் முற்றாக நிராகரிக்கிறேன். ஈழத் தமிழர்கள்மீது இந்த வன்முறையாளர்கள் உண்மையிலேயே அக்கறை கொண்டவர்களாக இருந்திருப்பின் வன்னியில் மக்கள் புலிகளால் பணயக் கைதிகளாகப் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த போதும், தப்பியோடிய மக்களைப் புலிகள் சுட்டுக்கொன்ற போதும் இந்த வன்முறையாளர்கள் புலிகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்திருப்பார்கள். மாறாக இந்த வன்முறையாளர்கள் இன்றுவரை புலிகளின் புகழ் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வன்முறையாளர்களிடம் இருப்பது வெறும் புலியபிமானம் மட்டுமே. அதை ஈழத் தமிழர்கள் மீதான அக்கறையாக விளங்கிக்கொள்ளத் தேவையில்லை.

தமிழகத்திலுள்ள இத்தகைய வன்முறைக் குழுக்களிற்கு ஈழத்து அரசியலின் வரலாறோ, உள்ளார்ந்த பிரச்சினைப்பாடுகளோ தெரிவிதில்லை. தமிழர்களிற்கும் சிங்களவர்களிற்கும் கூட அவர்களுக்கு வேறுபாடு தெரியவில்லை.

இந்தக் குழுக்களுடைய அரசியல்பண்பு என்ன வென்பதை அறிய தமிழக அரசியலிலும் தமிழக மக்களுடைய அடிப்படைப் பிரச்சினைகளிலும் இவர்கள் என்ன நிலைப்பாடுகளை எடுக்கிறார்கள் என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்தாலே தெரியும். அப்பட்டமான வலதுசாரிகளாகவும் கலாசார அடிப்படைவாதிகளாகவுமே இவர்கள் அங்கு இயங்குகிறார்கள்.

இந்த வன்முறைகள் குறித்து தமிழகத்தின் சொற்ப மனிதவுரிமையாளர்கள் கவன மெடுத்திருப்பதும் கண்டன அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதும் நம்மைச் சற்று நிம்மதியடைய வைத்தாலும் இந்த வன்முறையை ஆதரித்து பலர் எழுதுவதும் பெரும்பாலானோர் மௌனம் சாதிப்பதும் அச்சத்தையூட்டுகிறது.

போர்க்கால இலக்கியங்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும்? செய்திகளே வரலாறாகின்றன. வரலாறுகளே இலக்கியப் புனைவுகளுக்கு ஆதாரமாகின்றன. என்பதனால்தான் இந்தக் கேள்வியையும் தங்களிடம் கேட்கின்றோம்.

எந்த வகை இலக்கியமெனினும் அது நடுவுநிலையோடு இருக்க வேண்டும். அரசியலில் நடுவு நிலைமை என்பது எந்தப் பக்கமும் சாராது இருத்தலல்ல. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உண்மையை மறைக்காது பேசுதலே அரசியல் நடுவுநிலைமை.

செய்திகளே வரலாறாகின்றன, வரலாறே இலக்கியப் புனைவுகளிற்கு ஆதாரங் களாகின்றன என்ற உங்களது “பொயின்டை” நான் விளங்கிக் கொள்கின்றேன். செய்திகளாயிருந்தாலும் வரலாறாயிருந்தாலும் அவை அவற்றைக் கட்டமைப்பவரின் பார்வைக் கோணத்திலிருந்தே கட்டமைக்கப்படுகின்றன. ஆகவே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வெவ்வேறு வரலாறுகள் சாத்தியமே.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு வரலாற்று நிகழ்வுக்கு மூன்று விதமான வரலாறுகள் வெவ்வேறு பார்வைக்கோணம் கொண்ட மூன்று தரப்புகளால் கட்டமைக்கப்படுகின்றன என வைத்துக் கொள்வோம். ஓர் இலக்கியவாதிக்கு இந்த மூன்று வரலாற்றுக் கோணங்களுமே முக்கியமானவை. இந்த வரலாறுகளின் அடிப்படையில் இலக்கியவாதியால் இன்னொரு வரலாற்றைக் கட்டமைக்க முடியும். அது நான்காவது வரலாற்றுக் கோணம். இலக்கியவாதியின் தரப்பு அது. எழுதப்பட்ட அல்லது சொல்லப்பட்ட வரலாற்றை அப்படியே பிரதியெடுப்பதல்ல இலக்கியம். வரலாற்றின் நுண் அலகுகளிற்குள் ஊடுருவி வரலாற்றை மறு ஆக்கம் செய்வதே படைப்பிலக்கியம். இலக்கியத்தை உபவரலாறு என்பார்கள்.

நீங்கள் சிறுகதை, நாவல், பத்தி எழுத்துக்கள், விமர்சனங்கள் எழுதிவருபவர். ‘செங்கடல்’ என்ற திரைப்படத்தில் தங்களது ஈடுபாட்டிணையடுத்து தங்களுக்கு திரைப்படத்துறையிலும் ஈடுபாடு இருப்பதை அறிகின்றோம். இது குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

சினிமாவுக்கும் இலக்கியவாதிகளிற்குமான தொடர்பு புதுமைப்பித்தன் காலத்திலிருந்து இன்றைய எஸ். ராமகிருஷ்ணன் வரைக்கும் இருக்கிறது. இலக்கியவாதிகள் சினிமாவில் பங்கெடுப்பது மூலம் தமிழ் சினிமா ஒருபடி தன்னும் முன்னேற வேண்டும். ஆனால் சினிமாவுக்குள் நுழையும் இலக்கியவாதிகளும் வணிகச் சினிமா எனும் சக்திக்குள் மூழ்கிவிடுவதே இங்கே நடக்கிறது. முப்பது வருடங்களாக இலக்கியம் எழுதிவரும் சாரு நிவேதிதா ஒரு மகா கேவலமான திரைப்படத்தில் கண்ணிமைக்கும் நேரமே தோன்றி குத்துப்பாட்டிற்கு புட்டத்தை நெளிக்கும் அவலம்தான் இங்கே நடக்கிறது.

உலகச் சினிமாவைக் கரைத்துக் குடித்ததாகச் சொல்லும் ஒரு எழுத்தாளன் இவ்வாறே சீரழியவேண்டும். தமிழ்ச் சினிமா இன்டஸ்ட்ரி என்பது வெறும் சந்தை. சந்தை விதிகளே அங்கே செல்லுபடியாகும்.

“செங்கடல்” திரைப்படம் சந்தைப் படுத்தும் நோக்கத்தை முதன்மைப் படுத்தாமல் தயாரிக்கப்பட்ட திரைப்படம். வணிக நிறுவனங்களின் கட்டுகளிற்குள் நிற்காமல் சுயாதீனமாக உருவாக்கப்பட்ட சினிமா அது. அந்தத் திரைப்படத்தின் கதை நேரடியாக அரசியலைப் பேசும் கதை. இராமேஸ்வரத்திலிருக்கும் ஈழத்து அகதிகள் குறித்தும் இலங்கைக் கடற்படையால் கொல்லப்பட்ட தமிழக மீனவர்கள் குறித்தும் அந்தப் படம் பேசியது. வணிக மதிப்புள்ள அல்லது தொழில்முறை நடிகர்களைக் கொண்டல்லாமல் அகதிகளையும் மீனவர்களையும் நடிக் கவைத்து உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் பங்கேற்புச் சினிமா “செங்கடல்”. அதனால்தான் அத்திரைப்பட உருவாக்கத்தில் நான் பங்கெடுத்தேன்.

தங்களது அல்லைப்பிட்டி கிராமம் பற்றி சொல்லுங்கள்? எப்போது தாயகம் திரும்புபவர்கள்?

எனது கிராமம் யாழ் நகரத்திலிருந்து மூன்றரைக் கிலோ மீற்றர் தொலைவிலிருக்கிறது. மிகவும் பின்தங்கிய தீவகக் கிராமம். யுத்தத்தால் அல்லைப்பிட்டிக் கிராமம் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப் பட்டது. மூன்று மிகப்பெரிய கூட்டுப் படுகொலைகளை எனது கிராமத்தில் இராணுவம் செய்திருக்கிறது. இப்பொழுதும் எனது கிராமம் இராணுவத்தின் கைகளிலேயே இருக்கிறது.

தாயகம் திரும்ப வேண்டும் என்ற ஆசை மனதிற்குள் கனன்றுகொண்டேயிருக்கிறது. எனினும் சிங்கள ஊடகவியலாளர்களே மகிந்த ராஜபக்ச அரசுக்கு அஞ்சி வெளிநாடுகளிற்குத் தப்பி ஓடி வருகையில் நான் அங்கு செல்வது எவ்வளவு சாத்தியம் என்ற கேள்வி எனக்குள் இருக்கின்றது. ஏனெனில் ஒரு சுற்றுலாப் பயணியாகாவோ அல்லது வாய்ப்பேசாப் பிராணியாகவோ இலங்கைக்கு வர எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் அகதியாக அய்ரோப்பாவுக்கு வருவதற்கு என்ன காரணங்களிருந்தனவோ அதே காரணங்கள் இப்போதும் நீடிக்கின்றன.

அரசின் இத்தனை ஒடுக்குமுறைகளிற்கும் கண்காணிப்புகளுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு எந்த அரசியல் பின்பலமோ அமைப்புப் பலமோ இல்லாமல் உண்மைகளை எழுதிவரும் தோழர்களை நான் மரியாதையுடன் வணங்குகிறேன். அவர்களை நான் தாயகத்தில் சந்திக்க வாய்ப்பிருப்பதைக் காட்டிலும் அவர்கள் என்னை அய்ரோப்பாவில் சந்திப்பதற்கே அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளதாக நான் கருதுகிறேன்.

தங்களது கருத்துக்களுக்கு எதிர்வினையாற்றுபவர்களுக்கும் தங்கள் மீது பொய் அவதூறு கற்பிப்பவர்களுக்கும் பதிலடி கொடுப்பதற்காக அதிக நேரம் செலவிடுவதாகவும் அதற்காக உழைப்பதாகவும் வரும் விமர்சனங்களை பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

அத்தகைய விமர்சனங்களும் இத்தகைய கேள்விகளும் எப்போதும் என்மீது வைக்கப்படுகின்றன. நானும் ஒரே பதிலையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வருகிறேன். என்மீது வீசப் படும் குற்றச்சாட்டுகளும் அவதூறுகளும் ஷோபாசக்தி என்ற தனி நபர் மீது வைக்கப்படுவதில்லை. அந்த அவதூறுகள் மூலம் எனது அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் விமர்சனங்களையும் தாக்குவதும் திரிப்பதுமே அவதூறாளர்களது குறியாயிருக்கிறது. அதை என்னால் அமைதியாக அனுமதிக்க முடியாதுதானே.

உங்களது சில கருத்துக்களிலிருந்து நீங்கள் ஒரு ட்ரொஸ்கியவாதியாகவும் இனம் காணப்படுகிறீர்கள். ட்ரொக்ஸி குறித்து பல வாதப்பிரதிவாதங்கள் அரசியல் சிந்தனை யாளர்களிடமிருக்கின்றன. உங்களில் ட்ரொக்ஸியின் சிந்தனைகள் எத்தகைய தாக்கத்தை உருவாக்கின? அவரை நீங்கள் கீர்த்திமிக்கவராக கணிப்பதற்கு?

பொதுவுடமை இயக்க வரலாற்றில் கார்ல் மார்க்ஸிற்கு அடுத்ததாக கலை இலக்கியத்தின் மீது அக்கறை செலுத்திய மிகப்பெரும் ஆளுமை ட்ரொஸ்கியே. இலக்கியம் குறித்த அவரது சுதந்திரக் கோட்பாடுகள் எனக்கு இன்றும் வழிகாட்டுவன.

பொதுவுடமைத் தத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை ட்ரொஸ்கியின் “நிரந்தரப் புரட்சி” குறித்த கோட்பாடு மிக முக்கியமானது. இந்தளவுக்குத்தான் இப்போது ட்ரொஸ்கியத்தின் மீது எனக்கு ஈடுபாடுண்டு. ட்ரொஸ்கியின் எழுத்துகளையும் கடந்து வந்துதான் இன்றைய உலகமயமாதல் சூழலை அடித்தள மக்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக, எமது சாதியச் சூழலில் அம்பேத்கரும் பெரியார் ஈவெராவுமே அடித்தள மக்களின் விடுதலைக்கான முதன்மையான வழிகாட்டிகள் எனக் கருதுகின்றேன். நமது சமூகத்தின் ஒவ்வொரு தனிநபருக்குமான முதன்மையான சமூக அடையாளம் வர்க்க அடையாளம் கிடையாது. அந்த அடையாளம் அவரது சாதியாகவேயிருக்கிறது. எனவே சாதிய விடுதலை சாத்தியமில்லால் நமது சமூகத்தில் வேறெந்த விடுதலையும் சாத்தியமாகாது.

2012 நவம்பர் ஜூன் (ஆழ் 08.150)

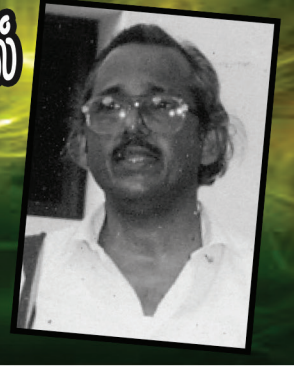
அராங்க வெளியில் அரசியல் கலையாக்கம்

நேர்காணல்

போர்க்காலத்தில் எழுதப்பட்ட

தமது நாடகங்கள் பற்றி

குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

- எண்பதுகளுக்குப் பின் எழுச்சி கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ் அராங்கின் பிரதான நாடகவியலாளன்.

- ஈழத்து அராங்கை நவீனப்படுத்திய கலையரசு சொர்ணாலிங்கத்தின் பாசறையில் புடம்போடப்பட்டவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை வழியில் பேச்சுத் தமிழைப் காத்திரமாகவும், நகைச்சுவையோடும் சமூகப்பிரச்சினைகளை நாடகத்தில் பேசப்பயன்படுத்தியவர். சமூக அராங்கை கல்வி அராங்கை, சிறுவர் அராங்கைப் புதிய தமிழ்த் தேசிய அராங்க வடிவத்துள் ஆட்படுத்தியவர். அதன் வழியே 1985 இல் போர்க்கால அராங்கை தனது மண்சுமந்த மேனியர் மூலம் புத்துயிர்ப்பு ஊட்டியவர். தொடர்ந்து தமிழர் அரசியல் உரிமை, போரின் துயரம் என்பன பற்றித் தான் எழுதிய நாடகங்கள் எல்லாமே மண்சுமந்த மேனியரின் பல்வேறு பாசங்கள் எனக்கூறும் நேர்காணலை தொடர்ந்து வாசகர்கள் வாசிக்கலாம்.

- கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 2003 இல் அவரது நாடகப் பணிக்காக கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

தங்களது நாடகச் செயற்பாட்டு வரலாற்றில் “மண்சுமந்த மேனியர்” நாடகத்துடன் தங்களது போர்க்கால நாடகங்கள் தொடங்கின எனக் கொள்ளலாமா?

இவ்வகையான பெருந்தொடர்களால் கலை இலக்கியப் போக்குகளைத் தொட்டுக்காட்டுவது அபரிமிதமாகப்படுகிறது. போற்றுவதும், தூற்றுவதும் எமது கடுமையான தன்மைகள். சோழர் காலத்தில் கம்பனும், அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இளங்கோவும், 20ஆம் நூற்றாண்டில் பாரதியும் நின்றுபிடிப்பது சாதனைதான். பாரதியார் கூட

“கம்பனைப் போல் வள்ளுவனைப் போல் இளங்கோவைப் போல் இப்பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை”

என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு பாடியுள்ளார். மேற்கத்தேய வீச்சான கவிஞர்களான சேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, போன்றவர்களை அறிந்துகொண்டும் தமிழ்க் கவிஞர்களின் புகழ்பாடுவதற்குக் காரணம் உண்டு. அவர் கவிஞர். ஆனால் கலை, இலக்கிய ஆய்வாளர்களும் விமர்சகர்களும் ஒரு நீதிபதிபோல் நிதானமாக எழுதவேண்டும். “மண்சுமந்த மேனியர்” எழுதப்பட்ட காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கும்போது அதன் படைப்பாக்கத்தில் எழுத்தாளன், நெறியாளன், நடிகர்கள், இசையாளன் ஆகியோரின் கூட்டு முயற்சிப்பற்றிப் பார்க்கும் பார்வை வேண்டும். ஒரு எழுத்தாளன் அதேகாலகட்ட மற்றைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து வேறுபட்டு ஒரு சிறந்த எழுத்தாளன் ஆகிய பின்னணி எது என்று வரலாறு எழுதும் ஆய்வாளன் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். என்ன மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தி உள்ளார் எனக் குறிப்பிட வேண்டும்.

“மண்சுமந்த மேனியர்” ஏன் உருவானது. போராட்டம் சம்பந்தமாக அது பேசாமல் அதே பாணியில், அதே அமைப்பில் போடப்பட்டிருந்தால் வரவேற்கப்பட்ட நாடகமாக வந்திருக்குமா?

சந்திப்பு: கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

அது மேலே வந்ததுக்கு அடிப்படைக் காரணம் அந்தக் காலம் தலை மறைவாக இயக்கங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட தமிழர் பிரச்சினை பற்றிப் பேசியது. வரவேற்கத்தக்க இன்னுமொரு அம்சம் மக்கள் மனங்களில் துளிர்விட்ட நம்பிக்கை. அதற்கான காரணம்: தமிழர் அரசியல் அகிம்சை வழியில் தோற்றுத் தோற்றுப் போனதால் பயத்தோடுதான் தமிழ் மக்கள் தம்மீது திணிக்கப்பட்ட வன்முறையை சண்டையால் எதிர்கொண்டனர். மேலும் ஒரு காரணத்தையும் இந்நாடக வெற்றிக்குக் காரணமாகக் கூறுவதெனில் மக்களின் விடுப்பு ஆர்வம். தமது பிரச்சினையைத் தமது பிள்ளைகள் மறைந்து வாழ்ந்து அணுகும் முறைபற்றி அறியும் ஆர்வம் மக்கள் வருகையைக் கூட்டியது. பயத்தோடு கூடிய விடுப்பு - ஆர்வம். புதிதாக மேற்கிளம்பிய அல்லது முகிழ்த்த ஈழத்து தமிழ் அரங்க வடிவத்துக்கு அப்பால் பேசப்பட்ட விசயம் முக்கியமாகியது. விடிவைப் பெற்றுத் தரும் அரசியற் போக்கு என மக்கள் நம்பினர்.

ஏற்கனவே எழுபதுகளில் கொழும்பில் உருவாகி வந்த தமிழ் நாடக வடிவம் பற்றிப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறினார். அங்கு தொப்புள் கொடி உருவானது என்றும் இன்று “மண் சுமந்த மேனியர்” எங்களுடைய அரங்காக, நாம் தேடிக்கொண்டு வரும் தேசிய நாடகத்தின் அம்சங்கள் கொண்டதாக உருவாகி உள்ளதாகக் கொள்ளலாம் எனும் கருத்துப்பட அவர் நாடகம் பார்த்த உடன் எனக்குக் கூறியது ஞாபகம் வருகிறது.

கலை என்பது பலவற்றை ஒன்றிணைப்பதுதான். Collage என ஆங்கிலத்தில் கூறுவர். மண் சுமந்த மேனியரும் ஒரு Collage எனலாமா? என்னுடைய நாடகங்களில் வரும் மண் சுமந்த மேனியரின் வடிவம் தோன்றியதற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. அவ்வடிவம் 85 க்கு முந்திய எமது பாடசாலை நாடகங்கள் ஊடாக மேற்கிளம்பிய வடிவம். பாடசாலை அரங்குகளில் வரவேற்கப்பட்டதாக நினைவு உண்டு. அங்கும் மூன்று குடும்பங்கள் மேடையில் தோன்றும். மண் சுமந்த மேனியரில் ஒரு கிராமமே தோன்றுகிறது. உற்றார், உறவினர், அக்கா, தம்பி எனப் பொதுப் பாத்திரங்களாக உலவுவர். அங்கு பேசப்பட்ட தமிழர் பிரச்சினை காரணமாக அதற்குப் பங்காற்ற உற்றார், உறவினர் எல்லோரும் வாருங்கோ என்றுதான் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. இப்போராட்டம் ஒரு பொது நிகழ்ச்சி. தனி நபர் நிகழ்வு அல்ல. ஆகவே எல்லோரும் ஒன்றுபட வேண்டிய தேவை இருந்தது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் உள்ள நல்லதும், கெட்டதும் ஆன போக்குகள் அங்கு காணப்படும் ஒருவர் உணர்வுபூர்வமாக இணைந்திருப்பார். ஆனால் அப்பாத்திரம் நிதானமாகக் கதைக்கும். இன்னொன்று உணர்ச்சிவசப்படும் பாத்திரம். விலாசம் காட்டி, காட்சி காட்டி மற்றவர் வாயை உருவிவிட்டு அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிரியும் பாத்திரம். இந்த நிலைமை எமக்கு ஆபத்தைத் தரும் எனச் சுட்டுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரம். இன்னும் ஒரு பாத்திரம் மென்மையான போக்குடன் உருவாக்கப்பட்டது. “அந்த அலுவலை நீங்க பாருங்கோ” என மற்றவர் மீது பொறுப்பைத் தள்ளிவிட்டு நிம்மதியாகத் திரியும் பாத்திரம். இப்படியாக வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களாக உருவாக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்க யதார்த்தப் பாத்திரங்களாக உருவாகின. இவை ஒரு பல்தன்மையுடன் யாழ்ப்பாண சமூகத்தை பாடுநர் உரைஞர் எனும் பாத்திரங்களாக அதன் கடும்போக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக, விட்டுக்கொடுப்பையும் இசைவையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைக்கப்பட்டன. ஒரு பாத்திரத்துக்குப் பதிலாக மூன்று பாத்திரங்களின் சமூகக்குணம் திரட்சி பெற்று ஒருகுணமாக- ஒரு பாத்திரமாக படைக்கப்பட்டது.

இவ்வகை உருவாக்கத்தைப் பற்றி Praba Manuratne என்பவர், 2008 ல் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு சோ. பத்மநாதனால் செய்யப்பட்டு குமரன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டபோது எழுதியதாவது மண்சுமந்த மேனியரில் வரும் பாத்திரங்கள் Every man நாடகத்தில் வரும் Portrait Characters போல அமைந்துள்ளன எனக் குறிப்பிட்டார். அதாவது Good deeds நல்ல செயல்கள், Friendship-நட்பு எனும் மனித குணம்சங்களே பாத்திரங்களாக, அப்படியாக யாழ்ப்பாண சமூகமே பல்தன்மை கொண்ட பாத்திரங்களாக உருவாகியது எனலாம்.

எனது பாடசாலை நாடகங்களில் வரும் பாத்திரங்கள் பற்றி நாடக இயக்குநரும் முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளருமாகிய என். சுந்தரலிங்கம் கூறும்போது அவை Collective Characters என்பார். இந்நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களை சின்னையா, பொன்னையா எனவும் பெயரிடலாம். ஆனால் பேசப்படும் விடயம் பொதுச்சமூக விடயம்: அதனால் சமூகத்தின் பல்வேறு குணம்சங்களை காட்ட பாத்திரங்கள் அவ்விதம் பொதுப் பாத்திரங்களாக உருவாகின.

அரங்க வடிவைப் பொறுத்தமட்டில் எழுபதுகளின் இறுதியில் நாடக அரங்கக் கல்லூரிக்காக மேடை ஏறிய, “கூடி விளையாடு பாப்பா” எனும் சிறுவர் நாடகத்தில் மண்சமந்த மேனியர் நாடகத்தின் வடிவம் தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. நாடக அரங்க மாற்றமில்லை. திரை மூடுவதும் திறப்பதும் இல்லை. ஒரே அரங்கு பல்வேறு களங்களாக உருமாறும். மேடை நடவடிக்கைகளாக அவை மாறும். பாடசாலை நாடகங்களின் எண்பதுகளில் இந்தப் போக்குத் தொடர்ந்தது. பாத்திரங்கள் சமூகப் பாத்திரங்களாகின. வடிவம், பாணி, அமைப்பு என்பன கூடிவிளையாடு பாப்பா நாடகத்தின் தொடர்ச்சியேதான்.

மண்சமந்த மேனியர் நாடகம் ஒரு யதார்த்த நாடகம் அல்ல. அக்காலத்தில் Linear Style நேர்ப்பாணியில் - நாடகங்கள் போடப்பட்டு வந்தன. ஒரு பிரச்சினை அது வளர்க்கப்பட்டு உச்சக் கட்டத்தை அடையும்: முடிவு காணப்படும். அங்கு பின்னோக்கு (Flash back) முன்னே நிழல் விழுத்தல் (Fore - shadowing) உத்திகள் பாவிக்கப்படலாம். ஆனால் நேர்க்கோட்டிலேயே நாடகம் ஓடும்.

ஆனால் மண்சமந்த மேனியர் ஒரு சமூகத்தின் பல பிரச்சினைகளை பொதுத்தளத்தில் வைத்துப் பேசியது. அப்படிப் பேசும்போது பலதன்மையான வகைமாதிரிப் பாத்திரங்கள் பல்வேறு களங்களில் செயற்படும் அரங்காக நமது அரங்கு மாறிவிட்டது. உள்ளடக்க ரீதியாக சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒரு இடத்து வந்துள்ளதாக தொகுத்துக் கூறவேண்டிய தேவை எழுத்தானதுக்கு உண்டு. அங்கு நாட்டார் பாடல்கள் வரும், நவீன விடுதலைக்கவிதைகள் வரும். மனித உணர்ச்சிகளைக் காட்டும் தேவார திருவாசகங்கள் வரும்.

கதையமைப்பு ரீதியாக இதிகாசங்கள், புராணங்கள் கையாளப்படும். ஏனெனில் இவையெல்லாம் தமிழ்ச்சமூகம் அறிந்த பண்பாட்டு இலக்கிய செழுமைகள். எனவே அவற்றி னூடு எமது பிரச்சினையைப் பேசும்போது அதன் பல்பரிமாணத்தை நாம் மக்களுக்கு தொற்ற வைக்க முடியும்.

இங்கு இன்னுமொரு பிரச்சினை வரலாம். ஏற்கனவே கூறியதுபோல பலவற்றை இணைக்கும் - Collage ஆக - படைப்பாக உருவாக்கும்போது அதன் குழைப்பு சரியான முறையில் அமைக்கப்பட வேண்டும். வெறுமனே ஒட்டிவிட்டதுபோல் இருக்கக் கூடாது. நடிப்பிலும் யதார்த்த நடிப்புடன், எடுத்துரைப்பு (கூத்தில் வரும் கட்டியக்காரன் போல்) நடிப்பும் இணைக்கப்பட்டது. செய்து காட்டும் நடிப்பு, இடையில் வரும் புராண, இதிகாசக் காட்சிகளில் மனோரீதிய மிகைப்பாட்டு நடிப்பு முறைகள் பாவிக்கப்பட்டன. மேடையில் பல்வேறு செயற்பாடுகள் நடத்தப்படும். பாடகர் இணைவர். எழுதுநராக பாத்திரமாக மாறுவர். ஒரு நிலையான- குறிப்பான பாத்திரமாக இல்லை. இவ்வாறு அரங்கின் பல்வேறு முறைகளை பல்வேறு சாத்தியப்பாடுகளை நெறியாளர் கையாளும் விதமாக படைப்பு உருவாகியிருந்தது.

இப்படியாக இந்த குழைப்பில் உருவான புதிய மரபு (New idiom) மக்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. பார்த்தார்கள், வரவேற்றார்கள், பல சேர்க்கை ஒன்று பட்டு ஒரு சீரான குழையலாக அழகியற் படைப்பாக உருவாகியிருந்தது. எண்பதுகளில் தோன்றிய சீரற்ற சமூகச் சூழ்நிலையால் நாடக உலகம் இரவு நாடகங்களை மறந்திருந்தது. பாடசாலைகளில்தான் பகலில் நாடக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் பலர் யாழ்ப்பாண நாடக அரங்க வளர்ச்சி அல்லது மாற்றங்கள் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. முதன்முதலில் மண்சமந்த மேனியரைப் பார்த்தபோது பலருக்கு ஒருவித கலாசார அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. “நாடகத்தில் கனக்க மாற்றங்கள் வந்திருக்கு” என துருவன் எனும் பெயரில் எழுதி வந்த பரா குறிப்பிட்டிருந்தார். படைப்பின் வெற்றிக்கு ஒரு காரணம் மக்களின் உணர்வின் அலைவரிசையும், படைப்பின் அலைவரிசையும் நன்றாக வந்தமை, அத்தோடு காலத்தின் அலைவரிசைகள் ஒன்றாகியமையும்தான்.

கருப்பொருள் பல விடயங்களைக் கூற வேண்டிய கட்டாயம் நாடகவியலாளனுக்கு இருந்தது. சமூகநிலைமை அப்படி, அரசியல் களம் சூனியமாகியிருந்தது. பேசவேண்டிய அரசியல் உண்மைகள் மக்கள் மயப்பட வேண்டும். வெறும் சந்ததம் ஊட்டும் கலை நடவடிக்கை தேவை இல்லை. அதனால்தான் பதினொரு பேர் அடிக்க பதினொராயிரம் பேர் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமூகமாக அல்லாமல் சாதனை வீரருக்கு சோடா உடைத்துக் கொடுத்து பார்வையாளராக அல்லாமல் மக்களை இணைக்கும் அறிவூட்டல் நாடகத்தூடு நடத்தப்பட வேண்டியிருந்தது.

படைப்பு எனும்போது ஒரு இசைவு வேண்டும். கவிஞர் விமர்சகர் சோ. பத்மநாதன் (சோ. ப) சொல்லுவார். பாரதியாருக்குப்பின் பக்திப் பாடல்களை சமூகச்செய்தி கூறப் பயன்பட்டது, இந்த நாடகத்தில்தான் என்று. இவை கதைக்கு தேவையானதே. நாடகச் செய்திகளின் உணர்வுக்கு அதன் செறிவைக் கூட்டுவதற்கு, சில சமயம் பிரச்சினைகளைத் தூரப்படுத்துவதற்கு (உணர்வு ஆழம் கூட்டுப்படுவதற்கு) பாடல்கள் பயன்படும்.

85ல் உருவான இந்நாடகத்தில் தாய்மார்கள் பிள்ளைகளை நினைத்து அழும் காட்சி பாடல் ஊடாக காட்சிப் படுத்தப்படும்.

“கோயிலென்ற கோயிலெல்லாம் கும்பிட்ட நாங்கள்

குஞ்சு தரவேணுமென்று நாங்கள் நின்றோமே”

இன்று பிள்ளைகளை இழந்து தவிக்கும் தலைமுறையாக தொடரும் அவலம் நீடிக்கிறது. ஆகவே மண்சுமந்த மேனியர் வடிவம் மக்களை ஆச்சரியப்படுத்தியது. நாட்டார் பாடல்கள், தேவாரதிருவாசகங்கள் மக்கள் உணர்வை சுண்டி இழுத்தன. பிற்காலத்தில் வாசித்த யப்பானிய நோ நாடகங்களில் பழைய பாடல்கள், காட்சிகள் பயன்படுத்தியுள்ளமையைக் கண்டேன். அமெரிக்க எழுத்தாளரின் Death of a salesman இல் நடந்த நிகழ்வுகள் நினைவுகளாகக் காட்டப்படும். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எழுதினார் கிரேக்க அவலச்சுவை கோரல்- குழுப்பாடல் முறைமை - எமது பஜனைப் பண்பாடு ஜேர்மனிய பிறெக்ரின் அந்நியமாதல் உத்தி எமது பண்பாட்டு தேவார, திருவாசக நாட்டார், இதிகாச, புராண இணைப்புக்கள் கலந்து ஒரு புதிய கலவையாக உருவாகியுள்ளது என்றார். இங்கு குழைப்பும் உள்ளடக்க உருவ இணைப்பும் வெற்றியளித்தபடியால்தான் மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது.

மண்சுமந்த மேனியர் பகுதி II எழுதி மேடையிட்ட அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்

மண்சுமந்த மேனியர் நாடகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கலாசாரப் பேரவையினருக்காக எழுதும்போது பகுதி II எழுதும் எண்ணம் இருக்கவில்லை. இன்னொரு நாடகம் எழுத என்றே விவாதத்தில் ஏற்கனவே பங்குபற்றிய குழுவினருடன் ஈடுபட்டேன். பின்னர் கிரேக்க முக்கூட்டு நாடகங்கள் போலவே எங்கள் போராட்ட வரலாற்றை நாம் தொடர்ந்து எழுதலாம் என எண்ணி பகுதி இரண்டு என பெயரிட்டோம்.

வரலாற்றுத் தொடராக எழுதுவதுடன் சொல்லவந்த போராட்ட விடயத்தில் நியாயத்தை மக்களுடன் பகிரமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் அடுத்ததொரு காரணம். விரும்பித்தொடங்கப்பட்டதல்ல. எமது போராட்டம் எம்மீது திணிக்கப்பட்டது. படிப்படியாக அரசியல் முதிர்ச்சி பெற்றுத்தான் தொடங்கப்பட்டதல்ல. ஆற்றுகைக் காலங்களில் ம.சு.மே பகுதி ஒன்றில் போராட்டம் மக்கள் மயப்பட வேண்டும் எனும் கருத்து வலுப்பெற்றது. பகுதி ஒன்றில் விவசாயக் குடும்பம் ஒன்று மையம் ஆகியது. மற்றைய பாத்திரங்கள் அயலவர் சுற்றத்தவராக உருவாகினர். விவசாயிகளுக்கு எப்போதும் மண்ணோடு பாடுபட்டு வியர்வை சிந்தல் நித்தியமானது. இதனால் மண்சுமந்த மேனியர் தலைப்பு பொருந்தியது. விவசாயத்துக்கு அப்பாலும் சமகாலப் போராட்டமும் இணைந்த இளைஞர்கள் மக்களின் பாடுகளை மண்ணின் சுவைகளைச் சுவக்கும் மனிதர் ஆனார்கள். அதனாலும் தலைப்பு மிகப் பொருத்தமாகியது என விமர்சகர்கள் கூறத்தலைப்பட்டனர். மண்ணின் பாரத்தை வலிந்து தாங்கினர் இளைஞர். தந்தையின் பொறுப்பை தனயர் ஏற்றனர். அரசியலிலும் இது யதார்த்தமாகியது. இது விமர்சனத்துக்கு ஆளானது. இந்திய சுதந்திரப்போராட்ட இறுதிக்கட்டத்தில் ஜின்னா பாகிஸ்தானைக் கோரியபோது அவர் நாட்டைப் பிளவுபடுத்துகின்றார் என்றனர். அவரை ஒரு சிறுபான்மைப் பிரதிநிதியாகப் பார்க்கவில்லை. சோல்பரி, டொனமூர், கோல்புறாக், கொமிசன்கள் விட்டபிழைகளால் தமிழர் அரசியல் உரிமைகள் கேள்விக்குறியாகிவிட்டமை அரசியல் படிப்பிக்கும் எனது உள்ளத்தில் பதிந்து விட்டது. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சுந்தரலிங்கம் சோல்பரி கொமிசனிடம் அரசியல் சட்டமாக எழுதுங்கள் என வலியுறுத்தியிருக்கலாம். அந்தக்காலம் போய்விட்டது. இன்று மூத்த அரசியல் தலைவர்களின் பாரம் சுமக்க வந்த போராடிகளால் கூட நோக்கத்தை அடைய முடியாத கேவலம் சூழ்ந்துவிட்டது. இன்று அடிமைக்கு அடிமை, வம்சத்தோடு இவற்றைத் தாங்கும் நிலைமை. போராட்டம் வெறும்சொல் இன்று கோபம்

தருவதுபோல் ஆகிவிட்டது. யுத்தஅளவு சென்றுவிட்டோம். அதைவிடுத்து வேறுசொல் தேட வேண்டும். உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் நிலைமைகள் ஆக வேண்டாம்.

அரசியலில் ஒட்டுமொத்தமான முறைகள் சமைகள் எல்லாம் மண்மீது தாய்நாடு மீது சுமத்தப்பட்ட சமையைச் சுமந்து போராடும் நிலைமை காரணமாக “மண்சுமந்த மேனியர்” என நாடகத் தலைப்பு அமைந்தது. முதலில் “யாமார்க்கும் குடி அல்லோம்” எனும் தொடரை தலைப்பாகப் போடப்பட்டது. இது ஒரு கோஷமாக்கப்பட்டது. வெளிப்படையான தலைப்புப் போலிருந்தது. அதனால் மனம் அந்தத் தலைப்பை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இரவு முழுக்க திருவாசகத்தைத் தட்டிக்கொண்டு போனபோது நமது முழுக்கருத்தையும் தரும் பாடலாக பின்வரும் பாடல் அமைந்திருந்தது.

“மண்சுமந்த பாடல் பரிசுத்த படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண்டலத்து ஈசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலைமதுரை
மண் சுமந்த கூலி கொண்டு அக்கோலால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன் மேனி பாடுதும் காண் அம்மானாய்.”

பாடல் ஒன்றை நாடகத்தில் பயன் படுத்தும் போது அது நாடகத்தின் கருவை அடுத்த தளத்துக்கு ஏந்திச்செல்லும். நாடகச்சூழலின் தன்மையை செறிவடையச் செய்யும். இந்தப் பாடலில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட தலைப்பு “மண்சுமந்த மேனியர்” இரவிவராக யோசித்து உருவாகிய தலைப்புடன் மறுநாள் அதிகாலையே நெறியாளர் வீடு நோக்கிச் சென்று தலைப்பை மாறிப்போடுமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். ஏனென்று கேட்டார். இந்தத் தலைப்பு அமைதியாக ஆழமாக அழகாக உள்ளது. என்றேன். பலர் நாடகம் பார்த்த பிற்பாடு தலைப்பையே மெச்சினர்.

பாகம் 2 எழுதும்போது எமது வரலாற்றை போராட்ட வரலாற்றை தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் எனும் உறுதி தோன்றியது. நாம் சந்தம் கொள்ளாது ஒற்றுமையாக இருந்து மக்களையும் இணைத்துக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் எனும் நிலைப்பாடு தோன்றியது ஆனால் அது நடக்கவில்லை.

பாகம் 1 இல் கலகலப்பு அதிகமாக இருந்தது. நாடகத்தின் சுருதியும் லயமும் மென்மையாக இருந்தது ஆனால் கடுமையான கருப்பொருளும் கதையமைப்பும் அமைந்திருந்தது. பாகம் 2 நோக்கம் நாடகம் எனும் முறையில் காத்திரமாகவும் அமையவேண்டுமென நினைத்தேன். படைப்புகளும் அமைதியாக ஆனால் ஆழமாக அமைவதுடன் போராட்டமும் அதே மாதிரி அமைதியுடன் ஆழம் நிறைந்ததாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும். பரபரப்பும் சலசலப்பும் அற்றுத் தொடரவேண்டும் என எண்ணினேன்.

பாகம் II இன் வாத்தியார் பாத்திரத்தில் கையில் ஒரு சிறு புத்தகம் அறிவு, புத்தி, முதிர்ச்சி என்பன உள்வாங்கப்படவேண்டும். பாகம் 1 இல் கிழவன் பாத்திரம் காத்திரமான பாத்திரம். கோபத்துடன் நக்கலும் சேர்ந்து உரையாடும் பாத்திரம். போராட்ட நியாயத்தை வலியுறுத்தும் பாத்திரம். இது II இல் வாத்தியார் எனும் முன்னிலைப் பாத்திரத்தின் முன்னாள் பிரகிருதி. பாகம் II இல் சொல்லாத செய்தியாக ஓர் இயக்கப் பையன் காதலிப்பதாக, இயக்க மோதல் காட்சியாக சித்தரிக்கப்பட்டது. சலசலப்பு இல்லாமல் காத்திரமாக எல்லோரும் சேர்ந்து கற்றவர் மற்றவர் மக்கள் எல்லோரும் இணைந்து வாங்கோ என அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. 20 தடவைகள் மேடையேறியது. அன்றைய அரசியல் சூழல் காரணமாக - இயக்க மோதல் காரணமாகத் தொடர்ந்து போடமுடியவில்லை.

ஏன் பாகங்கள் III, IV என வரவில்லை

இயக்கங்கள் அழிக்கப்பட்டவுடன் இந்தப் போராட்டம் சார்பாக அரசியல் பேசும் நாடக எழுத்தாளனான எனக்குள் இருந்த வேதனை; அதனால் எழுத்தில் வடிக்க இயலவில்லை. நாடக எழுத்தைக் கைவிட வேண்டிய மனநிலை ஏற்பட்டு விட்டது. மக்களுக்கு அன்று ஏற்பட்ட வேதனை இன்று (2012 இல்) மக்கள் சுமக்கும் பாடுகளை வன்னியில் மக்கள் படும்பாடுகளை அவலங்களை குடும்பங்களைத் தொலைத்தவர்கள், அவயவங்கள் இழந்தவர்கள், மண்ணினைச்

சொத்தினை இழந்தவர்கள் பற்றி நிறைய எழுத உண்டு. மக்களைப் பற்றி யாரும் யோசிப்பதாக இல்லை. மக்களுடன் வாழத் தயார் இல்லாத அரசியல்வாதிகள் பத்திரிகைகளுக்குத் தம்மை விளம்பரப்படுத்தும் படங்களுக்கு முகங்கள் காட்டி, அறிக்கைகள் விடுத்து சப்பாத்துச் சாயம் காயாது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் போய் போராட்டங்கள் நடாத்திவிட்டுச் செல்கின்றார்கள். மக்கள் துயரைப் பங்கிட்டு வாழத் தயார் இல்லாதவர்கள். 'தங்கள் வகுப்புடன் தொடர்பில்லாத ஆசிரியர்கள் போல' "குலதெய்வத்தின் கோயிலுக்கே செல்லாத பூசாரியார் போல' மக்கள் வாழ்வுடன் இணைந்து வாழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்யாத இனக்குழும ஆராய்ச்சியாளர்கள் போல (Ethnographic), கூத்துக் கிராமத்துக்கே செல்லாத கூத்து ஆய்வாளர் போல நம்மவர்கள்; எப்படி எமக்கு விடிவு பிறக்கும்?

மண் சுமந்த மேனியர் பக்கம் || க்கு பின்னர் எழுதிய நாடகங்கள் பற்றி....

என்னைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே மண்சுமந்த மேனியர் பாகம் 3, 4, 5. எனலாம். அன்னை இட்டீ, எந்தையும் தாயும், வேள்வித்தீ, யார்க்கெடுத்துரைப்பேன்., நீ செய்த நாடகமே, நரகொடு சொர்க்கம், யார்கொலோ சதுரர், மனத்தவம், அகம் பிரம்மம் எனத் தொடரும் மண் சுமந்த மேனியர்கள்.....

ஆனால் எம்மீது சுமத்தப்பட்ட சுமைகளும் வந்துபோன துயரங்களும் எம்மனங்களை அழுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. எமது சமூகம் இன்று கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்கிறது. இது பாரதிதாசனின் வரி. யாருக்கும் வெட்கமில்லை எனும் கண்ணதாசனின் வரியும் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது.

சுமந்து எழுதிய அன்னை இட்டீ பற்றிக் கூறுங்கள்

பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம் மற்றும் வைத்தியகலாநிதி சிவயோகன் ஆகியோர் யுத்தத்தினால் வரும் தாக்கங்கள் பற்றி, உளவியல் அழுத்தம் பற்றி மக்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். உடலுக்கு ஏற்படும் தாக்கத்தைவிட உளத்தாக்கம் பாரதூரமானது. மனிதருக்கு விசர் பிடித்துவிட்டது என்பதற்கு முன்னர் மனஅழுத்தங்கள் மென்மையாகத் தோன்றும் காலத்திலேயே உளவளத்துணை வழங்கினால் ஆறுதல் கிடைக்கும். எனவே நாடகத்தூடு அதனைச் செய்ய விரும்பினர்.

மண்சுமந்த மேனியர் 1ஆம், 11ஆம் யுத்தம் சம்பந்தமாகப் பேசினாலும் யுத்தத்தின் விளைவுகள் எதிர்வு கூறப்பட்டன. வெளி நாட்டுக்குச் செல்லும் ஒருமகன், விவசாய நிலத்தை விற்க முயலும் அவலம், மண்ணைக் காக்கப் புறப்பட்டவேளை மண்ணையே விற்கும் அவலம், ஆகவே மக்கள் அகதிகள் ஆயினர் என்று சொல்லாமல் சொல்லிய விடயம். அன்னையிட்ட தீயில் தாக்கங்கள் வெளிப்படையாக அலசப்பட்டன. இது மண்சுமந்த மேனியரின் அடுத்த பாகம்தான்.

அன்னை இட்டீ எழுத வெளிக்கிட்ட உடன் புதிய துறைகளைக் கற்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. புதிய திறன்கள் விருத்தி பெற்றன. இரு வைத்தியர்களும் எனக்கு நல்ல விளக்கங்கள் தந்தனர். தங்களிடம் ஆறுதல் தேடிவரும் மக்களின் துயருக்கான பின்னணிகளை எனக்கு விளக்கினர். நூல்களைப் படிக்கத் தந்தனர். ஆரம்பத்தில் தோன்றும் இழப்புக்களினால் வரும் மன அழுத்தங்களைப் பெரிய நோயாக்க விடாமல் செய்வது நம்பொறுப்பாகும். உயிரிழப்புதான் பெரிதாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. இடப்பெயர்வே ஒரு இழப்புத்தான். பயணம் சென்றவர், பிடிபட்டவர், உயிருடன் உள்ளாரோ இல்லையோ எனும் அவலம் பெரும் அவலம் ஆகும். இப்படிப்பட்ட மனநிலையுள்ள ஒரு பெண்ணாக பிரதான பாத்திரம் நாடகத்திலே தோன்றுகின்றது. மருத்துவக் கல்லூரியில் பயிலும் இப்பெண் அதே துறையில் படிக்கும் தனது மைத்துனனைக் காதலித்து கரம் பிடிக்கிறாள். பெண்ணின் தாய் ஒரு கலவரத்தில் கணவனை இழந்த ஏழை. மைத்துனனின் அப்பா அரச அதிபர். அங்கு அந்தஸ்து வித்தியாசம் காட்டப்படுகின்றது. திருமணம் முடிந்த சில நாட்களில் கொழும்புக்கு கிளாலியூடாக பயணம் செய்து தாண்டிக்குளத்தைத் தாண்டும்போது ஏற்பட்ட இராணுவ புலி களேபரத்தில் புலியின் பக்கம் திரும்பி கூடச் சென்ற நண்பன் வீடு வந்து சேர்கின்றான். ஆனால் ஆமியின் பக்கம் சென்ற

நாயகன் காணாமல் போகின்றான். முடிவு தெரியாத சோகம், எனது மாணவி ஒருவரின் தந்தை காணாமல் போய் அந்தப்பிள்ளை பட்ட அவலத்தை நேரடியாக அனுபவித்தவன். ஒருவர் காணாமல் போவதால் அவர்கள் பெற்றோருக்குள் காணப்படும் மன அழுத்தங்கள் ஒவ்வொரு தன்மையில் இருக்கும். தந்தை அரசாதிபர் கூறுவார் தனது அழுத்தத்தை மறைத்து “நான் ஒரு கவர்மன்ட் ஏஜன்ட். என்ரை கார் உரலிலை ஏற்றிவிட்டுக் கிடக்கு. நான் சைக்கிளிலை கிளிநொச்சிக்குப் போய் வாறன். யுத்தம் எண்டால் இதெல்லாம் சகஜம். தாய்க்கு மகன் இருக்கிறான் எனும் நம்பிக்கை. மருமகளுடன் கோயிலுக்குச் சென்று வருவார். பெண்ணின் தாய் கூறுவார். துடக்கோடை எப்படிப் பூ வைக்கிறது. இதனை எழுதும் போது கண்ணீரால் மேசையை நனைத்து விட்டேன்.

மூன்றுதரம் இதற்கான எழுத்துரு எழுதப்பட்டது. முதலில் பாத்திரங்கள் பற்றிய ஒரு தரவுக்குறிப்பு எழுதப்பட்ட பின் நாடக எழுத்துரு வரையப்பட்டது. வைத்தியர் சிவயோகனுக்கு வாசித்துக் காட்டும் போதும் கண்ணீர் சொட்டியது. ஒத்திகைகளின்போது எல்லோரும் உணர்வு பூர்வமாக ஒத்துழைத்தனர். மேடையேற்றத்தின்போது நாடகத்தால் பாதிப்புற்ற பார்வையாளர்கள் பற்றி எச்சரிக்கையுணர்வுடன் தொழிற்பட்டோம். அதற்காக வைத்திய மாணவர்களைத் தயார் நிலையில் உளவளத் துணை வழங்கி ஆதரவளிக்கத் தயார் பண்ணியிருந்தோம். ஒரு பெண்பிள்ளை மேடையை நோக்கி நிப்பாட்டு என ஓடிவந்தாள். அவரை வைத்திய மாணவர் ஆற்றுப்படுத்தினர்.

யுத்தத்தை எதிர்கொண்ட நாடுகள் தங்கள் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு வீரருக்கு ஒரு உளவளத்துணையாளர் என்று களங்களில் இறக்கிவிடப்படுகிறார்கள்.

இந்த நாடகத்தைப் 10 தடவைகள்தான் மேடை ஏற்றினோம். யுத்தப் பிரியர்கள் நாடகம் யுத்தத்தைக் கொச்சைப் படுத்துகிறது என விமர்சித்தனர். உண்மையில் திணிக்கப்பட்ட இந்த யுத்தத்தால் பாதிப்பும் மக்கள் நிலைமையைப் பற்றி இது பேசியது. யுத்தத்தால் பாதிப்புற்ற அமெரிக்க, வியட்நாம், ஐரோப்பிய நாடுகள் இது பற்றி ஆய்வு செய்து போராளிகளை, மக்களைப் பாதுகாக்க உளவளத்துணையின் அவசியம் உணரப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட நூல்களை ஆய்வு செய்து எழுதப்பட்டதே இந்த நாடகம்.

இவ் அரங்க நெறியாள்கை பற்றிக் கூறுங்கள்

மண் சுமந்த மேனியரில் பல்பரிமாணப் பாத்திரங்களை உருவாக்க முயற்சித்தேன். அன்னை இட்ட தீ யில் குறியீட்டுப் பாத்திரங்களை உருவகித்தேன். மேடை வெளியைப் பொறுத்தவரை மூன்று குடும்பங்கள் வாழும் அரங்கமாகவும் அதேவேளை பல்வேறு செயல்களைச் செய்யும் களமாக அரங்க வெளியைப் பாவித்தேன். எமது கூத்துப்பரப்பில் இவையெல்லாம் சாத்தியம். அதனால் மக்களுக்கு இலகுவாகப் புரிந்தது. மக்களே விமர்சகர்களாக ஆகினர். குறை சொல்வது அல்ல. வட்டக்களரியில் சூனியவெளி பாடல் மூலம் களம் கூறப்படும். இங்கு பாத்திரங்கள் உருவாக்க ஆழமாக ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தத்தமது பிரச்சினையுடன் உருவாகின. புருசனைத் தவறவிடும் மனைவி, படையினரால் பிடிபட்ட பையன், அனைவரும் மன அழுத்தத்தால் பாதிப்படைகின்றனர். தமது மன அழுத்தம் காட்டாது உலவும் பாத்திரங்களாக அரசாதிபரும், பேராசிரியரும், பெண்ணைப்பெற்ற தாயின் இக்கட்டு இப்படியான பாத்திரங்களின் அவலத்தை, சாதாரண பாத்திரங்களின் அவலத்தைக் காட்ட யதார்த்தவாதம் தேவையாகியது. 1875இல் இப்பசனின் ஒரு பாவை வீடு நாடகத்துடன் யதார்த்த வாதம் தாக்கமாகப் பயன்பட்டது. அப்படியான ஒரு சூழலில்வரும் பாத்திரமும் ஒரு குறியீடாகவே பெண்களின் வெளிச்சப்பாடு காட்டும் குறியீடாக முழுமையான பல்பரிமாணம் கொண்ட பாத்திரங்களாகப் படைக்க முயற்சித்தேன்.

சாதாரண பெண்ணான நோறா இனிப்பை கணவனுக்கு மறைத்துப்போட்டு அசைபோடும் நோறா நெருக்கடிநிலை தோன்ற ஆழமான உணர்வுகளுடன் முடிவை எடுக்கும் பாத்திரமாக நோறா வெறுமனே மணஉறவைப்பிரிப்பது தமது நோக்கமல்ல என்பதை முனைப்பாக்கம் செய்ய லிண்டா - குறொகஸ்ரற் இணைவு கொண்டுவரப்படுகின்றது. ஒரு முரண் ஒப்பாக ஆயாவின் வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வண்ணம் இப் பாத்திரங்களைக் கட்டமைக்கின்றார். அட்டகாசமாக அல்ல. அமைதியாக ஆழமாக ஈற்றில் வீட்டைவிட்டு வெறியேறும் தருணம்

கதவைச் சாத்துவதும் அது எழுப்பும் மெல்லிய ஒலியே பெரும் சத்தமாக விளைவை உண்டு பண்ணுவதாக விமர்சகர்கள் எழுதுவதும் இந்தச் சூழலில் உருவாகிய விளைவின் தாக்கம்தான்.

இரண்டாம் முறை எழுதும்போது முதற் பிரதியைப் பார்க்கவில்லை. ஏனெனில் மனதுக்குள் ஒரு அடிப்படை வரைபு வந்திருக்க வேண்டும். அன்னை இட்ட தீயின் இரண்டாம் கட்டத்தில் பாத்திரங்களே முன்னேறத் தொடங்கி விட்டன. முன்னர் எழுதியதை விட்டு வெளியே பாய்த்தொடங்கிவிடுவேன். மனிதன் சூழ்நிலையின் கைதி. நானும் இழுத்துச் செல்லப்பட்டேன். நடைபயிலும் போது நாயை முதல் நாங்களும் பின்னர் நாய் எங்களையும் இழுத்துச் செல்வது போல....

வேள்வித்தீ நாடகத்தில் உருவான பாத்திரங்கள் பற்றி ...

கற்பு எனும் எண்ணக்கருவை அளவுக்கு மீறி அழுத்தியதால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் நிலையை இக்கட்டான நிலைமையில் சமூகம் வடுவாகப் பார்க்கிறது. மனங்களில் சுமையை ஏற்றிவிடுவோம். பாரம் பறிக்க மாட்டோம். நாடகத்தில் வரும் தமிழ் விரிவுரையாளர் பலிக்கடா ஆகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தோய்ந்த பாத்திரமாக, அகலிகை வருகின்றாள். சீதை வருகின்றாள், தாயைக்கொன்ற பரசுராமன் கதை வருகின்றது. மனைவியைச் சந்தேகிக்கும் ஒத்தெல்லோ வருகிறாள்.

“யுத்த அரக்கன் எழுந்து நின்றது
ஆதிக்கக் கொடுங்கோல் அதன்
காலிடைக்கிடந்தது”

இப்படியாக வசனம் வந்து விழுகின்றது. பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளான பாதிப்புற்ற பெண்களுக்கு உளவளத்துணை புரியும் உளநல வைத்தியரான கணவன் கலாசார எண்ணக்கரு வழங்கிய பாரத்தினால் யதார்த்தத்தை ஏற்க மறுக்கிறான். சாதாரண மனநிலைக்கு கீழிறங்கி விடுகின்றான். வீணையை ஒரு பண்பாட்டு சின்னமாகக் கருதி பெண்களின் குறியீடாக, பொதுவாக தெய்வத்துக்கு சமனாக கையாளப்பட்டது அப்படிப்பட்ட வீணை உடைதல் அபசகுனமாக வாழ்க்கையில் பார்க்கப்படுவதாக அமைக்கப்பட்டது. குடும்ப உறவு மென்மையாக பேணப்படவேண்டும்.

தனது சந்தேக நிலைமையினால் தவறை உணரும் கணவன் விழுந்து கிடந்த தாலிக்கொடியை எடுத்து மனைவியின் கழுத்தில் கட்டச்செல்வான். மனைவி அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு மீளவும் ஒரு சகஜ நிலைக்கு செல்ல முடியாத மனோநிலையை காட்டுவாள். கணவன் அப்பால் செல்ல தாலிக்கொடியை உடைந்த வீணையின் மேல் சாத்துவாள். அது கணவன் இறந்தபின் அவரது சடலத்தின் மீது மனைவி தன் தாலிக்கொடியை கழற்றி வைப்பது போல பார்ப்பவர்கள் மத்தியில் தூண்டுதலாக காட்சி அமைக்கப்பட்டது. உறவின் சிக்கல் நிலைமையில் வார்த்தைகளால் என்ன பலனும் இல்லை. வாசுகி எமது சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தின் குறியீடு எண்ணக்கரு பாரமானது ஆனால் சமூகம் மாறும், அழுது அழுது செல்லும் பிள்ளை போல.

எந்தையும் தாயும் முழுக்க முழுக்க யாதார்த்த அரங்கிற்கு திரும்பிய ஒன்று எனக் கூறலாமா? இதுவும் மண் சுமந்த மேனியரின் இன்னொரு பாகம் ஆகுமா?

எந்தையும் தாயும் நாடகம் எனது மகன் கனடாவில் மேடையேற்றுவதற்கென கேட்டபோது தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் (1999) எழுதியது. போரின் விளைவுகளில் பலதை எழுத எண்ணி அதுவும் பழைய வடிவத்திலேயே: மூன்று குடும்பங்கள் ஒரே மேடையில் எழுத முயற்சித்து யதார்த்த பாத்திரங்களாகவே உருவாக்கிய நாடகம். பிள்ளைகளை யுத்தம் காரணமாக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு தனியே வருந்தும் வயோதிப பெற்றோரின் நிலைமையை கருவாகக் கொண்டிருந்தது. அதே வேளையில் இந்த யுத்த சூழலிலும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் மனித நேயம் சாகவில்லை என்பதை சுட்டிப்பாகக் காட்டுவதும் எனது நோக்கமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாண சமூகம் ஒரு சுயநலமான சமூகம் என எம்மை நாமே நையாண்டி பண்ணும் வழக்கம் இருந்தது. இருப்பினும் தேவையான சந்தர்ப்பத்தில் சகல இன்பதுன்பத்திலும்

கோபதாபங்களை விட்டு அவசரத்துக்கும் ஆபத்துக்கும் உதவும் சமூகம் என்பதை கோடி காட்ட விழைந்தேன். இதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரமே ஐயாத்துரை எனும் பாத்திரம் தனது பதினொரு பிள்ளைகளையும் படிப் படியாக வெளிநாடுகளுக்கு பாதுகாப்பாக அனுப்பிவிட்ட திருப்தியோடு மனைவியையும் இழந்த பின்னும் தனியே தனது ஊரில் வீட்டில் தவித்து வாழும் ஓவசியர் பெரியய்யா எனும் பாத்திரம். ஒரு இரண்டாம் நிலைப்பாத்திரமாகவே உருவாக்க நினைத்தேன். மூன்று குடும்பங்களாகவே மேடை உருவானது. நடு வீடாக பெரியய்யா வீடும் அயல் வீடுகளில் வாழ்பவர்களாக ஐயாத்துரை செல்வரத்தினம் குடும்பங்களும் அவையதார்த்தப் பாத்திரங்கள்.

பெரியய்யாவிடம் பிள்ளைகளை அனுப்பி விட்ட சோகம் இல்லை. ஆனால் நாடகத் தொடக்கத்தில் இருந்து மூத்த மகன் மோகன் நினைப்பில் ஆழ்ந்து விடும் பாத்திரம். ஏனெனில் அவருக்கு இறப்பு நினைப்பு வந்துவிடுகிறது. கொள்ளி வைக்க மூத்தவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை எமது பண்பாட்டினூடாக அவர் மனதில் ஆழமாய் பதிந்து விட்டது. ஆடம்பர வாழ்வு அவரிடம் இல்லை. பணவசதி இருந்தபோதும் சிக்கனமாக நிதானமாக வாழ்ந்தவர். நிறைந்த பிள்ளைகள், பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தை விரும்பிய தந்தையாக: அடுத்த வீட்டு ஐயாத்துரையின் மகன் கரைசே திருமணம் முடிக்க தானும் உதவ முன்வரும் யதார்த்தப்பாத்திரம்.

முதல் மேடையேற்றம், ஒரு நாற்சார வீட்டில் பார்வையாளர்கள் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சமூகம், எழுத்தாளர் கலைஞர்கள், மாணவர்கள் சுற்றி இருக்க நடைபெற்றது. பின்னர் மேடைகளிலும் அரங்கேற்றியது பல்வேறு நெறியாளர்கள் இயக்கத்தில். முதல்நாள் அன்று ஐயாத்துரை சுயநல உணர்வோடு உதவுவதாகக் கூறினர். அப்படி இல்லை. சாப்பாடு கொடுத்தல், கோயில் அர்ச்சனை செய்தல் எல்லா வேலையும் செய்கிறார். ஐயாத்துரை பாத்திரத்தினூடாக ரோசம் உள்ள ஆனால் மனித நேயம் நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தவரைச் சித்திரிக்க முயன்றேன். ஐயாத்துரை பாத்திரத்தினூடாக நன்றியுணர்வுடன் கூடிய மனித குணம் காட்ட முயற்சித்தேன். யாழ்ப்பாணத்தான் உதட்டளவிலான கோபம் கொள்வார்கள், ஆபத்தில் உதவுவார்கள் கைகொடுப்பர். எதுவித பிரதியுபகாரமும் எதிர்பாராது என்று காட்ட விரும்பினேன். யுத்தத்தால் மனிதன் சாகவில்லை வாழ்வில் சோகம் உண்டு ஆயினும் ஐயாத்துரை எவரையும் இலேசாக எடுத்துக்கொள்வார். பணவசதி கிடையாது இரு பிள்ளைகள் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், மகளுக்கு திருமணம் ஆகாமல் இருப்பினும் சோகத்தை சுமந்து வருத்தக் கூடாது என்று உலவும் பாத்திரம். மகளுக்கு உதவ விரும்பும் பெரியய்யாவிடம் “உதைவிட்டுட்டு கிளம்புங்கோ காலைக் கடன்களை முடிப்பம்” என்பார். பெரியய்யாவுக்கு வியப்பு எப்படி இந்த மனிதனுக்கு எதையும் கலகலப்பாக எடுக்க முடியுது என்று.

இதற்கு எதிர்மாறாக மத்தியதர வசதி படைத்த யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதியாக செல்வரத்தினம் பாத்திரம். பிரதான பாத்திரமாக ஐயாத்துரையும் முக்கிய பிரச்சினை சொல்ல பெரியய்யாவும் இவர்களுக்கு முரண் ஒப்பாக செல்வரத்தினமும் முதல் இருவரும் நடித்தார்கள், செல்வரத்தினம் மனைவியுடன் தோன்றுவார். அவரும் பிள்ளைகளை வெளியில் அனுப்பிவிட்டு வருந்தும் பாத்திரங்கள் மேற்கு வாழ்க்கை முறையில் வசதியாக வாழ்பவர்கள் பிள்ளைகளுடன் கொழும்புக்கு சென்று தொலைபேசியில் பேசி மகிழ்வதை பெருமையாகக் கூறுவார்கள். பிள்ளைகளின் போட்டோ அல்பங்களுடன் வாழ்பவர்கள். செத்தாலும் கொழும்புக்கு சென்று சாகவேண்டும் அப்பத்தான் நல்ல சவப்பெட்டி எடுக்கலாம் எனக் கருதும் பாத்திரங்கள்.

ஐயாத்துரை பிள்ளைகள் ஊடாக யாழ்ப்பாண இளஞ்சமூகம் காட்டப்படுகின்றது. யுத்தத்தின்போது முனைப்புடன் இணையாத பாத்திரங்கள் எனினும் அதன் அடிப்படை உணர்வுகளுடன் வாழும் பாத்திரங்களாக உருவாக்கப்பட்டன.

இந்நாடகத்தினூடாக வெளிப்படும் போர்த்தாக்கங்கள்.....

இதுவும் மண் சுமந்த மேனியரின் இன்னொரு பாகம்தான், பாடுகளைச்சுமக்கும் மனிதர்கள். வைகை நதியின் பெருக்கத்தை கட்டுப்படுத்த அணை கட்டும் செம்மன செல்விக்கு உதவ வரும் சிவன் கூலி ஆள் பிட்டுக்கு மண் சுமப்பார். விளையாட்டுத்தனத்தால் அரசனிடம் அடிவாங்குவார். துன்பம் சுமப்பார். இங்கு சோகம் உண்டு. ஆயினும் திருவிளையாடலில்

நகையுணர்வு உண்டு. யேசுவின் பாடுகள் மக்களுக்காக மக்கள் யுத்தத்தின் பாடுகளைப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் சமப்பதை எந்தையும் தாயும் நாடகம் கூறுகின்றது. கப்பலில் வரும் பொருட்களுக்கு தபால்களுக்கு வெளிநாட்டுப்பிள்ளைகள் அனுப்பும் காசுக்கு, கொழும்பிலிருந்து வரும் பென்சன் காசோலைகளுக்கு என்று காத்திருக்கும் சமூகம் படும் அவஸ்தைகள் மென்மையாகவும் நுண்மையாகவும் காட்ட முயற்சித்தேன். அரங்கு அமைதியாக நகரும். பாரதி பாடல் ஒன்றைத்தவிர அதிகம் ஆடல் பாடல் இல்லாத யதார்த்த அரங்கு. இதன் ஊடாக போரின் தாக்கங்கள் எப்படி ஒரு சாதாரணமாக அமைதி விரும்பும் யாழ்ப்பாண மக்களைப் பாதித்தது என்பது நாடகத்துாடு வெளிப்படும் தன்மையில் நாடகம் அமைக்கப்பட்டது.

இளைஞர் பங்குகொண்ட போராட்டத்தில் “பதி எழு அறியாப் பழங்குடிகள்” எப்படி கஷ்டப்பட்டார்கள் என்பதை நாடகம் காட்ட விழைந்தது. முதியவர் தனித்துப்போய் குடும்பங்கள் சிதைந்து அவலப்பட்ட சமூகம் ஆயினும் பாரதி பாடல் கூறும் எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவிய மண்ணின் உணர்வோடு கூடிய மக்களால் அநாதைப்பிணமாக பெரியய்யா இறந்த நிலையில் “இது என்ன மாக்கோசின் பூதவுடலோ ஒரு வருடமாக வைத்துப்பார்க்க” என சோகத்திலும் பகிடிவிடுவார் ஐயாத்துரை.

மற்றைய நாடகங்கள் பற்றி.....

தொண்ணூறுகளில் தொடங்கி யுத்தத்தால் குடா நாட்டுக்குள் முதலில் இடம்பெயர்ந்து மாதகல் மயிலிட்டி மக்களின் அவலத்தைக்கூறும் நாடகம் யார்க்கெடுத்துரைப்பேன். மக்களை போர் பாதிப்புக்குத் தயார் படுத்த, பொருளாதாரம், வருமானம், சுகவாழ்வு, தொழில்தேடல் எனப் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் மக்களை வழிப்படுத்த முனைந்த நாடகம். அங்கும் வீடு பற்றிய பேசும் பாத்திரங்கள் உண்டு. ஒரு நடுத்தர அரசுஉத்தியோகஸ்தர் இருபது வருடங்கள் கடன் பெற்று வீடு கட்டி அதனை இழந்த சோகம் அவருக்கு. அதனால் ஏற்பட்ட அழுத்தம் சொந்த வெற்றிலைத் தோட்டங்களை விட்டு வந்ததால் வருமானத்தை இழந்து தவிக்கும் மாவிட்டபுர மக்கள், கடல்வாழ்வைத்துறந்து வந்த மயிலிட்டி மாதகல் மக்கள் அனைவரது சோகங்களையும் யதார்த்தமாகப் பேசியது யார்க்கெடுத்துரைப்பேன் என நாடகம் பேசியது.

நரகொடு சொர்க்கம் 96 இடப் பெயர்வின் பின்பு மீண்டும் வந்து எம்வீடுகளைத் தேடியபோது ஏற்பட்ட சோகம். சிறுகச் சிறுகச் சேமித்துக் கட்டிய வீடுகள், அதனைச் சுற்றி நட்பு பலன்தரும் மரங்கள், இடைக்காலத்தில் மாறிய தொலைபேசியில் வாழும் வெளிநாட்டுத் தொடர்புடைய வாழும் யாழ்ப்பாண நிலைமைகளைப் பேசியது அந்நாடகம். மீண்டும் மக்களின் பாடுகள், மண்சமந்த மேனியரின் இன்னொரு பாகமாக தொடர்கிறது.

முதியவர்களின் வாழ்வைப் பேணவேண்டிய சூழலில் சமூகம். தனித்து விடப்பட்ட முதியவர்கள் விடுதியில் வாழும் சோகம். ஆதரவற்ற சமூகமாக போரினால் சிதைந்த சமூகமாக, நீ செய்த நாடகமே படைப்பில் வரும் பாத்திரங்களாக முதியவர்களை உருவாக்கினோம்.

போரின் வடுக்களாக உருவான பல நிலைகள் பற்றி நாடகங்கள் பேச முயன்றன. மனவடுக்கள், இடம்பெயர்வு அகதிவாழ்வு முதியவர் தனிமை ஆதரவற்ற பெற்றோர் எனப்பல விடயங்களைப் பேசவேண்டி இருந்தது: இருக்கிறது. பேசிக்கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மக்களின் அவலங்களை உணர்ந்து செய்ய வேண்டியவைகள் ஏராளம் உண்டு. 2009ல் வன்னி மக்கள்பட்ட பாடுகளையும் பார்க்கும்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நாம் பட்டவை ஒரு பொருட்டல்ல. எல்லாமே துயரம்தான். துயர் தீர்க்கும் மார்க்கங்களைக் கலைஞர்கள் கோடிகாட்டலாம். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மக்களின் பாடுகளைப் பற்றி நினைத்தால் தீர்வுகளை எட்டமுடியும். இல்லையெனில் மக்கள்பாடுகள் தொடர்ந்து செல்லும். மண் சமந்த மேனியர்கள் தொடர்வார்கள்.

2012 நவம்பர் சூனம் (இதழ் ௧௨.150)

போர் இலக்கியம் என்ற வகையாட்டினைத் தந்தவர்கள் ஈழத் தமிழர்களே! தி. ஞானசேகரன்

150 ஆவது இதழ் போர்க்கால சிறப்பிதழாக வெளியிடுவதற்கு இரண்டு மாதத்துக்கு முன்னதாகத்தான் இலக்கியக் கோரப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தக் குறுகிய காலம் படைப்புத் தெரிவுகளுக்கு போதுமானதாக இருந்ததா?

இது தவறு. 150 ஆவது இதழ், போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக வெளியிடப்படுவது பற்றி ஜூன் 2012 இல் வெளிவந்த ஞானத்தின் 145 ஆவது இதழில் 50 ஆம் பக்கத்தில் முதலில் அறிவித்தல் கொடுத்திருந்தோம். தொடர்ந்து வந்த ஒவ்வொரு இதழ்களிலும் தெரியப்படுத்தியதோடு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அதற்கான ஆக்கங்களையும் கோரியிருந்தோம். அதாவது ஐந்து மாதங்களாக தொடர்ச்சியாக இந்த அறிவித்தலை ஞானத்தில் வெளியிட்டிருந்தோம். இவற்றில் அதிகமானவை ஆய்வுநோக்கில் அமைந்திருந்தன. ஆய்வு மேற்கொண்டு எழுதுவதற்கான கால அவகாசம் எழுத்தாளர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. படைப்புகளின் தெரிவுகளுக்கான காலமும் எமக்குத் தாராளமாகவே இருந்தது.

இலக்கிய உலகில் நான்கு அறியப்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர் புலோலியூர் சதாசிவம், தங்கள் இதழின் வளர்ச்சியில் கூட காத்திரமான பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளார். போரிலக்கியப் படைப்புக்களையும் படைத்துள்ளார். அவரது படைப்போ பெயரோ கூட இவ்விதழில் இடம்பெறவில்லை. தவிரவும் பேசப்படும் எழுத்தாளர்களான து.வைத்தியலிங்கம், நீர்வை பொன்னையன், இராமேஸ்வரன், புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன். இப்படி இன்னும் பல முக்கியமானவர்கள் போர் இலக்கியப் படைத்துள்ளார்கள். அப்படைப்புகள் மாத்திரமல்லாமல் பெயர்கள் கூட தவிர்க்கப்பட்டுள்ளதாக பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அண்மையில் எழுத்துலகில் அறிபுகமானவர்களது படைப்புகள் அதிகம் இடம் பிடித்துள்ள அதேநேரம், இவ்வாறான மூத்தவர்கள் கைவிடப்பட்டதேன்?

எழுத்தாளர்களை முதன்மைப்படுத்தி சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடப்படும் மரபொன்று சஞ்சிகையுலகில் இருந்து வருவதால் இப்படியான கேள்விகள் தவிர்க்க முடியாதவையாக உள்ளன.

- “தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் ஈழத் தமிழர்களே போரைச் சந்தித்துள்ளனர். அவர்களிடம் இருந்துதான் போர் இலக்கியம் வர முடியும். நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கு போர் இலக்கியம் என்ற வகையாட்டினைத் தந்தவர்கள் ஈழத் தமிழர்களே! அவற்றை ஒரு நூற் கட்டமைப்புக்குள் நோக்குவதற்கான வாய்ப்பை நாம் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கியுள்ளோம்” என்கிறார். ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் டாக்டர் தி.ஞானசேகரன்.
- அண்மையில் ஞானத்தின் 150 ஆவது இதழ் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக வெளிவந்திருந்தது. இவ்விதழ் தொடர்பில் முன்வைக்கப்பட்டு வரும் விமர்சனங்கள் தொடர்பில் அவரை நேர்கண்டபோதே மேற்படி கருத்தை அவர் முன்வைத்திருந்தார். அவருடனான நேர்காணலை இங்கு தருகின்றோம்.

ஞாயிறு தினக்குரலுக்காக சந்திப்பு: கார்த்திகாயினி சுபேஸ்

போர் இலக்கியத் தொகுப்பை நாம் மேற்கொண்டபோது நூறு வருடங்களின் பின்னரும் இத்தொகுப்பு யுத்தத்தின் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டோம். போர்க்காலத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்களை வெளிக்கொணர்ந்த படைப்புகளையே நாம் முக்கியப்படுத்தினோம். அதாவது போர்க்காலத்தில் நடந்த உண்மை நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகள், போர்க்கள நிலைவரத்தைப் படம்பிடிக்கும் படைப்புகள், போராளிகளின் அனுபவங்களைக் கொண்ட படைப்புகள், இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளை விமர்சிக்கும் படைப்புகள், அகதி முகாம் வாழ்க்கை, சிறைச்சாலைப் படுகொலைகள், பதுங்குபுழி வாழ்க்கை, குண்டுமழையில் மக்கள் அழிவு, முஸ்லிம்கள் வடபுலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டமை. முஸ்லிம்கள் கொலை செய்யப்பட்டமை, பெண்கள் வல்லுறுவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டமை, நூலகம் எரியூட்டப்பட்டமை, முள்ளிவாய்க்கால் காடாற்று, போரினால் உறவுகளைப் பிரிந்து உளநலன் பாதிக்கப்பட்ட நிலைமை, இயக்கப் போராளியான தமது சொந்தப் புதல்வன், இறந்தபோது பயம் காரணமாக தமது புதல்வன் என்று சொல்ல முடியாத நிலைமை, பொது வைத்தியசாலையில் இறந்த உடல் கிடந்தாலும் பயம் காரணமாக உறவினர் பொறுப்பேற்காதநிலை, புலம்பெயர்ந்தால் உறவுகள் சிதைந்த நிலை, தற்கொலைப் போராளி உடல் சிதறிச் சாகும்போது சக போராளி ஊமைத் துயரத்துடன் அழுகின்ற நிலைமை, இனக்கலவரம் தொடர்பானவை, இராணுவ அடக்கு முறைகள், நிலத்திற்கடியில் புதைக்கப்பட்ட இளைஞர்கள், யுவதிகளின் உடல்கள், உயர்பாதுகாப்பு வலயங்கள், புதல்வர்கள் போருக்குப் போவதால் ஏற்படும் குடும்பச் சிதைவு, கடலில் ஏற்பட்ட மரணங்கள், இந்தியப் படையினரின் அட்பூழியங்கள், முஸ்லிம்களின் அகதி வாழ்க்கை, அரசியல் படுகொலைகள், போரை எதிர்த்தவர்களின் கருத்துகள், அகாலமரணங்கள், சந்தேகக் கைதுகள், பிணங்கள் மலிந்த பூமி, தலைகளற்ற கற்பகதருக்கள், முகடுகள் அற்ற வீடுகள், முகங்களும் முகவரிகளும் இல்லாத மக்கள், இடப்பெயர்வு, போராளிகளின் முகாம், இராணுவத்தினரின் முகாம், சிங்கள இராணுவத்தினரின் அனுபவங்கள், போராளிகளின் அனுபவங்கள், வித்துடல்களின் புதைகுழிகள் அழிக்கப்பட்டமை என பெரும் பாடுபொருள் வெளியை இந்தத் தொகுப்பு அடக்கியுள்ளது. மேற்குறிப்பிட்ட கருப்பொருள்களை வகை மாதிரியாகக் கொண்ட படைப்புகளுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருப்பொருட்களில் ஏதாவதொன்றைத் தவிர்த்துவிட்டு இந்தப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழை வெளிக்கொணர்ந்தாலும் அது நிறைவைத்தராது. 600 பக்கங்களில் இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்க முயற்சித்துள்ளோம். இந்தப் படைப்புகளைத் தந்தவர்களில் மூத்த படைப்பாளிகளும் அடங்குவர்.

இதில் மூத்த எழுத்தாளர்கள், புதிய எழுத்தாளர்கள், எமக்கு வேண்டியவர்கள், வேண்டப்படாதவர்கள், நன்றிக்கிரியவர்கள் என்றெல்லாம் பார்க்க முடியாதவாறு தொகுப்பின் நோக்கம் எம்மை நிர்ப்பந்தப்படுத்திவிட்டது.

இன்னுமொன்று, போர் நடைபெற்ற முப்பது வருட காலத்தில் வெளிவந்த அத்தனை படைப்புகளையும் தேடிப் பெறுவதும் ஒரே தொகுப்பில் அடக்குவதும் சாத்தியமில்லை. பொதுவாக எந்தவொரு தொகுப்பு முயற்சியை மேற்கொண்டாலும் இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளை தொகுப்பாளர் எதிர்கொள்ள வேண்டி நேரிடும். பலர் இத்தகையதொரு தொகுப்பு முயற்சியை மேற்கொள்ளும் போது தமது இலக்கியப் பங்களிப்பை நல்குவதும் இல்லை.

மற்றது ஆய்வு நோக்கில் இந்தத் தொகுப்பில் 41 புதிய கட்டுரைகள் இத்தொகுப்புக்காகவே எழுதப்பட்டவை அவற்றில் 23 கட்டுரைகள் போர் இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்பவையாக அமைந்துள்ளதோடு, போர்காலத்தில் வெளிவந்த சிறந்த படைப்புகளை அறிமுகம் செய்பவையாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்தத் தொகுப்பை முழுமையாக வாசிக்கும் ஒருவர் ஆய்வு நோக்கில் போர் இலக்கியத்தின் இலக்கணத்தையும் சிறந்த போர் இலக்கியப் படைப்புகளையும் அவற்றை எழுதிய படைப்பாளிகளையும் இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தப் போர் இலக்கியத் தொகுப்பின் நிறைவாக 30 வருட காலத்தில் போர் தொடர்பாக எழுந்த நூல்கள் அத்தனையும் வகுத்துத் தொகுத்துத் தரும் நூலகர் ந.செல்வராஜாவின் கட்டுரை 46 பக்கங்களில் அமைந்துள்ளது. அந்த நீண்ட கட்டுரையானது போர் இலக்கிய நூல்களை மட்டுமன்றி, அந்த நூல்களின் உள்ளடக்கம் பற்றிய தகவல்களையும் அவற்றை எழுதிய படைப்பாளிகள் பலரை இனங்காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. போர் இலக்கியம் சார்ந்த முழுமைத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே இச்சிறப்புக் கட்டுரை இத்தொகுப்பின் இறுதியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

150 ஆவது இதழில் சிலரின் படைப்புகளும் பெயர்களும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவை வெளியாகியுள்ளதாகவும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளதே?

இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று. பெரும்பாடு பொருளை ஈழத்துப் போர் இலக்கியம் கொண்டுள்ளது. அவை ஒவ்வொன்றினதும் கருப்பொருள்களை வகை மாதிரியாகக் கொண்ட படைப்புகளுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்பெரும் தொகுப்பில் ஆறே ஆறு பேர்களின் இரு படைப்புகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதானால் கவிஞர் சேரன் எக்காலத்திலும் ஞானத்தில் எழுதவில்லை. அவரை எமக்குப் பழக்கமும் இல்லை. அவர் இந்தத் தொகுப்புக்காகத் தனது படைப்புகளை அனுப்பவும் இல்லை. ஆனாலும் இத்தொகுப்பின் சீர்மையும் முழுமையும் கருதி கவிதை வரிசையில் அவரது இரண்டாவது சூரிய உதயம் என்ற கவிதையை முதலிலும் முள்ளிவாய்க்கால் முடிவைக்கூறும் காடாற்று என்ற கவிதையைக் கடைசியிலும் தேடிப்பெற்றுச் சேர்த்துள்ளோம்.

போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் சரியா? போர்க்கால இலக்கியச் சிறப்பிதழ் சரியா? இதுபற்றி பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறதே?

‘போர் இலக்கியம்’ என்ற சொற்றொடர் என்னால் முன்மொழியப்பட்டது. அதற்குமுன் போர் இலக்கியம் எனப் பெயர்சுட்டி வகைப்படுத்தும் ஒரு முறைமை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இருக்கவில்லை.

சங்க இலக்கியங்களை சங்ககால இலக்கியங்கள் என்று சொல்கிற ஒரு மரபும் உண்டு. அந்த அடிப்படையிலேதான் இந்த போர்க்கால இலக்கியமா, போர் இலக்கியமா என்ற கேள்வியும் எழும்புகிறது என நினைக்கிறேன். இது தொடர்பாக தினக்குரல் ஆசிரியர் வீ.தனபாலசிங்கம் தனது தினக்குரல் பத்தியொன்றிலும் குறிப்பிட்டிருந்ததை அவதானித்தேன்.

சம்பத்தில் கனடாவிலிருந்து கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் பற்றிய ஒரு விமர்சனத்தை எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அதிலே போர் இலக்கியம் என்று வகைப்பாடும் தொகுப்பு உணர்த்தி நிற்கும் புதிய பரிமாணமும் என்ற உபதலைப்பில் பின்வரும் குறிப்பை எழுதியிருந்தார். அதனை அப்படியே தருவது பொருத்தமாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

“இச் சிறப்பிதழை மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கும் ஒருவர் இதனை போர்க்காலச் சிறப்பிதழ் என்றே எண்ண முற்படுவர். ஆனால், தொகுப்பு ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் என்று அமைந்தமையை அவர் சற்று உற்று நோக்கிய பின்னரே தெரிந்து கொள்வர். ஏனெனில் போர் இலக்கியம் என்ற தொடர் தமிழில் பொது வழக்கிற்கு வராத ஒன்றாகும்.

‘போர் இலக்கியம்’ என்பதற்கும் ‘போர்க்கால இலக்கியம்’ என்பதற்கும் பொருள்நிலையில் தெளிவான வேறுபாடுகள் உள்ளன. போர் இலக்கியம் என்ற தொடரிலே போர் சார்ந்த – அதாவது போரை மையப்படுத்தினவும் அப்போருடன் ஏதோ ஒரு வகையிலாவது தொடர்புடையதுமான இலக்கியம் என்ற பொருள் வரையறை இயல்பாகவே அமைந்துவிடுகிறது. ஆனால், போர்க்கால இலக்கியம் என்று குறிப்பிடுமிடத்து மேற்படி வரையறை நெகிழ்ந்து, அக்காலகட்டம் சார்ந்தவையான போருடன் தொடர்பில்லாத இலக்கியங்களையும் கூட உள்ளடக்கும் வகையில் பொருள் விரிவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. போர்க்காலம் என்பதிலே போர் என்ற அடைமொழியானது குறித்த ஒரு காலகட்டப் பின்புலத்தை உணர்த்தும் அடையாளக்குறி மட்டுமே. போர் இலக்கியம் என்பதிலே போர் என்பது உள்ளடக்க அம்சத்துடன் ஏதோ ஒரு வகையிலாவது இயைந்ததொன்றாகிவிடுகிறது.

ஈழத்திலே போர் நடந்த காலப்பகுதியில் போருடன் தொடர்பற்ற நிலையில் பல இலக்கிய ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வகை வெளிப்பாடுகள் எல்லாம் தவிர்த்து போரோடு தொடர்புடையனவாக அமைந்த இலக்கிய ஆக்கங்கள், ஆய்வுகள், நேர்காணல்கள் முதலானவற்றையே இத்தொகுப்பு உள்ளடக்குகிறது என்பதையே ‘ஈழத்துப் போர் இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பு சுட்டி உணர்த்துவது தெளிவாகிறது. இவ்வகையில் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் என்ற தலைப்பு பொருத்தமுடையதாகும். தமிழிலே போர் தொடர்பான இலக்கிய ஆக்கங்கள் பண்டைக்காலத்தில் எழுந்துள்ளன. ஆயினும் அவற்றைப் போர் இலக்கியம் என பெயர் சுட்டி வகைப்படுத்தும் இலக்கண முறைமை நிலவியதாகத் தெரியவில்லை. இத்தொகுப்பிலேயே ஒரு புதிய பகுப்பு முறையாக ‘போர் இலக்கியம் என்ற இந்தத் தொடர் பொது கவனத்துக்கு வருகிறது. என்பது எனது அவதானிப்பாகும்.” மேலே குறிப்பிட்டவை கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியனின் அவதானிப்பாகும்.

இதன் தொடர்பில் எனது கருத்தினையும் இங்கு பதிவு செய்வது மேலதிக விளக்கத்தைத் தருவதாக அமையும். முதலாம் உலகமகாயுத்தத்தின் பின்னரும் இரண்டாம் உலகமகாயுத்தத்தின் பின்னரும் போர் தொடர்பான உன்னத இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அதேபோன்று ஐரிஷ், பலஸ்தீன் உள்நாட்டு யுத்தங்களின் பின்னரும் உன்னதமான போர் இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இவை ஆங்கிலத்தில் 'WAR LITERATURE' என்றே சுட்டப்படுகின்றன. எனவேதான், இதனைப் போர் இலக்கியம் என்று குறிப்பிட்டோம்.

முற்று முழுதாக இல்லாவிட்டாலும் பரவலாகப் போர்க்காலப் படைப்புகள் இவ்விதழில் வெளியாகியுள்ளதாகக் கருதுகிறீர்களா?

இலங்கை பூராகவும் எழுந்த போரின் பிரதிபலிப்புகள் அடங்கிய ஆக்கங்கள், இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

போருக்கு ஆதரவானவர்கள், எதிரானவர்கள், நடுநிலையாளர்கள், ஆண் போராளிகள், பெண் போராளிகள், போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் முள்ளிவாய்க்காலில் நின்ற போராளிகள், வடபுலத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட முஸ்லிம்கள் எனப் பலரும் எழுதிய பன்முகப்பட்ட போர்தொடர்பான விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன. எனது கருத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்துப் போர் இலக்கியம் என்ற முதல் முயற்சியான தொகுப்பில் படைப்புகள் பவரலாக வெளியாகியுள்ளன என்பதை என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியும்.

இவ்விதழ் பற்றிய எவ்வாறான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன?

நடந்து முடிந்த ஆயுதப் போருக்கு எத்தகைய விமர்சனங்கள் இருக்கிறதோ அத்தகைய விமர்சனங்கள் இத்தொகுப்புக்கும் இருக்கும் என்றே நான் கருதுகிறேன். போர் சரியானது அல்லது போரை நடத்திய முறை பிழையானது என்று பலதரப்பட்ட விமர்சனங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொருவரும் தத்தமது அரசியல் நிலை நின்று போர் பற்றிய விமர்சனங்களை முன்வைப்பர். இதுபோலவே, இந்தப் போர்இலக்கியச் சிறப்பிதழுக்கும் வெவ்வேறான விமர்சனங்கள் அவரவர் அரசியல்நிலை சார்ந்து உள்ளன. வேறு சிலர் இந்த இதழில் உள்ள விடயங்களைப் பார்க்காமல் இல்லாத விடயங்களை அதற்குள் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தொகுதியில் தமது படைப்புகள் வெளிவராத படைப்பாளிகளின் எதிர்வினைகளும் உள்ளன. எனினும் நாட்டுக்கு வெளியே இருந்து வரும் விமர்சனங்கள் உற்சாகம் தருபவையாக உள்ளன. தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் கோவை ஞானி, தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த முனைவர் வெற்றிச்செல்வன், உயிர்மை ஆசிரியர் மனுஷ்ய புத்திரன், கனடாவில் இருந்து கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் இத்தொகுப்பை விதந்து பாராட்டி இருக்கிறார்கள். எது எவ்வாறாக இருப்பினும் காலம்தான் சரியான கணிப்பைத் தரும்.

நீங்கள் இந்தச் சந்திப்பினூடாக சொல்லவிரும்புவது.....

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் ஈழத் தமிழர்களே போரைச் சந்தித்துள்ளனர். அவர்களிடம் இருந்துதான் போர் இலக்கியம் வரமுடியும். தமிழர்கள் வாழ்கின்ற ஏனைய நாடுகளான தமிழகத்திலிருந்தோ அல்லது மலேசியா, சிங்கப்பூரிலிருந்தோ வர முடியாது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கு 'போர் இலக்கியம்' என்ற வகைப்பாட்டினைத் தந்தவர்கள் ஈழத் தமிழர்களே, அந்த வகைப்பாட்டினுள் வந்த இலக்கியங்களை ஒரு நூற்கட்டமைப்புக்குள் நோக்குவதற்கான வாய்ப்பை நாம் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கியுள்ளோம். ஈழத்துப் போர் இலக்கியமும் கற்கை நெறியாகக் கூடிய கூறுகளையும் தகைமைகளையும் கொண்டுள்ளது.

ஞானம் போர் இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சியானது ஓர் ஆரம்ப முயற்சிதான். இந்தப் போர் இலக்கியங்கள் அழிந்து போகாமல் பாதுகாப்பதற்கும் எதிர்காலத்தின் ஆய்வுத் தேடல்களுக்கும் ஈழத்துப் போர் பற்றி உலகளாவிய ரீதியில் மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கும் இத்தகைய தொகுப்பு முயற்சிகள் வேண்டப்படுகின்றன.

இத்தகைய முயற்சிகள் பல்வேறு நிறுவன மட்டங்களில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை இச்சந்திப்பின் மூலம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

'பகிர்தலின் மூல் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்.'

[நன்றி - தினக்குரல் 10-2-2013]

முதலில் பரதநாட்டியக்கலை பற்றிய ஒரு சிறு அறிமுகத்தை எமது வாசகர்களுக்குத் தாரூங்கள்.

பரத நாட்டியம் என இன்று வழங்குவது தமிழகக் கோயில்களில் பெண்களால் ஆடப்பட்டு வந்த கலை வடிவமே. பரதரின் நாட்டிய ஸாஸ்திரத்திலே பலர் கூடி ஆடும் நாட்டிய நாடகங்களையே காண்கிறோம். பலர் கூடி ஆடும் நாட்டிய நாடகங்களில் இருந்து பரிணமித்ததே இந்த தனி ஒரு பெண் ஆடும் பரதநாட்டியம். இன்றும் பரவலாக பல தமிழகக் கோயில்களிலே நாட்டிய நாடகங்கள், சுத்தாக கதை கூறும் நாட்டிய நாடகங்கள் நடைபெற்ற வண்ணமே உள்ளன. பகவத மேழ நாடகம், தெலுங்கு தேசத்து கூச்சிப்புடி, தமிழக தெருக்கூத்து அத்தனையும் பரதநாட்டிய ஸாஸ்திரத்தை அடியொற்றிய நாட்டிய நாடக வகைகளே.

இன்றைய நடைமுறையில் பரதநாட்டியம் என வழங்கப்படுவது தேவதாசிகளால் கோயில் கிரிகைகளிலும் மற்றும் இறைபுகழ் பாடியடிய ஆடலில் இருந்து பரிணமித்த ஆடல் வகையே. பரதநாட்டியம் எனும் ஆடல் பலகலைகளைத் தன்னுள்ளே கொண்டது. தாளலயத்துடன் கூடிய இசையும் அர்த்தம் பொதிந்த பாடலும் அத்துடன் இணைந்த நடப்பும் பரதத்தின் உயிர்நாடி. அத்தனையும் இருந்துவிட்டாலும் நாட்டியம் உயிர்பெறாது. அவற்றை உணர்ந்து தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்து நர்த்தகி ஆடும்பொழுதுதான் நாட்டியம் சோபிக்கும்.

பரதநாட்டியம் எக்கால கட்டத்தில் தோற்றம்பெற்று இன்றைய வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது?

பல நூறு ஆண்டுகளாக எமது முன்னோர் எமக்கு அளித்த செல்வமே இந்த ஆடல். இன்றும், எம்மிடையே உயிரோட்டமுள்ள கலையாக உள்ளது. இதன் பாரம்பரியம் கி.பி 2ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து 4ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளப்படும் நாட்டிய ஸாஸ்திரத்தின் பரிணாமமே.

- நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர் நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நாட்டிய அனுபவம் வாய்ந்தவர்.
- நாட்டியக்கலையை எஸ்தீரிய முறைப்படி பயின்ற இவருக்கு முதன்முதலில் குருவாக அமைந்தவர் யாழ்ப்பாணம் இனுவலில் வீரமணி ஐயர் ஆவார். அதன்பின்னர் இவர் தமிழ்நாடு வடிவூர் இராமையா பிள்ளையின் சென்னை வீட்டிலேயே தங்கி குருகுல வாசம் செய்து முறைப்படி நடனத்தைப் பயின்றவர்.
- இந்தியாவின் உயர்ந்த நாட்டிய தாரகைகள் இருபத்தொரு பேரில் இவரும் ஒருவராகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளார். (Volume 5 of Biographical Dictionary of Musicians and Dancers of India" authored by well known music and Dance critic N. Rajagopalan)
- தமிழ்நாடு அரசின் விருது, தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தின் விருது, இலங்கை இந்து கலாசார அமைச்சின் நாட்டியக் கலாநிதி விருது ஆகியவற்றைப்பெற்றவர். பரதக்கலை தொடர்பான ஆய்வாளர். 'காலந்தோறும் நாட்டியக்கலை', 'இந்திய நாட்டியத்தின் நாடக மரபு', 'தமிழர் வளர்த்த ஆடற்கலைகள்', 'நாட்டியக் கடலின் புதிய அலைகள்' என்பன இவர் எழுதிய நூல்கள்.
- தமிழ்நாடு அரசின் கலாசார இலாக்கா, இங்கிலாந்தில் உள்ள பிளாக்யூல் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் வருகைதர விரிவுரையாளராகப் பணியுரிந்தவர்.
- பல நடன நிகழ்ச்சிகளையும் நாட்டிய நாடகங்களையும் மேடை ஏற்றிய இவர், தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்துவருகிறார். அங்குள்ள மாணவர்களுக்கு நடனம் கற்பித்தும் வருகிறார்.
- அவுஸ்திரேலிய தமிழ் கூட்டுத்தாபன (A T B C) அனாலியில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும் பணியுரிக்கிறார்.

நோர்காணல்

கார்த்திகா கணேசர்

சந்திப்பு: ஞானம் ஞானசேகரன்

பரதரின் நாட்டிய ஸாஸ்த்திரத்திலே இந்த ஆடற்கலையின் நோக்கம்பற்றி பரதர் என்ன கூறியுள்ளார்?

இன்பமும் துன்பமும் மகிழ்வும் துக்கமும் கலந்த இவ்வலகத் தன்மை அத்தனையையும், மனம் வாக்கு காயத்தின் உதவியுடன் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதே நாட்டியம் என்கிறார் பரதர். அதாவது மனதிலிருந்து வெளிப்பட வேண்டிய உணர்ச்சி பாவங்கள் மூலமும் மொழியின் மூலமும் உடலைக் கருவியாகக் கொண்டு, உலகில் காணும் அத்தனை இயல்புகளையும் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி அறிவினை ஊட்டவல்ல கலைப்படைப்பே நாட்டியம் என்கிறார் பரதர்.

“மக்கள் யாவரும் இரசிக்கவும் மகிழவும் அதன் வழியாக அறிவு பெறுவதற்கும் ஏற்றதொரு கருவியே நாட்டியம். பார்த்தும் கேட்டும் இரசிப்போர் அத்துடன் நின்று விடாது அதன்மூலம் தர்மம் யாது அதர்மம் யாது எனப் பிரித்தறியவும் நன்மை எது, தீமை எது என புரிந்து அறிவுபெறவும் ஏற்றதொரு சாதனம் நாட்டியம்” என்கிறார் பரதர்.

பலர் கூடி ஆடும் நாட்டிய நாடகங்களில் இருந்து பரிணமித்ததே இந்த தனி ஒரு பெண் ஆடும் பரதநாட்டியம் என்றீர்கள். இந்த பரிணாமத்தில் ஒரு ஆடல்நங்கையாளன் எவ்வாறு தன்னை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? நர்த்தகி என்ற நிலையில் அவளது பொறுப்புக்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும்?

ஆடல் நங்கை இசையில் இணைந்து பாடலின் அர்த்தத்தை தன் உடலின் மூலம் வெளிப்படுத்தி அர்த்த புஷ்டியுடன் முத்திரைகளை கைகளில் காட்டி, தாளையத்திற்கேற்ப கால்கள் ஆட ஒரு முழுமையான ஆடல் பிறக்கும். பலர் பாவம் என்பது வெறுமே முக பாவம் எனத் தவறாக கருதுகின்றனர். உள்ளத்திலே உணர்ந்து உடலிலே தோன்றும் மாற்றம்தான் பாவம். உள்ளத்து உணர்வு அற்ற முகபாவம் வெறும் பரிதாபத்துக்குரிய பாவமே.

மிகவும் நளிமமான கலையழகுடன் கூடிய நுட்பமான இந்த நடனம் பார்ப்போரை மெய்மறக்க வைப்பது. தேர்ந்த நர்த்தகியின் கைகள் மலர் என விரிய அங்கே வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்ய பறந்தோடும் பறவையாக விரல்கள் ஜாலம் காட்டும். உடல் அதற்கியைய ஆட முகமோ அத்தனை உணர்வுகளையும், பொழியும். ஷண்நேரத்தில் தோன்றி மறையும் உணர்வுகள், கண்கள் வண்டென சூழல புருவம் நெளிந்தும் வளைந்தும் பலபல அர்த்தம் பேச உதடுகள் காட்டாத பாவமா பரதம்!

இந்த ஆடலில் வரும் காட்சிகளோ மகாபாரதம் இராமாயணம் புராணங்கள் முதற்கொண்டு அத்தனை பாத்திரங்களும் உருவகப்படுத்தப்படும். இந்த இதிகாசங்களும் புராணங்களும் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை உணர்த்துபவை. இங்கு தெய்வமே மனித உருவில் மனித உணர்வுகளுடன் தோன்றுபவர்.

நாட்டியம் ஒரு யோகம் எனக் கூறப்படும். அதை அடைய நர்த்தகி பல வருடங்களாக உடலையும், மனதையும் பயிற்ற வேண்டி உள்ளது. ஆடுபவர் தான் உணர்ந்தவற்றை பார்வையாளரும் புரிந்து உணர்ந்து தன்னுடன் அவர்களையும் உன்னத நிலைக்கு இட்டு செல்ல வேண்டும். ஆடுபவரின் உணர்வை பார்வையாளர்களும் பெறவேண்டும். கலை வளருவதற்கு அதுபற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு, ஆய்வு, பரிசார்த்த அனுபவம் அத்தனையும் வேண்டியதே.

சிலர் பரதம் மரபுவழி எமக்கு வந்தது, அந்த சம்பிரதாயத்தை மாற்றமுடியாது மாற்றவும் கூடாது என எண்ணுகின்றனர். அதுபற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் யாது?

உடலை ஊடகமாகக் கொண்ட இக்கலை காலத்திற்கு காலம் பல மாறுதற்கு உட்பட்டே எம்மை வந்தடைந்துள்ளது என வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு எம்மை வந்தடைந்த அரும்பெரும் கலையே நாம் வெறும் குட்டை நீராக தேக்கிவிடக்கூடாது. நாமோ விஞ்ஞான யுகத்தில் வாழ்கிறோம். பாய்ந்தும் நெளிந்தும் குதித்தும் ஓடி ஜாலம் காட்டும் நதி எவ்வாறு நிலத்தைப் பண்படுத்தி செழிப்பறச் செய்ய உதவுகிறதோ, அதே போன்றே எமது பரதநாட்டியம் என்ற கலையும் பாய்ந்தோடும் நதியாக சமூகம் செழிக்க உதவவேண்டும்.

தனி நாட்டியக் கச்சேரியில் என்ன என்ன அம்சங்கள் இடம்பெறல் வேண்டும்? இதனை விபரியுங்கள்.

இன்றைய பரதநாட்டியக் கச்சேரிகளில் காணப்படும் ஆடல்முறை வகுத்தவர்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வாழ்ந்த பந்தனை நல்லூர் சகோதரர்களான சின்னையா,

பொன்னையா, சிவானந்தன் வடிவேலு என்போரே. தனியொரு நர்த்தகி தனது திறமையைக் காட்டி ஆடக்கூடியபடி அமைந்துள்ளது இந்த கச்சேரி முறை. முதலில் - அலாரிப்பு, இங்கு நர்த்தகி இறைக்கும் குருவுக்கும் சபையோருக்கும் நாட்டிய முறையில் ஆடி அஞ்சலி செலுத்து வாள். இது அதிக நேரம் இல்லாது வெகு சில நிமிடமே அமையும். நர்த்தகி மேலே ஆடப்போகும் ஆடலுக்கு முன் நோட்டமாக அமையும். 2ஆவது ஜதீஸ்வரம் - இது அபிநயம் இல்லாது குறிப்பிட்ட ஒரு ராகத்திலான சுரங்களுக்கு ஜதியுடன் விஸ்தாரமாக நர்த்தகி ஆடுவாள். பற்பல அடவுகோர்வையுடன் கூடிய ஆடல் இது. இங்கு முகபாவமோ, அபிநயமோ அற்ற ஆடல். நாம் அலாரிப்பில் ஆடிய ஆடலில் இருந்து ஒரு விரிவுபெற்ற ஆடலை இங்கு ரசிக்கலாம்.

அடுத்து வருவது சப்தம் எனப்படும் ஆடல். இங்கேதான் முதலிலே உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் அர்த்தம் பொதிந்த பாடலுடன் தாள லயத்துக்கான அடவு கோர்வையும் இடம்பெறும். அடுத்து பரதத்தின் முழு அம்சமும் பரிமளிக்கும் வர்ணத்திற்கு ஒரு முன்னோட்டம் போலக் கொள்ளலாம்.

அடுத்து 4ஆவதாக வருவது வர்ணம். இங்கு பரத நாட்டியம் என்ற ஆடலின் பூரண பொலிவையும் காணலாம். அடவுடன் கூடிய ஜதிகள் சுரங்கள் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் பாடல் அத்தனையும் வெகுவிரிவாகக் கையாளப்படும். நாட்டியக் கச்சேரியில் மிக நீண்ட உருப்படி வர்ணம்.

வர்ணத்தை அடுத்து நர்த்தகிக்கும் பார்வையாளருக்கும் இடைவேளை.

இடைவேளையின் பின் கீர்த்தனங்கள், பதம் என மிக இனிமையாக நர்த்தகி நவரசங்களையும் காட்டியாட அதை அடுத்து வருவது தில்லானா, விறுவிறுப்பான ஆடலுடன் கச்சேரி நிறைவேறும்.

காலத்தின் ஓட்டத்திலே இந்த அமைப்பு சிறுசிறு மாறுதற்கு உட்பட்டே வருகிறது. வளர்ச்சி எப்பொழுதும் மாற்றத்திற்கு இடம் கொடுப்பதே.

சாஸ்திரீக பரதம் என்ற எண்ணக்கருவின் அர்த்தம் பலருக்கும் தெளிவின்மையுடையது. அது பற்றி விபரிக்கவும்.

சாஸ்திரீயம் என்ற பதத்திற்கு அர்த்தம் ஆங்கிலத்தில் Classical என கூறலாம். அதாவது நுண்கலை. சிலப்பதிகாரமும் வேத்தியல் - பொதுவியல் என கலையில் இரு பிரிவை காண்கிறது. Classical என்பது வேத்தியலே, கற்றோருக்கான நுணுக்கங்கள் நிறைந்த கலை வடிவம். பொதுவியல் பொதுமக்கள் ஆடிக்களிக்கும் ஆடல். அல்லது இதுவே அகக்கூத்து சாஸ்திரீய ஆடல், புறக்கூத்து பொதுமக்கள் ஆடல் என சிலப்பதிகாரம் குறிக்கும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நடன மாந்தர் என்பதனை பலவிதமான அர்த்தங்களுடன் நோக்கியுள்ளனர். இதுபற்றி தங்களது அபிப்பிராயம் எத்தகையது.

சங்க இலக்கியங்களிலே கூத்தர் பாணர் விறலியர் என கலையைத் தொழிலாகக் கொண்டவரை காண்கிறோம். இவர்கள் கலை வடிவங்கள் மக்களை மகிழ்விப்பதுடன் அன்றைய அரசுக்கும், மக்களிடம் ஆக்கம் தேடியது. இன்றைய அரசியல் பிரசார கருவியாக ஊடகங்கள் பயன் பெறுகிறது. ஆனால் அன்றே இவர்களே அவற்றைச் செய்து வந்தனர்.

சிலப்பதிகார காலத்திலே ஆடல் நங்கையான மாதவி நிருத்தம், கீதம், வாத்தியம், யாவிலும் சிறந்து விளங்கினாள் என அறிகிறோம். இங்கு ஆண்களின் இன்பத்தையும் கலையுடன் கலந்து வழங்க ஒரு பெண் இனம் இருந்ததை அறிகிறோம். இவர்கள் கணிகையர் எனப்பட்டனர்.

அதே நேரம் ஆண் கலைஞர்கள் பல இசைக் கருவிகளையும் திறம்பட கையாண்டமையை அறிகிறோம். பிற்பட்ட சிற்றிலக்கியமான குறவஞ்சிகளும் பள்ளுக்களும் நடன மாந்தரால் ஆடப்பட்டவையே. தேவாரத்திலோ மாணிக்கவாசரின் பரவையார் கோயில் தேவர் அடியாளே. மாதவியும், பரவையாரும் ஆடினர் என்பதற்காக பெண்கள் மட்டுமே ஆடினர் எனக் கொள்ள வேண்டாம். ஆண் நர்த்தகரும் ஆடியதற்கு வரலாற்று கல்வெட்டு சான்றுகள் உண்டு. ஆடல் இரு பாலாருக்கும் பொதுவானது.

இப்போது உங்களைப்பற்றிய கேள்விக்கு வருகிறேன். பரதத் துறையில் நீங்கள் நாட்டம் கொள்வதற்கான பின்னணியைக் கூறுங்கள்.

நான் பரதத்தில் நாட்டம் கொள்வதற்கு எனது தாயாரே காரணமாக இருந்தார். அவருக்கு நடனத்தில் இருந்த ஆர்வத்தால் எனக்கு சின்னவயது முதல் நடனம் கற்பித்தார். எனது தகப்பனார் தமிழகத்தில் பல இசை, நாட்டிய, நிகழ்ச்சிகளை இரசித்தவர். அதனால் நடனம் இசைபற்றி பல விடயங்களை ஆழமாக என்மனதில் பதித்துவந்தார். மாதா பிதா எனக்கு சிறந்த குருவையும் தேர்ந்தார்கள். மாதா பிதாவின் அன்பும் சிறந்தகுருவின் வழிநடத்தலும் பெற்ற எனக்கு இறை அருளும் இருந்ததால் ஒரு கலைஞராக உருவாக முடிந்தது.

ஒரு குருவின் நெறியாள்கை மூலந்தான் பரதத்தை பயில முடியும். தாங்கள் பரதத்தை யாரிடம் பயின்றீர்கள்? சிது தொடர்பான அநுபவங்களை விளக்குங்கள்.

இசைவாருதி யாழ்ப்பாணம் வீரமணிஐயரை குருவாகப் பெறும் பாக்கியம் பெற்றவள் நான். அவர் மாபெரும் கலைஞர் மட்டுமல்ல ஒரு அபூர்வமான குருவும் ஆவார். என்னை ஒரு ஆக்கக் கலைஞராக உருவாக்கியவர் அவரே. என்னுள்ளே கற்பனை வளத்தை வளர்த்து, நடனத்தில் நான் பேராவலுறக் காரணமானவரும் அவரே. எனது நடனம் மேலும் செப்பனூற திருநாட்டிய கலாநிதி வழுவூர் இராமையா பிள்ளையிடம் சேர்ப்பித்தார். நான் குருகுல முறையில் நாட்டியத்தை வழுவூராரிடம் கற்றுக் கொண்டேன்.

ஏறத்தாழ நான்கிற்கு மேற்பட்ட தசாப்தங்களாக நாட்டியத்துறையில் துறை தேர்ந்தவராக உள்ளீர்கள். இதுவரை எவ்வகையான பரத நிகழ்ச்சிகளை அரங்கேற்றியுள்ளீர்கள்.

எனது நீண்ட நாட்டியப் பயணத்தின் அனுபவமாகப் பெற்றவை பல. எனது அனுபவங்களே எனது ஆக்கங்களாகும். நர்த்தகியாக இலங்கை, இந்தியா, U.K, Australia முதலான இடங்களில் தனிக் கச்சேரி நிகழ்த்தி உள்ளேன். பல மாணவிகளையும் ஆடற் கலைஞராகக் கண்டேன். ஓர் எழுத்தாளனுக்கு பேனா எவ்வாறு அவனது கருத்தைக் கூறுகிறதோ, அதே போன்று நாட்டிய கலைஞர் தம் உணர்வை வெளிப்படுத்த உதவும் ஊடகம் அவரது உடலே. அந்த வகையில் எனது கருத்தைக் கூற நாட்டிய நாடகங்களைப் பயன்படுத்தி உள்ளேன். இராமாயண நாட்டிய நாடகத்தில் மட்டக்களப்பு வடமோடி ஆடல் வகையை திரு. மெளனகுருவின் உதவியுடன் தயாரித்து புதுமை புகுத்தினேன்.

வார்த்தைகள் அற்ற வாத்திய இசையுடன் 3 சக்திகளாக லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி, துர்க்கையை நாட்டியத்தில் உருவகப்படுத்தினேன். சின்னஞ் சிறுகுகளும் புரிந்து இரசிக்க அவர்களுக்காக உதயம் நாட்டியத்தைத் தயாரித்தேன். எல்லாள் காமினி கதையை இரு இனம் ஒன்றாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தயாரித்தேன். “இந்நாட்டின் இரு இனத்தை இரண்டாக பிரிப்பதற்கு தம்பாட்டில் கதை அளப்போர்தாம் இங்கு உள்ளார். இனம் பிரிக்க எல்லாள் காமினி கதை எடுத்தியம்பியது போதும்”.

அன்று போர் வராமல் தடுக்க வேண்டும். இரு இனம் ஏன் ஒற்றுமையாக வாழ முடியாதா? என்ற சிந்தனை கருத்தை வெளியிடவே எல்லாள் காமினி நாட்டியம் தயாரித்தேன்.

வேறும் பல நாட்டிய நாடகங்கள் தயாரித்து பல பல்கலைக்கழகங்களில் விரிவுரைகள் ஆற்றியுள்ளேன். இன்றும் நாட்டியத்தை கற்பிக்கிறேன். ஆய்வுகள் நடாத்தி வருகிறேன். நாட்டியத் தயாரிப்பாளராகவும் வாழ்கிறேன்.

பரதம் என்றாலே சிதன் உடைகளுக்கு பெரும் செலவினம் ஏற்படுகின்றதே. பரத உடைகள் தொடர்பான நுணுக்கங்கள் எவையேனும் உண்டா?

இன்றைய பரத உடை பெரும் செலவினம் உடையதாக எம்மவர் ஆக்கி கொண்டனர். இலங்கை அரசு 1982 இல் பாரதி நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடியது. நான் M. B. ஸ்ரீநிவாசனின் இசை அமைப்பில் பாரதி பாடல்களுக்கு நாட்டியம் தயாரித்து வழங்கினேன். 12 பாடல்கள். அத்தனைக்கான ஆடல்களுக்கும் வெறும் பருத்தித் துணியிலேயே உடை தயாரித்திருந்தேன். மிக

மிக கவர்ச்சிகரமாக உடை அலங்காரம் அமைந்திருந்ததாக பலரும் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தனர். அவை வெறும் பருத்திதானா எனப் பலர் வியந்தனர். நாட்டியத்திற்கு அழகிய ஆடை அவசியமே. அதிலும் கற்பனைக்கு இடம் உண்டு. விலையுயர்ந்தவை மட்டுமே தான் அழகல்ல. நாட்டிய உடை தயாரிப்பும் ஒரு கலையே .

நாட்டியத்துறையில் ஓய்வாளராகவுள்ளீர் என்பதனை தங்களது நூல்கள் சான்று பகர்கின்றன. நூல்கள் தொடர்பான தகவல்களை விபரமாக கூறுங்கள்.

எனது ஆய்வு நூல்களில் தமிழர் வளர்த்த ஆடற்கலை, காலம் தோறும் நாட்டியக் கலை, இந்திய நாட்டியத்தின் திராவிட மரபு அத்தனையும் தினகரன் வார சஞ்சிகையில் வெளி வந்தவையே. நாட்டியக் கடலில் புதிய அலைகள் எனது விரிவுரைகளின் தொகுப்பு.

இந்த நூல்கள்பற்றி பரிசுகள் கௌரவங்கள் பற்றி விளக்கவும்

எனது நாட்டிய ஆய்வு நூல்கள் முதலிலே தினகரன் வார சஞ்சிகையில் வெளிவந்தவையே. தமிழர் வளர்த்த ஆடற்கலைகள் 1969 இல் சென்னை தமிழ் புத்தகாலயத்தினரால் நூல் உருப்பெற்றது.

அதையடுத்து “காலம் தோறும் நாட்டியக் கலை” என்ற நூல் சமகாலத்தில் இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் நூல் உருபெற்றது. இதற்கு தமிழக அரசின் பரிசை 1980 இல் பெற்றேன்.

“இந்திய நாட்டியத்தின் திராவிட மரபு” என்ற நூலுக்கு 1984 இல் தஞ்சை பல்கலைக்கழகத்தின் பரிசைப் பெற்றேன். “நாட்டியக் கடலில் புதிய அலைகள்” எனது விரிவுரைகளின் தொகுப்பு.

இலங்கையில் பல வானொலி நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தியுள்ளீர் என அறிகின்றேன். அத்துடன் தங்களுக்கும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்குமுள்ள கலை இலக்கிய உறவு எத்தகையது.

இலங்கை வானொலியில் 1967 தொடக்கம் 1983 நான் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிய காலம்வரை பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றுள்ளேன். திரு. C. ராஜசுந்தரம் தமிழ்ப் பகுதி இயக்குநராக இருந்த காலம், “கலைக் கோலம்” என்ற நிகழ்ச்சியில் நாட்டிய விமர்சனங்கள் செய்ய என்னை அழைத்தார். அதைத் தொடர்ந்து பலவகையான நிகழ்ச்சிகள் விவாத அரங்கு, மாதர் பகுதி, கல்விப் பகுதி எனப் பற்பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எனது கணவரின் நீண்டகால நண்பர். இவரது கலை ஆர்வத்தால் எனது தனி நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கி வந்தார். நான் முதலிலே எனது ஆசிரிய பிரானான வழுவூரார் நட்டுவாங்கத்துடன் ஆடும்போது நிகழ்ச்சியை தொகுத்து வழங்கியவர் நண்பர் சிவத்தம்பியே. இந்த நட்பு எனது கலை வாழ்வில் தொடர்ந்தது. எனது முதல் நூலான தமிழர் வளர்த்த ஆடற்கலை தினகரனில் வாராவாரம் வெளிவரும்போது அதுபற்றி என்னுடன் கலந்துரையாடுவது அவரது வழக்கம். அது நூல் உருப்பெற்ற போது நாம் Scotland இன் Gasgo விலும், அவர் தனது ஆய்வின் நிமித்தம் Birmingham இலும் வாழ்ந்தோம். அங்கிருந்து எனது நூலுக்கான விமர்சனத்தை தினகரனுக்கு எழுதி அனுப்பினார் சிவத்தம்பி.

அதைத் தொடர்ந்து சிவத்தம்பியின் தயாரிப்பில் அடிக்கடி வானொலி நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டேன். எனது நாட்டிய நாடகங்களைத் தவறாது வந்து பார்த்து விமர்சிப்பவர் அவர். 1983 நாம் இனக் கலவரம் காரணமாக சென்னையில் வாழ்ந்தபோது, அவர் சென்னை வரும்போது நாம் சென்று உரையாடுவது வழமை.

இறுதியாக 2007 இல் எனது கணவரை இழந்தபின் ஏனோ என்மனம் இனிமேல் எனது கணவரின் இனிய நண்பர் எனக்கு கலை உலகில் ஊக்கம் அளித்த சிவத்தம்பியும் நீண்டநாள் வாழமாட்டார் எனத் தோன்ற அவரை அவரது கொழும்பு இல்லத்தில் சந்தித்தேன். எனது கணவர்பற்றியும் என்னாட்டியம் பற்றியும் உரையாடினோம். அதுவே இறுதியான சந்திப்பாக அமைந்துவிட்டது.

பல வெளிநாடுகளுக்கு சென்றுள்ளீர்கள். அந்தந்த நாடுகளில் பரதம் என்ன பங்கினை வகிக்கின்றது. ஏதாவது நடன நிகழ்வுகளை நடாத்தியுள்ளீர்களா?

வெளிநாடுகளில் எமது பண்பாட்டின் சின்னமாக இருப்பது எமது கலைகள். முக்கியமாக எமது கோயில்களும் பரதமுமே. அதனால் பல நம்மவர் தமது பிள்ளைகட்கு நடனம் கற்பித்து

வருகிறார்கள். நான் சில வெளிநாட்டுப் பெண்களுக்கும், நாட்டியம் கற்பித்துள்ளேன். ஏன் அவர்கள் நடனங்களையும் முடிந்தளவு நான் கற்றுள்ளேன். சென்ற இடம் எல்லாம் நாட்டியம் கற்பிப்பதுடன் நில்லாது, தயாரித்து மேடையேற்றியதுடன் மேலைத்தேயத்தினருக்கு எமது நடனத்தை பற்றிய விரிவுரைகளும் நிகழ்த்தி உள்ளேன்.

நடனத் துறை சார்ந்த நீங்கள் தற்பொழுது அவுஸ்திரேலியா வானொலி நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தி வருகின்றீர்கள். இது தொடர்பான அநுபவம் எத்தகையது?

நாட்டியம் போன்றே உங்கள் உள்ளக் கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற ஊடகம் வானொலி. ஏற்கனவே இலங்கை வானொலியில் நான் பெற்ற அநுபவம் மட்டுமல்ல, மக்களுக்கு எமது கருத்துகளைப் பகிரக் கிடைத்த ஊடகம் வானொலி. அதனால் எனது வானொலி நிகழ்ச்சிகளை மகிழ்ச்சியாக நடாத்திவருகிறேன். வாரத்தில் 5 நாட்கள் நிகழ்ச்சி நடத்தும் நான், வாரம் 2 முறை பண்பாட்டுக் கோலம் என்ற நிகழ்ச்சிமூலம் பல கனமான விஷயங்களைப் பற்றி விரிவாக உரை நிகழ்த்தியும் வருகிறேன்.

நீண்ட இடைவெளிக்கு பிற்பாடு இலங்கைக்கு வந்தபொழுது பரதக் கலைக்குரிய போக்கு எத்தகையதாகவுள்ளது என அவதானித்தீர்கள்?

இலங்கை வந்தபோது நாட்டிய நிகழ்ச்சி எதையும் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. ஆனால் பாடசாலை கல்வித்திட்டம் முதல் பல்கலைக்கழகம்வரை நாட்டியம் கற்பிப்பது வரவேற்க வேண்டியது. அதிகமானோர் நாட்டியத்தை கற்கும்போது, நாட்டியம் கற்போர் பல வகைகளிலும் அக்கலை வளர உதவுவர். ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டுமே.

ஏனைய நடன வகைகளை விட பரதத்தை மட்டும் தெய்வீகக் கலை என ஏன் வழங்குகின்றனர்.

பரதம் மட்டும் தெய்வீகக் கலை அல்ல, கலைகள் அத்தனையையும் இறைக்கு சமர்ப்பிப்பது எமது இந்துக்கள் மரபு. இசை, நடனம், சிற்பம், சித்திரம் அத்தனையிலும் இறையை காண்பவர் நாம். கலைகள் யாவும் தெய்வீக அம்சம் கொண்டவையாகும்.

பரதம் கற்பிப்பவர்க்கு தாங்கள் வழங்கும் ஆலோசனைகள் யாவை?

பரதமும் ஒரு நுண்கலையே. கலைகள் ஒவ்வொருவரின் தனிப்பட்ட சிந்தனை உணர்ச்சி வெளிப்பாடு. அந்த நுண்கலையை கற்பிப்பவரும் சிறாரின் உள்ளத்து உணர்வைத் தூண்டி மலரவைக்கும் வகையாகக் கற்பிக்க வேண்டும். கலைக் கல்வி ஒருவரின் கற்பனைகளை வளர்ப்பதாக அமைய வேண்டும். கண்டிப்பும் கடுமையும் இதை அழித்துவிடும்.

எதிர்காலத்தில் பரதம் தொடர்பான திட்டங்கள் எவையேனும் உண்டா?

இலங்கையிலே பாடசாலை முதற்கொண்டு பல்கலைக்கழகம் வரை நடனம் பாடமாக கற்பிக்கப்படுகிறது. இதை மேலும் விரிவாக அறிவதற்கு அவர்கட்கு போதிய நூலின் பற்றாக்குறையை உணர்ந்தேன். எனது நீண்ட அனுபவத்தை நூலாக்கி அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள எண்ணி உள்ளேன். இந்த வகையிலேயே எனது “காலம் தோறும் நாட்டியக் கலை” என்ற நூல் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையினரால் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

நிறைவாக, நாட்டியக்கலா ரசிகர்களுக்கு தாங்கள் என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள்?

கலா ரசிகர் இல்லாது கலை வளர முடியாது. சிறந்த கலை படைப்புக்களை இனம் கண்டு அவற்றைப் பொது மக்களுக்கு எடுத்து விளக்க விமர்சகர் பங்கு அவசியமானது. இத்தகைய ஒரு சமூகத்தில்தான் கலை செழித்து வளர முடியும். அதுதான் எனது பேரவாவாகும்.

2013 நவம்பர் சூனம் (ஆழ் ஆ.159)

நேர்காணல்

முல்லை அமுதன்

1954ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் இணுவிலில் பிறந்த மகேந்திரன் என்கிற இயற்பெயர் கொண்ட முல்லை அமுதன் லண்டனுக்கு 1997ஆம் ஆண்டு அகதியாக வந்து, இப்போது லண்டனிலே நிரந்தர வதிவிட உரிமைபெற்று வாழ்ந்துவருகிறார். 10,000க்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் மற்றும் நூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார். நூல்களை ஆவணப்படுத்தல், கண்காட்சிகள் அவருடைய முக்கியமான நோக்கமாக இருக்கிறது. லண்டனில் மட்டுமல்ல ஐரோப்பா முழுவதும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர், கவிஞர். முல்லை அமுதன் அவர்களை ஞானம் சஞ்சிகையின் ஈழத்துப் புலம்பெயர் சிறப்பிதழுக்காகச் சந்தித்தேன்.

ஆரம்ப காலங்களில் சஞ்சிகை தொடர்பான ஆர்வம் புலம்பெயர் நாடுகளில் எப்போதிருந்து ஆரம்பித்தது?

ஈழத்தமிழர்களால் நாடாத்தப்பட்ட இலண்டன் முரசு என்ற சஞ்சிகையே தட்டச்சுப் பத்திரிகையாக முதன்முதலில் இலண்டனில் வெளியாகியது இது 70களிலே வெளிவந்ததாக அறிய முடிகிறது. திரு.சதானந்தன் என்பவர் அதனுடைய ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார். அவர் பல வருடங்களின்பின் மீண்டும் ஒரு கணினிப்படுத்தப்பட்ட சஞ்சிகையைக் கொண்டு வந்தார். அது சிலகாலத்தில் நின்றுவிட்டது.

லண்டன் முரசுக்குப் பிறகு வந்த சஞ்சிகைகள் எவை என அறிகிறீர்கள் ?

‘நாழிகை’ என்றொரு சஞ்சிகை. அது ‘இந்தியா ருடே’ சஞ்சிகை போன்ற அமைப்பில் வெளிவந்தது. இலங்கையில் தினகரன், ஈழநாடு மூலம் அறியப்பட்ட திரு. இராஜகோபால் நண்பர் காசிலிங்கம் என்பவருடன் இணைந்து ‘தமிழன்’ என்ற பத்திரிகையையும் பின்பு தனித்து ‘புதினம்’ என்ற பத்திரிகையையும் வெளிக்கொணர்ந்தார். பின்பு ‘மனம் பேசுது’, ‘ஈழகேசரி’ என்ற இரு சஞ்சிகைகளையும் வாசகர்களுக்குத் தந்துள்ளார். அவரது அயராது முயற்சி இன்னும் தொடர்கிறது. சர்வதேசத் தமிழர்களுக்கான ஒரு சஞ்சிகையையும் அவர் வெளிக்கொணர முயற்சிகள் மேற்கொள்வதாக அறிய முடிகிறது. அதேபோல சிவானந்தசோதி ‘தமிழர் தகவல்’ என்ற சஞ்சிகையை லண்டனில் வெளியிடுகிறார்.

இவற்றைவிட இலங்கையில் ‘மூன்றாவது மனிதன்’ மூலம் அறியப்பட்டவர் பெளசர். இவர் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர், கவிஞர். ‘எதுவரை’ என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டுள்ளார். இப்போது அந்த இதழ், இணைய இதழாக வெளிவருகிறது.

ஜெயபாலன் என்பவர் ஈழத்து அரசியல் பற்றிப் பேசுகின்ற ‘தேசம்’ என்ற சஞ்சிகையை ஒரு மாற்று வடிவம் உருவாக்குகின்ற சஞ்சிகையாக வெளிக்கொணர்ந்தார். அவரால் அதனைத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியவில்லை. பின்பு அவர் நண்பர்களுடன் இணைந்து ‘லண்டன் குரல்’ என்றொரு பத்திரிகை நடத்தி வருகிறார்.

சந்திப்பு: இளைய அப்துல்வாஹ், லண்டன்

இதைவிட 'இருள் மெல்ல விலகும்' என்ற கவிதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரான திரு. நா. சபேசன் 'பனிமலர்' என்ற சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்ந்தார். அது போன்று 'தமிழர் தகவல்' நிலைய வரதகுமார் 'மீட்சி' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். பின்னர் அதனைப் பத்திரிகை வடிவில் வெளிக்கொணர்ந்தார். 'அகதி' என்றொரு சஞ்சிகையையும் அவர் வெளியிட்டார் என அறிய முடிகிறது. 'தாகம்' என்ற சஞ்சிகை கீரன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. நான்கு இதழ்கள் மட்டுமே இந்த இதழ் வெளிவந்தது. 'தமிழ் உலகம்' என்ற சஞ்சிகை, நாடகம், சிறுகதை, அரங்கியல் தொடர்கதை ஆகிய அம்சங்களுடன் வெளிவந்தது. 'உயிர்ப்பு' என்ற சஞ்சிகை சில நண்பர்கள் சேர்ந்து குழுவாக இயங்கி வெளியிட்டனர். இதில் நான்கைந்து இதழ்களே எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தன.

I.B.C வானொலி நிலையம் 'புலம்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டது.

ஈழத்து எழுத்தாளரான தொல்லியல் ஆய்வாளர் க. நவசோதி, ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து 'சிந்தனை' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார். பாலரவி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'அலையோசை' என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இவற்றைவிட இடையிடையே 'வைகறை' என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்தது. "சுடரொளி" என்ற சஞ்சிகை ஐ. ரி. சம்பந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்படுகிறது.

'காலஓளி' என்ற சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. இவற்றைவிட நேசநாதனால் 'வெண்ணிலா' என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. அதிக பிரதிகள் வரவில்லை. 'காற்று வெளி' என்று என்னால் வெளியிடப்படும் சஞ்சிகை 16 இதழ்கள் வெளிவந்தது. அது இப்போது மின் இதழாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. பற்றிமாகரனை ஆசிரியராக கொண்டு 'சமகாலம்' எனும் சஞ்சிகை வெளிவந்தது எனக்கு ஞாபகமுள்ளது. இவை இங்கிலாந்தில் இருந்து வெளிவந்த இதழ்கள்.

நியூசிலாந்தில் இருந்து வெண்ணிலா எனும் சஞ்சிகை வந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவை எடுத்துக்கொண்டால், 'மரபு', 'அக்கினிக்குஞ்சு', 'கலப்பை', 'மெல்லினம்', 'தமிழ் முரசு' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. இப்பொழுது மெல்லினம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. 'தமிழ் முரசு' என்ற பத்திரிகை வருவதாகவும் அறிய முடிகிறது. அக்கினிக்குஞ்சு யாழ் பாஸ்கர் என்பவரால் எஸ். பொ.வுடன் இணைந்து வெளியிடப்பட்டது. 'கலப்பை' என்ற சஞ்சிகை பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் தொடர்ந்து வெளியிடப்படுகிறது. மரபு, 'ஓஸ்ரேலிய முரசு' போன்றவை எஸ். பொ. அவர்களாலும் அருண்விஜயராணி அவர்களாலும் கொண்டுவரப்பட்டன.

சுவிற்சலாந்தை எடுத்துக் கொண்டால் 'ஆனந்தி' என்ற சஞ்சிகை, 'மனிதம்' என்ற அரசியல் சஞ்சிகை, 'வாழை' என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆகியன வெளிவந்துள்ளன.

பிரான்னை எடுத்துக் கொண்டால், கி.பி. அரவிந்தன் கொண்டு வந்த 'மௌனம்', மனோ அவர்களினால் 'அம்மா', 'ஓசை' போன்ற சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. 'தமிழ் நெஞ்சம்' என்ற சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. லக்ஷ்மி, கலைச்செல்வன் மற்றும் நண்பர்கள் இணைந்து 'எக்ஸில்', 'உயிர் நிழல்' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிக்கொணரப்பட்டன.

பெண்கள் சார்ந்த சஞ்சிகையாக "கண்" என்ற சஞ்சிகையும், தயாபரன் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட "சமர்", விடுதலைப்புலிகளின் தமிழ் மேம்பாட்டுக் கழகம் வெளியிட்ட 'எரி மலை' சஞ்சிகை, மற்றும் 'சுட்டுப்புள்ளி' ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மறைந்த எழுத்தாளரான ஈழத்துப் படைப்பாளி ரமேஷ், 'வான்மதி' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்.

பாரீஸிலிருந்து வி. ரி இளங்கோவனால் 'விழுது' சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. மற்றும் 'கதலி', 'ஆதங்கம்', 'சிந்து' 'தேடல்' 'சிரித்திரு', 'தளிர்' 'முற்றம்' 'நிலா', 'வெம்மை', 'வடு', 'பள்ளம்' ஆகியவை மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. திருமறைக் கலாமன்றத்தின் பண்பாட்டுப் பிரிவினரால், 'முற்றம்' என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. அது பார்வைக்கு யேசுராசா நடத்திய 'தெரிதல்' பத்திரிகையின் வடிவத்தை ஒத்ததாக இருந்தது. அதனைப் பத்திரிகை என்ற வடிவத்தில் அடக்குவதா அல்லது சஞ்சிகை என்ற வடிவத்தில் அடக்குவதா என்று தெரியவில்லை.

எடன்மார்ச்சிலிருந்து முல்லையூரன் வெளியிட்ட 'காலம்' மற்றும் 'இடி' 'கற்பகம்', 'சுயில்' 'அரும்பு' போன்ற சஞ்சிகைகள் வந்துள்ளன. கற்பகம், இடி என்ற இரண்டு சஞ்சிகைகளும் கரவைதாசனால் வெளியிடப்பட்டன. 'சுயில்' என்ற சஞ்சிகை ஜீவகுமாரனால் வெளியிடப்பட்டது.

ஜேர்மனியை எடுத்துக்கொண்டால், 'தூண்டில்', மற்றும் சிவராசாவை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'மண்' சஞ்சிகை வெளிவருகிறது. ஈழத்தில் இருந்தும் மண்சஞ்சிகைக்கு கதை, கட்டுரை உட்பட சிறுவர் இலக்கியங்களும் உள்ளடக்கங்களாக உள்ளன. இந்து மகேஷ் வெளியிட்ட 'பூவரசு' சஞ்சிகை இப்போது நின்றுவிட்டது. 'ஊதா', 'தமிழ் நாதம்', 'கமலம்', 'கலைவிளக்கு' 'சிறுவர் அமுதம்', 'அகரம்', 'சிந்தனை' 'தேன்', 'கதிர்' ஆகிய சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்தன. 'கலை விளக்கு' சிறுவர் சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது.

நோர்வேயில் 'சக்தி', 'சுவடுகள்', 'உயிர் மெய்', 'பறை' 'சுமைகள்', 'சர்வதேச தமிழர்' ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. உயிர்மெய் தமயந்தியை ஆசிரியராகக் கொண்டும், சர்வதேச தமிழர் நோர்வே பிரபுவை ஆசிரியராகக்கொண்டும் வெளிவந்தன. சுவடுகள் 15 -20 இதழ்கள் வரை வெளிவந்தது.

கனடாவில் அதிகமான சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன.

'காலம்', 'ரோஜா', 'தேடல்', 'மண்' 'வாசம்', மற்றும் நான்காவது பரிமாணம், க. நவம் அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்தன. 'தமிழர் தகவல்' திருச்செல்வம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. 'காலம்'- செல்வம் அருளானந்தனை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவருகிறது. இது ஆசிரியர் குழு ஒன்றினைக் கொண்டுள்ளது. இரா. தணிகாசலம் என்பவர். 'மண்வாசம்' என்ற சஞ்சிகையை 12 இதழ்கள்வரை வெளியிட்டார். 'ழகரம்' குறிப்பிடத்தக்க சஞ்சிகையாக இன்றுவரை பேசப்படுகிறது. 'தேடல்' குருசேவ் அவர்கள் 'தாயகம்' பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார்.

நெதர்லாந்தை எடுத்துக்கொண்டால்

'அ.. ஆ.. இ'. என்ற சஞ்சிகை சாள்ஸ் அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்தது. சிறுகதைச் சிறப்பிதழையும் அது வெளியிட்டது. 'சுமைகள்' என்ற சஞ்சிகையும் அங்கு வந்துள்ளது. வேறு சிலர் ஆரம்ப காலங்களில் கையெழுத்துப்பத்திரிகைகள் நடத்தியதாக அறிகிறேன். இவற்றின் பெயர் தெரியவில்லை.

புலம்பெயர் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் ஆரம்பத்தில் கையெழுத்துப் பிரதியாக வந்து அவை போட்டோ கொப்பி செய்யப்பட்டு வெளிவந்தன. இந்த சஞ்சிகைகளை வெளியிடும் நோக்கம் ஆரம்பத்தில் என்னவாக இருந்தது?

ஆர்வம்தான் காரணம். சிறுகதை, கவிதை எழுதும் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புகளை வெளியிட ஓர் ஊடகமாக இச்சஞ்சிகைகளை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அதைவிட நிறுவனம் சார்ந்து, அரசியல், கல்வி பொது விடயங்களை வெளியிடவும் இத்தகைய சஞ்சிகைகளை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அச்சப்பிரதி செய்யமுடியாத சூழலில் அவற்றைக் கையெழுத்துப் போட்டோ பிரதிகளாகவும் ரோணியோ பிரதிகளாகவும் வெளிக்கொணர்ந்தனர். நான்காவது பரிமாணம், சுவடுகள் போன்ற சஞ்சிகைகள் அந்த உற்சாகத்தைத் தூண்டியவையாக அமைந்திருக்கலாம்.

இப்போது கணினிவயப்பட்டுள்ளது. காலம், நாழிகை, தமிழர் தகவல், ஆனந்தி, ஜேர்மனியில் இருந்து அகரம் போன்ற பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தச் சஞ்சிகைகளின் நோக்கம் தமிழை வளர்ப்பது என்று சொல்லலாமா?

முதலாவதாக ஆர்வம் மேலீட்டால்தான் இச்சஞ்சிகைகள் தோன்றுகின்றன. தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பட்சம். தமிழ் இயல்பாகவே வளரும். நாங்கள் தமிழை வளர்க்கிறோம் என்று சொன்னாலும்கூட தமிழ் சார்ந்தே பயணிக்கிறோம் என்பது மறக்க முடியாத உண்மை.

இந்தச் சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்பட்டதன் நோக்கத்தை அடைந்துவிட்டன என்று சொல்லலாமா?

நோக்கத்தை அடைந்து விட்டதாகத் திருப்திப்படுபவர்கள் உலகத்தில் யாருமே இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு இதழ் ஆசிரியர்களும் திருப்தியின்மையைத்தான் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எனது சஞ்சிகையாகிய காற்றுவெளியை எடுத்துக்கொண்டால் அதனை முழுத்திருப்தியுடன் என்னால் வெளியிடமுடியவில்லை என்ற ஆதங்கம் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. ஒரு இதழைக்கூட தம்மால் வெளியிட முடியவில்லை என்று ஆதங்கப்படுகின்ற படைப்பாளிகளை நான் அறிவேன். நிறுவனம் சார்ந்து தமது கொள்கைகளைப் பரப்ப அவ்வப்போது வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் உள்ளன. உதாரணத்துக்கு தூண்டில், முன்னணி, தேசம் போன்ற சஞ்சிகைகள். பிரான்ஸிலிருந்து எரிமலை இலக்கியமும் அரசியலும் சார்ந்து வெளியிடப்பட்டது. பற்றிமாகரன் 'காலம்' என்ற சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்ந்தார். 'திருவருள்' என்ற சஞ்சிகை நிறுவனம் சார்ந்து சமய அறிவினை சமயக் கிரியைகளைச் சொல்கின்ற சஞ்சிகையாக வெளிவந்தது. சைவ முன்னேற்றச்சங்கம் 'கலசம்' என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்டது. கனடாவில் இருக்கின்ற கோயில்கள் சார்பாக 'ஆத்மஜோதி' என்ற சஞ்சிகை வெளிவருகிறது. இவர்கள் யாவரும் முழுமையாகத் திருப்தி அடைந்தார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை.

இயக்கங்கள் சார்ந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் தமது இயக்கக் கொள்கைகளைத் தமிழர் மத்தியிலே பரப்ப வெளிவந்தன. அவை பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

'எரிமலை' விடுதலைப்புலிகளின் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகை. அதில் அரசியல் பேசப்பட்டது. கலை இலக்கியம் சார்ந்தும் எழுதப்பட்டது. இதர இயக்கங்களிலிருந்தும் 'முன்னணி' என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்ததாக ஞாபகம். அதேபோன்று முழக்கம், சர்வதேசத் தமிழர் போன்ற சஞ்சிகைகள் கனடாவில் இருந்து வந்தன. முழக்கம் இப்போது வெளிவருகிறதோ தெரியவில்லை. எனது மொழியில் சொல்வதானால் பெரும்பாலானவை நினைத்தபோது வெளிவரும் இதழ்கள் என்றே சொல்லலாம். நான் இந்தியாவிற்கு சென்றவேளை சுப்ரபாரதி மணியன் சொன்னார் ஒரு வெள்ளாமை முடிய மற்ற வெள்ளாமையில் வரும் இதழ்கள் என்று நகைச்சுவையாகச் சொன்னார். இதுதான் புலம்பெயர் நாடுகளில் வெளிவந்த தமிழ் படைப்பாளிகளின் சஞ்சிகைகளின் நிலைமை.

புலம்பெயர் நாடுகளில் இலக்கிய முயற்சிகளை நீங்கள் எப்படிப்பார்க்கிறீர்கள். 1997ல் நீங்கள் இங்கு வந்தீர்கள். இந்த நீண்டகால இலக்கிய வளர்ச்சியை நீங்கள் எப்படிப்பார்க்கிறீர்கள்?

என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு வகையில் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது என்றுதான் சொல்வேன். இங்கிலாந்தை எடுத்துக்கொண்டால் குழுக்களாகப் பலர் இயங்குகிறார்கள். அதனை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்களுடைய கொள்கை சார்ந்து, நட்பு சார்ந்து ஒவ்வொரு வட்டங்களை உருவாக்கி நடத்துகிறார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேபோல தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்து வளர்வதற்கு ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் முயற்சி செய்கிறார்கள். உதாரணமாக இலண்டனை எடுத்துக்கொண்டால் 'வேலன் இலக்கிய வட்டம்', ஈலாப் இலக்கிய வட்டம், பெளஸர் போன்றவர்கள் நடத்துகின்ற 'சமூக செயற்பாட்டகம்' போன்றவை கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் ஆரோக்கியமான வகையில் இயங்குகின்றன என்று சொல்லலாம். பிரான்ஸில் 'ஆட்காட்டி' என்ற சஞ்சிகை வருகிறது. 'முகடு' என்ற சஞ்சிகை வரவிருக்கிறது என அறிகிறேன். இப்படி தமிழ் நோக்கிய நகர்வு ஆரோக்கியமாக நகர்கிறது. ஆரோக்கியமாக நகரவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் இருக்கிறது என்பது எனது கணிப்பு. கணினியுடும் வந்து விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் சஞ்சிகைகளை அச்சுவடிவில் பார்க்கின்ற சூழல் என்றும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கும்.

இங்குள்ள நூல் வெளியீடுகள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பல நூல்கள் வெளிவருகின்றன; மகிழ்ச்சிதான். நாங்கள் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கிய போது குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களையே ஆதர்சமாகக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் சமகாலத்தில்

கணிசமான எழுத்தாளர்கள் எழுதினார்கள். ஆனால் தற்போதுள்ள சூழலில் புலம்பெயர் சூழலில் இனமுரண்பாடு, படுகொலை இவற்றிற்கு அப்பால் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய கல்வி விருத்தி அல்லது ஆங்கிலமொழிப்பரிச்சயம், மொழி பெயர்ப்புத் திறன் அல்லது வேறு வசதி வாய்ப்புகள், எழுதும் சுதந்திரம் போன்ற பின்னணிகளில் தொடர்ச்சியாக இயங்குகிறார்கள். அது வரவேற்கப்பட வேண்டியது. தமிழ் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. அது ஆரோக்கியமானதாகவோ அல்லது ஆரோக்கியமற்றதாகவோ இருக்கலாம் ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த நூல்களும் ஆசிரியர்களும் நினைவு கூரப்படுவார்களா என்பதைக் காலந்தான் சொல்ல வேண்டும்

புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான உங்கள் பார்வை என்ன?

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று சொல்லும்போது நாம் 5 வருடங்கள் எமது மண்ணில் வாழ்ந்தாலும், 50 வருடங்கள் புலம்பெயர் சூழலில் வாழ்ந்தாலும் எமது 5 வருட அனுபவங்கள் தான் எமக்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கும். புலம்பெயர்சூழலில் எமது எழுத்துக்கள் தாயகம் நோக்கியே பயணிக்கின்றன. குறைந்தது 2-3 வீதத்தினர்தான் புலம்பெயர் தளத்தில் தங்களைப்பதித்து அந்த புலம்பெயர் சூழலுக்கு ஏற்ப எழுதுகிறார்கள். அடுத்த தலைமுறை புலம்பெயர் சூழலில் எழுத, ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி ஒரு நிறைவான ஒரு அனுபவத்தைப் பெறுவார்களாக இருந்தால் நிச்சயமாக ஒரு புலம்பெயர் சூழல் இலக்கியம் உருவாகும். அதுவரை எமது அனுபவ வெளிப்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகிறோமே அன்றி ஒரு ஆரோக்கியமான புலம்பெயர் இலக்கியம் சார்ந்ததாக நான் அறிவிவில்லை.

உங்களுடைய ஆவணக்காப்பகத்தில் 10000க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் சஞ்சிகைகளை நீங்கள் தனிமனிதனாக நின்று சேகரித்துள்ளீர்கள். உங்களுடைய இந்த முயற்சியை ஏன் எப்போது ஆரம்பித்தீர்கள்? இலங்கையில் இருக்கும்போதே உங்களுக்கு இந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டதா?

இலங்கையில் இருக்கும்போதே நான் நூல்களை வாங்கிச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தேன். காலச் சூழல், எனது வாழ்க்கைச் சூழல் இனமுரண்பாட்டினால் எல்லாம் அழிந்துவிட்டன அழிவில் இருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட சிலநூல்களையும் இங்கு வந்தபின் சேகரித்த நூல்களையும் நான் வடிவமைத்துள்ளேன். பல நூல்களைத் தனிப்பட்ட முறையிலும் பதிப்புகங்கள் ஊடாகவும் வாங்கிச் சேகரித்தேன். அதனால் அவற்றைக் காட்சிப்படுத்தவும் ஆவணப்படுத்தவும் முடிந்திருக்கிறது.

இந்த நூல்களை ஆவணப்படுத்தியதன் நோக்கம் என்ன?

நீண்டகாலமாக எனக்கு நூலகக் கனவு இருந்தது. ஆனால் காலம் சரியாக ஒத்துழைக்க வில்லை. புலம்பெயர் சூழலில் ஈழத்தமிழர்களுக்கான ஒரு நூலகம் அமைய வேண்டும் என முயற்சி செய்தேன். அது எனக்குச் சாத்தியப்படவில்லை. இப்போதுள்ள நிலையில் நான் அடித்துக் கூறுவேன் எமக்கொரு தேசம் கிடைக்கும், அந்தத் தேசத்தில் ஈழத்தமிழருக்கான ஒரு நூலகம் அமைப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இன்னும் இருக்கிறது.

உங்களுடைய இந்தப் பணிக்கு எத்தகைய உதவிகளைப் பெறுகிறீர்கள்? யார் யார் உதவி செய்கிறார்கள்?

உதவி என்று நான் யாரையும் கேட்டதில்லை. எனது வாசிப்புக்காக எனது எழுத்துக்காக வாங்கப்படுகின்ற நூல்களைத்தான் நான் சேகரித்து வைத்துள்ளேன். காலச்சுவடு அல்லது பத்மநாப ஐயர் ஊடாக நான் நூல்களை வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தினூடாகப் பெறப்படுகின்ற நூல்களையும் மற்றும் இணையம் மற்றும் ஊடகம் மூலமாகத் தேர்ந்தெடுத்த நூல்களையும் வாங்குவதற்கு பத்மநாப ஐயர் போன்றவர்கள் எனக்கு உதவுகிறார்கள்.. இதைவிடப் பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையத்திலிருந்தும் நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.

உங்களுடைய நூல்கண்காட்சிக்கு வரும் வாசகர்கள் மனநிலை எப்படியாக இருக்கிறது?

குறைந்தது மூன்று லட்சம் மக்கள் இங்கு வாழ்கிறார்கள். விற்பனை இல்லாத ஒரு கண்காட்சியாகத்தான் நான் இதனை நடத்துகிறேன் நூல்கண்காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு நிறையவே ஆவலோடு வருகிறார்கள். படைப்பாளர்கள், வாசகர்கள் தாங்கள் தேடுகின்ற முயற்சியில் இந்தப் பலன் கிடைக்கிறதா என்று கேட்டால் அதற்குச் சாதகமான பதிலைத் தரமுடியவில்லை. சமகால எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்குவதற்கோ வாசிப்பதற்கோ தயக்கம் காட்டுகின்றனர். தமது நூல்கள் வெளிவரவேண்டும் என்று மட்டும் விருப்பம் காட்டுகின்ற எழுத்தாளர்கள் மத்தியில், வாசகர்கள் நிறையவே வாசிக்க விரும்புகிறார்கள். நூல்களைத் தேடுகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கைக்குரிய செய்தியை நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் நூல்களின் விநியோகம் அல்லது வாசகர்களைச் சென்றடைதல் சரியான முறையில் இருக்கிறதா?

அதிகமாக நூல்கள் தேவையானவர்கள் இணையங்கள் மூலமாகவும் நூலகங்கள் நூல்சாலைக்குச் சென்று வாங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். விடுமுறையில் செல்பவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள புத்தக சாலைகளில் நூல்களை வாங்கிக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள் அவ்வாறு வரும்போது கையில் ஒரு சிறு நூல் பொதியாவது இருக்கும். வாசகர்களுக்கு எங்கே கிடைக்கும் என்ற கேள்வி இருக்கும்போது இலங்கைக்கோ இந்தியாவுக்கோ வேறுநாடுகளுக்கோ செல்லும்போது நல்ல நூல்களைத் தேடுகிறார்கள். அரசியல் இலக்கியம் மட்டுமல்லாது குறைந்த பட்சம் இந்திய ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களது நூல்களையாவது தேடிவாங்கத்தான் செய்கிறார்கள். இலங்கையில் செங்கை ஆழியானின் நூல்களைப் பரவலாக வாசிப்பது போல இந்தியாவில் பாலகுமாரன், அகிலன், செல்வன் போன்றவர்களைத் தேடி வாசித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

தரமான இலக்கை நோக்கிப் புலம்பெயர் இலக்கியம் செல்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?

புலம்பெயர் இலக்கியம் நிச்சயமாக தரமான இலக்கிய நோக்கிச் செல்கிறது என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. புலம்பெயர் சூழலில் தரமான எழுத்தாளர்கள் முகிழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நிச்சயமாக புலம்பெயர் எழுத்துக்கள் தரமான இலக்கியத்தைத் தரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அப்படியான தேடல்கள், வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கிற தன்மை, சிறந்த பாத்திரங்களை உருவாக்குகின்ற எழுத்தாளர்கள் நம்மிடையே உருவாகிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

வாசகர்கள் படைப்பாளர்கள் அவர்களின் நினைவின் ஊடாக இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சி நினைத்தபோது வெளிவரும் என்ற வார்த்தையைத் தவிர்ந்து தரமான சஞ்சிகைகள் வருவதற்கு எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் உழைக்க வேண்டும் பதிப்பகங்கள், விநியோகத்தர்கள் அதற்கு உதவ வேண்டும் அதன் மூலம் ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் நல்ல சஞ்சிகைகள் வெளிவரவேண்டும். வாசகர்கள் குழுநிலை சாராது பரந்துபட்ட அளவில் வாங்கவும் வாசிக்கவும் இலக்கியம் வாசல்களைத் திறந்து கொண்டே இருக்கிறது; திறக்கும்.

எமது படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களைத் தருகின்ற சஞ்சிகைகளுடன் இணைய, வானொலி, பத்திரிகைகளும் தங்களைப் பதிவுசெய்துவருகின்றன.

பதிவுகள், வணக்கம் லண்டன், அவுஸ்திரேலியமுரசு, அக்கினிக்குஞ்சு, யாழ் இணையம், லங்காசிறி, தமிழ் ஓதேர்ஸ், வார்ப்பு, தேசம், ஊடறு, காற்றுவெளி, வளர்நிலா எனப் பல உண்டு.

பத்திரிகைகள் அதிகமாவே வெளிவந்துள்ளன. தமிழன், ஐரோப்பிய முரசு போன்றவற்றைத் தொடர்ந்து புதினம், அஞ்சல், நிருபம், லண்டன்சுடரொளி, காலலக்கதிர், மீட்சி, லண்டன் குரல், தென்றல், அருவி, வெளி, வெற்றிமணி, வானவில், தாயகம், தூறல், முகவரி, விளம்பரம்,

உதயம், உதயன், ஈழமுரசு, ஈழநாடு, நம்நாடு, வான்முரசு, சேவகன், பூங்கா, சுதந்திரன், தாயகம், வைகறை எனப் பலவற்றை சொல்லலாம்.

ந.கிரிதரன் தன் நண்பர்களுடன் இணைந்து குரல் என்கிற சஞ்சிகையை கொண்டுவந்தார். அவரே இன்று பதிவுகள் இணையத்தை நடத்துகிறார்.

ஈழநாடு, ஈழமுரசு, நம்நாடு போன்றன கனடா, பிரான்ஸ், அவுஸ்திரேலிய பதிப்புக்களாக வெளிவருகின்றமையையும், நம்நாடு நின்றுவிட்டதாகவும் அறிகிறோம்.

சஞ்சிகைகள் முடங்கிப்போவதற்கு காரணம் வாசகர் பரப்பு அதிகமில்லை. சஞ்சிகைகளும் தனி நபர் அல்லது குழுநிலை சார்ந்ததாக இருப்பதாலும் அவர்களின் நிதி நிலைமை ஆரோக்கியமாக இல்லாததாலும் நின்றுவிடுகின்றன. 'காலம்' இதழ் ஆனந்தவிகடன் சிறப்பு விருதினைப் பெற்றமையைப் பாராட்டவேண்டும். சில இதழ்கள், பத்திரிகைகள் விளம்பரங்களால் நிறைந்துள்ளதால் ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தை உள்வாங்குமா என்பது காலம் சொல்லவேண்டும். இதழியல் பயிற்சி, அனுபவம் பெற்றவர்களும் ஊடகங்களில் கால் பதித்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. சிவநேசச்செல்வன், திருச்செல்வம், இராஜகோபால், மாலி போன்றோரைச் சொல்லலாம்.

மேலும் அவ்வப்போது இலக்கியப்படைப்புகளைத் தாங்கிப் பருவ இதழ்களாகக் கூர், யாதும் போன்ற இதழ்களும் வருகின்றமையும் பல படைப்புக்கள் பதிவு பெறுகின்றமையும் போற்றத்தக்கது.

2014 நவம்பர் ஞானம் (இதழ் ௨௨.175)

வணக்கம். தாங்கள் புலம்பெயர்ந்து பிரித்தானியா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்த அனுபவம் உள்ளவர். எமது கலாசாரத்தைப் பேணுவதற்கு புலம்பெயர் நாடுகளில் நம்மவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் பற்றி ஒரு சிறிய அறிமுகத்தைக் கூறுங்கள்.

தமிழர்களாகிய நாம் இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் குடியேறி வாழ்கிறோம். நாம் வாழும் இடங்களில் எமது கலாசாரம் அழிந்துவிடாது பாதுகாக்க எம்மவர் எடுக்கும் முயற்சிகள் பல. இந்துக் கோயில்கள் அமைத்து நிர்வாகத் திறமையுடன் நடத்தி வருகிறார்கள். தமிழ் மொழியை எமது வாரிசுகள் இழந்துவிடக்கூடாது எனத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள், அது மட்டுமா கருத்தரங்குகள், விவாத மேடைகள், தமிழ் நூல் வெளியீடுகள் என எமது கலாசாரம் வளர எடுக்கப்படும் முயற்சிகள் பல.

கலைகளிலே சிறந்து விளங்கிய சமூகம் நாம். எமது பாரம்பரிய லலித கலைகளான இசை நாட்டியத்தைக் கற்பிப்பதற்குப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே போதியளவு வசதிகள் உள்ளன.

தாங்கள் ஒரு பரத நாட்டியக்கலைஞர். புலம்பெயர் நாடுகளில் பரதநாட்டியத்தைக் கற்பித்தும் வருகிறீர்கள். முதலில், பரதம் அதன் தோற்றம் - பரம்பல் பற்றிய சிறு அறிமுகத்தைத் தாருங்கள்.

பரதம் ஓர் இந்திய ஆடற்கலை. தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களிலே ஆடிய தேவதாசிகளின் ஆடலில் இருந்தே பரிணமித்தது பரதம். ஆனால் இன்று பரதநாட்டியம் என்ற நளினமான ஆடல் உலகம்பூராவும் பிரபலமான சாஸ்திரிய ஆடற்கலையாகியுள்ளது. இன்று பரதநாட்டியம் தமிழரின் ஆடல்கலை மட்டுமல்ல, இந்தியக் கண்டத்தின் ஆடலாகவும் மாறியுள்ளது. 50களில் இருந்து தமிழரின் பரதக்கலை குஜராத்திலே ஆடப்பட்டுவருகிறது. இங்கு பரதம் குஜராத்தியரின் கலாசாரத்திற்கு ஏற்ப மாறியுள்ளது. அங்கு குடிபுகுந்த சிறந்த நட்புவனார்கள் குஜராத்தி மொழியுடன் பரதத்தை மிக மிக அழகாக இணைத்துள்ளனர். குஜராத் பல்கலைக்கழகத்தில் பரதநாட்டியத்திற்கான பட்டப் படிப்பு பாடமாக உள்ளது. டெல்லியின் தலைநகரில் ஹிந்தி மொழியில் பரதம். சினிமா நகரான (பாம்பே) மும்பையிலும் பரதம். 60,70 வருடங்களாக பரதநாட்டியம் தமிழரின் பாரம்பரியக் கலையின் விருத்தியே இது என நாம் கொள்ளவேண்டும். சிங்களத்திலும் பரதத்தைக் காண்கிறோம் அல்லவா. தமிழகத்தின் அண்டை மாநிலங்களான ஆந்திரம் (தெலுங்கு) கர்நாடகம், கேரளம் (மலையாளம்) அத்தனை மொழியும் இணைந்தே தமிழக கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரிகளும், நாட்டிய கச்சேரிகளும் தமிழகத்தில் நடைபெறுகின்றன. மொழி வேறுபாடு உணராது மக்கள் இதை ரசித்து வருகிறார்கள்.

சந்திப்பு: கலாயுஷணம் ஞானம் ஞானசேகரன்

தாங்கள் இலங்கையில் இருந்த காலத்திலே பல பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியவர். வெளி நாடுகளில் உள்ள ரசிகர்களில் இருந்து நமது நாட்டு ரசிகர்கள் எவ்வாறு வேறுபடுகிறார்கள் என நீங்கள் கருதுகின்றீர்கள்?

இலங்கையில் வேறுபட்ட மொழியை இரசிக்கமுடியாத கூட்டத்தினரே உள்ளனர். அதனால் இலங்கையில் நாட்டியம் ஆடவோ, இசைக்கச்சேரி நடத்தவோ வேண்டுமானால் தனித் தமிழில் அமைந்தால்தான் இரசிப்பார்கள்.

மேற்கத்திய நாடுகளில் பரதத்தின் பரம்பல் எவ்வாறு ஆரம்பித்தது?

மேற்கத்திய நாடுகளுக்குத் தொழில் பார்ப்பதற்காக இந்தியரும் இலங்கையரும் புலம் பெயர்ந்தனர். புலம்பெயர்ந்த தமது கணவருடன் இணைந்து சென்ற மனைவியர், நாட்டியம் கற்று தேர்ந்தவர்களாக இருந்தமையால் தம்போன்றே சொந்த நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்களின் பிறருக்குப் பரதம் கற்பிக்க ஆரம்பித்தனர். இவர்களில் முதலில் குடியேறியவர்கள் இந்தியரே. இவர்களை அடுத்தே இலங்கைத் தமிழர்கள் குடியேறினார்கள். 40,50 வருடங்களாக பரதநாட்டியம் மேற்குநாடுகளில் இவர்களால் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

தாங்கள் பிரித்தானியாவுக்கு முதலில் சென்றீர்கள். அங்கு எவ்வாறு உங்களது அறிமுகம் அமைந்தது?

நான் என் கணவருடன் 1968 இல் பிரித்தானியா சென்றேன். நாம் வாழ்ந்தது 'ஸ்கொட்லாந்தின் கிளாஸ்கோ' என்ற பகுதியில். நாட்டியத்தை ஆடுபவள் என்றதனால் எனது கச்சேரியை கிளாஸ்கோ பல்கலைக்கழக நுண்கலை பகுதியில் ஒழுங்கு செய்தனர். அதைக் கண்ணுற்ற சில இந்தியர் என்னை அணுகித் தமது பிள்ளைகளுக்கு நாட்டியம் கற்றுத்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். எனது மாணவியராகச் சேர்ந்தவர்கள் வங்காளியர், பஞ்சாபியர், உத்தரபிரதேச ஹிந்திமொழி பேசுவோர். அபிநயம் அற்ற ஆடலான அலாரிப்பு, ஜதிஸ்வரம் போன்ற உருப்படிகள் மொழியின்றிக் கற்றுவிடலாம். அபிநயத்திற்கான பாடலுக்கு கிந்துஸ்தானி இசைக் கலைஞரின் உதவியை நாடினேன். வங்காளி மாணவியருக்கு வங்கத்தில் பிரபலமாக இருந்த ரவிந்திரநாத் தாகூரின் பாடல்கள் ரசிக்கும்படியாக அமைந்தன. ரவிந்திர சங்கீதத்துடன் தாகூரின் கீதாஞ்சலியின் சில பாடல்களுக்கும் அபிநயித்து ஆடினார்கள். அவரவர் புரிந்து ரசிக்கவேண்டுமானால் அவர் தாய்மொழிக்கு ஈடாகுமா? இது பரதத்தின் வளர்ச்சியா அல்லது நெகிழ்ச்சியா?

இந்திய ஆடற்கலைஞர் ஒருவர் இருப்பதை அறிந்த Scottish Ballet Academy என்னை அணுகி நாட்டியம் கற்றுத்தரும்படி அழைத்தனர். 3மாத வகுப்பு இந்திய நாட்டியம் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்காகவே நான் மேலோட்டமாக கற்றுக்கொடுத்தேன். உயரப் பாய்ந்தும் லாவகமாக ஆடும் Ballet நடனத்தை கற்றவர் எமது அடவுகளை ஆடும்போது அதில் ஒரு தனி மெருகைக் கண்டேன். இன்று எமது இந்திய இலங்கைப் பெண்கள் ஒரு சிலர் Ballet கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அத்துடன் பரதநாட்டியமும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவர்கள் பரதம் ஆடும்போது பவே நடனத்தைப்பெற்ற பயிற்சியின் மெருகைக் காணமுடிகிறது. எமது பரதநாட்டியம் இவர்கள் மூலம் புது மெருகு பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தங்களது பரதம் தொடர்பான அவுஸ்திரேலிய அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்

Australia வில் நாட்டிய வகுப்புகளை என்போன்றே பலர் நடத்தி வருகிறார்கள். பல்லின மக்களும் பழக வருவதால் நாளாந்தம் பாடம் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெறும். மொழியின் அர்த்தம் புரிந்தால்தான் உள்ளத்திலே உணர்ந்து அபிநயிக்க முடியும். முயன்றால் முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. பல தடவைகள் பாடலின் அர்த்தத்தைக் கூறி ஆசிரியரே அபிநயிக்கும்போது திறமைசாலியான மாணவியர் அபாரமாக உணர்ச்சியைக் கொட்டி ஆடிவிடுவார்கள். வார்த்தைக்கு வார்த்தை அர்த்தம் புரிந்தே ஆடுகிறார்கள். ஹிந்தி பேசும் இருசகோதரிகளான கவிதா, கிருத்திகா இருவரும் குற்றாலக் குறவஞ்சியைத் தமிழ்ச் சபையில் ஆடியபோது, பலர் அவர்களிடம் போய் அவர்களைத் தமிழராகக் கருதி, நல்லாக ஆடினீர்கள் எனத் தமிழில் கூறிப் பாராட்டுவதையும்

அவதானித்தேன். பாரதியாரின் 'நல்லகாலம் வருகுது நல்லகாலம் வருகுது' என்ற பாடலுக்கு எனது மகன் அமிழ்தனுடன் ஹிந்தி பேசும் மாணவியர் இணைந்து ஆடியபொழுது பலரின் பாராட்டையும் பெற்றார்கள். மொழியைப் புரிந்து ஆடவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆடும் திறமையும் இருந்துவிட்டால் அற்புதக் கலையான பரதம் எம்மை ஆட்கொண்டுவிடும்.

மொழியைப் புரிந்துகொண்டால் மட்டும் போதுமானதா? பரதத்தின் கலாசாரப் பின்னணியை அதிலே பொதிந்துள்ள தெய்வீகத்தை உணரவேண்டாமா?

சரியாகச் சொன்னீர்கள்; பரதத்தைக் கற்றுத் திறமைபெற மொழியை உணர்ந்தால்மட்டும் போதாது, கலாசாரப் பின்னணியை அறிந்து இரசிக்கும் மனோபாவத்துடன் இந்து மதத்தையும் புரிந்திருத்தல் வேண்டும். பரதநாட்டியத்தின் பின்னணி இவற்றிலே தங்கி உள்ளது. பிற மதத்தவர் ஆடும்போதும் இந்து மதத்தைப் பற்றிய புரிந்துணர்தல் வேண்டும். எனது கிறிஸ்தவ தமிழ் மாணவி Anita Eristy முருகா முருகா' என ஆடியதைப் பார்த்த ஒரு முருகபக்தர் என்னிடம் கூறினார், கத்தோலிக்கப் பெண் ஆனாலும் 'முருகா முருகா' என எம்மை உருகவைத்துவிட்டாளே என்றார். Anitaவை சிட்னி முருகன் ஆலயத்திற்கு அழைத்துப்போய் பூஜை திருவிழாக்கள் எல்லாம் காண்பித்தேன். கலாசாரம் என்பது என்ன எனத் தெரியாது ஆடிவிட முடியாது.

அதே சமயம் யேசுநாதரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைப் பிறப்பில் இருந்து உயிர்த்தெழுதல் வரை நாட்டிய நாடகமாகத் தயாரித்தேன். இதற்காக நான் 6 மாதங்களாக நூல்களைப் படிப்பதிலும் ஆய்வதிலும் ஈடுபட்டேன். பல கத்தோலிக்க நண்பர்கள், கத்தோலிக்க மதத்தலைவரின் ஆலோசனை வேண்டுமா எனக் கேட்டனர். மறுத்துவிட்டேன். நானாக உணரும்வரை நான் நாட்டிய நாடகம் தயாரிக்க தகுதியற்றவளே என்பதே என்கருத்து. தயாரித்து வெற்றியும் பெற்றேன். கத்தோலிக்க ஒன்றியத்திற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டு அவர்கள் சபையில் மேடை ஏறியது. பலர் அழுதுவிட்டார்கள் நாட்டிய நாடகம் நடைபெறும்போது நான் மட்டும் உணர்ந்தால் போதுமா, மேரிமாதாவாக நடித்த பெண் ஒத்திகையின்போது யேசுநாதரின் பாதத்தைத் தன் தலை முடியால் சுத்தம் செய்யும்போது கண் கலங்கினாள். மேரி, இறந்த யேசுநாதரின் உடலை மடியில் போட்டு கதற உடலைச் சுற்றிவந்து மார்அடித்த பெண்கள் நிஜமாகவே அழுதனர். இத்தனையும் அவர்கள் புரிந்து உணர்ந்ததால் ஏற்பட்டது. இதை நடித்தவர்கள் இந்து பாரம்பரியத்திலே பிறந்து வளர்ந்த மாணவியரே. இவை யாவற்றையும் நான் கூறக் காரணம் பலமொழிகளை பேசலாம் ஆனால் மனிதர் உணர்வுகள் ஒன்றே. இந்த நாட்டிய நாடகமும் சிட்னியிலேயே நடந்தேறியது. இங்கு பரதநாட்டியம் உன்னத நிலையில் வளர்ந்த வண்ணமே உள்ளது. புலம் பெயர்ந்த நடனத்தால் எமது கலையான பரதநாட்டியம் ஓங்கி வளர்வதை அவதானிக்கலாம்.

மேற்கத்திய நாட்டியக் கலைஞர்களின் பரத நாட்டிய ஆர்வம் எத்தகையது?

மனிதன் தான் வாழும்சூழலால் தாக்கப்படுபவன். கலை மனித உணர்வுகளின் நாடியாகப் பிறப்பது. புதிய சூழலிலே நாட்டியம் ஆடும் மாணவியர் இரசிக்கும்படியாக எமது பாரம்பரியத்தில் இல்லாத சில புதிய கதைகளும் நாட்டியமாக்கப்படும். ஷேக்ஸ்பியரின் Romiyu Juliyat இவர்களிடம் பிரபலமான கதை. Sleeping Beauty பிரபலமான கதை. இவையாவும் மேற்கத்திய தாக்கத்தால் நாட்டிய நாடகமாக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். பரதம் எவ்வாறு வட இந்தியர்களின் மொழிக்கு வளைந்து கொடுத்து அவர்கள் கலையாக மாறியதோ, அதேபோன்றே புதிய சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றம் காணாவிட்டால் நிலைத்துநிற்க முடியாது. இந்திய கலையில் ஆர்வங்கொண்ட மேற்கத்தியர் நாட்டியத்தை முறையாக மேற்கு நாடுகளில் வாழும் எம்மவரிடம் கற்றுத் தமிழகம் சென்று மேலும் அங்கு இருக்கும் சிறந்த ஆசிரியர்களிடம் கற்று, முறையாகக் கச்சேரிகளும் செய்துவருகிறார்கள். தமிழக பரதநாட்டிய வகுப்புகளிலே மேற்கத்திய வெள்ளை நிறப் பெண்களைக் காணமுடியும். இவ்வாறு தமிழகம் செல்வோர் பரதநாட்டியத்தை மட்டுமல்ல இந்திய கலாசாரம் இந்துமத தத்துவங்களையும் அறிய விரும்புகிறார்கள்.

ஆடற்கலை வளர்ச்சிக்கு மேற்கத்திய தேசத்தவர்களின் பங்களிப்பு எத்தகையது?

நலிந்து அழிந்து விடுமோ என்ற நிலையில் இருந்த தமிழர்களின் அழகிய ஆடற்கலைக்கு புத்துயிர் கொடுத்தவர்களில் ஒருசாரார் மேற்கத்தியரே. இந்திய தத்துவங்கள், இலக்கியம், அறிவுத்துறை போன்றவற்றில் ஆர்வம்கொண்ட மேற்கத்தியர் பலர் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து இந்திய அறிவுச் செல்வங்களை ஆராயப்புகுந்தனர். அதன் தாக்கமாக இந்திய சிற்பக் கட்டடக் கலை பற்றி எழுதியும் வந்தனர். இந்தியரின் அழகுச் செல்வமான ஆடற்கலையை அறிந்துகொள்ள முதன்முதலில் ஆர்வம் காட்டியவர் ருத் டேனிஸ் எனும் அமெரிக்க நங்கையே. இந்திய கலாசாரத்திலும் கலைகளிலும் ஆர்வம்கொண்ட ருத் டேனிஸ் 1904 இல் ராதா எனும் பெயரில் ஒரு நாட்டிய நாடகத்தைத் தயாரித்தார். இது பெரும் வெற்றியாக அமைந்தது. அதை அடுத்து பல இந்தியப் பின்னணியைக்கொண்ட நாட்டிய நாடகங்களைத் தயாரித்து வெற்றிகண்டார். 1925இல் தனது கணவரான ரெட் ஷோனுடன் இந்தியா வந்து, இந்தியக் கலைஞர் அறிஞர் மத்தியில் இந்திய ஆடற்கலை பற்றி புதிய விழிப்பை ஏற்படுத்தினார். மீண்டும் நாடு திரும்பியவர் 'சிவ நடனம்' என்ற நாட்டியத்தை தனது கணவனான ரெட் ஷோனை ஆடவைத்து பல மேடைகளில் மேடை ஏற்றினார்.

ருத் டேனிசை அடுத்து உலகப்புக்கும் பெற்ற ரஷ்ய பிலே கலைஞர் 1922 இந்தியா வந்தார். தான் கேள்விப்பட்ட நளிமான ஆடற்கலையை இந்தியாவில் அன்று காணமுடியவில்லை எனக் கவலைப்பட்டார். அன்று பரதம் தனது பொலிவை இழந்து நலிந்து போய்க்கொண்டிருந்த காலம். பவலோவா அம்மையார் தான் பார்க்க முடிந்தவற்றை வைத்து கிருஷ்ணா ராதா என்ற நாட்டியத்தைத் தயாரித்து வெற்றி பெற்றார். தன்னுடன் ஆடுவதற்கு உதயஷங்கரை அழைத்தார். இவ்வாறே இந்தியப் புகழ்பெற்ற நாட்டியக் கலைஞரான உதயஷங்கர் உருவானார்.

உதயஷங்கர் London இலேயே தங்கி தொழில் முறையில் நாட்டியக் கொம்பனி நடாத்தினார். மேதைத் துணிவுடன் பல ஆடல் வகைகளைக் கலந்து நாட்டிய நாடகங்கள் உருவாக்கினார். பரதம், மணிப்பூரி, கதக், கதகளி நடனங்களை இணைத்து இவரது குழு நாட்டியங்களை நடாத்திவந்தது. இது ஷங்கர்பாணி எனவும் வர்ணிக்கப்பட்டது. இவர் நாட்டியங்களில் மிகப் பிரபலமானது 'உழைக்கும் யந்திரம்'. மனித சமுதாயத்திற்கும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் உள்ள முரண்பாட்டைக் காட்டும்வண்ணம் 1934 உழைக்கும் யந்திரம் என்ற நாட்டிய நாடகத்தைத் தயாரித்தார்.

ருத் டேனிஸ், அம்மையாரை அடுத்து கீழைத்தேயக் கலைகளில் மோகம் கொண்டவர் லா.மேரி எனும் அமெரிக்கப் பெண். 1936 தமிழகம் வந்து பாபநாசம் வேலுப்பிள்ளையிடமும் மயிலாப்பூர் கௌரி அம்மாவிடமும் நாட்டியம் கற்றார். இவர் தன்னுடன் இணைந்து ஆட ராம் கோபாலை அழைத்தார். இவ்வாறே பிரபல நாட்டியக் கலைஞரான ராம்கோபால் உருவானார். இவர்களை அடுத்து வந்த அமெரிக்க நங்கை ராகினி தேவி ஆவார். இவரே பரதநாட்டியத்தை முழுமையாகக் கற்று தேறிய நங்கை. இவருடன் இணைந்து ஆடியவரே கோபிநாத் என்ற இந்தியக் கலைஞர்.

வடமொழியில் கிடைத்த நாட்டிய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பரதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்து வழிகாட்டியாகவும் இருந்தவரும் ஒரு பிறநாட்டவரே 1917 இல் நந்திகேஸ்வரரின் 'அபினய தர்பணம்' எனும் நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து "Mirror of Gesture" என மகுடம் இட்டவர் ஆனந்த கென்னிஷ் குமாரசுவாமி ஆவார்.

இன்று கலாஷேத்திரா எனப் பிரபலமாக விளங்கும் கலைக் கல்லூரியை நிறுவியவர் ருக்மணி தேவி அருண்டேல். Dr. ஜோஜ் அருண்டேல் என்ற மேற்கத்தியரைத் தனது 16 வயதில் 1902இல் மணந்தார். Dr. ஜோஜ் அருண்டேலுடன் பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தவர் ருக்மணியே. Australia சென்றபோது, பிரபல ரஷ்ய நாட்டிய நங்கை அன்னை பவலோவாவின் நாட்டியக் குழுவின் முதன்மை ஆடற்கலைஞரான Eleo Nordi யிடம் ருக்மணியேவி Ballet நடனம் கற்று ஆடியவரே. இவர் Ballet நடன உடை தரித்து ஆடிய படம் இன்றும் மெல்போன் மொனாஷ் பல்கலைக்கழகப் பழமையான படங்களின் பாதுகாப்பு

கோப்பில் உண்டு. Anna Pavalova அம்மையார் தமிழரின் நடனத்தில் ஆர்வம் கொண்டு 1922 இல் இந்தியா சென்றவர் அல்லவா. இவர் ருக்மணி தேவியிடம் இந்தியா சென்று அவரது பாரம்பரிய நடனத்தைக் கற்றக்கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தினார். அதன்பிரகாரம் அவர் பரதத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்த E.கிருஷ்ண ஐயரின் உதவியுடன் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடமும் மயிலாப்பூர் கௌரி அம்மாவிடமும் அரங்கேறினார். அதன்பின் கலாவேஷத்திர என்ற கலைக் கல்லூரியையும் நிறுவினார். அதுவரை தனிப்பட்ட குழுக்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட்ட பரதம், கல்லூரிப் பாடத்திட்டமாக மாற்றப்பட்டது. தவிர, பிற நாட்டு மாணவிகள் தங்கிப் படிக்க வசதியும் செய்யப்பட்டது. இலங்கை, மலேஷியா போன்ற பிறநாட்டு மாணவ மாணவியரும் இந்த வசதியைப் பயன்படுத்தினர்.

பெரும்பாலும் பெண்களே ஆரும் இந்தப் பரத நாட்டியத்தில், ஏன் மேற்கத்திய நாட்டிய தாரகைகள் தங்களோடு ஆண்களை இணைத்துக்கொண்டு ஆடுவற்கு முற்பட்டார்கள் எனக் கருதுகிறீர்கள்?

பிற நாட்டில் இருந்து வந்து நாட்டியம் கற்ற மேற்கத்தியப் பெண்கள், ஆண் ஆடல் கலைஞரை தம்முடன் ஆட அழைத்தமைக்குக் காரணம், மேலை நாட்டவர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து ஆடுவதே அழகெனக் கருதுபவர். தனியொரு பெண் ஆடுவது அவர்கள் நாட்டியத்தில் சோபை பெறாது. எப்போதுமே ஆண் பெண் இணைந்து ஆடுவதே முறை எனக் கருதுபவர். உதயஷங்கர், ராம் கோபால் ஏற்படுத்திய தாக்கம், தனி ஒரு பெண் ஆடும் பரதத்தை ஆண்களும் ஆடப் புகுந்தது. இன்று பல ஆண்கள் நடனத்தைத் தொழில் முறையில் ஆடி வருகிறார்கள். மேற்கு நாடுகளுக்குச் சென்று நாட்டியக் கொம்பனிகளுடனும் இணைந்து ஆடிவருகிறார்கள்.

மேற்கத்திய ரசிகர்கள் பரதநாட்டியத்தை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள்?

எமது பரதத்தை பார்க்கும் மேற்கத்தியோர் எமது உயர்ந்த பாரம்பரியக் கலையை வியப்புடன் நோக்குகிறார்கள். அவர்கட்கு எம்மீதும் எமது கலைமீதும் ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தனி ஒருவன் ஆடும் முன்னீளக் கச்சேரி உலகின் வேறு எந்தப்பகுதியிலும் காணமுடியாத விந்தை. இதற்கான பயிற்சி இறுதியில் சபையோர் சலிக்காது கட்டுக்கோப்பாக அமைக்கப்பட்ட கச்சேரி அமைப்பு இவை மேற்கத்தியரை வியக்கவைக்கும் அம்சம். மேற்கத்தியக் கலைஞர் கலா விமர்சகரிடம் 'எமது ஆடல் புரிந்ததா? இரசித்தீர்களா' எனக் கேட்டால் அவர்கள் பதிலே 'கோபம், கவலை, மகிழ்ச்சி, வியப்பு அத்தனையும் மாறிமாறி தோன்றும் அழகு இதை புரிய மொழி தேவையா? என்பதே. ஒட்டுமொத்தமாக பரதம் அவர்கட்கு மகிழ்வூட்டும் வியத்தகு கலையாக உள்ளது.

நிறைவாக, புலம்பெயர் நாடுகளில் இன்று பரதம் கற்பிக்கும் ஆசிரியைகளுக்குத் தாங்கள் கூறும் ஆலோசனை யாது?

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் கணிசமானவர்கள் நாட்டியத்தைச் சிரத்தையுடன் கற்றுவருகிறார்கள். அங்கு வாழும் இளம் தலைமுறையினருக்குப் பரதத்தைக் கற்பது வெறும் அழகுக் கலையைக் கற்பதல்ல, அவர்கட்கு எமது பாரம்பரியத்தைக் கலாசாரத்தைப் புரிந்து உணர இது வழிவகுக்கிறது. இளைய தலைமுறை நாட்டிய ஆசிரியர்கள் இதனை உணர்ந்து செயல்படவேண்டும்.

2014 நவம்பர் சூனம் (ஆந் 08.175)

**ஞானம் ஆசிரியர்
தி. ஞானசேகரன்**

ஞானம் 175 ஆவது இதழை புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக 975க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் பெருந்தொகுதியாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளீர்கள். மகிழ்ச்சி; ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பின்புலம்பற்றிய உங்களது பார்வை எத்தகையது?

போர் இடம்பெறும் வேளையில் உள்நாட்டில் இருப்பது தமது உயிர்ப் பாதுகாப்பிற்கு ஏற்றதல்ல என்று அஞ்சிப் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சிதறுண்டு சென்றவர்கள் தமது நாட்டினைப் பிரிந்து சென்ற ஏக்கத்தினையும் சென்றடைந்த நாடுகளில் தமக்கு ஏற்பட்ட அல்லல் நிறைந்த அனுபவங்களையும் பதிவுசெய்யும் இலக்கியங்கள் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டன. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஹிட்லரின் நாசிப்படைகள் ஜேர்மனியில் மேற்கொண்ட யூத இன அழிப்புக் காரணமாக யூதர்கள் தமது உயிரைக் காப்பாற்ற உலக நாடுகள் பலவற்றிற்கும் சிதறிப்போனார்கள். தங்களின் அடையாளத்தை மீட்கவும் தங்களுக்கு ஒரு தேசம் இல்லையென்றும் பேசிய அந்தப்பின்னணியைக் குறிக்கும் சொல்லாக Diaspora என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழில் இதனைப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்கிறோம்.

நமது நாட்டில் நடந்த உள்நாட்டுப் போர்காரணமாக 1980 களுக்குப் பின்னர் இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் பலவேறு நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார்கள். இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்களில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த இவர்கள் வடக்கு கிழக்கை அடையாளமாகக் காட்டாது தமது இன அடையாளமாகிய 'தமிழர்' என்பதை அதிகம் முதன்மைப்படுத்தினர். இதன் காரணமாகத்தான் 80களின் பின்னரான Tamils Diaspora என்பது அதிகம் இனத்துவ அடையாளம் (Ethnic Identity) கொண்டதாக அவதானிப்புப் பெறுகிறது. நாடற்றவன் என்ற நிலையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தம்மை இலங்கையராக இனங்காட்டாது தமிழர்களாக அடையாளப்படுத்த முனைந்தமை முக்கியமான ஒரு விடயமாகும். இவர்கள் தமது அலைவு உழல்வு அனுபவங்களை இலக்கியமாக்கினார்கள். அவ்விலக்கியங்களே புலம்பெயர் இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

**தினக்குரல் சார்பாக நேர்காணல்வர்:
புலோவியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்**

ஞானம் 150 ஆவது இதழை ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக சுமார் 600 பக்கங்களில் முன்னர் நீங்கள் வெளிக்கொணர்ந்தீர்கள். அந்த இதழும் போரோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைக் கொண்டிருந்தது. புலம்பெயர் இலக்கியமும் போரோடு சம்பந்தப்பட்டதாகக் கூறுகிறீர்கள். அவ்வாறெனில் இப்படியாக இருவேறு சிறப்பிதழ்களாகக் கொண்டு வரவேண்டிய தேவை என்ன?

போர் இலக்கியம் என்பதும் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பதும் வெவ்வேறானவை. போர் இலக்கியம் என்பது போர் நிகழ்ந்த சூழலில் இடம்பெற்ற களநிலவரங்கள் தொடர்பான உண்மை நிகழ்வுகளின் பதிவுகள். போர் இலக்கியம் என்ற தனியான பகுப்புமுறை முதலாம் உலகமகா யுத்தத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகியது. முதலாம் உலகமகா யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட அமெரிக்க, பிரித்தானிய போர்வீரர்கள் தமது அனுபவங்களை இலக்கியமாக்கினர். அவை போர் இலக்கியம் (War Literature) என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. போர்ச்சூழலில் இடம்பெற்ற முக்கிய விடயங்கள் போர்இலக்கியங்கள் மூலமே வெளிக்கொணரப்படுகின்றன. போர் இலக்கியத்தின் முக்கிய பரிமாணம் அவை போரின் சாட்சியங்களாக அமைவதுதான். அவை போர் நிலைமைகளை கள - நிலவரங்களை வெளியுலகிற்குத் தெரியப்படுத்தி உலகின் மனச்சாட்சியைத் தட்டி எழுப்புவதுதான். இன்னொரு வகையில் கூறுவதானால் போர் இலக்கியம் போர் நடைபெற்ற நாட்டிலும் புலம்பெயர் இலக்கியம் போரின் காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் சென்றடைந்த நாடுகளிலும் தோன்றுபவை.

ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரைப் பாவித்துள்ளீர்கள். வெறுமனே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றே குறிப்பிட்டிருக்கலாம் அல்லவா?

தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு தமிழகத்திலிருந்தும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பலவேறு காரணங்களால் நிகழ்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களையும் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று சிலர் கூறத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது தொடர்பான சில மாநாடுகளும் நடந்தேறியுள்ளன. உண்மையில் ஆங்கிலத்தில் Diaspora Literature என்ற பதம் போரினால் சிதறுண்டு போனவர்கள் படைக்கும் இலக்கியம் என்பதைத்தான் குறிக்கும். ஈழத் தமிழர்களே போரினால் சிதறுண்டுபோனார்கள், இலக்கியம் படைத்தார்கள். இதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையிலேயே ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டது. இன்னுமொரு முக்கியமான விடயம் ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர் இலக்கியம்தான் அரசியல், சமூக பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளோடு தொடர்புபட்டு இருந்தது.

அவ்வாறெனில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றொருவகை இலக்கியத்தை ஈழத்தமிழர்கள்தான் தமிழுக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள் எனக் கொள்ளலாமா?

நிச்சயமாக, தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் மட்டுமே போரைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்தே இவ்வகையான இலக்கியங்கள் வெளிவரமுடியும்.

தமிழ் இலக்கியமானது சங்ககாலம் முதல் காலச்சூழலுக்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் வகைமை, வடிவம், பாடுபொருள், வெளியீட்டு முறைமை போன்றவற்றில் மாற்றம் கொண்டு வளம்பெற்று வந்துள்ளது. அந்த வகையில் பார்க்கும்போது நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈழத்தமிழர்கள் போர் இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் என்னும் இரு இலக்கிய வகைமையினை தமிழுக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாகக் கூறுவதானால் தலித் இலக்கியம், பெண்ணியம் போன்ற இலக்கிய வகைமைகள் தமிழுக்கு வந்தது போன்று இந்த இருவகை இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு ஈழத்தமிழர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் நீட்சியாகக் கொள்ளலாமா?

80 களுக்குப் பின்னர் போர்காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்தவர்களில் 75 வீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இளைஞர்கள். அவர்களில் பலர் தமிழைத்தவிர வேறு எந்த மொழிகளும் தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். அவர்களது படைப்பிலக்கியங்களில் ஈழத்தமிழ் மொழிப் பிரயோகங்களே மேலோங்கிநின்றன. தமது பிரச்சினைகளைத் தமது பேச்சு மொழியிலேயே பதிவு

செய்தார்கள். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுப் பரப்பில் வேறெந்தக் காலத்திலும் இல்லாதவாறு பெருந்தொகையான இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தோன்றியது இக்காலகட்டத்திலேதான். பெருந்தொகையான இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தோன்றியதும் இக்கால கட்டத்திலேதான். இலக்கியப் படைப்பு முறைகளில் இலக்கண விதிமுறைகள் உடைக்கப்பட்டு உணர்வுகளுக்கு முக்கியம் கொடுக்கும் புதியவகை இலக்கியப் படைப்புமுறைகள் அறிமுகமாகின. எவ்வித சுய தணிக்கைகளுமின்றி சுதந்திரமாகப் புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகள் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் வெளியீட்டு முறைமைகளில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இந்த இலக்கியங்கள் ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் நீட்சியாகவே கொள்ளப்படவேண்டியவை. தமிழ் மொழி ஒரு பல்தேசிய மொழியாகக் கணிப்புப் பெறுவதற்கு புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இந்த இலக்கியங்கள் பற்றி நமது நாட்டில் பெரிதாகப் பேசப்படலோ கல்வி நிறுவன மட்டங்களில் பரந்தளவில் கவனிக்கப்படலோ இல்லை. இதற்கான காரணம் எதுவாக இருக்கலாம்?

உண்மையில், போர் தொடங்கிய காலகட்டத்திலிருந்து நமது நாட்டின் இலக்கியச் செல்நெறியில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. அது தமிழ்த் தேசிய உணர்வு சார்ந்ததாக இருந்தது. அதுசார்ந்த பல படைப்புகள் அவ்வப்போது வெளிவந்துகொண்டுதான் இருந்தன. ஆனால் அவற்றைப் 'போர் இலக்கியம்' என்றோ அல்லது புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றோ வகைப்படுத்திக் கூறுவது பற்றிய ஒரு தெளிவை பலர் கொண்டிருக்கவில்லை. வேறு சிலர் தாம் கொண்டிருந்த இலக்கியக் கருத்து நிலையிலிருந்து விடுபட்டு சமகால இலக்கியச் செல்நெறிக்குள் நுழைய விரும்பவில்லை. பலர் அரசாங்கத்துக்கு எதிரானவற்றைப் படைப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர். சிலர் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்து நின்று இலக்கியம் செய்தனர். பலருக்கு போர் இலக்கியம் அல்லது புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிப் பெயர் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதற்கு ஒருவகை மனத்தடை அல்லது தயக்கம் இருந்தது. அது உள்நாட்டுச் சூழ்நிலையில் ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரை முதுபெரும் எழுத்தாளரான எஸ். பொ. மெல்பேனில் இடம்பெற்ற இலக்கியக் கருத்தரங்கில் 1989ஆம் ஆண்டு முன்மொழிந்தார். புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தவர்களுக்கு எதையும் பேசக்கூடிய கருத்துச் சுதந்திரம் இருந்தது. அதன்பின்னரே அச்சொற்றொடர் புழக்கத்தில் வந்தது. 'போர் இலக்கியம்' என்ற சொற்றொடரை நானே முதலில் பிரக்கட்பூர்வமாக முன்மொழிந்தேன். ஆனால் போரின் களநிலவரங்களைப் பதிவுசெய்யும் இலக்கியவகையான போர் இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரைப் பாவிப்பதில் உள்நாட்டில் இருந்தோர் தயக்கம் கொண்டனர். இருப்பினும் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சிலர் அம்முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பேராசிரியர்களான மௌ. சித்திரலேகா, செ. யோகராசா ஆகியோரும் சு. குணேஸ்வரனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். நமது நாட்டில் போர் இலக்கியம் சார்ந்த முதலாவது கவிதையை எழுதியவர் பேராசிரியர் நு.:மான் என்பதும் இங்கு பதிவு செய்யப்பட வேண்டியது.

இப்போது வெளிக்கொணர்ந்த ஈழத்துப் புலம்பெயர் சிறப்பிதழின் உள்ளடக்க விடயங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்

புலம்பெயர் படைப்புக்களில் போர் காரணமாக நாட்டைவிட்டு வெளியேறியவர்களின் பயண அவலங்கள், தாயக நினைவு, புலம்பெயர் வாழ்வின் அவலம், கலாசாரக் கலப்பு மற்றும் முரண்பாடு, அகதிநிலை, நிறவாதம், புதிய சூழல்சார் வெளிப்பாடுகள், பெண்களின் விழிப்புணர்வு மற்றும் விடுதலை, அனைத்துலக நோக்கு, அரசியல் விமர்சனம் முதலியவற்றைப் பிரதான உள்ளடக்கக் கூறுகளாக அவதானிக்கமுடியும்.

இந்தச் சிறப்பிதழின் முன் அட்டைப் படத்தில் இலங்கை, உலக நாடுகளின் படங்கள், பனிப்புுகார், சில தமிழ் எழுத்துக்கள் போன்றவற்றைப் பார்க்கமுடிகிறது. இவை எதனைக் குறிக்கின்றன?

இந்த அட்டைப்படத்தின் மூலம் குறியீடாகச் சில விடயங்களைக் கூற முற்பட்டிருக்கிறோம். இலங்கைப் படத்தில் செம்மை வர்ணத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கும் இடங்கள் போர்நடந்த பகுதியைக் காட்டுகின்றன. இலங்கைப்படத்தின் மேலே வலப்பக்கத்தில் பஞ்சக்கூட்டம் சிதறுண்டு போவதைக் காண்கிறீர்கள். அது புலச்சிதறலின் அடையாளம். போர்நடந்த பகுதியிலிருந்து மக்கள் சிதறுண்டு போனார்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது. அடுத்தது, “வடவேங்கட தென்குமரி ஆயிடை நல்கூறும் தமிழ் உலகம்” என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறும் தமிழ் உலகம் இன்று பனிபடர்ந்த ஆறாம் திணைக்கு விரிவடைந்துள்ளதைக் காட்டுவதாக பனிமூட்டம் படர்ந்த உலகின் சிலபகுதிகள் குறிப்பாக ஈழத்தமிழர் புலம் பெயர்ந்த நாடுகள் காட்டப்படுகின்றன. இந்த நாடுகளின்மேல் சில தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன அவை புலம் பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் தமிழ்மொழியை எடுத்துச்சென்று பலதரப்பட்ட இலக்கியங்கள் படைத்தார்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது. மேலும் ‘ஸ்ரீ’ என்ற எழுத்தும் அங்கே காணப்படுகிறது. இந்த எழுத்து வடமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தது. அது போன்று புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து தமிழுக்கு கலை கலாசார விடயங்கள் மொழிப்பிரயோகங்கள் தமிழுக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதனைக் குறியீடாகக் கூறுகின்றது.

தாங்கள் கடந்த 15 வருடங்களாக ஞானம் சஞ்சிகையை நடத்தி வருகிறீர்கள். இந்தப் போர் இலக்கியம் மற்றும் புலம்பெயர் இலக்கியங்களை வெளியிடுவதில் தங்களது சஞ்சிகையின் பங்களிப்பு எத்தகையதாக இருந்தது?

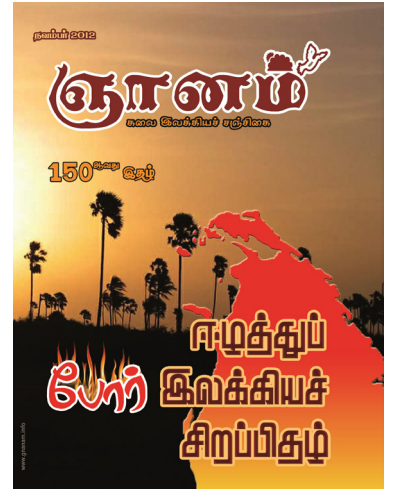
‘ஞானம்’ சஞ்சிகை ஈழத் தமிழினத்தின் உரிமைக்கான போர் உக்கிரம்பெற்று விளங்கிய காலகட்டத்தில், இதழியல்சார் தார்மீகக் கடமையுடன், தமிழினத்தின் இலக்கியக்குரலாக 2000ஆம் ஆண்டுமுதல் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஞானத்தின் முதலாவது இதழிலேயே புலம்பெயர் எழுத்தாளரான எஸ். பொ. வின் பேட்டி வெளியாகியிருந்தது. அந்தப் பேட்டியில் புலம்பெயர் இலக்கியமே இருபத்தேராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் என்ற அவரது கருத்துப் பற்றியும் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இதழின் பின்னட்டையில் போர் இலக்கியம் சார்ந்த ஒரு கவிதையை வெளியிட்டோம். இக்கால் அலி எழுதிய ‘பாய்த் தோணி’ என்ற அந்தக் கவிதையிலே எனது நினைவில் வரும் சில வரிகளை இங்கு கூறுவது போரிலக்கியத்தைப் பற்றிய புரிதலுக்கு உதவியாய் அமையும்.

“..

அிக்கரைக்குச் சென்று
அகதியாகச் சரி
நிம்மதியாய் வாழ்ந்திடாலாமென
தோணிக்கொரு
கொல்லாவைத் தேடினோம்
எம் பிரதேசக்காடுகளில்
அந்தக் கொல்லா மரக்கட்டைகளில்லை
படை முகாம்கள்தான் உள்ளன.

நீல நிறக்கடல்
சிவப்பு நிறக் குருதிக்கடலாய்
இரைகின்ற போது
கரைகின்றன கடற் காகக் கூட்டம்
கடலில் மிதக்கும் மீன்களை யல்ல
மனிதப் பிணங்களை உண்பதற்காய்!”

போர் இலக்கியம் என்பது களநிலவரங்களைக் கூறுவது. போரின் சாட்சியங்களாக அமைவது என்பதனை இக்கவிதை வரிகளிலே புரிந்திருப்பீர்கள். ஞானத்தின் ஒவ்வொரு இதழ்களிலும் போர் இலக்கியம் அல்லது புலம்பெயர் சார்ந்த கவிதையோ, சிறுகதையோ, கட்டுரையோ இடம்பெறுவதற்கு நாம் முன்னுரிமை அளித்தோம். ஏனெனில் ஈழத்தமிழரின் அரசியல் பிரச்சினை

தொடர்பாக வரும் இலக்கியங்களை உடனுக்குடன் பிரசுரிப்பதும் அதன்மூலம் இலக்கியத்தின் அரசியல் நிலைப்பாட்டைப் புலப்படுத்துவதும் அவசியம் என்று கருதினோம். ‘ஞானம்’ நம் இனத்திற்கு செய்ய வேண்டிய காலங்கருதிய சேவையாகவும் இதை உணர்ந்தோம். இப்போது நாம் வெளிக்கொணரும் இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியத் தொகுப்பில் உள்ள 85 சிறுகதைகளில் 26 புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளும் 125 கவிதைகளில் 13 புலம்பெயர் கவிஞர்களின் கவிதைகளும் முன்னர் ஞானத்தில் வெளிவந்தவை. இதிலிருந்து புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கான ஞானத்தின் தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை நீங்கள் அவதானிக்க முடியும்.

நீங்கள் குறிப்பிடும் இந்த போர் இலக்கியம் அல்லது புலம்பெயர் இலக்கியம் சார்ந்த படைப்புகளை வெளியிடுவதில் ஞானம் சஞ்சிகை அரசியல் நெருக்கடிகளை எதிர் கொள்ளவில்லையா?

‘காரணங்கள்’ என்ற தலைப்பில் ஞானத்தில் வெளியான பெனி எழுதிய கவிதை பாராளுமன்றத்தில் வாசித்துக் காட்டப்பட்டது. அது 2001 ஆம் ஆண்டு ‘ஹன்சாட்டில் பதிவாகியுள்ளது’. அந்தக்கவிதையின் வரிகள் சில இவ்வாறு அமையும்

“.....

கிருஷ்ணாந்தி - கோணேஸ்வரி

ரஜனி - சாரதாம்பாள்

ஹமாலிடா விஜித்தா

சிவமணி விஜிகலா - என

பட்டியல் நீள்கையில்

நாம் உண்மைகளை அடைக்காது

மௌனங்களால்

தேசம் எரிவதற்குத்

தீய்ந்து யோவதற்கும்

நீயும் நானும்

காரணம்தான் தோழா...”

என அந்தக்கவிதைகளின் வரிகள் நிறைவு பெறுகின்றன. இக்கவிதை ஞானம் ஜூன் 2001 பின்னட்டைக் கவிதையாகப் பிரசுரமாகியிருந்தது. நான் ஞானத்தில எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் காரசாரமாக இருந்தபோது, நண்பர்களால் அடக்கிவாசிக்கும்படி ஆலோசனை கூறப்படும் உள்ளேன்.

புலம்பெயர் இலக்கியமே இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் என்ற எஸ். பொ. அவர்களது கருத்து நிதர்சனமாகியுள்ளதா?

சர்வதேசம் தழுவிய புனைகதைகளை இன்று புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களே தமிழில் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றையே இன்று தமிழ்ப்புனைகதையுலகின் சிகரங்களாகப் பார்க்கும் தன்மையும் காணப்படுகிறது. இவ்வகை இலக்கியங்களில் பல்வேறு நாடுகள்சார் அனுபவ நிலைகள் தமிழுக்கு அறிமுகமாகின்றன. சமகாலத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு புதிய அனுபவப் பரிமாணங்களைத் தருகின்றன. தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் முக்கிய இதழ்கள் பலவும் இவ்வகை அனைத்துலக அனுபவப்படைப்புகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைக் காண்கிறோம். தமிழகத்தின் மூத்த விமர்சகர்களில் ஒருவரான வெங்கட் சாமிநாதன் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிக்குறிப்பிடுகையில், “உலகப்பரப்பு முழுவதையும் தமிழ் இலக்கியத்தின் கதைக்களமாக்கியது புலம்பெயர்ந்தோரின் காரியம்தான். அ. முத்துலிங்கம், பொ. கருணாகரமுர்த்தி, ப.சிங்காரம், ஜெயந்தி சங்கர், என இப்படி ஒரு நீண்ட அணி வகுப்பு முன் நிற்கிறது. இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்தியவர்கள் இவர்கள். பல வண்ணங்களும் வளமும் பரப்பும் சேர்த்தவர்கள் இவர்கள்” என்ற இவரது கூற்று இன்று புலம்பெயர் இலக்கியமே சர்வதேசத்

தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

இந்தத் தொகுப்புகளை நீங்கள் வெளிக்கொணர்ந்ததன் நோக்கம் என்னவாக இருந்தது?

இவ்விலக்கியங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தமிழரால் தமிழிலக்கியத்துக்கு வழங்கப்பட்ட இலக்கிய வகைமைகள். ஈழத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற இலக்கிய சஞ்சிகை என்ற நிலையில் இந்த வகை இலக்கியங்களைத் தொகுப்பாக்கித் தமிழ் உலகிற்கு அளிக்கவேண்டிய தார்மீகக் கடமை எமக்கிருப்பதாக உணர்ந்தோம். அதன் காரணமாகவே ஞானம் சஞ்சிகையின் 150ஆவது இதழை நாம் ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக வெளிக்கொணர்ந்தோம். தற்போது 175ஆவது இதழை ஈழத்துப் புலம்பெயர் இதழாக வெளிக்கொணர்கின்றோம்.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் தொகுக்கப்படல் வேண்டும். தொகுக்கப்படாத இலக்கியங்கள் காலவெள்ளத்தில் அழிந்து போகும். Anthology எனப்படும் இத்தொகுப்புத்துறை சங்ககாலம் தொடக்கம் சமகாலம்வரை தமிழில் இருந்துவருகிறது. 2000 ஆண்டு காலத்துக்கு முந்திய புறநானூறுப் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டதால்தான் நாம் அன்றைய தமிழரின் போர்பற்றி அறியமுடிகிறது.

இத்தகைய பாரம்பரியத்திலே தொகுக்கப்பட்டதுதான் 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்னும் இப்பாரிய தொகுப்பாகும்.

இத்தொகுப்பின் பயன்பாடுபற்றிக் கூறுங்கள்?

முதலாவதாக, ஈழத்தமிழன் தனது அடையாளத்தை மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் பனியுறையும் நாடுகளில் தக்கவைத்தான் என்பதற்கான அடையாளமாக இத்தொகுதி இருக்கும்.

இரண்டாவதாக, போர் காரணமாக ஈழத் தமிழரின் புலம்பெயர்வின் பின்னர் அவர்களிடமிருந்து வெளிவந்த ஆரம்பகால இலக்கியங்களிலிருந்து இற்றைவரையான இலக்கியங்கள்வரை வகைமாதிரியான படைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளதால் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய முழுமையான படைப்புகள் பரிமாணத்தை இவ்விதழ் காட்டி நிற்கும்.

மூன்றாவதாக, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தஞ்சம்கோரி பாதுகாப்பாக இருந்தார்கள் தொழில் செய்து பணம் சேர்த்தார்கள் என்ற வாய்பாடுகளுக்கு அப்பால் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் பெரும் பணிசெய்தார்கள் என்பதை இத் தொகுதி பறைசாற்றி நிற்கும்.

நான்காவதாக, புலம்பெயர் சந்ததியினர் எதிர்காலத்தில் வேற்றுமொழிச் சூழலில் வாழநேரிடுமெனினும் தமது மூதாதையரின் இலக்கிய வேர்களைத் தேடும்பொழுது அம்மூதாதையர்களின் இலக்கியச் சாட்சியமாக இத்தொகுதி காட்சியளிக்கும்.

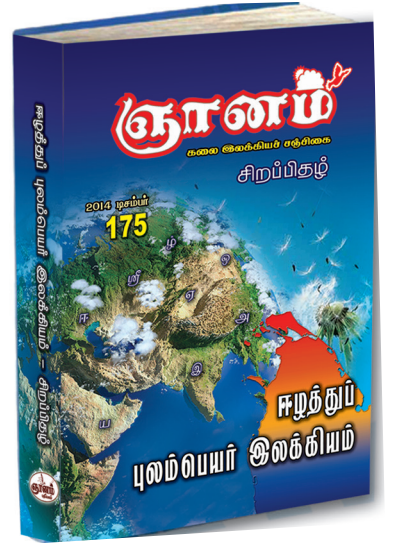
ஐந்தாவதாக இணையத்தில் தமிழும் இலக்கியமும் உலாவர புகலிடத்தமிழர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பை இத்தொகுதி கூறிநிற்கும்.

ஆறாவதாக தமிழர்களின் பன்முகக் கலாசாரத்தை, பிறகலாசாரங்களின் ஊடான தமிழின் ஊடாட்டத்தைக் இத்தொகுதி காட்டிநிற்கும்.

ஏழாவதாக எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்களின் இனவரைபை வரையத் தொடங்குவோருக்கு இலக்கிய மூலாதாரங்களில் ஒன்றாக இச்சிறப்பிதழ் அமையும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற தமிழ் இலக்கிய வகைமையினை அவர்கள் உருவாக்கினர் என்பதையும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்கு ஈழத்தமிழர் இலக்கிய ஒளி பாய்ச்சினர் என்பதையும் இவ்விதழ் வலுவாகக் காட்டிநிற்கும்.

இப்படிப் பல விடயங்களைக் கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்று வாசிப்புக் கலாசாரம் குறைந்து விட்டது என்பது பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இந்தப் பின்னணியில் இத்தகைய பெரும் தொகுப்புகளை வாசகர்கள் ஆற அமர இருந்து வாசிப்பார்களா?

இத்தகைய தொகுப்புகளைத் தேடி வாசிக்கும் ஒரு வாசகர் கூட்டத்தினர் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆய்வுத் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்துபவர்கள் பலர் தமிழர்வாழும் பல்வேறு நாடுகளில் இருக்கிறார்கள். முன்னர் நாம் வெளியிட்ட போர் இலக்கியம் என்ற தொகுப்பில் 500 பிரதிகளையே அச்சிட்டோம். ஆனால் அவையாவும் விற்றுத்தீர்ந்த நிலையில் மீள்பிரசுரம் செய்ய வேண்டிய தேவை எமக்கு ஏற்பட்டது. இன்றைய இயந்திர உலகில் வாசிப்பை 'மேய்ச்சலாக'க் கொள்பவர்களே அதிகம் என்பதை நாம் அறிவோம். அத்தகையவர்கள் இத்தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு படைப்புகளினதும் உள்ளடக்கங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற வகையில், அவற்றின் முக்கிய சாராம்சத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடிய முனைப்பான பகுதிகளை (Highlights) கவன ஈர்ப்புப் பெறும் வகையில் தடித்த எழுத்துகளில் அந்தந்தப் படைப்புகளின் நடுவே வெளியிட்டுள்ளோம்.

ஒருவர் இந்த 'ஹைலைஸ்' பகுதியை வாசித்தாலே அந்தப்படைப்பின் தன்மையை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும். இவ்வாறு முழுத்தொகுப்பின் உள்ளடக்கத்தையும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

இந்தப்போர் இலக்கியம் புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பான தொகுப்பு முயற்சிகள் நமது இலங்கைச் சூழலில் இதற்குமுன்னர் எடுக்கப்பட்டனவா?

நான் அறிந்த வரை அலை, மூன்றாவது மனிதன், பெருவெளி போன்ற சஞ்சிகைகள் மற்றும் சரிநிகர் போன்ற பத்திரிகைகள் போர்சார்ந்த இலக்கியங்களை அவ்வப்போது வெளியிட்டுள்ளன. ஆனாலும் பிரக்ஞைபூர்வமாக போர் இலக்கியம் என்றோ அல்லது புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றோ அவை தொகுப்பாக்க முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஆனாலும் அச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த படைப்புகள் சில நாம் தொகுத்தளித்த இப்பெருந் தொகுப்புகளில் குறிப்பாக போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழில் அடங்கியுள்ளன என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

நிறைவாக நீங்கள் வேறு என்ன கூறவிரும்புகிறீர்களா?

இந்தத் தொகுப்பு முயற்சியின்போது எம்மை அறியாமல் ஏதாவது விடுபட்டுப் போயிருக்கலாம். எந்தவொரு தொகுப்பு முயற்சியும் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் முழுமையடைவதில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தொகுப்பில், முழுமையை நோக்கிய பயணத்தின் எல்லைக்கோட்டை 976 பக்கங்களில் அண்மிக்க முயற்சித்துள்ளோம் என்பதை நாம் இங்கு அடக்கத்துடன் பதிவு செய்கின்றோம்.

[நன்றி - தினக்குரல்]

2015 டிசம்பர் மூன்று (இதழ் 08.177)

உங்களுடைய இளமைக்காலம், கல்வி, குடும்பப்பின்னணி போன்றவற்றை முதலில் கூறுங்கள்.

நான் யாழ்ப்பாணம் உரும்பிராய் என்ற கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தேன். என் குடும்பத்தில் ஐந்து ஆண்களில் நான் இரண்டாவது இடத்தில் இருந்தேன். அங்குள்ள தமிழ்ப் பாடசாலையிலேதான் முதலில் படித்தேன். பின்னர் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் ஆங்கிலக் கல்வியை ஆரம்பித்தேன். அங்கு எனக்குச் செலவின்றிப் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1940இல் பரமேஸ்வராக்கல் லூரியில் சேர்ந்தேன். 1944இல் அமைச்சர் கன்னங்கரா இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்தார். அது இலங்கைக்கு ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதம். இலங்கையை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்வதற்கு கன்னங்கராவின் இலவசக்கல்வி உதவியது. எங்களது குடும்பத்தில் எனக்கும் என் தம்பிமாருக்கும் இந்த இலவசக்கல்வி பெரும் உதவியாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் பரீட்சைகளை இலண்டன் யூனிவேசிறிற்றிதான் நடத்துவது வழக்கம். அதிலே மெற்றிக்குலேசன் சோதனையில் சித்தியடைந்தேன். அதன் பின்னர் இன்ரர் சயன்ஸ் என்னும் சோதனையில் சித்தியடைந்தேன். அது இப்போதுள்ள ஏ.எல்.தராதரத்துக்கு மேற்பட்ட கல்வி. அரசாங்க வேலைக்கு மனுச் செய்வதற்கான ஒரு பத்திரத்தை நண்பர் ஒருவர் கொணர்ந்து தந்தார். நான் மனுச் செய்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருநாள் பரீட்சை எழுதினேன். பின்பு நேர்முகப் பரீட்சை நடந்தது. வேலையில் சேர்ந்துவிட்டேன். 1950ல் சேர்ந்தேன். அக்காலத்திலே முதலில் சிறுவர்கதைகள் எழுதினேன். பின்னர் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். அந்த வேளையில் வி.கே.பி. நாதன் என்ற யாழ்ப்பாணத்தவர் தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்தார். அக்காலத்தில் தினகரனில் இந்தியாவில் உள்ள எழுத்தாளர்களின் கதைகளே பிரசுரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் சிவபாதசுந்தரம் இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரும் என் கதைகளைச் சிபாரிசு செய்து ஊக்கப்படுத்தினார். நான் எழுதிய “பிழைத்த பிள்ளை” என்ற கதைக்கு பெரிய வரவேற்புக் கிடைத்தது. சிவபாதசுந்தரம் அக்கதையைப் பாராட்டி நாதனுக்குச் சொன்ன பின்பு, நாதன் தொடர்ந்து எனது சிறுகதைகளை ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பிரசுரித்தார்.

- ‘ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான செ.கணேசலிங்கன் மார்க்ஸிய கருத்துநிலை நின்று இலக்கியம் படைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்.
- இவரது நூல்களாக இதுவரை 63 நாவல்கள், 9 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 11 சிறுவர் நாவல்கள், 20 கட்டுரை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.
- ‘குமரன்’ என்ற சிறுசஞ்சிகையை சிலகாலம் நடத்தியவர். இச்சஞ்சிகையின் 77 இதழ்களும் தொகுப்பு நூலாக வெளிவந்துள்ளது.
- இவர் எழுதிய நாவல்களான நீண்ட பயணம், சடங்கு, செவ்வானம் ஆகிய மூன்றும் முப்பரிமாண (Trilogy) நாவல்கள் என பேராசிரியர் க. கைலாசபதி விதந்து குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நீங்கள் ஆரம்ப காலங்களில் மு.வரதராசன், அகிலன், காண்டேகர் ஆகியோரின் எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டதாக அறிந்தேன். அதன் பின்னரே கார்த்திகேசன் மாஸ்டரின் வழிகாட்டலில் மார்க்சிய சிந்தனையாளராக மாறியதாக அறிகிறேன், அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

அதற்கு முன்னரே நான் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்து சண்முகதாசனுடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். திருகோணமலையிலேதான் எனக்கு முதலில் வேலை கிடைத்தது. அங்கு நான்கு வருடங்கள் கழிந்ததும் “அக்கவுண்டன்சி” படிப்பதற்கு கொழும்பு தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் சேர எண்ணினேன். எனக்கு கொழும்புக்கு மாற்றம் பெற்று வருவதற்கு தினகரன் ஆசிரியர் நாதன் உதவி செய்தார். கொழும்புக்கு வந்து இராணுவத் தலைமையக அண்மைய அறையொன்றில் தங்கியிருந்தேன். ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் லேக்கவுஸ் நாதனைப் பார்க்கப் போவேன். போனவுடனே அவர் கையை நீட்டுவார். நான் கொண்டு செல்லும் சிறுகதையை அவரது கையில் கொடுப்பேன். அவர் உடனே தனது உதவியாளரிடம் கொடுப்பார். அக்கதை அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமையே பிரசுரமாகும். இப்படி தொடர்ந்து தினகரனில். 1955 வரை இவ்வாறு எழுதினேன். அதற்கு முன்னர் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் ஒரு கதைக்கு 25 ரூபா சன்மானம் கொடுத்தார்கள். அது எனக்குப் பெரிய உதவியாக இருந்தது. வீட்டில் ஆரம்பகாலத்தில் மிகவும் கஷ்டம் இருந்தது. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோம். துலாவிலே தண்ணீர் இறைக்க வேணும். இரவில் இரண்டு மணிக்குத் துலாவில் ஏறினால் 8 மணிக்குத்தான் இறங்கி பள்ளிக்கூடம் செல்லமுடியும். அக்காலத்தில் விவசாயத்தான் முக்கியம். படிப்பு இரண்டாம் பட்சமாக இருந்தது. அரசவேலை கிடைத்தது பெரும் வாய்ப்பாக இருந்தது. தாராளமாக ஓய்வு கிடைத்தது. கதைகள் எழுதக் கூடியதாக இருந்தது. 50களில் மு.வரதராஜன் ஒரு மகாநாட்டில் பங்குபற்ற யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். அப்போது மு.வ.வுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. நான் இசைவிழாவுக்காக ஆண்டுதோறும் டிசம்பர் மாதத்தில் சென்னைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். அப்படிச் சென்றபோது ஒரு தடவை வரதராஜன் வீட்டுக்குப் போனேன். ஹோட்டலில் தங்கிக் கொண்டு அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். அங்கே போனதும் அவர் கேட்டார், எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள் என்று, நான் ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பதாகக் கூறியதும் அவர் சொன்னார் நீங்கள் அப்படி தங்கியிருப்பது எனக்கு அவமதிப்பு. உடனே சென்று உங்களது உடமைகளை எடுத்து வாருங்கள் என்றார். அன்றிலிருந்து மு.வ. எனக்குப் பெரிய நண்பரானார். ஒவ்வொரு வருடமும் போய் அவர் வீட்டில் மூன்று நான்கு வாரங்கள் தங்குவேன். அந்தக் காலத்தில் நானும் ஆரம்பகால எழுத்தாளராக இருந்தேன். அந்தவேளையிலே ஒரு தடவை பம்பாய்க்குச் செல்ல நேரிட்டது. காண்டேகர் அப்போது பூனாவிலே இருந்தார். அவர் எனக்கு மிகவும் பிடித்த எழுத்தாளராக இருந்தார். அவரது சொந்த ஊர் கோலாப்பூர். அவர் பூனாவுக்கு வருவதாக அவரது ஏஜன்ட் மூலம் எனக்குத் தெரிவித்தார். அவரைச் சந்தித்த பின்னர் அவர் எனக்கு நெருங்கிய நண்பரானார். அவரும் எனக்கு மிகவும் பிடித்த எழுத்தாளர். அவரிடம் இடதுசாரிப் போக்கு இருந்தது. அவர் உவமான உவமையங்களை வைத்து எழுதுவது மிகவும் கவர்ச்சியாக இருந்தது. முற்போக்கான கருத்துக்களை அவர் எழுதினார். மு.வ.வுக்குக் கூட நானே காண்டேகரை அறிமுகப்படுத்தினேன். மு.வ. அப்போது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியராக இருந்தார். அவர் பூனாவுக்குச் சென்றபோது காண்டேகரைச் சந்தித்துப் பேசினார். பின்னர் அவரைப்பற்றி ஒரு கட்டுரையும் எழுதினார். காண்டேகரை சென்னைக்கு அழைத்து கௌரவிக்க வேண்டும் என்ற திட்டம் எமக்கிருந்தது. ஆனால் அவர் சுகவீனம் காரணமாகச் சென்னைக்கு வரமுடியவில்லை. நான் மூன்று தடவைகள் அவரைத் தேடிச் சென்றேன். மூன்றாவது தடவை சென்றபோது அவர் இறந்துவிட்டார். அவரது மூத்தமகன் எனக்கு கௌரவம் செய்து மரியாதையுடன் வரவேற்று உபசரித்தார்.

ஆரம்ப காலத்தில் நீங்கள் சினிமாத் துறையிலும் ஈடுபாடுகாட்டியதாக அறிய முடிகிறது. அதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

பூனாவிலே திரைப்பட, டி.வி கல்லூரி இருந்தது. பாலுமகேந்திரா என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்று அந்தக் கல்லூரியில் படிப்பதற்குச் சேர்த்துவிட்டார். நான் அவருடன் அங்கு சென்றபோது பேராசிரியர் சத்தீஸ்பகதூர் மற்றும் பீ.கே.நாயர் ஆகியோரை அறிமுகப்படுத்தினார். அடுத்தநாளே

வகுப்பும் தொடங்கிவிட்டது. பாலுமகேந்திரா சென்னைக்குத் திரும்பியதும் எனக்குக் கொஞ்சம் பணம் அனுப்பி உதவினார். அக்கல்லூரியில் ஒரு மாதம் படிப்பத்தான். அங்கிருந்து பங்களுருக்குச் சென்றேன். சென்னை திரும்பியதும். பாலுமகேந்திராவைச் சந்தித்து ஒரு சினிமாப்படம் எடுக்க வேண்டும் என அவரை வற்புறுத்தினேன். அவர் தயங்கினார். அக்காலத்தில் அவர் மலையாளப் படங்களை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஒரு படத்துக்கு 3000 ரூபா கொடுப்பார்கள். அதில்தான் சீவிக்க வேண்டியிருந்தது. நான் என்னிடம் இருந்த ஒரு சிறுதொகையை அவரிடம் கொடுத்து அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தேன். கர்னாடகாவில் 75 வீதம் படம் தயாரித்தால் அவர்கள் கறுப்பு வெள்ளைப் படத்துக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா சன்மானம் கொடுப்பார்கள். படம் எடுக்கும் லொக்கேஷன், மற்றும் நடிகர்களைத் தெரிவு செய்தோம். லோயர் செல்வராஜா என்றொரு நண்பர் இருந்தார். அவர், மோட்சம் பெர்ணான்டோ என்ற வியாபாரியிடம் பணஉதவி பெற்றுத்தந்தார். நாங்கள் இரண்டு மாதத்தில் படத்தை எடுத்து முடித்தோம். கமல்ஹாசன் நடத்த கோகிலா என்ற படத்தைக் கன்னடத்தில் எடுத்தோம். கன்னடத்தில் எடுக்கும் படத்துக்குத்தான் அந்த அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கும். நானும் பாலுமகேந்திராவும் கமல்ஹாசனிடம் சென்று, நீங்கள்தான் நடக்க வேண்டும் எனக் கேட்டோம். அதற்கு அவர் தமது தமையன் சாருஹாசனைக் கேட்கும்படி கூறினார். நாங்கள் அவரிடம் சென்று முதல் முதலாகப் படம் எடுக்கப் போகிறோம் எனக் கூறினோம். அதற்கு அவர் நாங்கள் 25000 ரூபா ஒரு படத்துக்கு வாங்குவோம். முதல் படம் நீங்கள் எடுக்கவிருப்பதால் 10 வீதம் கழிவு தருகிறோம். 22,500 ரூபா தரவேண்டும் என்றார். நாங்கள் சம்மதித்தோம். பிப்ரவரியில் 10 நாட்களும் மார்ச்சில் 10 நாட்களும் எடுத்து படத்தை முடித்தோம். இது 1975ல் இடம்பெற்றது. நான் லீவிலேதான் சென்றிருந்தேன். அதனால் படம் ரிலீஸ் ஆன பின்பு, இலங்கை திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அதன் பின்பு ஜானகிராமனின் “அம்மா வந்தாள்” படத்தை எடுக்க விரும்பினோம். ஜானகிராமன் ஓல் இன்டியா ரேடியோவில் இருந்து ஓய்வு பெற்று சென்னை வந்திருந்தார். நாங்கள் தமிழ்ப்புத்தகாலயம் முத்தையாவுடன் அவரைச் சென்று சந்தித்தோம். அப்போது ஜானகிராமன், நான் வேறொருவருக்கு அக்கதையைத் தருவதாகக் கூறிவிட்டேன். ஆனாலும் அதனை விட்டு உங்களுக்குத் தருவேன் என்றார். ஐயாயிரம் ரூபா முற்பணமாக அவருக்குக் கொடுத்தேன். அவர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். ஏற்பாடெல்லாம் செய்யத் தயார் பண்ணிய நிலையில் அவர் இறந்துவிட்டார். அது தொடர்பாக நான் ஒரு கட்டுரை தினகரனில் எழுதினேன். அதன் பின்பு அப்படம் எடுக்கும் எண்ணத்தை நான் விட்டுவிட்டேன்.

கார்த்திகேயன் மாஸ்ரரின் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டது

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கோயில் திறக்க வேணும் என்ற நோக்கில் கிராமத்தில் ஒரு காங்கிரஸ் அமைப்பு ஏற்படுத்தினோம். அதில் நானும் சில நண்பர்களும் இருந்தோம். அது தொடர்பாக யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் ஒரு கூட்டம் ஒழுங்கு செய்தோம். கம்ப்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் மாஸ்ரரை டொமினிக் ஜீவா எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். கார்த்திகேசன் மாஸ்ரரது வீட்டில் இருந்து நாங்கள் கதிரைகளை அந்தக் கூட்டத்துக்கு எடுத்துவந்தோம். கார்த்திகேசன் மாஸ்ரரும் அதில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார். டானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரும் அதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார்கள். அன்று அதிகமழை. அடுத்த நாளும் கூட்டம் போட்டோம். ராஜகூரியர் என்ற சட்டத்தரணியும் எம்முடன் இணைந்திருந்தார். அவரது வீட்டிற்கு மலம் அடித்தார்கள். ஆயினும் அவர் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து பேசினார். அதன் பின்பு நாங்கள் ஊர் ஊராகப் பிரசாரம் செய்தோம். நல்லூரில் உள்ள ஒரு கோயிலைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் திறந்துவிட வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்தோம். கந்தர்மடத்தடியில் உள்ள ஒரு பிள்ளையார் கோயிலை ஏற்பாடு செய்தோம். அதற்கு ஜீ.ஜீ.பொன்னம்பலமும் வருவதாக இருந்தார். ஆனால் நாள் செல்லச் செல்ல இதனை ஆரம்பித்தவர்களை பொலீசார் தேடத் தொடங்கினார்கள். கோயில் திறந்துவிட்டால் பெரும் கலம்பகம் உண்டாகும் எனப் பொலீசார் கூறினார். நான் இதிலிருந்து தப்புவதற்காகக் கொழும்பு வந்தேன். மற்ற நண்பர்களும் மாறிவிட்டார்கள். பொலீசாருக்கு நாங்கள் எதுவும் செய்யப்போவதில்லை என மற்றவர்கள் வாக்களித்தார்கள். அந்த நண்பர்களில்

டொமினிக்ஜீவா, டானியல், கஸ்ரம் ஓபிசர் நாதன் என்போர் இருந்தனர். பின்னர் கோவில்களில் பலி இடுவதற்கு எதிராகவும் நாங்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தோம். மகாத்மகாந்தியின் பெயரில் இந்த இயக்கம் தொடங்கினோம். அந்த வேளையிலேதான் எனக்குத் தொழில் கிடைத்தது. கொழும்பு வந்துவிட்டேன்.

உங்களுடைய முதல் நாவல் 'நீண்ட பயணம்' எப்படி உங்கள் மனதில் கருவாகி உருவாகியது?

சாதிப்பிரச்சினை கிராமத்தில் இருந்தது. திருவிழாக்களில் நடக்கும் அநியாயங்களை நான் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தனியிடம் கொடுத்து கயிற்றினால் கட்டிவிடுவார்கள். அவர்கள் அந்த எல்லையைத் தாண்டி உள்ளே வர விடமாட்டார்கள். ஒரு சின்னப் பெடியன் அந்தக் கயிற்றைத் தாண்டியதற்காகத் கோயில் பின்புறத்துக்குக் கொண்டு சென்று அடித்தார்கள். அதனை நான் நேரில் பார்த்தேன். அதிலிருந்து உருவாகியதுதான் அந்தக் கதை. அடுத்து நான் 'சடங்கு' என்ற நாவலை எழுதினேன். அதன்பின் 'செவ்வானம்' என்ற நாவலை எழுதினேன். இந்த மூன்று நாவல்களும் முப்பரிமாண TRILOGY நாவல்கள் என கைலாசபதி குறிப்பிட்டார். 'நீண்டபயணம்' தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கதை. தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த நாவல் 'செவ்வானம்' அந்த நாவல் எனக்குப் பெரும் புகழ் தந்த நாவல். இந்தியாவிலே ஒரு புரட்சிகர நாவலாகப் பார்க்கப்பட்டது. 'போர்க்கோலம்' என்ற என் நாவல் சங்கானை இடதுசாரிப் போராட்டம் தொடர்பான நாவல். அதனை அடுத்து "மண்ணும் மக்களும்" என்ற நாவலை எழுதினேன். அந்த நாவல் அரசியல் நாவல். வவுனியாவில் தொழிலாளர்களின் போராட்டம் ஒன்றைச் சித்தரிப்பது. அதனை நான் இந்தியாவில் வெளியிட்டேன். நக்சலைட் இயக்கத்தைச் சார்ந்து அது எழுதப்பட்டதாகக் கூறி என்னைக் கைது செய்ய இந்தியாவில் ஏற்பாடு செய்தார்கள். CBI அந்த நாவலைப் படித்து என்னைக் கைது செய்ய முடிவு செய்தார்கள்.

மண்ணும் மக்களும், செவ்வானம், போர்க்கோலம் ஆகிய இந்த மூன்று நாவல்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அதனை வாசித்து என்னைக் கைதுசெய்ய முடிவு செய்தார்கள். அந்த நேரத்தில் நான் மு.வ.வீட்டில் இருந்தது எனக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. CBI டைரக்டர் ஒரு தமிழனாக இருந்தார். அவர் மு.வ.வுடன் கதைத்தார். என்னை விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்ற நிலையில், அவரை நீங்கள் உடனே இலங்கைக்கு அனுப்பிவிடுங்கள். அதன்பின் நான் வந்து உங்களிடம் ஒரு வாக்குமூலம் எழுதிக் கொள்கிறேன் என்று கூறினார். மு.வ.என்னிடம் ஏதும் கூறாமல் தனது காரில் என்னை புகையிரத நிலையத்தில் கொணர்ந்து ஏற்றிவிட்டார். நான் திருச்சிக்குப் போனேன். அங்கு கி.ஆ.பெ. விஸ்வநாதன் வீட்டில் தங்குவேன். அங்கும் வந்து விசாரித்தார்கள். நான் மேல்மாடியில் இருந்தேன். என்னை அவர்கள் காணவில்லை. கி.ஆ.பெ. என்னைத் தனது வாகனச் சாரதியுடன் திருச்சி விமான நிலையத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். விமான நிலையத்தில் என்னை விசாரித்தார்கள். பின்னர் அனுப்பிவிட்டார்கள். நான் பலாலி விமான நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அப்பொழுது நான் எனது 'மண்ணும் மக்களும்' என்ற நாவலின் பிரதிகளைக் கொண்டுவந்தேன். அந்நாவல் அவ்வேளையில் இந்தியாவில் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது.

நீங்கள் எத்தனை நாவல்களை எழுதியுள்ளீர்கள்?

இதுவரை 63 நாவல்களை எழுதியுள்ளேன். எப்பொழுதும் என் நாவல்களின் முதல் பிரதியை HINDU ராம் அவர்களுக்கே கொடுப்பது வழக்கம். அவர் பத்திரிகை ஆசிரியராக வந்த காலத்தில் 'செவ்வானம்' நாவல் பிரசித்தம் பெற்று இருந்தது. அதை அவர் அறிந்து, குமாரி ஜெயவர்த்தனா சென்னைக்குப் போனபோது "கணேசலிங்கத்தை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" எனக் கேட்டாராம். அந்தக் காலத்தில் இலங்கை தேயிலைப் பிரசார கூட்டுத்தாபன சபை மண்டபத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் மாதம் ஒரு முறை கூடுவோம். அதற்குத் தலைவராக இருப்பவர்தான் குமாரி ஜெயவர்த்தனா. எனவே ராம் கேட்டபோது அவர் தெரியுமெனக் கூறினார். நான் ஒவ்வொரு டிசம்பர் மாதமும் இந்தியா செல்வது வழக்கம். அப்போது எனது மகள் குந்தவியும் அங்கு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கும் ராமுக்கும் இடையில் 35 வருடத் தொடர்பு உண்டு. அவருக்கு என் நாவல்களின் முதல் பிரதியைக் கொடுப்பது வழக்கம்.

உங்களுடைய ஆரம்பகால நாவல்கள் மிகவும் தரமான நாவல்கள், எனவும் அதற்குப் பின்னர் எழுதிய நாவல்கள் அத்தகைய உச்சம் பெறவில்லை எனவும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி எனக்கு அளித்த நேர்காணல் ஒன்றில் கூறியுள்ளார். அது பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

அது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆரம்பகால 7 நாவல்கள் உச்சமான நாவல்கள் என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதன் பின்னர் 10 வருடங்கள் நான் நாவல்களை எழுதவில்லை. பொலிஸ் கெடுபிடிகள் அதற்குக் காரணமாகலாம். அதன்பின்னர் நான் இந்தியாவுக்கு நீண்டகாலம் போகவில்லை. அங்கிருந்து CBI பொலிஸ் இங்கு வந்து இங்குள்ள பொலிசாரின் உதவியுடன் என்னை விசாரித்தனர். நான் அப்போது Secretariat தலைமையகத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் அங்கிருந்து என்னை அழைத்து விசாரணை நடத்தினர். அங்கு அரசியல் மாற்றம் பெற்ற பின்னர்தான் நான் இந்தியா சென்றேன். பத்துவருடம் கழிந்த பின்னரே மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினன்.

‘குமரன்’ என்ற சஞ்சிகை நடத்தியுள்ளீர். அதன் நோக்கம் எத்தகையதாக இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் சில இதழ்கள் சிறுவர்களுக்காக வெளிக்கொணரப்பட்டன. பின்னர் சகல வயதினருக்குமான சஞ்சிகையாக வளர்ச்சி பெற்றது. முக்கியமாக மார்க்சியக் கோட்பாட்டினை முன்னெடுக்கும் சஞ்சிகையாக அது பரிணமித்தது. அதில் 75 வீதமானவற்றை நானே எழுதினேன். பல புனைபெயர்களில் எழுதினேன். பல எழுத்தாளர்கள் - பல முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள், தாங்கள் அரசியல் படித்தது ‘குமரன்’ சஞ்சிகை மூலம்தான் என்று, இந்தியாவுக்குச் சென்ற போது 77ல் முக்கியமான ‘குமரன்’ கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டேன்.

குமரனுக்குக் கடிதங்கள் என்ற அரசியல் சார்ந்த அறிமுகக் கடிதங்களை எழுதியதாக அறிகிறேன். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

மார்க்சியத்தை எளிமையாக அறிமுகம் செய்யும் நோக்குடன் நான் இரண்டு புத்தகங்கள் எழுதினேன். ‘குந்தவைக்குக் கடிதங்கள்’ பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. மார்க்சியம் படிக்கவேண்டுமெனில் இரண்டு விடயம் படிக்க வேண்டும். ஒன்று Historical Materialism வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம். மற்றது Dialectical Materialism இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம். ஜூனியர் விகடனில் ஒரு கேள்வி கேட்டார்கள் மார்க்சியம் எப்படிப் படிக்கலாம் என்று, அதற்குப் பதிலாக கணேசலிங்கன் எழுதிய ‘குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்’, ‘குமரனுக்கு கடிதங்கள்’ ஆகிய நூல்களைப் படிக்கும்படி பரிந்துரை செய்தார்கள்.

பெண்ணியச் சிந்தனைகள் சார்ந்த சில நாவல்களை நீங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள். அவை பற்றிய விளக்கத்தைத் தாரும்ங்கள்.

ஆரம்பத்தில் “பெண்ணடிமை தீர்” என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பை எழுதினேன். அதுவே தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது பெண்ணியம் சார்ந்த நூலாகும். அதில் 26 கட்டுரைகள் உண்டு. அன்னை திரேசா பல்கலைக்கழகத்தில் அது பாடநூலாக உள்ளது. அங்கே முனைவர் பட்டப்படிப்பு படிக்கும் பெண்கள் பலர் அந்த நூல் தங்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கியது என்று என்னிடம் கூறியுள்ளார்கள். அந்த 26 கட்டுரைகளையும் விரிவுபடுத்தினால் அது ஒரு தீர்மானம் விரியும். அங்கே பக்தவத்சலம் மகனிர் கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. அதன் பிரின்சிபல் என்னை ஒரு விழாவுக்கு அழைத்தார். வீட்டுக்கு வந்து அழைத்தார். அவர்களது கல்லூரிக்குச் சென்றேன். அங்கு 3700 பெண்கள் படிக்கிறார்கள். அங்கு கூட்டத்தில் பங்கு பற்றிப் பேசினேன். எனது நூல் பெண்ணியம் பற்றி படிப்பவர்களுக்கும் மிகவும் பயனுள்ள நூல் என்பதைப்பலரும் கூறினார்கள்.

குடும்ப அமைப்பு இருக்கும்வரை பெண் விடுதலை கிடைக்காது. Feudal societyல் பெண்களை தனிமைப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். கோவில்களில் தேவரடியார்களாக வைத்தார்கள். முதலாளித்துவம் வந்த பின்புதான் பெண்களுக்கு வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. ‘கொள்வென்ற’ ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பெண்கள் கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. மதேர்ஸ்,

ஸிஸ்டிரேஸ், நேர்சஸ் சேவை செய்வதற்கு ஆரம்பித்தார்கள். திருமணத்தை விட்டுவிட்டு வாழும் வழியை கண்டுபிடித்தார்கள். இப்பொழுது மேல்நாடுகளில் பெண்களுக்கான தனி அமைப்புகள் இருக்கின்றன. அதற்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலை நாடுகளில் பெண்கள் தனியாக வாழவே விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் குழந்தை பெறுவதைத் தவிர்த்துவிடுகிறார்கள். குழந்தை பெறுவது பெரிதும் தொல்லையான உயிரச்சம் தருவதான விடயமாக அவர்கள் கருதுகிறார்கள். சுயஉரிமையை பாதிப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் (Sterilized Certificate) கர்ப்பம் தரிப்பதைத் தாம் தவிர்த்துக் கொண்டதாக சான்றுப்பத்திரம் வைத்தியர்களிடம் பெற்று வேலைக்கு மனுச்செய்கிறார்கள். வேலைதான் முக்கியம் பொருளாதாரம்தான் முக்கியமென அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

நீங்கள் 'அழகியலும் அறமும்' 'திருவள்ளுவரும் சிக்கமன்ட் ப்ரைடும்' போன்ற சில கட்டுரை நூல்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள். இவைபற்றிக் கூறுங்கள்.

இவை தொடர்பில் எல்லாமாக ஏழு புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளேன். கட்டுரை நூல்களாக மொத்தம் 45 புத்தகங்கள் வரை வெளிவந்துள்ளன. என்னுடைய புத்தகங்களின் கடைசிப் பக்கங்களில் நான் எழுதிய நூல்களின் பட்டியலைப் பார்க்கலாம். வள்ளுவரைப்பற்றி பலர் எழுதியுள்ளார்கள். என்னுடைய பார்வையில் நான் அவரைப்பற்றி எழுதியுள்ளேன். மேல் நாடுகளில் பெண்கள் ஓரினச்சேர்க்கை இயக்கங்கள் (Lesbian Organization) வந்து விட்டது. அது எமது நாட்டுக்கும் வரும். முதலாளித்துவத்தின் அமைப்புகள் எல்லாம் உலகநாடுகளின் நகரங்களில் ஆரம்பித்து மற்ற நாடுகளுக்கும் பரவும். மேல்நாடுகளில் தற்போது இரண்டு பெண்கள் சேர்ந்து வாழும் அமைப்புகள் தோன்றியுள்ளன. திருமணம் தேவையில்லை, குழந்தைகள் தேவையில்லை சொத்துக்காகவும் ஒற்றுமைக்காகவும் இரண்டு மூன்று பெண்கள் சேர்ந்து வாழ்வார்கள். இந்த விரிவு எல்லாநாடுகளிலும் வரத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த விரிவு எங்களது நாட்டுக்கும் வந்து விடும். பெண்கள் குடும்பத்தில் இருக்கும்படி அவர்களுக்கு விடுதலை கிடையாது. பெண்தனியாக வாழவேண்டும். அதுக்குச் சான்று, மேல் நாடுகளில் இருக்கிறது. பெண்கள் தனியனாக இருந்து கொண்டு அவர்களுக்கு குழந்தைகள் வேண்டுமென்றால் Artificial Insemination செய்து கொள்ளலாம் அதற்கு விந்து வங்கிகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் தெரிவுசெய்து எடுக்கலாம். என்ன இனத்தவர், என்ன வயதினர் போன்றவர்களின் விந்துகளைத் தெரிவு செய்யலாம். இப்படியான ஒரு காலகட்டம் இங்கும் வரும். Humanityஐ மேம்படுத்தக்கூடியதாக அவர்கள் தெரிவு செய்யலாம். பெண்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து அப்பிள்ளைகளுக்கு இருப்பிடம், கல்வி, சுகாதாரம் போன்றவற்றை எய்த முடியாமல் 35 % வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே இருக்கிறார்கள்.. ஏனென்றால் இங்கு பிள்ளைகளைப் பெறுவதைத் திரமானிப்பவர்களாக ஆண்களே இருக்கிறார்கள்.

உங்களது படைப்புகள் எந்த எந்த மொழிகளில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலம், ரஷ்ய மொழிகளில் மாற்றம் பெற்றுள்ளன.

Bitter Honey என்ற நாவல் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

மலையாளத்திலும் சில கதைகள் வந்துள்ளன.

உங்களது நாவல்கள் எவ்வாறு உருவாகின்றன? முதலிலேயே குறிப்புகளை தயாரித்து வைத்துக் கொண்டு ஆரம்பிப்பீர்களா? அல்லது நீங்கள் எழுதிக்கொண்டு போகும்போதே நாவல் உருவாகுமா?

கொடைக்கானலில் எனக்கு ஒரு பாதிரியார் நண்பர் இருக்கிறார். அவர் எனக்குத் தங்குவதற்கு இடம் தருவார். மனதில் நாவல் வடிவம் விபரமாக இருக்கும். அங்குசென்று தொடர்ந்து ஆறு ஏழு நாட்களில் எழுதிமுடித்துவிடுவேன். சில நாட்களில் 12 மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து எழுதுவேன், இரவு 2 மணிவரையும் சிலநாள் எழுதுவேன். இவ்வாறு 25 நாவல்கள்வரை எழுதியுள்ளேன். இப்போது அவ்வாறு எழுத என்னால் முடிவதில்லை. I am on the last days.. நான் 14 வருடங்களுக்கு முன்னரே இருதய சத்திர சிகிச்சைக்கு ஆளாகிவிட்டேன். இப்போது வருடாவருடம் Check Up க்கு சென்று வருகிறேன்.

ஈழத்து தற்கால எழுத்துக்களைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

இங்கு வரும்போது பெரும்பாலும் பத்திரிகைகள் / சஞ்சிகைகளைப் படிக்கிறேன் மல்லிகை, ஞானம் கிடைக்கும்போது வாசிக்கிறேன். தீர்மானமாகச் சொல்லும்படி அரசியல் பொருளாதார வாய்ப்புகள் சிறப்பாக இருக்கிறதாகச் சொல்ல முடியாது. நாடகங்களைப் பொறுத்தவரை இங்கு மட்டுமல்ல இந்தியாவிலேயே குறைந்து விட்டது. வாசிப்பு குறைந்து விட்டது. பெண்கள் 50, 60 சனல்களில் சீரியல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாவல்கள் படிப்பதில்லை. நாங்கள் முன்னர் 1000 பிரதிகள் அச்சடிப்போம். இப்போது 500 பிரதிகளே அச்சடிக்கிறோம். கலைஞர் ஆட்சியில் நூலகங்களுக்கு நூல்களைக் கொள்வனவு செய்தார்கள். இப்போது அது இல்லை. என்னுடைய 'குமரன்' தொகுப்பு 1000 பிரதிகள் கலைஞர் காலத்தில் வாங்கினார்கள். எனது இரண்டு நாவல்கள் தலா 5000 பிரதிகள் வாங்கினார்கள். இப்போது அது குறைந்துகொண்டு வருகிறது. இவற்றிற்கு அரசியல் ஆதரவு தேவை.

கம்யூனிஸ்ட் அரசியல்வாதிகள் இலங்கை அரசுடன் சேர்ந்து கொண்டு தமிழர்களின் மொழி, மதம் போன்றவற்றிற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்கள். இதன் காரணமாக பேராசிரியர் சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் அக்கட்சியில் இருந்து விலகினார்கள். சிலர் தொடர்ந்தும் அக்கட்சியில் இருந்தார்கள். சிலர் திரிசங்கு நிலையை அடைந்தார்கள். இதில் தங்களுடைய நிலைப்பாடு என்னவாக இருந்தது?

தேசியம் என்பது பெரு நெருப்புப் போன்றது. சிங்களவர் முதலில் தேசியத்தை எடுத்தார்கள். இது எங்களுடைய நாடு என்றார்கள். தேசியத்தைப்பற்றிக் கூறியவர்களில் Benadict Anderson தான் Authority. அவர் கூறுகிறார் ஒரு சமூகம் தேசியத்தை எடுத்தால் அதற்கு எதிராக மற்றச் சமூகங்களும் தேசியத்தை எடுப்பார்கள் என்று. இலங்கை அதற்கு நல்ல உதாரணம். சிங்களவர் முதலில் தேசியத்தை எடுத்தபோது கல்வி அறிவில் வளர்ந்த தமிழர்களும் தேசியத்தை எடுத்தார்கள். அதுவே பின்னர் ஆயுதப் போராட்டமாக வளர்ச்சியுற்றது. அதற்கு ஒரு சரியான சித்தாந்தம் இருந்ததாக நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். முக்கியமாக தேசியத்தில் மொழி, மதம், நிலம், ஒரு மனோதத்துவ சிந்தனை இந்த நான்கும் இருக்க வேண்டும் என Benadict Anderson கூறுகிறார். தமிழர்களின் ஆயுதப் போராட்டம் தோல்வி என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு காலகட்டத்தில் தேசியம் முக்கியமானதாக இருக்கலாம். பின்னர் பொருளாதாரம் முக்கியம் பெறும்போது அது தொய்வடையும். அந்த நிலை இன்னும் இலங்கையில் ஏற்படவில்லை. சர்வதேச ரீதியான பொருளாதார மந்தம் ஒன்றிருக்கிறது. அது இலங்கையைப் பாதிக்கிறது. அதிலிருந்து விலகும் காலத்திலேதான் பழையபடி இந்தத் தேசியத்தைவிட்டு ஐக்கியப்படும் நிலை வரும். இப்போது சிங்களவர்கள் அனுபவப் பட்டுள்ளார்கள். யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும், தமிழர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஒரு குரல் இருக்கிறது. மேலும் இன்னும் கொஞ்சக்காலம் எடுக்கும்.

சிங்களவர்கள் தேசியத்தைக் கையிலெடுத்தது ஆராயப்படவேண்டிய விடயம். ஆனால் தமிழ்த் தேசியமும் ரொம்ப உச்சத்துக்கு வரத்தக்கதாக சிங்களத் தேசியம் வந்தது. அதனை எதிர்கொள்ள சில சிங்கள இடதுசாரிகளும் முற்பட்டார்கள். நாங்கள் இதனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். மேலும் கொஞ்சக்காலம் வளர்ச்சிக்கு இருக்கிறது. அது மட்டும் அழிவுகள் நடந்து கொண்டதான் இருக்கும். அதனைத் தவிர்க்க முடியாது. தேசியம் ஒரு நெருப்பு. ஒரு காலகட்டத்தில் பொருளாதார ஆதிக்கம் வரும்போது சிறிது சிறிதாக இந்த நெருப்பை அணைக்கும் காலம் வரும். இப்போது அது தாமதமாவதற்குக் காரணம் சர்வதேச ரீதியாகப் பொருளாதார மந்தமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இடதுசாரிகள் சிலர் சிலசில பதவிகளுக்காக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நேர்காணலில் வேறு ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?

இந்த நூற்றாண்டில் பெண்ணானவள் தானாகத் தனிமைப்படுவாள். மேலை நாட்டின் தாக்கம் இங்குள்ளது. பெண்கள் விடுதலை அடைவார்கள். இப்போது பாதிச் சனத்தொகை மதம், சாதியம், பெண்ணடிமை போன்றவற்றால் அடிமைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. டானியல் கூறினார், தேசியப் போராட்டத்தைவிட சாதியப் போராட்டத்துக்கே முக்கிய இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று. சில

காலகட்டங்களில் நாம் எதையுமே செய்ய முடியாத நிலை ஏற்படும். இயற்கையும் சில தொல்லைகள் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கும். வரட்சி, வெள்ளம் போன்றவைகூடப் போராட்டத்தைப் பின்பிள்ளும். ஒரு நல்ல சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்ற கருத்து எப்பவும் இருக்கும். இன்று உலகம் இவற்றில் பங்குபற்றும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இலங்கைப் பிரச்சினையில் ஐ. நா. சபை தலையிடுகிறது.. தொழில் வழங்குவது கூட அரசாங்கம் முன்வருகிற காலம் இப்போது வந்துள்ளது. முன்னர் அப்படியல்ல. பரந்து பார்க்கும்போது இவை சிறியவையாகத் தோன்றும். சந்தர்ப்ப வாதங்களாகவும் தோன்றலாம்.

ஞானம் சஞ்சிகைக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

கட்டுரைகள் சிறிதாக சுவையாக படிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் தனி இயக்கமாக இருப்பதால், உங்களுடைய கோட்பாடுகளை வெளிப்படுத்தலாம். இலாப நட்டம் பார்க்காமல் நீங்கள் நடத்துவது நல்லது. விளம்பரங்களைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். உங்களுடைய அரசியல் சமூகக் கருத்துக்களை நீங்கள் ஆசிரியத் தலையங்கங்களில் வெளிப்படுத்தலாம். மத்தியதர வர்க்கத்தினருக்கு ஏற்ற வகையில் உள்ளடக்கம் அமைய வேண்டும். கவர்ச்சியைவிட உட்பொருளில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

2016 ஜூன் (ஆத்ம் 08.191)

நேர்காணல்

கவிஞர்

சோமசுந்தரம்பிள்ளை பத்மநாதன்

(சோ.ப.)

- சோ.ப என அழைக்கப்படும் சோமசுந்தரம்பிள்ளை பத்மநாதன் ஆனைக்கோட்டை ஆறுகால்மடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அசல் கிராமத்தானாக சுருட்டுக் கொட்டிலில் கிடைத்த இலக்கிய அறிவுடன் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் வித்துவான் காத்திகேசு ஆசிரியரிடம் பெற்ற தமிழ்க் கல்வியும், கொம்பியூனிஸ்ட் கார்த்திகேசனிடம் பெற்ற ஆங்கில அறிவும் சமூகப் பார்வையும் சோ.ப. எனும் கவிஞரை உலகளாவிய ரீதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கவிஞராக அடையாளப்படுத்தியுள்ளது.
- வடக்கிருத்தல் (1998), நினைவுச் சுவடுகள்(2001), சுவட்டுச்சம் ஆகிய சுய ஆக்கங்களுடன் காவடிச் சிந்து (1983) எனும் பாடல் தொகுப்பும், ஆபிரிக்கக் கவிதை(2000), தென்னிலங்கை கவிதை(2003) ஆகிய மொழிபெயர்ப்புக்கவிதைகளோடு சண்முகலிங்கம் - நாடகங்கள், இலங்கைத் தமிழ்ச்சிறுகதைகள் மற்றும் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை - ஒரு தொகுப்பு (Sri Lankan Tamil Poetry) எனும் ஆங்கிலத் தொகுப்பு நூல்களையும் தந்துள்ளார். அத்தோடு பிக்கு சொன்ன கதைகள் எனும் பர்மிய கதைகள் தொகுப்பு, ஒரு பிறெஞ்சிய மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகளும் சோ.ப. எனும் கவிஞரின் பன்முக ஆளுமையைச் சுட்டிநிற்கின்றன.
- அவரது ஆங்கில தமிழ் ஆக்கங்கள் உலகளாவிய பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்தின் முன்னணித் கவிஞராகப் பலராலும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளீர்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் சமீபத்திய தங்களது டெல்லிப் பயணத்தின்போது சார்க் இலக்கியத் திருவிழாவில் தாங்கள் ஆற்றிய உரை மற்றும் வாசித்த கவிதைகளின் முக்கியத்துவத்தை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

சார்க் இலக்கிய விழா இம்முறை புது தில்லியில் கடந்த பெப்ரவரி 27, 28, 29 ஆம் திகதிகளில் நடைபெற்றது. இந்தியா, பாகிஸ்தான், வங்காளதேசம், நேபாளம், இலங்கை, பூட்டான், ஆகிய நாடுகளைச்சேர்ந்த 86 எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

நான் போர்க்கால, போருக்குப் பிந்திய காலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றி ஒரு கட்டுரை சமர்ப்பித்தேன். ரஞ்சகுமார், ஓட்டமாவடி அறபாத், சண்முகம் சிவலிங்கம், கர்ணன் ஆகியோருடைய கதைகளை மையப்படுத்திய ஆய்வு அது.

கவிஞர்கள் தம் சொந்தக் கவிதைகளை வாசிக்குமாறு அழைக்கப்பட்டார்கள். நான் 'வீடுபேறு' 'உபாலி' 'அப்பிளும் வெள்ளரியும்' ஆகிய (என்) கவிதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை முன்வைத்தேன். கவிதை களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய எதிர்வினை ஏதும்.....

வங்கதேச எழுத்தாளர்கள் பலர் அமர்வின் நிறைவில் என்னோடு கலந்துரையாடினர். எங்களைப்போலவே

சந்திப்பு: கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

அவர்களும் விடுதலைக்காக அதிக விலை கொடுத்தவர்கள். கவிஞர் மஹ்பூப் சாதிக் ஒரு முன்னாள் போராளி. எம் பிரச்சனைகளையும் உணர்வுகளையும் புரிந்து கொள்கிறார். சில தமிழ்க் கவிதைகள் வங்காளத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படும் சாத்தியமுண்டு.

உங்கள் கவிதைகள் ஜேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

ஜேர்மன் கலாசார நிலையமாகிய GOETHE INSTITUT “Poets Translating Poets” என்றதொரு செயற்றிட்டத்தை முன்னெடுத்துள்ளது. 19 தென்னாசிய மொழிகள் பேசும் 48 கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் ஜேர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன.

மொழிபெயர்ப்பாளர் யார்?

ஜேர்மன் கவிஞர் குழு இதில் ஈடுபட்டுள்ளது. ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து சிங்களத்துக்கு ஆரியவன்ஸ ரணவீரவும் தமிழுக்கு நானும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். எங்கள் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்க பாபறா கோலர் என்ற ஜேர்மன் கவிஞர் வந்திருந்தார்.

நீங்கள் இதுவரை பின்பற்றிய மொழி பெயர்ப்பு முறைமைக்கும் ஜேர்மானிய முறைமைக்கும் ஏதும் வேறுபாடுண்டா?

நான் செய்த தமிழாக்கங்கள் பெரும்பான்மை ஆங்கிலம் வழி செய்யப்பட்டவை. ஆனால் ஜேர்மன் கவிஞர் ஆங்கிலத்தை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு மூலத்தை - வேரை அணுகுவார்.

எந்த மொழியில் உரையாடுவீர்கள்?

உரையாடல் ஆங்கிலத்தில் நடக்கும். ஆனால் ஜேர்மன் மொழிதெரிந்த ஈழத்து உதவியாளர்களும் கூட இருந்தனர். எனக்கு ஜெயசேகரம் அடிகள். ஆரியவம்ஸவிற்கு களனிப்பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்...

ஈழத்துக் கவிதைகளின் ஆங்கிலத் தொகுப்பு ஒன்றை அண்மையில் வெளியிட்டீர்கள். அதற்கான கவிதைகளின் தெரிவு பற்றியும் மொழிபெயர்ப்பு அனுபவங்களையும் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்

ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைகளை நான் கடந்த 30, 35 வருடங்களாக மொழிபெயர்த்து வந்துள்ளேன். Journal of South Literature (1987) தொடக்கம் Mirrored Images (2013) வரை பல தொகுதிகளில் அவ்வப்போது வெளிவந்தன. இது ஒரு தன்னார்வ முயற்சி. யாரும் ஊதியம் தந்ததில்லை.... உதிரியாகக் கிடந்தவற்றுக்கு நூலுருவம் கொடுக்கலாமே என்ற எண்ணம் எழவே 72 மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளைக் கொண்ட Sri Lankan Tamil Poetry என்ற தொகுதியைச் சென்ற ஆண்டு வெளியிட்டேன்.

அதற்கு வரவேற்பு எப்படி?

ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஈழத்துத் தமிழர் என்ற சிறு வட்டத்துக்குள் நின்றால் எம் இலக்கியங்களை உலகறியும் வாய்ப்பில்லை. உலகறிவதற்கு முன்பு இந்நாட்டின் பெரும் பான்மையினராகிய சிங்கள வாசகர்கள் அறிய வேண்டும். இந்தக் கவிதைத் தொகுதியும், அதற்கு முன் வந்த சிறுகதைத்தொகுதியும், 2007 இல் நான் வெளியிட்ட குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் நாடக மொழிபெயர்ப்பும் எனக்குப் பல வாசக நண்பர்களைத் தந்தன.

ஆங்கில வாசகர்களை உங்கள் மொழி பெயர்ப்பு இலக்கு வைக்கிறதா?

அது ஒரு பகுதி உண்மை. புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழரின் மூன்றாம் தலைமுறை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது... எல்லோருக்கும் தமிழறிவு இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. அங்கு வாழும் இந்தத் தலைமுறையினர் நம் படைப்புக்களை வாசிப்பர் என்று நம்பி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது. அவர்களுக்காகவம்தான் நான் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுகிறேன்.

சம காலத்தில் பல்வேறு இளங் கவிஞர்கள் கவிதை நூல்களுடன் களம் இறங்கியுள்ளார்கள். அவர்களின் கவித்துவ ஸீசு மொழியாளர்களை பற்றியும் சற்று விளக்குங்கள்.

நான் தமிழ்ப்பண்டிதன் அல்லன். நன்னூலார் பட்டியலிடும் பத்துக் குற்றங்களுள் ஒன்று “வெற்றெனத் தொடுத்தல்”. இளங்கவிஞர்களிற் பலர் இதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மென்னும் முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரமும் பாடவல்ல காளமேகங்கள், இவர்கள். படைப்பு முயற்சியில் ‘அடைகாத்தல்’ எனும் கட்டம் உண்டு. chaikovsky என்ற இசைவாணன் 4வது சிம். பனியை அமைத்தவன். அவன் சொல்கிறான் : “ஒரு புதிய முறை எதிர்பாராமல், திடீரெனத்தோன்றும். நம் ஆத்மா செழுமையாய் இருந்தால் அது வேர் விடும்!”. கற்பனை ஒரு பொறி அதைக்கனன்றெழச் செய்ய வேண்டும்.

“ஒரு மின்னற் பொறி தோன்றினால் – அதை உரசிக்கொள் கலைஞானம் தரிசிக்கலாம்!”

மொழியாளர்களை பற்றிக் கேட்டீர்கள். தமிழ் கற்றவர்களுடைய மொழி ஞானமே கேள்விக்கிடமாகியுள்ளது. தமிழைச் சிதைப்பதில் ஊடகங்கள் முன்னிற்கின்றன. முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர்களோடு தமிழ்க்கல்வி போய்விட்டதோ என அங்கலாய்க்கிறேன்.

சற்றுப் பின் நோக்கிப் பார்க்கையில் 70க்கு முற்பட்ட காலத்தின் கவிதைகளின் போக்கையும் 70க்கு பின்பாக எழுந்த சாதிப்போராட்டம் தொழிலாளர் விடுதலை சீதனம் மற்றும் சமூக மாற்றம் பற்றிய கருத்துக்களையும் கவிஞர்கள் எவ்வாறு கையாண்டார்கள்.

எழுபதுகளுக்கு முன், பின் என்று பார்த்தால் ஈழத்துக் கவிதையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் உருவம் சார்ந்ததென்றே நினைக்கிறேன். உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை 1956இன் பின் மொழியுரிமையும், சாதியெதிர்ப்பு, தொழிலாளர் போராட்டம் என்பன முதன்மை பெறுகின்றன. என்பதுகளிலிருந்து பெண்ணியக்கருத்துக்கள் ஓங்கியொலித்து வருகின்றன. இக்காலத்தில் புதுக்கவிதை பிரபலம் அடைந்துள்ளபோதும் மரபு வழிப்பட்ட செய்யுள் வடிவங்கள் வழக்கொழிந்து போய்விடவில்லை.

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சனை ஈழத்துக்கவிதையுடனும் மேற்கொண்ட பதிவினைப் பற்றி தங்கள் கருத்து என்ன?

1961 இல் மொழியுரிமைக்கான அறப்போர் மூண்டபோது எழுதப்பட்ட கவிதைகளைத் ‘தேவன்’ தொகுத்து வெளியிட்டார். தலைப்பு நினைவில்லை. 1977 இன் பின் அவ்வப்போது இனக்கலவரம் வெடிப்பதும் தமிழர் கப்பலேறலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. 1983 இனசங்கராத்தின் பின் இனப்பிரச்சினை சர்வதேசமயப்பட்டதும் இந்தியத் தலையீடும் வரலாற்றுப்பதிவுகள், ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்புப் பெறவே, ஈழத்துக் கவிதை போரையும் அழிவையும் அகதிவாழ்க்கையையும் பாடுபொருளாக வரித்துக் கொண்டது. இக்காலத்தில் ஈழத்தில் தலைசிறந்த இசைப் பாடல்கள் தோன்றின. விடுதலைப்புலிகளின் அரசவைக் கவிஞனாகப் ‘புதுவை’ வலம் வந்தார். இதன் மற்றொரு பரிமாணம் புலம்பெயர் கவிதை.

ஓர் ஆசிரியராக, ஆங்கில விரிவுரையாளராக, ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபராக, பல்கலைக்கழக வருகைதரு விரிவுரையாளராக தங்கள் சந்தித்துக் கொண்ட மாணவர் உலகங்களும் அவர்களை தங்கள் கவிதை உலகத்தினூடாக எந்த வகைகளில் ஆற்றுப்படுத்தினீர்கள் என்பது பற்றியும் எமக்கு அறியத்தாருங்கள்.

பதினெட்டு வயதில் அஞ்சல் திணைக்களத்தில் சேர்ந்து அதில் திருப்தியுறாமல் 20வயதில் எழுதுவினைஞனாகி, அதிலும் திருப்தியுறாமல் ஆசிரினாகியவன் நான். ஆங்கில ஆசிரியன், விரிவுரையாளன் என்ற பதவிகள் தொழில் ரீதியாக வந்தடைந்தவை. என் முதற்காதல் தமிழ்தான், கவிதைதான். தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி சூழலாலும் ஆர்வத்தாலும் வாய்த்தது. ஆங்கிலத்தின் மூலம் உலக இலக்கிய அரங்கில் நுழைய முடிந்தது. மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட முடிந்தது. ஆசிரியர் கல்லூரியிலும், உயர் தொழில் நுட்ப நிறுவகத்திலும், பல்கலைக்கழகத்திலும் என்

மாணவர்களிடத்தே இலக்கிய ஆர்வத்தையும் கவிதை ரசனையையும் தூண்டியிருக்கிறேன். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் நடத்திய பால பண்டித, பண்டித வகுப்புக்களில் யாப்பிலக்கணம் கற்பித்திருக்கிறேன். இவை எல்லாம் மனநிறைவு தரும் விஷயங்கள். “தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை” என்பர் திருவள்ளுவர். என்பிள்ளைகளைவிட மாணவர்களை அதிகம் நேசிப்பவன் நான். என் மாணவர்கள் என்னைத்தாண்டிப் போவதைப் பார்த்து மகிழ்வேன். என்னிடம் ஆங்கில இலக்கியம் கற்ற குருபரன் ஓக்ஸ். போட் வரை சென்றார். திருவரங்கன் அமெரிக்காவில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். நீங்கள் ELT துறையில் நுழைந்து இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிலும் சர்வதேச மாநாடுகளில் கால்பதித்துள்ளீர்கள். உங்கள் எல்லோரையும் விட பெரிய சாதனையாளனாக நான் கருதுவது குலசிங்கத்தை. மூதூர்த் தொகுதியின் பின் தங்கிய பகுதியைச் சேர்ந்த குலசிங்கம் G.C.E. (O/L) வரை என்னிடம் தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றவன். From Log Cabin to White House என்பார்கள். குலசிங்கம் Cambridge போனான். சிலிர்த்துப்போனேன்.

ஒரு சமூகத் தொண்டனாக அதாவது திருநெல்வேலி சைவ வித்தியாவிருத்தி சங்கத்தின் தலைவராகவும் நல்லூர் இளங்கலைஞர் மன்றப் பொருளாளராகவும் தங்கள் ஆற்றும் பணி பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்.

சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் 82ஆண்டு கண்ட பெரியதோர் ஆலவிருட்சம். சேர் பொன் இராமநாதன், சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசாமி இந்து போட் இராசரத்தினம் எஸ்.ஆர்.கனகநாயகம் முதலிய பெரியவர்களால் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட நிறுவனம். அதன் தலைமை காலம் தந்த பொறுப்பு. குறிப்பிட்ட பெரியவர்கள் சந்திக்காத பிரதிகூலத்தை நான் சந்தித்தேன். போர் உக்கிரமாக நடந்த காலத்தில் அதைப் பொறுப்பேற்றேன். இன்று போரால், இடப்பெயர்ச்சியால், குடும்ப உடைவால், வறுமையால் பாதிக்கப்பட்ட 250க்கும் அதிகமான பிள்ளைகளுக்கு நாம் நிர்வகிக்கும் இல்லங்கள் உண்டியும் உறையுளும் கல்வியும் மருத்துவ வசதியும் தொழிற்பயிற்சியும் அளிக்கின்றன.

சுருட்டுக் கொட்டிலில் தொடங்கிய தங்களது கவி யாத்திரை இன்று மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் ஊடாக உலகெங்கும் பயணிக்கக் காண்கிறீர்கள். கவிதையின் எதிர்காலம் பற்றிய தங்கள் கணிப்பு என்ன?

சிலர் இது உரைநடையும்க, கவிதைக்கு ‘மவுசு’ இல்லை என்கிறார்கள். கவிதையை வாசிக்கத் தெரியாத ஒரு தலைமுறை சபிக்கப்பட்ட தலைமுறை என்பேன். கவிதை ஏதோ படித்தவர்கள் சமாச்சாரம் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். கல்வியறிவு இல்லாத பாமரர்களும் அற்புதமான கவிதை செய்திருக்கிறார்கள் - எங்கள் தாலாட்டும் ஒப்பாரியும் போல. கவிதை கலைகளின் அரசி.

“கவிதைக்குள் உயிரொன்றி வாழ்!”

2016 சூன் (இதழ் 08.192)

நேர்காணல்

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

ஈழத்தின் முக்கியமான ஆளுமைகளுள் ஒருவராக விளங்கும் உங்களின் பன்முக ஆளுமைகளை வெளிக்கொணர நேர்காணல் ஒன்றைச் செய்யும் சந்தர்ப்பம் இவ்வளவு விரைவாகக் கிட்டும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் பேராசிரியர் யோகராசா அவர்களை நேர்காணல் ஒன்று செய்து தரமுடியுமா என்று கேட்டபோது என்மனம் பூரித்தது. உங்கள் மாணவனாகிய நான் உங்களை நேர்காணல் செய்வதில் பெருமையடைகிறேன். உங்களது வாழ்வு யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, மலையகம், மட்டக்களப்பு என்று ஈழத்தின் முக்கியமான நான்கு பிரதேசக் கூறுகளை ஊறுத்து நிற்கிறது. இந்நான்கு பிரதேசங்களும் உங்களது வாழ்வில் கணிசமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்குமென்று கருதுகின்றேன். முதலில் அதுபற்றி நீங்கள் கூறுங்கள்.

உண்மைதான். நீங்கள் கூறியதுபோன்று நான்கு பிரதேசங்களும் இப்போது திரும்பிப் பார்க்கின்றபோது வெவ்வேறு விதங்களில் என்னுள் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணம் நான் பிறந்த பிரதேசம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 20 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள கரணவாய் என்பது எனது பிறந்த ஊராகும். எனது வீட்டுச் சூழலை நினைவுகூருகின்றபோது இருவர் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஒருவர் எனது மாமனார் பண்டிதர் இ.க.முருகேசு, மற்றொருவர் எனது அண்ணர் கந்தசாமி. மாமனார் தமிழ் நூல்களை நிறைய வைத்திருந்தபடியால் அவற்றை வாசிக்கும் வாய்ப்பு விளங்குதோ இல்லையோ - சிறுவயதிலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது. தேவாரம், திருவாசகம் கொண்ட சிறியதொரு தொகுப்பை அவர் தந்தது இப்போதும் ஞாபகம் வருகிறது. அதை ஒவ்வொருநாளும் மாலையில் நான் படிப்பதுண்டு. எனக்குக் கவிதை எழுதுவதில் என்னை அறியாமல் ஈர்ப்பு ஏற்பட்டதில் அந்த வாசிப்பு கூடுதலான காரணமாக இருந்திருக்கின்றதென்று பின்னர் நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

அவர் என்னை அடிக்கடி ஏசுவது காரணமாக நான் படிப்பிலேயே கூடுதலாக அக்கறைகாட்டியிருப்பதாகவும் இப்போது புலப்படுகின்றது. அத்தோடு தனக்குப் படிப்பித்த ஆசிரியர்கள் பற்றியும் குறிப்பாக நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார் முதலானோர் பற்றியும் அவரது காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை பற்றியும் அடிக்கடி எடுத்துரைப்பார். என்னிடம் ஒருவிதமான - எனக்குப் பிடித்த - நக்கல் குணம் உருவானதன் ஆரம்பமும் அவராகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது நீங்கள் கேள்வி கேட்கும் இந்த நேரத்தில்தான் தெரிய வருகிறது.

ஞானம் சஞ்சிகைக்காக சந்தித்தவர்

பேராசிரியரது மாணவரான த. மேகராசா

எனது அண்ணன் அன்றைய காலத்தில் அதாவது ஐம்பதுகளளவில் யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் மத்தியில் பரவியிருந்த தி.மு.க வின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தவர். அவரோடு எனது சிறிய தகப்பனாரான சித்திவிநாயகன் என்பவரும் தமது புத்தகங்களில் திருவள்ளுவர் ஆண்டினைக் குறிப்பிட்டு எழுதுவது இப்போது ஞாபகம் வருகின்றது. அதைவிட முக்கியமானது அண்ணாதுரை, கருணாநிதி போன்றோர் எழுதிய நூல்களை வாசிக்கின்ற வாய்ப்பு அவர்களால் உருவாகி இருந்தமையாகும். இன்னொரு நெருங்கிய உறவினரான சிதம்பரப்பிள்ளை ஆசிரியர் என்பவர் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். அவர் ஒவ்வொருநாளும் காலைக்கடனை நிறைவேற்றுவதற்கு ஊர்ப்புறம் செல்கின்றபோது, வாயினில் வேப்பங்குச்சியும் கையிலே புத்தகத்தோடும் செல்லுவார். தினசரி கண்டாலும் சலிப்பை ஏற்படுத்தாத அந்தக் காட்சி உட்பட மேற்கூறிய அனைத்துமே என்னுள் உறைந்து என்னிடம் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியமை எனது மனக்காட்சியில் இப்போது தெளிவாகத் தோன்றுகின்றது.

ஏழாம் வகுப்பு வரையிலான எனது ஆரம்பக்கல்வி வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள கரணவாய் மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் நடைபெற்றது. அங்கே எனக்குக் கற்பித்த பலரைக் குறிப்பிடலாமாயினும் அவர்களுள் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் வகுப்பாசிரியராக இருந்த நடராஜா ஆசிரியர். கனகசெந்திநாதன் பண்டிதர் வ.நடராசாவுடன் இணைந்து எழுதிய இலக்கிய மஞ்சரி என்ற அருமையான தொகுப்பு நூலினை அவர் இரசனையோடு கற்பிப்பார். இன்னொரு ஆசிரியர்..... அவருடைய பெயரை மறந்துவிட்டேன். மூன்றாம் அல்லது ஐந்தாம் வகுப்பில் நான் கற்கின்றபோது வகுப்பில் நான் எழுதுகின்ற எனது கட்டுரைகளை ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புகளுக்கு கொண்டு சென்று வாசிக்கும்படி செய்திருக்கின்றார். ஏழாம் ஆண்டிலிருந்து நான் நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற்குக் கல்வி கற்கச் சென்றேன். எனது ஊரிலுள்ள அனைவரும் உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிஷன் கல்லூரிக்குச் செல்வதும் விஞ்ஞானம் அல்லது கணிதம் கற்பதுமே வழமையாக இருந்த சூழலில் அன்றைய புலமைப் பரீட்சையில் நான் சித்தியெய்தியதன் காரணமாக நெல்லியடி ம.ம.வித்தியாலயத்திற்குச் செல்ல நேரிட்டதும் அங்கே அது காரணமாகக் குறிப்பாக உயர்தர வகுப்பில் கலைத்துறையில் படிக்க நேரிட்டதும் இன்று நோக்கும்போது பெருந்திருப்பமாக அமைந்திருப்பதை உணர்கிறேன்.

A/L வகுப்பில் எனக்குக் கற்பித்த நால்வர் மிக மிக முக்கியமானவர்கள். அவர்களுள் தமிழ் கற்பித்த பண்டிதர் க.வீரகத்தி ஆசிரியரை வாழ்க்கையில் மறக்கவே முடியாது. இலக்கணத்தை நுட்பமாகக் கற்பிப்பவர். இலக்கியத்தை இரசனையோடு கற்பிப்பவர். தனிப்பட்ட விதத்தில் வாணி கலைக்கழகம் ஒன்றையும் நடத்தி வந்தார். அதனால் பிரவேச பண்டிதர் வகுப்பிலும், சைவப்புலவர் வகுப்பிலும் பயின்று சித்தி பெற்றிருக்கிறேன். கவிதை எழுதுவதற்கான சூழலை ஏற்படுத்திய அவரே தமிழில் அளவுகடந்த ஈடுபாடு வருவதில் முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கிறார். முற்குறிப்பிட்ட நக்கல் குணம் என்னிடம் விஸ்வரூபம் எடுத்ததும் அவராலேதான்.

மற்றொரு ஆசிரியர் வ.சிவராஜசிங்கம், ஆங்கிலம் கற்பித்தவர். குறிப்பிட்ட பாடத்தைவிட்டு ஆங்கில இலக்கியம் தொடர்பான பல்வேறு விடயங்களை எடுத்துக் கூறுவார். அதனை விடவும் முக்கியமாகத் தமிழில் மிகுந்த புலமையுடையவர். ஆங்கிலப் பாட வேளைகளிலும் கூட அவர் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களை படிப்பிப்பதில் ஆர்வங் காட்டி வந்தவர். அவர் ஆங்கிலம் கற்பித்தாலும் தமிழ், சமயம், இலக்கணம், தத்துவம் என்று எல்லா விடயங்களும் அவற்றுள் கலந்திருக்கும். அவரது இத்தகைய இயல்பு எனது கற்பித்தல் முறையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியிருப்பதைப் பின்னாளில் உணர்ந்துகொண்டேன்.

மற்றொரு ஆசிரியர் வே.க.நடராஜா என்பவர் வரலாறு கற்பித்தவர். என்றாலும் நவீன இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு மிக்கவர். கு.அழகிரிசாமி முதலான எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துடன் சில நூல்களை அவர் வாசிக்கத் தந்திருக்கிறார். அவர் எழுதிய “பண்டைய ஈழம்” என்ற வரலாற்று நூலுக்கு நான் கீறிய படங்களோடு அந்நூல் இன்றும் என்னிடம் உள்ளது. அவருக்கு அகால மரணம் ஏற்பட்டிருக்காவிட்டால் நான் வரலாற்றுத் துறை மாணவனாகவே பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறியிருப்பேன்.

டபிள்யூ.ஆர்.அருளையா என்ற இன்னொரு ஆசிரியர் புவியியல் படிப்பித்தார். அவரது தூண்டுதலினால் நான் உலகப் படங்கள் கீறும் போட்டியில் பங்குபற்றிப் பாராட்டுப் பெற்றிருக்கிறேன். பல்கலைக்கழகத்திலும் முதலாம் ஆண்டு புவியியல் கற்றிருக்கிறேன்.

A/L வகுப்பு சித்தியெய்திய பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் செல்ல நேரிட்டது. பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதென்றால் அன்று என்னவென்றே தெரியாமல் இருந்தது. இப்போது நினைக்கும்போது சிரிப்பாகவே இருந்தாலும் அன்று அது என்ன என்றே தெரியாமல் இருந்தது. 1968 இல் அது நிகழ்ந்தது. அப்போதைய பல்கலைக்கழக தெரிவு முறையில் தெரிவு முறைப்படி கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் செல்லுகின்ற ஒருவர் முதலாம் வருடம் அங்கும் அடுத்த வருடத்திலிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்வதே வழக்கமாக இருந்தது. எங்களது காலத்திலிருந்து சிலர் கொழும்புக்கும் சிலர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அதாவது எங்கு கற்கின்றாரோ அங்கே தொடர்ந்து கற்கும் நிலை உருவானது. இதனால் ஏற்பட்ட மாபெரும் அனுசூலம் நான்கு ஆண்டுகளிலும் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே கற்க நேரிட்டமையாகும்.

படிப்பிடம், கல்விமுறை, நகரச்சூழல், இருப்பிடம் அனைத்துமே வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக எதிர்கொண்ட புதுமையான புதிய அனுபவங்களாக எனக்குத் தென்பட்டன. அங்கு கற்பித்தவர்களுள் மூத்தவர் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம். அவர் தவிர பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம், பேராசிரியர் சுசீந்திரராஜா, திருமதி தியாகராஜா, வருகை விரிவுரையாளர்களாக பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், பேராசிரியர் தில்லைநாதன், திரு.இ.இரத்தினம், திரு.செ.வேலாயுதபிள்ளை முதலானோர் விளங்கினர்.

இறுதிக்காலத்தில் உதவி விரிவுரையாளர் என்ற நிலையில் இ.பாலசுந்தரம் அவர்கள் (பின்னாள் பேராசிரியர்) சில காலம் கற்பித்தார். பல்வகை நிலைப்பட்ட மேற்கூறிய புலமையாளர்கள் அனைவரிடமும் கல்வி கற்றது எனது வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் நினைத்துப்பார்க்க முடியாத திருப்பங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தமிழ் கற்கின்ற மாணவர்களுக்கு ஈழத்து இலக்கியம் முதன்முறையாகப் பாடமாக அமைந்ததும், அதனைவிட இந்து நாகரிகம், மொழியியல் ஆகிய கற்கைநெறிகள் முதன்முதலாக இடம்பெற்றதும் இப்பல்கலைக்கழகத்திலேயே.

அனைத்தையும் விட எனது முதற்கட்டுரை (திருக்குறள் உத்திகள், இளந்தென்றல், 1970) வெளிவந்தது பேராசிரியர் பூலோகசிங்கத்தின் தூண்டுதலினாலேயே ஆகும். வாசிப்பில் தீராத தாகத்தை ஏற்படுத்தியவராகவும், தேடலிலும் சிந்திப்பதிலும் பெரு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவராகவும் பேராசிரியர் கைலாசபதி இருந்தார். நான்கு ஆண்டுகள் அவரிடம் தொடர்ந்து கல்வி கற்கும் வாய்ப்புப்பெற்ற மாணவர்கள் சிலரே. அந்தப் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைத்திருந்தது. எனது கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்சிறப்புக் கற்கை நெறியில் சகபாடியாக இருந்தவரே பின்னாள் பேராசிரியையாகிய சித்திரலோகா. கொழும்பு பல்கலைக்கழகம், இந்து நாகரிகத்தில் பின்னாள் பேராசிரியர்கள் கனகரத்தினம், நாச்சியார், கலைவாணி, மொழியியல் துறையில் பேராசிரியர்கள் பார்வதி கந்தசாமி, ரட்ணமலர், நு.மான், கல்வித்துறையில் பேராசிரியர் மா.சின்னத்தம்பி, பொருளியல் துறையில் மு.நித்தியானந்தன், புவியியல் துறையில் பேராசிரியர் மூக்கையா, க.ஹீகாந் முதலான பலரை உருவாக்கியிருந்தமை ஈழத்துத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் எழுதப்படவேண்டிய முக்கியமான பக்கங்களாகும்.

கொழும்பு நகர்ப்புறச் சூழல் இன்னொரு விதத்திலும் எமக்கு வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. அடிக்கடி இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குச் செல்கின்ற வாய்ப்பு உருவானது. ஒரு கூட்டத்திற்கு கி.ஆ.பெ.விஸ்வநாதன் வந்திருந்ததும் அவர் தமிழினுடைய மூன்றெழுத்துப்பெருமை பற்றி மணித்தியாலக் கணக்காகப் பேசியதும் அது பற்றி கைலாசபதி அறிந்து அறணைக்கும் மூன்றெழுத்துத்தான் என்று கூறியதும் இப்போதும் ஞாபகத்தில் உள்ளது. இதைவிட முக்கியமானது அப்போது இலங்கையில் நடக்கவிருந்த நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை ஓட்டி நடைபெற்ற ஊர்க்கண்காட்சியில் உதவுபவர்களாக - உதவி செய்கின்ற மாணவர்களாக கைலாசபதியின் தூண்டுதலால் நாங்கள் சென்றதும் பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரைச் சந்தித்ததுமாகும்.

எனது வாசிப்பு ஈடுபாடு பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி ஏனைய மாணவர்களிடம் கூறியதாக அவர்கள் என்னிடம் கூறிய விடயம் பற்றியும் கட்டாயம் குறிப்பிட வேண்டும். அது இதுதான்: “யோகராசாவைக் காணாவிட்டால் இவர் எங்கையாவது ஒரு புத்தகக்கடையில் தொங்குகிற புத்தகங்களை ஆவென்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்”

கண்காட்சி நூல்களுக்கு அருகில் நான் நின்றபோது நின்ற நிலையிலேயே மண்ணும் மக்களும் நாவலை வாசித்ததும் அது ஏற்படுத்திய எரிச்சல் உணர்வும் இப்போதும் பசுமையாக நினைவுக்கு வருகிறது.

இன்னொன்றைக் குறிப்பிட மறந்துவிட்டேன். கைலாசபதி அவர்கள், தான் இனங்கண்ட மாணவர்களது வளர்ச்சிக்கு வெளியுலகிலும் களங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவர் நடத்திய வானொலி கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் சொக்கனின் பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர், டி.செல்வராஜின் தேநீர் முதலானோரின் ஆக்கங்கள் குறித்து நான் பேசியதும் முக்கியமான ஈழத்து ஆளுமைகள் என்றதொடரில் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை பற்றி நான் பேசியதும் தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி தமிழ் நாவலும் தமிழ் வாசகர் இரசனையும் என்ற தலைப்பில் பேசியதும் இதையொத்த இன்னும் பல விடயங்களும் இன்றும் மறக்கமுடியாதவை.

இவ்வாறே கொழும்பு நகரச் சூழல் அவ்வப்போது கொழும்புக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் வரும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களுடன் பழகும் ஆரம்ப காலத்து வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. கொழும்பு பல்கலைக்கழகச் சூழலும் வாழ்க்கையும் கிடைத்திருக்காவிட்டால் நான் எத்திசையில் சென்றிருப்பேனோ தெரியவில்லை. கொழும்புப் பல்கலைக்கழக கொழும்பு வாழ்க்கை என்றவுடன் இன்னுமொரு முக்கியமான விடயமும் நினைவுக்கு வருகிறது. முதலாம் ஆண்டில் நான் கற்கின்றபோது அஞ்சல் அதிபர் தேர்வுக்கு நான் தோற்றியதும் இறுதி வருடத்தில் அதன் முடிவு வெளியானதும் இது காரணமாக இறுதி வருடத்திலிருந்து (1971) ஏறத்தாழ ஐந்து ஆண்டுகள் நான் அஞ்சல் அதிபராக கொழும்பிலும் ஓராண்டு மாகோவிலும் கடமையாற்றியதும் பலருக்குத் தெரியாத விடயங்களாகும். அதனை இன்று நினைவு கூருகின்றபோது கூடவே “நீ கவுண்டரில் முத்திரை விற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது வாயை நீட்டினால் முத்திரையை ஒட்டிவிடுவோம்” என நண்பர்கள் சிலர் கூறுவது இப்போதும் காதில் ஒலிக்கிறது. அஞ்சலகத்தில் வேலை செய்த காலங்களில் தொலைபேசி வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி அ.யேசுராசா போன்ற அப்போது அஞ்சலகத்தில் வேலை செய்த நண்பர்களுடன் நீண்டநேரமாக தொலைபேசியில் உரையாடியதும் நினைவில் உண்டு. அஞ்சலகத் தொழிலை விட்டு சிறப்புப் பட்டதாரி ஆசிரியராக சிறிமாவோவின் புண்ணியத்தால் நுவரெலியாவிலுள்ள கோல்புறுக் தமிழ் வித்தியாலயத்திற்குச் சென்றேன். நுவரெலியா மாவட்டத்திற்கு ஆசிரியராகச் சென்றதோடு எனது வாழ்க்கையில் இன்னொரு உலகம் விரிந்தது.

நுவரெலியாப்பிரதேசம் இரு விதங்களில் எனது வாழ்க்கையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஒன்று நான் நன்றாக நேசித்த ஆசிரியர்த் தொழில் சார்ந்த முதல் நிமிஷமும் அங்குதான் கிடைத்தது. எனவே அத்தொழில் சார்ந்து நான் கண்ட கனவுகள் அனைத்தும் நிறைவேறும் களமாக அது திகழ்ந்தது. மாலை வகுப்புகள், வார வகுப்புகள் நடத்தி படிப்பிலும் ஏனைய கலைச் செயற்பாடுகளிலும் சிறந்த மாணவர் குழாத்தை ஓரளவு உருவாக்க முடிந்தது. கொழும்பு மாவட்டத்திற்கெல்லாம் பேச்சுப் போட்டிகளுக்கு அழைத்துச் செல்லமுடிந்தது. இளந்தளிர் என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை உருவாக்கியமையால் எழுத்தாளர் பலரை இனங்காண முடிந்தது. அப்போது கல்வி கற்ற சு.முரளிதரன், வேலாயுதம் முதலான சிலர் உயர்ந்த பதவிகளிலும் சிலர் எழுத்துத்துறையிலும் பிரகாசிக்க முடிந்தது. கணிசமானோர் ஆசிரியர் பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். அங்குள்ள, அங்கு நான் பெற்ற அனுபவம் அப்பிரதேச மாணவர்களிடம் சிறு பொறியை ஏற்படுத்திவிட்டால் போதும் தாமாகவே தமக்கேற்ற துறைகளில் ஒளிவீசுவார்கள் என்பதைத்தான்.

இன்னொரு மாற்றம் நுவரெலியாவே எனது புகுந்த அகமாகவும் மாறியதென்பதே.

நுவரெலியாவுக்குப் பின்னர் சொந்த ஊரான கரவேட்டியிலுள்ள விக்னேஸ்வரா கல்லூரியில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விரிவுரையாளராக வரும்வரையும் பணிபுரியும் வாய்ப்பு ஏற்றட்டது. அந்தக் கல்லூரியிலும் சிறந்த மாணவர்கள் பலரை இனங்காண முடிந்தது.

1991 யூலை மாதம் எனது தொழில் சார் வாழ்க்கையில் முன்னொருபோதும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத திருப்பத்தைக் கொண்டுவந்திருந்தது. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விரிவுரையாளராக வந்ததையே நான் இங்கு கருதுகின்றேன். எனது வரவிழ்கான முதல் உந்து

சக்தியாக இருந்தவர் எனது நெருங்கிய நண்பரும் முன்னாள் யாழ் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியருமான எஸ்.சிவலிங்கராஜா ஆவார். அடிக்கடி அவரிடம் செல்வேன். ஒரு நாள் அவரிடம் சென்று விடைபெற்று வீட்டுக் கதவடியில் ஏதோ காரணத்தால் ஒரு சில கணங்கள் நின்றவேளையில் யதேச்சையாக கிழக்குப்பல்கலைக்கழக தமிழ் விரிவுரையாளர் பதவிக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டுள்ளதெனக் கூறி அதற்கான விண்ணப்பப்படிவத்தினையும் தந்து என்னை அனுப்பிவைத்தார். தாமதித்த அந்த மிகக் குறுகிய கணப்பொழுது எனது வாழ்க்கையில் மாபெரும் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தும் என்று நானோ அவரோ கனவுகூட கண்டிருக்கமாட்டோம். பல்கலைக்கழகம் வருவதற்குப் பல்வேறு விதங்களில் ஊக்குவித்த சிலர் உள்ளனர். இவர்களுள் ஒருவர் தகைசார் பேராசிரியராக இன்று திகழ்கின்ற பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்கள். மற்றொருவர் நெருங்கிய நண்பராகவும் உள்ள பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்கள்.

பல்கலைக்கழகம் வந்ததன் பின்னர் மட்டக்களப்பு புலமையாளர்கள் பலரோடு எனக்குத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியமை, கருத்தரங்குகள் நடத்தியவர்களோடு இணைப்பை ஏற்படுத்தியமை என்ற விதங்களிலும் பேராசிரியர் சி.மௌனகுருவின் செயற்பாடுகள் எனக்கு பேருதவி புரிந்துள்ளமையும் மறக்க முடியாதவை.

ஏலவே பிறந்த ஊரான யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த இலக்கியத் தொடர்புகளும் கொழும்பு, மலையக வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளும் போன்று அல்லது அதைவிட அதிகளவில் மட்டக்களப்பிலும் அத்துடன் திருகோணமலை, அம்பாறைப் பிரதேசங்களிலும் இலக்கிய நண்பர்கள் பலரது தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. முன்னரவிட எனது தொழிலும் ஒரு காரணமாக மட்டக்களப்பிற்கு வந்த பின்னரே அதிக தேடல்களில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றோடு நட்பு ரீதியிலும் புலமை ரீதியிலும் புதிய புதிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. எனது தேடல்களுக்கு ஏற்ற பல்வேறு பாதைகளை இனங்காட்டித் தந்தவர் என்ற விதத்திலும் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றுக்குக் கருத்தரங்குகளுக்காகச் செல்லும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் என்ற விதத்திலும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் தொடர்பு ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் விரிவாகவே சொல்லப்படவேண்டியன. எனினும் எனது தமிழ் நாட்டிற்கான முதற் பயணத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் என்ற விதத்திலே ஒருமாத நாட்டாரியல் கருத்தரங்கிற்காக தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை எனக்கு நல்கிய, அவ்வேளை இந்து சமய பணிப்பாளராக இருந்த நண்பர் திரு.க.சண்முகலிங்கம் அவர்களை என்றென்றும் மறக்கமுடியாது. பல்வேறுகருத்தரங்குகளில் பங்கு பற்றினாலும் திரு.க.சண்முகலிங்கம் காலத்தில் அவர் உருவாக்கிய இந்து சமய திணைக்கள கருத்தரங்குகள் பின்னர் இன்றுவரை தொடர்வதும் அத்தகைய கருத்தரங்குகள் ஒட்டுமொத்தமான தமிழ் இலக்கியப் பரப்புகள் முழுவதனுள்ளும் நுழைவதற்கான வாசலைத் திறந்து வைத்ததும் முக்கியமானவையே.

நீங்கள் பிறந்த இடம் யாழ்ப்பாணம். சீதனம் வாங்குவதில் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம்பெறவேண்டிய இடமாகும். ஆண்கள் தங்களது ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் விலை பேசுகின்ற நிலைமையே காணப்படுகின்றது. இந்நிலையில் நீங்கள் மலையகத்தைப் பகுந்த இடமாக்கிக்கொண்டபோது பிரச்சினைகள் எவற்றையும் எதிர்கொள்ளவில்லையா?

யாழ்ப்பாணப்பிரதேசத்தில் உள்ள பேய்கள்கூட சீதனத்தைக் கேட்கின்ற நிலையில்தான் உள்ளன. இந்நிலையில் ஆரம்பத்தில் எனது திருமண முயற்சிக்கு பலத்த எதிர்ப்பு இருந்தது. எனினும் எனது இயல்புகளுக்கும், துணையவியாரின் இயல்புகளுக்கும் முன்னால் அத்தனைய எதிர்ப்புக்குரல்கள் கூடிய கெதியில் அடங்கிவிட்டன என்றுதான் கூறவேண்டும். திருமணத்தின் பின் ஏறத்தாழ எட்டுவருடங்கள் துணையவியார் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார். என்னைவிட எனது உறவினர்கள் பலரையும் அவர்தான் அறிந்துவைத்திருந்தார். அவர்களுக்கும் எனது குடும்பத்திற்குமிடையிலான உறவு பற்றி ஏதாவது ஐயம் ஏற்படும்போது அவரே அவற்றைப் போக்கி வைப்பார். அவ்வாறே அவரது செல்வாக்கை ஊர் முழுவதும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். பல்வேறு இயக்கங்கள் செயற்பட்ட அந்தக்காலத்தில் அவர்களும் என்னைவிட அவரோடே

அதிகம் பழகியிருந்தார்கள். அவர்கள் துணைவியாரை மலையக அக்கா என்றும் அழைத்ததாக ஞாபகம்.

ஈழத்துப்போர்க்காலச் சூழல் அனைத்து மக்களிடமும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. நீங்களும் போர்க்காலச்சூழலில் வெவ்வேறு விதமான பிரச்சினைகளையும், அனுபவங்களையும் நிச்சயம் எதிர்கொண்டிருப்பீர்கள். அது பற்றிக் கூறுவீர்களாயின் அறிந்துகொள்வேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நான் இருக்கும்போது இரு தடவைகள் இராணுவத்தினருடன் மோதல் நிகழ்ந்தது. 1987இல் லலித் அத்துலத் முதலி பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் முதல் தேடுதல் நடவடிக்கை எமது வடமராட்சிப் பிரதேசத்திலேயே நிகழ்ந்தது.

எமது வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள புதர்களும் மரங்களும் நிறைந்தவெளி அவர்களது நுழைவுப்பிரதேசமாக இருந்தது. அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக ஏனைய மக்களோடு சேர்த்து முன்னோக்கி இடம்பெயர்ந்தோம். அவர்கள் போய்விட்டார்கள் என்று கருதி பொழுதுபடும் நேரத்தில் திரும்பிப் போயிருந்தோம். அவர்கள் எமது பிரதேசத்திலேயே நிற்கின்றார்கள் என்றபோது வீட்டினுள் சென்று அறையினுள் நான்கு மூலைகளிலும் நான் உட்பட ஆண்கள் மூவரும் ஒளிந்திருந்தோம். விறாந்தையிலும் வீட்டைச்சுற்றியும் பெண்களே குழுவியிருந்தனர். இராணுவத்தினர் வந்தபோது பயத்தினால் உறைந்து போயிருந்தார்கள். அங்குமிங்கும் வீறு நடை போட்ட இராணுவத்தினர் இறுதியாக நான் இருந்த அறைக்குள் வந்தனர். சற்று மனக்கோளாறுள்ள ஒருவரது செயற்பாடு காரணமாகவே எமது அறைக்குள் அவர்கள் நுழைய நேரிட்டது. அவ்வேளையில் நான் இருந்தமையை அவர்கள் காணவில்லை என்பதால் ஏனைய மூவரையும் அழைத்துச்சென்றனர். அவர்கள் திறந்து சென்ற கதவின் பின்னால் என்னைக் காணமாட்டார்கள் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அறையை விட்டு வெளியே செல்லும் போது ஒருவன் என்னைக் கண்டு விட்டான். பின்னர் வெளியே எங்கள் நால்வரையும் அழைத்து முழங்காலில் இருக்கச் சொல்லி கேள்விகள் கேட்டனர். பயமுறுத்தினார்கள். எனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் நான் மலைநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கின்றேன் என்றும், திருமணம் செய்து சில மாதங்களே என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்போது என்னை விசாரித்தவரும் தானும் திருமணம் செய்து சில காலங்களே என்றும் கூறினார். நானும் எனது மனைவியாரும் ஓரளவு சிங்களத்தில் பேசிய படியால் ஓரளவு நம்பிக்கையோடு இருந்தோம். இராணுவ பொறுப்பதிகாரி வந்தபோது அவரிடம் எங்களை அழைத்துச் செல்ல முனைந்தனர். அனைவரையும் வரும்படி அழைத்த இராணுவ அதிகாரி எங்களிருவரையும் விட்டு விரும் படி சைகை காட்டினார். அவரது சைகை திசைமாறியிருந்தால் எங்களது வாழ்க்கையும் பூசாவுக்குச் சென்று திசைமாறியிருக்கும்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை இருந்த காலத்தில் அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து ஊர்வலமாக பொது இடங்களுக்கு கண்காட்டி முன்னால் நிறுத்துவதற்கு அழைத்துச்செல்வர்கள். நான் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்தபோது என்னை பேராசிரியர் என்று கருதி அவர்கள் மதிப்புக் கொடுத்தார்கள். அந்தக் குழுவுக்குத் தலைவராக என்னைப் போடுவார்கள். இப்படியான அரசியல் சூழலில் ஒரு தடவை அவர்களிடம் பிடிபட்டு இறந்த L.T.T.E இயக்கம் சார்ந்த ஒருவரது சாவிட்டிற்கு சென்றிருந்தேன். சென்று திரும்பியிருந்த வேளையில் திடீரென வந்த அவர்கள் அங்கே இருந்திருந்த என்னைக் கூப்பிட்டு துவக்கால் தலையில் இடித்தார்கள். எனது மாமனாரும் வேறு சிலரும் எனக்கு ஆதரவாக கதைத்த படியால் அத்துடன் விட்டு விட்டார்கள். அவர்கள் தலையில் இடித்திருந்த இடம் அண்மைக்காலம் வரையும் என்னைப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தது. அச்சம் காரணமாக அண்மையில் எக்ஸ்.ரே எடுத்திருந்தேன். அதன் பின்னரே மன நிம்மதி ஏற்பட்டிருந்தது.

நான் உயர்கல்வி படித்த பாடசாலையிலேயே மில்லர் தலைமையில் முதல் தற்கொலைத் தாக்குதல் நிகழ்ந்தது. அன்றிரவு தலைக்கு மேலால் பறந்து சென்ற எறிகணைகளும் ஹெலிகொப்டர் சத்தமும் இன்றும் போர் பற்றிய புதிய திரைப்படமொன்றின் காட்சி போல மனத்திரையில் இப்போதும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஓப்பிரேசன் லிபிரேசனின் பின்னர் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தபோது கூடு ஒன்றிலிருந்த இரு பறவைகள் உயிரோடு அச்சமின்றி இருந்த நினைவு மனதில் இருக்கிறது.

1981 கலவரத்தின் போது மலை நாட்டிலிருந்தேன். கலவரம் முடிந்த மூன்று மாதங்களின் பின்னர் தனித்து யாழ்ப்பாணம் திரும்பினேன். பஸ் வண்டியினுள்ளே தூங்குபவர் போல இருந்து வவுனியா வரையும் சென்றேன்.

நான் பொது இடங்களிலே நம்பிக்கையுள்ள அருகிலுள்ள நண்பர்களோடு அரசியல் பற்றி உரையாடுவதை விட வேறு பொது இடங்களில் எதுவுமே கதைப்பதில்லையென்பதால் நெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் நிம்மதியாக இருந்தேன். அத்துடன் அடிக்கடி சில நண்பர்களுக்குக் கூறுவது போல நான் 34 வீதம் யாழ்ப்பாணமாகவும் 33 வீதம் மலையகமாகவும் 33 வீதம் மட்டக்களப்பாகவும் இருப்பதும் எனக்குத் துணை நின்றுள்ளன. எனது எதிர்கால வீடுபேறும் மட்டக்களப்பிலேதான்.

நீங்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ஈழத்து இலக்கியம், நாட்டாரிலக்கியம், இதழியல், சிறுவர் இலக்கியம், புகலிட இலக்கியம், மலையக இலக்கியம், பெண்கள் இலக்கியம், இஸ்லாமிய இலக்கியம் எனப் பல துறைகளிலும் தடம் பதித்திருக்கிறீர்கள். அத்தகைய ஆளுமை கொண்டவர்கள் என அறிவுக்கு எட்டிய விதத்தில் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் குறைவாகவே உள்ளனர். இவ்வேளையில் நான் கேட்க விரும்புவது இதுதான்: அவ்வாறு நீங்கள் உருவாகுவதற்கான சூழல் எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதனை அறிவது என்போன்ற பலருக்கு உவப்பாக இருக்கும். எனவே அது பற்றிக் கூறுவீர்களா?

பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவர்கள் பொதுவான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஈடுபாடு காட்டுவது தவிர்க்க இயலாததுதான். ஏற்கனவே கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்குக் கற்பித்தவர்கள் போட்டிருந்த அத்திவாரம் அதற்கு அடிப்படையாக இருந்தது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் எல்லாக் காலகட்டங்களும் சார்ந்த நூல்களை வாசிப்பதற்கான சூழலும், ஈடுபாடும் இருந்தமையினால் தொடர்ந்து வளப்படுத்த முடிந்தது. முற்குறிப்பிட்ட இந்து சமய திணைக்கள கருத்தரங்குகளும், அயல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்குகளும் அதனை மேலும் செழுமைப்படுத்தின என்றே சொல்லவேண்டும். ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை முன்னர் நான் குறிப்பிட்டதுபோன்று முதன்முறையாக நான் கற்ற கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் அதுவொரு கற்கைநெறியாக இருந்தமையினாலும், பின்னர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலும் அதுகற்பிக்கின்றநெறியாக அமைந்திருந்தமையினாலும் ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாக சிந்திக்கின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. வடக்குக்கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டுத் திணைக்களங்கள் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தி வந்த கருத்தரங்குகள் அதற்கு மேலும் வலுச்சேர்த்தன.

தமிழ் இலக்கியம் என்றாலும் சரி, ஈழத்து இலக்கியம் என்றாலும் சரி நவீன இலக்கியத்தில் கூடுதலான ஆர்வம் ஏற்படுவதற்கு முதற்புள்ளியிட்டவர் எனது பல்கலைக்கழக ஆசிரியரான பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆவார்.

நாட்டார் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு வருவதற்கு முன்னர் கூறியதுபோன்று திரு.க.சண்முகலிங்கம், பாளையங்கோட்டையில் நடைபெற்ற ஒரு மாத கால நாட்டார் இலக்கிய கருத்தரங்கிற்கு அனுப்பி வைத்தமை முதற்காரணியாகிற்று.

சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு வர தேசிய சாகித்திய மலருக்கு அது தொடர்பாக ஒரு கட்டுரை எழுதித்தரும்படி என்னிடம் கேட்ட நண்பர் நு.ம.மான் தூண்டல் காரணமாயிற்று.

புகலிட இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு ஏற்பட வழிவகுத்தவை நண்பர்கள் மு.நித்தியானந்தனும், சித்ரலேகாவும் எழுதிய ஆரம்பக் கட்டுரைகளும் பின்னர் எனது சோம்பலைத் தூர்த்திவிட்டு புலம்பெயர்ந்த நண்பர்களுடன் நான் ஏற்படுத்தி வந்த தனிப்பட்ட தொடர்புகளும் ஆகும்.

இதழியல் துறையில் ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு ஆற்றுப்படுத்தியது வடக்குக்கிழக்கு மாகாண சபைகளின் பண்பாட்டுத் திணைக்களம் நடத்திய ஈழத்து இதழியல் சார்ந்த கருத்தரங்கு என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

பெண்கள் இலக்கியம் தொடர்பாக எனக்கு ஈடுபாடு வர முக்கிய காரணம் என்னோடு பல்கலைக்கழகத்தில் எனது மொழித்துறையில் கடமையாற்றிய நண்பர்களே என்பது அவர்களுக்கே தெரியாத ஒன்று. அத்துடன் பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவகம், சூரியா பெண்கள் அமைப்பு என்பனவற்றின் செயற்பாடுகளின் பின்புலம் பற்றியும் குறிப்பிடவேண்டும்.

மலையக இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அத்துறையில் நாட்டம் ஏற்படுவதற்கு அங்கு நான் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியபோது மலையகச் சமூகத்தினரோடு நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தி அவர்களை நன்கு புரிந்துகொண்டமை காரணமாக இருந்தது.

இஸ்லாமிய இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை மட்டக்களப்பு, அம்பாறைப் பிரதேச நட்புச் சூழலே வழிவகுத்தது என்பது வெளிப்படையானது.

கடந்த சில வருடங்களாகவே எனக்கு 'அரைவாய்மொழிப் பாடல்கள்' அல்லது 'இன்னொரு வகையான வாய்மொழிப்பாடல் மரபு' அல்லது 'எழுத்து நிலைப்பட்ட வாய்மொழிப்பாடல் மரபு' அல்லது 'முச்சந்தி இலக்கியம்' எனப் பலவாறு அழைக்கப்படும் பாடல்மரபில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. இப்பாடல்மரபில் நாட்டம் ஏற்பட்டமைக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது நான் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டிருந்த வேளையில் அத்தகையதொரு பாடல் மரபை நானாகவே இனங்கண்டிருந்தமையாகும். அது பற்றி இனங்காணப்படாதிருந்த சூழலில் யதேச்சையாக பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் ஒரு கலந்துரையாடலின்போது கூறியபெயரே அரை வாய்மொழிப்பாரம்பரியம் என்பது. அவரது இறுதிக்காலத்தில் கலந்துரையாடல் ஒன்றின்போது அதற்கு அவர் கூறியது "பாண் பாடல்கள்" என்ற பெயராகும். அதாவது பாணர்களால் முன்னர் பாடப்பட்ட மரபினது தொடர்ச்சியாக இதனை இனங்கண்டே அதனை அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

எனவே என்னைப் பொறுத்தவரையில் வேறு பல்கலைக்கழக நண்பர்களுக்குக் கிட்டாத மேற்கூறியவாறான அரிய அருமையான வாய்ப்புகளுக்கு யாருக்கு நன்றி சொல்வதென்று எனக்கு இக்கணம் வரையும் தெரியவில்லை.

இவ்வேளையில் இன்னுமொரு கேள்வி: எழுத்திலக்கிய மரபிற்கும் வாய்மொழி இலக்கிய மரபிற்கும் இடைப்பட்ட பாடல்மரபினைக் குறிப்பதற்கு நீங்கள் கூறியதுபோன்று பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இந் நிலையில் நீங்கள் கடந்த 2013 வெளியிட்ட அவ்விலக்கிய மரபு சார்ந்த உங்களது நூலிற்கு ஈழத்து முச்சந்தி இலக்கியம் என்று பெயர் வைத்துள்ளீர்கள். அப்பெயர் கொண்டு ஈழத்திலெழுந்த முதல் நூலாக அமைவதும் அதுவே. அவ்வகையில் முச்சந்தி இலக்கியம் என்று பெயர் வைத்தமைக்கான காரணத்தை உங்களிடமிருந்து அறிய விரும்புகின்றேன்.

புதிய இலக்கிய வகைகள் அல்லது புதிய போக்குகள் அல்லது புதிய கோட்பாடுகள் உருவாகின்றபோது அவற்றுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெயர்கள் வைப்பதையும் அவற்றுள் எவையுமே முழுமை பெற்றிராமையும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அறிந்துள்ள விடயமே. இவ்வாறே குறிப்பிட்ட வாய்மொழி இலக்கியப் பாடல்களுக்கு முன்னர் வைக்கப்பட்ட பெயர்களும் அமைந்துள்ள நிலையில் மேற்குறிப்பிட்ட முச்சந்தி இலக்கியம் என்ற பெயர் ஒரு சில காரணங்களைப் பொறுத்தமட்டில் எனக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக மலையகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மக்கள் பலரும் முச்சந்தியில் வழக்கமாகக் கூடுவது உண்டு. அதனை மனங்கொண்டு பரந்த நோக்கில் பொதுமக்கள் கூடுகின்ற இடங்கள் அனைத்தையும் கருதுகின்ற ஒரு பொதுப் பெயராக இப்பெயரை நான் இனங்கண்டேன். நாம் அறிந்த அந்தப் பாடல்களைப் பாடுவோரும் சந்தி, சந்தை, பஸ் நிலையம், கோயில் முதலான பொது இடங்களிலேயே தங்களது புலமையைக் காட்டுகின்றனர். எனவே அந்த நோக்கில் நின்று பார்க்கும்போது இப்பெயர் பொருத்தமுடையதாகவே எனக்குப் படுகின்றது. எனினும் முழுமையான விதத்தில் அது பொருந்துமென்று நான் கருதவில்லை. கருதவும் முடியாது. முற்குறிப்பிட்ட நோக்கத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அது பொருத்தமானது.

இவ்விடத்தில் இன்னொன்றையும் கூறவேண்டும். பெயருக்கு உரிமை உடையவர் தமிழக ஆய்வாளர் ஆ.வேங்கடாசலபதி ஆவார். எனினும் அவரது பெயர் வைப்பில் ஒரு தெளிவின்மை இருப்பது அவரது நூலினை வாசிக்கின்றபோது புலப்படுகிறது என்பதையும் இவ்விடத்தில் கூறவேண்டும்.

எண்பதுகளுக்குப் பிந்திய ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகளில் புகலிட இலக்கியம், போரிலக்கியம், பெண்ணிலைவாதம் இம்மூன்றும் பிரதானமானவை. இப்போக்குகள் பற்றி நீங்கள் அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளீர்கள். குறிப்பாக ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி எடுத்துக்கொண்டால் எண்பதுகள் தொடக்கமான காலப்பகுதி முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. எனினும் இது பற்றிய ஆய்வுகள் நடந்தாலும் கூட அவற்றிடையே தெளிவற்ற தன்மை இருப்பதையே என்னால் உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. அவ்வாறு நான் நினைப்பது பொருத்தமென்று கருதுகிறீர்களா?

உங்களது கேள்வியில் ஒரு பொருத்தப்பாடு இருப்பதை உணர்கிறேன். புகலிட இலக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அது புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படுவதும் உண்டு. 'ஆறாம் திணை' என்றும் சிலர் பார்க்கிறார்கள். 'அலைவுலைவு இலக்கியம்' என்று அண்மைக்காலத்தில் கூறப்படுகிறது. இவற்றுள் பரவலாகக் கூறப்பட்டு வரும் முதலிருபெயர்கள் தொடர்பாகவும் ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூறவேண்டியுள்ளது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்கின்றபோது அதனைப் பரந்த பொருளில் கையாள முடியும். அதன் வரலாற்றைச் சங்க காலத்தில் இருந்து கூட இனங்காண முடியும். எண்பதுகளில் ஏற்பட்ட ஈழத்தமிழர்களது புலம்பெயர்வுக்கான முக்கிய காரணிகளுள் ஒன்று இங்கு ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடிகள் காரணமாக ஐரோப்பா போன்ற நாடுகளுக்குத் தஞ்சம் கோரிச் செல்லவேண்டிய சூழல் உருவானமையாகும். எனவே அப்பின்னணியில் உருவான இலக்கியத்தைப் புகலிட இலக்கியம் என்று கூறுவது எனக்குப் பொருத்தமானதாகப்படுகிறது. எண்பதுகளுக்கு முன்னர் மலயாவுக்கு ஈழத்துத் தமிழர் சென்றதும் அறுபதுகளளவில் இலண்டன் ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றதும் புகலிடம் கோரி அல்ல என்பதையும் நாம் நினைவு கூரவேண்டும்.

புகலிட இலக்கியத்தில் நாங்கள் கவனிக்கத்தவறிய வேறு ஒரு விடயமும் உண்டு. புகலிட இலக்கியம் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை அகலப்படுத்தியது என்பதைக் கவனிக்கின்றோம். ஆழப்படுத்தியிருந்தது என்பதைக் கவனிப்பதில்லை. புகலிட நாடுகளிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் எண்பதுகளுக்கு முற்பட்ட ஈழத்தில் நடந்த பிரச்சினைகளை - மக்களது வாழ்க்கை முறைகளை எழுதுகின்றபோது அவற்றை ஈழத்து இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியாகவே நாம் கருத வேண்டும். இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'தில்லை ஆற்றங்கரை'யும் பார்த்திபனின் 'வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்களும்' அதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகுமென்று கருதுகின்றேன்.

சமகாலத்துப் புலம்பெயர்ந்த நாட்டு பிரச்சினைகள் மறைமுகமாக அவ்வாறான உருவாக் கத்திற்குத் தூண்டியிருந்தால் அதனை இவ்வாறு நோக்கத் தேவையில்லை. பார்த்திபனின் 'ஆண்கள் விற்பனைக்கு' என்ற நாவல் அதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

'போர்க்கால இலக்கியம்' என்ற பெயர் வைப்பும் பொருத்தமற்ற ஒன்றென்று பலர் கருதுகின்றனர். அதில் உண்மை உண்டெனினும் தெளிவு நோக்கில் போரிலக்கியம் என்று கூறுவது ஓரளவு பொருத்தமுடையதாக எனக்குப் படுகின்றது. எனினும் போர்க்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இயக்கங்கள் வெளியிட்ட படைப்புகள் பற்றிய கவனிப்பும், பிற்பட்ட போர்க்கால இலக்கியங்களின் பன்முகப் பரிணாமங்களும் போதியளவு கவனத்தைப் பெறவில்லை. எனினும் அது பற்றிக் கூறுவது மிக விரிவாகப் போகுமென்பதால் இவ்வேளை தவிர்த்துக்கொள்கிறேன்.

பெண்கள் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் கவிதாயினிகளின் முன்னோடியான 'சொல்லாத சேதிகள்' போன்ற முயற்சிகள் தவிர அடுத்து வந்த காலப்பகுதிகளில் கவிதைத் துறையில் ஓரளவிற்கு இருப்பினும் சிறுகதை, நாவல் துறைகளில் பெருமளவிற்கும் எழுச்சித் தன்மை இருப்பதாகக் கருத முடியவில்லை. பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனைகள் ஓரளவு பரவியிருப்பினும் அவற்றை உள்வாங்கிய படைப்பாளர்களது தொகை மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. பெண்ணிலைவாத சிந்தனைகள் பற்றிய தெளிவின்றி மேலெழுந்த வாரியாகப் பலவற்றைக் கூறுகின்ற நிலையினைப் பல எழுத்தாளர்களிடம் காணமுடிகிறது.

பெண்போராளிகளது படைப்புகள் தனித்துவமாக நோக்கப்படுவது அவசியமானது. அத்தகைய நிலை இன்னும் கைகூடவில்லை. அவர்களது படைப்புக்களைப் போரிலக்கியத்தோடும் இணைத்துப் பார்க்க முடியும் என்பதையும் மறப்பதற்கில்லை.

மேற்கூறிய மூன்று போக்குகளும் ஈழத்து இலக்கியத்தை ஓரளவிற்கு என்றாலும் உலக இலக்கியங்களோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பதற்கு வழிகோலியுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. போரிலக்கியங்களும் புகலிட இலக்கியங்களும் தமிழ் நாட்டில் உருவாகாத நிலையில் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அத்தகைய உன்னத நிலையை ஏற்படுத்தியது மேற்குறிப்பிட்டவாறான ஈழத் தமிழ் இலக்கியங்களே என்பதனையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

போரிலக்கியம், பெண்ணிலைவாதம், புகலிட இலக்கியம் இம் மூன்று துறைகள் சார்ந்தும் நீங்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பினை இவ்வேளையில் சிறிய விரும்புகிறேன்.

போரிலக்கியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் போராளிப் பெண்களது இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பாக இரு கட்டுரைகள் நிவேதினியில் எழுதியிருக்கிறேன். பெண் போராளிகள் சார்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் மிக முக்கியமானவராக நான் கருதும் மலைமகள் பற்றி விரிவான கவனம் செலுத்தியுள்ளேன்.

பலரும் கவனிக்கத் தவறிய விடயங்கள் என்ற விதத்தில் எழுதியவற்றுள் 'இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் பற்றிய படைப்புகள்' பற்றி ஞானத்தில் எழுதிய கட்டுரை முக்கியமானது. 'போரிலக்கியம் பேசியனவும் பேசப்படாதவையும்' என்ற தலைப்பில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட கருத்தரங்க கட்டுரைத் தொகுப்பில் விரிவான கட்டுரை ஒன்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இன்னும் நிறைய எழுதுவதற்கான போதிய குறிப்புகள் இருப்பினும் எழுதுவதற்கான அவகாசம் இன்னும் கிட்டவில்லை.

பெண்கள் இலக்கியம் தொடர்பாக இருபது கட்டுரைகளுக்கு மேலாக எழுதியிருக்கிறேன் என்று கருதுகின்றேன். எனினும் இவை தொடர்பாக மிக முக்கியமான விடயங்களை மட்டும் இப்போது சுருக்கமாக இவ்வாறு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1. ஈழத்தில் முதற் கவிதாயினியாக மினாட்சியம்மாள் நடேசையரை இனங்கண்டமை
2. அவரது காலத்தில் இருந்த மயிலிட்டி சி.ஞானாம்பிக்கை, திருநெல்வேலி வித்தியாவல்லி ஆகியோரது பாடல்கள் பற்றியும் முதன்முதலாக வெளிப்படுத்தியமை.
3. திருகோணமலையில் 1927 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் செயற்பட்டு வந்த பெண்கள் அமைப்புப் பற்றியும் அவ்வமைப்பு வெளியிட்ட மாதர்மதிமாலிகை பற்றியும் இனங்கண்டு கொண்டமை.
4. ஈழத்தில் பெண்கள் நிலை பற்றி முதன் முதலாகப் பேசிய தத்தைவிடு தூது பற்றி ஏற்கனவே ஆய்வுகள் நடந்திருப்பினும் ஒப்பிட்டு நோக்கில் அது பற்றி அணுகியமை
5. இன்றைய நவீன இலக்கியங்களில் காணப்படும் இதிகாசப் பெண் பாத்திரங்கள் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்து நூலொன்றையும் வெளியிட்டமை.
6. பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனைகள் பரவிய சூழ்நிலையில் ஈழத்தின் முதல் கவிதாயினியாக இருந்தவர் செளமினி என்பதனை இனங்காட்டியமை.
7. ஈழத்துக் கவிதைகளில் பெண்கள் சித்திரிக்கப்பட்டு வந்த விதம் பற்றியும் தனித்தும் ஒப்பீட்டு நோக்கிலும் இவர்களது கவிதைப் போக்கை நோக்கியமை.
8. ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகள் மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டுப் பெண் படைப்பாளிகள் பற்றியும் ஒரு சில கட்டுரைகள் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று: தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சமூகப்பிரச்சினைகள்(சாதிப்பிரச்சினைகள்) பற்றிப் பாடியவர் உத்தர நல்லூர் நங்கை என்பதனை வெளிச்சப்படுத்தியமை
9. விஜய நகர நாயக்கர் காலத்தில் இருந்த பலரும் அறியாத பெண்புலவர்கள் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளமை.
10. அண்மைக்காலத்தில் எழுதிய கட்டுரைகளுள் ஒன்றின் மூலம் ஈழத்தின் பெண் விடுதலைச் சிந்தனை முன்னோடி மீனாட்சியம்மாள் நடேசையர் என்பதை இனங்காட்டியமை.

இனி புகலிட இலக்கியம் பற்றி நோக்கும்போது ஆரம்பத்தில் அது பற்றி எழுதியவர்கள் என்ற விதத்தில் பேராசிரியை சித்திரலேகா அவர்களையும், மு.நித்தியானந்தன் அவர்களையும் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது. இத் துறையில் ஈடுபாடு ஏற்பட்ட பின்னர் புகலிட இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி 'புலம்பெயர் கலாசாரமும் புகலிட இலக்கியங்களும்' என்ற தலைப்பில் ஆழமானதும் தெளிவானதுமான ஒரு கட்டுரை பற்றி இவ்வேளை நினைவுகூருவது அவசியம்.

புகலிட இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்து அண்மையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்ற குணேஸ்வரன் மேற்குறித்த எனது கட்டுரை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருப்பதை இவ்வேளை குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது எனக் கருதுகிறேன்.

“புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் உள்ளக்கத்தை வகைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட ஆரம்ப முயற்சியாக அமைந்த இக்கட்டுரை மிக விரிவான ஆய்வுக்குரிய எல்லைகளைத் திறந்துள்ளது.”

பரவலாக அறியப்பட்ட விடயமாக இருந்தாலும் பலரும் கவனிக்கத்தவறுகின்ற விடயத்தை இனங்கண்டு எழுதுவதில் எனக்கு அலாதியான பிரியம் உண்டு. இவ்விதத்தில் புகலிட இலக்கியங்கள் தொடர்பாகப் பலரும் கவனிக்கத் தவறிய நெடுவழிப்பயணம் தரும் அவலங்கள் பற்றி நீண்டதொரு ஆய்வைச் செய்து ஞானம் சிறப்பிதழில் எழுதியிருக்கிறேன்.

புகலிட நாவல்கள் பற்றிய விரிவான ஆய்வொன்று நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. கிழக்குப்பல்கலைக்கழக வெளிச் சஞ்சிகையின் ஐந்தாவது மலரில் (2007) அது வெளிவந்துள்ளது.

இவ்வாறே புகலிட நாடுகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள் பற்றியும் கவனித்திருக்கிறேன்.

பலரும் கவனிக்காத முக்கியமான படைப்பாளி என்ற விதத்தில் இ.தியாகலிங்கத்தின் நாவல்கள் பற்றிய விரிவான ஆய்வொன்றும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறே மனுவல் ஜேசுதாசன் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களது முக்கியமான நாவல் ஒன்று பற்றியும் இனங்காட்டியுள்ளேன். எனது ஊர் சார்ந்த புகலிட எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் மட்டக்களப்புப்பிரதேச புகலிட எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் விரிவான ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

தொண்ணூறுகளளவில் மட்டக்களப்பில் இருந்து வந்த படி சஞ்சிகையில் தொலை தூரத்து வெளிச்சங்கள் என்ற ஒரு தொடரில் கி.பி.அரவிந்தன், சுகன் முதலானோரை அறிமுகப்படுத்தியதும் இவ்வேளை நினைவுக்கு வருகிறது. அதை வாசித்த அவ்விருவரும் கடிதத்தொடர்பு கொண்டதும் நினைவில் உள்ளது.

பெண்ணிலைவாதம் சார்ந்து நீங்கள் ஆற்றிய பங்களிப்புப் பற்றி தெளிவாகக் கூறினீர்கள். இன்னொரு முக்கியமான விடயமும் எனக்கு இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகிறது. நீங்கள் என்னிடம் ஒரு முறை உரையாடும்போது தமிழ் நாட்டில் பாரதி புகழைப் பரப்பிய பெண் முன்னோடிகள் பற்றி யாரும் குறிப்பிடவில்லை என்றும் அத்தகைய பெண் முன்னோடி ஒருவர் இருக்கிறார் என்பது பற்றியும் கூறியிருந்தீர்கள். அது பற்றிச் சற்று விரிவாக அறியத்தருவது இவ்வேளை பொருத்தமென்று கருதுகின்றேன்.

பாரதியின் புகழ் பரப்பிய முன்னோடிகள் பற்றி தனி நூல் எழுதியிருக்கிறார் பெ.சு.மணி. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியும் பாரதியாரது மேதாவிலாசத்தை ஆரம்ப காலத்தில் அறிந்துகொண்ட முன்னோடிகள் என்ற விதத்தில் இருவர் பற்றிக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் தமிழ் நாட்டு சோமசுந்தரப் பாரதியாரும் ஈழத்து விபுலானந்தரும் என்று எழுதியுள்ளார்கள்.

இவர்கள் உட்பட பாரதியியல் ஆய்வாளர்கள் எவரும் மேற்குறிப்பிட்ட சோமசுந்தரப்பாரதியாரும் விபுலானந்தரும் எழுதிய காலத்தில் இருந்த பெண் ஆய்வாளாளர் ஒருவர் பற்றிக் கவனிக்கத்தவறி விட்டனர்.

பத்மாசனி அம்மையார் என்ற ஒருவர் ‘பாரதி கவிநயம்’ என்ற தலைப்பில் முக்கியமான கட்டுரையொன்றை 1929 இல் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த பாரதி சஞ்சிகையில் எழுதியிருக்கிறார். இவ்விதத்தில் பாரதி புகழ் பரப்பிய முதற் பெண்மணியாக பத்மாசனி என்பாரை கருதுவதில் தவறில்லை என்று கருதுகின்றேன். அது பற்றிய ஆய்வு முயற்சியில் தற்சமயம் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

புகலிட வாழ்வனுபவத்தில் நெடுவழிப்பயண அனுபவங்கள் முக்கியமானவையாகும். அது பற்றி யாரும் ஆராயாத நிலையில் நீங்கள் ஞானம் சஞ்சிகையின் ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பு மலரில் ஒரு அருமையான கட்டுரையினை எழுதியுள்ளீர்கள். அதுபற்றிச் சற்றுவிரிவாகக் கூறமுடியுமா?

பொதுவாக சிறப்பு மலர்களுக்குக் கட்டுரை எழுத முயலுகின்றபோது எவராலும் கவனிக்கப்படாத விடயங்களை எழுதவே விரும்புவேன். அந்த விதத்தில்தான் ஞானம் வெளியிட்ட ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கிய மலரில் 'நெடுவழிப்பயணம்' பற்றி எழுதியிருந்தேன். இந்நெடுவழிப்பயணம் பற்றிய ஆய்வு குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் செல்கின்றவர்கள் உடனடியாகச் செல்லமுடியாத நிலையில் ஆறு, கடல், குளம், சேறு, சகதி, மேடு, பள்ளம் முதலானவற்றைத் தாண்டிச் செல்கின்றபோது எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகள் பற்றியதாகும். அத்தகைய பயணம் பற்றி கி.பி. அரவிந்தன் குறிப்பிட்ட கனகச்சிதமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களை பெருவிருப்பொடு கட்டுரையில் பயன்படுத்தியிருந்தேன். கட்டுரைத்தலைப்பு அவர் கூறிய கூற்று என்றே ஞாபகம். (இவ்வாறுதான் போரிலக்கியத்திலும் இந்திய அமைதி காக்கும் படை பற்றி நான் எழுதிய தலைப்புக் காணப்படுகின்றது)

புகலிடத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றி நீங்கள் முக்கிய கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளீர்கள். ஆகையினால் இதனை உங்களிடம் கேட்டறிவது சாலப் பொருத்தமென்று கருதுகிறேன். புகலிட எழுத்தாளர்களுள் சிலர் பரவலாக அறியப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலர் அறியப்படவில்லை. பரவலாக அறியப்படாதவர்கள் என்று நான் கருதுகின்ற பார்த்திபன், இ.தியாகலிங்கம் முதலானோர் பற்றி நீங்கள் கவனம் செலுத்தியுள்ளீர்கள் என்பதை அறிவேன். இது தொடர்பாகவும் தங்களது கருத்துக்களை அறிய விரும்புகிறேன்.

நினைவில் நிற்பவர்களை மட்டும் இப்போது கூற முயற்சிக்கிறேன். பரவலாக அறியப்பட்டவர்கள் என்ற விதத்தில் முக்கியமான ஒருவர், பலரும் அறிந்துள்ள அ.முத்துலிங்கம். பலவேறு விதங்களில் முக்கியத்துவம் பெறும் அவர், தமிழ் இலக்கியத்தினுள் பலவேறு தேசங்களின் பாத்திரங்களையும், களங்களையும் கொண்டுவந்ததனுடாக நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் புதியதொரு போக்கினை ஆரம்பித்து வைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது கதை சொல்லும் கலையும் வித்தியாசமானது. அவரால் மட்டுமே இயலக் கூடியது.

மற்றொருவரான பொ.கருணாகரமூர்த்தியும் பரவலாக அறியப்பட்ட முக்கியமான ஆளுமை களுள் ஒருவர். சோபா சக்தியின் கதை சொல்லும் முறையும், சமூக விமர்சனமும் ஈழத்து இலக்கிய உலகத்திற்கு முற்றிலும் புதியவை.

இன்னொருவரான இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் இலண்டன் தமிழர்களது வாழ்க்கையை நாவல்களினூடாகவும், சிறுகதைகளினூடாகவும் யதார்த்தமாகவும் ஆழமாகவும் பதிவு செய்திருப்பவர்.

அறியப்படாதவர்கள் என்ற விதத்தில் ஆசி.கந்தராசா, இ.தியாகலிங்கம், பார்த்திபன், ஜீவகுமாரன், கி.பி.அரவிந்தன், நிருபா, சுமதிருபன், தமிழ்நதி முதலானோரே இந்நேரம் நினைவில் நடமாடுபவர்கள்.

ஆசி.கந்தராஜாவின் சிறுகதை உலகம் அதாவது களமும் எடுத்துக்கொண்டுள்ள பாத்திரங்களும் புகலிட இலக்கியப் போக்கிற்கு முற்றிலும் புதியவை.

இ.தியாகலிங்கம் முக்கியமானவர். ஆழமாக நோக்கின் இவர் புகலிடத் தமிழர்களது குறிப்பாக நோர்வேயில் வாழ்கின்ற தமிழர்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை கனகச்சிதமான முறையில் வெளிக்கொணர்ந்தவர். தனிமை தரும் அவலத்தின் உச்சத்தை அவர்போல் காட்டியவர் எவருமில்லை. தனிமை வாழ்க்கை தந்த எயிட்ஸ் நோயின் கொடுமை வெகு யதார்த்தமான முறையிலும் கலாபூர்வமான முறையிலும் 'அழிவின் அழைப்பிதழில்' நாவலில் வெளிப்பட்டிருந்தது. நியூ நாஜிகள் இயக்கம் பற்றி புகலிடத் தமிழ் நாவலுடாக விரிவான முறையில் எழுதியவர் அவரே.

புகலிடத் தமிழரது வாழ்க்கையின் அவலங்களை நுணுக்கமான முறையிலும் துயரத்தினதும் அதிர்ச்சியினதும் உச்சத்தை ஏற்படுத்தும் விதத்திலும் வெளிக்காட்டியவர் பார்த்திபன். சீதனப்பிரச்சினை பற்றி முதன் முதலில் விரிவாகப் பேசுகின்ற நாவலும் (ஆண்கள் விற்பனைக்கு) அவராலேதான் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது (அவர் உட்பட) பலருக்கும் தெரியாததொன்றாகும்.

ஆரம்பகாலப் புகலிடக் கவிஞர்களுள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராக கருதப்படக் கூடியவர் கி.பி.அரவிந்தன். நுகம் கொள், கனவின் மீதி என்ற தலைப்புக்களிலேகூட அவரது தனித்துவம் மின்னுவதைக் காண்கிறேன்.

நிருபா பிற்காலத்தில் ஏமாற்றத்தைத் தந்தாலும் நம்பிக்கை தரும் எழுத்தாளராக ஆரம்ப காலத்தில் தன்னை இனங்காட்டியவர்.

புகலிட எழுத்தாளர்களுள் ஓரளவு புதியவராக இருந்தாலும் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, பத்தி எழுத்து, அரசியல் விமர்சனம் எனப்பலதுறைகளிலும் தனது எழுத்தாண்மையை வெளிப்படுத்தி வருகின்ற நம்பிக்கைக்குரிய எழுத்தாளர் தமிழ்நதி ஆவார். சமகால ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்களுள் தனித்துவமான எழுத்துநடை அவரிடமே உள்ளது.

ஜீவகுமாரனும் தமது சிறுகதைகளை புதிய பார்வைகளோடு தருபவர். நாவல் உலகிற்கும் அவர் நம்பிக்கை தரக் கூடியவர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும், இலக்கணத்திலும் உங்களுக்கு மிகுந்த நாட்டம் இருந்தபோதிலும் நவீன இலக்கியத்தின்பாலே உங்களுக்கு அதிக விருப்பமுண்டென்று அறிவேன். நீங்கள் எழுதிய ஈழத்து நவீன கவிதை: புதிய உள்ளடக்கங்கள் - புதிய தரவுகள் - புதிய போக்குகள், ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டு நூல்களும் புதிய உள்ளடக்கங்களையும் புதிய போக்குகளையும் கொண்டுள்ள மிகச் சிறந்த நூல்களாக உள்ளன. ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையின் தோற்றம் பற்றிய கருத்து நிலையை மறு மதிப்பீடு செய்த பெருமை உங்களுக்கு உண்டு. நீங்கள் இவ்விரு நூல்களையும் எழுதவேண்டியிருந்த தேவை பற்றியும் இந்நூல்கள் உங்களுக்குத்தந்த திருப்தி பற்றியும் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

நீங்கள் குறிப்பிட்ட ஈழத்து நவீன கவிதை, ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டு நூல்களும் அவ்வப்போது எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்புக்களாகவே உள்ளன என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும். எனினும் அவ்வாறு அவ்வப்போது எழுதப்படும் கட்டுரைகளைச் செப்பனிட்டும் இடைவெளிகளை நிரப்பியும் நூலாக்கும் திறன் எனது ஆசிரியர்களான பேராசிரியர் க.கைலாசபதியிடமும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிடமும் இருந்ததன் விளைவாக இவ்விரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புக்களும் ஓரளவு நூலுருப் பெற்றுள்ளதாகக் கருதவைக்கிறது. கவிதை நூலுக்குரிய கச்சிதமான பெயரினைச் சூட்டியவர் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆவார். அவ்வடிப்படையில் அந்த நூலை அணுகினால் புதிய உள்ளடக்கங்கள் சில அந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கமுடியும். உதாரணமாக,

1. ஈழகேசரி குழுவின்னர் என ஒரு சாராரை இனங்கண்டமை.
2. புதிய தரவுகள் என்ற விதத்தில் ஈழத்தில் முதல் கவிதாயினியாக மீனாட்சியம்மாள் நடேசையரை இனங்கண்டமை.
3. புதிய தரவுகளை அடியொற்றி ஈழத்துக்கவிதையின் தோற்றத்தினையும் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தையும் மறுமதிப்பீடு செய்தமை.
4. சரியாக இனங்காணப்படாத சாரதா, ஆரையூர் அமரன் முதலானோரை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தியமை.
5. மட்டக்களப்பின் நவீன கவிதை ஊற்றாக புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையை இனங்கண்டமை.
6. முக்கியமான புதிய ஆளுமைகளாக நு.மான், வில்வரெத்தினம், சிவசேகரம், சோலைக்கிளி முதலானோரை தனி மதிப்பீட்டிற்கு உள்ளாக்கியமை எனப்பலவற்றைக் குறிப்பிட முடியும்.

எதிர்ப்பிலக்கியம் என்ற விதத்திலும் பெண்ணிலைவாத நோக்கிலும் ஈழத்து நவீன கவிதையை அணுகியமையினையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இந்நூல் வெளிவந்தது 2007 இல் ஆகும். அதற்குப்பின்னர் கூட பலவேறு புதிய நோக்கிலான கட்டுரைகள் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அது பற்றி இன்னொரு வேளை விரிவாகக் குறிப்பிடலாம் என்றே கருதுகின்றேன்.

‘ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற நூல் என்னைப் பொறுத்தவரையில் சுருக்கமாக இருந்தாலும் அதற்கு ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு என்று கருதுகின்றேன். ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சி பற்றி பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியம் முழுமையாக எழுதியிருந்தாலும் அவரது நூலில் கூறப்படாத ஒரு சில புதிய விடயங்களும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பின்னணியிலேயே இதன் முக்கியத்துவத்தை உணருகிறேன்.

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகளுள் ‘ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் தோற்றமும் எழுபதுகள் வரையான வளர்ச்சியும் மறுமதிப்பீடு’ என்பது முக்கியத்துவமுடையது என்பது எனது அபிப்பிராயம். பிரக்ஞை பூர்வமாக ஈழத்து இலக்கியம் என்ற உணர்வு ஏற்பட்ட ஐம்பதுகள் என்ற அடிப்படையில் ‘நீதியே நீ கேள்’ என்ற நாவலை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தாமல் ‘விதியின் கை’, ‘ஒரு தனிவீடு’ ஆகியவற்றையும் முதன்மைப்படுத்துகிறேன். இம்முன்றிலும் சிலசில குறைபாடுகளைக் கண்டுகொண்ட நிலையில் குறைபாடுகள் எதுவுமற்ற, கலாபூர்வமான படைப்பாக செ.கணேசலிங்கத்தின் ‘நீண்ட பயணத்தை’ இனங்காண்கிறேன். இதுவரை எவரது பார்வையிலும் அகப்படாத 1942 இல் எழுதப்பட்ட ‘அனிச்சமலரின் காதல்’ என்ற நூலின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை முதன் முதலாகப் பேசுகின்ற கட்டுரையொன்று இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. மட்டக்களப்பின் முதல் நாவலான ‘அரங்க நாயகியின்’ இயல்புகள் பற்றியும் விரிவாக எழுதப்பட்ட கட்டுரையும் இந்நூலில் உள்ளது.

சுதந்திரத்திற்குப்பிற்பட்ட நாவலாசிரியர் என்ற விதத்தில் செ.கணேசலிங்கனின் அனைத்து நாவல்கள் பற்றியும் டானியல், தெனியான் முதலியோரின் ஓரிரு நாவல்கள் பற்றியும் ஆழமாக நோக்கும் கட்டுரை ஒன்றும் இந்நூலில் உள்ளது.

நீங்கள் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளமும் வளர்ச்சியும்(2007), ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி (2008) ஆகிய நூல்களை தொகுத்து வெளியிட்டதைப் போன்று ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிய தொகுப்பு எதனையும் நூல் வடிவில் வெளியிட யோசிக்கவில்லையா?

நூருப் பெறாவிட்டாலும் நூலாக வெளியிடத் தயாரிக்கப்பட்ட நூல்களுள் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி என்றொரு நூலும் இருக்கிறது. இதிலுள்ள கட்டுரைகளுள் ஒன்று செங்கையாழியானின் ஈழகேசரிக் கதைகளைத் தொகுத்து தந்ததன் அடிப்படையில் அதனை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஈழத்துச் சிறுகதையின் தோற்றம் பற்றி மறு மதிப்பீடு செய்து புதிய தகவல்களைத் தருகிறது.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளான இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரது சிறுகதைகளை முதன்முதலாக ஆழமாக நோக்கும் ஒரு கட்டுரையும் இதிலுள்ளது.

இவை தவிர அண்மைக்காலங்களில் வேறுசில முக்கியமான கட்டுரைகளும் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று ஈழத்துச் சிறுகதை உருவாக்கமும் மீறல்களும் என்பது. மற்றொன்று ஐம்பதுகள் வரையிலான ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிய நுண்ணாய்வாக உள்ளது.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றைக் காலகட்ட அடிப்படையில் அணுகுகின்ற விதத்தில் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பதற்காக எழுதி நண்பர் ஒருவரிடம் கொடுக்கப்பட்ட கட்டுரையும் இவ்வேளை நினைவுக்கு வருகிறது.

நீங்கள் பல படைப்பாளிகளின் நூல்களுக்கு முன்னுரைகளும் அணிந்துரைகளும் எழுதியுள்ளீர்கள். இன்றுவரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இத்தகைய புரிதலின் பின்னணியில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் போக்குகள் உங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கின்றதா அல்லது அதிருப்தி அளிக்கின்றதா?இது குறித்துச் சற்றுக் கூறமுடியுமா?

நான் முன்னுரை எழுதியவற்றுள் கணிசமானவை கவிதை நூல்கள் என்றே கருதுகின்றேன். அவற்றுள் கணிசமானவை ஆழமாக நோக்கும்போது திருப்தி தருவதில்லை. எனினும் இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன என்பதனை இவ்விடத்தில் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாறைப் பிரதேசங்களைப் பொறுத்தவரை புவியியல் அமைப்பும் முக்கியமான காரணமாக அமைவதனால் உப உப பிரதேச ஆதிக்கம் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக என்னால் கருத முடிகிறது. அப்பிரதேசங்களின் வாசிப்புச் சூழலும் பிரதேச முன்னோடிகளது வழிகாட்டுதல்களும் அல்லது அலட்சியப் போக்கும் அவ்வப்பிரதேச படைப்பாளிகள்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதனால் அவற்றையும் கருத்தில் கொண்டதான் நான் அணிந்துரை எழுத முற்படுகின்றேன். பாராட்டவும் செய்கின்றேன். எனது இத்தகைய பார்வையை புரிந்துகொள்ளாத இலக்கிய நண்பர்கள் பலர் நான் எல்லோரையும் பாராட்டுவதாகக் கருதி குற்றம் சாட்டுவதும் உண்டு.

அணிந்துரை என்று எழுதும்போது குறை சொல்லத் தவிர்ப்பதும் குறைகளைக் கட்டாயம் சுட்டவேண்டுமென்று கருதினால் எனது எழுத்திற்குச் “சில மனப்பதிவுகள்” என்றோ ‘சில குறிப்புகள்’ என்றோ தலைப்பிடும் வழக்கத்தையும் கைக்கொண்டு வருகிறேன். என்னில் குறை காண்போர் இவற்றைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது எனது ஆதங்கமாகும்.

இன்றைய ஈழத்து ஆய்வுப் புலமையாளர்களுள் நீங்கள்தான் கூடுதலாக பிரதேச கூறுகள் சார்ந்த படைப்பாளிகளை இனங்கண்டு எழுதி வந்துள்ளீர்கள். இத்தகைய புரிதலுக்கும், அவதானிப்புகளுக்கும் நீங்கள் பலவேறு நூல்களுக்கு எழுதிய முன்னுரைகளும், அணிந்துரைகளும் ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்திருக்குமென்று நான் கருதுகின்றேன். இதனை எந்தளவிற்கு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்கள்

முற்றுமுழுதாக உங்களது அபிப்பிராயத்தை மறுக்கமுடியாது. முன்னுரையோ, அணிந்துரையோ எழுதவேண்டிய நிலையில் குறிப்பிட்ட பிரதேசம் பற்றி கூடுதலாகச் சிந்திக்கவேண்டி ஏற்படுகின்றது. தகவல்களையும் திரட்ட வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் ஏறத்தாழ தொண்ணூறுகளில் இருந்து வெளிவருகின்ற மலர்களும் கருத்தரங்குகளும்சுட இத்தகைய அணுகுமுறைக்கு உந்து சக்தியாக இருந்ததென்பதையும் கூறுதல் வேண்டும்.

ஈழத்தின் நாலா பகுதிகளுக்கும் செல்பவர் நீங்கள். பல படைப்பாளிகளுடன் உங்களுக்குத் தொடர்பு உண்டு. ஒவ்வொரு பிரதேசத்தினதும் படைப்புச் சூழல் பற்றி அறிந்து வைத்துள்ளீர்கள். குறிப்பாக நான் இங்கே கேட்கவிருப்பது இன்றைய சூழலில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் எவ்வெப் பிரதேச அலகுகள் நவீன இலக்கியப் போக்கில் முன்னிறிகின்றன என்பது பற்றி ஆகும்.

குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாறைப்பிரதேசங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிலவற்றைச் சொல்வதுதான் இப்போது வசதியாக உள்ளது. இதற்கு முன்னர் இவ்விரு மாவட்டங்களதும் புவியியல் வளர்ச்சி பற்றி நோக்கும்போது வாவிக்கள், வெளிக்கள் முதலிய புவியியல் சூழல் காரணமாக நெருக்கமான தொடர்புகள் இல்லாதனவாக அண்மைக்காலம் வரையும் காணப்பட்டு வந்துள்ளன. தமிழ்க் கிராமம், முஸ்லிம் கிராமம் என்றவாறு மாறி மாறி இவ்விரு மக்களது கிராமங்களும் காணப்படுவதையும் இவ்வேளை நினைவு கூரவேண்டும். இத்தகைய உப உப பிரதேசச் செல்வாக்கு காணப்படுவதாக என்னால் அனுமானிக்க முடிகிறது.

இவற்றுள் மண்டிர்ப்பிரதேச வரலாறு நீண்ட காலத்தை உள்ளடக்கியது. புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை தொடக்கம் கவிஞர் உருத்திராவரை முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இதற்கு அடுத்ததாக ஆரையம்பதிக்குச் சற்று நீண்டகால வரலாறு உள்ளது. முனாக்காணா, அன்புமணி, நவம், ஆ.தங்கராசா என முக்கியமான ஆளுமைகளினது தொடக்கத்திலிருந்து மலர்ச்செல்வன் வரை அது நீடித்திருக்கிறது.

காத்தான்குடிக்கும் நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம் உள்ளது. ஈழத்தின் ஏன் தமிழில்சுட முக்கியமான அங்கத காவிய இலக்கியப் படைப்பாளியை அதுவே தந்தது.

கல்முனைப் பிரதேச ஆளுமைகளை நீக்கிவிட்டு நவீன இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முடியாத என்பதை மெய்ப்பிப்பதுபோல நு.:மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், உமா வரதராஜன், மருதூர்க்கொத்தன், அம்ரிதா ஏயெம் முதலான பலர் காணப்படுகின்றனர்.

சம்மாந்துறை பஸில் காரியப்பரையும், ஏறாவூர் புரட்சிக்கமாலையும், ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா போன்றவர்களையும் இனங்காட்டியுள்ளது.

சாய்ந்தமருது தீரன் நௌசாத்தினது எழுத்தாளுமை காரணமாக ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இப்பிரதேசங்களது இலக்கிய முயற்சிகளில் தனிமனிதர் ஆதிக்கம் அதிகமானது.

இவ்வாறே இன்னும் அதிகமாகக் கூறிக்கொண்டே போகலாம். எனினும் இவ்வாறான பிரதேசங்களினது எல்லைப்பரப்புகள் கால அடைவில் மாற்றமடையவும் கூடும்.

நீங்கள் உங்களது ஆய்வில் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்கள் தொடர்பாகத் தனிக்கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளீர்கள் இது தொடர்பாக கூறுவீர்களா?

முக்கியமான ஆளுமைகள் தொடர்பாக ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக நு.மான், பித்தன், மருதூர்க்கொத்தன், தீரன் நௌசாத், மு.சடாட்சரன்(சிறுகதை), சோலைக்கினி, ஆரையூர் அமரன், புரட்சிக்கமால், தோழர் இஸ்மாயில் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் பித்தன், சிவசுப்பிரமணியம்(மணி மாஸ்ரர்)புரட்சிக்கமால்(சிறுகதை), தோழர் இஸ்மாயில், ஆரையூர் அமரன், கவிஞர் ஜி.எம்.செல்வராஜ், அருள்செல்வநாயகம்(கதைப்பாடல்) ஆகியோர் முதன் முதலாக வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளார்கள்.

நாட்டார் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை எண்ணெய்ச்சிந்து, பூசணியாள், பாஞ்சாலி சபதம், சதாரம் முதலான ஊஞ்சல் கவிதைகள் பற்றி வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன்.

வாய்மொழிப் புலவர்கள் பலரும் வெளியில் வந்துள்ளனர். புலவர் பூபாலபிள்ளை(ஊறுணி), கேதாரபிள்ளை(முதலைக்குடா) முதலானோர் பற்றி எழுதியுள்ளேன்.

மட்டக்களப்புப்பிரதேச முதல் நாவலாகிய அரங்க நாயகி பற்றியும், மண்டுர் பாரதி இதழ் பற்றியும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் முக்கியமானவை என்று கருதுகின்றேன்.

மட்டக்களப்புப்பிரதேசத்தில் வழங்குகின்ற கண்ணகிவழக்குரை, பாரத அம்மாணை, கஞ்சன் அம்மாணை பற்றியும் என்னால் நோக்கப்பட்டுள்ளது.

நாட்டாரியலை வரலாற்று ஆதாரங்களாகப் பார்க்கின்ற பின்னணியில் மட்டக்களப்புப் பிரதேச திண்ணைப்பள்ளி பற்றி ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளேன்.

மட்டக்களப்பு தமிழியல் ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு க.மகேஸ்வரலிங்கம் ஆற்றிய பங்களிப்பு பற்றி எழுதிய கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு குறிப்பிடமுடியும்.

ஈழத்து இலக்கிய ஆளுமைகளுள் சரவணமுத்துப்பிள்ளை முக்கியமானவர். இவரது தத்தைவிடுதாது பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி எழுதியுள்ளார். எனினும் நீங்கள்தான் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் ஓட்டுமொத்த ஆளுமைகளையும் உள்ளடக்கி எழுதியுள்ளீர்கள். அது பற்றிக் கூறின் பலரும் தெரிந்துகொள்ள உதவியாக இருக்கும்.

தத்தைவிடு தூது பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். பாடல் அடிகளோடு ஒப்பிட்டு அந்நூல் பாரதியாருக்கும் உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கலாம் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதற்கு அனுசரணையாக இன்னொரு காரணத்தை நான் இனங்காட்டியிருக்கிறேன். சரவணமுத்துப்பிள்ளை கடமையாற்றிய அதே கல்லூரிக்குப் பாரதியார் சென்றிருந்தார் என்பதே அதுவாகும். தவிர தத்தைவிடுதூதுக்கு முன்னரே பெண்கள் நிலை பற்றிப் பேசிய பெண்மதிமாலிகையோடு ஒப்பிட்டும் அதன் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டியிருந்தேன். நவீன கவிதையின் அடிப்படை அம்சங்களுள் ஒன்று அகங்கலந்த அனுபவம் என்றால் தத்தைவிடு தூதிலும் அத்தன்மை இழையோடுவதும் அவ்விதத்தில் நவீன கவிதைப் போக்கிற்கு அண்மித்ததாக அது வருவதும் இப்போது பின்னோக்கிப் பார்க்கிறபோது தெரிய வருகிறது. எனினும் அவர் எழுதிய தமிழ்ப்பாஷை என்ற நூல் பற்றி எனக்கு முன் எவரும் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ் மொழியின் தோற்றம், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று உருவாக்கம் என்பவற்றை விஞ்ஞான பூர்வமாக அணுகுகின்ற முதல் நூலாகவும், இவ்விதத்தில் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு இருந்த முக்கியத்துவம் சரவணமுத்துப்பிள்ளைக்குச் சென்று சேரக் கூடிய பெருமையளிக்கின்ற நூலாகவும், அதனை இனங்கண்டு அண்மையில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். மோகனாங்கியை யதார்த்த நோக்கிலான முதல் வரலாற்று நாவலாகவும் இனங்கண்டிருந்தேன்.

மலையக இலக்கியங்கள் பற்றியும், மலையக இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றியும் நீங்கள் ஆய்வு செய்துள்ளீர்கள். இது பற்றிக் கூறமுடியுமா?

ஈழத்தின் முதற்கவிதாயினியாக மீனாட்சியம்மாள் நடேசையருக்கு அழுத்தம் கொடுத்து எழுதியிருக்கிறேன். ஈழத்து மலையக ஆய்வாளர்களுள் சாரல் நாடனுக்குரிய உன்னதமான இடத்தினை மட்டிட்டிருந்தேன். ஏனைய பிரதேசங்களை விட மலையக இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகளாக தொழிலாளர்களை முதன்மைப்படுத்தும் போக்கும், தொழிலாளர் தம்மைப்

பற்றித் தாம் எழுதுகின்ற போக்கும், மலையகக் கவிதைகளில் நாட்டார் பாடல்களின் செல்வாக்குக் குறித்தும் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தேன்.

மலையகப் பிரதேச நவீன தமிழ்க் கவிதை பற்றி எவரும் சிந்திக்காத நிலையில் சக்தீ அ.பாலையாவையும், பரமகம்சதாசரையும் அத்தகையவர்களாக இனங்காட்டியிருக்கிறேன்.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் உங்களுக்கு மிகுந்த செல்வாக்கு உண்டு. இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாடுகளிலும் கலந்துகொண்டுள்ளீர்கள் என அறிவேன். இது பற்றிக் கூறினால் சிறப்பாக இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களது நவீன இலக்கியம் குறித்த எனது முதற் கட்டுரை 1976 இல் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது அக்காலகட்ட நவீன முஸ்லிம் கவிஞர்கள் பற்றியது. தமிழின் முக்கியமான விமர்சகர் என்ற வித்தில் மஹ்ராப் அவர்களுக்கு உரிய முதன்மையான இடம்குறித்து அண்மைக்காலத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். கருத்தரங்கு ஒன்றிலும் பேசியிருக்கிறேன். ஈழத்து முன்னோடி விமர்சகர்களான க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி அவர்களோடு இவருக்கும் முக்கியமான இடமுண்டு என்ற வகையிலும் எழுதியிருந்தேன்.

பித்தன் பற்றி முதன் முதலில் எழுதியதோடு ஆரம்பகால ஈழத்துச் சிறுகதையின் முடிவிலும், மட்டக்களப்புச் சிறுகதை முன்னோடி என்ற நிலையிலும் பித்தனின் இடம் பற்றி முன்னாய்வுகள் செய்திருக்கிறேன். மட்டக்களப்புச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளுள் முக்கியமானவராகவும், முஸ்லிம் மக்களது வாழ்க்கையைக் கடும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தியவராகவும் அவரை இனங்காட்டியிருந்தேன். சமகால முஸ்லிம் படைப்பாளிகளுள் சோலைக்கிளி, பாலமுனை பாறாக், புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் பாயிஸ், வஹாப்தீன் முதலானோரின் எழுத்துக்கள் சார்ந்த முக்கியத்துவம் பற்றியும் சான்றுகளோடு விளக்கியிருந்தேன்.

சிறுவர் இலக்கியம் பற்றிய பார்வையும் உங்களுக்கு உண்டு. உங்களது 'ஈழத்துச் சிறுவர் பாடற்களஞ்சியம்' என்ற தொகுப்பு நூல் முக்கியமானதாகும். ஈழத்தின் சிறுவர் இலக்கியம் குறித்த உங்களது கருத்தை அறிய விரும்புகிறேன்...

சிறுவர் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இரு தொகுப்பு முயற்சிகள் பற்றி முதலில் கூற வேண்டும். இவற்றுள் ஒன்றான சிறுவர் பாடற் களஞ்சியம் அதிக எண்ணிக்கையிலான பாடல்களைக் கொண்ட முதற் தொகுப்பு என்ற நிலையில் உள்ளது. இவ்வாறே சிறுவர் இலக்கியம் தொடர்பான முக்கியமான சில கட்டுரைகளையும் தொகுத்திருக்கிறேன். சிறுவர் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியம் பெறக்கூடிய - பலராலும் அறியப்படாத பேராசிரியர் சபாஜெயராசா, செ.கணேசலிங்கன் ஆகியோரின் முயற்சிகள் குறித்தும் முதன்முதலாக வெளிப்படுத்தியிருந்தேன்.

சிறுவர் இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனம் என்ற விதத்தில் முதல் விமர்சகர்களாக இருக்கக்கூடியவர்கள் சிறுவர்களே என்பதையும் எனது அனுபவம் கொண்டு சிந்தித்து வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.

ஈழத்தின் சிறுவர் இலக்கியம் வளரவில்லை என்பது பற்றி ஆழமான ஆய்வொன்று சான்றாதாரங்களுடன் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இதழியல் தொடர்பாக ஆரோக்கியமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருக்கிறீர்கள். புதிய பல விடங்களைக் கண்டறிந்துள்ளீர்கள். இதழியல் சார்ந்த தங்களது பங்களிப்புக் குறித்து அறியத்தந்தால் பயனுடையதாக இருக்கும்.

ஈழத்து இதழியல் தொடர்பாக என்னை நானே பாராட்டிக்கொள்கின்ற இரு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். ஒன்று திருகோணமலையிலிருந்து 1927 அளவில் வெளிவந்த மாதர்மதிமாலிகை என்ற சஞ்சிகையை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தியமை, ஈழத்தின் பெண்கள் பற்றிய முதற் சஞ்சிகை அதுவாக இல்லாவிட்டாலும்கூட மாதர் சங்கம் என்ற அடிப்படையில் நோக்கும்போது ஒரு நிறுவனம் வெளியிட்ட முதற் சஞ்சிகையாக அதுவே இருக்கிறது. இது பற்றிய ஆய்வு திருகோணமலையில் அக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற மாதர் அமைப்புப் பற்றிய தேடலுக்கும் என்னை இட்டுச் சென்றிருந்தது. அது பற்றியும் எழுதியிருக்கிறேன்.

அவ்வாறே மண்டூரில் இருந்து 1948, 1949கள் அளவில் வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையையும் தேடிப்பெற்று சமகாலத்தில் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி, பாரதி(கொழும்பு) ஆகியவற்றுடன் அதனை ஒப்பிட்டு சிற்சில விசயங்களில் அவற்றை விட முதன்மை பெற்றிருந்தமை பற்றியும் எழுதியிருந்தேன். குறிப்பாகச் சமூகம் சார்பான விடயங்களைத் தாங்கி வெளிவந்ததில் மட்டக்களப்புப் பாரதிக்கு மிக முக்கியமான இடம் உள்ளது.

ஈழத்துச் சஞ்சிகை என்ற விதத்தில் குமரன் இதழுக்குரிய முக்கியத்துவம் குறித்தும் தனி ஆய்வு செய்துள்ளேன். காலத்தினால் முற்பட்ட, முற்கூறிய சஞ்சிகைகளை ஆழமாக வாசிக்கின்றபோது அவை மேன்மேலும் புதிய ஆய்வுகளுக்கு இட்டுச் செல்வதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகின்ற விடயமாக இருக்கின்றது.

இவ்வாறே மறுமலர்ச்சி, பாரதிகள் முதலானவை பற்றி காலப்பின்புலத்தில் வைத்து ஆராய்கின்றபோது ஈழத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காலம் என்பது மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையோடு மட்டும் முடங்கி விடாது என்பதையும் பரந்து விரிந்த தளத்தில் அது இருக்கிறது என்பதையும் என்னால் உணர முடிந்தது. அது பற்றி விரிவாக எழுதவேண்டுமென்ற ஆசையும் உள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிப் பலரும் எழுதியுள்ளனர். ஆனாலும் அவை முழுமைத் தன்மை அற்று உள்ளதை உணரமுடிகிறது. குறிப்பாக ஆறுமுக நாவலர் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட அளவிற்கு சைமன் காசிச் செட்டி கவனிக்கப்படவில்லை. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கால வரலாற்று நூலான வையாபாடல் பேசப்பட்ட அளவிற்கு மட்டக்களப்பு மான்மியம் கவனிக்கப்படவில்லை. இவ்விதத்தில் அனைத்து விடயங்களையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான இலக்கிய நூலிற்கான தேவை தற்போது உள்ளதெனக் கருதுகின்றேன். இது பற்றி உங்கள் கருத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

அகன்றதும் முழுமையானதுமான பார்வைகொண்ட ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படவேண்டுமென்பது குறித்த உங்களது அபிப்பிராயம் முற்றிலும் சரியானது. அது கடினமானதொரு முயற்சி. நீண்டகால உழைப்பும் தேவை. இருபதாம் நூற்றாண்டு நவீன இலக்கியம் என்றாலும்கூட அவ்வாறே எழுதவேண்டுமென்ற பேராசை என்னிடம் உள்ளது. காலந்தான் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கியவரலாறு தொடர்பாக காத்திரமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளீர்கள். இது பற்றி நீங்கள் கூறின் தமிழக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உங்களது பங்களிப்பினை பலரும் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும்.

நவீன காலம் என்று நோக்கும்போது தமிழக நாவல்கள் தொடர்பாக எழுதிய இரு கட்டுரைகள் முழுமையானவையாகப்படுகின்றன. வங்காள நாவல்களும் மராட்டிய நாவல்களும் தமிழில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றியனவே அவை. இவற்றுள் முதற்கட்டுரை கைலாசபதி அவர்கள் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னர் அகன்றதும் நுணுக்கமானதுமான எனது தேடலின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளது. அக்கட்டுரை பற்றிப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் அடிக்கடி பாராட்டுவதுண்டு. மராட்டிய நாவல்கள் பற்றிய தேடல் எனது முயற்சியில் ஏற்பட்டது.

இன்னொரு கட்டுரை தமிழ் நாவல் வரலாற்றினை இருண்ட காலம் என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் இனங்கண்ட ஒரு காலப்பகுதியை இனங்கண்டு அதனை மறுத்து எழுதியதாகும். சோழர்கால, விஜய நகர நாயக்கர்கால பெண்கள் நிலை பற்றி நான் எழுதியவையும் முக்கியமானவை என்று கருதுகின்றேன். தமிழிலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக மேலும் எழுதக் கூடிய விடயங்கள் சிலவற்றுள் இரண்டு பற்றி இவ்வேளை குறிப்பிடுவது அவசியமானது. ஒன்று தமிழின் நவீன கவிதையின் தோற்றத்தின் ஊற்றினை விஜய நகர நாயக்கர்கால தனிப்பாடல்களில் இனங்காண்பது பற்றியது. மற்றொன்று தமிழ் நாட்டில் முற்போக்குக் கவிஞர்களது தோற்றத்தை இனங்காண முற்படுவது பற்றியது. ஈழத்தில் நாற்பதுகள் அளவில் முற்போக்குக் கவிஞர்கள் உருவான கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டு முற்போக்குக் கவிஞர்களின் உருவாக்கம் எந்நிலையில் இருந்தது என்பது பற்றி எவரும் இதுவரை சிந்திக்காததன் விளைவாகவே அவ்விடயம் பற்றி

ஆய்வு செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குள் எழுந்துள்ளது. ஈழத்து நவீன இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தமிழகத்தின் செல்வாக்குப் பற்றியும் பாரதி, புதுமைப்பித்தன், சுந்தரராமசாமி ஆகியோர் ஈழத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் குறித்து எழுதியுள்ள கட்டுரைகளை விரிவாக எழுதவேண்டிய அவசியமுமுள்ளது.

நீங்கள் 2008 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் முக்கியமான கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளீர்கள். அவை மாநாட்டு மலர்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தனவாகவும், கூட்டங்களில் வாசிக்கப்பட்டனவாகவும் உள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடும் எண்ணம் இருக்கிறதா?

இப்பொழுது எனது நண்பர்கள் எடுக்கின்ற பணி நயப்பு விழா என்பது எனக்குக் கற்பித்த பாடமே அதுதான். அதாவது நூலுருப்பெறாத பல கட்டுரைகள் உள்ளன என்பதும் அவை நூலுருப் பெறவேண்டியவை அவசியம் என்பதுமே ஆகும். அதைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசை இப்போதுதான் கருக்கொண்டு இரண்டு இரண்டரைமாதக் குழந்தையாக உள்ளது. குழந்தை நலமே பிறக்கும் என்று நம்புவோமாக.

உள்நாட்டில் மட்டுமன்றி வெளிநாட்டுக்கருத்தரங்குகள் பலவற்றிலும் கலந்துகொண்டுள்ளீர்கள். பல நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளீர்கள். அது பற்றிக் கூறமுடியுமா?

தமிழ் நாட்டிற்கான எனது முதற் பயணம் பாளையங்கோட்டை சவேரியார் கல்லூரியில் ஒரு மாத காலம் நடைபெற்ற நாட்டாரியல் கருத்தரங்கோடு தொடர்பு பட்டதாக அமைந்தது. முதன் முதலாக மூத்த தலைமுறை சார்ந்த பேராசிரியர் லூர்து, ஆ.சிவசுப்பிரமணியம் முதலான ஆய்வாளர்களோடு புதிய தலைமுறையினரான பேராசிரியர் ஸ்ரீபன், பக்தவத்சலபாரதி, நா.ராமச்சந்திரன், முத்தையா, சுந்தரராஜன் முதலானவர்களோடு பழகுகின்ற வாய்ப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. நாட்டாரியல் துறையில் அதிக சிரத்தை ஏற்படவும் அப்பயணம் வழிகோலியிருந்தது. அன்றைய இளந்தலைமுறையினர் பலர் இப்பொழுது பேராசிரியர்களாக கடமையாற்றி வருகின்றார்கள்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் ஏற்படுத்திய தொடர்பினால் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் நடத்திய பல கருத்தரங்குகளிலும் உலகத் தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதுவதற்கான முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகளிலும் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. காயலில் இடம்பெற்ற உலக இஸ்லாமிய மாநாட்டில் ஈழத்து முஸ்லிம் வாய்மொழிப் புலவர்கள் பற்றி கட்டுரை சமர்ப்பித்தமையும் அக்கட்டுரை பலரைச் சிந்திக்கத் தூண்டியமையும் நினைவுக்கு வருகிறது. காலச்சுவடு நடத்திய தமிழ் இனி 2002 கருத்தரங்கிலும் அந்நிறுவனம் கோவையில் நடத்திய பாரதியார் 125, புதுமைப்பித்தன் 100, சுந்தரராமசாமி 75 என்ற கருத்தரங்கிலும் கலந்துகொண்டமை முக்கியமானது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் வீ.அரசு ஏற்பாட்டில் சமகால ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி விரிவாகப் பேசியமை அங்குள்ள பலருக்குப் பயன்தருவதாக இருந்தது.

தமிழகச் செல்வாக்கு ஈழத்து இலக்கியங்களில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் தொடர்பாக மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை பல்கலைக்கழகத்தில் ஆற்றிய உரையில் பேராசிரியர் தொ.பரமசிவம் அவர்களும் கலந்துகொண்டு பயனுள்ள கருத்துக்களைத் தெரிவித்தமை இன்றும் பயன்தருகிறது.

புகலிட இலக்கியம் தொடர்பாக சிங்கப்பூரில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் நோர்வே எழுத்தாளர் இ.தியாகலிங்கத்தின் படைப்புலகம் குறித்து உரையாற்றியிருந்தேன். அங்கு நடைபெற்ற இன்னொரு கருத்தரங்கில் நவீன இலக்கியத்திற்கு ஈழத்தமிழரின் பங்களிப்புக் குறித்து பேச முடிந்தது. சுவிலில் இடம்பெற்ற உலகப் பக்தி நெறி மாநாட்டில் ஈழத்து வாய்மொழிப்பாடல்களில் முருகன் பற்றிப் பேசும் வாய்ப்புக்கிட்டியது.

இலண்டனிலும் பரிசிலும் இலக்கிய நண்பர்கள் ஏற்படுத்திய கலந்துரையாடலில் ஈழத்துச் சமகாலப் போக்குகள் பற்றிக் கருத்துப் பரிமாற்றம் நடைபெற்றது.

பொதுவாக இவ்வாறான கருத்தரங்குகளில் பார்வையாளர்கள் அதிகளவு கலந்துரையாடுவதையும் கருத்தரங்கு முடிந்த பின்னர் அது பற்றிப் பேச விழைந்ததையும் காணநேர்ந்தது.

இந்த நாடுகளிலுள்ள இன்றைய காலத் தமிழர்களது செயற்பாடுகள் பற்றியும் நிலைப்பாடுகள் பற்றியும் கவனிக்கின்றபொழுது எதிர்காலத் தமிழர்களது இருப்பில் சிதைவுகளுக்கான அறிகுறிகள் உள்ளுறைந்திருப்பதை உணர்ந்து ஒருவித வேதனை என்னுள் எழுவதைத் தவிர்க்கமுடியாதிருந்தது.

நீங்கள் ஒரு தீவிரமான வாசகர். பேருந்து, பேருந்து தரிப்பிடம், புகையிரதம், புகையிரத நிலையம், விழா மண்டபம் எல்லாவற்றையும் வாசிப்பிடமாக மாற்றிப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டவர் நீங்கள். நீங்கள் ஒரு முறை என்னிடம் கதைக்கும்போது மட்டக்களப்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் இரவு நேர பஸ் எவ்வளவுக்கு நேரத்திற்குச் செல்கின்றதோ அவ்வளவு தூரம் நல்லதென்று கூறினீர்கள். விழுவதற்கிடையில் நிறைய எழுதியும் , வாசித்தும் விடலாம் என்பது உங்கள் எண்ணமாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். போக்குவரத்தினால் வரும் உடற்களைப்பெல்லாம் உங்களுக்கு விதிவிலக்கு என்று எனக்குள் நினைத்தேன். இப்போது நான் உங்களிடம் கேட்பது வாசிப்பின் சுவையை உணர்ந்த நீங்கள் வாசிப்புப் பழக்கம் அறிதாகிவிட்ட இன்றைய சூழலில் நூலகங்களின் இன்றைய நிலை பற்றி என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள் என்பது ஒன்று. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் உள்ளிட்ட இளைய தலைமுறையினருக்குக் கூறிக்கொள்வது என்ன என்பது மற்றொன்று.

இன்றைய நூலகங்களின் நிலையூடாகவே இன்றைய வாசிப்புக்கு நேர்ந்த பேரனர்த்தம் பற்றி உணரமுடியுமென்று நினைக்கின்றேன். இங்குள்ள உயர்கல்வி நிறுவனமொன்றுக்குச் சென்றபோது நூலக அலுவலர்கள் சிலவற்றின் பூட்டுக்கள் திறக்கமுடியாத நிலையில் கறல்பிடித்திருந்தமையினையும் இன்னொரு நூலகத்தின் குறிப்பிட்ட பிரதேசம் சார்ந்த நூல்கள் கொண்ட அலுவாரியைப் பார்வையிட விழைந்தபோது அதன் சாவி ஏற்கனவே காணாமற்போய்விட்ட நிலையிலிருந்ததையும் அறிய நேர்ந்த அதிர்வுகள் இன்னும் விலகவில்லை.

தமிழ் நாவல்கள் பற்றி கற்கவேண்டிய மாணவர் ஒருவருக்கு சிவகாமியின் சபதம் நாவலை வாசிக்கக் கொடுத்து அவர் அதை நீண்டகாலம் சென்றும் வாசிக்காமல் திருப்பித்தந்த கதையும் உள்ளது.

விடைத்தாள் திருத்த வந்த ஆசிரியரிடம் சிற்றுரை ஆற்றிய பின்னர் தெரிதல் சஞ்சிகையை விற்க முனைந்து அவற்றுள் சில பிரதிகளை அவர்கள் திருப்பித்தந்ததும் பசுமையான நினைவில் உண்டு.(1995 இல் அதன் விலை 5 ரூபா ஆகும்.)

சக்தி புத்தகசாலையின் முகாமையாளர் ஒரு சிலருக்காக எடுக்கும் காலச்சுவடு இதழ்கள் கூட சிலவேளைகளில் விற்கப்படாமல் இருப்பதும் உண்டு. பின்னர் அவற்றை அவர் மலிவு விலைக்கு விற்பனை செய்வார்.

எனது நண்பர் ஒருவர் ஆசிரியர்களுக்குத் தேவையான 'அகவிழி' சஞ்சிகையை பைண்டிங் செய்து வைத்திருப்பவர். அவற்றை ஆசிரியர்கள் வந்து கேட்டால் அவர் தாராளமாக அவர்களுக்குக் கொடுப்பது திட்டுவது மட்டுமே.

நூலகத்திற்கு நான் செல்லும் வேளையில், முக்கியமான புத்தகங்களைக் காண்கின்றபோது நான் உடனடியாகப் பார்ப்பது அந்நூலை எத்தனை போர் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைத்தான். முடிவு ஏமாற்றந்தான்.

எழுத்தாளர்கள், உயர்கல்வி நிறுவன ஆசிரியர்கள், பாடசாலை ஆசிரியர்கள், உயர்கல்வி நிறுவன மாணவர்கள் என்ற பேதமின்றி எவருக்கும் புகலிடம் அளிக்காதனவாக அருமையான நூல்கள் இருப்பது எவ்வளவு வேதனைக்குரிய விடயங்களாகும். போதாக்குறைக்கு இன்றைய நவீன ஊடக வசதிகள் வாசிப்பிலுள்ள சொற்ப நாட்டத்தையும் அடியோடு அறுத்துவிடுவதில் போட்டி போடுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

உங்களைச் சிறந்ததொரு ஔவ்வாளர். சிறந்த விமர்சகர், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்று அறிந்து வைத்துள்ள பலருக்கு நீங்கள் ஓர் சிறந்த கவிஞர், சிறுகதையாசிரியர், மெல்லிசைப் பாடலாசிரியர் என்பதெல்லாம் தெரியாதென நினைக்கின்றேன். 'கருணையோகன்' என்றொரு புனை பெயரும் உங்களுக்கு உண்டு. அது நீங்கள் கவிஞராக வெளிப்பட்ட – அறியப்பட்ட

பெயரென்று கருதுகின்றேன். உங்கள் கவிதை ஈடுபாடு பற்றியும் உங்கள் கவிதைகள் பற்றியும் சற்று விரிவாகக் கூறவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

முதலில் நான் கவிதை எழுதத் தொடங்கிய காலம் பற்றிக் கூறுவது பொருத்தமானதென்று நினைக்கின்றேன். 1963 இல் அல்லது 64 இல்லிருந்துதான் நான் எழுத ஆரம்பித்ததாக ஒரு நினைவு. அப்போது எனக்கு 14 அல்லது 15 வயதாக இருக்க வேண்டும்.

எனது சகபாடிகள், எனது காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரும் என்னைக் கருணையோகன் என்றும் கவிஞன் என்றும் மட்டுமே அறிவார்கள். எனது இலக்கியப் பிரவேசம் அதனுடாகவே நிகழ்ந்தது. சிறுபராயத்தில் தேவார திருவாசகப்பாடல்களை சில காலம் தினசரி படித்து வந்தமையும் பின்னர் எனது ஆசிரியரான பண்டிதர் வீரகத்தி அவர்களுடனான தொடர்பும் கவிதை எழுதுவதில் எனக்கு நாட்டத்தினை ஏற்படுத்தின.

ஏறத்தாழ 150 கவிதைகளையும் மெல்லிசைப்பாடல்கள் சிலவற்றையும் எழுதியிருக்கிறேன். வீரகேசரி, தினவதி, சிந்தாமணி, சிரித்திரன், மல்லிகை, மித்திரன், இளந்தென்றல் முதலானவற்றிலும் பேர் மறந்துவிட்ட சில சஞ்சிகைகளிலும் அவை வெளிவந்துள்ளன. வந்தவற்றுள் கணிசமானவை நறுக்குகளாக ஒட்டப்பட்ட நிலையில் தொலைந்துபோய் விட்டன. இப்பொழுது ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து, முப்பது கவிதைகளும் மெல்லிசைப்பாடல்கள் சிலவுமே கைவசம் உண்டு.

ஆரம்ப காலக் கவிதைகள் சமகாலக்கவிஞர்கள் போன்று காதல் பற்றியனவாகவும் இலட்சியங்கள் பற்றியனவாகவும் வாழ்வியல் தத்துவங்கள் பற்றியனவாகவுமே அமைந்திருந்தன.

வானொலிக்கவியரங்கம் ஒன்றில் கலந்துகொண்டபோது இனிமையான அனுபவமொன்று ஏற்பட்டது. என்னை முதன் முதலாகச் சந்தித்த கவிஞர் நீலாவணன்

“உன்போலே நான்

என் போலே நீ

ஒருவர்க்கொருவர்

துணையாவோம்”

என்ற பாடலடிகளைக் கூறி என்னை வரவேற்றமையே அதுவாகும். தத்துவ நோக்கிலான ‘வாழ்க்கைப்படை’ என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய கவிதையொன்று பின்வருமாறு முடிவது இப்போதும் இடைக்கிடையே நினைவில் வருவதுண்டு.

“இனிய மனைவி எழில் குழந்தை – தரும்

இன்புகங்கள் யாவையுமே

தனியே விட்டு யட்கினிலே – அவன்

தனித்து எங்கோ செல்கின்றான்”

பிற்காலக்கவிதைகள் சாதிப்பிரச்சினைகள் சார்ந்தனவாக வெளிப்பட்டிருந்தன. ‘நாவுக்கரசரே வாருமையா’ என்ற தலைப்பில் இளந்தென்றலில் வந்த கவிதையும் ‘உயர்திரு கந்தசாமியும் ஒரு மரண ஊலர்வலமும்’ என்ற கவிதையும் பலரதும் பாராட்டுக்களைப் பெற்றிருந்தன.

கவியரங்கங்கள் சிலவற்றுக்குத் தலைமை தாங்கியிருக்கிறேன். நான் கவிதை எழுதுவதை கைவிட்டிருந்த சூழலில் என்னை ஏசிய நண்பர்களுள் புதுவை இரத்தினதுரையும் ஒருவர். கவிஞர் வதிரி சி.இரவீந்திரன், தயாபரன் முதலான நண்பர்கள் இப்போதும் அதற்காக ஏசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

என்னுடன் சம காலத்தில் எழுதியவர்களுள் கல்முனை பூபால்(அவரது தற்போதைய பெயர் நீலாபாலன்), பால சரஸ்வதி, அடம்பன் ராஜ புஷ்பவனம்(அமரராகி விட்டார்), கல்முனை நோ.இராசம்மா, அஸ்ஸ் (இவர்கள் இருவரும் இப்போதும் எழுதுபவர்கள்), அல்வை த.சுந்தரம், ச.திரவியம் முதலானோர் மட்டுமே நினைவிற்கு வருகின்றனர். இவர்களுள் இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட இருவரும் எனது நெருங்கிய நண்பர்கள். இப்போது இருவருமே எழுதுவதில்லை. அல்வை த.சுந்தரம் இலங்கை வானொலி மெல்லிசைப் பாடல் மூலம் புகழ் பெற்றவர். ‘நத்தை என ஊர்ந்து நடக்கின்றான்..’ என்ற பாடல் அவருடையதுதான். முற்குறிப்பிட்டோருள் இவர்கள் இருவரும் தவிர்ந்த, கல்முனை நோ.ராசம்மா, அஸ்ஸ் ஆகியோரை ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னரே சந்திக்கின்ற வாய்ப்பு தற்செயலாக ஏற்பட்டது. முதல்முறையும் நான் காணவே இல்லை. இவர்களுள் கல்முனை பூபால் பல தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். கல்முனை

நோ.இராசம்மா முன்னர் ஒரு சிறு தொகுதியையும் அண்மையில் ஒரு தொகுதியையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். அஸீசும் அவ்வாறுதான்.

மலையகத்திற்குக் கற்பிக்கச் சென்ற பின்னர் அங்குள்ள மக்கள் பற்றி மெல்லிசைப்பாடல்கள் பல எழுதியிருக்கிறேன். ஆசிரிய நண்பர்கள் நாகலிங்கமும், முத்துவேலும் அவற்றை இசையோடு பாடுவார்கள். தோட்டப்பகுதிகளுக்கு தோட்டப்பாதைகளினூடாகச் செல்லும்போது மாலை வேளையில் எங்கிருந்தோ மாணவர்கள் சிலர் அவற்றின் சில வரிகளைப் பாடுவது இப்போதும் ஒலிக்கிறது. நானெழுதிய எழுச்சிப்பாடல் ஒன்றில் பின்வரும் வரிகள் இப்போதும் நினைவில் மோதுகின்றன.

‘மலைச்சரிவிலே மரக்கிளைகளாய்

மனச்சரிவிலே உரக் கிளைகளே’

இப்போது சில வேளைகளில் நான் எழுதிய கவிதை ஒன்றில் வரும்

‘அலைகளில் மூழ்கிடுவோம்

அள்ளப்படாதிருப்போம்’

என்ற அடிகளும் இன்னொரு கவிதையில் வரும்

‘விடை காணத் தவமிருக்கம்

எத்தனையோ வினாக்கள்

வினாக்களுக்காகத் தவமிருக்கம்

எத்தனையோ விடைகள்

இடைவிடாது உள்ளத்தே

எரிதழலை மூட்டும்’

என்ற அடிகளும் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் மனத்திரைகளில் மோதி ஆறுதலளிப்பதும் உண்டு.

சிறுகதைகள் ஒரு சிலவும் எழுதியிருக்கிறேன். அவற்றுள் சாதிப்பிரச்சினை பற்றி நான் எழுதிய ‘அகதி’ என்ற சிறுகதை சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

உங்கள் கவிதைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட பலரது ஆதங்கம் நீங்கள் பின்னாளில் கவிதை எழுதியதை நிறுத்திக்கொண்டதென்று கருதுகின்றேன். நல்லதொரு கவிஞனின் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை என்ற கவலை அவர்களுக்கு நிறையவே உண்டு. இந்தக் கவலை உங்களுக்கு உண்டா?

அத்தகைய கவலை எனக்குள்ளும் அடிக்கடி எழுகிறது. அவ்வப்போது ஓரிரு கவிதைகள் உறவினர்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப எழுதிக்கொடுத்துள்ளேன். எதிர்காலத்தில் அது கைகூடுமோ நான் அறியேன்.

பாரதியின் கவிதைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர் நீங்கள். இந்தச் சமூகத்தினைப் பற்றி நினைக்கும்போது அவரது கவிதைகளில் எவையெவை நினைவிற்கு வரும்.

எனக்குப் பிடித்தமானதொரு கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நெருங்கிய நண்பர்கள் உட்பட பல மட்டத்திலுள்ள இன்றைய மனிதர்களது நடத்தைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றபோது

தேடிச் சோறுநிதந் தின்று - பல

சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி - மனம்

வாழ்த்துன்யமிக உழன்று பிறர்

வாட்பயலசெயல்கள் செய்யு - நரை

ஹைக்கிளப்பருவ மெய்தி - கொடுங்

ஹற்றுக்கிரையென்பின் மாயும் - பல

வேழக்கை மனிதரைப் போலே - நான்

வீழ்வே வென்று நினைத் தாயோ?

இவ்விடத்தில் பொருத்தம் கருதி இன்னொரு விடயத்தையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. மனித நடத்தைகளை பயணம் செய்யும்போதோ, நடந்துபோகும்போதோ நன்கு அவதானிப்பதில் எனக்கு அலாதியான பிரியம் உண்டு. அத்தகைய சிலரது செயற்பாடுகள் சிரிப்பையும்

கோபத்தையும் வெறுப்பையும் என்னுள் ஏற்படுத்துவதும் உண்டு. அவற்றிலிருந்து பல பாடல்களை நான் கற்பதும் உண்டு. திரைப்படமொன்றில் கமல்ஹாசன் மனிதர்களை நோக்கி காசுத்தாள்களை வீசி அவர்களது செயற்பாடுகளை அவதானிக்கின்றதொரு காட்சியும் இவ்வேளை எனக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது.

இன்றைய அரசியல் பேசுகின்றவர்களது நிலைப்பாடு பற்றி அவதானிக்கின்றபோது நடிப்புச் சுதேசிகள் கவிதையில் வரும்

“நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறமு மின்றி,
வஞ்சனை சொல்வாரடி! –கிளியே!
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி!”

தொடர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்க்கும்போது

“பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றில்
படுத்தும் புரளாதே
வென்றியை நாடியின் வானத்தில் ஓட
விரும்பி விரைந்திருமே”

இவற்றைவிட அண்மையில் சில கவிதைகளைக் கற்பித்தற் தேவைகளுக்காக மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கின்றபோது கவிதை வரிகள் சில எனது வாழ்க்கையில் நடக்கின்ற சம்பவங்களுக்கு நான் கூறுகின்ற விடையாகக் கூட வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. உதாரணமாக குயில் பாட்டில் வரும்

கண்டதொரு காட்சி கனவுநன வென்றறியேன்.
எண்ணுதலுஞ் செய்யேன் இருபதுபேய்கொண்டவன்போல்
கண்ணும் முகமும் களியேறிக் காமனார்
அம்பு நுனிகள் அகத்தே அமிழ்ந்திருக்க
கொம்புக் குயிலுருவங் கோழ பல கோழயாய்
ஒன்றே யதுவாய்உலகமெலாந் தேற்றமுற
சென்றே மனைபோந்து சித்தந் தனதின்றி,
நாளொன்று போவாற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும்
தாளம்படுமோ? தறிபடுமோ?யார் படுவார்?

உலகப் பொதுவாகவும் குறிப்பாக ஈழத்தில் அண்மைக்காலமாகவும் பெண்கள் படுகின்ற துயரைக் காண்கின்றபோது பின்வரும் பாடலடிகள் நினைவிற்கு வருவதுண்டு.

“நாட்டை நினைப்பாரோ? –எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ? –அவர்
விம்மி விம்மி விம்மி விம்மியழுங் குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றை! – துன்பக்
கேணியிலே எங்கள் பெண்கள் அழுத சொல்
மீட்டும் உரையாயோ? –அவர்
விம்மி யழவுந் திறங் கெட்டும் போயினர்

இவ்வாறே இன்னும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

பலரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்போடு உங்களிடம் இந்த வினாவைக்கேட்கிறேன். நான் ஏற்கனவே கூறியபடி நீங்கள் ஓய்வின்றி செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற பேராசிரியர். வீட்டுக்கடமைகளை பொறுப்புடன் நிறைவேற்றுவவர். உங்கள் அருகில் நித்திரை கூட வரப் பயம் கொள்ளும். துணிந்து வந்தால் பட்டியலியோடுதான் செல்லும். அவ்வகையில் உங்களிடம் ஒரு அதிசயத்தைக் காண்கிறேன். ஒரு முறை உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோது நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் வாழுகின்ற செல்லப்பிராணி யுனைக்கு ரீ கொடுத்ததும் அது குறுக்காமல் இருந்ததைக் கண்டு ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டதென்று சிந்தித்து நின்றதையும் அப்பருணையின் உயரிய பழக்கங்களை என்னிடம் சொன்னதும் என்னைப் பிரமிக்கச் செய்தன. நீங்கள் வீட்டில் வளர்த்த நாய்

காணாமற் போனமைக்காக மனமுருகி தேடித்திருந்ததும் பின்னொரு நாள் அந்நாயைக் கண்டுபிடித்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சந்தோசம் கண்டதும் நான் அறிந்ததே. இப்போது நான் கேட்பது நித்திரையைத் தவிர்ப்பதைக்கூட விரதமாக்கிக்கொண்ட நீங்கள் மனிதர்களிடம் மட்டுமன்றி ஏனைய உயிரினங்களிடமும் அதியுயர்வான மனிதாபிமானத்தைக் காட்டுகின்றீர்கள். இப்பண்பு உங்களுக்கு எப்படி வந்ததென்று கூறமுடியுமா?

உங்கள் அவதானிப்பையிட்டு முதலில் உங்களைப் பாராட்டுகின்றேன். சில சந்தர்ப்பங்களில் சிறுவயதில் நான் கேட்ட நான் வாசித்த கதைகளும் பாட்டுக்களும் காரணமாக இருத்தல் கூடுமோ தெரியவில்லை. சிறுவயதில் எறும்புப் புற்றுக்களைத் தேடி சீனி போட்ட ஞாபகம் இப்போதும் நினைவில் உண்டு. என்னோடு தொடர்புபட்டு மறைந்துபோன நாய்கள் சிலவற்றின் ஞாபகம் நேற்று நடந்தது போல் இப்போதும் நினைவில் உண்டு. எனது ஊரிலுள்ள நான்கு மன நலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், இங்கு நான் கண்ட இரு மன நலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களும் இப்போதும் இடையிடையே வந்து கவிதைக்கான, கதைக்கான உணர்வுகளை ஏற்படுத்துவதுண்டு.

மாணவர்கள் பலரது வறுமைச் சூழல் என்னை அன்று தொடக்கம் இன்று வரை தொந்தரவு செய்வதுண்டு. இத்தகைய எனது நினைவுகளிலிருந்தும் நனவுகளிலிருந்தும் நீங்கள் வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

உங்களது இரகசியக்காப்புப் பண்பினைச் சிலர் சுவிஸ் வங்கிக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். உங்களை ஓரளவிற்கு அறிந்தவன் என்ற வகையில் அவ்வொப்பீடு சரியானதே. இந்தப் பண்பினை எவ்வாறு நீங்கள் உங்களது தனித்துவப் பண்பாக்கிக் கொண்டீர்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

பாடசாலை மாணவனாக நான் இருந்த காலத்திலிருந்து இதனை நினைவு கூர முடிகின்றது. A/L வகுப்புப் படிக்கின்ற காலத்திலிருந்து எனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களுக்குள்ளேயே முரண்பாடுகள் காணப்பட்டன. எனினும் நீங்கள் முற்குறிப்பிட்ட இயல்புகாரணமாக அவர்கள் எல்லோருடனும் நெருங்கிப் பழக முடிந்தது. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றபோதுகூட எனக்குக் கற்பித்தவர்கள் மத்தியில் அத்தகைய நிலை காணப்பட்டது. ஏன் நான் நீண்ட காலம் கடமையாற்றி வந்த பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் மத்தியில்கூட நான் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல நடந்தமையினால்தான் எல்லோருடனும் நல்லுறவைப் பேண முடிந்தது.

ஒரு முறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே நடந்த சர்வதேச ஆய்வரங்கு ஒன்றுக்காக நானும் உங்களுடன் வந்திருந்தேன். அப்போது நீங்கள் பிறந்த ஊர் கரணவாய்க்கு சென்றபோது சிறிது தூரம் நடக்கவேண்டியிருந்தது. அப்போது நீங்கள் இன்னுமொரு அதிர்ச்சி தந்தீர்கள். எழுதுதல், சிந்தித்தல், என்பவற்றில் உங்களின் வேகத்தையும் ஆற்றலையும் கண்ட எனக்கு உங்கள் நடையின் வேகத்தையும் கண்டுகொள்ளமுடிந்தது. அவ்வளவு வேகமான நடையே. கூறுசுறுப்பு. இந்த ஆரோக்கியத்திற்குரிய காரணத்தைக் கூற முடியுமா?

எங்களது ஊரை ஊடறுத்து பஸ் வண்டிகள் செல்வதில்லை. பஸ்ஸில் செல்ல நேரிடுகின்றபோது நீண்ட தூரம் நடந்து செல்லவேண்டும். சிறுவயது தொடக்கம் ஏற்பட்ட அவ்வாறான நடைப்பழக்கமே அத்தகைய ஆற்றலைத்தந்திருக்கவேண்டும்.

ஒரு மனிதனது அனைத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும்மையே தொடர்பு இருக்குமென்று சொல்வார்கள். அந்த அடிப்படையிலும் நீங்கள் கூறியவற்றை இணைக்கின்றபோது அது சரி என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

உங்கள் புன்னகை பற்றி எல்லோரும் நன்கு அவதானித்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பலரும் அது பற்றிப் பேசுவதிலிருந்து கண்டுள்ளேன். உங்கள் நண்பர் ஒருவர் இப்படி எழுதியிருக்கின்றார். 'நீங்கள் மெல்லியதொரு புன்னகையால் சிக்கல்களில் மாட்டிக்கொள்ளாது மெல்லத் தாண்டுவீடுவீர்கள் என்று'. என் அவதானிப்பிலும் அது உண்மைதான். இது பற்றி நீங்கள் யாது கூற விரும்புகிறீர்கள்?

அவ்வாறு நண்பர்கள் கூறுவது சரியானதுதான். பல சந்தர்ப்பங்களில் அப்புன்னகை மறுமொழியாகக்கூட வெளிப்படுகின்றது. மற்றவர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் அதனைப் புரிய முடியாமலும் இருக்கலாம். அதை நான் கவனத்தில் எடுப்பதில்லை. எனது புன்னகை மொழியைப் பலர் பாராட்டும் அதேவேளை சிலர் அது பற்றி தங்களிடையே ஏசுவதும் உண்டு.

பழைய நூல்கள், பழைய பிரசுரங்கள், யாரும் எழுதாதவைகள் உங்கள் கைக்கு வந்து சேர்ந்துவிடுகின்றன. இது எப்படிச் சாத்தியப்படுகின்றது என்பதை அறிய மிகவும் ஆவலாக உள்ளது.

நண்பர்கள் சிலர் தம்மிடமிருந்தால் பிரியோசனம் இல்லை என்று சில நூல்களைக் கொடுப்பார்கள். அல்லது சிலரிடம் இரவலாக நூல்கள், சஞ்சிகைகளைப் பெற்று போட்டோப்பிரதி செய்து வைத்திருப்பேன். எனது பரந்த தேடுதல் காரணமாக அவற்றினுள்ளிருந்து ஏதோவொரு துரும்பு கிடைக்கும் அல்லது சிறிது வெளிச்சம் பிறக்கும். நூலகங்கள் சிலவற்றில் படிக்கிற காலங்களில் எழுதிவைத்த குறிப்புகளும் பின்னர் இப்போ வாசிப்பு அதிகரித்த நிலையில் புதிய போக்குகளை இனங்காட்டுவதுண்டு. அதேவேளையில் முற்றுமுழுதாகப் புதிய விடயங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எனது எழுத்துக்கான இலக்கு அல்லது ஊற்று ஒன்று என்னுள் வலுவாக எப்போதும் பிரவாகிக்கின்ற நிலையில் உள்ளது. அந்த எண்ணத்தின் ஆதிக்கம் என்னை அறியாமல் சில சந்தர்ப்பங்களில் அத்தகைய புத்தகங்களை வைத்திருப்பவரிடம் செலுத்திச் செல்வதும் உண்டு. இறுதியாக நான் கூறிய இந்த விடயத்தை நீங்கள் எப்படிப்பறிந்து கொள்கிறீர்களோ தெரியாது. ஆனால் என்னளவில் அது ஒரு நம்பகமான வலுவான ஆதிக்க காரணமாக இருந்து வருகின்றது.

முன்னரெழுதிய திருகோணமலை மாதர்மதி மாலிகை என்ற சஞ்சிகை பற்றி மறுபடி அண்மையில் நினைவுகூர்ந்த நிலையில் அதனை வெளியிட்ட திருகோணமலை மாதர் அமைப்பு ஒன்றில் செயலாளராக இருந்த தையல் அம்மாள் என்பர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று எனக்குக்கிட்டியது. அதுபற்றி நான் இன்னும் எழுதவில்லை. இவ்வாறான நூல்கள் சிலவற்றைத் தந்தவர்கள் என்றவிதத்தில் நினைவு கூரக்கூடிய சிலருள் அமரர்களாகிவிட்ட திக்வயல் தர்மகுலசிங்கம், சிவசுப்பிரமணியம் ஆசிரியர் ஆகியோர் மறக்கமுடியாதவர்கள். அவர்களிடமிருந்து பெற்ற புத்தகங்களை வெளிப்படுத்தும் நேர வாய்ப்பு இன்னும் கிட்டவில்லை.

உங்களது பன்முக ஆளுமை விருத்தியில் நீங்கள் மிகவும் தீவிரமாக எழுத்துப்பணியில் ஓய்வு பெற்றும் ஓய்வு பெறாத பேராசிரியராக – எவ்வித தளர்வும் இன்றித் தொடர்வதற்கு உங்கள் துணைவியாருக்குப் பெரும் பங்குண்டு என்று கருதுகின்றேன். அது பற்றி கூறமுடியுமா?

நான் எழுதுகின்ற ஆக்கங்களைச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றபோது துணைவியாரிடம் வாசிப்பதற்குக் கொடுப்பேன். அவர் அவற்றை வாசித்து கருத்துக் குழப்பம், வழக்கள் முதலானவற்றைத் திருத்துவது தொடக்கம் எனது நக்கல் சார்ந்த வெளிப்பாடுகளை நாகரிகமாகக் கூறுவதற்கு வழிகாட்டுவதுவரை ஆலோசனை சொல்வார். புத்தகங்களை பிறருக்கு வாசிக்கக் கொடுப்பதிலும் திரும்பப் பெறுவதிலும் மிக மிகக் கவனமாக இருப்பார். புத்தகங்களை எவ்வளவு வாங்கினாலும் ஏச்சு வாங்குவது அபூர்வமே. இவை எல்லாவற்றையும்விட வீட்டின் நிகழ்கால எதிர்கால விடயங்கள் பற்றி தனக்காக மட்டுமன்றி எனக்காகச் சிந்திப்பதே அதிகம்.

நான் ஓடியாடி செய்து முடிக்கின்ற சாதனைகளைவிட இருந்த இடத்தில் அவர் செய்வது அதிகமாகும். இப்போதுகூட கூட்டினுள்முடங்கிவிட்ட சிங்கமாக இருந்தாலும் செயற்பாட்டு ரீதியில் பழைய சிங்கமாகவே இருக்கின்றார். ஒப்பிடும்போது எனது செயற்பாடுகள் பலவும் முயலுக்கு நிகரானவையே.

நீங்கள் உங்கள் மாணவர்களின் வளர்ச்சியில் மகிழ்ச்சி காண்பவர். நூல்களை மாத்திரமன்றி அறிவுரைகளையும் வழங்குவதில் முதன்மையானவர். இதுவரையான கற்பித்தல் அனுபவத்தில் பல ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்குக் குருவாக இருந்துள்ளீர்கள்.

உங்கள் மாணவர்களால் நீங்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிகள் பற்றியும் அத்தகைய உங்களது மாணவர்களிடமிருந்து நீங்கள் எத்தகைய வெளிப்பாடுகளை எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்பது பற்றியும் அறிய விரும்புகிறேன்.

என்னிடம் சுற்ற ஆளுமை மிக்க நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களாக இருந்த மாணவர்கள் சிலர் உயர் பதவிகளுக்குச் சென்றமைகாரணமாகவும், வேறு சிலர் ரியூட்டரி என்ற போதைச் சாம்பிராச்சியத்திற்குள் சென்றமை காரணமாகவும், வேறு சிலர் தொழில் நிமிர்த்தம் தமிழ்த்துறையை விட்டு வேறு துறையை நாடியமை காரணமாகவும் உதிர்ந்த மலர்களாக அல்லது நட்சத்திரங்களாக எனக்குள் நடமாடுகிறவர்கள் மிகமிகச் சிலர் மட்டுமே அதிக நம்பிக்கை தருபவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். மாணவர் எவராக இருந்தாலும் இடர்களும் பிரச்சினைகளும் சுற்றி வளைப்புச் செய்தாலும் அவற்றிலிருந்து அவர்கள் மீண்டு தமது தேடற்பயணத்தைத் தொடரவேண்டுமென்பதே எனது எதிர்பார்ப்பாகும். இன்று நேரம் இல்லாவிட்டால் நாளையும் நேரமில்லை என்பதுதான் நான் இவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்பும் விடயமாகும். மேலும் குறுகிய வாசிப்பு வட்டத்திற்குள் நிற்காமல் அகன்றும், ஆழ்ந்தும், உயர்ந்தும் வட்டத்தை விரித்துக் கொள்ளவும்வேண்டும்.தமிழ் ஈடுபாடுள்ள தேடல் மிகுந்த மாணவர்கள் எவராயினும் படிப்படியாகத் தமிழ் சார்ந்த துறைகள் அனைத்தையும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யவேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறேன்.

இறுதியாக, நான் கேட்ட கேள்விகள் அனைத்திற்கும் தாங்கள் மிகவும் நிதானமாகவும் திருப்தியாகவும் பதிலளித்துள்ளீர்கள். உங்களோடு உரையாட முடிந்தமை என் வாழ்வியல் கிடைத்த மிக்க மகிழ்ச்சியானதொரு தருணமாகக் கருதுகின்றேன். நீங்கள் இந்த நேர்காணலைப் பற்றி யாது கூற விரும்புகிறீர்கள்.

எனது இளமைக்காலத்தை நினைவு கூர்ந்ததில் மனநிறைவு ஏற்பட்டது. நான் செய்தவை பற்றியும் செய்ய வேண்டியவை பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கும் வாய்ப்பு உருவாகியிருந்தது. என்னுள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த, பலரும் அறியாத எனது இயல்புகள் சிலவற்றை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டமையும் மிகுந்த மனத் திருப்தியையும் மன மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. அத்தோடு குறுகிய கால ஆண்டுகளே பழகிய சூழ்நிலையில் அதுவும் இளம் வயதில் நீங்கள் கேட்ட பன்முக நோக்கும் - போக்கும் கொண்ட கேள்விகள் மலைப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இளந்தலைமுறையினர் மீது நம்பிக்கையையும் உருவாக்கியிருக்கின்றன. இவை அனைத்திற்கும் வழிவகுத்த ஞானம் ஆசிரியருக்கு மன நெகிழ்ச்சியோடு எனது நன்றிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

2016 ஓகஸ்ட் ஞானம் (ஆழ் உல.195)

நான் பயங்கொள்ளும் படியான எந்தவொரு எதிரியும் இல்லவே இல்லையென நினைப்பவன் நான். ஒருவேளை அர்ஜு/னனைப் போல் பயிற்சியறியாதவனாய் இருக்கலாம். அதை நான் மனதிற் கொள்வதில்லை. என்மனதில் இருப்பதெல்லாம் எவனையும் நான் எதிர்கொள்வேன் என்ற உணர்வு. ஆம் எந்த எதிரியும் தனுசேந்திய கர்ணனுக்கு நேர் நிற்க அஞ்சிடுவான்.

(கர்ணன் - மகாபாரதம் “இனி அவள் உறங்கட்டுமே”)

தங்களுக்குள் ஓர் இலக்கியவாதியை உருவாக்கிய இளமைக்காலம் பற்றிக் கூறுங்கள்?

இக்கேள்வியை வாசிக்கும்போது நான் எழுதிய “மதிப்பீடு” என்னும் நெடுங்கவிதையின் ஆரம்ப வரிகளே நினைவில் ஓடுகின்றன:

‘யாவமோய், என்னை ந்தம் பள்ளிக்கனூப்பியவன் (தாயார்)

மோகமுற நானோ முருங்கை மரக்கிளையில்

காகம் இருந்து கரையும் அழகினிலும்

வேகமுடன் காற்று விரைய நிலமிருந்து

சேவல் உதிர்த்த சிறகு மிதப்பதிலும்

அண்ணாந்து பார்த்தால் அங்கே கரும்பருந்து

பண்ணாய் விசும்பில் படரும் ஸ்ருதியிலும்

ஏதோ கனவை இயற்றத் தொடங்குகிறேன்...”

மேலே காணும் வரிகளின் உள்ளோடிய உணர்வுகள் எனக்குள் இருந்த இலக்கியவாதியை வெளிக்கொணர எப்போதும் தயாராய் இருந்தன என்பதைக் காட்டும்.

தங்களது இலக்கியப்பிரவேசம் (முதற்படைப்பு) எப்போது ஏற்பட்டது?

எனது இலக்கியப் பிரவேசத்தை இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது 1950களில் ஆரம்பிக்கிறது. இக்காலத்தில் எனக்கு கம்பராமாயணம் படிப்பித்த அல்வாய் கந்தசாமி மாஸ்ரரை மறக்கமுடியாது. நான் அப்போது சிறுவர் கவிதைகளை எழுதினேன். 1958இல் தினகரன் சிறுவர் பகுதியில் வெளிவந்த “மழையும் வெயிலும்” இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறது:

பூமழை பெய்யுது வானம் - வெயில்

புகுந்து சிரிக்குது தானும்

கோமகள் வருகின்ற போது - ட்டுக்குடையைப் பிழப்பவன் போலே

மேலும், தமிழ் நாட்டிலிருந்து பாரதியார், பாரதிதாசன், நாமக்கல் கவிஞர் ஆகியோரின் நூல்கள் மற்றும் கம்பனும் மில்டனும், தீ பரவட்டும், இன்னும் ரசிக மணியின் கட்டுரைகள் என்று

ஒழுங்கற்ற வாசிப்பு நீடித்தது. இக்காலங்களில் “தீவான்” என்ற புனைபெயரில் சுதந்திரன், வீரகேசரி ஆகியவற்றில் கதைகள் எழுதினேன். இத்தனைக்கும் எனது சகோதரர் மு. த. எழுதுவதில் முனைப்புக் காட்டவில்லை. ஆனால் நான் எழுதியவை திரும்பி வந்தபோது, “ஹா...ஹா...” என்று பெரிதாகச் சிரித்து வேடிக்கை செய்துவிட்டு, அவை பற்றிய ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தை முன்வைத்தார்.

எனது இலக்கியப் பிரவேசம் இரண்டாவது காலகட்டம் 1960இல் ஆரம்பிக்கிறது. இக்கால கட்டத்தில் எனது இலக்கியப் போக்கில், இது பற்றிய வாசிப்பில் seriousness தொற்றியிருந்தது, அதற்குக் காரணம் நான் வாழ்ந்த இரத்தினபுரி நகரில் ஒரு intellectuals club என்று சொல்லக்கூடிய, ஸ்தாபிக்கப்படாத ஸ்தாபனமாக ஒன்று இயங்கி வந்ததே. இதில் இருந்த நண்பர்கள் அநேகமானோர் சிங்கள இடது சாரிகள். மன்ஸூர் என்ற முஸ்லிம் நண்பரும் இருந்தார். நானும், மு.த.வுமே தமிழர்கள். இதில் கலந்துரையாடப்படாத விடயங்களே இல்லை எனலாம். இதில் முதலில் எப்பவும் அரசியல்தான் இடம்பெறும். ஸ்டாலினால் கொல்லப்பட்ட ட்ரொட்ஸ்கி பற்றியும், ஸ்டலினுக்கு எதிராக ஐரோப்பிய புத்திஜீவிகளால் வெளியிடப்பட்ட God that failed (பொய்த்த கடவுள்) பற்றியும் பெரிதாகக் கதைக்கப்படும். அதே நேரம் ஸ்டாலினுக்கான ஆதரவாளர்களால் Socialism in One country இன் முக்கியத்துவம் பற்றிப் பேசப்படும்போது, ரொட்ஸ்கி வாதிகள் அவர்களுக்கு எதிராக கத்துவார்கள். மேலும் அக்காலத்தில், F.R. Lewis க்கும் C.P.Snow வுக்குமிடையே நடந்த Two Cultural contest ன் (விஞ்ஞானமா? கலையா? சிறந்தது என்ற விவாதம்). நன்மை, தீமைகள் விவாதிக்கப்படும். இராதாகிருஷ்ணனின் Indian philosophyயில் உள்ள கருத்துக்கள் சிலவற்றை வெட்டிப்பேசுதல் இடம்பெறும். ஸென் பௌத்தம் பற்றியும், ஹாய்க்கு கவிதைகள் பற்றியும் பேசவும் ஆட்கள் இருந்தனர். மேலும் சாத்தர் மற்றும் Albert Camu முன் வைத்த இருப்பியல் வாதம் பற்றிக் கதைப்பதில் பலர் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். ஆனால் கவ்கா ஜேம்ஸ் ஜொய்ஸ் ஆகியோரை மொஸ்கவ் கொம்யுனிஸ்ட்டுகள் எதிர்த்தனர். ஆனால், ட்ரொட்ஸ்கிவாதிகள் பாராட்டினர். இவை பற்றி எல்லாம் விவாதங்கள் மு.த.வின் கருகங்கை ஆற்றுக்கருகே இருந்த அறையிலேயே இடம்பெறும். இவற்றின் பார்வையாளனாக இருக்கும் எவனும், இயல்பாகவே சீரியலான இலக்கியம் பற்றித் தெளிவைப் பெறுவர். இதனால் எனக்கு மேல்நாட்டு இலக்கியம் பற்றிய அறிவுமட்டுமல்ல, சிங்கள இலக்கியம் பற்றியும் மேலோட்டமான அறிவு ஏற்பட்டது.

இவற்றின் பின்னணியில் 60களின் ஆரம்பத்தில் எழுதிய எனது சிறுகதைகளான “அரைநாள் பொழுது”, “ஒரு நாள் பொழுது”, ஆகியவை பெரிய கவனிப்புக்குள்ளாகின. இக்கதைகளை ஏ.ஜே. ஸேம்ஸ் ஜொய்சின் டப்ளிளேர்ஸ்சோடு ஒப்பிட்டுச் சொன்னார். யேசுராசா இதனால் பாதிக்கப்பட்டு, சிறுகதைகள் எழுதினார். அதனால் அவர் தொகுப்பு வெளியீடுக்கு என்னைத் தலைமை தாங்க வைத்தார்.

எனது கடலும் கரையும், முடிந்துபோன தசையாடல் பற்றிய கதை, ஆகியவை நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல, தமிழ்த் தேசிய உணர்வு பற்றி கதைப்பனவாகவே உள்ளன. இதையே ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு எழுதிய கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்) எனது கதைகள் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றினை தமிழ்த்தேசிய உணர்வு காலகட்ட கதைகளை ஆராயும்போது, ... ஏனைய சிறுகதை ஆசிரியர்களில் இருந்து, மு.பொன்னம்பலம், விலகி ஒரு தனிப்போக்கைக் கொண்டுள்ளார்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தங்களது சிறுகதைத்தொகுதியான கடலும் கரையும், முடிந்து போன தசையாடல் ஆகியவற்றில் ஈழத்தமிழ் போராட்டம் பற்றியும், அதன் விளைவுகள் பற்றியுமே அதிகமாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. தமிழ் விடுதலைப் போராட்டம் தோல்வியை தழுவி யுள்ளது. இந்நிலையில் இந்தப் போராட்டம் அர்த்தமற்றதாகி விட்டதா ? உங்கள் கருத்து என்ன?

இதற்குப்பதிலாக, நான் 1997இல் வெளியிட்ட “காலிலீலை” என்ற கவிதை தொகுதியிலுள்ள கவிதை ஒன்றை பதிலாகத் தருகிறேன்.

‘எங்கள் விருதலை, குறைப்பிரசவமா?

பிறக்க முன்னரே வயிற்றில் மரித்த

அரைவேக்காடா?

நமது இலட்சியம் அடைய முன்னரே அணைந்த விளக்கா?

குழுக்களாய் சிதைந்து, கருத்தினில் மெலிந்து

பலத்தினில் நைந்து ஈற்றில்

விருதலை என்னும் இலக்கையே உன்னும்

பிறழ்வுப் பிறவியா?

காலம் சுழல்கிறது.

ஆணவப் பிழகள் அணைத்தும் தளரும்.

ஐக்கியம் என்னும் கருத்து மிதுங்கும்

ஆழய கரனின் வெற்றுத்தலையை

முருகன் சூழான்”

மேலும் எனது “சங்கிலியன் தரை” என்ற நாவலிலும் தமிழ்த்தேசியம் தனது இலக்கை எட்டும் வழிகள் பற்றியும் பேசியுள்ளேன்.

தங்களது ஆத்மார்த்த கோட்பாட்டை விளக்குங்கள்?

கவிதையொன்று எப்பொழுது உயர்ந்த சிறப்பான இடத்தைத் தரித்துக் கொள்கிறது என்ற கேள்வி எனக்குள் அடிக்கடி எழுந்தபோது நான், அதற்கான தேடலை ஆரம்பித்ததின் விளைவே, ஆத்மார்த்த கோட்பாடாகும். சொற்பதம் கடந்த உணர்வு நிலையை சுட்டவரும் சந்தர்ப்பங்களில் அதில் வெற்றி பெறும். கவிஞன் ஆத்மார்த்த தன்மையை எட்டுகிறான். அவன் தன் தேவை அறிந்து பாவிக்கும் உவமை, உருவகம், படிமம், சந்தம், மறைமுகச் சுட்டல், (Allusion) ஆகியவை அவன் நோக்கை வெற்றி பெறச் செய்யுமாயின், அவன் கவிதையின் மேல்நிலையை அடைகிறான். இதற்கான புதிய சொல்லாக்கத்திலும் ஈடுபடுகிறான். கம்பராமாயணத்தில் முதல் பாடலில் வரும், முதல் வரியான “உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்” என்பதில்வரும் ‘உளவாக்கல்’ என்ற சொல் அத்தகையது. இந்தச் சொல்லின் பாதிப்பால் அவன் தேவையற்று விரியும் விளக்கங்களை கத்தரித்து விடுகிறான். நான் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் Ashly Halpe யின் கவிதை விரிவுரைகளுக்குப் போயிருக்கிறேன். அவர் Daffodils பற்றி விரிவுரையாற்றியதை ரசித்திருக்கிறேன். ஆனால், அவர் விரிவுரையிலும் எனது தேடலுக்கான பதில் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், ஆங்கிலத்தில், Metaphysical Poets என்று பிரிவுண்டு. ஆனால் அவர்களில், விமர்சகர் காணும் ஆழத்தைவிட எனது பார்வை ஆழமானது. ஆத்மார்த்த நோக்கென்றால் ஆத்மீகப் பார்வை என்றோ, அகவயப்பட்ட உணர்வுகளின் வெளிக்காட்டல் என்றோ முடிவுக்கு வருதல் சற்று, நுணுக்கக் குறைவானதென்றே அமையும். காரணம், ஆத்மார்த்தப் பண்புடைய மார்க்சிச கவிஞர் களும் உண்டு. சிறந்த உதாரணம் பப்லோ நேருடா. இத்தோடு இதையும் சொல்வது சாலப் பொருத்தமானது. அதாவது, மகுடம் சஞ்சிகைக்கான பேராசிரியர் மௌனகுருவின் நேர்காணலில், “கால ஓட்டத்தினோடு ஒரு கவிஞன்” என்ற உங்கள் நீலாவணன் பற்றிய நூல் முக்கிய நூலாகும் என்று கூறலாமா?” என்று பேராசிரியர் செ. யோகராசா கேட்கிறார். ஆனால் ஏற்கனவே வெளிவந்த யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் என்ற நூலில் இருந்து இது எவ்வாறு நீலாவணனை வேறுபடுத்துகிறது என்று அவர் கேட்டிருந்தால், பேராசிரியர் மௌனகுருவின் கவிதை பற்றிய பார்வையை அறிய அது வாய்ப்பளித்திருக்கும். காரணம் எனது யதார்த்தமும், ஆத்மார்த்தமும் என்னும் நூலை செ. யோகராசா வாசித்தது பற்றி எழுதியுள்ளார். இங்கே அவர்கள் இருவரும் அந்நூல் பற்றி அறியாதது போல நடத்ததே மிகுந்த அருவருப்பானது.

இன்று ஏராளமான கவிதைத்தொகுதிகள் வந்து குவிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில், ஈழத்துக் கவிதைத்துறை ஆரோக்கியமான பாதையில் பயணிக்கிறதா?

இன்று கவிதை நூல்கள் வெளியிடும் அநேகருக்கு கவிதை பற்றிய ஆழமான பார்வை இல்லை. அதனால் இன்றுவெளிவரும் அநேகமான கவிதை நூல்கள், காலத்தால் அள்ளுண்டு

போகும் என்று நான் சொல்வதால், யாரும் கோபப்படத்தேவையில்லை. இதற்கு உதாரணமாக என்னிடம் அடிக்கடி கவிதை பற்றி உரையாட வந்த ஒரு பெண் இளங்கவிஞர் பற்றிக் கூற வேண்டும். இவர் எழுதிய கவிதைகளைப் படித்த நான், “நீங்கள் உடனேயே கவிதைத்தொகுப்பு போடவேண்டும்” என்று ஆசைப்படவேண்டாம். முதலில் பல உயர்ந்த கவிதைகளை வாசித்து, அவை ஏன் பெரிதாகக் கணிக்கப்படுகின்றன என்ற நுட்பங்களை அறிந்து, அதன்பின் நீங்கள் அவை போன்ற கவிதைகளை எழுதவேண்டும். இதில் அவசரம் கூடாது.” என்று கூறினேன். ஆனால் அவர் கேட்பதாய் இல்லை. அவர் தன்னுடைய சில “கவிதை”களைத் தந்து முன்னுரை எழுதித்தருமாறு வற்புறுத்தினார். நான் ஒரு சிறு முன்னுரையை எழுதி “எதிர்காலத்தில் நல்ல கவிஞராக வர வாய்ப்புண்டு.” என முடித்துக் கொடுத்தேன். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அத்தொகுதி, எனது நூல்களை வெளியிடும் கேசவனுடைய அச்சகத்தில் கண்டேன். ஆனால், அங்கே எனது முன்னுரைக்குப் பதில் ஓட்டமாவடி அறபாத்தின் முன்னுரை இருந்தது. இன்னும் சில காலத்திற்குப் பிறகு அக்கவிதை நூல் நீர்வை பொன்னையன் தயவில் பிரசுரமாயிருந்தது. இப்போது ஓட்டமாவடி அறபாத்தின் முன்னுரைக்குப் பதில் கவிஞர் ஏ. இக்பாலின் முன்னுரை அதிலிருந்தது! இதில் சிரிப்புக்குரிய விஷயம் என்னவெனில், கவிஞர் தன் கவிதைகளை திருத்தி மேம்படுத்துவதற்குப் பதில், தன்னை வெற்றுத்தனமாக புகழும் “மேலான” முன்னுரைகளைத் தேடித்திரிந்திருக்கிறார். இதுதான் இன்றைய இளங்கவிஞர்களின் நிலை.

ஈழத்துச் சிறுகதையின் இன்றைய நிலை என்ன?

நான் நாவல், சிறுகதை என்ற சட்டகத்தை வைத்துக் கொண்டு, எழுதுவதை எப்போதோ கைவிட்டவன், இருந்தாலும், இன்றைய பிரசுர தேவையின் வசதி கருதி, சிறுகதை, நாவல் என்று போட்டுக் கொள்கிறோம். இன்றைய விஞ்ஞானம் நமது வாழ்க்கை முறையை ஆட வைத்துள்ளதை பலர் அறியாது வாழ்கின்றனர். சென்ற 195ஆவது ஞானத்தில் பாலச்சந்திரன் இன்றைய தொழிற்புரட்சி பற்றியும், அதன் மூலம் ஏற்படும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் ஏற்படும் கண்டுபிடிப்பு சம்பந்தமான சிறுகதை ஒன்றையும் எழுதியிருந்தார். இவ்வளர்ச்சி பற்றி பிரக்கஞ் இன்றி, பலர் வாழ்கின்ற போக்கை திசை திருப்புவதைப் போல் எழுதியிருந்தார். நான் 1960இல் அல்டஸ் ஹக்ஸ்பியால் எழுதப்பட்ட The Brave New World என்ற விஞ்ஞானக் கதையைப் படித்தேன். இதில் இயந்திர ரீதியாக “தொழிலாளர்” என்றும், “புத்திஜீவிகள்” என்றும் உருவாக்கப்படுகின்றார்கள். இதனால் உண்மையான மனிதன் இல்லாமல் போகும் ஆபத்துக் கெதிராக அன்றைய மக்கள் போராடுகின்ற நிலை உருவாகிற்று. இவ்வாறே, பாலச்சந்திரன் எவரும் அறியகூடிய நிலையில் உள்ளதையே உங்களுக்கு அறிய வைத்திருக்கிறார்.

ஆகவே, இதிலிருந்து ஒன்றை அறிகிறோம். நுண்ணறிவியல் மற்றும் நுண்ணுணர்வியல் ஆகியவற்றுக்கிடையே ஒரு மோதல் நிகழ்கிறது. கலைஞர்கள் என்பவர்கள் நுண்ணுணர்வியலை மேலோங்கச் செய்வதன்மூலம் மனிதத்தைப் பேணலாம். இதுவே இன்றைய சிறுகதை, நாவலாசிரியர்களின் நோக்கமாக இருக்க கொள்ள வேண்டும். அல்டஸ் ஹக்ஸ்பியின் நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் மனிதத்தைக் காப்பாற்ற சோமபானத்தை அருந்துகின்றனர். எனது சிறுகதையான அகாலிகள், இத்தகைய நுண்ணுணர்வை மேலோங்கச் செய்வதாகவே உள்ளது. இன்னும் “பிரளயத்தில் நானும் ஒரு பின்னம்”, “இருப்பும் அதன் திறவுகோலும்”, “கூடு விட்டு கூடு பாய்தல்”, “நானும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத கையும்” ஆகியவை எல்லாம் இப்போக்குக்கு உரியவையே.

ஈழத்து விமர்சன போக்கு புதிய எல்லைகளைக் கோரி நிற்கிறதா? இன்றைய கால கட்டத்தில் பின் நவீனத்துவம் என்ற அணுகுமுறையில் படைப்புகளும், விமர்சனப் பார்வைகளும் முன்வைக்கப்படுவதுபற்றி?

ஈழத்து விமர்சனப் போக்கு எப்பவும், தமிழக விமர்சனப் போக்கை விட முற்போக்கான பாய்ச்சலைக் கொண்டதாக இருந்து வந்துள்ளது. அண்மையில், நான் “60 களில் வீறிட்டுமுந்த, ஈழத்து விமர்சனப் போக்கு, தமிழகத்திற்கும், பின்னுதைப்பாக இயங்கிற்று” என்ற கட்டுரையை எழுதி கனடாவில் இருந்து வெளிவரும் “காலம்” சஞ்சிகைக்கு அனுப்பினேன். அதை வாசித்த

காலம் ஆசிரியர், “நல்ல கட்டுரை, நான் விமர்சனம் பற்றி பேசவுள்ளேன். உங்கள் கட்டுரையில் உள்ளதைப் பயன்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றார். “சரி பயன்படுத்துங்கள். ஆனால், ‘கால்’த்தில் அக்கட்டுரையைப் பிரசுரிக்கவும்” என்றேன். அதற்கும் உடன் பட்டார், ஆனால் அக்கட்டுரையில் உள்ளவற்றை தனதாக்கி பேசிய அவர், இரண்டு வருடமாகியும் அக்கட்டுரையைப் பிரசுரிக்கவில்லை! அத்துடன், காலத்துடன் எனக்கிருந்த தொடர்பு, துண்டிக்கப்பட்டது. அக்கட்டுரை இப்போது “வாசிப்பதும், வாசிக்கப்படுவதும்” எனும் எனது நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“தமிழ்ப்பகைவரும், தமிழ் வெறியரும்,” (காலச்சுவடு 183) என்றொரு கட்டுரையை எம். ஏ. நு.:மான் எழுதியிருந்தார். இக்கட்டுரைக்கு, தமிழ்ப் பற்றாளர்களிடம் இருந்தோ, தமிழ்த் தேசியத்தை பேணத் துடிப்பவரிடம் இருந்தோ, எதிர்ப்பு வருவதற்குப்பதில், இன்றைய மொழியியல் பற்றி, நன்கு அறிந்தவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளும் அல்லது பாவனை பண்ணும் இரா. வெங்கடாசலபதி, பஞ்சாங்கம் ஆகியோரிடமிருந்தே எதிர்ப்பு வந்தது, அது மட்டுமல்லாது “நவீன மொழியியலின் ஆணிவேரான ஏகாதிபத்திய அரசியல் பற்றி”, சலபதி, நு.:மானுக்கு போதிக்க வந்ததுதான் வேடிக்கை. இதனால்தான் மார்க்சீய அடிப்படை வாதம், இந்துத்துவ அடிப்படை வாதம், இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதங்களை ஒதுக்கித்தள்ளும் புதிய விமர்சனப் பார்வை மேலேழ வேண்டும். இன்று பின்நவீனத்துவம் பல்தேசிய கம்பெனிகளின் கண்டுபிடிப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஏன், சாத்தர், காமு, ஆகியோரின் இருப்பியல்வாதங்களுக்கும் இத்தகைய இட்டுக்கட்டுதல் இருக்கவே செய்கின்றன. தெரிதா, சாத்தர் ஆகியோர் மார்க்சியவாதிகளாய் இருந்தும், இத்தகைய தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். நோம் சொம்ஸ்கி போன்றவர்களும் அமெரிக்க அரசியலில் இவை சாத்தியம் என்றே சொல்கின்றனர். ஆனால் நாம் நன்மை தீமைகளை அறிந்து, நமக்குரிய தேவைகளை முன்வைப்பதே சிறப்பு.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் மு.த. வின் இடம் எத்தகையது?

15ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட அறிவுவாதத்தோடு, கலை இலக்கியங்களும் மாற்றமுற்றன. இதுகாலவரை கவிதையே, (செய்யுள்) எல்லாமாக இருந்த இடத்தில் உரைநடை, தோற்றம்பெறுகிறது. சேர்வான்றில் எழுதிய டொன்குயுசோட், சோஸரால் எழுதப்பட்ட கன்ரபறிரேல்ஸ், பொக்காசியோவின் டெக்கமறன் என்று உரைநடையில் கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. நரகம், சொர்க்கம் என்று வானத்தைப் பார்த்த காலம் மாறி, கீழ்நோக்கி யதார்த்தப் பார்வை கொண்டவையாக வெளிவருகின்றன. இப்படியாக 15ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்ட சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை என்பவை சோவியத் புரட்சிக்குக்குப் பின்னர் கூட அவை மாற்றமேதுமில்லாமல் அப்படியே எழுதப்பட்டுவந்தன. 15ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியோடு வந்த அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றமே சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை என்ற கலை இலக்கிய மாற்றத்தை கொண்டு வந்தனவென்றால், 600, 700 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும், அந்தப் போக்கே தொடர்கிறது என்றால், மார்க்சீயமும் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் உப்பிரிவே அன்றி, ஒரு அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றமாகாது. இனிமேல்தான் அச்சிந்தனை மாற்றத்திற்கான காலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறும் மு.த. இனிமேல் வரும் பரிணாமம் மனத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கும் என்று ஜூலியன் ஹக்ஸ்லி, ரெஹா டி சாடின், அரவிந்தர் ஆகியோரையும் இன்றைய கலை இலக்கியவாதிகளின் அபத்த நடவடிக்கைகளையும், ஐன்ஸ்டீன் முன்வைத்த கோட்பாடுகளையும் தனக்குச் சாதகமாக்கி, அதற்குரிய இலக்கியமே “மெய்யுள்” என்றார். மெய்யுள் என்பது ஒரு கோட்பாடல்ல. இனிவரும் இலக்கிய வடிவங்களின் பெயர். இதற்கு உதாரணமாக அவரது **கலைஞனின் தாகத்தைக் (முதலாம் பாகம்)** காட்டலாம். கலைஞனின் தாகத்தைப் படித்த, சுந்தர இராமசாமி அதனால் பெரியளவு disturbed ஆனார் என்பதை அவர் எழுதியுள்ள **விரபஞ்ச யதார்த்தம்** என்னும் நீண்ட கட்டுரையில் காணலாம். அவர் எழுதிய ஜே ஜே குறிப்புகள், நாவல் இப்பாதிப்பின் வெளிப்பாடே. ஒரு மேதைமைக்குரியவன் கருத்தொன்றை முன் வைக்கும்போது அதற்கு சாதகமாய் உள்ள பிற துறைகளின் கண்டு பிடிப்புகளையும் தன் நிலையில் நின்று வியாக்கியானப் படுத்துகிறார் என்று Act of Creation என்ற நூலில் Koestler கூறுகிறார். இதையே மு.த.செய்தார்

சாதிப்போராட்டத்தில் மு.த. பங்கு யாது?

சிங்களப் பகுதியிலே கனகாலம் வாழ்ந்த மு.த. புங்குடுதீவுக்கு மாற்றலாகி வந்தபோது, அங்கு தாழ்த்தப்பட்ட பெண்கள் கிணற்றடியே தஞ்சமாக வெள்ளாளர் வந்து தண்ணீர் அள்ளித்தரும் வரை வெயில் மழையென்றில்லாமல் காத்திருக்கும் நிலை பார்த்து, கவலையடைந்தார். இங்கே நாங்கள் இவர்கள் பறைக்குலத்தவர் என்பதற்காக தண்ணீர் அள்ள அனுமதிப்பதில்லை ஆனால் சிங்களவர் நம்மை “பறதெமலா” என்று அடித்துதைக்கும்போது இந்த சாதித்திமிர் எங்கே போகுது? என்று பேசினார்.

மேலும் மு.த. சர்வோதய அரசியல் முன்னணி என்ற அமைப்பை உருவாக்கி, தமிழரசுக் கட்சியினரின் போலிப்போராட்ட நடவடிக்கைகளை கேலி செய்தார். தீவுப்பகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினரான கா.பொ. இரத்தினம் இதனால் ஆத்திரமடைந்து, “தளையசிங்கம் புனிதமான சர்வோதயத்தை அரசியல் சாக்கடைக்குள் இழுத்து விடுகிறார்” என்று பேசியபோது, அங்கு நின்ற மு.த. “அப்படியென்றால், அரசியல்வாதியான நீங்கள் ஒரு சாக்கடையா?” என்று அவரைப் பார்த்து கேட்டார். இதனால் பலத்த அவமானத்துக்குள்ளான கா.பொ. பின்னர் கோயில் பஞ்சாயத்துக்காரரோடு சேர்ந்து, பொலிசாரை ஏவி அவரைத் தாக்கினார்.

இதைவிடக் கேவலமானது, டொமினிக் ஜீவா, இச்சாதிப் போராட்டத்தின் போது இயங்கிய விதம். “இவர்களுக்கென்ன சாதிப்போராட்டம் அதை எங்களால்தான் செய்ய முடியும்” என்ற வகையில் அவர் போக்கிருந்தது. “மு.த.வும், சு.வியும் சிறைசென்று வெளிவந்த ஒரு மாதத்திற்குப் பின் மல்லிகை வந்திருந்தது, அதில் சக எழுத்தாளர்களான இவர்கள் போராட்டம் பற்றியோ, சிறை சென்றது பற்றியோ, அடி வாங்கியது பற்றியோ? ஒரு வார்த்தை தானும் இடம் பெறவில்லை. அதைப் பார்த்துவிட்டு மு.த. சிரித்துக்கொண்டு, பின்வருமாறு சொன்னார்:

‘ஒரு எழுத்தாளனுக்கு கலியாணம் நடந்தாலோ, ஒரு எழுத்தாளனின் மகன் பக்குவப்பட்டாலோ, பெட்டி கட்டி செய்தி வெளியிடும் ஜீவா, சக எழுத்தாளர்களின் அதுவும் மல்லிகையில் எழுதும் எழுத்தாளர்களின் சாதியெதிர்ப்பு போராட்டம் பற்றியோ. சிறை சென்றது பற்றியோ ஒரு வார்த்தைதானும் வெளிவரவில்லை என்றால் இவரது சஞ்சிகையில் எம்மைப் பற்றி செய்தி இனி எதுவும் வரக்கூடாது” இதை நினைவில்வைத்துத்தான் 1997ல் மு. த. வின் அஞ்சலிக்கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ” முற்போக்கு எழுத்தாளர் செய்யாததை மு.த. செய்து காட்டினார்” என்றார்.

இந்த பின்னணி எவற்றையும் தெரியாத அ. முத்துலிங்கம், டொமினிக் ஜீவாவிற்கு 2015 இயல்விருது வழங்குவதற்கு என்.கே. மகாலிங்கத்தை தேர்ந்தெடுத்ததை, நாம் மன்னித்தாலும் நாளும் பொழுதும் மு.த.வோடு திரிந்த மகாலிங்கம் அந்த விருது வழங்கலை ஏற்று, மேடையேறி ஜீவாவுக்கு வழங்கிய அசிங்கத்தைப் பார்த்த நண்பர்கள் கூறியவற்றை நாம் யாருக்குச் சொல்லி அழுவதோ?

மலேசிய தான் ஸ்ரீ சோமசுந்தரம் கலை இலக்கிய அறிவாரியத்தின் பரிசு பெற்ற திறனாய்வின் புதிய திசைகள் பற்றி....

இந்நூல் அறிமுக விமர்சனம், விமர்சனம், ஆய்வு நிலைப்பட்ட விமர்சனம், எதிர்வினை விமர்சனம் என நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்ட வித்தியாசமான நூல். இந்நூலில் உள்ள ஆய்வுநிலைப்பட்ட விமர்சனங்களை பாராட்டியவர்கள் பலர். இது பற்றி நான் எனது “வாசிப்பதும் வாசிக்கப்படுவதும்” நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஜெயமோகன் ஈழத்துக் கவிஞர்களை “எச்சில் பறக்க கவிதை எழுதுபவர்கள்” என்று கவிஞர் சு.வி.யைப் போடுதடியாக்கி கீழமைப்படுத்தியபோது, நான் அவருக்கெழுதிய பதில் இதில் உண்டு. இதைப்பலர் பாராட்டினார். அ. முத்துலிங்கம் கனடாவிலிருந்து எனக்கு பாராட்டு வழங்கினார். மேலும் நாகர்கோயில் போயிருந்தபோது ஜெயமோகன் தன்னை, நான் போய் சந்திக்காதது பற்றி, என்.கே. மகாலிங்கத்திடம் குறைபட்டுக் கொண்டதற்கு நான் கொடுத்த பதில், “நாகர் கோயில் ஜெயமோகனின் சொந்த ஊர். அங்கே போய் ஹோட்டலில் இருந்த என்னைச் சந்திக்க அவரே வந்திருக்கவேண்டும். நான் வயதிலும் மூத்தவன். இதைப் பேணாத ஒருவரிடம் நான் சென்று ஆகா, ஓஹோ! என்று ஈழத்து எழுத்தாளர் சிலர் துதி பாடியது போல் துதிபாட எனது எழுத்தாற்றல் குறைவுபட்டதல்ல..”

சாகித்திய விருது பற்றி?

சாகித்திய விருதுகளுக்கு வெற்றி பெற்றவர்களை அழைத்துவிட்டு, வெற்றி பெறாதவர்களையும், குறிப்பாக வயது போனவர்களை நெடுந்தூரத்தில் இருந்து அழைத்து, அவர்களை வெறுங்கையோடு அனுப்புவது பரிதாபத்திற்குரியது. இதுபற்றி ஏற்கனவே தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதியுள்ளார். மேலும் ஒருமுறை 2010இல் எனது சிறுகதைத்தொகுப்பான “முடிந்துபோன தசையாடல் பற்றிய கதை”, “கவிதையில் துடிக்கும் காலம்” என்னும் கவிதைத்தொகுதி ஆகிய இரண்டுக்கும் முதல் பரிசு கிடைத்தது, ஆனால் ஒருவருக்கே இரண்டும் கொடுக்கக்கூடாதென பின்னர் தீர்மானித்து, எனது கவிதைத்தொகுதிக்கு மட்டும் பரிசைத்தந்தனர். திறமைக்கு மரியாதை செய்வதே தேவை. சிங்களப் பிரிவில் ஒருவருக்கே இரண்டு துறைகளுக்கும் கொடுத்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி...

இன்று இதன் போக்கில் வேகமும், புதுமையும் சேர்ந்துள்ளதை நான் அறிவேன். அண்மையில் வெளிவந்த “காவ்காவின் நாய்” இதற்கு நல்ல உதாரணம். எடுத்துச் சொல்லும் முறையிலும் வித்தியாசம். ஆரம்ப காலத்தில் சோபா சக்தி எழுதிய “தேசத்துரோகி”யை (சிறுகதை) நான் மறக்க மாட்டேன். அதை நினைக்கும் போது இன்றைய நல்லாட்சியின் முகம் தெரியவரும். .

திசை பற்றி....

மணிக்கொடி காலம்போல ஈழத்தில் ஒரு பத்திரிகை வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அது ஓரளவு நிறைவேற்றிற்று. திருமாஸ்ரர் என்னுடனேயே இருந்தார். அவருடைய அரசியல் கட்டுரைகள் தனியானவை. ஏ.ஜே. மற்றொரு பக்கபலம். யேசுராசாவின் பங்களிப்பும் நன்று. எனக்குள் இருந்து என்னை வழிப்படுத்திய Vision என்னை விட்டு எப்பவும் அகலாது.

எதிர்கால இலக்கியம் பற்றி?

அறுநூறு எழுநூறாண்டுகள் பழைமையான இந்த நாவல், சிறுகதை, கவிதை வடிவங்களோடு தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற இலக்கியம் இல்லாது போய்விடும்.

2016 செப்டம்பர் சூனம் (இதழ் இல.196)

இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்த தங்களது இளமைப்பருவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

எனது மாணவப்பருவத்திலேயே வாசிப்பதில் எனக்கு ஆர்வம் இருந்தது. நான் ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கின்ற காலத்தில் எனது தகப்பனார் 'தினகரன்' பத்திரிகையைத் தினமும் வாங்கிவந்து எனக்குத் தந்தார். நான் படித்த தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியில் வகுப்புகள்தோறும் சுற்றுவாசிப்புத் திட்டம் ஒன்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. ஒரு வகுப்பில் நாற்பது மாணவர்கள் இருந்ததால், வருட முடிவில் ஒவ்வொரு மாணவனும் நாற்பது நூல்களை வாசிப்பதற்கான வாய்ப்புக்கிட்டியது. அதனாலும் நல்ல நூல்களை வாசித்தேன். விளையாட்டுத்துறையில் அக்கால முதல் ஈடுபாடிவந்த ஒருவன் நான். விளையாடுகிற நேரத்தை நான் வாசிப்பதில் செலவிட்டேன். இத்தகைய தொடர்ந்த வாசிப்பே எனக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தது.

தங்களது இலக்கியப் பிரவேசம் எப்போது ஏற்பட்டது?

நான் ஆசிரியகலாசாலைப் பயிற்சி நெறியை நிறைவு செய்து கொண்டு 1964 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பண்டாரவளை, அட்டம்பிட்டிய சிங்கள மகாவித்தியாலத்தின் தமிழ்ப் பகுதியில் எனது கடமையை ஏற்றுக்கொண்டேன். அங்கிருந்துதான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்தேன். எனது முதற் சிறுகதை "பிணைப்பு" அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மாதச் சஞ்சிகை 'விவேகி'யில் 1964 ஆகஸ்ட் மாதம் பிரசுரிக்கப் பெற்றது.

தெணியான் என்ற பெயரிலே இலக்கிய உலகில் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளீர்கள். இந்தப் புனைபெயரை வைத்துக் கொண்டதற்கான பின்னணியைக் கூறுங்கள்.

தெணியான் எனது புனைபெயர் என்றே இலக்கிய உலகம் அறிந்து வைத்திருக்கிறது. உண்மையில் தெணியான் எனது குடும்பப் பெயர். இந்தக் குடும்பப் பெயருக்கு மிக நீண்ட ஒரு வரலாறுண்டு. எனது பாட்டனின், பாட்டன் பெயர் மடந்தையன். எங்கள் வீட்டுக்கு வடக்கே சுமார் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருக்கிறது பாக்குநீரிணை. அந்தக் கடற்கரை ஓரமாகப் பருத்தித்துறையில் இருந்து நீண்டு செல்கிறது பிரதான வீதி. அந்த வீதி ஊடறுத்துச் செல்லும் பொலிகண்டிக்கிராமத்தில் வீதி ஓரமாகப் பாழடைந்த மடம் ஒன்று இன்றுமிருக்கிறது. அப்பகுதியில் வாழும் முதியவர்களால் 'பள்ளன் மடம்' என்றே இன்றும் அந்த மடம் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. கப்பல் பாடல் ஒன்றில்,

“பருத்ததொரு சக்கோட்டை

திக்கமும் காண்க

பள்ளன் மடத்தழயும்

சோலைவனம் தோள்....” என அந்தமடம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. எனது பாட்டனாரின் பாட்டனார் மடந்தையன் தனக்குச் சொந்தமான பதினான்கு பரப்புக்காணியில் மடத்தையும் நிறுவி

வீடுகட்டி வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார். அந்த நிலம் 1819 ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 15 ஆம் திகதி அவருக்குச் சொந்தமாக உறுதி எழுதப்பட்டுள்ளது. பின்னர் சமூக நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அந்த நிலத்தை விட்டுக் கிராமத்துக்குள்ளே அவர் வந்து குடியேறி இருக்க வேண்டும். முன்னர் அவர் வாழ்ந்துவந்த நிலத்தின் பெயர் நீத்துவான் தெணி அதனால் அவர் வந்து குடியேறிய நிலம் - இப்பொழுது எங்கள் இல்லம் - தெணி என்றே அழைக்கப்பெற்று வருகிறது. அந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்த எல்லோரும் தெணியார் என்றே சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்தத் தெணியார்களுள் ஒருவன்தான் நான். எனது குடும்பப்பெயரை இலக்கியப் பெயராக வைத்துக் கொண்டேன். இலக்கிய உலகம் அதனைப் புனை பெயராகப் பார்க்கிறது. இரண்டு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன்னர் இந்த மண்ணில் இழைக்கப்பட்ட சமூகக் கொடுமையின் அடையாளந்தான் தெணியான் என்னும் எனது இலக்கியப் பெயர் என்பதனைப் பலரும் அறியமாட்டார்கள்.

தாங்கள் மார்க்ஸியக் கருத்தியலில் இலக்கியம் படைத்து வருபவர். இக்கருத்தி யலுக்குள் தாங்கள் உள்ளீர்க்கப்பட்ட பின்னணி பற்றிக் கூறுங்கள்.

வட பிரதேசத்தில், வடமராட்சிப் பகுதியில் சி.தர்மகுலசிங்கம் (ஜெயம்) என்ற ஒரு வழக்கறிஞர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் இலங்கை சமசமாசக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அவர் ஏழை எளிய மக்கள் மீது மிகுந்த கரிசனையும், அவர்கள் வாழ்வில் மாற்றங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்கான செயற்பாடுகளிலும் முன்நின்றுழைத்தார். 1947 இல் பருத்தித்துறைத் தொகுதி வேட்பாளராகத் தேர்தலிற் போட்டியிட்டார். எங்கள் குடும்பம் அவரையே ஆதரித்தது. நான் அப்போது வயதில் மிகவும் குறைந்த பள்ளிச் சிறுவன். 1956 இல் கம்யூனிஸ்ட் பொன்.கந்தையா பருத்தித்துறைத் தொகுதியிற் போட்டியிட்டு பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப் பெற்றார். எங்கள் குடும்பம் அவரையே அந்தத் தேர்தலில் ஆதரித்தது. இந்தக் குடும்பப் பின்னணியில் வளர்ந்த என்னை 1960 இல் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலின் போது எழுத்தாளர் கே.டானியல் வீடு தேடி வந்து சந்தித்தார். கிராமங்கள் தோறும் நடைபெற்ற பொன்.கந்தையா ஆதரவுப் பிரசாரக் கூட்டங்களில் என்னைப் பேச வைத்தார். அந்தத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட வி.பொன்னம்பலத்தை ஆதரித்து உடுவில்லில் நடைபெற்ற மிகப்பிரமாண்டமான கூட்டத்தில் என்னைப் பேசவைத்தார்கள். பின்னர் எம்.ஸி.சுப்பிரமணியம், ஏ.வைத்திலிங்கம் ஆகியோரதும் வேறு சிலரது தொடர்பும், நான் வாசித்த நூல்களும் மார்க்ஸியக் கருத்தியலை விளங்கிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தன. சமூகத்தின் அடிநிலையில் இருக்கும் ஏழை, எளிய, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்வில் மாற்றத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கு மார்க்ஸியம் தவிர வேறு மார்க்கம் ஒன்று இருப்பதாக இன்றுவரை என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

தங்களது உள்ளத்தே உறங்கிக் கிடந்த எழுத்தாற்றல் பீறிட்டு எழுவதற்கு புறநிலைக் காரணிகளாக அமைந்தவை எவை?

துன்பப்படும் மக்களைக் காணும் போது வேதனைப்படும் உள்ளமே எனது உள்ளம். அவைகளும், எனது தனிப்பட்ட பாதிப்புகளும் என்னை எழுதத்தூண்டிய புறநிலைக்காரணிகள் எனலாம். குறிப்பாகச் சொல்வதானால், ஆசிரியகலாசாலை இறுதியாண்டில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த சமயம் பல நெருக்கடி களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்த வேளை, "நாவிதனுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது" எனப் பண்டிதர் ஒருவர் திருவாய் மலர்ந்ததை நான் நேரிற் கேட்டேன். இவைகளினால் உண்டான மனவலியே நான் எழுதுவதற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன.

தங்களை டானியலின் வாரிசு என்று கொள்ளலாமா? டானியலுக்கும் தங்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உறவு நிலைபற்றிக் கூறுங்கள்.

எந்த ஒரு எழுத்தாளனுக்கும் இன்னொரு எழுத்தாளன் வாரிசாக இருக்க முடியாது. அப்படி இருப்பதாயின் இருவருக்கும் தனித்துவம் இல்லை என்பதுதான் அர்த்தம். டானியல் தனித்துவமான ஆளுமைமிக்க ஓர் எழுத்தாளர். என்னிடத்திலும் எனக்கென்று தனித்துவமான ஓர் ஆளுமை உண்டு. இவருக்குமிடையேயுள்ள பொதுவான இயல்பு சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக

எழுதுவது. அடிமைகள் நாவல் முன்னுரையிலும், தண்ணீர் நாவல் முன்னுரையிலும் டானியல் எனது பெயரைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். 'தண்ணீர்' நாவல், நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தன்னால் நிறைவு செய்ய இயலாது போனால், நான் எழுதி முடிக்கக் கூடியவன் என்ற நம்பிக்கை அவரிடத்தில் இருந்திருக்கிறது. என்னைத் தனது இல்லத்துக்கு அழைத்து இது பற்றிப் பேசி இருக்கின்றார். இதுவே இன்றும் மழைவிட்டும் தூவானம் அடிக்கும் கூதலாகச் சிலருக்கு இருக்கிறது. நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பிக்காத மாணவப் பருவத்திலேயே அவருக்கு என்னோடு உண்டான உறவு, அவரது இறுதிக் காலம்வரை கௌரவமானதாகவும் நம்பிக்கைக்குரியதாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

ஏறத்தாழ தாங்கள் இதுவரை 130 சிறுகதைகள் வரை எழுதியிருப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். இதுவரை எத்தனை சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன? அவை பற்றிய தங்களது மதிப்பீடு என்ன?

இனி நான் எழுதப் போகும் ஒரு சிறுகதையுடன் 150 சிறுகதைகள் நிறைவுபெறுகின்றன. ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகள் நூல்களாக வெளிவந்திருக்கின்றன. நூலாக்கம் பெறாத சிறுகதைகள் இன்னும் பல உண்டு. முதற் சிறுகதைத் தொகுதி 'சொத்து' தமிழ்நாடு என்.சி.பி.எச். வெளியீடாக 1981 இல் வெளிவந்திருக்கிறது. மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக 1996 இல் வெளிவந்த "மாத்துவேட்டி" அந்த நூலின் கட்டமைப்பு பாராட்டத் தகுந்த விதமாக அமையவில்லை. 'ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்' 25 சாதியக் கதைகளை உள்ளடக்கி 2007 இல், பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி. சாதியம் பற்றி ஓர் எழுத்தாளன் எழுதிய இத்தனை சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு இதுவரை வேறொன்று வெளிவந்திருப்பதாக நான் அறியவில்லை. எனக்கு மிகுந்த மனத்திருப்தி அளிக்கும் தொகுதி இது. சாதியம் பற்றிய சிறுகதைகளைக் கொண்ட "தீண்டத்தகாதவன்" என்ற நூலொன்று பிரான்ஸில் இருந்து வெளிவந்திருக்கிறது. "தீண்டத்தகாதவன்" என்ற எனது சிறுகதையின் பெயரே நூலுக்குச் சூட்டப்பெற்றுள்ளது. எனது இன்னொரு சிறுகதையும் அந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. பத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'ஜீவநதி' சஞ்சிகையில் வெளிவந்திருக்கும் பத்துச் சிறுகதைகளைத் தாங்கி 'தெணியானின் ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்' என்னும் நூலினை ஜீவநதி ஆசிரியர் க.பரணிதரன் வெளியிட்டு வைத்துள்ளார். நல்ல சிறுகதைகள் பலவற்றை நான் எழுதியிருக்கின்றேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. எனது சிறுகதைகள் பற்றிய மதிப்பீட்டினை நான் கூறுவது நாகரிகமாகாது. ஆனால் நான் நாவல்கள் எழுதி இருப்பதால் என்னை நாவலாசிரியராகவே பெரும்பாலும் நோக்குகிறார்கள். முந்தி வந்த செவியை பிந்தி வந்த கொம்பு மறைப்பதான கதைதான் இது. 'ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்' சிறுகதைத் தொகுதி கொடகே தேசிய விருது, தமிழ்நாடு சின்னப்பாரதி விருது என்பவற்றைப் பெற்றிருக்கிறது. 'இன்னொரு புதிய கோணம்' தொகுதிக்கு நாவேந்தன் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தார்கள். 'தெணியானின் ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்' இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் விருதுக்குரியதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. இத்தொகுப்பிலுள்ள 'பாதுகாப்பு' என்னும் சிறுகதை பதினோராம் ஆண்டுக்குரிய தமிழ்மொழிப் பாட நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சிறுகதையைச் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்த்து தொகுதியொன்றிலும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். 'உவப்பு' என்ற மல்லிகைச் சிறுகதை ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது. சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு சிங்கள சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. 'நான் ஆளப்படவேண்டும்' என்ற சிறுகதையை ஏ.ஜே.கனகரத்னா ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்துள்ளார்.

தாங்கள் எழுதிய நாவல்களில் பஞ்சமர் இலக்கியவகை சார்ந்து வெளிவந்த நாவல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

தமிழர் சமுதாயம் சாதிய சமுதாயம். இதில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் மிக உச்சம். தமிழன் ஒருவனைச் சந்திக்கும் போது முதலில் அறிய விரும்புவது அவனுடைய சாதியைத்தான். இந்தச் சமுதாயத்துக்கு மத்தியில் இருந்து நான் எழுதியிருக்கும் ஒவ்வொரு நாவலிலும் சாதியம் பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. முழுமையாகச் சாதியப் பிரச்சினையைக்

கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டிருக்கும் நாவல்களாக விடிவெநோக்கி, மரக்கொக்கு, பரம்பரை அகதிகள், குடிமைகள், ஏதனம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் மரக்கொக்கு நாவல் இலங்கை அரசின் சாஹித்திய விருது, வடக்குக்கிழக்கு மாகாண அமைச்சு விருது என்பவற்றைப் பெற்றிருக்கிறது. குடிமைகள் நாவல் இலங்கை அரசின் சாஹித்திய விருதுடன், கொடகே விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டது. ஏதனம் நாவல் இப்பொழுது அச்சாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அது பற்றிப் பின்னர் பேசலாம்.

பொற்சிலையில் வாடும் புனிதர்கள் என்ற நாவல் பிராமண சமூகம் சார்ந்தது. அது உருவாவதற்கான பின்னணி பற்றிக் கூறுங்கள்.

கருணை, மனிதாபிமானம் என்பன ஒடுக்கப்பட்ட சாதியார் மேல் மாத்திரம் உள்ளத்தில் உருவாகுமென்றில்லை. துன்பப்படும் மனிதர்களைக் காணும் சமயங்களில் எனது மனம் கசிகிறது. உரப்பைக்குள்ளே பொருட்களைப் போட்டு மூட்டையாகக் கட்டித் தலைமீது வைத்துச் சமந்து கொண்டு ஒரு பிராமணர் செல்வத்தை அடிக்கடி நான் கண்டிருக்கிறேன். எனது தாயார் பிறந்த கிராமம் அல்வாய் வடக்கு. அங்குள்ள பிள்ளையார் ஆலயத்து விநாயகர் எனது தாயாரின் வழிபடு தெய்வம். ஆலயத்திலுள்ள மூலவிக்கிரகம் எனது பெற்றோரால் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. அந்த ஆலயம் பிராமண குடும்பம் ஒன்றுக்குச் சொந்தமானது. அந்தக் குடும்பத்துக்கும் எங்களுக்கும் பழக்கமுண்டு. அந்தக் குடும்பத்துத் தலைவராக இருந்த அந்தணப் பெரியார் ஓரிரு தடவைகள் எங்கள் இல்லத்துக்கு வந்து போயிருக்கிறார். அவர்களது ஏழ்மை நிலைமைகண்டு நான் உள்ளம் வருந்தினேன். அந்தச் சமூகத்தின் அவலநிலையை இலக்கியமாகப் படைத்து வெளிக்கொண்டு வர விரும்பியே பொற்சிலையில் வாடும் புனிதர்கள் நாவலை எழுதினேன். எனக்கு வேண்டிய பல தகவல்களை எனது அருமை நண்பர் பா.ரத்தன ஸபாபதி அய்யர் தந்துதவினார். அதன் பின்னரே ஈழத்துப் பிராமணர்கள் பற்றிய இந்த முதல் நாவலை நான் எழுதி முடித்தேன். வெள்ளாள எதிர்ப்பினை அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்த நாவலை எழுதியிருப்பதாக மூன்றாம் நிலை நோக்கில் புதிய கண்டு பிடிப்பினை சிறுபிள்ளைத்தனமாகச் செய்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்களே ஆதிக்க சாதியார். இங்கு வெள்ளாளர் ஆதிக்க சாதியாராக இருக்கிறார்கள். தமக்குக் கீழேயே பிராமணர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதனை மூன்றாம் நிலை நோக்கில் புலப்படாமல் போனது புதுமையல்ல! சாதியம் பார்ப்பதையே எதிர்ப்பவன் நான். எந்த ஒரு சாதிக்காரையும் எதிரிகளாக நான் நோக்கு வதில்லை. வெள்ளாளர் சாதியில் பிறந்த பலர் என்னை நேசிக்கும் நெருக்கமான நண்பர்களாக இருப்பதை இந்த அப்பாவிகள் அறிவார்களா? உயர்கல்விப் பீடங்களுக்குள் முக்கி முனகி குந்திவிட்டோமென்ற வெறியில் புனாத்துகின்றவர்கள் இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். இந்த நேர்காணலில் அவர்கள் பற்றி எல்லாம் பிரஸ்தாபிப்பது பொருத்தமல்ல என்பதனால் அதை இங்கு தவிர்த்துக் கொள்கிறேன்.

தங்களது நாவல்களில் தங்களுக்கு அதிக புகழைத் தேடித்தந்த நாவல் எது?

ஒரு நாவலல்ல, இரண்டு நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம். மரக்கொக்கு, குடிமைகள் ஆகியவைகள்தான் அவைகள். மரக்கொக்கு நாவல் குலஅங்கனாவோ (குலப்பெண்கள்) என்ற தலைப்பில் உபாலி லீலாரத்தன சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கம்பெரலிய நாவல் கம்பெரலியதோன், வடக்கின் கிராமப் பிறழ்வு இந்த நாவலெனக் கொள்ளப்படுகிறது. குடிமைகள் சாஹித்திய விருதுபெற்ற நாவல் என்பதனால் அதுவும் சிங்களத்தில் மொழிமாற்றம் செய்யப்படுகிறது.

ஆரம்ப காலங்களில் தாங்கள் சில வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளீர்கள். அவை பற்றிக் கூறுங்கள்.

தொகையில் அதிகமான வானொலி நாடகங்களை நான் எழுதவில்லை. இலக்கிய நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள் சிலவற்றை எழுதினேன். சமூக நாடகமொன்றில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு அதிகமாக இருப்பதாகவும், அதனை மாற்றம் செய்து எழுதித்தருமாறும் கேட்டுப் பிரதியைத் திருப்பி அனுப்பி இருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணப் பாத்திரம் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிலேயே

பேசும், இதிலென்ன மாற்றம் வேண்டிக் கிடக்கிறது. அந்தக் கருத்து ஒருவகையில் கி.வா.ஜகநாதன் அடிக்குறிப்பு வேண்டுமென ஒரு காலத்தில் கேட்ட குரல்போல எனக்குத் தோன்றியது. நான் மாற்றம் செய்து எழுதாதது மாத்திரமல்ல, வானொலிக்கு நாடகம் எழுதுவதையும் அத்துடன் கைவிட்டுவிட்டேன்.

தமிழகத்தில் தலித் இலக்கியம் முனைப்புப் பெற்ற இன்றைய சூழலில் ஈழத்தின் அதன் நிலைமை எவ்வாறுள்ளது?

தமிழகம் மிகப்பரந்த நிலப்பரப்பு, இந்த நூற்றாண்டிலும் ஒளி பெறாத குக்கிராமங்கள் நிறைய உண்டு. அந்தக் கிராமங்களில் நிலவுடைமையாளரதும், சொத்துடைமையாளரதும் வெறிபிடித்த அதிகாரப்பிடிக்குள் இருந்து வறிய ஏழை மக்களான தலித்துக்களால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் - விடுபடவோ, மீற நடக்கவோ முடியாத சூழ்நிலைகள் அங்கே உண்டு. கலப்புத் திருமணங்கள் கொலையில் முடிகின்றன. சாதியின் பெயரால் அங்கே அரசியல் நடத்தப்படுகிறது. அந்த அரசியல் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் அடிமை விலங்குகளை அறுப்பதற்கான அரசியல் அல்ல. அரசு உத்தியோகங்கள் வழங்குவதற்குச் சாதிச் சான்றிதழ் கோரப்படுகிறது. இந்தியப் பிரதமர் மோடி “தலித்துக்களை அடிப்பதாக இருந்தால் என்னை அடியுங்கள், தலித்துக்களைக் கொல்வதாக இருந்தால் என்னைச் சுட்டுக்கொல்லுங்கள்” என்று கூறுமளவுக்குப் படுமோசமான சமூக அமைப்பு தமிழகத்தில் இருக்கிறது. அத்தகைய கொடூரமான நிலைமை இங்கில்லை. இருக்கவும் முடியாது. மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது சாதியம் பார்க்கும் முறைமையும் நவீனப்படுத்தப்பட்டு கூர்மை அடைந்துள்ள நிலைமையையே இங்கு அவதானிக்க முடிகிறது.

இன்றைய தலைமுறை ஒடுக்கப்பட்டோர் தமது பிரச்சினைகளை இலக்கியமாக்குவதில் ஒரு தேக்கநிலை காணப்படுகிறதே. இது பற்றிய தங்கள் அவதானிப்பு யாது?

ஒடுக்கப்பட்டோர் சமூகத்தில் பிறந்த இன்றைய தலைமுறையினர் சிலர் அவ்வப் போது தமது பிரச்சினைகளை இலக்கியங்களாகப் படைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். டானியல் போலத் தீவிரமாக சாதியப் பிரச்சினைகள் பற்றி மாத்திரம் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் இன்றில்லை. டானியலுக்குப் பின்வந்த நான் சாதியம் பற்றி எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் சாதியம் பற்றி மட்டும் நான் எழுதுவதில்லை. இன்றைய தேக்க நிலைக்குக் காரணங்கள் சில இருக்கின்றன. இடதுசாரிகளின் தேக்கநிலை, சமூகக் கட்டமைப்புக்களின் சீர்குலைவு, போர்க்கால வாழ்வு, அக்காலத்தில் இருட்டடிப்புச் செய்து அமுக்கி வைக்கப்பட்டமை. கடந்த காலத்தை அறிந்து கொள்ளாமை, பேரினவாதத்தின் பாதிப்புகள், விரிவஞ்சி விபரமாகக் கூறாது இவைகளைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். இந்தத் தேக்கநிலை நிரந்தரமானதன்று. சாதியப் பிரச்சினை என்றில்லாது விட்டாலும் தாங்கள் பாதிக்கப்படும்வேளை இவர்கள் சமூகக் கொடுமைகள் என்ற பெயரிலேனும் இலக்கியங்களாகப் படைக்கத்தான் போகின்றனர்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களைப் பற்றி நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகள் என்ற கட்டுரைத் தொடரை எழுதினீர்கள். தங்களது எழுத்து முயற்சிகளில் அவருடைய தாக்கம் எத்தகையதாக இருந்தது.

அக்காலத்தில் நிறைய நூல்களை வாசிக்கின்ற ஒருவனாக நான் இருந்தேன் எனது ஐயங்களைத் தீர்த்து வைக்கும் கலைக்களஞ்சியமாகப் பேராசிரியர் வாழ்ந்தார். ஒரு விடயத்தை எவ்வாறு பகுத்து நோக்க வேண்டுமென அவர் வழிப்படுத்தினார். அவர் ஒரு போதும் கிளிப்பிள்ளை பாடம் நடத்தியதில்லை. எனது கட்டுரைகளில் பேராசிரியர் வழிப்படுத்தியதன் தாக்கம் இருந்து வருவதாக நான் நம்புகிறேன்.

தங்களது எழுத்துலக வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாதவர்கள் என யாரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

எப்பொழுதும் எழுதத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தவர் டானியல். எழுதுவதற்கு மல்லிகையில் களம் அமைத்துத் தந்து நிறைய எழுத வைத்தவர் டொமினிக் ஜீவா. மறையவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இவர்கள் மூவரும் எனது எழுத்துலக வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாதவர்கள்.

தாங்கள் எழுதி வெளிவந்த கட்டுரைத் தொகுதிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பூச்சியம் பூச்சியமல்ல (இலக்கிய வாழ்வனுபவங்கள்) இன்னும் சொல்லாதவைகள் (எழுத ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னுள்ள இளம்பருவ அனுபவங்கள்) நெஞ்சிற் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, மனசோடு பேசும் மல்லிகை ஜீவா, பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் என்னும் ஐந்து கட்டுரை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். நான் ஒரு திறந்த புத்தகம் என்பதை இந்த நூல்களைப் படிக்கின்றவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஒளிவுமறைவின்றி மனத்திறந்து பலவற்றை எழுதியிருக்கிறேன்.

தங்களது ஆசிரியத் தொழில் தங்களது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு எவ்வாறு உறுதுணையாக இருந்தது.

பாடசாலை நேரந்தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்கள் எனது செயற்பாடுகளுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. சமூக, அரசியல், இலக்கியச் செயற்பாடுகளை அயர்வின்றிச் செய்து கொண்டிருந்தேன். போர்க்காலச் சூழ்நிலை உருவான பின்னர் எல்லாம் தம்பித்துப் போயின. குறிப்பாக ஒன்றைக் கூற வேண்டும். பாடசாலையில் இருக்கும் நேரத்தில் ஒரு வரிதானும் அங்கு வைத்து நான் இலக்கியம் படைத்ததில்லை. மாணவர்கள் முற்றாகப் பாடசாலைக்கு வராத போர்க்காலத்தில் ஆசிரியர்களுடன் கூடியிருந்து பேசினேனெயொழிய நான் எதனையும் எழுதியதில்லை. இதனை ஒரு சத்தியமாக நான் கடைப்பிடித்தேன்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க யாழ்ப்பாணக்கிளைச் செயலாளராக ஒரு காலத்தில் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். அந்த அனுபவங்களை மீட்டுங்கள்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க யாழ்ப்பாணக்கிளைச் செயலாளராக நான் இருந்து செயற்பட்ட காலத்தில் தலைவர்களுள் ஒருவராக டொமினிக் ஜீவாவும், பொருளாளராக கலா பரமேஸ்வரனும் பதவி வகித்தார்கள். தாமரை ஆசிரியர், இராஜபாளையம் எழுத்தாளர்களை வரவேற்று அறிமுகக் கூட்டங்கள் நடத்தினோம். யாழ்ப்பாணம் நூல் நிலைய மேல்மாடியில் அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது. ஜீவாவின் விருப்பத்துக்கிணங்கி அந்தக் கூட்டத்துக்கு நான் தலைமை தாங்கினேன். யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்கள் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு வசதியான பொது மண்டபம் ஒன்று முன்னர் இருக்கவில்லை. அப்பொழுது யாழ்ப்பாண மேயராக இருந்த அல்பிரற் துரையப்பா அவர்களை அவரது காரியாலயத்தில் ஜீவாவும் நானும் சந்தித்து அந்தக் குறைபாட்டை எடுத்துக் கூறினோம். அப்பொழுது அவரால் மனமுவந்து அளிக்கப் பெற்றது நூலக மேல்மாடி. எமது சங்கம் எடுத்த பாரதி நூற்றாண்டு விழா கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு எனப்பரவலாக நடைபெற்றது. அந்த விழாவுக்குத் தமிழ் நாட்டில் இருந்து சிதம்பரகுருநாதன், பேராசிரியர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், நாவலாசிரியர் ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோர் வருகை தந்திருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று தினங்கள் தங்கி இருந்த அவர்களின் நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பினை விழாக்குழுவினருடன் சேர்ந்து செய்தேன். ஊர்காவற்றுறை, தென்மராட்சி, வடமராட்சி பிரதேசங்களிலும் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை, யாழ்ப.பல்கலைக்கழகம் ஆகிய கல்வித்தாபனங்களிலும் அவர்கள் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஊர்காவற்றுறை தவிர்ந்த ஏனைய நிகழ்வுகளுக்குப் பேராசிரியரையும் நாவலாசிரியரையும் காரில் நான் அழைத்துச் சென்றேன். இறுதிநாள் நிகழ்வு 24.03.1983 பிற்பகல் யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எஸ்.தர்மலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. விழா இறுதியில் நான் நன்றியுரை ஆற்றிக் கொண்டிருந்த சமயம் திடீரென மின்சாரம் தடைப்பட்டுப் போனது அந்த இருளில் எனது பேச்சினை நிறுத்தாது நான் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டு நின்றேன். ஓரிரு நிமிட நேரத்தில் மீண்டும் மின்சாரம் ஒளிரத் தொடங்கியது. அந்த விழாவுக்கென ஒரு செயற்குழு தெரிவு செய்யப்பட்டு செயற்பட்ட வேளையிலும், முக்கியமான சிலமுடிவுகளைச் செயலாளர் என்ற நிலையில் நானே எடுத்தேன். மூத்தவர்களாக இருந்தவர்கள் பெருந்தன்மையுடன் அந்த உரிமையை என்னிடமே விட்டுவிட்டார்கள்.

தங்களது இலக்கிய வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் தங்களது கட்டுரைத் தொகுதியாக எதனை நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

மல்லிகையில் இரண்டு ஆண்டுகாலம் தொடராக வெளிவந்து, பின்னர் தமிழ்நாடு NCBH வெளியீடாக நூலுருவம் பெற்றிருக்கும். பூச்சியம், பூச்சியமல்ல என்பதுதான்.

தங்களது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு தங்களது குடும்பச் சூழல் எத்தகை உறுதுணையாக இருந்தது.

நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்து 52 ஆண்டுகளைக் கடந்து வந்துவிட்டேன். எனது கடந்த காலத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது நான் பிறந்த குடும்பம் எனக்கு இடையூறாக இருக்கவில்லை. எனது தகப்பனார், பெரியதகப்பனார், தாய் மாமனார் எல்லோரும் எழுத்தாணியால் ஏட்டில் எழுதிப்படித்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். சதேச வைத்தியப் பின்னணியில் வளர்ந்தவர்கள். எனது தந்தையார் நா.கந்தையா எங்களுடைய கல்வியில் வெகு அக்கறையாக வாழ்ந்தார். எனது தம்பி க.நவரத்தினம் (க.நவம்) யாழ்.சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் விடுதி மாணவனாகத் தங்கி இருந்து கல்வி பெறவைத்தவர் எங்கள் தந்தையார். என்னைப்படிக்க வைத்து ஆசிரியனாக்கிய பணியைச் செய்தவர் எனது தந்தையாரென்றால், என்னை எழுத்தாளனாக உருவாக்கிய பெருமை எனது தாயார் க.சின்னம்மாவுக்கே உரியதாகும். நான் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் வாங்குவதற்குப் பணம் கேட்டவேளைகளில் எல்லாம் தாராளமாகத் தந்து கொண்டிருந்தவர் எனது தாயார்தான். எனது தந்தை வழி உறவுக்காரப் பெண் மரகதத்தை எனக்கு மணம் முடித்து வைத்தார்கள். அவர் படித்த பெண்ணாக இருந்தார். எனது இலக்கிய, சமூக, அரசியற்பாடுகளுக்கு எவ்விதமான இடையூறில்லாது, குடும்பப் பொறுப்பினைத் தானே சுமந்தார். எனக்கு உறுதுணையாக இருந்து வருவதால் இன்றுவரை தொடர்ந்து என்னால் எழுதிக் கொண்டிருக்க முடிகிறது

தங்கள் சாஹித்ய ரத்தினா உயர் விருதைப் பெற்றுள்ளீர்கள். இந்த விருதினைப் பெற்ற போது தங்களது உணர்வுகள் எத்தகையதாக இருந்தன.

இதுவரை பல விருதுகள் எனக்கு வழங்கிக் கௌரவித்திருக்கிறார்கள். இவற்றுள் இரண்டே இரண்டு விருதுகள் பிரதேச செயலகத்தினால் சிபார்சு பண்ணி அனுப்பப்பட்டதனை நான் அறிவேன். ஏனைய விருதுகள் கிடைத்த பின்னரே அவை பற்றி அறிந்தேன். சாஹித்ய ரத்னா உயர் விருது எனக்கு வழங்கப்படுகிறது என்ற தகவல் உத்தியோக ரீதியாகத் தொலைபேசி மூலம் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட பின்னரே நான் அறிந்து கொண்டேன். எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்ததென்பதை நான் சொல்லாமலே எல்லோரும் உணர்வார்கள். அரை நூற்றாண்டு காலம் தொடர்ச்சியாக நான் எழுதி வந்திருக்கும் எனது இலக்கியங்களை கணித்து இந்த விருது வழங்கப் பெற்றுள்ளது. அந்த விருதினைக் கௌரவித்து நான் அதனைப் பெருமையுடன் பெற்றுக் கொண்டுள்ளேன் என்பதைத் தவிர வேறென்ன கூறுவதற்கு இருக்கிறது!

ஞானம் சஞ்சிகைக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இலங்கையில் சிறுசஞ்சிகைகளை வெளியிடுவதிலுள்ள சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஞானம் 17 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருப்பது ஒரு சாதனைதான். இந்தச் சாதனை மேலும் தொடர எனது வாழ்த்துக்கள். நீண்ட கால வாசிப்பு அனுபவத்தின் அடிப்படையில் சிலவற்றைக் கூறலாம். ஒரு சஞ்சிகையில் புதுப்புது அம்சங்கள் அவ்வப்போது இடம்பெற வேண்டும். இந்தச் சஞ்சிகையில் இன்ன இன்ன வகையறாக்களே இடம்பெற்றிருக்கும் என்றவிதமான மனப்பதிவினை வாசகன் மனதில் பதிய வைக்கக்கூடாது. புதிய எழுத்தாளர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்து அவர்களை வளர்த்து விட வேண்டும் என்பது சரியான ஒன்றுதான். அதே சமயம் தரமில்லாத எழுத்துக்களைப் படிப்பதற்கு வாசகர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அத்தகைய எழுத்துக்களைச் செம்மைப்படுத்திய பின்னரே வெளியிட வேண்டும். இவ்வாறு இன்னும் சிலவற்றைக் கூறலாமெனினும், அவற்றைத் தவிர்த்து விட்டுக்கொண்டு மூத்த படைப்பாளி என்ற நிலையில் எனது பாராட்டும் வாழ்த்தும் அனைவருக்கும் உரியதாகுக.!

2016 நவம்பர் ஞானம் (ஆகஸ்ட் 2017)

உங்களது இளமைக்காலம் மற்றும் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு ஏற்பட்ட பின்னணி போன்றவற்றைக் கூறுங்கள்

என் குடும்பத்தில் வாசிக்கும் பழக்கமே கிடையாது. ஏனென்றால் வீட்டிலே புத்தகமே இல்லை. சம்பத்தில் ஒரு நேர்காணலில் ஒருவர் கேட்டார். 'நான் சொந்தமாக்கிய முதல் புத்தகம் என்ன?' அதிர்ச்சியான கேள்வி. வீட்டிலே பாடப்புத்தகங்கள் இருந்தன. அதைத்தவிர பஞ்சாங்கம் இருந்தது. எனக்குச் சொந்தமாக ஒரு புத்தகமும் கிடையாது.

படித்தது எல்லாம் இரவல் புத்தகம்தான். அதுவும் வீட்டிலே நாவல் படித்தால் ஐயாவுக்கு பிடிக்காது. பல்கலைக்கழகத்திலும் நண்பர்களிடம் இரவல்தான். நூலகத்திலும் புத்தகங்கள் எடுத்து வாசிப்பேன். நான் சொந்தமாக்கிய முதல் புத்தகம் நான் எழுதிய 'அக்கா' சிறுகதைப் புத்தகம்தான். கைலாசபதி ஒருநாள் புதுமைப்பித்தனை அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த இரவு மறக்கமுடியாதது. அதன் பின்னர் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ். என் வாழ்க்கை மாறியது. தேடித்தேடி படிக்க ஆரம்பித்தேன். நல்ல இலக்கியம் எது என்று கண்டுபிடித்த அந்தத் தருணம் பொன்னானது. பின்னர் நான் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் தாங்கள் மாணவனாக இருந்தபோது தினகரன் சிறுகதைப்போட்டியில் 'பக்குவம்' என்ற சிறுகதைக்கு முதற்பரிசு பெற்றீர்கள். தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி மார்க்ஸியக் கருத்தியல் கொண்டவர். உங்களது கதை மார்க்ஸியக் கருத்தியல் சாராதது. அக்கதையை முதற் பரிசுக்குத் தேர்ந்த முரண்நிலையை நீங்கள் எவ்வாறு பார்க்கிறீர்கள்?

சிறுகதைப் போட்டிக்கு கதை அனுப்பினால் முதல் பரிசு கிடைக்கும் என்றெல்லாம் யோசித்தது கிடையாது. கதை எழுதி முடித்தவுடன் படித்துப் பார்த்தேன். எனக்குப் பிடித்துக்கொண்டது. அதுதானே முக்கியம். எனக்குப் பிடித்தால் வாசகருக்கும் பிடிக்கும். அனுப்பினேன். என் வாழ்க்கையே மாறப்போகிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது.

தாங்கள் எழுதிய 'அனுலா' என்ற சிறுகதை அக்காலத்தில் கல்கி நடத்திய பரிசுப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்றது. இதுவும் மார்க்ஸியக் கருத்தியல் சார்ந்த கதை அல்ல. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோரால் எழுத்தா முயற்சிகளுக்கு ஊக்கம் பெற்ற நீங்கள் அக்காலத்தில் இலங்கையில்

மேலோங்கியிருந்த மார்க்ஸிய சித்தாந்தத்தை மையப்படுத்திய அவர்களது கருத்தியலுக்குள் அகப்படாது இருந்தமை வியப்பாக இருக்கிறதே!

இந்தக் கேள்வி என்னை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது. ஆரம்பத்தில் எந்தச் சிறுகதை, எந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுதினாலும் அதை கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவருக்கும் காட்டிவிட்டுத்தான் அனுப்புவேன். ஆனால் கல்கி சிறுகதை விசயத்தை மாத்திரம் ரகச்யமாக வைத்திருந்தேன். கதை வெளிவந்தபோது இருவருக்குமே பிடிக்கவில்லை என்று என்னால் உணரமுடிந்தது. அதைப்பற்றி அவர்கள் என்னிடம் பேசவே இல்லை.

ஆரம்பத்திலிருந்து அவர்கள் சித்தாந்தத்தை நான் தழுவுவேண்டும் என எதிர்பார்த்தார்கள். அதை என்னிடம் அவர்கள் சொன்னதில்லை, ஆனால் நான் ஊகித்தேன். எனக்கு அப்பொழுது 18,19 வயதுதானே. சிறுகதையை உபதேசத்திற்கு பயன்படுத்தக்கூடாது என்பதில் திடமாக இருந்தேன். அது காலிலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு நீந்துவதுபோல. எந்தச் சிறுகதையும் ஒருவித தரிசனத்தை தரவேண்டும். இன்றும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.

தங்களது அக்கா சிறுகதைத் தொகுதி 1964இல் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் முன்னுரையுடன் வெளியாகியது. அதன்விளக்கம் 1995 வரை எதுவுமே தாங்கள் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. இந்த எழுத்துலக அஞ்சுநூதவாசத்துக்கான காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாமா?

எழுத்தாளர் ஒருபோதும் ஓய்வு பெறுவதில்லை. அவர் எழுதாவிட்டாலும் எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார் என்று சொல்வார்கள். ஒரு தலைமுறை காலம் நான் ஒன்றும் எழுதவில்லை. காரணம் நான் முதன்முதலாக நாட்டைவிட்டு ஆப்பிரிக்காவுக்கு புலம்பெயர்கிறேன். என்னுடன் மனைவியும், இரண்டு பிள்ளைகளும். புதிய தேசம், புதிய மொழி, புதிய கலாச்சாரம், புதிய மக்கள், புதிய பணம். வாழ்க்கையை முதலில் இருந்து ஆரம்பிப்பதுபோல இருந்தது.

ஒரு தொலைபேசி அழைப்புக்கு ஒருநாள் முழுக்க காத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் படித்தேன். அவை பற்றி விவாதம் செய்யத்தான் ஒருவரும் இல்லை. மிகத் தனிமையாக உணர்ந்த சமயம். ஒரு தமிழரைக் கண்டால் அன்று முழுக்க கொண்டாட்டம்தான். ஒரு தமிழ் விருந்தாளி என்னைத் தேடி வந்ததை 30 வருடங்களுக்கு பின்னர் 'விருந்தாளி' என்று சிறுகதையாக எழுதினேன். மிகுந்த பாராட்டை பெற்ற கதை. சம்பந்தமில்லாத ஆப்பிரிக்காவில் 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை வைத்து 'சின்ன ஏ, பெரிய ஏ' என்ற கதையை எழுதினேன். அச்சிலே வராவிட்டால்கூட நான் மனதுக்குள் பல சிறுகதைகளை பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தேன். அந்த வகையில் நான் எழுதிக்கொண்டுதான் இருந்தேன்.

தங்களது படைப்புக் கோட்பாடு பற்றி விளக்குங்கள்

கோட்பாடு அப்படியெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டு நான் எழுதுவதில்லை. ஒரு படைப்பு வாசகரைச் சென்று அடையவேண்டும். அதுதான் முக்கியமானது. அது தேவையில்லை என்றால் எழுத்தாளர் கதையை எழுதி பெட்டியிலே பூட்டி வைப்பதற்கு சமம். ஒரு கதைக்கு ஆரம்பம், நடு, முடிவு என்று இருக்க வேண்டும். ஆரம்பம் வாசகரை உள்ளே இழுக்கவேண்டும். முடிவு வாசகரை வெளியே போகாமல் தடுக்கவேண்டும். அதாவது கதை முடிந்த பின்னரும் அவர் சிந்தனை கதையின் பாதையில் தொடர்ந்து ஓடவேண்டும். கதை முடியும் சமயம் நீங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டதாக உணரவேண்டும். ஹெமிங்வே என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் ஓர் ஆரம்ப வசனத்துக்காக பல நாட்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பார் என்று படித்திருக்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விடயம் எட்டாம் வகுப்பு மாணவனின் சொற்களில் எழுதவேண்டும் ஆனால் எட்டாம் வகுப்பு மாணவனின் வசன அமைப்பில் அல்ல. மாணவன் 'மாமரத்தின் உச்சிக்கு ஏறினான்' என்று எழுதுவான். ஆனால் எழுத்தாளர் வித்தியாசமாக எழுதவேண்டும். 'அவன் ஏறினான், ஏறினான். மரம் முடியுமட்டும் ஏறினான்.' இதுதான் வித்தியாசம்.

சார்லஸ் டிக்கன்ஸ் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் ஒரு முக்கியமான வசனத்தை எழுதிவிட்டு தன் வீட்டு வேலைக்காரிக்கு அதை படித்துக் காட்டுவார். அவளுக்குப் புரியாவிட்டால் அவர் அந்த வசனத்தை வெட்டிவிட்டு வேறு புதிய வசனம் உருவாக்குவாராம்.

இவை எல்லாம் இருந்தும் கூட சில கதைகள் தோல்வியடையலாம். அவை மனதைத் தொடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவை உயிர் பெறுகின்றன.

தாங்கள் ஒரு படைப்பைத் தொடங்குவதற்கு முன்னரே அதற்கான வழவத்தைத் தீர்மானித்து விடுவீர்களா? அல்லது கதையோட்டம் வழவத்தைத் தீர்மானிக்கிறதா?

ஆங்கிலேயர்களில் ஒரு வழக்கம் உண்டு. வைன் குடிப்பதற்கு ஒருவித கிளாஸ். சாம்பெய்னுக்கு வேறு ஒரு கிளாஸ். பியர் என்றால் கைப்பிடி வைத்த பெரிய கிளாஸ். விஸ்கிக்கோ, பிராந்திக்கோ வேறொன்று. எந்தப் பாத்திரத்தில் குடித்தாலும் சுவை ஒன்றுதானே. ஆனாலும் எப்படி பருகுவது என்பதற்கு ஒரு முறை உண்டு.

கதை மனதில் உருவாகியவுடன் ஒரு சிக்கல் வரும். யார் கோணத்தில் சொல்வது? ஒருமையிலா, பன்மையிலா? தன்மையிலா படர்க்கையிலா. இவற்றை தீர்மானித்தபின்தான் வடிவத்தைப் பற்றி சிந்திக்க முடியும், ஒரு சிறுகதை மனதில் தோன்றியபின் அதை எப்படிக் கொள்ளலாம். ஆனால் சரியான வடிவத்தில் அது வெளிப்படும்போது உயர்வு பெறுகிறது. படைக்கும் பொருளே வடிவத்தையும் தீர்மானிக்கிறது.

உங்களது எழுத்துக்களில் அதிசயமான பார்வைக் கூர்மையும் நுட்பமான காட்சிச் சித்தரிப்பும் அங்கதச் சுவையும் இழையோடியவண்ணம் இருக்கின்றன. இவை தங்களது படைப்புகளுக்கு எத்தகைய பலம் சேர்க்கின்றன? இத்தகைய எழுத்து நடை தங்களுக்கு எவ்வாறு கைவரப்பெற்றது?

சுந்தரராமசாமி சொல்வார் நல்ல எழுத்து எழுதுவது சலபம் என்று. தேய்வழக்கை நீக்கிவிட்டாலே நல்ல எழுத்து வந்துவிடும். ஆரம்பத்தில் இருந்து எளிமையாக எழுதுவதற்கே முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன். கடினமான ஒரு பொருளை இலகுவாக எப்படிச் சுட்டிவைத்து என்றே ஒரு நல்ல எழுத்தாளர் ஓயாமல் சிந்திக்கிறார். Frank McCourt என்ற பிரபலமான அமெரிக்க எழுத்தாளரிடம் நான் கேட்டிருக்கிறேன். 'நீங்கள் எப்படி எளிமையாக, அதே சமயம் நுட்பமாக புதிய பார்வையில் எழுதுகிறீர்கள்?' என்று. அவர் சொன்னார் 'நான் ஒரு கதை சொல்லி. எப்படி கதை சொன்னால் அது வாசகர்களுக்கு போய்ச் சேரும் என்ற நுட்பத்தை தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன்.'

இலக்கியம் என்பது உண்மையை நோக்கிய பயணம். வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது ஏற்படும் சிக்கலை விவாதித்து முன்னேறுவது தீவிர இலக்கியத்தின் குணம். அதைச் செம்மையாகச் செய்வதற்கு ஒரு மொழியை தேர்வு செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கடினமான ஒரு செய்தியும் இலகுவாக வாசகரை சென்றடையும். இதற்கு சில தந்திரங்களும் உத்திகளும் உள்ளன.

சேக்ஸ்பியர் எழுதிய ஹாம்லெட்டில் ஓர் இடம் வரும். அவன் காதலி ஓ.பீலியாவிடம் பேசுவான். 'God has given you one face and you make yourself another face.' இன்றுவரை இந்த வரியை மேற்கோள் காட்டியபடியே இருக்கிறார்கள். இதுதான் வசன அமைப்பின் சிறப்பு. சேக்ஸ்பியர் பயன்படுத்திய வார்த்தைகள் சாதாரணமானவைதான். ஆனால் சொல்முறை அசாதாரணமானது. 'புதியதைச் சொல். புதிதாகச் சொல்' என்பார்கள். 'என்னுடைய அம்மா ஓடிப்போன நாலாவது நாள் அவன் வந்தான்.' இது ஒரு சிறுகதையின் ஆரம்ப வரிகள். வாசகரை உள்ளே இழுப்பதற்கான தந்திரம்.

எஸ்.பொ. போன்ற ஈழத்து மூத்த படைப்பாளிகள் 'சொல்விற்பன்னம்' காட்டி வாசகர்களை வசீகரித்தார்கள். அக்காலத்தில் அவரது எழுத்து நடையை பலரும் சிலாகித்தனர். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் மற்றுமொரு சாரார் பிரதேச மண்வளச் சொற்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து எழுதினார்கள். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் வரும் மண்வளச் சொற்களுக்கு அடிக்கூறிய இடவேண்டும் எனத் தமிழக எழுத்தாளர்கள் சிலர் கூறியதும் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. தங்களது தமிழ்நடை மேற்குறிப்பிட்ட நடைகளிலிருந்து வேறுபட்டு எளிமையும் தெளிவும் துலக்கமும் கொண்டு மிக இலகுவானதாக இருக்கிறது. படைப்பிலக்கியத்தில் எழுத்து நடைபற்றிய தங்களது கருத்தினை விளக்குவீர்களா?

ஒரு சொல் இருந்தால் அதை எழுத்தாளர் பயன்படுத்தவேண்டும். அது அவரின் கடமை. அல்லாவிடில் அந்தச் சொல் வழக்கொழிந்துவிடும். நான் 'நுளம்பு' என்று எழுதுவேன். பலருக்கு புரியாது. 'இலையான்' என்று எழுதினாலும் புரியாது. 'கதிரை' என்றால் என்ன என்று என்னிடமே

கேட்டிருக்கிறார்கள். நான் தொடர்ந்து அந்தச் சொற்களையே எழுதினேன். அவை அகராதியில் உள்ள சொற்கள். அகராதியில் இல்லாத சொற்கள் வரும்போதுதான் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது.

பிரபல எழுத்தாளர் வார்த்தை ஒன்றை பயன்படுத்தினார். அது அகராதியில் இல்லை. நான் எப்படி அதன் பொருளை புரிந்து கொள்வது? அந்த எழுத்தாளருடன் தொலைபேசியில் சண்டை பிடித்திருக்கிறேன். சமீபத்தில் ஓர் இளம் எழுத்தாளர் முழுக்க முழுக்க அவருடைய கிராமத்துப் பேச்சு வழக்கில் ஒரு கதை எழுதி அனுப்பி என்னிடம் கருத்து கேட்டிருந்தார். 'எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை' என்று பதில் எழுதினேன். அவர் எழுதிய கதை அவர் கிராமத்தில் உள்ள 20 - 30 பேருக்கு மட்டுமே புரிந்திருக்கும். ஏன் அப்படி எழுதினார்? அதன் பின்னர் அந்தக் கதைக்கு என்ன நடந்ததென்று எனக்குத் தெரியாது. 'கொறணமேந்து' என்று ஒரு வார்த்தை எங்கள் கிராமத்தில் இருக்கிறது. கிராமத்தில் உள்ள எல்லோருக்குமே அது புரியும். அதை நான் என்னுடைய கதையில் பயன்படுத்தினால் எத்தனை பேருக்கு அர்த்தம் தெரியும். கொறணமேந்து என்றால் வேறு ஒன்றும் இல்லை, Government தான்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வட்டார மொழியில் ஒரு நாவல் வந்து அதை வாங்கிப் படித்தேன். முதல் 20 பக்கங்களுக்கு மேலே என்னால் போகமுடியவில்லை. அப்படியே விட்டுவிட்டேன். சில வருடங்கள் கழித்து அதே நாவல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் வந்தது. வாங்கிப் படித்தேன். முழுவதுமே புரிந்தது. இங்கிலாந்தில் இருந்த மொழிபெயர்ப்பாளரைத் தொடர்புகொண்டு எப்படி மொழிபெயர்த்தார் என்று கேட்டேன். அவர்தான் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஆசிரியரைத் தொலைபேசியில் அழைத்து பொருள் கேட்டதாகச் சொன்னார். நாவல் ஆங்கிலத்தில் சிறப்பாக வந்திருந்தது. ஒரு தமிழ் நாவலை ஆங்கில மொழியில் படித்து அனுபவிப்பது எத்தனை கேவலம். எல்லோருமே தங்கள் தங்கள் வட்டார மொழியில் எழுதினால் 100 வருடத்தில் தமிழின் நிலை என்னவாகும்? நினைக்கவே மனம் நடுங்குகிறது.

தங்களது எழுத்துக்கள் நாம் அறியாத உலகுக்கு புதிய வழிகளில் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன. அதுவே தங்களது எழுத்துக்களின் மிகப் பெரிய பலம் என நான் கருதுகிறேன். இது ஏனைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து தங்களை வேறு படுத்திக்காட்டும் அம்சமாகவும் இருக்கிறது. தங்களுக்கு இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது?

நான் இலங்கையில் தொடர்ந்து எழுதியிருந்தால் என் எழுத்து வேறு மாதிரி விரிந்திருக்கும். அதை எப்படி வாசகர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை ஊகிக்கவே முடியாது. நல்ல இலக்கியம் என்றால் வாழ்க்கையை அறிவதுதானே. வாழ்க்கையின் விசாரணை. ஒருவன் ஒரு வாழ்க்கைதான் வாழமுடியும். கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் இருப்பதால் கோடிக்கணக்கான வாழ்க்கை முறையும் இருக்க வேண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் ஒருவர் வாழ்நாளில் அறியவே முடியாது. அதற்காகத்தான் பலவிதமான நூல்களை வாசகர் படிக்கிறார். மனித வாழ்க்கையின் ஒரு சிறுகூறை அறிந்துகொள்கிறார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக என் வாழ்க்கையில் நிறையப் பயணத்தை சந்திக்க நேர்ந்தது. அது கொடுத்த அனுபவம் அரிது. அதுதான் என் பலம்சூட. ஆகவே அதைவைத்து என் புனைவுகளை செய்தேன். அவை புதுமையாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் அமைந்தன. மைக்கேல் ஓண்டாச்சி என்பவர் இலங்கையிலிருந்து கனடாவுக்கு 60 வருடங்களுக்கு முன்னர் குடிபெயர்ந்தவர். சமீபத்தில் அவர் எழுதிய நாவல் The Cat's Table. இலங்கைப் பின்னணியில் கதை ஆரம்பித்து மேல் நகர்கிறது. அவர் இலங்கையைவிட்டு புறப்பட்டு 60 வருடம் ஆனாலும் இலங்கை அவரை விட்டுப் போகவில்லை. என்ன சொல்கிறேன் என்றால் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் தாம் விட்டு வந்த சொந்தங்களையும், புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் கண்ட சொந்தங்களையும் மட்டும் எழுதினால் போதாது. புலம் பெயர்ந்த நாட்டு மக்களைப் பற்றியும் எழுதவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த எழுத்து உலகத்தை நோக்கி நகர ஆரம்பிக்கிறது.

ஒரு துளி சம்பவத்தை எடுத்துப் பெருக்கி அதை உலக அனுபவமாக மாற்றுவதுதானே இலக்கியம். உலக பயணத்தில் கிடைக்கும் அனுபவம் எத்தனை அற்புதமானது. அதை இலக்கியமாக்கும்போது தமிழ் இலக்கியம் செழிப்படைகிறது. தமிழிலே 'உவன்' என்ற

வார்த்தை உண்டு. வேறு ஒரு மொழியிலும் அது கிடையாது. ஆகவே தமிழ் சிறந்த மொழியா? அல்கொங்குவின் மொழியில் 'நான், நாங்கள்' போன்ற வார்த்தைகள் இல்லை. 'நீ' மட்டும்தான் உண்டு. ஆகவே அது தாழ்ந்த மொழியா? ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ள தனித்தன்மை, மனிதப் பண்பு, மொழி, கலாச்சாரம் அவற்றின் உயர்வு கண்ணுக்குப் படுகிறது. எழுதும்போது அது ஒரு பொதுத்தன்மையை பெறுகிறது. அதுதான் இலக்கியத்தை மேன்மையடைய வைக்கிறது என நான் நினைக்கிறேன்.

இலக்கியங்கள் தேசிய, புவியியல் பண்பாடு மற்றும் வாழ்வியல் அமைவுகளுக்கு ஏற்ப பெயர் கொண்டு சூட்டும் மரபே வழக்காக இருந்து வருகிறது. உதாரணமாக தமிழக இலக்கியம், ஈழத்தமிழ் இலக்கியம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கியம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தங்களது கதைகள், பல்வேறு புவியியல்சார் நாடுகளான இலங்கை, இந்தியா, சுவிடன், அமெரிக்கா, ஆப்கானிஸ்தான், கனடா, ஸியாராலியோன், பாகிஸ்தான் என விரியும் உலகம் தழுவிய கதைப்பலங்களின் மாறுபடும் மொழி, இனம், நிறம் உணவுப்பழக்கங்கள் சடங்குகள், சமய வழிபாடுகள், போன்ற வேறுபாடுகளின் முரண்நிலையைப் பதிவு செய்துள்ளன. இந்நிலையில் தங்கள் எழுத்துக்களை எவ்வாறு புவியியல் சார்ந்து பெயர்சூட்டலாம்?

எதற்காக புவியியல் சார்ந்து ஒரு பெயர் சூட்டவேண்டும்? நான் உலகப் பொதுவான படைப்பை நோக்கியல்லவா நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். யாராவது இவர் 'ஈழத்து எழுத்தாளர்' என்று என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தால் எனக்கு அது பிடிக்காது. 'ஈழத்தில் பிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்' என்பதுதான் சரி.

ஆங்கிலத்தில் எழுதும் அகில் சர்மாவை நான் நேர்காணல் செய்திருக்கிறேன். அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இரண்டு நாவல்களும் புகழ்பெற்றவை. பல விருதுகள் வென்றிருக்கிறார். அமெரிக்க எழுத்தாளர் என்பது அவருக்கு பிடிக்காது. இந்திய எழுத்தாளர் என்பதும் பிடிக்காது. இந்திய அமெரிக்க எழுத்தாளர் என்றே அறியப்படவேண்டும் என விரும்புகிறார். புலம்பெயர் எழுத்தாளர் என்பதையும் அவர் விரும்புவதில்லை. நான் 'ஈழத்து கனடிய தமிழ் எழுத்தாளர்' என்று அழைக்கப்படுவதையே விரும்புகிறேன்.

தங்களது கதைகளில் நாயன்மார்களின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள், சிலப்பதிகார, இராமாயண, மகாபாரத காவியங்கள், மற்றும் ஓளவையாரும் அவரது வாழ்க்கையும் போன்றவற்றிலிருந்து தொன்மங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளீர்கள். இப்படி தொன்மக் குறியீடுகளை அதிகமாகப் பயன்படுத்திய எழுத்தாளர் தாங்கள்தான். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு பழந்தமிழ் அறிவு முக்கியமானது என்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

ஓரிசா மாநிலத்திலுள்ள அத்திக்கும்பா கல்வேட்டு பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் கலிங்கப் பேரரசன் பண்டைய பிராமி எழுத்துக்களில் பொறித்து வைத்தது. கல்வேட்டு அவரைப்பற்றி இப்படிச் சொல்கிறது. '1300 ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து படை எடுத்து வரும் தமிழ்நாட்டு சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களின் கூட்டணியை முறியடித்தார்.' அப்படியென்றால் என்ன பொருள். 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே தமிழ் மன்னர்கள் ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் சங்க இலக்கியம் 2500 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்தது. அதிலே இருந்துதான் எல்லாமே பிறந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத ஒன்றை அதற்குப் பின்னர் வந்த இலக்கியங்களில் காணவே முடியாது.

புறநானூறு 305 இப்படிச் சொல்கிறது.

களைத்து, மெலிந்து

இரவில் வந்த

இளம் பார்ப்பனன்

அரண்மனைக்குள் புகுந்து

சில சொற்கள் சொன்னான்.

போர் நின்றது.

இதைவிட சிறந்த சிறுகதை உண்டா? பார்ப்பனன் எதற்கு வந்தான்? எங்கிருந்து வந்தான்? யார் அனுப்பிய செய்தி? என்ன சொன்னான்? யார் அரசன்? ஏன் போர் நின்றது?

நக்கீரர் எழுதிய 'நெடுநல்வாடை' பத்துப்பாட்டுகளில் ஒன்று. 188 வரிகள் மட்டுமே கொண்ட இந்தப் பாடலை எத்தனை தரம் படித்தாலும் அலுக்காது. நீண்ட நல்ல குளிர்காலம் என்பது பொருள். குளிர்காலம் எப்படி நல்ல காலமாக இருக்க முடியும்? இதைவிடச் சிறந்த பின்நவீனத்துவ கதை படிக்கக் கிடைக்குமா? 2381 சங்கப்பாடல்களில் ஏழு பாடல்களை ஈழத்து பூதந்தேவனார் எழுதியுள்ளார். இன்னும் எத்தனை பாடல்கள் அவர் எழுதி அவை எமக்கு கிடைக்காமல் போயினவோ?

கணிதமேதை ராமானுஜன் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போனபோது தான் இளவயது முதலே கண்டுபிடித்து நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதிப் பாதுகாத்த கணிதத் தேற்றங்களை எடுத்துச் சென்றார். அதைப் படித்துப் பார்த்த பேராசிரியர் ஹார்டி திகைத்துப் போனார். ஏற்கனவே மேற்கிலே கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பல தேற்றங்களை இவர் மீண்டும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். முறையான படிப்பு இல்லாததால் வேறு யாரோ கண்டுபிடித்ததை அவர் மீண்டும் கண்டுபிடித்தார்.

அதே மாதிரி பழைய இலக்கியங்களில் பரிச்சயம் இருந்தால்தான் அதைத் தாண்டி எழுத முயல முடியும். அதனால்தான் எமது இலக்கியச் செல்வத்தை ஓர் அளவுக்காவது நாம் அறிந்து வைக்கவேண்டும். ஏனெனில் அனைத்துமே அங்கேயிருந்துதான் வந்திருக்கிறது. அதுதான் ஆரம்பம். என்னைப் பார்க்க வரும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு நான் என் நூல்களை பரிசாக அளிப்பதில்லை. சங்க நூல்களில் ஒன்றை இலவசமாகக் கொடுத்து அனுப்புவேன். அத்துடன் ஏ.கே ராமானுஜன் எழுதிய Poems of Love and War நூலை பல வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு தபாலில் அனுப்பியிருக்கிறேன். பழந்தமிழ் அறிவு சிறப்பாக எழுதுவதற்கு நிச்சயம் உதவும்.

தாங்கள் எழுதிய 'உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்' நாவலா? புனைவுசார்ந்த சுயசரிதைக்குறிப்பா? தங்களது நிஜவாழ்வின் தரிசனக் குறிப்பா? சிறுகதைகளின் தொகுப்பா? வாசகனின் அனுபவத்தைப்பொறுத்து மாறுபடும் இந்தப்படைப்பை தாங்கள் எந்த வகைக்குள் அடக்குகிறீர்கள்?

வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கவேண்டியது வாசகரின் கடமை. இந்த வகைப்பாட்டுக்குள் அடங்கவேண்டும் என்றெல்லாம் எழுத்தாளர் யோசித்து எழுதுவதில்லை. Norman Mailer என்ற அமெரிக்க 'எழுத்தாளர் Executioner's Song என்ற நூலை எழுதினார். இது ஒரு கொலைகாரனின் உண்மைச் சரிதம். ஆனால் அவர் உண்மை கெடாதபடி சுவாரஸ்யத்துக்காக புனைவும் சேர்த்திருந்தார். அமெரிக்காவின் புலிட்சர் பரிசுக்குழு அவருடைய நூலுக்கு பரிசு வழங்கத் தீர்மானித்தது. ஆனால் என்ன வகைப்பாடு என்று அவர்களால் முடிவுசெய்ய முடியவில்லை. இறுதியில் உண்மைக் கதைக்கு புனைவு விருது வழங்கப்பட்டது. ஒரு புதிய வகைப்பாடும் உருவானது. Creative non-fiction.

'உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்' அப்படி ஒன்றும் புதுமையானது அல்ல. அசோகமித்ரன் அமெரிக்காவின் அயோவா பல்கலைக்கழகம் நடத்திய பட்டறைக்குச் சென்றபோது அங்கு நேர்ந்த அவருடைய அனுபவங்களை வைத்து ஒரு நூல் எழுதினார். அதுதான் 'ஒற்றன்' நாவல். அவருடைய அனுபவத்தில் கொஞ்சம் புனைவு கலந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் ஒரு சிறுகதை. எல்லாம் ஒன்றாகப் படிக்கும்போது அது நாவலாகிறது.

The Help என்ற ஆங்கில நாவலும் இப்படித்தான். கதெரின் ஸ்ரொக்கெட் வீட்டு வேலைக் காரிகளைப் பற்றி எழுதினார். தனித்தனியாகப் படிக்கும்போது சிறுகதையாகவே இருக்கும். ஒன்று சேர்ந்தால் நாவல். தமிழ் வாசகர்கள் புதுவிதமான உத்திகளுக்கும், கதை சொல்லும் முறைக்கும் தங்களை தயாராக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தங்களது கதைகள் வாழ்வின் ஆதாரசுருதியான விடயங்களைப் பேசாமல் விநோதமான விடயங்களை, கண்ட காட்சிகளை அபூர்வமான விடயங்களைப் பேசுவதாக உள்ளன. இதனால் தங்களது எழுத்துக்களின் தீவிரத்தன்மை குறைந்துவிடாதா?

வாழ்க்கைதானே மனிதர்களின் ஆதாரசுருதி. அதைப்பற்றித்தானே விசாரணை எல்லாம். 150க்கு மேலாக சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். அவை அனைத்துமே மனித இயல்பு பற்றித்தான். பல்வேறு சூழ்நிலைகள், நிகழ்வுகளைச் சித்திரித்து உள்மன ஆழங்களுக்கு அவை இட்டுச் செல்லும். வாசிப்பதற்கு இலகுவாகவும் எளிமையாகவும் இருந்தால் அவை தீவிர இலக்கியம் இல்லாமல் ஆகிவிடுமா? எனக்குத் தெரிந்த ஆசிரியரொருவர் எழுதிய கதையை படித்துவிட்டு நண்பன் புரியவில்லையே என்று சொன்னான். எழுதியவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஒருவருக்கு புரியவில்லை என்றால்தான் அது தீவிர இலக்கியம் என்று அவர் நம்பினார்.

புதுமைப்பித்தனின் 'கோபாலய்யங்காரின் மனைவி' என்ற சிறுகதை படிக்கச் சிரிப்பாக வரும். அவள் 'ஏ பார்ப்பான்' என்றும் அவர் 'எட்சிறுக்கி' என்றும் கொஞ்சுகிறார்கள். ஆனால் கதை மாந்தர்களின் தனித்தனி மனப்பின்னல்கள் வாசகரின் இதய ஆழத்தை தொட்டுவிடும். டொஸ்ரோவ்ஸ்கியின் 'கரமசோவ் சகோதரர்களின்' ஆரம்ப வரிகளே சிரிப்பைத் தரும். நிலக்கிழார் பாவ்லொவிச் கரமசோவ் பற்றி ஆசிரியர் வர்ணிக்கிறார். 'இவர் பெரிய நிலப்பிரபு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தால் யார் வீட்டிலும் புகுந்து உணவு மேசையில் உட்கார்ந்து கொள்ளக்கூடியவர். கடற்பஞ்சுபோல மக்களை உறிஞ்சிவிடுவார்.' என்ன நகைச்சுவையான வர்ணனை? ஆனால் கரமசோவ் சகோதரர்கள் மிகத் தீவிரமான இலக்கியம்.

என்னுடைய எல்லாச் சிறுகதைகளும் தீவிரத்தன்மை கொண்டவை. எளிமையும் சுவாரஸ்யமும் இருப்பதால் அவை தீவிரத்தன்மை இல்லாதவை என ஆகிவிடா. அப்படியான கதைகளை நான் எழுதியது கிடையாது.

இலக்கியத்தில் விமர்சனத்தின் பங்கு யாது. தமிழில் இன்றைய விமர்சனப்போக்கு சரியான பாதையில் செல்கிறதா?

தமிழ் நாட்டுக்கு இத்தாலியில் இருந்து வந்து தமிழ் கற்று பாண்டித்தியம் அடைந்தவர் வீரமாமுனிவர் (Joesph Beschi). இவர் 'தேம்பாவணி' என்ற நூலை எழுதி மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார். அவருக்கு பலத்த எதிர்ப்பு. ஒரு புலவர் எழும்பி கேள்வி கேட்டார். 'எல்லாம் தெரிந்த பெஸ்கி அவர்களே வானத்தில் எத்தனை நட்சத்திரங்கள் உள்ளன? அதற்கு பெஸ்கி சொன்ன பதில் பிரசித்தமானது.

ஆதியிலிருந்து ஒருவரின் படைப்பில் பிழை கண்டுபிடித்து மகிழும் கூட்டம் ஒன்றிருக்கிறது. மதிப்புரை என்றால் பிழை கண்டுபிடிப்பது என்று அவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பத்திரிகாசிரியர் நூலை விமர்சனத்துக்கு கொடுக்கும்போது சொல்கிறார். 'விமர்சனத்தில் இவரை ஒரு பிடி பிடிபுங்கள்.' என்ன பொருள்? பத்திரிகாசிரியருக்கு எழுதியவரை பிடிக்க வில்லை.

ஒருவருடைய மதிப்புரை வலுவானதாக, நியாயங்களோடு நடுநிலையில் நின்று எழுதப் படுமானால் எல்லா எழுத்தாளர்களும் அதை வரவேற்பார்கள். எழுத்தாளர்களுக்கு தங்கள் எழுத்தை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆசையுண்டு. நல்ல தரமான விமர்சனம் எழுத்தாளர் முன்னேறுவதற்கு உதவியாக அமையும். ஆனால் பல விமர்சனங்கள் காழ்ப்புணர்வுடன் வெளிவருவது தெரியும். ஓர் ஆசிரியரைப் பிடிக்காவிட்டால் அவருடைய புத்தகமும் பிடிக்காது.

ஓர் ஆங்கில எழுத்தாளர் சொன்னார் 'நீ நன்றாக எழுதுவது சில பேருக்கு பிடிக்காது. உன்னைக் கவிழ்க்கவே பார்ப்பார்கள். என்ன செய்வது? முன்னுக்கு ஓடும் நாயைத்தான் பின்னுக்கு வரும் நாய்கள் கடிக்கும்' என்று. இது தவிர்க்க முடியாதது. ஓர் ஆறுதல் உண்டு. எழுத்தாளருக்கு நாட்டிலே சிலை வைப்பார்கள். எந்த விமர்சகருக்கும் எந்த நாட்டிலும் சிலை கிடையாது.

தற்காலத்தில் தமிழில் இணையத் தளங்களில் பல எழுத்தாளர்கள் எழுதுகிறார்கள். முகநூல்களில் கவிதைகள் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகின்றன. அவற்றிற்கு நண்பர்கள் 'லைக்' போட்டு உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள். 'எழுற்றர்' என்று ஒருவர் இல்லாதது வாய்ப்பாகவும் இருக்கிறது. இப்படியே போனால் இலக்கியதரம் என்னவாகும்?

இணையத் தளங்களில் எழுதுவது வரவேற்கத்தக்கதே. முன்பெல்லாம் எழுத்தாளர்கள் ஒரு தனிக் குழுவாக இயங்கினர். இப்பொழுது எழுதுவது மிகச் சலபமாகிவிட்டது. நான் எழுத

ஆரம்பித்த காலங்களில் எழுதுவதென்பது நிறைய உடல் உழைப்பை கோரும் விசயம். நீண்ட பேப்பரில் கையினால் எழுதி அனுப்பும்போது நகலும் எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சிலவேளை பத்திரிகை ஏற்கும் பலதடவை நிராகரிக்கும். மீண்டும் எழுதவேண்டும். பத்திரிகையில் பிரசுரித்தால் அடுத்த மாதம் பத்திரிகையில் வாசகர் விமர்சனம் வரும். சிலர் திட்டியிருப்பார்கள். இதையெல்லாம் தாண்டித்தான் எழுதவேண்டும்.

இப்பொழுது அப்படியில்லை. கணினியில் எழுதி அப்படியே பத்திரிகைக்கு அனுப்பலாம். அது உடனேயே இணையத்தில் பிரசுரமாகிறது. வாசகர்கள் உடனுக்குடன் எதிர்வினையாற்றுகிறார்கள். சிலர் உற்சாகமூட்டுகிறார்கள். இவர்களுக்கு எட்டர் தேவையில்லை. இணையத்தில் ஆயிரக்கணக்கான எட்டர்கள் இவரை வழி நடத்துகிறார்கள். ஒரு ஆரம்ப எழுத்தாளருக்கு இதைவிடச் சிறந்த வரவேற்பு எங்கே கிடைக்கும்? இணையத்தில் எழுதத் தொடங்கி பிரபலமாகி இன்று எழுதும் பல எழுத்தாளர்களை நான் அறிவேன். இணையம் இல்லாவிட்டால் இவர்கள் எழுத்தாளர்களாக மலர்ந்திருப்பார்களோ என்பது சந்தேகம்தான்.

இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வெளிநாட்டு ஆங்கில எழுத்தாளர்களுடன் நேர்காணல் செய்துள்ளீர்கள். நமது தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையிலான படைப்புலகம் சார்ந்த எத்தகைய வேறுபாட்டை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்?

ஆங்கில எழுத்தாளர்களை நேர்காணல் செய்தபோது பல விசயங்களைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் எல்லோருமே எழுத்தை முழுத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். எழுத்தின் மூலமே அவர்கள் சம்பாதித்தார்கள். தமிழில் கைவிட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில எழுத்தாளர்களே இப்படி முழுநேர எழுத்துத் தொழிலில் இருக்கிறார்கள். மீதி எல்லோருமே பகுதிநேர எழுத்தாளர்கள். இதிலே சில அனுசூலங்களும் உண்டு. ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் பதிப்பாளரிடம் முன்பணம் பெற்று எழுதுவதால் நேர நெருக்கடிக்கு உள்ளாகி அவசரமாக ஏதோ எழுதித் தப்பியிருக்கிறார்கள். தமிழில் அப்படி இல்லை. எழுத்தாளரால் தொந்தரவு இல்லாமல் நிதானமாக எழுத முடிகிறது.

இன்னொரு முக்கியமான விசயம் நான் நேர்காணல்செய்த எழுத்தாளர்கள் எல்லோருமே புனைவு இலக்கியம் முறையாகக் கற்றவர்கள். Master of Fine Arts பட்டதாரிகள். வருமானம் குறைந்த எழுத்தாளர்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். வெற்றி கிட்டுமட்டும் தொடர்ந்து மனம் தளராமல் எழுதுகிறார்கள். ஓர் எழுத்தாளரின் முதல் புத்தகத்தை 50 பதிப்பகங்கள் நிராகரித்தன. 51வது பதிப்பகம் வெளியிட்டது. 50 லட்சம் பிரதிகள் விற்றுத் தீர்ந்தன.

அவர்கள் எழுத்தை மிகத் தீவிரமான ஒரு தொழிலாகவே பார்க்கிறார்கள். திருப்தி வரும்வரை திருப்தி திருப்தி எழுதுகிறார்கள். நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் அலிஸ் மன்றோ 70 பக்கம் எழுதிவிட்டு அதை தூக்கிப் போட்டிருக்கிறார். 'எழுதியதை எறிந்துவிட்டீர்களா' என்று கேட்டேன். சிரித்தார். எழுதியவற்றை சிறு சிறு பத்திகளாக வேறு வேறு கதைகளில் சேர்த்துவிட்டதாகச் சொன்னார்.

இன்னொன்றும் ஆச்சரியப்பட வைத்தது. ஒரு சிறுகதையோ நாவலோ எழுதி அனுப்பினால் பத்திரிகை அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எல்லாப் பத்திரிகை அலுவலகங்களிலும் fact checker (உண்மை சரிபார்ப்பவர்) இருக்கிறார். அவர் சரிபார்த்த பின்னரே பிரசுரத்துக்கு போகும். டேவிட் செடாரிஸ் என்ற பிரபல எழுத்தாளர் நியூ யோர்க்கர் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரையில் பாரிஸ் நகரத்தில் தான் பயணம் செய்த பஸ்ஸின் நிறத்தை எழுதிவிட்டார். அவர்கள் பாரிஸ் நகர பஸ் நிறுவனத்தை தொடர்புகொண்டு அவர் எழுதியது சரியென்று கண்டுபிடித்த பின்னர்தான் கட்டுரையை வெளியிட்டார்களாம். இதை அவரே சொன்னார்.

சமீபத்தில் எனக்கும் ஓர் அனுபவம் ஏற்பட்டது. National Geographic பத்திரிகையில் இருந்து எனக்கு மின்னஞ்சல் ஒன்று வந்தது. இலங்கை பற்றி ஒருவர் எழுதிய கட்டுரையில் ஒரு வரியை சரிபார்க்கச் சொல்லி கேட்டிருந்தனர். மிகச் சின்ன விசயம்தான் என்றாலும் ஒவ்வொன்றையும் சரிபார்த்துத்தான் வெளியிடுகிறார்கள். எழுத்தாளர்கள் தீர விசாரிக்காமல் சுமமா எழுத முடியாது.

பல ஆண்டுகளாக வெளிநாட்டில் இருக்கும் நீங்கள் அங்கிருந்து பார்க்கும்போது சமகால ஈழத்துப் படைப்புகள் எத்தகைய கணிப்பைத் தருகின்றன?

ஈழத்தின் சூழல் இலக்கியத்துக்கு ஏற்றதாகத்தான் இருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றம் என்னவென்றால் புத்தகங்கள் கிடைப்பது. ஒரு காலத்தில் புத்தகத்துக்கு ஆறுமாதம் காத்திருப்போம். இப்போவெல்லாம் 6 நாட்களில் புத்தகங்களை இணையம் மூலம் தருவிக்க முடிகிறது. இதுதவிர கிண்டிலிலும், இணையத்திலும் நிறையவே வாசிக்கக் கிடைக்கிறது. புத்தகங்கள் வெளிவந்ததும் விமர்சனங்களும், விவாதங்களும் இணையத் தளங்களிலும், முக நூல்களிலும் சூடு பிடிக்கின்றன..

போர் முடிந்த பின்னர் ஈழத்துச் சூழல் மாறிவிட்டது. பல எழுத்தாளர்கள் உள்ளே இருந்தும் வெளியே இருந்தும் எழுதுகிறார்கள். போர் அனுபவங்கள், சிறை அனுபவங்கள், புலம் பெயர்ந்த அனுபவங்கள் எனத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மிகப் பெரிய வரவு கிடைத்திருக்கிறது. ஈழத்து இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்துகிறது. ஈழத்து படைப்பாளிகள் தங்கள் எழுத்தை பதிப்பிக்க முடியாத சூழல் முன்பு இருந்தது. இப்பொழுது அது மாறி அநேக நூல்கள் வெளிவருகின்றன.

தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் என்ற அறக்கட்டளைக் குழுமத்தின் ஆரம்ப உறுப்பினராக இருக்கிறீர்கள். வருடா வருடம் இயல்விருது வழங்கி இலக்கியப் பணியாளர்களைக் கௌரவிக்கிறீர்கள். இந்த அமைப்பு எப்படி ஆரம்பித்தது. எதிர்காலத்திட்டம் இருக்கிறதா?

இங்கிலாந்தில் புக்கர் பரிசு இருப்பதுபோல அமெரிக்காவில் புலிட்சர் பரிசும், கனடாவில் கில்லர் பரிசும் இருக்கின்றன. உலகத்திலே பல நாடுகளில் அந்தந்த மொழிகளில் எழுதுபவர்களுக்குப் பரிசு இருக்கிறது. இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளிலும் பரிசுகள் தரப்படுகின்றன. இன்று தமிழர்கள் உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கிறார்கள். நியூசிலாந்தில் இருந்து கனடாவரை தமிழ் மக்களும் அவர்கள் இலக்கியமும் விரிந்து கிடக்கிறது. உலகத் தமிழர்களுக்கு பொதுவான ஓர் அமைப்பு இல்லை. உலகத்தில் எங்கேயிருந்தும் தமிழ் மொழியை வளர்க்கும் மேலான சிந்தனை கொண்ட பெருந்தகைகளை அடையாளம் கண்டு அவர்களுக்கு வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனையாளர் விருது (இயல் விருது) வழங்கி கௌரவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

திரு. செல்வா கனகநாயகம் அப்பொழுது ஆங்கிலப் பேராசிரியராக ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றினார். தென்னாசிய மையத்துடன் இணைந்து செயலாற்ற தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. சர்வதேச நடுவர் குழுவும் அமைந்தது. முதல் இயல் விருது திரு. சுந்தரராமசாமிக்கு வழங்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 16 இயல் விருதுகள் இதுவரை கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. இது ஆரம்பிக்கப்பட்டு சில வருடங்களிலேயே Toronto Star என்ற கனடாவின் பிரபல பத்திரிகை இலக்கியத் தோட்டத்தின் சேவை பற்றி எழுதியது. இப்பொழுது வழங்கும் இயல் விருது 2500 டொலர் பணப்பரிசும் கேடயமும் கொண்டது. பரிசாளர்கள் உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து ரொறொன்ரோ வந்து விருது பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். அத்துடன் ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தில் உரையாற்று வதற்கான ஏற்பாடும் இருக்கிறது..

இயல் விருதுடன் புனைவு, அபுனைவு, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, கணிமை, மாணவர் கட்டுரை பரிசுகளும் வழங்கப்படுகின்றன. எதிர்காலத்தில் இன்னும் விரிவாக்க வேண்டும். நிதிதான் பிரச்சினை. சமீபத்தில் கனடா பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தை பாராட்டிப் பேசியது அது தன் இலக்கை நோக்கிச் சரியாகச் செல்கிறது என்ற திருப்தியை கொடுத்திருக்கிறது..

ஹார்வார்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் இருக்கை அமைப்பதற்கான முயற்சியில் நீங்களும் முனைப்புடன் ஈடுபட்டுவருகிறீர்கள். இந்த முயற்சி எப்படித் தொடங்கியது?

திரு. ஜானகிராமன், திரு. திருஞானசம்பந்தம் ஆகிய மருத்துவப் பெருந்தகைகள் அமெரிக்காவில் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக பணியாற்றி வருகிறார்கள். இவர்கள் இருவரும்

தமிழில் அளவற்ற பற்றும், அதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற அடங்காத வேட்கையும் கொண்டவர்கள். 380 வருடங்களாக இயங்கிவரும் ஹார்வார்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் இருக்கை கிடையாது. இந்தக் குறையை நீக்கவேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். ஹார்வார்ட் அதிபர்களைச் சந்தித்து ஆளுக்கு அரை மில்லியன் டொலர்கள் நன்கொடை உதவி தமிழ் இருக்க அமைப்பதற்கான ஒப்புதலை பெற்றுவிட்டனர். தமிழ் இருக்கைக்கு வேண்டிய மொத்த நிதி 6 மில்லியன் டொலர்கள். அதிலே ஒரு மில்லியன் டொலர்கள் போக, மீதி ஐந்து மில்லியன் டொலர்களை உலகத் தமிழர்களிடமிருந்து திரட்டி தமிழ் இருக்கையை உருவாக்கவேண்டும். உலகத்தின் பல நாடுகளிலிருந்தும் இதற்கான ஆதரவு பெருகுகிறது. அனைத்து தமிழர்களும் இந்தப் பணிக்கு ஆதரவு நல்கவேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்.

இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு எதையாவது கூறவிரும்புகிறீர்களா?

ஹார்வார்டில் பேராசிரியராக பணியாற்றும் ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவருக்கு 17 மொழிகள் தெரியும். அவர் சொன்னார். 'இன்று எனக்கு தமிழ் பற்றி தெரிந்தது, அன்று 50 வருடங்களுக்கு முன்னர் தெரிந்திருந்தால் நான் தமிழை முதல் பாடமாக எடுத்திருப்பேன்.' தமிழின் பெருமை பற்றி வேற்று நாட்டவர் சொல்லும்போதுதான் எங்களுக்குப் புரிகிறது. .

2500 வருடங்களுக்கு மேலாக வாழ்ந்துவரும் தமிழ் மொழியின் நீண்ட சரித்திரத்தில் தமிழ் இன்று கடைசிப் படியில் உள்ளது என்றே நான் நினைக்கிறேன். சரித்திரத்தில் முன்னர் எப்போதும் தமிழ் இப்படியான நிலையை அடைந்ததில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில்கூட தமிழ் இவ்வளவு உதாசீனப்படுத்தப்பட்டதில்லை. சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டு பிரபல பத்திரிகை ஒன்றில் எழுத்தாளர் ஞானி எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைக் கீழே தருகிறேன்.

'முதலில் தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பக் கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரை தமிழிலேயே பயிலுவதற்கான உந்துதலே இல்லாத சூழலிருக்கிறது. அரசுப் பள்ளிகளில் எல்லாம் தமிழ் வழிக் கல்வி வகுப்புகள், ஆங்கில வழிக் கல்வி வகுப்புகளாக மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டில் மட்டும்தான் தாய்மொழியையே படிக்காமல், ஒருவர் முனைவர் பட்டம் வரை வாங்கக் கூடிய கல்வி முறை இருக்கிறது. வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இது நடக்காது. இன்று தமிழில் படிப்போர் குறைந்துவரும் நிலையில், தமிழையே முதன்மைப் பாடமாக கொண்டு படிப்பவர் எவர்?'

இன்று கனடாவிலும் அமெரிக்காவிலும் ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் முறையாகத் தமிழ் படிக்கிறார்கள். எந்த வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் படிக்கிறார்கள்? நேற்றுக்கூட ரொறொன்ரோவில் YRoots என்ற அமைப்பு வழியாக 20 இளம் மாணவர்கள் கணினிமூலம் தமிழ் கற்பதை கண்டு வந்தேன். தாய்மொழி மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள பற்று பெருமிதம் அடைய வைத்தது.

மூன்று லட்சம் மக்கள் பேசும் ஐஸ்லாந்து மொழிக்கு சொந்தமாக ஒரு நாடு உண்டு. 8 கோடி மக்கள் பேசும் தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நாடு இல்லை. ஒரு கொடி இல்லை. ஒரு தேசிய கீதம் இல்லை. உலக அரங்கில் தமிழுக்காகப் போராட ஒருவரும் இல்லை. நாம்தான் போராடவேண்டும். நாம்தான் எங்கள் மொழியைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

2016 நவம்பர் ஞானம் (இதழ் 08, 198)

ஞானம் இதழில் வெளிவந்த ஈழத்துக் கனடிய தமிழ் எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் நேர்காணல் மூலம் பல விடயங்களை அறிய முடிந்தது. பயனுள்ள பல கேள்விகளை அவரிடம் கேட்டதன் மூலம் தங்களின் இலக்கிய ஆளுமை இந்த நேர்காணலில் நன்கு புலப்படுகின்றது. கனடாவின் மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான அ. முத்துலிங்கத்தின் அனுபவப் பகிர்வு இலக்கியத் துறையில் உள்ள ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. பல நாடுகளில் தொழில் புரிந்ததன் மூலம் தான் பெற்ற அனுபவங்களை அவர் பல வடிவங்களில் இலக்கியம் ஆக்கியிருப்பது பாராட்டத் தக்கது. எழுத்துலகில் புதுமையை, மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டு வருவதற்கு இவரது ஆக்கங்கள் எப்பொழுதும் வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. 25ஆவது வருடத்தை நோக்கிக் காலடி வைக்கும் கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தின் உபதலைவர் என்ற முறையில், எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவரது இலக்கிய ஆளுமையை வியந்திருக்கின்றேன். எனது கதைகள் தமிழக இதழ்களில், குறிப்பாக விகடன்ில் வெளிவரும் போதெல்லாம் தொலைபேசி மூலம் பாராட்ட அவர் தயங்கியதில்லை. தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பெருமையும் அவருக்கு உண்டு. பல வருடங்களுக்கு முன் சிறுவர்களுக்காகத் 'தமிழ் ஆரம்' என்ற ஒளித்தட்டு ஒன்றை வெளியிட்டபோது அதில் இடம் பெற்ற எனது சிறுவர் பாடல்களைப் பாராட்டி 'மூன்று குருட்டு எலி' என்று ஒரு கட்டுரையை அமெரிக்காவில் இருந்து எழுதியது மட்டுமல்ல, எழுத்தாளர் எஸ். ராமகிருஷ்ணனுக்கும் அந்த ஒளித்தட்டை அனுப்பி வைத்திருந்தார். நல்ல விடயங்களைப் பாராட்டத் தயங்காத அவரைப் பற்றிச் சிறந்ததொரு நேர்காணலைத் தந்ததற்கு ஞானம் ஆசிரியருக்கு நன்றி.

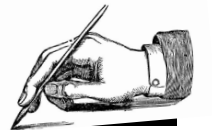
எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தன், கனடா.

அன்புள்ள முத்து.

இம்மாத 'ஞானம்' இதழில் உங்கள் நேர்காணலை வாசித்து மகிழ்ந்தேன். 'விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்' என்ற மகுட வாசகத்துக்கு ஏற்றதொரு நேர்காணல். எழுத்தாளர்களுக்கு - ஏன் வாசகர்களுக்கும் தான் - வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சும் பல செய்திகளைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். எவருடைய சித்தாந்தத்தையும் வரித்துக் கொள்ளாமல், வாழ்க்கை பற்றிய தரிசனத்தை வழங்கும் படைப்பு உயர்வானது என்ற கருத்து எனக்கு உவப்பானது.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

வடிவம் பற்றிய வினாவுக்கு மதுவகைகளுக்குப் பயன்படுத்தும் குவளைகளை வைத்துச் சொன்ன பதிலைக் குறுநகையுடன் ரசித்தேன். அதுபோலத்தான் 'எந்த விமர்சகருக்கும் எந்த நாட்டிலும் சிலை கிடையாது' என்ற கூற்றும். உலகஎந்த அநுபவம்தான் உங்கள்பலம். எவரும் உலகை அளக்கலாம். அதைக் கலையாக்கம் செய்வது எல்லோராலும் முடிவதில்லை.

'விருந்தாளி' எனக்குப் பிடித்த கதைகளுள் ஒன்று. Conrad இன் Secret Agent இன் நாயகன் (கப்பற் தலைவன்) ஒரு கைதி தப்பிச்செல்ல உதவி செய்கிறான். கைதியை இனி ஒரு நாளும அவன் சந்திக்கப்போவதில்லை. அதுபோலத்தான், அந்த விருந்தாளியை நீங்கள் ஒரு நாளும சந்திக்கமாட்டீர்கள் என அறியும் வாசகன் மனம் வருந்துவான்.

'சுவரோடு பேசும் மனிதன்' நான் மேற்கோள் காட்டிப் பேசும் சிறுகதை. அதுபோலவே உங்கள் Sierra Leon வேலையாள் சொன்ன பழமொழியை நான் மேற்கோள்காட்டிப் பேச. ஓர் உள்ளூர்ப் பத்திரிகை அதை வழிமொழிந்தது.

எழுத்தாளன் உலகத்துக்குக் கற்பிக்க நினைத்து எழுதுவதில்லை. ஆனால் நல்ல எழுத்தில் நாம் கற்றுக்கொள்ள ஏதாவது இருக்கும் - புறம் 305 பற்றிய உங்கள் கருத்துப் போல.

அதுசரி. வீரமாமுனியவர் சொன்ன பதிலை ஒருகால் அறியத் தாருங்கள்.

- அன்புடன், சோ.ப

ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிகண்டு பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். இலங்கையின் சிற்றிதழ் வரலாற்றில் தடம்பதித்த இதழாக திங்கள் தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. - அதிலும் நவம்பர் இதழில் எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கத்தின் பேட்டி சிகரமாக உள்ளது. அவரது பேட்டியில் "3 லட்சம் மக்கள் பேசும் ஐஸ்லாந்து மொழிக்கு சொந்தமாக ஒரு நாடு உண்டு. 8 கோடி மக்கள் பேசும் தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நாடு இல்லை. ஒரு கொடி இல்லை. ஒரு தேசிய கீதம் இல்லை. தமிழுக்காக போராட ஒருவரும் இல்லை. நாம்தான் போராட வேண்டும். நாம்தான் எங்கள் மொழியைக் காப்பாற்ற வேண்டும்". ஆனால் தமிழ்நாடு என்ற பெயர்கொண்ட நாட்டில் ஆங்கிலமே பாட மொழியாக உள்ளது. அந்த வகையில் இலங்கையர்களான நாம் கொடுத்து வைத்தவர்கள். நாம்தான் தமிழ்வளர்ச்சியில் பெரும் அக்கறை கொண்டவர்கள். ஞானமே இதற்கு முன்னுதாரணம்.

- அந்தனி ஜீவா

ஞானம் சஞ்சிகையை விருப்புடன் படிக்கும் வாசகன் யான். நவம்பர் மாத இதழுக்காகக் காத்திருந்தேன். ஏனெனில் அ. முத்துலிங்கத்தின் நேர்காணல் பிரசுரமாகுமென்று அறிவித்திருந்தீர்கள்.

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

திரு. அ. முத்துலிங்கம் தனது இலக்கியப் பயணத்தைப்பற்றி மிக முக்கியமான குறிப்புகளை வழங்கியுள்ளார். அவர் தனது வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியவர்கள் பலரைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவர் பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு படித்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைப் பற்றி ஒன்றுமே குறிப்பிடவில்லை. 'இள ஞாயிறு' என்று ஒரு காலாண்டுப் பத்திரிகையை நடத்திவந்தது. இதன் முதலாவது ஆசிரியர் அப்பொழுது மாணவராகவிருந்த கே.லட்சுமண ஐயர். அதன் 23 ஆவது ஆசிரியராகவிருந்தவர் அ. முத்துலிங்கம். அப்பொழுது இப்பத்திரிகையின் ஆசிரிய ஆலோசகராகவிருந்தவர் ஆர். பாலசுப்பிரமணிய ஐயர். திரு. அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் இலக்கிய உலகில் சிற்றில் இழைத்தும் சிறுதேர் உருட்டியும் விளையாடியது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலேதான்.

இம்மாணவப்பத்திரிகையின் ஐந்தாவது ஆசிரியராகவிருந்தவர் எஸ். எம். கமல்தீன். எட்டாவது ஆசிரியர் ஆ. சதாசிவம் (பின்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்) இருபத்திரண்டாவது ஆசிரியர் விக்னேஸ்வர கடாட்சம் (பின்னாள் பல்வைத்தியர்) இருபத்தி மூன்றாவது ஆசிரியர் திரு. அ. முத்துலிங்கம் அவரைத் தொடர்ந்து அப்பதவியை அலங்கரித்தவர் கா. இந்திரபாலா (பின்னாள் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்)

இயக்குநர் பாலுமகேந்திரா அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியல் படித்த காலத்திலேதான் புகைப்படத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்தார். திரு. பாலுமகேந்திராவுக்கு இலங்கைத் தொடர்புகளை மறைக்கவேண்டிய தேவை இருந்தது.

திரு. அ. முத்துலிங்கம் எனது மூத்த சகோதரனின் இணைப்பிரியா நண்பன். அவரின் மகோன்னத வளர்ச்சிகண்டு குதூகலமடைகிறேன்.

எஸ். ஜெபநேசன். முன்னாள் பேராயர், தென்னிந்திய திருச்சபை.

ஆசிரியருக்கு.

"ஞானம்" 198 ஆவது இதழ் வாசித்தேன். வழமையான எல்லா ஆக்கங்களின் உயரங்களுக்கு மத்தியில், சகோதர எழுத்தாளர் திருவளர் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் மின்னஞ்சல் வழி காணல் சிகரம் என்பேன். பல்கலைக்கழகத்தினுள் நுழைந்து, சிறுகதைப் பாடம் படித்து தெளிவு பெற்ற பரவசம் என்னுள் படர்ந்தது. வாழ்க சகோதரர் முத்துலிங்கம்; வளாக "ஞானம்". வாழ்த்துக்கள்.

"சத்திய எழுத்தாளர்" கலாயுஷணம் எஸ்.ஜ.நாசூர்கனி

(ஞானம் இதழ் 199, 2016)

**வாசகர்
பேசுகிறார்**

தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தில் நீங்கள் ஆர்வங்கொள்ளக் காரணியாய் அமைந்தது எது?

கிழக்கிலங்கை புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் புதல்வன் நான். அவர் சுவாமி விபுலானந்தரின் மாணவன். இயல்பாகவே என் இரத்தத்தில் தமிழ் கலந்தது. இளமைக் காலத்திலிருந்தே எனது தந்தையார் எங்களுக்குத் தமிழுணர்வை ஊட்டி வளர்த்தார். பத்துப் பன்னிரண்டு வயதிலேயே நாங்கள் ஓளவை மொழிகளை அறிந்திருந்தோம். விவேகசிந்தாமணிப் பாடல்களை மனனம் செய்தோம். பள்ளிக் காலத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களை அதிகளவில் தேடி, விரும்பிக் கற்க அது காரணமாயிற்று. அவை ஆழமாக மொழியை அறிய ஆணியேராகியது.

உங்கள் படைப்பிலக்கியத்தின் தோற்றவாய் எது? அது வளர்க்கப் பெற்ற வழிவாறைக் கூறுங்கள்?

நான் மிகத் தாமதமாகவே எனது எழுத்துப்பணியைத் தொடங்கினேன். எழுபதுகளில் எனது கல்லூரிக் காலம் தவிர்ந்து இருபத்தேழாவது வயதில்தான் எனது முதலாவது கவிதை தினபதி கவிதா மண்டலத்தில் அமரர் கவிஞர் பாண்டியூரனின் சிபாரிசுடன் வெளிவந்தது. அவ்வாண்டில்தான் நான் எனக்கான துணையைத் தேடிக்கொண்டதோடு, தமிழையும் தோழமையாக்கிக்கொண்டேன்.

எனது கவிதை ஆற்றலைக் கண்ட தினபதி, சிந்தாமணி ஆசிரியர் அறிஞர் ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்கள் தனது பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து களந்தந்து என்னை ஊக்குவித்தார். அக்காலகட்டத்தில்தான் நான் எனது தந்தையாரிடம் கவிதை யாப்பைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

தனித்தனித் தலைப்புக்களில் கவிதைகளை எழுதுவதில் தொடங்கிய உங்கள் இலக்கியப் பயணம் நெடுந்தொடர் கவிதைகளைக்கொண்ட காப்பியங்களாக விரிவடையத் தூண்டுகலாக அமைந்த காரணியாது?

தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எனது கவிதைகளை “முத்துநகை” “பாலையில் வசந்தம்” என்னும் இரு தொகுதிகளாக 1998ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டேன். அதன்பின் ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்கள் பாரதியின் “பாஞ்சாலி சபதம்” போன்றொரு குறுங்காவியம் பாடும்படி என்னைத் தூண்டினார். அத்தோடு எனது கவிதைத் தொகுப்புக்கு

**காப்பியக்கோ
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்**

நேர்காணல்

சந்தப்பு - தி. ஞானசேகரன்

வாழ்த்துக்கவி தந்த தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னூலாசிரியர் அப்துற் றகீம் அவர்களும் என்னை ஊக்குவித்தார். அதன் தொடக்கமே அறுநூறு விருத்தப் பாக்களைக் கொண்ட எனது முதற்காவிமயமான “மஹ்ஜபீன் காவியம்” அதனைத் தொடர்ந்து பலரும் பலபட என்னைக் காவியங்கள் பாட உந்துசக்தியாய் அமைந்தனர். அதன் தேறலே பல்வேறு யாப்புகளில் சுமார் பத்தாயிரம் செய்யுள்களைக்கொண்டு என்னால் படைக்கப்பெற்ற பத்துக் காவியங்களுமாகும்.

வாசிப்புத் தாகம் குன்றியுள்ள இன்றைய வேக உலகத்தில், காவியங்களின் அறுவடை காலத்திற்கு ஏற்புடையதல்ல என்ற விமர்சனங்கள் பற்றிய உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

இந்தக் கேள்வியை என்னிடமே சிலர் கேட்டுள்ளனர். அதற்கான எனது பதில் இதுதான். உரைநடையின் தாக்கம் விஞ்சியுள்ள இன்றைய கால நகர்வில், நான் எனது காவியங்களால் சமூகத்தைச் சீர்திருத்தவோ, அன்றி சமூகத்தின் வழிப்பயணத்தைத் திசைதிருப்பவோ முனைப்படையவில்லை. தமிழில் பல்வேறு காரணிகளால் நலி வடைந்துவரும் கவிதைப் பயன்பாடு முற்றாக அழிந்துவிடும் அபாயத்திலிருந்து ஓரளவேனும் காக்கும் கடப்பாடு தமிழைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட எனக்கும் உண்டென்பதால், எனக்கு வாலாயமாகிவிட்ட காவியங்களைக் கொண்டு எனது பங்களிப்பைச் செய்ய முயல்கின்றேன்.

பெரும்பாலும் உங்கள் காவியங்கள் அனைத்தும் வரலாறுகளைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டே புனைவு பெற்றுள்ளன. அதன் உட்பொருள் என்ன?

காவியங்களுக்கு மட்டுமல்ல படைப்பிலக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் கருவே மூலக் கூறாகும். காலங்காலமாக உண்மை வரலாறுகள் திரிபடைவது மட்டுமல்லாது, முற்றிலும் மாற்றி உரைக்கப்படுவதும் கண்கூடு. இந்த அபாயத்திலிருந்து வரலாற்றுப் பதிவுகளை மீட்டுருச்செய்யும் கடப்பாடு அவ்வரலாற்றோடு ஏதேனும் ஒரு வகையில் தொடர்புடையவர்களின் கடமையாகும். என் காவியங்களிலும் நான் மொழிக்காப்புக்கான பகிர்வோடு அதனையுந்தான் செய்துள்ளேன். அதில் திருப்தியுங் காண்கின்றேன்.

உரைநடைக்குச் செய்யுளுருக் கொடுத்த முதல்வர் வரலாற்றில் நீங்கள்தானென பேராசிரியர் சிலம்பொலி செல்லப்பனார், பேராசிரியர் மா.மு.உவைஸ் ஆகியோர் விதந்துரை செய்துள்ளனர். அந்த நீளுபணத்திற்கமைய உங்கள் காவியங்கள் ஒன்றிரண்டு தவிர பெருமளவு பிறரது வரலாற்றுப் புதினங்களைத் தழுவித்தானே செய்யப்பெற்றுள்ளன. அவற்றைத் தழுவல் என்னும் வரைகோட்டுக்குள் ஒதுக்கலாமா? இது பற்றிய உங்கள் விளக்கமென்ன?

உண்மைதான். ஆனால் அவற்றை நீங்கள் கூறுவதுபோல் தழுவல் என்னும் வரைகோட்டுக்குள் ஒதுக்கவொண்ணா. அவ்வாறு செய்வதாயின் வால்மீகியைத் தொட்டுப் பாடிய கம்பனின் கம்பராமாயணத்தை, ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புக்களை ஒதுக்கவேண்டுமல்லவா. கதைக் கருவைக் கொண்டிருந்தாலும் எனது படைப்புக்கள் புதிய வேற்று வடிவத்தின் மீட்டுருவாக்கங்களே. உரைநடையை நான் எனது சொந்தக் கற்பனையுங் கலந்து அவர்கள் கூறுவதுபோல் செய்யுள்களாக்கியுள்ளேன். இப்புத்துருவாக்கம் தனித்து இனங்காணப்பட வேண்டியதாகும்.

அயராது தொடர்ச்சியாகப் பத்துக் காவியங்கள் படைத்துள்ளீர்கள் காவியப் படைப்பில் உங்களுக்குக் கிடைத்த இலக்கிய அங்கீகாரம் பற்றிக் கூறுங்கள்

நான் யாருடைய அங்கீகாரத்தையும் முன்னிறுத்தி காவியங்கள் செய்வதில்லை. இதன்மூலம் ஒவ்வொன்றைப் படைத்து முடிந்ததும் ஒரு கடமையை நிறைவுசெய்த ஆத்மதிருப்தியை நானடைகின்றேன். முயற்சியும், அர்ப்பணிப்புடனுமான சமையை மறக்கின்றேன். இருப்பினும் என் முயற்சிக்கான பயனை நான் பெருமளவில் பெற்றுள்ளேன். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் என் காவியங்கள் பல்கலைக் கழக மட்டத்தில் ஆய்வுகளுக்குட்படுத்தப் பெற்று இதுவரை ஐவர் முனைவர், கல்வி முதுமானி போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளனர். தொடர்ந்தும் சிலர் தங்கள் மேற்படிப்புக்கான ஆய்வுகளையும் செய்கின்றனர். இது மிகப்பெரிய அங்கீகாரமாகும்.

இலக்கியத்தில் காவியங்கள் தவிர்ந்த தங்களின் ஏனைய முயற்சிகள் எவை?

காவியங்கள் அதிகம் செய்துள்ளதால் அதைவைத்தே இலக்கிய உலகில் எனது பங்களிப்பு மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றது. நான் ஐம்பதுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். “பெற்றமனம்” “வேற்றுந்த நாட்கள்” என இரண்டு தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளேன். நான்கு முறை உலக, தேசிய அளவில் சிறுகதைக்கான பரிசில்களையும் பெற்றுள்ளேன். ஐந்து சிறுவர் இலக்கியங்களோடு, ஐந்து கவிதைத் தொகுதிகளையும் எனது படைப்பிலக்கியங்களாகத் தந்துள்ளேன். “கருகாத பசுமை” என்னும் நாவலொன்றையும் படைத்துள்ளேன். இரண்டு கவிதை மொழிமாற்ற நூல்களையும் தந்துள்ளேன்.

இதுவரை எத்தனை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளீர்கள் அவற்றின் விபரம் சொல்லுங்கள்.

காவியங்கள் பத்து, கவிதைத் தொகுப்புக்கள் ஐந்து, சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் இரண்டு, சிறுவர் இலக்கியங்கள் ஐந்து. நாவல் ஒன்று, மொழிமாற்றக் கவிதைநூல்கள் இரண்டு.

இதுவரை இவற்றுக்கான பரிசில்கள்?

மும்முறை இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசில்கள். மூன்றுமுறை கிழக்கு மாகாண சாகித்ய விருதுகள், ஆறு முறை யாழ் இலக்கியவட்டப் பேரவைப் பரிசில்கள், நான்கு முறை எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத் தமிழியல் விருதுகள், மூன்றுமுறை கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க விருதுகள்.

பட்டங்கள், பாராட்டுக்கள் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன? உங்களுக்குக் கிடைத்த பட்டங்கள் பாராட்டுக்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

பட்டங்கள், பாராட்டுக்கள் ஒரு படைப்பாளியை ஊக்குவிக்கும் ஊட்டசக்திகள்தாம். இவை கொடுக்கப்படும் தளத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றன. வாங்குங் கரத்தைவிட கொடுக்குங்கை உயர்ந்திருக்கும்போது அதன் பெறுமானம் அதிகம். தேடி நம்மைக் கௌரவம் செய்கின்றார்களே என்னும்போது அவற்றைப் பெறுவதில் தப்பில்லை. அது யாராக இருப்பிலும் சரியே. நாம் நமக்கான ஒரு அளவுகோலை வைத்துக்கொண்டால் அவற்றைச் சூடிக்கொள்வதில் கவனமாக இருக்க இயலும். சில சமயம் தலைக்குப் பொருந்தாமல் பெரிதாகவும், சிறிதாகவும் அமைவதுண்டு.

நான் எனது இலக்கியப் பங்களிப்புகளுக்காக பாராட்டுகளையும், பல பட்டங்களையும் அரசு, தனியார் அமைப்புக்கள் மூலம் பெற்றுள்ளேன். தொகையளவில் அதிகம். நாடு கடந்துந்தான். இருப்பினும் நான் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் என்னும் என் குடும்பப் பெயருடன் கூடிய பெயரில்தான் நிலைக்க விரும்புகின்றேன். அப்படித்தான் நெடுங்காலம் எழுதி வந்தேன். “தீரன் திப்புசல்தான்” காவியம் அச்சாகும் போது காவியத்தின் பெறுமானம் கருதி வழங்குங் கையின் வீரியம் வேண்டி எனது நண்பர்கள் காவியமாமணி

அகலாங்கன், தமிழ்மாமணி அல்அகூமத் ஆகிய இருவரும் நிர்ப்பந்தம் செய்ததால் இந்தியாவின் பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம் காப்பியங்கள் பல செய்ததற்காயளித்த “காப்பியக்கோ” என்ற புகழ்நாமம் என் பெயரில் ஒட்டிக்கொண்டது. அதுவே நிலைத்தும் விட்டது. இதன் பின்னர் எனது படைப்புக்களை ஆய்வு செய்து யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் எனக்கு “புலவர்மணி” என்ற மிக்க உயரிய பட்டத் தையும் வழங்கியுள்ளது என்பதை மிக்க அடக்கத்துடன் பதிவுசெய்கின்றேன்.

பதம் பதித்த எல்லாப் படைப்பாளிகளுக்கும்போல உங்கள் இலக்கியப் பயணத்தில் நீங்கள் சந்தித்த நல்லது கெட்டது பற்றிக் கூறுவீர்களா?

முதலில் நல்லவை சொல்லுகின்றேன். தமிழ் குருவாக எனக்கு என் தந்தையார் புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் வாய்த்தது. அடுத்து எனக்கு எழுதக்களந்தந்து படிப்படியாய் என்னை வழிநடத்தி ஒவ்வொன்றுஞ் செய்ய ஊக்குவித்த எனது ஞானத்தந்தை ஐயா எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களின் உரிமை கொண்ட உறவு கிடைத்தது. மற்றொன்றாய் என்னை என்வழிவிட்டு குடும்பச் சமையை முற்றிலும் தளதாக்கிக் கொண்டு எனக்கு ஊக்கமும் தரும் ஒரு மனைவி வாய்த்தது. நல்லவைகள் இன்னும்பல உண்டெனினும் விரிவஞ்சி என்னைச் சுட்ட, அதனால் என்னைநான் புடமிட்டுக்கொண்ட சிலவற்றையும் சொல்ல விளைகின்றேன்.

தொடக்கத்தில் தந்தையின் வழியில் நீதிக்கருத்துக்களை மட்டுமே கவிதைகளாக்கி வந்தேன். தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் அவற்றை ஐயா எஸ்.டி.எஸ். அவர்கள் தொடர்ந்து பிரசுரஞ் செய்துவந்தார். அதனால் காழ்ப்புணர்வு கொண்ட மூத்த கவிஞரொருவர் அவற்றை என் தந்தையாரின் கவிதைகளெனக் கூறியதாக அறிந்தேன். அக்கருத்தை ஒடிப்பதாயின் என் தந்தையார் தொடாத அழகியலில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டியாயிற்று. அது என்னளவில் நன்மையாகவே முடிந்தது.

எனது முதல் தொகுப்பு முத்துநகை. வடகிழக்கு மாகாணப் பரிசிலுக்குத் தேர்வாகியும் கொடுக்காது தவிர்க்கப்பட்டது. இருப்பினும் அவ்வாண்டின் சிறந்த கவிதைத் தொகுதிக்காகக் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் பரிசளித்தது. இதுவே என் முதற்காவியத்திற்கும் இலங்கை சாகித்தியமண்டலத்தில் நடந்தது. இதுபோல் இன்னும் பல தோல்விகள் என்னைப் புடமிட்டுள்ளன. மொத்தத்தில் நான் என் படைப்புக்களால் பரந்த அளவில் அறிமுகமாகியுள்ளேன்.

படைப்பிலக்கியத்தின் மூலம் தமிழுக்கு நீங்கள் செய்த பங்களிப்பில் மனநிறைவு கொள்ளுகின்றீர்களா?

தமிழ்ப்பெருஞ் சாகரத்தில் நான் மாந்தியது துளியளவே. அதனைக்கொண்டு மற்றைய படைப்பிலக்கியங்கள் தவிர்ந்தாலும் பத்தாயிரம் மரபுமாறாச் செய்யுள்கள்மூலம் நான் படைத் துள்ள பத்துக் காவியங்களும் எனக்கு மன நிறைவைத் தந்துள்ளன. பண்டிதர்களும், தமிழ்ப் பேரறிஞர்களும் செய்ய முயலாத அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய தமிழ்த் தொண்டாகச் சான்றோரின் பாராட்டுதல்களை நான் பெற்றுள்ளேன். பல்கலைக்கழகங்களின் அங்கீகாரத்தோடு அவை பட்டப் படிப்புக்கான ஆய்வுகளுக்குப்படுத்தப் பெற்றுள்ளமையும் என் படைப்புக்களுக்கான உயரிய அங்கீகாரமாகும்.

படைப்பிலக்கியத்தில் நீங்கள் செய்துள்ள புதுமை என்ன?

காவியங்களுக்கு உரைநடை செய்வதே தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பெறும் மரபு. இம்மரபு மாற்றி உரைநடைக்குக் காவியம் செய்த முதலவன் நானென பேராசிரியர் டாக்டர் சிலம்பொலி செல்லப்பா அவர்களும் பேராசிரியர் டாக்டர் ம.மு. உவைஸ் அவர்களும் என் காவியங்களுக்கான அணிந்துரைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

சமகாலத்தில் வெளிவரும் கவிதைகளின் உருவ, உள்ளடக்கம் பற்றி உங்கள் கருத் தென்ன?

கவிதைப் பொருளில் காத்திரமிருக்குமளவு வடிவத்தில் கவனமற்றிருப்பது மனப்பதிவுக்குட் படுத்த இயலாமைக்குக் காரணமாகின்றது. பல தசாப்தங்கள் கடந்தாலும் கவிதை மனத்தில் உறைந்திருக்க காரணமாவது உருவத்தாலொன்றும் ஓசைச் சிறப்பாகும். உருவ ஒழுங்கற்ற கவிதைகள் காலச் சுழற்சியில் காணாதொழிந்துவிடும்.

தமிழ் கவிதையின் எதிர்காலம் பற்றிய உங்கள் கணிப்பீடு என்ன?

கவலைக்குரியது. அன்னநடை உவந்து காகம் தன்னடையும் இழந்த கதைதான். யாப்புடைத்த கவிதையை மறுத்து யாப்பை உடைத்துக் கவிதை செய்ய முயன்று, இருந்ததும் இல்லாது

போனதுதான். போட்டிக்காக வரும் கவிதைகளிலோ, அன்றிக் கவிதைத் தொகுதிகளிலோ முதல் மூன்று பரிசுக்கானவற்றைத் தேர்வதும் சிரமசாத்தியமாக உள்ளது. இது எனதும் அனுபவம்.

புதுக்கவிதையின் வேக வளர்ச்சி பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன?

புதுக்கவிதை காலத்தின் தேவை. ஆனால் அதன் அடிப்படைக் கூறுகளையேனும் அறிந்துகொள்ள முனையாமல், வெறும் சொல்லடுக்குகளைக் கோக்கும் புதிய தலை முறையினர் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகவே நானுணர்கின்றேன். அவ்வப்போது யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் சிற்சில சொல்வீச்சுக்கள் மெய்சிலிரக்க வைக்கின்றன. மொத்தத்தில் அவை எண்ணிக் கையில் சொற்பமே.

கலையும், இலக்கியமும் கைவரப்பெற கருவில் திருவும் வேண்டும் என்பதை நீங்கள் ஒப்புவிக்கிறீர்களா?

சத்தியமாக. சித்திரமும் கைப்பழக்கம் என்பது கருவில் திருவிருந்தால் மட்டுமே வளம்பெறும். நான் தமிழில் கற்றுக்குட்டிதான். தமிழில் துறைபோனவர்களைவிட கிராமத்துப் படிப்பறியாப் பாமரர்கள் கவித்துவம் மிக்கவர்களாய் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். குருவழித் தேடலும், குருவின் ஆசீர்வாதமும் கிட்டினால் மட்டுமே கலையும், இலக்கியமும் கைவரப்பெறும் என நான் என்னளவில் முழுமையாக நம்புகின்றேன்.

நீங்கள் “பண்டார வன்னியன்” “எல்லாள் காவியம்” போன்ற பொதுவான இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளதோடு, இஸ்லாமிய இலக்கியஞ் சார்ந்தும் காவியங்களைப் படைத்துள்ளீர்கள். இன்னிலையில் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பக்தி இலக்கிய வரைவினுள் மட்டும் அடங்குபவை என்ற கூற்றுக்கு நீங்கள் தரும் விளக்கமென்ன?

காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப மற்ற மதங்கள் சார்ந்தும் பக்தி இலக்கியங்கள் படைக்கப் பெற்றுள்ளது போன்றே இஸ்லாத்திலும் பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. தவிரவும் அதுவாறே சமூக விழிப்புணர்வைத் தூண்டும் வகையிலும் இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இலக்கியத்தின் இருண்டகாலம் என வரையறை செய்யப்பெற்ற 16ஆம் 17ஆம் நூற்றாண்டு காலகட்டத்தில் இஸ்லாமியர்களால் படைக்கப்பெற்ற காவியங்கள் தமிழை அழிவிலிருந்து காத்துள்ளன என்பதோடு இன்றுவரையிலும் அதனை இஸ்லாமியர்கள் தொடருகின்றனர் என்பதை ஒப்புதல் வேண்டும்.

படைப்பிலக்கியத்தில் கணிசமான பங்களிப்பை செய்துள்ள உங்களது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

நான் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினனாகத் தொடர்ந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாய் அது நடாத்திய உலக எழுத்தாளர் மாநாடு உட்பட அதன் சகல செயற்பாடுகளிலும் முழுப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதுடன், செய்தும் வருகின்றேன். அதன் முதலாவது இலக்கியக் குழுச் செயலாளனாகவும், இருமுறை அதன் செயலாளனாகவும், தற்போது அதன் துணைத்தலைவனாகவும் பணி செய்கின்றேன். தவிர,

உலகளாவிய ரீதியில் நடைபெற்றுள்ள இருபதுக்கும் அதிகமான இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகளிலும் பங்குபற்றியதுடன், பேராசிரியர் டாக்டர் ம.மு.உவைஸ் அவர்களுக்குப் பின்னர் இலங்கையின் ஒருங்கிணைப் பாளனாகவும் நான் செயற்பட்டு வருகின்றேன். தவிரவும் 2002ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின் பொறுப்புவாய்ந்த செயற்பாட்டுக் குழுவின் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளேன். மேலும் இலங்கையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் செயற்பாட்டுக் குழுவின் துணைத் தலைவராக அதன் தலைவர் டாக்டர். தி.ஞானசேகரன் அவர்களுடன் ஒன்றி அதன் வெற்றிக்கு உழைத்துள்ளேன்.

ஞானம் சஞ்சிகைக்கும் உங்களுக்குமுள்ள இலக்கியத் தொடர்பு பற்றி?

முதலில் ஞானம் ஆசிரியர் குழுவுக்கு நான் நன்றிக்கடன் பட்டவன் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். அவ்வப்போது எனது ஆக்கங்களை ஞானத்தில் பதிவேற்றம் செய்து வருவது மட்டுமல்லாது, வேண்டுமென்றே மறைக்கப்பட்ட ஒரு வரலாற்று ஆவணத்தைப் பதிவு செய்தமைக்காக. 1983ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஜுலைக் கலவரம் பற்றிய எனது பாக்களை 20ஆம் நூற்றாண்டின் இலங்கைக் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பில் ஏனோ காரணத்திற்காய் இடம்பெறச் செய்யாது இருட்டடிப்புச் செய்தபோது, அதனை கட்டமிட்ட குறிப்புடன் ஞானத்தின் போர் இலக்கியத் தொகுப்பில் சேர்த்து ஒரு தமிழனின் காலத்தின் பதிவைப் பதிவு செய்தமைக்காக.

ஜுலைக் கலவரம் 23ஆம் 25ஆம் தேதிகளில்தான் நடைபெற்றது. கொழும்பிலிருந்த நான் அதனை அணுஅணுவாக அனுபவித்து நெஞ்சருகி கண்ணீருடன் 27ஆம் தேதியே எழுதிய பத்தொன்பது அறுசீர் விருத்தங்களவை. என் படைப்புக்களில் அப் பாக்கள் முதன்மை கொண்டவை. கலவரம் பற்றி எழுதப்பெற்ற முதல் ஆவணம் அது என்னும் சத்தியத்தைக் கோடிட்டு ஞானம் பதிவுசெய்துள்ளது. அது ஞானத்தின் பத்திரிகைத் தர்மத்தின் ஒரு முத்திரை என்பேன்.

2016 டிசம்பர் ஞானம் (இதழ் ௨௦.199)

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

முதலில் உங்கள் குடும்பம் பின்னணி, இளமைக்காலம் ஆகியவற்றை அறியத் தாரூங்கள்

எனது குடும்பம் பெரியது. எப்போதும் கலகலப்பான குடும்பம். தம்பிகளுடன், தில்லையாற்றங்கரையில் சிறு வயதில் குதித்து விளையாடியது பசுமையான அனுபவங்கள். அக்காமார் இருவர். தங்கை ஒருத்தி. பெரிய அக்கா நிறைய கதைப் புத்தகங்கள் வாசிப்பார். இரண்டாவது அக்கா எப்போதும் சினிமா சம்பந்தமான புத்தகங்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பார். எங்கள் வீட்டில் எப்போதும் புத்தகங்களின் ஆதிக்கம் அதிகம். அந்தக் காலகட்டத்திலேயே புத்தகங்களில் ஒரு ஈர்ப்பு வரத்தொடங்கிவிட்டது.

நான் மூன்றாவது பெண். ஆரம்பப் படிப்பு அக்கரைப்பற்றில் உள்ள இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பமானது. முதல் நாள், அப்பாவுடன் சென்று ஆசிரியையின் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு, பச்சையரிசியில் ஆனா ஆவன்னா எழுதியது ஞாபகமிருக்கிறது. சில காலத்தின் பின் எங்களுடில் ஒரு பாடசாலையுண்டானது. அங்கு படிப்புத் தொடர்ந்தது. சிறுவயதிலேயே கொஞ்சம் கெட்டிக்கார மாணவியாகவிருந்ததால் முதலாம் வகுப்பிலிருந்து இரண்டாம் வகுப்புக்குச் செல்லாமல் மூன்றாம் வகுப்புக்கு ஏற்றப்பட்டுச் சக மாணவர்களின் பொறாமைக்கு ஆளாகினேன்.

அதன் பின் சில வருடங்களில் கல்முனைப் பக்கமிருந்து அரசரெத்தினம் என்றொரு ஆசிரியர் எங்கள் பாடசாலைக்கு வந்தார். அவர் ஒரு இடதுசாரி, புராணங்களில் பெண்கள் படும் பாடுகளைக் கிண்டல் செய்வார். உணர்ச்சி வசமான தமிழ்த் தேசிய அரசியலைக் கேள்வி கேட்பார். கிராமத்துப் பெண்கள் சிலர் மிகவும் கெட்டிக்காரப் பெண்கள். விளையாட்டுத்துறை, போன்றவற்றில் ஊக்கம் காட்டியவர்கள். ஆனால் அவர்கள் 'பெரிய பிள்ளையானதும், அவர்களின் வீட்டுத் தட்டுவேலிகளுக்குள் மறைக்கப் படுவதைக் கண்டு குமுறி எழுந்தவர். 'பெண்கள் அடுப்பூத' மட்டும் பிறந்தவர்களல்ல என்று பெற்றோர் தினவிழாவில் பேசுவார். கிராமத்தினரிடம் ஊறிப் போயிருந்த பேய் பிசாசுகள் போன்ற அமானுஷ சக்திகளின் நம்பிக்கைகளைக் கிண்டலடிப்பார்.

என்னிடம் உள்ள திறமையைக் கண்ட அவரும் எங்களுக்குத் தமிழ் படிப்பித்த, நாகமணிப் பண்டிதரும், தலைமை ஆசிரியரான காரைதீவைச் சேர்ந்த வெற்றிவேல் ஐயா அவர்களும், அந்தப் பிரதேசத்தில் நடக்கும் கட்டுரைப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டிகளில் கலந்துகொள்ள ஊக்குவித்தார்கள். அதனால், 'பாரதி கண்ட பெண்கள்' என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதிப் பரிசுபெற்றேன். பேச்சுப்போட்டியிலும் பங்கு பற்றிப் பரிசெடுத்தேன். தலையங்கம் ஞாபகமில்லை. எங்கள் பாடசாலைப் பண்டிதர் எங்களை அந்தப் பிராந்திய நாடகப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றவைத்தார். அதில் நான் 'அசோக வனத்துச் சீதை' என்ற நாடகத்தில் அனுமாராக நடித்துப் பரிசு பெற்றேன்.

மின்னஞ்சல் வழி: தி. ஞானாசேகரன்

எட்டாம் வகுப்புவரை அங்கு படித்தேன். அதன் பிறகு மேற்படிப்புப் படிக்க அன்றிருந்த கல்வி அதிகாரி (இன்றைய தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்களில் ஒருத்தரின் தமயன்) அனுமதி தராததால் அக்கரைப் பற்றுக்குச் சென்றோம். அரசியற் சூழ்நிலை சரியில்லாததால் சில பிரச்சினைகள் நடந்தன. அதனால் வெகுதூரம் நடந்து அடுத்த ஊருக்குப் பெண்கள் படிக்கப் போவது தடைசெய்யப் பட்டது. அதனால் நாங்கள், எங்களுடைய மேல் வகுப்பு வைக்க எங்கள் தாய்தகப்பன் மூலம் போராடினோம். எனது தகப்பனார் இந்தியாவில் சிலகாலம் திரிந்தவர். காந்தியின் கருத்துக்களில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். அந்த அனுபவங்களால், பெண்கள் படிப்பிலும் முன்னேற்றத்திலும் அக்கறையுள்ளவர். அந்த வயதிலேயே எங்கள் உரிமைக்குப் போராட உந்துதலாக இருந்தவர் எனது தகப்பன். அவரும் அவரின் முஸ்லிம் நண்பர்களினதும் அரிய முயற்சியால் எங்களுக்கு மேற்படிப்பு வசதி கிடைத்து, அன்றைய ஒன்பதாம் வகுப்புப் பரீட்சையில் எங்கள் மாவட்டத்திலேயே சிறந்த எண்களைப் பெற்றவர்களில் ஒருத்தியான பெருமை எனக்குக் கிடைத்தது.

இளமைக் காலம்: உலகின் பெயர் பெற்ற சைக்கோலஜிஸ்ட்கள் பலர், ஒரு மனிதனின், குடும்பப்பின்னணி, அத்துடன் தொடரும், இளமைக் கால அனுபவங்கள், உந்துதல்கள், அவன் பிறந்த, வாழ்ந்த படித்த படிப்பு, பழகிய சினேகிதர்கள், ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்லப் போனால் அவனின் அடித்தளமான பிறந்த ஊரின் கோட்பாடுகள் என்பன அவனின் எதிர்காலத்தை உருவகப்படுத்துகிறது என்று சொல்கிறார்கள்.

நான் மிகவும் புராதனமான சடங்குகள், கலாசார விழுமியங்கள், நம்பிக்கைகள், பழமையான கொள்கைகளையுடைய ஒரு சாதாரண கிராமத்தில் பிறந்த தமிழ்ப் பெண்.

கிழக்குத் தமிழரின் பாரம்பரியம் புத்த சமயம் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் சீரும் சிறப்புமாக இருந்த சரித்திரத்தைக் கொண்டது. இதற்கு மட்டக்களப்பையண்டிய படுவான்கரைப் பகுதியிலமைந்த மூவாயிரம் வருட சரித்திரத்தைக் கொண்ட தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயம் சாட்சி சொல்லும். விஜயனுடன் இலங்கைக்கு வந்த அவனுடைய தளபதிகள், அவனைப் போலவே பாண்டிய நாட்டிலிருந்து பெண் எடுத்த வரலாறு என்பது சரித்திரம். அவர்கள் பரம்பரையில் வந்த பாண்டி நாட்டு 'ஆச்சிகளும் நாச்சிகளும்' கிழக்கில் அரசிகளாக இருந்த தடங்கள் சரித்திரத்துடன் சம்பந்தப் பட்டது. தென் இந்தியாவில் பிராமணியம், கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் தலைகாட்டவில்லை. அந்தக்காலத்தில் தென்னகத்தில் சிறப்புற்றிருந்த சிவ வழிபாடு கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த விஜயனின், பாண்டிய நாட்டு உறவுடன் இலங்கையிலும் விரிவடைந்திருக்கலாம்.

கிழக்கின் தொன்மையை அடையாளம் காணவிரும்புவோர் பிரித்தானிய மியசியத்திலுள்ள தமிழ் மொழி பதித்த முதலாம் நூற்றாண்டு, கிழக்கிலங்கைத் தங்க நாணயத்தை ஒருதரம் தரிசிக்கலாம்.

மகத நாட்டு மாமன்னன் அசோக மன்னன் கலிங்க நாட்டை வெற்றி கொண்டபோது(கி.மு.261) கலிங்க மன்னருக்கு விசுவாசிகளான, படைத்தரப்பில் ஆளுமையுள்ள என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட 150,000 மக்களை இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிஜி போன்ற இடங்களுக்கும், இந்தியாவின் தென்பகுதிகளுக்கும் (கிமு 260ல்) நாடுகடத்தினான் என்று சரித்திரம் சொல்கிறது.

கலிங்கநாடு மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளுடன், மிகச் சிறந்த கடல் வாணிபம் செய்து உறவை வைத்திருந்தான் அசோகன். கலிங்கத்துக்குப் போர் தொடக்க அதுவும் ஒருகாரணமாகவிருந்திருக்கும் இலங்கையில் அன்றைய மன்னராகவிருந்த முத்துசிவன், (தேவநம்பியதீசனின்.கி.மு 250-210, தந்தையார்), மகாசக்கரவர்த்தியும் எதிரிகளை ஈவிர்க்கமின்றித் தொலைத்துத் தள்ளுபவன் என்ற பெயரும் பெற்றிருந்த அசோகனின் ஆணைக்குப் பயந்து, கலிங்கப் பிரதேசத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட மக்களில் கணிசமானவர்களைக் கிழக்கில் குடியமர்த்தினான் என்பது வரலாற்றை ஆராய்பவர்களுக்குத் தெரியும்.

அவர்கள், கலிங்கனார் என்று அழைக்கப் படுபவர்கள்.. இவர்களின் வருகை கிமு.260 -259 ஆகும். கலிங்க மக்கள் சிவ வழிபாட்டைக் கடைப்படித்தவர்கள் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்களுள்ளன. கிழக்கில் ஒரு காலகட்டத்திலும் புத்தமதம் வேரூன்றவில்லை. கலிங்க மக்களின் வருகையால், சிவ வழிபாடு மென்மேலும் கிழக்கில் விருத்தியடைந்திருக்கலாம். கிழக்கிலங்கைப் பாரம்பரியம் சாதி முறையற்ற, குடி வழமையில் அமைந்தது.

புத்தமதம் கி.பி 244இல், (ராது றோஷான் என்பவரின் 2011 ஆய்வின்படி கி.மு 236) இலங்கைக்கு வந்தது. அசோகன் தன்னுடைய படைத் தளபதிகளைப் புத்தமதத்திற்கு மாற்றி அவர்களை, இலங்கையில் புத்தமதத்தைப் பரப்ப அனுப்பினான் என்பது தகவல். (புத்தமதம் இன்னும் ஒரு 'மிலிட்டரிப் போக்கில் இருப்பதற்கு, புத்தமதத்தின் ஆரம்பம், படையிலிருந்து அனுபவம் கொண்ட, 'பிக்குகளின்' வருகையும், ஒரு காரணமா என்று ஆய்வது நல்லது)

அன்று தடம்பதித்த எங்களுரின் பாரம்பரியம், பணிக்கனார் குடி, (புரோகித்கள் அல்லது படித்தவர்கள்?) கலிங்கராஜன் குடி, படையையாண்ட குடி, வேளாளர் குடி என்ற நான்கு குடிகளைக் கொண்டது. இதுதான் எங்கள் ஊரின் சமுதாய அமைப்பு. இவைகளின் பெயர்களிலிருந்து, கலிங்கப் பிரதேசத்திலிருந்து யார் யார், என்னென்ன பாரம்பரியத்தைக் கொண்டவர்கள் விரட்டியடிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது புரியும்

கோயிற் திருவிழாக்கள் இந்தப் பாரம்பரியத்தை ஒட்டி நடக்கும். எங்கள் ஊரின் கலாசார மரபுகள், பண்டைய இந்தியாவிலிருந்த தாய்வழி மரபைக் கொண்டவை. இன்னும் இந்தியாவில் கேரளா போன்ற பகுதிகளில் தாய்வழி மரபு தொடர்கிறது. கேரளாவின் ஆதி பரம்பரையின் ஒருபகுதியும் கலிங்கப் பிரதேசத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்டவர்களா என்பதை ஆராய்வது முக்கியம். ஏனென்றால், அண்மையில், இந்தியா சென்றிருந்தபோது, எங்களுரில் இருப்பதுபோல் கேரளாவிலும், 'பணிக்கர்' (அந்தணர்களில் ஒருபகுதியினர்) வாழ்வதாகச் சொல்லப்பட்டது.

அசோகனால் தூரத்தப் பட்டு, கிழக்காசியாவின் பல பகுதிகளிலும் வாழும் 'கேலிங்' என்ற சிறு குடியினர்களுக்கும், கிழக்கிலங்கைக் 'கலிங்கனார்' குடித் தமிழர்களுக்கும் தொடர்பு உள்ளதா என்ற கேள்வியால் சில ஆய்வுகளைச் செய்தேன். கிழக்கிலங்கையிலுள்ள, பேயாட்டல், மந்திர தந்திரச் சடங்குகள் போன்றவை, தென்னாசிய நாடுகளிலுள்ள, 'கேலிங்' மக்களாலும் நடத்தப்படுவதாக ஆராய்ச்சிகள் சொல்கின்றன. இந்தச் சடங்குகளுக்கும், எங்கள் கிராமத்துச் சடங்குகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை யாரும் மானுட வரலாற்றில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் மேற்கொண்டால், கிழக்கின் தொன்மை, கலிங்கத்தன் தொடர்பாயிருந்தது பற்றிய மிகப்பல உண்மைகள் வெளிவரும்.

அந்தக் காலத்தில், கிழக்கில் நடந்த, கல்யாணச் சடங்குகள், சாமத்தியச் சடங்குகள், சமயச் சடங்குகள் இலங்கையில் வேறு தமிழ்ப் பகுதிகளில் இல்லாத விளக்கங்களைக் கொண்டது. கிழக்கில் கிராமத்துச் சடங்குகள், சிறு தெய்வங்கள், குல தெய்வங்களை மையப்படுத்தியது. பேயாட்டல், மடை வைத்தல், கடற்கரைச் சடங்குகள், குமாரவேல் பூஜைகள் என்பன மிகவும் தனித்துவமான தாற்பரியங்களைக் கொண்டவை. பிராமணியச் சடங்குகளின் கோட்பாடுகள் இந்தியாவின் பூர்வீகக் குடிகளின் சடங்குகளுடன் இணையாத பழங்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்தவர்களால் தொடரப்படும் கலாசார விழுமியங்களாகும்.

'இலங்கையின் கிழக்குப் பிரதேசம், பண்டைக்காலத் தமிழரின் சங்ககால பண்பாட்டை-இறுக்கிவைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சமுதாயம்' என்று அந்தக் காலத்தின் (1980ஆம் ஆண்டுகளில்) விடுதலைப் புலிகளின் மட்டக்களப்புத் தளபதியும், கிழக்கில் திருமணம் செய்துகொண்டவருமான, 'பொட்டம்மான்' கிழக்கின் பண்டைய சம்பிரதாயங்களை, கலாசாரக் கோட்பாடுகளை, வைத்திய, பைத்திய, பாம்புக்கடி, சிகிச்சை முறைகள், தொல்கலைகளைத் தொடந்து வளர்க்கும் நாடக, பாணிகள், மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் கிராமத்துப் பாடல்கள், என்பனவற்றைக் கண்டதும் வியந்து, சொன்னதாக ஒரு நண்பர் எனக்குச் சொன்னார்.

இலங்கையின் மற்றப் பகுதிகளில் இல்லாத அளவுக்குக் கிழக்கில் மிகத் தொன்மையான சரித்திரங்களைக் கொண்ட பெண்தெய்வ வழிபாடுகள் உண்டு. அதில் ஒரு பாரம்பரியக் கதை, கலிங்க அரசனின் தங்கையைத் துரியோதனன் திருமணம் செய்த உறவால், பாண்டவர்களுக்கு எதிராகத் துரியோதனனுடன் சேர்ந்தவர்கள், திரௌபதியைத் துரியோதனன் அவமானம் செய்தபோது, அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்காமல் அந்தக் கொடுமையைப் பார்த்திருந்த கலிங்க மன்னன் போன்ற சபையினர்களுக்கு, அவள் போட்ட சாபம்தான் தங்கள் நாடு அழியவும் தாங்கள் நாடோடிகளாக அலையவும், காரணம் என்று நினைத்து அவளின் கோபக்கனலைத் தீர்க்கப் பலகோயில்களைக் கட்டி, திரௌபதியின் கோபக் கனலைத் தீர்க்கத் தீ குளிப்பது

போன்று சடங்குகளை மேற்கொண்டார்களாம். இன்றும் கிழக்கிலங்கையில் இச்சடங்கு மிக பயபக்தியுடன் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அத்துடன், கேரளாவிலிருந்து பல மன்னர்கள் கண்டிய அரசுடன் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள். தமிழகம் தனக்கு இழைத்த கொடுமையை வெறுத்த கண்ணகி கேரளாவுக்குள் நுழைந்ததாகக் கதைகளுண்டு. கேரளாவின் தொடர்பால், இலங்கைக்கு வந்த கண்ணகி வழிபாட்டால், இன்று இலங்கையின் காக்கும் தெய்வமாக கண்ணகி போற்றப் படுகிறாள்(பத்தினி தெய்யோ). கண்ணகி வழிபாடு மட்டுமல்லாமல், கிழக்கிலங்கையில் காளி மாதா, மாரியம்மன், பேச்சியம்மன், கடல் நாச்சியம்மன் போன்ற பல பெண் தெய்வ வழிபாடுகள் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாகத் தொடர்கிறது. கலிங்க மக்களின் கடல் வாணிபத்துடன் 'கடல்' நாச்சியம்மன் மடை வைப்பு வழிபாட்டுச் சடங்கு தொடர்புபட்டிருக்கலாம். இதை ஆராய்வது நல்லது.

மிக மிகத் தொன்மையான சரித்திரத் தடையங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கடைப்பிடிக்கும், கிராமத்தில் பெண்களுக்கு மிகவும் கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். பேய் பிசாசு, பில்லி சூனியம், வசியம், பேயாடல், தெய்வமாடல், பேயைக் கட்டிவைத்தல், போன்ற அமானுஷ சடங்குகளில் அந்தக் காலத்துக் கிராமத்து மக்கள் அத்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள்.

இரவின் மூன்றாம் சாமம் தொடக்கம் (நள்ளிரவு), நான்காம் சாமத்தின் தொடக்கம் (அதிகாலை மூன்று மணி) வரை, இவ்வுலகம் அமானுஷ சக்திகளின் ஆதிக்கத்திலிருப்பதாகக் கிராமத்தார் சொல்வார்கள். அதனால், யாரும் தேவையில்லாமல் வெளியே போவது கிடையாது. அதிலும், கன்னிப் பெண்கள் சூரிய அஸ்தமனத்தின் பின் தட்டுவேலி தாண்டமுடியாத கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் வளர்ந்தவள் நான். அதிகாலையில்,(4-5 மணியளவில்-சூரியனின் அற்புத இளம் கதிர்கள் உலகைத் தழுவும் பிரம்ம முகூர்த்த புண்ணிய காலம் என்று முன்னோர்களால் போற்றப் படுவது) பெண்கள் எழுந்து தங்கள் கடமைகளை ஆரம்பிப்பார்கள். இந்த அழகிய, அமைதியான காலை நேரங்களில் நான் எழுந்திருந்து படிக்க ஆரம்பிப்பேன். அப்போது, எங்கள், றோட்டால் அடுத்த ஊர்களிலிருந்து எங்களுரைத்தாண்டித் தங்கள் வயலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் உழவர் மக்களின் கிராமத்துக் கவிகளின் ஒலிகளின், அல்லது வண்டிகளில் போய்க் கொண்டிருக்கும், முஸ்லிம் மக்களின் நாடோடிப் பாடல்கள், அல்லது வயலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் ஒரு விவசாயின் வாயிலிருந்து அலைபாயும் புல்லாங்குழலிசை போன்றவற்றின் இனிய தொனியின் அழகு அற்புதமாகவிருக்கும். எங்கள் வீட்டுத் தென்னை ஓலைகளின் இடுக்குகளால், வங்காள விரிகுடாக் கடலைப் பிளந்துகொண்டு வெளிவரும் இளம் சூரியனின் செவ்வொளியின் பிரதிபிம்பம் தில்லையாற்றில் பிரதி பலித்து அசாதாரணமான அழகை வீசுவதை நீண்ட நேரம் ரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். அரசியற் பிரச்சினையற்ற அந்தக் கால கட்டத்தில் எனது ஊரில் வாழ்ந்த இனிய அனுபவம் மிகவும் அசாதாரணமானது.

'பெரிய பிள்ளையான' பின் மேற்படிப்பைத் தொடர முடியாது. வசதியுள்ள பெண்கள் பட்டினங்கள் சென்று படித்தாலும் அவர்கள் உத்தியோகம் எடுத்துக் கொண்டு ஊரைவிட்டுப் போதல் என்பது ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை. அயலூரில் மாப்பிள்ளை எடுப்பது மிக அரிதாகவிருந்தது. அப்படித் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆண்களும் எங்கள் ஊரோடு வந்து இருப்பது எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அந்த ஆண்களுக்கு முன் அவரின் ஊர் சேர்ந்த பெயரை வைத்து அவரை அடையாளம் காட்டுவது நடைமுறை. அதாவது காரைதீவார், அல்லது பாண்டிருப்பார், அல்லது தாண்டவன்வெளியார் என்பவை சில உதாரணங்கள்.

பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் பதினாறு வயது- பதினெட்டு வயதுக்கிடையில் திருமணங்கள் நடக்கும். என்னைப் போன்ற கிராமத்துப் பெண்கள், 'தமிழர் உரிமைகளுக்காகச் சத்தியாக்கிரகம்' தொடங்கும்வரை ஊரை விட்டு வெளியே போனது கிடையாது. வெளியுலகம் என்பது அக்கரைப்பற்று நகரையண்டியிருப்பதைக் கண்டதில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகளில் வரும் கதைகளைப் படித்துவிட்டு, அடையாறின் பெருந்தெருக்கள் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனையில் கண்டவர்கள் எங்கள் தலைமுறைப் பெண்கள்.

எனது ஆரம்பப்படிப்பு முடிய, வழக்கம்போல் கிராமத்துப் பெண்களைப்போல் இளவயதில் திருமணம் செய்துகொண்டு, அவர்களுக்குள்ள திறமைகளை மறந்துவிட்டு மற்றவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்காக வாழ்வதைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தேன். நான், ஒரு ஆசிரியையாகப்

படித்து வந்து கிராமத்தின் முன்னேற்றத்திற்குப் பணி செய்ய வேண்டும், பெண்களின் மேம்பாட்டுக்கு உழைக்கவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாமல் எனக்குள் பீறிட்ட வேட்கையால் வாழ்க்கை எப்படியெல்லாமோ மாறியிருக்கிறது.

பொங்கிப் புனலெடுக்கும் தில்லையாற்றின் புனித அழகில் மயங்கிய நான், அந்த அழகுக்கு அப்பால் எந்த அழகும் இந்த உலகில் இருக்காது என்று நினைத்தவன். ஒருகாலத்தில், லண்டனில், தேம்ஸ்நதிக்கரையின் அருகில் சவுத் பாங்க் என்ற இடத்தில் நிமிர்ந்து நிற்கும் பிரித்தானியாவின் பெயர் பெற்ற நாடகாசிரியர் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகக் கொட்டகைக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டு தில்லையாற்றை நினைத்துப் பார்ப்பேன் என்ற கற்பனையைக்கூடத் தரமுடியாத கிராமம் எனது பிறப்பிடம்.

தாங்கள் எழுத்துத் துறையில் ஆர்வம் ஏற்படக்காரணமாகவிருந்த பின்னணி என்ன?

ஆரம்ப காலத்திலேயே உண்டான படிப்பார்வம் என்று நினைக்கிறேன். வீட்டில் அப்பா வைத்திருந்த அளவிடமுடியாத புத்தகங்களில் சிலவற்றை ஆர்வமுடன் படிப்பேன். அப்பா பல தரப்பட்ட நூல்களையும் சேர்த்து வைத்திருந்தார். மிகச் சிறுவயதில் இலங்கைப் பத்திரிகை ஒன்றில், (பெயர் ஞாபகமில்லை) ஒரு சிறு கவிதை எழுதினேன். அது பிரசுரிக்கப்பட்டதும் எனக்கும் அப்பாவுக்கும் பெருமையாயிருந்தது. அதன்பின், ஸ்ரீலங்கா என்ற அரச தகவல் பத்திரிகையில் எங்களுர் பிள்ளையார் கோயிலின் சரித்திர வரலாற்றைப் பெரியவர்களின் வாயினால் தெரிந்துகொண்டு எழுதினேன். பிரசுரித்தார்கள். அத்துடன், எங்களது பாடசாலையில் தொடங்கிய கையெழுத்துப் பத்திரிகையைக் கொண்டுவரும் முயற்சியிலும் பங்குகொண்டேன். அப்படியே எனது ஆரம்ப 'எழுத்தாள' வாழ்க்கை ஆரம்பித்தது.

எனது இளமைக்காலத்தில் என்னால் கிரகிக்க முடியாத அதிஷ்டம் என்று இன்று நினைத்துப் பார்ப்பது என்னவென்றால், அந்தக்கால கட்டம் மிகவும் அமைதியான, அக்கம்பக்கத்து மக்களுடன், எங்களின், ஊர், சாதி சமய வேறுபாடுகளின்றி, சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களுடன் மிகவும் இணைந்து வாழ்ந்தது எனது தலைமுறையினரின் அதிஷ்டமென்று நினைக்கிறேன்.

அப்பாவின் எண்ணிக்கையற்ற, பலதரப்பட்ட புத்தகங்கள் எனது படிக்கும் ஆசையைத் தூண்டி விட்டதற்கு எனது தந்தையாரை நான் மறக்கமாட்டேன். 'தனக்கு உண்மையாக இல்லாதவன் மற்றவர்களுக்கு உண்மையாக இருக்கமுடியாது' என்பது எனது கருத்து. அதனால் எனக்குத் தெரிந்ததைப், புரிந்து கொண்டவற்றை ஒளிவு மறைவின்றி எழுதத் தொடங்கினேன். அப்படியான ஒரு நேர்மையான, சிந்தனையைக் காட்டிய அரசரெத்தினம் மாஸ்டர் எங்களுக்கு வந்திருக்காவிட்டால், அத்துடன் அப்பாவின் புத்தகங்கள், அக்காமாரிடம் இருந்த புத்தகங்கள் படிக்கும் ஆர்வம் என்பன இல்லாதிருந்தால், எனக்கு எழுத்து ஆர்வம் உருவாகியிருக்கமுடியுமா, என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆரம்பத்தில், அதாவது படிப்பு காரணமாக யாழ்ப்பாணம் செல்லும்வரை, வீட்டிலிருந்துகொண்டு கல்கி, கலைமகள், அத்துடன் பல தமிழ் நாவல்கள் வாசித்தபோது, எனக்குப் பலவிதமான மனிதர்களின் வாழ்க்கைமுறைகள் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்பிய எழுத்தாளர்களுள், இராஜம் கிருஷ்ணன், காண்டேகர், மு.வரதராசன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சிந்தாந்தத் தெளிவற்ற இளமைக் காலத்தில், விரும்பிப் படித்த எழுத்தாளர்கள் மிகப் பலர்.

அதன் பின் உலகைப் பன்முகக் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதற்குத் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் தொடர்பு உதவியது.

நீங்கள் இலங்கையிலிருந்தபோது மருத்துவத் தாதியாகப் பணிபுரிந்தீர்கள், அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

எஸ்.எஸ்.ஸியில் மிகத் திறமையான சித்தி பெற்றிருந்ததால், நான் பல்கலைக்கழகம் போகும் திறமையுள்ளவள் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் எனக்கு, சிறிய வயதிலிருந்தே எப்படியும் ஒரு ஆசிரியையாக வரவேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தது. அதற்கு அப்ளிக்கேஷன் போட்டுக் காத்துக் களைத்தபோது, நேர்ஸிங் அப்ளிக்கேஷன் வந்தது. எங்கள் ஊரிலோ அதையண்டிய பகுதிகளிலோ அந்தக் காலகட்டத்தில் யாரும் நேர்ஸிங் படிப்புக்குப் போயில்லை. அதனால், அம்மாவிடமிருந்து

எனது முடிவுக்கு மிக எதிர்ப்பு வந்தது. ஆனால் அப்பா எனது முடிவுக்கு ஆசீர்வதித்து என்னை எனது படிப்புக்காக யாழ்ப்பாணம் கூட்டிக்கொண்டுபோனார்.

எனது பெரியக்கா யாழ்ப்பாணத்து மாப்பிள்ளையைத் திருமணம் செய்து கொண்டவர். அத்தானின் சொந்தங்கள் நல்லூரிலும், சரவணையிலும் இருந்தார்கள். என்னுடன் மிகவும் அன்புடன் பழகினார்கள். அத்துடன் அக்கா மட்டுமல்லாது, எங்களின் சொந்தக்காரர்கள் பலரும் யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணம் செய்த தொடர்புகளின் வழியே பல இடங்களுக்கும் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நான் பிறந்த ஊரில், பாடசாலை, கோயிற் திருவிழாக்கள், ஹோஸ்பிட்டல் போன்றவைகளுக்கு மட்டும்தான் பெண்கள் செல்லலாம். பாடசாலை தவிர்ந்த இடங்களுக்குப் பெற்றோர் அல்லது யாரோ ஒரு உறவினருடன்தான் செல்லவேண்டும். தாவணி போட்டுக்கொண்டு தட்டு வேலிக்குள்ளால் வளர்ந்த எனது குறுகிய வாழ்க்கை யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் சட்டென்று பரந்தது.

மருத்துவத் தாதியாகப் படிக்கும்போது, எழுத்தாளர் 'நந்தி' எங்கள் 'அனட்டமி' வகுப்பு ஆசிரியராகவிருந்தார். அவரின் எழுத்துக்களில் ஏற்கனவே ஈர்ப்பு வைத்திருந்த நான் அவரது பெயரைத் தழுவினதான 'எழில் நந்தி' என்ற பெயரில் எழுதத் தொடங்கினேன். வீரகேசரியில் ஒரு சிறுகதை எழுதினேன் (நிலையாமை). தாதிமார் பாடசாலையில் மாணவிகளுக்காக ஒரு பத்திரிகை தொடங்கி அதில் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றினேன். தாதிமார் பாடசாலையில் ஒரு கோயில் அமைக்க நிதி திரட்டுவதற்கு முன்னின்றேன். அண்மையில் அங்கு சென்றபோது, அக்கோயிலைப் பார்த்துப் பூரித்து விட்டேன்.

யாழ்ப்பாணம் சென்றபின்தான் சமூகம் பற்றிய எனது பார்வை விரிந்தது. உறவினர்களைப் பார்க்கவும், சினேகிதிகளின் ஊர்களைப் பார்க்கவும் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளுக்கும் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

யாழ்ப்பாணம் போனதும் அங்கிருந்த பிராந்திய வேறுபாடு மனப்போக்கு, சாதிக் கொடுமைகள், பெண்களை ஆண்கள் நடத்தும் விதம் என்பன என்னைத் திகைக்கப் பண்ணின.

உலகத்திலுள்ள அத்தனை மனிதர்களுக்கும் ஒரேமாதிரியான, எலும்புகளும் கலங்களும், தசையும், வாயும் வயிறும் கடவுளால் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட தொழில் செய்யும் குடும்பத்தில் பிறந்ததால், அவனைத் தீண்டத் தகாதவன் என்று பிரித்து வைக்கும் கொடுமையை என்னாற் தாங்கமுடியாதிருந்தது. ஒரே சமுதாயத்திலுள்ள ஒரு பகுதி மக்கள், அங்கிருக்கும் கோயிலுக்குள் போகக் கூடாது என்று யாழ்ப்பாணத்தில் உயர்சாதியினரால் கட்டுப்பாடு விதித்தபோது, இவையெல்லாம், மனிதத்திற்கு எதிரான, மனித நாகரிக வளர்ச்சிக்கு எதிரான, மனித சிந்தனைக்கு, முன்னேற்றத்திற்கு, ஒற்றுமைக்கு, எதிர்கால சுபிட்சத்துக்கு எதிரான ஒரு கேவலமான போக்கு என்று என் மனம் ஆவேசத்துடன் ஓலமிட்டது.

தனது இளமைக் காலத்தில், காந்தியுடன் திரிந்து ஊருக்கு வந்ததும், சமத்துவத்தைப் பரப்பும் எனது தந்தையார் எல்லோரையும் எந்த விதமான பாகுபாடுமின்றி அன்பாக வரவேற்பவர். எனது ஆசிரியர், 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்ற பாரதியின் தத்துவத்தை என்னுள் புதைத்தவர், அதுவரையும் நான் படித்த புத்தகங்கள பல, 'யாதும் ஊரே யாவும் கேளிர்' என்பதைப் பறைசாற்றியவை. 'தங்களின் சுகபோகத்திற்காக, ஒருசுட்டம் இன்னொரு சுட்டத்தை அடக்கச் சாதி சமயம், என்ற பிரிவுகளையுண்டாக்கி 'மனிதத்தை வதை செய்கிறார்கள்' என்ற எனது ஆசிரியரின் ஆவேசமும் என்னுள் சுவாலையிடத் தொடங்கின என்று நினைக்கிறேன்.

சாதிக் கொடுமையைப் பின்னணியாக வைத்துப் பல கதைகளை 'மல்லிகையிலும், 'சித்திரத்தில் பெண் எழுதி' என்ற எனது சிறுகதையை, பல்கலைக்கழக மாணவர் பத்திரிகையான 'வசந்தத்திற்கும்' எழுதினேன்.

அதைப் படித்த திரு. பாலசுப்பிரமணியம் சாதிக்கெதிரான எனது முற்போக்குக் கொள்கைகளைப் பாராட்டி என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார். அவர் தொடர்பால், முற்போக்கான கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் உலக இலக்கியத்தில் பரிச்சயம் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து எங்கள் திருமணமும் நடந்தது. 1966இல் சங்கானையில் நடந்த சாதிக் கலவரத்தை, எனது நாவல் 'ஒரு கோடை விடுமுறையில்' எழுதியிருக்கிறேன்.

திருமணம் முடிந்தபின் கொழும்பில் சிலகாலம் வசித்தீர்கள், அந்தக்காலத்தில் தங்களது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் எவ்வாறு அமைந்தன?

திருமதி பண்டாரநாயக்காவின், பொருளாதாரக் கொள்கையால் நாடு பின்னடைந்தது. மக்கள் அரசாங்கத்தில் வெறுப்புக் கொண்ட காலத்தில் (1969ஆம் ஆண்டுகளில்) இலங்கையில் ஜே.வி.பி பிரமாண்டமானதாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் தலைவர் றோகண விஜயவீர, ஹைட்பார்க்கில் நடந்த கூட்டத்தில் தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கொண்டிய பயங்கரமான இனவாதப் பேச்சு மிகக்கொடுமையாகவிருந்தது. பொதுவுடைமை பேசும் ஒரு கட்சி எப்படி இந்த இனவாதத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. கொழும்பிலிருக்கும்போது, மேற்படியான கூட்டங்களுக்குப்போவது, மார்க்ஸிய கலந்துரையாடல்களுக்குப் போவது, திரைப்பட விழாக்களுக்குப் போவது என்பன நிறைய இருந்தன.

அக்கால கட்டத்தில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இலங்கைத் தமிழ் உலகில் மிக மிக முக்கிய பங்கை வகித்துக்கொண்டிருந்தது. அதில் சம்பந்தப் பட்ட எழுத்தாளர்களான மிகவும் திறமையான எழுத்தாளர்களான, நீர்வை பொன்னையன், இளங்கீரன், செ. யோகநாதன், டானியல் போன்றோரின் பழக்கம் கிடைத்தது.

நாங்கள் லண்டன் வரும் விடயம் காரணமாக பிஸியாக இருந்ததால், எனது ஆங்கில அறிவை மேம்படுத்த ஆங்கிலம் படிப்பது, பிரித்தானியாவில் உத்தியோகம் செய்யத் தேவையான முறையில் என்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்வது போன்ற விடயங்களில் காலம் கழிந்தது

லண்டனுக்குப் புலம் பெயர வேண்டிய பின்னணி பற்றிக் கூறுங்கள்.

கணவரின் மேற்படிப்பு.

லண்டனில் கல்வியைத் தொடர்ந்து, திரைப்படத்துறையில் சிறப்பும் பட்டமும், மருத்துவ வரலாற்றுத் துறையில், எம்.ஏ. பட்டமும் பெற்றீர்கள். இத்துறைகளில் ஆர்வம் ஏற்படக் காரணமென்ன?

திரைப்படத்துறையில் ஆர்வம் எனக்கிருக்கவில்லை. ஆனால், எப்போதும் புகைப்படங்கள் எடுப்பதில் மிக ஆர்வமுண்டு. அதுவும் குழந்தைகள் பிறந்தபின் அவர்களை வைத்து ஒவ்வொரு கோணத்திலும் படம் எடுப்பது எனக்குப் பிடித்த விடயம். அது தொடர்ந்து, எனது குழந்தைகளையும், தெரிந்தவர்களையும் வைத்து வீடியோ எடுக்கும் ஆர்வமாக உருவெடுத்தது.

1984ஆம் ஆண்டு, இங்கிலாந்தில் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தம் நடந்தது. அது நீண்டகாலம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் மனைவிகளின் பிரமாண்டமான ஊர்வலம் லண்டனில் நடந்தபோது அதை வீடியோ செய்தேன். அதைப் பார்த்த எனது ஆங்கில சினேகிதர்கள், எனது புகைப் படத்திறமையைக் கண்டு, என்னைத் திரைப் பட்டப்படிப்பு படிக்க உந்துதல் தந்தார்கள். இங்கிலாந்திலுள்ள இனவாதம், பெண்களுக்கெதிரான சட்ட திட்டங்கள், சிறுபான்மையின மக்களின் வாழ்க்கைநிலைகளை நான் எனது புகைப்படத் திறமையால் வெளிக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தார்கள்.

அவர்களில், திரைப்பட பட்டதாரியான டேவிட் டேர்னர், என்பவர் முக்கியமானவர். அவர் லண்டன், திரைப்படத்துறை அதிபர் ஹைம் பிறஷீத் என்பவரை நான் சந்திக்க உதவினார். திரைப்படத்துறை அதிபரான, திரு. பிறஷீத் என்பவர், யூத மதத்தைச் சேர்ந்தவர். இஸ்ரேல் பாஸஸ்தீனிய மக்களுக்குச் செய்யும் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்பவர். லண்டனில் சிறுபான்மையினரினதும் பெண்களினதும் பங்கு மீடியாத் துறையில் போதிய அளவில்லை என்பதை அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டியவர். நான் திரைப்படத்துறை நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றபோது நான் திரைப்படப் பட்டப்படிப்பு படிக்க ஆர்வம் தந்தவர். மூன்று சிறு குழந்தைகளுக்குத் தாயான எனக்குத் திரைப்படக் கல்லூரியில் இடம் கிடைத்தது. திரைப்படப் பட்டப்படிப்பு அனுபவங்கள் அற்புதமானவை. 'அவனும் சில வருடங்களும்' என்ற நாவலில் யதார்த்தமாக அதைப் படைத்திருக்கிறேன்.

மருத்துவ வரலாற்றுத்துறையில் முதுகலைப் பட்டம்: பப்ளிக் ஹெல்த் டிப்பார்ட்மென்டில் வேலை கிடைத்தபோது, அங்கு, சுகாதாரக் கல்வியில் மேற்படிப்புப் படிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. அதில் ஒரு வருடம் படித்தேன். அந்த வேலை செய்யும்போது உலகத்திலிருந்து பிரித்தானியாவுக்குப் பலகாரணங்களால் குடிபெயர்ந்து வந்திருக்கும் பல தரப்பட்ட மக்களினதும் சுகாதாரம் பற்றிய கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகள், கலாசாரக் கண்ணோட்டங்கள் என்னை வியப்பிலாழ்த்தின.

சித்த வைத்தியம், ஆயுள்வேத வைத்தியம்(இந்திய முறைகள்) அக்கிய பங்ஷர் (சீன வைத்திய முறை), யுனானி வைத்தியமுறை(அரபு நாடுகள்), வுடு சடங்குகள் (ஆபிரிக்க ஆதி மனிதர்களின் சடங்குகள்), ஸாமனிஸம் (சிவப்பிந்தியர் போன்றோரின் சடங்குகள்) போன்றவற்றைப் பற்றி அறியவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. அதனால் ஏற்பட்ட ஆர்வத்தில் மானிட மருத்துவ வரலாற்றுத் துறையில் எம்.ஏ. செய்யப் பதிவு செய்துகொண்டேன்.

அதன்பின் இன்னொரு இடத்தில் வேலைக்குப் போனபோது, அவர்கள் சுகாதாரக் கல்வியில், முதுகலைப் பட்டத்தைச் செய்ய வேண்டினார்கள். நான் ஏற்கனவே மானிட மருத்து வரலாற்றில் முதுகலைப் பட்டப் படிப்புக்கு எடுபட்டிருந்ததால் அதை நான் முன்னெடுத்துப் படித்துப் பட்டம் பெற்றேன்.

லண்டனில் கல்வியை முடித்தபின் என்ன தொழில் செய்தீர்கள்.

திரைப் பட்டப்படிப்பு பட்டம் பெற்றதும் அதைத் தொடர்ந்து திரைப்படத்துறையில் வேலை செய்வது சிறுகுழந்தைகளுடன் முடியாத காரியமாகவிருந்தது. கமரா, எடிட்டிங், வேலைகள் காலை ஒன்பது மணிக்குத் தொடங்கிப் பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு முடியும் வேலைகள் இல்லை. கண்ட நேரங்களில் கண்ட கண்ட இடங்களுக்குப் போவது பிரச்சினையாகவிருந்தது. பி.பி.சியில் ஏதும் புரடக்ஷன் வேலைகள் தேடியபோது அதனால் இருவருடங்கள் விரயமாகின. 1980 ஆம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியில், மறைமுகமான இனவாதம் எங்கும் பரவியிருந்தது. பி.பி.சியும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

எனது குழந்தைகளைப் பார்க்கவும் பராமரிக்கவும் எனக்கு ஒரு நல்லவேலை தேவை அதனால், மருத்துவ வரலாற்றுத் துறையில், எம்.ஏ பட்டத்தைச் செய்து ஒரு நல்ல வேலையை எடுத்தேன்.

மேற்கண்ட இரு துறைகளிலும் லண்டனிற் பட்டம் பெற்ற முதலாவது பெண் என என்னைச் சொன்னார்கள்.

தாங்கள் ஒரு பெண்ணிய சிந்தனையாளராக விளங்குகிறீர்கள். அது தொடர்பான தங்களின் பணிகள், கலந்தகொண்ட மகாநாடுகள் பற்றிச் சொல்லவும்.

இலங்கைத் தமிழர்களாளுக்கான போராட்டத்தில் என்னைப் பிணைத்துக் கொண்ட காலத்திலிருந்து பல மகாநாடுகளை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். இங்கிலாந்திலும் ஐரோப்பாவிலுமுள்ள பல பல்கலைக் கழகங்களின் அழைப்பின் பெயரில் பலதரப்பட்ட மேடைகளில் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். அத்துடன், எனது எழுத்தின் பெரும்பாலான படைப்புக்களே பெண்களின் நிலையைக் கண்டு வேதனைப்பட்டு அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கும் முன்னேற்றத்துக்குமாக எழுதிய படைப்புக்களாகும்.

அதுபோல், பெரும்பாலான எனது உத்தியோக வாழ்க்கையும் பெண்களினதும் குழந்தை களினதும் நலத்தில் ஈடுபாடுள்ளது.

கணவர்களின் கொடுமையால் பெண்கள் தஞ்சமடையும் ஸ்தாபனத்தில் ஒரு கொஞ்சக்காலம் வேலை செய்தபோது, அங்கு வந்த பெண்களின் வாழ்க்கை நிலையை ஆராய்ந்தபோது, பெண்களுக்கான துயர்களும் கொடுமைகளும், இன மத, மொழி, வர்க்கங்களைத் தாண்டியது எனப் புரிந்து கொண்டேன். அதைத் தொடர்ந்து நான் இன்னொரு வேலையைப் பெண்களுக்கான முன்னேற்றத்துக்காக உதவி செய்யும் கண்ணோட்டத்தில் தேடினேன்.

அடுத்த வேலை 'கிரேட்ட லண்டன் கவுன்சிலில்' (GLC) கிடைத்தது எனது பேரதிஷ்டம் அந்த வேலையிலிருந்தபோது, பெண்களுக்கான முன்னேற்றத்தையொட்டிய மகாநாடுகளை

(கிட்டத்தட்ட 28) ஒழுங்கு செய்து நடத்தியிருக்கிறேன். அங்கு வேலை செய்தபோது, பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்கு வேலை செய்யும் ஸ்தாபனங்களுக்குக் கவுன்சிலிங் மூலம் பண உதவி செய்து அவர்கள் பல மகாநாடுகளை ஒழுங்கு செய்ய உதவியிருக்கிறேன். சிலவற்றில் பேச்சாளராகவிருந்திருக்கிறேன்.

1985ஆம் ஆண்டு ஹாலத்தில் நடந்த பிரமாண்டமான பெண்களின் சுகாதார நலம் பற்றிய மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டேன். லண்டனில் பல வருடங்களாகப் பல தரப்பட்ட துறையில் வேலை செய்திருக்கிறேன். எண்ணற்ற மகாநாடுகளில் பங்கு பற்றியிருக்கிறேன். ஆனாலும் அவற்றுள் பெரும்பாலாக நான் கலந்துகொண்ட மகாநாடுகள், எனது வேலையுடன் சம்பந்தப்பட்டது. பெண்களும் அவர்களின் ஹெல்த் விடயங்கள் (பல தரப்பட்டவை, உதாரணமாக பெண்களும் மன அழுத்தமும்), சிறுபான்மைப் பெண்களும், இனவாதமும், உகலமயப்படுத்தலும் அதனால் பெண்களுக்கான பாதிப்புக்கள், ஊடகங்களும் பெண்களும் என்பது போன்ற மகாநாடுகள் நான் பங்கு பற்றியவற்றில் சிலவாகும்.

இலங்கையில் தொடர்ந்த தமிழர்களுக்கான வன்முறை பற்றி, இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலையை விளக்க ஐரோப்பாவின் பல பல்கலைக்கழகங்களிலும் பொதுக் கூட்டங்களளை ஒழுங்கு செய்ய அதில் நான் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டேன். தமிழ் மகளிர் அமைப்பு மட்டுமல்லாது, தமிழர் அகதி ஸ்தாபனம், தமிழர் வீடமைப்பு போன்றவற்றிலும் தலைவியாகவிருந்து அவை பற்றிய எண்ணற்ற மகாநாடுகளில் கலந்துகொண்டிருக்கிறேன். 1996ல் ஜேர்மனியில் நடந்த தமிழ் மகாநாடு. 1998இல் இந்தியாவில் நடந்த 'முருகக் கடவுள்' பற்றிய மகாநாடு என்பன நான் பல நாடுகளிலும், (இந்தியா, இலங்கை, அவுஸ்திரேலியா, கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகள், ஸ்காட்லாந்து, பிரிட்டன்) பங்கு பற்றிய எண்ணற்ற மகாநாடுகளில் ஒரு சிலவாகும்.

1982ல் இலங்கையில், தமிழர்களுக்கு நடந்த கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராடத் 'தமிழ் மகளிர் அமைப்பைத்' தொடங்கி அதன் தலைவியாகப் பணியாற்றினீர்கள். அந்த அமைப்பின் செயல்பாடுகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

1982ல் பயங்கரவாதச் சட்டத்தின் பிடியில், நிர்மலா நித்தியானந்தன், டாக்டர் இராஜசிங்கம் போன்ற பலர் கைது செய்யப்பட்டதை எதிர்த்தும் இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைகளுக்கு எதிராகவும் போராட தமிழ் மகளிர் அணி தொடங்கப் பட்டது. இலங்கைத் தமிழரின் மனித உரிமையை இலங்கை அரசு பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பல ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களையும், பொதுக் கூட்டங்களையும் நடத்தினோம்.

அவற்றுக்கு லேபர் பாட்டியிலுள்ள ஜெரமி கோர்பின், பேர்னி கிராண்ட், டோனி பென் போன்றோர் பல பிரபலமான அரசியல்வாதிகள் முழு ஆதரவையும் தந்தார்கள். இலங்கையிலிருந்து வரும் தமிழ் அகதிகளுக்குப் பிரித்தானிய அரசு அடைக்கலம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதும் எங்களின் பல கோரிக்கைகளிலொன்றாகவிருந்தது. இலங்கை அரசாங்கத்தால் பயங்கரவாதிகள் என்று கைது செய்யப்பட்ட நிர்மலா போன்றவர்களுக்குப் போராடுவதால், பிரித்தானிய பொலிஸாரின் குற்றத் தடுப்பின் விசேடபிரிவினர், தமிழ் மகளிர் இயக்கத்தின் தலைவி என்ற முறையில் என்னை விசாரித்தனர். அது பிரித்தானிய மனித உரிமைகளை மீறுவதாக இடதுசாரிப் பத்திரிகைகள் எழுதின. அதைத் தொடர்ந்து, பொலிசார் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டனர். இலங்கைத் தமிழரின் மனித உரிமைகளுக்கான எங்கள் போராட்டம் தொடர்ந்தது. எங்களது இடைவிடாத முயற்சியாலும், லேபர் பார்ட்டியின் ஆதரவுடனும், 29.5.1985ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தில், அகதிகளுக்கு நன்மை கிடைக்கும் சட்டங்கள் உருவாகின.

1986ஆம் ஆண்டில் 'எஸ்கேப் புறம் ஜெனசைட்' என்ற டாக்குயுமெண்டரி மூலம் தமிழர் பிரச்சினைகளை உலகமயப்படுத்த எடுத்த முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மேற்கண்ட போராட்டங்களுடன் இலங்கைத் தமிழர்படும் கொடுமைகளை வெளிப்படுத்த, 'எஸ்கேப் புறம் ஜெனசைட்' என்ற டாக்குயுமெண்டரியை எடுத்தேன். 1983ஆம் ஆண்டு கலவரத்தை ஓட்டிய படமது. அன்றிருந்த இலங்கை அரசு 'திட்டமிட்டுச் செய்த இன அழிப்புக் கலவரத்தை, அந்தப்படம்

திறமையாகக் காட்டுகிறது. இன ஒழிப்பென்றால் அதன் அடித்தளம் என்ன என்பதற்கு 83ஆம் ஆண்டுக் கலவரம், சான்றாக இருந்ததை அந்தப் படம் ஒழிவு மறைவின்றிச் சொல்கிறது. அது, ஜேர்மன் படவிழா தொடக்கம் பல்வேறு இடங்களிலும், காட்டப்பட்டு, ஐரோப்பா முழுதும் தமிழர்களுக்கான ஆதரவு கிடைக்க உதவியது.

தங்களது 'ஒரு கோடை விடுமுறை' வெளிவந்த காலத்தில், பெரும் வரவேற்பையும் பரபரப்பையும் எற்படுத்தியிருந்தது. அது தொடர்பாகக் கூறுங்கள்.

1970ஆம் ஆண்டில் நாங்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறியபின் அதற்கடுத்த பத்து வருடங்களில், இலங்கை எப்படி மாறிவிட்டது என்பதைக் கண்டதும் பிரமிப்பாகவிருந்தது.

அந்த நாவல் எழுதுவதற்குச் சிலமாதங்களுக்கு முன் இலங்கை சென்றிருந்தோம். யாழ்ப்பாணம், சிங்கள ஆயுதப் படையினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஒரு பூமியாகத் துயர் தந்தது. தமிழர் விடுதலைக்காக இளைஞர்கள் ஆயுதம் எடுக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். படித்தவர்கள் தமிழ்த் தேசியம் பேசத்தயங்கியிருந்தார்கள். நாங்கள் அவ்விடத்தில் நின்றபோது ஒரு தமிழ்ப் போலிசார் 'ஆயுததாரிகளால்' கொலை செய்யப்பட்டார். அத்துடன், 77ஆம் ஆண்டில் துயர்ப்பட்ட சிலரையும் சந்தித்தோம். ஆங்கிலப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ததால் அவரின் குடும்பத்தால், அவரின் மனைவி நிராகரிக்கப்பட்ட சினேகிதர் ஒருத்தரையும் சந்தித்தோம். அப்படியான ஒரு சினேகிதரின் சோகவரலாற்றையும் அறியமுடிந்தது. ஆனால் அவர் அனுப்பிய பணத்தால் அவரின் குடும்பம் மிகவும் வசதியாக வளர்ந்திருந்தது. இப்படியாக, இரு கலாசாரத்துக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட இலங்கைத் தமிழரின் நிலையும் (பரமநாதன்) அரசியல் நிலையைச் சபேசன் என்ற தமிழ்த்தேசிய உணர்வுகொண்ட வாலிபரின் கண்ணோட்டத்திலும் அந்நாவலில் எழுதிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த நாவல், இலங்கைத் தமிழரின் அன்றைய நிலையையும், 1960 ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் லண்டனுக்குப் படிக்க வந்த ஆங்கிலம் படித்த, மத்தியதரத்தினர் எப்படி இலங்கைப் பிரச்சினையையும் அணுகுகிறார்கள் என்பதையும் அன்றைய யதார்த்தத்துடன் அணுகியிருந்ததால், அந்த நாவல் வெற்றி பெற்றது என்று சொன்னார்கள். இலங்கைப் பிரச்சினையைப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள், பாவிக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி அதற்கு முதல் இருநாவல்களை லண்டன் முரசில் எழுதியிருந்தேன் (உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள், தேம்ஸ்நதிக்கரையில்). ஆனால் ஒரு கோடை விடுமுறை, இலங்கை, இங்கிலாந்தைத் தளமாக வைத்து எழுதப்பட்டதாலும், புதிய விதமான எழுத்து நடையாலும் பலரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது என்று நினைக்கிறேன். அத்துடன் அது அரசியலும் காதலும் கலந்த ஒரு புதிய நாவலாக மட்டுமல்லாமல், ஒழிவு மறைவின்றிப் பல விடயங்களை எழுதியதால் வாசகர்களால் மிகவும் விரும்பி வாசிக்கப் பட்டதாக நான் உணர்ந்தேன்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக திரு. பத்மநாப ஐயர் அவர்கள், திரு. நித்தியானந்தன், நிர்மலா, தேவராசா (வீரகேசரி)போன்றோரின் முயற்சியுடன் அந்த நாவலை வெளியிட்டு, அதை இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் திரு. ஐயர் அவர்கள் பிரபலப்படுத்தியதும் ஒரு காரணமாகும். அந்த நாவல் இலங்கைத் தமிழரின் அரசியற் பிரச்சினையை இந்தியத் தமிழரிடம் அறிமுகம் செய்தது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர் இலக்கியம் இந்தியாவில் காலூன்ற திரு. பத்மநாப ஐயர் அவர்கள் அந்த நாவல் மூலம் வழிவகுத்தார்.

அதனால் இந்தியாவில் கோவை ஞானி ஐயா அவர்களின் மதிப்பிடமுடியாத உறவு எனக்குக் கிடைத்தது எனது இலக்கியத்துறை தொடர்ந்து செல்ல உதவியது. கோவை ஞானி அவர்கள். '80ஆம் ஆண்டுகளில் இலக்கிய உலகுக்குத் தெரியவந்த ஒரு முக்கிய எழுத்தாளராக' என்னை அடையாளம் கண்டு பெரிய கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்தார். இன்று இந்தியாவில், இலங்கை எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்ய 'ஒருகோடை விடுமுறையை' திரு. பத்மநாப ஐயர் இந்தியாவில் அறிமுகம் செய்ததும், அதனால் கோவை ஞானி ஐயா, டாக்டர் பவண்துரை (தஞ்சாவூர்ப் பல்கலைக்கழகம், திரு. வீ. அரசு (சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்) மாலன் (திசைகள்), வாசந்தி (இந்திய டு டேய்) போன்றவர்கள் எனது இலக்கியத்தைக் கௌரவிக்கப் பல விடயங்கள் மேற்கொண்டதும் ஒரு காரணமாகும்.

இந்தியாவுக்குப் பல தடவைகள் சென்று பிரபலமான தமிழ் எழுத்தாளர்களான, இராஜம் கிருஷ்ணன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, அசோகமித்திரன், ஜெயகாந்தன், சந்திர இராமசாமி, சுஜாதா, வாசந்தி, மாலன், பாலு மகேந்திரா போன்றவர்களைச் சந்திக்கவும், பல பல்கலைக் கழகங்களில் (தஞ்சாவூர், சென்னை, மதுரை, கோவை, கொங்குநாடு) இலங்கையர்கள் இலக்கியம் பற்றிப் பேசவும், 'ஒரு கோடை விடுமுறை' நாவல் வழிகாட்டியது.

தங்களது சாகித்திய விருது பெற்ற நாவல் ஒன்று சம்பத்தில், சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

'பனிபெய்யும் இரவுகள்' என்ற நாவல், இலங்கையில் சாகித்திய அக்கடெமிப் பரிசைப் பெற்ற நாவலாகும். மிகவும் சிக்கலான காதற்கதை. மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த தமிழன் ஒருத்தருக்கும் அவர் வேலைசெய்யப் போயிருந்த மலையகத்தில் அவர் காதல் வயப்பட்ட தொழிலாளர் வர்க்கப் பெண்ணினதும் காதற் கதை .1957ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் தொடங்கி அவர்களின் மகளுடன் தொடர்ந்து, 1992இல் எடின்பரோவில் (ஸ்காட்லாந்த்) முடிகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு அழகிய காதற்கதை. கதையைப் படித்தவர்களில் பெரும்பாலோர் ஒரு அழகிய சினிமாப்படம் பார்த்ததுபோல் மிகவும் கவர்ச்சியாகவும், கவிதைத் தனத்துடனும் எழுதியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அத்துடன், இந்நாவல், 1977இல், தமிழர்களுக்கெதிராக அன்றைய அரசாதிக்கத்திலிருந்து, ஐ.தே.கட்சியினரால், அவிழ்த்துவிடப்பட்ட இனக்கலவரத்தில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழரின் நிலை மட்டுமல்லாமல், பிரித்தானியாவும் அமெரிக்காவும், முஸ்லீம் நாடுகளை அழிக்க மிகக் கொடுமையான திட்டத்தை ஆரம்பித்த, அதைச் செயலாக்க 1991ஆம் ஆண்டு வளைகுடாப் போரைத் தொடர்ந்ததையும் தொட்டுக்காட்டுகிறது.

இந்நாவல், இலங்கையில் மலையகம், கொழும்பு, போன்ற இடங்களையும் இங்கிலாந்தில் லண்டன், எடின்பரோ, என்ற இடங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து எழுதிய ஒரு சிக்கலான காதற்கதையாகும். அதில் பலருக்குத் தர்மசங்கடமென்று நினைக்கும் காதல் பற்றிய விடயங்கள் யதார்த்தத்துடன் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று விதமான காதலை அந்நாவல் தொட்டுச் செல்கிறது. காதல், செக்ஸ் பற்றி ப்ராய்டின் அணுகுமுறைகளைச் சாடையாக அந்த நாவலில் காட்டப் படுகிறது. மனிதரின் காதல் உணர்வுகளின் நேர்மையான பிரதிபலிப்புக்களை ஒழிவுமறைவின்றி எழுதியதால் அந்நாவல் பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. அத்துடன், செயற்கைக் கர்ப்பம் (ஐ.வி.எஸ்) என்ற முறையில் ஒரு பெண் கர்ப்பம் அடைவது 80ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழர்களிடையே பெரிதும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அத்துடன், தனது மனைவியிலுள்ள அளப்பரிய அன்பால் அவள் தன்னால் தாய்மையடைய முடியாத கட்டத்தில் ஏதோ வழியில், யாருடைய உதவியுடனாவது அவள் தாய்மையடைய வேண்டும் என்ற உந்துதலில், அவளைக் காதலித்த (காதலிக்கும்) ஒருத்தனையே 'விந்து' தான உதவி செய்யச் சொல்லி ஒரு கணவன் கேட்பது மிக மிக உன்னதமான காதலின் வெளிப்பாடு என்ற வாசகர்களால் கருதப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள். இலங்கையின் அழகையும், எடின்பரோவின் அழகையும் காதலுடன் இணைத்து மிகத் திறமையாக இருந்ததாக அதை மொழியாக்கம் செய்த திரு. மடுலகிரிய விஜரத்தினா சொன்னார்.

அந்த நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதிய, திரு கணேசலிங்கன் அவர்கள், 'பனி பெய்யும் இரவுகள்' என்ற நாவல், பருவகால அடிப்படையில் தோன்றும் காதல், காதலுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிப்பது, பரஸ்பரம் உணர்ந்துகொண்ட இருவரின் இண்டலெக்கவல் காதல், என காதலை மூன்றாகக் குறிக்கும் கோட்பாட்டை ஆசிரியர், கதை மூவரின் தனிப்பட்ட காதலுணர்வுளின் மூலம் நாவலில் காட்ட முனைந்துள்ளார். குழந்தைக்காக ஏங்கும் கதாநாயகிக்கு, 'ரெஸ்ட் ரியூப் பேபி'க்கு வழிகாட்டுகிறார் ஆசிரியர். அதற்காகக் கணவன் கையாளும் முறை வியப்பானது மட்டுமல்ல, அவரின் விரிந்த மனப்பான்மையையும் கூறுகிறது. பெண்கள் மட்டுமே தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்ற வழக்கமான ஆணாதிக்கக் கருத்துக்கு மாறாக ஆண்களாலும் முற்போக்காக வாழ்ந்து தியாகம் செய்ய முடியும் என இராமநாதன் என்ற பாத்திரம் மூலம் ஆசிரியர் காட்டமுனைகிறார்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் மாணவி, திருமதி. தா. பிரியா என்பவர், தங்களது எட்டு நாவல்களை ஆய்வு செய்து கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுள்ளார். அதுபற்றிச் சொல்லுங்கள்.

கடந்த 1995ஆம் ஆண்டிலிருந்து, இன்றுவரை எனது படைப்புக்களைப் பல பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், உதாரணமாக, இலங்கை கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களான மதுரை, பாரதி பல்கலைக்கழகம் கோவை, கொங்குநாடு பல்கலைக்கழகம் போன்றவற்றில் பி.ஏ., எம்.ஏ. போன்ற தகமைகளுக்காக ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

அதுமட்டுமல்லாமல், 2001ஆம் ஆண்டு தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழக இணைப் பேராசிரியரான டாக்டர் இராச புவண்துரை என்பரால், வெளியிட்ட எனது படைப்புக்கள் பற்றிய நூலான 'பன்னாட்டுத் தமிழரும் பண்பாடும்' என்ற நூலில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர், வீ. அரச அவர்களின் 'தமிழர் அகழ்ச்சி இயல் நோக்கி' என்ற முன்னுரையுடன், தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பத்து, முனைவர்கள், பேராசிரியர்கள், இணைப்பேராசிரியர்கள், பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்கள் என்போர் எனது படைப்புக்களை ஆய்வு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் விபரங்கள்:

1. 'நாளைக்கு இன்னொருத்தன்'-சிறுகதைகள் திறனாய்வு-முனைவர் காந்திமதி லட்சுமி. இணைப் பேராசிரியர், ஏ.பி.சி. மஹாலெட்சுமி கல்லூரி-தூத்துக்குடி
2. 'பனி பெய்யும் இரவுகள்'- கருத்தும் கலையும் - டாக்டர்.மதிருலை. இணைப் பேராசிரியர், தமிழியற்புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை
3. 'தில்லையாற்றங்கரை'-நாவல் அறிமுகம்-முனைவர்.சு.வெங்கடராமன், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் மதுரை.
4. 'வசந்தம் வந்து போய்விட்டது'-திறனாய்வு-முனைவர்மு.அருணகிரி, தமிழ்ப் பேராசிரியர், தியாகராசர் கல்லூரி. மதுரை
5. 'உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்'-புதினம் ஒரு பார்வை-அ.அறிவு நம்பி, தமிழ்ப் பேராசிரியர், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்
6. 'அரை குறை அடிமைகள்-மதிப்பீடு-முனைவர்.சா. அங்கயற்கண்ணி, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்
7. 'தேம்ஸ்நதிக் கரையில்'- ஒரு திறனாய்வு. முனைவர் கு.வே.பாலசுப்பிரமணியம் பேராசிரியர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.
8. 'ஒருகோடை விடுமுறை' -அறிமுகமும் மதிப்பீடும்-முனைவர் பா. மு.மதிவாணன், இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி, தஞ்சாவூர்
9. 'ஏக்கம்'-புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தில்-டாக்டர் சரோஜினி, தமிழ் விரிவுரையாளர், எம். வி.எம்.அரசினர் மகளிர் கல்லூரி, திண்டுக்கல்
10. 'அம்மா என்றொரு பெண்'-திறனாய்வு-முனைவர் கோ.இந்திராபாய்.வி.ராம், இணைப் பேராசிரியர் கு.நா.அரசு மகளிர் கலைக்கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

எனது பத்துப் படைப்புக்களைத் தென்னாட்டின் பத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் மூலம் ஆய்வு செய்து, 'பன்னாட்டுத் தமிழரும் பண்பாடும் தமிழரும்' என்ற புத்தகத்தை(2001) வெளியிட்ட, டாக்டர் திரு. இராச புவண்துரை அவர்கள், எனது எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறும்போது. (பக்கம் 8)'லண்டன் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் படைப்புலகம், என்பது சமகால யதார்த்தவாத இலக்கிய வடிவங்களாகும். இவர் சில நேரங்களில் கண்ணீர் சிந்துவார். சிலவேளைகளில் புயலின் அமைதியாகவும் புலப்படுவார். அரசியல் முரண்பாடுகளையும், தலைமைகளால் ஏற்படும் இருமுக விளைவுகளையும் இதய சுத்தியோடு இன உணர்வால் புலம்புவார். இவையனைத்தும் சமகாலத்து புலப்பாட்டு உளவியல் உள்ளடக்கமாகும்' என்று விளக்குகிறார்.

திருமதி தா. பிரியா அவர்கள் கடந்த பத்து வருடங்களாக எனது சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்திருக்கிறார். எனது நாவலான 'நாளைய மனிதர்கள்' பற்றி ஆய்வில், பி.ஏயும் எனது சிறுகதைகள் பற்றி எம். பில்லும் செய்தவர். அதைத் தொடர்ந்து எனது எட்டு நாவல்களான,

ஒரு கோடை விடுமுறை'(1981), 'உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்'(1991), 'தேம்ஸ் நதிக் கரையில்' (1992), 'பனி பெய்யும் இரவுகள்' (1993), 'வசந்தம் வந்து போய்விட்டது'(1997), 'தில்லையாற்றங்கரை'(1998) 'அவனும் சில வருடங்களும்'(2000), 'நாளையமனிதர்கள்,(2003)

என்பவற்றைத் தனது கலாநிதிப்பட்டத்திற்கான ஆய்வுக்குத் தெரிவுசெய்து பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்.

இவற்றை:

1. புலம் பெயர்வும் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமும்
2. பெண்-உறவு-குடும்பம் சார்ந்த சிக்கல்கள்
3. இலங்கை வாழ்வுரிமைப் போராட்டங்கள்
4. இங்கிலாந்து மற்றும் உலகளவில் வாழ்வியற் போராட்டங்கள்
5. பண்பாற்றுப் பதிவுகளும் மாற்றங்களும்

என்ற ஐம்பெரும் தலைப்புக்களில் மிகச் சிறந்த விதத்தில் ஆய்வு செய்திருக்கிறார்.

அந்தப் புத்தக வெளியீட்டுக்கு (01.07.2016), என்னைக் கௌரவ விருந்தினராக கொங்கு நாடு பல்கலைக்கழகத்திற்கு அழைக்கப் பட்டபோது, 'இந்தியாவில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் எழுத்துக்கள் பலவிதமான, கருத்துக்கள், உத்திகள், கொண்ட படைப்புக்கள் வெளி வரும்போது, ஏன் எனது படைப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது, அதற்கு அவர், "புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் அவர்களின் வெளிநாட்டு அனுபவங்கள், இலங்கையில் அவர்கள் பட்ட துயர்கள், தாய் நாட்டை விட்டுப்போனதால் உண்டான மனத்துயர்கள், அங்கு சென்றாலும் தொடரும் பலதரப்பட்ட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை யதார்த்தமாக ஒழிவு மறைவின்றி எழுதுகிறார்கள். அவர்களின் எழுத்துக்களில் நேர்மையும் உண்மையும் பரவலாகத் தெரிகிறது. உங்கள் எழுத்தில் வெளிநாட்டு அனுபவத்தின் பன்முகப் பார்வை மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப் பட்டிருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். மக்களைப் பிரித்துவைத்து வதைசெய்து, ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் சுயநலத்தை எதிர்த்து, சாதிமத பேதமற்ற உலகைக் காணத்துடிக்கும் ஒரு நேர்மையான படைப்பாளியை அங்கு கண்டேன். எல்லைகள், கட்டுப்பாடுகள், அடக்குமுறைகள் தாண்டிய மனிதநேயம்தான் மனித வாழ்வின் மேன்மைக்கும், தொடர்ச்சிக்கும் ஆக்குதல்களுக்கும் தேவையானதாக உங்கள் எழுத்துக்களில் எழுதியிருக்கிறீர்கள். மனித நேயம்தான் மக்களுக்குத் தேவையான உண்மையான மதம் என்ற உங்களது கோட்பாடு என்னைக் கவர்ந்ததால் உங்கள் படைப்புக்களை எனது ஆய்வுக்கு எடுத்தேன் என்று சொன்னார்.

தாங்கள் எழுதிய நாவல்களில் தங்களுக்குத் திருப்தி தந்த நாவல் எது?

'தில்லையாற்றங்கரை'

இந்நாவல், பழைய கலாசாரக் கோட்பாடுகளை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு கிராமத்தின் அடிப்படையான, வாழ்க்கைமுறை, கோட்பாடுகள், கலாசார விழுமியங்கள், அரசியலால் சட்டென்று மாறுபடும் அந்தச் சமுதாயசிந்தனை, முரண்பாடுகள், என்பவற்றைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்குகிறது. அத்துடன், ஒரு பழைய தார்ப்பரியங்களைக் கடைப் பிடிக்கும் மிகவும் இறுக்கமான கிராமத்து வாழ்க்கையமைப்பிலிருந்து, விடுபடப் பெண்கள் எப்படிப் பாடுபடுகிறார்கள் என்பதை யதார்த்தமாக விளக்குகிறது.

தொன்று தொட்ட கலாசாரப் பரிமாணங்கள், சடங்குகள், பெண்களுக்கான பாரம்பரிய கட்டுப்பாடுகள் எப்படி இந்த நாவலில் விளங்கப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பதை இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து அண்மையில் மறைந்த, திருமதி லக்ஷ்மி ஹோஸ்டர் என்ற பெண்ணிய ஆய்வாளர் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள்.

தமிழ்க் கடவுள் முருகன் பற்றிய நூல் ஒன்று எழுதியுள்ளீர்கள், அதற்கான எண்ணம் எப்படி உருவாகியது?

1998ல், இந்தியாவில் நடந்த 'முருகன் மகாநாட்டுக்கு' ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்க அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். நான் ஒன்றும் ஆழ்ந்த சமயவாதியல்ல. ஆனாலும் என்னை எனது பெண்ணியக் கண்ணோட்ட எழுத்துக்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டதாலோ என்னவோ, அவர்கள், முருகனும் அவன் இரு மனைவிகளையும்' பற்றிய என்னுடைய கண்ணோட்டத்தைக் கேட்டிருந்தார்கள். அதைப்பற்றி ஆராய்ந்து கட்டுரை எழுத முனைந்தபோது, 'தமிழ்க் கடவுளாக' ஏன் முருகன் வணங்கப்படுகிறான் என்று என்னுள் கேள்வி எழுந்தது. அதை, முருகன் பற்றிய தொன்மக் கதைகள், சமஸ்கிருத (ஸ்கந்தா)-தமிழ்(கந்தன்) பரிமாணங்களில் காணப்படும் முன்னுக்குப் பின்னான தத்துவங்கள், முருகன் பற்றிய தமிழர் வணக்கமுறைகள், தமிழும் முருகனும், போன்ற பன்முகக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு செய்ததன் பிரதிபலிப்பே 'தமிழ்க் கடவுள் முருகன்' என்ற புத்தகமாகும். இந்த முருகவழிபாட்டை, தமிழர்களின் பலதரப்பட்ட நம்பிக்கைகள், வணக்க முறைகள், கொண்டாட்டங்களுடன் இணைத்துப் பார்த்து ஆய்வு செய்தேன். தமிழும் முருகனும் என்ற விடயத்தைப் பன்முகக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வுசெய்த புத்தகமாக 'இந்தியா ருடே' பாராட்டி எழுதியது.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய, முனைவர் திரு.சி. மகேஸ்வரன்,(அரசு அருங்காட்சியம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்). அவர்கள், "இந்நூலின் மைய இழையாக ஓடும்," சில கடவுள்கள் காலத்திற்குக்காலம் மேன்மைப்படுத்துகிறார்கள், அல்லது அவர்களது முதன்மையை வேறுசில கடவுள்கள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள், ஆனால் முருகன் மட்டும், தமிழர் பக்தியுடன், மொழியுடன், பண்பாட்டுடன், தத்துவத்துடன் வளர்ந்து கொண்டே போகிறார்' எனும் இந்நூலாசிரியரது கூற்று இந்நூலின் மையக் கருத்து எனச் சுருங்கச் சொல்லலாம் என்கிறார்.

முருகன் பற்றி நான் எழுதிய சில பந்திகளை இங்கே தந்தால், அந்தப் புத்தகத்தை ஏன் எழுதினேன் என்பதற்குச் சிறிய விளக்கம் என்றாலும் கிடைக்கும் என்ற நினைக்கிறேன்.

எனது முன்னுரையிலிருந்து (பக்கம்10)

'கலியுக வரதன் என்று தமிழரால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் முருகன். இன்றைய கால கட்டத்தில் மிகவும் தலையாய கடவுளாக துதிக்கப்படுகிறான்.

ஒரு சமூகத்தின் வணக்க வழிபாட்டு, வணக்க முறைகள், அம்முறைகளின் பின்னணியிலமைந்த நம்பிக்கைகள், மற்றும் அச்சமுதாயத்திலிருந்து மறைந்துபோன அல்லது இன்றும் நடை முறையிலிருக்கும் அல்லது புதிதாக மலர்ந்து, வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் தத்துவக் கோட்பாடுகளின் வெளிப்பாடாகும்.

(பக்கம் 14) தமிழர்கள் பார்வையில், தமிழ்க்கடவுள் முருகன் ஏன்

'உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்

மருவாய், மலராய், மணியாய் ஒளியாய்க்

கரவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்

குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே' (கந்தரனுபூதி). என்ற அனைத்துத் தத்துவங்களையும்

உள்ளடக்கியிருக்கிறான் முருகன் என்பதை இப்புத்தகம் ஆராய்கிறது.

தாங்கள் இரண்டு மருத்துவ நூல்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள், அவற்றைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

லண்டனில், குழந்தை நல அதிகாரியாக நீண்டகாலம் பணியாற்றினேன். அக்காலகட்டத்தில் சுகாதார விடயங்களை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல பல விதமான பிரசுரங்களையும் பதிவிடுவதும் எனது வேலையில் ஒன்றாகவிருந்தது. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் தமிழ் மக்களுக்குப் பிரயோசனப் படும்வகையில் பல சுகாதாரக் கட்டுரைகளையும் எழுதினேன்.

அக்கால கட்டத்தில், இந்தியாவுக்கு ஒரு மகாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது, இலங்கையிலிருந்து அங்கு வந்திருந்த சில டாக்டர்கள், இலங்கையிலுள்ள தமிழ்த் தாய்களுக்குப் பிரயோசனம் தரும் முறையில் சுகாதார விடயங்களைத் தமிழில் எழுதச் சொல்லிக் கேட்டார்கள். அதில் கொழும்பைச் சேர்ந்த டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் முக்கியமானவர். அத்துடன் எழுத்தாளர், நீர்வை பொன்னையன் என்னை ஊக்கப்படுத்தி அந்தப் புத்தகத்தை எழுத உதவினார்.

தாய்மைகாணும் பெண்களுக்கு உதவும் விதத்தில், 'தாயும் சேயும்' என்ற புத்தகமும், தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் நன்மை பெறத்தக்கதாக, 'உங்கள் உடல், உள, பாலியல் நலம்

பற்றி' என்றதொரு புத்தகத்தையும் இலங்கையிலுள்ள எங்கள் மக்களின் நலத்தில் அக்கறை கொண்ட பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எழுதினேன்.

டாக்டர் முருகானந்தன், எனது தாயும் சேயும் புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுதும்போது, 'மகப்பேறு சம்பந்தமாகப் பேராசிரியர், சின்னத்தம்பியின் மகப்பேறு மருத்துவம், டொக்டர் ச. இராசரத்தினத்தின் தாயும் பிள்ளையும், டாக்டர் நந்தியின் (பேராசிரியர் சிவஞானசந்தரம்) அன்புள்ள நந்தினி, டொக்டர்.எம்.கே. முருகானந்தனின் தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு, ஆகிய நான்கு புத்தகங்களுமே சென்ற ஏழு தசாப்த காலத்தில் வெளியாகியுள்ளன.

குழந்தை வளர்ப்பு பற்றி டொக்டர் நந்தினியின் உன்குழந்தை என்ற ஒரு நூல் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. இவையாவும் மீள் பதிப்போ, புத்தாக்கம் செய்யப்பட்ட பதிப்புக்களோ காணாத நிலையில் அந்தக் காலங்கடந்த நூல்கள் கசங்கிப் பழுப்பேறிய போதும் பல கைமாறிக்கொண்டு திரிகின்ற அவல நிலையே நிலவுகின்றது. இத்தகைய நூல்களுக்கான தேவையில் பாரிய வெற்றிடம் நிலவுகின்ற இன்றைய சூழலில் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் 'தாயும் சேயும்' பரவலான வரவேற்பைப் பெறும் என்பது நிச்சயம். அதற்கான தகுதியும் உண்டு என்று குறிப்பிட்டார். புத்தகம் வெளிவந்ததும் அதைப் படித்த பல பெண்களிடமிருந்து நன்றிகளும் பாராட்டுகளும் வந்தன.

எனது அடுத்த மருத்துவ நூலான, 'உங்கள் உடல், உள, பாலியல் நலம் பற்றி' என்ற நூல், இந்திய உபகண்டத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலானவர்கள், இருதய, நீரழிவு போன்ற கொடிய நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் இந்த வருத்தம் வராது தடுக்கவும், வந்திருந்தால் உரிய சிகிச்சைகளை அணுகவும், இந்த நோயிருக்கும்போது எடுக்கவேண்டிய உணவு வகைகள், உடல் நலத்திற்கு இன்றியமையாத உடற் பயிற்சிகள், என்பன பற்றிய ஆலோசனைகளைச் சொல்கிறது.

அத்துடன், தமிழ் மக்களின் பெரும்பாலோர், தங்களுக்கோ தங்கள் குடும்பத்தினருக்கோ உள நலப் பிரச்சினையிருந்தால் அதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைகள், சிகிச்சைகளை நாடுவது குறைவு. மனநோய் இருப்பதைச் சொல்லவே தயங்குவது எங்கள் சமூகத்தில் சாதாரணமாக நடக்கும் விடயமாகும். உலகத்திலுள்ள அத்தனை மக்களும் தங்கள் வாழ்க்கையில்

ஏதோ ஒரு விதத்தில், ஏதோ ஒரு கால கட்டத்தில், மன உளைச்சல்களுக்கு ஆளாகுகிறார்கள். அதை அடையாளம் காணுவதற்கும் அதிலிருந்து மீள்வதற்குத் தேவையான பல ஆலோசனைகளையும் இப்புத்தகத்திற் காணலாம்.

கடைசியாக, அந்த மருத்துவப் புத்தகத்தில் பாலியல் நலம் பற்றியும் கணிசமாகப் பேசப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு மனிதனுக்கு உணவு உடை, நீர் அத்தியாவசியம்போல் செக்ஸ்கம் மிக அவசியமானது. ஆனால் அதுபற்றி ஆரோக்கியமான விளக்கங்கள் எங்கள் சமுதாயத்தில் மிகக்குறைவு. மனித உறவில் மிகவும் அத்தியாவசியமான பாலுறவு விளக்கங்களை அறியமுனைபவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தில் பல விளக்கங்களுள்ளன.

சமத்துவம், பெண்ணுரிமை, அரசியல் ரீதியாக உங்களின் சிந்தனையைக் கூர்மையாக்கிய பெண் எழுத்தாளர்கள் சிலர் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா?

என் சிந்தனையைக் கூர்மையாக்கிய எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், அரசியல்வாதிகள் என்று எழுதப் புறப்பட்டால் அந்த விரிவாக்கம் பெண் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்லாத ஆண் எழுத்தாளர்களையும் சேர்த்து மிக நீண்டதாகவிருக்கும். திரு பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களின் தொடர்பு கிடைத்த நாட்களில் பெரும்பாலும் உலக தரத்திலுள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் அறிமுகம் கிடைத்தது. செக்ஸோவ், மார்க்ஸிம்கோர்கி, தொடக்கம் டால்ஸ்டாய், சார்ல்ஸ் டிக்கின்ஸ் வரை எனது வாசிப்பு தொடர்ந்தது. அவையெல்லாம், உலக இலக்கியம், பொதுவுடைமை இலக்கியம், மனிதநேய இலக்கியங்களில் என்னையறிமுகம் செய்ய பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாகும்.

அத்துடன், இலங்கையிலுள்ள முற்போக்குத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அத்தனைபேரும் உண்மையான மனித மேம்பாட்டுக்குத் தங்களாலான விதத்தில் அருமையான படைப்புக்களைத்

தந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். செ.கணெசலிங்கத்தின், நீண்டபயணம், செ. யோகநாதனின், இருபது வருடங்களில், டானியலின் பஞ்சமர், அகஸ்தியர், இளங்கிரனின் படைப்புக்கள் என்பன இன்றும் ஞாபகத்தில் அழியாமலிருக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்கள். அக்காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் ஜெயகாந்தன், சுந்தர இராமசாமி, இந்திராபார்த்தசாரதி, அசோகமித்திரன், சுஜாதா, வெங்கட்சுவாமிநாதன், போன்றவர்களும் சமுதாயப் பார்வை சார்ந்த ஆளுமையான இலக்கியங்களைத் தந்தார்கள்.

அவர்களையெல்லாம் படித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு லண்டன் வந்ததும், மேற்கத்திய இலக்கிய உலகில் அதுவும் பெண்கள் படைப்புகளில் ஈடுபாடு வந்தது. குழந்தை பெற்றதும் பெரும்பாலான நேரங்கள் வீட்டோடு தங்கியிருந்து கொண்டு நிறைய வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அப்போது படிக்கவேண்டும் என்ற ஆவலில் பெரும்பாலான எனது நேரங்கள் லைப்ரரியில் கழிந்தது. பலதரப்பட்ட பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் எனது 'வாசிப்பு' என்ற பசிக்கு இரைபோட்டன. இலக்கியம், அரசியல், பெண்விடுதலை என்ற பல தரப்பட்ட விடயங்களில் எனக்கு நாட்டம் அதிகரித்தது.

ஆனாலும் சட்டென்று தற்போது எனது மனதில் நிலைத்து நிற்கும் பெண்ணிய எழுத்தாளர்களில் ஒருசிலரையாவது குறிப்பிடவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

எனது சிறிய வயதில் தமிழக எழுத்தாளர் இராஜம் கிருஷ்ணனின் எழுத்துக்கள் மனித நேயத்தை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்டவை என்பதால் அவர் எனது மனதில் இன்றும் நிலைத்து நிற்பதாக நினைக்கிறேன். லண்டனுக்கு வந்து நாற்பத்தியாறு ஆண்டுகளாகின்றன. இங்கு வந்த காலத்திலிருந்து எனது வாசிப்புக்களின் கணிசமான பகுதிகளில் மேற்கத்திய இலக்கியத்துடன் ஐக்கியமாகியிருந்தது. ஆரம்பகால கட்டத்தில், ஜனரஞ்சகமான எழுத்துக்களை விரும்பி வாசிக்க முற்பட்டபோது ஐரிஷ் எழுத்தாளரான எட்னா ஓபிராயனின் படைப்புக்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. அவர் என்னைப்போல், ஒரு சிறிய கிராமத்திலிருந்து பெருநகருக்கு வந்த பெண்களைப் பற்றி எழுதிய, 'த கன்ட்ரி கேர்ல்ஸ்' (The Country Girls) என்ற நாவல் என்னைக் கவர்ந்தது. மிகவும் யதார்த்தமான நாவல்து. என்னைப் போன்ற கிராமத்துப் பெண்களை அந்த நாவலில் கண்டேன்.

அதைத் தொடர்ந்து பெண்களின் மேம்பாட்டுக்கு ஆண்களுடன் சேர்ந்து போராடிய பல பெண்களைப் பற்றிப் படித்தேன். பெண்கள் இணைந்து நடந்த விடுதலைப் போராட்டங்களான, பிரித்தானிய காலனித்துவத்துக்கெதிரான அமெரிக்க சுதந்திரப்போர்(1776-77). பிரான்சியப் புரட்சி (1779) - அமெரிக்கன் உள்நாட்டுப்போர்(1861-1865), ரஷ்யப் புரட்சி(1914-17), அமெரிக்காவில் நடந்த கறுப்பு இன அடிமைகளுக்கெதிரான போராட்டங்கள், பெண்களின் மட்டுமல்லாது ஒட்டுமொத்த மக்களுக்குமான பிரித்தானிய முற்போக்குப் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான போராட்டங்கள், (இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பகுதி), இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கு, ஜேர்மனியில் லோரா லக்ஷம்பேர்க் பங்குகொண்ட விடயங்கள், தென்னாபிரிக்கத் தொழிலாளர் போராட்டத்தில் வள்ளியம்மை போன்ற சாதாரண தமிழ்ப் பெண்மணியின் பங்கு, இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தில் நடேச ஐயருடையதும் அவர் மனைவியுடையதும் பங்கு போன்ற விடயங்களைத் தேடித்தேடிப் படித்தேன்.

முக்கியமாக, எனது பெண்கள் இலக்கியத் தேடலில், முக்கிய இடம் பெறுபவர்கள் பலர், கடந்த நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவில் கறுப்பு இன மக்களை அடிமைகளாக நடத்தி அவர்களுக்குச் செய்த கொடுமையை விபரித்து, ஹரியட் பீச்சர் ஸ்ரோவ் எழுதிய, அங்கில் ரொபின்ஸ் கபின் ('Uncle Tobin's Cabin-by Harriet Beech Stow in 1852) என்ற நாவலை எழுதினார். இந்த நாவல், கறுப்பு இனமக்கள், வெள்ளையர்களின் அடிமைகளாக எப்படித் துன்பப்பட்டார்கள் என்பதை யதார்த்தமாகக் காட்டுகிறது. இதை, மனித நேயவாதிகளான வெள்ளையின முற்போக்குவாதிகள் மிகவும் விரும்பி வாசித்தார்கள். கறுப்பு மக்களின் அடிமைத்தனை நீக்கப்படவேண்டும் என்ற குரல் அமெரிக்காவில் பீறிட்டு எழுந்தது. கறுப்பு மக்களைத் தொடர்ந்து அடிமைகளாக வைத்திருக்க விரும்பிய தென்பகுதி அமெரிக்க இராச்சியங்களுக்கும், அடிமைத்தனத்தை எதிர்த்த வடபகுதி அமெரிக்கர்களுக்குமிடையில் அன்றைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆபிரஹாம் லிங்கனின் தலைமையில் உள்நாட்டுப்போர் 1861இல் தொடங்கி, 1865இல் வடபகுதியினர் வெற்றி

கொண்டனர். அக்கால கட்டத்தில் ஹரியட் அம்மையார் அடிமைகளில் அனுதாபப்பட்டு 1852ல் எழுதிய 'அங்கின் றொபின்ஸ் கபின்' என்ற நாவல் தனக்குப் பிடித்த நாவல் என்று ஆபிரஹாம் லிங்கன் சொன்னதான தகவலுள்ளது.

அதே மாதிரி, கறுப்பு இனமக்களின் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையை, எழுதி, ஹார்ப்பர் லீ என்பவரால் 1960இல் வெளியிடப்பட்ட 'ரு கில் எ மொக்கிங்க் பேர்ட்' (To kill a mocking Bird by Harper lee in 1960) போன்றவை என்னை மிகவும் பாதித்த சில நாவல்களாகும்.

1980களில் நான் பிரித்தானிய தொழிற் கட்சி அங்கத்தவரானேன். அப்போது, லண்டனில் பெண்ணியக் கருத்துக்களில் பல மாற்றங்கள் வந்தன. பெண்ணியப் போராட்டம் என்பது பெண்களுக்காக மட்டுமல்லாது, ஒடுக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்தமான மக்களுக்காகவும் போராடுவதாகும் என்பதை மேற்கண்ட நாவல்கள் வலியுறுத்தின. எனது போராட்டம், ஒடுக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்லாது, இலங்கை அரசால் ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்காகத் தொடர்ந்தது.

1972இல் ஜேவிபி போராளிகளுக்கு எதிரான அரச நடவடிக்கை என்ற பெயரில் இலங்கை அரசு கண்டபடி சிங்கள இளம் தலைமுறையைக் கொன்றொழித்தபோதும் இலங்கையின் இடதுசாரியும் பெண்ணியவாதியுமான திருமதி விவியன் குணவார்த்தனா, இலங்கைப் பொலிசாரால் தாக்கப் பட்டதை(1982?) எதிர்த்தும் இலங்கைத் தூதுவர் ஆலயத்தின்முன் போராட்டம் நடத்தினோம்.

அதேபோல், தமிழர்களுக்கெதிரான இன ஒழிப்பின் வேலைகளாக 1981இல் யாழ்ப்பாண லைப்ரரி எரிக்கப்பட்டும் பொது மக்கள் தாக்கப் பட்டதையும், 1982இல் நிர்மலாவும் அவருடன் பலரும் கைது செய்யப்பட்டதையும் எதிர்த்துப் பல போராட்டங்களை நடத்த பிரித்தானிய முற்போக்கு பெண்ணியவாதிகள், எழுத்தாளிகள் போன்றோர் எங்களுக்கு கைகோத்து உதவினார்கள்.

அக்கால கட்டத்தில் பிரித்தானிய பிரதமராகவிருந்த மார்க்கிரட் தச்சருக்கு எதிராகப் பிரமாண்டமான விதத்தில் இடதுசாரிப் பெண்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கான எனது தலைமையிலான போராட்டங்களில் இவர்கள் பங்குகொண்டு, எங்களின் (தமிழரின்) நிலை பற்றித் தங்கள் பத்திரிகைகளில் எழுதி (லண்டன் ஸ்பாயர் றிப், அமெரிக்கா (அவுட்ரைட் போன்ற) பெண்ணிய பத்திரிகைகள், அத்துடன் நியு ஸ்ரேட்ஸ்மன் போன்ற முற்போக்குப் பத்திரிகைகள் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை உலகமயப் படுத்தினார்கள்.

அமெரிக்காவில், ஒடுக்கப்பட்ட கறுப்பு மக்களை மையமாக வைத்து எழுதிய, அமெரிக்காவின் கறுப்பினப் பெண் எழுத்தாளர்களான, அலிஸ் வால்க்கர், (Alice Walker- The Colour Paper) டோனி மொரிஸனின் 'சலா' (Toni Morrison-'Sula') போன்ற படைப்புக்கள் அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் மிகவும் விரும்பிப் படித்த சில நாவல்களாகும்.

அக்கால கட்டத்தில், நான் இலங்கை அரசின் கொடுமையை, ஒரு கோடைவிடுமுறையில் எழுதியதைப் போல், 1984ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் இந்திரா காந்தி அவரின் சீக்கிய பாதுகாவலரால் படுகொலை செய்யப் பட்டதைத் தொடர்ந்து, சீக்கியர்களுக்கெதிராக அவிழ்த்துவிடப்பட்ட பயங்கரத்தை எதிர்த்து தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளரான வாசந்தி மிகவும் கடுமையான எதிர்ப்பைக் காட்டி ஒரு நாவல் எழுதினார். 1990 ஆண்டுகளின் ஆரம்பத்தில் வங்காளதேசத்தில் இந்துக்களுக்கெதிராக முஸ்லிம்களால் அவிழ்த்துவிடப்பட்ட கொடுமையை எதிர்த்து தஸ்லிமா நஸ்ரீம் 'வெட்கம்' என்ற நாவலைப் படைத்தார்.

முற்போக்கான பெண்ணியவாதிகள் மக்களுக்கெதிரான கொடுமைகளை எதிர்க்க உலகில் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் தங்கள் எழுத்தைப் பாவிப்பதால் இவர்களை நான் மதிக்கிறேன்.

பெண்களின் எழுத்து ஆற்றலை வெளிப்படுத்த, கோவை ஞானி அவர்களுடன் சேர்ந்து, பதினொரு வருடங்கள் பெண்களுக்கான சிறுகதைப் போட்டியை நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கினீர்கள். அந்த முயற்சி பற்றிச் சொல்லுங்கள்,

இந்தியாவில் நடந்த சில சிறுகதைப்போட்டிகளில் பங்குபற்றிப் பரிசுபெற்றிருக்கிறேன். அந்தப் போட்டிகளெல்லாம் ஒருவிதத்தில் எழுத்தாள உலகில் தெரியப்பட்டவர்கள் எழுதும் போட்டியாகும். சாதாரண பெண்கள், தங்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின், வாழ்க்கையனுபங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள, அவர்களுக்கான சுயமான கருத்துக்களைச் சொல்ல ஒரு எழுத்துத்தளம் கொடுக்க

ஆசைப்பட்டேன். அந்த ஆசைக்கு எனது இலக்கிய உலகில் மிக மிக உதவிகள் பல செய்த கோவை ஞானி அவர்களுடன் சேர்ந்து அரும்பாடுபட்டு பெண்கள் போட்டிகளை நடத்தினோம். பதினொரு வருடங்கள் அந்தப் போட்டிகள் தொடர்ந்தன. அதில் பரிசு பெறுபவர்களின் கதைகள் பதினொரு தொகுதிகளாக வந்தன. நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் இந்தப் போட்டிகள் மூலம் எழுதத் தொடங்கினார்கள். பலர் இன்று பலராற் தெரியப்பட்ட எழுத்தாளர்களாக வலம் வருகிறார்கள்.

அந்தத் தொகுதிகளில் வந்த முதற் பரிசு பெற்ற கதைகளைக் 'காவியா' பிரசுரம் ஒரு புத்தகமாக அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கிறது.

இலங்கை இந்திய நாடுகளில், தங்களின் படைப்புக்களுக்குக் கிடைத்த பரிசுகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்

Awards-

1. Sri Lankan Independent Writers Award for her novel "Bank of the River Thames", 1993.
2. An Indian award by "Subamankala" magazine for her short story "Yathrai" (A holy journey), 1994.
3. An award of "Kalai vani" by the Hindu Muslim writers from Akkaraipattu (Batticaloa district), 1985.
4. Sri Lanka Academy awards for Literature 'Panipeyyum iravugal' 1994 (Translated in to Sinhala Language)
5. Thevasigamain Litery prize. 1998 For the short story "Innum Sila Arankettam"
6. Sri Lankan Independent Writers award 1998 for the novel "Vasanlham Vanthu Poivittathu ("The Summers has gone")
7. Lilly Thevasigamany litery Prize for the Short Story "Arai Kurai Adimaikal" – 1999
8. The Best novel award for " naalaya manitharkal by Thirupoor Tamil sangam 2005.

இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

பெண்கள் இலக்கியம், இன மத சார்புகளுக்கப்பால் தெரியும் மனித நேயத்தைப் பேணி எழுதவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். பெண்களின் மேம்பாட்டை அவர்கள் இதயசுத்தியுடன் அணுகவேண்டும். இன்று இலங்கையில் பெண்களுக்கெதிராக அளவிடமுடியாத விதத்தில் வன்முறைகள் தொடர்கின்றன. அதற்கு எதிராகப் பெண்கள் ஆணித்தரமாகக் குரல் எழுப்பாவிட்டால் இந்த விதமான கொடுமைகள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையை அழிக்க முற்போக்கான ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றுசேர்ந்து போராட்டங்களை நடத்தவேண்டும். மனிதத்தை மதிக்கும் ஒவ்வொருத்தருக்கும் தாங்கள் வாழும் சமூகத்தைப் பற்றிய ஆய்வும் அந்தச் சமூகத்தை எப்படி மேம்படுத்தலாம் என்ற ஆர்வமும் இருந்தால் சமுதாய மாற்றங்கள் வரும்.

வன்னி மண்ணின் மிக முக்கிய இலக்கிய வாதியாகத் திகழும் அகலங்கள் என்னும் புனைபெயர் கொண்ட வவுனியா பம்பைமடுவில் பிறந்து (04-12-1953) தற்போது வவுனியா திருநாவற் குளத்தில் வாழ்ந்துவரும் இளைப்பாறிய கணித ஆசிரியர் திரு நாகலிங்கம் தர்மராஜா அவர்களை ஞானம் இதழுக்காகச் சந்தித்து எடுக்கப்பட்ட நேர்காணல் கீழே தரப்படுகிறது.

கல்விச் சூழல், புலமைச் சூழல், இலக்கியச் சூழல் என்பன மிகவும் குறைவான வவுனியா மாவட்டத்தின் பழம்பெரும் கிராமங்களில் ஒன்றான பம்பைமடுவில் பிறந்து, ஊர்ப் பாடசாலை யில் ஆரம்பக்கல்வியைப் பெற்ற தாங்கள் ஒரு ஆழமான, பலமான தமிழ் அறிவைப் பெற்ற ஒரு தமிழறிஞராக உருவாவதற்குப் பின்புலமாக அமைந்த குடும்பப் பின்னணி, கல்விகற்ற பாடசாலைகள், கல்வியூட்டிய ஆசிரியர்கள் பற்றி முதலில் கூறுங்கள்.

எனது தந்தையார் புராண இதிகாச அறிவு மிக்கவர். அவர் பள்ளியில் பயின்றது ஐந்தாம் வகுப்பு வரைதான். அதற்குமேல் படிக்க அப்போது வவுனியா மாவட்டத்தில் பாடசாலை எதுவும் இருக்கவில்லை. தனது ஆர்வத்தினால் தமிழ் இலக்கியங் கற்றார். பிள்ளையார் புராணம், திருவாத வூரடிகள் புராணம், சிவராத்திரி புராணம், கந்தபுராணம் ஆகியவற்றுக்கு பயன் சொல்லுமளவுக்கு (புராண படனம்) அவர் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். அவரிடம் கேட்டு எழுதி சில பழந்தமிழ்ப் பாடல்களை மனனம் செய்யத்தொடங்கி பழந்தமிழிலக்கிய அறிமுகத்தைப் பெற்றேன். அவர் வைத்திருந்த கம்பராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம், சந்திர காண்டம் என்பவற்றைப் படித்தேன். கொழும்பு விவேகானந்தா சபை நடாத்திய சைவசமய அறிவுப் போட்டிப் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவில் சித்தி எய்தினேன். அதற்குக் கிடைத்த பரிசு கலிங்கத்துப் பரணி நூல். அதைப் படித்தபோது இலக்கியம் கற்க ஆசை வந்தது.

பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல்கள் பலவற்றை மனப்பாடமாக வைத்திருக்கிறீர்கள். தொலைபேசி மூலம் கேட்டால் உடனேயே பாடல்களைச் சொல்லுவிறுகிறீர்கள். இது எப்படிச் சாத்தியப்பட்டது.

எங்கள் குடும்பம் ஒரு விவசாயக் குடும்பம். மார்கழி விடுமுறையில் அம்மா உட்பட சகோதரிகள் தவிர எல்லோரும் எமது வயலில் களை பிடுங்குவோம். அப்போது அப்பா ஒரு பாட்டுச் சொல்லி அப்பாட்டின் இறுதிச் சொல்லை முதற் சொல்லாகக் கொண்டு ஒரு பாட்டை அடுத்தவர் சொல்லவேண்டும் என்பார். இதுதான் எமது பாட்டுக்குப் பாட்டு. அதற்காகப் பல பாடல்களை மனனம் செய்வோம். இப்படித் தொடங்கி பின் பல பாடல்களை எழுதி வைத்து மனனம் செய்யும் பழக்கம் வந்தது. அவை எனக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுவதற்குப் பின்னாளில் பயன்பட்டன.

சந்திப்பு: ஸ்ரீகணேசன்

உங்களது சகோதரர்கள் உங்களுக்கு எந்தவகையில் உந்து சக்தியாக இருந்தார்கள்.

எனது தாயார் நல்லம்மா மூன்றாமாண்டுவரைதான் கல்விகற்றார். இருப்பினும் நன்றாக எழுத வாசிக்கத் தெரிந்திருந்தார். எனக்கு ஐந்து ஆண்டுகோதரர்கள். இரண்டு பெண்சகோதரிகள். நான் ஏழாவது பிள்ளை. எனது மூத்த சகோதரர் திரு. சேனாதிராசா (வ/சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம், மற்றும் சனச கூட்டுறவுச் சங்கம் ஆகியவற்றின் தலைவர்.) அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர் எனக்குப் பேசும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினார். இன்னொரு சகோதரர் திரு. தியாகராசா சரித்திர நாவல்களை அறிமுகப் படுத்தினார். இன்னொரு சகோதரர் திரு. வில்வராசா சமூக நாவல்களை அறிமுகப் படுத்தினார். இன்னொரு சகோதரர் திரு. நடராசா வீரகேசரிப் பிரசுர மண்வாசனை நாவல்களை அறிமுகப் படுத்தினார். இந்த வகையில் எனது வீட்டுச்சூழல் அமைந்தது. இவையே எனது இலக்கிய அறிவுக்கும், உணர்வுக்கும் வழிவகுத்தன என நினைக்கிறேன்.

வீட்டுச் சூழல், தந்தையாரின் இலக்கியப் புலமை, சகோதரர்களின் ஆதரவு என்பவற்றைவிட அக்காலத்தில் நாட்டில் இருந்திருக்கக் கூடிய இலக்கியப் புலமைச் சூழல் பற்றியும் அது தங்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றியும் கூறாங்கள்.

நான் 1968 இன் பின்தான் இலக்கியத்துறையில் காலூன்றினேன். 1968 காலப்பகுதியில் தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் பேச்சாற்றல் மூலம் கவரப்பட்டு பேச்சுத் துறைக்குள் நுழைந்தேன். ஒருசில கவிதைகளை எழுதிப் பார்த்தேன். மரபுக் கவிதையாக எழுத முயன்றேன். எமது நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் ஆறுமுக நாவலர், சுவாமி விபுலானந்தர் முதலான சிலர் பற்றிய அறிவே அப்போது எனக்கு இருந்தது. வன்னியூர்க் கவிராயர் பற்றி பெயரளவில் அறிந்திருந்தேன். 1972 இல் அவரோடு ஒரு கவியரங்கத்தில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். வவுனியாவின் இலக்கியச் சூழல் வறண்டே இருந்தது.

இடைநிலைக் கல்வியை வவுனியா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் பெற்றுக்கொண்ட காலத்தில் தங்கள் ஆளுமையை வளர்த்த கல்விச் சூழல் பற்றிக் கூறாங்கள்.

ஆறாம் ஆண்டுமுதல் க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை வவுனியா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்றேன். விஞ்ஞான மாணவன் என்பதால் தமிழ் இலக்கியம் கற்க முடியவில்லை. அது வருத்தமாக இருந்தது. அந்தப் பாடப் புத்தகத்தை நண்பர்களிடம் பெற்று சுயமாகச் சுவைக்காகப் படித்தேன். எனது மூத்த சகோதரர்கள் படித்த கும்பகர்ணன் வதைப்படலம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலமும் கைகேயி சூழ்வினைப் படலமும், ஆகிய கம்பராமாயணப் புத்தகங்களைப் படித்தேன். எனது மூத்த சகோதரர் திரு.தியாகராசா கலைப் பட்டத்திற்குத் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்றவர். அவரது புத்தகங்களைப் படிப்பது எனக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது. பாடசாலையில் மாணவமன்றக் கூட்டங்களில் பேசிப் பழகினேன். மாணவ மன்றச் செயலாளராகக் கடமை புரிந்தேன். எட்டாம் ஆண்டுவரை சங்கீதம் கற்றேன். பின் அப்பாடம் எமக்கு இல்லை என்றானபோது கவலைப் பட்டேன். சண்முகானந்தா என்ற பெளதிகவியல் ஆசிரியர் எமக்கு நடனம் பழக்கினார். பாடமாக இல்லை. கலை நிகழ்ச்சிகளுக்காகப் பழக்கினார். சில மேடைகளில் காவடி நடனம் முதலான சில நடனங்களை ஆடியிருக்கிறேன். வயலின் பழகினேன். ஆனால் அது கைகூடவில்லை.

தாங்கள் பள்ளிப் பருவத்திலேயே பேச்சாற்றல் மிக்கவராகவும், வில்லுப் பாட்டு எழுதிப் பாடுவதில் வல்லவராகவும் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. இது எவ்வாறு கைவந்த கலையானது.

வவுனியா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்விகற்ற காலத்தில் பதினாறு வயதில் வில்லுப் பாட்டெழுதி நண்பர்களோடு சேர்ந்து ஒரு சரஸ்வதி பூசையின்போது பாடினேன். அதுதான் எனது முதல் சுய ஆக்கம். அதேகாலத்தில் நாற்பது நிமிடங்களுக்கு மேல், கையில் ஒரு குறிப்புமில்லாமல், மனனம் செய்யாமல் பேசியிருக்கிறேன். இவை எனது தமிழ் இலக்கிய ஆர்வத்தால் நிகழ்ந்தன என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் சுன்னாகம் கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரிச் சூழல் தந்த ஊக்குவிப்பு எவ்வாறு எனக் கூறுங்கள். (தங்களது மணிவிழாவின் முதல் நிகழ்வை கல்லூரிச் சமூகம் சமகால இலக்கிய வாதிகளுடன் இணைந்து எடுத்ததை வாசகர்களுக்கு நினைவுட்ட விரும்புகிறோம்.)

வவுனியாவில் க.பொ.த.உயர்தரம் கற்க அப்போது பாடசாலை எதுவும் இருக்கவில்லை. ஓமந்தை மகாவித்தியாலயம் க.பொ.த. உயர்தரம் கலைப் பிரிவு தொடங்கி பின் கைவிட்டுவிட்டது. அதன்பின், நான் கற்ற வவுனியா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் க.பொ.த.உயர்தரம் கலைப் பிரிவு தொடங்கி அதுவும் சரியாக நடை பெறவில்லை. அப்படியிருக்க விஞ்ஞான மாணவனான நான் எங்கே கல்வி கற்பது. அதனால் யாழ்ப்பாணம் சென்று ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றேன். அக்காலத்தில் அங்கிருந்த நூலகத்தில் இருந்த பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களை ஆர்வத்தோடு கற்றேன். கவிதைகளை எழுதினேன். கவி அரங்குகளில் பங்குபற்றினேன். அக்காலத்தில்தான் வவுனியாவில் ஒரு கவி அரங்கத்திற்கு உடுவை எஸ்.தில்லைநடராசா அவர்களின் அழைப்பின்பேரில் வந்து வன்னியூர்க் கவிராயரோடு கவியரங்கில் கலந்துகொண்டேன். மாணவ மன்றத்தின் தலைவராகவும், விடுதி மாணவ மன்றத்தின் தலைவராகவும் செயற்பட்டேன். அக்காலத்தில்தான் சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களை முதன் முதலில் சந்தித்தேன். அக் கல்லூரியில் வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் அவர்கள் அப்போது கடமையாற்றினார். அக்கல்லூரி எனக்கு இலக்கிய உலகத்தைக் காட்டியது.

உங்களது மணிவிழாபற்றி

மறக்கவில்லை. எனது மணி விழாவை அக்கல்லூரியும், அக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களில் ஒருவரும், யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி மூத்த விரிவுரையாளருமான திரு. கௌரிகாந்தன் அவர்களும், நண்பர் கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களும் சேர்ந்து நடாத்தினர். அவ்விழாவில் மூத்த எழுத்தாளர் திரு. சிற்பி சிவசரவணபவன் அவர்கள் கலந்துகொண்டு பேசுகையில் “ஒரு கல்விமான் அல்லாத, ஒரு அதிகாரி அல்லாத, ஒரு அரசியல் தலைவர் அல்லாத ஒரு எழுத்தாளருக்கு மணி விழாவை ஒரு பாடசாலை எடுத்திருப்பது ஒரு சிறந்த முன்மாதிரி” என்று குறிப்பிட்டது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வவுனியாவிலும் எனது மணிவிழா நடைபெற்றது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் நீங்கள் பயின்ற கல்வித்துறை யாது? தங்களுக்குக் கிடைத்த பேராசிரியர்கள் தங்களது ஆளுமை விருத்தியில் எத்தகைய தாக்கத்தைச் செலுத்தினர்?

கணித புள்ளிவிபரவியல் துறை, விஞ்ஞானபீடம். எனது ஆர்வம் முழுக்கத் தமிழிலேயே இருந்ததால் எனது துறை சார்ந்த பேராசிரியர் எவரும் என்னைக் கவரவில்லை. தமிழ்ப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் எனக்குப் பிடித்தமானவராக இருந்தார். அப்போது வளாக முதல்வராக இருந்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்களும், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களும் அரசியல் கொள்கை அடிப்படையில் எமக்கு மாறாக இருந்ததால் எனக்கு அவர்களில் பெரிய ஈர்ப்பு ஏற்படவில்லை. பின்னால் வளாக முதல்வராக வந்து பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தராக ஆகிய பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் எனக்கு என்னைக்கும் பிடித்த பேராசிரியராக இருக்கிறார். பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களைப் பலவழிகளிலும் நான் பின்பற்றுகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்ற காலத்தில் உங்களின் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் எப்படி இருந்தன?

அக்காலத்தில், வடமராட்சி தம்பசிட்டியில் இருந்த சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை சன சமூக நிலைய கையெழுத்துச் சஞ்சிகையான “கதிரொளி” சஞ்சிகையில் கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதினேன். பல்கலைக் கழக மலர்களில் சிறுகதை, கவிதை, பாடல், கட்டுரைகள் எழுதினேன். பல நூல்களை வாசித்தேன். அவற்றில் சோதிட நூல்களும் அடங்கும். பல்கலைக் கழக நூலகம்தான் எனக்குப் பேராசிரியர். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் உபதலைவராகவும் இருந்திருக்கிறேன். அப்போது பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் தலைவராக இருந்தார்.

1979 இல் ஈழநாடு வார மலரில் “வாலி கொலைச்சரமும், கேள்விச் சரமும்” என்ற கட்டுரைத் தொடரை எழுதினீர்கள். அதற்குரிய தோற்றப் பின்னணி என்னவாக இருந்தது?

இக்கட்டுரை எட்டுக்கிழமைகள் தொடராக வந்தது. இதுதான் எனது முதலாவது தொடர் கட்டுரையும் ஆய்வுக் கட்டுரையுமாகும். இக்கட்டுரையோடு இரண்டு பேராசிரியர்கள் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது மாணவர்களுக்கு இராமாயணம் பற்றிப் பாடம் நடத்தும்போது “வாலி வதை ஒரு சுவாரஸ்யமான தீர்வுகாணமுடியாத பிரச்சனை” என்று கூறியதாக அறிந்தேன். அப்போது நான் அங்கு மாணவன். இதனை ஏன் நான் ஆராயக் கூடாது என எண்ணி முயன்று எழுதியதுதான் அக்கட்டுரை. அதனை நூலாக்க வேண்டுமென்று அணிந்துரையும் எழுதித்தந்து, அச்சுப்பதிப்புக்கும் ஏற்பாடு செய்துந்தவர் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள். யாழ். கம்பன் கழகம் அதன் முதற் பதிப்பை வெளியிட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளிவாரித் தமிழ்ப் பாட மாணவர்களுக்கு வாலி வதைப் படலம் பாடத்திட்டத்தில் இருந்ததால் அதன் இரண்டாம் பதிப்பை யாழ். ஸ்ரீலங்கா அச்சகம் வெளியிட்டது. அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன் அவர்கள். அதன் தேவை கருதி இன்னும் இரண்டு கட்டுரைகளோடு மூன்றாம் பதிப்பை வெளியிட்டவர் திரு.ஓ.கே. குணநாதன் அவர்கள். எனது உறுதியான பழந்தமிழ் உலக எழுத்துப் பயணத்திற்கு “வாலி” தான் அத்திவாரமிட்டது என்று சொல்லலாம்.

“மகாபாரதப் போரில் யுத்தமுறை அத்துமீறல்களும் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்த மீறல்களும்” என்ற தொடர் கட்டுரையை ஈழமுரசு பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளீர்கள். அதற்கும் ஈழப் போருக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் உண்டா?

இலக்கியச் சம்பவங்களை சமகாலச் சம்பவங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக் கூடியதாக எழுதவேண்டும் என எனக்கு வழி காட்டியவர் சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள். ஈழப் போருக்கும் இதற்கும் எந்த நேரடித்தொடர்பும் இல்லை. ஆனால் திம்புப் பேச்சு வார்த்தைக் காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களோடு தொடர்பு படுத்திப் பார்க்கக்கூடிய வகையில் இக்கட்டுரையை எழுதினேன். இது ஏழு தொடர்களாக வெளிவந்தது. இதனை திரு.ஓ.கே. குணநாதன் அவர்கள் “பாரதப் போரில் மீறல்கள்” என்ற பெயரில் நூலாக்கினார். எனது “மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரப் பாடல்கள்” ஆய்வு நூலும் இதேபோன்றதுதான். பாரதியாரின் சுதந்திரப் பாடல்களை ஆராய்ந்தால் அது எந்த நாட்டினதும் விடுதலைப் போரை நினைவுட்டும்.

தாங்கள் எழுதிய “சேரர் வழியில் வீரர் காவியம்” குறுங்காவியம் ஈழப் போரோடு தொடர்புபட்டதா?

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வஞ்சிக்காண்டத்தின் ஒருபகுதிதான் குறுங்காவியமாகப் பாடப் பட்டது. ஆனால் படிப்பவர்களுக்கு தமிழர்களின் தன்மான, வீர உணர்வுகளை அது ஊட்டியது.

முதன் முதலில் வாலி எனும் புதுமைமிகு வியாக்கியானம் கொண்ட இலக்கியப் பனுவலுடன் இலக்கிய உலகில் நுழைகிறீர்கள். தொடர்ந்து இலக்கியத் தேறல், இலக்கியச் சிமிழ், இலக்கியச் சரம், நறுந்தமிழ், வேரும் விழுதும், கம்பனில் நான் எனப் பல்வேறு பாரம்பரிய, நவீன தமிழ் இலக்கிய அலசல்கள், ஆய்வுகளுடன் கூடிய நூல்களை வெளியிட்டு தங்களை பாரம்பரிய தமிழ் இலக்கிய வாதியாக நிலை நிறுத்திக் கொண்டாலும் பின்னாளில் புதிய இலக்கிய வடிவங்களடனும் தங்களை அடையாளப் படுத்தியுள்ளீர்கள். உதாரணமாக அலைக்குமிழ் நாவல், முற்றத்துக் கரடி சிறுகதைத் தொகுப்பு இந்த மாற்றம் ஏற்பட்ட பின்னணியைக் கூறுங்கள்

நாவல் இலக்கியம் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு இலக்கிய வடிவம். கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குமுன் கல்கியின் பார்த்திபன் கனவு நாவலை மறுவாசிப்புச் செய்தேன். எனக்கு அவரின் நாவல்களில் இன்றும் ஈடுபாடு உண்டு. தமிழகத்து நாவலாசிரியர்கள் பலரின் சரித்திர, சமூக நாவல்களை நான் படித்திருக்கிறேன். அப்படி நானும் எழுத வேண்டுமென்று நினைத்து அக்காலத்து வீரகேசரிப் பிரசுர நாவல்கள் போல நாவல்களை எழுதத் தொடங்கினேன். அதில்

ஒன்றுதான் அலைக்குமிழ். அது 1977 இனக்கலவரத்துக்கு முன் நான் பல்கலைக் கழக மாணவனாக இருந்த காலத்தில் எழுதியது. எழுதிய கால அடிப்படையில் வவுனியாவைச் சேர்ந்த ஒருவரின் முதல் நாவல் இதுதான். நண்பர் ஓ.கே. குணநாதன் தனது எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் மூலம் இதை வெளியிட்டார். இந்நூலை செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்குக் காணிக்கையாக்கினேன்.

இது ஏன் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வரவில்லை.

இந்நாவலை செங்கை ஆழியான் அவர்கள் வாசித்து திருத்தி சில ஆலோசனைகளைச் சொல்லி ஊக்குவித்தார், திரும்ப எழுதி வீரகேசரிப் பிரசுரத்துக்கு அனுப்பிவைத்தேன். வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவரும் என்ற உற்சாகத்தில் “மலர்ந்தும் மலராத” என்ற இன்னுமொரு நாவலையும் அக்காலத்தில் எழுதினேன். அவர்கள் மண்வாசனை போதாதென்று அலைக் குமிழ் நாவலைத் திருப்பி அனுப்பினார்கள். மனமுடைந்த நான் நாவல் எழுதுவதைக் கைவிட்டேன். பின் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் அதை அறிந்து கவலைப்பட்டு வரதர் வெளியீடாக அதைக் கொண்டுவர முயன்றார். வரதர் அவர்கள் மிகுந்த உற்சாகம் தந்து தான் வெளியிடுவதாக வாக்குறுதி அளித்தார். ஆனால் வரதர் அவர்களும் நூல் வெளியீட்டில் நொடித்துப்போனதால் எனது நூலை வெளியிட முடியவில்லை. அக்காலத்தில்தான் சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு.சி.சிவஞானசுந்தரம் அவர்களின் தொடர்பு கிடைத்தது. அவரது சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளையும், ஈழநாடு பத்திரிகையில் “வாலி” கட்டுரையையும் எழுதினேன். நாவல் முயற்சியைக் கைவிட்டேன். பின் அண்மைக்காலத்தில்தான் நண்பர் ஓ.கே. குணநாதன் இந்நாவலை வீரகேசரி வாரமலரில் தொடராக வெளிவரச் செய்து பின் நூலாக வெளியிட்டார்.

“முற்றத்துக் கரடி” சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றி ...

பல சிறுகதைகளை பல சஞ்சிகைகளுக்காகவும், பல பத்திரிகைகளுக்காகவும் எழுதியிருக்கிறேன். பல போட்டிகளுக்காகவும் எழுதியிருக்கிறேன். “ஈழத்துச் சிறுகதை மஞ்சரி” என்ற பெயரில் காவலூர் ஜெகநாதன் தொகுத்து வெளியிட்ட இளம் எழுத்தாளர்களது சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலில் எனது சிறுகதை ஒன்றும் இடம்பெற்றது. போட்டிகளில் இரண்டாம், மூன்றாம், இடங்கள்தான் கிடைத்தன. ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய பல போட்டிகளிலும் கூட அப்படியேதான் கிடைத்தன. ஒருதலையாவது முதலாவது இடத்தைப் பிடித்தபின்தான் நூலாக ஆக்க வேண்டுமென்று காத்திருந்தேன். “முற்றத்துக் கரடி” சிறுகதை ஞானம் சஞ்சிகையின் சர்வதேசப் போட்டி ஒன்றில் முதல் இடத்தைப் பெற்றது. எனது சில சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பை எனது மணி விழாவோடு “முற்றத்துக் கரடி” என்ற பெயரில் நண்பர் ஓ.கே.குணநாதன் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின்மூலம் வெளியிட்டார். நண்பர் வவுனியூர் இரா.உதயணன் அவர்கள் நிதி உதவி செய்தார்.

பல்கலைக் கழகக் காலத்தில் தாங்கள் தமிழ் மன்றத் தலைவராகிய பின்னணியும் அக்காலத்தில் தங்கள் தலைமையில் மேற்கொண்ட பணிகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக யாழ்ப்பாண வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபின் இரண்டாவது தொகுதி மாணவனாக 1975 இல் நான் அங்கு கல்விகற்கச் சென்றேன். அப்போது வட்டுக்கோட்டையிலும், திருநெல்வெலியிலுமாக இரண்டு இடங்களில் வளாகம் இயங்கியது. நான் தமிழ் மன்றத் தலைவராக இருந்த காலத்தில்தான் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் மறைந்தார். அவரது இறுதி ஊர்வலத்தில் மாணவர் அணிக்குத்தலைமை தாங்கினேன். நான் அப்போது எழுதிய இரங்கல் கவிதைகளை அப்போது எனது அடுத்த தொகுதி மாணவனாகக் கற்றுக் கொண்டிருந்த திரு.சி. சிவலிங்கராசா (இப்போது ஓய்வூதியைப் பேராசிரியர்.) அழகாக வாசித்தார். பின் “செல்” “வா” என்று ஆணையிடாய்” என்ற பெயரில் சிறு நூலாக அதை வெளியிட்டேன். அதுதான் எனது முதல் நூலாக்கம். மலையகத்து டெல்டாதோட்டம், டெவன் தோட்டம், ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்ற போராட்டங்களில் சிவனு லட்சுமணன் என்ற போராளி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டபோது எனது தலைமையில் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி யாழ் கச்சேரிவரை சென்றது. அரச அதிபரிடம் எமது

கண்டன மனுவை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பிவைக்கும்படி கையளித்தோம். அத்தோட்டங்களில் லயங்கள் எரிக்கப்பட்டபோது யாழ்ப்பாணத்தில் உடு புடைவைகள் சேகரித்து நேரில் சென்று கொடுத்துத் திரும்பினோம். யாழ்ப்பாண ஸ்டான்லி வீதியிலிருந்த கடைகள் இராணுவத்தினரால் எரிக்கப்பட்டபோது ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் சென்றோம். 1977 இனக்கலவரத்தின்போது எம்மோடு கற்ற சிங்கள மாணவர்களை பக்குவமாக அனுப்பிவைத்தோம். இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்த தமிழர்களுக்கு கனகரத்தினம் மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் சென்று பல்வேறு உதவிகளையும் செய்தோம். மட்டக்களப்பில் புயல் அடித்தபோது அங்கு சென்று வீதிகளையும், வீடுகளையும் சுத்தம் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டோம். வளாகத்தில் மலையக, மற்றும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் வளாக மாணவர்களால் தாக்கப்பட்டபோது அவர்களுக்கிடையில் இணக்கப்பாட்டை உருவாக்கினோம், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்காகத் தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டோம். இன்னும்பல.

சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு.சி. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களின் சீரிய இலக்கியப் பார்வையும், செயல்த்திறமும், நேர்மையும், அவையடக்கமும், பல்வேறு இலக்கிய கர்த்தாக்களை ஆக்சித் திருந்தன. தங்கள் கட்டுரைகளும் சிரித்திரனில் தொடர்ந்து வந்திருந்தன. அந்த அனுபவங்களைப் பகிர்ங்கள்.

சிரித்திரன் ஆசிரியருடனான அறிமுகம் திரு. சி. சிவலிங்கராசா மூலம் கிடைத்தது. அவர் இலக்கியத்தில் நகைச்சுவை இல்லையா? இருந்தால் எழுதமுடியுமா? என்று கேட்டார். இலக்கியத்தில் நகைச்சுவை என்ற தலைப்பில் சிரித்திரனில் தொடர்ந்து எழுதினேன். அதேகாலத்தில் அவரின் விருப்பத்துக்கும், வழிகாட்டலுக்கும் ஏற்ப இலக்கியச் சிமிழ் என்ற தலைப்பில் தொடர்ந்து எழுதினேன். இலக்கியச் சிமிழ் கட்டுரைகளில் சிலவற்றை அதே தலைப்பில் நூலாக்கினேன். வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றம் அதன் முதல் பதிப்பை வெளியிட்டது. மட்டக்களப்பு உதயம் வெளியீட்டுக்குழு இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட்டது. சிரித்திரன் ஆசிரியர் தான் என்னைச் செதுக்கிய சிற்பி. அவர் எனக்கு வழங்கிய அறிவுரை “ உம்முடைய எழுத்துக்கள் உம்முடைய தாயும், உம்முடைய மனைவியும் ஒன்றாக இருந்து வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.” என்பது. எனது எழுத்துக்கள் எனது மகளும், எனது பேர்த்தியும் அவர்களோடு சேர்ந்திருந்து வாசிக்கக் கூடியதாக இருப்பதை பெருமையோடு நினைவு கூருகின்றேன். சிரித்திரனின் ஐம்பத்தைந்து இதழ்களில் எனது ஆக்கங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. எனது சேரர் வழியில் வீரர் காவியம் என்ற குறுங்காவிய நூலை அவருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேன். சிரித்திரன் ஆசிரியர் ஒரு மகாமனிதர். அவரும் அவரது துணைவியாரும் சேர்ந்தே சிரித்திரன் சஞ்சிகையை வெளியிட்டனர். அந்த வகையில் ஞானம் சஞ்சிகை வெளியீட்டுக்கு அவரே முன்னோடி எனலாம்.

“அகளைங்கள் கவிதைகள்” நூலின் ஊடாக வடக்குக் கிழக்கு மாகாணப் பரிசைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். அத்தோடு பல்வேறு கவியரங்குகளுக்கும் தலைமை வகித்திருக்கிறீர்கள். ஒரு கவிஞராக தங்கள் இரசனை அனுபவம் பற்றிக் கூறங்கள்.

எனது இலக்கியப் பிரவேசம் கவிதைகளோடுதான் ஆரம்பமாகியது. எனது எழுத்துசார்ந்த முதல் இலக்கியப் பிரவேசமும் கவிதைகளோடுதான் ஆரம்பமாகியது. வவுனியாவில் சரவணையூர் சுகந்தன், பூநகர் மரியதாஸ் ஆகியோர் வெளியிட்ட சுவடுகள் என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுப்பில் (1975) எனது எடுப்பதோ பிச்சை என்ற ஒரு புதுக்கவிதை வெளிவந்தது. எனது முதல் மூன்று நூல்களும் கவிதை சார்ந்தவைகள்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். சில்லையூர் செல்வராசனின் தலைமையிலும் கவி பாடியிருக்கிறேன். இலங்கை ஒளிபரப்புக்கூட்டுத்தாபன கவியரங்குகள் பலவற்றில் கலந்துகொண்டும் தலைமை தாங்கியுமிருக்கிறேன். ரூபவாஹினி தொலைக் காட்சியிலும் பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். இப்போது கவியரங்குகளுக்கு மதிப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது.

உங்களது கவிதை ஒன்று க.பொ.த.(சா.த) தமிழ் பாடநூலில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

“குழந்தையென எனது மனம் குதூகலிக்கும்” என்ற கவிதை பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. (2016) இயற்கையை இரசிப்பதோடு அதனூடாக வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் பலவற்றை அக்கவிதை சொல்கிறது. வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்ட சஞ்சிகையான மாருதம் இதழில் அது வெளிவந்தது. மாணவர்கள் எந்த அளவுக்கு அதை இரசிக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஏற்கனவே 2002 இல் தமிழ்மொழித் திறன் மாகாண மட்டப் போட்டியில் ஐந்தாம் பிரிவுக்கான(தரம் 12,13) கவிதை நயம் போட்டியில் “அகளங்கன் கவிதைகள்” நூலிலிருக்கின்ற “சிந்தனை செய் தமிழா” என்ற தலைப்பிலான கவிதைகளில் “வேலிக்குச் சண்டையிட்டு” எனத் தொடங்கும் கவிதை சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. 2006 ஆம் ஆண்டு தமிழ்மொழித் திறன் போட்டியில் இசை தனி பிரிவு 4 (தரம் 10,11) இற்கு இதே நூலிலிருக்கின்ற “மனித நேயம் செழிக்கவேண்டும்” என்ற தலைப்பிலான கவிதைகளில் “தனித்துவங்கள் பேணுமொரு சமத்துவத்தில் சேர்ந்து” எனத் தொடங்கும் கவிதை சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. க.பொ.த. உயர்தர மாணவர்களுக்கான கர்நாடக சங்கீதம் பாடத்திட்டத்தில் நாட்டார் பாடல் பகுதியில் “சேற்று வயல்க் காட்டினிலே—” எனும் பாடல் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.(2012)

70, 80, களில் வானொலி நாடகங்கள் தந்த ஈர்ப்பு குறிப்பிடத் தக்கது. ஒவ்வொரு வாரமும் சனிக்கிழமைகளில் இரவு 9.30 மணிக்கு ஒலிக்கும் நாடகம் இன்றும் இனிக்கிறது. தங்களது பல நாடகங்கள் அவ்வாறு மக்களைச் சென்றடைந்தன. அவற்றை “அன்றில் பறவைகள்”, “கூவாத குயில்கள்”, “இலக்கிய நாடகங்கள்”, “கங்கையின் மைந்தன்” என்ற தலைப்புக்களில் நூல்களாக வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள்.. நாடக வடிவைத் தேர்ந்தெடுத்தது பற்றியும், அவையூடாக தங்கள் நோக்கம் எவ்விதம் நிறைவேறியது என்றும் கூறுங்கள்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் வானொலி நாடகத் தயாரிப்பில் உலகளாவிய புகழ் பெற்றது. எனது பல நாடகங்களை அது தயாரித்து ஒலி பரப்பியது. “அன்றில் பறவைகள்” நூல் தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. “இலக்கிய நாடகங்கள்” நூல் வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சிறந்த நூற் பரிசைப் பெற்றது. “கங்கையின் மைந்தன்” நூல் இந்திய தமிழ் நாடு கலை இலக்கிய பெரு மன்றம், வடக்கு மாகாணம், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், யாழ் இலக்கிய வட்டம்.,(இலங்கை இலக்கியப் பேரவை) ஆகியவற்றின் பரிசுகளைப் பெற்றது. ஒரு படைப்பாளி எந்த ஊடகம் தனது படைப்புக்களை அதிக அளவிலான மக்களிடம் எடுத்துச் செல்லுமோ, எந்த ஊடகத்தை மக்கள் அதிக அளவில் விரும்புகிறார்களோ, எந்த ஊடகத்தினூடாக தனது கருத்துக்களைத் துல்லியமாகச் சொல்லமுடியுமோ அந்த ஊடகத்தினூடாகவே தனது கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புவான். அந்த வகையில் அப்போது வானொலி நாடகமே எனது கவனத்தை ஈர்த்தது. அத்தோடு வானொலி நாடகம் சிறந்ததொரு ஊடகமாக எனக்குத் தெரிந்தது. அதனால் அத்துறையில் ஈடுபட்டேன். ஆனால் அது அரச ஊடகமாக இருந்த காரணத்தால் சில வரையறைகளை வைத்திருந்தார்கள். குறிப்பாக சாதி, சமய, அரசியல் முரண்பாடுகளை நாடகமாக தயாரிக்க மாட்டார்கள். அதனால் பெரிதும் குடும்ப உறவுகளையும், அவை சார்ந்த முரண்பாடுகளையும், வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் சார்ந்த முரண்பாடுகளையுமே சமூக நாடகங்களில் எழுதினேன். அவை சமூகத்தில் எவ்வளவு தாக்கங்களை உருவாக்கின என்பதைப் பற்றி நான் எதையும் சொல்ல முடியாது. இலக்கிய நாடகங்கள் தமிழ் வளர்ச்சி, இலக்கிய அறிவு, பண்பாடு சார்ந்தவையாக எழுதப்பட்டன.

உங்களது மேடை நாடகப் பங்களிப்பு பற்றியும் அதில் அதிகம் ஈடுபடாமெக்கான காரணங்கள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக கல்விகற்ற காலத்தில் தமிழ் மன்ற முத்தமிழ் விழாவில் “அமரேந்திரா” என்ற அரச நாடகத்தை எழுதி நானும் நடடித்தேன். எனது “அனிச்ச மலர்” என்ற நாடகம் வவுனியாவில் நடைபெற்ற போட்டியொன்றில் முதற் பரிசு பெற்றது. பாடசாலையில்

தமிழ் மொழித்திறன் போட்டிகளுக்காக பல நாடகங்களை எழுதிக் கொடுத்துள்ளேன். நானே இயக்கியும் உள்ளேன். எனது “சிலம்பின் பரல்கள்” என்ற இலக்கிய நாடகம் திரு. கந்தையா ஸ்ரீ கந்தவேள் ஆசிரியர் அவர்களின் நெறி ஆளுகையில் தேசிய மட்டத்தில் முதல் இடம் பெற்றது. இவரது நெறி ஆளுகையில் எனது “அசோகவனம்” என்ற இலக்கிய நாடகம் தேசிய மட்டத்தில் இரண்டாம் இடம் பெற்றது. பலர் இணைந்து பணியாற்ற வேண்டியிருப்பதாலும் அதிக செலவுக்குரிய ஒரு ஊடகமாக இருப்பதாலும் நான் இத்துறையில் எழுத்தாளனாக மட்டுமே இருக்க விரும்புகிறேன். பலர் எனது நாடகங்களை மேடையேற்றுகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தும் மேடை ஏற்றியிருக்கிறார்கள்.

தொடர்ந்து நாட்டிய நாடகங்களில் தங்கள் கைவண்ணம் காட்டி நின்றீர்கள். “பத்தினித் தெய்வம்” எனும் தொகுப்பு அதனை நிதர்சன மாக்கியுள்ளது. நாட்டிய நாடகத்துக்கான சமூகச் சூழலும் மக்களின் ஆர்வமும் எப்படியுள்ளன?

வவுனியா தமிழ் மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்த காலத்தில் தமிழ்மொழித்திறன் போட்டிகளுக்காகவும் வேறு தேவைகளுக்காகவும் பல நாட்டிய நாடகங்களை எழுதினேன். அவற்றை திருமதி சூரிய யாழினி வீரசிங்கம் அவர்கள் அருமையாக தயாரித்து நட்டுவாங்கம் செய்தார். திருமதி தேவிமனோகரி ஆசிரியை இசையமைத்தார். அவற்றில் மூன்று நாட்டிய நாடகங்கள் தேசிய மட்டத்தில் முதலிடம் பிடித்தன. ஒரு நாட்டிய நாடகம் இரண்டாமிடம் பெற்றது. இந்த ஆண்டில்(2016) திருகோணமலை ஸ்ரீ சண்முகா இந்து மகளிர் கல்லூரி எனது நாட்டிய நாடகத்தின் மூலம் தேசிய மட்டப் போட்டியில் மூன்றாம் இடம் பெற்றது. எனது “கண்ணகி” நாட்டிய நாடகம் வடக்குமாகாண காவியக் கதா நாட்டிய நாடகப் போட்டியில் (ஒருமணிநேரம்) முதலிடம் பெற்றது. நாட்டியம் என்பதே நாட்டிய நாடகம்தான். நாட்டியக் கலையில் முதன் முதல் பரத முனிவரால் தயாரிக்கப்பட்டது “அமிர்த மர்த்தனம்” என்ற நாட்டிய நாடகம்தான். என்று சொல்கிறார்கள். இன்றும் நாட்டிய நாடகத்துக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது.

இவ்வாறான இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாடுகளுடன் ஒரு சமய, இலக்கியச் சொற்பொழிவாளராகத் துலங்கிவருகிறீர்கள். எவ்விதம் இவற்றைச் சாத்திய மாக்கியுள்ளீர்கள்.

பேச்சு அற்புதமான ஒரு கலை. ஆலயங்களிலும் விழாக்களிலும் பேச்சு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப் படுகிறது. எனக்கு பாடசாலைக் காலத்திலிருந்து ஏற்பட்ட பயிற்சி இத்துறையில் ஈடுபடச் செய்கிறது. மகாபாரத, பெரிய புராண, கந்த புராண, தொடர் சொற்பொழிவுகளை பல தடவைகள் செய்திருக்கிறேன். மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல பேச்சு அவசியமானது. அதனால் அதற்கும் நேரத்தை ஒதுக்கிச் செயற்படுகிறேன்.

தங்களது சொற்பொழிவுகளின் பின்னணியில் பல்வேறு சிறு நூல்களை பதிப்பித்துள்ளீர்கள். “ஆத்திகூழ்”, “கொன்றைவேந்தன்”, “மதுரை,” நல்வழி” முதலானவற்றை வெளியிட்டுள்ளீர்கள். இவை பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

இன்றைய இளம்சிறார்கள்க்கு மட்டுமல்ல பெரியோர்கள் பலருக்கும் கூட எமது அறநூல்களின் சிறப்புப் பற்றித் தெரியாது. பால்களின் கருத்துக்கள் தெரியாது. அதனால் ஓனாவையாரின் அற நூல்களுக்கும், “வெற்றிவேற்கை,” நூலுக்கும் பதஉரை, பொழிப்புரை, விளக்கஉரை என்பவற்றை எளிய இலகு தமிழில் எழுதினேன். அவற்றை வவுனியா இந்துமாமன்றம், சிவநெறிப்புரவலர் சீ.ஏ.இராமல்வாமி அறக்கட்டளைமூலம் தலா ஆயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு இலவசமாக வழங்கினோம்.

இதேபோல சைவ சமயம் சார்ந்த பல நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளீர்கள். அது பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

“சிவபுராணம்”, “திருவெம்பாவை”, “சகலகலா வல்லிமாலை” நூல்களுக்கும் உரை எழுதி வெளியிட்டோம். இத்தோடு “நாம் அறிந்த நாவலர்”, “பன்னிருதிருமுறை அறிமுகம்”, ஆகிய உரைநடை நூல்களையும் எழுதி இதேபோல வெளியிட்டோம்.

ஆறுமுக நாவலரின் “சைவ வினாவிடை” நூலை வெளியிட்டது பற்றி சொல்லுங்கள்.

இந்நூலை வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம் வெளியிட்டது. நாவலர் பெருமானின் சைவ வினாவிடை நூலை முழுமையாக இல்லாமல், சில பகுதிகளைத் தவிர்த்து தொகுத்து வெளியிட்டோம். அதனால் பலருக்கும் பல கேள்விகளுக்கும் விடை சொல்லவேண்டி வந்தது.

நீங்கள் ஈடுபட்டுவரும் இன்னொரு துறை புராண படனம் [பயன் சொல்லுதல் / உரை சொல்லுதல்]. இத்துறையில் ஆர்வம் எப்படி ஏற்பட்டது. வவுனியாவில் இத்துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளதா?

எனது தந்தையார் மூலம் எனக்கு இத்துறையில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. “கந்த புராணம்,” “திருவாதவூரடிகள் புராணம்”, “சிவராத்திரி புராணம்”, “பிள்ளையார் புராணம்”, “பெரிய புராணம்”, ஆகியவற்றுக்குப் பயன் சொல்லும் பயிற்சியைச் சுயமாகப் பெற்றேன். இத் துறையில் எனக்கு முப்பது வருட அனுபவம் உண்டு. எனது மூத்த சகோதரர் அமரர் யோகராசா உட்பட பலரை உருவாக்கக் கூடிய வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியுள்ளது. வவுனியாவில் பல கோவில்களில் கந்தபுராணம் முழுமையாகப் படித்துப் பயன் சொல்லப்படுகிறது.

சோதிடம் சம்பந்தமான சில கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளீர்கள். அத்துறை எப்படி உங்களுக்கு வந்தது?

சோதிடம் ஒரு கணிதம் தானே. அது எனது தந்தையார் மூலமும் சுயமாகவும் நான் கற்றுக்கொண்டது. நான் தொழிலாகச் சோதிடம் பார்ப்பதில்லை.

நீங்கள் சிறுவர் இலக்கியத்துறையிலும் பரிசு பெற்றிருக்கிறீர்கள். அது பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

சிறுவர் இலக்கியம் பற்றிய பல கருத்தரங்குகளிலும், பயிற்சிகளிலும் பங்கு பற்றியிருக்கிறேன். அதன் விளைவாக சிறுவர் பாடல்கள், நாடகங்கள் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளேன். எனது “சின்னஞ்சிறிய சிறுகுள்” சிறுவர் பாடல் நூல் தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, வடமாகாண சிறந்தநூற்பரிசு, எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையப் பரிசு, ஆகிய பல பரிசுகளைப் பெற்றது. “சின்னச் சிட்டுக்கள்”, “சுட்டிக் குருவிகள்”, “பந்தடிப்போம்”, “சிரிக்க விடுங்கள்”, ஆகிய தலைப்புக்களில் எனது சிறுவர் பாடல்கள் நூல் வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றிலுள்ள பல பாடல்களுக்கு பிள்ளைகள் நடனம் ஆடி வருகிறார்கள். கிழக்கு மாகாண முன்பள்ளிக் கல்வித் திட்டத்தில் எனது சிறுவர் பாடலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

உரை நடை சார்ந்த சிறுவர் இலக்கியப் படைப்புக்களையும் நீங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள். அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

“நளவெண்பா (கதை),” முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்தர்”, “தமிழ்த்தாது தனி நாயகம் அடிகளார்”, “செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்”, ஆகியவை இந்தவகையைச் சேர்ந்தவை. செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் நூலை மேலும் சில பேச்சுக்களோடு குமரன் அச்சக இலக்கியன் வெளியீட்டகம் இரண்டாம் பதிப்புச் செய்துள்ளது.

“தங்களின் சேற்று வயல்க் காட்டினிலே நாற்று நட வந்த பெண்ணே” என்ற மெல்லிசைப் பாடல் பெரும் புகழ் பெற்றபாடல். இந்த அழப்படையில் உங்கள் மெல்லிசைப் பாடலாக்கம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

இந்தப் பாடலுக்கு இசை அமைத்தவர் விஸ்வநாதன், இராமமூர்த்தி இரட்டையர்களில் ஒருவரான திரு. ரி.கே.இராமமூர்த்தி. பாடியவர்கள் பத்மலிங்கம், ஜெகதேவி விக்னேஸ்வரன் ஆகியோர். இப்பாடல் அன்று ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளைகள் ஒலிபரப்பப் பட்டதுமுண்டு. இப்பாடல் இப்போது க.போ.த. உயர்தர கர்நாடக சங்கீத பாடத்திட்டத்தில் நாட்டார் பாடல் வகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் சில மெல்லிசைப் பாடல்களை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் ஒலி பரப்பியது. டென்மார்க் பிராண்டா அபிராமியம்மன் ஆலயத்தினர் எனது

சில பக்திப் பாடல்களை , இறு வட்டாக(C.D.) வெளியிட்டுள்ளனர். எனது பல பாடல்கள் பலரது இசையமைப்புக்களிலும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இவற்றை ஏன் நீங்கள் நூலாக்கம் செய்யவில்லை.

“இசைப் பாமாலை” என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை ஆக்கியுள்ளேன். இன்னும் ஒரு தொகுப்பு வெளியிடும் நோக்கம் இருக்கின்றது.

உங்களது தமிழ் வாழ்த்துப் பாடலொன்று மிகவும் பிரபலம் பெற்றுவருகிறது. அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நாங்கள் இன்றுவரை வாழ்க தமிழ் நாடே, என்றும், திராவிடநற் திருநாடும் என்று இந்தியத் தமிழகத்தைத்தான் பாரதிபாடல் மூலமும், பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை பாடல்மூலமும் வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர எமது நாட்டையோ எமது புலவர்களையோ வாழ்த்தவில்லை. பிற்கால கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமியப் புலவர்களையோ மதிக்கவில்லை. எனது தமிழ் வாழ்த்துப் பாடலில் உமறுப் புலவர், வீரமாமுனிவர், நல்லூர் நாவலர், விபுலானந்தர் ஆகியோரும் நினைவு படுத்தப்படுகிறார்கள்.

இசைத்திட முடியாது எங்கள் பெருமை- தமிழ்
இன்பமோ சொல்லினிலே சொல்லல் அருமை

என்று தொடங்குகின்ற எனது தமிழ் வாழ்த்துப் பாடல் பல இடங்களில் படிக்கப் படுகின்றது. வடக்கு மாகாண இலக்கிய விழாவிலும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பாடல் இலண்டன், சவிஸ், ஜெர்மனி, முதலான நாடுகளிலும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அப் பாடலை இறுவட்டாக எனது மணி விழாவின் போது வெளியிட்டோம். வவுனியாவின் இளம் இசையமைப்பாளர் சோ.ஜெயச்சந்திரா இசையமைத்திருக்கிறார்.

உங்களது பாடல்கள் பல்வேறு நிறுவனங்களின் கீதங்களாக இருப்பதை நான் அறிவேன். அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

வவுனியா தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரிக் கீதம், வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கக் கீதம், சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பாலர் பாடசாலைக் கீதம், வவுனியா இந்து மாமன்றக் கீதம், வவுனியா பிரதேச செயலகக் கீதம், வவுனியா நகரசபைக் கீதம், செட்டிகுளம் பிரதேச செயலகக் கீதம், நெடுங்கேணி பிரதேச செயலகக் கீதம், செட்டிகுளம் பிரதேச சபைக் கீதம், வவுனியா நிருத்திய நிகேதன நுண்கலைக் கல்லூரிக் கீதம், பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையக் கீதம், பாடசாலைகள் பலவற்றின் கீதங்கள் என நான் எழுதிய கீதங்கள் பல இன்றும் படிக்கப்படுகின்றன. நான் முதன் முதல் எழுதிய கீதம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மன்றக் கீதம். அது இப்போது படிக்கப்படுகிறதா எனத் தெரியவில்லை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக வவுனியா வளாக வெளியீடுகளான வன்னி ஓடை, வன்னி அருவி, வன்னி ஊற்று என்பவற்றிலும் உங்கள் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீ கணேசன் அவர்கள் வவுனியா வளாகத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்த கால கட்டத்தில் அவரின் பெருமுயற்சியால் இவை வெளிவந்தன. பாடல் இசை பாடியோர் யாவரும் வவுனியாவில் அப்போது வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்களே. வவுனியாவில் பலரை இத்துறையில் பிரகாசிக்கத் தூண்டுகோலாக இது இருந்தது. இவை தவிர இசை இளவரசன் கந்தப்பு ஜெயந்தன், திருமதி கலாபூஷணம் தேவிமனோகரி நாகேஸ்பரன், சோ. ஜெயச்சந்திரா, திருமதி கலாபூஷணம் விமலலோஜினி கனகேஸ்வரன், திருமதி வதனி ஸ்ரீதரன், ஆகியோரின் இசையமைப்பிலும் எனது பல பாடல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

நவீன கலை வழவமான குறும்படத் துறையிலும் செயற்பட்டிருக்கிறீர்கள். அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

வவுனியா நகரசபை ஒரு குறும்பட பயிலரங்கை நடாத்திய வேளை ஒரு குறும் படத்தையும் தயாரிக்க விரும்பியது. திரு.அருணா செல்லத்துரை அவர்கள் பயிலரங்கை நடத்தினார். பின் எனது “யாழ் தேவி” என்ற சிறுகதையை குறும்படமாக்க விரும்பினார். அதற்கு நானே உரையாடலும் எழுதிக் கொடுத்தேன். அந்தக் குறும்படமே வடக்குக் கிழக்கில் போராளிகள் அல்லாதவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட முதல் குறும்படம் ஆகும்.

இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் உங்கள் கலை இலக்கியச் செயற் பாடுகளுக்கும் பெரிதும் களம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறீர்கள். அதைப் பற்றி சொல்ல முடியுமா?

“சேற்று வயல்க் காட்டினிலே” பாடல் மூலம்தான் நான் அங்கே அறிமுகமானேன். எனது பத்துப் பாடல்கள் வரை அவர்கள் ஒலி பரப்பினார்கள். அந்த அறிமுகத்தோடு பல உரைகளை இலக்கியம் சார்ந்து ஆற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பின் எனது பல சமூக நாடகங்களையும், பல இலக்கிய நாடகங்களையும், தயாரித்து ஒலி பரப்பினார்கள். கவி அரங்கங்களில் கலந்து கொண்டும், தலைமை வகித்தும் கவிபாட வாய்ப்புக் கிடைத்தது. “கவிதைக் கலசம்” என்ற நிகழ்ச்சியை பல வாரங்களாக, முதலில் முப்பத்தெட்டு வாரங்கள் பின் ஒருவருடம் முழுக்க நடத்தும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு இலக்கியத் தொண்டனாக பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகளுடன் இணைந்தும், தலைமை வகித்தும் பணியாற்றி வருகின்றீர்கள். இளந்தலை முறையை வளர்த்தெடுப்பதில் இவற்றின் பங்களிப்பைப் பற்றிப் பெருமை கொள்ள முடிகிறதா?

1979 இல் வவுனியா இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினோம். அதன் தலைவராக நான் செயற்பட்டேன். வவுனியாவில் முதன் முதல் தோன்றிய ஒரு இலக்கிய அமைப்பு அதுதான். அதன் செயலாளராகச் செயற்பட்ட திரு.பொ.மாணிக்கவாசகம் அவர்கள் தற்போது மூத்த சர்வதேச ஊடகவியலாளராக விளங்குகிறார். அதன் உப தலைவராகச் செயற்பட்ட திருமதி தமயந்தி சிவ சுந்தரலிங்கம்தான் இன்று “தமிழ்க் கவி” என்று புகழ் பெற்ற எழுத்தாளராக விளங்குகிறார். இப்படிப் பலர் உருவாகியிருக்கிறார்கள். வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றம் அதன்பின் தொடங்கியது. அதன் தலைவராக கலாநிதி ச.அருளானந்தம்(கேணிப்பித்தன்), செயலாளராக திரு.பொ.மாணிக்கவாசகம் ஆகியோர் செயற்பட்டனர். எனது பல நூல்களை அவர்கள் வெளியிட்டனர்.

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

1997 இல் திரு. கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், திரு. ந.இரவீந்திரன் ஆகியோரோடு நானும் சேர்ந்து உருவாக்கிய வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் தலைவராக நான் செயற்படுகிறேன். கந்தையா ஸ்ரீ கணேசன், ந.இரவீந்திரன் ஆகிய இருவரும் இப்போது கலாநிதிகள். இந்த அமைப்பின் மூலம் 193 மாதாந்த முழுநிலாக் கருத்தாடல்களை நடாத்தியிருக்கிறோம். “மாருதம்” என்ற பெயரில் ஒரு சஞ்சிகையின் 16 இதழ்களை வெளியிட்டிருக்கிறோம். பலதுறைகள் சார்ந்த 35 நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறோம். ஆண்டுதோறும் ஆண்டு விழாக்களை நடாத்தி வவுனியாவின் கல்வி, கலை, இலக்கிய, சமூக வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்ட இருபதுக்கும் மேற்பட்டோரைக் கௌரவித்திருக்கிறோம். வவுனியூர் இரா உதயணன் அவர்களின் உதவியில் “ஏடு” என்ற குறும் படத்தைத் தயாரித்திருக்கிறோம். வவுனியாவில் பல எழுத்தாளர்களை, கலைஞர்களை உருவாக்கியிருக்கிறோம். ஊக்குவித்திருக்கிறோம். சமூக சேவைகள் பல வற்றையும் செய்திருக்கிறோம். இது விபரிக்கில் நீண்டுவிடும்.

மாணவர்களின் தமிழ் ஆற்றல்களை வளர்க்க நீங்கள் தொடங்கியிருக்கும் மாணவச் சாதனையாளர் விருது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நானறிந்த வரையில் எங்களது இந்தத் திட்டம்தான் இலங்கையில் முதலாவது என்று நினைக்கிறேன். வவுனியா மாவட்டப் பாடசாலை ஒன்றில் தரம் 13 இல் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் தமது பாடசாலைக் காலத்தில் பாடசாலையின் உள்ளேயும் வெளியேயும் பெற்ற தமிழியற் போட்டிகளின் அடிப்படையில் பெற்ற வெற்றிச் சான்றிதழ்களின் அடிப்படையில் இந்த விருது வழங்கப்படுகிறது. பணப் பரிசு ரூபா பத்தாயிரம். நினைவுச் சின்னம். சான்றிதழ், புத்தகங்கள் என்பவற்றை வழங்குகிறோம். கடந்த ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பரிசுத்திட்டத்தில் நான்கு மாணவர்களுக்கு இப்பரிசுகளை வழங்கினோம். பங்குபற்றிய மீதி 35 மாணவர்களுக்கு ரூபா ஐநூறு பெறுமதியான ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் நூல்களை வழங்கினோம். இது தொடர்கிறது. இதற்கு இலண்டனில் வசிக்கும் எனது மாணவன் திரு.தி. மகேஸ்வரராஜா தனது தந்தையார் பெயரில் நிதி உதவி செய்கிறார், இதன் மூலம் மாணவர்களின் தமிழியல் சார்ந்த செயற்பாடுகளை அதிகரித்து வருகிறோம்.

தாங்கள் இதுவரை எத்தனை நூல்களை எழுதியுள்ளீர்கள்? துறைசார்ந்து வகைப்படுத்திக் கூறுங்கள்.

நாற்பத்திநான்கு நூல்கள் எனது ஆக்கங்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் “சம வெளி மலைகள்” என்ற கவிதை நூல் எனது மலையக நண்பர் கவிஞர் சு.முரளிதரன் அவர்களுடன் இணைந்து றோணியோ முறையில் அச்சிடப்பட்டது... எம் இருவரது கவிதைகளும் அத்தொகுப்பில் உள்ளன. அதைத் தவிர கவிதை நூல்கள் நான்கு. ஆய்வு நூல்கள் ஆறு. இலக்கியக் கட்டுரை நூல்கள் ஆறு. நாடக நூல்கள் நான்கு. சிறுவர் பாடல் நூல்கள் ஐந்து. சிறுவர் உரைநடை நூல்கள் ஐந்து. உரை எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் எட்டு. நாட்டிய நாடகநூல் ஒன்று. இசைப் பாடல் நூல் ஒன்று. சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல் ஒன்று. நாவல் ஒன்று.

தங்கள் இலக்கியப் பணிக்குக் கிடைத்த பட்டங்கள் விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மத்திய அரசின் கலாசார அமைச்சின் கலாபூஷணம், இந்து கலாசார அமைச்சின் தமிழ் மணி, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருது. இந்திய பாண்டிச்சேரி குழந்தைகள் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக் கழகத்தின் வாழ்நாட் சாதனையாளர் விருதாகிய செம்பணிச் சிகரம், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் முத்தமிழறிஞர் சொக்கன் நினைவு விருது, மற்றும் அவர்களது கலைப் பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை நினைவு விருது, மன்னார் மாவட்ட அறநெறிப் பாடசாலைகளின் இணையத்தின் நாவலர் விருது. காவிய மாமணி, திருநெறிய தமிழ் வேந்தர், கவிமாமணி, பல்கலை எழில், தமிழ் அறிஞர், கலாநிதி, புராணபடன புகழ்தகை, புராணபடன வித்தகர். சிவனருட் செல்வர். வாக்கீச கலாநிதி. செஞ்சொற் சிலம்பர். வித்தியா சுரபி, தமிழியல் வித்தகர். முத்தமிழ்ச் சுரபி. செந்தமிழ்க் கொண்டல். முத்தமிழ்க் கலைச்சுடர். சைவத் தமிழியற் கோ. செந்தமிழ்ப் பாரிவேள். எனப் பலபட்டங்கள். விருதுகள்.

உங்களின் நூல்களுக்காக நீங்கள் பெற்ற பரிசுகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுங்கள்.

தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது பெற்றவை “அன்றில் பறவைகள்” வானொலி நாடக நூல். “சின்னஞ் சிறிய சிறகுகள்” சிறுவர்பாடல் நூல். இலங்கையில் முதன் முதல் வானொலி நாடக நூலுக்காகப் பரிசு பெற்றது எனது “அன்றில் பறவைகள்” நூல்தான். வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சிறந்த நூற் பரிசு பெற்றவை “இலக்கிய நாடகங்கள்” “அகலங்கன் கவிதைகள்.” வடக்கு மாகாண சிறந்த நூற் பரிசு பெற்றவை “பத்தினித் தெய்வம்” நாட்டிய நாடகங்கள். “வேரும் விழுதும்”. கங்கையின் மைந்தன், “சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள்.” வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு”. எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் தமிழியல் விருது பெற்றவை “கங்கையின் மைந்தன்” “சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள்”, “அலைக்குமிழ்” “வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு”. தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச் சான்றிதழ் பெற்றது. “கங்கையின் மைந்தன்” யாழ். இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை ஆகியவற்றின் பரிசு பெற்றது “கங்கையின் மைந்தன்”, சிறப்புச் சான்றிதழ்களைப் பெற்றவை “வாலி”, “அலைக் குமிழ்” நாவல். தேசிய சாகித்திய மண்டலம், கொடகே தேசிய சாகித்திய மண்டலம், ஆகியவற்றின் சிறப்புச் சான்றிதழ்களை அலைக்குமிழ் நாவல் பெற்றது....

இலங்கைக்கு வெளியே நூல்களுக்காகப் பெற்ற பரிசுகள் பற்றி ?

“கங்கையின் மைந்தன்” இலக்கிய நாடக நூலுக்கு தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் ஐந்தாண்டு காலத்தில் வெளிவந்த சிறந்த நாடக நூலுக்கான அறந்தை நாராயணன் நினைவுப் பரிசைத் தந்தது, தமிழ்நாடு திருப்பூர் இலக்கியப் பரிசு “முற்றத்துக் கரடி” சிறுகதைத் தொகுப்புக்குக் கிடைத்தது.

பல்கலைக் கழக மட்டத்தில் உங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளனவா. ?

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்று பேரும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒருவரும், சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டுபேரும் ஆய்வு செய்திருக்கிறார்கள்.

தாங்கள் கலை இலக்கிய சமய சமூகப் பணியாற்றும் நிறுவனங்கள் பற்றி அறியலாமா.

தற்போது, வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் தலைவர். வவுனியா பிரதேச கலாசாரப் பேரவையின் உப தலைவர். வவுனியா நிருத்திய நிகேதன நுண்கலைக் கல்லூரி, நிருத்திய ஸ்ருதி நாட்டிய கலாலயம், வவுனியா இந்து மாமன்றம் ஆகியவற்றின் காப்பாளர். வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம், வேப்பங்குளம் இந்து அன்பகம் ஆகியவற்றின் துணைத் தலைவர்.

தங்களது புனை பெயர்கள் யாவை? அகளைங்கள் என்ற புனைபெயர் வைத்துக் கொண்டதற்கு ஏதாவது விசேஷ காரணங்கள் உள்ளனவா.

“வன்னிவளவன்” “மதன்” “தர்மா” ஆகிய புனைபெயர்களிலும் சொந்தப் பெயரிலும் சில ஆக்கங்களை எழுதியிருக்கிறேன். அகளைங்கள் என்ற பெயரை ஓட்டக்கூத்தர், சயங்கொண்டார், ஓளவையார் முதலான பெரும் புலவர்களின் பாடல்களில் பார்த்தேன். அவர்கள் பெரும்பாலும் குலோத்துங்க சோழனையே அப்பெயரால் அழைத்தனர். அகளைங்கள் என்ற பெயர் சிவ பெருமானையும், மகாவிஷ்ணு மூர்த்தியையும் குறித்த சொல் என்பதைப் பின்னர்தான் தெரிந்து கொண்டேன். களங்கம் என்பதற்கு எதிர்ச்சொல் அகளைங்கம். அகளைங்கள் என்பது களங்கமற்றவன் என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்த கலை இலக்கியத் துறையில் களங்கமில்லாதவனாக நானும் வாழ்ந்து எனது ஆக்கங்களைப் படிப்போரும் களங்கமில்லாமல் வாழவேண்டுமென்று நினைத்து இப்பெயரைப் புனைபெயராக வைத்துக்கொண்டேன்.

இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஒரு படைப்பாளி தான் சொல்லுவதுபோல நடந்து கொண்டாலே போதும். நாடு திருந்திவிடும். இன்றைக்கு எத்தனைபேர் அப்படி இருக்கிறார்கள். “நாவுக்கும் மனசுக்கும் உள்ள வெளி நான்கு விரற்கடை தூரவெளி. சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் காதவழி”. இந்த இடைவெளி குறைந்தால் போதும். கலை இலக்கியங்களினால் உலகை நேர் செய்யலாம் என்ற உண்மையை உறுதியாக நம்புகின்ற படைப்பாளிகளாலும், படிப்பாளிகளாலும் இந்த உலகம் நிறையவேண்டும் என்ற விருப்பத்தைச் சொல்லி ஞானம் சஞ்சிகையின் இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி நிறைவு செய்கிறேன்.

நூலகவியலாளர்
என்.செல்வராஜா

நேர்காணல்

மின்னஞ்சல் வழி: தி.ஞானசேகரன்

முதலில் தங்களது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், கல்வி போன்ற விபரங்களைச் சுருக்கமாகத் தாரூங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைக்கோட்டை எனது தாயாரின் பூர்வீக மண். தந்தையார் யாழ்ப்பாணம்-வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்தவர். தந்தையார் வல்லிபுரம் நடராஜா அவர்கள் தென்னிலங்கையில் அந்நாட்களில் பொதுவேலைப்பகுதி என அழைக்கப்படும் (P.W.D.- Public Works Department) திணைக்களத்தில் ஓவர்சியராகப் பணியாற்றியவர். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் இருந்த இந்தப் பதவிநிலை 70களில் இல்லாதொழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது வரலாறு.

எனது தந்தையார் தென்னிலங்கையில் ஜா-எல பகுதியில் பணியாற்றிய வேளையில் அங்கிருந்த சிறு சிங்க எக் கிராமமான 'தண்டும'வில் 20-10-1954இல் ஆறாவது 'கடைக்குட்டி'யாக நான் பிறந்தேன். எனக்கு மூத்தவர் அண்ணர், தொடர்ந்து இரு சகோதரிகள், பின்னர் இரு அண்ணர்கள் என எனக்கு மூத்தவர்கள் ஐவர். எனது பிறப்பின் பின் ஓரிரு வருடங்களில் பெற்றோர் நீர்கொழும்பில் கடற்கரைத்தெருவில் புனித செபஸ்தியார் தேவாலயத்துக்கு அண்மையில் இருந்த லக்ஸ்மன் மாவத்தையில் ஒரு வீட்டை நிர்மாணித்தார்கள். 'தமிழகம்' என்று அதற்குப் பெயரிட்டார்கள். எனது 16 வயதுவரை அங்கேயே வாழ்ந்துவந்தேன்.

'ஓவசியர் நடராஜா' என்றால் தந்தையை நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்தில் எவரும் அறிவர். தமிழரசுக்கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளராக இருந்த அவரால் நீர்கொழும்பின் ஆஸ்தான அரசியல்கட்சியாகவிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினதும் ஆதரவாளராக இருக்கமுடிந்துள்ளது. அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவிருந்த டென்சில் பெர்ணாண்டோ தந்தையுடன் நட்புப் பாராட்டி வந்தவர். காங்கேசன்துறையிலிருந்து கொழும்புக்குத் தனது காரில் பயணிக்கும் தந்தை செல்வா (சா.ஜே.வி.செல்வநாயகம்) இடையில் தனது நண்பரான எமது தந்தையையும் சந்தித்து உரையாடிச்செல்ல எமது இல்லத்துக்கும் வருவதுண்டு. நீர்கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எழுத்தாளர் முருகபூபதி எனது அண்ணரின் வகுப்புத் தோழன். அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் எனது தந்தையார் தமிழரசுக் கட்சியின் கொடியைத் தனது காரில் பறக்கவிட்டுத் திரிந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அன்றைய விவேகானந்தா வித்தியாலயம் நான் பிறந்த ஆண்டிலேயே (1954) உருவாக்கப்பட்டது. தந்தையார் இந்து வாலிபர் சங்கத்துடனும், விவேகானந்த வித்தியாலயத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையவர். எனது ஆரம்பக் கல்வியும் அந்தப் பாடசாலையிலேயே தொடங்கிற்று. எட்டாம் வகுப்பில் கல்விகற்றவேளையில் விவேகானந்த மகா வித்தியாலயம் தற்போதைய விஜயரத்தினம் மகா வித்தியாலயமாக பெயர்மாற்றம் பெற்றவேளையில் அதனை எதிர்த்துவந்த அணியில் இருந்த எமது தந்தையார், என்னை அப்பாடசாலையிலிருந்து நீக்கி, நீர்கொழும்பு புனித மரியாள் கல்லூரியில் சேர்த்துவிட்டார். க.பொ.த. சாதாரண தரம்வரை அங்கேயே கற்றுவந்தேன். விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில் நூலகம் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் பாடசாலைக்கு அருகிலிருந்த இந்துவாலிபர் சங்கத்தில் சிறியதொரு தடுப்பறையில் சிறிய நூலகமொன்று இருந்துவந்தது. தந்தையுடன் சங்கத்துக்குச் செல்லும் வேளைகளில் அந்தச்

சிறிய நூலகமே எனக்கு பொழுதுபோக்கிடமாயிருந்தது. பின்னர் புனித மரியாள் கல்லூரிக்கு மாற்றம்பெற்றுச் சென்றபின்னர் அங்கிருந்த நூலகமும் அதன் பொறுப்பாளராயிருந்தவரும் எனக்கு நண்பர்களாயினர். அங்கேயே எனது வாசிப்பு மெருகேறத் தொடங்கியது.

1970இல் எனது தந்தையாரின் மறைவின் பின்னர் நிரந்தரமாக நீர்கொழும்பை விட்டுப் பிரிந்து ஆணைக்கோட்டையில் தாயாருடன் அவர் நிர்மாணித்த புதிய இல்லத்தில் எமது வாழ்க்கையைத் தொடரலானோம். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சிலகாலம் கற்றபின்னர், நூலகவியல் துறையினுள் நுழைந்துகொண்டேன்.

இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் தாங்கள் எங்கெங்கு தொழில் புரிந்துள்ளீர்கள்?

நூலகவியல் துறையில் டிப்ளோமா கல்வியைத் தொடர்ந்த பின்னர் இலங்கை உள்ளூராட்சி அமைச்சின் நூலகப் பதவிக்காக விண்ணப்பித்த பின்னர் அதற்கான நீண்டதொரு காத்திருப்புக் காலத்தில் முதலாவதாக பதவியேற்ற நூலகம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் கன்னாகத்தில் அமைந்துள்ள இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியின் நூலகமாகும். மே 1978 முதல் ஏப்ரல் 1979 வரை இக்கல்லூரியின் நூலகராகப் பணியாற்றினேன்.

தொடர்ந்து ஏப்ரல் 1979 முதல் ஜனவரி 1980 வரை யாழ்ப்பாணம் சர்வோதய சிரமதானச் சங்கத்தின் யாழ் மாவட்ட நூலகப் பொறுப்பாளர் பதவியை புங்குடுதீவில் அமைந்திருந்த பணிமனையில் சிறிதுகாலம் பொறுப்பேற்று ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தேன். ஏ.ரீ.ஆரியரடணா என்ற சிங்களப்பெரியார் தென்னிலங்கையில் மொரட்டுவை என்ற இடத்தில் ஸ்தாபித்த சர்வோதய மத்திய நிலையத்தின் அனுசரணையுடன் வடமாகாண மக்களுக்கு உதவும் பொருட்டு அமைந்த நிலையம் இதுவாகும்.

சர்வோதயத்தில் பணியாற்றிய வேளையில் இலங்கை உள்ளூராட்சி அமைச்சு தரம் 3 நூலகராக திருக்கோணமலை மாவட்டத்திற்கு என்னைத் தேர்வுசெய்து பெப்ரவரி 1980இல் பதவிக் கடிதத்தை உள்ளூராட்சி அமைச்சகம் அனுப்பியிருந்தது. தம்பலகாமம் என்ற புராதன தமிழ்க்கிராமத்தை அடுத்துள்ள முள்ளிப்பொத்தானை என்ற முஸ்லிம் - சிங்கள விவசாயக் குடியிருப்பில் (கந்தளாய் செல்லும் பாதையில்) எனது சிறு நூலகம் அமைந்திருந்தது. பெப்ரவரி 1981 வரை அந்த நூலகத்தை நிர்வகித்து வந்தேன். மாலைவேளைகளில் மாட்டுப்பட்டியாக உருமாறும் அந்த நூலகத்தின் 175 நூல்களையும் பாதுகாக்கும் பணி என்னுடையது. நூலகத் திற்கு வாசகர்களை வரவைப்பதற்கே பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டிய நிலையில் அந்த நூலகசேவை அமைந்திருந்தது.

அங்கு பணியாற்றியவேளையில் சர்வோதய இயக்கத்தின் பரிந்துரைக்கமைவாக ஐக்கியநாடுகள் தாபனத்தின் தொண்டர் சேவைக்கான அழைப்பை ஏற்று, மனதுக்குப் பிடிக்காத அந்த அரசு பதவியை ஒரு ஆண்டிலேயே பெப்ரவரி 1981 இல் துறந்துவிட்டேன்.

இந்தோனேசியா, ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் (UNDP Volunteer Project) கிராமிய பொது நூலக அபிவிருத்திப் பிரதிநிதியாக எனக்கு நல்லதொரு பணியாற்றும் வாய்ப்பை பெப்ரவரி 1981-பெப்ரவரி 1982 காலகட்டத்தில் சர்வோதய இயக்கம் வழங்கியது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கிராமிய பொது நூலக அபிவிருத்திப் பிரதிநிதியாக இந்தோனேசியாவில் கடமையாற்றிய அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் UNDP Volunteer Project என்பது அங்கத்துவ நாடுகளுக்கிடையே துறைசார் திறன்மிக்க இளைஞர்களை சமூகசேவைகளுக்காகப் பரிமாறிக்கொள்ளும் ஒரு வேலைத்திட்டமாகும். சமூக சேவை அனுபவம் மிக்கவர்கள் இத்திட்டத்திற்காக உள்ளூர் சமூகசேவை நிறுவனங்களினூடாக ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பிற்குப் பரிந்துரை செய்யப்படுவார்கள்.

அத்தகைய திட்டமொன்றின்கீழ், கிராமிய பொது நூலக அபிவிருத்திப் பிரதிநிதியாக எனக்கு இந்தோனேசியாவில், அந்நாட்டின் பட்டதாரிகள் தொண்டர் அமைப்பான "புட்சி" (BUTSI) நிறுவனத்துடன் இணைந்து பெப்ரவரி 1981-பெப்ரவரி 1982 காலகட்டத்தில் பணியாற்றும் வாய்ப்பை இலங்கைச் சர்வோதய இயக்கம் ஏற்படுத்தித் தந்தது. இத்திட்டத்தின்கீழ் இந்தோனேசியாவின்

ஜாவாபாரத் (West Java) பகுதியில் உள்ள பண்டுங் மாநிலத்தில் உள்ள மரேங்மாங் என்ற கிராமத்தில் ஒரு கிராமப் பொது நூலகத்தினை ஐக்கிய நாடுகள் தூபனத்தின் உதவியுடன் நிறுவி, அக்கிராம மக்களுக்கு பொது நூலக சேவைகளை அறிமுகம்செய்து வைக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். எனது சேவையின் ரூபகார்த்தமாக இந்நூலகம் அமைந்துள்ள பாதைக்கு 'ஜலாங் செல்வா' என்று கிராமத்தவரால் பெயர் சூட்டப்பட்டமையும், இந்நூலகத் திட்டத்தை பார்வையிட இந்நோனேசியாவின் கல்வி மந்திரியே வருகைதந்து என்னை கௌரவித்தமையும் இன்றும் பசுமை நினைவுகளாயுள்ளன. எனது பயணத்தின் முதல் ஒரு மாதம் தலைநகர் ஜகார்த்தாவில் இந்நோனேசிய மொழியை பயிற்றுவித்தார்கள். அரையாண்டு சேவை அறிக்கையினை பண்டுங்கில் இடம்பெற்ற ஐ.நா. தொண்டர்களின் மகாநாட்டில் இந்நோனேசிய மொழியிலேயே வழங்கியிருந்தேன். பின்னர் அப்பிரதேச பாடசாலைகளிலும் நூலகங்களை விருத்திசெய்யும் வேலைத்திட்டமொன்றை முன்னெடுத்து அவர்களுக்கான கைநூல் ஒன்றினையும் அவர்களது மொழியிலேயே வழங்கியிருந்தேன். அந்த ஒரு வருட அனுபவங்கள் என்னிடம் வாழ்வின்மேலான தன்னம்பிக்கையை வெகுவாக வளர்த்திருந்தன.

இதன்பின்னர் மீண்டும் இலங்கை திரும்பி ஆற்றிய பணிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

பெப்ரவரியில் நாடு திரும்பியதும் மீண்டும் இலங்கை சர்வோதய சிரமதானச் சங்கத்தின் யாழ்ப்பாண மாவட்ட மத்திய நூலகப் பொறுப்பாளர் பதவியை மீண்டும் பொறுப்பேற்று மார்ச் 1982 இலிருந்து நவம்பர் 1983 வரை அங்கு பணியாற்றினேன். 1983 இனக்கலவரத்தின் பின்னர் மொரட்டுவை மத்திய நிலையத்திலிருந்து பிரிந்து, புங்குடுதீவில் தன் பிரதான பணிமனையைக் கொண்டு வடமாகாண சர்வோதயமாகத் தனித்தியங்கத் தொடங்கியது. எனது பணிக்காலத்தில் இங்குள்ள பிரதான நூலகம், குடாநாட்டின் 12 கிளை நூலகங்களை உருவாக்கி வழிநடத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. வெளிநாட்டுச் சேவையை முடித்து வந்த எனக்கு மீண்டும் நான் முன்னர் விட்டுச்சென்ற நூலகப்பணியை புதிய சர்வதேச நிதி வசதிகளுடன் விரிவாக்கும் வாய்ப்பு இங்கு கிடைத்தது.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற 1983 வன்செயல்கள், இராணுவ ஆட்சியை யாழ்ப்பாணத்துக்குள் பலவந்தமாகப் புகுத்தியதால் கொழும்புடனான யாழ்ப்பாண மாவட்ட சர்வோதய இயக்கத்தின் சுமுகமான தொடர்புக்குப் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியதுடன் சுதந்திரமான சமூகப்பணிகளுக்கும் தடைகள் ஏற்பட்டன. இதனால் சர்வோதய இயக்கச் செயற்பாடுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பொருளாதாரரீதியாகவும் அவ்வேளையில் பின்னடைவு நிலையே காணப்பட்டது. மனைவி, ஒரு மகள் என்று எனது குடும்பப் பொறுப்பும் அதிகமாயிற்று. இதனால், சர்வோதய இயக்கத்தின் முழுநேரப் பணியாளன் என்ற நிலையிலிருந்து நீங்கி, டிசம்பர் 1983 முதல் யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி, ஈவலின் இரத்தினம் பல்லினப் பண்பாட்டியல் நிறுவனத்தின்; (Evelyn Rutnam Institute for Inter cultural Studies) ஆய்வு நூலகத்தின் நூலகராகக் கடமையேற்று என் நூலகசேவையினை பிறிதொரு தளத்தில் மேற்கொள்ள வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன்.

கலாநிதி ஜேம்ஸ் தேவதாசன் இரத்தினம் (Dr. James T.Ratnam) அவர்களால் தனது துணைவியாரின் ரூபகார்த்தமாக 1981இல் யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்ட வேளையில் கட்டப்பட்ட பல்லின, சமூக, கலாச்சார ஆய்வ நூலகம் இது. இதன் பிரதான அங்கத்தவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் புத்திஜீவிகளுமாகவே இருந்தனர். இந்நிறுவனத்தில் பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா இயக்குநராகவும், ஆ.சிவநேசச்செல்வன் பிரதான நூலகராகவும் பணியாற்றிய வேளையில்- சிவநேசச் செல்வன் வீரகேசரி வார இதழின் பிரதம ஆசிரியராகப் பதவியேற்றுச் சென்ற வேளையில் அவ்வெற்றிடத்தை நான் நிரப்பியிருந்தேன். 1985இல் பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தபின்னர் முழுநிறுவனத்தையும் பொறுப்பேற்று நடத்தவேண்டிய பாரிய பணி என்மீது சுமத்தப்பட்டது. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பினரிடமிருந்து நூலகக் கட்டிடம் கையகப்படுத்தப்படுவதை தடுப்பதிலும், இந்திய அமைதிப்படைவின் காலகட்டத்தில் அவர்களின் அத்துமீறல்களிலிருந்து நூலகத்தைப்

பாதுகாப்பதிலும் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டியிருந்தது. டிசம்பர் 1989 வரை எனது பணி இங்கு தொடர்ந்தது.

1983-1989 காலகட்டம் ஈழத்தமிழரின் அமைதியான வாழ்வியல் போர்ச்சூழலுக்குள் படிப்படியாகத் தள்ளப்பட்ட காலகட்டம். கடல், வான், தரைத் தாக்குதலுக்குள் அல்லலுற்ற ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் அன்றாட உயிர்வாழ்தலுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதாக மாற்றப்பட்டதால், தமிழ்ப் பிரதேசமெங்கும் நூலகசேவைகள் அத்தியாவசியமற்ற பணிகளாக்கப்பட்டு எமது சேவைப்பரப்பு மிகவும் சுருக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் கொழும்பில் மாத்திரமே நடைபெற்றவந்த இலங்கை நூலகச்சங்கத்தின் இறுதிப்பரீட்சையை நிறைவுசெய்யும் நோக்குடன், எனது தொழில்வழங்குநரான யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நிர்வாகத்திடம் ஓராண்டுக் கல்விசார் விடுப்பிணைப்பெற்று, குடும்பத்தினருடன் கொழும்புக்குச் சென்று பணியாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இங்கிருக்கும் வேளையில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், இந்து சமய விவகார அமைச்சு ஆகியவற்றின் நூலகங்களை புனரமைத்துத் தரும் பணியையும் மேற்கொள்ள முடிந்தது.

அமரர் நீலன் திருச்செல்வத்தின் வேண்டுகோளின்பேரில் அவரது நிறுவனமான கொழும்பு இனத்துவக் கல்விக்கான சர்வதேச நிலையம், (International Centre for Ethnic Studies) ஆய்வு நூலகப் பொறுப்பாளர் பதவியை ஜனவரி 1990 முதல் ஓக்டோபர் 1992 வரை ஏற்றிருந்தேன். கொழும்பு இனத்துவத்துக்கான சர்வதேச நிறுவனம் திரு. நீலன் திருச்செல்வம் அவர்களால் தாபிக்கப்பட்டு வழிநடத்தப்பட்டது. அவரது நம்பிக்கைக்குரிய ஆய்வு நூலகராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்பு அங்கு எனக்கேற்பட்டது. செல்வி ராதிகா குமாரசுவாமி, கவிஞர் சேரன், சனில் பல்தியான் போன்ற அறிவுஜீவிகளின் தொடர்பும் அங்கு கிட்டியது. ஓக்டோபர் 1992இல் இலங்கையிலிருந்து லண்டனுக்குப் புலம்பெயரும்வரை அங்கு பணியாற்றினேன்.

1992 இல் லண்டனுக்குப் புலம்பெயரவேண்டிய நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது?

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கொழும்புக்குக் குடும்பத்தினருடன் புறப்படுவது எளிதாக இருக்கவில்லை. முதலில் விடுதலைப் புலிகளின் சிவில் நிர்வாக அமைப்பினரிடம் எமது சொந்த வீட்டை ஒப்படைக்கவேண்டியிருந்தது. சுமார் ஆறு மைல்கள் வவுனியாவின் எல்லைக்கு நடந்துதான் கடக்க வேண்டியிருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் எல்லைக்கும் இலங்கை இராணுவத்தின் எல்லைக்கும் இடைப்பட்ட No man's land இனூடாக உயிரைக் கையிலேந்தியபடியே பயணப் பொதிகளுடன் நானும் துணைவியாரும், மூன்று குழந்தைகளும் நடந்தே கடந்த அனுபவம் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதது.

ஒரு வருடம் கடந்த நிலையில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வழங்கியிருந்த ஓராண்டு விடுப்புக்காலம் முடிவடைந்ததும், யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதா, கொழும்பிலேயே தற்காலிகமாகத் தங்கி இருப்பதா அல்லது வெளிநாடொன்றுக்கு நிரந்தரமாகப் போய்விடுவதா என்ற தீர்மானத்தை எடுக்கும் நிலை எமக்கு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதற்கேற்ற சூழ்நிலை அங்கிருக்கவில்லை. திரும்பிச் செல்லும் பாதைகள் இன்னமும் முற்றாக அடைக்கப்பட்டே இருந்தன. போர் நிலைமையில் தீவிரத்தன்மை கூடியிருந்தது. அதனால் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிச் செல்லும் மனநிலையில் குடும்பத்தினர் இருக்கவில்லை. கொழும்பிலேயே தங்கி இருப்பதால் வீட்டு வாடகை மற்றும் விலைவாசி உயர்வினை தனியொருவனால் சமாளிக்கமுடியாது என்ற நிலையே தோன்றியது. அன்று என் நெஞ்சினில் பல கனவுகளைச் சுமந்துவந்தவன் நான். கொழும்பில் எனது உழைப்பு அன்றாடத் தேவைகளையே நிறைவேற்றப் போதுமானதாக இருந்தது. உறவினரான வாடகை வீட்டுக்காரரும் வாடகையை நான்கு மடங்காக்கியிருந்தார்கள். அதுவேறு என்னைப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தது. ஏழாண்டுகளாக நடத்தி வந்த "நூலகவியல்" காலாண்டிதழின் தொடர்ச்சி, 1989இல் மனதில் கருக்கொண்ட "நூல்தேட்டம்" என்பன என்னிடம் மேலதிக பொருளாதார வலுவை எதிர்பார்த்திருந்தன. இலங்கையில் ஒரு சாதாரண நூலகனால் இவற்றை சமாளிக்கமுடியாது என்று திடமாக நம்பினேன். மனைவி-பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தையும் கருத்தில் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதையும் மறந்து, கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் எண்ணத்தையும் துறந்து, எம்முன் அகலத் திறந்திருந்த வெளிநாட்டுப் பயணத்திற்கான கதவை நாடிச்சென்றோம்.

எமது புலப்பெயர்வு முற்றிலும் பொருளாதாரப் புலப்பெயர்வுதான். “அகதி” என்ற சொல்லை நான் என்றுமே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அன்று மலாயாவுக்கு 1870இல் தொழில் வாய்ப்புத்தேடிச் சென்றவர்கள் அகதிகளாகக் கருதப்படவில்லை. அது போலவே நம்மில் பெரும்பாலானவர்கள் பொருளாதார இலக்கை அடைவதற்காகவே நாடுகடந்தோம். இருப்பினும், எனது பொருளாதார நோக்கத்தில் ஒரு பொது நோக்கமும் கலந்திருந்தது. புகலிட வாழ்வில் இன்று இருபத்திநான்கு ஆண்டுகளைக் கடந்த நிலையில் எனது வாழ்க்கைப் பாதையை இன்றைய கண்பொழுதில் உங்களது கேள்விக்கான பதிலுக்காகத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அன்று நான் புலப்பெயராதிருந்திருந்தால் இன்று எனது ஈழத்துத் தமிழ் இனத்துக்கான தனிமனித முயற்சியில் துணிச்சலாக இறங்கியிருக்க முடியாது. இதுவரையில் எனது சாதனைகளாக நான் எண்ணிக்கொள்ளும் எதனையும் நிறைவேற்றியிருக்க முடியாது. 11000 ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களை உலகெங்கும் பறந்து திரிந்து சேர்த்துத் தொகுத்து எமது இனத்தின் செழுமையை உலகறியச் செய்யும் நூல்தேட்டம் என்ற பெருந்தொகுப்பை கனவாகவே தாங்கிக்கொண்டிருந்திருப்பேன். அத்துடன் இன்று எனது படைப்புகளாக வலம்வரும் 44 நூல்களையும் ஈழத்துத் தமிழ் அறிவியல் துறைக்கு வழங்கியிருக்கமுடியாது. ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியங்களை சர்வதேசத் தமிழர்களிடம் எனது செலவில் கொண்டுசேர்த்திருக்கமுடியாது.

லண்டனில் உங்கள் தொழில் மற்றும் நூலகச்சேவை தொடர்பான பணிகள் எவ்வாறு அமைந்தன?

லண்டன் வந்ததும் என்னை இந்நாட்டுக்கு இயைபாக்கம் செய்துகொள்ள சமார் ஓராண்டு பிடித்தது. அதற்கிடையில் துணைவியார் தொழில்வாய்ப்பைப் பெற்று லூட்டனில் இயங்கிவந்த வக்ஸோல் Vauxhall கார் உற்பத்தித் தொழிற்சாலையில் தன் பணியைத் தொடங்கிவிட்டார். பிள்ளைகள் மூவரதும் கல்வியில் நானே அதிக நேரம் செலவிட வெண்டியிருந்தது. தமிழ்மூலம் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றிருந்த மூத்த மகளை முற்றிலும் ஆங்கில மூலக்கல்வி அமைப்பிற்குத் தயார் செய்வது முதலில் கடினமானதாக இருந்தது. மற்றைய இருவரும் சிறுவயதாகையால் இலகுவாக பிரித்தானிய கல்விச் சேவைக்குள் உள்வாங்கப்பட்டு விட்டார்கள். காலக்கிரமத்தில் பிள்ளைகள் மூவரும் சுதாரித்து கல்வியில் சிறப்பாக காலான்றி முன்னேறத் தொடங்கிய வேளையில் எனக்கு பிரித்தானிய தபால் சேவையில் நிரந்தரமாகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. நான் கற்ற துறைக்கும் தொழிற்சாலைக்கும் சம்பந்தமே இல்லாத போதிலும், நூலகவியல்துறையிலும் நூலியல் துறையிலும் தொடர்ந்தும் ஈடுபடும் வாய்ப்பை தபால்துறையில் பணியாற்றியவேளையில் தக்கவைத்துக்கொண்டேன்.

உழைப்பிற்காகத் தபால் துறையில் பணியாற்றிய அதேவேளையில் எஞ்சிய நேரத்தை மிகக் கவனமாகத் திட்டமிட்டு நூல்தேட்டம், மற்றும் நூலியல் பணிகளுக்காகச் செலவிட்டு வந்தேன். அதற்குத் தேவையான பொருளாதார வளத்தை எனது தொழிற்சாலை உழைப்பே வழங்கிவந்தது. நான் லண்டன் வந்த செய்தியை இங்க பலரும் அறிந்துகொண்டதன் பயனாக புதினம் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஈ.கே.ரொஜ்கோபால், ஐ.பீ.சீ.வானொலியின் இயக்குநராகவிருந்த சிவரஞ்சித் போன்றோருடன் தொடர்பினைப் பெறவும்முடிந்தது. அதன்பின்னர் பிரித்தானிய பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும் எனது நூலியல் செய்திகள் படிப்படியாக வெளிவரத் தொடங்கின. ஆர்வத்துடன் செவிமடுக்கும் ஒரு அறிவுஜீவிகள் சமூகமும் அன்பான வாசகர்/வானொலி நேயர் குழுவும் ஐரோப்பா முழுவதும் உருவாகி எனது நட்பு வட்டம் துரிதகெதியில் பரவலாயிற்று.

நூலகவியல் காலாண்டு சஞ்சிகையின் தாபகஆசிரியராகப்பணியாற்றியுள்ளீர்கள். அது தொடர்பான அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்

இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நூலகங்களும் நூலகர்களும் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளுக்கு அறிவியல், தொழில்நுட்ப ரீதியில் உதவிகளை வழங்குவதற்கு அக்கால கட்டத்தில் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட தொண்டு அடிப்படையிலான அமைப்புக்கள் எதுவும் தமிழர் தாயக மண்ணில் இருந்திருக்கவில்லை. இந்நிலை பற்றி ஈழத்தின் தமிழ் நூலகத்துறையின் முன்னோடிகளாக அந்நாட்களில் இருந்த கலாநிதி. வே.இ.பாக்கியநாதன், எஸ்.எம்.கமால்தீன்,

இ.முருகவேள் போன்றோருடன் சிலகாலங்கள் கலந்துரையாடித் திட்டமிட்டு வந்திருந்தேன். இதன் விளைவாக அறிஞர்களின் ஆசியுடன் 1985இல் "அயோத்தி நூலகசேவைகள்" என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கினேன். "அயோத்தி" எனது துணைவியாரின் இல்லம். இங்குதான் முதலில் கூடி இந்தக் கலந்துரையாடலை மேற்கொண்டோம். அதனால் அந்த அமைப்பிற்கும் அதே பெயரை இட்டிருந்தேன். இந்நிறுவனத்தின் முக்கிய நோக்கம் நூலகவியல் கல்வியை தமிழில் பரவலாக்குவதற்கும், நூலகங்கள் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்குரிய தீர்வுக்கான தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகளை இலவசமாக, தொழில்நுட்பரீதியிலும், துறைசார் ஆலோசனை என்றரீதியிலும் வழங்குவதுமாகும். எனது திட்டங்களுக்கு செயல்படிவம் கொடுக்க அவ்வேளையில் நல்லதொரு நூலக நண்பர்கள் வட்டம் இருந்தது. வெ. இ.பாக்கியநாதன், எஸ். எம்.கமால்தீன், சி.முருகவேள், திரு.ரூபசிங்கம், திருமதி விமலா பாலசுந்தரம் என்று பட்டியல் மிக நீண்டது. நூலகக் கருத்தரங்குகள், நூல்வெளியீடுகள், நூலகங்களுக்கு மலிவு விலையில் காக்கித்திகள் வழங்குதல், சனசமூக நிலைய நூலகங்களுக்கான துறைசார் ஆலோசனைகளை வழங்குதல் என எமது சேவைகள் விரிவடைந்தன.

இத்திட்டத்திற்கு அடிப்படையாக நூலகவியல் என்ற காலாண்டு சஞ்சிகை செப்டெம்பர் 1985இல் அயோத்தி நூலக சேவைகள் அமைப்பினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இயங்கும் அனைத்து நூலகங்களுக்கும், தமிழ் நூலகர்களுக்கும் பிரதிகள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. யாழ் மாவட்ட சனசமூக நிலையங்களின் சம்மேளனம், யாழ் மாவட்ட உள்ளூராட்சி சேவைகள் அலுவலகம், யாழ் மாவட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் என்பன ஆர்வத்துடன் இவற்றை விநியோகிக்க ஒழுங்குசெய்திருந்தன. தமிழ்மூலம் நூலகவியல் கல்வியைக் கற்கும் மாணவர்களுக்கும், சுயம்புவாக நூலகத்துறையில் ஈடுபட்டுவந்த பல தராதரப்பத்திரமற்ற நூலகர்களுக்கும் நூலகவியல் காலாண்டுச் சஞ்சிகை ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. ஈழநாடு பத்திரிகையிலும் அவ்வப்போது எமது செய்திகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து பிரசுரித்து ஆதரவு வழங்கப்பட்டது.

நூலகவியல் சஞ்சிகையின் துரித வெற்றிக்கும், பிரபல்யத்துக்கும் காரணம் (அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை) நூலகவியல்துறையில் தமிழில் கல்விப்பயிலும் மாணவர்களுக்குத் தமிழில் அத்துறைசார் ஆக்கங்களை வாசிக்க வசதியிருக்கவில்லை. மேலும் அவர்களுக்கான துறைசார் கட்டுரைகளை தமிழில் எழுதி வழங்குவதற்கும், அவர்களது விரிவுரையாளர்களுக்கு உந்துதல் தருவதற்கும் தேசிய மட்டத்தில் எந்தவொரு நூலகவியல் துறைசார் சஞ்சிகையும் தமிழ் மொழியில் இருக்கவில்லை. சிங்களத்தில் இரண்டுக்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தவண்ணமிருந்தன. நூலகவியல்துறை நூல்களும் ஏராளமாக இருந்தன. ஆங்கிலத்தில் Library News, Library Review போன்ற சஞ்சிகைகள் அவ்வப்போது வெளிவந்தாலும் அவற்றில் சிங்கள, ஆங்கிலக் கட்டுரைகளுக்கு வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம் தமிழ்க் கட்டுரைகளுக்கு வழங்கப்படவில்லை.

எனது மனதில் நூலகவியல் சஞ்சிகையை முற்றிலும் தமிழில் வெளியிடவேண்டும் என்ற விதையை விதைக்கக் காரணமாயிருந்தவர்-திரு. எஸ்.எம்.கமால்தீன் அவர்களாவார். ஒரு தடவை தான் "நூலகமும் சமூகமும்" என்ற தலைப்பில் தமிழில் எழுதிய கட்டுரையொன்றை பிரசுரத்திற்காக மேற்கண்ட சஞ்சிகைகளில் ஒன்றிற்கு அனுப்பியும் அவர்கள் அதனைப் பிரசுரிக்கவில்லை. ஏன் என்று காரணம் கேட்டபோது, அதனை வாசித்து தேர்வுசெய்ய தமிழ் தெரிந்த ஒருவர் சஞ்சிகைப்பிரிவில் இல்லை என்றார்களாம். இதனை அமரர் கமால்தீனே என்னிடம் குறிப்பிட்டிருந்தார். இத்தனைக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் நூலகவியலின் முன்னோடியான அவர் தேசிய நூலகசேவைகள் சபையின் முக்கிய நிர்வாகப் பொறுப்பை அந்நாட்களில் ஏற்றிருந்தவர். ஈழத்துத் தமிழ் நூலகவியலின் தந்தையாகவே எம்மால் அறியப்பட்டவர். அவருடைய கட்டுரைக்கே இந்தக் கதியென்றால் அவரது மாணவர்களான எம்மவர்களின் நிலையை என்னென்பது என்று சிந்தித்தோம். அன்றைய உந்துதலின் பயனாகவே நூலகவியல் சஞ்சிகையை நானே ஏற்று நடத்தத் தீர்மானித்தேன். ஏழாண்டுகள் தொடர்ந்து காலாண்டிதழாக நடத்தி வெற்றியும் கண்டேன்.

நூலகவியல் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் திரு சி.முருகவேள், வே.இ.பாக்கியநாதன், இ.பாலசுந்தரம், திருமதி ரூபா நடராஜா, திருமதி ரோ.பரராஜசிங்கம், திரு. எஸ்.எம்.கமால்தீன்,

திரு.செ.கிருஷ்ணராஜா ஆகியோர் பணியாற்றினார்கள். காலாண்டுச் சஞ்சிகை அந்நாளில் பிரதியின் விலை 10 ரூபாவாக விற்கப்பட்டது. அவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை ஆகிய பிரதேச பொதுநூலகர்கள் பிரதிகளை விநியோகிக்க எனக்குத் துணைநின்றார்கள். வடமாகாண உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளராகவிருந்த திரு சுந்தரம் திவகலாலா அவர்கள் (தற்பொழுது இலங்கையில் ஆறுதல் அமைப்பை நிர்வகித்து வருபவர்) முன்வந்து தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த அனைத்து பொது நூலகங்களும் நூல் தேட்டத்தை கொள்வனவு செய்யவேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்திருந்ததுடன் அவர்கள் சஞ்சிகைகளைப் பெறுகிறார்களா என்று உறுதிப்படுத்தியும் வந்திருந்தார். இவர்களைப்போன்ற ஆரோக்கியமானதொரு நட்பு வட்டத்தின் உதவியுடன் என்னால் நூலகவியலை தடையின்றிக் கொண்டுநடத்த முடிந்தது.

1991வரை தடங்கலின்றி வெளிவந்த நூலகவியல் சஞ்சிகை, நான் புலம்பெயர்ந்து ஐக்கிய இராச்சியத்துக்குச் சென்றதோடு வெளிவராது நின்றுபோயிற்று. தபால் போக்குவரத்து, மற்றும் போர்ச்சுமல் காரணமாக நூலகவியல் மீண்டும் வெளிவருவது இன்றுவரை தடைப்பட்டுள்ளது. இரண்டு இதழ்கள் லண்டனிலிருந்து தொகுத்து, கொழும்பு குமரன் இல்லத்தின் மூலம் வெளியிட்டிருந்த போதிலும், விநியோகத்தில் காணப்பட்ட தேக்க நிலை காரணமாக தொடர்ந்து எனது முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. கடந்த 2013இல் இலங்கைக்கு வந்திருந்தபோது, நூலகவியல்துறை மாணவர்கள் நூலகவியல் சஞ்சிகைப் பிரதிகளை இப்பொழுதும் நூலகங்களில் பார்வையிட்டு வாசித்து வருவதைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்தேன். அதன் விளைவாக, உடனடியாகவே ஏழாண்டு நூல்தேட்டம் பிரதிகளையும் மீளவும் அச்சேற்றி நூலகவியல் சஞ்சிகையின் பெருந்தொகுப்பாக 2013இல் குமரன் புத்தக இல்லத்தின் வாயிலாக வெளியிட்டிருக்கிறேன். பிரதான நூலகங்களில் அதனைப் பார்வையிடலாம்.

தாங்கள் மேற்கொண்டு வரும் நூல்தேட்டம் தொகுப்பு முயற்சிகளுக்கான சிந்தனை எவ்வாறு உருவானது? சிதவரை எத்தனை நூல்கள் பதிவாகியுள்ளன. ?

நூல்கள் எமது இனத்தின் பண்பாட்டை, கலாச்சார விழுமியங்களை, அறிவியல் தேடலை அளவிட உதவும் சாதனங்களாகும் என்பதை அறிவோம். இத்தகைய பதிவுகள் நாகரீகம் மிக்க ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் மிக அவசியமானதாகும் என்பதையும் நாம் அறிவோம். இருந்தாலும், சிதவரை எமது தமிழ் இனத்தில் இத்தகைய தேடல்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிகளை பெருமெடுப்பில் யார் தொடங்கியிருக்கிறோம்?

ஒரு நாட்டின், ஒரு தேசியத்தின் அறிவேடுகளைப் பதிவுசெய்யும் நோக்குடன் உருவாக்கப் பட்டவையே உலகநாடுகளில் இயங்கி வருகின்ற ஆவணக்காப்பகங்களும், தேசிய நூலகங்களும் அடங்கும். தமிழர்களான எம்மைப் பொறுத்தவரை எமக்கென்றொரு நாட்டின் உலகமெல்லாம் குடியேறிப் பரந்து வாழும் இனமாக எம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம். எமது அறிவியல் வளங்களைப் பேண நாம் சார்ந்துள்ள நாடுகளின் பிரதான தேசிய இனங்களின் நிழலில் அவர்களது சட்டப்பாதுகாப்புடன் கூடிய அமைப்புக்களின் வாயிலாகவே அவர்களது ஆவணங்களுடன், எமது ஆவணங்களையும் சேர்த்து, அவர்களே பதிவுசெய்யவும் பாதுகாக்கவும் விட்டுவிடுகின்றோம்.

இலங்கைத் தேசிய நூற்பட்டியலில் மொழிவேறுபாடின்றி, மும்மொழி நூல்களுக்கும் கொள்கையளவில் இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பினும், தமிழ்நூற்பிரிவில் அரசாங்கப் பிரசுரங்களும் ஒரு சில தமிழ் நூல்களும் இடம்பெற்றுவந்துள்ளன. இதனை இலங்கைத் தேசிய நூற்பட்டியலைப் பார்வையிடும் எவரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம். அச்சக, வெளியீட்டாளர் சட்டமூலத்தை மதித்து சுவடிகள் காப்பகத்துக்கு ஒழுங்காக நூல்களை அனுப்பிவைக்கத் தமிழ்ப்பிரதேச அச்சகங்களோ, வெளியீட்டாளர்களோ எழுத்தாளர்களோ முன்வராமையால் அங்கு தமிழ் நூல்கள் இடம்பெற வாய்ப்பில்லை என்பது ஒருசாரார் வாதம். அனுப்பிவைக்கப்படும் தமிழ் நூல்களைப் பட்டியலிடக்கூடிய ஆட்பலம் இல்லாததால் தமிழ்நூல்கள் தேசிய நூலகத்தில் உடனுக்குடன் பதிவிடப்படுவதில்லை.

இன்றைய யதார்த்தநிலை என்னவெனில் ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களில் பெரும்பான்மையானவை இலங்கைக்கு வெளியே தமிழகத்திலும் புகலிடத்திலும் அச்சிடப்படுவதாகும். வெளியீட்டாளர்கள் பெரும்பாலும் நூலாசிரியராகவே இருப்பதால், வெளியீட்டுச் செலவைக் குறைக்கவும், தமிழகச் சந்தைவாய்ப்பைப் பெறவும் தமது நூலைத் தமிழகத்தில் அச்சிடுகின்றார்கள். தாயகத்தில் உருவான அச்சகங்கள் பல இன்றைய நிலையில் தமிழகத்திலும் வேருன்றியுள்ளதால் ஈழத்து வெளியீட்டாளர்கள் தமிழகத்தில் தம் நூலைப் பதிப்பிப்பதில் சிரமங்களை எதிர்நோக்குவதில்லை. ஈழத்தமிழர்களின் தமிழக வெளியீடுகள் இலங்கை அச்சகச்சட்டத்தின் புவியியல்ரீதியான வரையரைக்குள் அகப்படுவதில்லை. தமிழகத்தின் தேசிய நூற்பட்டியலிலும் இவை அனைத்தும் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுவதில்லை. தமது நூலை வரலாற்றுப் பதிவாக்குவதில் எமது எழுத்தாளர்கள் சிலரின் அக்கறையின்மையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டப்படல் வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். இங்கு நாம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விடயம் என்னவெனில், இன்று தாயகத்திலும்சரி புகலிடத்திலும்சரி வெளியிடப்படும் எந்தவொரு தமிழ் நூலும் தனது வெளியீடு பற்றிய பதிவை உலகில் எங்குமே மேற்கொள்ளும் சக்தியற்றுக் காணப்படுவதாகும்.

நூலகர் என்ற நிலையில் எனது தொழில்ரீதியான பிரச்சினையாக புதிய நூல்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெறுவதென்பது உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. ஈழத்துத் தமிழ் நூலொன்றினைப் பற்றிய செய்தியை இலங்கையில் வாழும் தமிழ் நூலகர் ஒருவர் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு இணைய வசதிகளற்ற அவ்வேளையில் சாத்தியமற்றதாகவே இருந்தது. தாயகத்திலும், புகலிடத்திலும் வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் இவ்விடயத்தில் ஓரளவு ஆக்கபூர்வமான தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதை அவதானிக்க முடிந்தாலும், அந்தச் சஞ்சிகைகள்கூட விநியோகச் சிக்கலுக்குள் அல்லலுற்றுக் குறுகிய வாசகர் வட்டத்துக்குள் தம்மை அடக்கிக்கொள்கின்றன. அவற்றால் வாசகருக்குத் தாம் அறிமுகம் செய்யும் நூலைப் பெற்றுக்கொடுக்கவும் முடிவதில்லை.

உலகெங்கும் சிதறுண்டு கிடக்கும் எமது அறிவுத்தேட்டங்களைத் தேடித்தொகுத்து வகைதொகையாகப் பிரித்து வரலாற்று ஆவண மூலமாக மாற்றும் ஆரோக்கியமான முயற்சி எதுவும் தாயக மண்ணில் பெரும் எடுப்பில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. சிறுசிறு முயற்சிகளாக காலத்துக்குக்காலம் இலக்கியகர்த்தாக்கள் சில வரையறைகளுக்குள் இயங்கி, ஆக்க இலக்கிய நூல்களைத் தேர்ந்து அவற்றைப் பதிவு செய்து வந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது. எப்.எக். சி.நடராஜா, கனக.செந்திநாதன், சில்லையூர் செல்வராஜன், செங்கை ஆழியான், நா.சுப்பிரமணியன் போன்றோரை இப்பட்டியலில் அடக்கமுடிகின்றது. இவ்வகையில் படைப்பிலக்கியங்களை பட்டியல்களாக்கித் தந்த தனிநபர் நூல்விபரப்பட்டியல்கள், கண்காட்சி மலர்கள், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நினைவுமலர்கள், பிரதேசவாரியான நூல்விபரப்பட்டியல்கள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை இலக்கியத்துறைசாரா அறிவுநூல்களைத் தம் பட்டியல்களுக்குள் முழுமையாகச் சேர்த்துக்கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். மேற்கண்ட முயற்சிகள் எதுவும் ஈழத்துத் தமிழ்நூல்கள் பற்றிய ஒரு முழுமையான வரலாற்றுப் பார்வையைப்பெற உதவின என்று கூறமுடியாதுள்ளது. யானையைப் பார்த்த குருடனின் கதையாகவே ஈழத்துத் தமிழ் நூல்விபரங்களின் பதிவுகள் அமைந்துவிட்டன.

இத்தகையதொரு வரலாற்றுப் பின்புலத்திலேயே நூல்தேட்டத்தின் வருகை இடம்பெற்றுள்ளது. ஆரம்பத்தில் எனது வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார வசதிகளுடன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு காலாண்டு இதழாக நூல்தேட்டத்தினை வெளியிடும் ஆரம்ப முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். 50 நூல்களுக்கான பதிவுகளுடன் ஏப்ரல் 1990இலும் பின்னர் அதன் தொடர்ச்சியாக 51-112 வரையான தொடர் இலக்கமிடப்பட்ட 62 நூல்களுக்கான பதிவுகளுடன் ஜூலை 1990இலும் சிறுசஞ்சிகை உருவில் நூல்தேட்டம் இரண்டு இதழ்கள் வெளிவந்திருந்தன. தொடர்ந்து எனது உள்ளகப் புலப்பெயர்வின்போது கொழும்பிலிருந்து மூன்றாவது இதழுக்கான நூல்விபரங்களைத் தேடமுற்பட்ட வேளையில் ஒரு நூலகரான என் கண்களுக்கு அன்றுவரை தட்டுப்படாத ஏராளமான புதிய நூல்களின் இருப்பு என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டது. கொழும்பில் தங்கியிருந்தவேளையில் எனது பொருளாதார வளங்கள் மிகவும் வரையறைக்குள்ளானதால், நூல்தேட்டத்தைத் தொடரும் திட்டத்தை தற்காலிகமாகக் கைவிடவேண்டிய துர்ப்பாக்கியநிலை

ஏற்பட்டது. இருப்பினும், எதிர்காலத் தேவை கருதி ஓய்வுநேரங்களில் நூல்களுக்கான பதிவுகளைத் தொடர்ந்தும் மேற்கொண்டுவந்தேன்.

பின்னாளில் தாயகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வாழ்ந்தபோது என்னைச் சுதாரித்துக்கொண்ட சில ஆண்டுகளின் பின்னர் மீண்டும் நூல்தேட்டத்தைத் தொடர எனது புகலிடப் பொருளாதார வளம் இடம்கொடுத்தது. இதன் பயனாக, முன்னைய காலாண்டுத் திட்டத்தைக் கைவிட்டு தொகுதிக்கு 1000 நூல்பதிவுகளாக நூல்தேட்டத்தை புதிய வடிவில் வெளியிடத் தொடங்கினேன். நூல்களைத் தேடிப்பெறுவதே பெரும்பாடாகவிருந்தது. இதற்காக பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பெரும் பணச்செலவுக்குரிய பயணங்களை மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. பல தனிப்பட்டவர்களின் சேகரிப்புகளைத் தேடிச்சென்று பார்வையிடவேண்டியிருந்தது.

நூல்தேட்டத்தின் முதலாவது தொகுதி 2002இலும், இரண்டாவது தொகுதி 2004இலும், மூன்றாவது தொகுதி 2005இலும், நான்காவது தொகுதி 2006இலும், ஐந்தாவது தொகுதி 2008 இலும், ஆறாவது ஏழாவது தொகுதிகள் 2011இலும், எட்டாவது தொகுதி 2012இலும் ஒன்பதாவது தொகுதி 2014இலும், பத்தாவது தொகுதி 2015இலும் வெளியிடப்பட்டன. அதன் தொடர்ச்சியான பதினொராவது தொகுதி அச்சகத்தில் வெளியீட்டுக்குத் தயாராக உள்ளது.

இந்நேர்காணல் வழங்கும் வேளையில் 12ஆவது தொகுதிக்கான 190 பதிவுகளைத் தேடிவிட்டேன். லண்டனில் ஒரு முழுநேரத்தொழிலை (பிரித்தானிய தபால் திணைக்களத்தில்) வாழ்வாதாரத்திற்காக மேற்கொண்டபடி, எஞ்சிய வேளையில் எனது இனத்திற்காக இப்பணியைத் தனித்துச் சுமக்கவேண்டிய நிலை இன்றுள்ளது. இதே வேளையில் கடந்த நவம்பர் 2007இல் மலேசிய சிங்கப்பூர் நூல்தேட்டம் ஒன்றினையும் தயாரித்து வழங்கியிருந்தேன். சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்தினால் சிங்கப்பூரிலும், மலேசிய தேசிய நில நிதிக் கூட்டுறவு மையத்தினால் கோலாலம்பூரிலும் (மலேசியா), இந்நூல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஈழத்தமிழரின் ஆங்கில நூல்களுக்கான நூல்விபரப்பட்டியல் கடந்த டிசம்பர் 2009இல் லண்டன் ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக்காப்பகமும் ஆய்வகமும் என்ற அமைப்பினால் (European Tamil Documentation and Research Centre ETDR) வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு மாணவர்களுக்கு உசாத்துணை நூல்களாக தங்களது நூல்தேட்டம் தொகுப்புகள் பரிந்துரை செய்யப்பட்டுள்ளதாக அறிகிறேன். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் தமிழகத்திற்குச் செல்லும் வேளைகளில் அங்குள்ள தமிழியல் துறை ஆய்வாளர்கள் என்னை அழைத்து கௌரவிப்பதும் தமது கல்விநிறுவனங்களில் எனது நூலியல் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்படி கேட்பதும் வழக்கம். பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை ஆய்வு மாணவர்களிடையே, நூல்தேட்டம் பற்றியும், புலம்பெயர் இலக்கியம், மற்றும் ஈழத்து நூலியல் தொடர்பாக உரையாற்றிய பின்னர், கலந்துரையாடல்களை மேற்கொள்வது வழக்கம். கடந்த 2013இல் எனது இலங்கைப் பயணத்தின் வழியில், தமிழகத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மெரினா வளாகத்தில் எம்.ஏ. தமிழ் சிறப்பு மாணவர்களிடையே உரையாடியவேளையில் எம்.ஏ.ஆய்வு மாணவர்களிடையே என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்த பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்கள் நூல்தேட்டம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஈழத்துத் தமிழியல், புகலிடத்தமிழ் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு முக்கியமான உசாத்துணை நூலாகப் பரிந்துரை செய்யப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார். அது எனக்குப் பெருமகிழ்வைத் தந்தது. ஈழத்துத் தமிழியல் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் எவரும் முதலில் நூல்தேட்டம் தொகுதிகளை பார்வையிடவேண்டும் என்ற நெறிமுறை அங்கிருந்ததை அவதானித்தேன். என்னிடம் கேள்விகளைக் கேட்ட மாணவர்களும் நூல்தேட்டம் பற்றி நன்கறிந்தவராகவே இருந்தார்கள். இதே நிலைமையை திருச்சி ஆண்டவர் கலை அறிவியல் கல்லூரியில் முன்பொருமுறை மேற்கொண்ட உரைநிகழ்விலும் அவதானித்தேன்.

துர்அதிரஷ்டவசமாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் நூல்தேட்டத்தை பார்வையிட்டுத் தம் ஆய்வுகளின் தேடல்புலத்தை விரிவாக்கும் செயற்பாடுகள் எதுவும் நடைபெறுவதாக நான் அறியவில்லை. முற்றத்து மல்லிகைக்கு மணமில்லை என்று கருதுகிறார்களோ தெரியாது.

அண்மையில் 2015இல் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நூல்தேட்டத்தின் பத்தாவது தொகுதி அறிமுக நிகழ்வொன்றின்போது, உரையாற்றிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் துரை மனோகரன் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழியல் ஆய்வு செய்பவர்கள் தமது உசாத்துணை நூற்பட்டியலில் நூல்தேட்டம் பற்றிய குறிப்பைச் சேர்க்கிறார்களா என்பதை விரிவுரையாளர்கள் அவதானிக்கவேண்டும் என்றார்.

பொதுவாக நூல்தேட்டத்தின் இருப்பை ஆய்வாளர்களிடையே கொண்டுசெல்லவேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் புத்திஜீவிகளுக்கு உண்டென்பேன். நூல்தேட்டத்தின் தேவை படைப்பாளிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பதிவாகக் கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும், ஆய்வாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அது உலகெங்கும் வெளியாகும் ஈழத்தவரின் பத்துறை நூல்கள் பற்றிய குறிப்புரையுடன் கூடிய தொகுப்பாக உள்ளது. உலகில் வேறெந்த நாட்டுத் தமிழ்மொழி நூல்கள் பற்றியும் இல்லாத ஆவணப்பதிவு நூல்தேட்டம் என்று பெருமையுடன் கூறிக்கொள்ள எம்மால் முடியும்.

நூல்தேட்டத்தின் பயன்பாடு தமிழர் என்ற நிலை கடந்தும் உள்ளதென்பதை ஈழத்துப் புத்திஜீவிகள், ஆய்வாளர்கள் நிச்சயம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதற்கான ஆதாரத்தை எனது நூல்தேட்டத்தின் 11ஆவது தொகுதியின் முகவுரைக் குறிப்பைப்பார்த்து அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். அத்தொகுதியின் முகவுரையை எழுதியவர் சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர். அவர் ஒரு தமிழரல்லர். அவர் ஒரு ஜேர்மனியர். தமிழார்வத்தால் ஜேர்மனியில் தமிழ் கற்று, இப்பொழுது அமெரிக்காவின் சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார் (Sascha Ebeling is professor of Tamil and comparative literature at the University of Chicago. He is the author of *Colonizing the Realm of Words. The Transformation of Tamil Literature in Nineteenth-Century South India* (SUNY Press, 2010, and Dev Publishers, 2013) and of numerous articles on Tamil literature and culture. He has translated Tamil poetry about Sri Lanka's war into English in the two books *A Second Sunrise* (Navayana, New Delhi, 2012) and *Lost Evenings, Lost Lives* (Arc, UK, 2016). Currently, he is completing a book in English on what Tamil literature can teach us about Sri Lanka's war.)

பேராசிரியர் சஷா எபெலிங் என்னுடன் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் தொடர்புகொண்டு நூல்தேட்டத்தின் பதிவில் உள்ள சில நூல்கள் பற்றி விசாரித்தவேளையே தமிழரல்லாதவர்களிடமும் நூல்தேட்டம் சென்றடைவதை அறிந்து ஆச்சர்யமடைந்தேன். தனிமனித முயற்சி எப்படி உலக அறிஞரின் கரங்களை எட்டுகின்றது என்பதை உணர்ந்தபோது, எனக்குள் புத்துணர்ச்சி பெருகியது. நான் தேகாரோக்கியத்துடன் வாழும் வேளையிலேயே முடிந்தவரை இன்னும் பல தொகுதிகளை பதிவாக்கி வைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் பெருகியது. எனக்குக் கிடைக்கும் விருதுகளும், வாழ்த்துக்களும், பாராட்டுகளும் மாத்திரமல்லாமல் கற்றவர் சபையில் இருந்து நீட்டப்படும் ஆதரவுக் கரங்களும் தான் நூல்தேட்டத்தை 12 தொகுதிகளையும் தாண்டி இருபது தொகுதிகள் வரையிலாவது தொகுத்துச் செல்லவேண்டும் என்ற புத்துணர்வை ஊட்டுகின்றன. அவரது எழுத்தில் நூல்தேட்டம் பற்றி எழுதியதை உள்ளபடியே உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றேன்.

"Unfortunately, in the case of Sri Lanka's books written in Tamil, official efforts by government agencies and national institutions have not yet been successful in recording all books published. Fortunately, Mr. N. Selvarajah has taken up this task. He has dedicated his life to a work for which others employ entire bibliographical institutions or national libraries. He has accomplished a magnificent feat in listing more than 10,000 books over the past fourteen years with the next 1,000 in the current volume – all with detailed information and even a content summary for each book. He is a one-person *Library of Congress*. For us, his readers, the information collected in the volumes of *Noolthettam* is priceless! In the history of Tamil culture, few people have given such a gift to Tamil and Tamils all over the globe. And not only to Tamils, but to all of us readers who are interested in knowing more about Tamil books and Tamil culture."

Books Abroad அமைப்பினருடனான தங்களது தொடர்பும் அத் தொடர்பின் காரணமாகத் தாங்கள் மேற்கொண்ட பணிகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள புக்ஸ் எப்ரோட் நிறுவனம் பெரிய பொருட்செலவுடன், ஏராளமான நிதிவசதியுடன், ஆரம்பிக்கப்பட்டதொரு சர்வதேச நிறுவனமல்ல. ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள கல்விச்சாலைகளில் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றும் சுமார் முப்பது ஆசிரியர்களின் பகுதிநேர தொண்டடிப்படையிலான கூட்டு முயற்சியே இது. பிரித்தானிய பாடசாலைகளில் இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை அதன் நூலகச் சேர்க்கைகள் கழிக்கப்பெற்று புதிய நூல்கள் வழங்கப்படும் நடைமுறை உள்ளது. அவ்வாறு கழிக்கப்பெறும் நூல்கள் பிரித்தானிய தெருக்களை அமைக்கும் போது பத்திரிகை கூழாக்கப்பட்டு அதற்கான மூலப்பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எஞ்சியவை பத்திரிகைக் கழிவுகளாக (Land fills) நிலங்களைச் சென்றடையும். நல்ல பல நூல்கள் இடைநடுவில் இப்படிப் பயன்றிட்டுப் போகாமல், நூலகங்களால் கழிக்கப்பெறும் அந்த நூல்களைப் பெற்று, அவற்றில் நல்ல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளிலுள்ள பாடசாலை மற்றும் பொது நூலகங்களுக்கு நேரடியாக அனுப்பிவைத்து, அந்நூல்களின் வாழ்வை நீடிக்கச் செய்வதுடன் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் கல்வித்துறையின் நூலகச் செலவினத்தையும் கணிசமாகக் குறைக்க வழியமைக்கும் ஒரு பணியையே புக்ஸ் அப்ரோட் மேற்கொள்கின்றது. இந்நிறுவனத்தின் தொண்டுநிலை இணைப்பாளர்களுள் ஒருவராகப் பணியாற்றும் ஒரேயொரு தமிழராகவும், இலங்கையராகவும் நான் 2003முதல் இயங்கி இதுவரை ஏராளமான நூல்களை ஈழத்துப்பாடசாலைகளுக்கும், பொது நூலகங்களுக்கும் விளம்பரமேதுமின்றி அனுப்பிவந்திருக்கின்றேன்.

2004முதல் இலங்கையின் பல நூலகங்களையும் பாடசாலைகளையும் சென்றடைந்துவரும் இத்திட்டத்தின் கீழ் கடந்த 2014 ஜூன் மாதம் சுமார் ஒருலட்சத்தி ஐம்பதினாயிரம் நூல்கள் வடக்கு கிழக்கை சென்றடைந்துள்ளன. 2004இல் உடத்தலவினனை சிந்தனைவட்டத்தின் தாபகர் திரு. பீ.எம்.புன்னியாமீனின் உதவியுடன் மலையகப்பகுதிகளுக்கும், குமரன் புத்தக இல்ல அதிபர் திரு.க.குமரனின் உதவியுடன் தென்னிலங்கைப் பிரதேசத்திலுள்ள தமிழ் பாடசாலைகளுக்கும் நூல்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. தூரதிரஷ்டவசமாக இதில் எந்தவொரு பாடசாலையும் பின்னர் புக்ஸ் அப்ரோட் நிறுவனத்துடன் தமது தொடர்புகளை மேற்கொள்ளவில்லை. அதனால் இவை காலக்கிரமத்தில் உதவித் திட்டத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டுவிட்டன. பெரும் பொருட்செலவிலும், நேர்ச்செலவிலும் தாம் தரம்பிரித்து அனுப்பிவைக்கும் நூல்கள், குறித்த நூலகத்தின் வாசகரைச் சென்றடைய வேண்டுமெயொழிய வீணாக அக்கறையற்று, நூலகப் புத்தகத்தட்டுகளில் தேடுவாரற்றுக் குவிந்து கிடப்பதையோ, பழைய புத்தகச் சந்தையில் விற்பனைக்குத் தள்ளப்படுவதையோ புக்ஸ் எப்ரோட் அமைப்பு விரும்புவதில்லை.

போர்ச் சூழலில் வடக்கு கிழக்குக்கு போக்குவரத்து நிலை சீரற்றிருந்ததால் ஆரம்பத்தில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே சிறிய எண்ணிக்கையில் புத்தக உதவிகள் வடக்கு-கிழக்கிற்கு வழங்கப்பட்டன. இன்று விரிவான போக்குவரத்து வசதிகள் காரணமாக இவ்வதவித்திட்டத்தினை பாரிய அளவில் வடக்கு கிழக்குக்கு மேற்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்தில் 2004 முதல் புக்ஸ் எப்ரோட் நிறுவனத்தின் உதவிகள் வழங்கப்பட்டுவந்த போதிலும், பாடசாலை அதிபர்களாலும், கல்வித்துறை அதிகாரிகளாலும் இதில் போதிய அக்கறை காட்டப்படுவதில்லை என்பது கசப்பான அனுபவமாகும். 2004இல் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 20 பாடசாலைகளுக்கு உதவிய புக்ஸ் எப்ரோட் நிறுவனம் 2005, 2007, ஆம் ஆண்டுகளில் அதன் உதவியை பாடசாலைகளின் ஒத்துழைப்பின்மையால் படிப்படியாகக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. குறைந்தபட்சம் நூல்களைப் பெற்றுக்கொண்டோம் என்ற நன்றி அறிதலைக்கூட பல பாடசாலைகள் புக்ஸ் எப்ரோட் நிறுவனத்திற்குத் தெரிவிக்கத் தவறிவிட்டன என்பது வேதனை அளிப்பதாகும்.

இத்தகைய அக்கறையற்ற செயற்பாடுகளால், இந்நிறுவனத்தின்வடக்கிற்கான நூல் விநியோகத் தொடர்புகள் முற்றாக நிறுத்தப்படவிருந்த நிலையில், 2010இல் தனிப்பட்ட முறையில் மேற்படி நிறுவனத்திடமிருந்து நூல்களைப் பொறுப்பேற்று, எனது சொந்த நிதிவளத்தைப் பயன்படுத்தி

2011இறுதிப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரி, கரவெட்டி விக்னேஸ்வரா கல்லூரி, மன்னார் புனித சேவியர் கல்லூரி, ஊர்காவற்றுறை புனித அந்தனிஸ் கல்லூரி, தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரி, தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி, யாழ்ப்புனித ஜோன் பொஸ்கோ வித்தியாலயம், வேம்படி மகளிர் கல்லூரி, காரைநகர் துரையப்பா மத்திய மகா வித்தியாலயம், யாழ்ப்பு. சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, யாழ்ப்பு.திருக்குடும்பக் கன்னியர்மடக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம், நல்லூர் பிரதேச சபையின் கோண்டாவில் பொது நூலகம் ஆகியவற்றுக்கு தலா ஆறுமுதல் எட்டு பெட்டிகள் வீதம் சிறுவர் நூல்களை விநியோகம் செய்திருந்தேன். தெளிவான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்ட போதிலும், குறிப்பிட்ட சில பாடசாலைகள் நூல்கள் கிடைத்தமை பற்றிக் குறிப்பிடத்தவறியமையாலும், பின்னர் தொடர்பேதும் மேற்கொள்ளாததாலும், நூல்கள் அப்பாடசாலைகளால் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்ற கசப்பான முடிவினை புகல் அப்ரோட் நிறுவனம் எடுத்ததுடன், அப்பாடசாலைகளின் பெயர்களையும் தமது தொடர் உதவிப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கிவிட்டதாக எனக்குத் தெரிவித்திருந்தன. இவ்வாண்டும் மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்கு நூல்கள் எனது தனிப்பட்ட நிதிவளத்துடன், இறுதி முயற்சியாக அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ளது.

புகல் அப்ரோட்டின் செயற்திட்டம் பற்றி இவ்வேளை வாசகர்களுக்குத் தெரிவிப்பதும் பயனளிக்கும் என்று கருதுகின்றேன். பாடசாலையிலிருந்து தொடர்பு கிட்டியதும் அப்பாடசாலைக்கு மின்னஞ்சல் வழியாக மூன்று பக்க விண்ணப்பப்படிவம் ஒன்று அனுப்பிவைக்கப்படுகின்றது. உதவிபெற விரும்பும் பாடசாலைகளால் அவ் விண்ணப்பப் படிவங்கள் நிரப்பப்பட்டு திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றன. அதில் குறிப்பாக பாடசாலை எதிர்பார்க்கும் நூல்களின் வகைகள், வகுப்புத் தரம் என்பன போன்ற முக்கிய தகவல்கள் கேட்கப்பட்டிருக்கும். அவை பின்னர் புகல் அப்ரோட்டின் தேர்வுக்குழுவின் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு உதவி வழங்கும் பாடசாலைகளாகத் தேர்வு செய்யப்படுவ தென்பது நீண்டதொரு நடைமுறையாகும். இத்திட்டத்தின் கீழ் இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை இப்பாடசாலைகளுக்கு ஆங்கில மொழியிலான சிறுவர், இளையோர் நூல்களும் உசாத்துணை நூல்களும் பாடசாலையின் சார்பில் எவ்வித பணச் செலவுமின்றி தேர்வுசெய்யப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுகின்றன. இத்திட்டத்தின்கீழ் தமது நூலகத்தின் சேர்க்கைகளை வளர்த்துக்கொள்ள விரும்பும் பாடசாலைகள் புகல் அப்ரோட் நிறுவனத்துடன் மூன்று கட்டங்களில் தமது தொடர்பினை மேற்கொள்ள உடன்பட்டாக வேண்டும்.

- (1) நூல்கள் கிடைத்ததும் அதனை மேற்படி நிறுவனத்துக்கு மின்னஞ்சல் வாயிலாகவோ தபால் மூலமாகவோ நன்றி தெரிவித்து கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.
- (2) சுமார் மூன்று மாதங்களில் மேற்படி நூல்கள் அனைத்தும் பட்டியல் இடப்பட்டு நூலகச் சேர்க்கையில் இணைக்கப்பட்ட பின்னர் கிடைத்தவற்றுள் மிகவும் பயனுள்ள நூல்கள் சிலவற்றின் விபரத்தையும் (ஆகக் கூடியது 10 நூல்களின் தலைப்பு, ஆசிரியர் பெயர், பாட விடயம் என்பவற்றை குறிப்பிடலாம்), பயனற்றதெனத் தாம் கருதும் நூல்களில் சிலவற்றின் விபரத்தையும் (இதுவும் முன்னையது போன்றே 10 தலைப்புகளில் அமையலாம்) பட்டியலிட்டு ஒரு கடிதத்தை பாடசாலை அதிபர் வாயிலாக அனுப்பவேண்டும்.
- (3) நூல்கள் கிடைத்து ஆறு மாதங்கள் கடந்த நிலையில், பாடசாலையின் ஆங்கில பாட ஆசிரியரின் கண்காணிப்பின்கீழ் மூன்று பிள்ளைகள், தாங்கள் கடந்தகாலங்களில் வாசித்த புகல் அப்ரோட் நிறுவனத்தின் நூல்களில் ஏதாவது ஒரு நூலைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த நூல் என்ன சொல்கிறது? அதில் தாம் விரும்பும் அம்சம் என்ன ஆகிய தகவல்களை உள்ளடக்கி, 20 வரிகளுக்குள் அமையும் சிறு விமர்சனம் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி (மூன்று மாணவர்களின் மூன்று விமர்சனங்களும் ஒன்றாக அனுப்பப்படவேண்டும்) புகல் அப்ரோட் நிறுவனத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்படவேண்டும்.

இவை தவிர தமது நூல்களை கண்காட்சிப்படுத்தமுனையும் பாடசாலைகள், பொது நூலகங்கள் அதுபற்றிய புகைப்படங்களையும் பிற தொடர்பாடல்களையும் காலக்கிரமத்தில்

அனுப்பிவைக்கலாம். அத்துடன் தாங்கள் விண்ணப்பப் படிவத்தில் வழங்கிய தொடர்பு முகவரி மற்றும் தொலைபேசி இலக்கங்கள் மாற்றப்பட்டால் அதனையும் அவ்வப்போது தெரிவித்து புகள் அப்ரோட் நிறுவனத்தின் கணனித்தகவல் கோவையில் மாற்றத்தை மேற்கொள்ளப் பணிக்கவேண்டும்.

இத்தகைய மூன்று அடிப்படைத் தொடர்பாடல்களையும் வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ளும் ஒரு பாடசாலை அடுத்த இரு ஆண்டுகளில் மேலும் பெருந்தொகுதி நூல்களை எதிர்பார்த்து நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கலாம். இதனை செய்யத் தவறுவேவர், தங்கமுட்டையிடும் வாத்தை கொன்றுதின்று சவைத்த திருப்தியுடன் எஞ்சிய காலத்தைக் கழிக்கலாம்.

இலண்டன் புத்தகச்சந்தையும் எழுத்தாளர் வாசகர் சந்திப்பும் தொடர்பான தங்களது நோக்கம், அதன்சேவைபற்றிக் கூறுங்கள்.

புத்தகச் சந்தை என்றதும் வியாபார நோக்கத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் செயற்பாடாக இதனைக்கருதிவிடக்கூடாது. லண்டன் புத்தகச் சந்தை பற்றிய சிந்தனை என்னுள் கருக்கொண்டமைக்கு முக்கியமான இரு காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவது - லண்டனிலும், புறநகர்ப்பகுதிகளிலும் ஏராளமான சில்லறைக் கடைகளும் துணிக்கடைகளும் ஈழத்தமிழர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்தாலும் புத்தகக் கடைகள் வைப்பதென்பது லாபகரமான செயற்பாடாக எவருமே கருதாமையால் லண்டன் தமிழ் வாசகர்களுக்கான வாசிப்புக்கான தீனியை வழங்க எவரும் முன்வரவில்லை. எனினும் வீழ்ந்து வரும் வாசிப்புக் கலாச்சாரம் பற்றி மேலையெங்கும் தொண்டை வறளும் அளவுக்குப் பேசித் தீர்த்துத் தம் சமூக அக்கறையை பதிவுசெய்துகொள்வார்கள். இந்நிலையில் வாசிப்புக் கலாச்சாரத்தை வளர்க்கவேண்டுமானால் முதலில் வாசகர்களிடம் நூல்களைக் கொண்டு சேர்ப்பதும், புதிய வாசகர்களை உருவாக்குவதும் முக்கிய தேவையாக எனக்குப்பட்டது.

இரண்டாவதாக, லண்டனில் நூல்வெளியீட்டு விழாக்கள் பெரும்பாலும் சிறு வட்டங்களுடன் அல்லது பல வெற்றுக்கதிரைகளுடன்தான் நடைபெறுவது வழக்கம். பெரும்பாலானவை, ஊர்ச் சங்கங்களின் ஆதரவிலும், கலைநிகழ்ச்சிகளின் துணையோடும் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் ஆத்திரட்டல் என்பது அவரவர் திறமைக்கும் செல்வாக்குக்கும் ஏற்ப இடம்பெற்று வந்தது. எழுத்தாளர் அன்றைய தினம் தனது நூல்களை விற்றது போக எஞ்சியவற்றை எப்படி மக்களிடம் கொண்டுசேர்ப்பது என்ற கேள்வியுடன் வெளியீட்டு விழாவின் பின்னர் வீடுகளுக்குள் அவற்றை முடக்கிவைத்திருப்பார்கள். அதன்பின் அந்தப் படைப்பாளியின் படைப்பைப் பற்றிய தகவல்கூட அந்நாலை வாங்க விரும்பியவருக்கு கிடைப்பதில்லை.

இதேவேளையில் இலங்கையில் நிலைமை மேலும் மோசமாக இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு நூலும் இப்பொழுது 300பிரதிகள் கூட அச்சிடப்பட்டு விற்பனைசெய்ய முடியாது தேங்கிக் கிடக்கின்றன. இதனால் வெளியீட்டாளர்களிடையே தளர்வுப் போக்கொன்று காணப்படுகின்றது. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளினதும், வெளியீட்டாளர்களினதும் நூல்களுக்கு லண்டனில் ஒரு புதிய சந்தைத் தளத்தை திறந்தால் அது அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அமையும் என்றும் நம்பினேன். இலங்கை விலையில் வர்த்தகக் கழிவுடன் நூலை கொள்வனவுசெய்து அதனை லண்டனுக்கு விமானப்பொதியாகப் பெற்று அதற்காகும் மொத்தச் செலவினத்தை நூலின் விலையாகக் குறித்து எவ்வித லாபநோக்கமுற்று அதனை அவ்வப்போது புத்தகச் சந்தைகளை ஒழுங்குசெய்து லண்டன்வாழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யத் தீர்மானித்தேன்.

அதேவேளையில், தமது நூல்களுடன் படைப்பாளிகளையும் அந்த மண்டபத்திற்கு வரவழைத்தேன். படைப்பாளிகளுடன் நூல்பற்றிய நேரடி உரையாடலை வாசகர்கள் ஒரு அமைதியான சூழலில் இருந்து மேற்கொள்ள புத்தகச் சந்தை உதவிற்று. இதுவரை கடந்த இரண்டாண்டுகளில் எட்டு புத்தகச் சந்தைகளை இத்தகைய எழுத்தாளர் வாசகர் சந்திப்பு நிகழ்வுடன் ஒழுங்குசெய்திருந்தோம். சில இலக்கிய நண்பர்கள் தொண்டர்களாக வந்துநின்று உதவினார்கள்.

பெருந்திரளான மக்கள் கூட்டத்தை அங்கு காணமுடியாது போனாலும்கூட புதியவர்களின் ஓரளவு திருப்திகரமாக மனநிறைவாக இருந்தது. ஒரு பிரதேசத்தில் புத்தகச் சந்தையை

ஒழுங்கு படுத்தும் வேளையில் அதற்கான மண்டபத்தை அதனை ஒழுங்குசெய்ய விரும்புவர் ஏற்பாடுசெய்து தரவேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனையை நான் விதித்துள்ளேன். காரணம் மண்டப வாடகையை நாம் கொடுத்தால் நூலின் விலை மிக அதிகமாகிவிடும். அதனால், இப்பொழுது, புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களின் போது அமைப்பாளர்களின் அனுமதியுடன் முன்நிகழ்வாக சுமார் 3-4 மணித்தியாலங்கள் புத்தகச் சந்தையை நடத்தியும் வெற்றிகண்டுள்ளோம். எது எவ்வாறெனினும் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் லண்டன் இல்லங்களை அடைவதற்கு என்னாலான முயற்சிகளை தனி மனித முயற்சியாக மேற்கொண்டதில் ஓரளவு வெற்றிகண்டுள்ளேன் என்றே நம்புகின்றேன்.

இலண்டனில் இருந்து இயங்கும் IBC அனைத்துலக ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தொடரத்தில் தாங்கள் ஆற்றிய தொடர் உரைகள் எவ்வாறு அமைந்தன? அதிபற்றிக் கூறமுடியுமா?

ஐ.பீ.சீ.அனைத்துலக ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தொடரத்தின் சேவையானது, லண்டனிலிருந்து முழு ஐரோப்பாவிலும் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருக்கும் பிரபல்யமான தமிழ் வானொலிச் சேவையாகும். 2002ஆம் ஆண்டு முதல் இச்சேவையுடன் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. 2001ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பொதுநூலகம் ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு என்ற நூலை வெளியிட்டிருந்தேன். அதன் வெளியீட்டு நிகழ்வை ஒருமணிநேர வானொலி நிகழ்வாக மேற்கொண்டு லண்டனில் நூல்வெளியீட்டு நிகழ்வில் ஒரு புதுமையை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். ஒலிபரப்பாளர் எஸ்.கே.ராஜன் அவர்கள் இந்நிகழ்ச்சியைத் திறமையாக ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தார். உலகெங்குமிருந்தும் பலர் எனது நூல் பற்றியும் யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றியும் உரையாற்றியிருந்தார்கள். இந்நிகழ்வை தாமே முன்வந்து ஒழுங்குபடுத்தி எனக்கு வலிந்து தம் ஆதரவினை வெளிப்படுத்திய ஐ.பீ.சீ. வானொலியின் சேவைஉணர்வு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அக்காலகட்டத்தில்தான் நூல்தேட்டம் தொகுதியின் முதலாவது தொகுப்பையும் மேற்கொண்டுவந்திருந்தேன். தொகுப்புப் பணிகளின்போது நான் கண்டறியும் புதிய நூல்கள், படைப்பாளிகள் பற்றி 20 நிமிடங்கள் தொடர்ந்து உரையாற்றும் பணியை அவர்களின் வேண்டுகோளின்பேரில் 5.5.2002அன்று முதல் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் காலை 7.00 மணி முதல் 10.00 மணிவரை இடம்பெறும் காலைக்கலசம் என்ற சஞ்சிகை நிகழ்வில் எனது உரை 7:10 முதல் 7:30 வரை இடம்பெற்றுவந்தது. அவ்வொலிபரப்பு ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒரு மணிநேர மாற்றத்திற்கேற்ப காலை 8:10 முதல் 8:30 வரை இடம்பெற்றது.

இந்நிகழ்வு வாரம் தவறாமல் நடைபெற்று 6.9.2009இல் முடிவுக்கு வந்தது. இந்த இடைப்பட்ட ஏழாண்டுக் காலத்தில் புகலிடத்தில் மட்டுமல்லாது, ஈழத்துத் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் படைப்பாளிகள் பலரையும் அவர்களது தமிழ்மொழிப் படைப்புகளையும் அவர்கள் அறியாமலேயே உலகறியச் செய்துவந்திருந்தேன். இந்நிகழ்வின் வாயிலாக எனக்கு மிகப்பெரும் அறிமுகமும் ஆதரவாளர்களின் நட்பும் கிடைத்தன. ஒரு நாள் நிகழ்வு தாமதமானாலும் தொலைபேசியில் நலம் விசாரிக்கும் அளவுக்கு முகம் தெரியாத நேயர்களின் உறவு வளர்ந்திருந்தது. ஐ.பீ.சீ. வானொலியில் எனது நீண்டகாலப் பணியை கௌரவித்து தமிழகத்தின் பழ நெடுமாறன் அவர்கள் மூலம் விருதொன்றையும் வழங்கியிருந்தமையை எனக்குக் கிடைத்த கௌரவமாகக் கருதுகின்றேன்.

முன்னர் எனக்கு அறிமுகமில்லாதிருந்த ஊடகவியலாளர் கே.ஜி.மகாதேவா (அண்மையில் திருச்சியில் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார்) அவர்களின் 'நினைவலைகள்' என்ற நூல் 2003இல் தமிழகத்தில் வெளிவந்திருந்தது. அது என் கைகளை எட்டியதும் மகாதேவா பற்றியும் அவரது பிற நூல்கள் பற்றியும் ஒரு உரையை ஆற்றியிருந்தேன். உரை நிகழ்ந்து முடிந்த ஒரு மணி நேரத்தில் தமிழகத்திலிருந்து அவரிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. தமிழகம்வரை எனது உரை அவ்வளவு விரைவாகச் சென்றடைகின்றதா என்ற ஆச்சரியம். அவர்தான் எனது சந்தேகத்தை தீர்த்து வைத்தார். நோர்வேயிலுள்ள அவரது இளைய மகள் வேலைக்குச் செல்லும்போது வாகனத்திலுள்ள ரேடியோவில் காலைக்கலசம் நிகழ்வைக் கேட்பவர். தனது தந்தையார் பற்றிய எனது உரையை அன்று செவிமடுத்துள்ளார். தன் தந்தையைப்பற்றி

ஒருவர் பேசுகிறார் என்றதும் வாகனத்திலிருந்தவாறே தமிழகத்தில் தந்தையுடன் தொலைபேசி உரையாடலை ஏற்படுத்தி அவரையும் தனது தொலைபேசியூடாக எனது வானொலி உரையின் எஞ்சிய பகுதியைச் செவிமடுக்க வைத்துள்ளார். பொதுவாக எனது உரைகளை முன்கூட்டியே எழுத்தில் பதிவுசெய்துவைத்தே வாசிப்பது வழக்கம். அன்று தொடங்கிய நட்பு அவரது பிரிவு வரை தொடர்ந்தது. அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க உதவியுடன் என்னால் பின்னாளில் 'ஈழநாடு ஒரு ஆலமரத்தின் கதை' என்ற ஆவண நூலை வெளிக்கொண்டுவர முடிந்தது.

மற்றுமொரு மனதைத் தொடும் நிகழ்வு கடந்த 2013இல் பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் (BMICH இல்) நடந்தது. அவுஸ்திரேலிய எழுத்தாளர்கள் முருகபூபதி, நொயெல் நடேசன் ஆகியோரது நூல்களின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்புகளின் வெளியீடு அன்று நடைபெற்றது. அன்றுதான் காலை லண்டனிலிருந்து கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தேன். அன்று மாலை பணிகள் எதுவும் திட்டமிடப்பட்டிராத நிலையில், பத்திரிகையில் கண்ட நிகழ்வுபற்றிய செய்தியை வாசித்தபின் அந்த நிகழ்வுக்குச் சென்றிருந்தேன். அவுஸ்திரேலியப் படைப்பாளிகள் இருவரும் என்னை அன்றையதினம் இலங்கையில் குறிப்பாக தமது நிகழ்ச்சியில் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மண்டபத்தில் என்னைக் கண்டதும் மகிழ்வுடன் என்னை அங்கு திரண்டிருந்த சிங்களப் படைப்பாளிகளுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து சிறப்புப் பிரதியொன்றைப் பெற வருமானும் அழைத்தார்கள். நானும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டேன். அந்த வேளையில் மேடையில் இருந்த சிங்களப் படைப்பாளிகள் பற்றிய நேரடிப் பரிச்சயம் எனக்கிருக்கவில்லை. நிகழ்வு முடிந்து சிற்றுண்டிக்காக வெளி அறையில் குழுமியிருந்த வேளையில் ஒரு சிங்களப் படைப்பாளி தன் மனைவி மற்றும் இளைஞரான தனது மகனுடன் வந்து திடீரென எனது பாதங்களைத்தொட்டு வணங்க முற்பட்டார். நான் அதிர்ச்சியில் செயலிழந்துவிட்டேன். அனைவரது கவனமும் என்னிடமும் ஆசிபெற முனைந்தவரிடமும் செறிந்தது. அந்தப் பெரு நிகழ்வில் அந்தச் சிங்கள நண்பர் பின்வருமாறு உணர்வுபூர்வமாகக் குறிப்பிட்டார். 'இலங்கையில் மாத்திரம் அறிமுகமாகியிருந்த என்னை முகம் தெரியாத இந்தத் தமிழ்ச் சகோதரர் தனது ஐ.பீ.சீ.என்ற லண்டன் வானொலி நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகளிலெல்லாம் அறிமுகம் செய்து வைத்திருக்கிறார். இவரது அறிமுக நிகழ்வினாலே நான் பல ஐரோப்பிய தமிழ் நண்பர்களைப் பின்னாளில் பெற்றுக்கொண்டேன். இதனை வெளிநாடுகளிலுள்ள எந்தவொரு சிங்கள நண்பர்களும் செய்ய முன்வரவில்லை. இவருக்கு நான் பெரிதும் கடன்பட்டுள்ளேன்'

அவரது அறிமுகத்தின் பின்னர் தான் அவர் மடுளுகிரியே விஜேரத்தினா என்று அறிந்துகொண்டேன். ஆம் அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் பற்றியும் காலைக்கலசத்தில் முன்னர் உரையாற்றியிருந்தேன். தொலைபேசியிலும் அவருடன் தொடர்புகொண்டு அவரது தகவல்களை இவ்வரைக்காகப் பெற்றிருந்தேன். இதனை நினைவுகூர்ந்து அந்தப் பொது நிகழ்வில் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தியமை என்னைக் கண்ணீர் மல்கச் செய்தது.

தங்களது எழுத்துப்பணிகள் பற்றிக் கூறங்கள்

எனது எழுத்துப்பணி மிகவும் விசாலமானது. அண்மையில் திரு. க.குமரன் அவர்களின் உதவியுடன் எனது அகவை அறுபது நினைவாக வெளிவந்த "மௌனமாய்ப் பொழியும் மாமழை" என்ற சேவை நயப்பு மலரின் இறுதிப்பகுதியில் 60 பக்கங்களில் எனது படைப்புகள் பற்றிய நூற்பட்டியல் (Bibliography) வெளிவந்துள்ளது. 1981இல் தொடங்கிய எனது எழுத்துப்பணி இன்றளவில் தளராமல் தொடர்கின்றது. பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரை 22.4.1984 அன்று ஈழநாடு வாரமலரில் "உருமாறும் பழமொழிகள்" என்ற சிறு கட்டுரை வெளிவந்தது. இது பின்னாளில் விரிவான தொடராகவும், வானொலி உரைத்தொடராகவும், தனி நூலாகவும் வெளிவந்தது. அதுவே தமிழில் வெளிவந்த எனது முதலாவது எழுத்தாக்கம். முன்னதாக 1981 இலும் 1982இலும் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் சஞ்சிகைகளில் எனது ஐக்கிய நாடுகள் தொண்டர் பணிபற்றி சிறு கட்டுரைகள் நிறுவனத்தின் உள்ளகச் சஞ்சிகைகளில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்திருந்தன. நூல்களைப் பொறுத்த வரையில் எனது முதலாவது நூலும் ஜூலை 1988இல் ஆங்கிலத்திலேயே வெளிவந்தது. A Select Bibliography of Dr. James T. Rutnam என்ற தலைப்பில் அந்த நூற்பட்டியல்

யாழ்ப்பாணம், ஈவலின் இரத்தினம் பல்லினப் பண்பாட்டு நிறுவன வெளியீடாக வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு “உருமாறும் பழமொழிகள்” என்ற எனது வானொலி உரைத் தொகுப்பும் வெளிவந்தன. எனது 45ஆவது நூலாக நூல்தேட்டம் தொகுதி 11 வெளிவரவிருக்கின்றது.

எனது எழுத்துலகப் பணி பெரும்பாலும் நூலியல், வெளியீட்டுத்துறை, படைப்புலகம், படைப்பாளிகள் சார்ந்ததாகவே அமைந்துவிட்டது. ஒரு நூலகவியலாளர் என்ற வகையில் நூலகவியலின் தந்தை எஸ்.ஆர். இரங்கநாதன் அவர்களின் பஞ்ச்சீலக் கொள்கைகளுள் ஒன்றான ஒவ்வொருநூலுக்கும் அதன் வாசகரையும், ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் அவனுக்கேற்ற நூல்களையும் தேர்வுசெய்ய வழிகாட்டும் பணியின் நீட்சியாகவே பெரும்பாலான எனது கட்டுரைகளும் நூல்களும் அமைந்துவிட்டன. 2002இல் ஐ.பீ.சீ. வானொலியினரால் வழங்கப்பட்ட “நூலகவியலாளர்” என்ற அடைமொழி இன்றளவில் பொருத்தமானதாகவே காணப்படுகின்றது. தேசம் என்ற இணையத்தளத்தை நடத்தும் திரு.த.ஜெயபாலன் அவர்கள் தனது இணையத்தில் எனது கட்டுரைகளை மீள்பிரசுரிக்கும் வேளையில் “நூலியலாளர்” என்ற பதத்தைப் பிரயோகிப்பதையும் அவதானித்திருக்கிறேன்.

எனது எழுத்துலக வாழ்வில் இடையில் பரீட்சார்த்தமாக ஒருசிறுகதையும் எழுதிப் பிரசுரமாகியிருக்கின்றது என்பதும் அதிசயம்தான். “இது அதுவல்ல” என்ற கதை ஈழநாடு வாரமலரில் 30.12.1984இல் 5ம் 6ம் பக்கங்களில் பிரசுரமாகியிருந்தன. இதில் நான் அடைந்த சோகம் என்னவென்றால் நான் எழுதிய அக்கதையின் மிக முக்கியமான திருப்பம் (Twist) கடைசிப் பந்தியில்தான் இருந்தது. அந்தத் திருப்பத்திற்காகவே கதையை வளர்த்துச் சென்றிருந்தேன். ஆனால் இடப்பற்றாக்குறை காரணமாகவோ என்னவோ முக்கியமான அப்பந்தி பத்திரிகையில் பிரசுரமாகவேயில்லை. அந்த ஒரு கதையுடன் எனது ஆக்க இலக்கியப் பிரவேசம் குறைப் பிரசவமாகிவிட்டது.

நூல்தேட்டத் தொகுப்புகள் தவிர்ந்த எனது விருப்பத்துக்குரிய நூல்கள் வரலாற்றுப்பதிவுகளாகத் தொகுக்கப்பெற்ற யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம்: ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு, தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்: கவிதைத் தொகுப்பு, மற்றும் ஈழநாடு: ஒரு ஆலமரத்தின் கதை ஆகிய மூன்று நூல்களுமாகும். தற்போது யாழ்ப்பாணத்தின் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974 என்ற தலைப்பில் ஒரு தொகுப்பினை ஆவணமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இது 2017 இறுதியில் நூலுருக்காணும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது.

யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு என்ற நூல் எழுதப்பட்ட பின்னணி பற்றிக் குறிப்பிடங்கள்

இன்றளவில் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் பற்றிக் குறிப்பிடும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் 2001ஆம் ஆண்டுவாக்கில், யாழ்ப்பாண நூலகம் 1981இல் எரிக்கப்பட்டு 20 ஆண்டுகள் கடந்த நிலையிலும், அமரர் க.சி.குலரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய யாழ்ப்பாண நூல்நிலையம்: ஓர் ஆவணம் என்ற நூல் மாத்திரமே நூலுருவில் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதுகூட யாழ்ப்பாண நூலகத்தின் உருவாக்கத்திலிருந்து 1967இல் வே.இ.பாக்கியநாதன் அவர்கள் நூலகராகப் பணியேற்றது வரையிலுமே ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இது ஈழநாடு பத்திரிகையில், யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்டவேளையில் தொடராக வெளிவந்திருந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. அமரர் க.சி.குலரத்தினம் அவர்கள் தொடர்ந்தும் எழுதியிருக்கக்கூடிய தகவல் வளத்தைப் பெற்றிருந்தும்கூட, 29ஆவது தொடரில் (இனித்தொடராக) என்ற குறிப்புடன் அவரது கட்டுரைத் தொடர் ஈழநாடு நிர்வாகத்தினரால் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. இத்தொடரையே நூலுருவில் அவஸ்திரேலியாவிலிருந்து 1997இல் எஸ்.பொ. தனது மித்ர பதிப்பகத்தினால் வெளியிட்டிருந்தார்.

இதேவேளையில் 1997ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவது என்ற பதாதையுடன் சிறீலங்கா அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட வெண்தாமரை இயக்கம் 10.04.1997 அன்று நூலகத்தை புனரமைப்புச் செய்வதென்ற தமது செயற்திட்டங்களை வைபவரீதியாக முன்வைத்தது. இராணவம் சார்ந்த அதன் பல்வேறு செயற்திட்டங்களுக்குள் யாழ்ப்பாணத்து நூலகத்தை மீளக் கட்டி எழுப்புவதும் ஒன்றாகும். முன்னோடி நடவடிக்கையாக யாழ்ப்பாணம்

பழைய கச்சேரிக்கு அருகில் அமைந்துள்ள வீடமைப்பு அதிகார சபையின் கட்டிடத்தில் 14.01.1998 அன்று பொங்கல் தினத்தன்று தற்காலிக நூலகம் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. அங்குரார்ப்பணக் கூட்டம் பலத்த ராணுவக் கெடுபிடிகளுடனும் தபால் தந்தி தொலைத் தொடர்பு அமைச்சர் மங்கள சமரவீர, கல்வி உயர் கல்வி அமைச்சர் ரிச்சட் பத்திரன், சமூக சேவை அமைச்சர் பேர்ட்டி பிரேமலால் திசாநாயக்க ஆகியோரின் பங்கேற்புடனும் இடம் பெற்றதை பலரும் அறிந்திருப்பீர்கள். உலகளாவிய பலத்த விளம்பரங்களுடன் 1998ஆம் ஆண்டு பொங்கலன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்ட தற்காலிக நூலகத்தின் (இடைக்கால நூலகம்) நிர்வாகம் ஐனாதிபதியின் நூலகக்குழுவின் நிர்வாகத்துக்குட்பட்டதாகவே இருந்தது. மாநகர ஆணையாளர் அதன் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட அதிகாரியாகவே செயற்பட்டுவந்தார். புனரமைக்கப்படும் நூலகத்துக்கு லண்டனிலிருந்து அனுப்பிவைக்கப்படும் நூல்களை அவதானித்து பொருத்தமான நூல்களை மாத்திரம் அனுப்பிவைக்கும் பொறுப்பு, அவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தின் ஐரோப்பியப் பிரதிநிதியாகப் பணியாற்றிய எனக்கு நூலகர் தனபாலசிங்கத்தினால் வேண்டுகோளாக இடப்பட்டிருந்தது.

இத்தகைய பின்னணியில் லண்டனில் புஷ் ஹவுஸில் இங்கும் (BBC World Service) பீ.பீ.சி. சர்வதேச வானொலிச் சேவையிலிருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு எனக்கு வந்தது. அதில் தொடர்புகொண்ட பெண்மணி, யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் பற்றி நேர்காணல் ஒன்றுக்காக யாழ்ப்பாண நூலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டதாகவும், அவர்கள் எனது தொலைபேசி எண்ணை வழங்கி அதில் என்னைத் தொடர்புகொண்டு நேர்காணலைப் பெறுமாறும் தம்மைக் கேட்டுக்கொண்டதாகவும் கூறி நேர்காணல் ஒன்றிற்காக நேரத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டனர்.

குறித்த தினத்தில் யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்களுடன் பீ.பீ.சி. கலையகத்தில் பிரசன்னமானேன். எனது நேர்காணலை ஒழுங்குசெய்தவர் ஒரு இந்தியப் பெண். எனக்கு முன்று நிமிடங்கள் தரப்பட்டுள்ளதாகவும் அதற்குள் இரண்டு கேள்விகள் கேட்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. யாழ்ப்பாண பொதுநூலகத்தைப் பற்றி உலகிற்குத் தெரியப்படுத்த மூன்று நிமிடமா என்று எண்ணினேன். அங்கே நான் தீர்மானிப்புச் சக்தியாக இருக்கவில்லை. சரி கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்வோம் என்று தயாரானேன்.

நேர்காணலில் முதலாவது கேள்வி இதுதான். 'யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் மிகவும் திறமை யானவர்கள். கடின உழைப்பாளிகள். கல்வி அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்கள். உலகெங்கும் உள்ள வைத்தியசாலைகளும் பொறியியல் நிறுவனங்களும் அவர்களால் நிரம்பி வழிகின்றன. இந்நிலையில் 1981ஆம் ஆண்டு எரிக்கப்பட்ட அறிவுக்களஞ்சியமான நூல்நிலையத்தை 1998இல் சிங்கள அரசாங்கமே முன்வந்து திருத்தித்தரும் வரையில் நீங்கள் ஏன் மௌனமாக இருந்தீர்கள். உங்களில் எவருக்கும் நூலகத்தின் புனரமைப்பு பற்றிய அக்கறை வரவில்லையா? அல்லது புனரமைக்கும் நோக்கமின்றி அந்தக் கட்டிடத்தை அப்படியே காட்சிப்படுத்த விரும்பினீர்களா?'

இந்தக் கேள்வியை நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றி அறிமுகம் செய்யக்கூடிய தகவல்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு சென்றிருந்த நான் இத்தகைய ஆழமான கேள்வியொன்றை எதிர்பார்க்கவில்லை. சில செக்கன்களில் சுதாரித்துக்கொண்டு, 1981இல் எரிக்கப்பட்டதும் சில நாட்களிலேயே கிளை நூலகங்களை வலுப்படுத்தியமையையும், 1984இல் மீள் புனரமைப்புச் செய்தமை பற்றியும், கொழும்பின் கொடித்தினங்கள் பற்றியும். அமிர்தலிங்கம் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட புனரமைப்பு நிதி பற்றியும் தொடர்ந்து தகவல்களை வழங்கி நாம் ஒன்றும் சும்மா இருக்கவில்லை எனவும், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எரிந்த நூலகம் பற்றியே எமது மக்கள் நெஞ்சில் கனன்று கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் தெரிவித்தேன். மீளமைப்பின் அரசியல் பற்றியும் எடுத்துரைத்தேன். நேர்காணல் செய்தவர் இடைநடுவில் என்னை தடுக்கவில்லை. 3 நிமிடம் கழிந்து பல நிமிடங்களாயின. இறுதியில் நான் முடித்ததும், இரண்டாம் கேள்வியை கேட்க அவர் துணியாவில்லை. தனது செய்தியின் பின்னதாக இவ்வளவு விஷயங்கள் உள்ளனவா என்று அதிசயித்துவிட்டு, தன்னால் நூலகம் பற்றி எவ்வித அறிவுபூர்வமான தகவல்களையும் ஊடகங்களில் பெற முடியவில்லை எனவும் அங்கலாய்த்தார். அந்த ஊடகவியலாளரே

என்னிடம் ஏன் நீங்கள் உங்களிடம் உள்ள தகவல்கள் அனைத்தையும் மூலாதாரங்களுடன் ஒரு ஆவணமாக வெளியிடக்கூடாது? எங்களைப்போன்ற ஊடகவியலாளர்களுக்கு அது பயன்தருமே என்றார். அன்றைய நேர்காணல் 12 நிமிட நேரம் பீ.பீ.சி. உலகச் சேவையில் சிறப்பு நிகழ்வாக நேரமொதுக்கி ஒலிபரப்பாயிற்று.

அந்த வேளையில்தான் 'எமது வரலாற்றை நாம்தான் பதிவுசெய்யவேண்டும்; சோம்பேறித் தனத்தால், அதனை அடுத்தவர் பதிவுசெய்ய விட்டுவைத்தால் வரலாற்றைத் திரிப்புடுத்தத் துணைபோகும் பழியை ஏற்கவேண்டிவரும் - வரலாறு எம்மை மன்னிக்காது.' என்ற ஞானோதயம் எனக்கு ஏற்பட்டது. எமது சொந்த வரலாற்றுப் பதிவுதனை அடுத்தவரைக் கொண்டு செய்யவிட்டு அதில் குற்றம் கூறுவதில் எவ்வித நன்மையும் ஏற்படப்போவது இல்லை. எது நடப்பினும் நாமே எமது இனத்தின் வரலாற்றைப் பதிவுசெய்வோம் என்று தீர்மானித்தேன். புத்தருக்கு ஞானோதயம் போதிமரத்தடியில். எனக்கு ஞானோதயம் புஷ் ஹவுசில். அன்று தொடங்கிய யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய வரலாற்றுத் தேடல் 2001ஆம் ஆண்டில் அதனை நூலுருவில் உங்களிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்தது.

இதுவரை தாங்கள் வெளிக்கொணர்ந்த தங்களது நூல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்

எனது நூல்கள் பற்றி ஏற்கனவே உங்கள் கேள்விகளுக்குப் பதிலாக ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். எனது முதலாவது நூல் கலாநிதி ஜேம்ஸ் தேவதாசன் இரத்தினம் அவர்களின் படைப்புகளுக்கானதொரு நூல்விபரப்பட்டியலாகும். ஆங்கிலத்தில் 1988இல் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு எனது முதலாவது தமிழ் நூல் உருமாறும் பழமொழிகள் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. இலங்கை வானொலியில் அவ்வப்போது நான் நிகழ்த்திய வானொலி உரைகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் அமைந்தது. 1989இல் கிராம நூலகப் பொறுப்பாளர்களுக்கான வழிகாட்டி, கிராமிய நூலகங்களும் அபிவிருத்தியும், நூலகப் பயிற்சியாளர் கைநூல் ஆகியன வெளிவந்தன. 1990இல் சனசமூக நிலையங்களுக்கான கைநூல், நூலக அபிவிருத்திக் கருத்தரங்கு, ஏப்ரல் 6-8, 1990: நூலகர்களுக்கான வழிகாட்டி ஆகியன வெளிவந்தன. 1991இல் கொழும்பிலிருந்த வேளையில் ஆரம்ப நூலகர் கைநூல் என்ற நூலகர் கைநூல் வெளியிடப்பட்டது.

1991 முதல் 2001 வரை ஒரு நூலும் வெளியிடப்படவில்லை. இக்காலகட்டத்தில் 11 கட்டுரைகள் மாத்திரமே என்னால் எழுத முடிந்துள்ளது. 2001க்குப்பின்னர்தான் எனது எழுத்துலகப் பணி தீவிரமடைந்துள்ளது. 2001இல் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம்: ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு என்ற நூலின் வரவுடன் 2002இல் நூல்தேட்டம் 1வது தொகுதி வெளிவந்தது. 2003இல் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் நூலின் ஆங்கிலப் பதிப்பான Rising from the Ashes: Tragic episode of the Jaffna Library என்ற நூல் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு மலேசிய தமிழ் இலக்கிய விழாவை தேசம் வெளியீட்டகத்தின் அனுசரணையுடன் நடத்திய வேளையில் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம்: தேசம் சிறப்பிதழ் என்னால் தொகுக்கப்பட்டது. 2004இல் நூல்தேட்டத்தின் 2ஆவது தொகுதி வெளிவந்தது. 2005இல் நூல்தேட்டத்தின் 3ஆவது தொகுதியும் நூலியல் பதிவுகள் என்ற தலைப்பில் எனது ஐ.பீ.சீ.காலைக்கலசம் ஒலிபரப்பின் தேர்ந்த சில கட்டுரைகளும் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தன. 2006இல் நூல்தேட்டத்தின் 4ஆவது தொகுதியும் வாய்மொழி மரபில் விடுகதைகள் என்ற நூலும் வெளிவந்தன. விடுகதைகள் தொடர்பாக லண்டனில் வடலி என்ற மாதப் பத்திரிகையில் ஜூலை 2003 முதல் மே 2004 வரை தொடராக பதினொரு அங்கங்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகளின் நூலுருவே வாய்மொழி மரபில் விடுகதைகள் என்ற நூலாகும்.

2007இல் சிறப்பு மலர்களுக்கான வழிகாட்டி: தொகுதி 1. வெளிவந்தது. இது இலங்கைத் தமிழரின் 150 சிறப்பு மலர்களின் ஆக்கங்களுக்கான ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்தது. 2000க்கும் அதிகமான கட்டுரைப் பதிவுகள், வகுப்புவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆசிரியர் அட்டவணையுடன் தொகுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாண்டிலேயே நூல்தேட்டத்தில் கலாபூஷணம் பீ.எம்.புன்னியாமீன்: ஒரு நூல்விபரப் பட்டியல், நூல்தேட்டத்தில் சிந்தனை வட்டம், மலேசிய சிங்கப்பூர் நூல்தேட்டம்: தொகுதி 1, மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்கள்: தொகுதி 01 ஆகிய ஐந்து முக்கிய நூல்கள் வெளிவந்தன.

2008இல் செ.கணேசலிங்கனின் படைப்புலகம், நூல்தேட்டம்: தொகுதி 5. நூலகர் கைந்நூல்: சிறுவர், பாடசாலை, கிராம நூலகர்களுக்கு அகிய நூல்களும், 2009இல் Noolthettam: An annotated bibliography of Sri Lankan Tamils என்ற ஆங்கில நூல்தேட்டத் தொகுப்பும், வேரோடி விழுதெறிந்து: ஒரு நூலகவியலாளரின் தமிழ் இலக்கியப் பதிவு, ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்தன. வேரோடி விழுதெறிந்து என்ற எனது கட்டுரைத் தொகுதி ஞானம் வெளியீடாக வெளிவந்தது. 2010இல் தேடலே வாழ்க்கையாய்: ஒரு ஈழத்து நூலகரின் மனப்பதிவுகள் என்ற ஒரு நூலும், 2011இல் நூல்தேட்டம்: தொகுதி 6, தொகுதி 7 என்பனவும் வெளிவந்தன. 2012இல் நூல்தேட்டம் தொகுதி 8 உம், 2013இல் திரைகடல் தாண்டிய திருக்கோணமலைப் படைப்புலகம், Health in Wartime North of Sri Lanka, தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்: யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதைத் தொகுப்பு ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்தன. இவ்வாண்டிலேயே நூலகவியல் காலாண்டிதழ் தொகுதிகளின் பெருந்தொகுப்பாக தொகுதி 1-7: செப்டெம்பர் 1985-ஏப்ரல் 2007 இதழ்கள் மீள்பதிப்புக்குள்ளாகின. 2014இல் நூல்தேட்டம் தொகுதி 9, ஈழத் தமிழரின் போர்க்காலம்: இலக்கியங்கள், ஆய்வுகள், பதிவுகள் (கனடா, தமிழர் தகவல் வெளியீடு) ஆகிய இரு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன.

2015இல் நூல்தேட்டம் தொகுதி 10 வெளியாகி, 10000 ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களை குறிப்புரையுடன் பதிவுசெய்த வரலாற்றுப் பெருமை எனக்குக் கிட்டியது. எனது இளமைப்பருவம் முதல் நூலியல் பணிகளுக்கு ஆதரவாகிநின்ற அமரர் ஆர். ஆர்.பூபாலசிங்கம் அவர்களின் நினைவாக எனது ஆத்ம திருப்திக்காக, நெருநல் உளனொருவன்: அமரர் ஆர்.ஆர். பூபாலசிங்கம் நினைவுகளுடன் என்ற நூலைத் தொகுத்திருந்தேன். குமரன் புத்தக இல்லம் அதனை வெளியிட்டிருந்தது.

இந்த ஆண்டில் (2016) மலேசியாவில் தமிழ்: பார்வையும் பதிவும், ஈழத்தின் தமிழ் வெளியீட்டுப் பெருவெளி: ஒரு நூலகவியலாளரின் பார்வை, கலாபூஷணம் பீ.எம்.புன்னியாமீன்: ஒரு மனிதநேயரின் கதை, உடல்நலமும் உளநலமும் ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். 44ஆவது நூலாக ஈழநாடு: ஒரு ஆலமரத்தின் கதை என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. நூல்தேட்டம் 11ஆவது தொகுதி அச்சிலுள்ளது. ஆக மொத்தம் 45 நூல்களை வெளியிடும் வாய்ப்பு எனக்கு இதுவரை ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஈழத்தமிழ் சமூகத்தைத் தாண்டி மலேசியாவில் உள்ள தமிழ்த்துறைக்கும் தங்களது உழைப்பை வழங்கியுள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறங்கள்

இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் தேசம் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டாளரின் ஆதரவுடன் 05.04.2003 அன்று இலண்டன் Stratford Library Hallஇல் மலேசிய தமிழ் இலக்கிய நிகழ்வும், மலேசிய தமிழ் நூல்கண்காட்சியும் எனது பங்களிப்புடன் இடம்பெற்றன. அதற்கான ஒருங்கிணைப்புக் கூட்டம் எனது லூட்டன் இல்லத்தில் 2002 இறுதிப் பகுதியில் நடைபெற்றது. அன்று முதல் ஏப்ரல் 2003 வரை முழு மூச்சாக மலேசிய தமிழ் இலக்கியவாதிகளுடனும் தமிழறிஞர்களுடனும் தொடர்புகளை மேற்கொண்டு நிகழ்வை நடத்தி முடித்தோம். ஏறத்தாழ 100 தமிழ் நூல்களும், 25க்கும் அதிகமான தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளும் கண்காட்சிக்காக எனக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. மலேசிய தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிதலை, தேடலை என்னுள் ஆழவிதைத்த நிகழ்வு இதுவாகும். இதையொட்டி மலேசிய விருந்தினருடன் பின்னர் உரையாடிய வேளையில் எனது நூல்தேட்டம் பணிகள் பற்றி அறிந்துகொண்ட அவர்கள் மலேசியாவின் ஆரம்பகால இலக்கிய முன்னோடிகள் ஈழத்துத் தமிழர்களே என்றொரு செய்தியை வழங்கினார்கள். இதுவரை மலையாவுக்குச் சென்ற எம்மவர்கள் பணத்தை மாத்திரம் ஈட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து மலாயன் பென்ஷனியராக சுற்று மதில் வீடுகளில் இருந்து மடிந்ததைத்தான் நான் அறிந்திருந்தேன். ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை பட்டியலிட்ட எம் முன்னோர் கூட மலையாவில் இலக்கியமாகப் புரிந்த ஈழத்தவரை மறந்துவிட்டார்கள். இந்நிலையில் தமது பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக மலேசியா சென்ற எமது முன்னோர்கள் அங்கே நடத்திய இலக்கிய வேள்விகள் பற்றிய செய்திகளை நூல்தேட்டப் பதிவுக்காகப் பதிவாக்கும் பொருட்டு அந்த மண்ணிலேயே இருந்து ஆழமானதொரு தேடலை மேற்கொள்வதெனத் தீர்மானித்தேன். அதற்கு உறுதுணையாக மலையாப் பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல்துறை துணைநின்றது. அங்கு சுமார் 30 நூல்கள் வரை ஈழத்தமிழர்களின்

படைப்புகளாக என்னால் அடையாளம் காணமுடிந்தது. இதைப் பற்றித் தனியானதொரு கட்டுரையும் என்னால் பின்னாளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. (கனடா, தமிழர் தகவல் 14ஆவது ஆண்டு மலர், பெப்ரவரி 2005. இலங்கையில் மீள்பதிப்பு, ஞாயிறு தினக்குரல் 1.5.2005 முதல் 22.5.2005 வரையிலான நான்கு இதழ்களில்).

ஈழத்து நூல்தேட்டத்தின் முன்னைய தொகுதிகளை மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வழங்கி அங்கு உரையாற்றியவேளையில், மலேசிய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினராலும், மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தினராலும் கூட்டாக விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோளுக்கமைய மலேசிய-சிங்கப்பூர் நூல்தேட்டம் என்ற தொகுதியை 2000 மலேசியத் தமிழ் நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகளுடன் தொகுத்து வழங்கியிருந்தேன். நவம்பர் 2007இல் மலேசிய சிங்கப்பூர் நூல்தேட்டம் வெளியிடப்பட்டது. சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்தினால் சிங்கப்பூரிலும், மலேசிய தேசிய நில நிதித் கூட்டுறவு மையத்தினால் கோலாலம்பூரிலும் (மலேசியா), இந்நூல் ஓரிரு நாட்கள் இடைவெளியில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

தொடர்ந்தும் மலேசிய இலக்கியம் பற்றியும் இலக்கியவாதிகள் பற்றியும் வானொலி வாயிலாகவும், ஊடகங்கள் வாயிலாகவும் அறிமுகப்படுத்தியவண்ணம் இருந்தேன். அவ்வாக்கங்களின் தொகுப்பாகவே அண்மையில் எனது 40 ஆவது நூலாக மலேசியாவில் தமிழ்: பார்வையும் பதிவும் என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

புலம்பெயர் நாடுகளில் குறிப்பாக இலண்டனில் இலங்கைத்தமிழரின் புத்தகக் கலாசாரம் எந்த நிலையில் உள்ளது?

புலம்பெயர்ந்த முதலாம் தலைமுறைத் தமிழர் அறிவைத் தேடுவதைவிட பணத்தைத் தேடிச் சேர்ப்பதிலேயும் பிள்ளைகளை பொறியியலாளர் அல்லது வைத்தியராக்குவதிலும் அதிக அக்கறையுடன் இருக்கிறார்கள். சிறு பிரிவினர் தாயகப் பற்றோடு தாமறிந்த தமிழ், கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடுகளைப் பின்பற்றித் தமது பிள்ளைகளைத் தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்கு அக்கறையுடன் அனுப்பி வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் எவரிடமும் பொது வாசிப்பிற்கான அக்கறையைக் காணமுடியாதுள்ளது. தீபம், ஜி.டி.வீ, ஐ.பி.சீ. போன்ற தொலைக்காட்சி ஊடகங்கள் அவ்வப்போது நடத்தும் பொது அறிவுப் போட்டிகளின்போது இந்த இயலாமையும் அறியாமையும் பங்கேற்கும் மக்களிடத்தே துலக்கமாகத் தெரிகின்றது. புகலிடத்தில் படைப்பாளிகளில் கூட சக படைப்பாளிகளின் நூல்களைப் படிப்பதில் அதிக அக்கறைகாட்டுவோர் குறைவாகவே உள்ளனர். ஒரு படைப்பாளியின் புத்தக வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு பேச அழைத்தாலேயொழிய, பார்வையாளராக இன்னொரு படைப்பாளியைக் காண்பது அரிதாகவே இருக்கின்றது.

லண்டனில் 21 நூலகங்களில் பிரித்தானிய அரசு தமிழ் நூல்களை வாங்கி வைத்திருக்கிறது. நாளாந்தம் வாசிக்க வரும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தே அடுத்த ஆண்டுக்கான நூல்கொள்வனவுக்கான ஒதுக்கீடு அமைகின்றது. தமிழர்கள் நூலகங்களை நாடாததால் வருடாந்த தமிழ் நூல் கொள்வனவு வீதம் கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதையாகி வருகின்றது. பல நூலகங்களின் தமிழ்ப்பிரிவுகள் சத்தமில்லாமல் மூடப்பட்டு வருகின்றன. அதை அறியாதவர்களாகவே எம்மவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்நிலையில் புத்தகச் சந்தைகளினூடாகவாவது ஓரளவு வாசிப்புக் கலாச்சாரத்தை லண்டனில் ஏற்படுத்துவோம் என்றால் அதற்கும் ஆதரவு தருபவர்கள் அரிதாகிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இரண்டாம் தலைமுறையினரிடம் வித்தியாசமான வாசிப்புக்கலாச்சாரம் காணப்படுகின்றது. அவர்களின் ஆங்கில நூல் வாசிப்பு பாடசாலைகளின் ஊக்குவிப்பினால் வளர்ந்து வருவதைக் காணமுடிகின்றது. அவர்களால் தமிழ் நூல்களைச் சரளமாக வாசிக்கும் பயிற்சி பெற்றோரினால் ஊட்டப்படவில்லை என்பதால், அவர்களது வாசிப்புத்தரம் ஆங்கில நூல்களைப் பொறுத்தவரை அதிகமாகவும் தமிழ் நூல்களைப் பொறுத்தவரை பூச்சியமாகவும் காணப்படுகின்றது என்பதே எனது அவதானிப்பு. லண்டனிலுள்ள எந்தவொரு தமிழ்ப்பள்ளியிலும் மாணவர்களுக்கான தமிழ் நூலகங்கள் இல்லை. கட்டிட வசதிக் குறைபாடு இருந்தாலும், நடமாடும் நூலக சேவையினையாவது அவர்கள் நடத்தியிருக்கலாம். பரிசுப்பொருள்களாக நூல்களை வழங்கும்

கலாச்சாரம் கூட இங்கு வளர்ச்சியடையவில்லை. மொத்தத்தில் புகலிடத்தில் புத்தகக் கலாச்சாரம் ஆரோக்கியமற்றதாகவே காணப்படுகின்றது. இதனை மாற்றி அறிவுபூர்வமான ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க நிறையவே உழைக்கவேண்டியுள்ளது.

உங்களது பணிகளுக்காக நீங்கள் பெற்ற விருதுகள் பற்றி....?

விருதுகளைப் பொறுத்தவரை என்னிடம் ஒரு குறைபாடுள்ளது. எனது படைப்புகள் ஆக்க இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவையல்ல. வெளியீட்டுத்துறை, நூலகவியல்துறை, ஆய்வுத்துறை சார்ந்தவை. இத்தகைய படைப்புகளுக்கு நான் விருதுபெறும் வாய்ப்பற்றவனாகவே இருக்கிறேன். மேலும் விருதுகள், பாராட்டுகள் என்பவை என்னைத் தேடி வருவதுதான் அழகு. எனக்கு (அரிசோனா இயற்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின்) கலாநிதிப் பட்டம் வழங்க எற்பாடு செய்யப்பட்ட வேளையில் ஜூன் 2007இல் 'புகலிடத்தில் கலாநிதிகளும் கல்லாநிதிகளும்' என்ற தலைப்பில் இத்தகைய போலிப் பட்டங்களுக்கு எமது மக்கள் அடிமைகளாவதை எதிர்த்து நான் எழுதிய கட்டுரையொன்று லண்டன் உதயன் பத்திரிகையில் வெளிவந்து என்னைக் காப்பாற்றியது. நான்பெற்ற முதலாவதுகௌரவமான விருது, கனடாவில் ஒன்ராரியோ மாநிலத்தில் இயங்கும் தமிழர் தகவல் நிறுவனத்தினால் வழங்கப்பட்ட "தமிழர் தகவல் விருது 2004"ம் தங்கப் பதக்கமுமாகும். டொரண்டோ நகர மண்டபத்தில் கோலாகலமாக நிகழ்த்தப்பட்ட அந்தப் பாராட்டு நிகழ்வில் எனக்குக் கிடைத்த விருது எனது 25 ஆண்டு நூலகவியல் மற்றும் சமூக சேவைகளுக்காக வழங்கப்பட்டது. தமிழர் தகவல் சஞ்சிகையை பிரபல பத்திரிகையாளர் எஸ். திருச்செல்வம் அவர்கள் மாதாந்தம் வெளியிடுகின்றார். ஒவ்வொரு ஆண்டு பெப்ரவரி மாதமும் தமிழர் தகவல் ஆண்டிதழ் வெளியீட்டுடன் கூடியதாக இந்நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது.

இரண்டாவதாக அடுத்த ஆண்டில், 2005இல் கண்டி சிந்தனை வட்டம் "எழுத்தியல் வித்தகர்" என்ற பட்டத்தை வழங்கி கௌரவித்தது. சிந்தனை வட்டத்தின் தாபகர் அமரர் பீ.எம்.புன்னியாமீன் அவர்களாவார். தாயகத்தில் எனது சேவைக்காகக் கிடைத்த முதலாவது விருது இதுவாகும்.

2007இல் அவுஸ்திரேலியா-தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம், வழங்கிய "சேவைநலன் பாராட்டு விருது" 24.11.2007 அன்று எனக்கு வழங்கப்பட்டது. அவுஸ்திரேலியாவில் மெல்பர்ண் நகரில் வாழ்ந்த படைப்பாளிகள் பலர் அன்றையதினம் ஒன்றுசேர்ந்து இவ்விருதினை வழங்கியிருந்தார்கள்.

அதே ஆண்டு, லண்டனில் அனைத்துலக ஒலிபரப்புக் கூட்டத்தாபனம்-தமிழ் தமது பத்தாவது ஆண்டு விழாவிலே (1997-2007) வழங்கப்பட்ட பணி மதிப்பளிப்பு விருது லண்டனில் எனக்குக் கிடைத்த முதலாவதும் மகிழ்ச்சிக் குரியதுமான விருதாகும். விருதினை தமிழகத்தின் பிரபல தமிழ் அரசியல்வாதி, பழ.நெடுமாறன் வழங்கியிருந்தார். அதனை எனக்குக் கிடைத்த கௌரவமாகவே இன்றும் கருதுகின்றேன்.

2011இல் வெளிவந்த சிறந்த ஆவண நூலுக்கான 'தமிழியல் விருது 2012", மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தினரால் எனக்கு 20.10.2013இல் வழங்கப்பட்டது. முன்கூட்டியே தகவல் தராமையால் அந்நிகழ்வில் நேரில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஈழத்திலும் வெளிநாடுகளிலும் வாழ்கின்ற ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளை பாராட்டும் நோக்கில் எழுத்தாளர் ஓ.கே.குணநாதன் அவர்களை மேலாளராகக் கொண்டியங்கும் அமைப்பு இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2013இல் தமிழகம் சென்றவேளையில், உலகத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு இயக்கம்-இந்திய ஒன்றியம், சென்னை பாரதிய வித்யா பவனில் 29.01.2013அன்று எனக்கு ஒரு வரவேற்பு விழாவை நடத்தியது. மண்டபம் நிறைந்த பல தமிழறிஞர்கள் கலந்துகொண்ட அவ்விழாவில், நான் நூலக பாடநூல்களில் மாத்திரமே அன்றுவரை அறிந்திருந்த பிரபல தமிழக நூலகர்கள் நேரில் வந்து வரிசையில் நின்று என்னை வாழ்த்தி பொன்னாடை போர்த்தி மாலை அணிவித்து வாழ்த்தியது வாழ்வில் மறக்கமுடியாதது. அவர்கள் வழங்கிய வரவேற்புபசாரத்தின்போது வழங்கிய வாழ்த்துப் பத்திரம் பெருமையுடன் எனது இல்லச் சுவரை இன்றும் அலங்கரிக்கின்றது.

லண்டனில் வாழ்ந்துவரும் சட்ட ஆலோசகரான தமிழறிஞர் திரு வ.மா.குலேந்திரன் அவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தான் அறிந்த தமிழறிஞர்களை அழைத்துப் பட்டமளித்து விருது வழங்குவதுண்டு. அவ்வகையில் பிரிட்டிஷ் மகாராணியார் பற்றிய தனது நூலின் வெளியீட்டு

விழாவான 27.7.2013 அன்று என்னை அழைத்துச் சிறப்பித்திருந்தார். அவ்வேளையில் "2013- வாழும்போது வாழ்த்துவோம்" என்ற பதாதையின் கீழ், சிறந்த நூலியலாளருக்கும் தொகுப்பாளருக்குமான விருதினை எனக்கு வழங்கியிருந்தார்.

இவை அனைத்தும் மனதில் அவ்வப்போது மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாயும், தொடர்ந்து பணியாற்றவேண்டும் என்ற ஊக்குவிப்பை எனக்கு வழங்குவதாயும் இருக்கின்றது. இருந்தபோதிலும் ஈழத்தில் பெரும்பாலான படைப்பாளிகளினதும் புத்திஜீவிகளினதும் மனதில் எனது பணிகள் அழுத்தமாகப் பதியவில்லையே என்ற மனக்குறை இன்றும் தொடர்கின்றது. இலங்கையில் தேசிய மட்டத்தில் எனக்கு இதுவரை எவ்வித அங்கீகாரமும் கிடைக்கவில்லையே என்ற மனக்குறையும் எனக்குண்டு. அதற்கான பரிந்துரையை ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் செய்யும் அளவுக்கு எனது தமிழ்ப் பணிகளும் இலங்கையில் பரவலாக அறியப்படவில்லை என்றே நம்புகின்றேன்.

அண்மையில் எனது மணிவிழா மலரில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்த வவுனியூர் இரா. உதயணன் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பதை இங்கே மீள்பதிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன்.

'2013இல் லண்டனில் இடம்பெற்ற உலகத் தமிழ் ஆய்வு மகாநாடொன்றிற்கு வருகைதந்த பேராளர்களுக்கான தனிப்பட்ட விருந்துபசாரம் ஒன்றினை நூலகவியலாளர் செல்வராஜா அவர்கள், ஈஸ்ட்ஹாம் திருவள்ளூர் மன்றத்தில் ஒழுங்குசெய்திருந்தார். அதற்கான அழைப்பையேற்று வருகை தந்தவர்களில் முக்கியமான ஒருவரான சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்கள் செல்வராஜாவின் நூல்தேட்டப் பணிபற்றி அருமையானதொரு உரையை ஆற்றியிருந்தார். அதில் அவர் குறிப்பிட்ட விடயம், 'தமிழ்நாட்டிலேயே முழுமையாகச் செய்யமுடியாது போனதொரு நூல்விபரத் தொகுப்பினை முழுமையான விபரங்களோடு ஈழத்தமிழரான என்.செல்வராஜா தனி ஒருவராக நின்று ஈழத்தமிழர்களுக்காகத் தொகுத்து வருகின்றார். இன்னும் ஒரு ஐம்பது வருடங்களின் பின்னர் தமிழகத்தில் மாத்திரமல்ல, இலங்கையில் கூட ஈழத்தின் போர்க்கால வரலாற்றை ஆய்வு செய்யமுற்படும் எந்தவொரு உலகளாவிய பல்கலைக்கழக, இலக்கிய ஆய்வும் நூல்தேட்டத்தின் தகவலைத்தான் முழுமையாக நம்பியிருக்கப்போகின்றது. அந்தளவுக்கு 35 ஆண்டுப் போர்க்கால இலக்கியங்களை முழுமையாக நூல்தேட்டம் பதிவுசெய்திருக்கின்றது. செல்வராஜாவின் பெருமையை, அவரது பணியின் முக்கியத்துவத்தை அயலகத் தமிழகத்தில் நாங்கள் இன்று அறிந்துள்ள அளவுக்கு, ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்கள் அறிந்துள்ளனவோ தெரியாது. காரணம் அவர் இன்றும் உங்களுடன் உங்களில் ஒருவராக சாமானியராக வாழ்ந்து வருகிறார். அவரது மதிப்பு உங்களுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை. ஆனால் ஐம்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் தாம் வாழவில்லையே என எதிர்காலத்தின் உலகத்தமிழ் ஆய்வாளர்கள் உணர்ந்து வருந்தும் காலம் ஒன்று உருவாகும்" என்பதாகும்."

இந்த நேர்காணல்மூலம் ஞானம் வாசகர்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஆம். எனது நூல்தேட்டப் பணிகளை கவனிப்பவர்கள், மேலெழுந்தவாரியாக ஏதோ பிரித்தானிய அரசின் நிதி வளத்துடன் நான் எனது சொந்தத் தேவைக்காகவோ, அல்லது பட்டப்படிப்புக்காகவோ, இந்த நூல்தேட்டத் தொகுப்புகளை மேற்கொண்டு வருகிறேன் என்ற சிந்தனை அவர்களிடம் ஊறிநிற்பதாகவே கருதுகின்றேன். அதுவே அவர்களை நூல் தேட்டத்திலிருந்து அந்நியப்பட வைக்கின்றது. தமது பதிவு நூல்தேட்டத்தில் இல்லை என்றதும், ஏன் இல்லை? இருட்டடிப்புச் செய்துவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டுகளே முதலில் எழுகின்றன. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் ஒவ்வொரு படைப்பையும் என் சொந்த உழைப்பிலும் நிதியிலும் உலக அரங்குக்குக் கொண்டு செல்வதுடன் அதனை நிரந்தரமானதொரு ஆவணப்பதிவாக்குகின்ற ஒரு மனிதன் என்று சிந்திக்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். இதனால்தான் ஒரு பேராதனைப் புத்திஜீவி என்னை 'பிஸ்னஸ் நூலகர்' என்று வர்ணித்திருந்தார்.

மேலும் என்னிடம் தமது படைப்புகளின் பிரதியொன்றினை தாமே முன்வந்து அனுப்பிவைக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை பெரும்பாலானவர்கள் எடுப்பதில்லை. அவராகத் தேடி எடுத்துக்கொள்ளட்டும். பதிவில் இடம்பெறாவிட்டால் அதனைக் குறையாகச் சொல்வோம்

என்ற மனநிலையில் இருக்கும் எழுத்தாளர்களை அன்றாடம் நான் சந்திக்கிறேன். இதனால்தான் நான் இன்றும் பெரும் பணச்செலவில் நூல்களைத்தேடி கடல்கடந்து பயணிக்க வேண்டியுள்ளது. தங்கள் படைப்புக்களை வரலாற்றுப் பதிவாகப் பதிவுசெய்யவேண்டியது உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் கடமை. தமிழ்நூல்களைப் பொறுத்தவரையில், அதனை செயற்படுத்த இலங்கைத் தேசிய நூலகம் தவறிவிட்டதால், அதனை எனது தோள்களில் சுமக்கத் தீர்மானித்தேன். 16 ஆண்டுகளாகச் சுமக்கின்றேன். இனியும் தொடர்வேன். எனது சுமையைக் குறைக்க உதவுங்கள் என்றே நான் ஞானம் வாசகர்களிடம் வேண்டுகோளாக விடுக்கவிரும்புகின்றேன். எனக்கு நிதி உதவி எதுவும் வேண்டியதில்லை. உங்கள் ஊரிலுள்ள நூலகத்தில் நூல்தேட்டம் பிரதிகள் அனைத்தும் இருப்பதை உறுதிசெய்துகொள்ளுங்கள். அங்கே இல்லாவிட்டால் ஏன் இல்லை என்பதை அறிந்து அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ள வழிசெய்யுங்கள். உங்கள் நண்பர்கள் ஒரு நூலை எழுதினால் அதன் ஒரு பிரதியை நூல்தேட்டத்தில் பதிவதற்காக அனுப்புவதற்கு அவர்களைத் தூண்டுங்கள்.

இறுதியாக, எனது கட்டுரைகளையும் தொடர்களையும் ஞானத்தில் பிரசுரித்து எனது எழுத்துக்களை வாசகர் மத்தியில் பரவலாகக் கொண்டுசெல்லத் துணைநிற்கும் ஞானம் சஞ்சிகைக் குடும்பத்திற்கு எனது நன்றியையும் உளமாரத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

ஓர் இலக்கியவாதியாகத் தாங்கள் உருவாவதற்கு ஏதுவாக இருந்த குடும்பப் பின்னணி, இளமைப்பருவம் போன்றவற்றை முதலில் கூறுங்கள்.

யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி மேற்கு எனது பிறந்த இடமாகும். தந்தை, தாய் மற்றும் பிள்ளைகளாகிய நாம் மூவர் என, மிகச் சாதாரணமான குடும்பம் என்னுடையது. எம்மைச் சூழ வாழ்ந்திருந்த எமது உறவினர்கள், இனத்தவர்கள் யாவரும் அவ்விதமே. எமது குடும்பங்களில் இலக்கியத்தோடு தொடர்புகொண்ட படிப்பாளிகள் என்று யாரும் இருக்கவில்லை. இருப்பினும் ஒருசிலர், ஓரளவு கற்று அரசு உத்தியோகங்களில் இருந்தார்கள். மிகச் சிலர் சிங்கப்பூர் உத்தியோகம் என்று போய்விட்டார்கள். ஏனையவர்கள் சாதாரணமான கல்வியறிவு உடையவர்களே. பெண்களது கல்வியறிவு மட்டம் குறைவுதான். இனசனபந்துக்களிடையே எப்போதும் ஒட்டுறவைப் பேணும் பண்பாடு இருந்தது. இதுதான் பொதுவாக யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு ஊரினதும் சமூக அமைப்புமாகும்.

எமது இனத்தவர்கள் பெரும்பாலும் குலத்தொழிலாக இரும்புவேலை, தச்சுவேலை, நகைத்தொழில், மரச்சிற்பவேலை போன்றவற்றை அவரவர் விருப்பத்துக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப ஜீவனோபாயத் தொழிலாக மேற்கொண்டிருந்தார்கள். தொழில், கோயில், குளம், நெருங்கிய உறவினர்களின் நன்மை தீமைகளில் கலந்துகொள்ளல் என்றவாறு அமைதியாக வாழ்ந்திருந்தனர். எனது தந்தை ஜீவனோபாயத் தொழிலாக, தச்சுத்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தார். அவரது படிப்பறிவு குறைவானதாக இருந்தாலும், தனது சொந்த முயற்சி, மற்றும் அனுபவங்களாலும், பொதுவான கேள்விஞானம் உள்ள ஒருவராக இருந்த அவர், எமது பகுதி ஐக்கிய நாணயச் சங்கக் கிளையின் செயலாளராகப் பதவியேற்று, அங்கத்தவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றவராக, நீண்டகாலம், அங்கத்தவர்களுக்கு கடன்வழங்கிப் பெறும் நிதிக்கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து வந்திருந்தார்.

எனது பிறந்த ஊரான திருநெல்வேலி அப்போது (1940, 1950கள்) ஒரு கிராமமாக, காய்கறி மற்றும் புகையிலைத் தோட்டங்கள், வயல்கள் எனச் செழிப்புற்றிருந்த அதேவேளை, ஆறேழு சைவக்கோயில்கள் (ஒரு தேவாலயமுங்கூட) மக்களை ஆன்மீக உணர்வுடன் ஆற்றுப்படுத்துபவையாக விளங்கின.

அத்துடன் சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்கள் கட்டிய பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, (பின்னாளில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்) முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலை, திருநெல்வேலி சைவவித்தியாசாலை, செங்குந்தா இருமொழிப் பாடசாலை (பின்னாளில் செங்குந்தா இந்துக் கல்லூரி) சைவாசிரிய

பயிற்சிக்கலாசாலை என்பன எமது வசிப்பிடத்தைச் சுற்றி இருந்தமை நாம் அனைவரும் செய்த பாக்கியமாகும். இவை எங்களது ஊரவர்களினதும் வெளியூரவர்களினதும் பிள்ளைகளது கல்வி மேம்பாட்டிற்கும், கல்விச் செயற்பாட்டிற்கும் வழிகாட்டிற்றன.

காரணம் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் இல்லை என்பார்கள். ஒரு கலைத்துவ உள்ளம் ஏன் வந்து என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டது? கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு, ஆடல், பாடல், விளையாட்டு போன்றவற்றில் எப்போதும் பெரும் ஈர்ப்பும் மகிழ்ச்சியும் இயல்பாய்ப் போனது. கலைசார்ந்த விடயங்களில் ஆழ்ந்த ரசனைப்பாங்கு. அதிலும் இசையில் மூழ்கி அதனோடு இணைந்து கற்பனையில் சிறகடிக்க எப்போதும் தனி ஆசை. இனிய குரல் வளமும் கிடைக்கப் பெற்றிருந்ததால், பாடல் நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குகொள்ளும் வாய்ப்புகள் கிடைத்திருக்கின்றன. பாடசாலையில் ஆசிரியைகளும் என்னைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்டு ரசித்த சம்பவங்களும் உண்டு. ஆனால் சங்கீதம் கற்றதில்லை.

பாடசாலையின் நான் ஒரு சிறந்த மாணவியாகவே இருந்திருக்கிறேன். கதைகள் கேட்பது ஏனைய சிறுவர்கள் போல எனக்கும் மிகவும் பிடிக்கும். அதுபோலவே கதைகளை நயமாகக் கூறுவதும் பிடிக்கும்.

எனது வீட்டுக்கு பக்கத்துவீட்டில் உள்ள ஒரு சகோதரி, அதாவது என் அயலவர், கதைகள் சொல்வதில் வல்லவர். அப்போது அவர் திருமணமாகாதவர். எமது ஊரைப் பொறுத்தவரை, பருவம் அடைந்த பெண் பிள்ளைகளை பெரும்பாலும் மேலும் படிக்க பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைக்காத காலம் அது. அவரது வீட்டுக்குச் சென்று கதைகேட்பது பெரும்பாலும் எனது பொழுதுபோக்கு. எப்படி அந்தச் சகோதரி அவ்வளவு கதைகளைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

நிறையவே புராணக்கதைகளை சுவாரஸ்யமாகக் கூறுவார். நல்லதங்காள் கதை, மதனகாமராசன் கதை, பாரதக் கதைகள் என்பனவும் இதில் அடங்கும். ஆனால் அவர் ஒருநாள் எனக்கு பெரிய எழுத்து நல்லதங்காள் கதை என்றொரு புத்தகத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். எனவே மிக இளமவயதிலேயே நான் என்னையுமறியாமல் கற்பனையுடன் கலந்த கதை உலகில் சஞ்சரித்து வந்திருக்கிறேன்.

இதுமட்டுமல்ல, எனது நெருங்கிய உறவினர் வீட்டில், பெரியவர் ஒருவர் வந்து நீண்ட கதைகளைச் சொல்ல, நாமெல்லாம் அவரைச்சுற்றி அமர்ந்திருந்து, தினம் கதைகள் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறோம்.

எங்கள் ஊர் கோயில்களில் திருவிழாக்களின் போதும், பெரியார்களின் கதாப்பிரசங்கங்களைக் கேட்டு ரசிக்கும் வாய்ப்பும், கிடைத்திருக்கிறது. கூடவே அவர்களது பாடல்களும் பிடிக்கும். எமது ஊர்ப்பாடசாலைகளில் நடக்கும் கலைநிகழ்ச்சிகளைச் சில சந்தர்ப்பங்களில் பார்த்து ரசிக்கக் கிடைத்தமை ஒருவித ஊக்கத்தைத் தந்திருக்கிறது.

திருநெல்வேலி சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, செங்குந்தா இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் கற்கும் காலத்திலும் கற்றல் விடயங்களில் குறிப்பாகவும் தமிழ்பாடல்கள், ஓவியம் போன்றவற்றில் ஆசிரியர்கள் என்னைப் பாராட்டியவிதமும், எனது உள்ளார்ந்த ரசனை உணர்வினையும், எழுத்தார்வத்தினையும் கற்பனைத் திறனையும் தூண்டி வந்திருக்கின்றன. வகுப்பில் ஆசிரியர்கள், ஆங்கில, தமிழ் பாடல்கள் வழியாகக் கதைகளைக் கூறும்போதும் கவிதைகளை ரசித்து விளக்கும்போகும். மிகுந்த மகிழ்ச்சியாகவிருக்கும்.

இந்த வழியில் பின்னர் வாசிப்புப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. சிறுவர் சஞ்சிகைகள், கதைப் புத்தகங்கள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றை வாசித்து மகிழும் பழக்கமும் தானாகவே தொற்றிக் கொண்டது. எனது வீட்டில் இருந்து சிறிது தூரத்தில் உள்ள எனது உறவினரான இளம் ஆசிரியை ஒருவரிடம், கணக்குப் பாடம் படிக்க நான் செல்வதுண்டு.

அவர் கணக்கைச் சொல்லித்தருவதோடு மட்டுமல்லாமல், தமது பாடசாலை அனுபவங்கள் மற்றும் தாம் படித்த கதைகளை எனக்குக் கூறுவதுண்டு. அத்துடன் அப்போது (1955-57) யாழ்ப்பாணத்தில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கல்கி, கலைமகள், குமுதம் ஆகியவற்றை எல்லாம் விலை கொடுத்து வாங்கிப் படித்துவிட்டு, என்னிடம் தந்து வாசிக்கத்தூண்டுவார்.

அப்போது அச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்த, கல்கி, அகிலன், மாயாவி, லக்ஷ்மி, மணிவண்ணன் ஆகியோர் எழுதிய தொடர்கதைகளில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறேன். அது குறித்து நண்பர்களுடன் உரையாடி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இதுவுமன்றி வளர்ந்துவரும் என்வாசிப்புத் தாகத்திற்கு ‘தீனி’தேடும் வகையில், நண்பிகள் மற்றும் தெரிந்தவர்களிடம் நூல்கள், சஞ்சிகைகளை வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கமும் இருந்தது. இதன் மூலம் டாக்டர் மு.வ., காண்டேகர், ஆளுமை அபிவிருத்தி எழுத்தாளர் அப்துர்ரஹீம் உட்பட சில எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுடன் பரிச்சயமாக முடிந்தது.

நான் எஸ்.எஸ்.ஸி (பிறெப்) படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது எங்களது ஆங்கில மொழிப்பாட பட்டதாரி ஆசிரியை ஒருநாள் என்னிடம் “நாங்கள் ஒரு கையெழுத்துப் பிரதி சஞ்சிகை தயாரிப்போம். மாணவர்களிடம் விடயதானங்களைப் பெறுவோம். நீர்தான் அந்த விடயங்களை எல்லாம் ஒரு கொப்பியில் அழகாக எழுதித் தயாரிக்கப் போகிறீர். நீர்தான் அதன் எடிட்டர்” என்றார். எடிட்டர் என்ற சொல் அப்போது எனக்கு அறிமுகமானது.. எனது கையெழுத்து அழகானது என்பதால் என்னையே எழுதச் சொன்னார். எழுதும் விடயங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். மகிழ்ச்சியாய் ஆர்வமாய் எழுதி முடித்தேன். அதற்கு Light எனப் பெயரிட்டோம். எமது பாடசாலையில் சஞ்சிகை வெளிவராத காலம் அது என்பதுவும், அதுவே பின்னர் அச்சில் பாடசாலைச் சஞ்சிகை வெளிவர முன்னோடியாக அமைந்தது என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது. சன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியில் பின் சிறிதுகாலம் கற்கும் வேளையில், அங்குள்ள நூல் நிலையத்தை வாசிப்புக்கு ஓரளவு பயன்படுத்திக் கொண்டேன். எனது கற்றல் பணிக்கோ அல்லது எழுத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களுக்கோ என் பெற்றோர் எந்தக் குறுக்கீடும் செய்யவில்லை. எனவே என்னோடு என் இலக்கியரசனை உணர்வுகளும் வளர்ந்தன.

இவ்விடத்தில் என் எழுத்தோடு தொடர்புபட்ட ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

அது 1957ஆம் ஆண்டு ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்குச் செல்லும் பிரவேசப் பரீட்சைக்கு எனது சக நண்பிகள் சிலர் விண்ணப்பித்தார்கள். எனவே நானும் அதற்கு விண்ணப்பிக்க விரும்பி அவ்விதமே செய்தேன். அவ்வேளை ஒரு பாடசாலை ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்பது என் பெருவிருப்பமாக இருந்தது.

இதற்கென மாணவர்களைத் தயார்படுத்தும் பயிற்சி வகுப்பு, திருநெல்வேலி முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு நாமும் அங்கு போய் கலந்துகொண்டோம். ஒரு நீண்ட, பெரிய மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். இளைஞர்களும் யுவதிகளும் நிறைந்திருந்தனர். எங்களுக்கு அங்கு பெரும்பாலானோரைத் தெரியாது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்களாகவும் இருக்கலாம். அனுபவம் பெற்ற ஆசிரியர்களை வைத்து வகுப்புகளை நடத்தினார்கள். ஆசிரியர்களையும் நான் முன்பு கண்டதில்லை.

பெரும்பாலானவர்கள் என்னிலும் பார்க்க வயதில் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள் என நினைக்கிறேன். ஓர் ஓரமாக நாம் வகுப்பில் உட்கார்ந்திருப்போம்.

நாட்டில் குற்றங்கள் அதிகரிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்றொரு தலைப்பை, ஓர் ஆசிரியர் தந்து, கட்டுரை எழுதிக் கொண்டுவருமாறு கூறினார். எனவே நானும் ஒரு கட்டுரையை கொப்பியில் எழுதிக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன்.

மறுநாள் அந்த வகுப்பில் அந்த ஆசிரியர், ஒரு கொப்பியை எடுத்துக்காட்டி, “இதனை வாசிக்கிறேன். கேளுங்கள்” எனக்கூறி வாசிக்க ஆரம்பித்தார். நானும் அதனை உற்றுக்கேட்டேன். “அட! நான் எழுதியது போலல்லவா இருக்கிறது” என்று நான் உஷார் அடைந்தவேளை ‘நிச்சயமாக எனது கட்டுரைதான்!’ என்பது அவர் மேலும் வாசிக்கப் புரிந்தது! கட்டுரையின் நேர்த்தி, ஒழுங்குமுறை, கருத்துச்செறிவு என்பனவற்றைப் பாராட்டிய ஆசிரியர், ‘கட்டுரை என்றால் இப்படித்தான் எழுதப்படவேண்டும்’ எனக் கூறியதோடு, அதை எழுதிய மாணவர் யாரென வினவினார். சங்கடத்தோடு நான் கையை உயர்த்தினேன். இயல்பாக, ஆசிரியர் உட்பட எல்லோரது கண்களும் ஒரு கணம் என்மீது என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. அந்தப் பரீட்சையில் சித்திபெற்றவர்கள் யாரோ இரண்டு பேர் என்பது கேள்வி. ஆனால் என் எழுத்தில் எனக்கு மேலும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது என்பதை என் இளமைக்கால அனுபவத்தில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

அத்துடன் திரைப்படக்கவர்ச்சி அப்போது எம்போன்ற இளவயதினரிடையே கொண்டிருந்த மகத்தான தாக்கத்தை மறக்கமுடியாது! வருடத்தில் ஒருமுறை அல்லது இரண்டுமுறை, அதாவது தமிழ் புதுவருடத்தின் போது அல்லது தீபாவளியின் போது, அதிர்ஷ்டலாபச்சீட்டு விழுந்தது போல, திரைப்படம் பார்க்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டும். தகப்பனார்தான் என்னையும் என் தங்கையையும் கூட்டிப்போவார். ஏனைய இளம்பராயத்தினரைப் போலவே, சினிமா என்மீது கொண்டிருந்த தாக்கமும் அளப்பரியதுதான். இதற்குத் தூண்டுதலாக, சினிமாப்பாடல்கள் விளங்குவது உண்மை தானே!

நினைத்தவுடன் சினிமாப் பார்க்கக் கூடிய நிலைமை அப்போது குறைவுதான். இப்போது தொலைக்காட்சி மூலம், தினமும் வீட்டுக்குள் திரைப்படம் ஓடுகிறதே!. எனவே அதன் மவுசும் பெரிதும் குறைந்து போய்விட்டது.

சினிமாப் பார்த்துவிட்டு வந்தால் அதன் கதாபாத்திரங்களின் அழகு, நடிப்பு, கதை வசனம் பாடல்கள் என்பன நினைவில் சுற்றிச் சுற்றி வர, அதில் மூழ்கி கற்பனையில் திளைக்கின்ற அனுபவம் எப்போதும் இருக்கும். இந்த ரசனை உணர்வு என் கற்பனை ஓட்டத்திற்கும் தூண்டுதலாக விளங்கியது. இவை யாவுமே ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி உருவாக உந்துவிசையாக இருந்தன எனலாம்.

தங்கள் இலக்கியப் பிரவேசம் மற்றும் தங்களை இலக்கிய உலகில் அறிமுகம் செய்த ஆரம்பகால எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலக்கியப் பிரவேசம் என்பது தற்போதைய காலகட்டத்தில், சிலருக்கு மிகவும் இலகுவான பிரவேசமாக அமைந்துவிடலாம். ஆனால், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் ஆகியன ஒன்றோ, இரண்டோ என்றவாறு இருந்த 1950களின் பிற்பகுதியில், ஓர் ஆக்கம் எழுதிப் பிரசுரமாவது என்பது எத்துணை கஷ்டமானது என்பது பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அத்தோடு வெளித்தொடர்போ, நண்பர்கள் அறிமுகமோ, அன்றி இலக்கிய உலகத் தொடர்புள்ள உறவினர்களோ இல்லாத ஒரு கிராமத்து மாணவிக்கு, எத்துணை பெரிய சவால்!

இருக்கட்டுமே! முயற்சி என்றோ பயன்தரும் என்ற தளராத நம்பிக்கையில், எழுத ஆரம்பித்தேன். சிறுகதையைத்தான் எழுதினேன். ஒரு கதையை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை திருப்பித் திருப்பி எழுதுவது வழக்கம். எவருக்கும் காட்டுவதில்லை. எவருடைய ஆலோசனையையும் பெறுவதில்லை. படைப்பு என்பது எழுத்தாளனின் சுதந்திர இயக்கம். அதில் எவரும் தலையிட அனுமதித்தலாகாது. என்ற எண்ணத்தை அப்போதே கொண்டிருந்தேன்.

ஒன்றிரண்டு கதைகளை எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பிப் பார்த்தேன். ஒன்றும் நடந்தமாதிரி இல்லை.

அதன்பின், எனது கற்பனையின் பயனாக ஒருவாறு ஒரு காதல் கதையை எழுதி முடித்த நான் அதற்கு “இசை இணைத்தது” எனப் பெயரிட்டேன்.

படைப்புகளை எழுதும் ஒரு காலத்தில் என்ன பெயரில் எழுதுவது என்பது குறித்து, என்றோ தீர்மானஞ் செய்தாயிற்று. அதுவே ‘யாழ்நங்கை’ என்ற புனைபெயர். அக்காலகட்டத்தில் ‘கல்கி’ சஞ்சிகையில் தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் சோமு ‘கடல் கண்ட கனவு’ என்றொரு தொடர் கதையை எழுதிவந்தார். அதனை நாம் ஆர்வத்துடன் வாரா வாரம் வாசித்து வந்தோம். அதில் எழுத்தாளர் “யாழ்நங்கை” என்ற பெயருடன் ஓர் அழகிய இளம் பெண் பாத்திரத்தை அறிமுகம் செய்தார். அவள் யாழை இசைக்கும் பெண் என நினைக்கிறேன். இந்தப் பெயர் என்னை மிகவும் கவாந்துகொண்டது. நான் எழுதுகின்ற காலத்தில் இந்தப் பெயரை உபயோகிக்கலாம் என எண்ணங்கொண்டேன். நான் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணாக இருந்தமையால், இது எனக்குப் பொருத்தமானது என்றும் கருதினேன். எனவே சொந்தப் பெயரை விடுத்து ‘யாழ் நங்கை’ என்னும் பெயரில் அக்கதையை தினகரனுக்கு அனுப்பிவைத்தேன்.

அக்காலத்தில் ஞாயிறு தினகரன் எம்போன்ற வாசகர்களிடையே வரவேற்புப் பெற்றதாக விளங்கியது. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து வந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய விடயங்களும் அதில் அதிகம் சேர்த்துக் கொள்ளக் காணப்பட்டது. மேலும் கேலிச்

சித்திரக்காரரான (அமரர்) 'சுந்தர்' அவர்களின் 'சவாரித்தம்பர்' கேலிச் சித்திரத் தொடரும், வாசகர்களிடையே நல்ல வரவேற்புப் பெற்று சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் தூண்டி வந்தன. அப்பத்திரிகையில் என்கதை வந்தால் நன்றாக இருக்குமே என ஆவல் கொண்டேன். அவ்வேளை தினகரனின், பிரதம ஆசிரியராக (பேராசிரியர்) க.கைலாசபதி பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார் என்பதும் தெரிந்ததே. எனவே கதையை அனுப்பினேன். நாளாக அதனை மறந்தாயிற்று.

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் (1957) எமது பாடசாலையின் (செங்குந்தா இந்துக் கல்லூரி) ஆசிரியரான திரு.சரவணபவன் (சிற்பி) அப்போது பாடசாலை செல்லாது, வீட்டில் இருந்த எனக்கு ஒரு செய்தியை எனது உறவினரான பாடசாலை மாணவி மூலம் அனுப்பினார். அதாவது தாம் ஒரு சஞ்சிகையைத் தொடங்க எண்ணியிருப்பதாகவும், அதற்கு ஏதாவது ஒரு விடயதானம் தரும்படியும் கேட்டிருந்தார்.

இவ்விடத்தில் ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கூறவேண்டும். திரு.சரவணபவன் செங்குந்தா இந்துக்கல்லூரியில் கற்பிக்கும் காலத்தில் இரண்டு வருடங்கள் அளவில் நான் அங்கு கற்றுக் கொண்டிருந்தேன் எனினும், அவர் ஓர் எழுத்தாளர் என மாணவியான நான் அறிந்திருக்கவில்லை. அவ்விடயங்களை அவர் பிரபலப்படுத்தவில்லை என நினைக்கிறேன். எழுத்து குறித்த விடயங்கள் அப்போது பாடசாலையில் பேசப்படுவதில்லை. எனினும் நான் எழுதக்கூடிய ஒரு மாணவி என்று ஓர் ஆசிரியர் கணித்துக் கொண்டதில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம் என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை.

எனவே அவரது சஞ்சிகைக்கு "அன்னையின் ஆவல்" என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதையை எழுதி, 'யாழ்நங்கை' என்னும் என் புனைபெயரில் அனுப்பி வைத்தேன். சில மாதங்களின் பின், 1958 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதன் முதலாக வெளிவந்த "கலைச்செல்வி" என்ற மாத இதழில் எனது கவிதை வெளியானதுடன் என்னைப்பற்றி இரண்டு வரி அறிமுகமும் எழுதியிருந்தமை பெரும் ஆச்சிரியம்! ஏனெனில் அப்போதெல்லாம் சஞ்சிகைகளில் அப்படி வராது. அது மகிழ்ச்சியைத் தந்ததுடன், இளம் எழுத்தாளர் அறிமுகம் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தமை மேலும் நம்பிக்கையைத் தருவதாக இருந்தது.

தினகரன் அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் கதைகளைப் பிரசுரிக்கும் வேளை, அடுத்தவாரம் இந்த எழுத்தாளரின் சிறுகதை வெளிவரும் எனப் போடுவார்கள். ஒருநாள் எனது சிறுகதை அடுத்தவாரம் வெளியாகும் எனப் போட்டிருந்தார்கள். அடுத்த வாரம் தினகரனை வாங்கிப் பார்த்தால், மிகப் பெரிய தலைப்புப் பெயர், படத்துடன் என் சிறுகதையை வெளியிட்டதைப் பார்த்தபோது, இளம் எழுத்தாளரான எனக்கு மலைப்பாக இருந்தது. இவ்வாறாக என் சிறுகதையை வரவேற்றார்களா என்று! ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட சிறுகதையின் பிரதி, கைவசம் இல்லாமல் போனதால் அது கலைச்செல்வி கவிதைக்கு முன்பு வெளியானது அல்லது பின்னர் வெளிவந்ததா? என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.

அதற்குப் பின் தினகரனுக்கு நான் சிறுகதை ஏதும் எழுதவில்லை. ஆனால், கலைச்செல்விக்கு இடைக்கிடை சிறுகதைகள் எழுதினேன். காதல், தியாகம், மனிதாபிமானம் என்பதாகவே எனது கதைகள் அமைந்திருந்தன.

தாங்கள் 1962 முதல் வீரகேசரிப் பத்திரிகை நிறுவனத்தில் பணியாற்றுகிறீர்கள். அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் பத்திரிகைத் துறையைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஒரு துணிகரமான முற்போக்கான செயலாகக் கருதப்பட்டது. தாங்கள் பத்திரிகைத் துறையைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான காரணம் என்னவாக இருந்தது?

பத்திரிகைத் துறையுடன் எனக்கு எவ்விதமான தொடர்பும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அக்காலத்தில் பத்திரிகைகளில் தொழில் பார்ப்பவர்கள் எவரையுங்கூட மாணவியாகிய நான் அறிந்திருக்கவில்லை. வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன் பத்திரிகைகளை ஒழுங்காக வாங்கிப் படித்தவர்களில்லை. எப்போதாவது கிடைக்கும்போது வாசித்துக் கொண்டுவருவதுதான் பழக்கம். வாசிப்பு வேண்டும் என்பதற்காக, பத்திரிகையை ஒழுங்காக வாங்கும் பழக்கம் எமது சூழலில், பெரும்பாலும் இல்லாத காலப்பகுதிதான் அது. அத்துடன் பத்திரிகையை வாங்கிப்

படித்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்ற நிலையுமில்லை. ஏதாவது செய்திகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றினால், எழுதவாசிக்கத் தெரிந்த ஆண்கள், வாசிக்கசாலைக்குச் சென்று வாசித்து, முக்கியமான செய்தி என்றால், மாலையில் எல்லோரும் பொழுதுபோக்கிற்கு ஒன்றுசுடும் தெருமுலை, ஊர்க்கடைவாசல், அல்லது ஊர்க்கோவில் வீதி ஆகியவற்றில் இருந்து அலசுவார்கள்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரை குடும்ப விவகாரங்கள்தான் முக்கியமானது என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. பத்திரிகை படிக்கும் ஆர்வம் பொதுவாக இல்லை. கிடைப்பதும் அருமை. ஆனால் என்னைப் போன்று படிப்பில் ஈடுபட்ட மாணவிகள் படிப்பை விட்டு வீட்டுக்கடமைகளில் மற்றும் திருமணத்திற்காகக் காத்திருந்த இளம்பெண்கள், கிடைத்த பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள், நூல்களைப் படிக்க முக்கியமாகக் கதைகள் படிக்க விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

அப்போது ஞாயிறு தினகரன் எங்கள் கைகளுக்குக் கிடைக்கும். (பேராசிரியர்) கைலாசபதி அதில் ஆசிரியராக இருந்த காலம். சுந்தரின் சுவாரித் தம்பர், சிறுகதைகள், சினிமாப் பக்கம் எல்லாம் பிரசித்தம். அதை நாங்கள் விரும்பிப் படித்து ரசிப்போம். அத்துடன் எனது உறவினரான பரமேஸ்வரி என்ற சகோதரி பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராகக் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தமிழக சஞ்சிகைகளாக அப்போது பிரபலம் பெற்றுவிளங்கிய கல்கி, கலைமகள், குமுதம் போன்றவற்றைத் தவறாமல் வாங்கி வாசித்துவிட்டு, அப்படியே என்னிடம் தந்துவிடுவதால் என் வாசிப்பு ஆர்வத்திற்கு ஓரளவு ஒழுங்கான தீனி கிடைத்தது என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

இவையுந் தவிர, எங்கெங்கு கதைப்புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் கிடைக்குமோ அவற்றைப் பெற்று வாசிக்க நான் எப்போதும் ஆர்வம் காட்டி நின்றேன். சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியில் நான் கல்வி கற்ற காலத்தில், அங்குள்ள நூல்நிலையமும், என் வாசிப்பு ஆர்வத்துக்கு ஓரளவு துணை புரிந்தது.

மேலும் 'சிற்பி' அவர்கள், வெளியிடத் தொடங்கிய 'கலைச்செல்வி' என் எழுத்து ஆர்வத்துக்கு தூண்டுதல் தந்துகொண்டிருந்தது. இத்தகையதோர் பின்னணியில் கல்வி கற்று, லண்டன் அட்வான்ஸ் லெவலில் சித்திபெற்றேன்.

பாடசாலை ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்றே பெரிதும் விரும்பினேன். பெரும்பாலும் படித்த பெண்கள், ஆசிரியராகவர ஆர்வம் கொண்டிருந்தமை வியப்பில்லை. ஆசிரியராக வேண்டுமென சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டும் முயற்சி கைகூடவில்லை.

எனினும் எழுத்தோடு மிகுந்த ஈடுபாட்டை வைத்திருந்தேன். கற்பனையில் மிதந்தேன் என்றாலும் மிகையில்லை.

1962 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் என்று நினைக்கிறேன். எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு வீரகேசரிப் பத்திரிகை என் கைக்குக் கிடைத்தது. அதில் தற்செயலாக ஒரு விளம்பரம் என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. வீரகேசரிப் பத்திரிகைக்கு உதவி ஆசிரியர்களாக இளைஞர்கள் தேவை என அதில் போட்டிருந்தார்கள்.

உதவி ஆசிரியர்களா?

இளைஞர்களா?

இளைஞர்கள் என்றால் ஆண்கள் மட்டுந்தானா? பெண்களானாலும் நாங்களும் இளவயதுக்காரர்கள்தானே? விண்ணப்பித்துப் பார்ப்போம். கிடைத்தால் நாமும், எழுத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு புதிய தொழிலைப் பார்க்கின்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டும். அதன் மூலம் என் எழுத்தார்வத்தை செயற்படுத்த வாய்ப்பு இருக்கும் என எண்ணினேன். இதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தது எழுத்தின் மீது எனக்கிருந்த மோகமும், நம்பிக்கையும் என்றே கூறலாம்.

எனது தந்தையாரிடம் (திரு.செ.இராசையா) இதற்கு நான் விண்ணப்பிக்கலாம் என எண்ணுகிறேன் என்றேன். என்ன விஷயம்? எனக் கேட்டபோது, அதைச் சொன்னேன். வியப்புடன் ஒரு கணம் பார்த்தார்.

“உனக்கு விருப்பம் என்றால் சரி” என்றார். உடனேயே அதற்கு மகிழ்ச்சியுடன் விண்ணப்பித்தேன். இந்த விண்ணப்பம் அனுப்பும் விடயத்தில் ஓய்வுபெற்ற பாடசாலைப் பரிசோதகரும், எனது உறவினருமான திரு.நாகலிங்கம் எனக்கு ஆலோசனை வழங்க ஆசிரியையாகக் கடமை பார்த்த அவரது மனைவி திருமதி. மனோம்மாணி நாகலிங்கம், உதவியாக இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அப்போது வீரகேசரியின் இணை ஆசிரியராக பிரபல பத்திரிகையாளர் எஸ்.டி.சிவநாயகம் கடமைபுரிந்தார். எழுத்துப் பரீட்சைக்கும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கும் தோற்ற அழைப்புக் கடிதம் அனுப்பினார்கள்.

வந்தால், நிறையவே ஆண் பரீட்சார்த்திகள்! பெண் ஒருத்தி நான் ஒருவர் தானோ என அங்கும் இங்கும் பார்த்தேன். என்னைப்போல சிந்தித்த இன்னொரு பெண் அங்கு உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்தான் செல்வியோகா வல்லிபுரம் (பிரபல எழுத்தாளர் திருமதி. யோகா பாலச்சந்திரன்) வேறு பெண்கள் எவரும் வரவில்லை.

1962 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் திகதி உதவி ஆசிரியர் வேலைக்கு வருமாறு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

பத்திரிகைத் தொழில்பற்றி ஏதும் அறியாத நம்மில் சிலர், ‘அச்சக் கூடத்து வேலையா?’ என்று இளக்காரமாகக் கூறினார்கள் என எனது தாயார் என்னிடம் ஏக்கத்துடன் கூறினார். நான் எனக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். பத்திரிகைத் தொழில், அதுவும் பெண்கள் தொடர்புபட்ட பத்திரிகைத்துறை நம்மவருக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக ஒருவருக்குமே “எட்டுப்படாத” ஒரு துறையாக அவ்வேளை இருந்திருக்கிறது என்பதை, முதன்முதல் தொழிலுக்காகச் சென்றவேளை, யாழ் ரயில் நிலையத்தில், ஒரு படித்த ஊழியர் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளில் இருந்து எனக்குப் புலனாகி இருந்தது.

ஆனால் எமது எதிர்கால படித்த இளம்பெண்கள் பலருக்கு எம்மை அறியாமலே ஒரு நம்பிக்கையை ஊட்டியிருக்கிறோம் என நான் நினைக்கிறேன்.

பத்திரிகைத் துறையில் தாங்கள் பெற்ற மேலதிகத் தகைமைகள், பயிற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

‘பத்திரிகைக் காரியாலயத்தின் ஆசிரியர் பீடம் என்பது வெறும் தொழில் கூடமல்ல. ஒரு கல்விக் கூடம். இதில் நீங்கள் நிறையவே கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது’ என்று அந்நாளில் வீரகேசரி நிர்வாக முகாமையாளர் திரு.கே.பி.கேசவன் கூறுவார். அது முற்றிலும் உண்மை.

பத்திரிகைத் தொழில் என்பது காலையில் 9 மணிக்குத் தொடங்கி மாலை 5 அல்லது ஐந்தரை மணிக்கு முடிவு பெறுவது என்று நினைத்துக் கொண்டால், அது இத்துறையில் முன்னேற்றத்துக்கு தடையாகவே இருக்கும். இது சங்கிலித் தொடர்போன்ற ஒரு தொழில். எல்லா விடயங்களும் காரியாலய மேசைக்கு தேடிவந்துவிடும் என்று எப்போதும் இருந்துவிடமுடியாது.

பத்திரிகை மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களில், பிரதானமான ஒன்றாக இருப்பதினால் மக்களைத் தேடி வெளியில் செல்லவேண்டிய தேவைகள் எப்போதும் உண்டு.

சமூகப் பிரமுகர்கள், கலைஞர்கள், அரசியல்வாதிகள், சாதனையாளர்கள், தமிழ்நாட்டில் இருந்து வரும் பிரமுகர்கள் எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரையும் அவ்வப்போது, தேவைக்கேற்ற விதத்திலும், புதிய தகவல்களை மக்களுக்கு வழங்கவும், சமூக எண்ணப்பாங்கினை எடுத்துக் காட்டவும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். இது தவிர தொழில் பார்ப்போர் தொழிலைவிட்டு விலகியோர் என மக்களது பிரச்சினைகளை நேரடியாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவையும் ஏற்படும். முக்கிய சமூகப்பிரச்சினைகள் தொடர்பான ஒன்று கூடல்கள், விழாக்கள், கலந்துரையாடல்கள், கருத்தரங்குகள் போன்றவற்றிற்கும் அவ்வப்போது சென்று வந்து நடந்தவற்றை எழுத வேண்டியிருக்கும்.

‘இன்று புதிதாகப்பிறந்தோம்’ என்பது போல ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பத்திரிகையாளனுக்குப் புதிய நாளே. அந்தப் புதிய நாளின் அரசியல், சமூக நடவடிக்கைகளை அவன் நன்கு புரிந்து கொண்டு, பத்திரிகைக்கு எழுதத் தயாராக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், உலகம் ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறதல்லவா!

இந்த வகையில், எமது முன்னாள் தலைமை அதிகாரி கூறியதுபோல கல்விக் கூடங்களை அடுத்து, பத்திரிகையின் ஆசிரியப்பீடமும் ஒரு கல்விக் கூடந்தான். அங்கு பத்திரிகையாளர்களாகிய நாம் தினமும் புதிய விடயங்களைக் கற்கிறோம். கற்கத் தூண்டப் படுகிறோம். கற்றலுக்காகப் பறந்து திரிகிறோம். இது ஊக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும் தருவதாக என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் மெய்யாகவே உணர்ந்திருக்கிறேன்.

இத்தொழிலுக்கு வந்தபின், மேலும் உயர்கல்வி கற்பது சிரமமான காரியந்தான். ஒரு சிலர் இதில் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். எனக்கு மேற்படிப்புக்கான ஆசை இருந்தபோதும், அதற்கான வாய்ப்பு அமையவில்லை. எனினும் பத்திரிகைத் தொழில் சம்பந்தப்பட்ட பயிற்சிக் கருத்தரங்குமுகாம், பயிற்சிப்பட்டறைகள், கள விஜயங்கள் போன்றவற்றில் அவ்வப்போது, பங்குகொள்ளும் வாய்ப்புகளை வீரகேசரி எனக்குத் தந்திருக்கிறது என்பதனை நன்றியுடன் நினைவுகூருகிறேன். யுனிசெப் ஆதரவில் சிறுவர்க்கான எழுத்து முயற்சிகள், இலங்கை மன்றக் கல்லூரி நடத்திய அபிவிருத்தி பத்திரிகை எழுத்து (Development Journalism) பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிலையம் நடத்திய பெண்களும் ஊடகமும் சம்பந்தமான பயிற்சிக் கருத்தரங்குகள். பெண்கள் ஊடக மையம் நடத்திய பெண்களும் அபிவிருத்தியும், குடும்பத்திட்ட சங்கம் நடத்திய குடும்ப நலக் கருத்தரங்குகள், இலங்கை பெண்கள் விவசாய அமைச்சின், ஊடகப் பிரிவினர் நடத்திய பயிற்சிப் பட்டறைகள் போன்றவை என் பத்திரிகை எழுத்துத்துறைக்கு வளம் சேர்த்தன. என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த அமைப்புகள் எமக்குச் சான்றிதழ்களையும் தந்தன.

ஆனால் தற்போது ஊடகத் துறைக்கென, கொழும்பில் பயிற்சிக் கல்லூரி செயற்படுகிறது. (College of Journalism) பல்கலைக்கழகங்களிலும் இத்துறை கற்பிக்கப்படுகின்றது என்பது தெரிந்த விஷயந்தான்.

ஓவியத்துறையிலும் தாங்கள் ஆசிரிய தராதரப்பத்திரம் பெற்றுள்ளதாக அறிகிறோம். ஓவியத்துறையில் ஏதாவது பங்களிப்புச் செய்துள்ளீர்களா?

பாடசாலையில் ஓவியத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்று, ஜீ.ஸீ.ஈ சாதாரணதரப் பரீட்சையில் அப்பாடத்தில் சித்தி பெற்றிருந்த நான் மேலும் தன்னார்வத்தில் அதில் ஈடுபாடு காட்டி சித்திரங்களை வரைவது வழக்கம். இந்நிலையில், ஓவியத்துறையில் ஆசிரிய தராதரம் பெற எண்ணம் கொண்டேன். இந்தவகையில், ஓர் ஆசிரியரிடம் முறையாகக் கற்கவேண்டும் என்று தோன்றியபோது எனது தந்தையாரின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஓவிய ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த திரு.கனகசபை அவர்களிடம் எமது வீட்டில் வைத்து மூன்று நாள் ஓவியம் குறித்து வழிகாட்டல்களைப் பெறும் பெரும் வாய்ப்பு கிட்டியது. அதனையும் வழியாகக் கொண்டு ஆசிரிய தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு அன்று தோற்றினேன். அதாவது செய்முறைதான். என்ன ஆச்சரியம்! அதில் சித்தி பெற்றிருந்த 25 பேர்களுக்கு மேற்பட்டவர்களில் நானும் ஒருத்தி என்பதுடன், ஒரே பெண் பரீட்சார்த்தியும் நானாகவே இருந்தேன்.

வீரகேசரிக்கு உதவி ஆசிரியருக்கு மனுச் செய்தபோது இதனையும் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். வேலைக்கு வந்த முதல் நாள், ஓவியம் வரையும் பேப்பர் ஒன்றையும், இந்தியன் இங்க்கையும் தந்து, படம் கீழ்ச் சொல்லிவிட்டார்கள். நான் பேப்பரை வைத்துக் கொண்டு வரையும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தவேளை, அறைக்குள் இருந்து இணை ஆசிரியர் (Co-Editor) சிவநாயகம் அவர்கள் வெளியில் எமது பகுதிக்கு வந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் 'என்ன செய்கிறீர்கள்?' எனக் கேட்டார். "படம் வரையச் சொன்னார்கள்" என்றேன். "நோ!நோ! நீங்கள் சப் - எடிட்டர்! ஆர்ட்டிஸ்ட் இல்லை! இதையெல்லாம் எடுத்துவிடுங்கள்" என்று சற்று காரமாகவே சொன்னார்.

அத்துடன் என் ஓவியமுயற்சி முற்றுப்பெற்றது. சில காலத்தின் பின் என்னால் எழுதப்பட்ட 'பெற்றமனம்' என்ற சிறுகதை வீரகேசரி ஞாயிறுபதிப்பில் வெளியானது. அதற்கான தலைப்பை வரைந்து கொடுத்தேன். பிரசுரித்துவிட்டார்கள். இவ்வளவுதான் அதன்பின் ஓவியத்தில் கவனம் செலுத்தவில்லை.

சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, கவிதை, விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் தாங்கள் ஈடுபட்டு வந்துள்ளீர்கள். முதலில் தங்களது சிறுகதை முயற்சிகள் மற்றும் சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகள் பற்றிக் கூறங்கள்.

எனது முதலாவது சிறுகதை 1958 இல் தினகரனில் வெளிவந்தது. "இசை இணைந்தது" என்ற தலைப்பில் அச்சிறுகதையை எழுதினேன். எனினும் தினகரனில் தொடர்ந்தும் சிறுகதை எழுதவில்லை. 1958 இல் சிற்பி அவர்களால் தொடங்கப் பெற்ற "கலைச்செல்வி" சஞ்சிகையில்

சில சிறுகதைகளை எழுதினேன். அதற்கு 'சிற்பி' அவர்கள் மேலும் எழுதும்படி தந்த ஊக்கமும் காரணந்தான். ஏனைய பெண்படைப்பாளிகள் போன்று, அன்பு, பாசம், காதல், தியாகம் போன்ற விழுமியங்கள் மற்றும் பெண்ணின் உரிமைகளைப் பிரதிபலிக்கும் விடயங்கள் போன்றவற்றை வைத்து எழுதினாலும், அன்பையும் பண்பாட்டினையும் போற்றி நின்றேன்.

என் சிறுகதை முயற்சிகளைப் பின்னர் (1962 க்குப் பின்) வீரகேசரியிலும் தொடர்ந்தேன். மல்லிகை ஆண்டு மலர்களிலும் சில சிறுகதைகள் (2000 ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்) வெளிவந்துள்ளன. இருப்பினும் நிறையச் சிறுகதைகள் எழுதினேன் என்பதில்லை. தமிழிலும் எழுதும் சிங்கள எழுத்தாளரான மடுலுகிரிய விஜேரத்ன தொகுத்த தமிழ்ச்சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றில், எனது ஒரு சிறுகதையின் தலைப்பை (உரிமை என எண்ணுகிறேன்) நூலின் தலைப்பாகக் கொண்டு வெளியிட்டார். புரட்சிபாலன் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட "ஈழவரின் இருபத்தேழு சிறுகதைகள்" என்ற தொகுப்பு நூலில் எனது "ஓட்டம்" சிறுகதை வெளிவந்தது. சிறுகதைத் தொகுப்பு என எடுத்துக் கொண்டால், "நெருப்பு வெளிச்சம்" எனது ஒரே ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலாகும். மறைந்த எழுத்தாளர் காவலூர் ஜெகநாதன் இதன் பதிப்பாளராக 1984 இல் சென்னையில் வைத்து வெளியிட்டார். நூல் வெளியீட்டுவிழாவுக்கு நானும் அங்கு சென்றிருந்தேன்.

அப்போது தமிழகத்தில் தங்கியிருந்த (பேராசிரியர்) திரு.குரை.மனோகரன் இவ்விழாவில் பேசினார். தமிழக பிரபல எழுத்தாளர் ஜோதிர்லதா கிரிஜாவும் பேசினார். தீபம் ஆசிரியர் நா.பார்த்தசாரதி அவர்கள் விழாவுக்கு சமூகமளித்திருந்தார். இந்நூலுக்கு முன்னுரை தந்திருந்தவர் தமிழக பிரபல எழுத்தாளர் ராஜம் கிருஷ்ணன் அவர்கள்.

விமர்சனத்தின் பொருட்டு சில பிரதிகளை காவலூர் ஜெகநாதன் இங்கு கொண்டுவந்தார். பத்திரிகைகளில் விமர்சனங்களும் வெளியாகின. இருப்பினும் காவலூர் ஜெகநாதனின் திடீர் மறைவினால் நூல் பிரதிகள் இங்கு வந்து சேரவில்லை. அதனால் பரவலாக வாசகர் கைகளுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை. மீள்பிரசுர முயற்சியிலும் ஈடுபாடு காட்டவில்லை.

மேலும், மேற்கூறியவை எனது ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளினால், நான் ஒரு காலத்தில், அவ்வப்போது ஆர்வமுடன் மேற்கொண்ட சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் எனக்கு எப்போதும் மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்கின்றன. அதுபற்றியும் இங்கு சிறிது குறிப்பிடலாம்.

இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பினை கூடுவிட்டுக் கூடும் பாயும் கலை என்பது மிகவும் பொருத்தம். வார்த்தைகளை மட்டுமல்ல, மூலமொழி பிரதிபலிக்கும் பண்பு, கலாசாரம், உணர்வுகள், மரபு என்பனவும் அவ்விதமே பிரதிபலிக்கப்படும்போதுதான் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு படைப்புத் தோன்றும்.

கவிதையை ஒரு மொழியில் இருந்து, இன்னொரு மொழிக்கு பெயர்க்கும் போது, இல்லாமல் போவது கவிதைதான் எனக் கூறுவார்கள்.

ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பதுடன், ஓரளவுக்கு எனக்கு முடிந்தது. எனது மன இயல்புக்கு பெரும்பாலும் ஒத்துப் போவது இந்திய பண்பாட்டுக் கதைகள்தான். அந்த வகையில் பிரபல இந்திய எழுத்தாளர்களான ஆர்.கே.நாராயணன், கமலா தாஸ், பிரேம் சந்த், அம்ரிதா ப்ரிதம் உட்பட சில எழுத்தாளர்களின் சில சிறுகதைகளை ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்து, அவை வீரகேசரி ஞாயிறு பதிப்பில் வெளியாகியுள்ளன. ஒரு புதிய சூழலை தமிழில் எடுத்துக்காட்ட முடிந்தது என்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்.

கமார் 13 கதைகளை அவ்வப்போது மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். வீரகேசரியில் எனது மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளைப் படித்த பிரபல எழுத்தாளர் இளங்கீரன் அவர்கள், மொழிபெயர்ப்புக் கதை என்று தோன்றாதவாறு மிக இயல்பாக எழுதியிருக்கிறீர்கள் எனக் கடிதமூலம் மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருந்தார். இப்பாராட்டு எனக்கு மிகுந்த ஊக்கத்தைத் தந்தது என்பதனையும் குறிப்பிடவேண்டும். மலையாள எழுத்தாளர் கமலா தாஸின் பறவையின் வாசனை என்ற என் மொழிபெயர்ப்புக் கதையைப் படித்திருந்த பிரபல எழுத்தாளர் பத்மாசோமகாந்தன் அவ்வேளை என்னைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தபோது அக்கதையைக் குறிப்பிட்டு, மொழிபெயர்ப்பினை பாராட்டினார். "பாபுள்" என்பவர் எழுதிய "திலோத்தமா" என்ற கதை என்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு "உதயம்" சஞ்சிகையில் வெளியானது.

மேலும், தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்ட “ஒரு தாயின் மக்கள்” என்னும் நூலுக்காக, தமிழ்ப் பிரிவினர் தந்த சில ஆங்கிலச் சிறுகதைகளை தமிழில் நான் மொழிபெயர்த்து, அவை அந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. எனினும், என்மொழி பெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் நூலாக்கப்படவில்லை.

தாங்கள் எப்போது கவிதை எழுதத் தொடங்கினீர்கள்? தங்களது கவிதைத் தொகுதி பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலக்கிய ரீதியான ஆர்வத் தூண்டுதல்கள் எனக்குள் அடிக்கடி ஏற்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதாகவே உணர்கிறேன். ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஒவ்வொரு வடிவமாக! எழுத்தாளர்களுக்கு அல்லது இலக்கியப் பிரேமை உள்ளவர்களுக்கு இவ்விதம் தோன்றுவது ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை.

மனிதனின் இயல்பான இலக்கிய ரீதியான வெளிப்பாடு கவிதைதான் என்பார்கள். இலக்கிய அறிஞர்கள் அந்த ஆதிச் செல்வந்தான் எம்முன் கொட்டிக்கிடக்கிறதே! ஐம்பெரும்காப்பியங்களும், புராண இதிகாசங்களும், மகாபாரதமும், கம்பராமாயணமும், தேவார, திருவாசகங்களும், அந்தாதிகளும், தலபுராணங்களும், ஒருபுறமானால், மறுபுறம் பாரதியின் புதுமையும் புரட்சியும் நிறைந்த பாடல்களும் அவருக்குப் பின்வந்த பாரதிதாசன், டி.கே.சி உட்பட ஏராளமான கவிஞர் பெருமக்களின் கவிதைகளும், அதனையொட்டிப் புதுமை ‘பேசிய’ புதுக்கவிதைகளும், ஏன் அற்புதமாய் நான்கு வரிகளும் அதில் இனிமையாய் இழைந்துவரும் இசையுமாய், கண்ணதாசன், வாலி, பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் போன்ற கவிஞர்கள் யாத்த சில சினிமாக் கவிதைகளும் கூட, தமிழுக்கு அணிசேர்த்த அரும்பெரும் செல்வங்கள் அல்லவா!

நம் எல்லோரினதும் வளர்ப்புப் பின்னணியில் ஒரு கவிதைச் சூழல் இருந்தது மறுக்க முடியாதது. எனவே சில கவிதைகளை வாசிக்கும்போது, அதன் நேர்த்தி என்னைக் கவர்ந்திருக்கிறது.

பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் கவிதை எழுதிப் பார்ப்பதுண்டு. எனினும், எனது முதலாவது கவிதை ‘கலைச்செல்வி’ முதலாவது இதழில் வெளிவந்தது. பின்னர் வீரகேசரியிலும் அவ்வப்போது சில கவிதைகள் வெளிவந்தன. லண்டனில் டாக்டர்.இந்திரகுமார் நடத்திய ‘மேகம்’ சஞ்சிகையிலும், ‘பெண்ணின் குரல்’ சஞ்சிகையிலும் என் கவிதைகள் வெளிவந்தன.

கவிதையில் ஆசிரியப்பா வஞ்சிப்பா, வெண்பா, விருத்தம் என்றவாறெல்லாம் அணிகளுடன் கூடிய வகைகள் அமைந்திருப்பதை நாம் அறிவோம். எனினும் அவற்றில் ஊன்றிச் செல்லும் வாய்ப்பு எனக்கேற்பட்டதில்லை.

“பென்சனிலேவந்த அழகக் கோனார் - அஞ்சாறு நாளில்
பஞ்சியிலே செத்துப் போனார்”

என்பது போன்ற நையாண்டியும் நயமும், எளிமையும் நிறைந்த மஹாகவியின் பாணி கவிதை போன்றவைதான் தற்போதுள்ள வாசகர்களின் கருத்தைக் கவருகின்றன. இதற்குள் நானும் அடக்கம்.

சில காலங்களுக்கு முன்னர் சஞ்சிகையில் “திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர்” என்றுதான் நினைக்கிறேன். அவர்களின் கவிதைகள் சிலவற்றை வாசிக்கும் வாய்ப்புத் தற்செயலாகக் கிடைத்தது.

சமூக ஊழல்களைக்கூட அவர் கிண்டலும், கேலியும், நயமும், சொற்களைகளுமாய் கருத்து நிரம்பியதாக அவர் எழுதிய பேச்சோசைக் கவிதைகள் அருமையாய் அமைந்து என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்து கொண்டன. பிரபல எழுத்தாளர் சிதம்பர ரகுநாதன்தான் இப்புனைபெயரில் எழுதுகிறார் என அறிந்தேன். இந்தப் பாணியில் சில கவிதைகளை எழுதிப்பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை தொற்றிக்கொண்டது. அவ்வப்போது எனக்கு, இவ்விதமான “சீசன்” ஆசைகள் ஏற்படுவதுண்டு. பத்திரிகைக்கும் அது பொருந்திவிடுகின்றது.

சமூக நடப்புகளின் இருபக்கங்களையும் தொட்டுக்காட்டும் வகையில், கவிதை ரூபத்தில் ஒரு கதை கூறும் பாணியில் அதனை எழுத ஆரம்பித்தேன். அவை வீரகேசரி வாரப்பதிப்பில் வாராவாரம் வெளிவந்தன. அவை 1990களின் ஆரம்ப காலகட்ட சமூக நிலைமைகளைத் தொட்டுக் காட்டுபவையாக அமைந்திருந்தன.

இதில் ஒரு சுவாரஸ்யமான விடயமும் இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடலாம். பெரும் பெரும் கவிஞர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்காத ஒரு பெருமை இச்சிறியேனுக்குக் கிடைத்தது என்று கூறலாம்.

அதாவது நான் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒவ்வொரு கவிதைக்கும், ஒரு நயப்புக்கவிதை வாரா வாரம் எனக்கு தபால் மூலம் வரும். நான் அவ்விதமாக அப்போது எழுதிய அத்தனை கவிதைகளுக்கும் தவறாமல் நயப்புக்கவிதை வந்து என்னைக் குளிர்விக்கும் இது என் எழுத்தின் மீது கொண்ட அபிமானமாக இருக்கலாம்.

(அமரர்) கவிஞர்.சி.அழகுப்பிள்ளை என்பவர்தான் அந்த ரசிகர். அவர் நேரிலும் வந்து தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்திருக்கிறார். இந்தக் கவிஞரை நான் “இருபக்கங்கள்” என்னும் எனது கவிதைத் தொகுப்பில் நன்றி பாராட்டிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இதனைத் தொகுத்து அழகிய அட்டை இட்டு நூலாக்கித்தரும் பொறுப்பை எடுத்துச் செய்து தந்தவர், எனது சக பத்திரிகையாளரும், எழுத்தாளரும், நூலாசிரியருமான (அமரர்) எஸ்.எம்.கார்மேகம் அவர்கள். இந்நூலுக்கான அறிமுக உரையினை கவிப்பேரரசு வைரமுத்து அவர்களிடமிருந்து பெற்றுப் பிரசுரித்திருந்தார் என்பதனை நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன். இதன் வெளியீட்டுவிழா, கொழும்பு விவேகானந்த வித்தியாலய மண்டபத்தில் பேராசிரியர், பொன்.பூலோகசிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. வேறு கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவரவில்லை.

ஆயினும் சில காலத்தின்பின், வீரகேசரியில் “அன்புக்கோர் அன்னை” என்ற தலைப்பில், அன்னை சாரதா தேவியார், சிவத்தமிழ்ச் செல்வி துர்க்காதுரந்தரி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆகியோர் குறித்து, அவர்களது ஆன்மீக வாழ்க்கை வரலாற்றின் முக்கிய அம்சங்களை வைத்து, கவிதைகளைத் தொடராக வெளியிட்டேன். இதனைச் செய்யுமாறு அடிக்கடி என்னைத் தூண்டியவர் பிரபல எழுத்தாளர் திருமதி.பத்மா சோமகாந்தன் அவர்கள் என்பதையும் கூறவேண்டும்.

இங்கேயும் ரசிகரான ஒரு கவிஞர் சாரதா தேவியர் பற்றித் தொடர்கவிதைகள் எழுதியபோது, பாராட்டுக்கவிதை எழுதி எனக்கு அனுப்பினார் என்பதைக் குறிப்பிடலாம். அவர்தான் அறிஞரும், எழுத்தாளரும், கவிஞரும், கலைஞருமான (அமரர்) பொன்.தெய்வேந்திரன் அவர்கள்.

இவற்றைத் தொகுத்து நூலாக்க வேண்டும் எனச் சிலர் என்னிடம் கூறினார்கள். எனினும் அது நடக்கவில்லை. எனது கவிதை முயற்சிபற்றி மேலும் கூறுவதனால், ஈழத்துப் பாடல்கள் என்ற தலைப்பில், இசையமைத்து ஈழத்துப் பாடகர்களை வைத்துப் பாடவைத்து, ஒலிபரப்ப, ஈழத்துக்கவிஞர்களிடம் பாடல்களை யாத்து, அனுப்பும்படி கோரியிருந்தமையையும், அவ்விதமே கவிஞர்களிடமிருந்து கவிதையைப் பெற்று, இசையமைத்து, பாடகர்களைப் பாடவைத்து, ஒலிபரப்பியமையையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

இந்த வகையில் நான் வானொலிக்கு “இயற்கை அன்னை நீயே - உன்னை இறைஞ்சுகிறேன் தாயே” என்ற பாடலை எழுதி அனுப்பினேன். இப்பாடலை அவர்கள் ஏற்று, இசையமைத்து திரு. அருமைநாயகம் என்ற பாடகரைக் கொண்டு பாடுவித்து, ஒலிபரப்பினார்கள். இதனை நானும் தற்செயலாகக் கேட்டு ரசித்தேன். மகிழ்ந்தேன். பாடகரும் உணர்வு பூர்வமாகப் பாடியிருந்தார்.

மீண்டும் “என் நெஞ்சிலே ஒரு ராகம் - என் கண்ணே அனுராகம்” என்ற பாடலை எழுதியனுப்பினேன். இதற்கு நன்கு இசையமைத்து பிரபல பாடகர் முத்தழகு அவர்களைக் கொண்டு என் பெயருடன் ஒலிப்பரப்பினார்கள்; மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

இது இப்படியானால், ஓர் அதிர்ச்சி! ஒரு நான் தற்செயலாக ஈழத்துப் பாடல்கள் நிகழ்ச்சியில் முத்தழகு பாடிய இப்பாடலை ஒலிபரப்பியபோது, இதனை எழுதியவர் என்று என்பெயருக்குப் பதில் வேறு ஒருவரின் பெயரை ஒலிபரப்பினார்கள். நாட்சென்றால் பெயர் மாறுமோ! இதனை திரு.முத்தழகுவிடம் தெரிவித்தேன். மறுப்புக்கடிதம் போடுங்கள் என்றார். நான் அதனை மறந்து விட்டேன். அத்துடன் வானொலி தைப்பொங்கல் கவியரங்கு, ஊடக பெண்கள் அமைப்பு கவியரங்கு போன்றவற்றில் கலந்து கவிதை வாசித்துள்ளேன்.

நாவல் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டு இருக்கிறீர்கள். அதுபற்றிக் கூறமுடியுமா?

1990 களின் முற்பகுதியில் வீரகேசரியின் மித்திரன் மாலைத் தினசரிப் பத்திரிகை, அன்றைய காலகட்டத்துக்கும் முற்பட்ட கலைஞரான “சுப்பர் ஸ்டார்” எம்.கே.தியாகராஜாபாகவதர், நகைச்சுவை

மன்னர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் ஆகியோர் சம்பந்தப்பட்ட லக்ஷ்மிகாந்தன் கொலைவழக்கு, சதாசிவம் கொலைவழக்கு உட்பட பிரசித்திபெற்ற கொலைவழக்குகள், பட்லி, பூலான்தேவி உட்பட உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட திகில் தொடர்கதைகள், மற்றும் இந்திய எழுத்தாளர்களின் தொடர்கதைகள் ஆகியவற்றைப் பிரசுரித்தது. இதனையடுத்து இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தொடர்கதைகளைப் பிரசுரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்திய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை விடுத்து, இலங்கைப் பத்திரிகைகள், இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வலியுறுத்திவந்த காலம் அது.

ரஜனி (கே.வி.எஸ்.வாஸ்) செ.கதிர்காமநாதன், இந்துமகேஷ் உட்படப் பல எழுத்தாளர்கள் மித்திரனில் தொடர்கதை எழுதினார்கள். இதில் நான் “உள்ளத்தின் கதவுகள்” என்னும் ஒரு தொடர்கதையை எழுதினேன். இது ஒரு காதல் தொடர்பான கதையாகும். பின் ஒரு நாள், அப்போது அரசகருமமொழி திணைக்களத்தில் உயர்பதவி வகித்துக் கொண்டிருந்த (அமரர்) கி.லக்ஷ்மண ஐயர் அவர்கள், தொலைபேசி மூலம், இக்கதையைக் குறிப்பிட்டு என்னைப் பாராட்டியமை பசுமையான ஞாபகம்.

வீரகேசரி பின்னர் நாவல் பிரசுரங்களை மேற்கொண்டவேளை, ‘உள்ளத்தின் கதவுகள்’ கதையும் நூலுக்குப் பெற்றது. இது ஒன்றே எனது நாவல் படைப்பாகும். ஆனால் 1960 களில் ‘வேப்பமரம்’, ‘இந்துமதி எந்தோழி’ என இரு குறுநாவல்களை வீரகேசரி ஞாயிறு பதிப்பில் வெளியிட்டேன். பின் நான் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட “ஜோதி” என்னும் குடும்ப வார இதழில், “விழிச் சுடர்” என்னும் குறுநாவலை எழுதியிருந்தேன். இதில் ‘வேப்பமரம்’ கதையையும் ‘விழிச்சுடர்’ கதையையும் ஒன்றிணைத்து “யாழ்நங்கை” என்னும் என் புனைபெயரில் 1970 இல் ‘விழிச்சுடர்’ என்னும் பெயரில் இருகுறுநாவல் தொகுதியை நூலாக வெளியிட்டேன்.

கலைச்செல்வி ஆசிரியர் ‘சிற்பி’ அவர்களின் கலாதேவி அச்சகம் இதனை அச்சிட்டது. இதற்கு சிற்பி அவர்கள் (அமரர்) பிரபல எழுத்தாளரும் ‘ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி’ நூலின் ஆசிரியருமான (அமரர்) கனக செந்திநாதன் அவர்களிடமிருந்து அணிந்துரை வாங்கிப் பிரசுரித்திருந்தார்.

‘விழிச்சுடர்’ பற்றி அவர் தமது அணிந்துரையில் இறுதியாகக் குறிப்பிடுகையில் “இந்நூல் பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் “யாழ்நங்கை” க்குள்ள இடத்தை இன்னும் ஸ்திரீப்படுத்தியிருக்கிறது என்பது உண்மை” எனக் குறிப்பிட்டிருந்ததையும் இங்கு கூறலாம்.

இதன் வெளியீட்டு விழா கொழும்பு கலைச்சங்கத்தின் ஆதரவில், அதன் செயலாளரும், கலை இலக்கிய ஆர்வலருமான (அமரர்) கே.பாலச்சந்திரன் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் கொழும்பு தர்பேன் ஹோட்டலில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இதற்கு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் அன்றைய தமிழ்ப் பிரிவு அதிகாரி கே.எஸ்.நடராஜா அவர்கள் தலைமை வகித்தார்.

மணிலா, பீஜிங், சென்னை ஆகிய நாடுகளில் இடம்பெற்ற மாநாடுகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறீர்கள். அந்த அனுபவங்கள் தங்கள் பத்திரிகைத் தொழிலுக்கு எவ்வகையில் துணைநின்றன என்பது பற்றிக் கூறுங்கள்.

ஒரு பத்திரிகையாளன் ‘குண்டுச் சட்டியில் குதிரை ஓட்டுபவனாக’ இருத்தல் தொழிலில் சிறப்பைத் தராது. அவ்விதம் இருக்கவும் கூடாது. பத்திரிகையாளன் ஒரு மக்கள் சேவகன். அவன் நாளிலும் பொழுதிலும் அவனது அறிவும் சிந்தனையும் விசாலிக்க வேண்டும். அதற்கு பயணங்கள் நிச்சயமாக உதவுகின்றன. உள்ளூர்ப்பயணங்கள், வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் இரண்டுந்தான்.

நேரில் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்து உணர்ந்தும் கொள்ளுகின்ற புதுப் புதுவிடங்களும் புதிய அனுபவங்களும் அவனை மேன்மேலும் சிந்திக்க வைத்து, ஆளுமையுள்ள ஒரு மனிதனாக்கி, நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிகாட்டத் தூண்டுபவனாக ஆக்குகின்றன. எழுதுவதோடு, இவை போன்ற நன்மைகளையும் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே, பத்திரிகையாளர்கள் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு மாநாடுகளுக்கு, பத்திரிகை ஸ்தாபனங்களினால், அழைப்புகளின் பேரில் அனுப்பி வைக்கப்படுகிறார்கள். இதில் ஆண்பத்திரிகையாளர்களுக்கு வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருப்பதுண்டு. பெண் பத்திரிகையாளர்களுக்கு வாய்ப்புகள் குறைவாக இருக்கலாம். பெண்களுக்கு துணிவும், நிதானமும், புதியவிடங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவசியம்.

1982 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம், ஒரு வாரகாலம், பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டின் தலைநகரான மணிலாவில், பெற்றோலிய ஏற்றுமதி நாடுகளின் அமைப்பின் (Organization of Petroleum Exporting Countries) தென்கிழக்கு ஆசிய பத்திரிகையாளர் மாநாடு நடைபெற்றது. இதில் பங்குபற்றுமாறு எமது ஸ்தாபனம் என்னை அனுப்பி வைத்தது. இதற்கு முன் 'கேசரி' காரியாலயத்தில் இருந்து பெண் பத்திரிகையாளர்கள் எவரும் வெளிநாட்டு மாநாடு ஒன்றிற்கு சமூகமளிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அவ்விதம் பெண் பத்திரிகையாளர் கடமையாற்றவுமில்லை.

இம்மாநாட்டிற்கு இலங்கைப் பத்திரிகையாளர் வேறு எவரும் வரவில்லை. பெற்றோலிய வர்த்தக விவகாரம் குறித்து, நான் ஏதும் அறிந்திருக்கவெனினும், மாநாட்டு நிகழ்வுகளைக் கூர்ந்து அவதானித்ததன் மூலமும், அங்கு தரப்பட்ட உரை அறிக்கைகளை வைத்தும், கலந்துரையாடல்களை வைத்தும், விடயங்களை ஓரளவு புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக அமைந்தது. அத்துடன் மணிலா நகரின் அரசியல், சமூக, நிலைமைகளையும் ஓரளவுக்கு உணரமுடிந்தது. அன்றைய பிலிப்பைன்ஸ் ஆட்சியாளர்களான சர்வாதிகாரி மார்க்கோஸ் பின் அவரது துணைவி இமெல்டா மார்க்கோஸ் ஆகியோரின் தான்தோன்றி ஆட்சியின் கீழ், பிலிப்பீன்ஸ் நாடு, பொருளாதாரத்தில் படுவீழ்ச்சியைக் கண்டிருந்தது. அப்போது அங்கு இமெல்டா மார்க்கோஸின் ஆட்சி இருக்க, அமெரிக்கரின் மேலாண்மை நிலவியது.

அங்கு நாம் விஜயம் செய்திருந்தவேளை, இரவில் பெரும்பாலான இடங்களில் இருள் சூழ்ந்திருக்கக் காணப்பட்டது. ஹோட்டல்களிலும், பிரதான அரச கட்டிடங்களில் மட்டுந்தான் மின்சார வெளிச்சம் இருக்கும் எனக்குறிப்பிட்டார் ஒரு மணிலாக்காரர். பலவீதிகளில் மக்கள் கரையோரமாக, குப்பி விளக்குகளின் வெளிச்சத்தில், உணவு வியாபாரம் செய்வதையும் மக்கள் அவ்விடத்தில் குழுமி நிற்பதையும் பார்க்க முடிந்தது. வேறு ஒரு சில இடங்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களாகிய எங்களைக் கூட்டிச்சென்று காண்பித்தார்கள்.

அப்போது அந்நாட்டு மக்களின் கலாசாரம் குறித்து சிறிது அறியமுடிந்தது. மணிலா சென்று திரும்பும் வழியில் சிங்கப்பூரில் இருநாட்கள் தங்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அங்குவாழும் ஜேசுதாலன் என்னும் யாழ்ப்பாணத்தவர் எம்மை வரவேற்று உபசரித்ததோடு, சிங்கப்பூர் நகரின் சிலபகுதிகளுக்கும் கூட்டிச்சென்று காண்பித்து விளக்கம் தந்தார். அப்போது சிங்கப்பூரின் அதிசயிக்கத்தக்க அபிவிருத்தியையும், சிங்கப்பூர் மக்களின் அயரா உழைப்பையும், நகரசுத்தத்தில் அரசு கொண்டிருக்கும் கவனத்தையும் நேரில் காண முடிந்தது. அத்துடன் சிங்கப்பூர் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் ஒரு பத்திரிகையாளர் என்ற வகையில் என்னை நேர்முகம் கண்டதையும் குறிப்பிடலாம்.

இந்தப் பயணத்தை வைத்து, பின்னர் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில், "மணிலாவில் ஓர் மணியான மாநாடு" என்னும் தலைப்பில், சிலவாரங்கள் கட்டுரைத் தொடர் ஒன்றை, விபரமாக விளங்கங்களுடன் எழுதினேன். அவ்வேளை அக்கட்டுரையில் "அணிசேரா நாடுகளின் அமைப்பின் உதயம்" குறித்து ஒரு விபரமான கட்டுரையையும் எழுத வேண்டியிருந்ததால் தகவல்களை மேலும் சேகரித்து எழுதியிருந்தேன். இது பாடசாலை மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்திருப்பதாகவும் அக்கட்டுரையை எடுத்துப் படிக்கும்படி ஆசிரியர் ஒருவர் தமது வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியதாகவும், பெற்றார் ஒருவர் என்னிடம் வந்து கூறி, அக்கட்டுரை பத்திரிகைப் பிரதி இருந்தால் தருமாறும் கேட்டதும் ஞாபகமுள்ளது.

1995 ஆம் ஆண்டு நான்காவது உலகப் பெண்கள் மாநாடு, பீஜிங் நகரில் இருந்து 53 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் அமைந்திருந்த ஹுவைறு நகரில் ஆகஸ்ட் 30 ஆம் திகதியில் இருந்து செப்டெம்பர் 8 ஆம் திகதி வரை மிகப் பிரமாண்டமான முறையில் நடைபெற்றது. இதில் ஒரு பார்வையாளராகக் கலந்து கொண்டும் அரிய வாய்ப்பினை நான் பெற்றேன் என்பதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

ஏற்கனவே மூன்று உலகப் பெண்கள் மாநாடுகள் நடைபெற்றுவிட்டபோதும், இந்த மாநாடு பற்றி அவ்வேளை இலங்கையில் அதிகம் பேசப்பட்டது. இந்த மாநாட்டிற்கு இலங்கையில் இருந்து 47 பெண்கள் பங்குபற்றுந்ர்களாகவும் பார்வையாளர்களாகவும் கலந்து கொண்டார்கள். அதற்குக் காரணமாக அமைந்தது 14 அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் கூட்டாக அமைந்த "பீஜிங்கிற்கான

இலங்கைப் பெண்களின் அரச சார்பற்ற ஸ்தாபனங்களின் கூட்டு” என்ற அமைப்பாகும். ஒரு பெண் பத்திரிகையாளர் என்ற வகையில், எனக்குச் சந்தர்ப்பம் தந்தார்கள். “சீடா” அமைப்பு இதற்கான வாய்ப்பைத் தந்தது. எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரன், யாழ்ப்பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளர், திருமதி.கணேசலிங்கம் ஆகியோர் இக்குழுவில் இருந்ததும் ஓர் அரிய வாய்ப்பே. மாநாட்டில் நாம் அவதானித்தவைகள், பெண்களது பிரச்சினைகளை வெளிக்காட்டும் வகையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஊர்வலங்கள், பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள், அடக்குமுறைகள், போரின்போதும், போரின் பின்விளைவாகவும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்கள், துன்பங்கள், கல்விமுறை ஏற்றத்தாழ்வுகள் எனப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பாதகங்களையும் எடுத்துக் காட்டும் புகைப்படக் கண்காட்சி எனப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் நேரில் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது, பெண்கள் பற்றியதான பார்வை விரிவு பெற்றது என்பதைக் கூறத்தேவையில்லை.

இம்மாபெரும் மாநாடு குறித்த பல விடயங்களையும், உலகின் மிகப் பெரும் மக்கட் தொகை கொண்ட ஒரு கம்யூனிச நாட்டில் காலடிவைத்த போது, ஒரு எழுத்தாளர் என்ற வகையில் பெற்ற உணர்வுகளையும், அங்கு நேரடியாகப் பெற்ற தனியனுபவங்களையும், உலகப்பெயர்பெற்ற சீனப் பெரும் சுவரில் படிக்கட்டுகளில் நடந்து சென்ற அந்த அனுபவங்களையும் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் சில மாதங்கள் தொடர்கட்டுரையாக எழுதியிருக்கிறேன். என் பத்திரிகைப் பணிக்கு இவை யாவும் “மகுடங்கள்” தானே!

அடுத்து, 2010 ஆம் ஆண்டு, கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைப் பார்த்து ரசிக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பமும் மறக்க முடியாத ஒன்றே. இதற்கு முன்னர் இருதலை சென்னை சென்றவேளை, ம.பொ.சி, பெ.சு.மணி, கவிஞர்.மு.மேத்தா, வைகைச்செல்வி அனுராதா ரமணன் உட்பட எழுத்தாளர்கள் சிலரையும் சினிமா டைரக்டர் சேரன், சினிமா பாடலாசிரியர் சினேகன், பிரபல பாடகர் டி.எம்.சௌந்தரராஜன் என முக்கியஸ்தர்கள் சிலரையும் சந்தித்து நேர்முகம் கண்டிருக்கிறேன். இவை அனைத்துமே வீரகேசரியில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

தமிழக முதல்வர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி தலைமையில், மிகப் பிரமாண்டமான முறையில் மிகக் கோலகாலமாக கோயம்புத்தூரில் ஆரம்பமான மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் முதல் கண்காட்சி ஊர்வலம் உட்பட மற்றும் பல முக்கிய பொதுநிகழ்ச்சிகள் குறித்தும் விரிவான தொடர் கட்டுரைகளை வீரகேசரியில் எழுதியிருக்கின்றேன். இவை அனைத்துமே என் பத்திரிகை எழுத்துப் பணிக்கு விசேடமாகவும், ஓர் எழுத்தாளர் என்ற வகையில், என் பார்வை விசாலிப்புக்கும் அருமையாகத் துணைநின்றன என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடுகிறேன்.

புனைபெயர்களிலும் தாங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள். சிதற்கான தேவை எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

1960 களின் ஆரம்பத்தில் கலைச்செல்வி ஆசிரியர் சிற்பி, தமது சஞ்சிகைக்காக ‘ஏன் மறைத்தேன் என் பெயரை?’ என்ற தலைப்பில், புனைபெயர் வைத்துக் கொண்ட எழுத்தாளர்களிடம் அவர்தம் கருத்துகளை எழுதுமாறு கேட்டுக்கொண்டது இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

எழுத்தாளர் அன்புமணி மற்றது நான் மற்றும் வேறு சில எழுத்தாளர்கள் (பெயர்கள் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை) இது குறித்து எழுதினோம். அதிலே நான் என்ன எழுதினேன் என்பது அச்சொட்டாக இப்போது ஞாபகமில்லை.

1950 களின் பிற்பகுதிக் காலம் நான் எழுத ஆரம்பித்த காலம். அப்போது பெண்கள் எழுதுவது மிகமிகக் குறைவு. பெண்களின் இவ்விதமான நடவடிக்கைகள், சமூகத்தால் உற்றுக் கவனிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டம் அது. அதாவது குறை, குற்றம் கூறுவதற்கு இது போன்ற செயல்கள் காரணமாகவும் ஆகிவிடலாம். அத்துடன் பெண்கள் படிப்பதற்கு தலையெடுத்த இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி மிகக் குறைவாக இருந்ததினால் ஒரு இளம்பெண்ணின் எழுத்து சந்தேகத்தையும் கேலியையும் தோற்றுவிக்கலாம். இதனால் பெற்றோருக்கும் பிரச்சினை வரலாம். இப்படியான சிந்தனைகள் புனைபெயரில் நாட்டம் கொள்ள வைத்தது. அவ்வேளை எம்மிடையே எழுதிக்கொண்டிருந்த, இரண்டொரு பெண் எழுத்தாளர்களும், புனைபெயரில் எழுதுவதைக் கவனித்தேன்.

மேலும் அவ்வேளை எழுத்தாளர்களிடையே புனைபெயரை வைத்துக்கொண்டு எழுதுவது ஒரு “பாணி” யாவும் இருந்தது. அன்று எம்மிடையே பிரபலமாகவிருந்த தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலரும், கல்கி, அகிலன், மாயாவி, லக்ஷ்மி, அனுத்தமா, ஜெகதீசுப்பியன், மணிவண்ணன் என்றவாறு எழுதி வலம் வந்தார்கள். எனவே புனைபெயர் வைத்துக் கொண்டு எழுதுவது உகந்தது என்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. எனவே, ‘யாழ்நங்கை’ என்ற புனைபெயரை வைத்துக் கொண்டு படைப்பிலக்கிய முயற்சியில் இறங்கினேன். லக்ஷ்மி, கங்கா என்ற பெயர்கள் பின்னர் இலக்கிய குறிப்புகள், அறிமுகங்கள், எழுத உபயோகிக்கப்பட்டவை.

பி.பி.ஸிங்கான இலங்கைக் கடிதத்தைச் சிலகாலம் வழங்கி வந்துள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றி?

1994 ஆம் ஆண்டு முதல் 2000 ஆம் ஆண்டுவரை, பி.பி.ஸி தமிழோசையின் “இலங்கைக் கடிதம்” நிகழ்ச்சியில், பங்குகொண்டு, கடிதத்தை எழுதித்தயாரித்து வாசித்து வழங்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். இலங்கைக் கடிதம் என்றொரு நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்துள்ளதாகவும், அதில் பங்குபற்றாமலும் லண்டன் பி.பி.ஸி தமிழோசை ஒலிப்பரப்பாளர் ஆனந்தி, அப்போது வீரகேசரி வாரவெளியீட்டின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த திரு.பொன்.இராசகோபால் மூலம், என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கு நான் இணக்கம் தெரிவித்தேன். திரு. பொ.இராசகோபாலும் அந்நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள இணங்கி இருந்தார். அவ்விதமே அப்போது சட்டக்கல்லூரி விரிவுரையாளராகவிருந்த திரு.வி.ரி.தமிழ்மாறன், தினகரன் பத்திரிகையாளர் திரு.குணராசா ஆகியோரும் ஒப்புக்கொண்டிருந்தனர். ஆக, மாதத்திற்கு ஒரு முறை, ஒருவர் இலங்கைக் கடிதத்தை எழுதி, தொலைபேசி மூலம் வாசித்து வழங்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. மூன்று நிமிடமே எமக்குப் பேச அனுமதி – அதே காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் இருந்து ‘தமிழக மடலை’ வாஸந்தி, லேனா தமிழ்வாணன் போன்ற ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் வாசித்து வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவ்வேளை (1990கள்) ஈழப்போர் உக்கிரமாக மாறிக்கொண்டிருந்த காலம். இலங்கை அரசியல், சமூக நிலைமைகளை அறியத் தமிழ்ப்பேசும் உலகம் அவாக்கொண்டிருந்த வேளை. எனவே, ஊடகங்கள் உண்மை நிலவரங்களை வெளிக்காட்ட மும்முரமாகச் செயற்பட்டதை யாவரும் அறிவர்.

வெளிநாட்டு, அச்ச மற்றும் மின் ஊடகங்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஏனெனில் தமிழ் மக்களில் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர், புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளுக்கு குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த வேளை. பதற்றமும், ஆவலும், ஏக்கமும் தமிழ் மக்களிடையே மிக அதிகமாகக் குடிக்கொண்டிருந்தது. எனவே, தினமும் மாறிக்கொண்டிருந்த காலநிலவரங்களை அறிவிக்கும் கடப்பாடு ஊடகங்களுடையதாக விருந்தது.

பி.பி.ஸி தமிழோசையின் திருமதி ஆனந்தி, அல்லது திரு. சம்பக்குமார் எழுது தொடர்பாளர்களாக கடமைபுரிந்தார்கள். மூன்றே மூன்று நிமிடங்கள் என்பதால், அந்தக் குறுகிய வேளையில், சொல்ல வேண்டியதை கருத்துத்தெளிவோடும் வேகமாகவும், அதேவேளை உச்சரிப்புச் சுத்தத்துடனும் பேச வேண்டும்.

தமிழ்மாறன், இராஜகோபால், குணராசா ஆகியோர் பெரும்பாலும் அரசியல் விவகாரங்களைத் தேட, நான் பெரும்பாலும் அன்றைய சமூக நிலவரங்கள் குறித்தும், மக்களின் கஷ்டநஷ்டங்கள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினேன். அவசரத்தில் ஏற்பட்ட பதற்றத்தில், சிலவேளை உச்சரிப்புகள் தடுமாறும்! அந்நேரம் ‘வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள’ வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் நேரிட்டுள்ளன. ஆனால் தமிழோசை நமது நாட்டில் விரும்பிக் கேட்கப்பட்ட அந்நாளில் இலங்கைக் கடிதமும் வரவேற்கப்பட்ட ஒன்றே.

இது ஒருபுறமிருக்க, என்னைப் பொறுத்தவரை, நான் எடுத்துக் கொண்ட சமூகப் பிரச்சினைகளும், வரவேற்கப்பட்டவையாக இருந்துள்ளன என்பதில் எனக்கு மிகத் திருப்தி. அவை வரவேற்கப்பட்டது எப்படி உங்களுக்குத் தெரிந்தது? என்றொரு கேள்வி உண்டு. எல்லாம் எனக்குக் கிடைத்த ஒரு சில கடிதங்கள் மூலமாகத்தான் இதனைத் தெரிந்துகொண்டேன். மேலும்

தமிழோசை நிகழ்ச்சியில் வாசிக்கப்படுகின்ற நேயர்கடிதங்கள் நிகழ்விலும், எனது கடிதத்தைக் குறிப்பிட்டு சிலர் பாராட்டியிருக்கின்றனர். கனடாவில் இருந்தும், யாழ்ப்பாணத்தவரான நேயர் ஒருவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதி தமது மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டிருந்தார்.

கடித நிகழ்ச்சியில் சமூக விடயங்கள் இடம்பெறுவது நியாயமானது. ஆனால் இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்கள் இடம்பெறுவதில்லை என்றே கூறலாம். இருப்பினும் ஒருமுறை பிரபல எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் அவர்களின் “வடக்கு வீதி” என்ற நூலைப் பற்றி ஒரு விமரிசனக் குறிப்பை வழங்கத் துணிந்தேன். நல்லவேளை! மறுப்பு ஏதும் கூறப்படவில்லை. அழகாக ஒலிபரப்பாகிவிட்டது. அவ்விதமே ஒருமுறை கவிஞர் “அம்பி” குறித்தும் நிகழ்ச்சியில் பேசியுள்ளேன்.

திரு.முத்துலிங்கத்தின் நூல்குறித்த பேச்சின் ஒலிப்பதிவை கொழும்பில் இருந்த திரு. முத்துலிங்கத்தின் சகோதரர் திரு.முத்துலிங்கத்துக்கு அனுப்பி வைக்க, அதனை அவர் செவிமடுக்க, அவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை.

1999 செப்டெம்பர் 7 ஆம் திகதி ஈ-மெயில் மூலமாக அவர் ஒரு நன்றிக் கடிதத்தை தமது சகோதரர் மூலமாக எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தார். அக்கடிதம் இப்போதும் என்னிடம் உள்ளது. அவர் எழுதிய விஷயங்களும் ஞாபகம். உடனடியாக எனக்கு நன்றி தெரிவிக்க முடியாமல் போனமைக்கு, கென்யா, நைரோபியில் ஐ.நா.அதிகாரியாகத் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த அவர் வருத்தம் தெரிவித்திருந்தார்.

“..... அத்தோடு பி.பி.ஸி வழமைகளை மீறி, எனது நிகழ்ச்சியின் மூலம், ஒரு நூலை அறிமுகம் செய்தமைக்கு முதலில் எனக்கு நன்றி தெரிவிப்பதாக குறிப்பிட்டார். “நான் பணத்துக்காகவோ, புகழுக்காகவோ எழுதுவதில்லை. பல்வேறு நாடுகளிலும் உள்ள, பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களுடன் எனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டே எழுதுகின்றேன். ஆனால் பிரசுரிப்பாளர்கள் அந்நூல்களுக்கு விளம்பரம் செய்யாதிருப்பதன் காரணமாக, உலகெங்கணும் பரந்திருக்கும் பல வாசகர்களின் கரங்களுக்கும் போய்ச் சேராதிருக்கின்றன. இந்த நூலினை இவ்விதம் அறிமுகம் செய்யும் உங்களது தனித்த நடவடிக்கை, உலகெங்கணும் வாழும் பலரின் காதுகளுக்கும் எட்டும் ஒன்றாக ஆக்கிவிட்டுள்ளது. இதற்காக, தங்களுக்கு இதய பூர்வமாக நன்றி தெரிவிப்பதுடன், தங்களை விசுவாசமாக நினைவு கூர்வேன்” என்று எழுதியிருந்தார். மேலும் அவர் தன் கடிதத்தில், “இந்த விமர்சனத்தின் உள்ளடக்கத்தினையும் நான் ரசிக்கிறேன். நூலை ஆழமாக வாசித்து அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்தப் புத்தகத்தை நான் விமர்சனம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டால் என்னென்ன சொல்வேனோ, அதனை நீங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள். இதற்கும் உங்களுக்கு நான் நன்றி கூறவேண்டும்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” மற்றும் “கொக்கு உயரப் பறந்தாலும்” ஆகிய இரு மேற்கோள்களையும் மிகவும் பொருத்தமாக உபயோகித்திருப்பதை நான் ரசித்தேன். உங்களது உறுதிப்பாடு, உச்சரிப்பு மற்றும் பேசும் பாணி ஆகியன எனக்குப் பிடித்திருந்தன. உங்களது நல்ல பணி மேலும் தொடர வாழ்த்துகள்” என்றவாறு எழுதியிருந்தார்.

அவரது அக்கடிதம் எனக்குத் திருப்தியைத் தந்தது. அதுமட்டுமன்றி ஒருநாள் பி.பி.ஸி தமிழோசை நிகழ்ச்சி அதிகாரி மகாதேவன் அவர்களிடமிருந்து, எனது நிகழ்ச்சிப் பங்களிப்பைப் பாராட்டிக் கடிதம் ஒன்று வந்தது. இதுவும் எனக்கு மகிழ்ச்சியேதான், செய்வதைத் திருத்தச் செய்திருக்கிறோம் என்று.

1970 களில் சிறித்திரன் சஞ்சிகையில் ‘தீவாந்தரம்’ என்னும் சிறுவர் தொடர்கதையை எழுதினீர்கள். சிறுவர்க்கான படைப்புகளை எழுத வேண்டும் என்ற உந்தல் எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

சிறுவர்களுக்கான கதைகள், பாடல்கள், கட்டுரைகள் போன்றவற்றினை எழுதுவது எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாகும். சிறுவர் கதைகளை ஒரு சிலரே எழுதியிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம், சிறுவர்களது உலகம், பெரியவர்களின் உலகம் போன்றதல்ல. கள்ளம் கபடமற்ற அந்த உலகில் அன்பே பிரதானமான இடத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. பெற்றோர் மற்றும் சகோதரர்களை வழிகாட்டிகளாக கொண்டுள்ள அந்த உலகத்தில், அனுபவங்கள், பேச்சுவார்த்தைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சிந்தனைப் போக்குகள்

யாவுமே மென்மைத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்றன. அடுத்து எண்ணையும் எழுத்தையும் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியர்கள், அவர்களது வழிகாட்டியாக இருக்கிறார்கள்.

ஆடல்பாடல், கூத்து, விளையாட்டு அவர்களது வாழ்க்கையின் முக்கிய இடத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. எப்போதும் சுறுசுறுப்பும் துடிதுடிப்பும் உள்ள சிறார்கள், தமது வயதுக்கு ஏற்ற வகையில், புதிய புதிய விடயங்களை அறிந்துகொள்ள ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவை அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும், சிந்திக்கும் திறனையும் அளிக்கின்றன.

எந்தவிடயத்தையும், நம்பும் மனப்பான்மை கொண்ட அவர்களுக்கு, வாழ்க்கைத் திறன் நல்கும் அன்பும், பாடலும், தியாகம், வீரம், நல்லொழுக்கம், இரக்கம், போன்ற விழுமியங்களைப் பிரதிபலிக்கும், கதைகள், கதைப்பாடல்கள் போன்றவற்றை சொல்லிக் கொடுப்பது மிகநன்று. ஆனால் அவையாவும், எளிய பழகு தமிழ்ச் சொற்களில் அமைதலே சிறப்பாகும்.

ஆனால் இற்றைக்கு 40 அல்லது 50 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த சிறார்களுக்கும், இன்றைய சிறார்களுக்கும் இயல்புகள் ஒன்றாயினும், பார்வைகள், எதிர்பார்ப்புகள் வித்தியாசப்பட்டிருப்பதை நாம் உணரலாம். அதற்குக் காரணம் நிச்சயமாகச் சூழல் பாதிப்பே. இதைப்பற்றி நாம் நிறையவே பேசலாம். எனவே இன்றைய சிறார்களின் மனநிலை, சூழல், வாய்ப்பு போன்றவற்றைக் கருத்தில் கொண்டே இன்றைய சிறுவர் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் கூறிக்கொண்டு எனது சிறு சொந்த அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிடுவதும், இவ்வகையில் பொருத்தமாகும்.

நான் மாணவியாக இருந்த காலத்தில் அதாவது எனது இளமைக்காலத்தில், எங்கள் அயலில் உள்ள சிறுவர் சிறுமிகள் என்னிடம் பாடம் படிக்க வருவார்கள். அப்போது டியூஷன் படிப்பு பிரபலமாகாத காலம். வீட்டில் பெற்றோர், பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் நிலையில் இருக்கமாட்டார்கள். எனவே படித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய பிள்ளைகளிடம் செல்வதுண்டு.

அப்போது பாடப்படுத்தத்தில் உள்ள கதைகளை மட்டுமன்றி, அம்புலிமாமா போன்ற சிறுவர் சஞ்சிகையில் நான் படித்த கதைகளையும், அவர்கள் விரும்பி ரசித்து மகிழும்படியாக நான் கூறுவதுண்டு. எனவே பிள்ளைகள் தினமும் 'அக்கா கதை' எனக் கேட்பார்கள். இதற்காக பாடசாலையில் படித்த ஆங்கிலக் கதைகளையும் அவர்களுக்கு ஏற்றவிதத்தில், இலகுவடுத்திக் கூறுவதுண்டு.

பொதுவாக பிள்ளைகள் புத்தனுபவ கதைகள் (adventure stories) தமாஷ்கதைகள், மந்திர தந்திர ஜாலக் கதைகள், வீரக்கதைகள் போன்றவற்றை மிகவும் ரசித்துக் கேட்பார்கள். அப்போது தொலைக்காட்சியை யாருக்கும் தெரியாது. வானொலிப் பெட்டியும் எல்லா வீடுகளிலும் இல்லை. எனவே அப்போது கதை சொல்வோருக்கு ஒரு 'கிராக்கி' இருந்த காலமல்லவா அது! கதாகாலட்சேபம் இக்காரணத்தினாலேதான் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது என்பது வெளிப்படை.

நான் பத்திரிகைத் தொழிலை (1962 ஜூன்) ஏற்றவுடனேயே, செய்தி எழுதும் கடமையோடு, 'மாணவர் கேசரி' என்னும் மாணவர்களுக்கான பக்கத்தையும் என்பொறுப்பில் தந்தார்கள். என்ன பொருத்தம்! இந்தப் பொருத்தம்! (1992 - 1966)

மாணவர்களுக்கான ஆக்கங்களை செப்பனிட்டு வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த அக்காலகட்டத்தில், அமெரிக்கத் தூதராலயத்தில் கடமைபுரிந்த, சிறுவர் சிறுகதை மன்னனாகப் புகழ்பெற்ற மாஸ்டர் சிவலிங்கம் பின்னாளில் பெயர் பெற்ற எழுத்தாளரான அந்தனி ஜீவா, பின்னணியில் ஒலிபரப்பாளராக விளங்கிய (அமரர்) அன்ரனி இராசையா, எழுத்தாளர் (அமரர்) அனு.வை. நாகராஜன் ஆகியோர் உற்சாகமாக சிறுவர் தொடர்கதைகளை மாணவர் கேசரியில் எழுதினார்கள். எனவே எனக்கும் அதில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை.

இதனோடு தொடர்புபட்ட இன்னொரு அனுபவத்தையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். 1970 களின் முற்பகுதி என நினைக்கிறேன். யுனிசெப் நிறுவனம், சிறுவர்களுக்கு எழுதும் பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்றினை எழுத்தாளர்களுக்கென கொழும்பில் நடத்தினார்கள். இருவாரங்கள் அளவில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் பங்குபற்றும் வாய்ப்பினை, வீரகேசரி நிறுவனம் எனக்குத் தந்தது. படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர் என்ற வகையில் எனக்குத் தந்திருக்கலாம்.

அதில் பல நூல்களை எழுதிய பன்மொழிப் புலவர் த.கனகரத்தினம் அவர்களும் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். பாலர்களின் உளவியலைப் பிரதிபலிக்கும் பல்வேறு செய்நெறிகளையும்

எடுத்துக்காட்டினார்கள். குறுந்திரைப் படங்களையும் காட்டினார்கள். அதாவது சிறுவர்களின் சுவாவங்களைச் சிந்திக்கும் ஒரு மனஎழுச்சியை ஊட்டினார்கள் எனலாம். இதில் பங்கெடுத்தவர் ஒரு வெளிநாட்டவரான வெள்ளையர். அவரது பெயர் ஞாபகமில்லை.

அந்தக் காலகட்டத்தில், நகைச்சுவையையே பிரதான நோக்காகக் கொண்டு ‘சிரித்திரன்’ என்னும் மாத இதழை “சுவாரித்தம்பர்” என நண்பர்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் திரு.எஸ். சிவஞானசுந்தரம் (சுந்தர்) நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் “கேசரி காரியாலயத்திற்கு அப்போது அடிக்கடி வருவதுண்டு. பிரபல கார்ட்டூன் ஓவியரான அவர் அப்போது மித்திரன் தினசரிப் பத்திரிகைக்கு “மைனர் மச்சான்” போன்ற கார்ட்டூன்களை வரைந்து கொண்டிருந்தார்.

அவ்வேளை அவர் இந்தியாவில் தாம் கற்ற கார்ட்டூன் ஓவியப் பயிற்சி பற்றியும் சிரித்திரன் சஞ்சிகை அனுபவங்கள் பற்றியும் என்னிடம் கூறுவார். தமது பத்திரிகைக்கு நான் ஓர் ஆக்கம் தரவேண்டும் என்று மிகவும் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு சிறுவர் தொடர்கதையை எழுதலாமே என்றொரு எண்ணம் தோன்றியது. அப்போது மீன்வாடிகளில் சிறுவர்களை வைத்து, அடிமைத்தொழில் செய்வித்த கொடுமைகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன. எனவே, இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, “சிரித்திரனில்” தீவாந்தரம் என்னும் சிறுவர் தொடர்கதையை எழுதினேன். இப்படிக்கதைகள் இனியும் எழுதுங்கள் என எனது உறவுக்காரர் சிறுவன் ஒருவன் என்னிடம் வந்து கூறியது எனக்கு இன்றும் ஞாபகம்.

மேலும் எழுதும்படி சுந்தர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் எனினும் தொடர்ந்தும் எழுதும் சூழ்நிலை தோன்றவில்லை.

எனினும் அதே காலப்பகுதியில் (1972) “சுந்திரனில் சுந்தர்” என்ற சிறுவர் தொடர்கதையை வீரகேசரியில் எழுதியிருந்தேன். தொடர்ந்தும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட முடியாமல் போயிற்று. தீவாந்தரத்தை நூலாக்கும் முயற்சியும் கைகூடவில்லை.

இலங்கை வானொலியில் மகளிர் நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து வழங்கியிருக்கிறீர்கள். அவ்வப்போது தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து சிறப்பித்துள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

வானொலியுடன் எனக்குள்ள தொடர்பு திடீர் என வந்த ஒன்றல்ல. இதற்கொரு பின்னணி உள்ளது எனக் கூறலாம்.

சிறுவயதில் இருந்தே சினிமாப் பாடல்களைக் கேட்டு, அந்த இசையின் இனிமையில் மூழ்கி, ஒருவித கற்பனையுலகில் சஞ்சரிப்பதால், ஏனையோரைப்போல் எனக்குந்தான், வானொலி என்ற அந்த ஊடகத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு. சினிமாப் பாடல்களை மட்டுமன்றி நாடகங்கள், நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகள், கிராமியப் பாடல்கள், நேர்முகங்கள் - முக்கியமாக திரைப்பட நடிகர் நடிகைகளுடையது - மற்றும் நிகழ்ச்சிகளை அவ்வப்போது கேட்டு ரசித்திருக்கிறோம்.

எனவே, இந்த வானொலி நிகழ்ச்சிகளுக்கும் எழுதிப் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்ற அவா வளரிளம்பருவத்தில் எனக்குள்ளும் இருந்துள்ளது. 1958 களின் பிற்பகுதியில் வானொலியின் வர்த்தக ஒலிபரப்பு ‘இசையும் கதையும்’ என்றொரு நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்து, பிரதிகளை அனுப்புமாறு நேயர்களிடம் கோரியிருந்தார்கள். எனவே வானொலிக்காக “இசையும் கதையும்” எழுதினேன். ஒலிபரப்பானது. இக்காலகட்டத்தில் அன்றைய பிரபல ஒலிபரப்பாளர் சிவபாதசுந்தரம் அவர்களின் ‘வானொலிக்கலை’ என்ற நூல் எனக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்தது. அதனை ஆர்வத்தோடு வாசித்தேன். வானொலி எப்படி இயங்குகிறது? அதில் நிகழ்ச்சிகளை எவ்விதம் ஒலிபரப்பு செய்வார்கள்? அதில் பேசும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விடயங்கள் என்ன? அதற்கு, நேரக்கட்டுப்பாட்டுடன் பிரதிகள் எழுதுவதானால் எவ்விதம் எழுத வேண்டும்? என்பதையெல்லாம் அவர் தமது அனுபவங்களைத் துணையாகக் கொண்டு மிக எளிமையாக, தெளிவாக எழுதியிருந்தார். அந்த விடயங்கள் முற்றுமுழுதாக என்மனதில் பதிந்துவிட்டது.

வர்த்தக ஒலிபரப்பிலும், தேசிய ஒலிபரப்பிலும், நாடகங்களைக் கேட்டு ரசித்த எனக்கு, வானொலி நாடகம் எழுத ஆவல் தோன்றியது.

எனவே சிவபாதசுந்தரம் அவர்களது வழிகாட்டலை அடிப்படையாக வைத்து ஒரு பதினைந்து நிமிட நேரநாடகத்தினை எழுதி அனுப்பினேன். தலைப்பு இப்போது ஞாபகத்தில் இல்லை.

இது 1961 ஆம் ஆண்டு. அட, என்ன ஆச்சரியம்! மூன்று நான்கு மாதங்களுக்குள்ளேயே, என்னுடைய நாடகம் ஒலிபரப்புக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளதாகத் தெரிவித்து, அதன் 'டைப்' அடித்த பிரதியையும், ஒலிபரப்பப்படவிருந்த திகதி, நேரத்தையும் அறிவித்திருந்தார்கள்.

ஓர் உண்மையைக் கூறவேண்டும். அக்காலத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் வானொலிப் பெட்டி இல்லவே இல்லை. இரண்டொரு வீடுகளில்தான் இருக்கும். அவர்கள் பெரும்பாலும் நிகழ்ச்சி நேரத்தில், அண்டை அயல் எல்லாம் கேட்கும் படியாக, கூடிய ஒலியுடன் போட்டிருப்பார்கள். எனவே சினிமாப் பாடல்கள் எங்கும் கேட்கும், சி.எஸ்.ஜெயராமன், கே.ஆர்.ராமசாமி, திருச்சி லோகநாதன், ஏ.எம்.ராஜா, லீலா, எம்.எல்.வசந்தகுமாரி, ஜிக்கி, டி.வி.ரத்னம், ராதா ஜெயலட்சுமி போன்றோரின் இனிய குரல்கள் முழங்கும்!

எங்கள் வீட்டில் அப்போது வானொலிப் பெட்டி இருக்கவில்லை. எனவே நாங்கள் எல்லோரும் அயலில் எமது மிக நெருங்கிய உறவினர் வீட்டில் நாடகம் கேட்கக் குழுமினோம். ஆகக் குறைந்தது பத்துப் பேராவது அங்கே நாடகம் கேட்க இருந்தோம்.

அது ஒரு சாதிப் பிரச்சினையை தொட்டுச் செல்லும் காதல் கதை. 'அவங்கடை வீட்டில் நான் செம்பு தண்ணி எடுப்பனோ?' என்றவாறு வசனம் வரும். பழைமை விரும்பியான எனது தகப்பனார், 'இங்கேயும் ஒரு பூகம்பமோ? என்ற மாதிரி என்னை ஒரு தடவை பார்த்தது இன்னும் ஞாபகம்! ஆனால் அனைவரும் நாடகத்தை ரசித்தார்களே தவிர, பெரியவர்கள் ஒருவரும் வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை தானும் பேசவில்லை!

இதன்பின் நான் வீரகேசரிக்கு வேலைக்கு வந்த இருவாரத்துக்குள் மற்றொரு நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டது. இதற்கு நான் நேரடியாக, இலங்கை வானொலி நிலையத்துக்கு செல்லும் சந்தர்ப்பம் (ஜூன் 1962) வாய்த்தது. இதுகாலவரை நான் கண்டிராத அன்றைய அனுபவசாலிகளான வானொலி நடிக நடிகைகள் அதில் சிறப்பாக நடித்தார்கள். நாடகம் ஒலிபரப்பாகமுன், என்னைச் சந்தித்த, பிரபல நாடகத் தயாரிப்பாளர் 'சானா' அவர்கள் (சண்முகநாதன்) என்னிடம் 'இன்னும் நாடகம் எழுதுங்கள்' எனக் கேட்டுக் கொண்டார். அதன் பின்பும் இரண்டு மூன்று நாடகங்களை எழுதி அவை ஒலிபரப்பாகின. அதன் பின் அதனைத் தொடர வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது.

இதன் பின்னர் 1967 ஆம் ஆண்டு 'கிராம சஞ்சிகை' நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் (அமரர்) விவியன் நமசிவாயம், வீரகேசரி ஞாயிறு பதிப்பு ஆசிரியர் பொன். இராசகோபால் மூலம், என்னிடம் கிராம மகளிர் நிகழ்ச்சி ஒன்றைத் தயாரித்து நடத்த முடியுமா? எனக்கேட்டார். எனக்கு அது ஒரு புதிய அனுபவம். செய்யலாம் என இணக்கம் தெரிவித்தேன். 15 நிமிடங்கள் இடம்பெறும் அந்த நிகழ்ச்சியில், கிராமிய மகளிருக்கென்று என்னென்ன விடயங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் எனவும் அவர் விளக்கம் தந்தார். வார இறுதியில் இதற்கான ஒலிப்பதிவுகள் நிகழ்ந்தன.

நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றும் பொருட்டு, இரு பெண் கலைஞர்களைத் தந்திருந்தார். ஒருவர் விஜயாள் பீட்டர் (பின்னர் இவர் ஒரு பெயர் பெற்ற வானொலி நடிகை) மற்றவர் கோகிலா சிவராசா (பின்னாளில் இவர் வானொலி அறிவிப்பாளர்) ஜெயலட்சுமி சந்திரசேகர் என்பவரும் இடைக்கிடை நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்வார்.

பிரதி தயாரிப்பில் நான் திரு.சிவபாதசந்தரம் தமது நூலில் தெரிவித்திருந்த சில வழிமுறைகளைக் கையாண்டேன். சரியாக 15 நிமிடங்களுக்கு ஏற்றவாறு பிரதித் தயாரிப்பு வருகிறதா என்பதைப் பார்க்க, நானே நேரத்தை ஒதுக்கி, வாசித்துப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

முதல்நாள், என் பிரதிகளை வாங்கிப் பார்த்த திரு.நமசிவாயம், ஆரம்பத்தில் எப்படி நேயர்களை விளிக்க வேண்டும், நிகழ்ச்சி முடிவை எப்படி அறிவிக்க வேண்டும்? என எனக்கு அறிவுறுத்தினார். சத்தம், களைப்பு, இருமல் ஏதும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி வந்துவிட்டதென்றால், ஒலிப்பதிவில் பதிந்துவிடும். பிறகு முதலில் இருந்து செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டு விடலாம் எனவும் 'பயமுறுத்தல்' வேறு செய்திருந்தார்! எனவே 'அட்டென்ஷன்' தான்!

முதல் நாளன்று, அடுத்த ஒலிப்பதிவு அறையில் இருந்து, திரு. நமசிவாயத்தின் 'கைகாட்டல்' சைகையுடன் ஒலிப்பதிவு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஆரம்பித்தது. எனது நிகழ்ச்சி அறிவிப்பு, எனது வாசிப்பு, விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தி, அடுத்த வாசிப்பாளருக்கு இடமளிக்கும் விதம், நிகழ்ச்சியை முடிக்கும் விதம் ஆகியவற்றை ஒரு தயாரிப்பாளர் என்ற வகையில் அவதானித்துக்

கொண்டிருந்த திரு.நமசிவாயம், சரியாக 15 நிமிடத்தில் நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு, என்னிடம் விரைந்துவந்து “சபாஷ்!” என்று கூறி தமது விரல்களைச் சொடுக்கிக் கொண்டது இப்போதும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

இந்நிகழ்ச்சியில் கிராமியப் பெண்களுக்கு உதவும் வகையில் ஆரோக்கியம், உணவு, குடும்ப நிர்வாகம், கல்வி, கலைகள் எனப் பல்வேறு பொருள்களிலும், நூல்களின் துணையுடன், வெவ்வேறு ரூபங்களில், கிராமியப் பண்பாடு துலங்க, நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து வழங்கினேன். ஒருமுறை கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்குச் சென்று, இரத்தம் தொடர்பாக, அதாவது இரத்ததானம் தொடர்பாக அவர்களிடம் விளக்கம் கேட்டு நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் செய்தேன். பின்னர் அதனை எமது பத்திரிகையிலும் எழுதினேன்.

எழுத்தோடு எனக்கிருந்த பரிச்சயம், இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்துவதற்கு துணைநின்றது என்பதை நான் மறக்கவில்லை. இந்நிகழ்ச்சியின் பெயர் “பூஞ்சோலை” கிராமமகளிர் நிகழ்ச்சி என்பதாகும்.

1967, 1968 என ஒரு வருடம் இந்நிகழ்ச்சியை, வாரா வாரம் கிரமமாக நடத்தியிருக்கிறேன். நிகழ்ச்சி நிறைவுற்ற பின்னர், ஒலிபரப்பு மா அதிபர் நெவில் ஜயவீர அவர்கள் ஒலிபரப்பில் எனது பங்களிப்பு குறித்துப் பாராட்டி, ஆங்கிலத்தில் ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்.

பிறகு, மீண்டும் ஒரு முறை (1977 ஆம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன்) அதே கிராமிய மகளிர் நிகழ்ச்சியை “மகளிர் அரங்கம்” என்னும் பெயரில் செய்யுமாறு கோரிக்கை விடுத்தனர். இதனை பிரபல அறிவிப்பாளர் சற்சொருபவதிநாதன் அவர்கள் நெறிப்படுத்தினார்.

இது தவிர, மாதர் நிகழ்ச்சி, கலைக்கோலம், உரையாடல் நிகழ்ச்சி, உரை நிகழ்ச்சி, ஆகியவற்றில் வானொலியினர் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கவும், நானாகவும் எழுதிப் பங்கு கொண்டிருக்கிறேன். இலக்கிய விமரிசனங்கள், இலக்கிய உரைகள் இதில் அடங்கும். உரைச்சித்திரங்களும் எழுதி ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. இவை சில தடவைகள் மறுஒலிபரப்புகளும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. விடேச தின சிறப்புக் கவிதைகளும் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. பிரபல அறிவிப்பாளர் (அமரர்) ராஜேஸ்வரி சண்முகம் என்னை அரைமணிநேரம் நேர்முகம் கண்டு ஒலிபரப்பியிருக்கிறார்.

காட்சி ஊடகத்தைப் பொறுத்தவரை, தற்போது ‘தொட்டில்’ குழந்தையும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தவாறுதான் வளர்கிறது. 1980 காலகட்டத்தில் தான் தொலைக்காட்சி ஊடகம் பொதுமக்கள் பார்வைக்கு முகத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தது எனலாம். அதாவது எங்களைப் போன்றவர்கள் கிட்டத்தட்ட எமது இளமைக்காலத்துக்கு ‘குட்பை’ சொல்லும் நேரம்! அதாவது இப்படி நான் ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், தொலைக்காட்சிக்கு ஒருவரின் தோற்றந்தானே முக்கியம்! ‘அட! இந்த ஊடகம், சில வருடங்கள் முன் வந்திருக்கக் கூடாதா? எங்கள் தலைமுறையினர் ஒரு கை பார்த்திருப்போமே! என்று எனக்குள் நான் அங்கலாய்த்தும் இருக்கிறேன்!

சரி, அது போகட்டும். எனக்கு முதன் முதலில், தொலைக்காட்சியில் உரையாற்றும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது ரூபவாஹினி தமிழ்ச்சேவைதான். ‘சிறுகதை இலக்கியம்’ குறித்து ஒரு பத்து நிமிடம் அளவில் பேசினேன். “கற்றை ஒளி”யின் கண்கூச்சத்தில் முதன்முதலில் பேசும்போது ஒருவித பயத்தில் தடுமாறினேன் என்பது உண்மை! ஒருவாறு நிகழ்ச்சியை ஒப்பேற்றி விட்டு வந்துவிட்டேன்.

பின்னர் இந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த எனது நண்பி ஒருவர் “பேச்சு நல்லதுதான். ஆனால் ஏன் உங்கள் முகம் அப்படி மாறிப்போய் இருந்தது?” என்று கேட்டது ஞாபகம்!

அதன் பின் மகளிர் தொடர்பான கலந்துரையாடல் நிகழ்ச்சி ஒன்றில் கலாநிதி செல்வி திருச்சந்திரன், திருமதி.பத்மா சோமகாந்தன், திருமதி.சாந்தி சச்சிதானந்தம் ஆகியோருடன் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஊடகவியலாளர் இதயானந்தா ஒருமுறை ரூபவாஹினிக்காக என்னை நேர்முகம் கண்டார். அவ்விதமே சக்தி, வர்ணம் தொலைக்காட்சி ஊடகங்களும் என்னை அழைத்து, எனது இலக்கியப் பங்களிப்புகள், மற்றும் ஊடகப் பணி குறித்து நேர்முகங்களை நடத்தி ஒளிபரப்புச் செய்திருக்கின்றன.

வசந்தம் தொலைக்காட்சி என் இல்லத்திற்கே வந்து, நேர்முகம் கண்டு ஒளிபரப்புச் செய்திருக்கிறது. பிரபல ஊடகவியலாளர் எஸ்.விஸ்வநாதன் இந்த நேர்முகத்தை நடத்தியிருந்தார்.

இது தவிர, சர்வதேச பெண்கள் தினத்தை முன்னிட்டு, எனது கருத்துகளை அறிமுகப்படுத்தும் வகையில், சக்தி தொலைக்காட்சி 8.03.2016 அன்று, நேர்முக நிகழ்ச்சி ஒன்றினை நடத்தியது.

தங்களது பத்திரிகைப் பணியில், கலை, இலக்கிய மகளிர் மேம்பாட்டிற்கென விடேச விவரணப் பக்கங்களையும் (Feature Pages) அவை தொடர்பான சிறுபக்கப் பத்திரிகையின் (tabloid) பொறுப்பாசிரியராகவும் அவ்வப்போது பணியாற்றி வந்திருக்கிறீர்கள். இவை பற்றிக் கூறுங்கள்.

தேசியப் பத்திரிகைகளின் பணி செய்திகளை வழங்குவதோடு, அது தொடர்பான விடயங்களையும் வழங்குவது மட்டுமல்ல என்பதனை நாமெல்லோரும் அறிவோம். மக்களது சமூக, பொருளாதார, ஆன்மீக விடயங்களையடுத்து, கலை, கலாசார, இலக்கிய விடயங்களையும், மக்களின் சரி அரைவாசியினராக உள்ள பெண்பாலாரது நலன்களையும் உரிமைகளையும் கருத்தில் கொண்டு ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி அவர்களைச் செயலுக்குத் தூண்டுவதும் மக்கள் தொடர்புசாதனங்களின் பிரதான இடத்தைக் கொண்டிருக்கும் தேசியப்பத்திரிகையின் பணியாகவும் இருக்கிறது. இதில் மாகாணப் பத்திரிகைகளும் அடங்கும்.

சிறந்த ரசனை உள்ளவரே சிறந்த எழுத்தாளராகவும் விளங்கமுடியும். 1960 களிலேயே காரியாலயக் கடமைகளுக்கு அப்பால், இலக்கியக் கூட்டங்கள், கலைநிகழ்ச்சிகள், நாடகங்கள், மகளிர் ஒன்று கூடல்கள் போன்றவற்றில், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சமூகமளிக்கும் விருப்பினைக் கொண்டிருந்தேன். அவ்விதமே காரியாலயமும் எமக்கு ஊக்கமளித்தது. அவ்வாறு சமூகமளிக்கையில் அது குறித்து பத்திரிகையில், செய்தியாகவோ விமரிசனமாகவோ, சிறுகுறிப்பாகவோ எழுதும் வழமையைக் கொண்டிருந்தேன். இது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் வரவேற்பைப் பெற்றன என்பதை அறிவேன். ஏனெனில் நேரடியாக என்னை சந்திக்கும்போது தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்விதமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு திரைப்படங்கள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த அவ்வேளை பத்திரிகையாளருக்கான காட்சிகளை ஒழுங்கு செய்து எம்மை அழைப்பார்கள். அவற்றைப் பார்த்தும் நாம் விமர்சனம் எழுதுவோம். அதேபோன்று, திரைப்படக் கலைஞர்கள், நடன நாடகக் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரை நேர்கண்டு எழுதி வந்ததன் மூலம், அவர்களது வளர்ச்சிக்கு நாமும் ஊக்கந் தந்தோம். இந்தப் பணி எக்காலத்தும் பத்திரிகைகளால், ஏன் இற்றை வரைக்கும் தொடரப்பட்டே வருகிறது.

“மாணவர் கேசரி”என்னும் மாணவர்களுக்கான பக்கத்தினைத் தயாரித்து வழங்கும் பொறுப்பு எனக்கு தரப்பட்டது. 1962 முதல் 1966 வரை இதனை நான் மேற்கொண்டேன். இக்காலகட்டத்தில் சில இளம் எழுத்தாளர்கள் சிறுவர் தொடர்கதைகள், சிறுவர்களுக்கான கட்டுரைகள் ஆகியவற்றை மாணவர் கேசரியில் எழுதியுள்ளார்கள். இவர்களே பின்னாளில் புகழ்பூத்த எழுத்தாளர்களான மாஸ்டர் சிவலிங்கம், அன்ரனி ஜீவா, அன்ரனி பெர்ணான்டோ, அன்ரனி இராசையா, அனு.வை. நாகராஜன் ஆகியோர் என ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

பின்னர் 1966 முதல் 1969 வரை ‘ஜோதி’ என்னும் குடும்ப வாரப்பத்திரிகையை பொறுப்பெடுத்து நடாத்தும் பொறுப்பு எனக்குத் தரப்பட்டது. இதன் மூலமும் நாம் மகளிர், குடும்பம், கலை, இலக்கியம், திரைப்படம் சார்ந்த விடயங்களுக்கு இடமளித்து வாசகர்களைக் கவர்ந்தோம்.

“மித்திரன் வாரமலர்” என்னும் பல்சுவைப் பத்திரிகையை 1973 முதல் 1984 வரை பொறுப்பாசிரியராக இருந்து நடாத்தும் பொறுப்பு என் கைக்கு வந்தது. கலை, இலக்கியம், மகளிர், சினிமா எனப் பல்வேறு துறைசார்ந்த விடயங்களை நாம் தேடிப் பிரசுரித்தோம். இதில் தமிழக கலை, இலக்கிய, சினிமா விடயங்களுக்கு முக்கிய இடம் அளித்தோம். இன்னும் நமது எழுத்தாளர்கள் பலரையும் எழுத்தாண்டினோம். இதன் பயனாக, பல எழுத்தாளர்கள் தமது ஆக்கங்களை எமக்குத் தந்தனர். செங்கை ஆழியான், தெளிவத்தை ஜோசப், ச.முருகானந்தன், மா.பாலசிங்கம், பன்.பாலா, ராமஜி உலகநாதன், மொழிவாணன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், காவலூர் எஸ்.ஜெகநாதன் போன்ற பலர் சிறுகதைகளையும், தொடர்கதைகளையும் மற்றும் இலக்கிய விமர்சனங்களையும் எழுதினார்கள். ஒன்பது பெண் எழுத்தாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, ஒருவர்

பின் ஒருவராக ஒரு தொடர்கதையை எழுதினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரனும் கலந்து கொண்டு ஓர் அத்தியாயத்தை எழுதினார்.

லர்னா ஹக், மாத்தளை பர்வீன் போன்ற முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களும் அவ்வேளை மித்திரன் வாரமலரில் சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதினர். அத்துடன் நூல் விமர்சனங்கள், எழுத்தாளர் சந்திப்புகள் போன்றவற்றையும் அவ்வப்போது சேர்த்துக் கொண்டோம்.

அவ்விதமே ஈழத்துத் திரைப்படங்களின் விமர்சனங்கள், கலைஞர்களின் நேர்முகங்கள், நாடக விமர்சனங்கள் ஆகியவற்றையும் அவ்வப்போது பிரசுரித்தோம். எஸ்.எஸ்.கணேசபிள்ளை லடிஸ் வீரமணி, பாலேந்திரா, கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், மோகன்குமார், ராஜசேகரன், ஹெலன்குமாரி, எம். எம்.மக்கீன், எம்.உதயகுமார், எஸ்.என்.துரைத்தினம், கலைஞர் கலைச்செல்வன், மரிக்கார், எஸ்.ராம் தாஸ் உட்பட இலங்கை நாடக திரைப்படக் கலைஞர்கள், பாடகர் முத்தழகு இசையமைப்பாளர் எம்.எஸ்.செல்வராசா உட்பட மெல்லிசைக்கலைஞர்கள் ஆகியோரைப்பற்றி மித்திரன் வாரமலரும் அவ்வப்போது எழுதி கலையுலகத்தினையும் கவர்ந்திருக்கிறது. கலைஞர்களும் தாமாகவே வந்து, தம்மை அறிமுகப்படுத்தி கலைவிடயங்களைப் பிரசுரிக்க வைத்தனர்.

உச்சமான உத்வேகத்தைக் காட்டிய தமிழக திரைப்படங்களினதும், நடிகர்கள் கலைஞர்களினதும் சிறப்பில் இலங்கை ரசிகர்கள் கட்டுண்டிருந்த நிலையில், ஊடகங்களும் அதன்பால் அதிகூடிய கரிசனை காட்டியது வியப்பில்லை. வி.பி. கணேசனின் நான் உங்கள் தோழன், நாடு போற்ற வாழ்க, மற்றும் வி.எஸ்.துரைராசாவின் குத்துவிளக்கு மற்றும் அனுராகம், வாடைக்காற்று, மஞ்சள் குங்கும், மாமியார் வீடு, கோமாளிகள், ஏமாளிகள், டாக்ஸி டிரைவர், காத்திருப்பேன் உனக்காக, மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் அவள் ஒரு ஜீவநதி உட்பட பல உள்ளூர்த் திரைப்படங்களுக்கும் விமர்சனங்களை வழங்கியும் புகைப்படங்களையும் பிரசுரித்தும் ஆதரவு வழங்க நாம் தவறவில்லை. ஸ்டார் எழுத்தாளர் கே. வி. எஸ் மோகன் பல வருடங்கள் தொடர்ந்து சினிமா செய்திகளையும் தகவல்களையும் எமக்கு அளித்தார்.

21 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வீரகேசரி ஸ்தாபனம், மங்கையர் கேசரி என மகளிருக்கான ஒரு பத்திரிகையையும், கலை அபிவிருத்திக்கென கலைக்கேசரி என்ற பத்திரிகையையும் ஆரம்பித்தபோது, இவற்றினை நாடாத்தும் பொறுப்புடன் எனக்கே தரப்பட்டது. இவற்றிலும் மேற்சொன்ன விடயங்களைத் தொடர்ந்தேன்.

இதனையடுத்து, எனது பொறுப்பில் வெளிவந்த வீரகேசரியின் “சங்கமம்” விசேட அனுபந்தம் (2008 -2014) கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், மற்றும் கலை இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்து வெளிவந்து வரவேற்புப் பெற்றதை அறிவீர்கள். இதில் 2005ஆம் ஆண்டு வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் 75 ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை முன்னிட்டும், பின்னர் 2009 ஆம் ஆண்டு, பெண் பத்திரிகையாளர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் விதத்தில் அரசு அளித்த பயண வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தியும், சென்னைக்கு விஜயம் மேற்கொள்ள முடிந்ததினால் முன்னர் நான் குறிப்பிட்டது போல, கவிஞர் மு.மேத்தா, வைகைச் செல்வி, அனுராதா ரமணன் ஆகியோரையும், சினிமாத் துறையில் டைரக்டர் சேரன், பிரபல நடிகை மனோரமா சினிமாப் பாடலாசிரியர் சினேகன், பிரபல பாடகர் டி.எம்.சௌந்தரராஜன் ஆகியோரையும் நேர்கண்டு நமது வாசகர்களுக்கு கலைக்கேசரி பத்திரிகை மூலமும் பின் சங்கமம் மூலமும் மேலும் விபரங்களைத் தெரிவிக்கவும் எனக்கு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது என்பதனையும் குறிப்பிடலாம்.

இவற்றுடன் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் அவ்வப்போது மகளிர் சம்பந்தமானதும், கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமானதுமான ஆக்கங்கள் பலவற்றை எழுதியிருக்கிறேன். அத்தோடு வீரகேசரியின் தினசரிப் பத்திரிகையில் சில காலம் இலக்கிய உலகு, இலக்கியச் சாரல் என்னும் பெயர்களில் இலக்கிய விவரணப் பக்கத்தினை நடத்தியிருக்கிறேன். மிகச் சம்பமாக அதாவது 2015, 2016 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் “நிலாமுற்றம்” என்னுமோர் இலக்கிய விவரணப் பக்கத்தினையும் தயாரித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இவற்றிற்கு வரவேற்பு இருந்துள்ளன.

தங்களது பத்திரிகைப்பணி, எழுத்துப்பணி ஆகியவற்றிற்குக் கிடைத்த பாராட்டுகள், விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

என்னை முதன் முதலில் பாராட்டி பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது, கொழும்பு தமிழ் இளைஞர் கலாசாரக் கூட்டமைப்பு ஆகும். மருதானை டவர்ஹோலில், அன்றைய கொழும்பு மேயர் கே.கணேசலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்ற கலைவிழாவில், என்னையும் கௌரவித்தனர். சிறப்பு மலர் வெளியீடும் செய்தனர்.

தென் கிழக்கு ஆய்வுமையம், சம்மாந்துறையில் அன்றைய ராஜாங்க அமைச்சர் எம்.எல்.ஏ.எம்.ஹிஸ்புல்லாஹ் தலைமையில் நடத்திய ஊடகவியலாளர் கௌரவிப்பில், என்னையும் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

1992 ஆம் ஆண்டு இந்துகலாசார ராஜாங்க அமைச்சு, 'தமிழ்மணி' பட்டம் வழங்கி விருதும் வழங்கி கௌரவித்தது. அன்றைய பிரதமர் டி.பி.விஜேதுங்க அவர்கள் இப்பட்டத்தினை வழங்கினார். அப்போது ராஜாங்க அமைச்சராக பதவியில் இருந்தவர் பி.பி.தேவராஜ் அவர்களாவார்.

1995 ஆம் ஆண்டு எஸ்மன்ட் விக்கிரமசிங்க அறக்கட்டளை, சிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான விருதினை வழங்கியது. அன்றைய ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்திருந்த டி.பி.விஜேதுங்க இவ்விருதினை வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

இலங்கைப் பத்திரிகை ஆசிரியர் சங்கம் (Editors Guild of Sri Lankan) 2003 ஆம் ஆண்டில் சிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான விருது வழங்கி தங்கப்பதக்கமும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

2004 ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர் சங்கம் விருது வழங்கி கௌரவித்தது.

2007 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் கொழும்பு ரஷ்ய கலாசார நிலையத்தில் சிங்கள பத்திரிகையாளர்கள் உட்பட ஐந்து சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளர்களுக்கு விருது வழங்கிக் கௌரவம் செய்தனர். அதில் எனக்கும் கௌரவம் அளித்தனர். உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கம், தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் சங்கம், முஸ்லிம் மீடியா போரம் உட்பட ஐந்து ஊடக அமைப்புகள் இதில் பங்குகொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2008 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி தேசிய ஊடக மன்றம், சிரேஷ்ட மற்றும் இளம்பெண் ஊடகவியலாளர்களைக் கௌரவிக்கும் வைபவத்தினை கொழும்பு ஹில்டன் ஹோட்டலில் நடத்தியது. இதில் ஒரே ஒரு தமிழ்ப் பெண் பத்திரிகையாளராக என்னையும் கௌரவித்து பரிசு வழங்கியது. ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச மூன்றாண்டுப் பதவியை பூர்த்தியை முன்னிட்டு இக்கௌரவத்தினை வழங்கியது. அத்துடன் இந்தியாவுக்கு பயணம் மேற்கொண்டு வர விமானப் பயணச் சீட்டினையும் வழங்கினார்.

திரு.ஓ.கே. குணநாதன் அவர்களை அமைப்பாளராகக் கொண்ட எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், 2012 ஆண்டில், மட்டக்களப்பில் தமிழியல் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது. அதே ஆண்டு கொழும்பு ரோட்டறிகிளப் தொழில்கள் சிறப்பு விருதினை (Vocational Excellence Award) வழங்கிக் கௌரவம் செய்தது. (20.03.2012)

நான் பத்திரிகைத் தொழிலை மேற்கொண்டு வரும் எக்ஸ்பிறஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் (சிலோன்) (பிரைவேட்) லிமிட்டெட் ஸ்தாபனம் (வீரகேசரி ஸ்தாபனம்) பத்திரிகைத் துறையில் நான் ஐம்பது வருட பூர்த்தியை செய்ததை முன்னிட்டு, விருது வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தது. பணிப்பாளர் சபை உறுப்பினர்களில் ஒருவரான திரு.கே.சௌந்தரராஜன் இவ்விருதினை வழங்கிக் கௌரவித்தார். வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தில் இத்தகையதோர் நிகழ்வு நடைபெற்றமை இதுவே முதல் தடவையாகும்.

2013 ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் மாதம் கொடகே நிறுவனம், தேசிய இலக்கிய விருது வழங்கும் விழாவை இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் பேராசிரியர் விமல் ஜி.பலகல அவர்களை பிரதம விருந்தினராகக் கொண்டு நடத்தியபோது, கொடகே அவர்கள், வாழ்நாள் கௌரவ சாகித்ய விருது வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

திருமதி.ஞானம் ஞானசேகரன் தலைமையில் நடைபெற்ற புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின், 34 ஆவது நூல்(அனுராதா பாக்கியராஜாவின் நூல்) வெளியீட்டு விழாவில், இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்கள் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தார் (15.12.2013)

2014 ஜனவரியில் தெல்லிப்பளை தூர்க்கையம்மன் ஆலய தேவஸ்தானத்தில், தூர்க்காதுரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அறக்கட்டளை வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதினை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

கவிஞர் வேலணை வேணியனைத் தலைவராகக் கொண்ட இலங்கை கண்ணதாசன் மன்றம் 28.06.2014 இல் கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில், நடத்திய கண்ணதாசன் நினைவு விழாவில், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சம்பந்தன் அவர்களைக் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்துவித்து பாராட்டியது. அமைச்சர் மனோகணேசன் அருகே நின்று வாழ்த்தினார்.

2015 இல் எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவாவை ஆசிரியராகக் கொண்ட “கொழுந்து” சஞ்சிகை, அதன் மகளிர்தின விழாவிலும். ‘முதுசம்’ சிறுகதை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் அதன் ஆசிரியர் திரு.தம்பு சிவாவும், கலைக்கமல் கலாசார மன்றத்தின் சார்பில் (2012) பிரபல பாடகர் கலைக்கமலும், கலைஞர் கலைச்செல்வனின் ‘ஞானபீடத்தைக் கண்டேன்’ நூல்வெளியீட்டு விழாவில், கலைஞர் கலைச்செல்வனும் மற்றும் வர்ணம் டி.வி.யினரும் எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவம் அளித்தனர். டென்மார்க் ஜீவகுமாரன் தனது விஸ்வசேது இலக்கிய நிறுவனத்தின் மூலம் விருதளித்துக் கௌரவித்தார்.

இவ்விடத்தில் என்னை அன்புடன் பெருமைப்படுத்திய வேறு அன்புள்ளங்களை இங்கு குறிப்பிட மறந்தேனோ என்ற கூட அஞ்சுகிறேன்.

எனினும் என்னைக் கௌரவித்த அனைவருக்கும், இதற்காக பின்னணியில் நின்று உழைத்த அன்புள்ளங்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள் உரித்தாகும்.

இலங்கையில் நடைபெறும் பல்வேறு மகளிர் நிகழ்ச்சிகள், இலக்கியப் பயிற்சிப் பட்டறைகள், கலந்துரையாடல்கள் பலவற்றில் கலந்து சிறப்பித்திருக்கிறீர்கள். இவற்றின்போது தாங்கள் அவதானித்த இன்றைய தலைமுறையினரின் ஆர்வம், ஈடுபாடு, அர்ப்பணிப்பு போன்றவற்றை தங்களுடைய இளமைக்காலத்தின் நிலைமையுடன் எவ்வாறு ஒப்பிடுகிறீர்கள்?

பல்வேறு மகளிர் நிகழ்ச்சிகள், இலக்கியப் பயிற்சிப் பட்டறைகள், கலந்துரையாடல்கள் போன்றவற்றில் கலந்து சிறப்பித்திருக்கிறீர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள். இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளில் வாய்ப்புத் தேடிவரும்போதெல்லாம் கலந்து, எப்போதும் ஒரு மாணவியாக இருக்கும் நான், மென்மேலும் கற்றுக் கொள்ளுகிறேன், அவை குறித்து, பத்திரிகையில் எழுதுவதற்காகவேனும் சிந்திக்கிறேன் என்பதை முதலில் நான் கூறவிரும்புகின்றேன். மற்றையது இம்மாதிரியான ஒன்று கூடல்களில் உரையாற்றுவதன் மூலம், சிறப்பிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்திருக்கின்றன.

எமது இளமைக்காலத்து நிலைமையையும்விட, தற்காலத்தில் வாய்ப்புகள், வசதிகள் அதிகரித்திருக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதாவது அரச அமைப்புகளைவிட, அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் எனப் பல அமைப்புகளும் தோன்றி, சமூக, கலை, இலக்கிய, மகளிர் மேம்பாட்டிற்கெனச் செயற்படுகின்றன. எனவே மகளிர் நிகழ்ச்சிகள், கலந்துரையாடல்கள் இலக்கியப் பயிற்சிப் பட்டறைகள் என்பன எங்கும் இடம்பெறுகின்றன.

இவற்றிற்கு அழைக்கப்பட்டு பங்குபெறும் இளைஞர்கள், யுவதிகள் குறிப்பிட்ட விடயத்தில் ஆர்வம் காட்டுவதைக் காணமுடிகிறது. இதற்கு ஒரு சில சம்பவங்களையும் கூற முடியும். இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் ஒருமுறை மகளிருக்கான பயிற்சிப் பட்டறை அல்லது கலந்துரையாடல் நடந்தது. தமிழகத்தின் சில பெயர்கள் சஞ்சிகைகள், இலங்கையில் பெயர்கள் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக உரை நிகழ்த்தினேன். அவற்றை ஆர்வமாகக் கேட்ட யுவதிகள், இது எமக்குப் புதிய விஷயங்கள். சந்தோஷமாக இருக்கிறது என அப்போது கூறினார்கள். இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் மற்றொரு கலந்துரையாடல். அதில் மலையக இளைஞர் யுவதிகள் பங்கு கொண்டிருந்தார்கள்.

அதில் நானும் உரையாற்றினேன். மலையகத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஒரு பத்திரிகையாளர் என்ற வகையில், எமது பத்திரிகை ஆற்றிய பணிகளைக் கூறினேன். மிகவும் ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கு பத்திரிகையாளர்கள் நேரில் சென்று அவதானிப்பதன் மூலம் மக்களின் நாளாந்த பிரச்சினைகளை வெளிக்காட்ட முடியும் என்றவாறு கூறினேன்.

உடனே ஓர் இளைஞன் எழுந்து ‘எங்கள் தோட்டத்தில் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கிறோம். இதையெல்லாம் வந்து பார்த்து நீங்கள் ஏன் எழுதவில்லை?’ என்று எம்.பியைப்

பார்த்துக் கேட்பதுபோல் கேட்டாரே ஒரு கேள்வி! ஆக, பத்திரிகையாளர்களை, எம்.பி.யை நம்புவதுபோல் நம்புகிறார்கள் மக்கள் என்பது ஒரு புறம் புரிந்தது.

சில வருடங்களுக்கு முன், கொழும்பு புறநகர்ப்பகுதியில் ஒரு கூட்டம். இளைஞர் யுவதிகளுக்கான பயிற்சிப்பட்டறை. என்னையும் உரையாற்ற அழைத்ததால் போயிருந்தேன். உரையாற்றுகையில், அவர்கள் ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள். பின்னர் ஓரிருவர் எழும்பி கேள்வியும் கேட்டார்கள். பதில் சொன்னேன். அது முடிந்ததா? வீட்டுக்குப் புறப்பட்டவேளை வாசலில் நின்ற சில இளைஞர்கள், மேலும் விளக்கம் கேட்டார்கள். ஆக, இளைஞர்களிடையே, சமூக விடயங்கள் குறித்து ஆர்வம் இருப்பது புரிந்தது. ஆனால் அத்துறைகளில் ஈடுபாடு, அர்ப்பணிப்பு தொடருகிறதா? என்பது நாம் கணிப்பிடமுடியாத விடயம். இருப்பினும் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் இருக்கவே செய்வார்கள்.

இலக்கியத்துறையைப் பொறுத்தவரையிலுங்கூட ஈடுபாடு கொண்டு எழுதுபவர்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். எனினும் பத்திரிகைக்கு இலக்கிய ஆக்கங்களை அனுப்பி வைக்கும் இளைஞர்கள் மிகவும் குறைந்துவிட்டார்கள் என்ற கணிப்பும் இருக்கிறது. இளைஞர்களிடையே, முன்னரைப் போலன்றி தற்போது வாசிப்பு ஆர்வம் குன்றி வருகின்றது என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. தொலைக்காட்சி, செல்போன் போன்றவற்றின் ஆதிக்கம் அதிகரித்திருக்கிறது. இலக்கியக் கூட்டங்கள் இலக்கிய நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள், போன்றவற்றில் இளைஞர்களின் பிரசன்னம் குறைந்தே காணப்படுகின்றது. திரும்பத் திரும்ப மூத்தோருக்கு உபதேசம் என்பதுபோல் இருப்பதை அவதானிக்கவில்லையா?

நவீன தொழில்நுட்ப சாதனங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது ஒரு புறமானால், மறுபுறம் கூத்தும் கும்மாளமும் நிறைந்த சினிமா தொடர்பான பொழுதுபோக்கு விடயங்களும் நிறையவே கருத்தைக் கவருபவையாக விளங்குவதைக் காணமுடியும். இவற்றிற்கு நடுவே கற்றல் சமை, தொழில் சமை, தொழில் போட்டி என்றெல்லாம் இருக்கின்றன.

எனவே எதிர்கால நலன்கருதி, நிதானமாக நல்லன கருதிச் சிந்தித்துச் செயற்படக்கூடிய இளைய சமுதாயத்தை உருவாக்க, இலக்கியம் சார்ந்தோர், அறநெறி சார்ந்தோர், சமூக, கல்வி, அபிவிருத்தி செயற்பாடு சார்ந்தோர், கண்காணிப்புடன் எப்போதும் இயங்குவது நன்று.

இன்று 54 வருடங்களை நிறைவு செய்த ஒரு முதுநிலை பத்திரிகையாளராகத் திகழ்கிறீர்கள். இது ஒரு மகத்தான சாதனை. இந்தச் சாதனை தொடர்பான உங்களது உணர்வு எத்தகையது?

சாதனை செய்யப் போகிறேன் என்றோ சாதனை புரிந்தேன் என்றோ ஒருபோதும் எண்ணியதில்லை. யாவும் இறைவன் செயல். “ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே” என நான் மிக்க பணிவுடன் எண்ணிக் கொள்கிறேன். ஓர் அணுவைப் போன்று, மிகச்சிறிய அளவிலேனும் ஒரு சக்தியைத் தந்து, அதற்குரிய வாய்ப்புகளையும் அருளிய இறைவனைப் பணிந்து கொண்டு, இவ்வழியில் நான் தொடர்ந்து பயணிக்க, உறுதுணையாக ஆதரவு தரும் வீரகேசரி ஸ்தாபனத்திற்கும் எப்போதும் நன்றி கூறுகிறேன். அதேவேளை, என்னை ஆளாக்கி எனக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்த என் பெற்றோர் மற்றும் என் கணவர் திரு.இராஜதுரை உட்பட என் குடும்பத்தினரை அன்புடன் நினைவில் கொள்கிறேன். மேலும், ‘நீ மறந்தாலும், நாம் மறப்போமா?’ என்பது போல், இருந்தாற்போல் என்னை அழைத்து, கௌரவப்படுத்தி, என்னை அடையாளம் காட்டிய, தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் சகோதரர்களையும் நன்றியுடன் நினைக்கிறேன்.

தாங்கள் ஆசிரியராக இருந்து நடத்தி வரும் கலைகேசரி சஞ்சிகை பற்றிக் கூறுங்கள்?

வீரகேசரியை நடத்திவருகின்ற எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் (பிறைவேட்) லிமிட்டெட் ஸ்தாபனம் கலைக்கேசரி என்னும் மாத இதழை 2010 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பிரசுரிக்க ஆரம்பித்தது. இதன் ஆசிரியப் பொறுப்பினை என்னிடம் தந்தனர். மகிழ்வுடன் ஒப்புக் கொண்டேன். கலைக்கேசரி என்றதும், வழமையாக உள்ளது போன்று, கலை இலக்கிய விடயங்கள் மற்றும் சினிமா என்றவாறு அமையலாம் என நாம் ஆரம்பத்தில் எண்ணம் கொண்டிருந்தோம்.

அவ்விதமின்றி தமிழர்தம் தொன்மைமிகு கலாசாரம், பண்பாடு, மரபு, வரலாறு மற்றும் உலகின் மரபு, கலாசார விடயங்கள் இதில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும். இதுபோன்ற விடயங்கள்

மறைந்தும், மறைக்கப்பட்டும் மறக்கப்பட்டும் வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில், இவை இன்றைய சமுத்தாயத்தினருக்கு தெளிவாக விளங்கப்படுத்தப்பட வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்பட்டது. “உறவை இழக்கலாமா?” என்றொரு திரைப்படால், சில காலங்களுக்கு முன், பிரபலமாக விளங்கியது தெரிந்திருக்கும். இது ஒரு மிக முக்கியமான கேள்விதான். நமது தொன்மையும் பாரம்பரியமும் மறைந்துபோய் விடாமல்பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வு தற்போது மேலோங்கி வருவதும் தெரிந்ததுதான். தேசியப் பத்திரிகைகளும் இது விடயத்தில் தற்போது அக்கறை காட்டுவது வரவேற்கத்தக்கது.

இந்த சஞ்சிகையின் விடயத்தில் வீரகேசரி முகாமைத்துவப் பணிப்பாளர் குமார் நடேசன் அவர்களது வழிகாட்டல் சாலச்சிறப்பானது. பத்திரிகைத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட இவர், தொழில் ரீதியாக உலக நாடுகள் பலவற்றிற்கும் விஜயம் செய்து அந்நாடுகளின் கல்வி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, மரபு போன்ற பல்வேறு விடயங்களையும் ஆழ்ந்து நோக்கி வருபவர். நவீன தகவல் தொழில்நுட்பம் பற்றி அறிந்து வைத்திருக்கும் இவர், அவற்றை, நமது நாட்டின், நவீன அச்சத்துறைத் தேவைக்கேற்ப, பயன்படுத்தவும் ஆர்வம் கொண்டவர்.

கலைக்கேசரி அவரது நவீன சிந்தனையின் ஒரு வெளிப்பாடு எனலாம். அதன் உள்ளடக்கத்தின் தரத்தில் மட்டுமன்றி, அதன் தோற்றத்தின் தரத்திலும் தரத்தைப் பேணத் தூண்டுவார். இந்தப் பின்னணியில் கலைக்கேசரி தரம் வாய்ந்த ஒரு சஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த வகையிலான செயற்பாட்டில் 2010 ஆம் ஆண்டு கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற உலகச் செம்மொழி மாநாட்டினையொட்டி கலைக்கேசரி, நமது நாட்டின் தமிழ்ப் பாரம்பரியங்கள், வரலாறுகளை உள்ளடக்கிய விசேட மலர் ஒன்றை வெளியிட்டு, மாநாட்டின்போது, தமிழக முதல்வர் மு.கருணாநிதி உட்பட முக்கியஸ்தர்களுக்கு விநியோகித்தமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். முதல்வர் தமது மேலான வாழ்த்துச் செய்தியை எமது விசேட மலருக்குத் தந்திருந்தார்.

அவ்விதமே கலைக்கேசரியின் மற்றுமொரு முக்கிய செயற்பாடு 2012 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்றது. கலைக்கேசரியின் ஆதரவுடன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய தொல்பொருள் கண்காட்சி குறிப்பிடத்தக்கது. வரலாற்றுத்துறை தலைவர் பேராசிரியர் ப.புஷ்பரட்ணம் அவர்களது தலைமையில் வரலாற்றுத்துறை மாணவர்கள் இதனை வெகுசிரமங்களுக்கு மத்தியில் தொல்பொருட்களைச் சேர்த்து கண்காட்சியை நடத்தியமையும், இதனை சுமார் ஐயாயிரம் மாணவர்கள் கண்டுகளித்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் ஆய்வரங்குகள் நடத்தப்பட்டதும், அதில் தமிழக வரலாற்று ஆய்வு அறிஞர்கள் உட்பட ஆய்வாளர்கள் கலந்துகொண்டு, ஆய்வுகள் குறித்து கலந்துரையாடல்கள் செய்ததும் மறக்கக் கூடியதல்ல.

பேராசிரியர்கள் சி.பத்மநாதன், (அமரர்) கா.சிவத்தம்பி, எஸ்.சிவலிங்கராஜா, எஸ்.புஷ்பரட்ணம், பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா உட்பட அறிஞர்கள் பலரும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கலைக்கேசரியில் தமது ஆய்வுகளையும் பதிவு செய்துள்ளனர். கலைக்கேசரி தொடர்பாக நாமும் பல இடங்களுக்கு விஜயம் செய்து சில வரலாற்று ரீதியான விடயங்களை சேகரித்துப் பிரசுரித்திருக்கிறோம். இது தொடர்பாக கடந்த சுமார் 6 வருடங்களாக எமது இதழின் உதவி ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்த திரு.பஸ்தியாம்பிள்ளை ஜோன்சனின் சிறந்த பங்களிப்பினையும் நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன். அறிஞர்கள் பலரும் மற்றும் தரமான வாசகர்கள் பலரும் மிகவும் பாராட்டும் இந்தச் சஞ்சிகை, மேலும் பரவலாக வாசகர்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளம் சமுதாயத்தினர் மத்தியில் செல்ல வேண்டும் என்பது எமது விருப்பமாக இருக்கிறது.

ஞானம் சஞ்சிகைக்கு இந்த நேர்காணல் மூலம் என்ன கூறவிரும்புகிறீர்கள்?

ஞானம் சஞ்சிகை தன் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாய், இலக்கியவாதிகளை நேர்கண்டு, அவர்தம் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் மற்றும் நோக்கங்களை உள்ளது உள்ளவாறே பிரசுரித்து, ஈழத்து இலக்கிய உலகின் போக்கினை வெளிப்படுத்தும் அரிய பணியைச் செய்து வருகின்றது. அந்த வகையில் என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டதையிட்டு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியை முதலில் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். இதனோடு தொடர்பாக எனது சில சிந்தனைகளையும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வது பொருத்தந்தான். நாம் அறிந்த வகையில்

ஈழகேசரி காலத்தில் இருந்து நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகளும், ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு துணைநின்றன. எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி அவர்தாம் படைப்புகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்து, அவர்தம் ஆற்றலை சொந்தமண்ணில் வலுப்படுத்தியதோடு மண்ணுக்கு வளம் சேர்க்கக் கூடிய மனிதாபிமானம் கனிந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளை இலக்கிய அறிஞர்கள் முன்வைக்கவும் ஓரளவுக்கு இடமளித்து சிந்தனைக்கும் தூண்டியிருக்கின்றன என்பதை அறிவீர்கள்.

அதேவேளை, பத்திரிகைகளோடு சமகோட்டில் பயணம் செய்திருக்கின்றன. அவ்வப்போது தோன்றி சேவை புரிந்த இலக்கிய சஞ்சிகைகள், இவை தோன்றியிருக்காவிட்டால் ஈழத்தில் சுதந்திர இலக்கிய சிந்தனை சிறகடித்துப் பறந்திருக்காது. காத்திரமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டி, மக்களின் சுதந்திர வாழ்வியல் தத்துவங்களை எடுத்தியம்பும் அரிய இலக்கியப் படைப்புகளை வெளியிட்டு இவை பணிபுரிந்திருக்கின்றன. இவை நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்து அவ்வப்போது இவை வெளிவந்துள்ளன.

இன்றும் சில சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து இலக்கிய மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இலக்கிய சஞ்சிகைகளுக்கு ஆயுள் எப்போதும் குறைந்துதான் காணப்பட்டிருக்கிறது. இதை வளர்த்தெடுக்கும் உரிமையாளரின் அயராது உழைப்பில்தான் அதன் ஆயுள் நிச்சயமாவதும் தெரிந்ததுதான்.

எது எப்படியோ, ஞானம் ஆசிரியரதும் அவர்தம் குடும்பத்தவர்களினதும் அயராது உழைப்பினால், ஞானம், பதினாறு ஆண்டுகளை வெற்றிகரமாக கடந்து, இலக்கிய ஆர்வலர்களையும், வாசிப்பாளர்களையும், படைப்பாளிகளையும் கவர்ந்து வருகின்றது. சாதனை என்பது வருடங்களின் கணக்கல்ல. சுயமான, புதுமையான, முற்போக்கான, காத்திரமான விடயங்களை அளிக்கும் திறனாகும். ஞானம் இவ்விதமே புதுமையாகச் சிந்தித்து செயற்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது இக்காலத்தின் தேவையுமாகும். இப்போக்கு மென்மேலும் தொடரவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையே நானும் இங்கு கூறவிரும்புகின்றேன்.

நேர்காணல்

இளைய அப்துல்லாஹ்

- 1986ஆம் ஆண்டில் இருந்து சிறுகதைகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் கவிதைகள் மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர் இளைய அப்துல்லாஹ்.
- இலங்கையில் இருந்து வெளிவரும் முன்னணிப் தமிழ் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் பத்தி எழுத்துக்கள் எழுதிவருகிறார். அத்தோடு தமிழ்நாடு இதழ்களிலும் அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார்.
- 1995களில் இருந்து 'புலம்பெயர்' தமிழ் சஞ்சிகைகளுடன் தனது தொடர்பை ஏற்படுத்தி அதனை ஸ்திரீப்படுத்திக் கொண்டார். புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளில் இவரின் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அத்தோடு புலம் பெயர் சஞ்சிகைகளை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்.
- 1996, 97 களில் இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் தேசிய சேவையில் 'விடியலை நோக்கி' எனும் சமாதானத் தொனிப்பொருளில் சஞ்சிகை நிகழ்ச்சியை தொகுத்து வழங்கினார்.
- 1998 இல் ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற இலக்கிய சந்திப்பில் கலந்து கொண்டார்.
- 2000ம் ஆண்டு ஐக்கல் மாதம் லண்டன் 'தீபம்' தொலைக்காட்சியில் இணைந்து செய்தி வாசிப்பாளர். அறிவிப்பாளர், நிகழ்ச்சி விவரணைத் தயாரிப்பாளராக, ஒருங்கிணைப்பாளராக பணிபுரிந்து ஐரோப்பிய, பிரித்தானிய, மத்திய கிழக்கு தமிழ் பேசும் மக்களின் பேரறிமாதனத்தை பெற்றார். 2012 மே மாதம் 15ஆம் திகதிவரை தீபம் தொலைக்காட்சியில் தொடர்ந்து 12 வருடம் பணி புரிந்தார்.
- சளைக்காது தொடர்ந்து விவரணைக் கட்டுரைகளை மிகச் சுவையட எழுதிவரும் இளைய அப்துல்லாஹ்வின் எழுத்துக்கள் பிரபல்யமானவை.
- அவரது அனுபவங்கள் கூறும் உணர்வைச் சம்பவங்களை பதிவதில் திறமையானவர்.
- பாடசாலைக் காலங்களில் இருந்தே அறிவிப்புத் துறையில் ஆர்வங்கொண்டவர் இளைய அப்துல்லாஹ்.
- இவர் 1997ஆம் வருடம் வெளியிட்ட "எங்கள் தாயகமும் வடக்கே" ஒலிநாடாக்கவிதை வடக்கில் இருந்து விரட்டப்பட்ட முஸ்லிம்கள் தொடர்பான ஒரு ஆவணமாகவே இருக்கிறது.
- இளைய அப்துல்லாஹ்வின் ஆறு தொகுப்புகள் வெளியாகி இருக்கின்றன.
  1. 'துப்பாக்கிகளின் காலம்' சிறுகதை
  2. 'பிணம் செய்யும் தேசம்' 'உயிர்மை' வெளியீடாக வெளிவந்தது.
  3. அணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன்-கட்டுரை (உயிர்மை).
  4. கடவுளின் நிலம்-கட்டுரை (விஸ்வசேது இலக்கியப்பாலம்)
  5. லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை கட்டுரை(காலச்சுவடு).
  6. நீரில் விளக்கெரியும் நந்திக்கடல்-கட்டுரை (காலச்சுவடு)
- இளைய அப்துல்லாஹ்வின் இந்தியா டுடே இதழில் வெளிவந்த நூல் விமர்சனங்கள் ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதாய் அமைந்து, ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றிருந்தது.
- தற்பொழுது அம்ருதா- தமிழ்நாடு இதழில் ஊடக ஆலோசகராக இருக்கிறார்.
- இரண்டு முக்கிய விருதுகள் பெற்றுள்ளார். இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்பரிசு 2005 இல் பிணம் செய்யும் தேசம் கவிதை நூலுக்கு கிடைத்தது. இலங்கை பத்திரிகை ஸ்தாபனத்தின் சிறந்த பத்தி எழுத்தாளருக்கான பி.ஏ சிறீவர்த்தன விருது 2006 இல் கிடைத்தது.
- தேசத்தின் வடுக்கள், வடபுலத்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றம் தொடர்பான அக்கறை அவரின் கவிதைகளில் ஆக்கங்களில் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன.
- 2015 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 8 ஆம் திகதியில் இருந்து லண்டன் ஐ பி சி தமிழ் தொலைக்காட்சியில் அறிவிப்பாளர், செய்தி வாசிப்பாளர், செய்தி தயாரிப்பாளராக கடமை புரிகிறார். இப்பொழுது லண்டனில் வசித்து வருகிறார். அண்மையில் 2016 செப்டம்பர் முதலாம் திகதி இலங்கைக்கு வந்திருந்த பொழுது ஞானம் அவரைச் சந்தித்து அவருடனான அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொண்டது.

சந்திப்பு: தி. ஞானசேகரன்

உங்களின் இளமைக்காலம் எப்படி இருந்தது?

இந்தக்கேள்விக்கு கொஞ்சம் பெரிய பதிலாகத்தான் நான் சொல்ல வேண்டும். நான் பிறந்தது முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரியில். அங்குதான் அம்மா என்னை பெத்தெடுத்தா. அங்கிருந்து என்னைக் கொண்டுவந்து பச்சை பாலகனாக போட்டது முள்ளியவளையில். ஆனால் புத்திதெரியமுதல் என்னை ஓட்டுசுட்டான் புளியங்குளம் என்ற அழகிய கிராமத்துக்கு கொண்டுவந்து விட்டார்கள். எனது ஐயா அம்மாவைக் காதலித்து கலியாணம் செய்தவர். அம்மாவின் அண்ணாவுக்கு அதாவது எனது தாய்மாமாவுக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் இஷ்டமில்லை. அதன் காரணமாக மாமா அம்மாவையும் ஐயாவையும் பிரிப்பதற்கு செய்வினை செய்ததாக இன்னும் அம்மா சொல்லுவார். அந்தச் செய்வினை அம்மாவையும் ஐயாவையும் ஒன்றாக வாழவிடவேயில்லை. ஐயாவை அம்மாவுக்கு கண்ணில்காட்டமுடியாது. இரண்டுபேருக்கும் ஒருவருக்கு ஒருவர் பார்க்க வெறுப்பு, அதுதான் செய்வினையின் வேகம். அவர்களை கடைசிவரைக்கும் எதிரிகளாகவே பார்க்கவைத்தது. நான் பிறந்து நான்கு வருடங்கள் கழித்து தங்கை பிறந்தாள். அவள் அத்த நட்சத்திரத்தில் பிறந்தாள். அதற்கு பிறகு ஐயா எங்களோடு இருக்கவேயில்லை. தங்கச்சியின் நட்சத்திரம் ஐயாவை பிரித்துக் கொண்டு போய்விட்டது என்று ஊரில் பேசிக்கொண்டார்கள். எனக்கு நான்கு வயது இருக்கும்பொழுது ஐயா நிரந்தரமாக அம்மாவை விட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டார். அதற்குப் பிறகு அவர் ஆசையாக என்னை மட்டும் பார்க்கவருவார். தங்கச்சியை அவர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தார். அது பச்சைக்குழந்தை ஆனால் அதனை அவர் பார்க்கமுடியாமல் செய்வினை வேலை செய்தது என்று மக்கள் பிறகு பேசிக்கொண்டனர்.

என்னை அவர் பார்க்கவந்தால் நான் அவரோடு பாசம். அவரோடு போக வேண்டும் என்று அடம்பிடிப்பேன். எனக்கு நாலுவயது ஞாபகங்கள் அப்படியே அடி மனதில் கிடக்கிறது. எனக்கு அம்மா ஒரு கழிசாளை போட்டுவிடுவார். நான் ஐயாவோடு ஓடிப்போவேன். அவர் என்னை ஆசையாக தூக்கிக்கொண்டு போவார். போய் கருவேலன்கண்டல் குணமண்ணையின் தேநீர் கடையில் தோசையும் பிளேன்டியும் வாங்கித்தருவார். குணமண்ணையின்கடை தோசையினதும் சம்பலினதும் ருசி இன்னும் அடிநாக்கில் ஓட்டிக்கிடக்கிறது.

அதற்குப் பிறகு ஐயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் நிரந்தரப் பிரிவு வந்துவிட்டது. நானும் தங்கச்சியும் அம்மய்யாவின் வளர்ப்புக் குழந்தைகளாகி விட்டோம். அம்மாவின் ஐயாவை அம்மய்யா என்றுதான் நாங்கள் கூப்பிடுவோம் அதுவே பாடசாலைக் காலங்களில் எனக்கு பட்டப்பெயராகவும் இருந்தது. எங்கள் ஐயா பின்னர் போய் வேறு ஒருவரின் மனைவியை காதலித்திருக்கிறார். அந்த மனைவியின் கணவன் ஐயாவுக்கு செய்வினைசெய்து அதன்காரணமாக அவர் கால் அழுகி எனக்கு ஏழு வயது இருக்கும்பொழுது யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் செத்துவிட்டார்.

அதற்குப் பிறகு ஐயாவுக்கும் அவரது குடும்பத்துக்குமான உறவு இல்லாமல்போய் விட்டது. ஆரம்பத்தில் ஓரிருமுறை ஐயாவின் அப்பா வீட்டுக்குப் போய் இருக்கிறேன்.

அவர் நல்ல சிவலை மனிசன். அவர் வெத்திலை போட்டுவிட்டு தூங்கி கொண்டிருந்த நேரம் அவரின் மூக்கை இறுக்கமாக கடித்து விட்டேன். அம்மா அதனை ஞாபகம் வைத்து இப்போதும் ஐயா சொன்னதாகச் சொல்ல அந்த ஒரு ஞாபகம்தான் அம்மாவுக்கும் இருந்ததாக நான் நினைக்கிறேன்.

நான் அம்மய்யாவோடு வளர்ந்துவருகிறேன். ஐந்து வயதில் நான் முதன்முதலில் முதலாம் வகுப்பு பள்ளிக்கூடம் போகிறேன். முதலாம் வகுப்பின் முதலாம் நாள் கூட எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. அப்பொழுது எனது பெயர் ஸ்ரீபாலமுருகன். ஐயா என்னை கதீர்காமம் முருகனுக்கு நேர்த்திவைத்து பெத்தெடுத்தாராம்.

எனக்கு ஒன்பது வயதாக இருக்கும்பொழுது நான் நாலாம் வகுப்புப் படிக்கிறேன். அம்மய்யாவுக்கு இலங்கை அரசியல் மீது தீராத ஆவல். அதனை ஆவல், ஈர்ப்பு என்று சொல்லலாம். அதனால் எனது சின்ன வயதில் அவர் ஓட்டுசுட்டான் கடை வீதிக்குப் போய் தின்பதி பேப்பர் வாங்கி வருவார், அவருக்கு பேப்பர் படிக்கத் தெரியாது. நான் பாடசாலை விட்டுவிட்டு வந்த பின்னர் அவர் பகல் சாப்பிட்டுவிட்டு ஈசி செயரில் படுத்துக்கொண்டிருப்பார். நான் தலைப்பில் இருந்து கடைசியில் அச்சடித்தவர்களின் பெயர் இருக்கும்மட்டும் எல்லாவற்றையும்

வாசித்துக் காட்டவேண்டும். முழுவதும் உரத்து வாசித்துக் காட்டிய பின்புதான் அவர் என்னை விடுவார். அதுதான் என்னுடைய வாசிப்புப் திறனுக்கும் தமிழ் உச்சரிப்புக்கும் பிழையற்ற தமிழ் சரளத்திற்கும் காரணம் என்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன்

ஊரில் உள்ளவர்கள் என்னைத் தங்களது பிள்ளைகளுக்கு காட்டி வந்தால் என்னைப்போல வர வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். நான் சின்ன வயதில் அமைதியாக இருப்பேன். ஒரு சில சின்னக் குழப்பங்கள் தவிர பெரிய குழப்பங்கள் செய்ததில்லை. நான் நல்ல பிள்ளையாக வளர்ந்து வந்தேன்.

சரி, உங்களின் இளமை காலத்தில் தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள் வருகின்றன. நீங்கள் ஆயுதப்போராட்டத்தில் இணைந்தீர்களா?

இல்லை. ஏன் ஆயுதப்போராட்டங்களில் இணையவில்லை என்று நான் இன்னும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆயுதப்போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்கிறோம் வாருங்கள் என்று என்னை அழைத்தார்கள். அவர்கள் என்ன இயக்கம் என்றுகூட எனக்கு தெரியாது. அது அறியாத பருவம். ஆனால் துப்பாக்கிகளின் மீதும் அதனைக் கையாளுவதின் மீதும் எனக்கு இப்பொழுதைப்போல இளமைக்காலத்திலும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. அதனால் போகவில்லை. ஆனால் விதி யாரை விட்டது. நான் பத்தாம்வகுப்பு படித்த பின்பு பரீட்சை எடுத்து விட்டு பெறுபெறுகள் வந்துவிட்டன. அந்தக்காலத்தில் நானும் நண்பர்களும் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நண்பர்கள் என்றால் எல்லோருக்கும் அனேகமாக பதினைந்து வயதுதானிருக்கும். ஒருவன் கேட்டான், ஈரோஸ் இயக்கத்திற்காக விவசாயிகளிடம் இருந்து துவக்கு பறிக்க போகிறோம் நீயும் வாறியா? என்று, என்ன கூட போறதுதானே என்று நினைத்துக்கொண்டு நானும் போனேன். இரவு வீட்டில் அம்மாவுக்கு தெரியாமல் வீட்டுக்கு வெளியில் மரத்தால் செய்த கட்டில் படுத்து விட்டு சாமத்தில் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும் எழுந்து போய் எங்களது அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களில் விவசாயிகள் பன்றிக்குச் சூ வைத்திருந்த துப்பாக்கிகளை பறிக்கிறோம். இது வேண்டாத வேலை என்று அந்த நேரமே எனக்கு மனதுக்கு படுகிறது.

பத்து பன்னிரண்டு துப்பாக்கிகளை விடிய முதல் பறித்துவிட்டு அதனை ஒருவன் உரப்பை ஒன்றில் போட்டு கட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். எங்கே கொண்டு போனான் என்று இன்றுவரை எனக்கு தெரியாது. இந்தக்கதை ஊரெல்லாம் பரவி விட்டது.

தேன் எடுக்கபோனது யாரோ புறங்கை நக்கினது நான். என்னையும் ஒரு மனிதனாக எனது கிராமத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்கள். எங்கடை பெடியன்கள் இரவு போய் துப்பாக்கி பறித்தார்களாம் என்று. சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக்கெடுத்தானாம் ஆண்டி என்றொரு பழமொழி இருக்கிறதல்லவா அதே போலத்தான் எனது கதையும் ஆகி விட்டது.

அப்பொழுது ஒட்டுசுட்டான் பொலிஸ் ஸ்டேசனில் ஓ ஐ சி யாக இருந்த சுந்தரலிங்கம் காதுக்கு இந்த விடயம் போகிறது. அவர் அடி மன்னன் பிடித்தால் அடி பின்னி விடுவார். அவர் எங்களைத் தேடுகிறார். நாங்கள் ஐந்தாறு பெடியன்களும் ஒவ்வொரு திக்காக ஓடுகிறோம். ஓடி ஓடி போக்கிடம் இல்லாமல் நான் அலைந்து திரிகிறேன். ஊருக்கு வந்தால் சுந்தரலிங்கம் பிடித்துவிடுவார் என்ற பயம் என்னை ஊருக்கு வராமல் பண்ணுகிறது.

ஆனால் அது ஒன்றுமில்லாத ஒன்று என்று எங்கள்ளுக்கு தெரியவில்லை. போலிஸ்காரர் தேடியதோடு சரி, நான்தான் பெரிய அளவில் பயந்து விட்டேன். என்று நினைக்கிறேன். பதினைந்து வயதில் நான் வீட்டை விட்டுப் போகிறேன்.

நீங்கள் பல தொழில்கள் மீள்பிழத்தல் உட்பட செய்ததாக பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதியிருக்கிறீர்கள் அது எப்படி எந்தக்காலங்களில் செய்தீர்கள்.

உங்களது ஒவ்வொரு கேள்விகளுக்கும் ஒவ்வொரு கதையாக சொல்ல வேண்டும் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன். வீட்டை விட்டுப் போய் என்னுடைய அம்மாவழிச் சொந்தக்காரர் வீடு உருப்பிட்டியில் இருந்தது. அங்கு போய்ச் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்தேன். அவர்கள் தச்சவேலை செய்பவர்கள் அவர்களோடு சேர்ந்து தச்சவேலை பழகுகிறேன்.

பின்னர் வல்வெட்டியில் உள்ள கந்தசாமி கரேஜில் லேத் பழகுக்கிறேன். அந்த லேத் பட்டறை நான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. பின்னர் அதனை விட்டு விட்டு வல்வெட்டித்துறையில் போய் மேசனுக்கு உதவியாக சீமெந்து குழைத்துக் கொடுக்கும் வேலை செய்கிறேன். அப்பொழுதுதான் தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்நிதி கோவில் தேர் நிற்குமிடம் கட்டப்படுகிறது.

அதில் நான் வேலை செய்கிறேன். அதற்கு பிறகு உடுத்துறையில் மீன் பிடிக்கிறேன். மயிலிட்டி, அனலை தீவு என்று எனது மீன் பிடி அனுபவம் அங்கு வளருகிறது. அனலை தீவில் மீன் பிடித்து சீசன் முடிந்த பிறகு இப்பொழுது என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருக்கும்பொழுது கடைசினாள் நான் யாழ்ப்பாணம் டவுனுக்கு வருகிறேன்.

அங்கு வந்து பார்த்தபொழுது கொழும்பு யாழ் தேவி ரயில் நிற்கிறது. அதில் ஏறி கொழும்புக்கு வருகிறேன். நான் அன்றுதான் முதன் முதலில் கொழும்புக்கு வருகிறேன். போக்கிடம் எதுவுமில்லாமல் வந்து கொழும்பில் வந்து இறங்கி நிற்கிறேன். அங்கு எனக்கு யாரையும் தெரியாது. அப்பொழுது கொழும்பு ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு முன்னால் திருகோணமலை போகும் பஸ் நிற்கிறது.

மலே மலே என்று பஸ்காரர் கத்துகிறார். ஏனென்று தெரியாமல் போக்கிடம் இல்லாமல் அந்த பஸ்ஸில் போய் ஏறி டிக்கட் எடுத்து உட்கார்ந்து விட்டேன். ஆனால் அந்த பஸ் பயணத்தான் என்னுடைய மத கலாசார சமூக வாழ்வை மாற்றப்போகிறது என்பது நான் யோசித்து பார்த்திராத ஒன்று. பஸ் ஏழு மணித்தியாலங்களின் பின்பு திருகோணமலை போய்விட்டது. அங்கும் எனக்கு யாரையும் தெரியாது எங்கு போவது என்று புலப்படவில்லை.

திருகோணமலை டவுனில் இருந்து அண்ணாந்து பார்த்தேன் கோணேஸ் வரர் கோவில் தெரிகிறது. அங்கு போய் ஒரு மடத்தில் தங்குவோம் என்று மனம் சொல்லியது. அங்கு போய்க்கொண்டிருந்தேன். போய் கோணேசர்கோயில் கோட்டை வாசல் வரை போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

அப்பொழுது ஒரு ஆள் கோட்டைக்குள்ளால் இருந்து சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார். வந்தவர் எனக்கு பக்கத்தில் வந்து சைக்கிளை விட்டிறங்கி எங்கே போகிறீர்கள் என்று என்னிடம் கேட்டார். எங்கையிருந்து வருகிறீர்கள் என்று என்னிடம் கேட்கிறார். முன் பின் அறிமுகமில்லாத என்னிடம் இவ்வளவையும் அவர் விசாரிக்க வேண்டிய தேவையில்லை. ஆனால் விதி என்னிடம் அவரை விசாரிக்க வைக்கிறது.

நான் அவரிடம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துவந்த கதையை கொஞ்சம் சொல்கிறேன். என்னிடம் அடையாள அட்டை இல்லை. அப்பொழுது எனக்கு பதினேழு வயது. நான் பட்ட கஷ்டங்களை முதன் முதலாக ஒரு வேற்று மனிதரிடம் சொல்கிறேன். அவர் சொன்னார் நீங்கள் உள்ளே போனால் ஆமிக்காரர் பிடித்து ஜெயிலில் போட்டு விடுவார்கள் அல்லது சுட்டுக் கொன்று விடுவார்கள். ஆமி காம்ப் பக்கம் போகவேண்டாம் என்னோடு வாருங்கள், என்று.

அவர் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறார். அவரின் பெயரைக் கேட்டேன் பாருக் என்று சொன்னார். அப்பொழுதுதான் என் வாழ்க்கையில் ஒரு முஸ்லிம் மனிதர் முதன் முதலாக அக்கறையோடு விசாரிக்கிறார்.

நான் என் மனதில் இவ்வளவு காலமும் பட்ட எல்லாக் கஷ்டங்களையும் சொல்லி அவரிடம் வாய்விட்டு, குழறி அழுகிறேன். இவ்வளவு காலமும் நான் அழவேண்டும் என்று நினைக்கவே யில்லை. ஆனால் இன்று ஆறாக இவ்வளவு கண்ணீர் எனக்கு வருகிறது.

அவர் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து அவரது மைத்துனரின் கொத்து ரொட்டிக் கடையில் வேலைக்கு நிற்க சொல்கிறார். சம்பளம் எதுமில்லை. அதைப்பற்றிப் பேசவுமில்லை. எனக்குத் தங்குமிடம் ஒன்றும் பசிக்கு சாப்பாடும் தேவைப்பட்டது. அது எனக்கு கிடைத்தது பெரு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஒரு வருடமளவில் அந்தக்கடையில் இருக்கிறேன். எனக்குப் பணம் தேவைப்படவுமில்லை. நான் சம்பளம் கேட்கவுமில்லை. ஆறு மாதத்திற்கு பிறகு தர்ஸ் நானா, அதுதான் முதலாளியின் பெயர். அவர் கடையை வியாபாரம் போதாததால் முடிவிட்டு அவர் தனது மனைவியின் ஊரான குருனாகலுக்குப் போய் விடுகிறார்.

நான் அப்படியே பக்கத்துக் கடை கண்டிக்காரருடையது அவர்களும் முஸ்லிம்கள். அவர்களுக்கு என்னைப் பிடித்துப்போய் விட்டது அவர்கள் என்னைத் தங்களது கடையில் வந்து இருக்குமாறு சொல்கிறார்கள். அவர்களது மிளகாய் அரைக்கும் மில், அதில் போய் சேருகிறேன். அங்கும் சம்பளம் பேசவில்லை. அவர்களும் தரவில்லை. எனக்கும் காசு தேவை ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது நினைத்தால் எனது வாழ்க்கை எவ்வளவு இலகுவாக காசு இல்லாமல் கழிந்திருக்கிறது என்று யோசிப்பேன்.

காசு வாழ்வதற்கு எனக்கு ஆரம்பகாலத்தில் தேவையாகவே இருக்கவில்லை. அவர்களோடு அங்கு இருக்கும்பொழுது 1983 கலவரம் வருகிறது. அப்பொழுது தமிழர்களின் கடைகளை எல்லாம் சிங்களவர்கள் எரிக்கிறார்கள். திருகோணமலை கொளுந்துவிட்டு எரிகிறது. ஆனால் நான் எதற்கும் பயப்படவில்லை. சித்தன் போக்கு சிவன் போக்குத்தானே. நான் கஸ்டங்களை எல்லாம் சகித்துக்கொண்டு மனதில் எடுக்காமல் வாழப் பழகிவிட்டேன். திருகோணமலையில் இருந்து முஸ்லிம் ஆட்கள்தான் என்னைத் தொடர்ந்து ஆதரிக்கிறார்கள்.

நான் தமிழன் என்று என்னோடு எந்தவிதமான வேற்று பிரிவும் காட்டாமல் நடந்து கொள்கிறார்கள். திருகோணமலையில் இருக்கமுடியாது என்று எனது கடைக்காரர் யோசிக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த மத்திய மலை நாட்டுப் பிரதேசம் கண்டி, மாத்தளையில் முஸ்லிம் மக்களுக்கு சிங்களவர்களால் எந்தவிதமான பாதிப்பும் அந்தக் கலவர நேரம் வரவில்லை. அப்படியே மாத்தளைக்கு நான் வருகிறேன்.

எப்பொழுது நீங்கள் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மதம் மாறுகிறீர்கள், எந்த சந்தர்ப்பம் அது?

நான் இப்படியே முஸ்லிம் மக்களோடு பழகுகிறேன். திருகோணமலையில் இருந்து மாத்தளைக்கு என்னை எனது முதலாளி அழைத்து வந்து விட்டார். வந்து மாத்தளையில் ஒரு பாமலி ஆங்கில மருந்துக்கடை திறக்கிறார். அவரோடு அந்த மருந்துக்கடையில் நான் வேலை பார்க்கும்பொழுது நான் குர்ஆனை ஹதீஸை படிக்கிறேன். அந்தக்காலத்தில் சிவநாயகம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த சிந்தாமணி பத்திரிகையில் சிறுகதைகளை மாத்தளையில் இருந்து எழுத ஆரம்பிக்கிறேன். சிறுகதைகளை கனக-ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா என்ற புனை பெயரில் எழுதுகிறேன். எனக்கு கே.எஸ் ராஜா மீது அவ்வளவு பிரியம்.

எனவே அவரது பெயரும் ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா என்று கேள்விப்படுகிறேன். அதனால் அந்தப்பெயரை எனது புனை பெயராக எனக்கு நானே சூட்டிக்கொள்கிறேன். நான் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை எழுதுகிறேன். அவையெல்லாம் சிந்தாமணியில் பிரசுரமாகின்றன. சிந்தாமணி எனது கதைகளைக் கொண்டாடியது. அந்த நேரம் சிந்தாமணியில் எழுதுவது என்பது பெரும் விடயம். 1984 இல் நான் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை எல்லாம் சிந்தாமணி பிரசுரித்தது. அது பெரிய உற்சாகம் எனக்கு.

குர் ஆன் ஹதீஸ்களை படிக்கும்போது மனதில் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்குகிறது. மாத்தளையில் இருக்கும்போது 1986 இல் நான் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறுகிறேன். அதற்குப் பிறகு இன்னும் தீவிரமாக இஸ்லாத்தை படிக்கிறேன். அது எனக்குப் பெரும் தெளிவை ஏற்படுத்துகிறது.

முதலில் எல்லாவற்றுக்கும் பயம், பேய்ப் பயம். சாமிப் பயம். சகுனம் பயம். இந்த எல்லா விடயங்களும் என்னை விட்டு விலக ஆரம்பிக்கிறது. நான் மனதளவில் ஒரு தெளிவை உணருகிறேன். அப்படியே தமிழர் என்ற அடையாளத்தைத் துறந்தபின், முஸ்லிம்கள் மத்தியில் எனக்கு மரியாதை கூடுகிறது. அப்படியே நாவலப்பிட்டி அரபுக்கல்லூரிக்குபோய் குர் ஆன் விளக்கம் உருது மொழி எல்லாம் படிக்கிறேன்.

இப்பொழுது ஆமிக்கார் மறித்து அடையாள அட்டை கேட்டால் எனது பெயர் எம் என் எம் அனஸ் என்று இருக்கும்பொழுது எந்தப் பயமுமில்லாமல் அடையாள அட்டையைக் காண்பிப்பேன். அது மனதுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. அதன் பிறகு நான் ஒரு முஸ்லிமாக ஊருக்கு போய்வந்தேன்.

அம்மய்யா நான் வீட்டை விட்டு நாடோடியாக அலைந்து திரிந்த காலங்களில் நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டார். ஏற்கனவே நான் ஊரில் இருக்கும்போது அம்மா இரண்டாவது

கலியாணம் முடிச்சவா. சின்னையாவுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தன. அதில் ஒன்று இறந்து விட்டது. சின்னையாவும் அம்மாவை விட்டு விட்டுக் கோபித்துக்கொண்டு போய் வேறு கலியாணம் முடித்துவிட்டார்.

அம்மாவைப் பார்க்க நான் வருசத்துக்கு ஒரு தடவை போய் வந்தேன். இரவில் போய் பகலில் வந்து விடுவேன். நான் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறிவிட்டேன் என்று சொன்னாப்பிற்கும் அம்மாவிடம் இருந்து எந்த எதிர்ப்பும் வரவில்லை. நான் எங்கே இருந்தாலும் சுகமாகவும் உயிரோடும் இருந்தால் சரி என்று அம்மா நினைத்திருக்கிறார். அதனை பிறகு அவ சொன்னார்.

1990 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 30 ஆம் திகதி புலிகள் வடபுலத்தில் இருந்து முஸ்லிம்களை விரட்டியதன் பின்பு எனக்கும் அம்மாவுக்குமான தொடர்பு இல்லாமலாகிவிட்டது. ஒருமுறை நான் தொப்பி ஜப்பா போடாமல் லுங்கியும் ஷேட்டும் போட்டுக்கொண்டு போய் அம்மாவைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்.

1990 இற்கு பிறகு அம்மாவும் இரண்டு தம்பிகளையும் ஒரு தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு அக்குறணைக்கு என்னிடம் வந்துவிட்டார். ஒரு தங்கச்சி வரமாட்டேன் என்று அடம்பிடித்தாள். அவளைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் இஸ்லாம் மதத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது தம்பி ஒருத்தன் மௌலவி முப்தி ஹாபிஸ், மற்றவன் ஹாபிஸ் காரி.

நீங்கள் அரபுக்கல்லூரியில் படிக்கப் போகிறீர்கள். புதிதாக இஸ்லாம் மதத்தக்கு மாறிய உங்களுக்கு அங்கு எந்த விதமான அனுபவம் கிடைத்தது?

ஆம் உண்மையிலேயே அரபுக் கல்லூரி பிரவேசம் என்பது எனது முழு விருப்பத்தின் பேரில் இடம் பெற்றது. எனது பத்தொன்பது வயதில் நான் அரபுக்கல்லூரியில் போய்ச் சேர்ந்தேன் முழுமையாக ஏழு வருடம் பயில வேண்டும் அது ஒரு குருகுலப்பயில்ல்தான்.

எனக்கு நாவலப்பிட்டி தாருல் உலூமில் ஹாஷிமிய்யாஹ் அரபுக்கல்லூரியில் நான் விரும்பியது போல இடம் கிடைத்தது. அந்த வாழ்க்கை எனக்கு மார்க்க அறிவையும், பண்பாட்டையும், ஒழுக்க நெறிகளையும் அன்பையும் போதித்து தந்தது. உருது மொழியையும் கற்கக்கூடிய வாய்ப்பு அங்கு ஏற்பட்டது. அரபு மொழியை விட நாங்கள் படித்த காலங்களில் உருது, பார்ஸி மொழிகள்தான் ஆரம்ப காலங்களில் முன் வகுப்புகளில் முக்கிய பாடங்களாக இருந்தன. ஆகவேதான் எனக்கு அரபியை விட உருது மொழி தெரியும். மதரசா (அரபி கல்லூரி) க்கள் என்பது குழப்படி கூடியவர்கள் கொண்டுபோய் விடப்படும் இடம் என்பது மாறி படித்த பிள்ளைகள் சென்று படிக்கக் கூடிய இடமாக இப்பொழுது இருக்கிறது முக்கியமான மாற்றமாகும்.

பன்னிரண்டு வயதில் இருந்து ஆண் பிள்ளைகள் படிப்பதனால் அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் மிகவும் கண்டிப்புடனேயே இருக்கின்றனர்.

எப்பொழுதும் ஆண்பிள்ளைகள் என்பதனால் அடக்குவதற்கு உஸ்தாது (ஆசிரியர்) கையில் பிரம்பு, கொட்டன் போன்றவை ஆறாவது விரல் போல இருந்து கொண்டே இருக்கும் வலது கையில்.

என் கண்முன்னாலேயே பலர் ஓரினச் சேர்க்கை குற்றத்திற்காக வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர். அப்படி கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் உடனேயே பிறிள்ளிப்பல் வந்து பெட்டியைக் கட்டி அனுப்பிவிடுவார். ஆண் பிள்ளைகள் ஒன்றாகப் படிக்கும் ஹோஸ்டல்தானே அது அங்கு இப்படியான விசயங்கள் நடக்கும்தானே.

மற்றபடிக்கு மொட்டை அடிக்கவேண்டும், சுன்னத்துகளை (நபிகளாரின் வழிமுறைகளை) பின்பற்ற வேண்டும்.

கவனம் சிதறாமல் இருக்க அப்படி செய்கிறார்கள். வெளியில் போகக்கூடாது தொழுவதற்கு பள்ளிவாசல் மதரசாவுக்கு முன்னால் இருந்தது. தேவைக்கு கடைத்தெருவுக்கு போகலாம் அதுவும் சரியான காரணம் தெரிவிக்க வேண்டும். பிற்காலங்களில் டோக்கன் முறை வந்தது. டோக்கன் வாங்கும் நேரமும் கொடுக்கும் நேரமும் அதனை வழங்கும் பெரிய வகுப்பு மாணவர்களால் பதியப்படும். ஆசிரியர் ஒருவர் செக் பண்ணி ஏன் அவ்வளவு நேரம் எடுத்தது என்று விசாரிப்பார் அதற்குச் சரியான விளக்கம் சொல்ல வேண்டும். அங்கு இருக்கும்பொழுது பத்திரிகை படிக்க

முடியாது. தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் பார்க்க முடியாது கட்டுப்பாடு. மீறி நடந்தால் அடிதான். தோல் உரியும். ஆகவே பெண்களின் வாசனையில்லாமல் கழிந்தது அந்த மூன்றரை வருடம். எனக்கு ஏழு வருடங்கள் படித்து முடிக்க பொறுமையில்லை. இருபத்திமூன்றுஅரை வயதில் கலியாணம் முடிப்பதற்காக வந்துவிட்டேன்.

நீங்கள் காதலித்து திருமணம் செய்தீர்களா?

அப்படித்தான் பலரும் கேட்கிறார்கள். சொல்கிறார்கள். மதம் மாறியதே நான் முஸ்லிம் பெண்ணை காதலித்ததால் என்று கூட சொல்கிறார்கள். அப்படி எதுவுமே நடக்கவில்லை. நானும் மனிசியும் அவ்வளவு காதலாக இருப்போம். அதனை எனது வளர்ந்த பிள்ளைகளும் சொல்வார்கள். என்ன இந்த வயதிலும் லவ் பண்ணுகிறீர்கள் என்று மகன் மனிசியைக் கிட்ட விட மாட்டேன் என்கிறான். எங்களது திருமணம் பேசியதே சுவாரஸ்யமான விஷயம். அப்பொழுது நான் அரபிக்கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அங்கு பெண் வாடையே இல்லாத பிரமச்சாரியம் காத்திருக்க வேண்டும். எனக்கோ 23 வயது வந்து விட்டது. எனக்கு கலியாணம் முடிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை வந்து விட்டது. ஒரு விதவைப் பெண்ணுக்கு வாழ்வு கொடுப்போம் என்ற மன நிலையில் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் முடிக்க யோசித்தேன். அது கை கூடவில்லை.

அதற்கிடையில் நான் இருந்த ஊரான அக்குறையை வந்தேன். அங்கு இருந்த பள்ளிவாசலில் மாலை நேர தொழுகை தொழுது விட்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். அங்கு பள்ளியில் வேலை செய்த மௌலவி என்னோடு அன்பாகப் பழகுவார். அவர் வந்து கேட்டார் உங்களுக்கு கலியாணம் முடிக்கிற யோசனை இருக்கிறதா? என்று. நான் ஆம் என்றேன். அப்போ எனக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறார் கலியாணம் முடிக்கிறீர்களா என்றார்? நான் சரி என்றேன். அடுத்தவாரம் கலியாணம் முடிந்து விட்டது. சொன்னால் நம்ப மாட்டீர்கள் நான் கலியாணம் முடித்த பொழுது மனைவிக்கு 19 வயது. எனக்கு 24 வயது. அப்பொழுது என்னிடம் இருந்தது இரண்டாயிரம் இலங்கை ரூபாய் மட்டும்தான். என் வாழ்வில் எல்லாம் இலகுவானது. இது நடந்தது 1991 ஒக்டோபர் 17ஆம் திகதி.

32 வருடங்களின் பின்பு உங்கள் பிறந்த ஊருக்கு இந்த முறைதான் போயிருந்ததாகச் சொன்னீர்கள் ஏன் இப்படி ஆனது? இடையில் போக கிடைக்காததன் காரணம் என்ன?

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல வீட்டை விட்டு வந்ததன் பின்பு நாங்கள் அக்குறையிலும் கொழும்பிலுமாக இருந்து விட்டோம். இடையில் எனது தம்பி அரபுக்கல்லூரியில் படிக்கும் பொழுது ஒட்டுசுட்டான் போனவன். அங்கு தங்கச்சி வாழ்ந்தவள். ஆனால் மாங்குளத்தில் ஏ9 பாதையில் வைத்து மறித்த புலிகள் ஒட்டுசுட்டான் போக முஸ்லிம் மக்களுக்கு முடியாது என்று தடுத்து விட்டார்கள்.

ஏன் என்று புலிகளை தம்பி கேட்டிருக்கிறான். காரணம் சொல்ல முடியாது, தமிழீழம் கிடைத்தாப்பிறகு வாங்கோ என்று நக்கலாகச் சொல்லி மாங்குளத்தில் வைத்துத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார்கள். தம்பி அவர்களோடு வாக்குவாதப்பட்டுவிட்டு வந்து விட்டான். எப்ப தமிழீழம் கிடைக்கும் என்று அவர்களோடு முரண்பட்டதாக அந்த நேரம் சொன்னான்.

அதற்குப் பிறகு அக்குறையில் இருந்து விட்டோம். நான் 1998 இல் இங்கே லண்டன் வந்து விட்டேன். அதன் பிறகு போகக் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது போனபோது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

நானும் அம்மய்யாவும் பார்த்து பார்த்துச் செய்த வயல், தோட்டக்காணி, கம்பியடித்த வேலி, தேக்கமரம், நான் குளித்த புளியங்குளம், நான் நடந்து திரிந்த பாதைகள், எனது பள்ளிக்கூடம் எல்லாம் மனதுள் பேருவகையை ஏற்படுத்தின. ஆனால் எங்களுர் புளியமரம், கூழாமரம் எதுவுமே இல்லை. அங்குவாழ்ந்த மனிதர்களும் இல்லை. யுத்தம் பேயாய் என் கிராமத்தின் எல்லா வனப்புகளையும் அழித்து விட்டது. அங்கு போனால் என் கிராமத்தின் மக்களுக்கு என்னைத் தெரியாது. ஆனால் நான் நட்பு பணைமரங்களுக்கு என்னை தெரிந்திருக்கும். பெருமூச்சின் ஏக்கத்தைவிட வேறென்னத்தை உங்களுக்குப் பதிலாகத் தர முடியும்.

உங்களுடைய இலக்கிய எழுத்துக்களின் ஆரம்பம் கவிதை சார்ந்ததா? சிறுகதை சார்ந்ததா? கட்டுரைகள் சார்ந்ததா?

நான் முதன் முதலில் எழுதியது இலக்கியக் கட்டுரைதான். இது ஒரு சுவையான அனுபவம்தான். புதுக்கவிதைக்கும் மரபுக்கவிதைக்கும் இடையில் சொற்போர் சிந்தாமணியில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரம். அந்த விடயத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன். இது தொடர்பாக பிரசுரமான முதலாவது கட்டுரையே எனதானது. எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

இது பிரசுரிக்கப்பட்டது 27.07.1986 அன்று. கனக-ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா எனும் புனைபெயரில்தான் எழுதினேன். மாத்தளை, குமார வீதி, 7ஆம் இலக்க கடையில் பாமஸியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏன் இந்த விலாசத்தை சொல்கிறேன் என்றால் சிந்தாமணியில் வெளிவந்த தொடர்கதை ஒன்று 'மகளுக்கு தெரியாத ரகசியம்' எழுதிய பொ. பத்மநாதன் என்ற எழுத்தாளரும் இந்த விலாசத்தில் இருந்துதான் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் இருந்தபொழுது சுருட்டுக்கடையாக இருந்ததாம் அந்த இடம். நான் இருந்தபொழுது அது பாமஸி.

அதற்குப் பிறகு 'பவள மலையில் ஒரு பசுந்தளிர்' 'பூவிழியின் அன்பு' 'ஒரு விளக்கு சிவப்பாகிறது' 'சிறந்தது எது?' 'தவறுயாரிடத்தில்' ஆகிய சிறுகதைகளும் திரிசடை தொடர்பான இலக்கியக் கட்டுரை ஒன்றும் சிந்தாமணியில் எழுதினேன்.

பின்னர் நான் அரபுக்கல்லூரிக்கு இஸ்லாமியம் படிக்கச் சென்றபோது எழுதுவது முற்றாக நின்றுவிட்டது. பின்னர் அரபுக் கல்லூரியில் இருந்து வந்ததன் பின்பு 1991 இல் இருந்து மீளவும் எழுதத்தொடங்கினேன்.

அப்பொழுதுதான் ஏதேச்சையாக 'மனிதம்' சுவிற்சர்லாந்து சஞ்சிகையோடு தொடர்பு ஏற்பட்டது. 'வேட்டை' என்ற கவிதைதான் புலம் பெயர் சஞ்சிகையில் பதிவான முதலாவது கவிதை இது-1991-ஆவணி மனிதம் இதழில் வந்தது. இதற்குப் பிறகு புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளோடு பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன்.

இளைய அப்துல்லாஹ் என்ற பெயர் உங்களுக்கு எப்படி வந்தது யாராவது வைத்தார்களா?

உண்மையில் இந்தக்கேள்வியைப் பல எழுத்தாளர்கள் கேட்கிறார்கள். அப்துல்லாஹ் சரி அது என்ன இளைய அப்துல்லாஹ் என்பது அவர்களுக்கு ஆச்சரியம். அதில் எந்த மர்மமோ மாயமோ இல்லை. நான் எழுதிக்கொண்டிருந்த சமயம் அக்குறணை என்ற இடத்தில் வைத்து எனது மனதில் உதித்த பெயர்தான் இளைய அப்துல்லாஹ்.

அந்தப்பெயரில் எழுதும் பொழுது கொஞ்சம் மாறுதலுக்காக எனது மகளின் பெயரிலும் (ஹர்ரா அனஸ்)எழுத ஆரம்பித்தேன். அந்தப்பெயர் பெண் பெயராக இருந்ததால் பலர் பெண் எழுத்தாளர்தான் எழுதுகிறார் என்று ஏமாந்திருக்கிறார்கள்.

ஒருமுறை மல்லிகை டொமினிக் ஜீவாவை சந்தித்து பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவர் சொன்னார், நீ இளைய அப்துல்லாஹ் என்ற பெயரிலேயே எழுது! உலகத்தில் இது தனித்துவமான பெயராக இருக்கிறது பெயரை மாற்றாதே என்று. அதற்குப் பிறகு நான் தொடர்ச்சியாக அந்தப்பெயரில்தான் எழுதுகிறேன். இலங்கையில் தமிழகத்தில் புலம்பெயர் நாடுகளில் இளைய அப்துல்லாஹ் என்றால் இப்பொழுது அனேகமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்த பெயராக இருக்கிறது.

சிலர் உங்களை கிழக்கு மாகாணத்தை சேர்ந்தவர் என்கிறார்கள்?

ஒருமுறை என்னைப்பற்றி வந்த குறிப்பொன்றில் எனது பிறப்பிடம் திருகோணமலை என்று வந்திருந்தது. லண்டன் 'தேசம்' சஞ்சிகை கிழக்கு மாகாண கவிஞன் என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. நான் பிறந்தது முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரியின் பிள்ளைப்பெறு வாட்டில். எத்தனையாம் வாட் என்று அம்மாவைக் கேட்க வேண்டும். அதற்கு பின்பு முள்ளியவளையில் அங்கு எனக்கு மூன்று வயதாகும்வரை இருந்தேன். அதன்பின்பு ஓட்டுசட்டான் புளியங்குளத்தில்தான் எனது வாழ்வு 15 வயதுவரை கழிந்தது.

கருவேலன்கண்டல் அ.த.க பாடசாலையில்தான் அரிவரி மண்ணில் எழுதி படித்தது இன்னும் ஞாபகம். குமாரசாமி வாத்தியார்தான் எனக்கு ரொபிதந்து தனது சைக்கிளின் பின்கரியரில்

ஏற்றிக் கொண்டு போவார். ஐந்தாம் வகுப்புவரை இங்கு, அதற்கு பிறகு ஓட்டுசுட்டான் கனிஷ்ட வித்தியாலயம் பின்னர் அது மகாவித்தியாலயம் ஆக்கப்பட்டது. அங்குதான் பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தேன்.

1981ம் ஆண்டு ஓ/எல் சோதனை எடுத்தேன். நாட்டின் நெருக்கடி அதற்கு மேல் எனது கல்வியைத் தொடரவிடவில்லை.

இயக்கங்கள் பெடியன்களை பிடித்துச் செல்லும் காலம் அது. அதனால் ஊரை விட்டுப்புறப்பட்டேன். ஊரில் என்வயதை ஒத்தவர்களை கண்டால் அள்ளிக்கொண்டுபோகும் காலமாக இருந்தது.

பெடியன்களுக்கும் ஆமிக்கும் பயந்த காலமாக அந்தக்காலம் இருந்தது. பிறகுதான் எனது நாடோடி வாழ்க்கை ஆரம்பமானது.

நாடோடி வாழ்வு என்று சொல்கிறீர்கள் அதுதான் என்ன?

ஓ/எல் முடிந்த பின்பு ஏற்பட்ட கிராமத்தின் நெருக்கடி காரணமாக முதலில் வீட்டை விட்டுப் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அந்த நிலைமை என்னை உடுப்பிட்டியில் கொண்டு போய் விட்டது. அங்கு கோவில் சந்தையருகில் எனது உறவினர் வீடு ஒன்றில் இருந்து தச்சுவேலை பழகுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கு பிறகு அங்கேயே வல்வெட்டி றோட்டில் உள்ள வெல்டிங் வேலைத்தலத்தில் எலக்ட்ரிக் வெல்டிங், காஸ் வெல்டிங் பழகினேன். லேத் மெசினிலும் வேலை பழகினேன்.

பின்னர் அங்கிருந்து போனேன். அதில் எனக்கு சம்பளம் கிடைக்காதது காரணமாக இருந்தது. நான் தங்கி இருந்த வீட்டில் சும்மா இருந்து சாப்பிடுவது எனக்கு பிடிக்கவில்லை. அதனால் அங்கிருந்து போய் முன்பு எனக்கு எனது குடும்பத்தாருக்கு பழக்கமான ஒருவருடைய வீடு திக்கம் பகுதியில் இருந்தது அங்கிருந்து கொண்டு வல்வெட்டித்துறையில் மேசன் வேலைக்கு உதவியாளராக வேலை செய்தேன் அப்படி உதவியாளர் என்று நான் சொன்னாலும் முட்டாள் வேலை என்றுதான் அதற்குப் பெயர்.

இது 1982இல் இங்கேதான் பலவித அனுபவங்கள் கிடைத்தன. எனக்கு அப்பொழுது 90 ரூபா சம்பளம். அந்தக் காலத்தில் 90ரூபா பெரிய காசு. நான் இருந்த வீட்டில் உள்ள பெரியவர் நல்ல முடாக்குடியர். அவருக்கு உழைப்பு பிழைப்பு இல்லை. ஆனால் தினமும் கள்ளுக்குடிக்க வேண்டும். அவர் வீட்டில் ஒரு முதிர் கன்னி இருந்தார். பாவம் அவ. எப்படியாவது உருட்டி பிரட்டி முதியவரின் பெண்சாதி அவருக்கு கள்ளுக் குடிக்க காசு கொடுக்கும்.

நான் 'முட்டாள்' வேலை செய்து வரும் சம்பளத்தை அந்த வீட்டு அக்காவிடம் கொடுத்து வைப்பேன். அந்தப் பணத்தை ஒரு நாள் குடிவெறியில் வந்து கேட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவ கொடுக்கவில்லை. அந்த ஆத்திரத்தில் இரவு மணி பன்னிரண்டுஅரை இருக்கும் நான் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தேன். எனது பையை செருப்பை எல்லாம் வெளியில் தூக்கி எறிந்து விட்டார் அவர்.

எனக்கு அவரின் மேல் கோபம் ஏற்படவில்லை. சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு ஆகிவிட்டது எனது வாழ்வு. யாரோடும் கோபம் வராமல் இருந்தது. திக்கத்தில் இரவு 12 1/2 மணி கும்மிருட்டு வழிகளில் நாய்கள் குரைக்கின்றன. எனது பையை எடுத்துக்கொண்டு திக்கத்தில் உள்ள ஒரு கோவிலை வந்தடைந்தேன். அது என்ன கோவில் என்று எனக்கு உடனடியாக இப்பொழுது நினைவுக்கு வரவில்லை. அந்த இடம் மனதுக்குள் அப்படியே இருக்கிறது. ஒரு இரவு கழித்த இடமல்லவா பிள்ளையார் கோவில் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

கோவிலின் முன்பு மண்டபம் ஒன்று இருந்தது. கும்மிருட்டு சுற்றிவர நாய்கள் ஊளையிடுகின்றன. ஆள் நடமாட்டமே இல்லை பேய்பிசாசுகளின் பயம் அப்பொழுதிருந்தே எனக்கு இல்லை. அந்த மடத்தில் எனது பையை தலைக்கு வைத்து படுத்துவிட்டேன். எனது உடம்பெல்லாம் ஊர்ந்து ஊர்ந்து ஏதோ கடித்தது. காலையில் பார்த்த போதுதான் தெரிந்தது. தெள்ளுகள் கடித்து உடம்பு முழுக்க தடித்திருந்தது. நாய்கள் பக்கத்தில் படுத்திருந்திருக்கிறேன் என்பது பின்னர் தெரிந்தது.

காலையில் எழும்பி கோயில் கிணற்றில் குளித்துவிட்டு வெற்றிலைக்கேணி நோக்கிப் புறப்பட்டேன். எனக்கு மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் மஞ்சள் காமாலை நேரம் எனக்கு பக்கத்து

கட்டிலில் படுத்திருந்த நண்பனைத் தேடி. அவர் சொன்னார் வெற்றிலைக்கேணிக்கு வந்தால் மீன் பிடிக்கலாம் நன்றாக கை நிறைய சம்பாதிக்கலாம் என்று.

தட்டிவானில் அன்றுதான் முதன்முதலில் பயணம் செய்தேன் 'கட்டைக்காடு' சந்தியிலிருந்து போனேன். வானில் வந்த ஒருவர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார் 'எங்கு போகிறீர்கள்' எனது கதையை சொல்லி கண் கலங்கியதும் அவர் சொன்னார். நீங்கள் தேடிப் போகின்றவர் ஜெயிலில் இருக்கிறார்.

மனம் பெரிதாக உடையவில்லை எனக்கு. பெரிய எதிர்பார்ப்புகளோடும் நான் இருக்கவில்லை. அவரே சொன்னார் தன்னோடு வரும்படி. போனேன் போய்த்தான் உடுத்துறையில் இருந்து மீன் பிடிக்கப்பழகினேன் இதுகூட ஒரு விபத்தின்பாற்பட்டதுதான்..

எனக்கு நீந்தத் தெரியாது. கடலுக்கு போட்டில் சூடை வலைக்கு போனேன். பின்னர் உடுத்துறையில் தொழிற்பாடு குறைய காற்று வளம் இல்லாமலாக மாறி காலங்களில் பஞ்சம் வரும். அக்காலங்களில் 'மட்டி' தான் அந்தக் கரையோர மக்களின் உணவு, சோறும் மட்டிக்கறியும்தான்.

அங்கு பஞ்சம்வர உடுத்துறை நண்பரின் கடித உதவியோடு மயிலிட்டியில் மீன் பிடித்தேன். முதன் முதலில் மீன் பிடிக்கும்போது கடலுக்கு போகும்போது வயிற்றிலுள்ள குடல் மட்டும் வாய்க்குள் வராது, மற்றவை எல்லாம் வரும். அவ்வளவு சத்தி. ரத்தம் வந்தது கொப்பளிக்க கொப்பளிக்க.

மனது அலுக்கவேயில்லை. மயிலிட்டியில் காத்து வளம் மாற அனைல்தீவில் போய் வாடி அடித்து மீன் பிடித்தது இன்னும் மனதில் அச்சொட்டான அனுபவம் குந்தியே இருக்கிறது. எல்லாமே அனுபவம்.

அங்கு சீசன் முடிய மூன்றரை மாதங்கள் முடிய எண்ணூற்று ஐம்பது ரூபா மிச்சம் கிடைத்தது. மிச்சம் என்றால் சாப்பாட்டு செலவு காசு இடைக்கிடை செலவுக்கு வாங்கும் காசு என்று எமது வரவில் கழிப்பட்டு மிச்சம். சம்மாட்டி ஒருத்தரின் கீழ் பத்து பதினைந்து பெரிய சிறிய 'போட்' இருக்கும். அப்படி ஒரு சம்மாட்டியின் கீழ்தான் வேலைசெய்தேன். நான் அதிகமாக மீனவர்களோடு பழகக் கிடைத்தது இந்ததக்காலங்களில்தான் மீனவர்களின் மொழி பொதுவாகவே தூஷணம்தான்.

பிறகு மன்னாருக்கு போனேன். உண்மையில் மன்னாருக்கு திட்டம் எதுவுமில்லாமல்தான் போனேன். அங்கு வேலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. திரும்ப யாழ்ப்பாணம் வந்து யாழ்தேவி ஏறினேன். திக்குத் தெரியாத பயணம். இது 1983இல் முதன் முதலில் கொழும்புக்கு வந்தேன். ஏனென்றே தெரியாது. அங்கிருந்து திருகோணமலை பஸ்ஸில் ஏறி திருகோணமலை போனேன். கால் போன போக்கில் - பின்னர் திருகோணமலையில் சம்பளமில்லாமல் சாப்பாடு படுக்கையோடு ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்தது.

தேத்தண்ணி கடை வேலை. அது பெரிதுதானே. அதுவும் கொஞ்சக்காலத்தில் முடுப்பட பக்கத்தில் இருந்த மிளகாய் அரைக்கும் மில்லில் வேலைகிடைத்தது. அங்கும், சம்பளம் அவர்கள் தருவதாகச் சொல்லவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை. சாப்பாடும் தங்குமிடமும் கிடைத்தது. பின்னர் இன வன்செயல்கள் காரணமாக 1984 இல் மாத்தளை வந்து பாமலியில் வேலை செய்தேன். திருகோணமலை கிறைண்டிங் மில்காரருடைய பாமலி அது. எனவே அங்கும் சம்பளம் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் அரபு கல்லூரியில் இருந்தபொழுது வந்து பார்ப்பார்கள். அப்பொழுது பணம் தருவார்கள்.

நான் சம்பளம் என்று முதன் முதலில் வாங்கியது அக்குறணை இஸ்லாமிய வங்கியில் வேலை செய்தபோதுதான். பின்னர் குர்ஆன் மதரஸாவில் ஓதிக் கொடுத்தது சிறிது காலம். இப்படி எனது தரிப்பிடங்களையும், வேலைகளையும் எண்ணிப் பாருங்கள், கணக்கு தெரியும் அவ்வளவும் அனுபவங்கள்தான்.

வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து மேசன் வேலை செய்யும் பொழுது சந்திதி முருகன் கோவில் தேர் முட்டி கட்டுவதற்கு சாந்து குழைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றேன்.

1996ம் இல் இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தில் வி.என்.மதியழகனை போய் சந்திக்கச் சொல்லி பி.எச்.அப்துல்ஹமீட் சொன்னார். சந்தித்ததில் 'விடியலை நோக்கி' எனும் சமாதான

சஞ்சிகை நிகழ்ச்சி செய்ய சொன்னார். அவர் எனக்கு பகுதிநேர அறிப்பாளர் வேலை தருவார் என்றே அப்துல்ஹமீட் சொன்னார். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. உருத்திராபதி எனது 'விடியலை நோக்கி' நிகழ்ச்சியின் தயாரிப்பாளர். 1997 வரை செய்தேன். இஸ்லாமிய நிகழ்ச்சிகளும் செய்தேன். பெளஸ் ஹஸன், ஹாரிஸ்ஹாஜி முனவர் ஹாஜியார் ஆகியோர் எனக்கு நிகழ்ச்சிகளை தந்தனர்.

புலம் பெயர் சஞ்சிகைகளில் உங்களின் படைப்புக்கள் 90களில் அதிகமாக வந்திருக்கின்றனவே?

1991இல் இருந்து திடீரென புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் மீது எனக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது அடுத்த ஒரு உலகமளப்பதற்கான கால்கோள், எங்கு இடப்படுகிறது என்று பாருங்கள்.

மௌலானா ஹோட்டல் என்று நினைக்கிறேன் கொழும்பில் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியில் வரும்போது கசியரில் ஒரு சஞ்சிகை இருக்கிறது. 'மனிதம்' என்று தலைப்பிட்டு அது புதுவிதமாகவும் கைகளால் எழுதி போடோ கொப்பி பண்ணியும் இருந்தது. சுவற்சர்லாந்தில் இருந்து வந்திருந்தது.

பார்த்தவுடன் கசியரிடம் கேட்டேன் "இதனை நான் எடுக்கவா?" என்று அவரும் "ஓம்" என்று விட்டார். எடுத்துச் கொண்டு வந்து அதற்கும் அதில் இருந்த 'தூண்டில்' ஜேர்மனி சஞ்சிகையின் விலாசத்துக்கும் கவிதை எழுதி போட்டேன்.

அடுத்த மாத மனிதம் இதழிலும் தூண்டில் இதழிலும் கவிதைகள் பிரசுரமாகி இருந்தன. இதுதான் புலம் பெயர் சஞ்சிகைகளுடனான தொடர்பின் ஆரம்பம். அதன் பின்பு சுவடுகள்-நோர்வே, மனிதம்-சுவிஸ் தூண்டில்- ஜேர்மனி, அம்மா-பிரான்ஸ், பனிமலர்-லண்டன், எக்ஸில்-பிரான்ஸ், உயிர்நிழல்-பிரான்ஸ், தமிழ் உலகம்-அவுஸ்திரேலியா, நான்காவது பரிமாணம்-கனடா, காலம்-கனடா, உயிர்ப்பு-சுவற்சர்லாந்து, மௌனம்-பிரான்ஸ், அ.ஆ.இ - நெதர்லாந்து, ஓசை-பிரான்ஸ், சமர்-பிரான்ஸ் ஆகிய இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தேன். பெரும்பாலான ஆக்கங்கள் இங்கு வெளிவரத் தொடங்கிய பின்பு புலம்பெயர் நண்பர்களின் என் ஆக்கங்கள் மீதான கவனம் பட்டது.

சுதந்திரமாக எழுதக் கூடிய களமாக அவை இருந்தன. பல தரப்பட்ட அரசியல் கருத்துக்கள் கொண்டவர்களுடைய மனநிலையை அப்பொழுது உணர வந்தது. பின்னர் இந்தச் சஞ்சிகைகள் நின்றே போய்விட்டன.

ஒன்று பொருளாதார நெருக்கடிகள் கடுமையான உழைப்பை ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டும். ஐரோப்பிய நாடுகளில் மணித்தியாலத்துக்கு சம்பளம் வழங்குவதால் வேலை கொள்வோர் முறித்து போடுவார்கள். இங்குபோல அங்கு ஐஸ் அடிக்கவே முடியாது. வேலை செய்யும் இடத்தில் மனேஜரே நல்ல வேலை செய்யக் கூடியவராக இருப்பார். இங்கு மனேஜர் என்றால் ஓவசியர் மாதிரி எல்லோர் அங்கு அப்படி இல்லை.

எல்லோரும் வேலை செய்வார்கள். எனவே வேலை முதுகு முறிந்த வேலை. இதற்கிடையில் ஆர்வ மிகுதியால் இலக்கியமும் செய்ய வேண்டும் என்று பலர் முன்வந்தனர். அவர்களின் விடா முயற்சியின் பலனாகவே இந்த சஞ்சிகைகள் வந்தன.

ஆனால் பொருளாதாரம் ஈடுபண்ண முடியாமல் போனது ஒருவிடயம். அடுத்தது அரசியல் கருத்துக்களை எழுதும்போது அங்கும் துப்பாக்கிகள் சுட்டுக்கொலை செய்யத்தொடங்கின.

பிரான்ஸில் சபாலிங்கத்தின் கொலை அப்படிப்பட்டதுதான். அதற்குப் பிறகு சஞ்சிகைகள் சுதந்திரமாக எழுதப் பயந்தன. துப்பாக்கி குண்டு பாய்ச்சல்படும் அபாயம் வந்தது. மிரட்டல்கள் வந்தன. சஞ்சிகைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நிற்கத் தொடங்கின.

இப்பொழுது காலம்-கனடா, உயிர்நிழல்-பிரான்ஸ், உயிர்மெய்-நோர்வேயில் இருந்து வருகின்றன. அனேகமாக எல்லாமே நின்றுவிட்டன.

ஆனால் இப்பொழுது புலம்பெயர்ந்தவர்கள் Blog களில் அதிகமானவர்கள் எழுதுவதை அவதானித்தேன். துணிவு என்பது உயிர் கொடுத்துத்தான் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமா என்ற கேள்வி பலரிடம் எழுந்தது. அதனால்தான் சஞ்சிகைகள் வெளிவருவது நின்று போனது.

பத்தநாபஜயர் லண்டனில் இருந்து வருடாவருடம் இலக்கிய தொகுப்புகளை பெரும் செலவில் கொணர்ந்தவர், இப்பொழுது இல்லை. அவர் வட்டிக்கு பவுண்டஸ்களை வங்கிகளில் எடுத்தே

இலக்கியத் தொகுப்புகளை கொண்டுவந்தார். சுகன் ஷோபாசக்தி, சி.புஷ்பராஜா ஆகியோர் இலக்கிய தொகுப்புகளை கொணர்ந்தனர்.

பறை-டென்மார்க்கில் இருந்து இரண்டு இதழ் 2004ம் ஆண்டு வந்தது. பின்னர் அதுவும் நின்று போய்விட்டது. ஜனரஞ்சக இதழ்களும், இலவச பேப்பர்களும் வருகின்றன. புதினம் லண்டனில் இருந்து வருகிறது நண்பர் ராஜகோபால் கொண்டு வருகிறார். தாய்விடு நன்றாக வருகிறது கனடாவில் இருந்து.

புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன?

தவிர்க்க முடியாமல் தோன்றியதே புலம் பெயர் இலக்கியம். ஆனால் கே.எஸ். சிவகுமாரன் போன்றவர்கள் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று ஒன்று இல்லை என்று முதல் சொன்னார்கள் இப்ப எப்படியோ தெரியாது.

புலம் பெயர்ந்து போனவர்கள் அங்கு வேரடி மண்ணை நினைத்து நினைத்து வாழும் காலமே அதிகமாகும் வேலைப்பளு, பொருளாதாரச் சமை வரும்போதெல்லாம். நாம் சாப்பிட்டுவிட்டு பல்லுக்குத்திக்கொண்டு இங்கே கிராமத்தில் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள வேப்பமரத்துக்குக் கீழ் ஈஸிசெயாரில் கிடந்த வாழ்க்கை நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாது.

இலகுவான வாழ்க்கை வாழ்ந்துவிட்டு அந்த குளிர்க்குள் கிடந்து சாகும்போது வெறுத்து போய்விடும்.

வேரடியை நினைத்து, போரை நினைத்து, அரசின், இராணுவத்தின் அட்டூழியங்களை நினைத்து, வாழ்ந்த பூமியை நினைத்து, அள்ளித்தின்ற மண்ணை நினைத்து நினைத்து கவிதைகளும், சிறுகதைகளும், கட்டுரைகளும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் வந்தன.

மற்றது வேறு வேறு இயக்கங்களில் இருந்தவர்கள் மற்ற மற்ற இயக்கங்களைப் பற்றி அதன் குறைகளை நேரில் கண்டவற்றை கொலைகளை, மாற்று இயக்க முரண்பாடுகளை, அழித்தொழிப்புகளை, அடாவடித்தனத்தை, அகதியானதை, கென்டயினரில் நாடுகடந்து வந்ததை, ஏஜன்சிக்கு காசு கொடுத்து கொடுத்து வேறு வேறு நாடுகளில் கிடந்து உழன்றதை, ஐரோப்பிய மக்களின் நிறுவெறித்தனத்தை பெண் அடக்குமுறையை, சுரண்டலை, விதியை எல்லாம் எழுதினார்கள்.

ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்டவர்களாலேயே அவை வாசிக்கப்பட்டன. அவர் என்ன இயக்கம் என்று பார்த்து விட்டு மற்றவர் வாசிக்கமாட்டார். இப்படி நண்பர்களுக்காக மட்டும் எழுதப்பட்டன சில எழுத்துக்கள்.

சிலர் மாக்ஸில தத்துவங்களை எல்லாம் மேற்கோள் காட்டி கட்டுரைகளை இறுக்கி விடும் பொழுது பொதுமக்கள் வாசிக்கவில்லை.

பின் நவீனத்துவ எழுத்துக்கள் என்றும் கட்டுடைப்பு என்றும் சிலர் தூஷணங்களை அப்படியே எழுதுவது பிழையென்றனர். அதனால் அந்த எழுத்துக்களை வீட்டுக்கு கொண்டு போக சிலர் தயங்கினர்.

ஆனால் புலம் பெயர் வாழ்வின் உண்மைநிலை வாழ்வின் நெருக்கடிகள் என்பனவற்றை புலம்பெயர் இலக்கியங்களில்தான் நாம் வாசித்து அறிய முடியும். எனது கென்டயினர் பயணம், கட்டுரையை வாசித்தால் அது கென்டயினருக்குள் அடைத்து தமிழர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குள் எப்படி ஏஜன்ஸிகள் மூலமாக கொண்டு வரப்படுகின்றார்கள் என்பது தெரியவரும். அது உண்மையான எனது அனுபவம்.

இன்னும் ரெஸ்ரூரண்டுகளில், ஹோட்டல் குசினிகளில், குதிரைப்பண்ணைகளில் சீவிக்கும் எம்மவர்களின் வாழ்க்கைகள் அதன் மன உணர்வுகளையும் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் பதிந்து வைத்திருக்கின்றன.

ஒருவர் இன்னொருவரை வைவதற்கும் சஞ்சிகைகளை நடாத்தியிருக்கின்றனர் என்பதும் உண்மையானதாகும். முன் அட்டையில் ஒருபகுதியினர் இன்னொரு பகுதியினரை ஏசி தூஷண வார்த்தைகளை தாங்கிய புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளும் வந்திருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டு எழுத்து, இலங்கை எழுத்து, புலம்பெயர் எழுத்து என்று மூன்று வகைகளை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

நாடோடி வாழ்வில் எப்படி ஐரோப்பிய நாடுகளின் பிரசன்னம் அமைந்தது உங்களுக்கு?

அதுவும் ஒரு சுவாரஸ்யமானதுதான் எனது வாழ்வில் நாயோட்டம் அந்தரப் பாய்ச்சலாகவும் தான் இருக்கிறது நாட்கள். அதனை ஒரு சிரமமாக எண்ணாமல் அனுபவரீதியாக உணர்ந்து வருகிறேன். 24 வயதில் எனது திருமணம் நடைபெற்றது. அதன்பின்பு ஆறு வருடங்கள் அக்குறணையில் இருந்தேன்.

புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளுடனான தொடர்பின் காரணமாக இளைய அப்துல்லாஹ் எனும் பெயர், எனது ஆக்கங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதிகமாக அறியக் கூடியதாக இருந்தது. குறிப்பாக சீரிய இலக்கிய வெளியீட்டாளர்கள் வாசகர்கள் மத்தியில் பரவலாக அறியப்பட்டதன் நிமித்தமாக 1997ம் ஆண்டு பாரிஸில் நடைபெற்ற இலக்கிய சந்திப்புக்கு என்னை அழைப்பதற்கு இலக்கியச் சந்திப்பு ஏற்பாட்டாளர்கள் முன்வந்தார்கள்

பிரான்ஸ் எம்பலியில் எல்லாம் சரி ஒரு லெட்டர் அங்குள்ள நகர சபையில் இருந்து வேண்டும் என்றார்கள், அதனைக் குறித்த தவணையில் கொடுக்க முடியவில்லை அதனால் அந்தப்பயணம் போக முடியவில்லை.

பிரான்ஸுக்கு அழைக்க முயற்சி செய்த சி.புஷ்பராஜா(புற்று நோயால் அவர் இறந்து விட்டார்) 1998ஆம் ஆண்டு ஜேர்மனியில் இடம் பெற்ற இலக்கிய சந்திப்புக்கு என்னை அழைக்க முயற்சி செய்தார். முயற்சி என்றால் பெரு முயற்சி எத்தனையோ தொலைபேசி அழைப்புகள் தொலைநகல்கள் என்று எத்தனையோ அதன் பிறகு ஜேர்மனிக்கு விசா கிடைத்தது. 1998 இல் ஜேர்மனியில் 1998 மே மாதம் 30-31ம் திகதி நடந்த இலக்கிய சந்திப்பில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினேன். 'டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள்' எனும் தலைப்பில். அதற்கு பிறகு பாரிஸ் போனேன் பின்னர் பிரங். போட் போனேன். நண்பர்களுக்கு என்னை பிடித்துப் போய்விட்டது. நிலலுங்கள் என்றனர் நின்றுவிட்டேன். ஆனால் ஆறு வருடங்கள் நிற்க வேண்டி வரும் என்று நான் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. ஹொலன்ட் வந்து பின்னர் பெல்ஜியம் வந்து என்று அங்கேயே இரண்டரை மாதங்கள் ஓடிவிட்டன. பின்னர் கென்டயினர் மூலமாக லண்டன் வந்து சேர்ந்தேன். கென்டயினரில் ஆட்களை கடத்துவது என்பது ஒரு பெரிய வியாபாரம் அந்த வியாபாரத்தை நான் அனுபவித்து உணர்ந்தேன். விறை குளிர் உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லாத பயணம் அது. 1998 ஆகஸ்ட் மாதம் எட்டாம் திகதி லண்டனில் உள்ள ஹார்விச் ஹாபரில் போய் இறங்கி ஹாபர் பொலிஸில் பிடிபட்டேன். அதன்பிறகு அகதி நிலமையில் இருந்து பெற்றோல் நிலையம், உருளைக்கிழங்கு வெட்டும் இடம், ரெலிபோன் காட் விற்கும் இடம் என்றெல்லாம் வேலை செய்து 2000 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 07ம் திகதி தீபம் தொலைக்காட்சியில் அறிவிப்பாளராகச் சேர்ந்தேன். அங்குதான் எனது தொலைக்காட்சி அனுபவம் ஆரம்பமாகிறது. இங்கு இலங்கையில் இலங்கை வானொலியில் நிகழ்ச்சி செய்த அனுபவம் 1986 இல் இருந்து எழுதிய அனுபவம் எல்லாம் கைகொடுத்தது.

என்ன அது கென்டயினர் பயணம்? ஏன் அதில் நீங்கள் லண்டனுக்கு வந்தீர்கள் ?

1998 இல் நான் ஜேர்மனிக்குதானே வந்தேன் பின்னர் லண்டனுக்கு போனால் வாழ்வு நன்றாக இருக்கும் என்று நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

ஆனால் கென்டயினரில் எப்படிக் கொண்டு போகிறார்கள்? யார் கொண்டு போகிறார்கள். எதுவும் எனக்கு தெரியாது.

ஏஜன்ட் தொடர்பான விடயங்களில் ஹொலன்ட் நண்பன் ஹாமீம் வலு சூரன். அவர்கள் தொடர்பான விடயங்களை வலுதிறமாக அறிந்து வைத்திருக்கிறான். அவர்கள் தொடர்பான எல்லா விடயங்களும் அத்துப்படி அவனுக்கு.

எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது வரச்சொன்னார்கள் போனோம். காரில் ஹாமீம் கொண்டு போனான். ஹொலன்டில் இருந்து பெல்ஜியம் கார்ப்பயணம் நன்றாக இருந்தது. இடையில் போடர் தாண்டும்போது யாரும் எதுவுமே கேட்கவில்லை. என்னிடமும் விசா இல்லை. பிரான் ஸுக்கு வந்த செங்கன் நாடுகளுக்கான விசா 14 நாட்களில் முடிந்து விட்டது.

பெல்ஜியம் சென்டரில் ஒரு வீட்டில் விட்டுவிட்டு ஹாமீம் பயணம் சொல்லிவிட்டு போய்விட்டான். அந்த வீட்டில் இருக்கச் சொன்னார்கள் இருந்தேன். என்னோடு சேர்த்து நான்கு

பேர் ஏற்கனவே இருந்தார்கள். தமிழர்கள்தானே. பாஷை புரிகிறதே. அதுபோதும். சமைத்தார்கள் சாப்பிட்டோம். ஒரு சோறு, ஒரு கறி.

அன்றிரவு பதினொரு மணிபோல ஒருவன் வந்து சொன்னான். 'வெளிக்கிடுங்கோ' காரில் ஏற்றினான். கார் போகிறது புகைபோல. ஒன்றரை மணித்தியாலம்மட்டில் கார்ப்பயணம் ஓரிடத்தில் நிப்பாட்டி இறங்கச் சொன்னார்கள் இறங்கியாயிற்று. 'இறங்கி ஓடுங்கோ' ஓடினோம் 'பற்றைக்குள் படுங்கோ' படுத்தோம்.

ஒருவன் போய் கென்டயினர் நிற்கும் இடங்களை அவதானித்தான். கென்டயினர்கள் தொடர்ச்சியாக நிறைய இருந்தன. ஏதோ ஆமி காம்பை தகர்க்கும் பாணியில் எல்லாம் சமுண்டு படுத்து அனுசூலம் பார்த்து ஒருவாறாக ஒரு ரெக்ஸீன் கென்டயினரை அவிழ்த்து ஒவ்வொருத்தராய் வந்து ஏறுங்கோ என்றான். உத்தரவுப்பிரகாரம் வந்து ஏறினோம். "இங்கிலாந்து போவியள் இனி உங்கடைபாடுதான் சத்தம் போடாமல் இருக்க வேணும், இருங்கோ" என்று சொல்லி விட்டு பக்குவமாய் வெளியில் கட்டினான், போய் விட்டான். உண்மையில் கள்ளமாய் இப்படி கென்டயினரில் ஏற்றுவதற்கும் எவ்வளவு திறமை வேண்டும். நடுச்சாமம் ஆகி விட்டது படுக்கவேண்டும் நித்திரை வருகிறது.

பலகைத் தட்டு, ஊத்தைக் கென்டயினர் படுக்க முடியவில்லை முதுகெலும்பு வலியெடுத்தது. சரி இவ்வளவுக்கும் பிறகு லண்டனுக்காவது போவோம் என்று நினைத்தேன்.

காலையில் கென்டயிரை எடுக்கிறான் சாரதி ஓடுகிறது அது. ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. மூன்று மணித்தியால ஓட்டம். திடீரென்று நிற்கிறது. ரெக்ஸீன் சீற்றுக்குள்ளால் ஓட்டை போட்டு வெளியே பார்த்தான் வந்தவனில் ஒருத்தன்.

அதற்கிடையில் திடீரென்று கென்டயினரை நிற்பாட்டிவிட்டு வந்து பின் கதவைத் திறந்தான் கென்டயினர் சாரதி. எங்களைக் கண்டவுடன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். 'இறங்கி ஓடுங்கோ' ஆங்கிலத்தில் திட்டினான். ஓடினோம். எங்கே என்று தெரியாமல் ஓடினோம் பெல்ஜியத்தில் ஹைவேயால் பிறகு ஒரு கிராமத்தின் தெருவால் ஓடினோம். பொலிஸ் பிடிப்பார்கள் என்று வந்தவன் ஒருவன் சொன்னான். ஒன்றாக ஆட்கள் சேர்ந்து ஓடினாலும் பிரச்சனை. பிரிந்து பிரிந்து இவ்விரண்டு பேராக ஓடி, ஒரு மாதிரி ஒரு சிறிய வங்கியைக் கண்டு பிடித்து காசு மாற்றினோம். அந்த வங்கியில் இருந்தவருக்கு ஆங்கிலம் மருந்துக்கும் தெரியாது. எங்களுக்கு பெல்ஜியம் மொழி தெரியாது.

எனது கையில் இருந்த பவுண்டை கொடுத்து மாற்றி கேட்டபோது கை நிறையத் தந்தார்கள் பெல்ஜியம் பணத்தை. சுத்தி சுத்தி சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்ளேதான். ஆம் பெல்ஜியத்துக்குள்ளேதான். மனது சலித்தது.

பொலிஸுக்கு பயந்தோம். பிடித்தானென்றால் அந்த நாட்டுக்குள்ளேயே அகதியாய் அலைக்கழிப்பானே. பயமாய் இருந்தது.

ரயில் பிடித்து மீண்டும் நான் நின்ற அதே வீட்டுக்கு ஏஜன்டிடம் வந்து சேர்ந்தோம். இது ஒன்றும் புதினமில்லை ஏஜன்டுக்கு. இப்படி போகமுடியாமல் கென்டயினர்காரனால் துரத்தப்பட்டு தினமும் ஆட்கள் திரும்பி வருவது அவர்களுக்கு சாதாரணமாக இருந்தது. எனக்கு ஏதோ பெரிய பாடாக இருந்தது.

அந்த வீட்டில் சமைக்கச் சொன்னார்கள் சமைத்தோம். சாப்பிடச் சொன்னார்கள். சாப்பிட்டோம் அசதி மிகுதியால் படுத்துக் கிடந்தோம். நித்திரை வந்தது.

முதல் நாள் செவ்வாய்கிழமை அன்றைக்கு புதன் கிழமை நித்திரையில் வந்து எழுப்பினார்கள். அவசரமாய் கழிசாணைப் போடுங்கோ! என்ன இழவு இது. கழிசாணுக்கு மேலால் கழிசான் ஷேட்டுக்கு மேலால் இன்னும் மூன்று ஷேட்டுகள் போட வேண்டாமா? அதுதான் பை ஒன்றும் கொண்டு போக விடமாட்டார்களே. வேறென்ன செய்கிறது லண்டனுக்கு போய் வேறென்னத்தை போடுறது நான் உடுப்பு போடமுதல் நாலு பேரைக்கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவர்கள் இங்கிலாந்து போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்கள். என்று பின்னர் கேள்விப்பட்டேன். பயணம் என்பது நரகத்தின் ஒரு துண்டு என்று முஹமது நபிகளார் சொல்லியிருக்கிறார். அதனை அனுபவத்தால் உணர்ந்தேன்.

எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். என்னோடு காரில் இன்னும் மூன்று தமிழர்கள் போனோம். கொண்டு போனார்கள். காரில் இரண்டு மணித்தியாலங்கள்வரை போனோம். காரின் பின் ஆசனத்தில் நான்கு பேரை அடைத்து ஏற்றி இறக்கினார்கள்.

அங்கிருந்து வயல்களுக்குள்ளால் கற்கள், முட்கள், செடிகள் ஊடாக சுமார் ஒரு மைல் தூரமளவிற்கு நடத்திக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

ஒரு துறைமுகம் வந்தது. கென்டயினர்கள் நிறைய நின்றன. எந்த காவலும் இல்லை. ஆட்களும் இல்லை. ஆசவாசமாய்ப் போய் ஒரு கென்டயினர் நாடாவை அவிழ்த்துவிட்டு உள்ளே ஏறும்படி சொன்னான் ஒருவன். ஏறினோம். அப்பாடா இதுவாவது லண்டன் போகுமா? அல்லது இங்கிலாந்தின் ஏதாவது ஒரு கரையையாவது தொட்டுப் பார்க்குமா? என்ற மன நிலை எனக்கு வந்தது.

மனவலி, முதுகுவலி பெரும் கஸ்டமாக இருந்தது. கென்டயினரில் ஏறினால் உள்ளே எல்லாம் எழுதும் காகிதங்கள். அல்லது அச்சடிக்கும் வெள்ளைக்காகிதங்களின் பெரிய பெரிய கட்டுக்கள். எங்களில் வந்த ஒரு “புத்திசாலி?” சொன்னான் இது லண்டன்தான் போகிறது சந்தேகமில்லை. எழுதும் காகிதம் அச்சடிக்கும் காகிதம் என்றால் லண்டனுக்குத்தானே போக வேண்டும் என அவன் நினைத்தான்.

எனக்கு ஒன்றுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை. படுத்தேன். சுகமாக இருந்தது. எழுத்தாளனுக்கு காகிதம் என்றால் அதன்மேல் படுத்தாலும் சுகம் வருமாக்கும். எனக்கு நித்திரை வரப்பார்க்கிறது. விடுகிறான்களில்லை. மற்றவர்கள் எழும்பு உன்றை குறட்டை எங்களையும் சேர்த்து காட்டிக்கொடுத்து விடுமே; பயப்பட்டார்கள்.

இங்கு மனிசி லண்டன் வந்த பிறகு குறட்டைக்கு மருந்து தேடி மூக்குக்கு ஓட்டும் சாமான் ஒன்று, வாய்க்கு அடிக்கும் ஸ்பிறே ஒன்று, பல்லை கட்டி போடும் சாதனம் ஒன்று எல்லாம் போட்டும் இன்னும் குறட்டை என்னை விட்டு போகுதில்லை. மனிசி எனது குறட்டையால் பெரும் அவதிப்படுகிறது.

கென்டயினரில் குந்திக்கொண்டு கோழித்தூக்கம் போடக்கூட விடுகிறார்களில்லை.

பெல்ஜியம் துறைமுகம் பகுதியில் கென்டயினர் செக்கிங் எல்லாம் முடிந்து வெளியே ஓடுவது தெரிகிறது. ஆனால் அந்த செக்கிங்கில் நாங்கள் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. எண்ணி அரை மணித்தியாலத்துக்குள் கென்டயினரை நிப்பாட்டி விட்டு சாரதி வந்து பின் கதவைத் திறக்கிறான். திறப்பது தெரிந்தது, ஏறி எட்டிப் பார்த்தான். நாங்கள் நால்வரும் படுத்துக்கொண்டிருந்தோம் சாரதி எங்களைக் கண்டுவிட்டான். எங்களில் ஒருவன் எழும்பி சாரதியை கையெடுத்து கும்பிட்டான். அவனுக்கெங்கே கும்பிடு விளங்கப்போகிறது? எழும்பி மெதுவாக நடந்து வந்தோம். கென்டயினர் அவ்வளவு நீளம்.

சாரதி சிரித்தான். “எங்கே போகிறீர்கள்” கேட்டான் சாரதி. “லண்டனுக்கு” ஓ மை கோட்! என்றான் சாரதி.

‘எல்லோரும் அப்படியே இருங்கள்’ என்றுவிட்டு பின்பக்கம் காகிதக்கட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த அவனுக்கான கடிதத்தை எடுத்து தான் போகவேண்டிய விலாசத்தை பார்த்தான். நான் பிரான்ஸ் போகிறேன். தேவையென்றால் அங்கு கொண்டுபோய் விட்டாடுமா? ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் அவன். ‘எங்களை இந்த இடத்தில் இறக்கி விடு ராசா’ என்று நான் சொன்னேன்.

‘இந்த இடம் ஆபத்து உங்களை பொலிஸ் பிடிக்கும் அப்படியே இருங்கள் பாதுகாப்பான இடத்தில் விடுகிறேன். யார் கண்ணிலும் படாமல் போய்த் தப்புங்கள்.’ என்றான் சாரதி.

பெல்ஜியத்தில் ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கம் அல்லது நிலக்கரி உலை. அதனண்மையில் எங்களை இறக்கிவிட்டு கைலாகு கொடுத்து போகச் சொன்னான். தேடிப்போய் நடையாய் நடந்து. ஒரு கடை கண்டுபிடித்து, கடைக்காரனிடம் அடிமாட்டு விலைக்கு ஸ்ரேலிங் பவுண் மாத்தி, பசிக்கும் தாகத்திற்குமாய் கோலா குடித்துவிட்டு, ரயில் நிலையம் தேடி, பணம் மாற்றி பயணச்சீட்டு எடுத்துக்கொண்டு அந்த ஏஜன்டின் வீட்டுக்கு வந்தடைந்தோம். இரண்டாவது லண்டன் பயணமும் பாழ்.

எல்லாக் கனவுகளுக்கும் மண். பேசாமல் ஊரில் இருந்திருக்கலாம். ஏனிந்த இங்கிலாந்து? அகதிகளுக்கு அங்கு என்ன சொர்க்கமா தரப்போகிறார்கள்? முதுகுவலிக்கிறது. ஒவ்வொரு எலும்பு

மூட்டுகளுக்குள்ளாலும் வேதனை பீறிடுகிறது. பசியாலும் தாகத்தாலும் வலுவிழந்து போனேன். கென்டயினர் பயணம் என்றால் என்ன லேசானதா? இருபத்தொருபேர் ஒரு முறை மாதக்கணக்காக பயணம் செய்யும் கப்பல் கென்டயினர் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகவே செத்துப்போனார்கள். கேள்விப்பட்டோம்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண்ணின் கணவர் கென்டயினரில் போய் இன்னும் வரவேயில்லை. செத்துப்போனாரா இருக்கிறாரா இன்னும் தெரியாமல் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் என் கண் முன்னாலேயே காத்திருக்கிறார். அவளுக்கு யார் ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவார். பாவம் அவள். இரண்டு பிள்ளைகளோடு இது எல்லாம் கதைகளில்லை. தினம் நடைபெறும் உண்மையான கண்ணீர் அவலங்கள்.

மீண்டும் வந்தாச்சு! பெல்ஜியம் ஏஜென்ட் வீட்டில் வைத்து வழமையான சாப்பாடு, பின் அசதி மிகுந்த தூக்கம். 24 மணித்திலாத்துக்கொரு தடவையாவது சோறு தின்ன கிடைத்த பாக்கியத்தை எண்ணினேன்.

வியாழன் மூன்றாவது நாளிது. வழமைமாதிரி இரவு 11 மணிபோல் வந்து எழுப்பினார்கள். நாங்கள் நான்கு பேரும் உடுப்புகள் போட்டு தயாராக இருந்தோம். வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழும்பி ஓடினோம். வழமையாக அல்லாமல் கார் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. எங்கே போகிறதோ? அட எனக்கு பரிச்சமான இடம் வருகிறதே! அம்ஸ்ரடம். பின்னர் றொட்டடம்...ஒல்லாந்து ஓடிய காரிலிருந்து வேறொரு காருக்கு மாற்றப்படுகிறோம்.

ஓடி.. ஓடி.. உலகப் பிரசித்தி பெற்ற துறைமுகத்துக்கு அருகில் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். ஏதோ ஒரு பெரிய அதிரடிப்பானியில் எங்களுக்கு பயிற்சி தரப்பட்டது. தமிழ் ஏஜென்ட் ஒரு துருக்கி காரனுக்கு பொறுப்பு கொடுத்திருந்தான். ஒரு சங்கிலி தொடர் போல இந்த கென்டயினரில் ஆள் கடத்தும் வேலை தொடருகிறது.

துருக்கிகாரன், சோமாலியாகாரன், பாகிஸ்தானியன், பங்காளிகாரன், தமிழன் எல்லோரும் கலந்து கட்டி இந்த வேலையைச் செய்கிறார்கள் ஒற்றுமையாக. பின்னர் அகதிகளிடம் இருந்து வாங்கும் காசை பிரித்து எடுக்கிறார்கள்.

கீழே மாகடல். கப்பல்கள் நிற்கின்றன. மேலே கம்பிவேலி. அப்பால் கென்டயினர்கள் அடுக்கி நிற்கின்றன.

சரிவாக கட்டிய சீமெந்துப்பாதையில் குனிந்து கொண்டு அரை மைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். பின்னர் மேலேயும் ஒரு கம்பி கீழேயும் ஒரு கம்பி, சுமார் 20 மீட்டர் வரையில் கம்பியில் நடக்க வேண்டும். தவறி விழுந்தால் கீழே ஆழ்கடல் அவ்வளவுதான் யாரும் காப்பாற்றமாட்டார்கள்.

கடலில் மூழ்கி செத்துப்போக வேண்டும். இப்படி ஆபத்துக்கள் தாண்டி வந்தால். ஒரு புறம் எங்களுக்கு நல்ல காலம். மறுபுறம் இங்கே பெல்ஜியத்தில் இருந்து லண்டனுக்கு வர ஏஜெண்டுக்கு இலங்கை பணப் பெறுமதிப்படி தலைக்கு ஒரு லட்சத்து பதினோயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் தேறுகிறது. இது 1998 ஆம் ஆண்டுக்கணக்கு.

எட்டிப் பார்த்தான். எங்களை அழைத்து வந்தவன். துறைமுக செக்கியூரிட்டி எங்கே போனான்? அவனின் அறை மட்டும் திறந்திருக்கிறது. ஆளில்லை.

வேலி ஏறிக் குதித்து ஒரு கென்டயினர் அருகில் உயிரைக் கொடுத்து வந்து சேர்ந்தாயிற்று. கூட்டி வந்தவன் எல்லோரையும் அதன் கீழே படுக்கச் சொன்னான். பின்னர் கென்டயினரை சுற்றிக் கட்டியிருந்த பெரிய நாடாலை கழட்டி ஏறச் சொன்னான். ஏறினோம். அப்படி ஏறுவது மற்றும் ஏற்றுவது சட்டப்படி கிரிமினல் குற்றம். கடத்தல்தானே. இது ஆட்கடத்தல்.

நாங்கள் தமிழர்கள் நால்வரோடு சேர்த்து ஒரு அல்பானியன். இன்னுமொரு பாகிஸ்தானியன் மொத்தமாக ஆறு பேர். உள்ளே ஏறினால் கென்டயினரில் கொக்கோ கோலா ரின்களை பெட்டி பெட்டியாக நிரப்பி அடுக்கி இருந்தார்கள். ஒரு மணித்தியாலமளவில் லண்டன் போவீர்கள். சொல்லிவிட்டு கென்டயினரை முதல் இருந்தது போல கட்டிவிட்டு அவன் போய்விட்டான்; இருக்க இடமில்லை.

கிடைத்த சில இடைவெளிகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு இடுப்பெலும்பு நோக நோக இருந்தோம் பசித்தது. உணவில்லை. தாகித்தது. கொக்கோ கோலாவை குடித்து குடித்தே தாகமும் பசியும் தீர்த்தோம்; இரவும் பின்னரொரு பகலும்.

அடுத்தநாள் பகல் 12 மணியளவில் கென்டயினரை எடுத்து கப்பலில் ஏற்றுவது தெரிந்தது. அதென்ன அப்படிச் சத்தம். இடி இடியென... கப்பல் எப்படி இருக்கும்? எங்களுக்கெல்லாம் இருட்டு மட்டும் தான் துணை. எண்ணிக்கை தவறாமல் 13 மணித்தியாலங்கள் போகிறது கப்பல்.

அதில் ஒருவன் சொன்னான் கொக்கோகோலாவை ஏற்றிக்கொண்டு கப்பல் என்ன சவூதிக்கா போகிறது? ஆருக்கு தெரியும்.

ஒருவாறாக கப்பல் ஒரு துறைமுகத்தை அருகணைப்பது விளங்குகிறது நங்கூரம் இறக்கப்படுகிறதோ என்னவோ! சத்தம் கர்ணகரூமாக...இருக்கிறது. எங்கே நிற்கிறோம். தெரியவேயில்லை. கென்டயினரை ஒருவாறாகக்கொண்டு வந்து துறைமுகக் கரையில் நிப்பாட்டினார்கள். எனது மணிக்கூட்டில் பார்த்தேன் நேரம் அதிகாலை 3.15. என்றால் இங்கிலாந்தில் காலை 4.15.

காத்திருந்தோம் வெளியில் எடுக்கும்வரை. பகலாச்சு. மற்றக் கென்டயினர்களை வாகனம் வந்து கொண்டு போகிறது தெரிகிறது நாங்கள் இருக்கிறோம் இருக்கிறோம். இருந்து கொண்டே இருக்கிறோம். எடுக்கிறார்களில்லை. மனம் சலித்துவிட்டது. பசியைப் போக்க எந்தக் கோலாவால் முடியும்? பொறுமையிழந்து அந்தப் புத்தி அல்பானியனுக்கு வந்தது. 'றெக்ஸீன் சீலையை வெட்டி இறங்குவோம்' என்றான் சரியென்றோம்.

அல்பானியனும் பாகிஸ்தானியனும் முதலில் இறங்கிப் போய்விட்டார்கள். தமிழர்கள் நாம் நால்வரும் இறங்குகிறோம். முதலில் போனவர்கள் இரண்டு பேர் பொலிஸில் மாட்டுப்பட்டுவிட்டார்கள். துறைமுக கமரா எங்களைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது.

அல்பானியன் பிடிபட்டது. பின்னர் தெரியவந்தது. பாகிஸ்தானியன் எங்கேயோ வெளியில் ஓடித் தப்பிவிட்டான். பிடிபடவேயில்லை.

அட.. இங்கிலாந்தின் ஒரு மூலைக்கு வந்து விட்டோம் திகதி 07-08-1998

புகைப்படம், கைவிரலடையாளம், கேள்விகள் முடிந்தாயிற்று. போங்கள் எங்காவது இங்கிலாந்தில் வாழுங்கள், பின்னரழைப்போம் என்றார்கள் அதிகாரிகள்.

இது நான் வந்த கதை. இதில் வந்ததால் தான் கென்டயினர் பயணம் என்ற என் வாழ்வில் காணாத ஒரு அனுபவத்தை கண்டேன்.

இப்பொழுது 2016 இல் என்ன நடக்கிறது என்றால் போனவாரம் நண்பர் ரிஸ்மி போனெடுத்து லண்டனில் இருந்து ஈரோப்புக்கோ அல்லது ஈரோப்பிலிருந்து லண்டனுக்கோ யாரையாவது விசா இல்லாமல் கடத்திக்கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்றால் சொல்லு என்றார். அட பாவமே இதென்ன ஆள் கடத்தும் தொழிலா நான் பார்க்கிறேன் என்று கேட்டேன். இல்லை யாராவது கேட்டால் சொல்லு என்றார்.

பிக் தொலைக்காட்சி என்றொரு தொலைக்காட்சி இங்கே பிரிட்டனில் .:பிளீ வியூவில் இலவசமாகப் பார்க்கலாம். அதில் முழுக்க முழுக்க பொலிஸ் இமிக்கிறேசன் விசயங்கள்தான் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் நான் வந்து இறங்கி அகதி அந்தஸ்த்து கேட்ட டோவர் துறைமுகத்தை காட்டினார்கள்.

பிரான்ஸில் இருந்து கென்டயினரில் வரும் அகதிகள் எப்படியெல்லாம் வருகிறார்கள். எப்படி ஆட்கள் இங்கு லண்டனுக்குள் கடத்திகொண்டுவரப்படுகிறார்கள் என்றெல்லாம் காட்டினார்கள்.

இப்பொழுது எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்தி பாதைகளை இறுக்கினாலும் எப்படியாவது எல்லாவற்றையும் சுழித்துவிட்டு வெள்ளைக்காரன் கண்ணில் மண்ணை தூவிவிட்டு களவாக வருகிறவர்கள் எப்படியும் வந்தே விடுகிறார்கள்.

கென்டயினர் சாரதிகள் தெரிந்தே அகதிகளிடம் பணம் வாங்கிவிட்டு லண்டனுக்கு கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். பிடிபட்டால் பெரும் தண்டனை, கிறிமினல் குற்றம் என்று தெரிந்தே ஆட்களைக் கடத்துகிறார்கள்.

இமிக்கிறேசனில் எக்ஸ்ட்ரே கருவிகள், மோப்பநாய்கள், காபன்ரொக்சைட்டை மணக்கும் கருவிகள் (ஆட்கள் இருந்தால் அவர்களின் சுவாசம் காட்டி கொடுத்து விடும்)சகிதம் யு கே போடர் ஏஜன்சிகாரர் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் பிரிட்டனின் எல்லையில் காவலில் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் காவலையும் கடந்து இன்னும் தமிழ் ஆட்கள் வருகிறார்கள்.

சாமான்கள் கொண்டு வரும் கெண்டயினரை பரிசோதிக்கும்போது அதனுள்ளே மறைத்து பெட்டிபோல செய்து ஆட்களை உட்காரவைத்து கொண்டு வருகிறார்கள். போடர் ஏஜன்சி கேட்டால் எனக்கு தெரியாது என்று மொட்டையான பதிலை கெண்டயினர் றைவர் சொல்லுவார். ஆனால் யு கே பி ஏ காரருக்கு தெரியும் அவர் பொய் சொல்கிறார் என்று. அவருக்கு தண்டனை நிச்சயமாக இருக்கும்.

பிக் ரிவியை பார்த்தால் எல்லையில் நடக்கும் எல்லா விடயங்களும் விலா வாரியாக தெரியவரும். இங்கு உள்துறை அமைச்சர் சொன்னார் “பிரிட்டன் சட்ட விரோத குடியேறிகளுக்கு வலு சுழுவான இடம் என்று யாரும் பயமில்லாமல் இருக்க கூடாது என்பதை கண்டிப்பாக உணர வேண்டும். அதற்கு மிகக்கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.”

அவர் சொல்லி ஒன்றரை வருடத்தில் நாங்கள் பார்த்திருக்க சட்டவிரோதமாக தங்கி இருந்த ஆட்களை பிடித்து கொத்து கொத்தாக இலங்கைக்கு நாடு கடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

1998 இல் டோவர் துறை முகத்தில் வந்து இறங்கியவுடன் இமிக்கிறேசன்காரர்கள் எங்களை ஒரு ரூமில் விட்டு விட்டு குளிக்க சொன்னார்கள். அங்கு நல்ல படுக்கை இருந்தது. குளித்துவிட்டு சாப்பாடு தந்தார்கள் சாப்பிட்டு விட்டு கட்டிலில் ஏறி படுத்து விட்டேன். களைப்பு நன்றாக தூக்கம் வந்தது படுத்து விட்டேன். நடப்பது நடக்கட்டும். அந்தக்காலத்தில் இப்பொழுதுமாதிரி வருகிறவர்களை திருப்பி அனுப்பும் பழக்கம் பிரிட்டன் இமிக்கிறேசனில் இல்லை. இப்பொழுது அகதிகள் என்றால் வெறுப்போடுதான் பார்க்கிறார்கள். லண்டனுக்கு வர வேண்டாம் இங்கு இப்பொழுது வேலையுமில்லை. வாழ்வுமில்லை. இம்முறை ஓட்டமாவடியில் வைத்து அன்புக்குரிய எஸ் எல் எம் ஹனீபாவோடு உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவர் சொன்னார். உன்னை கட்டுரை புத்தகங்கள் நாலையும் பள்ளி வாசலில் வைத்து ஆட்களை கூட்டி வாசிக்க சொல்ல வேண்டும் என்று. ஏனெனில் இளைஞர்கள் எல்லோருக்கும் லண்டன் ஐரோப்பிய நாடுகளின் கனவுகள் போகவேயில்லை. ஏஜன்டிடம் காசை கொடுத்து கரியாக்கி கொண்டிருக்கிறார்கள். இது இன்னமும் தொடர்கிறது. நாங்கள் சொன்னால் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் இஸ்லாமியர்கள் தொடர்பான அச்சங்கள் உண்மையா? அங்கு இஸ்லாமியர்களுக்கு நெருக்கடி இருக்கிறதா?

இங்கு இஸ்லாமியர்கள் தொடர்பான இனவாத போக்கு பெருமளவில் பரவி இருக்கிறது. வெறுப்புணர்வும் பரவி இருக்கிறது. இங்கிலாந்தைப் பொறுத்த அளவில் ஆண்களை விட இஸ்லாமிய பெண்கள் அதிகளவில் தாக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் பதிவாகி இருக்கின்றன. ஏனெனில் அவர்கள் அணியும் கறுப்பு பர்தா. 68 இற்கும் மேற்பட்ட சம்பவங்கள் பெண்கள் தாக்கப்பட்டது தொடர்பாக பதிவாகி இருக்கின்றன.

பிரான்ஸ் இஸ்லாமியர்களுக்கு எதிரான யுத்தமொன்றை பகிரங்கமாகவே செய்து வருகிறது. கலாசாரம் பரவிய மண் இப்பொழுது பர்தாவுக்கு எதிரான கடுமையான சட்டங்களை அமுல்படுத்தியுள்ளது. பெண்ணொருவர் முகம்மூடி :.பர்தா அணிந்து சென்றால் அந்த இடத்தில் 150 ஈரோ தண்டம் கட்டவேண்டும். இதுதான் இங்குள்ள நிலமை.

அண்மையில் நான் ஜேர்மனிக்குப் போய்விட்டு வந்த ஒரு இரவுப் பொழுது, நேரம் இரவு 11.50 நித்திரை, உடல் களைப்பு பிரயாண சோர்வு, ஸ்ரண்டட் எயார் போட்டில் இருந்து எனது இடத்துக்கு ரக்ஸி பிடித்து போவதென்றால் அறுபது பவுண் செலவழிக்க வேண்டும். நடுச் சாமம் எனது பாஸ்போட்டை வாங்கிக்கொண்டு போன அதிகாரி என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் ஒரு ரூமுக்குள் இருத்தி வைத்து கேள்வி.

அந்தக் கேள்விகளில் பாஸ்போட்டுக்கும் எனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. அந்த அதிகாரி என்னிடம் கண்டதெல்லாம் நான் ஒரு முஸ்லிமாக இருப்பது மட்டும்தான். ஐரோப்பாவில் பிறந்த முஸ்லிமோ அல்லது வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த முஸ்லிமோ என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் முஸ்லிம்கள் என்றால் சந்தேகி என்ற ஒரு நிலைமை ஐரோப்பாவில் தோன்றி வருவது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

எங்கே இருக்கிறீர்கள்? இங்கு முஸ்லிம் இளைஞர்கள் எப்படி? உங்களது பக்கத்து வீட்டுக் காரர் யார்? உங்களது மனநிலையில் வெள்ளைக்காரர் எப்படி? உங்களுக்கு இந்த நாடு பிடித்திருக்கிறதா? ஏதேனும் வெறுப்பு இருக்கிறதா இங்கு? என்று அந்த ஓ.பிஸர் கேள்விகளை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரமாக உரையாடல். எனக்கு ஒருபக்கம் எரிச்சலாக இருந்தது. நடுச்சாமத்தில் என்னை வைத்திருந்து என்ன கேள்வி.

முஸ்லிம்கள் என்றாலே குண்டு வைத்து விடுவார்களோ எனும் சந்தேகத்துடனேயே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதனால் அதிகமாகப் பயப்படுகிறார்கள். அப்படி சில சம்பவங்கள் இங்கே நடந்திருக்கின்றன. அடிப்படைவாதம் அல்லது இஸ்லாமிய அத்தீத்பற்று போன்ற விடயங்கள் இங்குள்ள மீடியாக்களில் அடிக்கடி பாவிக்கும் ஒரு விடயமாக இருக்கிறது.

ஒரு இஸ்லாமிய இளைஞனை தாடி, தலைப்பாகை ஜிப்பாக பிஜாமா தோற்றத்தில் கண்டால் பொலிஸில் இருந்து இமிகிறேஸன் ஓ.பிஸர் வரை மிரண்டு போகிறார்கள். இதுதான் இப்பொழுது பெரும் பிரச்சினையாக ஐரோப்பாவில் இருக்கிறது.

உண்மையில் இது பின்லேடன் என்ற நபரை முன்னிறுத்தியதான ஒரு தோற்றப்பாடான அச்சமாகும். இரட்டை கோபுரத்தை தாக்கிய சூத்திரதாரி என்று சந்தேகிக்கும் பின்லேடன் தாடி, ஜிப்பா, தலைப்பாகை கட்டியிருந்தார் என்பதற்காக அந்த உடை ஒரு தீவிரவாதத்தின் அடையாளமாக பார்க்கப்படுகிறது. இதனை என்னவென்று சொல்ல.

முஸ்லிம்கள் பயப்படுத்தும் அல்லது பெரிய மதரசா பிள்ளைகள் பயன்படுத்தும் ருமால் அல்லது ஸ்காஃப் ஏதோ பயங்கரவாதத்தின் அடையாளம் போல ஒரு மருட்சி காணப்படுகிறது.

இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஒருவர் எனது நண்பனுக்கு அந்த ஸ்காஃப் கொடுத்தார். லண்டனில் குளிருக்கு கழுத்தில் சுற்றிக் கொள்ளச் சொல்லி. ஆனால் அந்த தமிழ் நண்பர் எனக்கு திருப்பித் தந்துவிட்டார். அவர் என்னிடம் தரும்போது சொன்னார் என்னத்துக்கு சும்மா வம்பு உண்மையில் அவர் தமிழர். இந்த விறை குளிருக்கு கழுத்தில் கட்டுவதற்கே பயப்படுகிறார் அந்த ஸ்காஃப்.

அதாவது மனப்பயம் சர்வ இடமெங்கும் வியாபித்து விளங்குகிறது.

கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் சி.என்.என். தொலைக்காட்சியில் இந்த ஸ்காஃப் கட்டியிருந்த ஒரு பாடகி பயங்கரவாதத்தின் சின்னத்தை அணிந்திருக்கிறார் என்று ஊதிப் பெருப்பித்து விட்டார்கள். அது ஒரு பெரிய விவாதமாகவே ஆகி பிரிட்டனிலும் பெரும் செய்தியாக வந்தது.

என் பாஸ்போட்டை திருப்பித் தந்த அந்த ஓ.பிஸர் சொன்னார் இது ஒரு சாதாரணமான விசாரிப்புதான் குறை விளங்க வேண்டாம். இங்கே குறை விளங்குவதற்கு அப்பால் ஒரு முஸ்லிம் ஆளை ஒரு கிறிஸ்தவர் எப்படிப் பார்க்கிறார் என்பதுதான் பிரச்சினை. மும்பைத் தாக்குதலின் போதும் இது தெளிவாகவே தெரிந்தது. இஸ்லாமிய தீவிரவாதி, இஸ்லாமிய தீவிரவாதிகள் என்றுதான் எல்லா ரெலிவிசன், பேப்பர்கள் எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிறிஸ்தவ தீவிரவாதி என்றோ அல்லது இந்து தீவிரவாதி என்றோ அல்லது பௌத்த தீவிரவாதி, யூத தீவிரவாதி என்று எந்த ஊடகங்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதில்லை.

இஸ்லாமிய தீவிரவாதி என்பது ஒரு சமூகத்தை வேரோடு அசைத்துப் பார்க்கிற சொல். அதுதான் இப்பொழுது உலகமெங்கும் நடக்கிறது.

ஒரு பொதுமகன் எவ்வாறு உண்மையானவன் என்பதனை பொலிஸாரிடமும் இமிகிறேசன் காரரிடமும் நிரூபிக்கிறது என்பதுதான் பெரும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது ஐரோப்பாவில்.

ஐரோப்பாவில் இருக்கின்ற அநேகமான முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் பாகிஸ்தான், இந்தியா, ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், பலஸ்தீனம் என்றுதான் இருக்கின்றன. அவர்களின் பூர்வீக நாடுகளில் எல்லாமே யுத்தம் நடக்கிறது. அந்த யுத்தத்தில் யாராவது ஒரு சொந்தக்காரன் ஒரு தொடுசலாக இருப்பான். அதனால் இங்கு வாழ்பவருக்கும் ஒரு தொடுசல் வர சாத்தியம் இருக்கிறது. அப்படித்தான் பலர் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கப்படுகின்றனர்.

ஆனால், மதத்தைச் சொல்லி ஒரு முழு சமூகத்தை விரல் சுட்டி பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்வது தினம் தினம் அதிகரித்துச் செல்கின்ற ஒரு விடயமாக மாறிவருகிறது ஐரோப்பாவில்.

சிரியாவில் இருந்து வரும் அகதிகள் தொடர்பான அச்சம் இன்னும் பரவி வருகிறது. ஐரோப்பிய நாடுகள் இனி அகதிகளுக்கு உசிதமான இடமில்லை.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர் கலாசாரம் பற்றி கட்டுரைகளில் அதிகமாக எழுதிவருகிறீர்கள்?

புலம்பெயர் கலாசாரம் பற்றி மட்டுமல்ல அண்மையில் சிங்கப்பூரில் தமிழர் கலாசாரம் பற்றியும் எழுதினேன். உண்மையிலேயே இது ஐரோப்பிய கலாசாரம் உள் நுழைவது பற்றியது தான். ஒரு சூழலில் இருக்கும்போது அந்தச் சூழலை கலாசாரத்தை நாம் அப்படியே உள்வாங்கி விடுகிறோம். அது பிழையா சரியா என்பதற்கு அப்பால் எப்படி அதனால் பாதித்துப் போகிறோம் என்று பார்ப்போம்.

வீட்டுச் செலவு மிக அதிகமாக இருக்கின்ற ஐரோப்பிய புலம் பெயர் நாடுகளில் அதனால் வீட்டில் உள்ள கணவன் மனைவி இருவருமே உழைக்க வேண்டிய கட்டாய தேவை இருக்கிறது. அதுதான் மிக முக்கியமானது. கணவன் மனைவி இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ள குடும்பம் லண்டனில் வாழ்வது என்றால் குறைந்தது மாதத்திற்கு இரண்டாயிரம் பவுண்டுகள் எப்படையும் வேண்டும். வீட்டு வாடகை அல்லது மோர்கேஜ்ஐக்கு இரண்டு பெட்ரூம் வீட்டுக்கு ஆயிரம் பவுண்டஸ் வேண்டும். தண்ணீர் பில், கவுன்ஸில் வரி, மின்சாரபில், காஸ்பில், ரெலிபோன்பில் என்று கட்டி, சாப்பாடும் அளவாக இருப்பதற்கு இந்தத் தொகை.

ஒருவர் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும்போது கிழமைக்கு 250 பவுண்டஸ் தான் கிடைக்கும். ஆகவே இரண்டு பேரும் வேலை செய்ய வேண்டிய மிகவும் இக்கட்டான சூழ்நிலை உருவாகிறது. அதிலும் பிள்ளைகள் பிறைவேற் பள்ளிக்கூடம் என்றால் செலவு அதிகம். இந்த நிலையில் பொருளாதாரக் கஷ்டம் கழுத்தை நெரிக்கும் பொழுது உழைத்துவிட்டு வீட்டிற்கு கணவனும் மனைவியும் வேறு வேறு நேரங்களில் வருகின்றனர். பிள்ளைகள் வேறு நேரத்தில் வருகின்றனர்.

ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பது இரவு சாப்பாட்டு மேசையில்தான். பலருக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் கூட கிடைப்பதில்லை. பொருளாதாரச் சமை தலையை அழுத்த தன்னைப்பற்றியோ குடும்பத்தை பற்றியோ சிந்திக்கவோ அல்லது அதற்காக கவலைப்படவோ வாய்ப்பு அரிதாகிவிடுகிறது.

பொதுவாகவே உடல் அலுப்பில் வீட்டிற்கு வந்தால் வீட்டு வேலைகளை மனைவி செய்ய வேண்டிய ஒரு துக்கம் எமது பழக்கத்தில் தொடர்ந்து வருகிறது. வெள்ளைக்காரர்கள் அப்படி அல்ல. வேலையை ஆணும் பெண்ணும் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அதே போல செலவு வங்கிக் கணக்கு எல்லாம் இரண்டு இரண்டு தான். கணவன் மனைவியானாலும் வெள்ளைக்காரர்களில் இந்த பழக்கம் இருக்கிறது.

ஆனால் எமது சமூகத்தில்தான் அப்படி இல்லையே மனைவி உழைக்கவும் வேண்டும் பணத்தை கொண்டு வந்து கணவனிடம் கொடுக்கவும் வேண்டும். அத்தோடு மனைவி கணவனுக்கு பணிவிடை செய்யவும் வேண்டும் என்று பெண்கள் பல அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகிறார்கள்.

கணவனுக்கும் அழுத்தம் அதிகம்தான். பெண்கள் இவ்வளவு மன அழுத்தங்களோடு வேலைக்கு செல்லும் பொழுது அவர்களின் வெள்ளைக்கார பெண் நண்பிகளோ அல்லது ஆண் நண்பர்களோ அவர்களுக்கு உரிமை என்ற விசயத்தை தெரியப்படுத்துகிறார்கள்.

மனம் விட்டுக் கதைக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய கலாசாரம் இது என்று தெரியப்படுத்துகிறார்கள். சுய உரிமை பெண்களுக்கான உரிமைகளை தெரிவிக்கிறார்கள். இதனால் வேலைக்குப் போகும் பெண்களுக்கு எமது பாரம்பரிய அடக்கு முறைகள், பதி பற்று என்பன எல்லாம் எரிச்சல்களாகவும் விரிவடைகின்றன. இதனால் உரிமைகள், விட்டுக்கொடுப்புகள் இல்லாத ஒரே எரிச்சல்படுகிற ஆண் துணையோடு பொருதுகிறார்கள். உழைப்பு வேண்டும். ஆனால் இருந்து கதைக்க தயாராக இல்லாத ஆண் துணைகளோடு முரண்டு பிடிக்கின்றனர் பெண்கள். ஆனால் இதனை கணவன்மார்கள் விளங்கிக்கொள்கிறார்களில்லை.

அப்படி முரண்டு பிடிக்கின்றவர்கள் வீட்டில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துகின்றனர். அதனால் தொடர்ந்தும் தொடர்ந்தும் சிறு சிறு சச்சரவுகள் பெரும் சண்டையாக கை நீட்டும் அளவுக்கு போய்விடுகின்றன. அது கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் பேரிடைவெளியை ஏற்படுத்துவதோடு பிள்ளைகளுக்கும் பெரும் பிரச்சனையை ஏற்படுத்துகின்றன. பெற்றாரின் சண்டை மூலமாக பெற்றார் மன உழைச்சலுக்கு ஆளாகின்றனர். பிள்ளைகள் வீட்டுக்குவர வெறுக்கின்றனர். வீட்டில் எப்பொழுதும் சண்டை.

மனஅழுத்தம் காரணமாக பிள்ளைகள் மீதும் பெற்றார்கள் எகிறுப்படுகின்றனர். இதனால் முழுக் குடும்பமுமே கலவரத்துக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. இங்குதான் பெரும் பிரச்சினை உருவாகிறது.

வெள்ளைகள் என்றால் பிடிக்காவிட்டால் விலகி போய்விடும். எனக்கு ஒரு உதாரணம் தெரியும். தனது காதலன் மாறி தனது பிரஷை எடுத்து பல்லுத்தீட்டியதற்காக மனைவி விவாகரத்து பெற்றிருக்கிறாள்.

ஆனால் எமது சமூகத்தில் விவாகரத்து செய்ய சமூக கௌரவம் அவர்களை விடுவதில்லை. வீட்டில் நாய்கடி பூனைகடி, ஆனால் பட்டுச்சேலையும் வேட்டியும் சால்வையும் சகிதம் போலி சிரிப்போடு போலி உரசலோடு எத்தனையோ கணவன் மனைவிமார்கள் கலியாண வீட்டுக்கும், சாமத்தியவீட்டுக்கும் போய்வருகிறார்கள்.

சமூக கௌரவத்திற்காக விவாகரத்து பெறாமல் இருக்கின்றனர்.

ஐரோப்பிய கலாசார சூழல் அவர்களை அப்படியே தத்தெடுப்பது இங்குதான். வீட்டில் பிரச்சனைபடுபவர்கள் அவர்களது வேலைத்தலத்தில் அலுவலகத்தில் உள்ள நண்பர்கள் நண்பிகளோடு சினேகம் பிடித்து விடுகிறார்கள். அது வெள்ளைக்காரராகவோ அல்லது தமிழராகவோ இருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் ஆண் சினேகிதர்களையும் ஆண்கள் பெண் சினேகிதர்களையும் பிடிக்கிறதுதான் அதிகம். தனது துணைகளைப்பற்றி குறைகூறிக்கொண்டே இச்சினேகிதம் வளருகிறது. காலப்போக்கில் இச்சினேகிதம் செக்ஸ்வரை கொண்டு போகிறது. இது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

நீண்டகாலமாக வீட்டில் செக்ஸ் இல்லாமல் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அப்படியான ஒரு நிலையில் தமக்கு விருப்பமானவர்களுடன் உடல் இன்பத்தை பகிர்ந்து கொள்வதில் மிகவும் திருப்தி அடைகிறார்கள்.

இந்தத் தொடர்பு இரண்டு திருமணம் முடித்தவர்களிடையேயும் ஏற்படுகிறது. ஒருவர் குடும்பத்தில் உழன்றவராகவும் மற்றவர் திருமணம் முடிக்காதவராகவும் இருக்கும் சந்தப்பங்களும் உண்டு.

அதற்குப் பிறகு செக்ஸ் தேவைகள் பூர்த்தியடைய வீட்டில் கணவன் மனைவிக்கிடையிலான தொடர்பு முற்றுமுழுதாக அறுபட ஆரம்பிக்கின்றது.

இந்தச்சிக்கல் இங்கு இலங்கையில் கிராமங்களில் இருக்கும்போது ஏற்படுவதில்லையல்லவா? கணவன் உழைப்பது ஒரு குடும்பத்துக்கு போதும். அதனால் மனைவி வீட்டில் இருப்பாள் பிள்ளைகள் தன்பாட்டிற்கு ஸ்கூல் போய்விட்டுவரும்.

இங்கு இலங்கையில் செக்ஸ் தொடர்பில் ஏனையோருடன் நண்பர்களுடன் ஈடுபடுவது குறைவு அனேகமாக மிகவும் அருமை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். குடும்பத்தில் சண்டை வந்தால் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கூட இங்கு வந்து அதட்டுவார். குடும்பத்தினர் சொந்தக்காரர்கள் வந்து விளக்கம் கேட்பார்கள். ஆனால் அங்கு தனிமையில் விடப்பட்டவுடன் யாரும் யாரையும் கேட்பதில்லை. அதற்கு நேரமும் இல்லை. அதனால் சிறு பொறி வளர்ந்து வளர்ந்து பெரு நெருப்பாகி குடும்பப் பிரிவுக்கு கொண்டு வருகிறது. பொருளாதாரம் எவ்வாறு கலாசாரத்தை அழிக்கிறது என்று பாருங்கள்.

இங்கேயும் ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். தனது நண்பருடன் செக்ஸ் வைத்திருந்த தமிழ் பெண்ணொருவரை செக்ஸில் ஈடுபடும் நேரம் அவரது கணவன் கண்டுவிட்டார். தாம் தூம் என்று குதித்துவிட்டார் அந்தப்பெண் பொலிஸுக்கு சொல்ல பொலிஸ் வந்து கணவரை ஸ்டேசனுக்கு அழைத்து சென்றது செக்ஸ் நேரம் இடைஞ்சல் பண்ணிய குற்றத்திற்காக.

அடுத்தது பிள்ளைகளுக்கு தெரியும், அம்மா வேறு ஒருவருடன் செக்ஸ் வைத்திருக்கிறார் என்றும் அப்பா வேறு ஒருத்தியுடன் செக்ஸ் வைத்திருக்கிறார் என்றும். அதனால் பெற்றோருடைய சொல்லை முழுமையாக தட்டிவிட்டு தமக்கு விருப்பமான நண்பர்களை தெரிவு செய்கின்றனர். இங்கு இன்னொரு அபாயம் இருக்கிறது. ஆண் பிள்ளைகள் பெண் நண்பர்களையும் பெண் பிள்ளைகள் ஆண் நண்பர்களையும் தேடுவது ஒருபுறம்.

பெண்பிள்ளைகள் பெண் நண்பியையும் ஆண் நண்பர்கள் ஆண் நண்பர்களையும் தேடுவது பெரும் ஆபத்தாக அமைகிறது. இவர்கள் லெஸ்பியன்களாகவும் 'கே' ஆகவும் மாறிப்போய்விடுகிறார்கள்.

இப்படி ஆறுதல் தேடிப் போகிறவர்கள் சிறுவயதில் மது அருந்துகிறார்கள், போதைப் பொருட்களுக்கு ஆளாகிறார்கள் அவர்களுக்குள்ளே செக்ஸ் தாராளமானதும் மிக சாதாரணமானதுமாக ஆகிவிடுகிறது.

பெற்றோரின் சண்டை காரணமாக எத்தனையோ பிள்ளைகள் தமது நண்பர்களின் வீடுகளில் இருக்கிறார்கள், நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

வெள்ளைக்காரர்களோடு பழகும் அவர்களோடு படிக்கும் பிள்ளைகள் அவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் கலாசாரங்களுக்குள் தானாகவே போய்விடுகிறார்கள்.

வயது வந்த பிள்ளைகள் தங்களது போய் அல்லது கேர்ள் பிரண்டுகளை வீட்டுக்கே அழைத்து வருவார்கள். செக்ஸ் என்பதை சாதாரணமானதாகவே கருதுகிறார்கள் வெள்ளைக்காரர் நினைப்பதைப்போல. இதனைத்தான் பண்பாட்டு சீரழிவு என்று எழுதுகின்றேன்.

அத்தோடு வளர்ந்த பெண்பிள்ளைகளுக்கு கலியாணம் பேச பெற்றோர் முயற்சி செய்ய அவர்கள் சொல்கிறார்கள். வாழப்போறவனுடன் ஒருவருஷம் வாழ்ந்து பார்த்து விட்டு சரியென்றால் திருப்தி என்றால்தான் தாலி. இல்லாவிடில் கழட்டிவிடுவேன் என்று. இதற்கு தமிழென்று மூச்சுக்கு முன்னூறுதரம் சொல்லும் பல தந்தைகளே அகப்பட்டிருக்கிறார்கள், எனக்கு சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

திருமணம் பொய்த்து சேர்ந்து வாழும் முறை வலுக்கிறது. அதையும் தாண்டி சிங்கிள் பேரன்ட் முறையும் பரவுகிறது. இதெல்லாம் வெள்ளையர் கலாசாரத்தின் தாக்கம்தானே அதனைத்தான் எழுதுகிறேன்.

லண்டனில் இருந்து கொண்டு லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை என்று எழுதுகிறீர்களே ஏன்?

இது தொடர்பாக பலர் நேரடியாகவே என்னிடம் கேட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் விடயம் அதுவல்ல. இல்பேட் எனும் இடத்தில் அகதிகள் தொடர்பான கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் தமிழ் அகதியொருவர் சொன்னார். அண்ணை இங்கை இருக்க முடியாது நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன் என்று. அது எனது மனதில் பெரும் பாரத்தை ஏற்படுத்தியது. அப்பொழுது பல கட்டுரைகளை எழுதினேன். அதில் முக்கியமானது லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை. அதாவது அகதிகளை வரவேற்பதில்லை. அது புத்தகத்தின் தலைப்பாக வந்தபொழுது அது பற்றி இன்றும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் லண்டன் அகதிகளை இன்னும் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கவில்லை. கையெழுத்துப் போட கால்கடுக்க நின்று அல்லல்படும் அகதிகளை கேட்டால் தெரியும் அவர்களும் இதனைத்தான் சொல்வார்கள்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் எமது அடுத்த சந்ததியினர் தமிழ் மொழியை பாதுகாப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை நீங்கள் சொல்வீர்களா?

இல்லவே இல்லை. எனக்கு அது அற்றுப்போயேவிட்டது. கனடாவில் ஓரளவுக்கு இருக்கிறது. அதுவும் ஓரளவுக்கு என்பதனை மட்டும் குறியுங்கள். பெல்ஜியம், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, நோர்வே, டென்மார்க், அவுஸ்திரேலியா, பின்லாந்து, நெதர்லாந்து லண்டன், இத்தாலி, போத்துக்கல் போன்ற நாடுகளில் தமிழர்கள் வாழுகிறார்கள். அங்குள்ள தமிழர்களின் பிள்ளைகள். தங்களை அந்தந்த நாட்டு பிரஜையாகவே அடையாளம் காண்கிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ்காரன், அவுஸ்திரேலியன், நோர்வேஜியன் என்றே சொல்கின்றனர். அவர்கள் சொல்வதும் சரிதான். அங்குதான் பிறந்தவர்கள் அவர்கள். தாய்நாடு என்றால் அவர்கள் பிறந்தநாடு தானே. சிலர் சொல்கிறார்கள் தாய் பிறந்த நாடு என்று அதிலும் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. தாய்மொழி எனும் பொழுது ஒருவர் எந்த மொழியில் சிந்திக்கிறாரோ அதுதான் அவரின் தாய் மொழி என்று சொல்வேன். ஆகவே அந்தப்பிள்ளைகள் சொல்வது சரி.

இங்கு எமது நாடுகளில் தமிழ் வளரும் நிற்கும் என்பதில் நாங்கள் சந்தோஷப்படலாம். இப்பொழுது நந்தினிசேவியர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. 'நாங்கள் பிள்ளைகளை பெத்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறோம் தமிழ் எப்படி அழியும்' உண்மைதான் அது இங்கு இலங்கையில். ஆனால் புலம்பெயர் நாடுகளில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் பிள்ளைகள் தமிழ் இல்லாமலே வளருகின்றனர்.

பெயர் ரஜீவன், சுதன், பிரியா ஆனால் தமிழில் பேசுவோ சிந்திக்கவோ மாட்டார்கள்.

பொதுவாகவே பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் தமிழ் படிக்கவோ பேசுவோ விடுவதில்லை லண்டனில். பெரிய தமிழ் சங்கங்களின் தலைவர்கள், சைவக் கோவிலின் தர்மகர்த்தாக்களின் பிள்ளைகள், சஞ்சிகையால் தமிழ் வளர்க்கும் தமிழ் சஞ்சிகை, பேப்பர்களின் ஆசிரியர்களின் பிள்ளைகள் எல்லாம் ஆங்கிலமே பேசுகின்றன. சிந்திக்கின்றன. அப்படித்தான் அவர்களை வளர்க்கிறார்கள். வெளியில் உருத்திராட்சைக் கொட்டையும், பட்டையுமாக திரிகிறார்கள்.

வீட்டில் பெற்றார் தமிழில் கேள்வி கேட்க அதுகள் ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்கின்றன. நான் சொல்வது என்னவெனில் தமிழ் மொழியின் வீச்சைப் பாதுகாக்க வீட்டில் தமிழ் பெற்றார்கள் தமிழில் பேசினாலே போதும். வேறு ஒன்றும் செய்ய தேவையில்லை. ஆங்கிலம் என்பது பாடசாலைகளில் அவர்களது நண்பர்களோடு பேசும்பொழுது பேசட்டும். வீட்டில் பேசங்கள் என்றால் பேசுகிறார்களில்லை, இந்தப் பிரகிருதிகள். அதனால் கொஞ்ச நஞ்ச தமிழ் பிடிப்பும் இளையவர்களைவிட்டு போய்விடுகிறது.

அடுத்து ஆடைகள் படு செக்ஸியாக உடுத்துவதற்கு பெற்றார் ஒன்றுமே தெரிவிப்பதில்லை. தமிழ் பெற்றோர் பிள்ளைகளோடு சமரசம் செய்து போகவே விரும்புகின்றனர். கோபப்பட்டால் பொலிஸுக்கு பிள்ளை போன் அடித்துவிடுவான் பொலிஸ்வரும் என்று பயந்து போயிருக்கிற பெற்றார் பலரை எனக்குத் தெரியும்

ஆனால் இவையெல்லாவற்றையும் இலகு படுத்திக்கொண்டு வாழும் பெற்றாரையும் எனக்குத் தெரியும். வீட்டில் அவர்களின் பிள்ளைகள் நன்றாகவே தமிழ் பேசுகிறார்கள். படிப்பிலும் நன்றாகவே இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களின் ஆங்கிலம் எந்த விதத்திலும் குறைந்து போய்விடவில்லை. நான் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும்போது பிள்ளைகளை ஊக்குவிப்பேன். அவர்களும் மகிழ்ந்து போவார்கள். இது லண்டனில்

ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் அவுஸ்திரேலியா தவிர்த்து வெவ்வேறு மொழிகள் இருப்பதனால் பிள்ளைகள் வீட்டில் தமிழில்தான் பெற்றோருடன் பேசியே ஆகவேண்டும். வேறு வழியில்லை. பெற்றோருக்கு ஐரோப்பிய மொழிகள் நுழையவே நுழையாது. அதனால் இந்த நாடுகளில் உள்ள பிள்ளைகள் தமிழ் பேசுகிறார்கள். ஆனால் எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாது.

அடுத்த முக்கியமான பிரச்சனைதான் கவின்கலைகள். இவைகளை எப்படியாவது தமது பிள்ளைகளுக்கு கற்பித்து விடவேண்டும் என்ற பேரவாவில் தமிழ் பெற்றோர்கள் ஐரோப்பியநாடுகளில் இருக்கின்றனர். பல நீண்டதூரம் புல்லாங்குழல், வீணை, பரதநாட்டிய வகுப்புகளைத் தேடி பிள்ளைகளை அனுப்பக்கூடிய பெற்றாரும் இருக்கின்றனர்.

எப்படியாவது தமது பிள்ளை பரதநாட்டியத்தில் புகழ் வாங்கவேண்டும். புல்லாங்குழலில் புகழ்வாங்க வேண்டும் என்று ஆலாய் பறக்கின்றனர். இந்தியாவில் இருந்து நட்சத்திர அந்தஸ்த்து உடையவர்களை எல்லாம் அழைத்து அரங்கேற்றங்களில் பிரதம விருந்தினராக்கி புகழ் பெறவிரும்புகின்றனர்.

இதனால் பல ஆயிரம் பவுண்களை வங்கிகளில் கடனாகப் பெறுகின்றனர். மீளமுடியாத கடனில் இருக்கின்ற சில பெற்றோரையும் கண்டிருக்கின்றேன். பெருமைக்கு மா இடிப்பதில் இவர்கள் வல்லவர்கள். தொடர்ந்தும் இந்தப் பிரச்சனை இருக்கிறது. இது முடிவுறக்கூடியதாக எனக்குப்படவில்லை. அடுத்த ஒரு நோய்தான் தனது பிள்ளைகள் எல்லாப் பாடத்திலும் 'ஏ ஸ்ரார்' எடுக்க வேண்டும் என்பது. இதன் காரணமாக பள்ளிக்கூட படிப்பு. பின்னர் வீட்டில் படிப்பு பின்னர் வீணை, புல்லாங்குழல் படிப்பு. பின்னர் ரியூஷன் படிப்பு என்று பிள்ளைகளின் மூளையைக் கொல்கிறார்கள்.

இதனால் பிள்ளைகள் தாங்கொணாத சமைகளினூடு வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இங்கு இலங்கையில் இன்ஜினியர், டொக்டர் கனவுகளோடு வாழும் பெற்றோர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் 'ஏ ஸ்டார்' கனவுகளோடு வாழ்கிறார்கள்.

இன்ஜினியர், டொக்டர்ஐ விட எக்கவுண்டன்தான் பெருமளவு சம்பாதிக்கலாம். பிள்ளைகள் தனிவாழ்வு தனி சம்பாத்தியம் என்று யோசிக்க பெற்றோர்கள் இன்னும் இலங்கையில் இருப்பது போல எண்ணுகிறார்கள்.

வெள்ளைக்காரர் தமது பெற்றாரை வைத்து பராமரித்து பார்ப்பதில்லை. அவர்கள் முதியோர் இல்லங்களில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார்கள். முதியோர் இல்லங்களுக்கு கிறிஸ்மஸ், புதுவருஷம், தந்தையர் தினம், அண்ணையர் தினம் போன்ற நாட்களில்தான் சென்று பார்ப்பார்கள். அதேபோலதான் அவர்களின் பெற்றோரை அவர்கள் விட்டிருப்பார்கள்.

ஆகவே அந்த வாழ்க்கை சூழலில் வயதாளிகளை அரசு கவனித்துக் கொள்கிறது. பிள்ளைகள் இதில் மினக்கட மாட்டார்கள். தமிழ் பிள்ளைகளும் அங்கு பிறந்தவர்கள் அப்படித்தான் யோசிக்கிறார்கள்.

ஆனால் பிள்ளைகள் எங்களை பார்க்கும் என்று தமிழ் பெற்றோர்கள் கனவு கண்டு கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளர் என்று சொல்லவா அறிவிப்பாளர் என்று சொல்லவா ஊடகவியலாளர் என்று சொல்லவா விரும்புகிறீர்கள்?

ஜேர்மனியில் டச் மொழியில் ஒரு அறிவிப்பாளர் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு போனால் முதலாவது கேள்வி நீ ஒரு பத்திரிகையாளனா? என்பதுதான். பத்திரிகையாளனாக இருப்பது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் என்னோடு வேலை செய்யும் அறிவிப்பாளர்களுக்கு நான் அடிக்கடி சொல்லுவேன், வாசியுங்கள் வாசியுங்கள் என்று, யாருமே செய்வதில்லை. வாசிப்பில்லாமல் அறிவு எங்கிருந்து வரும் கூரையில் இருந்தா?

மொக்குத் தனமான அறிவிப்பாளர்களாக இளம் அறிவிப்பாளர்கள் இருக்கின்றார்கள். பொதுவாகவே இப்படித்தான் இருக்கின்றார்கள். தமிழ் அறிவு இல்லை. எழுத்தாளர்களைத் தெரியாது. புத்தகங்கள் வாசிப்பதில்லை.

தேடலுள்ள எழுத்து இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபன முன்னோர்கள் அறிவாளிகள் மறைந்து விட்டனர். அல்லது ஓய்வு பெற்றுவிட்டனர். அவர்களுக்குப் பின்பு அறிவாளிகளான அறிவிப்பாளர்கள் மிகச் சிலரே.

குரல் வளமும் அழகான முகவெட்டும் போதும் என்றே இப்போதைய வானொலி, தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர்கள் நினைக்கிறார்கள். இதனால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும், பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நேயர்களுக்கு தெரியும் அவர்கள் மடைத்தனமாக கதைக்கிறார்கள் என்று.

இலங்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை சொல்கிறேன். அறிவிப்பாளர் ஒருவர் தொலைக்காட்சியில் நான் சாகித்திய மண்டல பரிசு பெற்றதற்காக பேட்டி ஒன்றை எடுத்தார். அவர் என்னிடம் கேட்ட முதலாவது கேள்வி 'உங்களின் என்ன நூலுக்காக சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்து?' நேரடி ஒளிபரப்பில் இதுதான் அவரின் அறிவு, இது கூட தெரியாமல் என்னை பேட்டிகாண அழைத்த அறிவிப்பாளரை என்ன சொல்வது?

தீபம் தொலைக்காட்சிக்காக கே.எஸ்.சிவகுமாரனை பேட்டி கண்டு கொழும்பு அலுவலகத்தில் வைத்து எடிட் செய்து கொட்டிக்கும்போது ஒரு தனியார் தொலைக்காட்சியின் அறிவிப்பாளர் வந்தார். வந்தவர் இவர் யார் என்று கேட்டார்? ஐந்து வருடம் தனியார் தொலைக்காட்சி ஒன்றில் செய்தி வாசிக்கிறார் கே.எஸ்.சிவகுமாரனை தெரியாது 53 வருஷமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளரை அவர் அறியவில்லை. தேட்டமில்லாமல் எதுவும் வராது. அறியாமல் எதுவும் தானாக திணிபடாது.

பழைய கதைதான் இன்னும் இது தேவையாக இருக்கிறது நிலமை இன்னும் மாறவில்லையே. லண்டனில் ஒரு தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் தொலைக்காட்சியில் வெட்டி முறிப்பார். ஏ.கே. 47 என்றால் என்ன என்று என்னிடம் கேட்டார். இவர்களுக்கு என்ன சொல்வது? மந்தமாகவே இருக்கிறார்கள்.

அறிவான அறிவிப்பாளர்கள் எல்லாம் பல்வேறு காரணங்களுக்காக பல இடங்களிலும் பரந்து போய் இருக்கின்றனர்.

உண்மையில் நான் அறிவிப்பாளராக எழுத்தாளராக பத்திரிகையாளனாக என்று எல்லாமாக என்றே சொல்லுவேன், அது எனக்கு மிக விருப்பமானதும் கூட. இன்னும் பரந்த வாசிப்புக்கு

நேரமொதுக்குகிறேன், எழுதுகிறேன் அறிவிப்புச் செய்கிறேன் இதில் எனது மனதையும் மூளையையும் ஈடுபடுத்தி கற்றுக்கொண்டும், அதனைப் பகிர்ந்து கொண்டும் இருக்கிறேன். என்பதிலே மகிழ்வடைகிறேன்.

உங்களுடைய எழுத்துக்கள் மீதான சரியான கவனம் கிடைத்திருக்கிறதா?

ஆம் என்றும் சொல்லலாம். கருத்துக்களால் நிறைந்ததே உலகம். உண்மையில் எழுத்துக்கள் தொடர்பாக பேசப்படுவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருப்பது தொடர்ச்சியான விவாதித்தல் அத்தோடு விமர்சனங்கள். இப்பொழுது எங்கே விவாதித்தல் நடைபெறுகிறது சொல்லுங்கள் எங்கே விமர்சனங்கள் வைக்கப்படுகின்றன சொல்லுங்கள். எல்லா எழுத்துக்களும் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் 'கிளிக்' ஆகிறது பாருங்கள் .

'கோணேஸ்வரிகள் ' கவிதை மீது அவ்வளவு விமர்சனம் வைத்த பின்புதான் கலாவை எங்களுக்கெல்லாம் மனதில் இருத்தி வைத்திருக்கமுடிகிறது.

கலில் ஜிப்ரானின் 'முறிந்த சிறகுகள் ' பல விவாதங்களுக்கு உள்ளாகியதன் பின்புதான் பலர் மனதில் அப்படியே இருக்கிறது.

சு.ரா.வின் ஜே.ஜே நூற்றுக்கணக்கான விவாதங்களுக்கு அப்பால்தான் மனதில் நிற்கிறது. சு.ரா வின் 'பிள்ளை கெடுத்தான் விளை'பல விமர்சனங்களுக்கு பின்னால்தான் உலகம் முழுக்க பிரபல்யமானது. இன்னும் அது தொடர்பான விமர்சனங்கள் தொடர்கின்றன.

மு.நித்தியானந்தன் எவ்வளவோ எழுதியிருக்கிறார். பேசியிருக்கிறார் ஆனால் 'துங்கிந்தசாரலில் ஒரு இலக்கியக்காரனின் பதிவுகள்' தான் பல விமர்சனங்களோடு வெளிவந்தது.

தெளிவத்தை ஜோசப் எனது 'அஸ்மியா' சிறுகதையை சிலாகித்து கூறுவார்.

எஸ்.கே. விக்கினேஸ்வரன் சொல்வதைத்தான் உங்களுக்கும் சொல்லுவேன். "எவ்வளவு பெரிய துயரம் இலங்கை தமிழ் முயற்சிகள் அது கவிதையாகட்டும். சிறுகதையாகட்டும் கணக்கெடுக்கப்படாமலே பேசப்படாமலே கிணற்றுள் போட்ட கற்களாய் கிடக்கின்றன. புதிதாக எழுத்துக்கு வந்த ஒரு தலைமுறை எழுத்தாளர்களும் அவர்களது படைப்புகளும் பற்றி பேசப்பட்டால் ஒழிய அடுத்த தலைமுறை திக்கற்றுபோய் நிற்பதை தவிர்க்க முடியாது. யாரையுமே அடையாளம் காணமுடியாத சூழல் எம் கண்முன்னாலேயே வளர்ந்து வருவதற்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் சாட்சியாக நின்று கொண்டிருக்கின்றோம்". விக்கியின் வார்த்தை எவ்வளவு சத்தியமானது

நான் 1997இல் வெளியிட்ட வடபுலத்து முஸ்லிம்களின் துரத்துதல் தொடர்பான "எங்கள் தாயகமும் வடக்கே" ஒலிநாடா கவிதைளை எத்தனை பேர் கேட்டிருப்பார்கள். குறிப்பாக புத்தளம் முஸ்லிம் அகதி மக்கள் கேட்டு விட்டு காணும் நேரமெல்லாம் சொல்வார்கள். அத்தோடு புலம் பெயர் நாடுகளில் அது அறியப்பட்ட அளவிற்கு இலங்கையில் தெரியாது. சரிநிகர் எழுதியிருந்தது.

அது கவனிக்கப்படவில்லையே. விவாதிக்கப் படவில்லையே. 'எனது பிணம் செய்யும் தேசம்' அல்லது 'துப்பாக்கிகளின் காலம்' என்ன விமர்சனத்துக்கு உள்ளானது? யார் செய்தார்கள் நல்லதோ கெட்டதோ விவாதம் இல்லாமல் எமது தலைமுறையினர் காணப்படாமலே போகிறார்கள் இல்லையா?

உங்கள் கவிதைத் தொகுப்புக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்த பொழுது எப்படி உணர்ந்தீர்கள்?

பரிசுகளுக்கு அப்பால் நான் மகிழ்ந்து போவது எனக்கு தெரியாத ஒரு குழுவினர் எனது கவிதைத் தொகுப்பை தேர்வு செய்ததுதான். நான் சாகித்திய மண்டலக்குழுவில் யார் எவர் இருக்கிறார்கள் என்று தேடவோ விசாரிக்கவோ இல்லை.

நண்பர் கனிஷ்மதி எனக்கு படிவங்கள் கொண்டுவந்து தந்தார். அதற்குப் பிறகு புத்தங்களை நானும் ஓட்டமடாவுடி அறபாத்தும் கொண்டுபோய் செத்திறிபாயவில் ஒரு சிங்கள பெண்மணியிடம் கொடுத்தோம் அவ்வளவுதான். நான் அதற்கு பிறகு அதனை யோசிக்கவில்லை.

கேகாலையில் வெளிக்கள பத்திரிகையாளர் கூட்டத்தில் இருந்தபோது. ஓ.கே.குணநாதன் தொலைபேசி மூலமாக சொன்னார் பேப்பரில் வந்திருக்கிறது என்று 'பிணம் செய்யும் தேசம்' பரிசுக்கு தெரிவாகி இருக்கிறது என்று

அந்தத் தெரிவு கமிட்டியில் யார் இருந்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் கவிஞர் முரளிதரன் சந்தித்தபொழுது சொன்னார், பிணம் செய்யும் தேசம் தெரிவின் பொழுது, தான் இருந்ததாகவும் அது நல்ல தொகுப்பு என்றும் சிலாகித்தார்.

அறிவிப்புத்துறை மீதான ஈடுபாடு எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறது.

உண்மையில் அதனைத்தான் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் நானும். ஏனெனில் எனது குடும்பத்தில் பரம்பரையில் யாரும் அறிவிப்பாளர்களாகவோ அல்லது எழுத்தாளர்களாகவோ இருந்ததில்லை. பிறகு எந்த ஜீன் என்னை ஆட்கொண்டது என்று எனக்குத்தெரியவில்லை.

அறிவிப்புத்துறை என்பது ஒரு இயற்கையின் வரத்து என்றுதான் எனக்கு படுகிறது.

இன்னொன்று உண்டு, எனக்கு ஆறு வயதாக இருக்கும் பொழுதிருந்தே எனது அம்மாவின் அப்பா அவரை 'அம்மய்யா' என்று தான் கூப்பிடுவோம். அவர் தினமும் தினபதி பத்திரிகை வாங்கி வருவார் அவருக்கு வாசிக்க தெரியாது. நான்தான் தலையங்கத்தில் இருந்து அந்திமம் வரை வாசித்துக் காட்டுவேன். ஆரம்பத்தில் எழுத்துக் கூட்டி வாசிப்பேன் பின்னர் நன்றாகவே வாசிக்கக்கற்றுக் கொண்டேன். அம்மய்யாவுக்கு உரத்து வாசிக்க வேண்டும் அப்பொழுதுதான் அவருக்கு திருப்தி ஏற்படும். அதனால் எனது மொழியும் குரலும் பண்பட்டது என்றும் சொல்லலாம்.

பின்னர் பள்ளிக்கூட காலங்களில் சைக்கிள் ஓட்டப்போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்கு லவுன்ஸ் ஸ்பீக்கரில் எனவுன்ஸ் பண்ணியது.

இன்னொன்று அந்தக் காலத்தில் வானொலிப் பெட்டிகள் மிக அருகிய காலம் அம்மய்யா ஒரு யூனிக் றேடியோ வாங்கினார். அது நான்கு பற்றறி போடக்கூடியது. பற்றறியை தின்னும். செய்தி மட்டும்தான் கேட்க வேண்டும் என்பது தான் நிபந்தனை. அவர் வீட்டை விட்டு எப்படா வெளியில் போவார் என்றிருக்கும்; உடனேயே ஓடிப்போய் கமக்கட்டில் இடுக்கிக் கொள்வேன். நாய்க்குட்டி விசரர் மாதிரி எனக்கு றேடியோ விசர். கேட்பது கேட்பது என்பதுதான் முழு தியானமும். கே. எஸ். ராஜாவைப் போலத்தான் முன்பு எனவுன்ஸ் பண்ணுவேன் பி. எச். அப்துல்ஹமீட் எனக்கு மிக விருப்பமான குரலுடையவராக இருந்தார். கே. எஸ். ராஜா எனது மானசீக அன்பர்.

வாழை மரங்களில் சணலில் கட்டிய தடியை குத்திவிட்டு எனவுன்ஸ் பண்ணியிருக்கிறேன். உண்மையிலேயே அது ஒரு விசர் போலத்தான். அந்த நேரம் றேடியோ சிலோன் என்றால் அதன் ஸ்ரூடியோ என்றால் ஏதோ சொர்க்கத்தின் ஒரு துண்டாகவே கற்பனையிருக்கும் எனக்கு.

முல்லை சகோதரிகள் பட்டுசாறி சரசரக்க மாங்குளம் வந்து ரயிலில் வொறண்டில் றேடியோ சிலோன் போய் பாடிவிட்டு வருவார்களாம் என்றும் ஊரில் இருந்து அருணா செல்லத்துரை றேடியோ சிலோன் ரயில் வொறண்டில் போறவராம் என்றும் கேள்விப்படும்போது அவர்கள் தேவதைகளாகவும் தேவர்களாகவும் தெரிவார்கள். உண்மைதான் இப்படித்தான் முன்பு வானொலி இருந்தது.

ஆனால் எனக்கு யாருமே குருவாக இருக்கவில்லை என்னைப் படிக்க வைக்கவோ எனக்கு ரியூஷன் வழங்கவோ அந்த ஏழைக் கிராமத்தில் யாரும் இருக்கவில்லை.

முல்லைமணி எழுதிக் கொண்டிருந்தவர், பாலமனோகரன் எழுதியவர். அவ்வளவுதான். குருக்கள் இல்லாமலே சுயம்புவாகவே வளர்ந்துவிட்டேன்.

1996இல் றேடியோ சிலோனுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்து ஸ்ரூடியோவுக்குள் போனபோது எனது கனவுகளும் பழைய எண்ணங்கள் நிறைவேறியதாகவே உணந்தேன்.

எங்கள் ஊரில் ஒரு புளியமரம் சந்தியில் இருக்கிறது. அங்கு எமது கிராமத்தில் நெல் கொள்வனவு செய்ய பல முதலாளிமார் விருவினம். அதில் மகேந்திரன் என்பவருக்குத்தான் அம்மய்யா நெல் கொடுப்பார். அவர் நாச்சிமார் கோவிலடியைச் சேர்ந்தவர். அவரின் அண்ணன் சாத்திரம் படித்தவர்.

புளியமரத்துக்கு கீழே யாழ்ப்பாணம் போக பஸ்ஸுக்காக காத்திருந்தவர்.

நான் சாறமும் வெறும் மேலோடும் போய்க்கொண்டிருக்க கூப்பிட்டு கேட்டார் “நீ எத்தனையாம் திகதி பிறந்தனீ” கேட்டவர் எனது வலது கையை பார்த்தார்.

“21ஆம் திகதி”

நீ ஜனாதிபதி மாதிரி பெரியவர்களின் கையால் பரிசு வாங்குவாய் பெரும்புகழடைவாய் கடல் கடந்து போவாய்.

அம்மா இப்பொழுதும் சொல்வா ‘ஒரு இடத்தில் இருக்கிறாய் இல்லையே எப்பதான் இந்த சுத்தல் முடியப்போகுதோ?. அவர் சொன்னது இதுதானோ. கடல் கடந்துபோய் வாழ்தல் என்பது இதுதானோ?’

புலம் பெயர் தமிழர் வாழ்வு தொடர்பாக பேசப்படும் பொழுது அவர்களின் செழிப்பான வாழ்வு தொடர்பாக மட்டுமே பேசப்படுகிறது. நீங்கள் அவற்றையும் தாண்டி பேசுகிறீர்கள் என்று சொல்லலாமா?

அதனை ஓரளவு சரி என்று சொல்லலாம் ஏனெனில் புலம்பெயர் வாழ்வு எல்லோருக்கும் சுபிட்சத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

இதனை இரண்டாகச் சொல்லலாம். ஒன்று 1983 இலங்கை இனக்கலவரத்திற்கு முந்தி இங்கு வந்த தமிழர்கள், 1983 இற்கு பிந்திவந்த தமிழர்கள் என்று குறிப்பிடலாம். முதல் வந்தவர்கள் தங்களுடைய கல்விக்காக வந்து இங்கு தங்கிவிட்டவர்கள். தொழிலுக்காக இங்கு வந்து தங்கி விட்டவர்கள். அவர்கள் இப்பொழுது நாம் 2016 ஐப்பசி மாதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது 33 வருடங்கள் இங்கு வந்து தங்கிவிட்டார்கள்.

இதில் டொக்டர்கள், கணக்காளர்கள், பொறியிலாளர்கள் என்று நல்ல சம்பளம் வாங்கும் தொழிலில் இருந்தவர்கள். இருக்கிறவர்கள் அவர்கள் இப்பொழுது வேறு தொழில்களிலும் அவர்கள் முதலீடு செய்து பணக்காரர்களாக இருப்பவர்கள்.

இங்கு 5 வருடங்கள் சரியான விசாவில் வாழ்ந்தாலே அப்படி வாழ்ந்தவர்களுக்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமை கொடுத்துவிடுவார்கள். அதாவது இங்கு வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். ஆகவே இங்கு வாழத் தகுதி உடையவர்கள் என்று பிரிட்டன் அரசு, பிரிட்டன் யு கே போடர் ஏஜன்சி சட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள்.

எனவே அவர்கள் இங்கு வாழ தகுதியானவர்கள் என்று நிரந்தர விசாவைக் கொடுத்து விடுவார்கள். அப்படித்தான் பழையவர்கள் மாணவர் விசா, தொழில் விசாவில் வந்தவர்கள் இங்கு தங்கிவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு குடும்பங்கள் பிள்ளைகள் இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். இவர்கள் முதல் தலைமுறையினர்.

அடுத்து 1983 இனக்கலவர காலத்தில் வந்தவர்கள் அவர்களும் இங்கு தங்களது வாழ்வை கஸ்டப்பட்டு அமைத்துக்கொண்டார்கள்.

அதற்கு பிறகு அகதிகளாக வந்தவர்கள், அகதி என்று சொல்லிக்கொண்டு களவாக வந்தவர்கள், சட்டத்தரணிகளை பிடித்து தான் அகதிதான் என்பதை நிரூபிக்க பெரும் பாடு பட்டு பணத்தைச் செலவழித்து அகதி அந்தஸ்த்து வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் பலர் வாயைக் கட்டி வயிற்றை கட்டித்தான் சொந்த வீடு வாங்கியிருக்கிறார்கள். 20 வருடங்கள் இங்கு வந்தும் சொந்த வீடு இல்லாதவர்கள் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். அதனை வாங்க அவர்களிடம் பணம் இல்லை. அல்லது அவர்களுக்கு வீடு வாங்கும் சூட்சமம் தெரியவில்லை.

அடித்தட்டு மக்கள் ஏழைகள் தொடர்பாகவே நான் சிந்திக்கிறேன். லண்டனிலும் ஏழைகளா என்ற கேள்வி எழலாம். ஆம் என்ற பதில்தான் அதற்கு உண்டு.

இங்கு வேலை செய்தால் மட்டுமே வாழலாம். மு.நித்தியானந்தன் சொல்லுவார் இங்கு வருத்தம் வரக்கூடாது. வந்தால் அந்த லீவு நாட்களை ஈடுசெய்ய முடியால் போய்விடும்.

தெளிவத்தை ஜோசப் சொல்வது போல இங்கு நாங்களே பாதை வெட்டி நாங்களே பயணம் போகவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

ஊருக்கு வந்தால் லண்டன்காரர் பணம் தரவேண்டும் என்று நினைக்கின்ற பலரை நான் நேரடியாகக் கண்டுள்ளேன். அப்படியான மன நிலையில் பலர் ஊரில் இருக்கின்றனர். இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர்.

இங்கு கடன் அட்டையில் காசு எடுத்து சொந்த பந்தங்களை காண விமானச் சீட்டு போட்டு வருபவர் அந்தக் கடனை அடைக்க அடுத்த ஒரு வருடம் கஸ்ட்பட்டு உழைக்க வேண்டும் என்பது ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு தெரியாது அதனைப் புரியவைக்கவும் முடியாது.

ஆனால் இங்கு வேறு தொழிலில் ஈடுபடுகிறவர்கள் வியாபாரிகள் என்று பலர் பணத்தை உழைத்து ஊரில் கொண்டு போய் கோடிக்கணக்கில் முதலீடு செய்கிறார்கள்.

அதனை பார்த்துவிட்டு இங்கு இருக்கும் எல்லோரும் பணக்கார்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொந்த பந்தங்கள் முடிவு செய்து விடுகிறார்கள். அது பெரும் பிரச்சனையை ஊரில் சொந்தங்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. உறவுகள் மத்தியில் பிளவை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

பணப்பிரச்சனையால் நம்பிக்கையினம் வந்து விடுகிறது. சகோதரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நம்புகிறார்களில்லை.

எனக்கு தெரியக்கூடியதாக நடந்த சம்பவம் ஒன்று இங்கு வந்து ஒருவர் இரவு பகலாக கஸ்ட்பட்டு உழைத்து மூன்று பெட்டும் வீடு வாங்கி விட்டார்.

இங்கு வீடு வாங்குவது என்பதை விளங்கப்படுத்த பெரிய கதை சொல்ல வேண்டும். அதனைத் தவிர்த்துவிட்டு பின்னால் நடந்த சம்பவத்தை சொல்கிறேன்.

இவர் லண்டனில் வீடு வாங்கிய விடயத்தை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது தாய்க்கு தெரியப்படுத்துகிறார். அதுதான் பெரிய சங்கடத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்துகிறது. லண்டனில் மகன் வீடு வாங்குமளவிற்கு பணக்காரன் ஆகிவிட்டான் என்று தாய் நினைத்துவிட்டு சொன்ன விடயம்தான் அதிர்ச்சியானது.

கலியாணம் முடித்து 21 வயது மகனுக்கு தாயான அவரது அக்காவுக்கு இப்பொழுது சீதனம் கொடுக்கச்சொல்லி தாய் வற்புறுத்துகின்றார். எப்படி இருக்கிறது அவர்கள் வேலை. எனக்கு பெரும் அதிர்ச்சி.

வீடு வாங்கிய அவர் அதன் மோற்றுகேஜை கட்டி முடிக்க இரவு பகலாக உழைக்க வேண்டும். எவ்வளவு சிரமம் என்று இங்குள்ளவர்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.

அடுத்து அகதி இளைஞர்கள் இன்னும் கஸ்ட்ப்படுகிறார்கள். பலர் தாங்கள் எடுத்து விட்டு வந்த கடனை அடைக்க பெரும் கஸ்ட்ப்படுகிறார்கள். ஆகவே நான் பணக்காரர் பக்கத்தை விட்டு விட்டு கஸ்ட்ப்படுகிறவர்களை எனது பதிவுகளிலே குறிப்பிட்டு எழுதுகிறேன்.

அடுத்தது இங்கு நடக்கும் திருகுதாளங்களை எழுதுகிறேன். அவைகளை என்னைத்தவிர வேறுயாரும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. லெஸ்பியன்கள் போட்ட வழக்கு மற்றது லண்டன் கள்வர்களின் நகரம் என்று எழுதுவதற்கு என்னைத்தவிர யாரும் துணிய மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது என்ன எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

சிறுகதைத்தொகுப்புக்கான சிறுகதைகள் சேர்ந்துவிட்டன 120 பக்கங்கள் கொண்டதாக அந்த தொகுப்பு அமையலாம். இன்னும் கூடலாம். இப்பொழுதும் சிறுகதை ஒன்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். நிறைய வாசிப்பதற்கு நேரத்தைச் செலவழிக்க வேண்டும்போல மனதுக்கு தெரிகிறது. தொலைக்காட்சி வேலை வாசிப்பதற்கு தடங்கலாக இருக்கிறது. அதில் செய்திகள் வாசிக்க வேண்டும். காலை நிகழ்ச்சி செய்யவேண்டும். சந்திப்பு நிகழ்ச்சி செய்யவேண்டும் நமது ஐபிசி தமிழ் தொலைக்காட்சி நேயர் மன்றம் தொடர்பாக வேலை செய்ய வேண்டும் என்று வேலை அதிகமாக இருப்பதனால் எழுதுவது வாசிப்பது இரண்டும் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. அதனை அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

1984 இல் இருந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் உங்கள் எழுத்துக்களில் ஏதாவது சமரசம் செய்திருக்கிறீர்களா ?

இல்லவே இல்லை. என் எழுத்துக்கள் அதிகமாக 2004 இற்கு பிறகுதான் இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து வரத்தொடங்குகின்றன. இங்கே லண்டனில் எல்லோரும் அறிந்த எழுத்தாளர் ஆய்வாளர் பற்றிமாகரன் செல்லுவார் இளைய அப்துல்லாஹ் கண்டதை கண்டபடி எழுதுவார் அதுதான் அவரின் உண்மைத்தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு என்று.

அதுதான் என் பழக்கம். கண்டதை பார்த்ததை எல்லாம் கண்டபடியே எழுதுகிறேன். அதனால் பலர் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறேன்.

எனது கிரமத்தில் நடந்த அத்தனை சம்பவங்களையும் எழுதியிருக்கிறேன். அதனை நான் இப்படி நினைக்கிறேன். அவர்கள் செத்தாப்பிறகும் அது வரலாறாகும். இங்கு லண்டனிலும் நான் பார்த்த எல்லாவற்றையும் எழுதியிருக்கிறேன். அதனால் எனது கட்டுரைகளை பாராட்டுகிறவர்களும் விமர்சிக்கிறவர்களும் உண்டு.

கிறிடிட் காட் கள்ளர்களை எழுதும் பொழுது ஒரு சிலர் செய்ய, ஏன் ஓட்டு மொத்த தமிழர்களை குற்றம் சொல்வது போல கட்டுரைகள் எழுதுகிறேன் என்று குற்றச்சாட்டு வந்தது.

நான் எழுதும் கட்டுரைகள் முழுமையாக வாசித்தால் புரிந்து விடும் அதில் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்று.

இப்படித்தான் ஈஸூக்கா ரூமி என்ற சிறுகதை தினகரனில் வந்தது. அது லண்டனில் வைத்து எழுதினேன். பிரசுரமானவுடன் அது தனது மகனை சுட்டுகிறது என்று குருணாகலையில் இருந்து ஒருவர் எடுத்து முரண்பட்டார்.

அந்த விடயம் பத்திரிகை முறைப்பாட்டுக்குழுவிற்கு போனதாக அறிகிறேன். ஆனால் என்னை யாரும் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இப்படிப் பல சிக்கல்கள் வரத்தான் செய்தன. ஆனால் நான் சமரசம் செய்து கொள்ளவில்லை. இப்பொழுதும் தொடர்ந்தும் எனக்கு பட்டதை நான் உண்மையாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அடுத்த விடயம், இங்கு லண்டன் தமிழர்கள் தொடர்பான உண்மை நிலையை வாழ்க்கை முறையை ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால் வரலாற்றில் அது பதியப்பட வேண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கம். அனேகமாக நான்கு கட்டுரை தொகுப்புகளிலும் (அண்ணை நான் தற்கொலை செய்யப்போகிறேன், கடவுளின் நிலம், லண்டன் உங்களை வரவேற்பதில்லை, நீரில் விளக்கெரியும் நந்திக்கடல்) அதனைப் பதிந்திருக்கிறேன். என்று சொல்லலாம்.

முதலில் தங்களுக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்படுவதற்கான குடும்பப் பின்னணி, இளமைப் பருவம் ஆகியன பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலக்கியம் என்பது முழுக்க, முழுக்க சிந்தனையோடு தொடர்புபட்டதொரு செயற்பாடாகும். இந்தச் சிந்தனை என்பது, படைப்பாளன் வாழ்கின்ற குடும்பத்தின் பௌதீக வளத்தின் செழுமையிலேயே பெருமளவு தங்கியுள்ளது. எனது குடும்பத்தின் பௌதீக வளம் வறுமைக்கோட்டு நிலையிலேயே இருந்துள்ளது. எனது குடும்பத்திலோ, அல்லது குடும்பச் சூழலிலோ இலக்கியம் பற்றிச் சிந்திக்கும் அளவுக்கு ஒருவர் கூட இருந்திருக்கவில்லை என்பதை என்னால் உறுதிபடக் கூறமுடியும். இச்சூழலில் எனது குடும்பத்தில் மிகப் பெரியதொரு ஆச்சரியம் நடந்திருக்கின்றது. படைப்பிலக்கியத் துறையில் நான் மட்டுமல்ல எனது கூடப்பிறந்த சகோதரனும் கே.ஆர். திருத்தவராசா அவர்களும் இதே சூழலிருந்ததுதான் படைப்பாளனாக உருவாகியுள்ளார். “நான் எழுத்தாளனாக உருவாவதற்கு எனது உடன் பிறந்த அண்ணன் கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களே முதற் புள்ளியாக அமைந்துள்ளார்” என திருத்தவராசா அவர்கள் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறியுள்ளார். அவரது வாக்குமூலம் வெளிப்படையானதாகவும், ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியதுமாக உள்ளது. அப்படியென்றால் கே.ஆர்.டேவிட் அவர்கள் எழுத்தாளனாக உருவாவதற்கான சூழ்நிலை என்ன என்ற கேள்வி தொக்கு நிற்கின்றது.

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களும் ஒருமுறை என்னிடம் இதே கேள்வியைக் கேட்டுள்ளார். அவருக்கும் திட்டவாட்டமானதொரு பதிலை என்னால் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் அவரது கேள்வி என்னைச் சிந்திக்கத்தூண்டியது. நான் பிறந்த கிராமமான மட்டுவில் கிராமமும், அந்தக் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த ‘மோகனதாஸ் சனசமூக நிலையமும்’ அந்த மோகனதாஸ் சனசமூக நிலையம் பின்பற்றிய ‘பொதுவுடமை’ அரசியலும், அந்த அரசியலுக்கூடாக எனக்குக் கிடைத்த நண்பர்களும், குறிப்பாக எழுத்தாள நண்பர்களுமே நான் ஒரு படைப்பாளனாக உருவாவதற்கான பின்னணிச் சூழலாக இருந்துள்ளது என்பதைவிட, வேறெந்தக் காரணிகளையும் என்னால் இனங்காண முடியவில்லை என்றும் என்னால் கூறமுடியும்.

எனது இளமைக் காலம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு எதுவும் இல்லை. நான் என்னைச் சரிவர உணராத பருவத்திலேயே எனது தகப்பனார் காலமாகிவிட்டார். அதன் பிறகு எனது தாயாரும், தாயாருக்குப் பிறகு எனது அண்ணனுமே என்னையும் எனது சகோதரர்களையும் வளர்த்தனர். சாப்பாடிற்கே வழியற்ற அந்தச் சூழலிலும் அவர்கள் எனக்களித்த கல்வி வாய்ப்புத்தான் எனது இன்றைய வாழ்க்கைக்கு அடிநாதமாக அமைந்ததெனலாம்.

தாங்கள் ஒரு எழுத்தாளனாக உருவாவதற்குப் பின்னணியாகத் தங்கள் ஊர் சனசமூக நிலையம் பெரும் பங்களித்ததாக அறிகிறேன். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் ஒரு எழுத்தாளனாவதற்கு எங்களுர் சனசமூக நிலையம் பெரும் பங்காற்றியுள்ளதுபற்றி முதல் கேள்விக்கான பதிலிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதி தொடக்கம் தமிழீழப்

போராட்டம் ஆரம்பமாகும்வரை வடபகுதியில் குறிப்பிடக்கூடியதொரு சனசமூக நிலையமாக நமது 'மோகனதாஸ் சனசமூக நிலையம்' இருந்திருக்கின்றது. அதற்கான பதிவுகளும் உண்டு. நமது தலைமுறைக்கு முந்திய தலைமுறையினரின் காலத்திலேயே இக்கிராமத்தில் பொதுவுடைமைத் தத்துவம் விதைக்கப்பட்டுவிட்டது. எங்களுடைய காலத்தில் அப்பொதுவுடைமைத் தத்துவம் கிளை பரப்பி, சனசமூக நிலையம் உட்பட, நமது கிராமத்தையே ஆக்கிரமித்திருந்தது. இதற்குள்ள்தான் நான் வளர்ந்தேன்.

இன்று இலக்கியப் பரப்பில் பேசப்படுகின்ற முதுபெரும் எழுத்தாளர்களான அமரர் கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், அமரர் செ.யோகநாதன், அமரர் யோ.பெனடிக்ற் பாலன் போன்றோரைச் சரளமாகச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்புகளும், அவர்களோடு இலக்கியம் பற்றிப் பேசக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களும் எனக்கு நிறையக் கிடைத்தன. ஆரம்பத்தில் என்னால் எழுதப்படும் ஆக்கங்களை முதலில் வாசிப்பவராகவும், ஆலோசனை சொல்பவராகவும் அமரர் செ.யோகநாதன் அவர்களே இருந்திருக்கின்றார். அந்த வகையில் எனது இலக்கியப் பிரவேசத்திற்கும், இலக்கியப் பிரசவங்களுக்கும் மோகனதாஸ் சனசமூக நிலையமே நதிமூலமாக அமைந்தது எனலாம்.

தாங்கள் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தில் ஈர்க்கப்பட்ட பின்னணி, மற்றும் தங்கள் இலக்கிய தத்துவார்த்தப் பின்னணி ஏற்பட உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை முதலாம், இரண்டாம் கேள்விகளுக்கான பதில்கள் ஓரளவு வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அப்போது சனசமூக நிலையத்தின் நிர்வாகிகளாக இருந்த மு.சின்னையா, ப.கிருஷ்ணன், க.சுப்பையா, மு.நடராசா போன்றோர் சுதந்திரமானதும் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்ததுமானதொரு நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். அப்போதைய சூழலில் மாக்ஸிஸ அரசியல் கோட்பாடுகளில் துறைபோனவர்களாக இருந்த மாதகல் வ.கந்தசாமி, வீ.எ.கந்தசாமி, கே.ஏ.சுப்பிரமணியம் போன்றோரின் வழிநடத்தல்களிலேயே நாம் இயங்கினோம். எழுத்தாளர்களாக கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வைப் பொன்னையன், செ.யோகநாதன், யோ.பெனடிக்ற் பாலன் போன்றோர் மாக்ஸிஸ இலக்கியங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்டனர். நான் மாக்ஸிஸப் பின்னணியில் இலக்கியம் படைப்பதற்கான பின்னணிகளாக இவர்களே இருந்திருக்கின்றனர்.

தங்களது முதற் சிறுகதை எப்போது எந்தச் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகியது? தொடர்ந்து தங்களின் வளர்ச்சியில் பங்களிப்புச் செய்த சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

30.08.1966 இல் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் என்னால் எழுதப்பட்ட 'புகலிடம்' என்ற சிறுகதை பிரசுரமானது. குடும்ப வாழ்வில் ஒரு ஆணுக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தையே இக்கதை பேசுகின்றது. அந்தக் கதையை இப்போதும் நான் வாசிப்பேன். அந்தக் கதையில்

உள்ளடங்கியிருந்த சமூகச் செய்தியைவிட, அந்தக் கதையின் ஓட்டம், அந்தக் கதையில் நான் எடுத்துக்காட்டுகின்ற உருவகங்கள் போன்ற அம்சங்கள் இப்போதும் என்னைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன. 'ஒரு முதிர்ந்த எழுத்தாளனின் சிறுகதையில் காணப்படுகின்ற அம்சங்கள் இந்தச் சிறுகதையில் காணப்படுகின்றது' என யோகநாதன் அவர்கள் எனது கதை பற்றி அப்போது கூறிய மதிப்பீட்டுரை இப்போதும் எனது மனதிலுண்டு.

ஒரு இலக்கியப் படைப்பின் செழுமைக்கு அந்த இலக்கியத்தைப் படைக்கின்ற படைப்பாளனிடம் உறைந்திருக்கும் அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் மொழி வளமுமே மூலமாக அமைகின்றன என்ற விளக்கத்தைப் பிற்பட்ட காலத்தில் நான் உணர்ந்தபின் அந்தக் கதையில்

தேங்கியிருந்த அனுபவங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்தேன். வறுமை வெக்கைக்குள் பிறந்து, அதே வெக்கையில் வதங்கி வளர்ந்த எனது அனுபவங்கள்தான் அவைகள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அதன் பின் நான் நிறைய எழுதினேன். இதில் எனக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்னவெனில், நான் எழுதிய எந்தக் கதையும் பிரசுரமாகாமல் போகவில்லை. எனது கதைகள் வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், உதயன், முரசொலி போன்ற பத்திரிகைகளிலும், மல்லிகை, ஜீவநதி, சுடர், கலைமுகம், தமிழ் முற்றம் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன. இதுவரையில் எனது நூற்றிரண்டுகள் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன.

தாங்கள் மலையகப் பின்னணியில் கதைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். அதற்கான பின்புலம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? அக்கதைகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

1971 இல் எனக்கு நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள பூண்டிலோயா தமிழ் மகாவித்தியாலத்தில் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. வர்க்க முரண்பாடு, சுரண்டல், அடக்கு முறைகள், தொழிலாளர்கள் போன்ற சொற்கள் உறைந்திருந்த எனது மனதுக்கு மலையக மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், நான் பொதுவுடமை அரசியல் கற்பனையில் கண்டவற்றை நினைவுகூரக்கூடியன. எனது வாழ்க்கையில் நான் அனுபவித்த வறுமையின் எரிவு, நான் ஏற்றுக்கொண்ட அரசியல் கோட்பாடுகள், துன்பங்களே நிரந்தரமாகிப்போன மலையக மக்களின் வாழ்க்கை ஆகிய மூன்று கோணத்து உணர்வு வெக்கைகளும் என்னை அவித்தன. அங்கு கடமையாற்றிய தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் எனக்கு நண்பர்களானார்கள். அவர்களுக்கூடாக மலையக மக்கள் நிறையப்போர் எனக்கு நண்பர்களானார்கள். இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் எனக்குக் கருத்துப் பஞ்சம் இருக்கவில்லை. எழுதுவதற்கு நிறைய சம்பவங்கள் இருந்தன. நிறைய எழுதினேன். பூண்டிலோயா நகர் கொத்மலைத் தேர்தல் தொகுதிக்கு உட்பட்டதாகும். எனது நடவடிக்கைகள் கொத்மலை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்வரை கொண்டு செல்லப்பட்டு, அவர் மூலம் எனக்கு மூதூருக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது.

உங்களுடைய பெரும்பாலான படைப்புக்களில் முற்போக்குக் கோட்பாடுகள் உள்ளடங்கியிருப்பதை அவதானிக்கமுடிகின்றது. அதை நீங்களும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இலக்கியம் படைப்பது சரியானதா?

அது முற்போக்குக் கோட்பாடாக இருந்தாலென்ன, வேறெந்தக் கோட்பாடாக இருந்தாலென்ன ஒரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் படைக்கப்படுகின்ற இலக்கியங்கள் உயிரோட்டமாக இலக்கியங்களாக அமையாதென்பதிலும், ஒரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இலக்கியங்கள் படைக்கக்கூடாதென்பதிலும் நான் தெளிவாகவே இருக்கிறேன். படைப்பாளன் என்பவன் எப்போதும் தனது மனவெளியில் சுதந்திரமானவனாக நின்றே இலக்கியம் படைக்க வேண்டும்.

அப்படியென்றால் உங்களுடைய பெரும்பாலான படைப்புகளில் முற்போக்குக் கோட்பாடுகள் பிரதிபலிக்கின்றன என்ற எனது கருத்தை மறுதலிக்கின்றீர்களா?

நிச்சயமாக நான் மறுதலிக்கவில்லை. நீங்கள் மட்டுமல்ல பொதுவாகவே வாசகர்களின் கருத்தும் இதுவாகத்தான் இருக்கின்றது.

‘கோட்பாட்டுக்குள் வாழ்தல்’ என்பதற்கும், ‘கோட்பாட்டுடன் வாழ்தல்’ என்பதற்குமிடையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. நான் கோட்பாட்டுக்குள் அமிழ்ந்து போனவனல்ல. கோட்பாட்டை எனக்குள் அமிழ்த்தி வைத்திருப்பவன். இந்த விஷயத்தில் நான் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் உள்ளேன். அடுத்து உங்கள் கேள்விக்கு வருகிறேன்.

ஒருவன் ஒருநேரச் சாப்பாட்டிற்கு அலைந்து திரிவதற்கும் பொருளாதாரந்தான் காரணம். இன்னொருவன் இன்று சுவையாக எதைச் சாப்பிடலாம் என்று தெரிவு செய்து சாப்பிடுவதற்கும் பொருளாதாரந்தான் காரணம். இன்னொருவன் சாப்பிட்டுவிட்டு அந்தச் சாப்பாடு ஜீரணமாக வேண்டுமே என்பதற்காகச் சோடாக் குடிப்பதற்கும் பொருளாதாரந்தான் காரணம்.

தனிமனித, சமூக நிகழ்வுகள் அத்தனைக்கும் அச்சமுகம் உள்ளடங்கியிருக்கின்ற அரசியல் பொருளாதார சக்திகளே மூலகாரணமென்பதை நான் முழுமையாக நம்புகிறேன்.

நான் ஒரு சம்பவத்தை இலக்கியமாக்கும்போது அந்தச் சம்பவத்தின் உள்ளீட்டுக் கூறுகளின் இயக்க நிலைகளைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வேன். அடுத்து அந்தச் சம்பவத்தின் இயக்கத்திற்கு மூலமாக இருந்த அரசியல், பொருளாதார சக்திகளின் இயக்கநிலைகளைத் தீர்மானித்துக் கொள்வேன். அதன்பின் அந்தக் கதையில் அரசியல், பொருளாதார சக்திகளை வெளிப்படையாகக் கூறலாமா அல்லது, சூசகமாகக் கூறலாமா அல்லது, உருவகங்கள் மூலம் கூறலாமா என்பவைகளைத் தீர்மானித்துக் கொண்டதன் பின்புதான் எழுத ஆரம்பிப்பேன்.

எனது ஆரம்ப காலப் படைப்புகளில் நீங்கள் குறிப்பிடும் கோட்பாட்டுப் பிரச்சினை இருந்திருக்கலாம் என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை.

தாங்கள் மூதூரில் கடமையாற்றிய காலத்தில் தங்களது எழுத்து முயற்சிகள் எவ்வாறு இருந்தன.

மூதூர் வாழ்க்கை எனக்கொரு புதிய அனுபவத்தைக் கற்க வைத்தது. நான் பிறந்து வளர்ந்த மட்டுவில் கிராமம்போல் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தின் சீற்றமோ அல்லது பூண்டிலோயாக் கிராமத்தில் நான் கண்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை அவலங்களோ அல்லது இலக்கிய முயற்சிகளோ இங்கிருக்கவில்லை. மூதூரில் எனக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் என்னவெனில் முதுபெரும் எழுத்தாளரான அமரர் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்களோடு தினசரி பழக்ககிடைத்தமைதான். வ.அ.அவர்களின் துணைவியார், திருமதி லில்லி இராசரத்தினம் அவர்கள்தான் நான் கடமையாற்றிய புனித-அந்தோனியார் மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராக இருந்தார். வ.அ.அவர்களின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளதொரு வீட்டைத்தான் வ.அ.அவர்கள் நான் தங்குவதற்கு ஒழுங்கு பண்ணித் தந்தார். வ.அ.வைச் சந்திப்பதற்கு எம்.ஏ.ரகுமான், எஸ். பொன்னுத்துரை, அருள் சுப்பிரமணியம் போன்றோர் அடிக்கடி மூதூருக்கு வருவார்கள். நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வேன். எஸ்.பொன்னுத்துரை என்னை 'இளவல்' என்றுதான் அழைப்பார். அரசியல் பற்றிக் கதைப்பார்கள். இலக்கியத்தில் புதிய வரவுகள் பற்றி மதிப்பீடு செய்வார்கள். முக்கியமாகப் பழைய இலக்கியங்கள் பற்றி அலசுவார்கள், அவர்களுடனான அந்தச் சந்திப்புகள் எனக்கொரு பல்கலைக்கழகமாகவே அமைந்திருந்தது என்றுதான் நான் கூறுவேன்.

1975 ஆம் ஆண்டு நமது பாடசாலை அதிபர் திருமதி லில்லி இராசரத்தினம் அவர்கள் விசாகடிக்கு உள்ளாகிக் காலமானார். இறந்துபோன தனது மனைவியின் நினைவாக வ.அ.அவர்கள் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி அதை நூலாக்கி வெளியீடு செய்தார். நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு ரகுமான் அவர்கள் தலைமை தாங்க, எஸ்.பொன்னுத்துரை அவர்களும், அருள் சுப்பிரமணியம் அவர்களும், நானும் மதிப்பீட்டுரைகளை நிகழ்த்தினோம். நான் முதல் முறையாக மதிப்பீட்டுரை செய்தது இங்குதான். "இளவல் உனக்கு இலக்கியத் துறையில் நிறைந்த எதிர்காலம் உண்டு" என பொன்னுத்துரை என்னை வாழ்த்தினார். ஒரு படைப்பாளனுக்கு கடந்த கால நூல்கள் பற்றிய அறிவின் அவசியத்தைப் புரிந்து கொண்டேன். அங்குதான் நான் பழைய நூல்கள் பலவற்றை வாசித்தேன்.

நிலாவெளியில் தாங்கள் பத்து வருட காலம் கடமையாற்றியுள்ளீர்கள். அங்கு தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், மற்றும் அக்காலத்தில் தங்களின் படைப்பு முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

திருகோணமலை நகரத்திலிருந்து, முல்லைத்தீவு வீதியில், சரியாகப் பத்தாவது மைலில் நிலாவெளிக்கிராமம் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள அரசாங்க மனையொன்றில் பத்து வருடங்கள் வாழ்ந்தேன். நான் ஒரு நிலாவெளி வாசியாகவே இங்கு வாழ்ந்தேன். இக்கிராமத்தில் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் ஆகிய மூன்று இனத்தவர்களும் வாழ்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலையும், தோட்டங்களையுமே நம்பி வாழ்பவர்களாக உள்ளனர். நிலாவெளிக் கிராமத்தில் இலங்கையில் பிரபலமான ஹோட்டல்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இதனால் இங்கு வெளிநாட்டவர்களின் நடமாட்டங்கள் நிறையவுண்டு.

நிலாவெளிக் கிராமத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் என்று கூறக் கூடியளவிற்கு எதுவுமே இல்லை. இலக்கியகாரர்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்காக நான் திருகோணமலை நகருக்குத்தான் வருவேன். அருள் சுப்பிரமணியம், தாபி. சுப்பிரமணியம், திருமலை சுந்தா, தர்மராசா, ஷெல்லிதாசன்

போன்றவர்களைச் சந்திப்பேன். நான் இங்கிருக்கும் போதுதான் நிலாவெளிக் கடற்கரையை மையமாக வைத்து 'பாலைவனப் பயணிகள்' என்ற குறுநாவலை எழுதினேன். பிற்பட்ட காலத்தில் அந்தக் குறுநாவல் மீரா பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் நான் மிகவும் அமைதியானதொரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கிறேன். சூழலும் பகட்டற்ற நிஜமான சூழலாக இருந்ததால் என்னால் நிறைய எழுதக் கூடியதாக இருந்தது.

1986 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது முரசொலி பத்திரிகையிலும் இணைந்திருந்தீர்கள். அக்கால கட்டத்தில் முரசொலியும், ஈழநாடும் இந்திய இராணுவத்தால் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது. அப்போது தாங்கள் பெற்ற அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள். முரசொலியில் தங்களின் எழுத்து முயற்சிகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

1983 இல் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தில் திருகோணமலை நகரமும், நகரத்தை அண்டிய பகுதிகளும் மிக மோசமான பாதிப்புக்குள்ளாகின. ஒரு இனக்கலவரத்தின் கொடுமைகளையும், தமிழர்கள் படும் அவலங்களையும் இங்குதான் நான் நேரில் கண்டேன். அதன் பின்புதான் நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெறமுடிவு செய்தேன்.

1986 இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்றேன். 1986 இல்தான் முரசொலி பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இயல்பாகவே என்னிடம் இருந்த இலக்கிய ஆர்வத்தினால் முரசொலி பத்திரிகையில் இணைந்து பணியாற்ற விரும்பினேன். நான் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்ததனால் முரசொலி பத்திரிகை நிர்வாகம் என்னை முரசொலி பத்திரிகையில் இணைத்துக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. எனது ஆவலை அவர்களிடம் திரும்பவும் வெளிப்படுத்தினேன். பிற்பகல் ஆறு மணி தொடக்கம் முதல் பக்கம் அச்சுக்குப் போகும் வரை, ஏறத்தாழ பின் இரவு இரண்டு மணிவரை நான் வேலைசெய்ய அனுமதித்தனர். முரசொலி அலுவலகத்தின் மீது எந்த நேரமும் குண்டு விழலாம் என்ற அச்சத்துடன்தான் வேலை செய்தோம். ஆனால் சகலருமே மிக உற்சாகத்துடன் தான் வேலை செய்தனர். முரசொலி பத்திரிகையில் வேலை செய்த அதே வேளையில், பாடசாலைக் கடமைகளையும் நான் ஒழுங்காகவே செய்தேன். பாடசாலைக் கடமைகளில் நான் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டுமென்பதில் நான் மிகவும் அவதானமாகவே இருந்தேன்.

முரசொலி பத்திரிகையின் இயந்திரப் பகுதிக்கு இந்திய இராணுவம் குண்டு வைத்துத் தகர்த்த அந்த நாள்..... இரவு பத்து மணிபுக்கும். முதற் பக்கச் செய்திகள் தொகுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன..... இரண்டாவது மாடியில் அலுவலகமும், மூன்றாவது மாடியில் இயந்திரப்பகுதியும் அமைந்திருந்தன. இரண்டாவது மாடியின் யன்னல் கண்ணாடிகள், யன்னல் கதவுகள், அறைக்கதவுகள் உடைக்கப்படுகின்ற சத்தங்கள் கேட்டன. நாங்கள் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்குள் ஒரு தொகை இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளோடு எங்களைச் சுற்றிவளைத்து எங்களைப் படுக்க வைத்தனர். நாங்கள் படுத்திருந்தோம், எங்களைச் சுற்றி இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளோடு நின்றனர். இன்னொரு தொகுதி இராணுவத்தினர் அலுவலகத்தினுள் தேடுதல் நடத்தினர். சந்தேகத்திற்கிடமான எந்த ஆவணங்களும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எங்கள் அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தனர். கஸ்தூரியார் வீதியும், ஸ்ரான்லி வீதியும் சந்திக்கின்ற சந்தியில் புதிய வின்சர் தியேட்டருக்கு முன்பாக வீதிக்கரையில் எங்களைப் படுக்க வைத்தனர். எங்களுக்கு மரணப் பெருமூச்சுத்தான் வந்தது. ஏறத்தாழ அரை மணித்தியாலம் சென்றிருக்கும். செவிப்பறைகள் தகரும் வகையிலான குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. முரசொலிக் கட்டடமே தகர்ந்திருக்கும் என்றுதான் அப்போது நான் நினைத்தேன். மீண்டும் ஒரு அரை மணித்தியாலம் சென்றிருக்கும். மீண்டும் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. அந்தக் குண்டுகள் எங்கே வெடிக்கின்றன என்பதை அப்போது என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அவைகள் ஈழநாடு பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் வெடித்த குண்டுகளென மறுநாள்தான் தெரியவந்தது.

எங்கள் எல்லோரையும் இராணுவ வாகனத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் கோட்டைக்குள் சென்றனர். பல உயரதிகாரிகள் நின்றனர். எங்களுடைய தேசிய அடையாள அட்டைகளை வாங்கிப் பார்த்ததோடு ஒவ்வொருவராக விசாரணை செய்தனர். எனது அடையாள அட்டையில் தொழில் என்ற இடத்தில் 'ஆசிரியர்' என்று பதிவாகியுள்ளது. அவர்களும் அதைக்கண்டு கொள்ளவில்லை.

நானும் அதைக்கூறவில்லை. எங்களை அவர்கள் புலி உறுப்பினர்களாகக் கருதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் எங்களில் எவரிடமும் புலி தொடர்பான எந்த ஆவணங்களும் இருக்கவில்லை. “இவர்கள் புலிகளல்ல, இவர்கள் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யும் பொது மக்கள்” என்று ஒரு அதிகாரி, இன்னொரு அதிகாரிக்கு ஆங்கிலத்தில் கூறுவது எனக்குக் கேட்டது. விடியப்பற்றும் நாலு மணியிருக்கும் திரும்பவும் எங்களை இராணுவ வாகனத்தில் ஏற்றிவந்து யாழ்ப்பாணம் பஸ்நிலையத்தடியில் இறக்கிவிட்டனர். யாழ் நகரிலிருந்து ஆனைக்கோட்டை நான்கு மைல், உயிர் கிடைத்த மனோவேகம், நான் நடந்து ஓட்டுமடம் சந்திக்கு வந்தேன். என்னோடு இன்னும் சிலர் வந்தனர். ஓட்டு மடம் சந்தியில் புலிகள் நின்றனர்.

முரசொலி பத்திரிகையின் வாரமலரில் சிறுகதைகள், இலக்கிய மதிப்பீடுகள் நிறைய எழுதினேன். ‘ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை’ என்ற எனது குறுநாவல் தினசரி வெளியானது. அந்தக் குறுநாவலை முரசொலி ஸ்தாபனமே நூலாகவும் வெளியீடு செய்தது.

முரசொலி பத்திரிகை பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய அம்சங்களில் ஒன்றாக, முரசொலி பிரதம ஆசிரியர் எஸ்.திருச்செல்வம் அவர்கள் எந்தப் பாகுபாடுமின்றிச் சகல எழுத்தாளர்களுக்கும் களமமைத்துக் கொடுத்திருந்ததைக் குறிப்பிடலாம். இதனால் எனக்கு அநேகமான எழுத்தாளர்களின் அறிமுகங்கள் நிறையக் கிடைத்தன.

இதுவரை வெளிவந்த தங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

எல்லோரும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டின் பின்புதான் குறுநாவல், நாவல் என்ற படிமுறை வளர்ச்சியில் வெளியீடுகளைச் செய்வார்கள். ஆனால் எனது நூல் வெளியீடுகள் இயல்புக்கு மாறானதொரு படிமுறைகளிலேயே நடந்திருக்கின்றன. முதலில் நாவலையும், அடுத்துக் குறுநாவல்களையும், அதன் பின்பே சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியீடு செய்திருக்கிறேன். முதல் வெளியீடு செய்த நாவல்கூட மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் நாவலாகவே அமைந்துள்ளது. 1. ‘வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது’ நாவல் 1976 இல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 2. ‘ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை’ குறுநாவல் 1987 இல் முரசொலிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 3. ‘பாலவனப் பயணிகள்’ குறுநாவல் 1989 இல் மீரா பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 4. ‘வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைகள்’ குறுநாவல் 1991 இல் மீரா பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 5. ‘ஒரு பிடி மண்’ சிறுகதைத் தொகுதி 1994 இல் மீரா பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 6. ‘பாடுகள்’ சிறுகதைத் தொகுதி 2012 இல் என்னால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. 7. ‘மண்ணின் முனகல்’ சிறுகதைத் தொகுதி 2012 இல் என்னால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. 8. ‘நீரில் கிழித்த கோடுகள்’ 2015 இல் ஜீவந்தி பிரசுரமாக வெளிவந்தது. ஒரு படைப்பாளரின் இதயத்தைக் கூடுதலாக நெருடிகின்ற சம்பவங்களே அவனது படைப்புகளாக வெளிவரும் என்பது இலக்கிய நியமம். மலையக வாழ்க்கை, நிலாவெளி வாழ்க்கை என்பவற்றோடு இனப்பிரச்சினையில் இரத்தமும் தசையும் நிறைந்த சம்பவங்களும், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நமது சகோதரங்களின் உயிராயுத தியாகங்களும், நான் சந்தித்த வறுமை என்ற நெருப்பாற்றுப் பயணங்களுமே எனது மனதை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தன. அவைகளையே நான் இலக்கியங்களாக்கியுள்ளேன். நான் முப்பத்தியாறு ஆண்டுகள் கல்விப்புலத்தில் கடமையாற்றியுள்ளேன். குடும்பங்களின் வாரிசுக்களான மாணவர்களுடனேயே வாழ்ந்திருக்கிறேன். நான் வாழ்ந்த பிரதேசங்களை இந்த மாணவர்களுக்கூடாகவே கற்றிருக்கின்றேன்.

தங்களது இலக்கியப் பணிகள் பற்றி பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருத்தி ஆய்வு செய்ததாக அறிகிறேன். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த மாணவிகள் இருவர் எனது இலக்கியப் பணிகள் பற்றி ஆய்வுகள் செய்திருக்கின்றனர். இருவரும் இரண்டு நிலைகளில் நின்று தங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பது கவனத்துக்குரியது. 1996 இல் செல்வி.ச.சந்திரவதனி அவர்கள் தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணி (பீ.ஏ.சிறப்பு) பட்டத்தேர்வுக்காகச் செய்துள்ளார். 2009 இல் திருமதி பாலாம்பிகை சிவகுமரன் அவர்கள் தமிழ் முதுகலைமாணித் (எம்.ஏ) தேர்வுக்காகச்

செய்துள்ளனர். இலக்கிய ஆய்வுகளை இரண்டு வகைகளாக இனங்காணலாம். ஒன்று, பட்டத்தைப் பெற வேண்டுமென்ற சுயநல நோக்கோடு செய்யப்படுவது. இரண்டு தனது இயத்தை நிறைத்து பொங்கி வழிகின்ற துறைசார்ந்த வாண்மைகளைச் சமூகப் பயன்பாடு நோக்கிப் பதிவாக்கும் நோக்கில் மேற்கொள்ளப்படுவது. பல்கலைக்கழக ஆய்வுகள் முதலாவது வகையைச் சேர்ந்தது. இந்த ஆய்வுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்றுதான் கூறவேண்டும்.

பட்டப் பழம்பை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களின் ஆய்வுகள் திருப்தியாக அமைவதில்லை என்ற மன உழைச்சலைத் தங்கள் பதில் உணர்த்துகின்றது. பட்டப் பழம்பை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களில் ஆய்வுகளைச் சமூகப் பயன்பாடுமிக்க ஆய்வுகளாக மேற்கொள்வதற்கு தாங்கள் கூறக் கூடிய ஆலோசனைகள் என்ன?

‘நெற்றிக் கண்ணைத் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே’ என்று இறைவனை நோக்கி நக்கீரன் தனது சுட்டுவிரலை நீட்டிக் கூறும் அளவுக்கு நக்கீரனிடம் இருந்த ஒரேயொரு தகுதிப்பாடு அவரது கல்வி வாண்மையே. இறைவனையே குற்றவாளியாக்குகின்ற துணிவும், தகுதிப்பாடும் ஒரு கல்வியாளனுக்குத்தான் இருந்திருக்கின்றது. சமூக இயங்கியல் சக்திகள் கல்வியின் மேம்பாட்டை சிறுகச் சிறுக கீழ் நோக்கி நகர்த்தி இன்று, ஆசிரியர்கள் உட்பட சகல சேவையாளர்களையும் ‘கூலிகளாக்கிவிட்டது’. கல்வித் தகைமை கீழ்நோக்கித் தள்ளப்பட்டு, பணத்தின் தகைமை மேல் நோக்கி உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது.

ஒரு மாணவன் எந்தத் துறையில் தன்னை வளப்படுத்திக்கொள்ள முனைந்தாலும் அந்தத் துறையில் அவன் சிந்திப்பதற்கு அவனது தாய்மொழியின் வளம் அவசியமானதாகும். இது பாடசாலைகள் தொடக்கம் பல்கலைக்கழகங்கள்வரை பொருந்தும். இதற்கான திட்டங்களை கல்வியின் உயர்மட்ட அமைப்புகளே வகுக்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழக ஆய்வு முயற்சிகளில், குறிப்பாக தமிழ்மொழி சார்ந்த ஆய்வு முயற்சிகள் பற்றி நீண்ட காலமாகவே திருப்தியற்ற பதிவுகளையே காணமுடிகின்றது. சமூகத் தேவைகள் சார்ந்த தலைப்புகளைத் தெரிவு செய்து மாணவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். உதாரணமாக இலக்கியம் சார்ந்த தலைப்பாக இருந்தால் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய நூல்களை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். மாணவர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் சந்திக்க வைத்து கலந்துரையாடல்களையும், கருத்தரங்குகளையும் நிகழ்த்த வேண்டும். பல்கலைக்கழகங்களில் எழுத்தாளர்களின் நூல் வெளியீடுகளுக்கு ஒழுங்குகள் செய்து அதில் மாணவர்களைக் கலந்துகொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.

தகுதியான ஆய்வுகளை நூலாக்கி மாணவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். இந்த அடிப்படைகளில் செயற்பாடுகளை ஆரம்பித்தால் நடைமுறை அனுபவங்களை வைத்து தொடர் செயற்பாடுகளை மாணவர்களுக்கேற்பவும், சூழ்நிலைகளுக்கேற்பவும் விரிவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

தங்களது சிறுகதை ஒன்று ஆண்டு எட்டுப் பாடநூலில் சேர்க்கப்பட்டதாக அறிகின்றேன். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

2004 தொடக்கம் 2010 வரை நான் கொழும்பில் வாழ்ந்தது தங்களுக்குத் தெரியும். நான் கல்விப் புலம் சார்ந்தவன் என்ற வகையில், நான் ஓய்வு பெற்றதன் பின்பும் எனக்குக் கல்வி அமைச்சின் தொடர்புகள் இருந்தன. பாடநூலில் பதிப்பிப்பதற்காக பல எழுத்தாளர்களிடமிருந்து சிறுகதைகள் கோரப்பட்டிருந்தன. என்னிடமும் கோரப்பட்டிருந்தது. ‘எழுதப்படாத வரலாறு’ என்ற சிறுகதையை நான் அனுப்பியிருந்தேன். பாட நூலுக்கான சிறுகதைத் தேர்வில் எனது கதை தெரிவு செய்யப்பட்டு, தரம் எட்டு ‘தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும்’ என்ற பாட நூலில் பதிவாக்கியுள்ளனர். நான் ஆசிரியனாக இருந்திருக்கின்றேன். அதற்குமேலால், அதிபராக, கல்வி ஆலோசகராக, உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்திருக்கின்றேன் ஆண்டு எட்டு மாணவர்களுக்கான சிறுகதை எப்படி அமைய வேண்டும் என்ற முன்னறிவு எனக்கு நிறையவே இருந்தது. அது தவிர, கதைக்கான கருவூலமும் எனது மனத்தளத்தில் பதியமாகியிருந்தது. இக்கதையில் கூறப்படுகின்ற கதையில் எந்தக் கற்பனைகளும் இல்லை. இந்தக் கதையில்

வருகின்ற நாயகனும் நானும் நட்புக்கு அப்பால் சகோதரர்கள் போல் வாழ்ந்தவர்கள். அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்த ஆபிரகாம் லிங்கனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறக்கூடியளவிற்கு சகல பொருத்தப்பாடுகள் உள்ளவனாக அவன் இருந்தான். முதலில் அவன் ஒரு 'மனிதன்' இரண்டாவது அவன் என்னுடைய நண்பன், இவைகளின் அடிப்படையில்தான் நான் அவனைப் பதிவு செய்ய விரும்பினேன்.

தங்களது இலக்கியப் படைப்புகளுக்காக பெற்ற பரிசுகள், விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலக்கியத்துறையில் இருபத்திநான்கு பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளேன். தவிர, 2016 இல் லண்டன் புதினப் பத்திரிகை நடத்திய அனைத்துலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசைப் பெற்றுள்ளேன். ஏழு கௌரவங்களைப் பெற்றுள்ளேன். ஆறு விருதுகளைப் பெற்றுள்ளேன். இவற்றுள் 2013 இல் இந்தியா - நாமக்கல் கு.சின்னப்பாரதி இலக்கிய அறக்கட்டளை விருதையும் பெற்றுள்ளேன்.

பரிசில்கள், கௌரவங்கள், விருதுகள் என்பவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஒரு எழுத்தாளனின் இலக்கிய ஆளுமையை மதிப்பிடமுடியுமா?

இலங்கையில் நடத்தப்படுகின்ற பரீட்சைகளில் 'இலங்கை நிர்வாக சேவைப் பரீட்சை' ஒரு உச்சமான பரீட்சையாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பரீட்சையில் சித்தி அடைந்தவர்களுக்கு மிக உச்சமான பதவிப் பொறுப்புகளே வழங்கப்படும். இந்தப் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்தவர்களை விட, மிக உச்சமாக நிர்வாகம் செய்யக்கூடிய பலர் வெளியில் நிற்கின்றனர். இவர்களது திறமைகள் 'அங்கீகாரமற்ற' திறமைகளாகவே இருக்கின்றன.

பரிசில்களும், கௌரவங்களும், விருதுகளும் ஒரு படைப்பாளனுக்கு ஒரு சமூக 'அங்கீகாரத்தை' வழங்குகின்றது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், பரிசில்கள், கௌரவங்கள், விருதுகள் மூலம் ஒரு படைப்பாளனை இலக்கியப் பொது வெளியில் வைத்து அவன்தான் இலக்கிய ஆளுமையின் சிகரம் என்ற வாதிட நினைப்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.

பரிசில்கள், கௌரவங்கள், விருதுகள் வழங்கப்படுவதில் பாரபட்சங்கள் காட்டப்படுகின்றன என்றொரு மனக்கசப்பை அண்மைக் காலங்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது. நீங்களும் அதை அவதானித்திருப்பீர்களென்று நான் நம்புகிறேன். படைப்பாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அந்த மனக்கசப்பை நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்.

நீங்கள் கூறுவது சரியானது. நானும் நீங்கள் குறிப்பிடுகின்ற மனக்கசப்பை அவதானித்திருக்கிறேன். பரிசில்கள், கௌரவங்கள், விருதுகள் வழங்குவதில் பாரபட்சங்கள் உண்டு என்ற மனக்கசப்புக் கொள்கின்ற படைப்பாளர்கள் எல்லோரும் 'படிதாண்டாப் பத்தினிகளுமல்ல' அதேவேளை, பரிசில்களையும், கௌரவங்களையும், விருதுகளையும் வழங்குகின்ற அனைவரும் 'முற்றும் துறந்த முனிவர்களமல்ல' என்றுதான் என்னால் கூறமுடியும்.

தாங்கள் ஓவியம், சிற்பம், சங்கீதம் ஆகிய துறைகளிலும் ஆர்வம் உள்ளவரென அறிகிறேன். அது தொடர்பாகத் தங்களது பங்களிப்புகள் எத்தகையதாக இருந்தன. ?

நான் என்னை அறியாத காலத்திலேயே நான் சங்கீதத்தால் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தேன். சங்கீதம் எனது உயிர் என்றுதான் கூறுவேன். இப்போதும் ஒரே நேரத்தில் இலக்கிய நிகழ்வும், சங்கீதக் கச்சேரியும் வேறு வேறு மண்டபங்களில் நடந்தால் நான் சங்கீதக் கச்சேரிக்குத்தான் போவேன். எனது இரண்டாவது தெரிவு ஓவியம். இதில் எனக்கு நிறையப் பரிச்சயம் இருந்தது. அப்போது நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிடலாம். 1974 இல் நான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆசிரிய பயிற்சி இறுதி ஆண்டு மாணவனாக இருந்தேன். எங்களுக்கான இறுதிப்பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது. இறுதிப்பரீட்சையில் ஒரு செய்முறைத் தேர்வும் உண்டு. அதிகாரிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற வகுப்பில், அதிகாரிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற பாடத்தை நிறைவாக நான் நடத்திக் காட்டவேண்டும். செயல்முறைப் பரீட்சைக்கான விதிமுறை இதுதான். நான் எட்டாம்

வகுப்பிற்கு முப்பத்தைந்து நிமிடங்களில் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி பற்றிக் கற்பிக்க வேண்டும். அதிகாரிகள் இப்படித்தான் எனக்குப் பணிப்பு விட்டிருந்தனர். தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பில் மாணவர்கள் இருப்பார்கள். மாணவர்களுக்குப் பின்னால் அதிகாரிகள் இருப்பார்கள். நான் கற்பித்துக் காட்ட வேண்டும். இத் தேர்வில் நான் தோற்றுப்போனால், இந்த ஆண்டுக்குரிய தேர்வில் நான் பெயிலானவனாகவே தீர்மானிக்கப்படும் என்பது ஆசிரிய கல்லூரியின் விதிகளில் ஒன்றாக இருந்தது. எனது தேர்வுக்குரிய நேரம் வந்தது. நான் எட்டாம் வகுப்புக்குச் சென்றேன். வெறுங்கையோடுதான் சென்றேன். வகுப்புக்கு பின்னால் இருந்த அதிகாரிகளில் மூத்த அதிகாரி என்னை அழைத்தனர். “ஞானப்பிரகாசர் சுவாமியின் பாடம், பிள்ளைகளுக்கு அவரைத் தெரிந்திருக்காது. ஞானப்பிரகாசர் சுவாமியாருடைய ஒரு படத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டித்தானே பாடத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென” என்மேல் விசனப்பட்டுக் கொண்டார். “என்னால் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமியுடைய படத்தைக் கீறிக் காட்டமுடியும்” என்று நான் கூறினேன். அவர் சந்தேகத்தோடு என்னை கீழும் மேலும் அலட்சியமாகப் பார்த்தார். நான் வகுப்பை ஆரம்பித்தேன். ஆரம்பித்த மூன்று நான்கு நிமிடங்களில் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமியுடைய புறஉருவப் படத்தைக் கரும்பலகையில் வரைந்தேன். பாடத்தை நடத்தினேன். இறுதியில் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி பற்றிய ஒரு பாடலையும் பாடி, மாணவர்களையும் பாடவைத்து வகுப்பை நிறைவு செய்தேன். பின்னால் இருந்த அதிகாரி எழும்பி வந்து எனக்குக் கைலாகு கொடுத்துப் பாராட்டியதோடு, “ஓவொரு ஆசிரியரும் டேவிட்டைப் போல் இருக்க வேண்டும்” என்ற குறிப்புரையையும் கூறினார். தாங்கள் ஓவியம் பற்றி என்னிடம் கேட்டபோது இந்தச் சம்பவந்தான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

மூன்றாவது சிற்பம். சிற்பத்துறையில் பெருமளவு ஆர்வம் எனக்கிருக்கவில்லை. ஆனால், இப்போதும் ஒரு உருவத்தைப் பார்த்து உருவமைக்க என்னால் முடியும். மேற்கூறப்பட்ட மூன்று துறைகளிலும் என்னை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான சூழல் அப்போது எனக்கு இருக்கவில்லை. அதனால் அந்தக் கலைகளை கைவிடவேண்டியதாயிற்று.

தாங்கள் ஆசிரியப் பணியில்பெற்ற பதவி உயர்வுகள் மற்றும் ஓய்வுநிலை பற்றிக் கூறுங்கள்.

இருபது வருடங்கள் ஆசிரியனாகவும், மூன்று வருடங்கள் பிரதி அதிபராகவும், எட்டு வருடங்கள் கல்வி ஆலோசகராகவும், ஐந்து வருடங்கள் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளேன். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்று கூறுவார்கள். மாதா, பிதா, தெய்வம் என்ற உயர்ந்த அந்தஸ்து குருவான ஆசிரியனுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஆசிரியனுக்கான இந்த உயர் அந்தஸ்த்துப் பேணப்பட்டுள்ளது. நான் ஆசிரியனாக இருந்த காலத்தில் ஆசிரியனுக்கு இருந்த அந்த உயர் கௌரவம் சிறுகச் சிறுகச் சிதையத் தொடங்கி, நான் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த அண்மைக் காலத்தில் ஆசிரியப் பணி சாதாரண ஒரு ‘சுலி வேலையாக’ மாற்றங்கண்டு, இப்போது கல்வி அதிகாரிகளினால் ‘றவுண்டப்’ செய்யப்பட்டதொரு சூழலிலேயே ஆசிரியர்களின் பணி நகர்ந்து கொண்டிருப்பதாகவே நான் உணர்கிறேன்.

தற்போதைய கல்விச் சூழலை மிகைப்படுத்திக் கூறவோ அல்லது யாரையாவது பழிவாங்கும் உணர்வோ எனக்கில்லை. கல்விப்புலத்தில் பல்வேறுபட்ட பதவிகளில், பல்வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளில் கடமையாற்றி உள்ளேன். நான் பெற்றுக்கொண்ட அந்த அனுபவங்களின் அடிப்படையில் நான் உணர்ந்தவற்றையே கூறியுள்ளேன்.

அடுத்த எனது ஓய்வு நிலை பற்றிக் கேட்டிருக்கிறீர்கள்.

வயது முதிர்ச்சியோடு ஏற்படக்கூடிய உடல் - மனப் பலவீனங்கள் எனக்குமுண்டு. மாதம் மாதம் ஏதாவதொரு தொகை ஓய்வூதியமாகக் கிடைப்பதால் எனது தேவைகளை நானே பார்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பிறருக்குச் சுமையாக மாறாமல் இருப்பதே மனதுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாகவுள்ளது. இவைகளை விடக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு எதுவும் இல்லை.

இந்த நேர்காணல் மூலம் தாங்கள் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இந்த நேர்காணலுக்கு முன்பும் சில நேர்காணல்களில் நான் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

கடந்த காலங்களில் நடந்த நேர்காணல்களை விட, இந்நேர்காணலில் நான் ஒரு திருப்தியைக் காண்கிறேன். எனது வாழ்க்கைக் கூறுகளில் முக்கியமான பகுதிகளை மையப்படுத்தியே ஞானம் ஆசிரியர் கேள்விகளைத் தயாரித்துள்ளார். இந்நேர்காணலைப் படிப்பவர்களால் எனது வாழ்க்கையின் முக்கிய பகுதிகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பதாகும்.

ஒரு சஞ்சிகைக்கென்று சில இலக்கிய, சமூக நியமங்கள் உண்டு. கடந்த காலத்தில் வாழ்ந்த சிறப்பான எழுத்தாளர்கள், அவர்களது படைப்புகள் பற்றி சமகால எழுத்தாளர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தல் வேண்டும். சமகால எழுத்தாளர்களைப் பாரபட்சமின்றி ஊக்குவிக்க வேண்டும். எதிர்கால இலக்கிய சந்ததியினருக்கு முன்னோடியான செய்திகளைப் பதிவாக்க வேண்டும்.

மேற்கூறப்பட்ட முக்காலத் தேவைகளையும் ஞானம் சஞ்சிகை சரிவரப் புரிந்த நிலையிலேயே இயங்கி வருகின்றது என்பதை நான் உறுதிபடக் கூறுவேன். எத்தனையோ பழைய புதிய எழுத்தாளர்களைப் பதிவாக்கியுள்ளது. எத்தனையோ எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியீடு செய்திருக்கின்றது. இலங்கை எல்லைக்குள் மட்டும் நின்றுவிடாமல், கடல்கடந்த நாடுகளிலும் ஞானம் சஞ்சிகையை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. இவைகளுக்கு மேலால் காலத்தால் அழிந்து போகக் கூடிய பல உதிரியான இலக்கியப் படைப்புக்களைத் தொகுத்து எதிர்கால இலக்கியச் சந்ததியினருக்குக் கையளிக்கக்கூடிய வகையில் நூலாக்கியுள்ளது. ஞானத்தின் நூறாவது சிறப்பிதழாக துறைசார்ந்த நூறு படைப்பாளிகளின் பல்வேறுபட்ட கட்டுரைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்த 'ஈழத்து நவீன இலக்கியம்' என்ற நூல் மிக முக்கியமானதாகும். அடுத்து, ஞானத்தின் நூற்றி ஐம்பதாவது சிறப்பிதழாக வெளிவந்த 'போர் இலக்கியம்' என்ற நூலைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்த நூலுக்கான 'போர் இலக்கியம்' என்ற பெயரைக் கூட, ஞானம் ஆசிரியர் மிக நுணுக்கமாகவே சிந்தித்திருக்கின்றார். 'போர்க் கால இலக்கியம்' என்ற பெயரை வைத்திருந்தால் அதில், போர் நடந்த முப்பது ஆண்டுகாலப் பகுதிக்குள் வெளிவந்த சகல படைப்புகளும் உள்ளடங்கும். ஆனால் ஞானம் ஆசிரியர் 'போர் இலக்கியங்கள்' என்ற வரையறைக்குள் நின்றிருப்பது அற்புதமான ஒரு சிந்தனையாகவும், முயற்சியாகவும் அமைகின்றது. அடுத்து ஞானத்தின் நூற்று எழுபத்தைந்தாவது சிறப்பிதழாக வெளிவந்த 'ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற நூல். இதுவும் மிகப்பெரும் செய்திகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

ஞானம் சஞ்சிகையையும், ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் பெருமதிப்புக்குரிய திரு.தி.ஞானசேகரன் அவர்களையும் வாழ்த்துகிறேன். நன்றி.

ஓர் இலக்கியவாதியாக தங்களை உருவாக்கிய குடும்பச் சூழல், இளமைப்பருவம், கல்வி போன்ற விபரங்களை முதலில் தாருங்கள்.

வாசகர்கள் அனைவருக்கும் இப்பேட்டியை எடுக்கும் திரு.ஞானசேகரனுக்கும் எனது பணிவான வணக்கங்கள்.

ஆரம்பத்திலேயே “ஓர் இலக்கியவாதி” என்ற அடைமொழியைத் தவிர்த்து இலக்கியத்திலும் அதன் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவன் என்ற வகையில் இதனை ஆரம்பிக்கின்றேன்.

நான் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் சங்காணையில் உள்ள ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில்தான். அப்பப்பா மிகப் பெரிய ஒரு வியாபாரி எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். பிறந்த காலகட்டத்தில் அவரின் தொழில் நொடிந்திருந்ததாம். ஆனால் அவரின் வாழ்வின் அந்த அடையாளங்களை இப்போதும் எங்கள் குடும்பம் பெருமையாக பேசிக்கொள்ளும். ‘பிரமாண்டம்’ என்பது அவரின் அடையாளம். அந்தப் பரம்பரை அலகு என்னுள்ளும் ஏதோ ஓரிடத்தில் வந்து இருக்கிறது என என் தந்தையும் தாயும் அடிக்கடி சொல்வார்கள்.

ஆரம்பக் கல்வியை சங்காணை சிவப்பிரகாச வித்தியாலத்திலும் பின் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்தேன். விஞ்ஞான மாணவனான எனக்கு தரப்படுத்தல் காரணமாக பல்கலைக்கழகம் போகமுடியாது போனமையால் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் அனுசரணையுடன் கொக்குவில் தொழில் நுட்பக்கல்லூரில் நடைபெற்ற ஆங்கில டிப்பிளோமா வகுப்பில் இணைந்ததுதான் இலக்கியத்தின் மீது பெரிய கவனத்தை ஈர்த்தது.

சிறுவயது தொடக்கம் சங்காணையில் இருந்த 10 நாடக மன்றங்களின் நாடகங்களும், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பேச்சு-நாடகப் போட்டிகளும், கோயில்களில் நடைபெற்ற வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளும் பிரசங்கங்களும், பட்டி மன்றங்களும் என்னுள் இலக்கிய விருப்பத்திற்கான தளத்தை அமைத்திருந்தது என்றால் அது மிகையில்லை.

அவ்வாறே சுமார் 7ஆம் 8ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அதிகமாக நாவல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். வாசிப்புடன் நிற்காது அதுபற்றி மற்றவர்களுடன் விவாதிப்பதிலும் பெரு விருப்பம் கொண்டிருந்தேன்

தாங்கள் எப்போது டென்மார்க் நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்தீர்கள்? டென்மார்க் நாட்டை தேர்வு செய்ததற்குக் காரணமென்ன?

அது தற்செயலாக நடந்தது. இலங்கையில் இருந்து ஏதோ ஒரு வெளிநாட்டுக்கு செல்ல வேண்டும் என்ற 80களின் நடுப்பகுதியில் நேர்ந்த கட்டாயத்தில் ஜேர்மனி நோக்கிய திட்டமிட்ட

மின்னஞ்சல் வழி: தி.ஞானசேகரன்

பயணம் அது. ஜேர்மனிய எல்லைகள் மூடப்படும், டென்மார்க்கின் எல்லைகள் திறந்திருந்தாலும் இது நடந்தது - சரிந்த குடத்தில் இருந்து நீர் வெவ்வேறு திசைகளில் ஓடுவது போல, அல்லது மூட்டையில் இருந்து அவிழ்த்து விடப்பட்ட நெல்லிக்காய்கள் போல டென்மார்க்கில் எமது ஓட்டப்பந்தயம் தரித்து நின்றது.

ஆனால் சரணடைந்த டென்மார்க், மனிதத்தை பெரிதும் மதிக்கும் உலகநாடுகளில் முதல் மூன்று இடங்களுக்குள் இருப்பது என்பதால் இங்கு வந்தது பற்றி என்றும் எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

அது மாத்திரம் இல்லை. சட்டங்களை இயற்றும் பாராளுமன்றம்... அதனை நிறைவேற்றும் நகரசபைகள்... அதற்கு உதவும் பாதுகாப்பு துறை, அனைத்தையும் கண்காணிக்கும் நீதித்துறை இந்த நான்கு துறைகளுக்கும் இடையே நாலு பெரிய பெர்லின் மதில் சுவர்கள் உண்டு.

86-87இல் தமிழர்களின் குடும்ப இணைப்பைத் தன் முடிவின் பெயரில் நிறுத்திவைத்த ஒரு நீதி அமைச்சரையும் அதனை பாராளுமன்றத்தில் மறுத்த பிரதம மந்திரியையும் பதவியில் இருந்து இறக்கி சிறைக்கு அனுப்பியதோடு பாராளுமன்றத்தையும் கலைத்த ஒரு ஜனநாயக நாடு. மேலாக அடுத்து பிரதமராக வரவேண்டிய ஒருவர் குடிபோதையில் காரைப் பாதையில் நின்ற மின்கம்பத்துடன் மோதியதால் அவர் எதிர்காலத்தில் பாராளுமன்றத் தேர்தலிலோ நகராட்சி தேர்தலிலோ நிற்கும் தகுதியைப் பறித்த ஒரு நாடு.

இதனை இலங்கை-இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கு பொருத்திப் பார்த்தால் எத்தனை பேர் பாராளுமன்றத்தினுள் இருப்பார்கள் என நினைத்துச் சிரிப்பதுண்டு.

வாழ்வில் முதன்முதலாக ஜனநாயகம் என்றால் என்ன என்பதைப் புரியவைத்த நாடு இது.

டென்மார்க் நாட்டில் தங்களது இலக்கிய முயற்சிகள் எவ்வாறு ஆரம்பமாகின?

டென்மார்க்கில் செஞ்சிலுவையின் பாதுகாப்பில் இருந்த பொழுதும் வாழ்விட அனுமதி பெற்ற பின்பு டெனிஸ் அகதிகள் சங்கத்தின் ஆதரவில் இருந்த 18 மாத காலத்திலும், தினமும் 3 மணித்தியால டெனிஸ் பாடசாலைக்குச் செல்வதைத் தவிர வேறு எந்த வேலையும் இருக்கவில்லை.

அப்பொழுதுதான் டென்மார்க் முழுக்க இருந்த தமிழர்களின் ஆதரவுடனும் டெனிஸ் அகதிகள் சங்கத்தின் அனுசரணையுடனும் 60-80 பக்கம் கொண்ட கையெழுத்துச் சஞ்சிகை ஒன்றை நானும் மனைவியும் இணைந்து நாடாத்தினோம்.

அதன் பெயர் 'குயிலோசை'. எனது புனைபெயர் மீரா. இப்போதும் என்னை 'குயிலி' அண்ணை அல்லது 'மீரா' அண்ணை எனவும் நினைவு கொள்வோரும் உளர்.

இந்தக் கையெழுத்துப் பிரதி செய்துகொண்டிருந்த பொழுது டென்மார்க்கின் அரச நூலகத்தின் தமிழ்ப் பகுதிக்கு ஒரு தமிழ் ஆலோசகர் தேவைப்பட்டார். அது நானாகினேன். இன்றும் அது தொடர்கின்றது.

1998இல் டெனிஷ் - ஆங்கில-தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் ஒரு வைத்தியக் கையேடும் அகராதியும் இணைந்த கையேட்டினை வெளியிட்டீர்கள். அதற்கான நோக்கம் என்னவாக இருந்தது?

காலத்தின் கட்டாயம் என்று சொல்வார்களே... அதுபோல அது அமைந்தது. 1990இல் இருந்தே நான் வைத்தியத் துறையில் மொழிபெயர்ப்பாளராய்க் கடமையாற்றினேன். இந்தியாவில் தொழுநோய் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய இந்தியா செல்லவிருந்த ஒரு டெனிஷ் வைத்தியருக்கு அடிப்படைத் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

அவரின் நட்பினாலும் பெரும் உதவியாலும் டெனிஷ் - ஆங்கில - தமிழ் அகராதியும் வழிகாட்டலும் இணைந்த நூலை நானே தொகுத்தேன். அது மிகுந்த வரவேற்பையும் நல்ல பொருளாதார வருமானத்தையும் எனக்கு அளித்தது. தற்பொழுதும் வைத்தியதாதியர் அல்லது சுகாதார பராமரிப்பு பற்றிக் கற்பவர்கள் என்னிடம் அதனைப் பணம் செலுத்திப் பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.

கணினியில் அதனை நானே தொகுத்ததனால் கணினி பற்றி 1990இல் நன்கு கற்கவும் அது எனக்கு உதவியது.

டென்மார்க்கில் வாழும் இளைய சந்ததியினர் இணையத்தளங்களில் எழுதிய கவிதைகளை 'மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்' என்ற மகுடத்தில் தொகுத்து வெளியிட்டார்கள. அதற்கான உந்தல் தங்களுக்கு எங்ஙனம் ஏற்பட்டது?

எனது 50 வயதில் எனது முதல் தொகுப்பான "யாவும் கற்பனை அல்ல" என்ற தொகுப்பு வேலைகள் நடந்தபொழுதுதான் டென்மார்க்கில் இளைய தலைமுறையினர் "வானம்.டி.கே" என்ற இணையத்தளத்தை நாடாதி வந்தனர்.

அவர்களில் பெரும்பாலானோர் அழகிய சித்திரங்களுக்கு கவிதை எழுதிப் பழகுவார்கள். ஆனாலும் சிலர் தமது கவிதைகளுக்கு அழகிய படங்களை இணையத்தில் தேடி அதனை வெளியிடுபவர்களாயும் இருந்தார்கள்.

அந்த இணையத் தளத்தில் பொதுவாக அனைவரும் புனைபெயரில் எழுதி வந்தார்கள்.

நானும் "சுவீற் பிப்ரி (Sweetfifty)" என்ற பெயரில் இணைத்து அவர்களை ஊக்குவித்தும் பிழை திருத்தம் செய்து கொடுப்பவனாயும் இருந்தேன்.

அது பெரிதும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவ்வேளையில் எனது ஆலோசனையின்படி எனது வழிகாட்டலிலும் அவர்களது சிறிய சிறிய சேமிப்பு நிதியிலும் இருந்து வெளியாகியதுதான் அனைத்துப் பக்கங்களும் வர்ணதாள்களில் வெளியாகிய "மெல்லத் தமிழ் இனித் துளிர்க்கும்" என்ற கவிதைத் தொகுதி.

இதில் அவர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றியது எனக்கு மிகவும் சந்தோசமான நிகழ்வாய் இருந்ததுடன் எனக்கு இலக்கிய உலகில் நல்ல பெயரையும் ஈட்டித் தந்தது.

பின்நாளில் சில அரசியல் உட்புகுவர்கள் அந்த இணையத் தளத்தையே செயல்குன்றிய நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது மிகவும் துர்ப்பாக்கியமே.

இலக்கிய உலகில் தங்களை அறிமுகப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்த சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் பற்றி...?

நிச்சயம் அந்தப் பெருமை ஞானம் சஞ்சிகைக்குத்தான். ஞானத்தின் 100ஆவது மலரில் "மெயில் லோஞ்சு" என்ற சிறுகதையுடன் ஆரம்பமான என் எழுத்துகள் பின்பு ஜீவநதி... செங்கதிர்... வீரகேசரி... தினக்குரல் என ஈழத்தின் சஞ்சிகைகள் மூலமாக வெளிவரத் தொடங்கின.

தனியே என் சிறுகதைகளை வெளியீடு செய்வதுடன் நின்றுவிடாது ஞானமும் ஜீவநதியும் எனது புத்தகங்களை வெளியிட்டு என்னைப் பெருமைப்படுத்தியமைக்கு என்றும் நன்றியுடையவன் ஆவேன்.

மேலாக கனடாவில் உள்ள வானெலிகளில் என் எழுத்துகள் வாசிக்கப்படுவதும்... "இசையும் கதையும்" நிகழ்வுகளுக்கு பயன்படுத்தப்படுவதும், பல புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில் என் இணையத்தளத்தில் இருந்தும் மின்னஞ்சல்களிலும் இருந்தும் என் கதைகளைத் தரவிறக்கம் செய்து அதனை அவர்கள் பதிப்பித்தலும் என்படைப்புகளுக்கு கிடைக்கும் கௌரவமாகப் பார்க்கின்றேன்.

2010இல் தங்களது "மக்கள் மக்களால் மக்களால்" என்ற நாவல் தங்களுக்குப் புகழ்தந்து இலங்கை தமிழியல் விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டது. அந்த நாவல் தோன்றிய பின்னணியைக் கூறுங்கள்

எப்போதும் அடக்குமுறைக்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ந்து எழுவது ஒரு புறம் என்றால்... எதிர் வினைகளை உருவாக்கி விடுவதும் இன்னோர் புறமாயும் அமையும்.

இந்துசமயத்தின் பல அழுத்தங்கள்தான் பலர் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கும் இஸ்லாம் சமயத்திற்கும் மதம் மாறினார்கள் என்பதைப் பலரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள்.

அவ்வாறே புலம் பெயர்நாடுகளில் எம் தமிழருக்குப் புகுத்தப்பட்ட அரசியல் நெருக்கடியானது பல எதிர்வினைகளைக் கொடுத்தமையையும் நானறிவேன். அவ்வாறு நெருக்கடிக்குள் உள்ளானவர்களையே "தமிழ்த் தேசியத்திற்கு எதிரானவர்கள்"... அல்லது "துரோகிகள்" என்று அழைத்தார்கள்.

அவ்வாறு எமது போராட்டத்திற்கு தாமாகவே களங்கங்கள் பூசிய புலம்பெயர்ந்த நாட்டு களப்பணிவீரர்கள் பற்றிய கதைதான் "மக்கள்... மக்களால்.. மக்களுக்காக".

இன்று ஆயுதங்கள் மௌனமாக்கப்பட்ட பின்பும், வேறு பொதுக்காரியங்களுக்கான பொதுப்பணிகளில் இணையுமாறு மக்களுக்கு திணிப்புகள் செய்யப்படுவதும் மறுப்பவர்களை ஏதோ சொல்லி சமுதாய பிரதிஷ்டை செய்யும் நிகழ்வுகளும் நடைபெறும் பொழுது நான் “மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக” எழுதியது பற்றி மனம் பெருமை கொள்கின்றது.

‘சங்காணைச் சண்டியன்’ தொகுப்பு 2011இல் வெளிவந்தது. சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது. அந்த நாவல் எழுந்த பின்னணியைக் கூறுங்கள்

போராட்டம் மௌனமாக்கப்பட்டவுடன் மித்ரா பதிப்பகத்தின் நிறுவனர் திரு. எஸ். பொ.வை தொடர்பு கொண்டு இலங்கை எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து படைப்புகள் பெற்று “மௌனமாக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகள்” என்ற பெயரில் ஒரு தொகுப்பு செய்யலாமே என ஆலோசனை கூறினேன்.

நல்ல ஆலோசனை என அவர் அபிப்பிராயம் சொன்னாலும் அதற்குரிய நிதி நிலைமை தங்களிடம் இல்லை என வருத்தத்துடன் கூறினார்.

எனவேதான் என்னிடம் இருந்த போராட்டங்கள் பற்றிய கதைகளையும் அந்த நேரத்தில் புலம்பெயர் மக்களிடையே இருந்த பல சமுதாயப் போராட்டங்கள் பற்றிய கதைகளையும்... வெளிநாட்டுக் குடியரிமை மட்டும் இருந்தால், நான் ‘ஆண்’ எதுவும் பெண்ணைச் செய்யலாம் என்ற வகையில் போர்க்காலத்தில் இலங்கை சென்று அப்பாவிப் பெண்களைத் திருமணம் செய்தமையால் அவர்கள் பட்ட துன்பங்களை மையமாக வைத்து எழுதிய ‘கோமதியை’யும்.... குறிப்பாக “சங்காணைச் சண்டியன்” என்ற மைய நாவலையும் எழுதி அனைத்தையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து வெளியிட்டேன்.

தற்பொழுது கோமதி திரைப்படம் ஆக இருக்கின்றது.

குறிப்பாக சங்காணைச் சண்டியன் என்பது எனது குறியீட்டு அரசியல் நாவல்.

ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு முன்னார் தமிழர் கூட்டணியினர் “எங்களை எல்லாத் தொகுதிகளிலும் இருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்புங்கள். உங்களுக்கு தமிழீழம் பெற்றுத் தருவோம்” என்று வாக்குறுதி அளித்த கால கட்டங்களில் ஊருக்கு ஒரு சண்டியன்கள் இருந்தார்கள்.

அதில் ஒருவன் மட்டும், “எல்லாத் தொகுதிகளிலும் ஒரேயொரு சண்டியன் மட்டும் இருக்க வேண்டும்... அது நானாக மட்டும் இருக்க வேண்டும்”, என்றுவிரும்பினான். தனது உடல் பலத்தையும் மனப்பலத்தையும் நம்பிய அவனின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் தான் அந்த நாவல்.

மிகுந்த பண்ப்பலம் இருந்த அவனுக்கு போதியளவு அரசியல்பலம் இல்லாமல் போனது துர்ப்பாக்கியமே.

மிகுந்த பாராட்டுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றுத் தந்த நாவல் அது.

இன்றும் ஒரு 50 வருடத்திற்கு முன்னரான தமிழ்பிரதேசங்களை கண்முன்னே காட்சிப்படுத்தக் கூடிய நாவலாய் அது அமைந்ததுடன்... குறிப்பாக இந்தியாவில் வசித்துவரும் திரு. சின்னப்பாரதியின் விருதும் கிடைக்கக் காரணமாய் இருந்தது.

பின்பு இது ஹிந்தியிலும்.. மலையாளத்திலும்.. சிங்களத்திலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டது.

2014 இல் கடவுச்சீட்டு என்ற நாவல் தமிழக ப. சிங்காரம் விருதும் போட்டியில் முதற்பரிசு 50000 இந்திய ரூபாய்களைப் பெற்றுக் கொண்டது. அந்த நாவலை எழுதத்தூண்டிய பின்னணியாது?

பல இடங்களில் நான் பதிவு செய்த ஒரு விடயம்: “புலம் பெயர் வாழ்வில் நாம் பெற்றதைவிட இழந்தவைகளே அதிகம்” என்பதே.

அதனை மைய இழையாக வைத்து நான் எழுதிய பல சிறுகதைகளின் கருக்களை மணிகளாகக் கோத்த புதினம்தான் கடவுச்சீட்டு.

கடவுச்சீட்டு என்பது ஒரு பயணதஸ்தாவேஜ் என்பதைத் தாண்டி அது ஒருவனின் அடையாளம் என்பதையும்... புலம் பெயர்நாடுகளில் இந்த அடையாளச் சிக்கல்களை எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றோம் என்று பதிவு செய்ததுதான் அந்த நாவல்.

விருதுகளின் நம்பிக்கைத் தன்மை மீது கேள்விகள் எழுந்து கொண்டிருக்கும் இக்கால கட்டத்தில், நான் யார்?.. எனது முகம் யாது?... என்று தெரியாது எனக்கு வழங்கப்பட்ட அந்த விருதை என் வாழ்நாளில் கிடைத்த பெரிய விருதாக நினைக்கின்றேன்.

‘தகவம்’ பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்ட தங்களது சிறுகதைகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

தகவம் என்பது “தமிழ் கதைஞர் வட்டம்” என்பதின் சுருக்கப்பட்ட வடிவம். எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள் தெரிவிக்கப்படாமல் அவர்களுடைய படைப்புகளை மட்டும் நடுவர் கைகளில் அளித்து அதிலிருந்து முதல் இரண்டாவது மூன்றாவது படைப்பாக்கங்களை ஒவ்வோர் 3 மாதத்திற்கு ஒரு முறை... அதாவது ஒவ்வோர் காலாண்டுக்கு ஒரு முறை தெரிவு செய்வார்கள்.

அவ்வகையில் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் ஞானத்தில் வெளியாகிய 8 கதைகளுக்கும், சென்ற ஆண்டு ஜீவந்தியில் வெளியாகிய, “ஆண்” என்ற கதைக்கும் சிறப்பு பரிசும் கிடைத்தது பெரிய ஒரு கௌரவம். அல்லது அடையாளம்.

பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் என்ற வகையில் பரிசு பெற்ற எனது அனைத்துக் கதைகளும் அவர்களின் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருந்தன.

இதே இடத்தில் ஒரு கருத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளவிரும்புகின்றேன்.

இந்த ஆண்டு முதல் தகவம் குழுவினர் தாம் வளர்ந்த எழுத்தாளர்கள் எனக் கருதும் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப், திரு. க. சட்டநாதன், கே.ஆர். டேவிட், திரு. மு. பொன்னம்பலம் மற்றும் ஜீவகுமாரனாகிய என்னை நாம் எழுதிய ஒரு கதை மூலம் சிறப்புப் பரிசு பெறுபவர்கள் என அறிவித்து இருந்தார்கள்.

மகிழ்ச்சி.

அதில் உள்ள வருத்தம் என்னவென்றால் இவ்வாறு ஒரு பிரிவுக்குள் வரும்பொழுது எதிர்வரும் காலங்களில் தகவம் தொகுக்கும் சிறந்த கதைகளுள் ஒரு கதையைவிட மேலதிகமாக ஒரு நல்ல கதையை எழுதியிருந்தால் அந்தக் கதை அவர்களின் தொகுப்பில் இடம்பெறும் வாய்ப்பை இழக்கும் நிலைமைக்குள் தள்ளப்படலாம்.

தகவத்தின் தொகுப்பு, பரிசு பெற்றவர்களின் சிறுகதைகள் என்பதைவிட இலங்கையின் சிறந்த கதைகள் என்னும் பிரிவுக்குள் அடக்கப்படும் பொழுது ஒரு ஆராய்ச்சி மாணவனுக்கோ அல்லது மாணவிக்கோ இந்தக் கதைகளை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் இழக்கப்படலாம். இதனை அவர்கள் எதிர்காலத்தில் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

பண்ப்பரிசு எதுவுமின்றி அந்தக் கதைகளை அடையாளப்படுத்தப்படவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

எப்பொழுதும் “நடுவர்களின் தீர்ப்பு” என்பதனை நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பவன் நான்.

அவ்வகையில் சிறந்த 1-2-3 கதைகளைத் தாண்டி அந்த அந்தக் காலத்தில் மிகவும் பேசப்பட்ட கதைகளை கௌரவத்துக்குரிய சிறுகதைகள் என்ற வகையாறாக்களுக்குள் அடைக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

உதாரணமாக தீரன் நௌஸாத்தின் ‘ஓய்த்தமாமா’ என்ற சிறுகதை இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் சுண்ணச் சடங்கை மிக நேர்த்தியாகச் சொன்னதொரு கதை. வி. ஜீவகுமாரனின் “தவம்” என்ற கதை “போர்க்காலத்திற்குப் பின்” என்ற வகையாறாக்களுக்குள் வர வேண்டியதொரு கதை. இவை போன்றவை பரிசுக்கு தகுதி இல்லை என அதற்கு நடுவர்களாய் இருந்தவர்களின் பார்வையில் எடுத்த முடிவை இப்போதும் நான் நூறு வீதம் மதிக்கின்றேன். ஆனால் வேறு சில பிரிவுகளுக்குள் அவை அடக்கப்படுமானால் எதிர்கால இலக்கிய வாசகனுக்கு ஒரு பெரும் உதவியாக அமையலாம்.

தகவம் என்ற ஒரு நிறுவனம் “போட்டிகள்...பரிசுகள்...” என்ற நிலைகளைத் தாண்டி நல்ல சிறுகதைகளை உலகத்திற்கு அடையாளம் காட்டும் நிறுவனமாக மேலும் மிளிர் வேண்டும் என மனமார விரும்புகின்றேன்.

தங்களது சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நாம் வாழும் காலத்திற்குப் பின்பும் எங்கள் பதிவுகள் நிலைக்க வேண்டும் என்றால் அவை தொகுப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று உறுதியாக நினைப்பதுண்டு. அவ்வகையில் யாவும் கற்பனை அல்ல... சங்கானைச் சண்டியன்... ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்... ஜீவகுமாரன் கதைகள் என்பன எனது சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்புகள்.

இதில் இறுதியாக வெளியிட்ட ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகளை ஞானம் பதிப்பகத்தினரும்... ஜீவகுமாரன் கதைகளை ஜீவநதி பதிப்பகத்தினர் வெளியீடு செய்தது மகிழ்வான தருணமாயும் இந்த இரண்டு நூல்கள் மட்டும்தான் நூல்வெளியீடுகளின் பொழுது முற்றும் விற்றுத் தீர்ந்த பெருமையையும் மகிழ்ச்சியையும் எனக்குத் தந்தவை.

இதற்கு முகநூல்கள் வாயிலாகவும்... www.jeevakumaran.com என்ற எனது இணையத் தளம் மூலமாகவும்... மாதாமாதம் இலக்கியச் செய்திகளை நான் அனுப்பும் 7000 மின்னஞ்சல்கள் மூலமாகவும் தேடிக்கொண்ட நண்பர்கள் வட்டமும் ஒரு காரணமாகும்.

2011இல் இலங்கையில் இடம்பெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவில் 18 நாடுகளில் வாழும் 50 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை 'முகங்கள்' என்ற தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளியிட்டீர்கள். அத்தொகுப்பு முயற்சியில் பெற்ற அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் உயர்தரம் படித்த காலகட்டத்தில் இருந்தே பெரிய வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செய்தல் என்பது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானதொன்று.

அவ்வகையில் முன்னெடுக்க விரும்பியதுதான் 'முகங்கள்' தொகுப்பும்.

சர்வதேச எழுத்தாளர்விழா பற்றி எழுந்த அரசியல் அலை அனைவரையும் ஆட்டிப்படைத்த பொழுது எனக்குள் நான் உறுதியாகச் சொல்லிக்கொண்டது ஒன்றுதான். அடிப்படைவர்கள் அடிபட்டும், நட்பு பாராட்டுபவர்கள் நட்பு பாராட்டட்டும். அரசியலில் நிரந்தர எதிரிகள் இல்லாதது போல் இங்கும் இவர்கள் நிரந்தர எதிரிகளாய் இருக்கப் போவதில்லை. ஆனால் எனது "முகங்கள்" பணியில் இருந்து பின்வாங்கப் போவதில்லை என்று.

அதேபோல் காலம் சென்ற ஓவியர். திரு.கௌதமனின் பெரும் துணையுடன், நானும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஊடகவியலாளரும் எழுத்தாளருமான இவள் பாரதியின் உதவியுடனும் விழாவின் முதன்நாள் பின்னேரம் முகங்கள் தொகுப்பை விழாக்குமுவினரிடம் கையளித்துவிட்டு டென்மார்க்கில் இருந்து என் தோளில் நானே தட்டிக் கொண்டேன்.

சென்ற வருடம் உலகம் முழுவதும் நன்கு அறியப்பட்ட பத்திரிகை ஆசிரியரும் எழுத்தாளருமான திரு. மாலன் நாராயணனை சிங்கப்பூரில் சந்தித்த பொழுது "நீங்கள் தானே முகங்கள் ஜீவகுமாரன்" என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டபொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

'சர்வதேச எழுத்தாளர்கள் இரு பிரிவாகப் பிரிந்து செயல்பட்டதால் முகங்கள் முயற்சிக்கு கூட எதிராகப் பரப்பப்பட்ட எதிர் விமர்சனங்கள் பொருளாதார அளவில் எனக்குச் சிறிது சுவையை அளித்த பொழுதும் பலரின் 'இலக்கிய' முகங்களை தரிசிக்க அந்தத் தொகுதி பணியிடும் வேலைத்திட்டம் எனக்குப் பெரிதும் உதவியது' என்பதுதான் உண்மை.

இதனைத் தாண்டி மனத்தை மிகவும் நோகடித்த ஒரு நிகழ்வு சர்வதேச எழுத்தாளர் விழா முடிந்த பின்பு நடைபெற்றது.

அதனை இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

இந்த விழா பெரும் பொருட்செலவை எதிர்பார்த்தே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதும் அதனைத் திரட்ட முடியாது போனது என்பதும் அறிந்தோர் அனைவரும் அறிவர்.

திரு.எஸ்.பொ. அவர்கள் கீற்று இதழிலும் மற்றும் இந்திய பத்திரிகைகளிலும் சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவிற்கு எதிராக கொடுத்த குரலும்...அதற்கு தொடர்ந்து விழா அமைப்பாளரான திரு. முருகபூபதி அவர்களின் பதில்களும் பெரிய சலசலப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

எழுத்துலகின் நாகரீகத்தை தாண்டி அந்தச் சச்சரவு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இதில் இருவரின் வாதப் பிரதிவாதங்களின் உண்மைத் தன்மைக்குள் நான் போக விரும்பாவிடிலும் எதிர்பார்த்த பணத்தை விழா அமைப்பாளரால் திரட்ட முடியாமல் போனது நிஜம்.

விழா முடிந்த பின் விழா அமைப்பாளர் திரு. முருகபூபதி அவர்கள் தனது எண்ணத்தின்படி விழாக்குமுவிள் அனுமதி பெறாமல் தனது மனைவியின் பதிப்புரிமையுடன் "உள்ளும் புறமும்" என்று ஒரு நூலை வெளியிட்டார்.

அதில் மித்ரா பதிப்பகத்தின் கொள்வனவில் நான் ஏமாற்றப்பட்டதால், எனக்கும் திரு. எஸ். பொ.க்கும் இருந்த உடன்பாடினமை காரணமாக விஸ்வசேது பதிப்பகத்தை நான் ஆரம்பித்ததே எஸ்.பொ. இதனை எதிர்க்க காரணம் என தனது கற்பனையில் கதை வசனம் எழுதி வெளியிட்டு இருந்தார்.

இவர்கள் இருவரின் நட்பும் பகையும் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேல் எவ்வாறு இருந்தது என்பதனை அனைவரும் அறிவர். அவ்வாறு இருந்த பொழுது இலக்கிய உலகினுள் காலடி வைத்த என்னை திரு. முருகபூபதி இழுத்து விட்டது மிகவும் அதிர்ச்சியாயும் கவலையாயும் இருந்தது. என்னில் கறைபூசியதற்காக அல்ல!

பதிலாக உலகத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்த ஒரு சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவின் அமைப்பாளர் இவ்வாறு பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்திருக்கிறார் என்பதால். அன்றே யோசித்தேன் "இனியொரு சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவுக்கு அமைப்பாளரே சாவுமணி அடித்து விட்டார்" என்று. தூய எண்ணத்திலும் அர்ப்பணிப்பிலும் அது தொடங்கியிருந்தால்... அல்லது நடந்து முடிந்திருந்தால் நிச்சயம் அது தொடர்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இந்த ஆறேழு ஆண்டுகளாக எதுவும் நடக்கவில்லையே!

இன்று எதிர்ப்பதற்கும் திரு.எஸ்.பொ.வும் இல்லை என்ற நிலையில் இது தொடராமல் போனதிற்கான காரணத்தை இப்பேட்டி அளித்திருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

இது பற்றி கடிதமூலம் விழாக்குமுвиற்ரு அறிவித்தபொழுது அவர் செய்தது பிழை என்று எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் தொலைபேசியில் அனைவரும் கூறினார்களே தவிர அது பற்றி எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்தார்களோ என எனக்குத் தெரியாது.

எனக்கு எதுவும் அறிவிக்கப்படவில்லை.

மௌனத்துடன் நாட்கள் நகர்கின்றன..

அன்றில் இருந்து சரியோ பிழையோ வாழ்வில் ஒரு முடிவெடுத்தேன்.

படைப்பிலக்கியத்துடன் மட்டும் நான் நின்று கொள்வது என்று!

கூடித்தேரிழுத்து தமிழ் வளர்க்கும் பணியை என்றாலும் சரி...ஆளுக்கு ஆள் கத்தி வாள் எடுக்கும் பணியைச் சரி மற்றவர்கள் செய்து கொள்ளட்டும் என்று.

நிச்சயமாக முகங்கள் தொகுப்பு எனக்கு பல பாடங்களை கற்றுத் தந்தது என்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே!

டெனிஷ் மொழியில் தங்களது மனைவி எழுதிய நாவலை "இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா" என்ற பெயரில் தமிழில் தந்துள்ளீர்கள். மொழிபெயர்ப்பு அனுபவம் பற்றிக் கூறங்கள்.

இது எனது மனைவியார் கலாநிதி ஜீவகுமாரன் டெனிஷ் மொழியில் Kaerlig hilsen...Mor. என்ற பெயரில் எழுதிய காவியம்தான் . டென்மார்க்கின் ஆஸ்தான கவிஞர் Benny Andersen இதற்கு முன்னுரை எழுதியதைவிட இதற்கு வேறு பெருமையே தேவையில்லை.

போரில் தன் மகனைத் தவறவிட்ட ஒரு தாய் அவன் உயிரோடு இருக்கின்றானா?... இல்லையா.. எனத் தெரியாமல் என்றோ ஒருநாள் அவன் திரும்பி வந்தால் அவன் வாசிக்க வேண்டும் என்று எழுதிய 10 கடிதங்களின் தொகுப்புத்தான் அந்தக் காவியம்.

அதன் தமிழ் வடிவத்தை என்னை மொழிமாற்றம் செய்யும்படி என் மனைவி கேட்டபொழுது தனியே மொழிமாற்றத்துடன் அதன் உயிரோட்டம் எந்த விதத்திலும் குறையாது சில தமிழ்நடைகளையும் இணைத்து தமிழ் வாசகர்களுக்கும் இன்னமும் கவையூட்டக் கூட்டக் கூடிய வகையில் செய்வோம் எனத் தீர்மானித்துச் செய்யப்பட்டதே இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா.

டேனிஷை விட தமிழில் எனக்கிருந்த பாண்டித்தியம் இந்த மொழிமாற்றத்தைச் செய்ய உதவியது என்று சொல்வேன்.

தமிழில் எழுதும் பொழுது "காகம் கொத்திச் சென்ற வடையாக மரணம் வந்து"... "ஆட்டின் முன்னே நீட்டிய குழை போல"... "கிணற்றில் மொண்டு தலையில் ஊற்றிய தண்ணி" போன்ற இடங்கள் எல்லாம் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யும் பொழுது புகுத்தப்பட்டவையே.

இதுவே பின் ஆங்கிலத்திலும்.. ஹிந்தியிலும்... மலையாளத்திலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டது.

டென்மார்க் நாட்டில் தாங்கள் இணைப்பாளராக இருந்து நடத்திய இலக்கிய விழாக்கள் மற்றும் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

முகங்கள் தொகுதி பற்றிய வினாக்குச் சொல்லப்பட்ட பதில்தான் இதற்கும். உயர்தர வகுப்பில் இருந்தே எந்தப் பெரிய வேலைத் திட்டங்களை விரும்பிப் பொறுப்பேற்றுச் செய்தது போலவே சென்ற ஆண்டு நாம் வாழும் தீவில் உள்ள 7 தமிழ்ச் சங்கங்களை இணைத்துச் செய்ததே “மெல்லத் தமிழ் இனி” என்ற இலக்கிய விழா.

இலங்கையில் இருந்து திரு. திருமதி. ஞானசேகரன் தம்பதிகள், இலண்டனில் இருந்து திரு. கோபன் மகாதேவா, திரு.சித்திரவேலு கருணானந்தராஜா, ஜேர்மனியில் இருந்து திரு. புத்திசிகாமணி திரு. புவனேந்திரன் அம்லவாணன் ஆகிய இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் பரிஸில் இருந்து நையாண்டி மேளக் கலைஞர்களான திரு. தயாநிதி தம்பையா, திரு.ஆர். தனபாலன், ஜேர்மனியில் இருந்து நடனமணி செல்வி அனமிகா ஆகியோர்களையும் அழைத்து மிகவும் சிறப்பாகவும் பொருளாதாரத்திலும் எந்த நடடமும் இல்லாமல் செய்து முடித்தோம்.

அனைத்தும் முடிந்த பின் ஒரு சங்க உறுப்பினர் கேட்டார் “எப்படி ஜீவா அண்ணா எந்த ஸ்ரெஸ் (Stress) இல்லாமல் இருந்தீர்கள் என்று.

பதில் ஒன்றுதான் “முறையான திட்டமிடுதலும் ஒத்துழைப்பும் இருந்தால் அனைத்தும் இலகு” என்பதே.

சுமார் 7000 மின்னஞ்சல் வாசகர் வட்டத்துடன் தொடர்புகளைப்பேணி இலக்கியத்தை வளம்படுத்தும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுவருகிறீர்கள். அந்த அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இன்று நாம் வாழும் உலகத்தில் இருக்கின்ற கணினி வசதிகள் அனைத்தையும் ஆக்க முயற்சிக்கு வழிசெய்யும் முயற்சிகளில் பயன்படச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு என்றுமே உண்டு.

அவ்வகையில் எனக்கு வந்த மெயில் விலாசங்கள் அனைத்தையும் சேர்த்துச் சேர்த்துச் வந்தமையால் 2011ல் 1700 மின்னஞ்சல்களின் விலாசம் 2016ல் 7200 ஆக உயர்ந்தது. இதனை நல்ல பல விடயங்களைப் பகிர பயன்படுத்துகின்றேன்.

அவ்வகையில் என்னை ஏற்றி விட்ட ஞானத்தின் பரம்பலுக்கும் மற்றைய இலக்கியப் பரம்பல்களுக்கும் இதனைப் பயன்படுத்துகின்றேன்.

இன்றைய தமிழ் இலக்கியச் சூழலை எவ்வாறு பார்க்கின்றீர்கள்?

இந்த இலக்கிய உலகினுள் சுமார் 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்தபொழுது திரு. மௌனகுரு அவர்கள் எனக்கு ஒரு அறிவுரை சொன்னார்கள்.

“ஜீவகுமாரன்... இந்த இலக்கிய உலகம் அமைதியான கடல் போலத் தெரியும். ஆனால் இறங்கிப் பார்த்தால்தான் அதனுள் சுழிகளும் முதலைகளும் திமிங்கிலங்களும் இருக்கும். மிகக் கவனமாக இருங்கள்” என்றார்.

இளம் கன்று பயமறியாது என்பது போல “நாம் நேர்மையாய் இருந்தால் எவர் என்ன செய்துவிட முடியும்?” என நினைப்புடன் நீந்தத் தொடக்கினேன்.

கரையில் இருந்து கொஞ்சத் தூரம் இறங்கி நீந்தத் தொடங்கவே பேராசிரியர். திரு. மௌனகுரு சொன்னது உண்மை எனக் கண்டுகொண்டேன்.

பல மனிதர்களின் 'அகமும் புறமும்' ஒன்றில்லை என்பதை இலகுவில் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன்.

இப்போதெல்லாம் நான் கரையில் நின்றபடியே, தங்களுக்குள் அடிபடும் மற்ற முதலைகளையும் திமிங்கிலங்களையும் பார்த்துச் ரசித்தபடி அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் நீராடக் கற்றுக் கொண்டேன்.

உங்களின் பதிலில் ஏதோ ஒரு விரக்தி தெரிகிறது. நீங்கள் வாழும் நாட்டில் இவை எவ்வாறு இருக்கிறது?

போட்டியும் பொறாமையும் எங்கும் ஒன்றாய்தான் இருக்கும் என நினைக்கின்றேன். ஆனால் டென்மார்க்கில் எதுவும் திறந்த தளத்தில் நடைபெறும். உதாரணமாக இலங்கையில் சாகித்திய மண்டல போட்டி விதிகளை தெரிந்து கொள்வது நதிமூலம் ரிஷிமூலத்தை அறிந்து கொள்வது போலவே இருக்கின்றது.

வெளிநாடுகளில் இருந்தால் பங்கு பற்ற முடியாது.....

இலங்கையில் பதிப்பு செய்த நூல்களாய் இருக்க வேண்டும்.....

இலங்கையில் பதித்திருந்தாலும் இலங்கைப் பிரஜையாக இருக்க வேண்டும்.....

அல்லது இரட்டைப் பிரஜாவுரிமை கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இலங்கைக் கடவுச்சீட்டுடன் புலம் பெயர்நாட்டில் நிரந்தரமாய் வாழ்பவராய் இருந்தால் என்ன மாதிரி என்ற என் கேள்விக்கு இன்னமும் பதில் கிடைக்கவில்லை.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் விண்ணப்பங்கள் கோரும் பொழுது ஏன் முழு விதிகளும் பொதுத்தளத்தில் விளம்பரப்படுத்தப்படுவதில்லை.

அவ்வாறு விளம்பரப்படுத்தப்படுவதை முற்றிலும் கைக்கொள்கின்றோமா? அல்லது வந்தடையும் படைப்புகளுக்கு ஏற்ப விதிகளை வளைத்துக் கொள்கின்றோமா எனப் பல கேள்விகள் எழாமல் இருப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது உள்ளது.

இலங்கை சாகித்திய மண்டல அமைப்பையும் தாண்டி... மொத்தத்தில் விருதுகள் வழங்கப்படும் அமைப்புகளின் உள்அரசியல்கள் காரணமாக பல எழுத்தாளர்கள் இந்த அமைப்புகளிலும் விருதுகளிலும் நம்பிக்கை இழந்துள்ளார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் காலம் சென்ற இசையமைப்பாளர் திரு. விஸ்வநாதனுக்கே இந்திய அளவில் தேசிய விருது கிடையாததை நினைத்து மனம் அமைதிகொள்ள வேண்டிதுதான்.

இது ஒரு புறம் என்றால் எழுத்தாளர்கள் கூட ஒரே தடவையில் ஒரே படைப்பை சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பதல்.... வேறு ஒருவரின் படைப்பை கொஞ்சம் கத்தரித்து கொஞ்சம் ஓட்டி புதுப்படைப்பாக்கும் முயற்சிகளையும் கைவிட வேண்டும்.

நான் நடுவராய் என்றும் இருக்க விரும்புவதில்லையாயினும் தனியே தரம் பிரிக்கும் முதல் கட்டத்தில் ஒரு போட்டிக்கு வந்த கதைகளில் சுமார் 16 கதைகள் ஏற்கனவே பிரசுரமானது என்பதனை அந்தப் போட்டி நடாத்துபவர்களுக்கு ஆதாரத்துடன் எடுத்துக் கூறினேன்.

எனவே எழுத்தாளர்கள் - பதிப்பாளர்கள் - போட்டி நடாத்துபவர்கள் - விருது அளிப்பவர்கள் இவர்கள் நால்வரும் நல்ல முறையில் ஒன்றாகச் செயல்பட்டால் மட்டுமே ஒரு ஆரோக்கியமான உலகத்தை உருவாக்க முடியும் என்பதனை இதில் பதிவு செய்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்.

“சொல்லுக்கும் எழுத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் இடைவெளி இல்லாது இருக்க வேண்டும்” என்று அனேகர் சொல்லுகிற அல்லது எழுதுகின்ற விடயங்களை நாம் நிஜ உலகில் காண வேண்டும்.

அல்லது “புகை பிடித்தல் உடலுக்கு தீங்கு” என சிகரட் பெட்டிகளிலும்.... “குடி குடியைக் கெடுக்கும்” என மதுபானப் போத்தல்களிலும் எழுதி வைப்பது போலாகிவிடும்.

இன்று புலம்பெயர் இலக்கியம் அல்லது புலம் பெயர் எழுத்தாளர்கள் என்ற சொற்பதம் பல தளங்களில் பாவிக்கப்படுகிறது. நீங்கள் இதனை எப்படிப் பார்க்கின்றீர்கள்?

இதற்கு என்ன வரைவிலக்கணங்களைக் கொடுத்தாலும் என் சிந்தனாமொழி “இலங்கைத்தமிழாக” இருக்கும் வரை நான் என்னைச் சொல்லிக்கொள்வது இலங்கை எழுத்தாளன் என்பதுதான்.

எனது பிள்ளைகளின் சிந்தனாமொழி டெனிஷ் ஆக இருப்பதால் அவர்கள் டெனிஷ் எழுத்தாளர்கள்.

இதில் உள்ள பாதகம் என்னவென்றால் நாங்கள் டென்மார்க்கில் இருந்து கொண்டு தமிழில் எழுதுவதால் டென்மார்க் இலக்கிய உலகம் எங்களை அவர்களில் ஒருவராய் ஏற்பதில்லை.

மாறாக புலம் பெயர்ந்து அந்தநாட்டு குடியுரிமை பெற்றுவிட்டதால் நீங்களும் எங்களை இலங்கை எழுத்தாளராக அங்கீகரிப்பதில்லை.

மொத்தத்தில் ஒரு காலத்தில் மலையக மக்களுக்கு இங்கும் உரிமை இல்லை... அங்கும் உரிமை இல்லை என்ற நிலையில்.... ஒருவகையில் இருபகுதியாலும் சாதிப்பிரதிஷ்டை

செய்யப்பட்ட நிலையில் இருந்து செயல்படுகின்றோம் என்பதுதான் உண்மை.

இலங்கை முழுக்க எனக்கு நல்ல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள்... எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள்... வாசகர்கள் இருக்கின்றார்கள்... ஆனாலும் எங்கோ ஓர் இடத்தில் நாடற்ற அகதி என்ற மனப்பான்மையே இருக்கின்றது.

மிகவும் ஆழமான விடயங்களையும் சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்களையும் தொட்டுச் சென்றிருக்கின்றீர்கள். மிக்க நன்றிகள். இந்த நேர்காணல் மூலம் ஞானம் வாசகர்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இந்தப் பேட்டியின் ஆரம்பத்தில் சொன்ன விடயம்தான்... உண்மையில் வாசகர்களுக்கு ஏதாவது கூறும் தகுதியை நான் இன்னமும் அடையவில்லை.... இதனை எனது பணிவின் காரணமாகவோ அல்லது என் இயல்பான அடக்கம் காரணமாகவோ சொல்லவில்லை!

கம்பியூட்டர் துறைபற்றி ஏதாவது சொல்லுங்கள் என்றால் ஞானத்தின் முழுப்பக்கங்களும் நிறையும் அளவிற்குப் பதில் சொல்வேன்.

ஆனால் இலக்கிய வாசகர்களுக்கு சொல்லுங்கள் என்றால் எதனையும் சொல்லும் தகுதி எனக்கிருப்பதாக நினைக்கவில்லை.

வேண்டுமென்றால் நான் இன்னமும் என்னை வளர்த்துக் கொண்டு இருப்பதற்கு காரணம் “ஆழமான வாசிப்பும்... தேடலும்... அன்றாட உலக விடயங்களை அனைத்து தளங்களிலும் இருந்து உள்வாங்கி எங்களுள் உள்ளவற்றை இன்னமும் புடம்போட வேண்டும்...” UPDATE பண்ண வேண்டும்” என்ற செய்தியை மட்டும் அனைவருடனும் பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

மேலும் எழுத்தாளனாக எதுவாய் நான் எழுதுகின்றேனோ அதுவாய் வாழ்கின்றேன் என்பதால் என் எழுத்தின் உயிரை நான் தக்க வைத்துக் கொள்கின்றேன்.

அ.தில்லையாயின் எழுத்துலகில் இருந்து தள்ளி இருப்பது சாலச்சிறந்தது. எங்களை தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடும் வாசகர்களைக் குறைந்த பட்சம் ஏமாற்றாமல் இருக்க உதவும்.

இப்படித்தான் எல்லோரும் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் உரிமை இல்லாவிடினும் இப்படித்தான் நான் இருக்கின்றேன் என்று சொல்வதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியும் கர்வமும்.

இந்தத் தன்மை நல்ல படைப்புகளை உருவாக்கும்.

நல்ல படைப்புகள் நல்ல வாசகர்களை உருவாக்கும்.

நல்ல வாசகர்கள் நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்குவார்கள்.

மீண்டும் நன்றியும் வணக்கமும்.

தாங்கள் ஒரு கல்வியாளனாக உருவாகுவதற்குப் பின்புலமாக அமைந்த உங்கள் குடும்பப் பின்னணி, தொடக்கக்கல்வி கற்ற பாடசாலைகள், போன்றவற்றைக் கூறுங்கள்.

என்னுடைய தொடக்கக் கல்வியை திருகோணமலை புனித சவேரியார் பாடசாலையில் பெற்றேன். அப்பொழுது என்னை வழிநடத்தியவர்கள் அப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் திரு. சூசைப்பிள்ளை (இலண்டன் பற்றிமாகரனின் தந்தை) அவர்களும் அவருடைய துணைவியார் அக்கினேஸ் அக்காவும் ஆவர். அங்கு எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தவர் பிரபல நாவல் ஆசிரியை பாலேஸ்வரி அக்கா. நான் மிகுந்த வறுமையான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன். எனவே வறுமைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்காக அன்று நடத்தப்பட்ட 5ஆம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் தேர்வுக்குத் தோற்றினேன். அதிலே தேர்ச்சியடைந்ததால் கிழக்கு மாகாண மத்திய கல்லூரியான மட்டக்களப்பு வந்தாறுமுலை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் என்னுடைய படிப்பைத் தொடரவேண்டியேற்பட்டது. வீட்டைவிட்டுத் தொலை தூரத்துக்குச் சென்று படிக்கவேண்டும் என்னும் அச்சத்துடன் சென்ற எனக்கு இன்னொரு பேரிடி காத்திருந்தது. அங்கு 6ஆம் வகுப்புத் தொடக்கம் தமிழ் தவிர்ந்த எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கில மொழி ஊடாகவே படிக்கவேண்டி இருந்தது. எனக்கு மூத்தவராக அங்கு படித்துக்கொண்டிருந்த முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மறைந்த அ. தங்கத்துரை என்போன்ற மாணவர்களுக்கு நாம் தங்கியிருந்த விடுதியிலே மாலையில் ஆங்கிலம் கற்பித்தார். 1957இல் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரத் தேர்வில் எல்லாப் பாடங்களிலும் 'Distinction' பெற்று தேர்ச்சிபெற்றேன். அங்கு உயர் தராதர வகுப்பு இல்லை. எனவே நான் என்னசெய்வது என்று தெரியவில்லை. இன்னொரு பாடசாலையில் பணம் கட்டிப் படிக்க என்னுடைய குடும்ப வறுமை இடம் தராது.

திருகோணமலைக்குத் திரும்பிச் செல்வது என முடிவு செய்தேன். அதற்குமுன் என் நண்பர்களைக் கண்டு செல்வோம் என்பதற்காக கல்லடி உப்போடைக்குச் சென்றேன். காணல் முடிந்தபின்னர் செங்கலடிக்குச் செல்வதற்காகப் பேருந்துக்குக் காத்திருந்தேன். நான் நின்ற இடத்து வீதிக்கு எதிர்ப்பக்கம் ஒரு கட்டடம் இருந்தது (அதுதான் சிவானந்த வித்தியாலயம் என்பதைப் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன்). அதன் வாயிற் கதவுக்கு மேலால் ஒரு தலை தெரிந்தது. அது என்னேயே உற்றுப் பார்த்தது. பின்னர் மறைந்துவிட்டது. இரண்டாது தடவையும் அத்தலை தெரிந்தது. என்னைப் பார்த்தது. மறைந்துவிட்டது. சிறிது நேரத்தால் வாயிற் கதவைத் திறந்து ஒருவர் என்னை நோக்கி வந்தார். என்னைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டார். நான் உண்மையைக்

பேராசிரியருடனான இந்த நேர்காணல் அவரது கல்விப்பணி சார்ந்த விடயங்களையே உள்ளடக்கியுள்ளது. அவரது ஏனைய பணிகள் பற்றிய உரையாடலுக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை.

கூறினேன். அவர் “உமக்குத் தொடர்ந்து படிக்க விருப்பமா?” எனக் கேட்டார். என்னுடைய வறுமையைக் கூறினேன். அப்பொழுதுதான் அவர் தான் யார் என்று கூறினார். சிவானந்த வித்தியாலய அதிபர் எனக் கூறிய அவர் “உமக்கு இராமகிருஷ்ண மிஷன் புலமைப்பரிசில் தருகிறோம் இங்கு வந்து படியும்” என்றார். அதிபர் திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அன்று எனக்குக் கடவுள் போலத் தோற்றினார். அங்கு பண்டிதர் வீ.சீ. கந்தையா அவர்களிடம் தமிழும், வியாகரண சிரோம்மணி தியாகராஜ ஐயரிடம் சமஸ்கிருதமும், திரு. வே. இராமகிருஷ்ணனிடம் அரசியலும், திரு. ரூபசிங்கத்திடம் இந்திய-இலங்கை வரலாறும் கற்றேன். அன்று உயர்தராதர மற்றும் பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வு இலங்கையில் கொழும்பு, கண்டி, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய நான்கு இடங்களிலேயே நடைபெற்றது. சிவானந்த வித்தியாலயத்திலிருந்து நாம் ஆறுபேர் 1958ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் யாழ். வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்து விடுதியில் தங்கி, புனித யோவான் கல்லூரியில் நடைபெற்ற தேர்வினை எழுதினோம். என்னுடைய வறுமை தொடர்ந்தது.

தேர்வினை எழுதிவிட்டு திருகோணமலைக்குத் திரும்பினேன். வீட்டுக்கு வந்தபின்னர்தான் உண்மை நிலையினை அறிந்து கொண்டேன். என்னுடைய தாயும் தந்தையும் இனி எவ்வித உயர் கல்வியினையும் நான் பெறுவதற்கு உதவமுடியாதவர்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். நான் ஏதாவது பணிநிலை பெறவேண்டுமென எண்ணினேன். அப்பொழுது திருகோணமலை பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் ஓர் எழுதுவினைஞர் தேவை என அறிவித்தனர். நேர்காண அழைத்தனர். நேர்காணும் குழுவில் முகாந்திரம் முத்துக்குமாரு, திரு. மு.கோ. சங்கரதாஸ், அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. என்.ஆர். இராஜவரோதயம் ஆகியோர் இருந்தனர். அவர்கள் என்னுடைய கல்விச் சான்றிதழ்களைப் பார்த்துவிட்டு “நீர் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கவேண்டும்” என்றனர். நான் என்னுடைய குடும்ப வறுமையினைக் கூறினேன். அப்பொழுது “நாங்கள் சங்கத்தின் சார்பாகப் பணம் தந்தால் படிப்பீரா? இந்தியாவில் ஏதாவது பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கலாம்” என்றனர். எனக்குக் காதிலே தேன் பாய்ந்தது போல இருந்தது.

வட்டிலே விவரத்தைக் கூறினேன். அப்பொழுது என் தந்தையும் தாயும் “தம்பி நீ இந்த வாய்ப்பை விடவேண்டாம் தொடர்ந்து படி” என்றனர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு 1959 மார்ச் மாதம் தொடக்கம் படிக்க எனக்கு அனுமதி கிடைத்தது. நேர்கண்டவர்களிடம் அதனைக் கூறினேன். “நாங்கள் சொன்னபடி உமக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கப் பணம் தருவோம்” என்றார்கள். தொடர்ந்து படி என்று சொன்ன என் பெற்றோர்களும் நாம் பணம் தருவோம் என்று சொன்ன திருகோணமலை பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினரும் இந்த உலகத்தின் கல்விக் காருண்யர்களே!

தங்களது இலங்கைப் பல்கலைக் கழக மாணவ வாழ்க்கை மற்றும் அங்கு பயின்ற பாடங்கள் போன்றவற்றைக் கூறுங்கள்.

1959 ஆம் ஆண்டு பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ், சமஸ்கிருதம், இந்திய வரலாறு ஆகிய பாடங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். முதலாம் ஆண்டில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையிடம் மாணிக்கமாலை நாடகத்தினையும், திரு. வி. செல்வநாயகத்திடம் வாலிவதைப்படலத்தையும், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனிடம் நன்னூல் இலக்கணத்தையும், கலாநிதி ஆ. சதாசிவத்திடம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் படித்தேன். பேராசிரியர் விஜயகுரியவிடம் இருக்கு வேதத்தினையும், கலாநிதி சிறி குணசிங்கவிடம் மேகதூதத்தையும், கலாநிதி எம். எச்.எவ். ஜயகுரியவிடம் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தையும், கலாநிதி கைலாசநாதக் குருக்களிடம் சமஸ்கிருத இலக்கிய வரலாற்றையும் படித்தேன். பேராசிரியர் சின்காவிடமும் கலாநிதி சிறிமா கிரிதென்னவிடமும் திரு. இந்திரபாலாவிடமும் வரலாறு படித்தேன். இரண்டாம் ஆண்டிலிருந்து தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயிலத் தொடங்கினேன். முதலாம் ஆண்டில் பயிற்றியவர்களுடன் திரு. கைலாசபதி, திரு. ச. தனஞ்செயராசசிங்கம், கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோரிடமும் கற்றேன். 1963இல் தமிழ் சிறப்பு நிறைவு ஆண்டுத் தேர்வில் முதலாம் பிரிவில் தேர்ச்சியடைந்தேன். அந்த ஆண்டு முதல் தமிழ்த்துறையில் தற்காலிக விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்தில் இன்றைய பேராசிரியர்களான சி. பத்மநாதன், யோகா இராசநாயகம் ஆகியோருடன் முன்னாள் தென்னிந்தியத் திருச்சபை ஆயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் ஆகியோர் என்னோடு உடன் படித்தார்கள். என்னுடைய இரண்டாவது ஆண்டு (1960) நம்முடைய பல்கலைக்கழகக் கல்வி வரலாற்றில் சிறப்புடையது. அந்த ஆண்டுதான் சிங்கள-தமிழ்மொழி ஊடாக கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வந்தனர். ஆங்கில மொழியூடாக விரிவுரைகள் ஆற்றிய பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்களுக்கு பெரிய சமையாயிற்று. விஞ்ஞான, பொறியியல், மருத்துவ, விவசாய, பல்மருத்துவ பீடங்களின் பேராசிரியர்கள், முதுநிலை விரிவுரையாளர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும்படி பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை என்னைப் பணித்தார். இளையவனாகிய நான் மிகுந்த அச்சத்துடன் அவர்களுடைய வகுப்புக்குச் சென்றதை இன்றும் மறக்கமுடியாது. பெருந்தொகையான சிங்கள மாணவர்களுக்கு கலாநிதி வித்தியானந்தனும் நானும் தமிழ் வகுப்புகள் நடத்தினோம். 1960ஆம் ஆண்டு இன்னொரு சிறப்பினையும் கொண்டது. அந்த ஆண்டுதான் நம்முடைய பல ஆக்க இலக்கிய எழுத்தாளர்களாக விளங்கிய செங்கைஆழியான், செம்பியன்செல்வன், துருவன், செ.கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன் ஆகியோர் பல்கலை மாணவர்களாக வந்தனர். நான் இருந்த மண்டபத்திலேயே செங்கைஆழியான் குணராசாவும் வந்து சேர்ந்தார். 1961இல் மனோன்மணி பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாணவியாக வந்தார். 1965இல் என்னுடைய தற்காலிக பதவி முடியவிருந்தது. வித்தியோதய பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு பதவி வெற்றிடம் ஏற்பட்டது. விண்ணப்பித்தேன். அதற்கு திரு. கா. சிவத்தம்பி அவர்களும் விண்ணப்பித்திருந்தார். எனக்கு முத்தவராகிய அவருடன் நேர்முகத் தேர்வுக்குப் போவது சரியில்லை எனத் தோன்றியது.

தாங்கள் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் பணி புரிந்ததாக அறிகிறோம். அங்கு தங்களது பணி எத்தகையதாக இருந்தது. அங்கு பெற்ற அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறங்கள்.

1965 ஆகஸ்ட் மாதம் 29ஆம் திகதி கண்டி செல்வநாயகர் ஆலயத்தில் மனோன்மணியை நான் திருமணம் செய்துகொண்டேன். அப்பொழுது பல்கலைக்கழகப் புவியியல் விரிவுரையாளர் கலாநிதி சோ. செல்வநாயகமும் அவர் துணைவியாரும் மனோன்மணியை எனக்குத் தத்தம் பண்ணித் தந்தார்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பட்டதாரிப் பிரிவு எங்களை விரிவுரையாளர்களாக அழைத்தது. Dr. Bunker அதன் தலைவராக இருந்தார். 1.9.1965 அன்று பதவி ஏற்கும்படி பணிக்கப்பட்டோம். அதனால் 29.8.1965 அன்று திருமணம் நடைபெற்றது. அடுத்த நாள் வட்டுக்கோட்டை புறப்பட்டோம். அங்கு 30.4.1968 வரை பணிசெய்தோம். அந்தக் காலம் எங்களுடைய மகிழ்வான காலமாக அமைந்தது. இங்கு பணியாற்றும்போதுதான் 1968இல் சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு நாமிருவரும் செல்லும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அங்கு இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய இளமாணிப் பட்டத் தேர்வுக்காகப் பலர் படித்தனர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வெளிவாரிப் பட்டத் தேர்வுக்காகவும் பலர் படித்தனர். முன்னாள் யாழ். மாவட்ட நீதிபதி திரு. விக்னராஜாவும், முன்னாள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் இராஜநாயகமும் இலண்டன் பல்கலைக் கழக இளமாணிப் பட்ட வகுப்பிலே படித்தவர்கள். பிற்காலத்தில் 1974இல் யாழ்ப்பாண வளாகம் தொடங்கியபோது பட்டதாரிப் பிரிவிலிருந்தே கலாநிதி சி.க. சிற்றம்பலம், திரு. வி. சிவசாமி, திருமதி யோகேஸ்வரி கணேசலிங்கம், திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன், திரு. சத்தியதாஸ், திரு. கந்தையா, திரு. குமாரசாமி, திரு. மதனாகரன், கலாநிதி பாலன் செல்லையா ஆகியோரை வளாகம் ஈர்த்துக்கொண்டது. 1968 மே மாதம் 2ஆம் திகதி தொடக்கம் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த் துறையில் எனக்கு நிரந்தர விரிவுரையாளர் பதவி கிடைத்தது.

ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றீர்கள். அங்கு தாங்கள் பயின்ற துறை மற்றும் தங்களது ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற பேராசிரியர்கள் போன்ற விபரங்களைத் தாருங்கள்.

ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்று வரவேண்டுமென எனத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் பணித்தார்.

அதற்கு முன்னர் நான் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் மதியுரைப்பின்படி முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய காலத்துக் கல்வெட்டுகளின் மொழியினை ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டத்துக்கான A Study of the Language of Kulotunga Chola I என்னும் ஆய்வேட்டினை 1965இல் எழுதி முடித்திருந்தேன். அப்பொழுது பேராசிரியர் செல்வநாயகம் “கல்வெட்டு மொழி பற்றிப் பலர் ஆய்வு செய்துள்ளார்கள். அதை விட்டு பல்லவர் கால இலக்கியங்களின் யாப்புப் பற்றி ஆய்வு செய்யும்படி பணித்தார்.” வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி என் ஆய்வுக்கு நல்ல வாய்ப்பளித்தது. 1968இல் A Study of the Metrical Forms of the Pallva Period என்னும் ஆய்வேட்டினை எழுதி முடித்து பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் பார்வைக்குக் கொடுத்தேன். அப்பொழுது நான் பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் நிரந்தர விரிவுரையாளராக இருந்தேன். என்னுடைய ஆய்வேட்டினை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு “எங்களுடைய துறைக்கு ஒரு மொழியியலாளன் தேவை. நீர் வெளிநாடு சென்று மொழியியல் துறையிலே முனைவர் பட்டம் பெற்று வரவேண்டும்” என்றார். அப்படியெனில் நான் ஹைதராபாத் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பக்த. கிருஷ்ணமூர்த்தியின்கீழ் என்னுடைய ஆய்வினை மேற்கொள்ளலாமா எனக் கேட்டேன். அவர் அதை மறுத்துவிட்டார். “மேலைத்தேயப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றிலேயே மொழியியல் பயிற்சியும் முனைவர் பட்டமும் பெறவேண்டும்” என்றார். “நல்ல குருநாதன் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல கொல்லவல்ல” என்னும் ஆன்றோர் கூற்றை நினைத்து அமைதியடைந்தேன். என்னுடைய நல்ல காலம் அந்த ஆண்டு எடின்பறோ பல்கலைக்கழக மொழியியல் பேராசிரியர் றொன் இ. ஆஷர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனைச் சந்திக்கப் பேராதனைக்கு வந்திருந்தார். அவர் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளிலே மிகுந்த ஆற்றல் பெற்ற ஒருவர். அவருடைய வழிகாட்டலில் என்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள விரும்பினேன். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஊடாக என்னுடைய விருப்பினை அவருக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் ஆவன செய்வதாகக் கூறினார். பேராசிரியர் செல்வநாயகமும் என்னுடைய ஆய்வுத் திட்டத்துக்கு ஒப்புதல் தந்தார். எல்லாம் மகிழ்வாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் ஸ்கொட்லாந்து செல்வதற்கு ஓரளவாவது பணம் வேண்டுமே! என்னுடைய பல்கலைக்கழகம் எங்கள் போக்குவரத்துச் செலவினையும் கல்விக்கான செலவினையும் தரும். அதைவிட அன்று என்னுடைய மாதச் சம்பளமான அறுநூறு ரூபாவினை ஸ்ரேலிங் பவுன்சில் (60 பவுன் வரை) தருவர். மனோன்மணியின் மாமனார் எமக்கு அன்பளிப்புச் செய்த காணியை விற்றோம். வட்டிக்குப் பணமும் பெற்றோம். 1969ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் நானும் மனோன்மணியும் பம்பாய், சூரிச், ரெல்அவிவ், இலண்டன் ஊடாக எடின்பறோ செல்ல விமானம் ஏறினோம். எங்களுடன், பாலசுந்தரம்பிள்ளை இணையர், பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராயிருந்த குணதாஸ இணையர், சமஸ்கிருதத் துறையிலிருந்து செல்வி அன்னமுத்து முத்துக்குமாரு ஆகியோர் எங்களுடன் வந்தனர். அவர்கள் முறையே டறம் பல்கலைக்கழகம், லிவர்பூல் பல்கலைக்கழகம், ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றுக்குச் சென்றனர்.

எடின்பறோவில் ஓராண்டு (1969-70) மொழியியலில் டிப்ளோமா கற்கைநெறியினை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அது உண்மையில் எனக்கு அந்தத் துறையில் நல்ல அறிவினையும் பயிற்சியினையும் தந்தது, உலகப் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களிடம் கற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பொது மொழியியலை பேராசிரியர் ஜோன் லயன்ஸ் (பின்னர் Sir John Lyons), ஓலியியலை பேராசிரியர் அபேகுறொம்பி மற்றும் முனைவர் கெம்ப், பிரயோக மொழியியலை பேராசிரியர் பிற் கோர்டர், மாற்றமைப்பு பிறப்பாக்க ஓலியனியலை திரு. திருமதி பிறவுண், உளவியல் மொழியியலை ஜோன் மார்ஷல் ஆகியோர் கற்பித்தனர். இவற்றைவிட வரலாற்று மொழியியல், கணித மொழியியல், மெய்யியல் மொழியியல், கணினி மொழியியல் ஆகியனவும் கற்பிக்கப்பட்டன. மேலும் ஜேர்மன், அரபிக், ஹிந்தி, மலையாளம், சைனிஸ், ஸ்வாஹிலி ஆகிய மொழிகளின் கட்டமைப்பும் கற்பிக்கப்பட்டது. டிப்பிளோமாத் தேர்விலே சித்தியடைந்தவுடன் “இலங்கைப் பேச்சுத்தமிழில் வினையமைப்புக்களின் ஓலியனியல்” பற்றிய ஆய்வினை 1970இல் பேராசிரியர் ஆஷரின் வழிகாட்டலில் தொடங்கினேன். அப்போது மொழியியல் உலகிலே கொடிகட்டிப் பறந்தது நோம் சொம்ஸ்கி என்னும் அமெரிக்க பேராசிரியர்

முன்வைத்த மாற்றமைப்புப் பிறப்பாக்க இலக்கணக் கோட்பாடு. பேராசிரியர் ஜோன் லயன்ஸ் இக் கோட்பாட்டிலே ஈடுபாடுள்ளவர். இதனால் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே மாணவர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டுமெனப் பணித்தனர். தமிழ்மொழியினை இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் முதலில் ஆய்வுசெய்தவர்கள் பேராசிரியர் வி.ஐ. சுப்பிரமணியமும் பேராசிரியர் அ. அகத்தியலிங்கமும் ஆவர். பின்னர் நம் நாட்டு திருக்கந்தையா இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வு செய்தார். அதன் பின்னர் பேராசிரியர் ச. தனஞ்செயராசசிங்கமும் நானும் இக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்தோம். பேராசிரியர் ஆஷர் அவர்களுடைய செம்மையான வழிகாட்டலில் 1972இல் ஆய்வினை நிறைவுசெய்து முனைவர் பட்டம் பெற்று நாடு திரும்பினேன்.

தாங்கள் எப்போது பேராசிரியராகப் பதவி பெற்றீர்கள்? பேராசிரியர் என்ற நிலையில் தங்களது பணி மற்றும் அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் கொழும்பிலும் பேராதனையிலும் அமைந்திருந்தது. பின்னர் ஓர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழக அமைப்புக்குள் எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களும் வளாகங்கள் எனப்பட்டன. 1974இல் புதிதாக யாழ்ப்பாண வளாகம் தொடங்கியது. அதற்குத் தலைவராக பேராசிரியர் க. கைலாசபதி நியமிக்கப்பட்டார். கைலாசபதி வித்தியாலங்கார வளாகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்தவர். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும்போது என்னுடைய பெயரை தன்னுடைய இடத்துக்கு பரிந்துரைத்திருப்பதாக என்னிடம் கூறினார். நான் இச்செய்தியை என் அன்புக்குரிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தனிடம் கூறினேன். அவர் “உமக்கு முத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். நீர் அந்தப் பதவிக்குப் போவதை நான் அனுமதிக்க முடியாது.” என்றார். பின்னர் கலாநிதி தனஞ்செயராஜசிங்கம் அப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். பேராதனை வளாகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த என்னை 1975இல் யாழ்ப்பாண வளாகத்துக்கு மானிய ஆணைக்குழு மாற்றியது. அங்கு 1976 முதல் தமிழ்த் துறையின் பொறுப்பு விரிவுரையாளராக பணியாற்றினேன். 1979இல் முதுநிலைவிரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டேன். 1982இல் நைஜீரியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் செல்வதற்கு முன்னர் திறமை அடிப்படையில் இணைப் பேராசிரியர் பதவிக்கு விண்ணப்பம் செய்துவிட்டு சென்றேன். ஜப்பானில் இருக்கும்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதில் நீர் அனுப்பியுள்ள இணைப் பேராசிரியர் பதவிக்கான விண்ணப்பம் மொழியியல் பாடத்துக்கா அல்லது தமிழ்ப் பாடத்துக்கா என்பதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் எனக் கேட்டிருந்தார். மொழியியல் பாடத்திலே முனைவர் பட்டம் இருந்தபடியால் இந்த ஐயம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் கலாநிதி சசீந்திரராஜா யாழ்ப்பாண வளாகத்துக்கு வரவுள்ளார் என்பதை அறிந்திருந்தேன். அவர் எனக்கு முத்தவர். முனைவர் பட்டத்தை நான் பெறுவதற்கு முன்னரே பெற்றவர். எனவே நான் தமிழ்த்துறையிலேயே இணைப்பேராசிரியராக இருக்க விரும்புகிறேன் என்பதைத் தெரிவித்தேன். எனினும் நான் நினைத்தபடி அந்தப் பதவி உடனடியாக எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் என்னை ஆளாக்கியவர். அவர் சொற்படி நான் நடப்பது வழக்கம். அவர் ஒரு நாள் என்னிடம் “உமக்கு முத்தவர்கள் இருவர் இன்னும் இணைப்பேராசிரியர் பதவி பெறவில்லை. அவர்களுக்குப் பின்னரே உமது பதவியை நான் பரிந்துரைப்பேன்” என்றார். அது முறையானது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டேன். இப்படியான ஒரு நல்ல முறைமையினை நம்முடைய பேராசிரியர்கள் நமக்குக் கற்றுத் தந்தார்கள். 1984 ஜனவரி மாதம் எனக்கு தமிழ்த்துறையில் இணைப்பேராசிரியர் பதவி வழங்கப்பட்டது. 1990இல் பேராசிரியர் பதவியும் 1995இல் முதுநிலைப் பேராசிரியர் பதவியும் வழங்கப்பட்டன.

பேராசிரியராகப் பணிசெய்த காலத்தில் 14 முதுகலைமாணிப் பட்டதாரிகளையும் 4 முனைவர் பட்டதாரிகளையும் உருவாக்கக்கூடியதாக இருந்தது. தமிழ்த் துறையில் எனக்கு முன்னர் பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஆகியோர் தலைவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் துறையின் கற்கைநெறிகளுக்கான சிறந்த கலைத்திட்டத்தினை அமைத்திருந்தபடியால் அவை தொடர்பாக நான் எதுவும் செய்யவேண்டி இருக்கவில்லை. ஆனால் நம்முடைய நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியம், மொழி, பண்பாடு தொடர்பான ஆய்வுப்பொருளையே உயர்பட்டப் படிப்புக்கு

வந்தவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்பதை உணர்த்தினேன். ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் கற்கைநெறியினை மேம்படுத்த இத்தகைய ஆய்வுகள் இன்றியமையாதன. பேராசிரியர் கைலாசபதி நான் துறைப்பொறுப்பு விரிவுரையாளராக இருந்தகாலத்திலே இது பற்றி எனக்கு அறிவுறுத்தியிருந்தார்.

அந்தக் காலப் பகுதியிலே இசை, சித்த மருத்துவம் ஆகிய துறைகளுக்குத் தலைவராகவும் பணிசெய்தேன். இது ஒரு வகைக் காப்புப் பணியெனவே கொள்ளலாம். இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர், துணைவேந்தர் பேராசிரியர் குணரத்தினம் இசைத்துறைக்கான தலைவர் பொறுப்பேற்கும் வரை இசைத்துறையினைப் பார்க்கும்படி கூறினார். காடு மண்டிப்போய் இருந்த மருதனார்மட இராமநாதன் நுண்கலைப் பிரிவு வளாகத்தை திருத்தும் பணிதான் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. விரைவில் நான் தமிழ்த்துறைக்குத் திரும்பிவிடவேண்டும் என எண்ணினேன். அது விரைவில் கைகூடியது. பின்னர் சித்தமருத்துவப் பிரிவு ஒழுங்காக வரும்வரை அதன் தலைவராகச் சிறிது காலம் பணியாற்றினேன்.

1982இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழித்துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்த அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மொழித்துறை என்று ஒன்று இருக்கவில்லை. மொழி, பண்பாட்டுத் துறையே இருந்தது. இது தொடங்குவதற்கு முன்னர் மொழியியல் பாடநெறி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் தொடங்கிய விவரம் குறிப்பிடவேண்டும். மொழியியல் கற்கைநெறிக்கு மாணவர்களை இணைக்க மானிய ஆணைக்குழு ஒப்புதல் தந்தது. ஆனால் அதற்கான ஒரு துறை இருக்கவில்லை. எனவே தமிழ்த் துறையில் ஓர் அலகாக மொழியியல் கற்கை தொடங்கப்பட்டது. அப்பொழுது அத்துறையில் பயிற்சி பெற்றவனாக நான் இருந்தபடியால் முதலாம் ஆண்டு விரிவுரைகளை நான் நடத்தினேன். பின்னர் மொழி பண்பாட்டுத் துறை தொடங்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். இதுவும் ஓர் காப்புப் பணி என்பதை நான் நன்றாக உணர்ந்திருந்தேன். மொழியியல் அத்துறைக்குள் வந்தது. ஆறு மாதங்களின் பின்னர் பேராசிரியர் சுசீந்திரராஜா அத்துறையைப் பொறுப்பேற்றார். ஆனால் நான் உலகப் புகழ்பெற்ற மொழியியல் பேராசிரியர்களிடம் கற்ற அநதப் பாடநெறியில் சில காலமாவது விரிவுரைகள் ஆற்றக் கிடைத்த வாய்ப்பு என்னை மகிழ்வுட்டியது. பிற்காலத்தில் நு.:மான், பார்வதி ஆகியோருக்கு மொழியியல் கற்பிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் மொழி பண்பாட்டுத் துறையும் நீண்ட காலம் இருக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மொழியியல் மற்றும் ஆங்கிலத்துறை உருவாகியது.

நைஜீரியா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளீர்கள். அங்குள்ள பல்கலைக்கழகச் சூழல், மாணவர்களின் தரம், போன்றவற்றை நமது நாட்டுப் பல்கலைக்கழகச் சூழலுடனும், மாணவர்களின் தரத்துடனும் ஒப்பிட்டுக் கூற முடியுமா?

என்னுடைய பல்கலைக்கழக முதலாவது ஏழாண்டை விடுப்புக்கு ஏதாவது ஒரு வெளிநாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பித்தால் நம்முடைய புலமையினையும் கற்றல்-கற்பித்தல் திறனையும் வளர்த்துக்கொள்ளலாம் என எண்ணி சில பல்கலைக் கழகங்களுடன் தொடர்புகொண்டேன். அவ் வேளையில் என் நண்பர் ஒருவர் தந்த முகவரி பேருதவியாக இருந்தது. நைஜீரியாவில் ஓயோ மாகாணத்தில் உள்ள இபாடன் பல்கலைக்கழகத்து மொழியியல் மற்றும் நைஜீரிய மொழிகள் துறைத் தலைவர் எங்களுடன் எடின்பறோ பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியல் படித்தவர். அவருடன் தொடர்புகொண்டபோது திராவிட மொழிகள்பற்றியும் மாற்றமைப்புப் பிறப்பாக்க ஒலியினியல் பற்றியும் விரிவுரைகள் ஆற்றுதற்கு ஓராண்டு வரமுடியுமா எனக் கேட்டார். துணைவியார் மற்றும் மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் விமானப் பயணம், தங்குவதற்கு துணைவேந்தருடைய விருந்தினர் விடுதிகளில் ஒன்று ஒழுங்கு செய்யப்படும் என்று கூறினார். முதலாவது விரிவுரைக்கு வகுப்பினுள் சென்றேன். படிப்பதற்கு ஆவலுடையவர்களாக அவர்கள் தென்பட்டனர். விரிவுரை நடக்கும்பொழுது தங்களுடைய ஐயங்களைத் தீர்க்க வினாக்கள் தொடுப்பார்கள். எனக்கு அது மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. நம்முடைய மாணவர்களுக்கு பல ஆண்டுகள் விரிவுரைகள் ஆற்றியுள்ளேன். ஒவ்வொரு விரிவுரையிலும் யாராவது ஏதாவது கேள்வி கேட்டு என்னைத் துளைப்பார்கள் என எண்ணினேன். அதில் நான் படுதோல்வி

அடைந்தேன். ஆனால் நம்முடைய மாணவர்கள் செய்யாததொன்றை நைஜீரிய மாணவர்கள் செய்தனர். அவர்கள் என்னுடைய பெயரைச் சொல்லியே வினாக்களைக் கேட்பார்கள். இந்த வழக்கம் மேலைத் தேசங்களிலும் உண்டு. ஒரு விரிவுரையில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு இன்னொரு வேளை அதற்கு முரணாகக் கூறித் தப்ப முடியாது. என்னுடைய விரிவுரைகளை சிறப்பாக ஆக்கி வகுப்புக்குள் செல்வதற்கு அம் மாணவர்கள் உதவினார்கள்.

நைஜீரியாவுக்குப் போக முன்னர் ஜப்பான் நிறுவனம் வழங்கும் Senior Research Fellowship பற்றி சிவத்தம்பி என்னிடம் கூறினார். அவருடைய மதியுரையில் அதற்கு விண்ணப்பம் செய்திருந்தேன். நைஜீரியாவில் இருக்கும்பொழுது அந்த ஆய்வுப்புலமைப் பரிசில் எனக்குக் கிடைப்பதாக அறிவித்தார்கள். ஜப்பானுக்குப் போவதை நானும் துணைவியாரும் விரும்பினோம். பேராசிரியர் சசமு ஒனோ மதுரையில் நடைபெற்ற 5ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் ஜப்பானிய தமிழ் மொழி பண்பாடு ஆகியற்றிடையே ஒற்றுமை உண்டு என முன்வைத்த கோட்பாடு சரிதானா என்பதை ஆய்வு செய்வதற்காகவே ஜப்பான் நிறுவனம் 1982இல் அந்த முதுநிலை ஆய்வுப் புலமைப்பரிசிலை வழங்கியது. ஜப்பான் சென்று அந்த ஆய்வினை மேற்கொண்டோம். என்னுடைய விடுப்பு முடிந்ததால் துணைவியார் சசமு ஒனோவுடன் அந்த ஆய்வினைத் தொடர்ந்து செய்தார். என்னுடைய பல்கலைக்கழக நீண்ட விடுமுறையில் தோக்கியோ சென்று ஆய்வில் இணைவது வழக்கம். அந்த ஆய்வு தொடர்பாக நாம் பெருந் தொகையான கட்டுரைகள், நூல்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஜப்பானிய மொழியிலும் எழுதியுள்ளோம்.

தோக்கியோ கக்கியின் பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள நான்கு பீடங்களிலுமிருந்து தேர்வு அடிப்படையில் 60 மாணவர்களைத் தெரிந்து அவர்களுக்கு ஆங்கிலமொழியூடாக பலதரப்பட்ட பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு நான் மொழியியல், தமிழர் பண்பாடு பற்றி விரிவுரைகள் ஆற்றினேன். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓராண்டுக்குரிய விரிவுரைகள், கல்விச் செயற்பாடுகள் முதலியன நடைபெறும் காலம், இடம், நேரம், ஆசிரியர் பெயர் ஆகியன அடங்கிய கைநூல் கல்வி ஆண்டுத் தொடக்கத்திலேயே நம்முடைய கைக்குக் கிடைத்துவிடும். எல்லாம் அந்த ஒழுங்கிலே முறையாக நடந்து முடியும். இப்படி இருக்குமென்றால் பல்கலைக்கழகக் கல்வி மாணவர்களுக்கு மகிழ்வாகவே இருக்கும். ஜப்பானிய மாணவர்கள் மேலைத்தேய மாணவர்களைப் போல ஆசிரியர்களைப் பெயர்சொல்லி அழைக்கமாட்டார்கள். பதிலாக, அவர்களுடைய மொழியில் 'சென்சே' என தனக்கு முத்தவரை, தலைவரை அல்லது ஆசிரியரைக் குறிக்கும் சொல்லினைப் பயன்படுத்துவர். ஆனால் விரிவுரைகளிலே தங்கள் ஐயங்களை மிக நாகரிகமாகத் தீர்த்துக்கொள்வதில் அவர்கள் தயங்குவதில்லை.

1997 தொடக்கம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் இரண்டு பீடங்களின் தலைவராகப் பணிசெய்த அனுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

1997இல் கலைப்பீடத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். அப்பொழுது ஒரு துறைக்குள்ளே பொருளியல், வணிகம், அரசறிவியல், சமூகவியல் என்னும் பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. இவற்றைப் பிரித்துத் தனித் துறைகளாக ஆக்கவேண்டிய தேவை இருந்தது. மானிய ஆணைக்குழுவில் இது பற்றி பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. வணிக முகாமைத்துவக் கற்கை நெறிகள் தனியான ஒரு துறையாக ஆவதற்கு மானிய ஆணைக்குழு ஒப்புதல் வழங்கியது. பின்னர் அரசறிவியல், சமூகவியல் ஆகியன தனித்தனி துறைகளாயின. 1999இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர்ப்பட்ட ஆய்வு பீடம் அமைப்பதற்கு மானிய ஆணைக்குழு ஒப்புதல் வழங்கியது. அப்பீடத்தினை அமைப்பதற்காக அப்பீடத்தின் முதல் தலைவராக மானிய ஆணைக்குழு என்னை நியமித்தது.

எங்களுடைய பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஒரு சாபக்கேடு என்னவென்றால், உரிய புதிய கட்டட அமைப்பு இல்லாமலே பல்கலைக் கழகத்தை, புதிய பீடங்களை, புதிய துறைகளை ஆக்கிக் கொள்ளுதல். தென்னிலங்கையிலே தொடங்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகங்கள் உரிய கட்டடங்களை அமைத்தபின்னரே தொடங்கப்பட்டன. ஆனால் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பல்கலைக் கழகங்கள் காக்ககூட்டில் குயில் குஞ்சு பொரித்தது போலத்தான். கிழக்கில் நான் படித்த வந்தாறுமுலை மத்திய மகா வித்தியாலயம் பறிபோயிற்று. வடக்கில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி பறிபோயிற்று. மட்டக்களப்பில் வந்தாறுமுலை மத்திய மகாவித்தியாலயம் பின்னர் புதிதாகக் கட்டப்பட்டு

இயங்குகின்றது. பரமேஸ்வராக் கல்லூரி திருநெல்வேலியிலே புதைக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்தப் பெயரையாவது பேணவேண்டுமென திருநெல்வேலி சைவப்பாடசாலை அதிபர் திரு. ந. விஜயசுந்தரம் அப்பாடசாலையின் பெயரை 'பரமேஸ்வர சைவப் பாடசாலை' என மாற்றி அமைத்துள்ளார். உயர்பட்ட ஆய்வு பீடம் வந்த பொழுது வளாகத்துக்கு முன்பாக உள்ள ஒரு பழைய வீட்டிலேயே இயங்கவேண்டியிருந்தது. முதுகல்விமாணி கற்கைநெறி தொடங்குதற்கு ஒரு முன்மொழிவினை வழங்கினேன். அதற்கு ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டு அக்கற்கை நெறி தொடங்கப்பட்டதால் உயர்பட்டம் பெறவேண்டும் என ஆவல்கொண்டவர்கள் பலர் பயன்பெற்று வருகின்றனர்.

உலக அளவில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் பலவற்றைக் கண்டவர் நீங்கள். அவ்வகையில் சென்னை, பாரிஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், தமிழகம், மொரீசியஸ், லண்டன் ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படித்த மாநாடுகளை நான்கு வகையாகப் பாகுபாடு செய்யலாம். முதலாவது வகையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் அடங்குகின்றன. 1968இல் இரண்டாவது மாநாடு சென்னையிலே நடைபெற்றது. அம்மாநாடு மிகப்பெரிய அளவிலே நடைபெற்றது. 2010இல் கோவையிலே நடைபெற்ற செம்மொழி மாநாட்டுடன் ஒப்பிடத் தக்கதாக அமைந்தது. முதலமைச்சர் மாண்புமிகு சி. என். அண்ணாத்துரை அவர்களுடைய தலைமையிலேயே 1968ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் நாள் தொடக்கம் 10ஆம் நாள் வரை மிகக் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. புதிய தமிழ்நாட்டு அரசு மாநாட்டினை மொழி, பண்பாட்டு எழுச்சிமிகு மாநாடாக நடத்த முடிவுசெய்தது. இதனால் பொதுமக்களுக்கான உலகத்தமிழ் மாநாட்டினை தீவத்திடலில் அமைச்சர் மாண்புமிகு கலைஞர் மு. கருணாநிதியின் தலைமையிலும் இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி/கருத்தரங்கு மாநாட்டினைப் பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு மண்டபத்தில் அமைச்சர் மாண்புமிகு வி. ஆர். நெடுஞ்செழியனின் தலைமையிலும் நடத்துதற்கு முடிவுசெய்யப்பட்டது. இவை இரண்டும் தனித்தனியாக நடைபெறவிருப்பினும் இவற்றைத் தொடர்பு படுத்துவதாக மாநாட்டின் தொடக்க நிகழ்வு 1968ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 10ஆம் திகதி மாலை சென்னை மரீனாக் கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய மேடையில் 25 கூட்டு நாதஸ்வர-தவில் இசையுடன் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் திரு சி. என். அண்ணாத்துரையின் தலைமையில் தொடங்கியது. மாநாட்டுத் தொடக்கவிழா தொடங்குதற்குச் சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னர் மிக அழகான நம்முடைய பண்பாட்டு வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் ஊர்தி உலா நடைபெற்றது. தீவத்திடலில் தொடங்கிய இந்த உலா மவுண்ட் வீதி ஊடாக சென்று விழா நடைபெற்ற மரீனாக் கடற்கரையை வந்தடைந்தது.

இரண்டாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் ஆய்வு நிகழ்வுகள் ஜனவரி 4ஆம் திகதி வியாழன் தொடங்கி 10ஆம் திகதி புதன்கிழமை வரை நடைபெற்றன. 500 வரையிலான பேராளர்கள் பங்குபற்றினார்கள். பெருந்தொகையான கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. ஒன்பது பொது அமர்வுகளும் முப்பத்தாறு குழு அமர்வுகளும் நடைபெற்றன. மொழியியல், இலக்கியம், கலையும் புதைபொருளாய்வும், வரலாறும் சமூக ஆய்வுகளும், விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும், தமிழில் கட்டுரைகள் தொடர்பாக குழு அமர்வுகள் நடைபெற்றன. இந்த மாநாட்டில் "நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கும்" என்னும் கட்டுரையினைப் படித்தேன்.

இரண்டாவது மாநாடு முடியும்போது அடுத்த மாநாடு பெரும்பாலும் இலண்டனிலே நடைபெறலாம் எனவே பலரும் எண்ணினர். பேராசிரியர் ஆர். இ. ஆஷர் பல நாடுகளுக்குச் சென்று இலண்டனிலே மாநாட்டை நடத்துதற்கான வாய்ப்புகளைத் தேடினார். ஆனால் முடியவில்லை. தனிநாயகம் அடிகளார் மூன்றாவது மாநாட்டை எப்படியாவது பாரிஸில் நடத்தவேண்டும் என்னும் பணியிலே இறங்கினார். அவருடைய முயற்சியிலே 1970ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 15 தொடக்கம் 18 வரை பிரான்ஸ் கல்லூரியில் அக்கல்லூரிப் பேராசிரியரும் உலகத் தமிழாய்வு மன்றத்தின் தலைவருமாகிய பேராசிரியர் ஷான் பிலியோசா தலைமையில் மூன்றாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடங்கியது. 120 பேராளர்களும் 60 பார்வையாளர்களும் பங்குபற்றினர். நான் அப்பொழுது எடின்பரோ பல்கலைக்கழக முனைவர்பட்ட மாணவனாக இருந்தேன். மூன்றாவது மாநாட்டை நடத்துவதற்கு அறிஞர்கள் பங்களிப்பினை வேண்டி

ஐரோப்பியப் பலகலைக்கழகங்களுக்கு அடிகளார் சென்றார். எடின்பறோவுக்கும் வந்தார். அவருடன் நானும் அப்பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் சிலருடைய அறைகளுக்குச் சென்றோம். சிறியவனாகிய நான் அப்பெருமகனார் அருகில் பல்கலைக்கழக நீண்ட விறாந்தையிலே நடந்து சென்றபோது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் பெருமையும் ஏற்பட்டது. பாரிஸ் மாநாட்டுக்கு பேராசிரியர் ஆஷருடன் என்னையும் வரும்படி கூறினார். பேராசிரியர்களான மு. வரதராசன், சு. வித்தியானந்தன், ம.மு. உவைஸ், கைலாசபதி ஆகியோர் பங்குபற்றினர். சாசனவியலும் தொல்லியலும், சங்க இலக்கியம், தமிழும் சமஸ்கிருதமும், தமிழ் நாடும் பிறநாட்டுத் தொடர்புகளும், தமிழ்ச் சமூகம், நவீன இலக்கியம் என்னும் பொருள்களில் 21 கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. முழுமையான ஓர் ஆய்வு மாநாடாக இது நடந்து முடிந்தது,

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. சில அரசியற் பிணக்குகளுடனேயே யாழ்ப்பாண மாநாடு நடைபெற்றது. மாநாடு 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி தொடக்கம் 9ஆம் திகதி வரை யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. தனிநாயகம் அடிகளார் மாநாட்டைத் தொடக்கிவைத்து உரையாற்றினார். மாநாட்டிலே 94 பேராளர்கள் பங்குபற்றினர். 112 கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மிகுந்த துன்பநிகழ்வுடன் முடிவடைந்தது. அதிலே கட்டுரை படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

1981ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 4ஆம் நாள் தொடக்கம் 10ஆம் நாள் வரை தமிழ்நாடு முதல் அமைச்சரான மாண்புமிகு திரு. எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் தலைமையில் ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மதுரையில் நடைபெற்றது. 800 வரையான பேராளர்கள் பங்குபற்றினார்கள். இவர்களுள் பெரும்பாலானோர் இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழர்களாவார். தமிழர்கள் அல்லாதவர்கள் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ஐப்பான் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்தார்கள்.

பெருந்தொகையானோர் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை அனுப்பியிருந்தனர். பலருடைய கட்டுரைகள் மாநாட்டிலே படிப்பதற்கு தெரிவாகவில்லை. இதனை அவர்கள் மாநாட்டுக்கு வந்த பின்னரேயே அறிந்துகொண்டனர். 197 கட்டுரைகள் மாநாட்டிலே படிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் 141 கட்டுரைகள் ஆங்கில மொழியிலே அமைந்தன என ஒரு குறையும் கூறப்பட்டது. உலக மாநாடு ஒன்றிலே ஆங்கில மொழியிலே கட்டுரைகள் படிப்பது பிழையா என்னும் வினா பலருடைய மனதிலே எழுந்தது. ஆறாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை மலேசிய உலகத் தமிழாய்வு மன்றமும் மலாயாப் பல்கலைக் கழகமும் இணைந்து நடத்தின. அது 1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி தொடக்கம் 19ஆம் திகதி வரை மாண்புமிகு டத்தோ சாமிவேலு அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. மலேசியப் பிரதம மந்திரி மாண்புமிகு டத்தோ செரி டாக்டர் மஹதிர் பின் மொஹமட் அவர்கள் மாநாட்டைத் தொடக்கிவைத்து உரையாற்றினார். 1989ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 1 முதல் 8 வரை மொரிசியஸ் தீவில் ஏழாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்றது. எட்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1995ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1முதல் 5 வரை முதலமைச்சர் மாண்புமிகு செல்வி ஜெ. ஜெயலலிதா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. மாநாட்டு ஆய்வு நிகழ்வுகள் உலகத் தமிழாய்வு மன்றத்தின் தலைவர் பேராசிரியர் நெபொறு காராசிமா அவர்களுடைய தலைமையிலே நடைபெற்றன.

இரண்டாவது வகை மாநாடுகள் என்பவை மொழியியல் தொடர்பானவை. 1987இல் கிழக்கு ஜேர்மனியின் பேர்லின் மாநகரில் 14ஆவது உலக மொழியியலாளர் மாநாடு நடைபெற்றது. அதில் தமிழ்-ஐப்பானிய மொழி ஒற்றுமைக் கோட்பாட்டை முன்வைத்த சுசுமு ஓனோ பற்றியும் அவருடைய கோட்பாடு தொடர்பான ஆய்வுகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினேன். 1988, 1991 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஐப்பானில் நடைபெற்ற கீழைத்தேய மொழியியலாளர் மாநாடுகளிலும், 1989இல் நடைபெற்ற “ஐப்பானியமொழி எங்கிருந்து வந்தது?” என்னும் பொருள் பற்றி அஸகி பத்திரிகை நிறுவனம் ஒழுங்கு செய்த பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கிலும் பங்குபற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. 1997 இல் 2002இல் இந்திய திராவிடமொழிகள் மன்றம் நடத்திய 25ஆவது உலக திராவிட மொழிகள் மாநாட்டில் றோராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் சிலையைத் திறந்து வைத்து அவர்பற்றி ஓர் உரையாற்றினேன். சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகக் கலை நடுவம் “உலக அரங்கில் தமிழ்” என்னும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கை நடத்தியது. பத்மா சுப்பிரமணியம்,

இந்திய நிதி அமைச்சர் ப. சிதம்பரம், திரைப்பட இயக்குநர் கே.எஸ்.பாலச்சந்தர் முதலியோர் பங்குபற்றிய அக்கருத்தரங்கில் மனோன்மணியும் நானும் பங்குபற்றிக் கட்டுரை படித்தோம். 2005இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கியத் துறையில் “தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ்” என்னும் பொருளில் தமிழ்நாடு-மலேசிய அறக்கட்டளைப் பேருரையினை வழங்கினேன். அதே ஆண்டில் மார்ச் மாதம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற இந்திய அகரமுதலி பற்றிய பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கில் “இந்திய அகரமுதலி வளர்ச்சிக்கு பங்களிப்பு வழங்கிய ஈழத்து அறிஞர்கள்” என்னும் பொருளில் கட்டுரை படித்தேன்.

முன்றாவது வகை மாநாடுகள் உலகத் தமிழாசிரியார் பேரவையினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு வரும் உலகத் தமிழாசியர்கள் மாநாடுகள் சிலவற்றிலே பங்குபற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. 3ஆவது மாநாடு 1996இல் மொரிசியசில் நடைபெற்றது. 5ஆவது மாநாடு 2001இல் சிங்கப்பூரிலும் 6ஆவது மாநாடு தென்னாபிரிக்காவில் டேர்பன் மாநகரிலும் நடைபெற்றன. அவற்றிலெல்லாம் நானும் மனோன்மணியும் கட்டுரைகள் படித்தோம்.

நான்காவது வகை சமய, பண்பாட்டு மாநாடுகள் ஆகும். 1979 இல் அலகபாத்தில் நடைபெற்ற உலக சமஸ்கிருத இந்து மாநாட்டிலும் 1983இல் தோக்கியோவில் நடைபெற்ற ஆசிய மற்றும் வடஆபிரிக்க மனித அறிவியல்கள் பற்றிய 31ஆவது உலக மாநாட்டிலும் பங்குபற்றினேன். 1999இல் மலேசியாவில் நடைபெற்ற உலக இராமாயண மகாபாரத மாநாட்டிலும், 2000இல் இந்தோனீசியா பாலித் தீவில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலக இராமாயண மகாபாரத மாநாட்டிலும் பங்குபற்றி கட்டுரைகள் படித்ததுடன் சில அரங்குகளுக்குத் தலைமையும் தாங்கினேன். 2003இல் மலேசியாவில் நடைபெற்ற 3ஆவது அருள்மிகு முருகன் பன்னாட்டு மாநாட்டிலும் பங்குகொண்டேன். இந்தியா மதுரையில் 2008 இல் நடைபெற்ற 4ஆவது சைவசித்தாந்த மாநாட்டில் கட்டுரை படித்தேன். 2012இல் அவுஸ்திரேலியா சிட்னியில் அருள்மிகு முருகன் திருக்கோயிலில் நவம்பர் 14ஆம் திகதி சொற்பொழிவாற்றினேன்.

2009 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 24, 25, 26 ஆம் திகதிகளில் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழி பண்பாட்டுத் துறை சார்பாக “தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களின் மொழி, பண்பாடு, சமூகப் பிரச்சினைகள்” என்னும் கருப்பொருளில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கு ஒன்றினை ஒழுங்கு செய்து, தலைமை தாங்கி நடத்தினேன். 2013ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் வண. பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளார் நூற்றாண்டு நினைவாக உலகத் தமிழியல் ஆய்வு மாநாட்டினை ஒழுங்கு செய்து தலைமை தாங்கி நடத்தினேன்.

தாங்கள் படிக்கும் காலத்திலும் பணிபுரிந்த காலத்திலும் பெற்ற பரிசுகள் விருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

வந்தாறுமூலை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் ஒன்றுவிட்டு ஒவ்வோராண்டும் வகுப்பின் எல்லாப் பரிசுகளையும் என் நண்பன் கே.எம். அக்பர் (ஓய்வுபெற்ற பட்டயக் கணக்காளர். தற்போது கொழும்பிலும் இலண்டனிலும் வாழ்கிறான்) அல்லது நான் பெறுவது வழக்கம். அங்கு நான் திருக்குறள் பற்றிப் பேசிப் பரிசாகப் பெற்ற பரிமேலழகர் உரையுடனான திருக்குறள் நூல் இன்றும் என் கையிலுள்ளது. 1963ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழக (பேராதனை) சிறப்புக் கலை(தமிழ்)த் தேர்வில் முதற்பிரிவிலே தேர்ச்சி பெற்றதற்கு ஸ்ரீலீ ஆறுமுகநாவலர் பரிசு பட்டமளிப்பு விழாவிலே வழங்கப்பட்டது.

1987இல் என்னுடைய தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்பு நூலுக்கு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் அ. சபாரட்ணம் நினைவுப்பரிசு வழங்கியது. அதே ஆண்டு கலாநிதி மனோன்மணியுடன் இணைந்து எழுதிய இத்திரத்தாள் நூலுக்கு யாழ். இலக்கிய வட்டம் பரிசு வழங்கியது, என்னுடைய தமிழ்ப்பா வடிவங்கள் நூலுக்கு 1999இல் சம்பந்தன் விருதும் 2000ஆம் ஆண்டில் வட-கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருதும் வழங்கப்பெற்றது. 2005 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக Media Resources and Training Centre இன் பணிப்பாளராக பொறுப்பேற்றபோது புது டெல்கி யுனெஸ்கோ இந்தியாவிலுள்ள ஊடகக் கற்கையுள்ள நிறுவனங்களுக்கும், டென்மார்க்கிலுள்ள பத்திரிகையியல் கல்லூரிக்கும் செல்வதற்கும் அங்குள்ள கற்கைநெறிகளை அறிவதற்கும் புலமைப் பரிசில் வழங்கியது. 2008 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசு “சாகித்திய ரத்னா” விருதினை வழங்கியது.

இலக்கியத்தில் தங்களை ஈடுபாடுகொள்ள வைத்த இளமைப்பருவம், குடும்பப் பின்னணி ஆகியவற்றை முதலில் கூறுங்கள்.

நான் வவுனியா குடியிருப்பில் பிறந்தவன். எனது தாய் கமலநாயகி, தந்தையார் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா இருவரும் வவுனியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். எனது தந்தையார் புகையிரத நிலைய அதிபராகக் கடமையாற்றியவர். அவர் வேறு வேறு இடங்களில் கடமையாற்ற வேண்டி வந்ததால் சிறுவயதிலேயே என்னைத் தான் படித்த யாழ் பரியோவான் கல்லூரியில் சேர்த்துவிட்டார். நான் சிறுவயதிலிருந்தே தமிழ், ஆங்கில புத்தகங்களைப் படிப்பவன். அங்கு படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒன்பது வயதில் இருந்தே Sunday Mirror, Sunday Observer போன்ற ஞாயிறு ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் எனது பேனா நண்பர், எனது சுயசரிதை எனப் பல சின்னச் சின்னக் கட்டுகரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதத் தொடங்கினேன். இப்படி எழுதத் தொடங்கிய எனக்கு வருடாந்த கல்லூரி Magazine இலும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சிறு வயதிலிருந்தே சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் வாசித்து வந்ததால் முதலில் கதைகள் எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்குள் உந்தியது.

முதலாவது இலக்கியப்படைப்பு எதில் வெளியாகி, தங்களை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது?

எனது முதலாவது இலக்கியப் படைப்பு என்று சொன்னால் ஈழநாடு வார இதழில் வெளியாகிய “அந்த இரண்டு பைத்தியங்கள்” என்ற சிறுகதை. அப்பொழுது ஈழநாடு வார இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவர் அமரராகிவிட்ட சசிபாரதி என்று அழைக்கப்படும் சபாரத்தினம் ஐயா அவர்கள். அவர் பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியுள்ளார். அவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று நினைக்கும்போது பெருமையாகவிருக்கிறது.

தாங்கள் சிறுகதை, நாவல் ஆகிய துறைகளில் முனைப்பாக இயங்கி வருகிறீர்கள். முதலில் தங்களது சிறுகதை, மற்றும் சிறுகதைத் தொகுப்பு முயற்சிகள் பற்றிக் கூறுங்கள்

இதுவரை 60க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈழநாடு தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், தமிழன், ஈழகேசரி, புதினம், ஞானம் சஞ்சிகை, தாயகஒலி, நந்தவனம், மகாகவி போன்றவற்றில் எனது சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. இதுதவிர மாறுபட்ட சூழலில் வேறுபட்ட மனிதர்கள், வன்னிவலி என்று இருசிறுகதைத் தொகுப்புக்களை இதுவரை வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதில் வன்னிவலி என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு போருக்குப் பின் வன்னியில் நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கும் உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியது.

முதலாவது நாவல் எழுதவதற்கான உந்தல் தங்களுக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டது? அது எப்போது வெளிவந்தது.?

நான் ஈழநாடு வார இதழுக்கு சிறுகதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் சசிபாரதி சபாரத்தினம் ஐயாவினூடாக அறிமுகமான ஈ. கே. ராஜகோபால் அவர்கள் தினகரனில் வேலைசெய்துவிட்டு ஈழநாடு பத்திரிகையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் எனது சிறுகதைகளைத் தவறாமல் வாசிப்பவர். அவர்தான் எனக்கு நாவல் எழுதக்கூடிய திறமை இருக்கிறது என்று சொல்லி அப்பொழுது தினகரனில் பிரதம ஆசிரியராகவிருந்த சிவகுருநாதன் ஐயாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். எனது முதலாவது நாவல் “ஒரு அத்தியாயம் முடிவடைகிறது” தொடர்நாவலாக தினகரன் நாளிதழில் 1985ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதன்பின் 1987ஆம் ஆண்டு “இடைவெளிகள்” என்ற தொடர்கதையும் வெளிவந்தது. இந்தத் தொடர்கதைக்கு அந்த நாட்களிலே காலம் சென்ற ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா அவர்கள் Modern Art இல் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் படங்கள் வரைந்திருந்தார் என்பதை இங்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

நூலுருப்பெற்ற எனது முதலாவது நாவல் “சுருதி பேதமடைகிறது” அருணா வெளியீட்டாக வெளியீட்டாக 2008 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.. நான் ஸ்கொட்லாந்து டன்டி (University of Dundee) பல்கலைக்கழகத்தில் கணக்கியல் துறையில் பட்டமேற்படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில், இங்கிலாந்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு தமிழ் மாணவி, இலங்கையிலிருந்து மேற்படிப்பிற்காக வந்த மணம் முடிந்த ஒரு மாணவனை விரும்பி தன் வசமாக்க எடுக்கும் முயற்சிகளை ஒரு நாவலாக வடித்தேன். இது உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாவல்.

தங்களது இரண்டாவது நாவல் “விதிவரைந்த பாதையிலே” அரசுதேசிய விருதினைப் பெற்றது. இந்தநாவல் தந்த அனுபவங்கள் எத்தகையது?

எனது நாவல்கள் அனைத்தும் உண்மைச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. போர் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை எத்தனையோ பெண்கள் ஏஜென்சிக்காரர்களால் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் பணத்தைவிட தங்கள் கற்பைக் கூட ஏஜென்சித் தரகர்களுக்கு கொடுத்துத்தான் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். பல பெண்களை காதலிப்பதாக நடித்து ஆசை வார்த்தைகள் கூறி கர்ப்பமாக்கிய ஏஜென்சிக்காரர்களும், கர்ப்பத்தைக் கலைக்க விரும்பாத பெண்கள், பிள்ளைகளைப் பெற்று பிள்ளைகள் இல்லாத தம்பதியினரிடம் வளர்க்கக் கொடுத்துவிட்டு வேறொருவரைத் திருமணம் முடித்து வெளிநாடுகளில் வாழும் வாழ்க்கை போன்ற உண்மைச் சம்பவங்கள் போர்க்காலத்தில் நிறையவே நடந்திருக்கின்றன. எனது நாவலின் முக்கிய கதாபாத்திரமான சைந்தவியும் சூழ்நிலை காரணமாக இப்படியாக ஏஜென்சிக்காரனால் ஏமாற்றப்பட்டு கர்ப்பமாகி “நீ செல், நான் விரைவில் வருகிறேன்” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்துவிட்டு தலைமறையாகிய ஒரு ஏஜென்சிக்காரனதும், ஏமாற்றப்பட்ட அபலைப் பெண்ணின் தவிப்பையும் சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துச் சொல்லும் நாவல்தான் அந்த “விதி வரைந்த பாதையிலே”. ஏமாற்றுக்களும் ஏமாற்றங்களும் இன்றும் பெண்களுக்கு நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

தங்களது “நால்அறந்த பட்டங்கள்” 2009இல் வெளிவந்தது. இந்த நாவல் போருக்குப்பின்னரான சூழ்நிலையை நேரடி வர்ணனை செய்யும் நாவல் என்னும் பெருமையைப் பெற்றுக் கொண்டது. இந்தநாவல் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டது. இந்த நாவலை எழுதத் தூண்டிய சூழமைவு எவ்வாறு தோன்றியது?

எனக்கு 2009 ஆம் ஆண்டு June, July மாதங்களில் வவுனியாவில் நிற்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. கடுமையாக போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்திலும், போர் முடிந்த காலத்திலும் எனது கிட்டிய உறவினர்கள் இருவர் வவுனியா ஆதார வைத்தியசாலையில் வைத்திய நிபுணர்களாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். போர் முடிந்த அடுத்த இரண்டு மாதங்களும் நான் வவுனியாவில் நின்றதால் அந்த இரு உறவினர்களுடாக போரால் பாதிக்கப்பட்டு மருத்துவமனையில் கால்கள், கைகளின்றி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தவர்களையும் அவர்களது உறவினர்களையும் சந்தித்துப்

பேசும் வாய்ப்பும் அவர்களை விசாரித்து போரின்போதும், பின்னும் ஏற்பட்ட அவலங்களைப் பதிவாக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பமும் எனக்குக் கிடைத்தன. அவர்கள் அனுபவித்த துயரங்களையும் வேதனைகளையும் இழப்புக்களையும்தான் நூல் அறுந்த பட்டங்கள் நாவலினூடாகப் பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

அடுத்தது 2010 இல் வெளிவந்த “பனி நிலவு நாவல்” கொடகே விருது மற்றும் சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை விருது போன்றவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஓர் இலங்கைத்தமிழ்ப் படைப்பாளியின் படைப்பு முதன் முதலில் இந்தி மொழியில் வெளிவந்த சிறப்பு அந்நாவலுக்கு உண்டு. இந்நாவல்பற்றி, அதன் உள்ளடக்கம் பற்றி அந்த நாவல் தோன்றிய வரலாறு பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்

இந்த நாவல் இறுதிக்கட்டப் போரில் தன் கணவனையும், முழங்கால்வரை தனது இடதுகாலையும் இழந்து, சின்மயி என்ற பதினொரு வயதுப் பிள்ளையுடனும் நிவேதா என்ற எட்டு வயதுப் பிள்ளையுடனும் வாழ்க்கையே போராட்டமாகிவிட்ட போதும் பீனிக்ஸ் பறவை போன்று மீண்டும் எழுந்து நின்று சுயநலமில்லாமல் தனது சமூகத்தைப் பற்றி நினைத்து விதவைகளின் மறுவாழ்வுக்கு வழிசமைக்கும் வைதேகி என்ற ஆசிரியையின் கதையிது. இது ஒரு உண்மைக்கதை. இதற்கு சிறிது அழகூட்டி மெருகு சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாவலின் கதாநாயகி இன்னமும் ஆசிரியையாக முல்லைத்தீவில் கடமையாற்றுகிறார். எனக்கு மிக நெருக்கமான நண்பர் ஒருவரின் மனைவி என்னை ஒருமுறை சந்தித்தபோது தனக்கு ஒரு நண்பி இருப்பதாகவும், ஒரு காலை இழந்தாலும் தொடர்ந்து ஆசிரியராகப் பணிபுரிவதாகவும், அவரைப் பற்றி பலவற்றை சொல்லி “நீங்கள் அவளின் கதையை ஒரு நாவலாக எழுதலாமே” என்று என்னிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார். அப்படி உருவானதுதான் பனிநிலவு என்ற இந்த நாவல். அத்துடன் நான் அடிக்கடி வவுனியாவிற்கும் வன்னிக்கும் போய்வருவதாலும் அங்கு பலரையும் சந்தித்ததாலும் உண்மைச் சம்பவங்களை இலகுவாக அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அதனால்தான் குறுகிய காலத்தில் இந்த நாவலை எழுதமுடிந்தது.

இந்த நாவல் சிங்களம், மலையாளம், இந்தி ஆகிய மொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

“பனி நிலவு” வெளிவந்த காலப்பகுதியில் “உயிர்க்காற்று” என்ற தங்களது நாவலும் வெளிவந்ததாக ஞாபகம். அந்நாவலை எழுதத் தூண்டிய பின்னணியைக் கூறுங்கள்

இது நான் எழுதிய ஆறாவது படைப்பு. நான் எப்பொழுதும் கேட்டு, பார்த்து, உணர்ந்தவற்றைத்தான் நாவல்களாக வடிப்பது வழக்கம். அந்தவகையில் இந்த நாவல் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் ஒரு மாணவனுக்கும் பத்தொன்பது வயதை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு முன்பே, திருமணம் முடித்து நான்கே மாதங்கள் வாழ்ந்து விதவையாக்கப்பட்ட ஒரு இளம் மாணவிக்கும் ஏற்படும் காதல் பற்றியும் எமது சமுதாயம் அவர்களை நோக்கும் விதம் பற்றியும் காலத்திற்கேற்றவாறு “கற்பு” என்பதற்கான வரைவிலக்கணத்தையும் மீளாய்வு செய்யும் நாவல்.

வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் 54 வாரங்கள் தொடராக வெளிவந்த “வலியின் சுமைகள்” நாவல் போருக்குப் பின்னரான போர் அவலங்களைக் கூறுவதோடு புலம்பெயர் சமூகம், போரின் பின்னரான ஈழச்சமூகத்தின் மீள் கட்டுமானத்தில் உதவமுடியும் என்ற சிந்தனையை எழுப்புகிறது. இந்த நாவலை எழுதத்தூண்டிய காரணிகளை விளக்குங்கள்

இந்த இடத்தில் 54 வாரங்கள் தொடர்ச்சியாக இந்த நாவலைப் பிரசுரித்த வீரகேசரி வார இதழ் ஆசிரியருக்கும் உதவி ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்தாக வேண்டும். இந்த நாவல் வீரகேசரியில் பிரசுரிக்கப்பட்டதால்தான் இதை நூலுருவாகக் கொண்டு வரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. வேலைப்பளுவுக்கு மத்தியில் ஒரு நாவலை எழுதுவது இலகுவான காரியமல்ல. நான் நாவல் சிறுகதைகள் எழுதுவதற்கென்றே ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மணித்தியாலங்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறேன். அதனால்தான் இலக்கியத்தில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட முடிகிறது. இதுவரை நான் எழுதிய நாவல்களில் மூன்று நாவல்கள் மலையாளத்திலும், இந்தியிலும் மற்றும் நான்கு நாவல்கள் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

வலியின் சமைகள் நாவலை நானே ஆங்கிலத்திலும் எழுதியிருக்கிறேன். பனிநிலவு, நூல் அறுந்த பட்டங்கள் ஆகிய இரு நாவல்களையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஐவர்கர்லால்நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் இந்தி மொழித்துறை பேராசிரியர் எச். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களே எனது மூன்று நாவல்களையும் இந்தி மொழிக்குக் கொண்டு சென்றவர். எனது பனிநிலவு நாவல் சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளையின் முதன்மை விருது பெற்ற அதே நேரத்தில் சின்னப்பாரதி ஐயா அவர்களே பனிநிலவு நாவலை பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் ஐயாவிடம் கொடுத்து இந்தி மொழியில் மொழிபெயர்க்கச் சொன்னார். இப்படித்தான் பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் ஐயாவுக்கும் எனக்கும் இடையே ஒரு உறவு ஏற்பட்டது.

“இந்தி மொழியில் இந்த மூன்று நாவல்களும் வந்த பின்புதான், வட இந்திய மக்களுக்கு இலங்கைப் பிரச்சனை குறித்த சரியான புரிதல் ஏற்பட ஆரம்பித்தது எனவும் இந்த நரசம்ஹாரம், நியூரம்பர்க் விசாரனைக்கு உரியது எனவும் மூத்த இந்தி எழுத்தாளர் மஸ்தாரம் கபூர் தெரிவித்திருக்கிறார்.

மூன்று நாவல்களிலும் பெண்ணினத்தின் மாண்பை எடுத்துக்காட்டியுள்ள பாங்கையும் நனவோடை உத்தியை கையாண்டுள்ள திறனையும் தில்லிப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பஜ்ரங் திவாரி வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளார்.

இந்தியில் கதைச் சக்கரவர்த்தி என்று புகழப்படும் பிரேம்சந்த் போலவே படைப்பாளி உதயணன் ஆதர்சத்தை நோக்கிப் பயணிக்கும் எதார்த்தவாதி. பிரச்சினைகளை முன்வைப்பதுடன் அதற்கான தீர்வுகளையும் தமது பாத்திரங்கள் வாயிலாக அழுத்தமாக செயல்படுத்திக் காட்டுவதாக பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் ஐயா அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்.

கேரளம் காலடியைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் எச். பத்மநாபன் அவர்களே எனது மூன்று நாவல்களை மலையாள மொழியில் மொழிபெயர்த்தவர். இந்த நாவல்களை பரியாதா பதிப்பகம், கோழிக்கோடு வெளியிட்டு வைத்தது.

பேராசிரியர் பத்மநாபன் அவர்கள் காலடி ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யா, சமஸ்கிருத பல்கலைக்கழகத்தில் மலையாள மொழித்துறை பேராசிரியராக பணிபுரிந்தவர். மலையாளம், இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பரிச்சயம் பெற்றவர்.

“ஒரு காலத்தில் வணிகப் போக்குவரத்து நிமித்தமாக கேரளத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பிலிருந்த ஈழத்திலிருந்து, இலக்கியப் படைப்புக்கள் எதுவும் மலையாளத்தில் வந்திருக்கவில்லை. இனங்களுக்கிடையே நல்லிணக்கத்துக்காக விழையும் இந்த நூல்கள் ஈழத்தின் உண்மையான வரலாற்றினை நமக்கு அளிக்கின்றன” என்று ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் சமஸ்கிருத பல்கலைக்கழகத்தில் 2012 அக்டோபர் மாதம் நடைபெற்ற நூல் வெளியீட்டு விழாவில் பிரபல நடிகரும் திரைக்கதை எழுத்தாளருமான மதுபால் நெகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இலங்கையில் பிரபல எழுத்தாளரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமான உபாலி லீலாரத்தின அவர்களே எனது நான்கு நூல்களை சிங்கள மொழிக்கு எடுத்துச் சென்றவர். மூத்த எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவா அவர்களே என்னை உபாலி லீலாரத்தினா அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர். நான்கு நூல்களும் கொடகே பதிப்பாளர்களினால்தான் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவல்கள் சிங்கள சாதாரண வாசகர்கள் மட்டத்தில் போருக்கான உண்மைக் காரணத்தை அறியாதவர்களுக்கு ஒரு புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்த உதவியுள்ளதாக உபாலி லீலாரத்தின தெரிவித்தார்.

“இரா உதயணன் இலக்கிய விருது” என்ற அமைப்பின் மூலம் சிறந்த நூல்களுக்கு விருது வழங்கும் ஒரு பெரும் கைங்கரியத்தைத் தொடங்கியுள்ளீர்கள். இந்தச் சிந்தனை எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது? எதிர்காலத் திட்டம் என்ன?

இலங்கையில் மாத்திரமல்ல, உலகெங்கும் பரந்து வாழும். தமிழ் மக்களிடையே படைப்பாற்றலும், படைப்புக்களும் அதை ஆர்வத்துடன் வாசிப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் அருகிக் கொண்டே போகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் சமூக வலைத்தளங்கள். இன்றைய காலகட்டத்தில் இளம் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கூடிய நேரத்தை சமூக வலைத்தளங்களில் செலவிடுகிறார்கள்.

இதனால் இலக்கியங்களை வாசிப்பது குறைவடைந்துவிட்டது. அது மாத்திரமல்லாமல் கவிதை இலக்கியத்தைத் தவிர நாவல், சிறுகதை, நாடகம் போன்ற படைப்புக்களை படைப்பவர்கள் சற்று சோர்வடைந்து விட்டதாக எனது கணிப்பு. மற்றைய உலக நாடுகளில் முக்கியமாக இந்தியாவில் இலக்கியப் படைப்புக்களை ஊக்குவிப்பதற்காக நிறையவே அமைப்புக்கள் இருக்கின்றன. அந்த அமைப்புக்கள் சிறந்த படைப்புக்களுக்கு விருதுகளைக் கொடுத்து அங்கீகரித்து படைப்பாளிகளை மேன்மேலும் ஊக்குவிக்கின்றன. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு சில அமைப்புக்களே இப்படி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கின்றன. இதனைக் கவனத்திற்கொண்டே இந்த அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. நான் இல்லாத காலத்திலும் இந்த அமைப்பு தொடர்ந்து இயங்குவதற்கான வழிமுறைகளை தற்போது செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இந்த அமைப்பின் ஆலோசகர்களாக இரு பேராசிரியர்கள் அங்கம் வகிக்கிறார்கள்.

“வலியின் சமைகள்” திருப்பூர் விருதினை வென்றுள்ளது. அதுபற்றிய தங்களது உணர்வுகள் எத்தகையதாக இருந்தது?

விருது என்பது ஒரு எழுத்தாளின் படைப்புக்களுக்கு கிடைக்கும் அங்கீகாரம் என்பது எனது நோக்கு. அத்துடன் அவன் மேலும் மேலும் வளருவதற்கு வழி சமைக்கும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் விருதுகளை எனது வளர்ச்சியின் ஏணிப்படிக்களாகவே பார்க்கிறேன். அந்த வகையில் இந்த வருடம் எனது வலியின் சமைகள் நாவலுக்கு இந்தியாவில் கிடைத்த திருப்பூர் இலக்கிய விருது, ராஜபாளையம் மணிமேகலை மன்ற சிறந்த நாவலுக்கான விருது இரண்டும் ஒரு அயலகப் படைப்பாளியின் எழுத்துக்களுக்கு கிடைத்த அங்கீகாரமாகக் கருதுகிறேன். இந்த விருதுகள் என் எழுத்துக்களை மேன்மேலும் செதுக்க இன்னும் பல படைப்புக்களைப் படைக்க உந்து சக்தியாக இருக்கும்.

இலங்கையில் போருக்குப்பின்னரான படைப்புகளை அதிகளவில் தந்தவர் நீங்கள். தங்களது அடுத்த படைப்பு பற்றிய திட்டம் என்ன?

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு “மீட்சி” என்ற லண்டனிலிருந்து வெளிவந்த பத்திரிகைக்கு 12 மாதங்களாக “பாசி படிந்த கல்லறை வாசல்” என்ற தொடர்கதையை எழுதிவந்தேன். பொருளாதார சிக்கல் காரணமாக பத்திரிகை நின்றுவிட்டதால் தொடர்ந்து எழுதி அந்த நாவலை முடிக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது அதை எழுதி முடித்திருக்கிறேன். மீண்டும் வன்னியில் மக்கள் நிலைமைகளை எடுத்துக் கூறும் நாவல். விரைவில் நூலுருவாக வெளிவர இருக்கிறது. இது தவிர இப்பொழுது புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்வியலை கருவாகக் கொண்டு இன்னொரு நாவல் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறேன். அந்த நாவல் 2017 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதிக்குள் நூலுருப்பெறும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

வன்னியூரின் மிள்கட்டுமானத்தில் இலக்கியப்படைப்புத் தவிரந்த வேறு எவ்வழிகளில் தங்களது பங்களிப்பு உள்ளது?

எங்களது அமைப்பான லண்டன் மற்றும் இலங்கை தமிழ் இலக்கிய நிறுவனத்தினூடாக பல உதவிகளை மாணவர்களுக்கும் போரால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் செய்து வருகிறோம். இந்த வருடம் "BOOKS ABROAD" என்ற ஸ்கொட்லாந்தில் இயங்கும் அறக்கட்டளை 5000 ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகங்களை (ஏறக்குறைய Rs. 65 இலட்சத்திற்கு மேலான) எங்கள் நிறுவனத்திற்கு அன்பளிப்பாகத் தந்துவிடும். அந்தப் புத்தகங்களை வவுனியாத் தமிழ் மகாவித்தியாலயத்திற்கும் மற்றைய ஐந்து பாடசாலைகளுக்கும் கொடுத்தோம். லண்டனில் வாழும் நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா அவர்கள் இந்தப் புத்தகங்களை அன்பளிப்பாக எமக்குப் பெற்றுத்தர பெரிதும் உதவினார். இதைவிட பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதி பெற்று வன்னிப்பகுதியிலிருந்து செல்லும் ஏழை மாணவர்கள் பலருக்கு மாதாந்த செலவிற்கான பணத்தை வழங்குவது, தையல் மெசின் வாங்கிக் கொடுப்பது, விதவைகளில் வாழ்வாதாரம் மேம்பட பணம் கொடுப்பது, வசதிகள் செய்து கொடுப்பது, ரியூபுவெல் அடித்துக் கொடுப்பது போன்ற மீள்கட்டுமானப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளேன்.

தாங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் கணக்கியல் துறையில் பட்டமேற்படிப்பு படித்ததாக இந்த நேர்காணலின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டீர்கள். அந்தக் கல்வியை எங்கு பெற்றீர்கள்?

நான் லண்டனுக்கு வந்து 29 வருடங்கள் ஆகிறது. இங்குதான் எனது உயர்கல்வியைப் பெற்றேன். University of Manchester இல் MBA. பட்டம் பெற்றேன். கணக்கியல் துறையில் Macc முதுமாணிப்பட்டத்தை University of undee -Scotland இல் பெற்றுள்ளேன். நிதிப் பணிப்பாளராகத் தொழில் புரிகிறேன்.

தாங்கள் இலக்கியம் மற்றும் சமூக சேவைகளில் ஈடுபடுவதற்கு பக்கபலமாகத் தங்கள் குடும்பத்தினர் விளங்குகிறார்கள் என்பதை நான் தங்கள் இல்லத்திற்கு வந்த வேளையில் அவதானித்துள்ளேன். தங்களது குடும்பப்பற்றிய சிறு அறிமுகத்தைத் தாருங்கள்

எனது மனைவி தயாளினி யாழ்பல்கலைக்கழக B.A பட்டதாரி. குடும்பப்பொறுப்பை தாங்கிக் கொண்டு என்னைச் சுயமாக இயங்குவதற்கு வழிசெய்கிறார். மகள் நிரோஷி BA, ACCA பட்டதாரி, சிரேஷ்ட முகாமைத்துவ கணக்காளராகத் தொழில் புரிகிறார். லண்டனில் தங்களது ஞானம் போர்இலக்கியச் சிறப்புமலர் அறிமுகவிழாவில் இவர் தமிழ் வாழ்த்துப்பாடியது தங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். மகன் BSC Hons. Forensic Science முடித்துவிட்டு MSC Cyber Security படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஞானம் சஞ்சிகைக்கு தனியிடமுண்டு. பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கி யிருக்கிறது.

இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களை எடுத்துநோக்கினால் அவர்கள் குழுக்களாகவே இயங்குவதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அத்துடன் மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கு வளரும் எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வம் குறைவாக இருப்பதை என்னால் உணர முடிகிறது. தமிழ் இலக்கியம் மேலும் மேலும் வளரவேண்டுமானால் பொறாமை, ஆணவம் (Ego) என்பவற்றைத் தவிர்த்து எழுத்தாளர்கள் இயங்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமூகத்திற்கு தேவையான உபயோகமான செய்திகளை படைப்புகளினூடாகச் சொல்லமுடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நேர்காணல்

பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

தாங்கள் ஒரு படைப்பாளியாகவும், தமிழ் அறிஞராகவும் உருவாவதற்கு ஏதுவாக இருந்த தங்களது குடும்பப் பின்னணி, இளமைக்காலம், படித்த பாடசாலைகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

எனது தந்தையார் துரைராஜா அம்பாறையில் அரசாங்க நிறுவனமான கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையில் சிறாப்பராகத் தொழில் பார்த்தார். அது பின்னர் ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்திச் சபை என்ற பெயரில் அம்பாறைக் கச்சேரி நிர்வாகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. அம்மா அருந்தவமணி குடும்பத்தலைவி. பிள்ளைகள் ஆறுபேரில் நானே மூத்தவன். எனது முதலாம் வகுப்பை அம்பாறைத் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் படித்தேன். பின்னர், இரண்டு முதல் நான்காம் வகுப்பு வரை உரும்பிராய் சைவத்தமிழ் வித்தியாசாலையில் கற்றேன். எனது ஐந்தாம் வகுப்பைக் கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயத்தில் படித்தேன். ஆறு முதல் எட்டு வரை யாழ்.இந்துக்கல்லூரியிலும், ஒன்பது முதல் க.பொ.த.உயர்தரம் வரை உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியிலும் கற்றேன். உரும்பிராய் சைவத்தமிழ் வித்தியாசாலையில் மூன்றாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது தமிழ்மீது என்னை அறியாமலேயே ஒரு பற்று ஏற்படத் தொடங்கியமையை உணர்ந்தேன். அப்போது பாடப்புத்தகமாகப் படித்த பாலபாடத்தில் அல்லது பாலபோதினியில் இருந்த பாரதியார் பற்றிய பாடமும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

நான் கற்ற பாடசாலைகளில், எனது பின்னாள் உயர்வுகளுக்குக் களம் இட்டவை கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயமும், உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியும் ஆகும். கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயத்தில் நான் ஓர் ஆண்டு மாத்திரமே கற்றேன். ஆனால், அது எனது வளர்ச்சிப்பாதையில் முக்கிய ஒரு மைல்கல்லாக அமைந்தது. எனது ஆளுமை உருவாக்கத்தில் முதல் படிக்கல்லாக அப்பாடசாலையே விளங்கியது. அதற்கு அதன் அப்போதைய அதிபர் திரு. சண்முகதாசனும், ஆசிரியர்களும் காரணமாவார்கள். மாணவர்களின் உள்ளார்ந்த திறமைகளைக் கண்டறிந்து, அதற்கேற்ப அவர்களை வளர்த்தார்கள். அப்போது பத்து வயதுப் பையனாக இருந்த நான், முதன்முதல் மேடையேறிப் பேசியதும், நாடகங்கள் நடத்ததும், பரிசுகள் வாங்கியதும் அப்பாடசாலையிலேயாகும்.

எனது உயர்வின் அடுத்த படிக்கல்லாக விளங்கியது, யாழ்ப்பாணம் உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியாகும். அப்போது, ஒன்பதாம் வகுப்பிலேயே கலைப்பிரிவு, விஞ்ஞானப் பிரிவு என்று பிரித்துவிடுவார்கள். நான் அக்கல்லூரியில் க.பொ.த.சாதாரணம் வரை முதலில் விஞ்ஞானப் பிரிவிலேயே கற்றுவந்தேன். விஞ்ஞானப் பாடங்களில் உயிரியல் பாடம் என் உயிர் போன்று இருந்தது. மற்றப் பாடங்களில் சாதாரண ஈடுபாடே இருந்தது. ஆங்கிலத்தின் மூலமே அப்போது விஞ்ஞானப் பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுவந்தன. எனது விஞ்ஞான வகுப்புக்குப் பக்கத்தில் வலதுபுறத்தில் கலைப்பிரிவு வகுப்பு இருந்தது. எங்கள் வகுப்பில் பௌதிகவியல் பாடம் நடந்துகொண்டிருக்கும். கலைப்பிரிவில் தமிழ்ப் பாடம் – அதுவும் கம்பராமாயணத்தில் கும்பகர்ணன் வதைப்படலம் – நடந்துகொண்டிருக்கும். எனது இடது காது பௌதிகவியலையும், வலது காது கம்பராமாயணத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். “உறங்குகின்ற கும்பகர்ண

எழுந்திராய் எழுந்திராய்” என்று கம்பர் பாடியது எனக்கும் சேர்த்துப் பாடியதுபோல் இருந்தது. காலப்போக்கில் எனது வலது காது எனமீது அதிகம் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கிவிட்டது. இயல்பாகத் தமிழ்மீது எனக்கு இருந்த ஆர்வம், கலைப்பிரிவில் என்னைக் கற்கத் தூண்டியது. சாதாரணதரப் பரீட்சைக்குச் சில மாதங்களே இருந்த நிலையில் நான் கல்லூரி அதிபர் வைத்தியலிங்கத்திடம் சென்று, என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துவிட்டு, “சரி, உமது விருப்பம்” என்று கூறி அனுமதி வழங்கினார். எனக்கோ அப்படியொரு மகிழ்ச்சி. அவரது அனுமதி பெற்ற நான், மூன்றாவது தவணையில் கலைப்பிரிவில் அமர்ந்து படிக்கத்தொடங்கினேன். ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் ஆச்சரியமாக என்னைப் பார்த்தார்கள். பிசாசு போலப் படித்து, பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, க.பொ.த.உயர்தரம் கலைப்பிரிவுக்கு வந்தேன்.

க.பொ.த. உயர்தரத்துக்கு வந்தபின்னர்தான் கல்லூரியில் என் முழு ஆளுமையும் வெளிப்படத் தொடங்கியது. நான் முழுமையான எழுத்தாளன் ஆகியது, கவிஞனாகியது, நாடக ஆசிரியர் ஆனது, விமர்சகன் ஆனது, பேச்சாளன் ஆகியது எல்லாம் அக்காலகட்டத்தில் இருந்தே. இவை அத்தனைக்கும் களம் அமைத்துத் தந்தவர்கள் கல்லூரி அதிபரும், ஆசிரியர்களுமே ஆவர். அத்தோடு, இவை அனைத்துக்கும் எனக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்கள் எனது பெற்றோர்.

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் நான் உயர்வகுப்புப் படித்துக்கொண்டு இருந்தவேளை, உயர் வகுப்புக் கலைப்பிரிவு மாணவர் மன்றத்தின் தலைவராகவும் இருந்தேன். அப்போது இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் போன்றவர்களைக் கல்லூரிக்கு அழைத்துப் பேசவைத்தேன்.

கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது உரும்பிராய் கலை வளர்ச்சிக் கழகம் என்ற ஒரு சங்கத்தை நானும், என்னோடு ஒத்த கலை இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்ட நண்பர்களும் சேர்ந்து, எமது ஊரான உரும்பிராயில் அமைத்தோம். அக்கழகத்தின் தலைவராக நானும், செயலாளராக அப்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த பத்மநாதன் என்பவரும் செயல்பட்டோம். பத்மநாதன் பின்னர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் புவியியல் துறையில் தற்காலிக விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிவிட்டு, ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து, இப்போது கனடாவில் வாழ்கிறார். உரும்பிராய் கலைவளர்ச்சிக் கழகத்தின் முதலாவது நிகழ்வானது மிகச் சிறந்த கலைவிழாவாக அமைந்தது. அவ்விழாவில் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து சிறப்பித்தார். பின்னர் வேறு சில நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தினோம். எனக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்து நான் சென்றுவிட, கலைவளர்ச்சிக் கழகம் கலைந்துவிட்டது.

இலக்கிய ஈடுபாடு தங்களிடம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்று கூறமுடியுமா?

நான் கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது, கண்டியில் எனது தந்தைவழிப் பாட்டனார் வீட்டில் இருந்து பாடசாலைக்குச் சென்றுவந்தேன். வீட்டில் வாரந்தோறும் வீரகேசரி, சுதந்திரன், கல்கி, அம்புலிமாமா வரும். நானும் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பேன். பிடித்ததை வாசிப்பேன். கல்கியில் அப்போது அகிலனின் பாவைவிளக்கு தொடர்கதையாக வந்துகொண்டிருந்தது. வீட்டில் பெரியவர்கள் எல்லோரும் பாவைவிளக்கை விழுந்தடித்துப் படிப்பார்கள். எனக்குக் கல்கியில் தொடர்கதையாக வந்துகொண்டிருந்த சிறுவர் நாவல் ஒன்று மிகவும் பிடித்திருந்தது. சுதந்திரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த குயுக்கியார் பதில்கள் வீட்டில் எல்லோரையும் போலவே என்னையும் கவர்ந்தது. எனது மாமியும் (தந்தையின் தங்கை) ஒரு கேள்வி எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அதற்குக் குயுக்கியார் (எஸ்.டி.சிவநாயகம்) பதில் அளித்திருந்தார். இவ்வாறு எனது வாசிப்புப் பழக்கம் பத்து வயதிலேயே தொடங்கிவிட்டது. அப்பழக்கம் இன்றுவரை என்னைவிட்டுப் போகவில்லை.

எனது வாசிப்பு உணர்வை உணர்ந்த தந்தை, நான் உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, என் வாசிப்பு ஆர்வத்துக்குத் தீனி போடும் முறையில் அம்பாறையில் இருந்து கல்கி, ஆனந்தவிகடன், குமுதம், அப்போதைய இலங்கைச் சஞ்சிகைகளான தமிழின்பம், கதம்பம் ஆகியவற்றைத் தபால் மூலம் அனுப்பிவைப்பார். இத்தனைக்கும் தந்தை அப்படியொன்றும் பெரும் தமிழ் அறிவு கொண்டவரல்லர். அவரது வாசிப்பு, எழுத்து எல்லாம்

ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கும். ஆனால், தமது மகனுக்காக இதனைச் செய்தார். என் தாயார் நல்ல வாசகி. புராணங்கள் முதல், சிறுகதை, நாவல் வரை கிடைப்பவற்றை வாசிப்பார். தேவார திருவாசகங்களை மெய்மறந்து வீட்டிலும், கோயில்களிலும் அழகான குரலில் பாடுவார். நான் எனது ஓய்வுநேரம் முழுவதையும் வாசிப்பிலேயே கழிப்பேன். விளையாட்டில் எனக்கு ஒருபோதும் ஈடுபாடு இருந்ததில்லை.

எனது வாசிப்பின் அடுத்த கட்டத்தை என்னிடம் ஏற்படுத்தியது, புத்தளம் நகரில் இருக்கும் நூலகம் ஆகும். க.பொ.த.சாதாரணதரப் பரீட்சையைச் செய்துவிட்டு, ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் புத்தளத்தில், அப்போது சுகாதாரத் திணைக்களத்தில் கணக்காளராகத் தொழில் புரிந்த எனது சித்தப்பா, சித்தி குடும்பத்துடன் இருந்தேன். அப்போது ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் தவறாமல் புத்தளம் நூலகத்துக்குச் செல்வேன். அந்நூலகம் எனது வாசிப்பைப் பொறுத்தளவில் ஒரு புதிய பாதையையே எனக்குத் திறந்துவிட்டது. இங்கர்சால், புதுமைப்பித்தன், லா.சா.ராமாமிர்தம், மு.வரதராசன், நா.பார்த்தசாரதி, அகிலன், சோ என்று பலரையும் எனக்கு அது அறிமுகப்படுத்தியது. அப்போது அது ஒரு சிறிய நூலகமாகத்தான் இருந்தது. கடுகு சிறிது காரம் பெரிது என்பதைப் போலத்தான் அது இருந்தது. ஆனால், எனது வாசிப்பு, எழுத்து ஆர்வங்களுக்கு அது பெரிய அளவில் தீனி போட்டது.

நான் கல்லூரியில் படிக்கும்போது என்னைக் கவர்ந்த எழுத்தாளர்களாக மு.வரதராசன், அகிலன், நா.பார்த்தசாரதி முதலியோர் விளங்கினர். இத்தகைய வாசிப்பு ஆர்வமே காலப்போக்கில் எனது இலக்கிய ஈடுபாட்டை வளர்த்தது.

தாங்கள் மாணவப் பருவத்திலேயே க.பொ.த.உயர்தர மாணவனாக இருந்த காலத்தில் 'பாவையின் பரிசு' என்ற நாவலை எழுதி வெளியிட்டீர்கள். அது பற்றிக் கூறுங்கள்.

ஆம். சிறு வயதில் இருந்தே எனக்கு எழுத்துத் துறையில் என்னை அறியாமலே ஆர்வம் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. பலரும் சிறுகதைகள் எழுதிய பின்னரே நாவல் துறைக்கு வருவதுண்டு. ஆனால், நான் நாவல் மூலம்தான் எழுத்துலகுக்கு வந்தேன். பின்னர்தான் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். க.பொ.த.உயர்தரம் படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது, என் மனத்தில் எழுந்த கருவொன்றை வைத்துக்கொண்டு, எனது ஓய்வுநேரத்தில் நாவலை எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். காலப்போக்கில் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது, நாவலைப் பிரசுரிப்போம் என்ற எண்ணத்தில்தான் நான் நாவலை எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனது தந்தையின் தம்பியும், பின்னர் பம்பலப்பிட்டி இந்துக்கல்லூரியின் அதிபருமாக இருந்த டி.ஆர்.ராஜலிங்கம் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். நான் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த அவர், நான் வீட்டில் இல்லாதவேளையில் அதை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்துள்ளார். நான் நாவலை அப்போது முழுமையாக எழுதிமுடித்திருக்காவிடிலும், நாவலின் கதையும், போக்கும் அவரைக் கவர்ந்திருக்கிறது. அவர் அதைப் பற்றி எனது தந்தையிடம் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த நாவலை நூலாக வெளியிடுவது நல்லது என்று சிபாரிசும் செய்திருக்கிறார். மகிழ்ச்சியடைந்த என் தந்தை, அதை நூலாக வெளியிடுமாறும், தாம் பணம் தருவதாகவும் என்னிடம் சொன்னார். நான் நாவலை எழுதி முடிப்பதற்கிடையிலேயே அது நூலாக வரப்போகிறது என்பது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. தொடர்ந்து முன்னரைவிட வேகமாக நாவலை எழுதி முடித்தேன்.

யாரிடம் நாவலுக்கான அணிந்துரை பெறுவது என்று சிந்தித்தவேளையில், நவாலியைச் சேர்ந்த எங்கள் உறவினர் ஒருவர், கலையரசு சொர்ணலிங்கத்திடம் பெறலாம் என்று சொன்னார். அவரே என்னைக் கலையரசிடம் அழைத்துச்சென்று அறிமுகப்படுத்தினார். இப்போது பலரது நூல்களுக்கு முன்னுரை, அணிந்துரை வழங்கிக்கொண்டிருக்கும் நான், எனது முதல் நூலுக்கு அணிந்துரை பெற்றமை ஒரு சுவாரசியமான அனுபவம் ஆகும். அப்போது எனக்குப் பத்தொன்பது வயது. முதன்முதலாகக் கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தைச் சந்தித்தபோது, அவர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். "அப்படி என்ன இந்தப் பொடியன் பெரிதாக எழுதிக் கிழித்துவிடப்போகிறான்?" என்பது போலிருந்தது அவர் பார்வை. "இந்தக் காலத்தில் கண்டபடி எல்லாம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாவலை வாசித்துப் பார்த்து நன்றாக இருந்தால் அணிந்துரை தருகிறேன்" என்று கூறிய அவர், ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு, அந்த நாளில் நாவலுடன் வருமாறு சொன்னார். குறிப்பிட்ட நாளில்

நான் நாவலுடன் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். அங்கு அவருடன், பின்னாளில் இலங்கைத் திரைப்படமான நிர்மலாவுக்குக் கதை - வசனம் எழுதிய நவாலியூர் நடேசனும் இருந்தார். என்னை நாவலை வாசிக்குமாறு சொல்லிவிட்டு, இருவரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இடையிடையே கலையரசு தமது ரசனையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். நாவலில் ஒரு சிங்களப் பாத்திரம் பேசும் சிங்கள வசனத்தில் திருத்தம் ஒன்றைச் சொல்லி, அப்படியிருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்று தமது அபிப்பிராயத்தையும் சொன்னார். நான் நாவலை வாசித்து முடித்த பின்னர், இருவரும் தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். கலையரசு எனக்கு மதிய உணவையும் வழங்கி அன்போடு பேசி மகிழ்ந்தார். தாம் நாவலுக்கான அணிந்துரையைத் தபாலில் அனுப்புவதாகச் சொன்னார். நேரம் கிடைக்கும்போது தமது வீட்டுக்கு வந்துசெல்லுமாறும் கூறினார். சில நாட்களில் சிறந்தவொரு அணிந்துரையை அனுப்பிவைத்தார். அவரையே எனது நாவல் வெளியீட்டுவிழாவுக்குப் பிரதம அதிதியாக அழைத்திருந்தேன். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தார். விழா உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் நடைபெற்றது. நாவல் வெளியீட்டின் பின்னர், கல்லூரியிலும், ஊரிலும் நான் ஒரு 'ஹீரோ' போலவே ஆகிவிட்டேன்.

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் கல்விகற்ற காலத்தில் தாங்கள் பல நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்றியதாக அறியமுடிகிறது. அதற்கான உந்தல், ஆர்வம் எப்படி ஏற்பட்டது?

எனது எழுத்து ஆர்வங்களில் முதலில் என்னிடம் ஏற்பட்டது நாடக ஆர்வம்தான். கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அத்தகைய ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அப்போது அந்த வகுப்பில் என்னோடு படித்துக்கொண்டிருந்த பாண்டியன் என்ற மாணவரும் கலையுள்ளம் படைத்தவர். இருவரும் சேர்ந்து ஒரு நாடகத்தை எழுதிப் பாடசாலையில் மேடையேற்றுவது என்று தீர்மானித்தோம். அப்படியே ஒரு நாடகத்தை எழுதினோம். அது ஒரு அரசு நாடகம். அந்த நாடகத்துக்கு மன்னிப்புக் கேட்ட மகாராஜா என்று நான் பெயர் வைத்தேன். அதுபற்றி எங்கள் தமிழ் ஆசிரியர் தர்மலிங்கம் மாஸ்டரிடம் சொன்னோம். அவரும் மனம் மகிழ்ந்து, எங்களுக்கு நடப்புப் பயிற்சி அளித்து, அந்த நாடகத்தைப் பாடசாலையில் மேடையேற்றினார். அதில் கதாநாயகனாகப் பாண்டியனும், மகாராஜாவாக நானும் நடித்தோம். பின்னர், அதே ஆசிரியர் மகாபாரதத்தில் ஒரு பகுதியை நாடகமாகத் தயாரித்து மேடையேற்றினார். அதில் சகாதேவனாக நான் நடித்தேன்.

அதன் பின்னர் நான் யாழ்.இந்துக்கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது மீண்டும் நாடக ஆர்வம் துளிர்விட்டது. அப்போது யாழ்.இந்துக்கல்லூரியில் எழுத்தாளர் தேவன்-யாழ்ப்பாணம் (இ.மகாதேவா) ஆண்டுதோறும் தமது நாடகங்களை மாணவர்களைக் கொண்டு நடிப்பித்து மேடையேற்றி வந்தார். வெளியாரும் வந்து பார்க்கக்கூடிய முறையில் நிதிசேகரிப்பு நாடகங்களாக அவை அமைந்தன. அத்தகைய நாடகங்களில் ஒன்று, கூடப் பிறந்த குற்றம் என்பதாகும். அதில் கதாநாயகனாகச் செங்கை ஆழியான் நடித்தது எனக்கு இன்றும் ஞாபகமாக இருக்கிறது. அப்போது யாழ். இந்துக்கல்லூரி விடுதியில் இருந்து படித்துவந்த சிறுவர்களாகிய நாங்கள் நாடக ஒத்திகைகள் நடக்கும்போது ஒதுங்கிநின்று பார்ப்போம். அதன் அருட்டுணர்வில் நாங்களும் நாடகங்கள் எழுதி மேடையேற்றவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. நான் ஒரு நாடகத்தை எழுதினேன். மாலைநேரங்களில் நாங்கள் ஒத்திகையும் பார்த்துவந்தோம். ஆனால், அது சிறுபிள்ளை வேளாண்மை ஆகிவிட்டது. விடுதியில் இருந்து படித்தமை காரணமாக 'ஹோம் சிக்' என்னிடத்தில் ஏற்படத்தொடங்கிவிட்டது. அதனை உணர்ந்த என் பெற்றோர் காலப்போக்கில் என்னை உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் சேர்த்துவிட்டனர்.

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் படிக்கும்போது மீண்டும் என் நாடக ஆர்வம் என்னுள் முளைவிடத் தொடங்கியது. நான் ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளில் படிக்கும்போது, கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்ட உங்களுடைய நாடகங்களை நான் பார்த்தேன். அதுபோல, சபாநாயகம் மாஸ்டர் தமிழில் தயாரித்த ஷேக்ஸ்பியரின் ஒரு நாடகம், உரும்பிராய் சைவத்தமிழ் வித்தியாசாலையில் மேடையேற்றப்பட்ட வெளியாரின் நாடகங்கள் எனப் பலவும் என் நாடக ஆவலைத் தூண்டிவிட்டன.

கல்லூரியில் உயர்தரம் படிக்கும்போது எனது நாவலை எழுதிய பின், சாதாரணதரத்தில் எனது பௌதிகவியல் ஆசிரியராக இருந்த யோகேஸ்வரன் மாஸ்டர், “மனோகரன், நீர் ஒரு நாடகத்தை எழுதும். நானும் சேர்ந்து நடக்கிறேன்” என்று சொன்னார். எனக்கு அது ஆச்சரியமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. உடனே நான் நாடகம் ஒன்றை எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன். அதற்கு அன்பின் பேரால் என்று பெயரிட்டேன். நானே நாடகத்தின் இயக்குநராகவும் செயல்பட்டேன் யோகேஸ்வரன் மாஸ்டர் நாடகத்தின் ஒரு முக்கிய பாத்திரமான அப்பா பாத்திரத்தில் நடித்தார். விஞ்ஞான மாணவரும், இணுவிலைச் சேர்ந்தவருமான லோகநாதன் – பின்னர் கொழும்பில் இலங்கை வங்கி உத்தியோகத்தராகப் பணிபுரிந்தவர் – நாடகத்தின் கதாநாயகன். நான் கதாநாயகி. ஆசிரியர் ஒருவர், தமது மாணவனின் இயக்கத்தில் நடித்தது எல்லோரையும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. எனக்கு அவரை இயக்குவது சங்கடமாக இருந்தது. ஆனால், அவருக்கு அது சங்கடமாக இருக்கவில்லை. முழு ஒத்துழைப்பு வழங்கினார். இந்நாடகம் எங்கள் கல்லூரியில் மட்டுமன்றி, வேறு பல இடங்களிலும் பல தடவை மேடையேறியது. அதனைத் தொடர்ந்து, அதே ரத்தம், நெஞ்சைக் கேள், நால்வரில் ஒருவர் போன்ற நாடகங்களையும் எழுதி மேடையேற்றினேன். முதல் இரண்டு நாடகங்களில் நானும் நடித்தேன். கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்ட நால்வரில் ஒருவர் என்ற நாடகத்தில் சிறு பாத்திரம் ஒன்றில் என் தங்கைகளில் ஒருவர் நடித்தார். எனது நாடகங்களில் கதாநாயகன் பாத்திரம் ஏற்று நடித்த இன்னொருவர், குமரேஸ்வராஜா. நல்ல நடிகரான அவர், இளம்வயதிலேயே காலமாகிவிட்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்ற பின்னரும் எனது நாடக முயற்சிகள் தொடர்ந்தன. நான் இரண்டாம் ஆண்டு மாணவனாக இருந்தபோது எழுதிய சமுதாய விலங்கு என்ற நாடகத்தை, எனது ஆசிரியரான பேராசிரியர் தில்லைநாதன் தயாரித்து மேடையேற்றினார். அது பலரின் பாராட்டுகளையும் பெற்றது. அந்நாடகத்தில் கதாநாயகனாக நடித்த சிவபாதவிருதயர், காலப்போக்கில் இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட தென்றலும் புயலும் என்ற திரைப்படத்திலும் கதாநாயகனாக நடித்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் எனது நாடகங்களில் நடித்திருந்த லோகநாதன், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் எனது நாடகத்தில் நடித்துள்ளார். என்பது ஒரு சுவையான விஷயம்.

பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தபோது நாடகப்போட்டி ஒன்றுக்காக எழுதிய நாடகம் ஒன்றில் நான் ஏற்ற பாத்திர நடிப்புக்காக நினைவில் நிற்கும் பாத்திரம் என்பதற்குரிய பரிசில் கிடைத்தது. பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக வந்த பின்னரும் எனது நாடகங்கள் மேடையேறின.

நான் தமிழ்த்துறையில் நீண்டகாலமாக இரண்டாம் ஆண்டு தமிழ் சிறப்புக்கலை மாணவர்களுக்கு நாடகம் பற்றியும் விரிவுரைகள் செய்துவந்தேன். தமிழ்த்துறைத் தலைவராக வந்தபின்னர், அவர்கள் ஆண்டுதோறும் நாடகங்கள் தயாரித்து மேடையேற்றவும், அதற்குப் பரீட்சையோடு இணைத்துப் புள்ளிகள் வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்தேன். அதனால், நாடகம் தொடர்பான மாணவர்களின் ஆக்கத்திறனை வெளிக்கொணர முடிந்தது. நான் தமிழ்த்துறையில் ஏற்படுத்திய இம்முறை, தற்போதும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. நானும் ஆண்டுதோறும் அந்நாடக நிகழ்ச்சியில் தவறாமல் கலந்துகொண்டு வருகிறேன்.

தங்களது பல்கலைக்கழக மாணவப்பருவம் மற்றும் தங்களுக்கு அங்கு ஆசான்களாக அமைந்த பேராசிரியர்கள் போன்றோரின் வழிநடத்தல்கள் தங்களது உயர்வுக்கு எவ்வாறு துணைநின்றன?

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரிக்குப் பின், எனது உயர்வுக்குச் சிறந்த களமாக அமைந்தது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம். சிறந்த ஆசான்கள் எனக்கு அங்கு அமைந்தார்கள். பேராசிரியர்கள் செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன், தனஞ்சயராசசிங்கம், வேலுப்பிள்ளை, தில்லைநாதன், சண்முகதாஸ், நா.சுப்பிரமணியன், அருணாசலம், திருமதி கலையரசி சின்னையா (கவிஞர் வேந்தனாரின் மகள்) போன்றோர் எனது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களாக விளங்கினார்கள். வரலாற்றுத்துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்கள் இந்திரபாலா, பத்மநாதன், கலாநிதி ஹுசைன்மியா, அரசியல் விஞ்ஞானத்துறையைச் சார்ந்த பேராசிரியர் ஏ.ஜே.வில்சன், திரு. எம்.வாமதேவன்(பின்னர் அரசாங்கத்தில் உயர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்) ஆகியோரும் எனது

ஆசான்களாக விளங்கியவர்கள். பல்கலைக்கழகம் தொடர்பானவர்களில் நானே பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் கடைசி மாணவன். ஒவ்வொருவரின் கற்பித்தலும் ஒவ்வொருவகையில் சிறந்ததாக இருக்கும். பல்கலைக்கழகத்தில் எனது முதல் ஆண்டில் செல்வநாயகம் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தார். அவர் ஓய்வு பெற, எனது இரண்டாம் ஆண்டில் இருந்து வித்தியானந்தன் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக விளங்கினார். மாணவர்களைத் தட்டிக்கொடுத்து வளர்ப்பதில் வித்தியானந்தன் எப்போதும் முன்னிலை வகித்தவர். எனக்கு இயல்பாகவே தமிழ் சிறப்புக்கலை செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்த அதேவேளையில், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் என்னை அழைத்து, “நீர் தமிழ் செய்யுறதுதான் உம்மடை எதிர்காலத்துக்கு நல்லது” என்று கூறினார். அவர் அவ்வாறு சொன்னதை, ஒரு மேலதிக அங்கீகாரமாகக் கருதி, நான் மகிழ்ச்சியும், பெருமிதமும் அடைந்தேன்.

பல்கலைக்கழகத்தில் எனது வாசிப்பில் ஓர் உயர்ந்த கட்டம் ஏற்படத்தொடங்கியது. எனது வாசிப்பின் மூலமாகப் புதிய பலர் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்களுள் முக்கியமானவர், ஜெயகாந்தன். இலங்கை இலக்கியவாதிகளின் எழுத்துக்களையும் பரந்த அளவில் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், நவீன இலக்கியங்களையும் தேவை கருதியும், விருப்பம் கருதியும் படிக்கத் தொடங்கினேன். அநேகமாக மாலை நேரங்களில் நூலகத்தில் நேரத்தைச் செலவிட்டேன். எனது பல்கலைக்கழக வாசிப்பு, பல்துறை சார்ந்த பக்கங்களை எனக்குத் திறந்துவிட்டது. அப்போது பல மாணவர்களைப் பொறுத்தவரை, ‘நோட்ஸ்’ படிக்கும் இடமாகவே நூலகம் விளங்கியது. அநேகமாக இப்போதும் அப்படித்தான். நூலகத்தில் நூல்கள் படிப்பது குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆயினும், என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் முன்னர் பார்க்காத நூல்களைத் தேடிப்படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தேன். தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான விடயங்களில், தமது நூல்கள் மூலமாக எனது கண்களை அகலத் திறந்தவர், பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை. பல்வேறு பிறமொழி இலக்கியங்களையும் அறிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன். எனது ஆர்வம் காரணமாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம்பெற்ற ஹிந்தி, சம்ஸ்கிருத வகுப்புகளுக்கும் ஆரம்பத்தில் சென்று படித்துவந்தேன். ஆனால், எனது துறை சார்ந்த கல்வியில் அதிக நேரத்தைச் செலவிடவேண்டியிருந்தமையால், காலப்போக்கில் விருப்பம் இல்லாமலேயே அவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டி ஏற்பட்டது.

பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தபோது, படிப்போடு அநேக நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றி வந்தேன். பேச்சு, விவாதம், கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் என்று பலவற்றிலும் ஈடுபட்டு வந்தேன். கண்டியில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் பார்வையாளனாகக் கலந்துகொண்டேன்.

தாங்கள் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியமை தொடர்பாகத் தங்களுக்குத் திருப்தியான நிலை உள்ளதா?

ஆம். நிச்சயமாக. நான் உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் க.பொ.த. சாதாரணதரம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஒருநாள் எங்கள் வகுப்பில் ஆறுமுகம் மாஸ்டர் என்பவர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். அவரது பாணியில், “அடேயப்பா! யூனிவர்சிட்டியிலை இருக்கிற பேராசிரியர்மார் நல்லாப் படிச்சவங்கள். அவங்களைப் போலை படிச்சவங்கள் ஆரும் இல்லை. வீட்டிலை நிறையப் புத்தகங்கள் வைச்சிருப்பாங்கள். படிச்சப் படிச்ச அவங்கடை தலையும் வழக்கையாப் போயிடும்” என்று சொன்னார். அவர் கூறியது எனக்கு ஆச்சரியமாகவும், புதுமையாகவும் இருந்தது. அவர் சொன்ன விஷயம் என் மனத்தில் பதிந்தது. ஆனால், தலை வழக்கையாகிவிடும் என்று அவர் சொன்னதால் பயமும் ஏற்பட்டது.

க.பொ.த.உயர்தரத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, நா.பார்த்தசாரதியின் பொன்விலங்கு என்ற நாவலைப் படித்தேன். அவர் தாம் படித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகச் சூழலை மனங்கொண்டு அந்நாவலைப் படைத்திருந்தார். அதில் இடம்பெறும் கதாநாயகனான சுந்தரம் என்ற பாத்திரம் என் மனத்திலும் இடம்பெறத் தொடங்கினான். மல்லிகைப் பந்தல் கல்லூரியின் தமிழ் விரிவுரையாளனாக அவன் படைக்கப்பட்டிருந்தான். நல்ல அறிவாற்றலும், சிறந்த முறையில் விரிவுரையாற்றும் திறனும், மாணவர்களை ஆரவணைத்து வளர்க்கும் பண்பும் கொண்டவனாக அவன் வார்க்கப்பட்டிருந்தான். அந்தப் பாத்திரம் என்னில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நாவலை வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோதும், வாசித்து முடித்தபின்னரும் என் மனத்தில் ஒரே எண்ணம்தான் ஏற்பட்டது. சுந்தரத்தைப்போல எதிர்காலத்தில் நானும் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு தமிழ் விரிவுரையாளனாக வரவேண்டும் என்று விரும்பினேன். என் மனத்தில் இப்படியேயார் ஆசை இருக்கிறது என்று தெரியாமலேயே எனது ஆசிரியர் தங்கலட்சுமி என்பவர், “மனோகரன், நீரும் நல்லாப் படிச்ச யூனிவர்சிறியிலை ஒரு லெக்சரராய் வரவேணும்” என்று வகுப்பறையில் அன்போடு சொல்வார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, எனது மூத்த மாணவர்கள் “தமிழைப் படிச்சப்போட்டு என்ன செய்யப் போறாய்? வேறை ஏதும் பாடம் செய்”. என்று தங்களது “அன்பை” வெளிப்படுத்தினார்கள். நான் யார் பேச்சையும் கேட்கவில்லை. எனது விருப்பப்படியே செயல்பட்டேன். ஆரம்பத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வருடமும், யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் நான்கு வருடங்களும் தற்காலிக விரிவுரையாளனாகக் கடமையாற்றினேன். பின்னர் 1979இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிரந்தர விரிவுரையாளர் நியமனம் கிடைத்தது. அதனால், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்வரை உயர முடிந்தது. எனது நல்லாசிரியர்களின் வாழ்த்துக்களும் பலித்தன. பல்கலைக்கழகத்தில் எனது ஆசைதீர்க்க கற்பித்தேன். ஓய்வு நிலையிலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், யாழ்.பல்கலைக்கழகத்திலும் உயர்பட்ட மாணவர்களுக்கான வருகைதரு விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகிறேன். நான் விரும்பிய தொழில் எனக்குக் கிடைத்ததும், இயன்றவரை சேவையாற்ற முடிவதும் நான் பெற்ற பாக்கியங்கள்.

தாங்களே யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாவது முதுகலைமாணிப் பட்டதாரி என அறிகிறோம். அதற்காகத் தாங்கள் சமர்ப்பித்த ஆய்வு பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் 1975 முதல் 1978வரை தமிழ்த்துறையில் தற்காலிக விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினேன். அங்கு எனக்குத் தற்காலிக விரிவுரையாளர் பதவி கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, முதுகலைமாணிப் பட்டத்துக்கான ஆய்வினைச் செய்துமுடிக்கலாம் என்று விரும்பினேன். பேராதனையில் எனது ஆசிரியராக விளங்கிய கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன், இலங்கை நவீன இலக்கியங்கள் தொடர்பாக ஆய்வு செய்வது நன்றாக இருக்கும் என ஆலோசனை வழங்கினார். எனக்கும் அது சரியாகவே பட்டது. ‘ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் கதைத்தலைவன் பாத்திரப் பண்பு’ என்ற தலைப்பில் ஆய்வினைச் செய்யலாம் எனத் தீர்மானித்தேன். இதுபற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் உரையாடினேன். அவரும் அனுமதி வழங்கினார். அத்தோடு, எனது ஆய்வுக்குப் பயன்படும் என்று கருதி, களனிப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் இருந்தும் ஓர் ஆங்கில நூலை வரவழைத்துத் தந்தார். மேலும், தம்மிடம் இருந்த சில ஆய்வேடுகளையும் பார்வையிடுவதற்காகத் தந்தார். பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் எனது மேற்பார்வையாளராக விளங்கினார். ஆய்வு நுட்பங்களை விளக்கி, நான் எழுதியவற்றைச் செம்மைப்படுத்தி வழிகாட்டினார். அப்போது யாழ்.பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரான வித்தியானந்தனிடமும் எனது ஆய்வினைக் காட்டி, அவரது கருத்துக்களையும் பெற்றுக்கொண்டேன். நா.சுப்பிரமணியன் எனக்கு வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் தந்துதவினார். அப்போது யாழ்.பல்கலைக்கழகத் துணை நூலகராக இருந்த சிவநேசச்செல்வனும் ஆய்வு சிறப்புற வேண்டிய உதவிகளை வழங்கினார்.

ஆய்வைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னர் இரு எழுத்துப் பரீட்சைகளையும் செய்துமுடித்தேன். அதைத் தொடர்ந்து, சில மாதங்களில் எனது ஆய்வேட்டைச் சமர்ப்பித்தேன். அதற்கான நேர்முகப் பரீட்சை முடிந்து, நான் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் முதுகலைமாணிப் (எம்.ஏ) பட்டதாரியானேன். 1980இல் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது பட்டமளிப்பு விழாவில் பட்டத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பின்னர் தாங்கள் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றீர்கள். அது தொடர்பாகக் கூறுங்கள்.

1982 அளவில் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட்டதாக ஞாபகம். இலங்கையில் இருந்து முதல் ஆய்வாளராகப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி சென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து, இரண்டாவது இலங்கை ஆய்வாளராக நான் சென்றேன். மூன்றாவதாக யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தைச்

சேர்ந்த ஞானா குலேந்திரன் சென்றார். எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை, நான் எனது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்காகப் பயன்படுத்தினேன். முதுகலைமாணிப் பட்டத்துக்கு நான் நவீன இலக்கியம் தொடர்பாக ஆய்வு செய்ததால், கலாநிதிப் பட்டத்துக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆய்வு செய்ய விரும்பினேன். தமிழகம் சார்ந்த பள்ளநூல்களையும், ஈழத்துப் பள்ளநூல்களையும் சமூகவியல் நோக்கில் ஒப்பாய்வு செய்வதாக எனது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வு அமைந்தது. ஆய்வு நிறைவேறியதும், அதனைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பித்து, கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டேன். மூன்று ஆண்டுகளும் ஆறு மாதங்களும் நான் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்ற அனுபவம் சிறப்பானது. அக்காலகட்டத்தில் தமிழ்நாட்டின் பல நூலகங்களுக்கும் நான் சென்றுவந்தேன். பல கருத்தரங்குகளில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன். தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தின் நாடகக் கருத்தரங்கு ஒன்றில் நான் வாசித்த கட்டுரை, அக்கருத்தரங்கு மலரில் இடம்பெற்றுள்ளது. சில நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் தலைமை தாங்கியும், உரையாற்றியும் இருக்கிறேன்.

தாங்கள் எழுதிய சிறுகதைகள் பற்றிக் கூறங்கள்.

நான் முதலில் எழுதிய சிறுகதை 1966இல் மல்லிகையில் வெளிவந்தது. 'நான் கதை எழுதினேன்' என்பது அதன் தலைப்பு. ஒரு சிறுவன் கதைசொல்லிப் பாத்திரமாக அதில் வருகிறான். மல்லிகையில்தான் நான் அதிகமான சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளேன். சிறை, புதிய சுவடுகள், ஓர் அறையும் ஒரு நிலவும் போன்றன அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை. சிறை என்ற சிறுகதை, மல்லிகைச் சிறுகதைகள் இரண்டாம் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் ஆண்டு மாணவனாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது இச்சிறுகதையை எழுதினேன். வீரகேசரியில் வைரத்தோடு, ஊமைகள் முதலான சிறுகதைகளை எழுதினேன். ஒரு மனிதர் பிரமுகர் ஆகிறார் என்ற சிறுகதையை ஒரு சஞ்சிகையில் எழுதினேன். நான் எழுதிய சில சிறுகதைகள் இப்போது என் கைவசம் இல்லை. ஒரு தொகுதி போடும் அளவுக்குச் சிறுகதைகள் உள்ளன. இதுவரையில் அப்படிச் செய்யாமல் விட்டது என்குறையே. எதிர்காலத்திலாவது என் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவரவேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

கவிதைத்துறையில் தங்கள் பங்களிப்பு எத்தகையதாக இருந்தது? தாங்கள் பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றித் தலைமைதாங்கியும் உள்ளீர்கள். அதுபற்றிக் கூறங்கள்.

'யாழ்.இந்துக்கல்லூரியில் நான் ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது கவிதை எழுதும் ஆர்வம் துளிர்விட்டது. அப்போது கவிதை என்ற பெயரில் ஏதேதோ எழுதினேன். ஆனால், பதினைந்தாம் வயதில் இருந்துதான் கவிதை எனக்குக் கைவசமானது. கல்லூரியில் உயர்தரத்துக்கு வந்தபின்னர்தான் நான் சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கினேன். அப்போது வெளிவந்த விவேகி என்ற இதழில் சில கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். சில தொகுப்பு நூல்களிலும் என் கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோதும், ஆசிரியராக வந்தபின்னும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான இளங்கதிரில் பல கவிதைகள் எழுதியுள்ளேன். எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுத்துத் தொகுதியாக்கும் எண்ணம் உள்ளது.

பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தபோதும், ஆசிரியராக வந்த ஆரம்பகாலத்திலும் பல கவியரங்குகளில் கவிஞராகப் பங்குபற்றியுள்ளேன். 1982ஆம் ஆண்டில் இருந்து பல்கலைக்கழகத்திலும், வெளியிலும் பல கவியரங்குகளுக்குத் தலைமைதாங்கி வந்துள்ளேன். கவியரங்குத் தலைமை என்பது என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் ஒன்று.

தாங்கள் மெல்லிசைப் பாடல்கள் சிலவற்றையும் இயற்றியுள்ளதாக அறிகிறோம். அந்த அனுபவங்கள் எத்தகையதாக இருந்தன?

நான் முதன்முதலில் மெல்லிசைப் பாடல்கள் எழுதத் தொடங்கியது, எனது நாடகங்களில் பயன்படுத்துவதற்காக. கல்லூரியில் உயர்தரம் படிக்கும்போதே இந்த முயற்சியைத் தொடங்கிவிட்டேன். யாழ்ப்பாணத்தில் எனது மாணவப்பருவத்தில் வேறு ஒருவரின் நாடகத்துக்கும் மெல்லிசைப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளேன். கண்டியில் வெவ்வேறு கலைநிகழ்ச்சிகளுக்கும் எனது மெல்லிசைப் பாடல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

என்னை ஒரு மெல்லிசைப் பாடல் ஆசிரியராக வெளியுலகத்துக்கு இனங்காட்டியது இலங்கை வானொலியே. எனது சில பாடல்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிவந்துள்ளன. எனது மெல்லிசைப் பாடல்கள் இசையமைக்கப்பட்டு வானொலியில் ஒலிபரப்பாவதில் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டவர், எனது மாணவரும், இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றி, இப்போது கிழக்கில் பிறை எப்.எம்.மில் ஒலிபரப்புக் கட்டுப்பாட்டாளராக விளங்குபவருமான பஷீர் அப்துல் கபூம் ஆவர். எனது வானொலி மெல்லிசைப் பாடல்கள் எல்லாமே என்னைக் கவர்ந்தவையே. அவற்றுள், சாரங்கன் இசையமைத்து, திலுக்கி ஜெயவீரசிங்கம் பாடிய சமாதானம் பற்றிய பாடல் பலரையும் கவர்ந்தது போலவே என்னையும் மிகவும் கவர்ந்தது. அப்பாடல் இலங்கை வானொலியில் பலமுறை ஒலிபரப்பப்பட்டு வந்தது.

திறனாய்வுத்துறையில் தங்களது பங்களிப்பும் பற்றிக் கூறுங்கள்.

திறனாய்வுத்துறையிலும் எனக்கு இயல்பான ஈடுபாடு உண்டு. பல்கலைக்கழக ஆசிரியரான பின்னர், தேவையும், விருப்பமும் என்னை அதில் அதிகமாக ஈடுபடச் செய்துவிட்டன. எனக்குள் இருக்கும் படைப்பாளியை ஒருவகையில் அமுக்கும் முறையில் திறனாய்வுத்துறை என்னுள் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கிவிட்டது எனலாம். நானே எனது இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற நூலில், எனது பெயரைத் திறனாய்வாளர் பட்டியலிலேயே சேர்த்திருக்கிறேன்.

திறனாய்வுத் துறையில் எனது கட்டுரைகள், நூல்கள், கற்பித்தல், கருத்தரங்கு நிகழ்வுகள் வாயிலாக இயன்றவரை பல முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறேன். திறனாய்வு என்பது பிறரைத் தட்டிக்கொடுத்து, அவர்களை வளர்ப்பதாக இருக்கவேண்டும். அவர்களை முடக்குவதாக இருக்கக்கூடாது என்பதில் நான் எப்போதும் உறுதியாக இருக்கிறேன்.

தாங்கள் இதுவரை எழுதி வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் யாவை? அவை தொடர்பாகக் கூறுங்கள்.

எனது முதல் நூல், நான் எனது பத்தொன்பதாம் வயதில் எழுதி வெளியிட்ட பாவையின் பரிசு என்ற நாவல். அடுத்த நூல் பார்வையும் பதிவும் என்பது. எனது தந்தையாருக்கு அதனைச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன். இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற நூல், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலாக விளங்குகிறது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாகத் தொடக்ககாலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை நூலின் பரப்பு விரிந்துள்ளது. தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தின் அயல்நாட்டுத்துறையில் பாடநூலாகவும் இது வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை என் தாயாருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு மேலும் விரிவாக வெளிவரவுள்ளது. பள்ளு இலக்கியமும் பாமரர் வாழ்வியலும் என்பது, எனது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வின் நூல் வடிவம். இதனை என் மனைவி கனகாம்பிகைக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன். இந்நூலை இந்துக் கலாசாரத் திணைக்களம் வெளியிட்டது. ஈழத்து இலக்கிய தரிசனம் என்ற நூல், ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இதனை எனது மகன் நவீனனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளேன். பழம் புனலும் புது வெள்ளமும் என்ற நூல், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், நவீன இலக்கியங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்நூலை எனது நல்லாசான்களுக்கும் நன்மாணாக்கர்களுக்கும் சமர்ப்பித்துள்ளேன். இவற்றோடு, இலங்கையின் பழைய நூல்களுள் ஒன்றான கதிரைமலைப்பள்ளு மீள் நூலுருவாக்கம் பெற்றபோது, அதற்குப் பதிப்புரை எழுதினேன். அதனை இந்துக் கலாசாரத் திணைக்களம் வெளியிட்டது. மேலும் சில நூல்களை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். விரைவில் அவை வெளிவரும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

பத்தி எழுத்துக்களின் இலக்கணம் யாது? தாங்கள் எழுதிய, எழுதிவரும் பத்தி எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பத்தி எழுத்துக்கள் ஏதாவது குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக, மக்களுக்குப் பயன்படும் முறையில், அவர்களின் அக்கறையை ஈர்க்கும் வகையில், எல்லோருக்கும் விளங்கும் தன்மையில், சுவாரசியமான நடையில் எழுதப்பட வேண்டும். எழுதுபவரின் வித்துவத் தன்மைகள் பத்திகளில் இடம்பெறக்கூடாது. ஆனால், அவரவருக்கு என்று தனிப்பாணிகள் இருக்கும் தனித்துவம் இருக்கும். அவை பேணப்படவேண்டும். பொதுவாகவே சிறந்த பத்தி எழுத்துக்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவையாக இருக்கும்.

இலங்கையில் தமிழில் என்னை முதன்முதலில் கவர்ந்த பத்தி எழுத்து கைலாசபதியினுடையது. நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோது, எழுத்தாளர் வரதரின் வெள்ளி என்ற சஞ்சிகை மாதம் இருமுறை வெளிவந்தது. 1972 அளவில் அது வெளிவரத் தொடங்கியதாக ஞாபகம். அதன் முதல் இதழில் இருந்து, ஓர் இதழில் கைலாசபதி என்றால், மறு இதழில் கனக செந்திநாதன் என்று மாறிமாறிப் பத்தி எழுத்துக்களைத் தத்தம் பாணியில் எழுதிவந்தனர். கைலாசபதி 'மண்ணுலகத்து ஓசைகள்' என்ற தலைப்பில் தமது பத்தியை எழுதிவந்தார். தமது கலை இலக்கிய அனுபவங்களையும், கருத்துக்களையும் தமது பத்தி எழுத்தில் அவர் பகிர்ந்துவந்தார். கைலாசபதியின் எழுத்துக்களில் இயல்பாகவே ஒரு நடைக்கவர்ச்சி இருக்கும். அவரின் பத்தி எழுத்துக்களை நான் தவறாமல் விரும்பி வாசித்தேன். அவரின் பத்தி எழுத்துக்களைப் பார்த்ததில் இருந்து, எனக்கும் அவற்றின் மீது இயல்பான ஈடுபாடு ஏற்படத் தொடங்கியது.

நான் முதன்முதலில் பத்தி எழுத்துக்களை எழுதத் தொடங்கியது, எனது பல்கலைக்கழக மாணவரான ராஜகவி ராகிலை ஆசிரியராகக் கொண்ட தோழன் சஞ்சிகையில் ஆகும். அதில் 'நமது வானத்தின் கீழ்' என்ற தலைப்பில் எனது பத்தியை எழுதிவந்தேன். அதனை அடுத்து, கண்டி இரா.அ.இராமன் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட கண்டி இலக்கியச் செய்தி மடலில் 'காற்றுவெளியினிலே' என்ற தலைப்பில் எனது பத்தியை எழுதினேன்.

ஞானத்தில், அதன் முதலாவது இதழில் இருந்து, ஒருசில இதழ்களைத் தவிர, எனது பத்தியை எழுதிவருகிறேன். 'எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்' என்ற பெயர் எனக்குப் பிடித்திருப்பதைப் போலவே பலருக்கும் பிடித்திருக்கிறது. கலை - இலக்கியம், சமகால அரசியல் உட்படப் பல விடயங்கள் அதில் பேசப்படுகின்றன. இப்பத்தி பல வாசகர்களையும் கவர்ந்திருக்கிறது என்பதை, ஞானத்தில் வெளியாகும் வாசகர் கடிதங்கள் மூலமாகவும், நேரில் தொடர்பு கொள்ளும் வாசகர்கள் வாயிலாகவும் உணரமுடிகின்றது. சமகால அரசியல் தொடர்பாகப் பூடகமாக எழுதவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில், எனக்குள் இருக்கும் படைப்பாளியை நான் வெளியே கொண்டுவருகிறேன். இதுபற்றி ஒருமுறை எனது மாணவர் பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா என்னுடன் பேசும்போது, "நீங்கள் படைப்பாளியுமாக இருப்பதால், உங்களால் நன்றாகச் செய்யமுடிகிறது" என்று சொன்னார். அவர் சொன்னது நூறுவீதம் உண்மை. இப்பத்தி எனக்கு நல்ல பெயரைச் சம்பாதித்துத் தந்துள்ளமை போலவே, ஞானத்துக்கும் நல்ல பெயரை ஏற்படுத்தியுள்ளது. எனது பத்தியைச் சுதந்திரமாக எழுதுவதற்கு வாய்ப்பு வழங்கிய ஞானம் ஆசிரியரான உங்களுக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்லவேண்டும்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் உங்களை ஆர்ச்சரியப்படவைத்த சம்பவம் ஏதாவது உண்டா?

ஆம். உண்டு. நான் ஓர் ஈழத்து எழுத்தாளரின் இரு படைப்புகளில் ஒரு பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளேன். எனது பல்கலைக்கழக மாணவரும், எழுத்தாளருமான ராஜகவி ராகிலின் இன்னுமொரு சுவாசம் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற வெள்ளைப் புறா என்ற சிறுகதையிலும், அண்மையில் வெளிவந்த அவரது மிட்டாய் மலை இழுத்துச் செல்லும் ஏறும்பு என்ற நாவலிலும் துரை மனோகரன் என்ற பெயரிலேயே நான் ஒரு பாத்திரமாக இடம்பெற்றுள்ளேன். நாவலில் முக்கியமான ஒரு பாத்திரமாக நாவலாசிரியர் என்னைப் படைத்துள்ளார். வாழும் மனிதர் ஒருவர், அவரது பெயருடனேயே ஒரு பாத்திரமாக ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகளில் இடம்பெற்றமை, இதுவே முதல்தடவை ஆகலாம். ராஜகவி ராகிலின் இந்த இரு நூல்களிலும் எனது அணிந்துரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தாங்கள் திரைப்படங்கள், திரைப்படம் பாடல்கள், திரைப்பட நடிகர்கள், சூயக்குநர்கள் தொடர்பாக விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். அதற்கான ஆர்வம் எப்படி ஏற்பட்டது?

எனக்கு ஆறு வயது நடக்கும்போது எனது பெற்றோருடன் அம்பாறையில் இருந்தேன். தந்தையின் குவார்ட்டஸுக்குப் பக்கத்தில் விஜயா தியேட்டர் இருந்தது. அப்போது அது கூடாரக் கொட்டகையாகத்தான் இருந்தது. காலப்போக்கில் புதிய இடத்தில் பெரிய தியேட்டராக மாறிவிட்டது. அப்போது சிவாஜி கணேசனின் பராசக்தி படம் அத்தியேட்டரில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நாங்கள் குடும்பமாகவும் அப்படத்தைப் பார்த்தோம். அதேவேளை, தியேட்டர் பக்கத்தில் இருந்ததால், தந்தையின் நண்பர்கள் படம் பார்க்கப் போகும்போதெல்லாம் சிறுபையனான

என்னையும் அழைத்துப் போவார்கள். பராசக்தி படத்தை நான் எத்தனை முறை பார்த்திருப்பேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. அப்படத்தைப் பார்த்த நாளில் இருந்து சிவாஜி கணேசன் எனது அபிமான நடிகர் ஆகிவிட்டார். எனது தந்தையைப் பொறுத்தவரையில் ஜெமினி கணேசனே அவரது அபிமான நடிகர். பராசக்தியே என் நினைவில் நிற்கும் முதல் படம். வீட்டார் நல்ல படங்களுக்கு அழைத்துப்போவார்கள். அதனால், இயல்பாகவே சிறுவயதில் இருந்தே தரமான படங்கள் பற்றிய உணர்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. அப்போதுதான் நான் வானொலி கேட்கவும் ஆரம்பித்தேன். வானொலியில் மயில்வாகனன் எனது அபிமான அறிவிப்பாளர் ஆனார். வானொலி மூலம் செளந்தராஜன் அச்சிறுவயதிலேயே என்னைக் கவர்ந்த பாடகர் ஆகிவிட்டார். அக்காலகட்டத்தில் கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்ற படம் வந்தது. ஜெமினி கணேசன், அஞ்சலிதேவி, லலிதா நடித்தது. அதில் சசீலா பல அருமையான பாடல்களைப் பாடியிருந்தார். அந்தப் படம் பார்த்ததில் இருந்து, சசீலா எனது அபிமானப் பாடகியாகிவிட்டார்.

பின்னர், சிறுவயதில் உரும்பிராயில் இருந்தபோது, 'வானில்' பட விளம்பரங்களை ஒலிபரப்புச் செய்துகொண்டு போவார்கள். போகும்போது விளம்பர நோட்டீஸ்களை வீசிக்கொண்டும் போவார்கள். சிறுபையான நான் 'வான்' சத்தம் கேட்கும்போதே விழுந்தடித்து ஓடி, நோட்டீஸ்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வருவேன். வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமாக அவற்றின் கதைச்சுருக்கத்தைப் படிப்பேன். நோட்டீஸின் கடைசியில் "மிகுதியை வெள்ளித்திரையில் காண்க" என்று பிரசுரித்திருப்பார்கள்.

அதன் பின்னர் கண்டியில் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, எனது பாட்டனார் தின்பண்டங்கள் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்காகக் கையில் சில்லறைகள் தருவார். நான் தின்பண்டங்கள் வாங்காமல், அந்தக் காசுக்குக் கடையில் விற்கும் சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்கள் வாங்கி வாசிப்பேன். எனது தந்தையின் தங்கை சினிமாப் பிரியை. அதனால், வீட்டில் பேசும்படம் சஞ்சிகை வரும். நானும் அதனைத் தவறாமல் வாசிப்பேன். அதனால், சினிமா பற்றிய பல விடயங்கள் தெரியவந்தது. அத்தோடு, அப்போது ஞாயிறு வீரகேசரியில் ஒருபக்கம் முழுவதும் சினிமா பற்றிய விடயங்கள் வரும். அவற்றையும் தவறாமல் வாசிப்பேன். நான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போதுதான் ராஜா - ஜிக்கி கல்யாணம் நடந்தது.

உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரியில் பத்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, தமிழ் ஆசிரியையான தங்கலட்சுமி ரீச்சர், 'நான் பார்த்த திரைப்படம்' என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுதும்படி சொன்னார். அப்போது பாசமலர் திரைப்படம் வெளிவந்திருந்தது. நான் அத்திரைப்படத்தைப் பற்றியே கட்டுரை எழுதினேன். அக்கட்டுரையை வகுப்பில் வாசித்துக்காட்டிய ஆசிரியை, "படம் பார்த்தால் மனோகரனைப்போல் பார்க்கவேண்டும்" என்று சொன்னது இப்போதும் என் நினைவில் உள்ளது. அதுவே எனது முதல் விமர்சனக் கட்டுரையும் ஆகும்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும்போதும், பல்கலைக்கழக ஆசிரியரான பின்னரும் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் உள்ள திரைப்படம் தொடர்பான கணிசமான நூல்களை நான் வாசிப்பதுண்டு. எனது வீட்டு நூலகத்தின் ஒருபகுதியில் சினிமா தொடர்பான நூல்களும் உள்ளன. அவை மட்டுமன்றி, பழைய சினிமா இறுவட்டுகளை நான் தேடிச் சேகரிப்பதுண்டு. சிவாஜி கணேசன் நடித்த ஏறத்தாழ 300 படங்களில் சுமார் 270 படங்கள் என் கைவசம் உண்டு. இதைப் போலவே தியாகராஜ பாகவதர், பி.யு.சி.என்ப்பா, எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி, கமல்ஹாசன் உட்படப் பலரின் படங்கள் என்னிடத்தில் உண்டு. சிவாஜி கணேசனின் இயற்பெயர் கணேசமூர்த்தி என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அவர் நாடகங்களில் நடிக்கும்போது வி.சி.கணேசன் என்று அழைக்கப்பட்டார். ஈ.வே. ரா.பெரியாரால் சிவாஜி கணேசன் ஆனார். இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் குத்துவிளக்கு மட்டுமே என் கைவசம் இருக்கிறது.

அதேவேளை, சில ஆண்டுகளுக்கு முன், எனது பல்கலைக்கழக இல்லத்தில் சிங்களத் தொலைக்காட்சி நாடகம் ஒன்றின் ஒரு காட்சி படமாக்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது..

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ச்சங்கம், சங்கீத நாட்டிய சங்கம் என்பவற்றின் பெருந்தலைவராக இருந்துள்ளீர்கள். அக்காலகட்டத்தில் எத்தகைய வழிகளில் மாணவர்களை ஊக்குவித்தீர்கள்?

இரு சங்கங்களிலும் தமிழ்ச் சங்கம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டது. வழமையான தமிழ்ச் சங்க நிகழ்ச்சிகளுடன், கலைவிழாக்களில் ஆண்டுதோறும் ஈழத்து இலக்கியவாதிகளைக் கௌரவிக்கும் நிகழ்வினையும் புதிதாகச் சேர்த்திருந்தேன். முதன்முதலாக மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவைக் கௌரவித்தோம். அந்நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து இப்போதும் இடம்பெற்றுவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்கு இலக்கியவாதிகளை வரவழைத்து, அவர்களது எழுத்துலக அனுபவங்களைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் பகிர்ந்துகொள்ள வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தினேன். நீங்கள் உட்பட, மு.பொ, தெளிவத்தை ஜோசப், மு.சிவலிங்கம், பேராசிரியர் சிவசேகரம் எனப் பலரும் கலந்துகொண்டு, தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டனர்.

தாங்கள் வானொலி பற்றிப் பலமுறை எழுதிவந்துள்ளீர்கள். வானொலி பற்றிய ஈடுபாடு தங்களிடம் எப்படி ஏற்பட்டது?

நான் எனது ஆறாவது வயதில் இருந்தே இலங்கை வானொலியைக் கேட்டுவந்திருக்கிறேன். இலங்கை வானொலியில் என்னை மிகவும் கவர்ந்த அறிவிப்பாளர், மயில்வாகனன். வானொலியை அடிக்கடி கேட்டுவந்ததாலும், எனது குரல்வளத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்ததாலும் எதிர்காலத்தில் ஒரு வானொலி அறிவிப்பாளராக வரவேண்டும் என்பது எனது இரண்டாவது ஆசையாக இருந்தது. அதன் காரணமாகக் கல்லூரியிலும், பல்கலைக்கழகத்திலும் வானொலி அறிவிப்பாளர் போலவே சில நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து, பாராட்டுக்களையும் பெற்றேன். பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் ஆண்டில் படித்துக்கொண்டு இருந்தபோது, எனது வானொலி ஆசை காரணமாக ஒலிபரப்பு உதவியாளர் என்ற பதவிக்கு விண்ணப்பம் செய்து, நேர்முகப் பரீட்சையிலும் கலந்துகொண்டேன். நேர்முகப் பரீட்சைக் குழுவில், அப்போதைய தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியான கே.எஸ்.நடராஜாவும் (நாவற்குழியூர் நடராஜன்) இருந்தார். நான் பல்கலைக்கழக மாணவன் என்பதை அறிந்துகொண்ட அவர், “நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெறுவதுதான் நல்லது. உங்களுக்குக் கிடைத்த அந்த நல்ல வாய்ப்பை விட்டுவிடாதீர்கள்” என்று சொன்னார். அது எனக்குச் சரியாகவே பட்டது. ஆயினும், வானொலி தொடர்பான ஈடுபாடு குறையவில்லை.

நான் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றியபோதுதான் முதன்முதலில் வானொலியில் உரைகள் நிகழ்த்த வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்த வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்தவர், பேராசிரியர் கைலாசபதி. அதேவேளை, அவற்றைக் கேட்டுவிட்டுப் பாராட்டவும் செய்தார். யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றியபோது, பேராசிரியர் சண்முகதாலின் வானொலி நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்றியுள்ளேன்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தபோதுதான் இலங்கை வானொலியுடன் அதிக தொடர்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் தயாரிப்பாளராகவும், உதயச்சந்திரன் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளருமாக விளங்கிய கலைக்கோலம் நிகழ்ச்சியில் பலமுறை முழுநிகழ்ச்சியிலும் பங்களிப்புச் செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அந்த நிகழ்ச்சிகள் பலரதும் பாராட்டுகளையும் பெற்றன.

இலங்கை வானொலியின் ஓர் ஒலிபரப்புக்குத் ‘தென்றல்’ என்று பெயரிடும் வாய்ப்பும் எனக்கு ஏற்பட்டமை, எப்போதும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் ஒன்று. தென்றலின் வெவ்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் தொலைபேசி மூலமாகவும், பிரதிகள் வாயிலாகவும் எனது பங்களிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கை வானொலியைச் சேர்ந்த எனது மாணவர்களான நாகபூஷணியும், பஷீர் அப்துல் கயூமும் இவ்வாறு என்னைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். என்னிடம் படித்த பகுதிநேர அறிவிப்பாளரான இன்னொரு மாணவரும், என்னைத் தெரிந்த இன்னோர் அறிவிப்பாளரும் தென்றலில் வெவ்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் என்னை நேர்காணல் செய்துள்ளனர். புவனலோஜினி நடராஜசிவம், முன்னர் பொங்கும் பூம்புனல் நிகழ்ச்சியில் நான் ஞானத்தில் எழுதிவரும் எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள் என்ற பத்தியில் இருந்து, அவ்வப்போது சிலவற்றை எடுத்துத் தமது நிகழ்ச்சியில் பயன்படுத்திவந்தார். இவை எனக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

அத்தோடு, நான் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக வந்தபின்னர், இலங்கை வானொலியின் மலையகச் சேவையின் தமிழ் ஒலிபரப்பில், கலையமுதம் என்ற நிகழ்ச்சியையும் வாரந்தோறும் நடத்திவந்தேன். அதில் பெரும்பாலும் தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் பங்குபற்றிவந்தனர். அந்நிகழ்ச்சி தொடர்ச்சியாக ஆறு ஆண்டுகள் ஒலிபரப்பாகிவந்தது. அது மாணவர்களுக்கு ஒலிபரப்புத்துறை தொடர்பான நல்ல பயிற்சிக்களமாவும் இருந்தது. அந்நிகழ்ச்சி மலையக வானொலி நேயர்களைக் கவரும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகவும் அமைந்தது.

தாங்கள் இலங்கையின் தமிழ்ப் பாடநூல் குழுவினும் பணியாற்றுகிறீர்கள். பாடநூல்களில் பல தவறுகள் இருப்பதாகக் குற்றச்சாட்டுகள் எழுகின்றன. அதற்கான தங்களது பதில் யாது?

நான் முன்னர் க.பொ.த. உயர்தரம் தமிழ்ப் பாடநூல் குழுவில் இருந்தேன். காலப்போக்கில் அது குழுநிலை சார்ந்து செயல்படத் தொடங்கியது. இப்போது அக்குழுவில் நான் இல்லை. கற்றவர்கள் மத்தியிலும் குழுநிலைச் சார்பு இருப்பது கண்டிக்கத்தக்கது. மஹாகம தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு முன்னர் சிறப்பாகத் தொழிற்பட்டது. காலப்போக்கில் அதுவும் பக்கச்சார்புடன் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பாடநூல்கள் தொடர்பான ஒரு நிறுவனம் ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன், இரு வகுப்புகள் தொடர்பான இரண்டு தமிழ்ப்பாட நூல்களை எனது பார்வைக்காக அனுப்பிவைத்தது. அதில் இடம்பெற்ற தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தங்களையும் அனுப்பிவைத்தேன். ஆனால், அப்பாடநூல்களில் நான் அனுப்பிய திருத்தங்கள் செய்யப்படவில்லை. தப்பும் தவறுமாகவே பாடநூல்கள் வெளியாகின. இதற்கு முக்கிய காரணம், பாடநூல்களை எழுதுவதற்குத் தகுதியான ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிட்ட கல்விநிறுவனங்கள் உள்வாங்காமையே ஆகும். வேண்டியவர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்குவதே கல்வி நிறுவனங்களின் போக்காக இருக்கிறது. பாடநூல்களில் உள்ள குறைபாடுகள் தொடர்பாகச் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வீரகேசரியில் நான் எழுதியிருந்தேன்.

தங்களது கல்வி, கலை – இலக்கியச் செயல்பாடுகளுக்குத் தங்களின் குடும்ப ஒத்துழைப்பு எத்தகையது?

எனது முயற்சிகளுக்கும், உயர்ச்சிகளுக்கும் முதலில் காரணமாக இருந்தவர்கள் எனது பெற்றோர். ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் அன்னையையும், அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்த தந்தையையும் நான் பெற்றிருந்தேன். இப்போது அவர்கள் இல்லை. எனது மனைவி குடும்பப் பாரம் முழுவதையும் தமது தலையில் சுமந்துகொண்டு, என்னைச் சுதந்திரமாகச் செயல்படவைத்து, எனது உயர்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழ்பவர். மகன் கணினி மூலமாகவே நான் எனது எழுத்துமுயற்சிகளைச் செய்வதற்கு எனக்குக் குருவாக விளங்குகிறான். இவர்களது ஒத்துழைப்பே எனது சகல முன்னேற்றங்களுக்கும் காரணம்.

இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

உண்மையில் இந்த நேர்காணல், எனது பல பக்கங்களையும் காட்டும் வகையில் நன்றாக அமைந்துள்ளது. நான் இதுவரை வழங்கியுள்ள நேர்காணல்களில் இதுவே மிகச் சிறந்ததாக விளங்குகிறது. என்னைத் தோண்டித் தோண்டி நேர்காணல் கண்டு, என்னிடம் இருந்து பல விடயங்களையும் பெற்றுள்ளீர்கள். நானே என்னை மீண்டும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்கும் முறையில் இந்த நேர்காணல் அமைந்துள்ளது. ஒரு பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் எவ்வாறு உருவானார் என்பதைக் காட்டும் முறையிலும் இந்நேர்காணலை நிகழ்த்தியுள்ளீர்கள். உங்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்களையும், நன்றியையும் தெரிவிப்பதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மின்னஞ்சல் வழி : **தி.ஞானசேகரன்**

- அவுத்திரேலிய ஈழத்து எழுத்தாளர். கல்வியாளர். பூங்கனியியல், உயிரியல் தொழில்நுட்பத்துறைப் பேராசிரியர். ஜோர்மனி, யப்பான் மற்றும் அவுத்திரேலிய பல்கலைக்கழகங்களில் படித்தவர். பணியுரிந்தவர்.
- பகுதிநேர அவுத்திரேலிய தமிழ் வானொலியாளர்.
- ஜோர்மன் நாட்டில் 1974 தொடக்கம் 1987 வரை 13 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர் இப்போது அவுத்திரேலியாவில் 30 ஆண்டுகளாக (2017) வாழ்ந்து வருகிறார்.
- சீனா, இந்தியா, இலங்கை, ஜப்பான், வியட்நாம், தென்கொரியா, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பங்களாதேஷ், உகண்டா, கென்யா, தன்சானியா, எதியோப்பியா, தென்னாபிரிக்கா, மத்திய கிழக்கு மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் பூங்கனியியல் மற்றும் உயிரியல் தொழில்நுட்பம் பற்றி விரிவுரைகள் நடத்தியுள்ளார்.
- தனது வெளிநாட்டு அனுபவங்களைக் புனைவுக்கட்டுரைகளாகவும், கதைகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் வெளியிட்டுள்ளார்.
- தமிழ்க் கலாசாரம், தமிழ்மொழி மீது ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்.
- இலங்கை சாகித்திய விருது உட்பட இலங்கை இந்திய நாடுகளில் பல விருதுகள் பெற்றவர்.

கடந்த நாற்பத்து மூன்று ஆண்டுகளாக (2017) பிற நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகிறீர்கள். முதலில் உங்களது சொந்த ஊர், குடும்பப் பின்னணி, கல்வி கற்ற பாடசாலைகள் போன்ற விபரங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கைதடி எனும் கிராமம் எனது சொந்த ஊர். எனது தந்தையின் பெயர் ஆ. சின்னத்தம்பி. இவர் ஒரு தமிழ் ஆசிரியர். ஆரம்பக்கல்வியைக் கைதடியில் உள்ள பாடசாலைகளிலும் தொடர்ந்து கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் பெற்றேன். பின்னர் தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றேன். கோப்பாய்க் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் வித்திடப்பட்ட எனது கலை இலக்கிய ஆர்வம் பின்னர் தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் செழித்து வளர்ந்தது.

நீங்கள் உயர்கல்வியை எங்கு பயின்றீர்கள்?

ஜோர்மன் அரசின் புலமைப்பரிசில் பெற்று Dresden பல்கலைக்கழகத்தில் M.Sc வரை உயர்கல்வி கற்றேன். எனது PhD டாக்டர் படிப்புக்குரிய ஆராய்ச்சியை மேற்கு பேர்லின் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்டேன். மொத்தத்தில் 13 ஆண்டுகள் ஜோர்மன் அரசின் புலமைப்பரிசில் பெற்று

கல்வியையும் ஆராய்ச்சியையும் முன்னெடுத்த அதிஸ்டசாலி நான். அதற்கு என் கடின உழைப்புபை ஒரு காரணமாகச் சொல்லலாம். பின்னர் டாக்டர் பின்பயிற்சியை (Post Doc. Training) யப்பான் பல்கலைக்கழகமொன்றில் உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தில் பெற்றேன்.

உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தில் சர்வதேச ரீதியில் முக்கிய அறிஞர், ஓர் ஊடகவியலாளர், ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளி என உங்களது ஆளுமையில் முப்பரிமாணங்கள் உள்ளன. முதலில் உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தில் உங்களது உயர்கல்வி, பங்களிப்பு ஆகிய விபரங்களைக் கூறுங்கள்?

உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தில் முக்கியமாக தாவர இனவிருத்தியில் எனது சிந்தனை, ஆராய்ச்சி மற்றும் கற்பித்தல்களுக்கு உலகம் முழுவதும் கணிசமான அளவு ஆதரவு இருக்கிறது. இது ஒரு புதிய துறை என்பதால் பல நாடுகளும் அதனை அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் காட்டுகின்றன. என்னைப் பல நாடுகள் அழைத்தன, இப்போதும் அழைக்கின்றன. இதன் காரணமாக நான் பல நாடுகளுக்கும் சென்று உயிரியல் தொழில்நுட்பம் பற்றி விரிவுரைகள் நடத்துகிறேன். கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறேன். இதுவரை நான் வாழ்ந்த ஜேர்மனி, தற்போது வாழுகின்ற அவுஸ்திரேலியா தவிர இலங்கை, இந்தியா, ஐப்பான், வியட்நாம், தென்கொரியா, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பங்களாதேஷ், உகண்டா, கென்யா, எதியோப்பியா, தன்சானியா, தென்னாபிரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளேன். சமீப காலங்களில் மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளுக்கு சென்று வருகிறேன். பல நாடுகளுக்கும் சென்று அங்குள்ள சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பவும், மாணவர்களுக்கு ஏற்பவும், கற்பித்தற் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதால் இத்துறையில் என்னால் சிறப்புத்தேர்ச்சி பெறவும் முடிகிறது. உலக வங்கி, ஜேர்மன் அரசின் அமைப்பான G.T.Z, AUS-AID போன்ற அமைப்புகள் உலகின் பல நாடுகளுக்கும் என்னை அனுப்பி இளம் விஞ்ஞானிகளுக்கு இத்துறையில் பாடமெடுக்குமாறு பணித்திருக்கின்றன.

30 வருடங்கள் ஜேர்மனி, அவுஸ்திரேலியா மத்தியகிழக்கு நாடுகளின் பல்கலைக்கழகங்களில், ஆராய்ச்சியாளனாக, விரிவுரையாளராக, மூத்த விரிவுரையாளராக, இணைப் பேராசிரியராக, பேராசிரியராக பணியாற்றியுள்ளேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தாவரவியல் பீடத்தில், பல்கலைக் கழக செனற்சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வருகைதரு கௌரவ பேராசிரியராகவும் சில வருடங்கள் பணிபுரிந்துள்ளேன்.

உயிரியல் தொழில்நுட்பம் மற்றும் மரபணுமாற்றம் பற்றியும் அதன் சாதக, பாதகத் தன்மைகளைப் பற்றியும் கூறுங்கள்.

ஒரு உயிர் அதன் சந்ததிக்குரிய இயல்புகளை, அடுத்த சந்ததிக்கு மாற்ற உதவும் அணுவை, மரபணு என்கிறோம். இந்த மரபணு, தாய் தந்தையின் உருவ அமைப்புகளையும் குணாதிசயங்களையும் குழந்தைகளுக்கு கடத்துகிறது. இது மனிதர்கள் மட்டுமல்லாமல் விலங்குகள், தாவரங்கள் ஆகிய அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானது. ஒரு குழந்தை பிறந்த உடன் அதைப் பார்ப்பவர்கள் 'அப்பா மாதிரி மூக்கு, அம்மா மாதிரி காது' என்று சொல்வார்களே. இப்படி அப்பா மாதிரி, அம்மா மாதிரி, தாத்தா மாதிரி ஒரு குழந்தை பிறக்க காரணமாக இருப்பது மரபணுக்களே.

ஒவ்வொரு உயிரினத்திலும் உள்ள இயல்புகளை (பழங்களின் சுவை, பூக்களின் மணம், மனிதனின் முகச்சாயல், போன்றவை) ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்வதற்கு அடிப்படையாக இருப்பவை 'ஜீன்'கள் என ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படும் மரபணுக்கள். ஓர் உயிரிலிருந்து நமக்கு தேவையான இயல்புகளைக் கொண்ட மரபணுக்களை பிரித்து, வேறு ஒரு உயிருக்குச் செலுத்தி, அந்த உயிருக்கு புதிய குணாதிசயங்களை உருவாக்கும் முயற்சிதான் மரபணு மாற்ற தொழில்நுட்பம். மரபணுக்களை மாற்றுவதன் மூலம் புதிய இனத்தை, விளைச்சலின் உச்சப்பயன்பாட்டையும் உற்பத்தியையும் தரக்கூடிய பயிர்களை உருவாக்கக்கூடியும்.

குளோனிங் என்பது?

இதுகூட ஒருவகையில் இந்த உயிரியல் தொழில்நுட்பத்துக்கு உட்பட்டதுதான். தாவரங்கள் மட்டுமல்ல புதிய விலங்கினங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் பாலுற்பத்தியையும் இறைச்சியின் அளவையும் மிக அதிகமாக்க முடியும். இப்படியான பல சாதகமான விடயங்கள் இதிலே உள்ளன. ஆனாலும் பாதகமான விளைவுகளும் இதற்கு உண்டு.

அவை என்ன?

உதாரணமாக உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி அமோக விளைச்சலைத் தரும் விதைகளை உருவாக்குகிறார்கள். இருப்பினும் பல பன்னாட்டு விதை வியாபார நிறுவனங்கள், மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட மலட்டு விதைகளை சந்தைப்படுத்தி வருகிறது. இந்த மலட்டு விதைகள் ஒரு முறை மட்டுமே விளைச்சலைக் கொடுக்கும். அந்தவருட விளைச்சலில் விவசாயி சேகரித்த விதைகளை அடுத்த போகம் விதைத்தால் அவை முளைக்காது. அதுமட்டுமல்ல, மலட்டு பயிர்களின் மகரந்தம் மற்ற பயிர்களுக்கு சென்று அதன் மூலம் மகரந்தச் சேர்க்கை நடந்தால், அந்தப் பயிர்களும், இதே போன்ற மலடான விதைகளைத்தான் உற்பத்தி செய்யும்.

இந்த விதைகள் அமோக விளைச்சலைக் கொடுக்கும் என்றும், அதிக மகசூலைத் தரும் என்றும் சொல்லப்படுகிறதே?

இது ஓரளவு உண்மையென்றாலும், ஒருமுறை அந்த விதைகளைப் பாவித்து அமோக விளைச்சலைப் பெற்றால், அவற்றின் விதைகளைப் பாவித்து அடுத்தபோகம் பயிர் செய்யமுடியாது. காரணம் இவை முளைக்கும் திறன்றைவை. இதனால் விவசாயிகள் அனைவரும் விவசாய விதைகளுக்காக, பன்னாட்டுக் கம்பனிகளில் தங்கியிருக்க வேண்டும். மான்சாண்டோ போன்ற விதை நிறுவனங்கள் தாங்கள் விற்கும் விதைகளில் Terminator என்ற தொழில் நுட்பத்தை பயன்படுத்துகின்றன. இதனால் இந்த விதைகளிலிருந்து விளையும் தானியங்களிலிருந்து பெறப்படும் விதைகளைக் கருமுளை இருக்காது. இந்த விதைகளால் புதிய விதைகளை உருவாக்க இயலாது. இதன் காரணமாக இந்த விதை வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு முறையும் விதை நிறுவனங்களின் கருணையை எதிர்பார்க்க வேண்டி ஏற்படும். இப்படி எதிர்மறையான பாதக விளைவுகளும் உயிரியல் தொழில் நுட்பத்தினால் ஏற்படுகின்றன.

நீங்கள் ஜேர்மனியில் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் புலம் பெயர்ந்துள்ளீர்கள். உங்களது புலப் பெயர்வுக்கு அவுஸ்திரேலியாவைத் தெரிவு செய்ததன் காரணமென்ன?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் வாழ்வதற்கு அருமையான இடம் அவுஸ்திரேலியா. இங்கு ஒருவன் தன் தகுதியை நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டால் உழைப்புக்கு நல்ல மதிப்புக் கொடுப்பார்கள்.

தமிழர்கள் தம் கலை கலாசாரத்தைப் பேண நல்ல வசதிகள் இங்கு இருக்கின்றன. நமது கலைகளைக் கற்றுக்கொள்ளலாம், மொழியை கற்றுக் கொள்ளலாம்.

அரசு மானியம் பெற்ற தமிழ்ப் பாடசாலைகள் சனி ஞாயிறுகளில் இங்கு இயங்குகின்றன. அவுஸ்திரேலிய சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் பாடவிதானமும் பாட நூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்பணியில் கவிஞர் அம்பி, எஸ்.பொ. ஆகியோருடன் நானும் கணிசமான பங்களிப்பை செய்துள்ளேன். தமிழ்ப்பாடசாலை ஒன்றின் அதிபராவும் பணிபுரிந்துள்ளேன்.

இசை நடனம் போன்றவற்றைக் கற்றுக் கொடுக்க ஆசிரியர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்கள் மற்றும் இசை நிகழ்ச்சிகள் இங்கு சர்வசாதாரணம். தமிழ் நாடகங்களை மேடையேற்றுகிறார்கள். இப்படிப் பலவிதமான தமிழ் அடையாளங்கள் இங்கு பேணப்படுகின்றன. பல்லின சமூகம் வாழ்கின்ற நாடாக இருந்தபோதிலும் இங்கு சகல இனங்களும் அவரவர்களுக்குரிய கலாசார அடையாளங்களுடன் இணைந்துவாழ வேண்டும் என்பதில் அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் உறுதியாக இருக்கிறது.

சிட்னி தமிழ் வானொலிகளில் பணியாற்றுகிறீர்கள். வானொலித்துறையில் உங்களுக்கு ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணமென்ன?

பள்ளிப் பருவத்திலேயே எனக்குக் கலை இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு இருந்தது. நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்ததும் எனது கலை, இலக்கிய ஆர்வம் மீண்டும் தலைதூக்கியது. 1990 ஆம் ஆண்டில் சிட்னியில் தமிழ் வானொலி ஒன்றின் தேவை உணரப்பட்டது. அதன் காரணமாக தமிழ் முழக்கம் வானொலி உருவாகியது. அதன் உருவாக்கத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் நான் பெரிதும் காரணமாய் இருந்துள்ளேன். தாயகத்திலிருந்து உடனடியாக தகவல்களைப் பெற இந்த ஊடகம் பெரிதும் உதவியது.

தமிழ் முழக்கம் வானொலியில் எத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப்பாகின்றன. இதில் எந்த நிகழ்ச்சிக்கு நேயர்களில் ஆதரவு அதிகமாக இருக்கிறது?

தமிழ் முழக்கம் சனிக்கிழமைதோறும் இரவு எட்டுமணியில் இருந்து 2 மணித்தியாலங்கள் ஒலிபரப்பாகின்றன. இதன் தரத்தை உயர் நிலையில் வைத்திருப்பதற்காக நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறோம். தமிழ் முழக்கம் வானொலி ஒலிபரப்புக்கு சிட்னிவாழ் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே ஒரு நற்பெயர் நிலவுகிறது. செய்தி ஒலிபரப்பில் இலங்கை இந்தியச் செய்திகள், இலங்கை நிருபரின் செய்தித் தொகுப்பு, தமிழக நிருபரின் செய்தித் தொகுப்பு, உலகச் செய்திகள், சமூக அறிவித்தல்கள் ஆகியன இடம்பெறுகின்றன. இவற்றைவிட நேர்காணல்கள், நாடகங்கள், அரசியல் அரங்கம், இலக்கியக் கண்ணோட்டம், விமர்சனங்கள், நாமும் நாங்களும், மண்ணின் மைந்தர்கள், பாடல்கள் போன்றவையும் இடம்பெறுகின்றன. சிறுமைகண்டு பொங்குவாய் என்னும் பாரதியின் கூற்றுக்கு ஏற்ப, ஒரு நிகழ்ச்சியில் எங்கள் பகுதியில் நடக்கும் தவறுகள் ஒழுங்கீனங்களைத் தட்டிக் கேட்கிறோம். எங்கள் வானொலி சிட்னிவாழ் தமிழ் மக்களிடையே முக்கியம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுவதால் இப்படியான சிலவற்றை விமர்சிக்கிறோம். இதற்கு நேயர்களிடையே நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது. பலனும் கிடைக்கிறது. இதேபோன்று 'சிட்னி குருவி' என்ற நிகழ்ச்சி மூலம் எமது சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் பற்றி விமர்சித்தோம். இந்த விமர்சனங்கள் நேயர்களிடையே பல சந்தர்ப்பங்களில் சலசலப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. முடிவில் நல்ல பலன்களும் கிடைக்கின்றன. இதேவேளை ATBC, தாயகம், இன்பத்தமிழ் ஒலி போன்ற 24 மணித்தியால வானொலிகளும் தற்போது சிறப்பாக அவுஸ்திரேலியாவில் இயங்குகின்றன. ATBC வானொலியில் நான் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை தற்போது தயாரித்து வழங்குகிறேன்.

இங்கு சிறுவர்கள் தமிழ் வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பது குறைவாக இருக்கிறது. இவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆகும் போது இந்த வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்போர் தொகை மிகவும் அருகிவிடும் என நீங்கள் கருதவில்லையா?

எமது நிகழ்ச்சிகளில் காலத்துக்கு ஏற்ப மாறுதல்களைச் செய்து வருகிறோம். தமிழ்ப் பாடல்களையே கேட்காத புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சிறார்கள் தற்போது ஏ.ஆர்.ரஹ்மானின் பாடல்களை முணு முணுக்கவில்லையா? சிறுவர் நாடகங்கள் மூலம் தமிழ் பள்ளிச் சிறார்களையும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொள்ள வைக்கிறோம். எதிர்காலத்தில் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்து ஒருவகை 'மொழிப்பிரவாக' நடைவில் ஒலிபரப்பை நடத்த வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடும். பல்லின, பல கலாசாரத்துக்கும் மத்தியில் இங்கு வாழும் குழந்தைகளுக்கு நான் யார்? எனது அடையாளம் என்ன? என்ற கேள்விகள் ஒரு நாள் நிச்சயம் எழும், அதை இப்போது எமது வளரும் தலைமுறையினரிடம் நிதர்சனமாகக் காண்கிறோம்.

உங்களுக்கு எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணம் என்ன?

நான் பாடசாலையில் படிக்கும் போதே எழுதியுள்ளேன். அவை பிரசுரமும் கண்டுள்ளன. ஆனால் அவை வெள்ளோட்டமானவை. எனக்குச் சிறுவயதிலேயே தமிழுணர்வை ஊட்டியவர் எனது தந்தையார். சிறுவயதிலே, அப்போது வீரகேசரியில் தினமும் வெளிவந்த 'சவாரித்தம்பர்' (சுந்தர் எழுதியது) எனும் ஹாஸ்ய உரையாடல்களை விரும்பிப் படிப்பேன். பின்பு அதேபோன்று

நான் உரையாடல்களை பத்துவயதிலேயே எழுதியதுண்டு. இதனைக்கண்ட எனது தந்தையார் இதற்கு ஊக்கம் தந்ததுடன் ஒரு அறிவுரையையும் கூறினார். 'கலையும் இலக்கியமும் தரும் நிலையான இன்பத்தை அனுபவிக்க முதலில் பொருளைத் தேடு' என்றார். அது என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது.

இடைப்பட்ட காலங்களில் எழுபதுக்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எனது அறிவியல் துறையில் எழுதியுள்ளேன். அவை விஞ்ஞான சஞ்சிகைகளில் பிரசுரம் கண்டுள்ளன.

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனின் எழுத்துக்கள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவர் கதை சொல்லும் விதம் மிகவும் பிடிக்கும். அடுத்து வாசந்தி, இந்திரா பார்த்தசாரதி, ஜெயகாந்தன், முத்துலிங்கம் போன்றோர்களின் கதைகளையும் விரும்பிப் படிப்பேன்.

எனக்குக் கதை எழுதும் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் தந்தவர் எஸ்.பொ. எனது எழுத்துக்களைச் சிலரிடம் (என் மனைவி உட்பட) காண்பித்துக் கருத்துக் கேட்டு, விமர்சனங்களை அறிந்த பின்பே பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவேன். இதன் மூலம் கதைகள் வெளியானபின்பு வரும் விமர்சனங்களை குறைக்க முடிகிறது.

உங்களுக்கு கதையெழுதும் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தந்தவர் எஸ்.பொ. என்கிறீர்கள். புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்தான் 21 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியத்தை வழிநடத்தப் போகிறது என்ற சுவரது கூற்றைப் பற்றி பலநாடுகளுக்குச் சென்றுவரும் உங்களது கணிப்பு என்ன?

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களது அடுத்த தலைமுறையினர் தமிழிலக்கியம் படைப்பார்களா? என்பது கேள்விக்குறியே. சில நாடுகளில் வார இறுதி நாட்களில் தமிழ் பாடசாலைகள் நடத்தப்படுகின்றன. ஆனால் அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு அனைத்து பிள்ளைகளும் செல்வதில்லை. தமிழைக் கற்பதில்லை. தமிழில் கேள்வி கேட்கும் பெற்றோரிடம் வேற்றுமொழியில் அதாவது அவர்கள் வாழும் நாட்டுமொழியில் பதில் சொல்லும் பிள்ளைகளையே அநேக நாடுகளில் பார்க்கிறோம். இந்நிலையில் 21 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தை புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே வழிநடத்தும் என்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் மிகக் குறைவே. ஆனால் சில புலம்பெயர் நாடுகளில் 12ஆம் வகுப்பில், பல்கலைக் கழக புகழுகு தேர்வுக்கு தமிழை ஒருபாடமாக கணிசமான மாணாக்கர்கள் எடுக்கிறார்கள். இவர்கள் தாம் வாழும் நாட்டின் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள். இவர்களால்தான் எதிர்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களை, தாம் வாழும் நாட்டின் மொழியில் திறம்பட மொழிபெயர்க்க முடியும்.

உங்களது எழுத்தின் மூலம் எதனைச் சாதிக்க விரும்புகிறீர்கள்?

பல்கலைக்கழகப்பணி நிமித்தம் பயணித்த நாடுகளில் நான்கண்ட வித்தியாசமான அனுபவ நிகழ்வுகள், வாழ்வின் தரிசனங்கள், படைப்புகளாக வேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம். யதார்த்தமெது கற்பனை எது என்று பிரித்தறிய முடியாத சேர்மானமே எனது சிறுகதைகள். எழுதப்படாத வாழ்க்கை எழுதப்படுவதால் மண்ணுக்கும் மொழிக்கும் வலுசேர்க்க வேண்டும் என்பதே எனது ஆசை.

உங்கள் புனைவுக் கட்டுரைகள்?

சாமானியர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய அறிவியல் விஷயங்களை, அவர்கள் இலகுவில் தெரிந்துகொள்ள எனது புனைவுக் கட்டுரைகள் உதவுகிறது என்பது எனது நம்பிக்கை. அதற்கு தற்போது நல்ல வரவேற்பு உள்ளதையும் அறிகிறேன்.

நாடகத்துறையிலும் தங்களுக்கு ஈடுபாடு உண்டு. இத்துறையில் தங்களது பங்களிப்பு பற்றிக் கூறுங்கள்.

நான் பாடசாலையில் படித்த காலங்களிலேயே பல பரிசுபெற்ற மேடை நாடகங்களில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடத்து பாராட்டும் பெற்றிருக்கிறேன். மகாஜனாக் கல்லூரி அரங்கேற்றிய பல சரித்திர சமூக நாடகங்கள் என் நாடகப் பசிக்கு நிறையவே தீனிபோட்டு என்னை

வளர்த்திருக்கின்றன. சிட்னியிலும் சிட்னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள், சக இலக்கியப்பவர் எனும் அமைப்பில் பங்கேற்று பல முற்போக்கு நாடகங்களிலும், நாட்டுக்கூத்திலும் நடித்திருக்கிறேன். அத்துடன் அந்த அமைப்பின் சார்பில் சர்வ தேசிய மட்டத்தில் நாடக கருத்தரங்கத்தையும் பட்டறையையும் சிட்னியில் நடத்துவதில் முக்கிய பணியாற்றியுள்ளேன். நாம் மேடையேற்றிய நாடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஏதாவதொரு புதுமை புகுத்தப் பட்டிருப்பதுடன் புதியதொரு 'செய்தி'யையும் சொல்லி யிருக்கிறோம்.

வேறு எத்தகைய சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். அவற்றுக்குக் கிடைக்கும் ஓதரவு பற்றிக் கூறுங்கள்.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கான கல்வித்திட்டமொன்றை ஆரம்பித்து, அதைத் தொடர்ந்து தமிழ்ப் பாடநூல்கள் உருவாக்கும் பணியில் எனது பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. (பாடநூல்கள் எழுதி இந்தியாவில் அச்சிடுவதற்கு அவுஸ்திரேலிய அரசின் மானியம் பெறப்பட்டது) இப்பாட நூல்கள் அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, மொரீசியஸ் உட்பட பல நாடுகளில் தற்போது பாவனையில் உள்ளன. அத்துடன் அரச அலுவலர்கள் தமிழ் மொழியில் சித்திபெறுவதற்கான பரீட்சையை (சமூகசேவை இலாகா, மொழிபெயர்ப்பு சேவை, பிற மொழி ஆசிரியர் சேவை) NSW பல்கலைக்கழகத்தில் எடுப்பார்கள். இதற்கான தமிழ்மொழி பரீட்சகராவும் நான் பணிபுரிகின்றேன்.

மொத்தத்தில் அறிவியலும் தமிழ் மொழியும் கலாசாரமும் என் வாழ்க்கையை வளம் படுத்துகின்றன. நான் நிறைய வாசிப்பதுண்டு. இது என் முன்னேற்றத்துக்கு பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. எதிர்கால இளம் சமூகத்தினர் நிறைய வாசிக்க வேண்டும். இதுவே அவர்களிடம் நான் எதிர்பார்ப்பதும்.

நேர்காணல்

பேராசிரியர் கவாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

மின்னஞ்சல் வழி : தி. ஞானசேகரன்

தாங்கள் முல்லை மாவட்டத்திலுள்ள முள்ளியவளை என்ற கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பதறிவோம். அம்மணியின் கலை-இலக்கியச் சூழலே தங்களுக்குள் ஒரு இலக்கிய உள்ளம் உருவாவதற்கான மூல காரணமாகத் திகழ்ந்ததென்பது தங்களுடைய முன்னைய பதிவுகளின் ஊடாக நாம் தெரிந்துகொண்ட செய்தியாகும். அம்மணியின் கலை இலக்கியப் பாரம்பரியம் தங்களது ஆளுமையுருவாக்கத்தில் வகித்துள்ள பங்கு எத்தகையது எனத் தாங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

வணக்கம். மேற்படி வினாதொடர்பில், நான் பிறந்த வன்னி மண்ணின் 'கலை-பண்பாட்டுச் சூழல்' மற்றும் கல்விச் சூழல் என்பன சார்ந்த விடயங்களை இங்கு விரிவாகவே கூறுவது அவசியமாகிறது. அவ்வகையில், இங்கு முதலிற் குறிப்பிடப்படவேண்டிய அம்சம், எனது பிறந்த ஊரான முள்ளியவளையும் அயலிலுள்ளனவாகிய வற்றாப்பளை, தண்ணீருற்று, மற்றும் சூழவுள்ள ஒட்டுசுட்டான், கற்சிலைமடு, புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு, குமுளமுனை, செம்மலை, கொக்குத் தொடுவாய், கொக்கிளாய் முதலிய முல்லை மாவட்ட ஊர்களும் சற்றுத் தொலைவில் உள்ளவையான தென்னமரவாடி முதலான திருமலை மாவட்டம் சார் ஊர்களும் இந்துமதம்சார்ந்த குறிப்பாக, சைவசமயம் சார்ந்தவை என்பதாகும். அவ்வகையில் அவை, 'ஆகம-புராண' மரபுகளையும் தமிழரின் பாரம்பரியமான நாட்டாரியல் சார்ந்த வழிபாட்டு மரபுகளையும் கூடப் பேணிவந்தவையாகும். நாட்டார் கலைமரபுகள் என்றவகையில் கூத்து, கும்மி, கோலாட்டம் முதலானவற்றுடன் பிற்கால மேடை நாடக மரபுகளையும் அக்கிராமங்கள் பேணிவளர்த்து வந்துள்ளன. இவ்வாறான இவ்வூர்களின் 'கலை-பண்பாட்டுச் சூழல்க'ளை மையப்படுத்தியதாகவே எனது இளமைக் கால-குறிப்பாக, 23வயது வரையான - காலகட்ட- வாழ்வு அமைந்திருந்தது. எனது கலையார்வம் மற்றும் இலக்கியத்துறை ஈடுபாடு என்பன கருவாகி உருவான பின்புலம், இதுதான்.

இப் பின்புலத்திலே, குறிப்பாக எனது இலக்கிய உணர்வுக்கு விதையூன்றி வளர்த்ததில் மேற்படி ஊர்களிற் பலவற்றில் பேணப்பட்டுவந்த 'புராண படனமரபு'க்கு முக்கிய பங்கு உளது. சைவாலயங்களிலே முக்கிய விரதநாட்களில் அவ்விரதங்கள் தொடர்பான புராணங்களைப் பூஜையில் வைத்து வழிபட்டுப் பின்னர் அவற்றின் பாடல்களைப் படித்து, அவற்றின் பொருளை விரித்துரைக்கும் செயன்முறையே இங்கு புராண படனம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவதாகும். கந்தபுராணம், திருவாதவூடிகள் புராணம், ஏகாதசிப் புராணம், சிவராத்திரிப் புராணம் முதலியனவும் வில்லிபுத்தூரார் பாரதமும் இவ்வாறு படனம் செய்யப்பட்டுவந்துள்ளன.

இச்செயற்பாட்டிலே, புராணங்களின் பாடல்களை ஒருவர் பக்தியுணர்வுடன் பாடிவிட்டு, அவற்றின் வாக்கியத் தொடர்களைப் பொருட் பொருத்தமுறப் பிரித்துரைப்பார். அத்தொடர்களின் பொருண்மைகளை அதே பக்தியுணர்வுடைய இன்னொருவர் விரித்துரைப்பார். இவ்வாறான பொருள்விரிக்கும் செயற்பாட்டைப் 'பயன் சொல்லுதல்' என வழங்குவர். மொழிப்புலமையும்

சமய சாஸ்திர அறிவும் நிறைந்த இருவர் பங்குகொள்ளும் ஒரு ‘**அரங்க நிகழ்வாக**’ இது அமையும். எடுத்துக் கொள்ளப்படும் புராணங்கள் அல்லது அவற்றின் குறித்த பகுதிகளின் பாடல் தொகைகளுக்கு ஏற்ப இவ்வாறான ‘படனச் செயற்பா’டானது குறித்த ஒரே நாளில் நிறைவுறுவதுமுண்டு. சிலநாட்கள் முதல் சிலமாதங்கள்வரை தொடர்வதுமுண்டு.

ஈழத்துக்கே உரியதான இப் **புராணபடன** மரபானது ஈழத்தின் வடபுலத்தில் பலநூறு ஆண்டுகளாக நிலவிவருவது. குறிப்பாக யாழ்.மாவட்டத்தின் **கந்தபுராண கலாசாரம்** என்ற பண்பாட்டுத் தளத்தின் ஒரு முக்கிய கலை வடிவமாக இது திகழ்ந்து வருவது. வன்னிப் பிரதேசத்திலும் மேற்படி **கந்தபுராண கலாசாரம்** பரவியிருந்ததனால் அதன் கூறான **புராணபடன மரபும்** அங்கு ஆழமாக வேருன்றியிருந்தது. இந்த மரபிலிருந்தே எனது இலக்கிய உள்ளம் கருவாகி உருவானது.

எனது ஐந்து வயதுப்பிராயத்தில்- ‘அரிவரி’ எனப்படும் இள மழலை வகுப்பில் பயிலத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் (1947இல்) இம்மரபில் அடிபதித்தவன் நான். நானும் எனது அண்ணா பிரம்மணீ நா.நடராஜக் குருக்கள் அவர்களும் எமது வீட்டயலிலிருந்த **கல்யாண வேலவர்** ஆலயத்திலே **கந்தஷஷ்டி விரத** நாள்களில் **கந்தபுராண படன** நிகழ்வுகளைப் பார்த்தும் கேட்டும் சுவைத்த அநுபவம் இன்றும் எனது நினைவில் நிற்கிறது. அந்நிகழ்வுகளிலே அவ்வாலயத்தின் பூசகராகத் திகழ்ந்தவரான பிரம்மணீ சுப்பையர் (கணேசையர்), எனது தந்தையார் பிரம்மணீ நாகராஜ ஐயர், மற்றும் ‘அரியான் பொய்கை’ செல்லத்துரை என்ற தமிழறிஞர் ஆகியோர் **கந்த புராணப்** பாடல்களுக்குப் **பயன்சொன்ன** காட்சிகள் இன்றும் எனது மனக்கண்ணில் விரிகின்றன. அவர்களின் **பயன்கூறும்** செயற்பாட்டில் ஈடுபாடுகொண்ட நானும் எனது அண்ணாவும் **அப்படனச் செயன்முறையில்** எம்மை இணைத்துக்கொண்டோம். முதலில் பாடல்களைப் படித்து, வாக்கியத் தொடர்களைப் பிரிப்பதில் ஆர்வம்காட்டிநின்ற நாமிருவரும் நாளடைவிலே **பயன்சொல்பவர்களாகவும்** எமது ஆளுமைகளை வளர்த்துக் கொண்டோம். ஏறத்தாழ 10-12 வயதுப்பிராயத்திலேயே நாமிருவரும் **பயன் சொல்ல** ஆரம்பித்துவிட்டோம். இவ்வாறு **புராண படன** மரபினூடாக இலக்கியப் பிரவேசம் மேற்கொண்ட யான் 15 வயதுக்குள் தமிழின் பண்டைய இலக்கியங்களுள் முக்கியமான பலவற்றை ஒருமுறை வலம்வந்துவிட்டேன்.

மேற்படி **புராண படனமரபில்** கால்பதித்த காலகட்டத்திலேயே நவீன இலக்கியம் சார்ந்த எழுத்துகளும் எனக்கு அறிமுகமாகத் தொடங்கிவிட்டன. **கல்கி** மற்றும் **விகடன்** ஆகிய தமிழக இதழ்கள் அன்று எமது வீட்டில் வாசிக்கப்பட்டன. **கல்கியில் பொன்னியின் செல்வன்** நாவல் முதலில் வெளிவந்தபோது (1949-1953) முதல்தழிலிருந்தே அதனை யான் வாசித்தமை எனது நினைவுக்கு வருகிறது. அவ்வாசிப்பு ஏற்படுத்திய சுவையுணர்வு நவீன வகை எழுத்துகள் யாவற்றையும் தேடிவாசிக்கத் தூண்டியது. இவ்வாறாக எனது இளமைப்பருவத்தில் தமிழின் பண்டைய இலக்கியங்களிலும் நவீனவகை எழுத்துகளிலும் கொள்ளத்தொடங்கிய ஈடுபாடே பின்னாளில் நான் பல்கலைக்கழக நிலையில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்து பயில்வதற்கும் தொடர்ந்து ஒரு இலக்கியக் கல்வியாளனாக என்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முயன்றமைக்குமான மூலகாரணியாயிற்று.

இத்தொடர்பிலே பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு என்னை வழிப்படுத்திய எனது ஆசிரியப் பெருமக்கள் சிலரைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவேனும் இங்கு சுட்டுவேண்டியது நன்றியுணர்வு சார்ந்த கடமையாகிறது. இவர்களில் ஒருவர், நயினாதீவைச் சார்ந்தவரான வித்துவான் சி.குமாரசாமி அவர்களாவர். இன்னொருவர், அளவெட்டியைச் சேர்ந்தவரான வித்துவான் த.செல்லத்துரையவர்கள் மற்றொருவர் நவாலியூராரான அப்பச்சி மகாலிங்கமவர்கள். நான்காமவர், ‘எனது ஊரவரும் அயலவருமான முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள். இந்நால்வரும் முள்ளியவளை வித்தியானந்தக் கல்லூரியிலே எனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியப்பெருமக்களில் முக்கியமானவர்கள். 1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பல ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகக் கற்பித்தவர்கள், இவர்கள். இவர்களில் முதலிருவரும் இலங்கைப்பல்கலைக்கழகத்தின் ‘தமிழ் டிப்ளோமா’ என்ற தகைமைச் சான்றிதழ்க் கல்வியைப் பெற்றிருந்தவர்கள். அதனைத் தொடர்ந்து அப்பல்கலைக் கழகத்தின் இளங்கலைப்பட்டத்துக்கு வெளிவாரிநிலையில் ஆயத்தங்கள் மேற்கொண்டிருந்தவர்

களுமாவர். பின்னைய இருவரும் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தின் இளங்கலைத் தேர்வுக்குத் தம்மை ஆயத்தம்செய்து கொண்டிருந்தவர்கள். இவ்விருவரும் கல்வியாளர்களாக மட்டுமல்லாமல் புனைகதை, கவிதை, நாடகம் ஆகியவற்றைப்படைப்பதிலும் கவனம் செலுத்தியவர்களுமாவர். இவர்கள் ஆசிரியப்பணியாற்றிய காலகட்டம், ‘முள்ளியவளை வித்தியானந்தக் கல்லூரியின் பொற்காலம்’ என்பது எனது கணிப்பாகும்.

இவர்களிடம் கற்கக்கிடைத்த வாய்ப்பே எனக்குப் பல்கலைக்கழக உயர் கல்வி என்பதான புதிய திசைநோக்கி என்னை வழிப்படுத்தியது. புராண படனச் செயற்பாடுகளின் ஊடாகவும் நவீன இலக்கியவாசிப்புக்களினூடாகவும் நான் தேடித்திரட்டிக் கொண்டிருந்த இலக்கியத்தகவற்பரப்பை தருக்கீர்தியான ஆய்வறிலைசார்ந்த அறிவாக வடிவமைத்துக்கொள்வதற்கான நெறிமுறைகளை அறிவுறுத்தி என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியவர்கள், இவர்கள். அவ்வகையான ஆய்வறிவை வளர்த்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பானது பல்கலைக்கழக நிலையிலான கல்விச் சூழலிலேயே கிடைக்கும் என்பதையும் இவர்கள் எனக்கு உணர்த்தினார்கள். வித்தியானந்தக் கல்லூரியின் மாணவர்கள் பலரும் க.பொ.த (சாதாரணதரம்) சித்தியை எய்தியவுடன் ஆசிரியப்பணி எழுத்தர்பணி முதலான அரசபணிகளை நோக்கிச்சென்றுகொண்டிருந்த காலகட்டம்(1951-65 காலகட்டம்,) அது. அவர்களின் திசையில் நான் நடைபயிலாமல் பல்கலைக் கழகக் கல்வியைப் பெறவேண்டும் என்பதை மட்டும் நோக்காகக் கொண்டு க.பொ.த.உயர்தரக் கல்வியில் கவனம்செலுத்தி நின்றேன். எனது அந்நிலைப்பாட்டிற்கான உணர்வுநுதல் மற்றும் மனவுறுதி ஆகியவற்றை நல்கியவர்கள் என்றவகையில் மேற்படி இந்நால்வரும் எனது கல்விப்பயணத்தின் திசைகாட்டிகளாவர். அவ்வகையில் அவர்கள் என்றும் எனது நன்றிக்குரியவர்களாவர்.

தங்களது பல்கலைக்கழக கல்வி பற்றியும் அக்காலகட்டத்தில் தங்களை வழிப்படுத்திய பேராசிரியர்களைப் பற்றியும் ?

இலங்கைப்பல்கலைக் கழகத்தின் கலைப்பிரிவு மாணவனாக நான் 1965 அக்டோபரில் அடிபதித்தேன். எமது முதலாண்டு வகுப்புகள் கொழும்பிலும் அடுத்த மூன்றாண்டு வகுப்புகள் பேராதனையிலும் நடைபெற்றன. முதலாண்டிலே தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் மற்றும் இந்திய வரலாறு ஆகிய மூன்று பாடங்களைப் பயின்றேன். அடுத்த மூன்றாண்டுகள் தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாகத் தேர்ந்து கற்றேன். இச்சிறப்புப் பயில்நெறிக்கு சம்ஸ்கிருதத்தையும் தென்னிந்திய வரலாற்றையும் துணைப்பாடங்களாகத் தேர்ந்துகொண்டேன்.

மேற்படி இந்த நான்காண்டுக்காலக் கல்வியிலே எனக்குக் கற்பித்த ஆசான்கள் என்ற வகையில் கலாநிதி க.கணபதிப்பிள்ளை, திரு.வி.செல்வநாயகம் எம்.ஏ., கலாநிதிகள் ச.வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம், கா.கைலாசநாதக் குருக்கள், திருமதி அருட்செல்வம்,கோ.சுந்தரமூர்த்தி, ச.தனஞ்செயராசசிங்கம், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, கா.இந்திரபாலா,க.கைலாசபதி, பொ. பூலோகசிங்கம், அ.சண்முகதாஸ், ஆ. கந்தையா, சி.க.சிறும்பலம் மற்றும் திரு.சி.தில்லைநாதன், எம்.லிட்., திருமதி மகேஸ்வரி மகாதேவா வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், திரு.பேட்ரம் பஸ்தியாம்பிள்ளை, ம. சற்குணம், செல்விகள் அன்னமுத்து(பின்னாளில் முனைவர் திருமதி.அரங்க விஜயலட்சுமி), தி. வேலுப்பிள்ளை எனப் பலர் எனது மனக்கண்ணில் தரிசனமாகின்றனர். இவர்களில் முதலிருவரும் நான் படித்த காலகட்டத்தில் பேராசிரியர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். ஏனையோருள் பலர் பின்னை நாள்களில் பேராசிரியர்களானவர்கள். சிலர், தற்காலிக விரிவுரையாளர்களாகப் பணியாற்றி, பின்னர் வேறுபணிகளுக்குச் சென்றுவிட்டவர்கள்.

கைலாசநாதக்குருக்கள், சுந்தரமூர்த்தி, அருட்செல்வம், அன்னமுத்து ஆகியோர் சம்ஸ்கிருதம் கற்பித்தவர்கள். இந்திரபாலா, சிறும்பலம், பேட்ரம் ஆகியோர் இந்திய வரலாறு கற்பித்தவர்கள். ஏனையோர் தமிழ் கற்பித்தவர்களாவர். இவர்களுட்பலரும் கற்பித்தலில் கைக்கொண்ட உத்திமுறைகள் என் மனதில் பசுமையாகவே உள்ளன.

மேற்படி பேராசிரியர்களில் உங்களைக் கவர்ந்தவர்கள் மற்றும் உங்கள் ஆளுமை வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர்கள் எனச் சிலரையாவது குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியுமா?

நிச்சயமாக. இவ்வகையில் பேராசிரியர்கள் செல்வநாயகம், வித்தியாநந்தன், தனஞ்சய ராஜசிங்கம், வேலுப்பிள்ளை, கைலாசபதி, தில்லைநாதன், பூலோகசிங்கம் மற்றும் சண்முகதாஸ் ஆகியோரை என்னால் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியும். தமிழ்ப் பேராசிரியரொருவர் எத்தகு ஆளுமையுடன் திகழ வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு படிமத்தை எனதுள்ளத்தில் படிவைத்த முதல்வர் திரு.வி.செல்வநாயகம் அவர்களேயாவார்.

நான் பல்கலைக்கழகம்புகுந்த ஆண்டான 1965இல் பேராசிரியராகப் பதவியேற்ற அவர், 1970வரை அத்தவிசை அலங்கரித்தவராவார். அவ்வகையில் எனது நான்காண்டுக் கற்கைநெறிகளும் அவருடைய வழிகாட்டலிலேயே நடைபெற்றனவாகும். தமிழின் தொல்லிலக்கணமான **தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரப் பகுதி, தண்டியலங்காரம்** என்ற அணியிலக்கணம் மற்றும் **தேவாரம், திருவாசகம், திவ்ய பிரபந்தம்** என்பவற்றை உள்ளடக்கிய பக்திப்பாடற்பரப்பு ஆகியவற்றின் பெரும்பகுதியை அவரிடம் நான் பாடங்கேட்டுள்ளேன். இவை தவிர, **இலக்கிய நயம்** என்ற தலைப்பிலான **திறனாய்வியல்சார்** பாடத்தையும் அவரிடம் கற்கும்வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

ஒரு இலக்கிய ஆக்கத்தை அல்லது அதன் ஒரு பகுதியைக் குவிமையப்படுத்தி நோக்கி நயப்பது மற்றும் விமர்சிப்பது என்பன தொடர்பான பாடப்பகுதி, இது. இவ்வாறாக, பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்களிடம் பெற்ற கல்வியே பின்னாளில் நான் இலக்கியத் திறனாய்வியலிலே ஆழமாகக் காலான்றிச் செயற்படுவதற்கான அடித்தளமாக அமைந்ததாகும். அவ்வகையில் என்றும் நான் அவரை நன்றியுடன் நினைவுகூர்வேன். மேற்சட்டிய ஏனைய எழுவரும் நான் பேராதனையில் **தமிழ் சிறப்புக்கலை** பயின்ற காலத்தில் (1966-69)எனக்குக் கற்பித்தவர்கள். பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தனிடம் நான் கற்றவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று, **‘தமிழர் பண்பாட்டு வரலாறு’**. இன்னொன்று, சங்கஇலக்கியங்களிலொன்றான **புறநானூறு** ஆகும். இவ்விரு பாடங்களையும் அவர் சுவையடக் கற்பித்தார். மாணவர்களைப் பாடப்பரப்புக்குள் இட்டுவரும் வகையிலே சமகாலம் சார்ந்த-நேரடியநுபவங்களை மையப்படுத்தும்- கற்பித்தல் உத்தியை அவர் சிறப்புறக் கையாண்டார். அந்த உத்தியை நானும் எனது விரிவுரைகளில் சிறப்புறக் கையாண்டுவந்துள்ளேன். அதனால் மாணவர்களிடம் பெருவரவேற்பையும் பெற்றுள்ளேன்.

பேராதனையிலே நான் இளங்கலை பயின்றபோது **மொழியியல், மொழிவரலாறு** ஆகிய பாடங்களை தனஞ்செயராசிங்கம், வேலுப்பிள்ளை, பூலோகசிங்கம் ஆகியோர் கற்பித்தனர். இப்பாடப்பகுதிகள் அக்காலப்பகுதியில் தமிழகப் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் புது வரவாக அறிமுகமாகியிருந்தன. சில இலக்கியப்பகுதிகளும் இவர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டன.

பேராசிரியர் தனஞ்செயராசிங்கமவர்கள் கையில் எதுவித குறிப்புமின்றி விரிவுரையாற்றுபவர். பாடப்பரப்பு முழுவதையும்(பாடநூல்கள் மற்றும் ஆய்வுநூல்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள அடிக்குறிப்புத்தகவல்கள் உட்பட அனைத்தையும்) நினைவில் மீட்கும் வல்லமைகொண்டவராக அவர் திகழ்ந்தார். அவர்மீது என்போன்ற மாணவர்களுக்கு வியப்பேற்படுத்திய அம்சம், இது. **‘இலக்கியம், இலக்கணம் என்பன தொடர்பான சிந்தனை மாற்றங்களை வரலாற்றுத் தளத்தில் பொருத்திநோக்கும் பார்வை’** பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளையவர்களிடம் சிறப்பாக வெளிப்பட்டது. பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் **‘மேம்போக்கான பொதுக்கருத்துகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரலாகாது’** என்பதையும், **‘அவைதொடர்பான மூலச்சான்றுகளைத் துல்லியமாக இனங்கண்டு உண்மைகளை நிறுவுவதில் அவர்கள் தமது கவனத்தைக் குவிக்க வேண்டும்’** என்பதையும் வலியுறுத்தி நின்றவர், பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம் அவர்கள்.

தமிழிலே **மார்க்ஸிய** நோக்கிலான திறனாய்வுப் பார்வையை உயர் கல்வித்தளம்சார்ந்த செயன்முறைகளின் ஊடாக முன்னெடுத்த முதல்வர் கலாநிதி கைலாசபதி அவர்களேயென்பதை இலக்கிய உலகம் அறியும். இதனைத் தெளிவுறுத்தும் நோக்கிலே அவரைப்பற்றி, **தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி க.கைலாசபதி** என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை நான் எழுதியுள்ளேன். (வெளியீடு: சவுத்விஷன்,சென்னை.1999). எனவே அவரைப்பற்றி இங்கு நான் விரித்துப் பேசவேண்டியதில்லை எனக்கருதுகிறேன்.

பார்மிங்ஹாம்இல் தமது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வை நிறைவுசெய்து இலங்கை மீண்ட அவரிடம் ஒருவருடம் மட்டுமே (1966-67ல்)கற்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. **சீவகசிந்தாமணி** மற்றும்

பெரியபுராணம் ஆகியவற்றைக் கற்பித்த முறைமை நினைவிற்கு வருகிறது. அந்த ஓராண்டின்பின்னர் அவர் பேராதனையிலிருந்து கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். அதனால் தொடர்ந்து அவரிடம் படிக்கமுடியாது போனமை எனக்கு ஒரு பெரிய இழப்புதான்.

பேராதனையிலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாக நான் கற்கத் தொடங்கியபோது (1966இல்) சி.தில்லைநாதன் அவர்கள் எம்.லிட்.ஆய்வுக்காகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். அங்கு பேராசிரியர் மு. வரதராசனாரின் வழிகாட்டலில் தமது எம். லிட். ஆய்வை நிறைவுசெய்த அவர், 1968-69இல் நான் தமிழ்சிறப்பு இறுதியாண்டில் இருந்தபோது பேராதனை மீண்டார். மீண்ட அவரிடம் ஓராண்டு மட்டும்-குறிப்பாக சபாபதி நாவலரின் **திராவிடப் பிரகாசிகை** என்ற ஒரு நூலாக்கத்தை மட்டும்-கற்கவாய்ப்புக் கிடைத்தது.

இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற துறையில் நான் ஆழமாகக் காலூன்றிச் செயற்படுவதற்கான அடித்தளமாக அமைந்தது, பேராசிரியர் செல்வநாயகமவர்களிடம் பெற்ற கல்வி என்பதை முன்னர் கூறியிருந்தேன். அவர் இட்ட அவ்விதையானது முளைவிட்டுப் பெரு விருட்சமாக வளர முக்கிய காரணிகளாக திகழ்ந்தவை கைலாசபதி மற்றும் தில்லைநாதன் ஆகிய இருவரும் எனக்களித்த கல்வியே என்பதை இங்கு நன்றியுடன் நினைவுகூருகிறேன்.

நான் தமிழ்ச்சிறப்பு இறுதியாண்டில் இருந்தபோது விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றவர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள். **திருமுறை-திவ்யபிரபந்தப்** பாடப்பரப்பில் ஒரு பகுதியை அவர் சுவைபடக்கற்பித்த காட்சிகள் எனது நினைவில் மீள்கின்றன. சில மாதங்களே அவரிடம் பயின்றேன். வித்தியாநந்தன் அவர்களைப் போலவே மாணவர்களைப் பாடப்பரப்புக்குள் இட்டுவரும் வல்லமை கொண்ட ஒருவராக அவரை நான் அக்காலத்தில் தரிசித்தேன்.

பேராதனையில் எனக்குக் கற்பித்தவர்கள் என மேலே குறிப்பிட்டவர்களிற் சிலருடன் நான் இளங்கலைக்கல்விக் காலத்தின் பின்னரும் நெருங்கிய தொடர்பைப் பேணிவந்துள்ளேன். குறிப்பாக, வித்தியாநந்தன், தனஞ்செயராஜசிங்கம், கைலாசபதி, வேலுப்பிள்ளை, சண்முகதாஸ் ஆகியோருடன் நான் பின்னாளில் சக ஆசிரியாகவும் பணியாற்றியுள்ளேன். அத்தொடர்பிலான அநுபவங்களை விரிக்கிற பெருகும் என்பதால் இங்கு தவிர்க்கிறேன். ஆயினும் பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்களுடனான தொடர்பு பற்றிச் சில முக்கிய விடயங்களையாவது இங்கு நன்றியுணர்வுடன் குறிப்பிட வேண்டும் எனநான் கருதுகிறேன்.

வித்தியாநந்தன் அவர்களுடன் நான்கொண்டிருந்த தொடர்பானது ‘ஆசிரியர்-மாணவர்’ மற்றும் ‘சகஆசிரியர்’ ஆகிய பொது உறவு நிலைகளுக்கு மேலானது. அது, **சைவசித் தாந்தமரபில்** கூறப்படுவது போல, ‘**சற்புத்திர மார்க்கம்**’ என்ற ‘**மகன்-தந்தை உறவு**’ போன்றதாகும். அவரைக் குடும்ப உறவினரைப்போலக்கருதி, மிக நெருங்கிப் பழகியவன், நான். இந்நெருக்கம் அவருடைய மாணவர்களில் எனக்குமட்டுந்தான் கிடைத்தது எனநான் கூறமாட்டேன். அவரிடம் கற்றமாணவர்களிலே பெரும்பாலானோர் அவரிடம் இந்நெருக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் அறிவேன்.

இவ்வாறாக பலராலும் நெருங்கக்கூடியவராக வித்தியாநந்தன் அவர்கள் திகழ்ந்துள்ளமைக்கான முக்கியகாரணம், அவர்பேணி நின்ற ‘**மனிதநேய அணுகுமுறை**’யேயாகும். மதிப்பு மிக்க பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் (விரிவுரையாளர் மற்றும் பேராசிரியர்) என்றவகையிலான ‘**ஒளிவட்ட மனோபாவம்**’ (மேட்டிமை உணர்வு) சிறிதுமின்றிச் சமூகத்தின் அனைத்துத் தரப்பினருடனும் நெருங்கிப்பழகியவர், அவர். அத்துடன், தன்னுடன் பழகிய அனைத்துத் தரப்பினருடையவுமான ‘**சுக-துக்க**’ங்களில் நேரடியாகப் பங்குகொண்டதோடு, உற்றவிடத்து உதவிகள் புரிவதையும் ஒரு வாழ்வியல் நெறிமுறையாகவும் நடைமுறையாகவும்கூட அவர் பேணிவந்துள்ளார். அவரது இப்பேராளுமை காரணமாக அவரை, ‘**சாதி மத பேதங்கள் மற்றும் பொருளியல் சார் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகிய அனைத்தையுங் கடந்த ஒரு சமூக மனிதனாக**’ என்னால் இனங்காண முடிந்தது.

அவரிடம் கற்ற பலமாணவர்களும் அவருடன் பழக வாய்ப்புக் கிடைத்த ஏனையவர்களுங்கூட இவ்வாறு அவரை இனங்கண்டு பாராட்டியுள்ளனர் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியம்.

இப்படி பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்களைப்பற்றி எத்தனையோ விடயங்களை என்னால் கூறமுடியும், கூறலாம். அவரிடம் காணப்பட்டதாக நான் மேலே குறித்த ஆளுமைப்பண்பின்

சில அம்சங்களையாவது நான் எனது சமூக வாழ்வில் பேணிக்கொண்டுள்ளேன். தொடர்ந்தும் பேணிநிற்க முயன்றுவருகிறேன்.

பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்கள் பற்றிய எனது நினைவுகளில் நான் இங்கு நன்றியுணர்வுடன் குறிப்பிடவேண்டிய மற்றொரு அம்சம், நான் எனது ஆய்வியல் ஆர்வத்தைச் செயல்வடிவில் முன்னெடுப்பதற்கும் அதனைச்சார்ந்து எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்திக் கொள்வதற்குமான சரியான பாதையை அமைத்தளித்தவர் அவரே என்பதாகும்.

நான் இளங்கலையில் உயர் தகுதியுடன் சித்தியெய்தியபின் பல மாதங்களாக பொறுப்பான பணியெதுவும் கிட்டாத நிலையில் அடுத்த நகர்வுகள் பற்றித் திட்டமிட முடியாமல் ஊரிலே (முள்ளியவளையிலே) மனம் சோர்ந்திருந்த நிலையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் தற்காலிக நிலையிலான ஆசிரியப் பணிக்கு (Tutor, Asst. Lecturer) அழைத்து எனது ஆய்வியல் ஆர்வத்துக்குத் தளம் அமைத்துக்கொடுத்தவர், அவர். அப்பணியை ஆற்று வதற்காக எனக்குக் கிடைத்த ஈராண்டுக் காலகட்டத்தில் (1970-72) எனது முதுகலை (M.A) ஆய்வை நான் நிறைவுசெய்தேன். **“ஈழத்துத் தமிழ்நாவல் இலக்கியம்”** என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய ஆய்வேடே எனக்கு அப்பட்டத்தைப் பெற்றுத்தந்தது. அந்த ஆய்வேட்டிற்கான தலைப்புத் தேர்வு முதல் நிறைவுசெய்து சமர்ப்பித்தல் வரையான அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் ஊக்கமளித்து வழிநடத்திநின்றவர், அவர். இவ்வாறு அவருடைய வழிகாட்டலில் நான்பெற்ற முதுகலைப்பட்டமே பின்னர் (1975இல்) இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்திலே இளந்துணை நூலகர் (Junior Asst.Librarian) பணியைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை எனக்களித்தது.

வாழ்வியலின் தேவைகருதி அப்பணியை நான் ஏற்றுக்கொண்ட போதும் என்மனம் அப்பணியில் நிறைவடையவில்லை. யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தமிழ்த்துறை அல்லது இந்துநாகரிகத் துறையில் ஆசிரியப்பணிபுரியவேண்டும் என்பதே எனது பெருங்கனவாக இருந்தது. அவ்வாறு ஆசைப்படு வதற்கான கல்விசார் தகைமைகள் என்னிடம் நிறைவாகவே இருந்தன. எழுத்து மற்றும் உரை ஆகிய செயற்பாடுகளின் ஊடாக அத்தகைமைகளை நான் மேலும் வளர்த்துக்கொண்டும் இருந்தேன். மேற்படி துறைகள்சார்ந்து துணைவிரிவுரையாளர் மற்றும் விரிவுரையாளர் பதவிகளுக்கான விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டபோதெல்லாம் (ஆறு தடவைகளுக்கு மேல்) விண்ணப்பித்து நேர்முகத்தேர்வுகளுக்குச் சென்றுகொண்டுமிருந்தேன். என்றாவது ஒருநாள் அத்துறைகளிலொன்றின் கதவுகள் எனக்காகத் திறக்கும் என்ற நம்பிக்கையை நான் கைவிடவில்லை.

அந்நம்பிக்கையானது 1977ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்கள் யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவராகப் பதவியேற்றபோதே நிறைவுபெற்றது. அவ்வாண்டின் பிற்கூற்றில் தமிழ்த்துறையின் துணை விரிவுரையாளர் பணிக்காக நிகழ்ந்த நேர்முகத்தேர்விலே அவரது தலைமையிலான தேர்வுக்குழுவினால் நான் தேர்வுசெய்யப்பட்டேன். எனது நெடுநாள் கனவு நனவாயிற்று. தமிழியல் ஆய்வில் என்னை முழுநிலையில் ஈடுபடுத்திக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பை நான்பெற்றுக்கொண்டேன். **நான் இன்று ஒரு தமிழியலாளன் என்ற அடையாளத்தைப் பெற்றுள்ளேன் என்றால் அதற்கான முழுமுதற்காரணர் பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்களேயாவார்.**

பேராதனையில் எனது முதுகலை ஆய்வுக்கு வழிகாட்டிய அவரே பின்னர் நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் **“தமிழ் யாப்பு வளர்ச்சி”** தொடர்பாக மேற்கொண்ட கலாநிதி (Ph.D)ப்பட்ட ஆய்வுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்து என்னை நெறிப்படுத்தினார் என்பதையும் இங்கு நன்றியுணர்வுடன் நினைவில் மீட்கிறேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களுடனும் நீங்கள் நெருக்கமாகப் பழகியுள்ளீர்கள். அவரைப் பற்றிய உங்களுடைய உணர்வுகளையும் ஞானம் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள முடியுமா?

நீங்கள் கேட்டிருக்காவிட்டாலும்கூட நானே கூறவேண்டுமென்றிருந்தேன். நான் **‘தமிழியலாளன்’** என்ற அடையாளத்தைப் பெறுவதற்கு முழுமுதற் காரணராக அமைந்தவர் பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்களே என நான் முன்னரே கூறியிருந்தேன். அந்த அடையாளத்தை நான் சரியான வகையில் கட்டமைத்துக் கொள்ளவும் தொடர்ந்து வளர்த்துக்கொள்ளவும் எனக்கு **‘ஆதர்சமாக அமைந்த ஒருபேராளுமை’** என ஒருவரைக் குறிப்பிடுமாறு நீங்கள் கேட்டால்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களையே நான் நன்றியுணர்வுடன் குறிப்பிடுவேன். தமிழியலாளர் ஒருவர் தான்வாழும் அரசியற் சூழல்களிலும் கல்விச் சமூகங்களிலும் எத்தகைய விரிவான பார்வைகளுடனும் தெளிவானதும் சுர்ந்ததுமான மதிநுட்பத்துடனும் அயராது ஊக்கத்துடனும் அதே வேளை மனிதநேயம்மிக்க அணுகுமுறைகளுடனும் செயற்பட வேண்டும் என்பதை எனக்கு உணர்த்தியவர், அவர்.

நான் இளங்கலை பயின்றபோது சிவத்தம்பியவர்களிடம் பயிலும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கவில்லை. (அப்போது அவர் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.) நான் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலகட்டத்திலே(1978இல்) அவர் அங்குபணியாற்றவந்தார். சக ஆசிரியராகவிளங்கிய அவர், பின்னர் தமிழ்த்துறைத்தலைவராகவும் அதன்பின்னர் நுண்கலைத்துறைத் தலைவராகவும் பொறுப்புகள் வகித்தார். அவ்வாறான காலகட்டங்களில் அவருடன மிக நெருக்கமாகப் பழகக் கூடிய வாய்ப்புகளை நான் பெற்றேன்.

பின்னர் 1991 இல் உராய்வு நோக்கில் நான் பணியிடைவிடுப்பு (Sabbatical leave) பெற்றுத் தமிழகம் சென்று, அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலும் உராய்வு நிறுவனங்களிலும் ஆய்வுச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருந்தேன். இவ்வாறான எனது தமிழகத் தொடர்பானது பல ஆண்டுகள் (2005 வரை) நீடித்தது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் பலமுறை மேற்படி நிறுவனங்களின் வருகைதருபேராசிரியர், அதிதி நிலைப் பேராசிரியர் முதலான சிறப்புநிலை அழைப்புகள் பெற்றுத் தமிழகத்துக்கு வருகைதந்துள்ளார். அவ்வாறான வருகைகளின்போது அவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் விருந்தினர் விடுதியில் தங்குவதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். முதலில் மயிலாப்பூரிலும் பின்னர் பெஸண்ட் நகரிலும் வாழ்ந்த நானும் எனது துணைவியாரும் நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவரை சந்திக்கச் செல்வோம். அக்காலகட்டத்தில் எனது துணைவியார் கௌசல்யா அவர்கள் இதழியல் மற்றும் இசையியல் ஆகியவற்றில் உராய்வுகள் மேற்கொண்டிருந்தார். அவைதொடர்பிலான அம்சங்களை அவர் பேராசிரியரிடம் உரையாடித் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வங்கொண்டிருந்தார்.

எனக்கோ சமகாலத் திறனாய்வியல் போக்குகள் தொடர்பான எனது வாசிப்புகளை அவரிடம் பகிர்ந்துகொள்வதிலும் ஐயங்களைத் தெளிந்துகொள்வதிலும் ஆர்வமிருந்தது. இவ்வாறான ஆர்வங்களுடன் அங்கு செல்லும் போதெல்லாம் நாங்கள் அங்கு செல்லமுன்னரே அவருடையஅறையில் தமிழியல் சார்ந்த பல்துறைகளின் பேராசிரியர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் மட்டுமன்றி திரைத்துறை, நாடகத்துறை, இசை நடனத்துறைகள் சார்ந்த கலைஞர்கள் எனப் பலரால் நிறைந்திருக்கும். அவர்களுட் பலரும் தத்தம் துறைகள் சாரந்த பிரச்சினை அம்சங்களை முன்வைத்து ஐயம்தெளிய முயன்றுகொண்டிருப்பர். அனைவரையும் திருப்திப்படுத்தக்கூடிய வகையில் அவ்வத் துறைகள் சார்ந்து அவர் தமது விளக்கங்களைத் தந்துகொண்டிருப்பார். தமிழ்ப்பேராசிரியராகத் திகழும் ஒருவர் எத்தகு விரிவான சிந்தனைவளமும் தெளிவான அணுகு முறைகளும் கொண்டவராகத் திகழவேண்டும் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளாக அவருடைய விளக்கங்களும் உரையாடல் பாங்குகளும் திகழ்கின்றமையைக்கண்டு நாம் மகிழ்ந்திருப்போம்.

மாலை ஐந்துமணிக்குத் தொடங்கும் இவ்வகை உரையாடல்கள் இரவு பத்துமணிக்குமேலும் தொடர்வதுண்டு. சில நாள்களில் நாங்கள் உரையாடல் சென்ற விடயங்களையும் அவை தொடர்பிலான எமது வினாக்களையும் முன்வைக்கமுடியாமல் மறுநாள் வருவதாகச்சொல்லிவிட்டு மீண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உள. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களுக்கு அவரது சமகாலத் தமிழக அறிவுலகம் எத்தகு உயர் மதிப்பளித்திருந்தது என்பதை உணர்த்தும் நோக்கிலும் அவருடனான எனது தொடர்பு எவ்வளவு நெருக்கமானது என்பதை அநுபவப்பின்புலத்துடன் உணர்த்துவதற்கு மாகவே இவற்றை நான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

தமிழகத்தில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் கலந்துகொண்ட ஆய்வரங்குகளில் நானும் சக ஆய்வாளனாகக் கலந்துகொண்டு கட்டுரைகள் படித்துள்ளேன். திறனாய்வியல் சார்ந்து அவர் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் நிகழ்த்திய சிறப்புப் பேருரைகள் சிலவற்றுக்குத் தலைமை தாங்கும்

சந்தர்ப்பங்களும் எனக்குக் கிடைத்துள்ளன. எனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரும் கௌரவங்களாகவே அச்சந்தர்ப்பங்களை நான் கருதி மனநிறைவடைகிறேன்.

சமகாலத் தமிழியல் ஆய்வுகளிலும் திறனாய்வுகளிலும் அவர் எத்தகு தனிப்பெரும் ஆளுமையாகத் திகழ்ந்துள்ளார் என்பதையும் அத்தொடர்பிலான எனது அநுபவங்களையும் பற்றி ஏற்கெனவே நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் பதிவுசெய்துள்ளேன். குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் அவருக்கு இருந்த வரவேற்பை **மல்லிகை: 1995** ஏப்ரல்-அக்டோபர் இதழ்களில் நான் எழுதிய **'தமிழக அநுபவங்கள்'** என்ற தொடரில் பதிவுசெய்துள்ளேன். பின்னர், **ஞானம்** இதழின் **சிவத்தம்பி பவளவிழாமலரிலும்** சிவத்தம்பியவர்கள் நிறைவுபெற்ற காலகட்டத்தின் வெளியீடுகளிலும் நினைவுரைகளிலும் கூட அவருடைய ஆளுமையம்சங்கள் பற்றிய எனது மதிப்பீட்டுக் குறிப்புகளைப் பதிவு செய்துவந்துள்ளேன். அவரைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு இன்னும் பல விடயங்கள் உள்ளன. கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்களைப்பற்றி எழுதியது போலவே இவரைப்பற்றியும் ஒரு நூல் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணமும் எனக்கு உள்ளது.

நிச்சயம் நீங்கள் அதனை எழுதவேண்டும். அடுத்த வினா, 'முதுகலைப் பட்டத்துக்காக ஈழத்துத் தமிழ்நாவலிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வைத் தாங்கள் மேற்கொண்டமை' பற்றியதாகும். அவ்வாய்வைத் தாங்கள் மேற்கொள்ளத் தூண்டிய பின்னணி பற்றிக் கூறுங்கள்.

முதுகலை ஆய்வுக்கு ஈழத்துத்தமிழ் நாவல்களைப் பொருளாகக் கொண்டமைக்கான பின்னணி அம்சங்கள் என்ற வகையிலே முதலிலே நான் குறிப்பிடவிரும்புவது எனக்குச் சிறுவயது முதலே நவீன தமிழிலக்கியத்தில் இருந்துவந்த அத்த ஈடுபாடேயாகும். 1949லேயே (ஏழு வயதுப் பராயத்திலேயே) கல்கியின் **பொன்னியின் செல்வன்** முதலான ஆக்கங்களை வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன் என்பதை முன்னரே கூறியுள்ளேன். எனது கல்லூரிப் பருவத்தில் குறிப்பாக நாவல்கள் மற்றும் சிறுகதைகள் ஆகியவற்றை வாசிப்பதில் தணியாத தாகம் கொண்டவனாக இருந்தேன். பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலை பயின்றபோது மேற்படி இலக்கியவகைகள் மீதான எனது பார்வைகளை விரிவுபடுத்திவந்தேன். அவை சார்ந்த தலைப்புகளில் உயர்நிலை ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பதான ஆர்வம் அன்று முளைவிட்டிருந்தது. இந்த ஆர்வமே எனது முதுகலைப்பட்டத்துக்கான முயற்சியை நாவலிலக்கியம் சார்ந்து மேற்கொண்டமைக்கான மூலகாரணியாகும்.

ஈழத்தை மையப்படுத்தியதாக எனது தலைப்பை வரையறை செய்துகொண்டமைக்கான காரணியாக அமைந்தது, மேற்படி ஆய்வை மேற்கொண்ட காலப்பகுதியின் 'தேசிய உணர்வெழுச்சிச்சூழ்'லேயாகும். **'ஈழத்துத்துத் தமிழ் இலக்கியம்'** என்பதான கருத்தாக்கம் முனைப்பற்றிருந்தகாலகட்டம், அது. ஒட்டுமொத்தத் தமிழிலக்கியப்பரப்பில் ஈழத்து எழுத்துகளின் தனித்தன்மைகள் இனங்கண்டு காட்டப்படவேண்டுமென்பதான ஆர்வமே மேற்படிகருத்தாக்கத்தின் அடித்தள அம்சமாகும். இவ்வாறான தேசிய உணர்வுக்கான எண்ணக்கூறுகள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே கருக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன. தொடர்ந்து, 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப கால முதலே பல படிநிலைகளில் வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ள மேற்படி உணர்வானது அந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் -குறிப்பாக 1960-70களில் - பல்கலைக்கழக ஆய்வுச்சூழலில் முனைப்பாகத் தன்னை அடையாளங்காட்டத் தொடங்கியிருந்தது. பாடத்திட்டங்களில் ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய ஆக்கங்கள் தனிக்கவனம் பெறத்தொடங்கியிருந்தன. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்துகளை மையப்படுத்தி இலக்கியவரலாறுகள் எழுதப்படவேண்டும் என்பதான சிந்தனையும் அச்சூழலில் முளைவிடத்தொடங்கியிருந்தது. இவ்வாறான சூழலே ஈழத்தை மையப்படுத்தியதாக எனது ஆய்வு முயற்சியை வரையறைசெய்துகொள்ள முற்பட்டமைக்கான முக்கிய காரணியாயிற்று.

இவ்வாறு நான் ஈழத்தை மையப்படுத்தி நோக்க முற்பட்ட அன்றைய சூழலில் நாவல் என்ற இலக்கியவகையானது ஈழத்தில் படைப்பு நிலையிலும் ஆய்வுநிலையிலும் எய்தியிருந்த வளர்ச்சி தொடர்பான ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பையும் இங்கு சுருக்கமாகச் சுட்டுவது அவசியமாகிறது. ஈழத்திலே தமிழ்நாவலின் வரலாறானது **முஸ்லிம் நேசன்** பத்திராதிபராகத் திகழ்ந்தவரான மு.கா.சித்திலெப்பை(1838-1898)அவர்களால் எழுதப்பட்டு 1885இல் நூல்வடிவில் வெளிவந்ததான **அசன்பேயுடையகதை** என்ற ஆக்கத்துடன் தொடங்குவது. அதனையடுத்து 1891இல் இன்னாசித் தம்பி என்பாரால் எழுதப்பட்ட **ஊசோன்பாலந்தை கதை**என்ற ஆக்கம் வெளிவந்தது. இவ்விரு

முதல்முயற்சிகளைத்தொடர்ந்து 1970வரையான காலப்பகுதியில் **நாவல், குறுநாவல், தொடர்கதை, நெடுங்கதை** ஆகிய வகைகளிலே 300க்கு மேற்பட்ட ஆக்கங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் ஒரு பெரும்பகுதி ஆக்கங்கள் நூல்வடிவம் எய்தியிருந்தன. குறிப்பிட்ட தொகையின பத்திரிகைகளில் அச்சேறிய நிலையில் மட்டும் இருந்தன.

இவ்வாறாக ஈழத்தில் பெருந்தொகையாக எழுதப்பட்டிருந்த நாவல் வகைசார் ஆக்கங்களைக் கணக்கெடுக்கும் முயற்சிகளும் குறித்த சில முக்கிய நாவல்களைத் திறனாய்வுக்குட்படுத்தும் முயற்சிகளும் 1960களில் தொடங்கிவிட்டன. கணக்கெடுப்பை மேற்கொண்ட முதல்வர் என்ற சிறப்பு காலஞ்சென்ற கவிஞர் திரு.சில்லையூர் செல்வராசன் அவர்களுக்குரியது. இவரால் 1967இல் வெளியிடப்பட்ட **ஈழத்தில் தமிழ்நாவல் வளர்ச்சி** என்ற நூல், '1891இல் வெளிவந்ததான **ஊசோன் பாலந்தை கதை** முதல் 1962இல் வெளிவந்ததான **காலேஜ் காதல்** (ஆசிரியர்:தெல்லியூர் செ.நடராசா) வரையிலான ஏறத்தாழ நூற்றைம்பது நாவல்வகைசார் ஆக்கங்களைப் பற்றிய தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருந்தது.

ஈழத்து நாவல்களைத் திறனாய்வுக்குட்படுத்தும் வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் என்ற வகையில் அக்காலகட்டத்தின் முக்கியமான சில ஆக்கங்களுக்குப் பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி மற்றும் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் எழுதிய முன்னுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். இளங்கீரன் அவர்களின் **நீதியே நீகேள்** (1962) மற்றும் செ.கணேசலிங்கனின் **செவ்வானம்** (1967) ஆகிய நாவல்களுக்கு கைலாசபதியவர்கள் முன்னுரை எழுதியிருந்தார். கணேசலிங்கனின் **சடங்கு** (1966) நாவலுக்கு சிவத்தம்பியவர்கள் முன்னுரை வழங்கியிருந்தார்.

இவ்வாறு படைப்புநிலையிலும் திறனாய்வுநிலையிலும் ஈழத்து நாவல்கள் கவனத்தைப் பெற்றுவந்த சூழலில்தான் நான் அதனை எனது ஆய்வுப்பொருளாகத் தேர்ந்துகொண்டேன்.

“ஈழத்துத்தமிழ் நாவல்கள்” என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய முதுகலைப்பட்ட ஆய்வேடானது தொடக்ககாலம் முதல் 1972வரையான நாவல்களை உள்ளடக்கியதாகும்.

ஈழத்து நாவல்கள் பற்றிய தங்களின் ஆய்வுச் செயற்பாடுகள் முதுகலைப்பட்ட முயற்சியின் பின்னரும் தொடர்கின்றன அல்லவா. அதைப் பற்றியும் கூறுங்கள்.

ஆம். நான் அதை எனது வாழ்நாள் ஆய்வு முயற்சிகளிலொன்றாகவே கருதிச்செயற்பட்டு வந்துள்ளேன். இயன்றவரை தொடர்ந்து செயற்பட முயல்கிறேன். நான் யாழ். வளாக நூலகத்தில் பணியாற்றிய காலகட்டத்திலே **ஈழத்துத் தமிழ்நாவல்கள்-நூல்விபரப் பட்டியல்** என்ற பட்டியலாக்கமுயற்சியை 1977இல் மேற்கொண்டேன். அதிலே 1976வரை அச்சேறிய 407 நாவல்கள் தொடர்பான தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. நூல்வடிவில் வெளிவந்த நாவல்களிற் பெரும்பாலானவற்றுக்குக் **கதைச் சுருக்கம், கதைப்பொருள், சமூக-சமய-அரசியற் பின்னணி, மொழிநடை மற்றும் விசேட உத்திகள்** ஆகியன சார்ந்த விபரக்குறிப்புகள் இப்பட்டியலாக்கத்திலே இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

முதுகலைப்பட்டத்துக்காக எழுதப்பட்ட ஆய்வேடானது குறிப்பிடத்தக்க சில மாற்றங்களுடன் **ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்** என்ற தலைப்புடன் 1978இல் **முத்தமிழ் வெளியீட்டுக்கழக வெளியீடாக** நூல்வடிவம் பெற்றது. 1977இல் வெளிவந்ததான ஞானரதனின் **புதிய பூமி** என்ற நாவல்வரையான ஏறத்தாழ 450 படைப்புகள் தொடர்பான பார்வையாக அந்நூலாக்கம் அமைந்தது. அதன் பின்னர் முப்பத்தொரு ஆண்டுகள் கழித்து அந்நூலின் மீள் பதிப்பு **குமரன் புத்தக இல்ல** வெளியீடாக 2009இல் வெளிவந்தது. அதிலே 1978முதல் 2009வரையான காலகட்டத்தில் ஈழத்திலெழுந்த நாவல்கள் பற்றிய எனது திறனாய்வுப் பார்வைகளும் பதிவாகியுள்ளன. மேலும் அந்நூலானது, **“ஈழத்துத்தமிழிலக்கியத்தின் நீட்சி”** எனக்கொள்ளப்படும் **புலம்பெயர் இலக்கியப் பரப்பின் ஒருகூறான புலம்பெயர் தமிழ் நாவல்கள்** தொடர்பான எனது திறனாய்வுப்பார்வைகளையும் உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துள்ளது.

தாங்கள் “தமிழ்யாப்பு வளர்ச்சி” என்ற தலைப்பிலான ஆய்வுக்காகக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றுள்ளீர்கள். இந்த ஆய்வுத்துறை இலகுவானதல்ல. மிகவும் கஷ்டமான இத்துறையில் ஆய்வுசெய்யத் துணிந்த பின்னணி எது.

இத்தலைப்பிலே நான் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ளத் தூண்டிநின்றவர், கலாநிதி க. கைலாசபதியவர்களேயாவார். 1975இல் நான் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் இளந்துணை நூலக ராகப் பணியாற்றிய காலகட்டத்திலிருந்தே தமிழில் அல்லது இந்து நாகரிகத்தில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் பல தலைப்புகளைப் பரிசீலித்து வந்தேன். 1978இல் தமிழ்த் துறைப்பணி கிடைத்தபோது எனது ஆய்வுத்தேடலானது தமிழை மையப்படுத்தியதாக வரையறை எய்தியது. தமிழில் குறிப்பாக இலக்கியத் திறனாய்வு தொடர்பான ஒரு தலைப்பைத்தேர்ந்து கொள்வதே எனது பெருவிருப்பாக இருந்தது. எனது இவ்விருப்பை அக்கால கட்டத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றிய கைலாசபதியவர்களிடம் தெரிவித்தேன். அதனை முழு மனதுடன் வரவேற்ற அவர் என்னை **யாப்பியல்** தொடர்பான ஆய்வுக்கு வழிப்படுத்தினார். அவ்வகையில் அவரால் வழங்கப்பட்டதே, **“தமிழ்யாப்பு வளர்ச்சி”** என்ற இத்தலைப்பு.

தமிழ் யாப்பியல் என்பது **ஆசிரியப்பா, வெண்பா** முதலான நால்வகைப் பாவடிவங்கள், **தாழ்சை, துறை, விருத்தம்** முதலான பாவின வகைகள் மற்றும் **சிந்து, கும்மி** முதலிய பிற்காலப்பாடல் வகைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதான செய்யுள் வடிவங்கள் தொடர்பான ஆய்வுத்துறையாகும். அவ்வகையில் இலக்கியத்தின் புறநிலையான **மொழிசார் கட்டமைப்பு** சார்ந்த ஆய்வுத் துறை, இது. தமிழகத்திலே இத்துறைசார் ஆய்வில் கால்பதித்து, முதலிலே (1940களின் ஆரம்பத்திலே) டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப்பேராசிரியராகத் திகழ்ந்தவரான அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்களாவார். இவர் கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியின் யாப்பியல் வளர்ச்சியையே ஆராய்ந்திருந்தார்.

இவருடைய இம் முதல்முயற்சிக்குப் பின்னர் 1970களின் இறுதிவரையான காலப்பகுதியில் **சங்கயாப்பியல், சிலப்பதிகாரச் செய்யுள் வடிவங்கள், பல்லவர்காலப் பாவடிவங்கள்** மற்றும் **கம்பராமாயணப் பாடல்வடிவங்கள்** முதலிய தலைப்புகளிலான சில ஆய்வுகளே மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. ஆயினும் குறிப்பாக, கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் 20ஆம் நூற்றாண்டு வரையானகாலப்பகுதியின் **தமிழ் யாப்பியலானது** ஆய்வுவகிலே உரிய கவனத்தைப்பெறாமலே இருந்தது. இதனைச் சுட்டிக்காட்டிய கைலாசபதியவர்கள் அந்த இடைவெளியை நோக்கி எனது கவனத்தைச் செலுத்துமாறு கூறினார். குறிப்பாக, 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையான **யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை** ஆகிய யாப்பிலக்கண ஆக்கங்கள் முதல் மகாகவி பாரதிவரையான காலகட்டத்தின் தமிழ் யாப்பியலின் வரலாற்றையும் வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் முழுநிலையிற் கவனத்தில் கொள்ளுமாறு அவர் அறிவுறுத்தினார். எனக்கும் அத்துறையிலே ஆர்வமிருந்ததால் ஒப்புக்கொண்டு செயற்படத் தொடங்கினேன்.

வடிவநிலை, இலக்கணநிலை மற்றும் **பயன்பாட்டுநிலை** ஆகிய மூன்று தளங்களில் யாப்பு வகைகள் எய்திய வளர்ச்சிகளை நுனித்து நோக்கி, அவற்றுக்கான படைப்பியற்பின்புல அம்சங்களை இனங்கண்டு எடுத்துரைப்பதே எனது ஆய்வுநோக்காக அமைந்தது.

கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்கு **யாப்பியலைத்** தேர்ந்துகொண்டமைக்கான பின்னணி, இதுதான். ஆனால் இவ்வாய்வு முயற்சி எனக்கு நான் எதிர்பார்த்ததை விடக் கடினமாகவே இருந்தது என்பதை இங்கு கூறுவது அவசியம். தலைப்பைத் தந்து ஆரம்பநிலை வழிகாட்டல் வழங்கிய பேராசிரியர் கைலாசபதியவர்கள் எனது ஆய்வுக்கான திட்ட வரைவையும் பரிசீலித்து ஏற்றுக் கொண்டதுடன் பாராட்டி, ஊக்கமுமளித்தார். ஆனால் 1982இல் அவர் இயற்கை எய்தியபோது அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட திட்டப்படியிலான எனது ஆய்வை முன்னெடுக்க முடியாத தேக்கநிலையில் சிலகாலம் சோர்வடைந்திருந்தேன்.

பின்னர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்று ஆய்வேட்டின் முதலாவது இயலை எழுதிமுடித்தேன். அதன் ஒரு பகுதியை வாசித்து ஆலோசனைகள் கூறிய அவர் சில வாரங்களில் ஓராண்டு பணியிடை விடுப்புப் பெற்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார். அதன்பின்னர் பேராசிரியர் வித்தியாநந்தன் அவர்களின் வழிகாட்டலில் எனது ஆய்வேட்டை 1985இல் எழுதி நிறைவு செய்து கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றேன். அப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராகப் பதவி வகித்துக்கொண்டிருந்தவரான பேராசிரியர் வித்தியாநந்தனவர்கள் தம்முடைய நிர்வாகப்பணிச் சுமைகளுக்கு இடையே எனது

ஆய்வேடு முழுவதையும் இரவிரவாக நித்திரை விழித்து வாசித்து ஆலோசனைகள் வழங்கிய அந்நாள்கள் இன்றும் எனது நெஞ்சில் பசமையாக உள்ளன.

1970க்கு முன்னர் எமது தமிழ்க் கல்விமான்கள் தமது பட்ட மேற்படிப்புகளுக்கு மேலை நாடு சென்றார்கள். அந்த நிலைமை இப்போது இல்லை. இதன் சாதக பாதக விளைவுகளை நீங்கள் எவ்வாறு பார்க்கிறீர்கள்?

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிலே பணியாற்றிய மற்றும் பணியாற்றிவரும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் மற்றும் விரிவுரையாளர்கள் ஆகியோரை மனதில் இருத்தியே தாங்கள் இந்த அவதானிப்பையும் வினாவையும் முன்வைத்துள்ளீர்கள் என நான் கருதுகிறேன். அவ்வாறாயின் தங்களது அவதானிப்பு முற்றிலும் சரியே.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (கொழும்பிலும் பேராதனையிலும்) எனக்குத்தமிழ் கற்பித்த பேராசான்களாக மேலே சுட்டியவர்களில் பலர்- க.கணபதிப்பிள்ளை, ச.வித்தியனந்தன், ஆ.சதாசிவம், ச.தனஞ்சயராசசிங்கம், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, க.கைலாசபதி, பொ.பூலோகசிங்கம், அ.சண்முகதாஸ் மற்றும் ஆ. கந்தையா ஆகியோர்-ஐக்கியராச்சியம் (U.K.)சென்று, அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு கலாநிதிப்பட்டங்களைப் பெற்றவர்களாவர்.

தனஞ்சயராசசிங்கம் அவர்கள் முதலில் தமிழகம்சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.லிட் (M.Litt.) பட்டத்தைப்பெற்றவர். சில ஆண்டுகளின் பின்னர் அவர் ஐக்கியராச்சியம்சென்று கலாநிதிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையவர்கள் இரு கலாநிதிப்பட்டங்களைப் பெற்றவராவார். அவருடைய முதலாவது கலாநிதிப்பட்டமானது இலங்கையில் -பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் - பெற்றுக்கொண்டதாகும். அவரது இரண்டாவது கலாநிதிப்பட்டமே ஐக்கியராச்சியத்தில் பெறப்பட்டதாகும். பேராசிரியர்கள் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் தமது முதுகலைப்பட்டத்தைத் தமிழகத்திலும் சி.தில்லைநாதன் தமது முதுகலைப்பட்டத்தை இலங்கை-பேராதனையிலும் பெற்றுக்கொண்டவர்கள். தில்லைநாதனவர்கள் பின்னர் தமிழகம் சென்று ஆய்வு மேற்கொண்டு எம்.லிட் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர்.

மேற்கட்டியவர்களில் அ. சண்முகதாஸ், ஆ. கந்தையா ஆகியோர் 1970களின் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு மீண்டபின்னர் தமிழ்த்துறை சார்ந்தோர் மேனாடு சென்று கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகள் நிகழ்த்தும் வரலாறு நிறைவடைந்துவிட்டது. 1970களில் பல்கலைக்கழகப்பணியில் கால்பதித்தவர்களான நானும் எனது சகபாடியான இ.பாலசுந்தரம் அவர்களும் எமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களிலேயே மேற்கொண்டு நிறைவுசெய்தோம். எமக்குப் பின்வந்தோரிற் சிலர் எம்மைப்போல இலங்கைப்பல்கலைக்கழகங்களிலேயே கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு நிறைவுசெய்தவர்களாவர். இன்னொருசாரார் தமிழகப்பல்கலைக்கழகங்களிலே அவ்வாய்வைமேற்கொண்டு நிறைவுசெய்தோராவர். எனவே 1970களின் பின்னர் தமிழ்க்கல்விமான்கள் பட்டமேற்படிப்புகளுக்கு மேலை நாடு செல்லுதல் நின்றுவிட்டதென்ற அவதானிப்பு சரியே. இதற்கான காரணங்களைப்புரிந்துகொள்வது சுலபம். முக்கிய காரணம் மேலைநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்த்துறைசார் ஆய்வுகளுக்கான புலமைப்பரிசில்கள் கிடைக்காத நிலை எனலாம். இன்னொரு காரணம் இங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகள் நிகழ்த்துவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகரித்தமையாகும். குறிப்பாகப் பல்கலைக் கழகங்களின் தொகை மற்றும் உயராய்வுகளுக்கு வழிகாட்டவல்ல ஆசிரியர்களின் தொகை மற்றும் ஆய்வு மாணவர்களின் தொகை ஆகியன அதிகரித்துவிட்ட நிலைமையை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

எண்ணிக்கை சார்ந்த ஒப்பீட்டு நிலையிலே நோக்கினால் 1940-70 காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் இருந்த பல்கலைக்கழகங்களை விட 70களின் பின் பல்கலைக்கழகங்கள் பெருகிவிட்டன. தமிழ்த்துறைகளின் தொகையும் அதிகரித்துவிட்டது. வழிகாட்டவல்ல ஆசிரியர்களின் தொகையும் பெருகிவிட்டது. கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள விரும்புவவர்களின்தொகையும் கூடப் பெருகிவிட்டது. முன்பெல்லாம் பல்கலைக்கழகப் பணியில் இருப்பவர்களே மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை புலமைப்பரிசில் வாய்ப்புகள் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளுக்காக மேலைநாடு சென்றனர். இப்போது பல்கலைக்கழகப் பணியில்

இல்லாத பலருங்கூட ஆர்வத்துடன் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள விழைகின்றனர். இவ்வாறான தொகைப் பெருக்கம் ஈழத்தில் மட்டும் நிகழ்ந்ததன்று. சமகாலத் தமிழகத்திலுங்கூட இதே நிலைதான்.

இவ்வாறு நோக்கும்போது இதனை ஒரு வளர்ச்சி நிலையாகவே கருத இடமுளது. சாதகமான அம்சம் என்று கூறுவதானால் அதிக பொருட்செலவில்லாமலும் குடும்பச் சூழலிலிருந்து அதிகம் விலகாமலும் இவ்வயர்ப்பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளமுடிகிறது. புலமைப்பரிசில்கள் கிடைத்தவர்கள் சிலருக்கு மட்டுமே என்றிருந்த இவ்வாய்ப்பு தகுதிவாய்ந்த அனைவருக்குமாகத் திறந்துவிடப்பட்டுள்ளது.

பாதகமான விளைவுகள் எனக்குறிப்பிடுவதானால் முக்கியமான ஒன்று ஆய்வுகளில் கவனத்தை முழுநிலையில் குவிப்பதற்குத் தடைகளாக அமையக்கூடிய சூழல்சார் அம்சங்களின் தாக்கங்களைச் சுட்டலாம். குறிப்பாக, ஈழத்தில் அல்லது தமிழகத்தில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்பவர்கள் சூழல்சார் அரசியலாலும் சமூகஞ்சார் விருப்பு வெறுப்புகளாலும் பாதிப்புற வேண்டிய நிலையில் உள்ளார்கள் என்ற விடயத்தை மட்டும் இங்கு கூறலாம். மேலை நாடுகளில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட முன்னைய தமிழறிஞர்கள் இத்தகு சூழல்சார் பாதிப்புகளை எதிர்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள் என்பதும் அவர்கள் இயன்றவரை ஆய்வுபூர்வமான முடிபுகளுக்கே முன்னுரிமை தந்திருப்பார்கள் என்பதுமே எனது ஊகம்.

தாங்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியுள்ளீர்கள். தலைவராகவும் பொறுப்பு வகித்துள்ளீர்கள். அச்சூழல்கள் தொடர்பிலான அநுபவங்களை எங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளமுடியுமா?

1978முதல் 2002 வரை தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றினேன். அந்த 24 ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் துணைவிரிவுரையாளர் என்ற நிலையிலிருந்து இணைப்பேராசிரியர் நிலைவரை படிப்படியாக உயர்ச்சிபெற்றேன். 1990களின் பிற்பகுதியில் சில ஆண்டுகள் துறைத்தலைவராகவும் பொறுப்பு வகித்துள்ளேன்.

எனது மேற்படி பணிக்காலத்தில் தமிழார்வம் மிக்க பெருந்தொகையான மாணவர்களுடன் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. இதை எனக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும்பேறாகவே நான் கருதி மகிழ்கிறேன். எனது வகுப்புகளில் மாணவர்களுடன் நான் ஒரு நண்பனாகவும் உற்ற சகோதரனாகவுமே பழகிவந்துள்ளேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான் படித்துச் சுவைக்கும் புதிய எழுத்தாக்கங்கள், எனது கவனத்துக்குவரும் தமிழியல் ஆய்வுசார்ந்த புதிய தகவல்கள் மற்றும் அவற்றால் எனது ஆய்வுப் பார்வைகளில் நிகழ்ந்துவரும் புதிய பரிமாணங்கள் ஆகியவற்றை உடனுக்குடன் மனந்திறந்து பகிர்ந்துகொள்வதற்கான சிந்தனைக் களங்களாகவே நான் எனது வகுப்பறைகளைக் கருதிச் செயற்பட்டு வந்துள்ளேன். எனது கல்விசார் வாழ்வின் மதிப்புமிக்க கணங்கள் அவை.

இலக்கியப் பாட வகுப்புகளில் திறனாய்வியல்சார் கற்பித்தல் முறைகளுக்கு நான் முக்கிய இடமளித்து வந்துள்ளேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமானது ஒரு வளாகமாக உருவாகத் தொடங்கிய காலகட்டத்திலேயே (1974இல்) அதன் தமிழ்த்துறையில் திறனாய்வியல்சார் கற்பித்தல் முறைமை முக்கிய இடம் பெறத்தொடங்கிவிட்டது என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும். அத்துறையினதும் அவ்வளகத்தினதும் முதலாவது தலைவராகத் திகழ்ந்தவரான கலாநிதி க.கைலாசபதியவர்கள் தமது சமகாலத் தமிழுலகின் முதல்வரிசைத் திறனாய்வாளர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர் என்பது இலக்கியவுலகம் அறிந்த செய்தியாகும்.

அவர் தாம் தலைமைதாங்கிய தமிழ்த்துறையைத் திறனாய்வியல் அணுகுமுறைகளை அறிமுகம்செய்து வளர்த்தெடுப்பதற்கான ஒரு பயில்களமாக வளர்த்தெடுப்பதற்கே திட்டமிட்டிருந்தார். அந்நோக்கிற்கு ஏற்றவகையிலேயே அத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்டிருந்தவர்களான திருமதி சித்திரலேகா மெளனகுரு, திரு.எம்.ஏ. நு.மான் ஆகியோரை அத்துறையின் ஆரம்பகாலத் துணைவிரிவுரையாளராகத் தேர்ந்துகொண்டிருந்தார். சமகாலத்தில் கைலாசபதி போலவே தமிழின் முதல்வரிசைத் திறனாய்வாளராகத் திகழ்ந்தவரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியவர்கள் 1978இல்

தாம் அதுவரை பணியாற்றிய வித்தியோதயாப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து யாழ்வளாகத் தமிழ்த்துறைக்கு வந்த சேர்ந்ததும் யாழ்வளாகத் தமிழ்த்துறையானது ‘**திறனாய்வியல்துறை**’ என்ற கணிப்புக்குரிய சிறப்புடன் திகழலாயிற்று.

ஆயினும் இந்நிலை நெடுநாள் தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. 1982இல் கைலாசபதியவர்கள் இயற்கை எய்தினார். 1980 களின் நடுப்பகுதியளவில் சிவத்தம்பியவர்கள் நுண்கலைத்துறையின் தலைவராகப் பெறுப்பேற்றார். ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் நு.மான் அவர்கள் மொழியியல் துறைக்குப் போய்விட்டார். 1990களின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் சித்திரலேகாவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டுவிலகிவிட்டார். இக்காரணங்களால் தமிழ்த்துறையில் திறனாய்வியல் மற்றும் நவீன இலக்கியம்சார் பார்வைகளும் அணுகுமுறைகளும் படிப்படியாக வலுக்குன்றிவந்தன.

அவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் மேற்குறித்தோர் முன்னின்று கற்பித்த பாடங்களுள் பலவற்றை நான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன். குறிப்பாக நவீன இலக்கியப் பகுதிகளையும் அவைசார்ந்து உருவாகி வளர்ந்த திறனாய்வில் பார்வைகள் அணுகுமுறைகள் என்பவற்றையும் கற்பிப்பதிலும் தமிழின் இலக்கிய வரலாற்றைத் திறாய்வுப்பார்கைகளின் தளத்தில் நின்று கற்பிப்பதிலும் நான் தனிக்கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினேன். இளங்கலை பயின்ற காலத்திலேயே வேரூன்றிவளர்ந்திருந்த எனது திறனாய்வியல் ஆர்வமானது இவ்வாறான கற்பித்தற் செயற்பாடுகளுக்கு வலுவான ஒரு அடித்தளமாக அமைந்திருந்தது.

1990களில் பலமுறை நான் தமிழகம் சென்று தங்க நேர்ந்த காலகட்டங்களிலே சமகாலத்தில் அங்கு இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறையில் நிகழ்ந்துவந்த வளர்ச்சிகள் மற்றும் மாற்றங்கள் ஆகியவற்றை அருகிருந்து அவதானிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தேன். குறிப்பாக, தமிழவன், பூர்ண சந்திரன் முதலியவர்களின் எழுத்துகளின் ஊடாக 1980களின் ஆரம்பம் முதல் தமிழக இலக்கியச் சூழலுக்கு அறிமுகமாகி வந்த **அமைப்பியல் (Structuralism)**, **பின்அமைப்பியல் (Post Modernism)** ஆகியன பற்றியும் அவற்றின் தொடர்ச்சியாக 1990களில் அம்மண்ணில் முனைப்புற்று வந்த புதுவரவுகளான **பின் நவீனத்தவம் (Post modernism)** மற்றும் **தலித்தியம்** முதலானவை பற்றியுமான சிந்தனைகளை உடனுக்குடன் தெரிந்துகொள்வதற்கும் அவை பற்றி விவாதங்கள் மேற்கொள்வதற்குமான சந்தர்ப்பங்கள் அங்கு கிட்டின.

அவ்வநுபவங்களை நான் யாழ்ப்பாணத்துக்க மீளும்பொழுதெல்லாம் உடனுக்குடன் எனது மாணவர்களிடமும் சக இலக்கியவாதிகளுடனும் பகிர்ந்துகொண்டுள்ளேன். பல்கலைக்கழகச்சூழலில் நிகழ்ந்த சில கருத்தரங்குகளிலும் கூட அவை பற்றி உரையாற்றிவந்தேன். கட்டுரைகளும் எழுதிவந்தேன்.

இவ்வாறான எனது தமிழ்த்துறைசார் அநுபவங்கள் ஒரு தனி நூலாகவே எழுதப்படவேண்டிய அளவு பொருட்பரப்புடையனவாகும். எனது தமிழ்த்துறைசார் செயற்பாடுகளில் நிர்வாகநிலையிலே திட்டமிட்டுச்செய்த சிறப்புச் செயற்பாடுகள் எனச் சிலவற்றை இங்கு பதிவுசெய்வது அவசியம் எனக்கருதுகிறேன்.

அவற்றுள் ஒன்று, சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுடைய ஆளுமைத் திறனைக் கருத்துட்கொண்டு அவருக்குக் ‘**இலக்கியகலாநிதி**’ என்ற கௌரவப்பட்டத்தை வழங்கவேண்டும் முன்மொழிவைத் தமிழ்த்துறைசார்பில் மேற்கொண்டமையாகும். எனது இம் முயற்சியிலே எனது மாணவரும் என்னை அடுத்துத் தமிழ்த்துறைத் தலைமைப்பொறுப்பை ஏற்றக்கொண்டவருமான கலாநிதி சி.சிவலிங்கராஜா அவர்கள் என்னுடன் தோள்கொடுத்துச் செயற்பட்டார். இவ்வாறு சிவத்தமிழ்ச் செல்விக்கு அக்கௌரவம் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதான சிந்தனை பல்கலைக் கழகத்தின் கல்விச் சமூகத்தினர் பலரின் மத்தியில் ஏற்கெனவே நிலவிவந்ததெனினும் பல காரணிகளால் அதற்கான முன்னெடுப்புகள் தாமதமாகிவந்தன.

அச் சூழலில் நாமிருவரும் எமது துறைசார்ந்து மேற்கொண்ட முன்மொழிவானது அக்காலகட்டத்தில் கலைப் பீடாதிபதியாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களதும் துணைவேந்தராகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்களதும் பேராசிரியர் பெற்றது. பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விச்சமூகம் அதனை ஏற்றுக்கொண்டநிலையில் சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அவர்களுக்கு 1998இல் நடந்த பட்டமளிப்புவிழாவில் மேற்படி கௌரவப்பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

இன்னொரு சிறப்புச் செயற்பாடாக நான் கருதுவது மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களின் தலைமாணாக்கர் என்ற பெருமைக்குரியவரும் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தால் 'இலக்கணவித்தகர்' என்ற கௌரவ விருதளிக்கப்பட்டவருமான பண்டிதர் இ.நமசிவாய தேசிகர் அவர்களை எமது மாணவர்கள் மத்தியில் அறிமுகம்செய்து **தொல்காப்பியத்தின் உரைமரபு** தொடர்பான பேருரையொன்றை நிகழ்த்துவதென்றும் தலைவரவர்கள் தான் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் ஈழத்தின் வடபுலத் தமிழ்ப்பண்டித பாரம்பரியத்தின் பெருமதிப்புக்குரிய பேராசானாகத் திகழ்ந்தவராவார். அவரை நமது பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைக்கு அழைத்து நமது மாணவர்களுக்கு அவரைக்கொண்டு **இலக்கணம், உரைமரபு** ஆகியன தொடர்பான சிறப்பு விரிவுரைகளை நிகழ்த்துவிக்கவேண்டும் எனப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் 1980களின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலேயே விரும்பியிருந்தார். அக்காலகட்டத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகத்திகழ்ந்த அவர் அவ்விருப்பத்தை என்னிடமும் தெரிவித்திருந்தார். அவரின் அவ்விருப்பத்தை தேசிகரையாவிடம் தெரிவித்து உரையாடியுமிருந்தேன். ஆயினும் பல்வேறு காரணிகளால் அது அக்காலகட்டத்தில் செயல்வடிவம் பெறவில்லை. பின்னர் 1998 ஆம் ஆண்டிலேயே எமது அவ்வெண்ணம் வேறொரு வகையில் செயல்வடிவம் எய்தக்கூடிய வாய்ப்பு கிட்டியது.

24-06-1998 அன்று யாழ்ப்பாணம் **முத்தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகத்தின்** சார்பில் யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு கருத்தரங்கிற்கு அவரைச் சிறப்புப் பேருரையாளராக அழைத்துக் கௌரவித்தோம். அதிலே அவர், 'சேனாவரையர் உரைத்திறன்' என்ற தலைப்பில் பேருரை நிகழ்த்தினார். தமிழறிஞர் பெருமக்களும் மாணவமணிகளும் நிறைந்திருந்த அப்பேருரை நிகழ்வுக்குத் தலைமைதாங்கும் பேறு எனக்குக் கிட்டியதை எனது வாழ்நாளில் பெற்றபெரும் பேறுகளிலொன்றாக நான் கருதுகிறேன்.

தாங்கள் பல்கலைக்கழகம் என்ற உயர்கல்வித் தளத்தினுள் மட்டும் செயற்பட்டு நின்றவரன்று. அதற்கு அப்பால் சமூகநிலையில் பல தளங்களில் செயற்பட்டுநின்றவர் என்பதையும் அறிவோம். அத்தகைய சமூகநிலைப்பட்ட இயங்குநிலைகளிற் பெற்றுக்கொண்ட அநுபவங்களுள் சிலவற்றையாவது நினைவில் மீட்கமுடியுமா?

ஆம். பல்கலைக்கழகச் சூழலுக்கு வெளியே பல தளங்களிலும் செயற்பட்டுவந்துள்ளேன். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் ஆலயங்கள், சமய-பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் கலை, இலக்கியச் சூழல்கள் ஆகியவற்றுடன் மிக நெருக்கமாக இயங்கிவந்துள்ளேன். குறிப்பாக, ஆலயங்களிலும் சமய-பண்பாட்டு நிறுவனங்களிலும் **சமயச் சொற்பொழிவுகள் - புராணப்பேருரைகள் மற்றும் தத்துவ வரிவுரைகள்** - நிகழ்த்துவதிலே மிகுந்த ஈடுபாடுகாட்டிவந்துள்ளேன். கலை மற்றும் இலக்கியத் துறைசார் இயங்குநிலைகள் என்றவகையிலே **யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்** மற்றும் வலிகாமம் வடக்குப் பிரதேசத்தில் இயங்கிவந்துள்ள **கலை இலக்கியக்களம்** ஆகியவற்றிலும் நான் பங்குகொண்டு செயற்பட்ட அநுபவங்கள் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியன. இவ்வாறான பல்தள இயங்குநிலைகள் சார்ந்த அநுபவங்களுள் சிலவற்றையாவது இங்கு நினைவில் மீட்க முயல்கிறேன்.

ஆலயங்கள், மற்றும் சமய-பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் சார்ந்த எனது இயங்குநிலைகளுக்கு முக்கிய அடித்தளங்களாக அமைந்தவை, இளம்பராயம் முதலே எனது கிராமத்தில்(முள்ளியவளையில்) என் தந்தையார் முதலியவர்களின் ஊடாக நான் பெற்றிருந்த புராணபடனப்பயிற்சியும் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழுடன் சமஸ்கிருதத்தையும் இணைத்துக் கற்றிருந்த பின்புலமுமாகும். இவற்றுடன் சமகாலத்தில்(1970களில்) உயர்கல்விச் சூழலில் **இந்துநாகரிகம்** என்ற தலைப்பில் அறிமுகமான புதிய கற்கை நெறிமீதும் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஈடுபாட்டையும் ஒரு முக்கிய காரணியாக இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். (அத்துறையிலும் விரிவுரைப்பணி ஏற்க நான் ஆர்வங்கொண்டிருந்தேன் என முன்னர் கூறியதை இங்கு நினைவில் மீட்கிறேன்)

இவ்வாறான பின்புலங்களால் சமய உணர்வு நிலைகள், வழிபாட்டுமரபுகள், தத்துவ நெறிகள் மற்றும் அவை தொடர்பான சமூகபண்பாட்டுக் கோலங்கள் ஆகியன தொடர்பாக உரையாற்றவும் எழுதவும் கிடைக்கக்கூடிய பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களையும் பயன்படுத்தும் பேரார்வம்

அக்காலப்பகுதியில் என்னை உந்திநின்றது. எனது மேற்படி ஈடுபாடுகளையும் ஆர்வத்தையும் உரியவாறு உணர்ந்து, எனக்கு அவ்வாறான வாய்ப்புகளை அளித்து என்னை இயக்கிநின்றவர்கள் என்ற வகையில், மாவை ஆதீனகர்தராகத் திகழ்ந்தவரான மஹாராஜஸ்ரீ சு.து.ஷண்முகநாதக்குருக்கள், 'துர்க்காதுரந்தரி'யும் 'சிவத்தமிழ்ச்செல்வி'யுமாகத் திகழ்ந்தவரான தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியவர்கள் மற்றும் நல்லை ஆதீன முதல்வராகத் திகழ்ந்தவரான ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத தம்பிரான்சுவாமிகள் ஆகிய மூவரை இங்குநான் நன்றியுணர்வுடன் நினைவுகூரவேண்டியவனாகிறேன்.

மாவைக்கந்தன் ஆலயத்தில் 1975 நவம்பரில் கந்தஷஷ்டி ஐந்தாம் நாளில்(18ஆம் திகதி என நினைவு) கந்தபுராணம் சார்ந்த உரையொன்றை நிகழ்த்த அழைத்ததன் மூலம் என்னைச் சமயச்சொற்பொழிவாளனாகச் சமூகத்துக்கு அடையாளங்காட்டியவர் மஹாராஜஸ்ரீ குருக்கள் அவர்களாவர். அவரே அவ்வாலயத்தில் அடுத்துவரும் வாரங்களில் வெள்ளிதோறும் **கந்தபுராணத்** தொடர்சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்துமாறும் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

அதனை மனமுவந்து ஏற்று அவ்வரைத்தொடரை வெள்ளிதோறும் ஆறுமாதங்களுக்கு மேல் நிகழ்த்தி நிறைவுசெய்தேன். இவ்வாறு தொடங்கிய எனது சொற்பொழிவுச்செயற்பாடானது யாழ்ப்பாணப்பாணப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு ஆலயங்களையும் விரிவடைவதற்குப் பின்புலமாகத் திகழ்ந்தவர்கள் என்றவகையிலேயே சிவத்தமிழ்ச்செல்வி மற்றும் சுவாமிநாதத் தம்பிரான் ஆகியோரை நான் இங்கு நன்றியுணர்வுடன் நினைவுகூர்கிறேன். சமயச் சொற்பொழிவு நோக்கில் தம்மை நாடிவரும் ஆலய அன்பர்கள் பலரையும் என்னை நோக்கி அவர்கள் ஆற்றுப்படுத்தினார்கள். அத்துடன் அவர்கள் முறையே தெல்லிப்பழைத் துர்க்கா தேவஸ்தானத்திலும் நல்லை ஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்திலும் நடைபெற்ற விழாக்கள் பலவற்றுக்கு பலமுறை என்னை அழைத்து உரைகள் நிகழ்த்துவித்ததோடு கௌரவங்களையும் வழங்கியுள்ளார்கள். சுவாமிநாதத்தம்பிரான் சுவாமிகள் நல்லைஆதீன சார்பிலே 1978இல் நடைபெற்ற விழாவொன்றிலே என் சொற்பொழிவுத்திறனைக் கௌரவிக்கும் வகையில் '**வித்யாபூஷணம்**' என்பதான உயரியவிருதை வழங்கியுள்ளார்கள் என்பதையும் இங்கு நினைவில் மீட்கிறேன்.

எனது இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கான முக்கிய களங்களாகத் திகழ்ந்தவற்றுள் ஒன்றான **யாழ்ப்பாணம். இலக்கிய வட்டமானது** 1960களின் நடுப்பகுதியில் உருவானதாகும். யாழ்ப்பாணச் சூழலை வாழ்விடமாகக் கொண்ட அக்கால முக்கிய இலக்கியவாதிகளான 'ரஸிக மணி' கனக. செந்திநாதன், திரு.க.இராஜநாயகன், 'தேவன்'-யாழ்ப்பாணம்(இ.மகாதேவா), கவிநாயகர் வி.கந்தவனம், கவிஞர்கள் காரை. செ.சுந்தரம்பிள்ளை, கல்வயல் வே.குமாரசாமி மற்றும் 'கலைப்பேரரசு' ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, 'செங்கைஆழியான்'(திரு.க.குணராஜா), 'செம்பியன்செல்வன்'(திரு.ஆ.இராஜ கோபால்) முதலிய பலரும் சங்கமிக்கும் ஒரு முக்கிய சிந்தனைக்களமாக அது திகழ்ந்தது. அதிலே 1970களின் நடுப்பகுதிமுதல் நான் தொடர்புகொண்டு இயங்கிவந்துள்ளேன். குறிப்பாக நூல்வெளியீடுகளில் அறிமுகவுரைகளையும் திறனாய்வுரைகளையும் நிகழ்த்துவதற்கான பல வாய்ப்புகளை அவ்வமைப்பு எனக்கு அளித்தது. அவ்வகைச் செயற்பாடுகளின் ஊடாக மேற்குறித்த இலக்கியவாதிகளின் நெருங்கிய நட்பும் எனக்குக்கிடைத்தது.

முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் என்ற அமைப்பானது கலை, இலக்கியம், மொழியியல் முதலான துறைகள் சார்ந்த ஆய்வுநூல்களை வெளியிடுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாணச் சூழலிலே 1977இல் தோற்றம் பெற்றதாகும். எழுத்தாளர்கள் 'சொக்கன்'(கலாநிதி க.சொக்கலிங்கம் மற்றும் மயிலங்கடலூர் பி. நடராசன் முதலியவர்கள் இதன் உருவாக்கத்திலே முக்கிய பங்கு வகித்தனர். நானும் அதில் இணைந்து செயற்படத்தொடங்கினேன்.

இந்த அமைப்பே '**ஈழத்துத் தமிழ்நாவல்கள்**' என்ற எனது முதுகலைப்பட்ட ஆய்வேட்டை **ஈழத்துத் தமிழ்நாவல் இலக்கியம்** என்ற தலைப்பில் நூலாக உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பை எனக்களித்தது. இவ்வமைப்பினர் மேற்படி ஆய்வேட்டை நூலாக்க விழைந்தபோது அதனை 1977 வரையான தரவுகளையும் உள்ளடக்கியதாக மீளவும் எழுதினேன். அதனை நூலாக்கும் முயற்சியில் 'சொக்கன்' மற்றும் பி.நடராசன் ஆகிய இருவரும் தந்துள்ள ஒத்துழைப்புக்கு நான் நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளேன். (1978இல் வெளிவந்த அந்நூல் பின்னர் 2009இல் **குமரன் புத்தக**

இல்லத்தால் மீளவும் பதிப்பிக்கப்பட்டபோது அவ்வாண்டு வரையான வரலாற்றையும் புலம்பெயர் தமிழ்நாவல்களின் வரலாற்றையும் உள்ளடக்கியதாக விரிவுபெற்றமைந்தது என்பதை முன்னரே கூறியுள்ளேன்.)

இவ்வாறு முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்துடன் நான் கொண்டிருந்த தொடர்பானது அம்மண்ணிலிருந்து புலம்பெயரும்வரை நீடித்தது. 1990களின் பிற்கூற்றிலே அக்கழகத்தின்செயலாளர் பொறுப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அக்காலகட்டத்தில்தான் முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு 'இலக்கண வித்தகர்' பண்டிதர் இ.நமசிவாய தேசிகர் அவர்களை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அழைத்து உரையாற்றவைத்துக் கௌரவிக்கும் வாய்ப்பையும் நான் பெற்றேன். அதற்கு மேலாகச் செயலாளர் என்றவகையில் அக்கழகம்சார்ந்து வேறு சிறப்புச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் அன்றைய போர்க்காலச் சூழலிலே எனக்குக் கிட்டவில்லை என்பதை இங்கு மனக்கவலையுடன் பதிவுசெய்கிறேன்.

கலைஇலக்கியக்களம் என்ற அமைப்பானது யாழ்.மாவட்டத்தின் வலி-வடக்குப்பிரதேசம் சார்ந்தது. 1986-09-05 அன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். தெல்லிப்பழைச் சூழலை மையப்படுத்தி உருவான இவ்வமைப்பானது கலை இலக்கியத் துறைகளில் உயர்தர இரசனைத் திறனையும் சிந்தனையாற்றல்களையும் வளர்த்தெடுத்தல், தகுதிவாய்ந்த கலைஇலக்கிய வாதிகளைக் கௌரவித்தல், புதிய தலைமுறைக் கலை இலக்கியக்காரர்களை வளர்த்தெடுத்தல் ஆகிய நோக்கங்களை முன்வைத்து இயங்கியதாகும். இதனை உருவாக்குவதில் என்னுடன் இணைந்து எனது துணைவியார் கௌசல்யா மற்றும் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன், அவரது துணைவரான திரு.மகேந்திரராஜா, 'கலைப்பேரரசு' ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, 'கலாகேசரி' தம்பித்துரை, சைவப்புலவர் சு.செல்லத்துரை, பண்டிதர் சி.அப்புத்துரை, திருமதி தர்மபூபதி சிதம்பரநாதன், 'குறமகள்' (திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்),சைவப்புலவர் அரு.வை நாகராஜன் ஆகியோர் செயற்பட்டனர். இவர்களைக்கொண்ட மத்தியகுழுவே இதன் நோக்கங்களைத் திட்டமிட்டு நடைமுறைப்படுத்தியது.

இக்களத்தினால் உயர்நிலைச் சிந்தனைகளையும் கலையுணர்வுகளையும் தூண்டவல்ல ஒன்றுகூடல்கள் மாதந்தோறும் நிகழ்த்தப்பட்டன. இலக்கியம், இசை, நடனம், ஓவியம், தத்துவம் முதலான பல்வேறு துறைகளும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இசையரங்கு, கலைஞர் கௌரவ நிகழ்வுகள், சிறுகதை நாள் முதலியனவும் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டன. 1987-88ஆம் ஆண்டுகளின் ஈழத்தில் வெளிவந்த அனைத்துத் தமிழ் நூல்களையும் தொகைவகை செய்து அவைபற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசிக்கும் இருநாள் ஆய்வரங்கொன்றும் 1989 பிற்பகுதியில் நிகழ்த்தப்பட்டது. யாழ்.மண்ணின் கலைஇலக்கியவாதிகள் மற்றும் ஆய்வறிஞர்கள் பலரும் பங்குகொண்ட பெருநிகழ்வாக இது அமைந்தது. மேற்படி செயற்பாடுகளுடன் நூல்வெளியீட்டிலும் இக்களம் கவனம் செலுத்திநின்றது.

1990களின் போராட்டநிலை தீவிரமடைந்த சூழலிலும்கூட- குறிப்பாக 1995இல் வலி வடக்கிலிருந்து இடப்பெயர்வுகள் நடைபெற்ற சந்தர்ப்பங்களிலுங்கூட குடியமர்ந்த சூழல்களை யொட்டி இக்கள நிகழ்வுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுவந்துள்ளன. 30ஆண்டுகளைக் கடந்து இன்றுவரை இக்களம் தொடர்ந்து தனது செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

1990களில் நான் பணியிடை விடுப்பு பெற்றுக் குடும்பத்துடன் தமிழகம் சென்ற நாள்களில் ஏனைய உறுப்பினர்கள் இக்களத்தின் செயற்பாடுகளைச் சிறப்பாக முன்னெடுத்துவந்தனர். விடுப்புகளிலிருந்து மீண்ட காலகட்டங்களில் அச்செயற்பாடுகளில் நானும் இணைந்துகொண்டு இயங்கிவந்துள்ளேன். 2002இல் நான் பல்கலைக்கழகப் பணியிலிருந்து விருப்ப ஓய்வுபெற்றுத் துணைவியாருடன் அம்மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த பின்னர்- குறிப்பாக கனடாவுக்கு வந்தபின் -நானும் துணைவியாரும் அதன்செயற்பாடுகளில் பங்குகொள்ள முடியாத நிலையிலிலுள்ளோம். இது எமக்குக் கவலை தரும் விடயம்தான். எனினும் ஈழத்திலே அது எமது மதிப்புக்குரிய தொடக்ககால மத்தியகுழு உறுப்பினர்களான சைவப்புலவர் சு.செல்லத்துரை மற்றும் கோகிலா மகேந்திரன் முதலியவர்களின் வழிகாட்டலில் தொடர்ந்து சிறப்பாக இயங்கிவருவதையிட்டு மனநிறைவுகொள்கிறோம் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட விழைகிறேன்.

மேற்குறித்தவற்றை விட, பல்கலைக்கழகச் சூழலுக்கு வெளியே இயங்கிநின்ற வேறுபல நிறுவனங்கள் பற்றிய நினைவுகளும் நெஞ்சில் பசமையாக உள்ளன. **சிவநெறிக்கழகம், சைவமகாசபை, கம்பன்கழகம் மற்றும் ஸ்ரீலங்கா சாகித்ய மண்டலம்** முதலியவற்றுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தேன். பரந்த மட்டத்தில் செயற்பட்டும் வந்துள்ளேன். 1980களின் தொடக்க ஆண்டுகளில் நான் சாஹித்ய மண்டல இலக்கியக்குழு உறுப்பினராகச் செயற்பட்டபோது அதற்குமுன் ஐந்தாண்டுகளாக வழங்கப்படாதிருந்த சாஹித்ய விருதுகளைத் தமிழ் படைப்பாளிகளுக்குப் பெற்றுக்கொடுப்பதில் கவனம்செலுத்தினேன். நீங்கள் (டாக்டர் தி. ஞானசேகரன்) கூட அப்பொழுது **குருதிமலை** நாவலுக்காக அவ்விருதினைப் பெற்றீர்கள் என்பதும் நினைவுக்கு வருகிறது. இவ்வாறான நினைவுகளை இங்கு விரித்துரைக்க முற்பட்டால் அதுவே ஒரு தனிநூலாகிவிடும்.

1991களில் தாங்கள் பணியிடைவிடுப்பு பெற்றுத் தமிழகம் சென்று அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களுடனும் உயராய்வு மையங்களுடனும் தொடர்புகொண்டு செயற்பட்டமை பற்றி முன்பு குறிப்பிடீர்கள். அவ்வாறான சூழல்களில் தாங்கள் பெற்ற அநுபவங்களை எங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள முடியுமா?

1991-93 காலப்பகுதியில் தொடர்ந்து இரண்டாண்டுகளுக்கு மேல் சென்னையில் நான் வசித்துள்ளேன். அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பணிக்கு மீண்டபின்னரும் விடுப்பு நாட்களில் (ஐலைமுதல் அக்டோபர்வரை) தமிழகம் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். 2002இல் நான் விருப்ப ஓய்வு பெறும்வரை எனது இப்பயணத்தொடர்பு நீடித்தது. விருப்ப ஓய்வு பெற்றபின்னும் மூன்று ஆண்டுகள் தமிழகத்தில் வசித்துள்ளேன். கனடாவுக்கு நிரந்தர வதிவுரிமைபெற்று வந்தபின்னரும் துணைவியாரின் முனைவர்(கலாநிதி)பட்ட ஆய்வுக்காக அவரும் நானும் 2007 ஆம் ஆண்டில் சில மாதங்கள் தமிழகம் சென்று தங்கியுள்ளோம். இவ்வாறு அங்கு வாழக்கிடைத்த நாட்களுள் பெரும்பாலானவற்றை அம்மண்ணின் பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் உயராய்வுமையங்கள் ஆகியவற்றுடனும் இலக்கியச் சூழல்களுடனும் தொடர்பு கொள்வதில் செலவுசெய்தேன். பல்வேறு ஆய்வரங்குகளில் பங்குகொள்ளவும் நினைவுப்பேருரைகள் மற்றும் சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் ஆகியவற்றை நிகழ்த்தவும் எனக்கு வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சைத்தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், கொடைக்கானல் அன்னை தெரஸா மகளிர் பல்கலைக்கழகம், கோவை பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு நிறுவனம் முதலான பல உயராய்வு நிறுவனங்களில் இவ்வாறான உரைகளை நிகழ்த்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் பலமுறை எனக்குக் கிடைத்தன. அத்துடன் அங்குள்ள ஆலயங்களிலே சமய-தத்துவவிரிவுரைகள் ஆற்றுவதற்கான வாய்ப்புகளும் கிடைத்தன.

1993இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் இலக்கியத்துறைசார் உயர்பட்டவகுப்பு மாணவர்களுக்கு வகுப்புகள் எடுக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. எனக்கு இவ்வாய்ப்பை அளித்தவர் அன்று அத்துறைக்குத் தலைவராகத் திகழ்ந்தவரான 'பொற்கோ' (பேராசிரியர் டாக்டர் பொன் கோதண்டராமன்) அவர்களாவார். இவர் பின்னாளில் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராகவும் பதவிவகித்தவராவார்.

சமய - தத்துவ விரிவுரைக்காகத் தமிழகத்தில் எனக்குக் கிடைத்த முக்கியவாய்ப்புகள் என இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியவை, **சென்னை கே.கே. நகர் சக்திவிநாயகர் திருக்கோவிலிலே நாயன்மார் நால்வர்** பற்றியும் **கந்தபுராணம்** பற்றியும் முறையே 2000 மற்றும் 2002ஆம் ஆண்டுகளில் தொடர்விரிவுரைகள் ஆற்றக்கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களாகும். இவ்வாறான உரைகளுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வழிநடத்தியவர் அக்காலகட்டத்தில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பேராசிரியராகத் திகழ்ந்தவரான டாக்டர் அரங்க. இராமலிங்கனார் அவர்கள். மேற்படி தொடர் உரைகள் 2002 பிற்பகுதியில் **நால்வர் வாழ்வும் வாக்கும்** மற்றும் **கந்தபுராணம் - ஒருபண்பாட்டுக் களஞ்சியம்** ஆகிய தலைப்புகளில் நூல்வடிவம் பெற்றபோது மேற்படி திருக்கோவிலிலேயே வெளியிடப்பட்டன. அவ்வெளியீட்டு விழாவுக்கு அக்காலகட்டத்தில் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராகத் திகழ்ந்தவரான பேராசிரியர் முனைவர் இ.சுந்தரமூர்த்தியவர்கள் தலைமைதாங்கிச் சிறப்பித்தார்கள் என்பதையும் இங்கு மனநிறைவுடன் குறிப்பிட விழைகிறேன்.

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களை நான் ஆர்வத்துடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். இதனால் அவ்வந் நிறுவனங்கள் சார்ந்த பேராசிரியர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள், அவ்வச் சூழல்கள் சார்ந்த இலக்கியவாதிகள் மற்றும் பல்துறையறிஞர்கள் ஆகியோருடனும் நேரடியாகத் தொடர்புகள் கிடைத்தன. அவர்களுடன் தமிழியலின் பல்வேறு ஆய்வுத்துறைகள் தொடர்பாகவும் நட்புரீதியாக கனதியான விவாதங்களை நிகழ்த்தியுள்ளேன். இவ்வாறான தொடர்புகளாலும் விவாதங்களாலும் எனது ஆய்வுப்பார்வைபல பரிமாணங்களில் விரிவுபெற்றது. மேற்கூறியவாறான ஆய்வுநிலை மற்றும் சமயத்துவநிலை சார்ந்த எனது அனைத்துச்செயற்பாடுகளிலும் எனது துணைவியார் கௌசல்யாவும் என்னுடன் இணைந்து இயங்கிவந்துள்ளார். பல அரங்குகளில் அவர் பங்குபற்றியுமுள்ளார். இலங்கையில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்று, ஆசிரியப்பணியாற்றி வந்த அவர் தமிழகத்தில் வாழக்கிடைத்த காலப்பகுதியில், 'இதழியல் - பொதுசனத்தொடர்பியல்' துறையில் முதுகலைப்பட்டத்தையும் இசையியலில் முனைவர் பட்டத்தையும் பெற்றவர் என்பதும் இங்குகுறிப்பிடப்படவேண்டிய தகவலாகும்.

இவ்வகையில், எனதும் துணைவியாருடையதுமான கல்விசார் வாழ்விலே நாம் தமிழகத்தில் வதிந்தநாள்கள் 'ஒளிபொருந்திய காலகட்டங்கள்' என்றே குறிப்பிடப் படவேண்டியனவாகும். இவ்வாறாக தமிழகத்தில் பெற்றுள்ள அநுபவங்களில் ஒருபகுதியை மல்லிகை 1995ஏப்ரல் - அக்டோபர் இதழ்களில் தொடராகவும் எழுதியுள்ளேன்.(இத்தொடர்பிலான தகவல்களிற் சிலவற்றை முன்னரே பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களைப்பற்றிய வினாவுக்கான விடையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.)

தாங்கள் தமிழகத்தில் இருந்த காலகட்டத்தில் உங்கள் துணைவியாருடன் இணைந்து எழுதிய 'இந்தியச் சிந்தனை மரபு' என்ற நூல் தங்களிருவரின்வாழ்நாள் சாதனையாக அமைந்ததாகும். அத் தலைப்பில் ஒரு நூலை எழுதவேண்டும் என்பதான எண்ணம் எவ்வாறு தோன்றியது?. அந்த நூலுக்குக்கிடைத்த வரவேற்பு எத்தகையது?

துணைவியார் கௌசல்யாவுடன் இணைந்து எழுதியதான இந்தநூல் இந்திய மண்ணில் வேதகாலம்முதல் 20ஆம்நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதிவரை தொடரும் சிந்தனை மரபுகளின் வரலாற்றை விமர்சன நோக்கில் எடுத்துரைப்பதாகும். 'வேத - உபநிடத' சிந்தனைவளம், சமண-பௌத்த தத்துவங்களின் மானுடச் சார்பு, திருக்குறள் மற்றும் பகவத்கீதை ஆகியவற்றின் சமுதாயத் தொடர்புநிலைகள், சைவ வைணவ பக்தி நெறியானது தமிழகத்தில் சமூகம் தழுவிய ஒரு பேரியக்கமாக பரிணமித்த வரலாறு, சைவத்தின் ஒரு பகுதியாக உருவான சித்தர் சிந்தனைகளின் விமர்சனப்பண்பு மற்றும் பிரம சமாயம், ஆரியசமாயம், இராமகிருஷ்ணமிஷன், வள்ளலாரின் சன்மார்க்க சங்கம், ஈழத்தின் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலரின் சிந்தனைகள், காந்தியம், பெரியாரியம், மார்க்சியம் முதலியன வரையிலான நவீன சிந்தனைகள் ஆகிய பலவற்றையும் உள்ளடக்கியமைந்த ஆக்கம், இது.

இந்நூலை நாமிருவரும் எழுதுவதற்குத் தூண்டிநின்ற அம்சங்கள்பற்றி இங்குகுறிப்பிட வேண்டியது அவசியம். 1970களில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் இந்துப்பண்பாடு என்பது ஒரு கற்கைத்துறையாக அறிமுகமானது. இந்து நாகரிகம் (Hindu Civilization) மற்றும் இந்து கலாசாரம் (Hindu Culture) ஆகிய பெயர்களில் போதிக்கப்படலாயிற்று. அத்துடன் சிறிது காலத்தில் இப்பாடத்திட்டம் க.பொ.த. உயர்தரவகுப்பிற்கும் அறிமுகமானது. இப்பாடத்திட்டத்தை உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு நானும் துணைவியாரும் சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து கற்பித்துவந்தோம். அந்த அநுபவம் இத்தகையதொரு நூலை எழுதும் ஆர்வத்தை எமக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. எனது துணைவியார் தத்துவப் பேரறிஞரும் இந்தியத் தத்துவஞானம் என்ற நூலை எழுதியவருமான கி.லக்ஷ்மணன் அவர்களின் அண்ணனாரின் மகளாவார். அவ்வகையில் அவருக்கு இந்தியத் சிந்தனைமரபிலே இயல்பாகவே ஒரு ஈடுபாடும் தெளிவும் இருந்தது.

நாங்கள் 1990களில் தமிழகத்தில் (சென்னையில்) வாழக் கிடைத்த வாய்ப்பு இத்தகையதொரு நூலை எழுதத் துணைபுரிந்தது. அங்கு நூல்வெளியீட்டுத்துறையில் செயற்பட்டு நின்றவரான திரு.பாலாஜி (சவுத்ரேசியன் புகல்) நிறுவன அதிபர்)அவர்களுடன் நெருங்கிய நட்பு ஏற்பட்ட சூழலில் இந்தியத் தத்துவமரபு பற்றி விரிவாக உரையாடினோம். அவ்விடயத்தில் ஆழமான

ஈடுபாடுகொண்டிருந்த அவர் **இந்தியச் சிந்தனை மரபு** என்ற தலைப்பிலே சராசரி வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையிலான ஒருநூலை எழுதவேண்டும் என எம்மிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அவரது விருப்பத்தை நிறைவுசெய்யக்கூடிய வகையில் இந்நூலை எழுதினோம். இந்நூல் உருவான பின்புலம் இதுதான். 1993இல் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்த இவ்வாக்கம் பின்னர் திருத்தமும் விரிவுப்பெற்று இரண்டாம் பதிப்பாக 1996இல் வெளிவந்தது.

தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பெருவரவேற்பையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற இவ்வாக்கம் இலங்கை அரசின் **‘சாஹித்ய மண்டல விருது’**(1993), தமிழகஅரசின் **‘தமிழ் வளர்ச்சிக்கழக விருது’**(1993) ஆகியவற்றைப் பெற்றதுமாகும். தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள் சிலவற்றில் இது முதல்கலைப்பட்டத்துக்கான பாட நூல்களிலொன்றாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்நூலை மீண்டும், ‘இன்றைய சிந்தனை வளர்ச்சிகளையும் கருத்துள் கொண்டு மேலதிக உள்ளடக்க அம்சங்களுடன்’ மூன்றாவது பதிப்பாக வெளிக்கொணரும் எண்ணமும் எமக்கு உளது.

‘ஈழத்துத் தமிழ்நூலல் இலக்கியம்’ மற்றும் ‘இந்தியச் சிந்தனை மரபு’ என்பன தவிர வேறுபல நூல்களையும் தாங்கள் தந்துள்ளீர்கள். தங்களது பல்துறை ஈடுபாடு மற்றும் பார்வைவிரிவு என்பவற்றின் பதிவுகளாக அமைந்த அவ்வாக்கங்களைப் பற்றியும் அவற்றை எழுதத் தூண்டி நின்ற சூழல்கள் மற்றும் அவற்றுக்குக் கிடைத்த வரவேற்புகள் என்பன பற்றியும் கூறுங்கள்.

மேற்சட்டிய இரு நூல்களைத் தவிர மேலும் என்னுடைய எழுத்துகளாக ஏழு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவை:**தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி கைலாசபதி (1999), நால்வர் வாழ்வும் வாக்கும்(2002),கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக்களஞ்சியம்(2002), கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியனின் ஆய்வுகள், பார்வைகள், பதிவுகள்’ (2தொகுதிகள்-2005), ‘காலத்தின் குரல்’ (2005), திறனாய்வு நோக்கில் தமிழன்பன் கவிதைகள்’ (2005).**

சென்னை சவுத் விஷன் வெளியீடாக 1999இல் வெளிவந்ததான **தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி க. கைலாசபதி** என்ற நூல் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவரும் சமகாலத் தமிழ்ஆய்வியலிலும் திறனாய்வியலிலும் திசைகாட்டிகளாகத் திகழ்ந்த மிகச் சிலருள் ஒருவருமான ஆய்வறிஞர் கலாநிதி க.கைலாசபதி அவர்களைப் பற்றிய அறிமுக ஆய்வு ஆகும்.

சென்னை கலைஞன் பதிப்பக வெளியீடாக 2002ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்தவையான **நால்வர் வாழ்வும் - வாக்கும்** மற்றும் **கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம்** ஆகிய இரு நூல்களும் முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு சென்னை கே.கே. நகர் சக்திவிநாயகர் ஆலயத்தில் நிகழ்த்திய சமய உரைகளை மையப்படுத்தி ஆய்வுநிலையில் எழுதப்பட்டவையாகும்.

மேற்படி முதலாவது நூல், சைவ சமய குரவர்களாகத் திகழ்ந்த அப்பர், சம்பந்தர் சுந்தரர் மற்றும் மணிவாசகர் ஆகிய நால்வர் பற்றியதாகும். அவர்களைப் பற்றிய புராணமரபுச் செய்திகள் மற்றும் அவர்களின் திருமுறைப்பாடல்கள் ஆகியவற்றின் ஊடாகப் புலப்படும் அவர்களுடைய தனிமனிதநிலைப்பட்ட ஆளுமையம்சங்களை இனங்கண்டு காட்டும் நோக்கிலான ஆய்வுமுயற்சியாகும். புராணமரபுசார் செய்திகளைச் சமூக வரலாற்றுப் பார்வையுடன் திறனாய்வு நிலைநின்று விளக்கியுரைக்க முற்பட்ட இவ்வாக்கம் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பெருவரவேற்பைப் பெற்றதோடு கடும் விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டதுமாகும். இந்நூலுக்கு இலங்கை **‘வட - கீழ்மாகாண அரசின் இலக்கிய விருது’** (2002)இந்திய **State Bank Of India விருது’**(2002) கிடைத்துள்ளன.

கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம் என்ற நூலானது தமிழ்ப்புராண நூல்களில் முதன்மைக் கணிப்புக்குரியதான கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் **கந்தபுராணம்** என்ற பெருநூலைப்பற்றிய ஆய்வு ஆகும். இளம் வயது முதலே இப் புராணத்தின்மீது நான் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு முதிர்ந்து கனிந்த நிலையில் வெளிப்பட்ட ஆக்கம், இது. இப்புராணத்தின் கதையம்சங்களையும் பண்பாடுசார் கூறுகளையும் நடைமுறை வாழ்வியல் சார்ந்த விளக்கங்களுடனும் விமர்சனங்களுடனும் எடுத்துரைக்கும் செயற்பாட்டை இதில் மேற்கொண்டுள்ளேன். இந்நூலும் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பெருவரவேற்பைப் பெற்றதாகும். தமிழகத்தின் **‘சேக்கிழார் ஆய்வுமன்ற விருது’** (2002)பெற்ற ஆக்கம், இது.

கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியனின் ஆய்வுகள் - பார்வைகள் - பதிவுகள் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த இரு நூல்களும் நான் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள், சொற்பொழிவு உரைகள், நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரைகள், அணிந்துரைகள் மற்றும் மதிப்புரைகள் ஆகிய வகைமைகளிலமைந்த கட்டுரைகளின் தொகுதிகளாகும். முதலாவது தொகுதியானது பொதுவான தமிழ்ச்சூழல் சார்ந்தனவாகிய 44 கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியதாகும். இரண்டாம் தொகுதியில் ஈழம்சார்ந்த 50 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்விரு நூல்களும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறை அரங்கிலே 2005ஆம் ஆண்டு சனவரியிலே அன்றைய துணைவேந்தர் பேராசிரியர் டாக்டர் செ.ராமச்சந்திரன் அவர்களது தலைமையில் வெளியிடப்பட்டவையாகும். இதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொண்டவர் அன்று தமிழ் மொழித்துறைப் பேராசிரியராகத் திகழ்ந்த டாக்டர் வ. ஜெயதேவன் அவர்களாவார். இவ்விரு நூல்களின் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்ததே காலத்தின்குரல் என்ற ஆக்கம். எனது கவிதைகள், சிறுகதைகள், நேர்காணல்கள், நூல்சார் பதிவுகள் மற்றும் என்னைப்பற்றிய கணிப்புகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பாக அமைந்த ஆக்கம், இது. இவ்வெழுத்துகள் பலவும் கடந்த காலத் தமிழாய்வுலகின் திசைவழியை இனங்காட்டுவன என்ற கருத்திலேயே இத்தொகுப்புக்குக் 'காலத்தின்குரல்' என்ற தலைப்பு இடப்பட்டது. மேற்படி மூன்றுதொகுதிகளும் உருவாவதற்கு முக்கிய உந்துசக்தியாகத் திகழ்ந்தவர் எனது துணைவியார் கௌசல்யா ஆவார். போர்ச்சூழலில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்த கட்டத்தில் தொலைந்தவை மற்றும் தவறவிடப்பட்டவைபோக எஞ்சியிருந்தவையும் தமிழகத்திலிருந்தபோது பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதியவையுமான மேற்கட்டியவகையிலான எழுத்துகளைப் பேணிப்பாதுகாத்து வந்த அவர், அவை நூல்வடிவம் பெறவேண்டுமென்பதிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டிநின்றார். கட்டுரைகளைப் பொருட்பொருத்தமுற வரிசைப்படுத்திய அவரே அவற்றின் பதிப்பாசிரியராகவும் திகழ்ந்தவராவார். சென்னை சவுத்விஷன் தயாரிப்பாகவே இம் மூன்றுநூல்களும் வெளிவந்தன. திறனாய்வு நோக்கில் தமிழன்பன் கவிதைகள் என்ற நூலானது பாரதிதாசன் பரம்பரையில் வந்தவரும் தமிழகத்தின் சமகால முதல்வரிசைக் கவிஞர்களுள் ஒருவருமான தமிழன்பனின் கவிதையாக்கங்கள் பற்றிய திறனாய்வுப் பார்வையாக அமைந்ததாகும். தமிழகத்தின் கடந்த அரைநூற்றாண்டுக்காலக் கவிதை வரலாற்றின் பின்புலத்தில் தமிழன்பன் அவர்களின் கவித்துவ ஆளுமையின் தனித்துவக்கூறுகளை இந்நூல் இனங்காட்டிநிற்கிறது. சென்னை பூம்புகார் பதிப்பகம் இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழகக்கவிதை வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள முற்படுபவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய முக்கிய ஆய்வுநூல், இது.

திறனாய்வுத்துறையில் தங்களுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. ஒரு திறனாய்வாளர் என்ற வகையில் தாங்கள் மேற்கொண்டு வந்துள்ள மற்றும் தற்பொழுதுமேற்கொண்டு வருகின்ற செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறுங்களேன்.

பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலம்முதலே நான் திறனாய்வுத்துறையில் தீவிர ஈடுபாடுகொண்டிருந்தேன். பேராசிரியர்கள் வி. செல்லநாயகம், க.கைலாசபதி மற்றும் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோரின் சிந்தனைகளால் நான் அத்துறையில் தூண்டப்பட்டிருந்தேன் என்பதையும் முன்னரே கூறியுள்ளேன். அவ்வகையில், அத்துறை சார்ந்த எனது சிந்தனைகள் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஆகியன இருமுக்கிய நோக்கங்களை மையப்படுத்தியனவாக அமைந்தன. ஒன்று, 'திறனாய்வாளன்' என்ற நிலைக்கு ஏற்றவகையில் என்னை இயன்றவரை தகுதிப்படுத்திக் கொள்வதாகும். இன்னொரு நோக்கம், தமிழின் திறனாய்வியல் சார் சிந்தனைகளைத் தொகுத்து நோக்கி, அவற்றினூடாகப் புலப்படும் அதன் வரலாற்றுச் செல்நெறியைத் தெளிவாகக் கண்டறிதல் ஆகும். திறனாய்வாளருக்குரிய அடிப்படைத்தகுதிகள் என்றவகையில் 'பரந்த வாசிப்பநுபவம்' மற்றும் 'நடுவநிலை நின்று மதிப்பிடும் மனப்பக்குவம்' ஆகியன முக்கியமானவை. எனது இலக்கிய நிலைசார் செயற்பாடுகள் பலவற்றிலும்-குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழக விரிவுரைகள், ஆய்வரங்க உரைகள், இலக்கிய மேடை உரைகள் மற்றும் எனது கட்டுரைகள், நூலாக்கங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் மேற்படி பண்புகளை உரியவாறு பேணிக்கொள்ள முற்பட்டுவந்துள்ளேன். அவ்வகையில்,

மேலே நான்குறிப்பிட்ட எனது பல்வகை எழுத்தாக்கங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள இலக்கியம்சார் பதிவுகள் என்னுடைய திறனாய்வுப்பார்வைகள்சார் பதிவுகளாக வெளிப்பட்டவையேயாம். எனது அப்பார்வைகளில் காலந்தோறும் நிகழ்ந்துவந்துள்ள பரிணாமங்களை அவ்வெழுத்துகளில் தரிசிக்கமுடியும்.

தமிழின் திறனாய்வியல்சார் சிந்தனைகளைத் தொகுத்த நோக்குதல் மற்றும் அவற்றின் ஊடாகப் புலப்படும் அதன் வரலாற்றுச் செல்நெறியை அவற்றினூடாக ஒரு முக்கிய குறிப்பை இங்கு பதிவுசெய்வது அவசியமாகிறது. திறனாய்வு என்பது பண்டைத் தமிழ்மரபில் ஒரு தனியான ஆய்வுத்துறையாக உருவாகியிருக்கவில்லை. அது பண்டைய இலக்கணமரபின் ஒருபகுதியாகவே— அதாவது **பொருள், யாப்பு, அணி, பாட்டியல்** முதலான விடயப்பரப்புகளைக் கொண்டதான **பொருளிலக்கணப்** பகுதியாக –வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளது. **பாயிரம், அரங்கேற்றம்** முதலான செயற்பாடுகளில் ஊடாகத் திறனாய்வுசார் செயற்பாடுகள் பண்டைக்காலத்தில் நிகழ்ந்து வந்துள்ளன. இவை தமிழிலக்கியவுலகில் பொதுவாக அறியப்பட்ட செய்திகளேயாம். அவ்வகையில், இன்று நாம் தமிழிலக்கியச் சூழலிலே குறிப்பிடும் **திறனாய்வு** என்ற **இலக்கியக்கல்விச் சிந்தனையானது** தமிழுக்குப் புதியதாகும். மேலைத்தேய இலக்கியச் சிந்தனைகளினூடாக அறிமுகமான ஒன்று என்பது பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தேயாம்.

தமிழ்ச் சூழலில் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டிறுதியில் அறிமுகமாகி கடந்த நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகப் பலநிலைப் பரிமாணங்களை எய்திவந்துள்ள மேற்படி **திறனாய்வுச்சிந்தனைப்** பரப்புக்கு விளக்கம் தருவதிலும் தனியான ஒரு ஆய்வுத்துறையாக அதனை வளர்த்தெடுப்பதிலும் பலர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சிறப்பாகப் பங்காற்றிவந்துள்ளனர். குறிப்பாக, பேராசிரியர்களாகவும் இலக்கியவாதிகளாகவும் திகழ்ந்தவர்களான திருமணம் செல்வக்கேசவராய முதலியார், வ.வே.சு ஐயர், அ.ச. ஞானசம்பந்தன், மு.வரதராசன், க.நா.சுப்பிரமணியம், சி.சு.செல்லப்பா, வி.செல்வநாயகம், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, மு.தளையசிங்கம் முதலிய பெருந்தொகையான கடந்த தலைமுறைகளைச்சார்ந்த தமிழ்ப் பேரறிழறிஞர்கள் பலர் **திறனாய்வுத் துறைசார்ந்து** மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் விதந்துரைக்கத்தக்க சிறப்புடையன. நமது சமகாலத்திலும் பெருந்தொகையான இலக்கியவாதிகளும் தமிழறிஞர்களும் இத்துறையில் பெரும் ஈடுபாடு காட்டி, எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனர்.

மேற்சட்டிய அறிஞர்கள் பலரும் முன்வைத்துள்ள **திறனாய்வியல்சார் சிந்தனைகளில்** ஒருவகையானவை தமிழர் மத்தியில் பண்டுதொட்டு நிலவிவந்துள்ள இலக்கியக் கோட்பாடுகளை இனங்கண்டு அவற்றை இன்றைய திறனாய்வுச் சிந்தனைகளுடன் பொருத்தி நோக்கும்வகையில் அமைந்தவையாகும். இன்னொரு வகையான சிந்தனைகள் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய பிற மொழிகள் சார்ந்து உருவாகிவந்துள்ள திறனாய்வுப் பார்வைகளையும் அணுகுமுறைகளையும் தமிழிலக்கியச் சூழலுக்கு அறிமுகம் செய்து விளக்கியுரைக்கும் பண்பினவாகும். இவ்வாறாக தமிழ்ச் சூழலிலே பதிவாகிவந்துள்ள **திறனாய்வியல்சார் சிந்தனைகளையும்** தொகுத்து நோக்குவதும் அதன் தொடர்ச்சியாகத் **தமிழ்த்திறனாய்வியலுக்கு** ஒரு வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதுமே எனது முக்கிய நோக்கமாகும். அம் முயற்சியிலே நான் எனது கவனத்தை ஆழமாகச் செலுத்திவருகிறேன். எனது நீண்டநாள் ஆர்வம்சார்ந்த இம் முயற்சியின் ஒரு கட்டமாகவே **ஞானம்** இதழிலே சில ஆண்டுகளின் முன்னர் **“தமிழில் இலக்கியத்திறனாய்வியல்”** (அடிப்படைகள்-வரலாறு-புதிய எல்லைகள்) என்ற தலைப்பிலே தெடராக 24 கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தேன். அதனைஅடுத்து, கடந்த மூன்றாண்டுகளுக்கு மேலாக **“இலக்கியத்திறனாய்வியலின் இயங்குநிலை”** என்றதலைப்பிலே இங்கு (கனடா- ரொறன்ரோவில்) வெளிவரும் **தாய்விடு** இதழில்ஒரு கட்டுரைத்தொடர் எழுதிவருகிறேன்.

அத்துடன் இலக்கியம் தொடர்பான அரங்குகளில் **திறனாய்வுப்பொருண்மை** சார்ந்த தலைப்பு களைத் தேர்ந்து கட்டுரைகள் வாசித்து வருகிறேன். கடந்த 0-11-2014 அன்று இங்கு ரொறன்ரோ விலே ‘கௌரவகலாநிதி’ ‘வித்துவான்’ ச.அமுதசாகரன் அடைக்கலமுத்து அவர்களின் **நான்காம் ஆண்டுநினைவுப் பேருரைக்கு** அழைக்கப்பட்டபோது, **“தமிழிலக்கியத் திறனாய்வியலில் ஈழத்தின் முப்பெரும் ஆளுமைகள்-கலாநிதிகள் க.கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, திரு.மு.தளையசிங்கம் ஆகியோரின் திறனாய்வியல்சார் இயங்குநிலைகள் பற்றிய ஒருவரலாற்றுப்பார்வை”** என்ற

தலைப்பிலே அவ்வரையைத் தயாரித்து நிகழ்த்தினேன். பேருரையானது பின்னர் காலம் என்ற இலக்கிய இதழின் 46வதுவெளியீட்டிலே பதிவாகியது. மேற்படி பேருரையை அடுத்து 27-12-2014அன்று ரொறன்ரோ தமிழ்ச் சங்கத்திலே “தமிழில் இலக்கியத்திறனாய்வியல் -வரலாறும் வளர்ச்சியும்” என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆய்வுரை நிகழ்த்தினேன். இவ்வாறு தொடரும் இவ்வாய்வுச் செயற்பாடுகளின் தொடர்ச்சியாக, தமிழின் இலக்கியத் திறனாய்வியல் பற்றியதான வரலாற்று நோக்கிலான நூலொன்றை எழுதும் எண்ணம் உளது. எதிர்வரும் ஆண்டுகளில் இவ்வெண்ணம் கைகூடும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

அடுத்து இன்னொரு முக்கிய வினா. தாங்கள் இப்போது புலம்பெயர்ந்தநிலையில் கனடாவில் வாழ்கிறீர்கள். அம்மண்ணின் இலக்கியச் சூழல் பற்றியும் அதில் தாங்கள் பங்குகொண்டு இயங்கிவரும் முறைமைகள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

இது மிக விரிவாகப் பல பக்கங்களிலே எடுத்துரைக்கப்படவேண்டிய விடயமாகும். இந்த நேர்காணலிலே அது சாத்தியமில்லை. எனவே ஞானம் வாசகர்களுக்குத் தேவையான அளவில் முக்கிமான சில செய்திகளை மட்டும் சுருக்கமாக எடுத்துரைக்க முயல்கிறேன்.

மூன்று இலட்சத்துக்கு மேலான தமிழ்மக்கள் இம்மண்ணில் வாழ்கின்றனர் என்பதும் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே இங்கு தமிழிலக்கியச் செயற்பாடுகள் தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்து வருகின்றன என்பதும் நீங்கள் முன்பே நன்கு தெரிந்திருக்கக்கூடிய செய்திகளாகும்.

இங்குள்ள இலக்கியவாதிகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகோடுமட்டுமன்றித் தமிழகம் மற்றும் ஏனையபுகலிட நாடுகள்சார் இலக்கியச் சூழல்களுடனும் நெருக்கமான தொடர்புகளைப் பேணிக்கொண்டு இயங்கிவருகின்றார்கள் என்பதையும் நீங்கள் நன்கு தெரிந்திருப்பீர்கள்.

இம்மண்ணின் இலக்கியச் சூழல் தொடர்பான பொதுவான செய்திகள், இவை. இங்கு ஆலயங்கள் மற்றும் சமய நிறுவனங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள், கலை இலக்கிய மன்றங்கள் மற்றும் ஊடகங்கள் முதலான பல்வேறு தளங்களிலும் தமிழிலக்கியம் சார்ந்த செயற்பாடுகள் சிறப்பாக முன்னெடுக்கப்பட்டுவருகின்றன. ஆலயங்கள் மற்றும் சமய நிறுவனங்கள் சார்ந்து புராணபடனம் மற்றும் சமய-தத்துவ விரிவுரைகள் ஆற்றிவருகிறேன். எனது துணைவியாரும் இத்தகு செயற்பாடுகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டுவருகிறார்.

கனடாத் தமிழ்க் கல்லூரி என்ற நிறுவனத்திலே தமிழ் இளங்கலை மற்றும் முதுகலை ஆகிய கற்கை நெறிகளுக்குக் கற்பிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கும் எனது துணைவியாருக்கும் கிடைத்துள்ளது. இதனால் தமிழின் இலக்கிய-இலக்கணப் பரப்பு முழுவதையும் மீண்டும் மீண்டும் தரிசித்துவருகிறோம்.

மன்றங்கள் சார் இயங்குநிலைகள் என்ற வகையிலே மூன்று முக்கிய செயற்பாடுகள் இங்கு சுட்டத்தக்க முக்கியத்துவமுடையன. இவற்றுள் முதலிற் குறிப்பிடவேண்டியது, ரொறன்ரோ தமிழ்ச்சங்கம் என்ற அமைப்பை மையப்படுத்தி நான் மேற்கொண்டுவரும் ‘ஆய்வரங்க நிகழ்வு’ ஆகும். டாக்டர் இ. லம்போதரன், எழுத்தாளர் அகில் மற்றும் என்னுடைய கூட்டு முயற்சியாக 2014 தைத்திங்களில் உருவான இந்த அமைப்பானது தமிழியல் சார்ந்த அனைத்துத் துறைகளிலும் உயர்நிலை ஆய்வரங்குகளை நடத்தும் குறிக்கோளை முன்வைத்துச் செயற்பட்டுவருவதாகும். மாதந்தோறும் இறுதிச் சனிக்கிழமைகளில் திட்டமிட்டவாறு தொடர்ந்து நிகழ்ந்துவரும் இவ்வாய்வரங்க நிகழ்விலே இதுவரை சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முப்பதுக்கு மேற்பட்ட விடயங்கள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் கலந்துகொண்டுஉரையாற்றி வந்துள்ளனர்.

அடுத்து குறிப்பிடவேண்டியது, இங்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து இயங்கிவரும் கனடாத் தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்திலே கடந்த நான்காண்டுகளுக்கு மேலாக நான் ஆலோசகர் என்ற பொறுப்பை வகித்துவருகிறேன் என்பதாகும். நவீன இலக்கியங்கள் சார்ந்த பயிலரங்குகளை நடத்துதல் மற்றும் நூல்வெளியீடுகளை நிகழ்த்துதல் முதலியவற்றில் கவனம் செலுத்திவரும் முக்கிய அமைப்பு, இது.

ஊடகம்சார் செயற்பாடு என்ற வகையில் இங்கு தமிழில் வெளிவரும் வார இதழ்கள், மாத இதழ்கள், பருவ இதழ்கள் மற்றும் இணைய இதழ்கள் ஆகியவற்றுடன் நானும் எனது

துணைவியாரும் நெருக்கமான உறவுடன் செயற்பட்டுவருகிறோம். அத்துடன் **வானொலிகள்** மற்றும் **தொலைக்காட்சிகள்** ஆகியவற்றுடனும் இவ்வுறவுகளைப் பேணிவருகிறோம். **காலம், தமிழர் தகவல்** ஆகிய இதழ்களில் அவ்வப்போது கட்டுரைகள் எழுதிவருகிறேன். **தாய்விடு** என்ற மாத இதழில் இப்பொழுது எனது கட்டுரையொன்று தொடராக வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றது.

இங்கு மிஸ்ஸஸ்ஸாகா நகரச் சூழலில் இயங்கிவரும் சைவ சித்தாந்த மன்றம் பல ஆண்டுகளாக வெளியிட்டுவரும் **அன்புநெறி** என்ற மாத இதழுக்கு நானும் துணைவியாரும் சிறப்பாசிரியர்களாக உள்ளோம்.

இம்மண் சார்ந்த எமது கல்விசார் செயற்பாடுகளில் குறிப்பிடப்படவேண்டிய மற்றொன்று, **கலைச்சொல்லாக்கம்** என்ற செயன்முறையுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பாகும். இம்மண்ணின் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தேவைகளைக் கருத்துட்கொண்டு **கலைச்சொல்லாக்க** முயற்சியொன்று இங்குள்ள தமிழ்க் கல்வியாளர்களால் பல ஆண்டுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்தது. காலஞ்சென்ற அதிபர் பொ. கனகசபாபதியவர்களின் தலைமையில் செயற்பட்டுவந்த அக்குழுவிலே கவிநாயகர் வி. கந்தவனம் திரு. மணி வேலுப்பிள்ளை, கலாநிதி பார்வதி கந்தசாமி, கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம், திரு. சின்னையா சிவநேசன், திரு. த.சிவபாலு, எழுத்தாளர் க.நவம், டாக்டர், கலாநிதி பால. சிவகடாட்சம், சட்டத்தரணி மனுவல் ஜேசுதாசன் முதலியவர்கள் மாதந்தோறும் ஒன்றுசுடிக்கலந்துரையாடல்கள் நிகழ்த்திவந்தனர். சொல்லாக்கத் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுவந்தனர். இவர்களுடன் கடந்த 6 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நானும் துணைவியாரும் இணைந்து இயங்கிவந்துள்ளோம். அதிபர்.பொ.கனகசபாபதியவர்கள் இரு ஆண்டுகளின் முன்னர் இயற்கை எய்திய நிலையில் தற்காலிகமாகத் தேக்கமடைந்திருக்கும் அச்செயற்பாட்டுக்கு மீண்டும் புத்துயிரளிக்கும் முயற்சியில் நாங்கள் தீவிர கவனம் செலுத்திவருகிறோம்.

நிறைவாக புலம்பெயர் தமிழர்களின் எதிர்காலம் மற்றும் புலம்பெயர் தமிழிலக்கியத்தின் எதிர்காலம் என்பன பற்றிய தங்களது கணிப்புகள் யாவை.?

‘**புலம்பெயர் தமிழர்களின் அடுத்துவரும் சந்ததிகள் தமிழர்களாக வாழ்வார்களா?**’ என்ற வினா கடந்த ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களாக எழுப்பப்பட்டுவருவதாகும். இதற்குப் புலம்பெயர் தமிழர்கள், தாயக மற்றும் தமிழகம் சார்ந்தவர்கள் தத்தம் ஊகங்களினடிப்படையில் வேறுபாடான விடைகளைத் தரமுயன்றுள்ளனர்.

‘**எதிர்வரும் காலங்களில் புகலிட நாடுகளின் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தாக்கங்களுக்குப்பட்டுத் தமிழின் அடையாளங்கள் கரைந்து போய்விடுவதற்கான வாய்ப்புகளே அதிகம் உள்ளன**’ என ஒரு சாரார் ஊகிக்கின்றனர். இதற்கு மாறாக இன்னோர் சாரார், ‘**புகலிட நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் இன்னும் பலதலைமுறைகளுக்குத் தமிழர்களாகவே வாழ்வர்**’ என்பதான விடையை முன்வைத்து வருகின்றனர். அதாவது புகலிடச் சூழல்களின் பண்பாட்டுத் தாக்கங்கள் எவ்வளவு வலுவானவையாக இருப்பினும் அவற்றுக்குத் தமிழினம் முற்றாகப் பணிந்து தன்னை இழந்து விடப் போவதில்லை என்பதே இந்த இரண்டாவது சாராரின் கருத்தாகும். இதனை மேலும் தெளிவாகக் கூறுவதானால், **புகலிட நாடுகளின் பண்பாட்டம்சங்கள் தமிழரின் உலகநோக்கு மற்றும் நடையுடை, பாவனை முதலிய அம்சங்களில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்தலாம். அந்நிலை தவிர்க்கப்படமுடியாததாகும். ஆனால் அம்மாற்றங்களை உள்வாங்கிய பின்னருங்கூட தமிழினம் தன்னுடைய தனித்தன்மைகளைப் பேணிக்கொண்டு தனது வரலாற்றைத் தொடரும்**’ என்பதே இந்த இரண்டாவது சாராருடைய நம்பிக்கை சார்ந்த ஊகமாகும். இந்த இரண்டாவது சாராரின் கருத்துடன்தான் நான் பெரிதும் உடன்படுகிறேன். புலம்பெயர் தமிழர்களின் இன்றைய தலைமுறையினர் மேற்கொண்டுவரும் தமிழ்ப் பண்பாடுசார் செயற்பாடுகள் பலவும் இவ்வாறான நம்பிக்கையின் தளத்தில் நிகழ்பவையே என்பதை இங்கு சுட்டவிழைகிறேன்.

அடுத்து புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம் தொடர்பாக... ‘**புலம்பெயர் இலக்கியம்**’ என்பது **ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு நீட்சி** என்பதும் அது குறித்த ஒரு வரலாற்றுச் சூழலின் அவலங்களினூடாக உருப்பெற்றுத் தொடர்ந்தது என்பதும் ஏற்கெனவே எடுத்துப்பேசப்பட்டுவிட்ட விடயங்களாகும். தாங்கள் வெளியிட்ட **ஞானம்175**ஆவது சிறப்பு வெளியீடு இவ்விடயங்களை

விரிவாகவே பதிவுசெய்துள்ளது. இவ்விலக்கியத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய வினாக்களும் அதன் கட்டுரைகளில் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக அதில் இடம் பெற்ற எனது கட்டுரையிலே இவ்வாறான வினா எழுப்பப்படுவதையும் அதற்குக் காரணமான சூழ்நிலைசார் அம்சங்களையும் சுட்டி விடையளித்திருந்தேன். அதனை இப்பொழுது மீண்டும் நினைவிற்கு இட்டுவந்து சில விளக்கங்களை முன்வைக்க முயல்கிறேன்.

“புலம் பெயர் இலக்கியம் என்ற அடையாளப்படுத்தல் உருவான காலப்பகுதியில் இருந்தவரலாற்றுச் சூழல் இன்று இல்லை. ஆயுதப் போராட்டச் சூழல் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அதனால் புலம்பெயர்வுசார்ந்த ‘அலைவுலைவுகள் மற்றும் ‘புகலிட இசைவாக்கம்’ என்பன தொடர்பான பிரச்சினைகள் இன்று ஒப்பீட்டளவில் பெருமளவு குறைந்து விட்டன...பல நாடுகளிலும் புகலடைந்தவர்கள் அவ்வந் நாடுகளிலே காலூன்றி நிலைத்துவிட்ட நிலையிலும் அவர்களின் அடுத்த தலைமுறையினர் பல்லினப்பண்பாடுகளுடன் இயைவு பெறத் தொடங்கிவிட்ட நிலையிலும் அவற்றுக்கேற்பப் படைப்புகளின் உள்ளடக்க அம்சங்களில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன.”

அண்மைக்காலத்தின் புலம்பெயர் இலக்கியச் சூழல் தொடர்பாக மேற்படி எனது கட்டுரையில் பதிவுசெய்திருந்த விடயங்களின் முக்கிய பகுதி, இது. இத்தொடர்பில் நான் மேலும் குறிப்பிடும்பொழுது, புகலிடநாடுகளில் உருவாகும் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு இனியும் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற அடையாளம் தேவைப்படாது என்பதையும் அதில் சுட்டியிருந்தேன். அத்துடன், அவ்விலக்கியங்கள் அவை எழும் புவிச்சூழல் சார்ந்து ‘அவுஸ்திரேலியத் தமிழிலக்கியம்’, ‘ஐரோப்பியத்தமிழிலக்கியம்’, ‘வட அமெரிக்கத் தமிழ் இலக்கியம்’ அல்லது ‘கனடியத் தமிழ் இலக்கியம்’ முதலான அடையாளங்களைத் தாங்கப்போகின்றன என்பதும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டது. அவ்வாறான நிலைமைகளின் தொடர்ச்சியாக, ‘அவ்வகை ஆக்கங்கள் உலகத் தமிழிலக்கியம் என்ற பொது அடையாளத்தைப்பெற்றுவிடக்கூடும் என்பதான ஊகத்தையும் கூட அக்கட்டுரையிலே பதிவுசெய்திருந்தேன். இவ்வாறான எனது கருத்துகளில் இன்றுவரை மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை.

இந்த நேர்காணலில் தாங்கள் வேறேதாவது கூற விரும்புகிறீர்களா?

எனக்கு இவ்வாய்ப்பை அளித்த தங்களுக்கு உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஞானம் இதழின் கலை இலக்கியப்பங்களிப்பானது சிறப்புடன் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

சந்திப்பு: தி.ஞானசேகரன்

தாங்கள் பல வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் மாநாடுகளிலும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துள்ளீர்கள் அதைப் பற்றிய விபரத்தைக் கூறுங்கள்.

அதை நான் விபரமாகக் கூறுவதானால் நான் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக 40 ஆண்டுகள் இருந்துள்ளேன். பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் ஒரு பண்பு என்னவெனில் அவர்கள் ஆய்வுகள் செய்வார்கள். அந்த ஆய்வுகளை அவர்கள் வெளிநாட்டுப் பேராசிரியர்களின் உதவியுடன் செய்யவேண்டும். வெளிநாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் அவற்றைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இது கல்வியாளர்கள் விரிவுரையாளர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு திட்டவட்டமான விடயம். அந்த வகையில் நான் ஜப்பான் நாட்டில் போய் ஹிரோஷிமா பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்கல்வி பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வினைச் செய்தேன். ஜப்பானிய உயர்கல்வி எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்தது பற்றியதாக அவ்வாய்வு இருந்தது. அந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் முதுமாணிப்பட்டம் பெற்றேன். அங்குள்ள பண்பு என்னவென்றால் அங்கு ஆய்வு மாணவர்களாக இருக்கும்போது ரோக்கியொ, ஓலாக்கா, யமாக்குச்சி போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று அங்கு நடைபெறுகின்ற சர்வதேச கருத்தரங்குகளில் நாங்கள் பங்கு கொண்டுள்ளோம். அதற்குப் பிறகும் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் உள்ள ஒபோன் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் இரண்டு மாத காலம் தங்கி அங்கு உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கு வளர்முகநாடுகளில் உள்ள கல்விப் பிரச்சினைகள் பற்றிய ஆய்வு செய்ய விரும்புவார்களுக்கு நான் ஒரு வழிகாட்டியாக (Guide) இருந்திருக்கிறேன்.

தமிழர் பிரச்சினைகள் பற்றி 1996 ஆம் ஆண்டில் நோர்வேயில் பேகன் நகரில் நடந்த ஒரு மாநாட்டில் என்னையும் பங்குபற்றும்படி அழைத்திருந்தார்கள். நான் அங்கு சென்று இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை மற்றும் மலையகத் தமிழர் பிரச்சினை, தேசியப்பிரச்சினை பற்றியெல்லாம் மிக விரிவாகப் பேசினேன். அதில் எவ்வாறு வெளிநாடுகள் சம்பந்தப்பட்டு இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளேன். அவ்வேளையில் அங்கு கலாநிதி ஷண்முகரத்தினம், பேராசிரியர் சீலன் கதிர்காமர் போன்றோர் வந்திருந்தார்கள். உருத்திரகுமார்சூட அங்கு வந்திருந்தார். உருத்திரகுமார் Diaspora அரசாங்கத்தின் பிரதமராக இருப்பவர்.

அத்தோடு கடாபி அவர்கள் பசுமைநூல் என்றொரு நூலை வெளியிட்டிருந்தார். அந்த நூலில் அவரது பல சிந்தனைகள் இருந்தன. அந்த நூலை நான் தமிழில் மொழிபெயர்த்தேன். அந்த நூல் தொடர்பான இரண்டு ஆய்வரங்குகள் புதுடில்லியில் நடந்தன.

இதனைவிட நான் ஜேர்மன் நாட்டுக்குச் சென்றுள்ளேன். யாழ்ப்பாணத்து தமிழர்கள் பல நாடுகளுக்குச் சென்றபோதும் அவர்கள் ஒரு தேசியவாதத்துக்கு உட்பட்டவர்கள். அவர்கள் வெளிநாடு சென்றபோதிலும் அங்கு சும்மா இருக்கவில்லை. தமது பிள்ளைகள் சைவர்களாக வளரவேண்டும். அதேவேளையில் தமிழ் மொழியைப் படிக்க வேண்டும், போன்ற ஆர்வம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். மேல்நாட்டில் தாங்கள் வாழ்ந்தாலும் அந்தக் கலாசாரம் தங்களுக்குச் சரிவராதது என்று நினைத்து தமது பிள்ளைகளைத் தமிழர்களாகவே வைத்துக்கொள்ள முயற்சி எடுத்தார்கள். அதற்காகத் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்க முயற்சி எடுத்தார்கள். ஆனால் தமிழைக் கற்பிப்பதற்கு சரியான பாடநூல் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. எனவே எங்களை ஜேர்மனிக்கு வரவழைத்து இந்த புலம்பெயர் சிறார்களுக்குப் பொருத்தமான பாடநூல் களைத் தயாரிக்குமாறு எங்களிடம் வேண்டினார்கள். நானும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும் இலங்கையிலிருந்து அவர்களது அழைப்பின் பேரில் சென்றோம். இந்தியப் பேராசிரியர்கள் நால்வர் வந்தார்கள். காரை சுந்தரம்பிள்ளையும் வந்தார். அவர் வந்தது பொருத்தமான கவிதைகள் தயாரிப்பதற்கு. ஓவியம் வரைவதற்கு ஓவியர் ஒருவரும் இந்தியாவில் இருந்து வந்தார். இவற்றைக் கணனி மயப்படுத்த இருவர் இருந்தார்கள். தாஸ்லியஸ் குரல் வழங்குவதற்கு வந்தார். நாங்கள் ஜேர்மன் நாட்டில் வைத்து வளர்நிலை 1,2,3 எனப் பாடநூல்களைத் தயாரித்தோம். உலகத்திலேயே இத்தகைய தரம்வாய்ந்த பாடநூல் முதல் முறையாகத் தயாரிக்கப்பட்டது அங்குதான் என்பேன். 1998 இல் இது நடந்தது.

இதைவிட மலேசியா மாநாட்டில் இலங்கைவாழ் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்தேன். புதுடில்லியில் நடைபெற்ற ஒரு கல்வியியல் மாநாட்டில், பேராசிரியர் சிவத்தம்பியுடன் சேர்ந்து மலையக மக்களின் கல்வி நிலைபற்றி விரிவான ஆய்வு ஒன்றைச் சமர்ப்பித்துள்ளேன். பின்னர் அவர்கள் அதனைத் தமது ஆய்வு நூல்களிலும் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

அத்தோடு, இங்கிலாந்தில் உள்ள கல்வியியல் நிறுவனத்தில் அங்கு இருக்கின்ற Anjela Little என்ற பெரிய பேராசிரியரோடு சேர்ந்து – அவர் இலங்கையைப் பற்றி விரிவான அறிவு உடையவர். இலங்கையைப் பற்றி புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார். அவருக்குத் தேவையான பல தகவல்களை வழங்கி கலந்துரையாடியுள்ளேன்.

தமிழ்நாட்டில் சென்னையில் உள்ள உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் தமிழ்க்கல்வி பற்றி ஒரு விரிவான ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்துள்ளேன். அதனையும் அவர்கள் நூலாக வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

கம்போடியாவில் ஆசிய உயர்கல்வி மாநாட்டில் பங்குபற்றியுள்ளேன். உயர்கல்வி பற்றிய தனித்துவமான விடயங்கள் என்ன என்பது பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன்.

இது பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களுக்குச் சாதாரண விடயம். என்னைவிட அதிகமான மாநாடுகளில் ஆய்வுரைகள் சமர்ப்பித்த பல பேராசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள்.

நீங்கள் பல நூல்களை எழுதியுள்ளீர்கள். அவற்றில் முக்கியமானவற்றைச் சொல்லுங்கள்.

நான் மலையகத்தின் பதுளையைச் சேர்ந்தவன். மலையகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் 200 ஆண்டுகளாக இங்கு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மலையக மக்களின் வரலாறு பற்றி

ஆங்கிலத்தில் இந்திய இலங்கை ஆசிரியர்கள், அறிஞர்கள் பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் பஸ்தியாம்பிள்ளை இலங்கையில் உள்ள இந்திய மக்களின் வரலாற்றை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். இது பலருக்குத் தெரியாது. அவர் இலங்கை நாட்டு வரலாற்றை ஆராய்வதற்கு இங்கிலாந்து சென்று ஆராய்ந்தார். அவரைப் போலவே பாலசிங்கம் என்ற யாழ்ப்பாணத்து அறிஞரும் இங்கிலாந்து சென்றார். அவர்கள் தேசாதிபதிமார்கள் எப்படியெல்லாம் ஆட்சி செய்தார்கள் என்பதை மூலாதாரங்களில் தேடினார்கள். அப்போது மலையக மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது பற்றிய ஆவணங்களை அவர் அங்கு கண்டறிந்தார். மலையக மக்கள் எங்களுடைய மக்கள், தமிழ் பேசுகின்ற மக்கள், தமிழைக் கலாசாரமாகக் கொண்ட மக்கள் என்ற ஆர்வத்துடன் அந்தத் தகவல்களை எல்லாம் எடுத்து அவர்களது ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் சில அத்தியாயங்களைச் சேர்த்தார். அதில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு மலையக மக்கள் வந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகளை, அவர்கள் எவ்வாறு கஷ்டப்பட்டார்கள், வருகின்ற வழியில் எவ்வாறு மலேரியா நோயினால் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அடிபட்டுச் செத்தார்கள் இப்படியான விடயங்களை அவர்கள் ஏராளமாக எழுதியுள்ளார்கள். இதைவிட வெஸும் பெரும, கே.எம்.பி.சில்வா போன்றவர்களும் எழுதியிருக்கிறார்கள். வெஸும் பெரும Indian Imigrant labour என்று எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால் இந்த 200 ஆண்டு வரலாற்றைத் தமிழ் மொழியில் யாரும் எழுதவில்லை. இலங்கை இந்தியர் வரலாறு என்ற நூலை நான் 1973, 74, 75களில் எழுதினேன். இது ஒரு முக்கியமான நூல். இதனை புங்குடுதீவைச் சேர்ந்த ஒரு பேராசிரியர் சோ.செல்வநாயகம் அவர் புவியியல் பேராசிரியர். அவர்தான் என்னை அழைத்து இந்த வரலாற்றை எழுதும்படி கூறியவர். அவருடைய தூண்டுதல் இல்லாமல் நான் இந்த நூலை எழுதியிருக்க முடியாது. ஏனென்றால் நான் கல்வித்துறைப் பேராசிரியர். கல்விபற்றித்தான் நான் எழுதியிருக்க வேண்டுமே தவிர இலங்கை வரலாற்றை எழுத வேண்டியிருந்திருக்காது. நான் அவரது வேண்டுகோளை ஏற்று மூலாதார நூல்களை எல்லாம் தேடி, பல நூல்களை ஆய்வு செய்து தகவல்களைத் திரட்டி 'இலங்கை இந்தியர் வரலாறு' என்ற நூலை எழுதினேன். இந்த நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு குமரன் புத்தக இல்லத்தினூடாக வந்தது. இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றி அறியாத சிலர் மலையகத்தைப் பற்றிச் சரியான வரலாறு இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். எனது நூலைவிட சாரல்நாடன் போன்றவர்கள் இத்தகைய நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். எனது புத்தகம் மிகவும் முக்கியமானது. அண்மையில் 'பஞ்சம் பிழைக்க வந்த பூமி' என்ற நாவலை மு.சிவலிங்கம் எழுதினார். அந்த நாவலில் அவர் எடுத்துக்காட்டுகின்ற கதாபாத்திரங்கள் சம்பவங்கள், போக்கு எல்லாமே எனது இலங்கை இந்திய வரலாற்றின் அடிப்படையில் வைத்துத்தான், தான் எழுதியதாக மு.சிவலிங்கம் சொல்லியிருக்கிறார்.

இதனைவிட நான் 'மலையக மக்களின் கல்வி பல சிந்தனைகள்' என கல்வி பற்றிய ஒரு நூல் எழுதியுள்ளேன். இந்த இரண்டு நூல்களும் மலையகம் சம்பந்தப்பட்டவை.

இவற்றைவிட கல்வியியல் என்று ஒரு பாடம் இருக்கின்றது. இது ஆசிரியர்களுக்கு முக்கியமானது. எங்களது மாணவக் காலத்தில், 60களில் இரண்டு மூன்று நூல்களே இருந்தன. ஆனால் கடந்த 40,50 வருட காலத்தில் 200 நூல்கள் வரை வந்துவிட்டது. இது சம்பந்தமாக நான் ஒரு பட்டியல் தயாரித்துள்ளேன். பேராசிரியர் சபாஜெயராசா அவர்கள் 30க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். நானும் 30 புத்தகங்களை எழுதியுள்ளேன்.

பல்கலைக்கழகங்களில் இன்று படிக்கும் 500 பேருக்கு மேற்பட்ட மாணவர்களுக்கு கல்வியியல் துறை மாணவர்களுக்கு, உதவுகின்ற நூல்களாக இந்த நூல்கள் திகழ்கின்றன. உலக கல்வி வரலாறு ஒப்பியல், இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சி ஒப்பீட்டாய்வு, கல்விப் பிரச்சினைகள், பல்கலைக்கழகக் கல்விப்பிரச்சினைகள் என்று அந்த நூல்கள் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுசெய்து 800 க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் நான் எழுதியுள்ளேன். பேராசிரியர் மா.சின்னத்தம்பி, கருணாநிதி, செல்வராஜா போன்றவர்களும் இத்தகைய நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். இப்போது எழுதுபவர்கள் எமது நூல்களை மேற்கோள் காட்டி எழுதுகிறார்கள். இவர்கள் ஆங்கில நூல்களை வாசித்து ஆங்கிலத்திலே கிடைக்கக் கூடிய ஏராளமான மூலஆய்வு நூல்களை ஆராய்ந்து மேற்கோள் காட்டுவதையே நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். இவர்கள் எழுதும்

நூல்களை நாங்கள் இரண்டாம் நிலை Secondary Sources மூலாதாரங்கள் என்றுதான் சொல்வோம். இந்தத் துறையில் எனது நூல்கள் 30 வரை இருப்பதை நான் ஒரு சாதனையாகவும் கூறுவேன்.

இந்த நூல்களை நீங்கள் தமிழில் எழுதுவதற்கு, தமிழ்மொழிப் பயிற்சி எப்படி உங்களுக்குக் கிடைத்தது?

இது ஒரு அருமையான கேள்வி. அந்தக் காலத்தில் ஆங்கில மொழிவழிக் கல்வி இருந்தது. பேராசிரியர்கள் பஸ்தியாம்பிள்ளை, அரசரடணம், ஜெயரடணம் வில்சன் போன்றவர்கள் எல்லாரும் முழுக்க முழுக்க ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள். நாங்கள் தமிழ்மொழி வழியில் படித்தவர்கள். முதலாம் ஆண்டிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை தமிழ்மொழியை எங்களது கல்வி மொழியாக நாங்கள் பயன்படுத்தியுள்ளோம். அதேவேளை நாங்கள் அந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதால் ஆங்கில மொழியில் அதிகமான பரிச்சயம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தோம்.

நான் பதுளையில் படித்தபோது ஊவாக்கல்லூரியில் படித்தேன். அது ஆங்கிலப் பாடசாலை. அதனால் ஆங்கிலமும் நன்றாகப் படித்துள்ளேன்.

யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் அந்தக் காலத்தில் பதுளைக்கு வந்து தமிழ் படிப்பித்தார்கள். அவர்கள் கற்பித்த தமிழ், கதிரவேலு ஆசிரியர், பண்டிதர் சுப்பிரமணியம், தர்மலிங்கம் ஆசிரியர் கற்பித்த தமிழ் எனக்கு தமிழ் அறிவுக்கு அடிப்படையாக இருந்தது. இவர்களுக்கு இந்த இடத்தில் நன்றி கூறுகிறேன். நான் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்களிடம் படித்திருக்கிறேன். எல்லா ஆசிரியர்களும் எனக்கு ஒழுங்கான ஆசிரியர்களாகவே இருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் பதுளையிலும் சரி யாழ்ப்பாணத்திலும் சரி ஒழுங்காகத்தான் படிப்பித்தார்கள். எனக்கு அவர்களைப் பற்றி எந்தக் குறையும் சொல்லமுடியாது. ஆசிரியர்களுக்கு உரிய சில இயல்பான குறைபாடுகள் ஓரிரு ஆசிரியர்களுக்கு இருந்திருக்கலாம். அதனை நாம் பெரிதுபடுத்த முடியாது. மலையகத்தில் வந்து படிப்பித்த யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்களை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். நான் ஒரு பேராசிரியராக, ஒரு பீடத்தலைவராக வருவதற்கு அவர்களுடைய பங்களிப்பும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. எழுத்தாளர் என்.கே.இரகுநாதன் நிலவிலே பேசுவோம் என்ற கதை எழுதியவர். அவரிடம் நான் ஆறாம் வகுப்பில் படித்துள்ளேன். நயினாதீவு வீரகத்தி ஆசிரியரிடம் படித்துள்ளேன். தர்மலிங்கம் ஆசிரியர் கம்பனின் பாடல் சுவைகளை எனக்குச் சொல்லித்தந்தவர்.

பதுளைப்பகுதியில் சைவபரிபாலன சபை அமைத்து கல்வித்துறையிலும் சமயத்துறையிலும் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் பல. இன்றைய தேசியப் பாடசாலையின் முன்னோடிப் பாடசாலையை அவர்களே அமைத்தார்கள்.

அதன்பின் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் மகாஜனாக் கல்லூரியில் படித்தேன். அதனால்தான் நான் இன்றைய நிலைமைக்கு வந்தேன்.

அதைவிட நான் ஒரு இலக்கிய ஆர்வலராக இருந்தேன். நான் ஏராளமான நூல்களை வாசித்துள்ளேன். நான் பத்து பதினொரு வயதிலேயே எனக்கு தமிழ்மொழி பரிச்சயம் நிறைய இருந்தது. தமிழ் நூல்களைப் வாசிப்பு என்பது மொழித்திறனுக்கு முக்கியமானது. அந்த வகையில் முதல் கட்டத்தில் சிரஞ்சீவி, மேதாவி, தமிழ்வாணன், ஆர்.எஸ்.மணி, மீரா போன்றவர்களின் துப்பறியும் கதைகளைப் படித்தேன். துப்பறியும் நாவல்களை நாம் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. இவையெல்லாம் இலக்கியமா என நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களைப் படிக்கும்போது, செல்வநாயகம், கைலாசபதி சிவபாதசந்தரனார் ஆகியோரின் நூல்களில் துப்பறியும் நூல்களை பற்றி விசேடமாக ஒரு பகுதி ஒதுக்கியுள்ளார்கள். ஆனால் அவர்கள் குறிப்பிட்டது துரைசாமி ஐயங்கர் அவர்களது நாவல்கள், தீனயாளு அம்மாள், கோகிலாம்பாள் போன்ற பல துப்பறியும் நாவல்கள் அந்தக் காலத்தில் எப்படி எழுந்தன என்பது பற்றியெல்லாம் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். அதை வாசித்தபோது நான் வாசித்த நாவல்கள் பற்றிய ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டது.

பின்னர் அதிலிருந்துமாறி சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன் போன்ற கல்கியின் நூல்களை வாசித்தேன். அந்தக் காலத்தில் இவற்றை வாசிக்காமல் படித்த தமிழர்கள் இருந்திருக்க

முடியாது என நான் நினைக்கிறேன். அதேபோன்று வேங்கையின் மைந்தன், அகிலனின் நூல்கள் வாழ்வு எங்கே, பாவைவிளக்கு, பார்த்தசாரதியின் பொன் விலங்கு இவற்றைவிட வரதராசனின் நூல்களை வாசித்தேன்.

நீங்கள் ஈழத்து நவீன இலக்கியங்களிலும் ஆர்வமுடையவராக இருப்பதை நான் பல மேடைப் பேச்சுகளில் அவதானித்துள்ளேன். என்னுடைய நூல் வெளியீடுகளில் பேசும்போது மிக ஆழமான விமர்சனங்களை வைத்ததை நான் கவனித்துள்ளேன். அது பற்றிக்கூறுங்கள்.

என்னை ஒரு கல்விப் பேராசிரியராகவே எல்லோரும் பார்ப்பார்கள். உண்மையும் அதுதான். நான் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழை பட்டப்படிப்புக்கு ஒரு பாடமாகப் படித்துள்ளேன். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முழுமையாகப் படித்தேன். பேராசிரியர் சதாசிவம், பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, வித்தியானந்தன் போன்ற பல பேராசிரியர்களிடம் நான் தமிழ் படித்துள்ளேன். அதை நான் பெருமையாகக் கூறுகின்றேன். அதனால் தமிழ் இலக்கியத்தில், நவீன இலக்கியத்தில் பலவற்றைப் படித்துள்ளேன். நான் அசாதாரண முயற்சிகளை மேற்கொண்டு மிக ஈடுபாட்டுடன் வ.வே.சு ஐயர், புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கு.ப.ராஜகோபாலன், அழகிரிசாமி போன்றவர்களை எல்லாம் வாசித்தேன்.

நான் பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் ஒரு தீவிரமான மாக்ஸியவாதியாக இருந்தேன். இலக்கியத்தில் கூடக் கவனம் செலுத்தினேன். முற்போக்கு இலக்கியம், பிற்போக்கு, நற்போக்கு இலக்கிய சண்டைகளெல்லாம் பார்த்தேன். கணேசலிங்கம், பெனடிக்ற்பாலன் போன்ற எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்களையெல்லாம் படித்தேன். அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஆசைப்பட்டேன். மார்க்சிய இலக்கிய சிந்தனையில் அதிக ஆர்வம் இருந்தது. செல்வராசாவினுடைய மலரும் சருகும், ரகுநாதனுடைய பஞ்சம் பசியும் இவைதான் நல்ல புத்தகம் எனச் சொன்னார்கள். இவைதான் முற்போக்குப் பாணியிலான கதைகள் என்று சொன்னார்கள். அவற்றை எல்லாம் வாசித்தேன். அந்தக் காலத்தில் வசந்தம் என்றொரு பத்திரிகை இருந்தது.

நான் 19 வயதிலேயே இந்த இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போவது வழக்கம், யதார்த்தம் என்றால் என்ன, சமூக யதார்த்தம் என்றால் என்பதையெல்லாம் படித்தேன். மார்க்சிய அடிப்படையில் யதார்த்தம் என்றால் வர்க்கங்களுக்கு இடையில் உள்ள போராட்டம் என்றார்கள். போராட்டம்தான் வரலாறு என்று கூறப்பட்டது. அதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டோம். உலக வரலாறு வர்க்கப் போராட்டம் என்றார்கள். இலங்கையில் உள்ள போராட்டத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் மார்க்சிய நோக்கில் ஒரு வர்க்கப் போராட்டமாகப் பார்க்கலாம். அதில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம்.; மார்க்சிஸ்ட் அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் வீரம் விளைந்தது என்ற தமிழ்ப் புத்தகம் ரஷ்யாவில் இருந்து வந்தது. How the Steal was tempered என்ற நூலின் தமிழ் ஆக்கம் இது. மார்க்சிம் கோர்க்கியின் தாய் நாவல் வந்தது. இவற்றையெல்லாம் படித்தேன். நான் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி மாக்ஸிய இலக்கியநோக்கு பற்றி மேடைகளில் பேசத்தொடங்கினேன். யதார்த்த சமூகத்தை மட்டும் நீ காட்டாதே அந்த சமூகம் எப்படி முன்னேற வேண்டும். எங்கே செல்ல வேண்டும்? அதற்கான வழிகாட்டல் இலக்கியத்தில் இருக்கிறதா? அது இருந்தால்தான் அது முற்போக்கு இலக்கியம் என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு நான் அந்த நிலைக்கு வந்திருந்தேன்.

மலையக மக்களின் பிரசா உரிமைப்பிரச்சினை, அடையாள அட்டைப் பிரச்சினை கங்காணிப் பிரச்சினை இவற்றைச் சொன்னால் மட்டும் போதாது. மக்களை நீ போராட்டத்துக்குத் தயார்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு தீவிரமாகச் செயற்படத் தொடங்கினேன். பெனடிக்ற்பாலன் அந்தக் காலத்தில் குட்டி என்று ஒரு கதை எழுதினார். அதை வாசித்தபோது அதில் இத்தகைய அம்சம் இருக்கவில்லை. நானும் இன்னொருவரும் சேர்ந்து 66ஆம் ஆண்டு படிக்கிற காலத்தில் அவருக்கு கடிதம் எழுதினோம். நீங்கள் ஒரு முற்போக்காளர். இந்த குட்டியில் ஒரு முற்போக்கும் கிடையாது என எழுதினேன். மொழி நடை சிறப்பில்லை, உள்ளடக்கம் தவறு என்று எழுதினேன். அவர் பதில் எழுதினார். நீங்கள் எழுதியது சரிதான் என ஏற்றுக்கொண்டு எழுதினார். இத்தகைய இலக்கிய ஆர்வம் இருந்ததால், அந்த ஆர்வத்தின் காரணமாக நான் தனிய கல்வியில் மட்டும் நிற்காமல் இலக்கியத்திலும் ஆர்வம்கொண்டு செயற்பட்டேன். இதன் காரணமாக இன்று பல

நூல்களுக்கு என்னிடம் முன்னுரை கேட்கிறார்கள். பஞ்சம் பிழைக்க வந்த பூமி முன்னுரை, இதே போன்று நான் மலையகத்து நூல்களுக்கும், கவிதை நூல்களுக்கும் முன்னுரைகள் எழுதியுள்ளேன். சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த விஜயலக்ஷ்மி சமூகப் பிரச்சினைகள் உள்ள நூலுக்கு முன்னுரை கேட்டுள்ளார். அந்த நூலுக்கும் நான் முன்னுரை எழுதுகின்றேன். எனக்கு என்று ஒரு இலக்கியத் தத்துவம் இருக்கிறது. இலக்கிய கர்த்தா ஒரு மனிதநேயம் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். மனிதாபிமானம் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். 60களில் நாங்கள் ஜெயகாந்தனை வாசித்தோம் அவர் மனித நேயத்தைத்தான் முதன்மைப்படுத்தி எழுதினார். பிற்காலத்தில் பாரிசுக்குப் போ என மாறினார். என்றாலும் அவரது ஆரம்பக்காலக் கதைகளை படித்தோம். அதேமாதிரி புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் பொன்னகரம் என்ற கதை நல்லதொரு யதார்த்தத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவரை இடதுசாரி இலக்கியகர்த்தா என்று சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் கூட சமூகநோக்கில் இலக்கியங்கள் என்று பார்த்தோம்.

கைலாசபதி எழுதிய நூல்களை அந்தக் காலத்தில் வாசித்தோம். அவர் ஒரு தலைசிறந்த மார்க்சியவாதி. மார்க்சிய நோக்கில் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர். அவர் இலக்கியத்தை இலக்கியமாகப் பார்க்கக் கூடாது. இலக்கியத்தைச் சமூகத்தளத்திலிருந்து பார்க்க வேண்டும் என்றார். சமூகப் பின்புலத்திலிருந்துதான் இலக்கியம் எழுகின்றது. இதனை அறியாமல் நாங்கள் திருக்குறள் போன்றவற்றை புரிந்து கொள்ள முடியாது. இப்படியான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். அதேபோன்று இலக்கியங்களில் உள்ளடக்கங்களில் என்னென்ன வர்க்கங்கள் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன என்ற விடயத்தை அவர் எழுதினார். உதாரணமாகச் சொன்னால் பல்லவர்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் நடந்தது. வைஷ்ணவர்களுக்கும் சைவர்களுக்கும் இடையில் போட்டி நடந்தது. அதனை அவர் நிலக்கிழார்களுக்கும் வர்த்தக வகுப்பினருக்கும் இடையில் உள்ள ஒரு போராட்டமாகவே பார்த்தார்.

இன்னுமொன்று இப்போது நான் கல்வியில் சமூகவியல் பற்றிக் கூறுகிறேன். இலக்கியத்தில் சமூகவியல் பற்றிப் பேசுகிறேன். திருவள்ளுவரின் திருக்குறளை நாங்கள் பைபிள் போன்று போற்றுகிறோம். மார்க்சியப் பாணியில் ஆராய்பவர்கள் திருவள்ளுவருடைய காலம் அவரது திறமை, ஆற்றல் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னரே ஏற்கனவே ஒரு சிந்தனைத் தொகுதி இருந்தது. அது பிராமணர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. (Body of thought) அந்தச் சிந்தனைத் தொகுதியை நன்கு அறிந்தவராக திருவள்ளுவர் இருந்தார். அந்த அறிவுத் தொகுதி அரசன் தொடர்பானது, வாழ்க்கை தொடர்பானது, காதல் தொடர்பானது, அகவாழ்க்கை தொடர்பானது. இந்த மனித வாழ்க்கை தொடர்பான சிந்தனைகளையெல்லாம் திருவள்ளுவர் கற்றறிந்து ஈரடிப்பாக்களாகத் தந்துள்ளார். வழிவழியாக வந்த சிந்தனைகளை அவர் எடுத்தும் தொகுத்தும் புதுக்கியும் செம்மைப்படுத்தியும் ஈரடிப்பாக்களாகத் தந்துள்ளார். அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவில் இத்தகைய நல்ல சிந்தனைகள் இருந்திருக்கின்றன. இவைமட்டுமல்ல அர்த்தசாஸ்திரம் இருந்திருக்கிறது. கொக்கோகம் இருந்திருக்கிறது. இந்தச் சிந்தனைகளின் செல்வாக்கைத்தான் ஆய்வாளர்கள் சொன்னார்கள். நாங்கள் இதனால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டோம். கைலாசபதி போன்றவர்கள் தந்தார்கள். இத்தகைய சிந்தனைகள் எமக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டின. இதன் காரணமாக அண்மைக்காலம் வரை வாசித்தோம்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சீரியஸ் ஆன இலக்கியங்கள் தலித்மக்களின் பிரச்சினை தோட்டத்தொழிலாளரின் பிரச்சினை, தமிழ் தேசியப் பிரச்சினை என்று பிரச்சினைகளை வைத்துத்தான் இலக்கியங்கள் எழுகின்றன. பிரச்சினைகளுடன் சம்பந்தமில்லாத இலக்கியங்கள் தோன்றுவதாகக் கூறமுடியாது. தமிழ் நாட்டில் பலர் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பிரச்சினையை வைத்தே எழுதுகிறார்கள். பொழுதுபோக்காக ஒன்றுமே இல்லையே என்று கூறினார்கள். தமிழ் நாட்டில் ஒரு பன்முகத்தன்மை இருக்கிறது. பொழுதுபோக்கு சஞ்சிகை, பொழுதுபோக்குக் கதைகள், ரமணிச்சந்திரன் கதைகள் இப்படிப் பலவகையுண்டு. இலங்கையில் ஒரு ஒற்றைப்போக்கு இருக்கிறது. சமூகநோக்கு, பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதுகிறார்கள். மலையக மக்களின் முன்னேற்றம் பற்றி ஏன் எழுதவில்லை என என்னிடம் கேட்டார்கள்.

பெண்விடுதலை, தலித் மக்கள் பிரச்சினைகள், தேசியப் பிரச்சினைகள் அண்மைக்கால இலக்கியங்களில் வருகின்றன. இவற்றை நான் Follow பண்ணி வருகிறேன். இதனால்

இலக்கியத்தின் தகுதிவிதியை வைத்துத்தான் நான் பல நூல்களைப் படித்து அவற்றை விமர்சிக்கிறேன். அணிந்துரைகள் கொடுக்கிறேன் மேடைகளில் பேசியிருக்கிறேன்.

படைப்பிலக்கியகாரர்களுக்கு ஒரு முக்கிய விடயத்தைக் கூறுவேன். இரண்டு வகையான எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருவகையானவர்கள் ஆய்வு எழுத்தாளர்கள். புனைவுசாரா நூல்களை எழுதுபவர்கள். மற்றது புனைவுநூல்கள். அண்மைக் காலத்திலிருந்து ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தனிநாயகம் அடிகள், வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், ஜராவதம் மகாதேவன், மீனாட்சி சுந்தரனார் என நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். இலங்கையிலும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் எவ்வளவுதான் ஆய்வு நூல்களை எழுதினாலும் இவர்களைவிட இலக்கிய கர்த்தாக்களை எழுத்தாளர்களை கவிஞர்களை சமூகம் அதிகமாக மதிக்கின்றது. ஏனென்றால் இந்தப் புனைவுசாராப் படைப்புகளை மக்கள் வாசிப்பதில்லை. அல்லது குறைவு என்று சொல்லாம். ஏனென்றால், படைப்பிலக்கியங்களில் உள்ள 'உயிர்' ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் இல்லை. படைப்பிலக்கியங்களில் ஒரு இலக்கியம் உண்டு, அழகியல் உண்டு, அந்த இலக்கியத்தைத்தான் மக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

எனது இடதுசாரி சார்பு காரணமாகவும் ஈடுபாடு காரணமாகவும் நான் ஒடுக்கப்பட்டோரில், அடக்கப்பட்டோரில், ஏழைமக்களின் தொழிலாளர்களில் ஈடுபாடு காட்டியவன் அது காரணமாக இந்த ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியத்தில் (Subaltern literature) ஈடுபாடு காட்டினேன். அதுதான் எனது சித்தாந்தம். ஆரம்ப காலங்களில் மேலோர் இலக்கியங்கள் அதாவது மேட்டுக்குடி மக்கள் அரசர்கள் கதை மாந்தர்களாக இலக்கியம் படைக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் ஒடுக்கப்பட்டோர் சரியாக இலக்கியத்தில் கருத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. இந்த தலித் இலக்கியம் மற்றும் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் அதில் சாதாரணமக்கள் கதாபாத்திரங்களாக வந்தவர்கள். அதனை ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியம் என்றனர். இன்று பஞ்சம் பிழைக்க வந்த பூமி என்ற ஒரு நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. அது தோட்டத்தொழிலாளர்கள் பற்றிய ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியம். என்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைக்கும் பொருத்தமான ஏராளமான நூல்கள் வரும் போது, அவற்றை நான் கருத்துன்றிப் படிக்கிறேன். இது ஒரு அரசியல் சிந்தனையாகவும் இருக்கலாம். சிலர் இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காகவே, கலை கலைக்காகவே எனக் கூறுவார்கள். அந்த இலக்கியப் போக்கும் இருக்கிறது. அதை நான் மதிக்கின்றேன். அவற்றையும் வாசிக்கின்றேன் லா.சா.ராமாமிர்தம் எழுதியிருக்கின்றார். நனவோடை உத்தியில் எழுதியிருக்கிறார் அதுவும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது கம்பருடைய பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டால், அது முற்போக்கு இலக்கியமா?, ஆனாலும் கம்பனை நான் இரசிக்கின்றேன். குற்றாலக் குறவஞ்சி போன்ற தமிழ் இலக்கியத்தையும் என்னால் இரசிக்க முடியும். மாணிக்கவாசகர் பாடல்களையும் நான் இரசித்துப் படித்திருக்கிறேன். அதன் காரணமாக, மற்றச் சிந்தனைகளையும் நான் வரவேற்கிறேன். Literature for the sake of literature, art for the sake of art இப்படியெல்லாம் இருக்கத்தான் செய்கிறது

எனது இடதுசாரி சார்பின் காரணமாக, ஒடுக்கப்பட்டோரின் பிரச்சினைகள் எப்படி இந்த இலக்கியங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றன என நான் பார்க்கிறேன். இன்று வருகின்ற இலக்கியங்கள் எல்லாம் வரலாற்று மூலாதாரமாக இருக்கிறதைப் பார்க்கிறேன். மலையக நாவல்களான நாவல்களை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டு சொல்வேன். 50 நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு மலையக மக்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்பவனுக்கு இந்த தூரத்துப்பச்சை, லயத்துச் சிறைகள், குருதிமலை, மற்றும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாவல்கள் இவற்றைப் படித்தாலே மக்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை ஆய்வு செய்பவன் அறிந்து கொள்வான். இன்று வேறு ஆவணங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் இலக்கியங்களையே சான்றாகக் இலக்கியச் சான்றுகள் என்ற மரபு இருந்து வருகிறது. சங்ககால இலக்கியங்களை வைத்துத்தான் சங்ககால வாழ்க்கை முறையை நாங்கள் அறிய முடிகிறது. அந்தக் காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியரின் கல்வெட்டுக்களும் சான்றாக இருக்கின்றன. அந்த வகையில் படைப்பு இலக்கியங்களுக்கு ஒரு பெருமை இருக்கின்றது. என்னவெனில் இவை இலக்கிய மூலாதாரங்களாக மாறும். ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியங்கள் என்ற வகையில் வடபகுதி கணேசலிங்கன், தெணியான், டொமினிக் ஜீவா போன்றோருடைய படைப்புகள் எல்லாவற்றையும் அந்தப் பாணியில் அந்த நோக்கில் பார்க்கின்ற ஒரு ஆர்வம் எனக்கு இருந்தது. இதுபோன்று தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளையின்

செம்மீன்கள் வாசித்து இருக்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் வாசிப்பதற்கு நான்வரித்துக்கொண்ட அரசியல் சித்தாந்தம் ஒரு உந்துதலாக எனக்கு இருந்திருக்கிறது என நான் நினைக்கிறேன்.

நல்ல படைப்பிலக்கியகாரன் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற யதார்த்தமான நாவல்களை எழுதுகின்றான். சமூக உணர்வுள்ள மனிதாபிமான எழுத்தாளர்கள் யார் என்று என்னிடம் கேட்டால், பலர் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடைய எழுத்துக்களை நாங்கள் நாவலாக சிறுகதையாகப் படிக்கிறோம். உங்களுடைய குருதிமலையாக இருக்கலாம் அல்லது லயத்துச் சிறையாக இருக்கலாம். அந்த நாவல்களிலே ஒரு உளவியல் இருக்கிறது. கதாபாத்திரங்கள் யந்திரப்பாங்காக இல்லாது உளவியல் அம்சம் இருக்கிறது. அந்தச் சமூகத்தைச் சித்தரிக்கும்போது மேல்மட்டத்தில் உள்ளவன் கீழ்மட்டத்தவனை எப்படி நோக்குகிறான் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் எப்படி இணைக்கிறார்கள். மேல்மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் எப்படி இணைக்கின்றார்கள் போன்ற விடயங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அது (Sociology) சமூகவியல். அதுமட்டுமல்ல இந்த நாவல்களின் பின்னால் ஒரு பொருளாதாரப் பின்னணி இருக்கின்றது. தேயிலைத்தோட்டப் பொருளாதாரம் இது பற்றிப் பிரதிபலிக்கும்போது அதில் ஒரு பொருளியல் அம்சம் இருக்கிறது. அவன் எப்படி வாழ்கிறான் எப்படிச் சமைக்கிறான் கலாசாரம் என்று பார்க்கும்போது ஒரு வாழ்வியல் - மானிடவியல் அம்சம் இருக்கிறது (Anthropology). அதில் ஒரு வரலாற்றுப்போக்கு இருக்கிறது. சும்மா போராடினான் என்று எழுத முடியாது. மலையகத்தின் வரலாறு என்ன? மலையகத்துக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தார்கள்? ஏன் வந்து சேர்ந்தார்கள். எந்த வழியே வந்தார்கள் இதெல்லாம் நாவலில் இருக்கிறது இப்படி இதிலொரு வரலாற்று அம்சம் இருக்கிறது. அந்த மலைகளை, சுவாத்தியத்தை வர்ணிக்கும்போது புவியியல் அம்சம் இருக்கும். ஒரு புவியியலாளனைவிட இந்தப் படைப்பிலக்கியக்காரன் சிறப்பாக வர்ணிக்கிறான். அதன் காரணமாகத்தான் படைப்பாளி மதிக்கப்படுகிறான். நான் மேல் கூறியவற்றையெல்லாம் படைப்பு இலக்கியக்காரன் படைக்கிறான் என்றால் இப்படித்தான் நாங்கள் படைப்பு இலக்கியங்களை விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

புனைவில்லாத இலக்கிய நூல்களை எடுத்துக்கொண்டால் கல்வியைப் பற்றி எழுதுபவன் கல்வியைப் பற்றியே எழுதுவான். வரலாற்றை எழுதுபவன் வரலாற்றையே எழுதுவான். ஒற்றைப் பார்வை (One Discipline) தான் இருக்கும். படைப்பிலக்கியத்தில் பார்த்தால் பன்னெறி ஆய்வாளர்களாக இந்தப் படைப்பாளிகள் இருக்கின்றார்கள். அது ஒரு multi disciplinary பன்னெறி ஆய்வு. இதனாலேதான் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவது கஷ்டம் ஏன் என்றால் இந்த மாதிரி ஐந்தாறு - பன்முகப் பார்வை இருந்தால்தான் இது சிறப்படைகிறது.

ஒரு எழுத்தாளனின் படைப்பு இவ்வளவு அம்சங்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் நாவல் வெற்றியடையவதும் தோல்வி அடைவதும் இந்த அம்சங்களில் தங்கியிருக்கிறது.

இவை எல்லாவற்றையும் அவன் கைக்கொண்டு எழுதும்போது அந்த நாவல் வெற்றி அடைகிறது. சில அம்சங்கள் இல்லாதபோது உளவியல் அம்சம், பொருளியல் அம்சம் இல்லை. சமூகத்தளத்தை நாவல் ஆசிரியர் கூறவில்லை என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுவார்கள். கதாபாத்திரங்களை யந்திரப்பாங்காகப் படைத்திருக்கிறார். அதில் உளவியல் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை என விமர்சனம் செய்வான். இதன் காரணமாக பல நாவல்கள் தோல்வி அடைந்துள்ளன. இதற்கு நான் பல உதாரணங்களைச் சொல்ல முடியும். இந்த நாவல்கள் மக்கள் மத்தியில் சரியாக சென்றடையாததற்கு நான் கூறிய இந்த ஐந்தாறு அம்சங்களும் ஒரு காரணம் எனலாம். படைப்பாளிகள் பலகோணங்களில் யோசித்து எழுதவேண்டும். அரசியல் முக்கியம். அரசியல் இல்லாத மலையகமா? அரசியல் இல்லாத வடபகுதியா? இவற்றைத் தவிர்த்து எழுதும் போது அந்த நாவல்கள் மக்கள் மத்தியில் எடுபடுவதில்லை.

உணர்வில்லாத உயிரற்ற Rational எழுத்துக்களை மக்கள் விரும்புவதில்லை. நான் பேராசிரியர் என்ற வகையில் கூறுகிறேன் பல்கலைக்கழகக் ஆய்வு கட்டுரைகளில் உயிர் இருக்கக் கூடாது என்ற தத்துவம் இருக்கிறது என்பேன். படைப்பு இலக்கிய நடை ஆய்வுக்கட்டுரையில் இருக்கக் கூடாது. அதனை நான் மாணவர்களுக்கு கூறியிருக்கிறேன். ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் உணர்வு, அழகியல் இருக்கக் கூடாது என்பது முக்கியமானது. இதனால்தான் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை

மக்கள் விரும்பி வாசிப்பதில்லை ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தனியார் தொடர்பு சம்பந்தப்படாமல் எழுதப்படவேண்டும்.

இலக்கியத்தில் சொற்கவை, பொருட்சுவை இருக்கிறது. அணிகள் படைப்பு இலக்கியத்திற்கு சுவை சேர்க்கின்றன. சிலருடைய கட்டுரைகள் இலக்கியப் பாணியில் அமைந்துள்ளமையை நாங்கள் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

தமிழர்களுக்கு தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் இல்லையெனில் அவர்கள் தமிழரே இல்லை என்பேன். தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் இல்லையெனில் அவன் ஏராளமானவற்றை இழந்துவிட்டான் என நான் கருதுகிறேன். அந்த வகையில் பொறியியலாளர் சிவசேகரத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். அவர் ஒரு பொறியியற் பேராசிரியர். ஆனாலும் அவர் ஒரு இலக்கிய கர்த்தா, நல்ல கவிஞர். அதனாலேதான் நான் ஞானம் ஆசிரியரை மருத்துவர் ஞானசேகரனை அடிக்கடி பாராட்டுவதுண்டு.

நீங்கள் சமூக விடயங்களில் ஈடுபாடுகொண்டு உழைத்துவருவதைப் பார்க்கிறோம். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தலைவராக இருந்துள்ளீர்கள். அவ்வாறு இருக்கும் போது எத்தகைய பணிகளைச் செய்துள்ளீர்கள்?

பல சமூகப் பணிகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் குறிப்பிடும் கொழும்புத்தமிழ்ச் சங்கத்தை மட்டும் வைத்துப் பேசுவோம். இலங்கையில் உள்ள ஒரு முக்கியமான சங்கம் இந்தத் தமிழ்ச்சங்கம். அதிலும் பெரும்பாலானவற்றை வடபகுதியைச் சேர்ந்தவர்களே அதில் இருக்கின்றார்கள். நான் ஒரு மலையகத்தைச் சேர்ந்தவன். இருந்தபோதிலும் என்னை இரண்டுமுறை தமிழ்ச்சங்கத் தலைவராக அவர்கள் தெரிவு செய்தார்கள். அங்கு நான் துணைத்தலைவராகவும் இருந்திருக்கிறேன். அதனையிட்டு நான் மிகவும் பெருமை அடைகிறேன்.

அதில் எனது பணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதென்றால், தமிழர்களை புதிய நூற்றாண்டுக்கு இட்டுச் செல்வது? தமிழை புதிய நூற்றாண்டுக்கு இட்டுச் செல்வது என்றால் இலங்கையில் உள்ள தமிழ் பல்கலைக்கழகங்கள் தமது பங்கைச் செய்யட்டும். தமிழ்ச்சங்கம் தமிழருடைய மேம்பாட்டுக்கு தமிழ் இலக்கியங்கள், தமிழ் நூல்கள், தமிழ் எழுத்துக்கள், தமிழ்க் கலாசாரம், போன்றவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்து அதனை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு முக்கிய நிறுவனமாகத் தமிழ்ச் சங்கம் விளங்குகின்றது. இதுபோன்ற தமிழ்ச்சங்கங்கள் வவுனியாவில், யாழ்ப்பாணத்தில், கண்டியில் இருக்கின்றன. சர்வதேசங்களில் உள்ள தமிழ்ச் சங்கங்களுடனும் தொடர்பு வைத்து அந்தத் தொடர்புகளினூடாக தமிழை, தமிழ் எழுத்துக்களை தமிழர் பண்பாட்டை, தமிழர் வரலாற்றை நாங்கள் அந்த உணர்வுடன் முன்னெடுத்துச் செயற்பட்டோம்.

இன்றும் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அது தொடர்கின்றது. தமிழ் நவீன இலக்கண மாநாடு, திருக்குறள் மாநாடு, சிலப்பதிகார மாநாடு என்று பழந்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார்கள் அதேவேளை பல ஆய்வு மாநாடுகளையும் நடத்துகிறார்கள். இன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமிழ் ஆர்வம் அதிகம் தமிழ் தேசிய உணர்வு அதிகம், தமிழ் ஈடுபாடு அதிகம் அதற்கு தமிழ் தேசிய அரசியலும் ஒரு காரணம்

இன்னொரு காரணம் இன்று தமிழ் மொழியில் மாணவர்கள் கல்வி பயில்வதும் ஆகும். இன்று 40 லட்சம் மாணவர்களில் 10 லட்சம் பேர் தமிழில் படிக்கிறார்கள். இதில் முஸ்லீம் மாணவர்களும் அடங்குவர். தமிழில் படிப்பதால் தமிழ் ஆர்வம் அதிகமாகிறது என்பது ஒரு முக்கியமான விடயம். தமிழ் நாட்டில் அப்படி இல்லை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறார்கள்.

இந்தத் தமிழ் மொழிக் கல்வியை நாங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலமும் கொஞ்சம் தேவைதான். இந்த நாட்டில் 50 லட்சம் பேர் தமிழ் பேசுபவர்கள். சிறுபான்மையினர் 30 லட்சம் தமிழர் 20 லட்சம் முஸ்லிம்கள் இவர்கள் தமிழ்தான் பேசுகிறார்கள். எனவே இலங்கையில் தமிழ் எழுத்துக்கு தமிழ் இலக்கியத்துக்கு தமிழ் சங்கங்களுக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு உண்டு. இன்று இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு நடைபெறுகிறது என்றால் அது இலங்கையில் தமிழ் ஒரு பயிற்றுமொழியாக இருப்பதுவும் ஒரு காரணம். நாங்கள் SWOT ஆய்வு ஒன்று செய்ய வேண்டும். எங்களுடைய பலம் என்ன? எங்களுடைய பலவீனம் என்ன? எங்களுடைய வாய்ப்புகள் சந்தர்ப்பங்கள் என்ன? எங்களுக்குரிய இடர்கள் எச்சரிக்கைகள் என்ன? இதைப்பற்றியெல்லாம்

தமிழ்ச் சங்கங்கள் செய்ய வேண்டும். எங்களுடைய பலம் என்றால் தமிழ் மொழிக் கல்வியே ஒரு பலம். தமிழன் தமிழில் 1ஆம் ஆண்டிலிருந்து 13 ஆம் ஆண்டுவரை தமிழில் படிக்க வேண்டும் என்ற சட்டம் இலங்கையில் மட்டும்தான் உண்டு. வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லை. தமிழ்நாட்டில் தமிழர்கள் 8 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் படித்தாலும் வாழ்க்கையை தமிழில்தான் நடத்துகின்றனர். தமிழ் நாட்டில் ஒலி ஒளி ஊடகங்களைப் பாருங்கள். அவை தமிழ் மொழியிலேதான் உள்ளன. அங்கு கல்விக்கு ஆங்கிலம் வாழ்க்கைக்கு தமிழ் இது முக்கியம் அங்கு தமிழ்தான் ஆட்சிமொழி. அதனால் அங்கு வாழ்பவர்களுக்கு தமிழ் அழிந்துவிடும் என்ற பயம் இல்லை. எங்களுக்கு ஒரு பேரினவாத அச்சுறுத்தல் இருக்கின்றது. தமிழ்மொழி இல்லாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம் இருக்கிறது. அதனால் நாங்கள் தமிழுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம். இத்தகைய பின்புலத்தில் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இத்தகைய தமிழ்ப்பணி புரிவதற்கு அமைந்தமை எனக்குப் பெரும்மகிழ்வைத் தருகிறது

இந்தப் பேட்டி மூலம் வேறு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்.

நாங்கள் 50 லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்கள் பற்றி பேச வேண்டும். இன்று உலகம் மட்டுமல்ல இலங்கை இந்தியா நாடுகளும் ஒரு அறிவுச் சமூகமாக மேம்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இங்குள்ள தமிழர்களும் அறிவுச் சமூகமாக மாறவேண்டும். அறிவுப் பொருளாதாரத்தினுடைய வினைத்திறன் மிக்க உறுப்பினர்களாக மாறவேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? தமிழர்களுடைய இல்லங்கள் அலுவலகங்கள், பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்கள், உயர்கல்வி நிலையங்கள் எல்லாமே கல்விக் கூடங்களாக மாறவேண்டும். (Learning Organization) கற்கும் அமைப்புகளாக ஸ்தாபனங்களாக மாறவேண்டும். நாங்கள் தமிழர்கள் உலகம் மாறும்போது பின்தங்கி இருக்கக் கூடாது. நாங்கள் அறிவார்ந்த சமூகமாக மாற வேண்டுமா? அல்லது அறியாமையால் பீடிக்கப்பட்ட சமூகமாக தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமா? இந்தத் துறையில் நான் கல்வித்துறைப் பேராசிரியர் என்றமுறையில் கூறுகின்றேன். நாங்கள் 50 இலட்சம் மக்கள் முஸ்லிம் சமூகத்தினர் உட்பட கல்விச் சமூகத்தின் வினைத்திறன் மிக்க உறுப்பினர்களாக மாறவேண்டும். எங்களது சகல நிறுவனங்களும் வாழ்க்கை நீடித்த கல்வியை வழங்குகின்ற நிறுவனங்களாக மாறவேண்டும். ஒவ்வொரு இல்லங்களும் நூலகங்களாக மாறவேண்டும். உங்களது பிள்ளைகள் யாபேரும் சுயமாகக் கற்பவர்களாக, தாமாகக் கற்பவர்களாக மாறவேண்டும். அறிவை இற்றைப்படுத்துபவர்களாக மாறவேண்டும்.

டார்வினுடைய தியறியை நான் மாற்றிச் சொல்கிறேன். 'தக்கன பிழைக்கும் அல்ல - கற்பன பிழைக்கும்' இதுவே ஞானத்தினூடாக உலகளாவிய தமிழ் மக்களுக்கு நான் வழங்கும் செய்தி.

குறீப்புகள்

குறீப்புகள்

நவம்பர் 2012

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

150^{ஆவது} இதழ்

பேர்

நாழக்குப்
இலக்கியச்
சிறப்பிதழ்

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

சிறப்பிதழ்

2014 டிசம்பர்

175

ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் - சிறப்பிதழ்

ஈழத்துப்

புலம்பெயர் இலக்கியம்

'ஞானரதம்'

தி.ஞானசகரன்

பவளமலர்

'GNANARATHAM'
T. Gnanasekaran - Felicitation Volume